Giới thiệu

**** Câu chuyện xoay quanh nhân vật chính tên là Bố Phương, một thanh niên trẻ tuổi bất ngờ xuyên không đến thế giới của những huyền thoại đạo mộ nổi tiếng.

Tỉnh dậy giữa vùng núi Lão Hùng Lĩnh hoang vu trong thời kỳ Dân Quốc loạn lạc, Bố Phương phát hiện mình không chỉ đơn độc mà còn mang trong mình một "Hệ thống nâng cấp huyết mạch" vô cùng bá đạo.

Hệ thống này cho phép hắn kích hoạt và nâng cấp huyết mạch của các sinh vật kỳ bí, biến chúng thành những trợ thủ đắc lực, đồng thời bản thân hắn cũng sở hữu dòng máu Long Vương Thần Huyết, mang lại sức mạnh phi thường và khả năng trấn áp tà ma.

Khởi đầu hành trình, Bố Phương nhận được gói quà tân thủ bao gồm thân phận "Nhà khảo cổ học" hợp pháp, la bàn Thiên Tinh, bí thuật của Mạc Kim Giáo Úy và Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

Hắn nhanh chóng thu phục một con hồ ly tinh ranh, nâng cấp huyết mạch cho nó hóa thành nhân hình với tên gọi Đường Quả, và thuần hóa Gà Nộ Tình – thiên địch của loài rết, nâng cấp nó thành Phượng Hoàng Thần Huyết.

Bố Phương gia nhập vào đội ngũ của Tả Lĩnh khôi thủ Trần Dục Lâu và quân phiệt La Lão Oai trong chiến dịch khám phá mộ cổ Nguyên đại tướng quân tại Bình Sơn.

Với kiến thức vượt thời gian và sức mạnh áp đảo, Bố Phương liên tục giải nguy cho đoàn người, từ việc phá giải các cơ quan trong Ứng Thành, đối đầu với đàn rết độc, cho đến việc hàng phục Lục Sí Ngô Công (Rết sáu cánh).

Thay vì giết chết con quái vật này, hắn nâng cấp huyết mạch cho nó thành Thiên Yêu Thần Huyết, biến nó thành một lão già trung thành tên là Ngô Công Vương.

Đỉnh điểm của chuyến đi Bình Sơn là khi Bố Phương sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh triệu hồi Tứ Tượng (Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ) để tiêu diệt Tương Tây Thi Vương, khiến cả hai phái Tả Lĩnh và Ban Sơn (dẫn đầu là Chá Cô Tiếu) đều phải kính phục tôn hắn làm Tổng bả đầu.

Sau khi kết thúc chuyến đi Bình Sơn, cốt truyện chuyển sang bối cảnh Trường Sa, nơi Bố Phương gặp gỡ Trương Khải Sơn (Trương Đại Phật Gia) và các nhân vật trong Lão Cửu Môn.

Hắn tham gia vào việc điều tra bí ẩn về đoàn tàu ma chở đầy xác chết và khu mỏ quỷ dị của người Nhật.

Tại đây, Bố Phương thể hiện y thuật cao siêu khi chữa khỏi căn bệnh nan y cho Nha Đầu (vợ của Nhị Nguyệt Hồng), thay đổi số phận bi thảm của cô.

Hắn cùng Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy dấn thân vào cổ mộ trong khu mỏ, đối mặt với tóc ăn thịt, ảo giác và những bí mật về thiên thạch đồng (Vẫn Đồng).

Trong quá trình này, Bố Phương cũng nên duyên với đại tiểu thư khách sạn Tân Nguyệt là Y Tân Nguyệt, đồng thời thẳng tay tàn sát quân Nhật và những kẻ phản diện như Bành Tam Tiên hay đám người của Hắc Kiều trại để bảo vệ người thân và đất nước.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, câu chuyện chuyển tiếp đến thập niên 80.

Bố Phương lúc này vẫn giữ được vẻ ngoài trẻ trung nhờ năng lực đặc biệt.

Hắn đến Bắc Bình và gặp gỡ bộ ba huyền thoại: Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền (Bàn Tử) và Shirley Dương.

Bố Phương gia nhập đội khảo cổ của giáo sư Trần với tư cách là đội trưởng dẫn đoàn.

Mục tiêu tiếp theo của họ là tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc.

Tuy nhiên, trước khi tiến vào biển cát mênh mông, cả đoàn phải đi qua sông băng Côn Luân để tìm cuốn nhật ký của cha Shirley Dương.

Tại đây, Bố Phương một lần nữa thể hiện sức mạnh kinh thiên động địa.

Hắn đối đầu với đàn bọ lửa (Hỏa Biều Trùng), nâng cấp thủ lĩnh của chúng thành Bạch Diễm Thần Huyết dưới hình dạng một tiểu quỷ.

Khi đối mặt với quái vật tiền sử Bá Vương Kỳ Nhông, Bố Phương sử dụng Hắc Kim Cổ Đao chém đôi cả quái vật lẫn băng sơn, khiến Hồ Bát Nhất và Shirley Dương phải sững sờ.

Rời khỏi Côn Luân, đoàn người tiến vào sa mạc Taklamakan, thuê An Lực Mãn làm người dẫn đường.

Vượt qua bão cát đen và những nguy hiểm rình rập, Bố Phương dẫn dắt cả đội tìm đến những di tích cổ xưa, dần dần hé lộ bí mật về Tinh Tuyệt Nữ Vương và những lời nguyền ngàn năm.

Với sự hiện diện của Bố Phương – một "xuyên việt giả" nắm rõ mọi thiên cơ và sở hữu sức mạnh thần thánh, những bi kịch trong nguyên tác dần được thay đổi, hứa hẹn một kết cục hoàn toàn mới cho chuyến hành trình đầy huyền bí này. ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 1

"Bố Phương huynh đệ, con rết đó chẳng phải mọc sáu đôi cánh sao?" Trần Dục Lâu hỏi. "Phải." Bố Phương gật đầu. "À, tôi biết rồi." Trần Dục Lâu gật gù, nghe tên Bố Phương gọi là rết, lại còn là con rết mọc sáu cái cánh. "Bố Phương, rết tinh mà xuất hiện thì có bảo vệ tôi không?" Hoa Linh có chút lo lắng hỏi. "Rết tinh xuất hiện, đám đàn ông to xác chúng tôi sẽ đối phó, cô không cần phải sợ." Bố Phương an ủi. "Lời Bố Phương huynh đệ nói có lý." La Lão Oai cười nói: "Rết tinh mà xuất hiện, Lão Oai tôi bắn một phát chết tươi!" "Vỏ ngoài của rết tinh rất cứng, đạn dược không có tác dụng đâu." Bố Phương nói. "Ách." La Lão Oai sững sờ.

Bố Phương dẫn mấy người đi chậm lại, nhìn quanh một lượt, chỉ thấy dưới cây cầu trước điện có một cái đầm nước tối om.

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phía trước có một tấm biển, bên trên viết "Vô Lượng Điện".

Nhìn vào trong, hắn biết Lục Sí Ngô Công đang ở ngay trong Vô Lượng Điện này.

Trần Dục Lâu lúc này trong lòng sinh nghi, ẩn ẩn có một tia dự cảm chẳng lành. "Tôi vẫn chưa thấy quan quách của mộ chủ, chắc chắn là ở trong đó." "Nếu quan quách mộ chủ ở đây, vậy thì Thi Vương cũng nhất định có mặt, mọi người vụ tất phải cẩn thận." Trần Dục Lâu đi tới trước Vô Lượng Điện, lên tiếng nhắc nhở. "Trần chưởng quỹ, quên lời Bố Phương rồi sao?" La Lão Oai cười nói: "Bố Phương huynh đệ đã nói ở trên hẻm núi Vạn Trượng rồi, quan quách mộ chủ chôn ở trên đỉnh núi!" "À, đúng, tôi quên mất." Trần Dục Lâu cười khổ một tiếng, nếu không có La Lão Oai nhắc nhở thì hắn cũng

không nhớ ra. "Cửa điện có ổ khóa đầu chó khóa chặt, không có chìa khóa thì muôn vàn khó khăn mới mở được." Bố Phương nhìn thoáng qua cánh cửa, phát hiện bên trên có một cái ổ khóa, xoay người nói với mọi người. "Dùng súng bắn mở ra là được chứ gì." La Lão Oai rút khẩu súng lục ổ xoay bên hông ra, cười nói. "Khóa làm bằng vàng ròng đấy, ông có nỡ không?" Bố Phương chỉ vào cái khóa, nhìn La Lão Oai hỏi. "Tôi không nỡ." La Lão Oai vội vàng lên tiếng. "Hồng cô nương, mở khóa đi!" Trần Dục Lâu nhìn Hồng cô nương đang đứng trong hàng ngũ, ra lệnh. "Được." Hồng cô nương bước lên.

Bố Phương lùi lại một bước, nhường đường, hắn biết Hồng cô nương là một chuyên gia mở khóa.

Hồng cô nương đứng trước ổ khóa, nhổ một sợi tóc của mình, dùng sợi tóc đó luồn vào trong lỗ khóa, chẳng bao lâu sau đã mở được khóa đầu chó ra. "Hồng cô nương, đỉnh thật đấy." "La Lão Oai tôi bội phục." La Lão Oai giơ tay phải về phía Hồng cô nương, dựng ngón cái lên.

Dùng sợi tóc mềm như vậy để mở khóa, đây là lần đầu tiên hắn thấy. "Cho ông cái khóa đầu chó này!" Hồng cô nương ném cái khóa cho La Lão Oai, "Cầm cho kỹ, làm rơi là tôi thu lại đấy!" "Tôi nhất định sẽ cầm kỹ!" La Lão Oai dùng hai tay đón lấy cái khóa vàng, vội vàng cười nói. "Két.." Bố Phương đẩy cửa lớn Vô Lượng Điện ra, chỉ thấy trong phòng tối đen như mực, ở chính giữa điện, có một người phụ nữ đang đứng quay lưng lại!

Hắn biết, người này thực ra chỉ là một người giấy! "Vãi chưởng!" "Có ma kìa!" "Dọa chết ông đây rồi!" Đám người Trần Dục Lâu đi sau lưng Bố Phương, một gã Tá Lĩnh Lực Sĩ nhìn thấy trong điện có một nữ quỷ, không nhịn được hét toáng lên! "Bố Phương huynh đệ, là người hay ma?" La Lão Oai nuốt một ngụm nước bọt, căng thẳng hỏi. "Không phải người, cũng chẳng phải ma!" "Vậy là cái gì?" "Chỉ là

một người giấy!" Nghe lời Bố Phương, mọi người đều có chút không tin.

Dù sao người phụ nữ trong Vô Lượng Điện kia nhìn thật sự chẳng giống người giấy chút nào!

Bố Phương sải bước đi vào, dưới ánh mắt của mọi người, hắn vươn một ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào người giấy nữ kia, trong nháy mắt nó hóa thành tro bụi! "Đù, đúng là người giấy thật!" "Tôi cứ tưởng nữ quỷ chứ." Mọi người tận mắt chứng kiến cảnh này đều tin lời Bố Phương, người phụ nữ kia thực ra chỉ là người giấy.

Trần Dục Lâu xoay người nhìn ra ngoài Vô Lượng Điện, phát hiện nơi này rất lớn, bèn nói với Chá Cô Tiêu: "Dẫn vài người đi thông đạo bên sườn xem dẫn tới đâu." "Được." Chá Cô Tiêu gật đầu, lập tức dẫn theo sư đệ Lão Dương Nhân và sư muội Hoa Linh đi kiểm tra.

Hắn phát hiện thông đạo bên sườn dẫn tới Úng Thành, nhìn thấy các anh em Tá Lĩnh và thủ hạ của La Lão Oai bị chôn dưới cát lộ ra nửa người hoặc một góc quần áo, lập tức cảm thấy thương cảm.

Trong Vô Lượng Điện!

Bên tai Bố Phương vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống! "Đinh!" "Hệ thống phát hiện Lục Sí Ngô Công xuất hiện!" *** "Mẹ kiếp." "Mã Chấn Bang lần này không chết cũng tàn phế." La Lão Oai nhướng mày, nhìn Nghĩa Trang lửa cháy ngút trời, từng túp lều binh sĩ đồn trú đều bốc lửa, trong lòng thống khoái không nói nên lời. "Côn Luân, dẫn một đội nhân mã đi Bình Sơn vận chuyển minh khí về Thường Thắng Sơn." Trần Dục Lâu ra lệnh.

Côn Luân gật đầu, dẫn một đội người đi tới Bình Sơn. "Bố Phương huynh đệ, Trương trưởng quan, Chá Cô Tiêu, La Lão Oai, theo tôi về Thường Thắng Sơn.

Chúng ta uống rượu ăn mừng cho thỏa thích." Trần Dục Lâu nói. "Được." "Chúng ta đi ngay trong đêm thôi." Bố Phương cười nói.

Mọi người về tới Thường Thắng Sơn, đều bắt đầu nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, buổi tối, mọi người uống rượu, trò chuyện về những điều tai nghe mắt thấy, trên Thường Thắng Sơn vô cùng náo nhiệt. "Khôi thủ, Lão Bả Đầu bảo ngài tới phòng lão." Một gã Tá Lĩnh Lực Sĩ tới báo cáo. "Tôi có việc xin phép đi trước một lát." Trần Dục Lâu nói với nhóm Bố Phương. "Đi đi." Bố Phương nói. "Được." Trần Dục Lâu đứng dậy, đi tới phòng phụ thân. "Trần Dục Lâu, ta nghe các anh em nói rồi, con từng nhiều lần vì anh em thủ hạ mà vào sinh ra tử, hiện tại đã được thủ hạ thực lòng ủng hộ, ta cảm thấy vô cùng an ủi.

Chương 2

Từ nay về sau con độc lập chưởng quản việc nhà Tá Lĩnh, không cần phải báo cáo lại với ta nữa.

Được rồi, đi uống rượu với anh em của con đi." "..." Trần Dục Lâu nghe lời phụ thân, vô cùng vui vẻ.

Trần Dục Lâu quay lại bàn rượu, cười nói với Bố Phương: "Không biết Bố Phương huynh đệ đã có gia thất chưa?" "Chưa có." Bố Phương lắc đầu. "Tôi có một muội tử, muốn gả cho cậu." Trần Dục Lâu nói. "Là Hồng cô nương sao?" Bố Phương cười hỏi. "Chính là cô ấy." Trần Dục Lâu gật đầu. "Được, tôi đồng ý." Bố Phương lập tức nhận lời.

Trong nguyên tác, Trần Dục Lâu gả Hồng cô nương cho Chá Cô Tiêu.

Nhưng vì sự xuất hiện của hắn, cốt truyện đã thay đổi. "Bố Phương huynh đệ, tôi cũng có một sư muội, muốn gả cho cậu." Chá Cô Tiêu cũng cười nói. "Được, tôi đồng ý." Bố Phương cũng đồng ý luôn.

Sư muội của Chá Cô Tiêu tự nhiên là Hoa Linh đáng yêu rồi. "Chá Cô Tiêu, ở lại chỗ tôi đi, cùng tôi làm một phen đại nghiệp." Trần Dục Lâu mời mọc. "Đời này tại hạ chỉ nguyện tìm Mộc Trần Châu giải cứu tộc nhân, sau đó liền thoái ẩn sơn lâm." Chá Cô Tiêu nói xong, uống cạn một ly rượu. "Tôi hiểu rồi." Trần Dục Lâu nghe đối phương nói vậy thì biết đối phương sẽ không ở lại.

Uống đến nửa đêm canh ba, mọi người mới lần lượt về phòng nghỉ ngơi.

Bố Phương về phòng mà Trần Dục Lâu sắp xếp.

Vừa đóng cửa lại, cửa đã bị người mở ra.

Là Hoa Linh.

Cô biết sư huynh đã gả mình cho Bố Phương, và Bố Phương đã đồng ý.

Khi cô vừa bước vào, đóng cửa lại thì cửa lại bị mở ra lần nữa.

Là Hồng cô nương.

Hồng cô nương cũng biết chuyện Trần Dục Lâu gả mình cho Bố Phương.

Buổi chiều hôm sau.

Bố Phương đi dạo một mình trên Thường Thắng Sơn. "Hệ thống, phần thưởng của tao đâu sao chưa nhận được?" Bố Phương còn nhớ nhiệm vụ chính tuyến thứ hai, trộm mộ Nguyên đại tướng quân, sau khi hoàn thành sẽ nhận được: Ngũ Đế Tiền, Song Chỉ Tham Động, Hắc Kim Cổ Đao, Súc Cốt Công. "Hệ thống nhắc nhở, ký chủ cần tham gia cốt truyện Đạo Mộ Lão Cửu Môn, hệ thống mới phát phần thưởng." "Cái này thì đơn giản." Bố Phương hỏi: "Cốt truyện Đạo Mộ Lão Cửu Môn đã bắt đầu chưa?" "Vẫn chưa, tối nay sẽ bắt đầu." "Được, tao biết rồi." Hiện tại Trương Sơn (Trương Khải Sơn?) đang ở Thường Thắng Sơn, không cần phải đi Trường Sa tìm hắn.

Cốt truyện Đạo Mộ Lão Cửu Môn hắn cũng biết rõ.

Tóm lại, hắn là sự tồn tại như 'hack game' vậy. "Bố Phương huynh đệ, tôi có chuyện muốn nói với cậu." Chá Cô Tiêu tìm kiếm trên Thường Thắng Sơn một hồi, cuối cùng cũng thấy Bố Phương đang đi dạo. "Mời nói." Bố Phương cười. "Tôi sẽ dẫn sư đệ lập tức đi Tây Hạ Hắc Thủy Thành tìm Mộc Trần Châu." Chá Cô Tiêu nói. "Để sư muội Hoa Linh ở lại đi." Bố Phương nói: "Tôi cũng có việc phải làm, đợi xong việc sẽ tới Bàn Sơn phái đón cô ấy về nhà." "Được." Chá Cô

Tiêu lập tức đồng ý yêu cầu của Bố Phương. "Ừ, tốt." Bố Phương gật đầu.

Không ngờ Chá Cô Tiêu lại đồng ý dứt khoát như vậy.

Một ngày nọ, Bố Phương cùng Trần Dục Lâu, Trương Sơn, La Lão Oai và những người khác tiễn ba người Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh xuống núi. "Được rồi, tới đây thôi." "Không cần tiễn nữa." Chá Cô Tiêu đeo tay nải, cười nói. "Chúc lên đường thuận lợi, tìm được Mộc Trần Châu." Bố Phương chúc.

Chương 3

"Cảm ơn cát ngôn của Bố Phương huynh đệ." Chá Cô Tiêu mỉm cười. "Bố Phương, muội sẽ luôn ở Bàn Sơn phái đợi huynh, nhớ tới đón muội về nhà." Hoa Linh dặn dò. "Được, huynh nhất định sẽ đi!" Bố Phương vẻ mặt nghiêm túc hứa hẹn. "Nghe huynh nói vậy muội yên tâm rồi." Hoa Linh cười, sau đó cùng hai sư huynh rời đi! "Tôi cũng phải đi đây!" Trương Sơn nói với nhóm Bố Phương: "Hữu duyên tương ngộ." "Khoan đã đừng vội." Bố Phương nói: "Tôi cũng muốn đi thành Trường Sa một chuyến, chúng ta thuận đường, kết bạn cùng đi." "Được." Trương Sơn gật đầu. "Bố Phương, tôi muốn đi Trường Sa cùng cậu." Hồng cô nương nói. "Cứ ở lại Thường Thắng Sơn, đâu cũng đừng đi, đợi tôi quay lại đón về nhà." Bố Phương đáp. "Được rồi." Hồng cô nương có chút không vui. "Cầm lấy, uống hết lọ thuốc này đi." Bố Phương đưa cho Hồng cô nương một cái lọ chứa chút máu Rồng Thần Long Vương. "Gì đây?" Hồng cô nương hỏi. "Thuốc, đại bổ cho thân thể đấy." Bố Phương cười nói.

Hắn biết ba tháng sau Hồng cô nương sẽ nhiễm ôn dịch mà chết, chỉ cần uống máu của hắn sẽ bách độc bất xâm. "À." Hồng cô nương gật đầu, vặn nắp lọ, uống cạn thứ nước màu đỏ bên trong. "La Lão Oai, Trần Dục Lâu, tôi đi đây, hữu duyên tương ngộ." Bố Phương cười chào hai người. "Bố Phương huynh đệ, ở lại đi, tôi nhường chức thống soái quân phiệt cho cậu làm." La Lão Oai muốn giữ Bố Phương lại. "Tôi không hứng thú làm thống soái quân phiệt." Bố Phương cười từ chối. "Thôi được rồi." Bố Phương muốn đi, La Lão Oai lúc này trong lòng trăm cảm xúc lẫn lộn. "Bố Phương, nếu có việc gì cứ tới Thường Thắng Sơn tìm tôi." Trần Dục Lâu nói. "Được." Bố Phương gật đầu, dặn dò: "Sau này đừng đi Vân Nam trộm mộ." Hắn biết cốt

truyện nên biết rõ, Trần Dục Lâu sau này gặp nạn ở Vân Nam, không những tổn hại nhân thủ mà còn mất một con mắt, đến chết cũng không gặp lại Chá Cô Tiêu, đành thoái ẩn giang hồ, về sau gọi là Trần Mù. "Tôi sẽ suy nghĩ kỹ." Trần Dục Lâu gật đầu. "Được rồi, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, Trương trưởng quan, chúng ta đi thôi." Nói thật, ở chung với đám người Trần Dục Lâu, La Lão Oai bấy nhiêu ngày, lúc đi cũng có chút không nỡ. "Bố Phương huynh đệ, chúc thuận buồm xuôi gió." "Hữu duyên tương ngộ." "OK!" Bố Phương xoay người, đối diện với Trần Dục Lâu, La Lão Oai, Hồng cô nương, Côn Luân, Hoa Quải Tử cười nói. *** Sáng sớm.

Tương Tây, một ngọn núi xanh tại Lão Hùng Lĩnh.

Một thanh niên mười tám mười chín tuổi nằm trong đống cỏ tạp, dụi dụi mắt, tỉnh lại từ trong mộng. "Đây là đâu?" "Sao mình lại xuất hiện ở đây?" "Mình không phải đang nằm trên giường đọc tiểu thuyết Phi Lư sao?" Bố Phương đứng dậy, nhìn quanh một lượt, khuôn mặt tuấn tú trở nên khiếp sợ.

Bốn phía đều là núi lớn, đá tảng lởm chởm, núi non trùng điệp, cây xanh rợp bóng.

Sắc trời xám xịt, trên đỉnh đầu mây đen che khuất mặt trời, dấu hiệu sắp có mưa to.

Ngay sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân núi xa xa.

Ở phía xa có một thôn trang.

Nhà cửa đều là nhà sàn, kết cấu gỗ kiểu xuyên đấu, mái hiên cong. "Chắc là kiến trúc Miêu trại." Bố Phương khẳng định. "Oanh...

Đùng!" Đột nhiên.

Bầu trời vang lên một tiếng sấm kinh hoàng, một tia sét to như thùng nước bổ xuống.

Kèm theo đó là những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống.

Bố Phương nhìn quanh trái phải, phát hiện cách đó không xa sau lưng có một cái hang núi, vội vàng sải bước chạy vào.

Lúc chân trái vừa bước vào cửa hang, hắn phát hiện một con vật nhỏ lông trắng như tuyết còn nhanh hơn hắn, "vèo" một cái lao vào trong.

Chương 4

Hắn không nhận ra là con gì, trong lòng bắt đầu đánh trống.

Trong hang tối om như mực, nhìn có chút đáng sợ.

Hắn không đi sâu vào hang, chỉ đứng ở cửa hang nhìn mưa rơi bên ngoài.

Không biết bao giờ mưa mới tạnh. "Đinh!" Bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng đàn.

Thân thể hắn không rét mà run.

Cũng không phải do tiếng động bất ngờ dọa sợ, mà là không khí trên núi quá lạnh, lại mưa to gió lớn. "Chúc mừng ký chủ xuyên không dung hợp thế giới Đạo Mộ, Hệ thống Huyết Mạch Thăng Cấp kích hoạt thành công!" "Hệ thống?" "Bàn tay vàng tất yếu của người xuyên không đây sao?" Bố Phương kinh ngạc.

Hắn cứ tưởng xuyên không trong tiểu thuyết đều là lừa người.

Nhưng khi thực sự xảy ra với mình, hắn đã tin. "Thưởng cho ký chủ một phần Quà Tân Thủ!" "Có mở hay không?" "Mở!" Bố Phương lập tức đáp. "Đinh!" "Chúc mừng ký chủ nhận được: Thẻ Khảo Cổ, Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, Truyền thừa Mô Kim Hiệu Úy, Thiên Tinh La Bàn, 50 năm đạo hạnh!" Bố Phương cảm giác tay phải hơi trầm xuống, cầm lên xem, phát hiện là một cuốn sổ nhỏ màu đỏ.

Bên trên in ba chữ "Thẻ Khảo Cổ!" Lật nội dung ra xem, bên trong viết tên hắn, tuổi tác, đơn vị công tác.

Truyền văn trong giang hồ có năm đại môn phái trộm mộ: "Mô Kim phái, Phát Khâu phái, Bàn Sơn phái, Tá Lĩnh phái, và...

Khảo Cổ phái!" Năm phái lại được gọi là: "Mô Kim Hiệu Úy, Phát

Khâu Trung Lang Tướng, Bàn Sơn Đạo Nhân, Tá Lĩnh Lực Sĩ, Khảo Cổ Học Giả!" Hay còn gọi là: "Phát Khâu có ấn, Mô Kim có bùa, Tá Lĩnh có thuật, Bàn Sơn có giáp, Khảo Cổ có... thẻ!" Tổ sư gia phái Mô Kim là Tào Tháo, tuy bản thân không tự mình trộm mộ nhưng đã đích thân phong chức "Mô Kim Hiệu Úy", thời đó thuộc dạng đào mộ có giấy phép!

Chỉ là người xưa giảng cứu "người chết là lớn", cho nên phái Mô Kim tuy có giấy phép hành nghề nhưng vẫn cứ lén lút.

Quy củ phái Mô Kim là mỗi lần vào mộ chỉ lấy một hai món minh khí là được, ngụ ý làm việc chừa lại một đường lui, để chủ nhân ngôi mộ đừng trách móc. ...

Bố Phương nhìn tấm thẻ đỏ trên tay, thản nhiên nói: "Có 'Thẻ Khảo Cổ' rồi, sau này ta ra vào cổ mộ là hợp pháp!" "Bộp" một tiếng giòn tan.

Bố Phương chỉ thấy một cái la bàn xuất hiện từ hư không, rơi xuống đất.

Hắn cúi người nhặt lên, cảm giác nặng tay, la bàn hình tròn, toàn thân làm bằng kim loại, giống như vừa mới xuất xưởng, tinh xảo, không chút rỉ sét.

Giữa la bàn có một cây kim từ dùng xác định phương vị.

La bàn tuy nhỏ nhưng nội dung lại bao la vạn tượng.

Tinh tú trên trời, vạn vật dưới đất đại biểu bằng ngũ hành, thiên can địa chi... toàn bộ đều có trên la bàn.

Tác dụng chính là dò xét khí trường.

Theo lời Bố Phương, Thiên Tinh La Bàn là pháp bảo dùng để tìm cổ mộ. "Ký chủ, có dung hợp truyền thừa Mô Kim Hiệu Úy không?" Hệ thống hỏi. "Dung hợp!" Bố Phương nghiến răng.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng chịu đau.

Nhưng quá trình dung hợp lại vô cùng thoải mái, không hề đau đớn như trong tiểu thuyết. "Dung hợp hoàn tất." Tiếng hệ thống vang lên. "Kiến thức thật phong phú." "Cứ như biển rộng mênh mông vậy." Bố Phương cảm thấy trong đầu có thêm một lượng kiến thức khổng lồ: Tầm Long Quyết, Phân Kim Định Huyệt, kiến thức trộm mộ đều có đủ. "Dung hợp Thần Quỷ Thất Sát Lệnh!" Lần này không cần hệ thống nhắc, Bố Phương nói luôn.

Đây là đạo thuật mà nhân vật chính một bộ phim hoạt hình sử dụng!

Tổng cộng có bảy chiêu!

Chiêu sau mạnh hơn chiêu trước!

Chương 5

"Dung hợp hoàn tất!" Không bao lâu sau, tiếng hệ thống lại vang lên. "Hệ thống, mày có chức năng gì?" Bố Phương tò mò hỏi. "Trả lời ký chủ, hệ thống có thể thăng cấp huyết mạch!" "Trừ ký chủ ra, hệ thống không thể giúp nhân loại khác thăng cấp, ngoại trừ sinh vật thế giới Đạo Mộ!" "Ví dụ là ai?" Bố Phương vẻ mặt có chút kinh ngạc hỏi. "Ví dụ như Nộ Tình Kê, trong cơ thể có máu phượng, ký chủ có thể thăng cấp thành Phượng Hoàng Thần Huyết, có thể khiến nó hóa hình thành một con Thất Thải Phượng Hoàng, đưa ký chủ bay lượn trên trời!" Hệ thống trả lời. "Lợi hại, lợi hại!" Bố Phương không khỏi cảm thán hai tiếng.

Trong ấn tượng của hắn, Nộ Tình Kê tuy ngầu nhưng đã bị Lục Sí Ngô Công trong mộ cổ thời Nguyên đánh chết! "Đinh!" "Hệ thống kiểm tra thấy trong cơ thể ký chủ có một giọt Long Huyết, có muốn sử dụng cơ hội thăng cấp huyết mạch miễn phí một lần không?" Hệ thống hỏi. "Nói thừa, đương nhiên là dùng rồi!" Bố Phương vội vàng đáp.

Trong thế giới Đạo Mộ, huyết mạch là một thứ tồn tại như lỗi game vậy! "Đinh!" "Huyết mạch của ký chủ đã thăng cấp thành Hồng Long Thần Huyết!" "Có thể trừ tà, xua đuổi côn trùng, kèm theo năng lực phun lửa!" Bố Phương cảm giác máu trong người sôi sục, mạch máu ngoài da cũng phồng lên.

Nửa phút sau, cơ thể khôi phục như cũ.

Bố Phương hoạt động gân cốt, cảm giác có sức mạnh dùng mãi không hết. "Soạt." Đột nhiên.

Bố Phương nhìn thấy ngoài cửa hang xuất hiện một con thỏ lông

xám thò đầu ra, giẫm nát mấy cành khô, phát ra tiếng động thu hút sự chú ý của hắn.

Con thỏ cũng phát hiện ra hắn.

Nó đứng bất động, tò mò nhìn Bố Phương lúc này chỉ mặc mỗi cái quần lót. "Không sợ tao à?" Bố Phương cười hỏi.

Lời hắn chưa dứt, con thỏ đã nhảy vọt đi mất.

Đặt Thẻ Khảo Cổ xuống, tay cầm Thiên Tinh La Bàn, Bố Phương đội mưa lao ra ngoài bắt thỏ.

Không đến vài phút.

Hắn xách một con thỏ rừng cháy sém, ôm một ít cành cây ướt trở về.

Vừa rồi thấy không đuổi kịp thỏ, hắn trực tiếp dùng năng lực phun lửa nướng chín nó luôn.

Đặt đống cành cây xuống, Bố Phương hít sâu một hơi, rồi thổi ra.

Thổi ra không phải khí, mà là lửa!

Độ lớn của ngọn lửa có thể tự do điều khiển.

Sử dụng năng lực phun lửa sẽ tiêu hao tinh thần và phách lực!

Đống lửa bùng lên.

Bố Phương cảm thấy người ấm hơn một chút, không có dụng cụ cắt thịt thỏ hay làm sạch nội tạng.

Đành phải tìm mấy hòn đá dẹt sắc bén ở cửa hang làm dao.

Làm sạch nội tạng thỏ xong, Bố Phương trực tiếp dùng nước mưa rửa sạch.

Rất nhanh, hắn đã nướng thỏ.

Vừa nướng vừa hỏi hệ thống: "Hiện tại đang ở thế giới Đạo Mộ

nào, thời gian, cốt truyện ra sao?" "Trả lời ký chủ, ký chủ đang ở thế giới Ma Thổi Đèn, thời kỳ Dân quốc, cốt truyện Nộ Tình Tương Tây!" "Cốt truyện bắt đầu chưa?" "Chưa!" "Chắc cũng sắp rồi!" "À, tao biết rồi." Đã chưa bắt đầu thì hắn có chút thời gian để phát triển.

Khi thỏ nướng chín, mùi thơm bay ra.

Thu hút một con hồ ly nhỏ.

Bố Phương nhìn con hồ ly lông trắng như tuyết đi ra từ sâu trong hang, ngồi đối diện hắn.

Khiến hắn có chút kinh ngạc.

Nếu không đoán sai, con hồ ly trắng này cùng vào hang tránh mưa với hắn lúc nãy.

Cứ tưởng là ma quỷ, hóa ra là hồ ly.

Chương 6

Hắn bẻ một miếng thịt thỏ, ném cho nó xem có ăn không.

Bố Phương không ngờ.

Con hồ ly nhỏ kia lại trực tiếp dùng miệng ngậm lấy, nhai ngấu nghiến. "Đinh!" "Ký chủ cho hồ ly nhỏ ăn, điểm thăng cấp +98!" Hả?

Tình huống gì đây!

Tiếng hệ thống vang lên bên tai khiến Bố Phương trở tay không kịp! "Trả lời ký chủ, đây là điểm thăng cấp huyết mạch cho hồ ly nhỏ, chỉ cần lớn hơn 100 là có thể thăng cấp huyết mạch cho nó!" "À.

Tao hiểu rồi." Bố Phương hỏi: "Giúp nó thăng cấp huyết mạch, nó có trung thành với tao không?

Miễn phí giúp nó sao?" "Sẽ trung thành, vĩnh viễn không phản bội!" Nhận được câu trả lời khẳng định của hệ thống!

Bố Phương thấy hứng thú, bèn bẻ thêm chút thịt thỏ ném cho hồ ly nhỏ!

Hồ ly nhỏ cắn lấy, rồi nhảy vào lòng hắn. "Mềm thật." Bố Phương vuốt ve hồ ly nhỏ, phát hiện cơ thể nó còn mềm hơn cả phụ nữ!

Kiểm tra cơ thể nó một lượt, phát hiện con hồ ly này là giống cái. "Đinh!" "Ký chủ vuốt ve cơ thể hồ ly nhỏ, điểm thăng cấp +50!" "Điểm thăng cấp lớn hơn 100, hồ ly nhỏ có thể thăng cấp huyết mạch!" Nghe hệ thống nói, Bố Phương đã hiểu.

Cho ăn chỉ được điểm một lần. "Thăng cấp huyết mạch cho hồ ly nhỏ." Bố Phương ra lệnh. "Đinh!" "Thăng cấp thành công!" "Huyết mạch hồ ly nhỏ thăng cấp thành Linh Yêu Huyết Mạch!" "Thiên phú:

Thính thanh biện vị, ngửi mùi mười dặm!" "Kỹ năng: Tốc biến chạy nhanh!" Bố Phương nhìn hồ ly trong lòng bị một luồng kim quang chói mắt bao phủ.

Khi kim quang biến mất.

Hồ ly nhỏ trong lòng đã biến thành một tiểu mỹ nhân.

Da trắng như tuyết, trên người mặc một chiếc sơ mi trắng xuyên thấu.

Vòng một căng tròn cỡ 38D.

Tóc dài xõa sau lưng, eo thon, chân dài, mặt trái xoan, mũi cao thanh tú, miệng nhỏ như trái anh đào, chỉ có đôi tai là không giống người, hơi nhọn, giống tai hồ ly. "Hồ ly nhỏ hóa hình thành người, gợi cảm quá đi mất." Bố Phương máu mũi cũng chảy ra rồi.

Nằm trong lòng hắn, xúc cảm khi chạm vào thoải mái hệt như lần đầu sờ tay hoa khôi.

Đối với một tên trai tân mười chín tuổi, đây là sự cám dỗ chí mạng.

Nếu không phải đối phương là hồ ly, Bố Phương đã không kiềm chế được. "Chủ nhân." Hồ ly nhỏ hóa hình thành mỹ nhân dùng đôi mắt trong veo nhìn Bố Phương, ôn nhu gọi. "Có tên chưa?" Bố Phương thở gấp hỏi.

Trong người như có ngọn lửa đang thiêu đốt. "Chủ nhân có thể gọi em là Hồ Ly Tương." Hồ Ly Tương đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Bố Phương. "Phụt!" Bố Phương không nhịn được nữa, phun ra một ngụm máu tươi!

Tư thế của đối phương quả thực là dụ dỗ người ta phạm tội! "Hồ Ly Tương trông thật mọng nước." Bố Phương nén lửa dục trong lòng xuống, khen ngợi. "Đinh!" "Ký chủ khen ngợi Hồ Ly Tương một câu,

điểm thăng cấp +100!" "Huyết mạch Hồ Ly Tương thăng cấp lần hai cần 1000 điểm!" "Chủ nhân trông cũng rất đẹp trai." Hồ Ly Tương cười nói. "Ừ." Bố Phương khẽ ừ một tiếng.

Sau đó nhặt Thẻ Khảo Cổ và Thiên Tinh La Bàn dưới đất lên.

Đã tới thế giới Đạo Mộ, tự nhiên phải tìm cái mộ cổ luyện tay nghề.

Mưa bên ngoài cũng đã tạnh.

Chương 7

Không khí trong lành, cảnh đẹp ý vui.

Bố Phương đứng ở cửa hang, tay trái cầm Thiên Tinh La Bàn, tay phải dựng hai ngón tay chỉ vào la bàn.

Miệng niệm khẩu quyết Mô Kim Hiệu Úy: "Tầm long phân kim, đoạn âm sơn, nhất trọng sơn tự nhất trọng quan... hợp tắc sinh, phân tắc tử." Chữ nghĩa niệm ra như hóa thành những phù văn kỳ quái bay vào trong Thiên Tinh La Bàn.

Kim từ ở trung tâm la bàn xoay chuyển nhanh chóng.

Phát ra tiếng lạch cạch giòn tan.

Rất nhanh, kim từ dừng lại, chỉ hướng chữ "Cấn" trong bát quái.

Chữ "Cấn" trên la bàn đại biểu cho Núi.

Nhìn là biết, trong núi có cổ mộ.

Cụ thể là núi nào thì phải hỏi "La Bàn".

Vì cộng hưởng với hắn nên la bàn có linh tính. "La bàn, chỉ đường cho tao." Bố Phương nói với la bàn.

La bàn nghe lời hắn, kim từ xoay chuyển, chỉ hướng chữ "Khôn", đại biểu phía Bắc.

Ý bảo Bố Phương đi về phía Bắc.

Bố Phương vừa nhìn kim từ vừa bước đi, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đang đi lên đỉnh núi. "Chủ nhân, người đang làm gì vậy?" Hồ Ly Tương cẩn thận đi theo sau lưng Bố Phương, tò mò hỏi. "Tìm cổ mộ." Bố Phương trả lời. "Chủ nhân, em biết có một cái cổ mộ." Hồ Ly Tương khẳng định. "Ồ." Bố Phương khẽ ồ một tiếng, cũng lúc

này, hắn đi tới đỉnh núi, phát hiện kim từ không quay nữa, chỉ thẳng phía trước.

Ở phía xa là một dãy núi non trùng điệp cao ngàn trượng, địa thế cực kỳ hiểm trở, như một tấm bình phong thiên nhiên hùng vĩ nhất, ngọn núi đó nhìn giống cái bình, tạo hình trên hẹp dưới rộng như bảo bình.

Hệt như thiên công tạo vật. "Nếu tao không đoán sai thì đó là Bình Sơn, bên trong có mộ của một Nguyên đại tướng quân." Bố Phương khẳng định.

Truyền thuyết nói Bình Sơn là tử địa ăn thịt người, thường có mãnh thú xuất hiện, không thiếu trăn khổng lồ, do nơi đây từng là thánh địa luyện đan nên tích tụ độc khí, mộ thời Nguyên tuy hấp dẫn nhưng trộm mộ tặc vào Bình Sơn chưa từng có ai sống sót đi ra.

Nhìn thấy Bình Sơn, Bố Phương biết trong mộ cổ có một con Lục Sí Ngô Công và một Tương Tây Thi Vương.

Vị trí hắn đang đứng hẳn là dải Lão Hùng Lĩnh.

Phạm vi rộng lớn quanh Lão Hùng Lĩnh có ngũ độc: rết, rắn độc, bọ cạp, thằn lằn, cóc, đáng sợ nhất là Nhân Hùng.

Nhân Hùng sức mạnh vô địch, một con có thể đánh chết mười gã đàn ông trung niên. "Chủ nhân, người đang...?" Hồ Ly Tương thấy Bố Phương nhìn Bình Sơn ngẩn người, thắc mắc. "Làm..." "Khụ khụ!" "Nhầm rồi." Bố Phương chỉ vào Bình Sơn cười nói: "Hồ Ly Tương, em biết một cái cổ mộ, là mộ Nguyên đại tướng quân ở ngọn núi kia sao?" "Không phải đâu chủ nhân." Hồ Ly Tương lắc đầu nói: "Em cảm giác bên đó rất nguy hiểm nên chưa từng tới, cũng không biết trong Bình Sơn có mộ lớn thời Nguyên.

Cái mộ cổ em biết là ở trong cái hang mà em và chủ nhân trú mưa

ấy." "Ồ, vậy sao!" Bố Phương thấy hứng thú, lập tức dẫn Hồ Ly Tương quay lại đường cũ.

Trên đường về, Hồ Ly Tương không nhịn được hỏi: "Chủ nhân, người muốn 'làm' em không?" "Đi thôi." Bố Phương nhàn nhạt nói.

Hồ Ly Tương là một con hồ ly tinh nghịch, Bố Phương cũng hết cách với cô nàng. "Vâng thưa chủ nhân." Hồ Ly Tương cười đáp.

Lúc quay lại hang động, Bố Phương nhặt một cây gậy gỗ ở cửa hang, sử dụng năng lực phun lửa, châm cháy một đầu gậy.

Mượn ánh lửa, Bố Phương dẫn theo Hồ Ly Tương đi sâu vào trong.

Đi hết lối đi dài, hai người đến trước một cánh cửa đá.

Hai bên cửa đá có hai ngọn đèn dầu.

Điều khiến người ta kinh ngạc là lửa trong đèn dầu vẫn đang cháy.

Chương 8

"Bên trong có người." Bố Phương nhìn thấy dấu chân trên mặt đất, nói: "Trộm mộ hay là người trại Miêu?" "Chủ nhân, nơi này xác thực có người!

Hơn nữa còn thường xuyên ra vào!" Hồ Ly Tương hít hít mũi, ngửi được mùi vị nhân loại còn lưu lại, khẳng định nói. "Có mấy người?" Bố Phương có chút kinh ngạc hỏi. "Một người!" Hồ Ly Tương giơ một ngón tay nhỏ nhắn lên. "Mới một người thì không có gì phải sợ." Bố Phương mỉm cười.

Sau đó hắn tìm kiếm cơ quan mở cửa đá.

Rất nhanh, hắn phát hiện trên tường có một khối đá đặc thù, liền ấn tay xuống.

Khi tảng đá lún vào, cửa đá phát ra tiếng ầm ầm, tự động mở ra.

Từ bên trong thổi ra một luồng khí lạnh. "Chủ nhân, khoan đã." Thấy Bố Phương định đi vào, Hồ Ly Tương vội vàng ngăn lại, lo lắng nói: "Chủ nhân, em ngửi thấy một mùi độc khí!" "Độc khí?" "Khó làm rồi đây!" Bố Phương nhíu mày suy tư, không có mặt nạ phòng độc, bị độc khí xâm nhập thì rất nguy hiểm.

Dù sao Thần Long huyết mạch cũng không có năng lực bách độc bất xâm! "Chủ nhân, độc khí truyền ra từ trên người một trong Ngũ độc." Hồ Ly Tương nói. "Phù!" Nghe Hồ Ly Tương nói, Bố Phương hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái, sải bước đi vào: "Hồ Ly Tương, đi theo ta!" Đạo mộ vốn là chuyện cửu tử nhất sinh!

Nghĩ thông suốt, hắn liền thấy nhẹ nhõm.

Đi vào xong, đập vào mắt là một ngôi mộ thất.

Mộ thất rất nhỏ, ở giữa đặt một cỗ quan tài.

Đầu quan tài đặt cống phẩm, thắp hương.

Xung quanh quan tài bày biện các hũ lớn nhỏ.

Những cái hũ này đều được niêm phong. "Chủ nhân, độc khí phát ra từ trong quan tài." Hồ Ly Tương nói.

Khứu giác của cô nàng rất linh mẫn.

Bố Phương cũng ngửi thấy mùi kỳ quái.

Những mùi này không gây ảnh hưởng cho cơ thể.

Hắn nhìn lướt qua bài trí và bố cục mộ thất.

Trên tường treo một bộ áo tơi, còn có một ít đầu trâu sừng trâu.

Trên mặt đất ngoại trừ quan tài và hũ sành, còn có một đôi giày vải thô.

Giày đã rách nát không chịu nổi.

Chủ nhân đôi giày ở đâu?

Bố Phương đoán chủ nhân đôi giày đang ở trong quan tài.

Khi đi tới bên cạnh quan tài, hắn phát hiện nắp quan tài cũng không đóng chặt, lộ ra một khe hở để không khí lưu thông.

Nhìn thấy cảnh này, Bố Phương càng thêm tin tưởng trong quan tài có người.

Hắn tò mò chủ nhân đôi giày đang làm gì trong đó.

Đã vào đến đây rồi thì mở quan tài xem sao!

Bố Phương đặt một tay lên quan tài, nói với Hồ Ly Tương: "Ta muốn khai quan." "Chủ nhân cứ yên tâm khai quan, em sẽ bảo vệ ngài thật tốt." Hồ Ly Tương xắn tay áo lên, nói. "Ừm." Bố Phương khẽ ừ một tiếng, tay phải dùng sức, đẩy nắp quan tài ra!

Chỉ thấy bên trong quan tài có một bà lão gầy như que củi đang nằm.

Bà ta mặc một bộ áo vải thô, miệng hơi há ra.

Trong miệng bà ta có một con rết màu tím.

Chương 9

Con rết tím ngóc đầu nhìn thoáng qua, sau đó vội vàng chui tọt vào trong miệng, ẩn đi thân hình.

Điều khiến Bố Phương cảm thấy chấn kinh là ngực bụng bà lão phập phồng, rõ ràng là đang thở, chỉ là không quá rõ ràng.

Nếu không quan sát kỹ sẽ không phát hiện ra.

Nằm trong này làm gì?

Đang chờ chết sao?

Bố Phương cảm thấy suy đoán này cũng có chút đạo lý!

Ở cái thời Dân quốc này, quân phiệt hoành hành, thổ phỉ tứ phía, giặc cỏ xuất hiện lớp lớp, nhà ai có con gái không bị bắt đi bán thì cũng bị bắt đi làm áp trại phu nhân!

Bà lão này già như vậy, nếu trong nhà có con gái bị thổ phỉ bắt đi, tự nhiên không có năng lực phản kháng! "Chủ nhân, độc khí là từ trong miệng bà lão này tán phát ra!" Hồ Ly Tương ghé sát tai Bố Phương, khẽ nói.

Nghe Hồ Ly Tương nói, Bố Phương nhớ lại lúc mở quan tài đã nhìn thấy con rết tím trong miệng bà lão!

Rết tím thuộc Ngũ độc, độc tính rất mạnh!

Tán phát ra độc khí là chuyện bình thường!

Đã hiểu rõ nguồn gốc độc khí! "Xin lỗi đã làm phiền!" Bố Phương đẩy nắp quan tài trở lại! "Rầm!" Khi nắp quan tài sắp về lại vị trí cũ, bà lão nằm bên trong đột nhiên giơ một cánh tay gầy guộc, bàn tay chỉ còn da bọc xương nắm chặt lấy nắp quan tài! "Hậu sinh, đã mở nắp

quan tài ra rồi thì đừng đóng lại nữa." Bà lão nằm trong quan tài miệng hơi động, phát ra âm thanh khiến người ta sởn tóc gáy.

Sau đó bàn tay bà ta hơi dùng sức, đẩy nắp quan tài ra, rồi từ trong quan tài ngồi dậy. "Xin lỗi lão nhân gia.

Tại hạ không biết người ở bên trong, đã mạo phạm rồi.

Xin lão nhân gia đừng để trong lòng." Bố Phương chắp tay với bà lão, áy náy nói. "Hậu sinh, có biết Miêu Cương Cổ Thuật không?" Bà lão đứng lên, hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Bố Phương.

Bộ dạng nghiêm túc hiện tại giống như một phán quan đang nhìn người chết. "Vãn bối chỉ nghe nói nữ tử Miêu Cương am hiểu Cổ thuật, nhưng chưa từng tận mắt nhìn thấy!" Bố Phương thành thật trả lời.

Hắn hoài nghi người trước mắt chính là người tộc Miêu, đội mũ trùm đầu, ánh mắt âm sâm, lại có rết tím trong cơ thể!

Nhìn qua là biết đang luyện Cổ! "Vậy ngươi có biết, khi đang luyện Bản mệnh cổ mà bị người khác quấy rầy, nhẹ thì bị cổ trùng phản phệ thổ huyết, nặng thì đương trường thân vong!" Bà lão nghiến răng nghiến lợi thốt ra từng câu, bàn tay nắm chặt kêu răng rắc. "Tại hạ thật sự không biết!" Bố Phương lắc đầu.

Nếu biết bà lão nằm trong quan tài luyện Bản mệnh cổ, hắn cũng sẽ không quấy rầy. "Ngươi đã vô ý mạo phạm lão thân!

Lại hại lão thân bị..." Nói đến đây, bà lão phun vào trong quan tài một ngụm máu tươi: "Lão thân bị bản mệnh cổ trùng Bách Túc Ngô Công phản phệ, tất cả đều do ngươi quấy rầy ta tạo thành!

Hậu sinh, ngươi muốn bồi thường ta thế nào?" "Lão nhân gia, lời này của người có chút nghiêm trọng rồi.

Vốn là một người già dầu hết đèn tắt, ta để người đi báo danh với Diêm Vương gia sớm hơn một chút, âu cũng là cơ duyên của người." Bố Phương thản nhiên nói. "Phi!" Nghe vậy, bà lão nghiêng mặt nhổ một bãi nước bọt!

Sau đó nhìn thẳng Bố Phương nói: "Ta năm nay mới ba mươi tuổi!" "Vãn bối thật nhìn không ra." Khóe miệng Bố Phương giật giật. "Ngươi muốn bồi thường ta thế nào?" Bà lão thấy Bố Phương không trả lời, nghiêm mặt nói: "Cả đời lão thân chưa được hưởng thụ đàn ông phục vụ cho đủ, nếu ngươi hầu hạ lão thân thoải mái, lão thân sẽ chuyện cũ bỏ qua." "Cái này tôi không đồng ý.

Cùng lắm thì tôi đi là được." Thấy mụ già này muốn đánh chủ ý lên thân thể mình, giọng điệu Bố Phương lập tức không còn khách khí nữa. "Đã ngoan cố không chịu linh hoạt, lão thân đành phải cho ngươi nếm thử nỗi đau bị độc trùng chui vào cơ thể gặm nhấm xương cốt." Bà lão nói xong, vung tay áo lên.

Xoạt xoạt xoạt, mười mấy con rết đỏ từ trong tay áo bay ra.

Chương 10

"Hô." Bố Phương hít sâu một hơi, thổi ra một luồng hỏa diễm.

Thiêu chết mười mấy con rết đỏ, xác rết rơi lả tả trên mặt đất. "Không thể nào.

Nhất định là mắt ta xuất hiện ảo giác." Bà lão vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Bố Phương.

Sống lâu như vậy, bà ta chưa từng thấy loại người nào biết phun lửa. "Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Bà lão kinh ngạc hỏi. "Nhà khảo cổ học." Bố Phương lấy thẻ khảo cổ ra, nói với bà lão. "Ách!

Ta hiểu rồi!" Bà lão gật gật đầu, sau đó nói: "Nếu hậu sinh là người khảo cổ, vậy lão thân không quấy rầy nữa, cáo từ!" Nói xong, bà lão đi ra ngoài!

Khi bước ra khỏi mộ thất, khuôn mặt bà ta liền hóa thành vẻ hung ác! "Chủ nhân, em nghe nói nữ nhân Miêu Cương luyện tập Cổ thuật đa số đều trời sinh ốm yếu, thường thường bị người khác bắt nạt hoặc là có cừu gia, mới luyện tập Cổ thuật dùng để báo thù!

Cũng có thiểu số luyện tập để tự vệ!" Hồ Ly Tương nhìn bà lão rời đi, liền đem những gì mình biết nói cho Bố Phương nghe. "Hy vọng bà lão kia không ghi thù, quên đi chuyện bị quấy rầy dẫn đến cổ trùng phản phệ." Bố Phương lẩm bẩm. "Chủ nhân nhìn kìa, trong quan tài có một lối vào!" Hồ Ly Tương tò mò nhấc một tấm ván gỗ trong quan tài lên, phát hiện một cái cửa hang thông xuống lòng đất! "Vào xem một chút đi!" Bố Phương nói.

Hiện tại hắn không một xu dính túi, đi vào tìm chút thu hoạch cũng tốt! "Đợi đã chủ nhân, để em nghe xem bà lão kia đã đi chưa." Hồ Ly

Tương kéo tay áo Bố Phương, nghiêng tai lắng nghe.

Cô nàng có thiên phú ngửi mùi mười dặm, nghe thanh biện vị!

Vừa rồi đã nhớ kỹ mùi trên người bà lão kia, cho nên chỉ cần trong phạm vi mười dặm là có thể cảm nhận được đối phương!

Bố Phương sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn Hồ Ly Tương. "Chủ nhân, bà ta chưa đi!

Đang đứng ở chỗ cửa đá!

Trong miệng còn lẩm bẩm cái gì đó!" Hồ Ly Tương nhìn Bố Phương, khẽ nói.

Giác quan thứ sáu của Bố Phương mách bảo, chuyện xấu sắp xảy ra!

Quả nhiên không ngoài dự liệu!

Rất nhanh, tiếng "chi chi chi" quái dị truyền đến!

Hàng ngàn hàng vạn con rết đỏ từ cửa đá tràn vào! "Thật ngoan độc!

Cư nhiên muốn dồn ta và Hồ Ly Tương vào chỗ chết!" Bố Phương nhìn bà lão gầy guộc xuất hiện ngoài cửa mộ thất, lạnh lùng nói. "Hậu sinh, có di ngôn gì thì nói mau đi!

Vừa rồi lão thân bị bản mệnh cổ trùng phản phệ, không thể triệu hoán cổ trùng!

Hiện tại thương thế lão thân đã lành bảy phần, tuy rằng ngươi có năng lực phun lửa, nhưng đối mặt với ngàn vạn con rết bao vây tứ phía, lão thân đảo muốn xem ngươi chết như thế nào!" Bà lão cười hí hước, lộ ra mấy cái răng vàng khè! "Có khả năng màn tiếp theo sẽ làm bà thất vọng rồi." Bố Phương nói xong, đưa tay trái lên miệng, dùng hàm răng trắng bóng cắn nhẹ ngón trỏ. "Hậu sinh, định cắn tay tự tử

sao?" Bà lão có chút kinh ngạc hỏi.

Bố Phương không thèm để ý đối phương, mắt thấy hàng ngàn con rết sắp tiếp cận hắn và Hồ Ly Tương. "Chủ nhân, để em đưa ngài chạy trốn đi!" Hồ Ly Tương khẩn trương nói. "Không cần!" Bố Phương đáp một tiếng, nhắm mắt lại, cắn nát ngón trỏ!

Máu tươi đỏ thẫm trong nháy mắt chảy ra, thấm nhuộm bàn tay!

Chương 11

"Bộp!" Bố Phương làm một động tác cúi người cực ngầu, chưởng trái đập xuống đất!

Tiếng "chi chi chi" trong nháy mắt im bặt.

Hàng ngàn hàng vạn con rết đỏ đi vòng một vòng, sau đó như thủy triều rút lui. "Máu của ngươi... cư nhiên có thể dọa lui cổ trùng của ta.

Thật sự khiến lão thân khó mà tin được.

Nhưng sự thật đã xảy ra, lão thân không tin cũng phải tin!" Bà lão sợ hãi nói.

Bà ta tưởng gã thanh niên này chỉ biết phun lửa, không ngờ máu cũng khủng bố như vậy. "Xin thần nhân tha cho lão thân một mạng.

Nếu lão thân biết thần nhân sở hữu bản lĩnh kinh người như vậy, có cho mười cái mạng cũng không dám dĩ thân thí pháp." Bà lão quỳ một chân xuống, cúi đầu chắp tay cầu xin. "Bộ dạng ngươi quá xấu, giữ lại nhân gian chỉ tổ dọa trẻ con.

Đi báo danh với Diêm Vương gia đi." Bố Phương dứt lời.

Bà lão ý thức được đại sự không ổn, xoay người bỏ chạy. "Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, đệ nhất thức: Sát Phá Lệnh!" Bố Phương biến hóa thủ ấn, niệm chú ngữ: "Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, đạo khí trường tồn, cấp cấp như luật lệnh!" "Oanh!" Một tiếng sấm nổ vang.

Từ trên người Bố Phương lao ra một con rồng đỏ, triều hướng bà lão đang bỏ chạy mà lao tới! "Phụt!" Chỉ thấy con rồng đỏ toàn thân bốc lửa đâm xuyên qua thân thể bà lão!

Theo bà lão ngã xuống đất, rồng đỏ cũng biến mất. "Chủ nhân thật

lợi hại." Hồ Ly Tương vỗ tay, cảm giác an toàn trong nháy mắt bạo tăng, đối với Bố Phương càng thêm sùng bái! "Đây chỉ là đệ nhất thức của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh thôi.

Uy lực còn mạnh hơn trong tưởng tượng!" Bố Phương đi về phía bà lão!

Hắn đưa tay tìm tòi trên người bà ta, phát hiện một tấm lệnh bài bằng gỗ.

Trên lệnh bài viết hai chữ "Cổ Thần". "Có ý gì?

Hồ Ly Tương, em biết không?" Bố Phương quay sang hỏi. "Ngại quá chủ nhân, em không biết cái thẻ này." Hồ Ly Tương nói. "Được rồi." Bố Phương nói xong liền thu tấm lệnh bài lại, từ trên người bà lão tìm được một chiếc chìa khóa.

Trừ hai thứ đó ra, một đồng xu cũng không có.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Trong ấn tượng của hắn, người trại Miêu không có thói quen dùng tiền mua bán, đều là vật đổi vật. "Đáng tiếc con Bách Túc Ngô Công kia rồi." Bố Phương nhìn con rết tím đã chết trên người bà lão.

Nếu còn sống, có thể dùng để thăng cấp huyết mạch. "Đi thôi Hồ Ly Tương." Bố Phương gọi Hồ Ly Tương, dẫn cô nàng đi vào lối vào trong quan tài.

Đi vào xong, hắn phát hiện một thông đạo chỉ có đường tiến lên.

Đi vài phút thì đến trước một cánh cửa gỗ.

Cửa bị khóa.

Muốn đi vào có thể cưỡng ép phá mở, cũng có thể không tốn sức lực dùng chìa khóa mở ra. "Cạch." Bố Phương dùng chìa khóa lấy được trên người mụ già kia mở khóa.

Đẩy cửa đi vào, hắn phát hiện bên trong có hai ba cỗ quan tài, còn có hơn mười cái bình thủy tinh trong suốt.

Chương 12

Quan tài thì đóng kín, không biết bên trong chứa gì.

Nhưng mấy cái bình này Bố Phương có thể nhìn ra.

Trong bình chứa đầy nước, mỗi bình đều có một con rắn.

Cụ thể là rắn gì thì Bố Phương không biết. "Chủ nhân, bên trong có mùi rượu rất nồng, mấy cái bình chứa rắn này chắc là dùng rắn ngâm rượu." Hồ Ly Tương suy đoán. "Ta cũng nghĩ giống em.

Chỗ rượu này coi như được cả chì lẫn chài." Bố Phương cười nói.

Hắn kiểm kê lại, tổng cộng có mười ba cái bình.

Mỗi bình chứa khoảng mười cân nước.

Rượu cũng phải hơn trăm cân.

Chỗ này đủ uống một thời gian dài rồi.

Hắn lập tức bỏ toàn bộ vào không gian hệ thống.

Sau đó hắn mở một cỗ quan tài ra xem.

Bên trong nằm một nam tử da dẻ đen nhánh, khô quắt, một chút hơi nước cũng không có, Bố Phương không biết đã chết bao lâu.

Hai cỗ quan tài khác cũng giống hệt, đều là xác nam giới khô quắt.

Bố Phương đoán chừng đều bị mụ già kia hút cạn! "Ba gã đàn ông cũng không thỏa mãn được.

Mụ già kia thật lợi hại." Từ trong phòng đi ra, Bố Phương lại dẫn Hồ Ly Tương đi dạo một vòng quanh cổ mộ.

Cổ mộ này thực sự quá nhỏ, chỉ có một chủ mộ thất và hai gian

nhĩ thất.

Đồ tùy táng của chủ mộ đều đã bị người khác trộm đi. "Chủ nhân, em đói." Đi ra khỏi cổ mộ, Hồ Ly Tương xoa bụng nói. "Ta đưa em xuống trại Miêu dưới núi đổi chút đồ ăn." Bố Phương nói: "Hóa hình thành cáo nhỏ đi, đừng để dân làng nhận ra là hồ ly tinh." "Vâng ạ chủ nhân." Hồ Ly Tương gật đầu khom lưng, lập tức hóa hình thành một con cáo nhỏ, nhảy lên vai Bố Phương.

Từ Lão Hùng Lĩnh đi đến trại Miêu, dọc đường gặp không ít độc trùng.

Nhưng thấy Bố Phương chúng đều tránh xa.

Bố Phương giống như một cây nhang muỗi di động vậy.

Khi đến cổng thôn trại Miêu, bên tai hắn đột nhiên vang lên âm thanh của hệ thống. "Đinh!

Kịch tình bắt đầu!" "Thủ lĩnh Tả Lĩnh Trần Dục Lâu và La Lão Oai đã đạt thành hợp tác trên Thường Thắng Sơn, một nhóm người đang trên đường đi tới trại Miêu tìm người dẫn đường." "Nhiệm vụ chính tuyến 1 phát bố: Mời túc chủ tìm kiếm phương pháp trường sinh trong cổ mộ." "Nhiệm vụ chính tuyến 2: Gia nhập hành động trộm mộ, hoàn thành nhiệm vụ thưởng Tầm Long Xích." "Nhiệm vụ chính tuyến 3: Trộm mộ Nguyên Đại Tướng Quân, hoàn thành nhiệm vụ thưởng: Ngũ Đế Tiền, Song Chỉ Tham Động, Súc Cốt Công, Hắc Kim Cổ Đao." Trong ấn tượng của Bố Phương, Trần Dục Lâu có tuyệt kỹ nhìn trong bóng tối, làm người cơ biến vô song, nhãn lực hơn người, có thể quan sát dấu vết bùn đất, nhận biết màu cỏ để tìm kiếm bảo vật.

Cộng thêm việc thuộc nằm lòng các thuật vọng, văn, vấn, thiết hạ thừa, nhiều năm qua dẫn dắt anh em Tả Lĩnh đi khắp thiên sơn vạn thủy, trộm không ít mộ cổ.

Còn gã La Lão Oai là thống soái Tương Tây, thủ hạ có hơn vạn binh lực, ngặt nỗi bản thân không có văn hóa, chỉ một chữ "Thỏa" mà đi khắp thiên hạ.

Kịch tình bắt đầu rồi.

Nhưng ba cái nhiệm vụ chính tuyến này, Bố Phương nhận định: Nhiệm vụ 1 tìm phương pháp trường sinh chắc chắn rất khó.

Nhiệm vụ 2 gia nhập trộm mộ thì đơn giản.

Nhiệm vụ 3 trộm mộ Nguyên Đại Tướng Quân, bên trong có một con Lục Sí Ngô Công (Rết sáu cánh), lại có một Tương Tây Thi Vương, Bạch Viên... khó hơn nhiệm vụ 2. "Không phải người trại Miêu xin hãy rời đi, nơi này không hoan nghênh." Khi Bố Phương đang phân tích nhiệm vụ trong đầu, một nam tử trại Miêu da dẻ ngăm đen bước tới, đưa tay ra hiệu Bố Phương lập tức rời đi. "Đại thúc, tôi không phải giặc cỏ, yên tâm.

Tôi đến đây muốn dùng rượu đổi chút lương thực." Bố Phương nói.

Chương 13

Giống như trong ấn tượng, người trại Miêu không hoan nghênh người ngoài. "Vậy được, đổi lương thực xong xin hãy mau chóng rời đi." Nam tử trại Miêu nói xong liền xoay người rời đi, không quấy rầy Bố Phương nữa.

Bố Phương nhìn thoáng qua trại Miêu, cất bước đi vào.

Trong nguyên tác, tại trại này có một con gà trống to gấp mấy lần gà rừng bình thường, gọi là Nộ Tình Kê.

Đã đến trước Chá Cô Tiêu thì tự nhiên hắn sẽ không để Nộ Tình Kê rơi vào tay Chá Cô Tiêu.

Đi trên đường phố, Bố Phương nhìn thấy ven đường có người bày sạp.

Cũng có rất nhiều người qua đường, giống như một cái chợ náo nhiệt.

Họ nói tiếng Miêu, Bố Phương nghe không hiểu.

May mà hắn gặp được một cậu bé tên là Vinh Bảo, biết nói cả tiếng Miêu và tiếng Phổ thông. "Lão gia gia, anh đẹp trai này muốn dùng rượu trong tay đổi lấy một ít bánh bao thịt và lương khô." Vinh Bảo nói với ông lão bày sạp. "Được." Ông lão thốt ra một chữ, mang theo mùi rượu nồng nặc.

Nhìn qua là biết ông lão này rất thích uống rượu.

Sau khi đổi được mấy cái bánh bao thịt và ít lương khô, Bố Phương kéo cậu bé Vinh Bảo mười lăm mười sáu tuổi sang một bên, hỏi: "Vinh Bảo, nhà Lão dược nông ở đâu?" "Anh tìm ông ấy để mua thuốc ạ?" Vinh Bảo hỏi. "Đúng!

Tìm ông ấy mua thuốc!" Bố Phương gật đầu!

Hắn sẽ không nói là đi thăng cấp huyết mạch Nộ Tình Kê đâu! "Đi theo em." Vinh Bảo cười nói. "Cầm lấy." Bố Phương đưa cho người dẫn đường Vinh Bảo một cái bánh bao thịt.

Còn lại ba cái, hai cái cho Hồ Ly Tương, một cái giữ lại cho mình. "Cám ơn đại ca ca." Vinh Bảo nhận bánh bao, cắn một miếng, cười híp mắt.

Thấy Vinh Bảo tính tình thiện lương, Bố Phương nhắc nhở: "Sau khi đưa anh đến nơi, đừng đi lang thang trong trại nữa, mấy ngày này cứ ở nhà đừng ra ngoài, nếu không sẽ bị người ta bắt đi làm người dẫn đường đấy." "Làm người dẫn đường có tiền không ạ?" Vinh Bảo nói: "Nếu có tiền thì em rất vui lòng làm người dẫn đường cho người khác." "Lời anh đã nói rồi, em tự giải quyết cho tốt." Bố Phương nói.

Hắn biết cốt truyện, biết Vinh Bảo sẽ dẫn đường cho nhóm Trần Dục Lâu, La Lão Oai, dọc đường chịu đủ ủy khuất.

Không bao lâu sau, Vinh Bảo dẫn Bố Phương đến nhà Lão dược nông.

Trong sân, Bố Phương nhìn thấy con trai ngốc của ông ta.

Nhìn qua khoảng hơn hai mươi tuổi, hai tay đang chơi trò oẳn tù tì một mình. "Lão dược nông, có nhà không?

Có khách đến này!" Vinh Bảo gọi vào trong nhà. "Đến đây đến đây!" Tiếng nói từ trong nhà truyền ra.

Bố Phương thấy cửa gỗ mở, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi bước ra.

Thân hình gầy gò, da dẻ đen nhánh, đội mũ trùm đầu, nhìn bộ dạng mắt còn ngái ngủ chắc là vừa mới tỉnh dậy. "Lão dược nông, vị này muốn mua thuốc ở chỗ ông." Thấy Lão dược nông đi ra, Vinh Bảo chỉ

vào Bố Phương khí chất xuất trần nói. "Ta nhìn ra rồi." Lão dược nông ngồi xuống ghế, vắt chân chữ ngũ, bộ dáng như đã hiểu rõ mọi chuyện: "Hậu sinh, trẻ tuổi như vậy đã tìm đến ta, nhất định là mua thuốc xúc tiến nam nữ chi tình rồi." Nói đến đây, Lão dược nông từ trong túi áo lấy ra một cái bình chứa dịch thể màu đỏ, cười nói: "Trong thuốc có một loại nguyên liệu ta hái trên Bình Sơn.

Bình Sơn nhiều độc trùng, chỉ có ta mới có thể bình an lên núi, bình an trở về.

Bình thuốc trên tay ta đây, chỉ cần uống một giọt là có thể khiến ngươi long tinh hổ mãnh, càng chiến càng hăng!

Một bình này ta gọi là 'Thần Tiên Dịch', giá mười đồng đại dương." "Thuốc thật sự thần kỳ như vậy sao?" Bố Phương bị Lão dược nông thao thao bất tuyệt làm cho kinh ngạc. "Thật sự rất thần kỳ.

Không tin ta thí nghiệm cho ngươi xem...

Phi!" Nói đến đây, Lão dược nông ý thức được mình nói sai, vội vàng đổi giọng: "Ta tặng ngươi một giọt, quay về cùng tình nhân nếm thử, không khiến cô ta kêu gào thì ta đổi tên thành Chó Ngốc." "Tôi tạm thời tin lời ông." Bố Phương thản nhiên nói: "Mười đồng đại dương xác thực hơi đắt, chi bằng..." "Chi bằng?" Lão dược nông vội vàng chen lời.

Chương 14

"Chi bằng tôi có một hũ rượu, giá trị trên mười đồng đại dương, không biết có thể lấy vật đổi vật không." Nói xong, Bố Phương xoay người, từ không gian hệ thống lấy ra một bình rượu.

Chính là thứ lấy được trong cổ mộ ở sơn động. "Hậu sinh, có thể cho ta nếm thử một ngụm không?" Lão dược nông vội vàng đứng dậy hỏi. "Có thể.

Nhưng tôi nói trước, uống rượu ngâm rắn của tôi mà xảy ra chuyện gì, tôi không chịu trách nhiệm đâu nhé." Bố Phương nói.

Hắn chưa uống nên không biết rượu có độc hay không. "Không sao.

Rót cho ta một bát." Lão dược nông vẻ mặt không sợ hãi, lấy một cái bát từ trong bếp ra, cười nói.

Ông ta nếm qua không phải ba mươi thì cũng mười loại độc thảo, lần nào cũng có thể dùng thuốc tự chế chữa khỏi. "Được.

Vậy miễn phí cho ông nếm thử một bát." Bố Phương mỉm cười, vặn nắp bình, lập tức một mùi rượu thơm nức mũi bay ra. "Hít hà...

Mùi rượu này... giống hệt mùi rượu của mụ già ở tòa trại bên kia!" Lão dược nông ngửi thấy mùi rượu liền chấn kinh.

Sau đó ông ta nhìn Bố Phương hỏi: "Hậu sinh, ngươi kiếm đâu ra loại rượu này?" "Nói đi, rượu của tôi có độc khí không?" Bố Phương hỏi ngược lại, không trả lời nguồn gốc rượu. "Rượu không có độc." Lão dược nông chỉ vào bình rượu trong tay Bố Phương, kích động nói: "Rượu này là loại rượu nổi tiếng nhất trong mười dặm tám hướng quanh đây, gọi là Phi Thiên Hồng.

Rượu này xuất phát từ một trại Miêu khác, do một mụ già họ Mộng ngâm.

Không biết hậu sinh có phải lấy được từ chỗ mụ già họ Mộng kia không?" "..." Bố Phương mỉm cười. "Hậu sinh đã không muốn tiết lộ nguồn gốc, lão đầu ta cũng không làm khó.

Bình rượu này trên thị trường giá trị một trăm đồng đại dương.

Nếu ngươi lấy hũ rượu này đổi thuốc của ta... ta đưa ngươi mười bình Thần Tiên Dịch!" Lão dược nông vừa nói vừa ra hiệu Bố Phương rót rượu.

Bố Phương bưng bình rượu, rót cho Lão dược nông một bát. "Rượu ngon.

Đúng là hương vị đó." Lão dược nông uống một ngụm mỹ tửu, cười nói. "Vậy tôi dùng bình rượu trong tay đổi lấy mười bình Thần Tiên Dịch của ông." Bố Phương cười nói.

Mười bình "Thần Tiên Dịch" này nếu dùng tốt, chính là tiên dược khiến phụ nữ triệt để yêu thương. "Được." Lão dược nông đồng ý, sau đó bảo con trai: "Sỏa Đản, vào trong nhà lấy mười bình 'Thần Tiên Dịch' ra cho vị gia này." "Vâng thưa cha." Sỏa Đản đứng dậy, phủi bụi trên mông, nhảy chân sáo vào trong nhà.

Không bao lâu, Sỏa Đản ôm mười bình Thần Tiên Dịch ra giao cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy, xoay người thu vào không gian hệ thống.

Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía chuồng gà.

Trong chuồng có một con "Gà ngốc".

Con gà này to hơn gà nhà bình thường một chút, mào gà đỏ như máu, mí mắt giống như người sinh ở phía trên, lông ngũ sắc, mỏ và

móng vuốt sắc bén.

Đây chính là Nộ Tình Kê, khắc tinh của Ngũ độc.

Tiếng gáy của nó có thể phá yêu khí độc thận, còn có thể xua đuổi quỷ mị.

Trong thế giới đạo mộ, Nộ Tình Kê là một con gà đại công tước chuyên đối phó với bọ cạp, rết, độc trùng trong mộ. "Hậu sinh, Thần kê trong lồng ta không bán đâu." Lão dược nông thấy Bố Phương nhìn chằm chằm vào lồng gà, vội vàng lên tiếng. "Sai rồi, trong lồng không phải là gà!" Bố Phương nghiêm túc nói.

Chương 15

"Không phải gà?" Lão dược nông nói: "Con gà này chỉ to hơn gà rừng bình thường, mí mắt sinh ở phía trên, nhìn thế nào cũng giống một con gà!" "Vậy ông có biết vì sao mí mắt gà lại sinh ở phía trên không?" Bố Phương cười hỏi. "Cái này ta thật không biết, xin hậu sinh giải hoặc!" Lão dược nông lắc đầu, không dám giấu dốt. "Con gà này mí mắt sở dĩ sinh ở phía trên, bởi vì nó không phải là gà, mà là phượng hoàng hiếm thấy trên đời, chỉ sinh trưởng ở huyện Nộ Tình, mào gà gọi là Nộ Tình, tên là Nộ Tình Kê, tùy ý giết mổ tất gặp thiên khiển!" "Trời ơi!

Thần kê cư nhiên là một con phượng hoàng!

Lão đầu tử ta đúng là có mắt không tròng, ta cư nhiên nuôi một con phượng hoàng!" Lão dược nông vẻ mặt chấn kinh.

Nếu không nghĩ kỹ sẽ tưởng Bố Phương bịa chuyện, nhưng cũng có vài phần chân thực, vì loại gà này xác thực chỉ sinh ra ở huyện Nộ Tình, thế giới bên ngoài không có. "Hậu sinh, không biết ngươi nghe từ đâu nói con gà này là phượng hoàng hiếm thấy?" Lão dược nông tò mò hỏi. "Thần Long nói cho tôi biết." Bố Phương cười nói. "Trên đời thật sự có rồng?" Lão dược nông vẻ mặt kinh ngạc. "Phượng hoàng đều đang ngốc ở trong lồng, sao lại không có rồng chứ.

Ông mở to mắt nhìn cho kỹ đây!" Bố Phương cười nói. "Ừm!" Lão dược nông khẽ ừ một tiếng, mở to hai mắt! "Xem Thỉnh Long Chi Thuật của ta!" Bố Phương cắn nát ngón trỏ, một giọt máu tươi rơi xuống Thiên Tinh La Bàn! "Cục tác cục tác!" Khi máu của Bố Phương rơi xuống, Nộ Tình Kê trong lồng đột nhiên mở mắt, dang rộng đôi cánh, gáy vang! "Thần kê hôm nay thật kỳ quái, ban ngày ban mặt lại

gáy." Lão dược nông khó hiểu nói.

Bố Phương cũng không biết con gà bị làm sao. "Mời hậu sinh cho ta kiến Long!" Lão dược nông vội vàng nói. "Được!" Bố Phương gật đầu, niệm Tầm Long Quyết: "Tầm long thiên sơn khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan, quan môn nhược hữu tiền trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian!" "Cạch cạch cạch!" Kim la bàn quay nhanh!

Đột nhiên bắn ra quang mang chói mắt!

Khi quang mang thu liễm, một màn không thể tin nổi xuất hiện.

Một con rồng đỏ hiện ra.

Rất nhỏ, chỉ dài vài chục centimet, đang uốn lượn trên la bàn! "Ngọa tào!

Trâu bò!" Lão dược nông chấn hám!

Tuy rằng rồng không phải thật, nhưng đã cho ông ta mở rộng tầm mắt! "Thỉnh Long Chi Thuật, ông thấy thế nào?" Bố Phương cười hỏi.

Trong cơ thể hắn có Hồng Long Thần Huyết, la bàn lại cộng hưởng, nên việc biến hóa ra một con rồng dễ như uống nước! "Thần!" Lão dược nông giơ ngón tay cái với Bố Phương! "Thần nhân, xin nhận của ta một lạy!" Lão dược nông kích động quỳ lạy Bố Phương! "Lạy ta thì miễn đi, ta muốn con gà trong lồng!" Bố Phương nói thẳng.

Muốn gà của ta?

Nghe vậy, Lão dược nông lập tức sầu mi khổ kiểm!

Con gà trong lồng chính là phượng hoàng hiếm thấy!

Sao có thể cho được chứ!

Thấy Lão dược nông không đáp lời, Bố Phương cũng không nản lòng, tâm bình khí hòa cười nói: "Có khả năng ông không biết, gà này có khả năng chọn chủ.

Nếu để nó chọn, nó sẽ chọn ta, ông tin không?" "Lão dược nông đắc ý nói: "Ta nuôi nó mấy năm, mỗi ngày đều cho ăn linh chi, thảo dược tốt.

Ta không tin nó sẽ đi theo người lạ." "Nó có thể sẽ chọn ta đấy." Bố Phương nói. "Nhìn ngươi có vẻ tự tin.

Chương 16

Đã muốn gà của ta, cũng được.

Chỉ cần ngươi có thể gọi nó từ trong lồng đi ra, gà sẽ thuộc về ngươi.

Còn nếu không gọi được, ngươi phải đưa cho ta mấy hũ 'Phi Thiên Hồng'.

Ta không quản ngươi dùng phương pháp gì." "Được.

Một lời đã định." Bố Phương nói. "Chỉ có ba lần cơ hội." Lão nông nhắc nhở. "Ba lần cơ hội là đủ rồi." Bố Phương cười hỏi: "Có thể cho tôi một cây linh chi không?" "Không được!" Lão dược nông lắc đầu!

Ông ta nghi ngờ Bố Phương muốn dùng linh chi dụ gà, cho nên cự tuyệt! "Vậy được rồi!" Bố Phương thở dài!

Lập tức động não!

Rất nhanh hắn nghĩ ra một cách!

Hắn quay sang Nộ Tình Kê nói: "Gà thật đẹp!" "Đinh!

Túc chủ khen ngợi Nộ Tình Kê, điểm thăng cấp +50!" "Cục tác cục tác." Nộ Tình Kê trong lồng nghe Bố Phương nói, kêu vài tiếng, sau đó ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ! "Còn hai lần cơ hội!" Lão dược nông nhắc nhở. "Gà thật xấu!" Bố Phương cười nói. "Túc chủ mắng Nộ Tình Kê một câu, điểm thăng cấp +100!

Điểm thăng cấp lớn hơn 100, huyết mạch Nộ Tình Kê có thể thăng cấp!

Có thăng cấp hay không?" "Thăng cấp!" Bố Phương vội vàng hồi

ứng! "Thăng cấp thất bại!

Nộ Tình Kê không nguyện ý thăng cấp huyết mạch, cũng ném cho túc chủ một ánh mắt khinh bỉ!" "Ta kháo!

Thăng cấp thất bại?" Bố Phương há hốc mồm, kinh ngạc!

Thật sự ngoài dự liệu của hắn! "Đinh!

Có sử dụng cơ hội 'Cưỡng ép thăng cấp huyết mạch' một lần không?

Hệ thống nhắc nhở, cơ hội chỉ có một lần, xin túc chủ nghiêm túc cân nhắc!" "Sử dụng!" Bố Phương khẳng định.

Một con gà thôi mà, sao có thể để nó bay mất chứ!

Chỉ cần thăng cấp huyết mạch Nộ Tình Kê, nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn!

Như vậy là có thể gọi nó từ trong lồng ra!

Nếu không sử dụng cơ hội này, thật sự không có cách nào gọi nó ra được!

Dù sao hắn cũng không biết độc môn khẩu kỹ của phái Bàn Sơn!

Trong nguyên tác, thủ lĩnh Bàn Sơn Chá Cô Tiêu lợi dụng khẩu kỹ độc môn, dựa vào thiên tính của Nộ Tình Kê, mô phỏng tiếng kim ưng săn mồi để kích thích Nộ Tình Kê đối kháng, dụ nó ra khỏi lồng. "Đinh!

Nộ Tình Kê huyết mạch thăng cấp: Phượng Vương Thần Huyết!" "Lần thăng cấp huyết mạch thứ hai cần 3000 điểm thăng cấp." "Thiên phú: Triển sí cao phi (Dang cánh bay cao), một giây mổ mười cái." "Năng lực: Bách độc bất xâm." "Cục tác." Nộ Tình Kê trong lồng kêu hai tiếng, bị một đoàn kim quang bao phủ, chỉ có Bố Phương và Hồ Ly Tương mới có thể nhìn thấy.

Khi kim quang tan đi, Bố Phương phát hiện Nộ Tình Kê lớn hơn lúc đầu gấp đôi, mào gà đỏ như máu, lông chia thất sắc, nhiều hơn lúc đầu hai màu, đuôi gà cũng dài ra, vô cùng tươi đẹp.

Nộ Tình Kê kêu lên.

Hồ Ly Tương ghé sát tai Bố Phương, dùng giọng điệu mà chỉ có hai người mới nghe thấy, nói: "Ân." "Ừ." Bố Phương khẽ ừ một tiếng, vẫy vẫy tay với Nộ Tình Kê. "Chuyện... chuyện gì vậy?" Lão dược nông thấy Nộ Tình Kê biến đổi hình dạng, kinh ngạc hỏi.

Chương 17

"Nộ Tình Kê trưởng thành rồi." Bố Phương bịa chuyện đáp: "Nộ Tình Kê mỗi lần trưởng thành đều không có quy luật thời gian." "Thì ra là thế." Lão dược nông tin lời Bố Phương. "Kê vương, ra đi." Bố Phương ngồi xổm xuống, ngoắc tay, ra hiệu cho Nộ Tình Kê đi ra. "Cục tác, cục tác!" Nộ Tình Kê gáy ba tiếng, từ trong lồng bước ra. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê nói nó ra ngay." Hồ Ly Tương phiên dịch cho Bố Phương nghe. "Hít!

Thần kê cư nhiên tự đi ra khỏi lồng!" Lão dược nông thấy Nộ Tình Kê đi vào lòng Bố Phương, cảm thấy khó tin.

Con gà này đi theo ông ta mấy năm, người khác gọi thế nào cũng không nghe, chỉ có Bố Phương là gọi được. "Lão dược nông, nguyện đánh cuộc chịu thua chứ?" Bố Phương hỏi. "Chịu thua!

Thua tâm phục khẩu phục!" Lão dược nông nói. "Vậy được, tôi cũng không làm phiền nữa!

Trời sắp tối rồi!

Tôi phải mang con gà này đi!" Bố Phương cười nói. "Thần nhân, Miêu trại không thu lưu người ngoài qua đêm, tôi cũng không thể phá quy củ, cậu có thể đi vào nghĩa trang trong núi nghỉ ngơi." Lão dược nông chỉ tay về một hướng nói: "Chỉ cần đi về phía bên kia, sẽ thấy nghĩa trang." "Tôi biết rồi." Bố Phương đáp.

Sau đó lại bồi thêm một câu: "Không có thần kê, ông đừng đi Bình Sơn hái thuốc nữa!" "Cái này tôi hiểu." Lão dược nông cười nói: "Tôi cũng sẽ không lấy tính mạng ra đùa giỡn." "Tôi đi đây.

Hữu duyên tương ngộ." Bố Phương bước ra khỏi viện tử nhà lão dược nông, vẫy tay chào. "Không tiễn." Lão dược nông cười nói.

Rời khỏi nhà lão dược nông, Bố Phương mang theo Hồ Ly Tương và Nộ Tình Kê đi trong Miêu trại, thu hút ánh mắt của mọi người.

Đại đa số đều chỉ trỏ vào Nộ Tình Kê. "Đó là thần kê nhà lão dược nông sao?" "Hình như không phải, thần kê nhà lão dược nông chỉ có năm màu, con thần kê của hậu sinh này có tới bảy màu!" "Nói cũng có lý!" Đám người Miêu trại đều bỏ ý định cướp thần kê của lão dược nông từ tay cậu thanh niên. "Mẹ kiếp!

Trời lại sắp mưa rồi!" Bố Phương đi trên đường phố đông đúc, nghe thấy một tiếng chửi thề, quay đầu nhìn lại thì phát hiện một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi vừa thốt ra.

Râu ria xồm xoàm, đội một cái mũ trùm làm bằng vải, mặc áo vải thô.

Bố Phương nhận ra người này.

Đây chính là Tương Tây thống soái La Lão Oai (La Lão Tà)!

Sau lưng hắn có vài tên thủ hạ.

Người đứng trước mặt La Lão Oai trạc tuổi hắn, cầm một cây quạt xếp, dáng người không cao, không ai khác chính là Tả Lĩnh khôi thủ Trần Dục Lâu, Trần chưởng quỹ, Trần Tổng bả đầu mà trong Miêu trại không ai nhận ra!

Còn có vài người Bố Phương quen mặt như Tả Lĩnh Hồng Cô Nương, Côn Luân và Hoa Quải Tử. "Lão Oai, tìm được hướng đạo chưa?" Trần Dục Lâu mở quạt xếp, khẽ hỏi bên tai La Lão Oai. "Trần Tổng bả đầu, hướng đạo thì tìm được rồi, chỉ là đối phương tuổi còn nhỏ, không biết có kinh nghiệm làm hướng đạo hay không." La Lão Oai nói xong, hất cằm, ra hiệu cho Trần Dục Lâu nhìn sang.

Trần Dục Lâu nhìn theo hướng cằm La Lão Oai chỉ, phát hiện Hồng Cô Nương đang đặt một tay lên vai một thằng nhóc.

Thiếu niên buộc tóc đuôi ngựa, da ngăm đen, vẻ mặt căng thẳng. "Tuổi nhỏ, không có kinh nghiệm làm hướng đạo cũng không sao, chỉ cần đưa chúng ta đến địa phương là được." Trần Dục Lâu nói.

Sau đó gập quạt lại, giơ quạt lên ra lệnh: "Đi." Một tiếng lệnh hạ xuống, một nhóm bảy tám người tùy tùng đi ra khỏi trại. "Nộ Tình Kê, chúng ta cũng đi theo." Bố Phương cười nói với Nộ Tình Kê đang đứng dưới chân.

Chỉ thấy Nộ Tình Kê gật đầu, lon ton chạy theo sau Bố Phương. "Trần Tổng bả đầu, phía sau có người đi theo chúng ta." La Lão Oai quay đầu, vô tình phát hiện một thanh niên tuấn tú đi theo phía sau, cách khoảng hơn một trăm mét. "Mọi người ẩn nấp.

Chương 18

Tôi muốn xem người này rốt cuộc là thần thánh phương nào." Trần Dục Lâu quay đầu, phát hiện ra Bố Phương.

Thấy trên vai Bố Phương có một con vật nhỏ lông trắng, hắn cảm thấy người này không đơn giản.

Trần Dục Lâu và La Lão Oai cùng những người khác vội vàng nấp vào bụi cỏ. "Di.

Nhóm người Trần Dục Lâu trốn rồi." Bố Phương thấy nhóm Trần Dục Lâu nhìn mình một cái rồi ẩn nấp, có chút kinh ngạc. "Hồ Ly Tương, sao vậy?" Bố Phương hỏi. "Họ muốn xem chủ nhân là thần thánh phương nào." Hồ Ly Tương nói.

Thính lực linh mẫn của nó có thể nghe thấy âm thanh trong phạm vi ngàn mét. "Ra là vậy a." Bố Phương xoa cằm, sau đó dùng ngón tay phải vẽ lên lòng bàn tay trái, "Có rồi." Cậu nghĩ ra một cách để gia nhập hành động trộm mộ này!

Cậu lấy Thiên Tinh La Bàn ra, đặt lên lòng bàn tay trái.

Khi đi đến khoảng cách cách nhóm Trần Dục Lâu chừng ba mươi mét, cậu niệm khẩu quyết của Mô Kim Hiệu Úy: "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan, quan môn nhược hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình, khảm ly chấn đoái phân tứ tượng, càn khôn cấn tốn hợp tứ phương..." "Trần Tổng bả đầu, hắn đang nói gì thế?" La Lão Oai vuốt râu, vẻ mặt mờ mịt nhìn Trần Dục Lâu hỏi. "Khẩu quyết Mô Kim Hiệu Úy.

Người này chẳng lẽ là người phái Mô Kim?

Nhưng theo tôi được biết, Mô Kim Hiệu Úy hiện tại chỉ còn lại ba

người." Vẻ mặt Trần Dục Lâu ngưng trọng nói.

Nếu đối phương thực sự là Mô Kim Hiệu Úy, vậy thì lôi kéo vào tham gia hành động trộm mộ, quả thực như hổ mọc thêm cánh! "Trần Tổng bả đầu, Mô Kim Hiệu Úy bản lĩnh có lớn không?" La Lão Oai tò mò hỏi. "Cái này không dễ nói.

Nhưng có một điều đáng nhắc tới là bản sự tìm cổ mộ của Mô Kim Hiệu Úy nằm trên Tả Lĩnh chúng ta!" Trần Dục Lâu thành thật nói. "Nghe ông nói vậy, Lão Oai tôi cảm thấy đội ngũ chúng ta phải có một tên Mô Kim Hiệu Úy mới được!" La Lão Oai nói. "Nhưng tôi không biết ba truyền nhân Mô Kim Hiệu Úy kia đang ở đâu.

Đợi người thanh niên kia đi tới, tôi sẽ đối thoại khách khí, tôi cũng muốn thăm dò xem hắn có phải Mô Kim Hiệu Úy hay không." Trần Dục Lâu nói. "Thỏa!" La Lão Oai cười nói. "Trần Dục Lâu, ra đi!

Tôi nhìn thấy các người rồi!" Bố Phương đi tới chỗ nhóm Trần Dục Lâu ẩn nấp, nói vọng vào bụi cỏ rậm rạp.

Qua khe hở lá cỏ, có thể thấy mấy bóng người ở đó. "Trần Tổng bả đầu, người này cư nhiên biết tên ông." La Lão Oai có chút kinh ngạc nói.

Trần Dục Lâu không để ý đến La Lão Oai, từ trong bụi cỏ bước ra, chắp tay với Bố Phương: "Tại hạ Trần Dục Lâu, đấu gan hỏi một câu, không biết hậu sinh nghe tên tôi từ đâu?" "Tả Lĩnh khôi thủ Trần Dục Lâu trên Thường Thắng Sơn, dưới tay có tám ngàn hảo hán, người Tương Âm ai mà không biết!" Bố Phương cười nói. "Vừa rồi nghe cậu niệm, hình như là khẩu quyết Mô Kim Hiệu Úy.

Không biết cậu có phải là Mô Kim Hiệu Úy không?" Trần Dục Lâu hỏi. "Thật không dám giấu!

Tôi không phải Mô Kim Hiệu Úy!" Bố Phương nói thật. "Vậy sao

cậu biết khẩu quyết Mô Kim Hiệu Úy?" Trần Dục Lâu khó hiểu hỏi. "Cái này là tôi xem bút ký của ông nội tôi mà biết.

Tôi tuy không phải Mô Kim Hiệu Úy, nhưng tôi biết khẩu quyết Mô Kim, biết tìm mộ!" Bố Phương khẳng định. "Thật không dám giấu, lần này tôi và La Lão Oai đi Lão Hùng Lĩnh là để tìm mộ!

Nhưng chưa xác định được vị trí mộ Nguyên đại tướng quân ở trong Bình Sơn!" Trần Dục Lâu nói xong, tay cầm quạt xếp chỉ về phía xa, đó chính là Bình Sơn! "Tôi đối với trộm mộ rất có hứng thú.

Nếu tôi có thể gia nhập hành động trộm mộ này, có lẽ trên đường đi có thể giải quyết phiền toái cho các vị." Bố Phương cười nói.

Chương 19

"Huynh đệ, tôi đồng ý cho cậu gia nhập hành động trộm mộ của chúng tôi!" Trần Dục Lâu vội vàng mở miệng nói.

Hắn đã chuẩn bị sẵn một tràng văn vẻ để thuyết phục thanh niên này gia nhập, không ngờ đối phương lại chủ động đề xuất.

Khiến hắn vui như mở cờ trong bụng.

Bố Phương không ngờ Trần Dục Lâu lại sảng khoái đồng ý như vậy.

Bên tai cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. "Đinh!

Túc chủ thành công gia nhập hành động trộm mộ, thưởng Tầm Long Xích!" "Không biết huynh đệ tôn tính đại danh?" Trần Dục Lâu cười hỏi. "Khảo cổ Bố Phương!" Bố Phương nói thẳng. "Huynh đệ, cha mẹ đặt cho cậu cái tên hay thật!

Tôi La Lão Oai thật hâm mộ!" La Lão Oai vội vàng nói. "Nếu tôi không đoán sai, ông là Tương Tây thống soái, La Lão Oai!" Bố Phương nói. "Chính phải!

Bố Phương huynh đệ thật tuệ nhãn như thần!

Tôi La Lão Oai đối với cậu bội phục không thôi!" La Lão Oai nói xong, giơ ngón tay cái lên với Bố Phương! "Trời sắp tối rồi, mưa cũng chuẩn bị rơi.

Chúng ta mau đi tới toàn quán dưới chân núi phía trước nghỉ ngơi thôi." Bố Phương ngẩng đầu nhìn trời, thấy sắc trời ảm đạm, mây đen trôi trên không trung! "Nghe theo huynh đệ." Trần Dục Lâu cười nói.

Sau đó vung tay lên, dẫn theo bảy tám người đi theo Bố Phương đến nghĩa trang. "Huynh đệ, con gà này sao không giống gà trống bình

thường vậy?" Trên đường đến nghĩa trang, Trần Dục Lâu thấy trong đội ngũ có một con gà ngũ sắc, mí mắt sinh ở phía trên, thể hình to lớn, tư thế đi đường rất ngầu, cứ ngẩng cao đầu mà đi, không kìm được tò mò hỏi! "Gà mà mí mắt sinh ở phía trên, là Phượng Hoàng hiếm thấy trên thế gian!" Bố Phương nói thật, rồi quay sang hỏi con gà: "Đúng không?" Nhóm Trần Dục Lâu chỉ thấy con gà như thể nghe hiểu lời Bố Phương, gật gật đầu. "Rõ ràng chỉ là khác với gà thường thôi.

Sao có thể là Phượng Hoàng được." Hồng Cô Nương đánh giá Nộ Tình Kê, nhìn thế nào cũng không giống Phượng Hoàng.

Theo cô biết, Phượng Hoàng căn bản không tồn tại trên đời, chỉ có ghi chép trong cổ tịch. "Tôi không tin gà là Phượng Hoàng.

Tôi nhìn kiểu gì cũng giống một con gà ngông cuồng!" La Lão Oai nói. "Cục tác, cục tác!" Nộ Tình Kê nhìn La Lão Oai, ánh mắt lóe lên vẻ chán ghét, kêu lên mấy tiếng, cánh vỗ phành phạch. "Bình tĩnh một chút." Bố Phương ngồi xuống, vuốt cổ Nộ Tình Kê nói. "Cục tác." Nộ Tình Kê kêu vài tiếng với Bố Phương. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê nói bình tĩnh cũng được, nhưng La Lão Oai phải xin lỗi nó." Hồ Ly Tương khẽ nói bên tai Bố Phương. "Tôi biết rồi." Bố Phương gật đầu. "Huynh đệ, con gà này thật có tỳ khí a.

Đem hầm chắc là ngon lắm!" La Lão Oai gãi râu cười nói. "Cục tác!" "Bộp!" Nộ Tình Kê nghe lời La Lão Oai, phẫn nộ rồi.

Hai chân bấu chặt đất, mượn lực bay lên, lao vào người La Lão Oai, rồi mổ mạnh vào vai hắn! "Á đau!" La Lão Oai bị Nộ Tình Kê bổ nhào xuống đất.

Hai tay hắn cũng không nhàn rỗi, muốn đẩy Nộ Tình Kê ra.

Nhưng móng vuốt Nộ Tình Kê bám chặt vào da thịt hắn, căn bản không thể đẩy ra được. "Nộ Tình Kê, về đây." Bố Phương quát lạnh

một tiếng.

Chương 20

Nộ Tình Kê mới buông La Lão Oai ra, nhảy về bên cạnh Bố Phương. "Cục tác." Nộ Tình Kê nhìn Bố Phương kêu mấy tiếng. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê nói tạm thời tha cho La Lão Oai, nhưng hắn bắt buộc phải xin lỗi." Hồ Ly Tương dịch lại lời con gà. "Ngạch." Bố Phương nhìn La Lão Oai đang bò dậy từ dưới đất nói: "Xin lỗi con gà của tôi đi." "Cái gì, xin lỗi gà?" La Lão Oai vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Muốn tôi xin lỗi gà, mặt mũi tôi để đâu?

Chuyện này mà truyền ra ngoài, La Lão Oai tôi ở Tương Tây còn mặt mũi nào, làm sao phục chúng?" "La Lão Oai, ông nhìn không ra sao, đây đâu phải gà thường?

Có thể nghe hiểu tiếng người, thật bất khả tư nghị." Trần Dục Lâu nói. "La Lão Oai, xin lỗi Phượng Hoàng đi!

Xin lỗi Phượng Hoàng thì không mất mặt!" Hoa Quải Tử cũng nói. "Được rồi!" La Lão Oai cắn răng, nói với Nộ Tình Kê: "Kê ca, xin lỗi, tôi La Lão Oai có mắt như mù, không biết ngài là Phượng Hoàng, xin hãy tha thứ cho lời nói kích động của tôi." "Cục tác." Nộ Tình Kê kêu vài tiếng. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê nói tạm thời tha thứ cho La Lão Oai." Hồ Ly Tương giải thích. "La Lão Oai, Nộ Tình Kê tạm thời tha thứ cho ông rồi, nếu còn dám khiêu khích, tuyệt đối sẽ không tha." Bố Phương nghiêm túc nói. "Tôi biết rồi." La Lão Oai có chút mất hết tính khí nói.

Hắn thật muốn một súng bắn chết con gà này.

Khi màn đêm buông xuống.

Bố Phương và nhóm Trần Dục Lâu đi vào nghĩa trang trong núi.

Trên tay đều cầm một cây đuốc đang cháy.

Bố Phương biết nghĩa trang này là khách sạn cho người chết, bên trong đặt người chết, mỗi nửa năm người đuổi thi (Cản thi tượng) mới đến vận chuyển thi thể đi.

Nhìn nghĩa trang, rồi nhìn ngôi nhà ở hậu viện, Bố Phương nhớ đến Háo Tử Nhị Cô đứng sau cửa.

Nghe người địa phương nói Háo Tử Nhị Cô là một con hồ ly tinh.

Bố Phương cho rằng người Miêu trại chỉ dùng Háo Tử Nhị Cô để dọa trẻ con hư.

Háo Tử Nhị Cô bản chất thật ra rất xấu xí, giống hồ ly. "Bố Phương huynh đệ, tối nay chúng ta nghỉ qua đêm ở nghĩa trang sao?" Trần Dục Lâu hỏi. "Đi thôi." Bố Phương nói xong, đẩy cánh cửa gỗ rách nát bước vào.

Chỉ thấy trong phòng đặt tám chín cỗ quan tài đen sì.

Trên xà nhà đầy mạng nhện, có vài con dơi.

Lũ dơi nghe động tĩnh, tỉnh giấc vội vàng bay đi. "Mấy người đi sang mấy gian phòng khác kiểm tra xem." Trần Dục Lâu ra lệnh cho mấy người đàn ông đứng sau lưng.

Ba bốn anh em Tả Lĩnh nghe tiếng liền hành động. "Khôi thủ, cỗ quan tài này bị mở ra!" Lúc này, một người anh em Tả Lĩnh run giọng nói.

Trần Dục Lâu và La Lão Oai vội vàng chạy tới.

Phát hiện nắp quan tài đen có dấu vết bị người cạy.

Nắp quan tài không khép chặt. "Hai người các cậu, dỡ nắp quan tài xuống." Trần Dục Lâu ra lệnh. "Chưởng quỹ." Hai gã lực sĩ Tả Lĩnh hợp lực khiêng nắp quan tài xuống.

Chỉ thấy bên trong quan tài trống rỗng! "Thi thể trong quan tài chắc

là bị người trộm đi rồi." Trần Dục Lâu ra hiệu cho thủ hạ đặt nắp quan tài về chỗ cũ. "Có người trộm xác chết?" Bố Phương tò mò hỏi. "Tôi nghi ngờ là do đám đàn bà kia trộm." Trần Dục Lâu đáp.

Chương 21

Sau đó ra lệnh cho thủ hạ: "Mở hết quan tài ra." "Khôi thủ, trong quan tài không có thi thể." "Quan tài này cũng không có." Nhận được câu trả lời khẳng định của thủ hạ, Trần Dục Lâu chắc chắn nói: "Nhất định là người Cổ Thần Giáo trộm thi thể đi rồi." Cổ Thần Giáo?

Nghe câu này, Bố Phương nhớ đến tấm mộc bài lục soát được từ người lão bà kia, bên trên có hai chữ "Cổ Thần"! "Trần Dục Lâu, có thể giải thích cho tôi về Cổ Thần Giáo không?" Bố Phương hỏi. "Bố Phương huynh đệ đã muốn biết về Cổ Thần Giáo, Trần mỗ tự nhiên sẽ không giấu giếm.

Cổ Thần Giáo là một tổ chức của người tộc Miêu.

Là thế lực tổ chức lớn thứ ba ở Tương Tây ngoài tôi và La Lão Oai.

Thành viên tổ chức toàn là nữ giới.

Nghe nói thủ lĩnh tổ chức là một bé gái, đầu mọc một đôi sừng trâu, biết thuật khống thi.

Thuật khống thi là dùng cổ trùng thả vào trong cơ thể người chết, từ đó thao túng thi thể." Trần Dục Lâu kể những gì mình biết cho Bố Phương nghe. "Tôi biết rồi." Bố Phương gật đầu, hỏi: "Vậy nếu giết một thành viên Cổ Thần Giáo, bọn họ có trả thù không?" "Cái này tôi không biết." Trần Dục Lâu nói. "Ngạch." Bố Phương khẽ gật đầu.

Trần Dục Lâu nói với một tráng hán lưng hổ eo gấu: "Côn Luân, xuống chân núi dẫn đại bộ đội lên đây." Chỉ thấy người to lớn kia gật đầu, một mình đi trước.

Bố Phương biết Côn Luân là người câm. "Nghĩa trang là nơi dừng chân của người chết, hiện tại là buổi tối, tà khí đặc biệt nặng, bên trong còn có Háo Tử Nhị Cô chuyên ăn nội tạng người, chúng ta đi thôi." Vinh Bảo trong lòng bắt đầu đánh trống, khuyên mọi người rời đi. "Tiểu tử, Lão Oai tôi nói cho cậu biết, tôi từng làm nghề đuổi thi, mỗi ngày đều giao thiệp với người chết, gan lớn lắm.

Giờ chẳng phải vẫn sống sờ sờ đây sao?" La Lão Oai một chút cũng không để lời Vinh Bảo trong lòng, vẻ mặt vô sở úy nói.

Trần Dục Lâu cũng không để ý lời Vinh Bảo, nói: "Nếu Háo Tử Nhị Cô dám đánh chủ ý lên tôi, tôi một chưởng đánh chết nó." "Nghe câu này tôi yên tâm rồi." Vinh Bảo vỗ ngực, thở phào một hơi. "Tôi đi sang phòng khác xem." La Lão Oai nói xong, xách theo một cây đèn dầu đi ra hậu viện.

Hắn căn bản không tin nơi này có quỷ.

Khi đẩy cửa gỗ hậu viện bước vào, đột nhiên hắn bị một vật lớn đổ xuống đè lên.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện là một người quấn vải trắng! "Ngọa tào!" Hắn nổi da gà, kinh hồn bạt vía hét lớn một câu: "Có quỷ a, Trần Tổng bả đầu, mau tới!" Trần Dục Lâu nghe tiếng La Lão Oai, vội vàng chạy tới. "Quỷ?" Bố Phương hơi ngẩn ra, cũng đi về phía hậu viện.

Nếu không đoán sai thì con quỷ mà La Lão Oai nói chính là Háo Tử Nhị Cô.

Khi cậu và Trần Dục Lâu đến hậu viện, phát hiện La Lão Oai đang bị một cái xác đè lên. "Chỉ là một cái xác chết thôi mà." Trần Dục Lâu đỡ thi thể lên, giải thích với La Lão Oai. "Dọa chết tôi rồi.

Tôi còn tưởng là quỷ." La Lão Oai bò dậy, vội vàng lấy thuốc ra,

rít vài hơi cho đỡ sợ. "Thi thể này là người trông coi nghĩa trang, Háo Tử Nhị Cô." Bố Phương đứng ở cửa, chỉ vào lệnh bài trên thi thể nói. "Mẹ kiếp.

Hóa ra là Háo Tử Nhị Cô." Nghe lời Bố Phương, La Lão Oai đã hiểu. "Háo Tử Nhị Cô chết chắc chưa được ba tháng." Bố Phương suy đoán. "Hít!

Háo Tử Nhị Cô cư nhiên chết rồi!

Chết rồi liệu có biến thành quỷ không a!" Vinh Bảo sợ hãi hỏi. "Tiểu quỷ yên tâm, trên đời không có quỷ.

Nếu thật có quỷ, Lão Oai tôi một súng bắn chết." La Lão Oai nói xong câu đó, từ bên hông rút ra một khẩu súng lục ổ quay.

Sau đó tiến lên vài bước, vạch tấm vải trắng trên thi thể ra.

Chương 22

Chỉ thấy khuôn mặt người giữ xác vô cùng xấu xí. "Háo Tử Nhị Cô là một hạt giống tốt, không làm người đuổi thi thật đáng tiếc." La Lão Oai cũng không bị ngoại mạo Háo Tử Nhị Cô dọa sợ.

Bởi vì khi làm người đuổi thi, hắn đã gặp người còn xấu hơn, đáng sợ hơn Háo Tử Nhị Cô. "Meo." Đột nhiên, trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng mèo kêu.

Khiến tinh thần mọi người đều căng thẳng. "Mọi người cẩn thận." Trần Dục Lâu theo bản năng rút ra một con dao găm sắc bén. "Vèo!" Một bóng đen xuất hiện, nhảy lên mặt Háo Tử Nhị Cô, cắn đứt một cái tai rồi lao vút đi. "Tôi đi đuổi theo con mèo đó, đòi lại tai cho người giữ xác." Bố Phương vội vàng lên tiếng, mau chóng đuổi theo.

Cậu biết đi đuổi theo con mèo này sẽ gặp một con Ly tử tinh (Tinh cầy hương).

Năng lực của Ly tử tinh cũng không tồi, có thể khiến người ta sinh ảo giác.

Cậu muốn thăng cấp huyết mạch Ly tử tinh, thu về dưới trướng. "Tôi đi giúp Bố Phương huynh đệ.

Các người ở đây đợi tôi về." Trần Dục Lâu dặn dò La Lão Oai và những người khác rồi chạy theo.

Bố Phương đuổi theo con mèo đến một khu rừng rậm, tới một nơi khá khoáng đạt.

Thấy con mèo chạy vào một bãi tha ma rồi dừng lại, dường như bị kẹt ở đó không cử động được.

Cậu cũng thuận thế nằm rạp xuống quan sát.

Chưa đầy một phút, nghe thấy phía sau có động tĩnh, quay đầu lại nhìn thì phát hiện Trần Dục Lâu đã tới.

Trần Dục Lâu không nói chuyện với Bố Phương, cùng nằm rạp xuống đất quan sát con mèo kia.

Không bao lâu sau, một con Ly tử (cầy hương) thể hình khá lớn từ sau bia mộ chui ra, thò móng vuốt đánh chết con mèo.

Sau đó mổ bụng con mèo lấy nội tạng ăn ngấu nghiến. "Đinh!

Hệ thống kiểm tra trong phạm vi mười mét phụ cận có huyết mạch có thể thăng cấp." Bố Phương biết rồi.

Tiếp theo có thăng cấp được huyết mạch Ly tử tinh hay không phải xem phát huy của cậu.

Bố Phương nói nhỏ: "Ly tử tinh ăn nội tạng mèo, sẽ bị sét đánh đấy." "Đinh.

Túc chủ nguyền rủa Ly tử tinh, điểm thăng cấp +70." "Còn thiếu 30 điểm thăng cấp là có thể thăng cấp huyết mạch." Bố Phương tiếp tục nói nhỏ, "Ly tử tinh tướng ăn thật ghê tởm." "Đinh.

Túc chủ thổ tào Ly tử tinh một câu, điểm thăng cấp +60.

Điểm thăng cấp lớn hơn 100, có thăng cấp huyết mạch Ly tử tinh hay không?" "Thăng cấp!" "Thăng cấp thất bại.

Ly tử tinh không nguyện ý thăng cấp huyết mạch, cũng ném cho túc chủ một ánh mắt khinh bỉ." "Tôi sát." Bố Phương suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Cảm thấy hệ thống tuy tốt, nhưng quyền lựa chọn thăng cấp huyết mạch lại nằm trong tay đối phương.

Ngay lúc này, Nộ Tình Kê và Hồ Ly Tương cũng đã đến bên cạnh cậu.

Hồ Ly Tương khá thông minh, đứng trên lưng Nộ Tình Kê, đỡ phải đi bộ. "Bố Phương huynh đệ, ở đây đợi tôi." Trần Dục Lâu lấy ra một con dao găm, nắm trong tay, nói với Bố Phương. "Đừng đi.

Tấn công từ xa.

Tin tôi." Bố Phương vẻ mặt nghiêm túc nói.

Cậu biết kịch bản nên biết rõ, nếu đi tới sẽ xâm nhập địa bàn Ly tử tinh, như vậy sẽ nhiễm nước tiểu Ly tử, sinh ra ảo giác, thân thể không cử động được.

Sẽ trơ mắt nhìn ảo tượng nữ quỷ cưỡi ngựa giấy đi tới. "Bố Phương huynh đệ, tấn công từ xa tôi không nắm chắc một đòn giết chết, nếu Hồng Cô Nương ở đây thì tốt, phi dao có thể miểu sát đối phương." Ngay khi Trần Dục Lâu đứng dậy, muốn rón rén đi qua thì con Ly tử tinh đột nhiên quay đầu nhìn một cái, sau đó chui vào sau bia mộ.

Chương 23

"Cư nhiên chạy rồi." Trần Dục Lâu lẩm bẩm một tiếng, đi về phía xác con mèo, muốn kiểm tra một chút.

Khi đến gần xác mèo, không ngờ thân thể hắn không cử động được.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một người phụ nữ mặt mũi xấu xí, da dẻ trắng bệch, mặt bị hủy dung một nửa, cưỡi một con ngựa làm bằng giấy trắng đi về phía hắn.

Nhìn thấy cảnh này, hắn cho rằng hôm nay phải bỏ mạng tại đây. "Trần Dục Lâu chắc là trúng chiêu của Ly tử tinh rồi." Bố Phương muốn đi cứu Trần Dục Lâu, nhưng đầu óc cậu hiện tại vô cùng tỉnh táo, nếu đi qua cũng sẽ nhiễm nước tiểu Ly tử, sinh ra ảo giác.

Án binh bất động là tốt nhất.

Đợi Bàn Sơn thủ lĩnh Chá Cô Tiêu đến cứu. "Lúc này, Chá Cô Tiêu chắc cũng sắp đến rồi nhỉ." Bố Phương lẩm bẩm.

Đột nhiên, trong khu rừng yên tĩnh thổi lên một trận gió lớn, vang lên tiếng hạo nhiên chính khí. "Thiên địa hữu chính khí, địa ngục hữu âm khí, hạ tắc vi hà nhạc, thượng tắc vi nhật hành..." Bố Phương nhìn sang, phát hiện ba đạo sĩ đi tới.

Người đến không ai khác chính là Bàn Sơn thủ lĩnh Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh.

Người cao lớn đứng giữa tốc độ đột nhiên tăng nhanh, lao về phía nữ quỷ, tung một cước đá bay nó. "Ngọa tào!" Bố Phương kinh hô một tiếng, vội vàng từ dưới đất bò dậy.

Mắt thường chỉ thấy thân thể Ly tử tinh bay ngược về phía mình!

"Nộ Tình Kê, xử nó." Bố Phương ra lệnh. "Cục tác!" Nộ Tình Kê kêu vài tiếng, đạp đất bay lên, sau đó tung một cước đá Ly tử tinh bay ngược trở lại. "Làm tốt lắm." Thấy cảnh này, Bố Phương cười tươi như hoa. "Sư huynh, cẩn thận." Lão Dương Nhân và Hoa Linh thấy thân thể Ly tử tinh lại bay về, vội vàng hét lên. "Ân?" Chá Cô Tiêu ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn, phát hiện con Ly tử tinh lại bay về.

Đã ngay trước mắt rồi. "Bịch" một tiếng, Ly tử tinh đập vào mặt hắn.

Hắn loạng choạng ngã xuống đất, vội vàng ra tay đẩy Ly tử tinh ra. "Không sao chứ?" Bố Phương vội chạy lên, đỡ Chá Cô Tiêu dậy, giả vờ quan tâm hỏi. "Không... không sao." Chá Cô Tiêu lắc đầu, chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm. "Lão Dương Nhân, ra tay giết chết Ly tử tinh, để người kia thoát khỏi ảo giác." Chá Cô Tiêu ngồi dưới đất, sắc mặt có chút khó coi, một tay ôm đầu nói. "Sư huynh." Lão Dương Nhân rút từ túi tên sau lưng ra một mũi tên sắc bén, định đâm chết Ly tử tinh, kết quả bị Bố Phương ngăn lại. "Khoan đã.

Để gà của tôi giết." "Được." Lão Dương Nhân thu tên, vội vàng kiểm tra thương thế sư huynh.

Phát hiện một bên mũi sư huynh chảy máu.

May mà có sư muội Hoa Linh y thuật vô song ở đây, vội vàng lấy ra ít bông, rắc ít dược phấn, nhét vào mũi sư huynh để cầm máu. "Nộ Tình Kê, thời điểm vì dân trừ hại đến rồi, mổ chết nó." Bố Phương chỉ vào con Ly tử tinh đang thoi thóp nói.

Nộ Tình Kê ngẩng đầu, mỏ hung hăng mổ xuống! "Đinh!

Nộ Tình Kê giết chết Ly tử tinh, điểm thăng cấp huyết mạch +1000!" Nộ Tình Kê hiện tại có hơn một ngàn điểm thăng cấp huyết mạch, còn thiếu khoảng hai ngàn điểm nữa là có thể thăng cấp.

Bố Phương hiện tại vô cùng mong chờ lần thăng cấp huyết mạch thứ hai của Nộ Tình Kê. "Tôi sao thế này?" Trần Dục Lâu tỉnh táo lại, lắc lắc đầu hỏi. "Huynh đài trúng độc nước tiểu Ly tử, một lát nữa là có thể cử động được." Chá Cô Tiêu đứng dậy từ dưới đất, giải thích.

Chương 24

"Tôi biết rồi." Trần Dục Lâu gật gật đầu vẻ đã hiểu. "Sư huynh, con gà này thật dũng mãnh!" Hoa Linh đứng bên cạnh Chá Cô Tiêu, nhìn Nộ Tình Kê cười nói. "Trời ơi.

Mí mắt con gà này cư nhiên sinh ở phía trên." Lão Dương Nhân cũng kinh ngạc nói. "Nếu tôi không đoán sai, con gà này là Phượng Hoàng hiếm thấy trên đời.

Là khắc tinh của ngũ độc, chỉ sinh ra ở Nộ Tình huyện." Chá Cô Tiêu tâm trạng có chút kích động nói. "Nói không sai.

Gà này là thần kê, trong thiên hạ không tìm ra con thứ hai." Bố Phương cười nói.

Chá Cô Tiêu có thể nhận ra Nộ Tình Kê, cậu không thấy lạ.

Theo cậu biết, Bàn Sơn thủ lĩnh Chá Cô Tiêu là truyền nhân cuối cùng của dòng Bàn Sơn, thương pháp chuẩn xác, giỏi khẩu kỹ, duyệt lịch phong phú.

Lần này hắn cùng sư đệ sư muội xuất hiện ở đây là để tìm Mộc Trần Châu, Bình Sơn là manh mối cuối cùng. "Tôi có thể sờ nó không?" Hoa Linh rất hứng thú với con gà, đi đến trước mặt Bố Phương hỏi. "Hỏi gà ấy.

Nó có thể nghe hiểu tiếng người, nhưng không nói được." Bố Phương đáp. "Gà thật đẹp, chị có thể sờ không?" Hoa Linh ngồi xổm xuống, nhìn Nộ Tình Kê cười hỏi.

Chỉ thấy Nộ Tình Kê lắc đầu, ném cho Hoa Linh một ánh mắt khinh bỉ. "Chị sờ một cái thôi, có được không?" Hoa Linh không cam lòng từ bỏ. "Cục tác." Nộ Tình Kê kêu vài tiếng. "Sao vậy?" Hoa Linh

nhìn Bố Phương hỏi. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê nói chỉ có ngài mới được sờ." Hồ Ly Tương dịch lại cho Bố Phương. "Gà nói chỉ có tôi mới được sờ." Bố Phương thành thật trả lời. "Được rồi." Hoa Linh có chút thất vọng đứng dậy. "Hai mũi tên này, lưu lại cho các vị phòng thân.

Cáo từ." Chá Cô Tiêu rút hai mũi tên dài một mét từ sau lưng cắm xuống đất, chắp tay với Bố Phương.

Hắn không muốn dừng lại lâu, dẫn sư đệ và sư muội rời đi. "Phù.

Cuối cùng cũng cử động được." Trần Dục Lâu thở ra một hơi trọc khí, nhặt xác con mèo dưới đất lên. "Bố Phương huynh đệ, chúng ta về thôi." "Được." Bố Phương gật đầu.

Khi cậu và Trần Dục Lâu về đến nghĩa trang thì trời đã sáng.

Trong núi buổi sớm sương mù lượn lờ! "Lão đại, cuối cùng cũng về rồi.

Làm tôi lo chết đi được." Hồng Cô Nương thấy Trần Dục Lâu và Bố Phương bình an trở về mới yên tâm. "Trần Tổng bả đầu, một đêm bắt một con mèo mà khó khăn vậy sao?" La Lão Oai hỏi. "La Lão Oai, ông có chỗ không biết, tối qua tôi trúng độc Ly tử." Trần Dục Lâu kể lại chuyện tối qua. "Thì ra là vậy." La Lão Oai gật đầu.

Cũng lúc này, Côn Luân và Trương phó quan - thủ hạ của La Lão Oai dẫn đại bộ đội dưới chân núi đến nghĩa trang.

Một nửa mặc áo vải thô, một nửa mặc quân phục.

Nhìn qua là biết hai nhóm người!

Chương 25

Một nhóm là thủ hạ của Trần Dục Lâu, một nhóm là của La Lão Oai! "Bà nội nó!

Khả bả làm tôi đợi chết rồi!" La Lão Oai nhìn mấy trăm người, trên mặt lộ ra nụ cười. "Bố Phương huynh đệ, lát nữa phải vào Bình Sơn rồi." Trần Dục Lâu hỏi: "Đã chuẩn bị xong chưa?" "Yên tâm đi, trước khi vào Bình Sơn tôi đã tìm một ngôi cổ mộ luyện tay rồi." Bố Phương đáp. "Trần Tổng bả đầu, để tôi nói vài câu cổ vũ sĩ khí anh em!" La Lão Oai hai tay nắm đai lưng, cười nói với Trần Dục Lâu đứng bên cạnh. "Để tôi trước." Trần Dục Lâu nói xong, nhìn mấy trăm anh em, nói: "Các huynh đệ, tôi nói không nhiều, Bình Sơn cổ mộ lần này, chúng ta nhất định có thể khải hoàn trở về." Bố Phương đứng một bên nghe câu này lắc lắc đầu.

Biết kịch bản nên cậu biết, Trần Dục Lâu và mọi người lần đầu vào mộ cổ Bình Sơn không hề khải hoàn, tổn thất mấy chục người mới chạy về được. "Rõ!

Rõ!

Rõ!" Anh em Tả Lĩnh giơ tay phải, hô cao! "Các huynh đệ, La Lão Oai tôi ở đây nói thêm một câu, lần này trộm được mộ cổ Bình Sơn, mỗi người thưởng một trăm đồng đại dương!" "Rõ!

Rõ!!" Binh lính của La Lão Oai cũng hò reo! "Xuất phát!" Trần Dục Lâu vung tay lớn.

Dẫn theo Bố Phương và La Lão Oai đi đầu tiên.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp tiến về phía Bình Sơn.

Nửa giờ sau.

Mọi người đến sâu trong Bình Sơn, đập vào mắt là một thâm cốc khổng lồ.

Vách núi cao vạn trượng. "Ở đây mà rơi xuống, không thành bã đậu thì tôi đổi tên thành chó ngốc." La Lão Oai vuốt râu, nhìn vách núi nói. "La Lão Oai, bắn mấy phát súng xuống dưới vách núi đi!

Để tôi phán đoán mộ cổ Bình Sơn!" Trần Dục Lâu nói. "Được!" La Lão Oai lấy súng lục bên hông, bắn ba phát xuống đáy vực.

Tiếng súng chấn động, vang vọng trong sơn cốc.

Trần Dục Lâu lập tức thi triển chữ "Văn" (Nghe) trong "Thính phong thính lôi văn sơn biện long chi pháp"!

Khi tiếng súng bình tĩnh lại, Trần Dục Lâu nói với mọi người: "Tôi phân biệt ra được, bên dưới có mấy đường địa đạo và hình dáng ba tòa địa cung, trong đó địa cung lớn nhất nằm dưới vách núi nứt ra ở đỉnh núi." "Trần Tổng bả đầu, bản lĩnh thật cao cường.

Nghe tiếng súng mà phân biệt được." La Lão Oai bội phục Trần Dục Lâu. "Mời Bố Phương huynh đệ thi triển Mô Kim Tầm Long Quyết, tìm vị trí chủ mộ." Trần Dục Lâu ra hiệu. "Mô Kim Tầm Long Quyết?

Chẳng lẽ người này là Mô Kim Hiệu Úy?" Một đám lực sĩ Tả Lĩnh và binh sĩ đều kinh ngạc! "Vậy tôi xin hiến chút tài mọn." "Vậy tại hạ xin múa rìu qua mắt thợ." Bố Phương lấy ra Thiên Tinh La Bàn, niệm khẩu quyết định vị của Mô Kim Hiệu Úy: "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan, quan môn nhược hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình." "Cạch cạch cạch." Kim từ trên la bàn xoay chuyển nhanh chóng.

Bố Phương chỉ thấy trên la bàn huyễn hóa ra bản đồ ảo của toàn bộ cổ mộ Bình Sơn, mộ chủ nhân được táng ngay tại đỉnh núi. "Bố

Phương huynh đệ, tìm ra chưa?" Thấy Bố Phương nhìn la bàn đến nhập thần, Trần Dục Lâu nhịn không được hỏi. "Mộ chủ nhân táng tại đỉnh núi." Bố Phương thu hồi Thiên Tinh La Bàn, chỉ tay về phía đỉnh Bình Sơn nói. "Mộ chủ nhân không táng dưới đáy Bình Sơn sao?

Khả năng sẽ táng ở đỉnh núi ư?" La Lão Oai kinh ngạc hỏi. "Tôi tin lời Bố Phương huynh đệ." Trần Dục Lâu nói, "Đã mộ chủ nhân táng ở đỉnh núi, vậy cứ để sau cùng, chúng ta trước tiên đi lấy minh khí trong địa cung dưới đáy núi đã." "Được!" La Lão Oai cười nói. "Có người." Đột nhiên, Hồng Cô Nương vô tình phát hiện trong bụi cỏ phía xa có người, liền đuổi theo. "Người?

Chương 26

Đám trộm mộ sao?" La Lão Oai hỏi. "Đi xem là biết." Trần Dục Lâu nói xong cũng vội vàng chạy theo.

Bố Phương biết người nấp trong bụi cỏ kia là thủ lĩnh Bàn Sơn - Chá Cô Tiêu.

Hẳn là đang thám thính địa hình thì đụng phải đại bộ đội. "Ai?" Hồng Cô Nương tiếp cận Chá Cô Tiêu, lạnh lùng hỏi một câu.

Không đợi đối phương trả lời, cô đã không phân trần trắng đen lao vào đánh nhau với Chá Cô Tiêu.

Hồng Cô Nương tự nhiên đánh không lại Chá Cô Tiêu, vài hiệp đã bại hạ trận. "Đừng đánh nữa." Trần Dục Lâu tiến lên, nhận ra người đang giao đấu với Hồng Cô Nương chính là người đã cứu mình tối qua.

Hồng Cô Nương hỏi: "Lão đại, quen sao?" "Là cứu mệnh ân nhân của tôi, sao có thể không quen chứ." Trần Dục Lâu nói xong, chắp tay với Chá Cô Tiêu: "Hôm đó ân nhân đi vội, không biết tôn tính đại danh của ân nhân là gì?" "Bàn Sơn, Chá Cô Tiêu." Chá Cô Tiêu không giấu giếm, nói thẳng. "Hóa ra là Chá Cô Tiêu huynh đệ, tại hạ là Tả Lĩnh khôi thủ Trần Dục Lâu." Tuy hai phái cùng nổi danh trên giang hồ, nhưng kỳ thực chưa từng có qua lại. "Trần huynh, không biết các vị ở đây làm gì?" Chá Cô Tiêu không ngờ người mình cứu tối qua lại là thủ lĩnh Tả Lĩnh. "Tôi và Bố Phương huynh đệ cùng mọi người chuẩn bị xuống cổ mộ Bình Sơn." Trần Dục Lâu hỏi: "Không biết Chá Cô Tiêu huynh đệ đến Bình Sơn tìm thứ gì?" "Tìm Mộc Trần Châu, cứu tộc nhân của ta." Chá Cô Tiêu trực ngôn nói. "Vậy được, huynh tìm đồ của huynh, tôi làm việc của tôi, mời đi theo tôi." Trần Dục Lâu mời

Chá Cô Tiêu đi cùng.

Chá Cô Tiêu gật đầu: "Ừm." "Chúng ta lại gặp mặt rồi." Bố Phương thấy Chá Cô Tiêu, mỉm cười nói. "Lại gặp tiểu huynh đệ rồi, thật có duyên." Chá Cô Tiêu cười nói.

Hắn vẫn chưa quên chuyện tối qua con gà của Bố Phương đá một cú trời giáng vào mặt hắn, hại hắn chảy máu mũi. "Đúng rồi, sư muội Hoa Linh và Lão Dương Nhân đâu?" "Ở phía sau, tới ngay thôi." Chá Cô Tiêu đáp.

Lời vừa dứt, Hoa Linh và Lão Dương Nhân liền từ trong bụi cỏ đi ra. "Trần tổng bả đầu, ba người này là ai?" La Lão Oai kéo Trần Dục Lâu sang một bên hỏi. "Ba người họ là phái Bàn Sơn, thủ lĩnh Chá Cô Tiêu cùng sư muội Hoa Linh và sư đệ Lão Dương Nhân." Trần Dục Lâu thành thật trả lời. "Vậy bọn họ có đánh chủ ý lên minh khí trong mộ không?" La Lão Oai có chút lo lắng hỏi. "Cái này thì sẽ không.

Bàn Sơn tìm châu, bình thường sẽ không lấy bất cứ thứ gì trong mộ." "Nghe câu này, La Lão Oai tôi yên tâm rồi.

Đúng rồi, Bố Phương gia nhập hành động trộm mộ của chúng ta là có mục đích gì?" La Lão Oai khó hiểu hỏi. "Cái này tôi cũng không biết.

Nhưng cậu ấy hiểu được khẩu quyết Mô Kim Hiệu Úy, hắn cũng hành sự theo phái Mô Kim, nếu lấy minh khí trong mộ thì tối đa cũng chỉ lấy một hai món, đối với chúng ta vô thương đại nhã." Trần Dục Lâu nói. "Nếu là vậy thì tốt quá rồi." La Lão Oai nháy mắt cảm thấy thần thanh khí sảng.

Trần Dục Lâu hạ lệnh: "Anh em, thả thang rết xuống bên vách núi." "Rõ!" Hơn một trăm gã Tả Lĩnh lực sĩ bỏ ba lô sau lưng xuống, sau đó lấy ra từng đốt thang rết nối lại với nhau.

Chá Cô Tiêu cũng không nhàn rỗi, cùng sư đệ sư muội chuẩn bị dùng Toản Thiên Tác (dây leo núi) xuống vách đá thám thính.

Khi thang rết đã treo xong, Trần Dục Lâu nhìn hai tên thủ hạ, ra lệnh: "Du Bất Động và Hạn Áp Tử xuống dưới dò đường, nếu đường đi an toàn thì bắn mũi tên lệnh lên trời." "Rõ!" Du Bất Động và Hạn Áp Tử thuận theo thang rết từng bước bò xuống.

Tranh thủ thời gian hai người kia xuống dò đường, Trần Dục Lâu cảm thấy có chút nhàm chán, đi đến bên cạnh Bố Phương đang ngồi trên tảng đá lớn, lên tiếng hỏi: "Không biết Bố Phương huynh đệ cùng tôi tiến vào cổ mộ Bình Sơn có mục đích gì?" "Tìm phương pháp trường sinh." Bố Phương cười nói.

Đây là nhiệm vụ chính tuyến, hắn phải hoàn thành. "Vậy còn minh khí?" Trần Dục Lâu lo lắng Bố Phương sẽ tranh giành minh khí trong cổ mộ. "Minh khí thì tôi tối đa cũng chỉ lấy một hai món." Bố Phương giơ hai ngón tay. "Tôi tin tưởng Mô Kim Hiệu Úy." Hắn cảm thấy Bố Phương là một Mô Kim Hiệu Úy chân chính, bởi vì quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy là vào mộ tối đa chỉ lấy một hai món minh khí, người hiểu quy tắc này rất ít. "Tôi thật sự không phải Mô Kim Hiệu Úy, tôi chỉ là một nhà khảo cổ học." Bố Phương nhấn mạnh. "Ách...

Tôi không quấy rầy Bố Phương huynh đệ nữa." Trần Dục Lâu đi ra mép vực, chờ đợi tên lệnh bay lên.

Chương 27

"Thần kê, mày nhận ra tao không?" Hoa Linh phát hiện Nộ Tình Kê trốn sau lưng Bố Phương, vội vàng đi tới cười hỏi.

Nộ Tình Kê dường như không muốn nhìn phụ nữ, vội vàng quay đầu sang một bên.

Gà này, khả năng là không có hứng thú với phụ nữ!

Nếu đối phương là một con gà mái thì lại khác!

Nộ Tình Kê kêu vài tiếng với Bố Phương: "Cục cục tác." "Ha ha ha." Nghe Hồ Ly Tương dịch lại, Bố Phương nhịn không được bật cười.

Nộ Tình Kê hẳn là đói khát khó nhịn rồi. "Cục cục tác." Nộ Tình Kê lại kêu mấy tiếng. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê hỏi ngài cười cái gì?" Hồ Ly Tương dịch gà ngữ cho Bố Phương nghe. "Không, ta không cười." Bố Phương nghiêm mặt, nói với Nộ Tình Kê: "Đợi đến mộ Đại tướng quân thời Nguyên, ta sẽ tìm cho mày vài con gà mái." Ân?

Nghe Bố Phương nói, mắt Nộ Tình Kê trừng to như hạt đậu.

Chủ nhân không chỉ cho một con, mà là cho mấy con liền! "Bố Phương, sủng vật hồ ly này dễ thương quá, tôi có thể sờ không?" Hoa Linh rất có hứng thú với động vật nhỏ, đã Nộ Tình Kê không cho sờ đành chuyển mục tiêu. "Đừng sờ, nó cắn đấy." "Vậy tôi phải làm sao mới có thể sờ?" Hoa Linh hỏi. "Trở thành thê tử của tôi.

Tôi chỉ biết mỗi cách này." Bố Phương trêu chọc. "Cách này có chút... cái đó..." Hoa Linh lập tức đánh trống lui quân.

Cô mới quen Bố Phương chưa đến hai ngày, không hiểu rõ đối phương, sẽ không dễ dàng làm phu nhân người ta. "Bố Phương, anh

biết khẩu quyết Mô Kim, anh là Mô Kim Hiệu Úy sao?" Hoa Linh chuyển chủ đề. "Tôi là nhà khảo cổ học." Bố Phương đáp. "Ồ." Hoa Linh gật đầu, không biết tiếp theo nên nói gì, xoay người đi về phía sư huynh. "Mẹ kiếp!

Du Bất Động và Hạn Áp Tử xuống dưới cả nén nhang rồi!

Sao không bắn tên lệnh lên!" La Lão Oai mất kiên nhẫn, miệng mắng chửi lẩm bẩm, hận không thể nhảy xuống ngay bây giờ. "La soái chớ vội, vách núi cao vạn trượng, xuống dưới không phải chuyện một chốc một lát, đợi thêm một nén nhang nữa, nếu vẫn không bắn tên lên thì tôi sẽ dẫn người xuống." Trần Dục Lâu lên tiếng trấn an La Lão Oai đang nôn nóng. "Được!" La Lão Oai gật đầu. "Trần huynh, tôi dẫn sư muội và sư đệ xuống trước đây." Chá Cô Tiêu buộc dây thừng vào người, chào Trần Dục Lâu một tiếng. "Hay là huynh đệ đợi mọi người cùng đi, như vậy có thể chiếu ứng lẫn nhau." "Cái này không cần đâu." Chá Cô Tiêu nói. "Vậy được, huynh xuống trước đi." Thấy Chá Cô Tiêu quyết định xuống, hắn cũng không tiện ngăn cản. "Hoa Linh, coi chừng tôi cắt dây thừng của cô đấy." Bố Phương thấy Hoa Linh đáng yêu đã chuẩn bị xong xuôi, bèn cười nói. "Anh dám.

Nếu anh thật sự dám cắt dây, tôi làm ma cũng không tha cho anh." Hoa Linh nghe Bố Phương nói vậy, có chút không khách khí đáp. "Tôi chỉ đùa với cô chút thôi." Bố Phương cười: "Đừng để trong lòng." "Hừ!" Hoa Linh hừ lạnh một tiếng, nói với Chá Cô Tiêu: "Sư huynh, muội không xuống nữa, muội ở lại trên này xem ai dám cắt Toản Thiên Tác của Bàn Sơn phái chúng ta." "Muội và Lão Dương Nhân xuống đi, cẩn thận một chút." "Được." Chá Cô Tiêu gật đầu.

Hắn cũng không hy vọng sư muội xuống cùng.

Lỡ như đều xuống hết, chết sạch ở dưới đó thì Bàn Sơn phái hậu kế vô nhân. "Bố Phương, vừa nãy anh nói cái gì?" Hoa Linh xắn tay

áo, nghiến răng đi về phía Bố Phương. "Hoa Linh, tôi không hy vọng cô xuống dưới, nếu ba người Bàn Sơn đều xuống, lỡ chết hết thì Bàn Sơn phái đoạn tử tuyệt tôn mất." Bố Phương đứng dậy khỏi tảng đá, chuẩn bị lùi lại. "Dám nói xấu Bàn Sơn phái, tôi tuyệt đối không tha cho anh." Hoa Linh lao về phía Bố Phương.

Chương 28

Bố Phương vội vàng chạy vào trong bụi cỏ. "Nộ Tình Kê, chủ nhân sẽ không gặp nguy hiểm chứ?" Hồ Ly Tương hỏi Nộ Tình Kê. "Cục cục tác." Nộ Tình Kê uể oải kêu mấy tiếng.

Nghe vào tai Hồ Ly Tương lại là: "Chủ nhân đang liếc mắt đưa tình với muội tử đáng yêu kia đấy, đừng đi quấy rầy hai người họ." "Nộ Tình Kê, cái này mày cũng nhìn ra được?" "Đương nhiên rồi, tao là Kê Vương mà!" "Kỹ thuật chọc gái của Bố Phương còn trên cơ tôi nữa." Trần Dục Lâu nhìn hai người tiểu đả tiểu nháo trong bụi cỏ, nói. "Muội tử...

Không biết Trần tổng bả đầu có nguyện ý gả Hồng Cô Nương cho La Lão Oai tôi không?" La Lão Oai hỏi, hắn có chút ý đồ với Hồng Cô Nương. "La soái, ông đều là người tam thê tứ thiếp rồi, trên giường còn chỗ chứa Hồng Cô Nương sao?

Hơn nữa, tôi còn chưa thành thân đây này.

Khả năng tôi sẽ gả cô ấy cho chính mình...

Mà dù có gả, cũng phải xem Hồng Cô có nguyện ý lấy ông hay không." Trần Dục Lâu vội vàng tiếp lời. "Trần tổng bả đầu nói cũng phải." La Lão Oai ngẫm nghĩ, cảm thấy có lý.

Trong bụi cỏ. "Dám nói xấu Bàn Sơn phái của ta." Hoa Linh không chịu buông tha cho Bố Phương, càng nói càng giận. "Muội tử, tha cho tôi đi." Bố Phương thở hồng hộc, không muốn đùa giỡn nữa, cũng ý thức được mình lỡ lời chọc giận đối phương. "Tôi tạm thời tha thứ cho anh.

Nếu còn nói xấu Bàn Sơn phái, coi chừng tôi bảo đại sư huynh đánh anh." Nói xong, Hoa Linh buông Bố Phương ra, từ trong bụi cỏ

đi ra. "Muội tử có tì khí, tôi thích." Bố Phương nằm trong bụi cỏ nhìn lên trời.

Chỉ thấy một mũi tên bay vút lên không trung, nổ tung.

Hắn biết mũi tên này không phải do Du Bất Động hay Hạn Áp Tử bắn, nhưng đã phát tín hiệu thì hẳn là dưới vực an toàn. "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng bắn tên lệnh rồi." Nhìn pháo hiệu nổ tung, La Lão Oai quét sạch sự nôn nóng trong lòng. "Hoa Quải Tử, dẫn một đội xuống trước." Trần Dục Lâu ra lệnh. "Khôi thủ, theo tôi." Hoa Quải Tử vung tay, dẫn theo ba mươi mấy tên Tả Lĩnh quần đạo leo thang rết xuống trước. "La soái, người xuống đều là anh em Tả Lĩnh, không có một người anh em nào của tôi cả." Dương phó quan nói khẽ bên tai La Lão Oai. "Nói cũng phải, hay là ngươi đi theo xuống dưới?" "Được, được thôi." Dương phó quan nhìn xuống vực sâu, tim đập thình thịch. "La soái, ông ở lại trên này, tôi xuống là được rồi." Trần Dục Lâu nói. "Cái này cũng được, tôi để Dương phó quan đi theo xuống." "Được.

Bố Phương huynh đệ, xuống thôi." Trần Dục Lâu nhìn Bố Phương vừa chui ra khỏi bụi cỏ. "Xuất phát." Bố Phương không chờ nổi nữa. "Cục cục tác." Nộ Tình Kê đi theo sau Bố Phương ra mép vực, kêu mấy tiếng. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê nói nó bay xuống trước." Hồ Ly Tương đứng trên vai Bố Phương dịch lại. "Đi đi." Bố Phương phất tay với Nộ Tình Kê.

Chỉ thấy Nộ Tình Kê vỗ cánh, bay vút xuống dưới. "Vãi chưởng!

Gà biết bay!" Đám Tả Lĩnh lực sĩ đang leo thang nhìn thấy Nộ Tình Kê đều vô cùng chấn kinh. "Bố Phương, lúc xuống phải bám chắc vào thang, nếu ngã xuống thì có khả năng biến thành bã đậu đấy." Hoa Linh cười nói. "Cảm ơn muội tử nhắc nhở." Bố Phương nói xong, nắm lấy thang rết, từng đốt từng đốt bò xuống.

Thực lòng mà nói, hắn bắt đầu hoảng rồi.

Nếu ngã xuống thật thì chết chắc.

Chương 29

Nhưng có người còn hoảng hơn hắn, chính là Dương phó quan.

Dương phó quan xuống một đốt thang lại nhìn xuống chân một cái, mỗi đốt dừng lại cả mười mấy giây. "Trần Dục Lâu, có thuốc lá không?" Xuống được một nửa, Bố Phương dừng lại, hỏi Trần Dục Lâu ở thang rết bên cạnh. "Có.

Cho tôi xin một điếu để trấn an tinh thần." "Đây." Bố Phương đón lấy điếu thuốc Trần Dục Lâu đưa, dùng bật lửa châm, rít một hơi.

Trần Dục Lâu cũng hút một điếu. "Phù." Bố Phương nhả ra một làn khói trắng, nhìn xuống dưới chân.

Xuống tới đáy chắc phải tầm hai ngàn mét.

Dù sao cũng đang rảnh, Bố Phương hỏi: "Thang rết này đại khái chịu được trọng lượng bao nhiêu người?" "Đại khái có thể chịu được trọng lượng ba trăm người." Nghe Trần Dục Lâu khẳng định, Bố Phương thở phào nhẹ nhõm. "Bố Phương huynh đệ, xuống tiếp đi." Mấy gã Tả Lĩnh lực sĩ phía trên thấy Bố Phương hút thuốc xong vẫn chưa xuống liền nhắc nhở. "Được rồi." Bố Phương gật đầu, cẩn thận bò xuống. "Chết mất thôi.

Tôi quên là tôi có chứng sợ độ cao." Bố Phương nghe thấy bên thang rết phía trái, một tên Tả Lĩnh lực sĩ nói, không khỏi bật cười.

Người này chắc bị tài bảo làm mờ mắt nên quên cả mình sợ độ cao. "Huynh đệ, đừng nhìn xuống chân.

Tiếp tục bò xuống đi." Đồng bạn phía trên nói. "Tôi không xuống nữa đâu.

Tôi sợ lắm." Tên bị sợ độ cao sống chết không chịu bò xuống nữa.

"Tao tiễn mày xuống!" Tên Tả Lĩnh lực sĩ phía trên một cước đá hắn rơi xuống. "Á!

Cứu mạng!

Tao làm ma cũng không tha cho mày!" Người nọ rơi xuống, miệng hét lớn. "Anh này, làm thế Khôi thủ biết được sẽ không xử lý sao?" Bố Phương tò mò hỏi. "Chuyện đó nhỏ, tìm bảo vật mới là lớn.

Khôi thủ biết được cùng lắm cũng chỉ bắt tôi diện bích hối lỗi vài ngày thôi." "Được thôi." Khi Bố Phương xuống đến đáy vực, hắn lấy từ không gian hệ thống ra một bình rượu, uống vài ngụm để tráng đởm! "Bố Phương huynh đệ, cho tôi một ngụm." Trần Dục Lâu đang ngó nghiêng quan sát địa hình, vô tình ngửi thấy mùi rượu, hóa ra Bố Phương đang uống, vội vàng đi tới. "Cầm lấy." Bố Phương ném bình rượu cho Trần Dục Lâu.

Trần Dục Lâu uống vài ngụm, thấy Chá Cô Tiêu nhìn sang, theo bản năng ném bình rượu qua.

Chá Cô Tiêu không khách khí, vặn nắp bình, dốc vào miệng mấy ngụm: "Rượu ngon." "Tửu lượng mấy người này lớn thật." Bố Phương thầm nghĩ. "Chá Cô Tiêu đưa rượu cho tôi, tôi cũng uống vài ngụm lấy can đảm." Hồng Cô Nương giơ tay ra hiệu ném qua. "Đỡ lấy." Chá Cô Tiêu nhẹ nhàng ném, bình rượu rơi chính xác vào tay cô. "Mấy người này, uống rượu của tôi mà một câu cảm ơn cũng không biết nói sao?" Bố Phương buồn bực. "Bố Phương huynh đệ, rượu của cậu rất ngon, khổ trung đới điềm (trong đắng có ngọt), nếu có cơ hội, mời đến Bàn Sơn phái, tôi mời cậu uống rượu." Chá Cô Tiêu vội nói. "Được.

Có rảnh tôi sẽ đến Bàn Sơn phái làm khách." Bố Phương cười.

Trần Dục Lâu và Hồng Cô Nương cũng tỏ thái độ sẽ mời Bố Phương uống rượu.

Đối với mấy lời này, Bố Phương nghe xong để trong lòng, cũng thấy vui vẻ. "Khôi thủ, chúng tôi tìm khắp nơi rồi, không thấy Du Bất Động và Hạn Áp Tử đâu cả!" Một tên Tả Lĩnh lực sĩ chạy đến bên cạnh Trần Dục Lâu báo cáo.

Chương 30

"Hai người đang yên đang lành sao lại biến mất được?

Chơi trốn tìm với tôi à?" "Lão đại, Du Bất Động và Hạn Áp Tử có mười cái gan cũng không dám chơi trốn tìm với ngài đâu." Hoa Quải Tử khẳng định. "Cũng đúng." Trần Dục Lâu gật đầu.

Thủ hạ của hắn ngày thường không có ý niệm tạo phản, không thể nào trốn đi mất dạng được. "Du Bất Động, Hạn Áp Tử, các ngươi ở đâu?" Hồng Cô Nương hét lớn vào trong sơn cốc.

Chỉ có tiếng cô vang vọng lại, không có tiếng trả lời. "Khôi thủ, tôi nghĩ hai người họ không đợi chúng ta, đã bắt đầu tự ý tìm bảo vật rồi." Một tên quần đạo phỏng đoán. "Hy vọng hai người họ không sao." Trần Dục Lâu lo lắng cho an nguy của thuộc hạ. "Vào trong cung điện xem thử, biết đâu sẽ phát hiện ra bọn họ." Lúc này, Bố Phương lên tiếng.

Trong ấn tượng của hắn, Du Bất Động và Hạn Áp Tử tò mò vào cung điện, sau đó bị rết cắn chết.

Rết trong cổ mộ Bình Sơn kịch độc vô cùng, một giọt độc dịch có thể khiến người sống hóa thành vũng máu. "Lão đại, có thang rết, xem ra Du Bất Động và Hạn Áp Tử đã xuống dưới rồi." Một gã Tả Lĩnh lực sĩ quan sát kỹ, phát hiện trên cung điện bọn họ đang đứng có một cái lỗ thủng, bên cạnh bắc một cái thang rết. "Xuống xem sao." Trần Dục Lâu vội vàng đi tới.

Mọi người lần lượt bò xuống.

Bố Phương cũng đi theo.

Khi xuống tới ngôi cung điện này, phát hiện bên trong phủ đầy

bụi, toàn đồ cổ đại, giống như có người chuyên môn xây dựng nhà cửa dưới đáy vực vậy. "Vãi chưởng." Đột nhiên có người kinh hô một tiếng.

Mọi người vội chạy lại, phát hiện một góc cung điện có quần áo của Du Bất Động và Hạn Áp Tử, xung quanh quần áo là một vũng nước vàng, nhưng người thì lại không thấy đâu. "Tình huống gì đây?

Tôi Trần Dục Lâu trộm mộ không ba mươi thì cũng mười ngôi, chưa từng gặp chuyện quỷ dị thế này!" Trần Dục Lâu bắt đầu đánh trống ngực, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Quần đạo kỵ húy nhất là rụt đầu rụt đuôi. "Chá Cô Tiêu huynh đệ, có nhìn ra gì không?" Thấy Chá Cô Tiêu nhìn chằm chằm quần áo hai người kia ngẩn ngơ, Trần Dục Lâu nhịn không được hỏi.

Chá Cô Tiêu không trả lời, khẽ lắc đầu, tỏ ý cũng không biết. "Tôi thấy chỗ này có cổ quái.

Mọi người cẩn thận một chút." Hồng Cô Nương nhắc nhở. "Bố Phương huynh đệ, cậu nhìn ra gì không?" Trần Dục Lâu chỉ vào quần áo và vũng nước vàng, hỏi. "Hai người họ chết rồi.

Độc dịch của rết trong cổ mộ có thể khiến một người sống hóa thành một vũng máu." Bố Phương không giấu giếm, nói thật.

Nghe lời Bố Phương, mọi người đều hiểu ra, ai nấy đều ném ánh mắt khâm phục về phía hắn.

Trong Bình Sơn có ngũ độc, rết là một trong số đó. "Nộ Tình Kê, mày ở đâu?

Mau ra đây gặp tao!" Bố Phương hét lớn vào trong cung điện. "Đúng rồi, còn có con gà, nãy giờ tôi không thấy." Mọi người cũng nói. "Cục cục tác!" Nộ Tình Kê kêu lên mấy tiếng, từ trong một cái hang chạy ra!

Khóe mỏ nó còn dính một ít xác rết. "Đừng chạy loạn, coi chừng đụng phải Lục Sí Ngô Công (Rết sáu cánh)." "Cục cục tác." Nộ Tình Kê nghe Bố Phương nói, ngẩng đầu vỗ cánh kêu to. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê nói Lục Sí Ngô Công là cái búa gì chứ!" Bố Phương: "...!" Quả nhiên là Kê Vương!

Ngay cả đối thủ mạnh như Lục Sí Ngô Công cũng không để vào mắt!

Chương 31

"Chủ nhân, em ngửi thấy mùi độc khí rất mạnh, là độc khí của một trong ngũ độc - Xà độc (Rắn).

Lúc nãy không có." Hồ Ly Tương lo lắng nói. "Rắn khổng lồ sao?" Bố Phương không khỏi nhíu mày.

Trong nguyên tác, ngoại trừ con rắn mà Trần Dục Lâu và La Lão Oai gặp trong núi bên ngoài, cổ mộ Bình Sơn đâu có xuất hiện rắn. "Chủ nhân, em nghe thấy tiếng bước chân, đang đi về hướng này." Hồ Ly Tương nói. "Xì!" "Tiếng bước chân?

Dưới đáy vực này ư?" Bố Phương cũng không nhìn thấu.

Là thứ gì đây?

Lúc này, một người anh em Tả Lĩnh bị một con rết bò lên cổ.

Hắn vừa dùng tay đập vào chỗ ngứa ở cổ, thì cả người ngay cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra, trong nháy mắt đã hóa thành một vũng máu! "Vãi!

Gặp quỷ rồi!" Mấy đồng bạn đứng bên cạnh sợ hãi lùi lại, mặt mày kinh khủng!

Người vừa nãy còn sờ sờ ra đó, sao lại hóa thành vũng máu rồi?

Ánh mắt nhóm Trần Dục Lâu đều tề toạ nhìn về phía Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân.

Bởi vì hai người họ đứng ngay sau lưng người vừa hóa thành máu. "Phái Tả Lĩnh nhìn tôi và sư huynh làm gì?

Chẳng lẽ quên lời Bố Phương vừa nói sao?" Bị bao nhiêu cặp mắt nhìn chằm chằm, Lão Dương Nhân khó chịu nói. "Người này hắn là bị

rết bám vào rồi." Được Lão Dương Nhân nhắc nhở, đám người Trần Dục Lâu mới tỉnh táo lại. "Mọi người mau lấy thuốc trừ sâu ra, rắc xung quanh, đề phòng rết tới gần." Trần Dục Lâu chỉ thị.

Ngay khi đám Tả Lĩnh quần đạo lấy thuốc ra, tiếng xào xạc vang lên.

Một bầy rết lớn từ dưới vách núi tràn lên. "Á!" Một thủ hạ của Trần Dục Lâu bị rết cắn, trực tiếp hóa thành vũng máu! "Mau rắc thuốc trừ sâu!" Trần Dục Lâu hét lớn!

Đám Tả Lĩnh lúc này bị rết dọa cho luống cuống tay chân, thuốc bột lấy ra đều đổ hết xuống người mình. "Đoàng!

Đoàng!" Chá Cô Tiêu hai tay hai súng, bắn vào lũ rết! "Cục cục tác!" Thấy rết, Nộ Tình Kê triệt để bạo tẩu, đám rết này trong mắt nó đều là đệ đệ!

Thấy Nộ Tình Kê lao vào tiêu diệt rết, Bố Phương vội vàng hét với Chá Cô Tiêu và đám quần đạo đang cầm súng: "Đừng bắn nữa, bắn chết gà của tôi các ngươi có đền nổi không?" Mọi người đều sững sờ, đồng loạt ngừng bắn, nhìn về hướng Nộ Tình Kê.

Chỉ thấy Nộ Tình Kê chân mỏ cùng dùng, mỏ mổ như súng máy, một giây mổ mười cái.

Một phút sau, trên mặt đất nằm la liệt mấy ngàn xác rết.

Lũ rết trước uy phong của gà đều sợ vỡ mật, rút lui nhanh như thủy triều xuống. "Cục cục tác!" Dọa lui được lũ rết, Nộ Tình Kê ngẩng đầu ưỡn ngực, bày ra tư thế kẻ chiến thắng! "Đỉnh của chóp!" Trần Dục Lâu bội phục Nộ Tình Kê. "Thần kê thật dũng mãnh.

Chưa đến mười phút đã tiêu diệt hàng vạn con rết." Mọi người đều ném ánh mắt ngưỡng mộ về phía nó. "Bố Phương huynh đệ, con gà này có thể bán cho Tả Lĩnh phái tôi không?" Trần Dục Lâu hỏi. "Gà

là vô giá chi bảo.

Có bán cả anh đi cũng không đủ tiền mua nó đâu." Bố Phương thản nhiên nói.

Chương 32

"Cũng đúng." Trần Dục Lâu gật đầu, lộ ra vẻ thất vọng. "Bố Phương huynh đệ, Chá mỗ to gan hỏi một câu, huynh lấy con gà này ở đâu vậy?" Chá Cô Tiêu tò mò. "Trong chuồng gà." Bố Phương đáp.

Chá Cô Tiêu: "...!" Đã đối phương không muốn trả lời chi tiết, hắn cũng sẽ không làm khó. "Nhìn kìa, tên nhát gan Dương phó quan dùng Toản Thiên Tác của Bàn Sơn phái định đào tẩu lên trên kìa." Hồng Cô Nương nhìn lên, từ lỗ hổng trên xà nhà cung điện có thể thấy Dương phó quan đang dùng dây của Bàn Sơn phái từng bước đạp vào vách đá leo lên. "Mẹ kiếp!" Nhìn cảnh này, Lão Dương Nhân chửi thề một câu.

Dương phó quan đang leo lên cũng theo bản năng nhìn xuống, phát hiện mình bình an vô sự, lại nhìn thấy ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân.

Hắn vội vàng tụt xuống, cởi dây thừng, rồi theo thang rết xuống cung điện, xin lỗi hai người: "Chá Cô Tiêu huynh đệ..." "Đừng gọi tôi là huynh đệ." Chá Cô Tiêu vội ngắt lời. "Xin lỗi, tôi không nên dùng Toản Thiên Tác của Bàn Sơn phái leo lên." Vừa rồi tranh thủ lúc mọi người đối phó rết, hắn sợ bị cắn chết nên lén lút định bỏ chạy, do không với tới thang rết nên đã buộc dây thừng của Chá Cô Tiêu vào người mà leo.

Cũng không ngờ mới leo được mấy chục mét đã bị phát hiện. "Tự vả vào mặt mình ba cái, tôi sẽ tha thứ." Chá Cô Tiêu nói. "Bốp!" Vì mạng sống, Dương phó quan hung hăng tự tát mình ba cái thật mạnh. "Phụt." Mấy tên Tả Lĩnh quần đạo nhịn không được cười phá lên.

Tự vả mặt mình, lần đầu tiên bọn họ mới thấy. "Rết đã giải quyết

xong.

Mọi người xem xem trong cung điện có bảo bối gì đáng giá không." Trần Dục Lâu ra hiệu cho mọi người tìm kiếm. "Chủ nhân, tới rồi." Hồ Ly Tương đột nhiên nói khẽ bên tai Bố Phương. "Ừm." Bố Phương gật đầu. "Cộp cộp cộp cộp cộp." Một trận tiếng bước chân vang dội truyền đến.

Nhóm người Bố Phương đi ra khỏi cung điện, đều hướng mắt về phía tiếng bước chân.

Chỉ thấy phía xa, đi đầu là một bé gái cao hơn một mét, đầu mọc một đôi sừng trâu, da dẻ trắng hồng, trang điểm đậm, khoác áo choàng đỏ.

Sau lưng là hai lão già lưng gù quấn kín áo đen, phía sau nữa là đại bộ đội, ai nấy đều mặc áo đen, đeo khẩu trang, không nhận ra nam nữ. "Cổ Thần Giáo sao lại xuất hiện ở đây?" Trần Dục Lâu kinh ngạc nói.

Cổ Thần Giáo?

Chá Cô Tiêu cũng sững sờ, theo hắn biết, người Cổ Thần Giáo không đánh chủ ý lên các cổ mộ mà! "Hóa ra là Cổ Thần Giáo mà Hồ Ly Tương nói!" Bố Phương đã hiểu. "Đây là địa bàn của ta, Trần Dục Lâu, mau chóng dẫn người rời đi!

Không được lấy đi bất cứ thứ gì trong ngôi cổ mộ này!" Giáo chủ Cổ Thần Giáo Đông Phương Tiểu Mỹ uy nghiêm hạ lệnh. "Bảo tôi đi là tôi phải đi sao?

Cô cảm thấy có khả năng đó à?" Trần Dục Lâu khinh thường nói. "Giết!" Đông Phương Tiểu Mỹ người tàn nhẫn nói ít, vung tay lên, mấy trăm người sau lưng như chó điên lao vào mọi người! "Anh em lên, cho người Cổ Thần Giáo biết chúng ta lợi hại thế nào." Trần Dục Lâu nghênh đón kẻ địch, mặt không chút sợ hãi.

Anh em Tả Lĩnh tuy người không đông bằng đối phương nhưng đánh nhau thì ai cũng là kẻ tàn nhẫn.

Bố Phương cũng chuẩn bị nghênh chiến.

Trong ấn tượng của hắn, Cổ Thần Giáo không xuất hiện trong nguyên tác, chắc là thế giới trộm mộ này tự động sinh thành một tổ chức.

Hắn cảm thấy thế giới này càng lúc càng thú vị rồi.

Cổ Thần Giáo đã có, vậy những thượng cổ thần thú trong truyền thuyết liệu có xuất hiện trong cổ mộ không? "Oanh!" Một tên Tả Lĩnh quần đạo sức mạnh kinh người, một quyền đấm xuyên thân thể một tên áo đen!

Chương 33

"Khôi thủ, đám này không phải người, là người chết!

Đánh thế nào cũng không chết!" Đám Tả Lĩnh dần phát hiện ra điểm bất thường! "Hẳn là cổ trùng ký sinh trong cơ thể người chết, xem ra là Thuật Khống Thi của Cổ Thần Giáo!" Trần Dục Lâu ý thức được vấn đề. "Trần huynh, có biết cách nào đánh bại đám người chết này không?" Chá Cô Tiêu vừa ứng phó ba cái xác chết, vừa hỏi. "Không biết!" Trần Dục Lâu lắc đầu!

Hắn cảm thấy hôm nay đều phải bỏ mạng tại nơi này rồi! "Sư huynh, giết chết Cổ Thần giáo chủ, không chừng đám người chết này sẽ không cử động được nữa." Lão Dương Nhân cái khó ló cái khôn, nói. "Có thể thử xem." Chá Cô Tiêu gật đầu.

Nếu không tiêu diệt Cổ Thần Giáo, hiển nhiên sẽ bị cản trở việc tìm Mộc Trần Châu. "Chết đi." Bố Phương tung một quyền đầy uy lực đập vào đầu tên áo đen trước mặt.

Đầu hắn chịu trọng thương nhưng vẫn như không đau không ngứa, tiếp tục phát động công kích. "Chủ nhân, trong cơ thể đám người chết này có cổ trùng.

Cổ Vương nằm trong cơ thể Đông Phương Tiểu Mỹ kia." Hồ Ly Tương nói: "Chỉ cần giết chết Cổ Vương, đám người chết này sẽ ngã xuống." Cổ Vương ở trên người Cổ Thần giáo chủ, làm sao giết Cổ Vương trong cơ thể cô ta đây?

Bố Phương vừa ứng phó, vừa suy nghĩ.

Cái khó ló cái khôn, hắn nghĩ ra một cách.

Đó là nâng cấp huyết mạch của Cổ Vương.

Nói làm là làm, Bố Phương đánh bay hai cái xác chết trước mắt, chạy về phía Cổ Thần giáo chủ.

Lúc này cô ta đang đánh nhau kịch liệt với Trần Dục Lâu.

Khi tới gần Cổ Thần giáo chủ, bên tai vang lên tiếng hệ thống: "Đinh, hệ thống kiểm tra đo lường thấy một trong ngũ độc - Nhãn Kính Xà Vương (Vua Rắn Hổ Mang)." Nghe hệ thống nói, Bố Phương biết Cổ Vương chính là Nhãn Kính Xà Vương. "Đinh!

Hệ thống nhắc nhở!

Túc chủ có thể lựa chọn sờ tay đối phương, nâng cấp huyết mạch Nhãn Kính Xà Vương trong cơ thể đối phương!" Cách này không tồi.

Đỡ phải động thủ.

Bố Phương mỉm cười, vươn một tay ra chộp về phía Cổ Thần giáo chủ. "Dám ăn đậu hũ của ta?" Cổ Thần giáo chủ chỉ thấy một thanh niên khí chất xuất trần đưa tay chộp tới ngực mình, khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Vội vung tay lên, một con rắn từ trong tay áo bay ra! "Vãi chưởng!" Bố Phương vội vàng phanh lại, trơ mắt nhìn con rắn đỏ rực lao vào mặt. "Chủ nhân đừng sợ, có em ở đây." Hồ Ly Tương nói xong, đuôi quét một cái hất văng con rắn đi. "Á!" Một tiếng thét thảm thiết vang lên.

Chỉ thấy con rắn đỏ rực kia rơi trúng mặt một tên Tả Lĩnh đệ huynh.

Độc rắn lập tức cắn một cái, người nọ đương trường hóa thành vũng máu. "Mẹ kiếp!" Bố Phương cảm giác có người đụng phải, ngã nhào về phía trước.

Khéo làm sao lại đè ngay lên người Cổ Thần giáo chủ. "Đáng chết!" Cổ Thần giáo chủ đại nộ, há miệng lộ ra hai chiếc răng nanh

sắc nhọn, cắn về phía cổ Bố Phương! "Đinh!

Có nâng cấp huyết mạch Nhãn Kính Xà Vương không?" "Nâng cấp!" Bố Phương không lằng nhằng, vội vàng trả lời. "Đinh!

Nâng cấp thành công!

Chương 34

Nhãn Kính Xà Vương huyết mạch nâng cấp thành Xà Hoàng Thần Huyết!

Thiên phú: Độc dịch công kích!" "Phụt!" Cổ Thần giáo chủ vừa định cắn cổ Bố Phương, trong nháy mắt cảm giác cổ họng có một luồng khí huyết dâng lên, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bị Bố Phương đấm một quyền chết tươi.

Cũng ngay lúc này, mấy trăm cái xác chết đổ gục xuống, lần lượt hóa thành vũng dịch thể đen ngòm. "Chuyện gì vậy?" Đám Tả Lĩnh quần đạo kinh ngạc đến ngẩn người.

Bố Phương vội vàng bò dậy từ dưới đất, trên người dính máu của Cổ Thần giáo chủ, cả người giống như ác ma vừa bước ra từ địa ngục tu la. "Phù." Nhìn Cổ Thần giáo chủ đã chết, Trần Dục Lâu thở phào một hơi, sau đó mắt hoa lên, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh. "Sư đệ, không bị thương chứ?" Chá Cô Tiêu bước đi tập tễnh về phía sư đệ Lão Dương Nhân. "Sư huynh, đệ bị thương nhẹ thôi, không đáng ngại." "Vậy tốt, tìm chỗ nghỉ ngơi trước đã." Chá Cô Tiêu đi tới trước cửa cung điện, dựa vào tường, nhắm mắt thở hổn hển.

Đám người chết này thực sự quá khó đối phó.

May là đều hóa thành dịch thể rồi. "Ai biết y thuật, mau xem cho lão đại!" Hồng Cô Nương thấy Trần Dục Lâu nằm dưới đất bất động, vội vàng hô hoán. "Tôi có học chút y thuật với ông nội." Một tên Tả Lĩnh lực sĩ vội chạy lên.

Đám quần đạo cũng lo lắng vây quanh xem xét.

Tranh thủ lúc mọi người đang nghỉ ngơi, Bố Phương vác thi thể Cổ Thần giáo chủ đi về phía một cái hang động.

Nộ Tình Kê và Hồ Ly Tương vội vàng đi theo." "Sư huynh, Bố Phương cũng Cổ Thần giáo chủ đi, rốt cuộc là có ý đồ gì?" Lão Dương Nhân tò mò hỏi. "Cái này ta cũng không biết." "Nộ Tình Kê đi theo cậu ta, người này cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu, cẩn thận với đối phương một chút." Chá Cô Tiêu nhắc nhở. "Ừm." Lão Dương Nhân gật đầu.

Bên trong hang động tối om.

Bố Phương đặt thi thể Cổ Thần giáo chủ nằm ngay ngắn, lấy ra ống quẹt lửa.

Sở dĩ hắn mang cái xác này vào đây là vì muốn xem thử diện mạo của người thủ hạ thứ ba. "Nhãn Kính Xà Vương, ra đi." Lời vừa dứt, một con rắn màu hồng phấn từ trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Cổ Thần giáo chủ chui ra.

Là một con rắn hổ mang chúa, chỉ khác là toàn thân màu hồng.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó bị một đoàn kim quang bao phủ.

Cả hang động đen kịt bỗng nhiên sáng bừng lên.

Người bên ngoài thấy trong hang bắn ra ánh sáng chói mắt đều giật mình kinh ngạc.

Khi hào quang ảm đạm dần, trong hang động xuất hiện thêm một người.

Thân hình ma quỷ, gương mặt tựa thiên thần, trên người mặc một chiếc váy voan trắng.

Khí chất so với minh tinh còn hơn vài phần. "Chủ nhân." Nhãn Kính Xà Vương sau khi hóa hình thành đại mỹ nữ, nhìn Bố Phương ôn nhu gọi một tiếng. "Hít!" Bố Phương hít sâu một hơi!

Là một tên trai tân, trong lòng hắn lại dâng lên một ngọn lửa hừng

hực! "Sau này gọi là Nãi Đường đi." Bố Phương cố nén dục hỏa trong lòng, nói. "Đinh!" "Ký chủ đặt tên cho Nhãn Kính Xà Vương là Nãi Đường, điểm nâng cấp huyết mạch +500!" "Nãi Đường thăng cấp huyết mạch lần thứ hai cần 3000 điểm!" "Cảm ơn chủ nhân ban tên." Nãi Đường cúi đầu chào Bố Phương. "To thật." Bố Phương liếc nhìn bộ ngực trắng ngần của Nãi Đường, so sánh với Hồ Ly Tương, phát hiện của Nãi Đường lớn gấp đôi. "Hồ Ly Tương cũng muốn chủ nhân đặt tên." Hồ Ly Tương hóa hình thành một tiểu mỹ nữ, nũng nịu nói với Bố Phương. "Được.

Sau này gọi là Đường Quả." "Đinh!" "Ký chủ đặt tên cho Hồ Ly Tương là Đường Quả, điểm nâng cấp huyết mạch +500!" "Cảm ơn chủ nhân ban tên." Đường Quả hôn lên má Bố Phương một cái.

Nãi Đường thấy Bố Phương lộ vẻ hưởng thụ, cũng hôn lên trán hắn.

Chương 35

"Được rồi.

Thích là phải nhích thôi, nhưng phải biết điểm dừng.

Còn tiếp tục thế này, tôi sợ mình không kiềm chế được mà làm thịt các cô mất." Bố Phương thật sự chưa từng làm chuyện đó với rắn hay hồ ly bao giờ. "Nộ Tình Kê, có muốn chủ nhân đặt tên cho không?" Đường Quả nhìn Nộ Tình Kê đang ghen tị, hỏi.

Nộ Tình Kê lắc đầu, ném cho Đường Quả một ánh mắt khinh bỉ. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê khiêu khích em." Đường Quả oán giận mách lẻo. "Khụ khụ.

Phải chung sống hòa thuận, không được gà nhà đá nhau." Bố Phương dặn dò. "Vâng, chủ nhân." Đường Quả và Nãi Đường đồng thanh.

Nộ Tình Kê cũng miễn cưỡng gật đầu. "Có người tới.

Đường Quả và Nãi Đường hóa hình đi." Bố Phương nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài truyền đến. "Chủ nhân." Đường Quả hóa hình thành một con hồ ly đáng yêu nhảy lên vai Bố Phương.

Nãi Đường hóa hình thành con rắn hổ mang màu hồng, chui vào trong áo hắn.

Bố Phương cảm thấy hơi nhột, chỉ hy vọng Nãi Đường đừng chui tọt vào trong quần là được. "Bố Phương huynh đệ, không sao chứ?" Chá Cô Tiêu gọi vọng vào trong hang.

Y lo lắng Bố Phương gặp nguy hiểm nên đặc biệt vào kiểm tra, cũng tò mò không biết hắn mang xác Cổ Thần giáo chủ vào làm gì. "Không sao." Bố Phương từ trong hang bước ra, cười nói: "Tôi vứt

xác Cổ Thần giáo chủ ở trong đó rồi." "Ồ." Chá Cô Tiêu gật đầu: "Vừa rồi trong hang phát ra kim quang, là chuyện gì vậy?" Bố Phương không biết giải thích thế nào, chỉ nở một nụ cười bí hiểm. "Ngạch...

Tại hạ có thể vào trong hang xem thử không?" Chá Cô Tiêu hỏi. "Được chứ." Bố Phương nói xong, đi về phía đám người ngoài cung điện.

Đám đạo chúng Tả Lĩnh lúc này đều đang lo lắng nhìn Trần Dục Lâu vẫn đang hôn mê.

Chá Cô Tiêu đi vào trong hang, thấy thi thể Cổ Thần giáo chủ nằm đó, không thấy chỗ nào bất thường nên lại đi ra. "Mọi người đừng tụ tập ở đây nữa, vào cung điện xem có bảo bối gì đáng giá không." Bố Phương nói với đám người Tả Lĩnh. "Bố Phương huynh đệ nói có lý.

Chúng ta cứ đứng đợi thế này cũng vô ích, chi bằng vào cung điện tìm kiếm bảo vật." Đám người Tả Lĩnh để lại vài người chăm sóc Trần Dục Lâu, số còn lại đều tiến vào cung điện.

Hồng Cô Nương thở dài: "Lão đại nhất thời nửa khắc chưa tỉnh lại được đâu." "Sư huynh, trong cung điện không có Mộc Trần Châu." Lão Dương Nhân từ trong cung điện đi ra, vẻ mặt thất vọng nói với Chá Cô Tiêu.

Chá Cô Tiêu chẳng hề thấy lạ.

Phái Bàn Sơn tìm kiếm Mộc Trần Châu mấy ngàn năm nay, nếu dễ tìm như vậy thì y đã chẳng phải dẫn sư đệ sư muội bôn ba khắp nơi. "A!" Đột nhiên, trong cung điện vang lên tiếng thảm thiết, mấy người hốt hoảng chạy thục mạng ra ngoài. "Chuyện gì vậy?" Bố Phương đứng ngoài cung điện hỏi. "Bố Phương huynh đệ, một anh em Tả Lĩnh chúng tôi trong lúc bất cẩn đạp trúng cơ quan trong cung điện, một cái quan tài dựng đứng đột nhiên từ dưới đất trồi lên." Một tên đạo chúng Tả Lĩnh mặt mày kinh hãi báo lại.

Quan tài dựng đứng?

Bố Phương nhíu mày đi vào trong.

Chỉ thấy giữa cung điện có một cỗ quan tài sơn đỏ toàn thân.

Xung quanh là đám người Tả Lĩnh đang tò mò chỉ trỏ. "Chủ nhân, trong quan tài có tiếng hít thở." Đường Quả nói. "Hít." Bố Phương hít sâu một hơi: "Chẳng lẽ người trong quan tài chưa chết?" "Bố Phương, người trong quan tài còn sống sao?" Hồng Cô Nương kinh ngạc hỏi.

Chương 36

"Tôi chỉ đoán thôi." Bố Phương đáp. "Lão Dương Nhân, mở quan tài ra xem có Mộc Trần Châu không." Chá Cô Tiêu ra lệnh. "Sư huynh." Lão Dương Nhân răm rắp nghe theo, đi tới trước quan tài định dùng bạo lực mở nắp, kết quả bị Bố Phương gọi giật lại. "Đừng động!" "Sao vậy?" Lão Dương Nhân ngơ ngác. "Xin hỏi ai có nến sáp không?" "Tôi có." Hoa Quải Tử vội vàng lấy từ trong tay áo ra ba cây nến. "Cho tôi một cây." Bố Phương dang hai tay, ra hiệu Hoa Quải Tử ném qua.

Hoa Quải Tử nhẹ nhàng tung lên, cây nến rơi gọn vào tay Bố Phương.

Mọi người chỉ thấy Bố Phương đi tới góc Đông Nam cung điện châm nến. "Truyền thống của Mô Kim Hiệu Úy, nhân lúc thắp nến mở quan tài, nếu nến tắt thì không được lấy vật gì." Chá Cô Tiêu nhận ra ngay: "Tôi hiểu rồi." "Có thể mở quan tài." Bố Phương nói. "Ừm." Lão Dương Nhân gật đầu, rút một mũi tên từ sau lưng cắm vào khe hở nắp quan tài, dùng sức nạy mạnh.

Nắp quan tài rơi xuống đất đánh rầm một cái.

Mọi người nhìn thấy trong quan tài là một lão già mặc quan phục thời Nguyên.

Trên người đeo vàng bạc, trong miệng ngậm một viên châu màu sắc nhuận trạch, đang thở khe khẽ, thi thể được bảo quản cực tốt.

Thấy đối phương đang thở, Bố Phương nói: "Sống cũng dai thật." Sau đó hắn ra tay bóp nát cổ cái xác. "Người thời Nguyên, thân phận bối cảnh chắc cũng không nhỏ." Bố Phương phán đoán. "Có lẽ vậy." Mọi người có chút tin tưởng. "Sư huynh, kia có phải Mộc Trần Châu

không?" Lão Dương Nhân chỉ vào viên châu màu lục trong miệng người Nguyên, kích động nói.

Chá Cô Tiêu nhìn viên châu, tim đập thình thịch, đưa tay phải lấy viên châu từ miệng thi thể ra.

Ngay lập tức, thi thể trong nháy mắt mục rữa. "Không phải Mộc Trần Châu!" Chá Cô Tiêu vội vàng nhét lại viên châu vào miệng thi thể, xác người Nguyên lại khôi phục như cũ. "Đan dược người Nguyên luyện chế đúng là lợi hại." Đám người Tả Lĩnh kiến thức công năng của đan dược đều tấm tắc khen ngợi. "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Mau lấy vàng bạc châu báu trên người hắn đi chứ!" Hồng Cô Nương nhắc nhở. "Đúng!

Thu bảo bối!" Đám Tả Lĩnh hoàn hồn, hai người bước ra lấy vàng bạc bỏ vào túi. "Nến tắt rồi, mau bỏ tài bảo lại chỗ cũ, nếu không thi thể sẽ vùng dậy, tất cả đều phải chết ở đây đấy." Bố Phương thấy nến vụt tắt, vội vàng lên tiếng. "Hồng Cô Nương, có cần bỏ lại không?" Hai gã Tả Lĩnh Lực Sĩ đang thu đồ chần chừ hỏi ý kiến Hồng Cô Nương. "Không cần bỏ lại, tiếp tục lấy." Hồng Cô Nương vẻ mặt không sợ hãi, rút ba con phi đao từ thắt lưng ra, nếu thi thể dám vùng dậy, cô tự tin một kích giết chết đối phương! "Vâng." Hai người kia tăng tốc độ, nhưng khi vừa vơ vét xong vàng bạc định khiêng túi đi ra thì thi thể đột nhiên bật dậy, hai tay nhanh như chớp bóp chặt cổ hai gã Tả Lĩnh Lực Sĩ! "Vãi chưởng!

Vùng dậy rồi!" "Vút!" Hồng Cô Nương vung tay phải, ba con phi đao sắc bén xé gió lao tới! "Phập phập phập!" Tên cương thi thời Nguyên này khá thông minh, trực tiếp dùng hai gã Tả Lĩnh Lực Sĩ làm bia đỡ đạn!

Hai người trúng phi đao, cổ ngoẹo sang một bên, chết ngay tại

chỗ. "Gào!" Tên cương thi gầm gừ, từng bước đi về phía Hồng Cô Nương. "Mọi người xông lên, đánh hội đồng nó!" Hồng Cô Nương chỉ huy đám thủ hạ đứng hai bên. "Giết!" Hơn mười gã đạo chúng Tả Lĩnh ùa lên, đấm đá túi bụi vào người cương thi. "Bốp." Cương thi sức mạnh vô cùng, chỉ vung tay một cái, mấy người đã bị đánh bay.

Chưa đầy một phút, hắn đã đánh cho mười mấy người nằm rạp dưới đất.

Chương 37

Hồng Cô Nương không tin tên này mạnh đến thế, lao lên quyết đấu.

Nhưng chưa quá hai hiệp đã bị hắn đánh bay, đập người vào cột trụ cung điện. "Vút!" Lão Dương Nhân bắn một mũi tên vào đầu cương thi!

Tên cương thi khẽ động tai, đưa tay bắt gọn mũi tên! "Sư huynh, tên này mạnh quá, chúng ta chạy thôi!" Lão Dương Nhân bắt đầu nản chí. "Chạy?

Phái Bàn Sơn ta lẽ nào lại là những kẻ nhát gan như vậy sao?" Chá Cô Tiêu không chút sợ hãi, rút súng lục bắn liên tiếp vào người cương thi.

Đạn trúng mục tiêu nhưng chẳng có hiệu quả gì. "Đều lui xuống đi.

Để dân chuyên nghiệp lo liệu." "Được.

Nhường cậu." Thấy Bố Phương muốn ra tay, Chá Cô Tiêu vội vàng lùi lại. "Cẩn thận một chút Bố Phương, tên này rất mạnh." Hồng Cô Nương nhắc nhở. "Tôi thấy rồi." Bố Phương biến đổi thủ ấn, niệm chú ngữ Thần Quỷ Thất Sát Lệnh đệ nhị thức - Phong Hỏa Lệnh: "Tả phù Lục Giáp, Hữu vệ Lục Đinh, Tiền hữu Hoàng Thần, Hậu hữu Việt Chương, Thần thức sát phạt, Bất tị hào cường, Cấp cấp như luật lệnh!" Một cơn lốc lửa xuất hiện từ hư không, lao thẳng vào tên cương thi.

Hắn di chuyển chậm chạp, trơ mắt nhìn cơn lốc lửa ập tới. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn, tên cương thi dưới uy lực của Phong Hỏa Lệnh liền tan thành tro bụi! "Đinh!" "Ký chủ đánh giết Tướng quân

thời Nguyên, điểm nâng cấp huyết mạch +5000!" "Ký chủ thăng cấp huyết mạch lần thứ hai cần 10000 điểm!" Giết một con cương thi được 5000 điểm!

Nếu xuất hiện thêm một con nữa thì tốt biết mấy, như vậy có thể thăng cấp huyết mạch, trở nên mạnh mẽ hơn! "Phù.

Tốt quá rồi.

Cuối cùng cũng bị tiêu diệt." Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó tự xử lý vết thương.

Không ai ngờ thực lực của Bố Phương lại kinh khủng đến vậy.

Có thể triệu hồi ra một cơn lốc lửa, khiến người ta cảm thấy vô cùng chấn động. "Bố Phương, rốt cuộc cậu là ai?" Hồng Cô Nương chứng kiến sức mạnh khủng khiếp của hắn, nói chuyện cũng có phần e dè. "Tôi đã nói rồi, tôi chỉ là một nhà khảo cổ học." Bố Phương im lặng một lúc rồi đáp. "Được rồi." Thấy đối phương không muốn tiết lộ thân thế thật sự, cô có chút thất vọng. "Bố Phương, huynh đệ của tôi đều bị thương nhẹ, Khôi thủ thì hôn mê bất tỉnh.

Để cho chắc ăn, chúng ta rút lui trước, đợi dưỡng thương xong sẽ lại thám hiểm cổ mộ Bình Sơn." Hoa Quải Tử đi đến bên cạnh Bố Phương đề nghị. "Chá Cô Tiêu, ý anh thế nào?" Bố Phương hỏi. "Tôi thấy Hoa Quải Tử nói có lý." Chá Cô Tiêu nói: "Địa cung đã thám thính xong, bảo bối đáng giá cũng bị người Tả Lĩnh thu rồi, chi bằng chúng ta ra ngoài nghỉ ngơi trước." "Được." Bố Phương gật đầu.

Tinh thần lực của hắn lúc này không đủ để thi triển thêm bất kỳ chiêu nào trong Thần Quỷ Thất Sát Lệnh nữa.

Nhỡ đâu Lục Sí Ngô Công đột nhiên lao ra thì trở tay không kịp.

Đám người vừa thoát chết trong gang tấc men theo thang mây Ngô Công Sơn leo lên.

Trần Dục Lâu vẫn đang hôn mê được Chá Cô Tiêu cõng.

Nộ Tình Kê nhanh hơn mọi người, vỗ cánh bay lên trước. "Ở đây lại có một cây linh chi khổng lồ." Trong quá trình leo trèo, người đi trước Bố Phương phát hiện bên vách núi có cây linh chi lớn, định hái thì bị Bố Phương quát lại. "Không muốn chết thì đừng chạm vào!

Linh chi có độc, chạm vào sẽ bị độc vật bên trong xâm thực." Bố Phương biết rõ trong nguyên tác, người chạm vào linh chi này sẽ bị trúng độc rơi xuống vực, ngay cả Trần Dục Lâu cũng bị ảnh hưởng mà rơi theo. "Phù." Nghe Bố Phương nói vậy, người kia vội vàng lấy thuốc lá ra rít vài hơi trấn an tinh thần.

Chương 38

May mà có Bố Phương nhắc, nếu không thì mất mạng như chơi.

Nhưng nghĩ lại, sao Bố Phương biết được nhỉ?

Nhưng người này còn gọi được cả lốc lửa thì biết linh chi có độc cũng chẳng lạ!

Hắn vứt điếu thuốc, không dám dừng lại nữa, cắm cúi leo lên. "Xì xì xì." Nãi Đường từ trong áo Bố Phương chui ra, thè lưỡi, rít lên vài tiếng. "Chủ nhân, Nãi Đường hỏi có thể ăn cây linh chi kia không?" Đường Quả phiên dịch. "Linh chi có độc, ăn vào không chết chứ?" Bố Phương hỏi.

Nãi Đường lắc đầu, rít lên với Đường Quả mấy tiếng. "Chủ nhân, Nãi Đường nói linh chi này đối với nó là đại bổ, không sao đâu." "Vậy thì ăn đi." Nãi Đường men theo vách núi bò tới, cái miệng nhỏ chóp chép gặm sạch cây linh chi.

Bố Phương lo lắng độc tính ảnh hưởng nên đã leo lên cao hơn chục mét.

Khi Nãi Đường ăn xong quay lại người Bố Phương, bên tai hắn vang lên tiếng hệ thống. "Đinh!" "Nãi Đường ăn Thái Tuế Linh Chi, điểm nâng cấp huyết mạch +1000!" "Hệ thống, nếu Nãi Đường ăn linh chi thường thì có được điểm không?" Bố Phương tò mò. "Không." "Được rồi." Bố Phương thở dài, tiếp tục leo lên.

Nửa canh giờ sau, Bố Phương rốt cuộc cũng leo lên tới đỉnh, thở hồng hộc. "Bố Phương huynh đệ, cuối cùng cũng lên rồi.

Cho cậu nước giải khát này." La Lão Oai vồn vã đưa bi đông nước cho hắn.

Thủ hạ Dương phó quan đã báo cáo chuyện Bố Phương triệu hồi lốc lửa, ban đầu lão không tin, nhưng nghe đám đạo chúng Tả Lĩnh và Chá Cô Tiêu khẳng định, lão đã tin sái cổ.

Bố Phương không khách sáo, mở nắp làm vài ngụm lớn. "Đưa Trần Dục Lâu vào Nghĩa trang nghỉ ngơi đi." Bố Phương trả lại bình nước cho La Lão Oai, nhìn Trần Dục Lâu nằm trên cáng nói. "Được." La Lão Oai cười. "Chá Cô Tiêu, sư muội Hoa Linh am hiểu dược lý biết trị bệnh, anh em ở đây đều bị thương cả rồi, mời các vị cùng chúng tôi đến Nghĩa trang." Hoa Quải Tử mời mọc. "Được." Chá Cô Tiêu gật đầu đồng ý.

Trên đường đến Nghĩa trang, ai nấy đều mang tâm sự riêng.

Nửa giờ sau, mọi người về đến nơi.

Lúc này trời đã tối đen.

Sau khi an bài chỗ nghỉ, Hoa Linh giúp mọi người chữa trị vết thương.

Bố Phương ở trong một gian phòng, nằm trên giường hưởng thụ Đường Quả và Nãi Đường đấm bóp vai lưng, thoải mái đến mức sắp ngủ thiếp đi.

Nộ Tình Kê thì ngồi ngoài cửa canh gác, không cho người ngoài vào.

Nửa đêm, Trần Dục Lâu tỉnh lại. "Lão đại, không bị nội thương chứ?" Hoa Quải Tử lo lắng hỏi. "Không sao." Trần Dục Lâu nói: "Đi gọi Chá Cô Tiêu của phái Bàn Sơn tới đây." Hắn muốn liên thủ với người Bàn Sơn cùng đi tìm bảo vật. "Vâng." Hoa Quải Tử lĩnh mệnh đi ngay.

Không bao lâu sau, Chá Cô Tiêu theo Hoa Quải Tử đến tiểu viện hậu viện. "Chá Cô Tiêu, có hứng thú liên thủ với tôi thám hiểm cổ mộ

Bình Sơn không?" Trần Dục Lâu hỏi. "Được." Chá Cô Tiêu gật đầu. "Hợp tác vui vẻ." Trần Dục Lâu cười nói.

Hắn vốn tưởng Chá Cô Tiêu sẽ không đồng ý, không ngờ đối phương lại sảng khoái như vậy. "Tôi vốn tưởng anh là kẻ viên hoạt thế cố, nhưng sau khi ở dưới vực thẳm mới phát hiện, ẩn sau vẻ ngoài đó là một hán tử trọng tình nghĩa, thiết cốt tranh tranh." Chá Cô Tiêu nói.

Chương 39

"Anh cũng rất lợi hại." Phát hiện Chá Cô Tiêu cũng không phải người phàm, Trần Dục Lâu nảy sinh lòng kính bội. "Tôi cũng chẳng lợi hại gì, lợi hại là Bố Phương kìa." Chá Cô Tiêu nói xong liền cáo từ Trần Dục Lâu đi ra ngoài. "Bố Phương ngoài bản lĩnh của Mô Kim Hiệu Úy ra còn biết gì nữa?" Trần Dục Lâu lẩm bẩm. "Lão đại, Bố Phương biết triệu hồi lốc lửa!" Hoa Quải Tử kể lại chuyện Bố Phương dùng lốc lửa diệt sạch cương thi.

Trần Dục Lâu nghe xong, vẻ mặt đầy chấn kinh.

Sau đó hắn xuống giường đi thăm hỏi anh em bị thương, đích thân băng bó cho họ.

Ngày hôm sau.

Bố Phương được Hồng Cô Nương gọi đi ăn cơm.

Khi ra đến sân Nghĩa trang, hắn thấy đám Tả Lĩnh và binh lính của La Lão Oai không biết kiếm đâu ra mấy con heo nái, đang trói trên giá sắt nướng chín.

Ngoài heo ra còn có gà vịt. "Bố Phương huynh đệ, đám gia cầm này là tôi dùng quần áo, muối đổi lấy ở Miêu trại đấy." Trần Dục Lâu giải thích. "Không tệ, còn có cơm trắng nữa." Bố Phương mỉm cười, cùng mọi người ăn uống.

Ăn xong bữa sáng thịnh soạn, nhóm Bố Phương họp mặt trong Nghĩa trang.

Trần Dục Lâu tuyên bố: "Phái Tả Lĩnh và phái Bàn Sơn chính thức kết minh." "Hay lắm." Đám đạo chúng Tả Lĩnh vỗ tay rần rần. "Trần Tổng bả đầu, tôi không yên tâm người phái Bàn Sơn, sợ ba người bọn

họ sẽ tranh giành minh khí trong cổ mộ với tôi." La Lão Oai lên tiếng. "Bàn Sơn tôi không cầu minh khí, chỉ cầu giải dược." Chá Cô Tiêu khẳng định. "Tôi đồng ý cho Chá Cô Tiêu huynh đệ gia nhập." Nghe vậy, mặt La Lão Oai cười như hoa nở. "Bố Phương huynh đệ, chúng ta có nên đi từ hẻm núi Vạn Trượng xuống Bình Sơn không?" Trần Dục Lâu châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi hỏi. "Lại đi đường hẻm núi nữa thì anh em chắc sợ vỡ mật mất, nên tìm lối khác thì hơn!" Bố Phương nói. "Vậy được." Trần Dục Lâu gật đầu.

Cuộc họp kết thúc.

Trần Dục Lâu mời Bố Phương cùng lên núi.

Bố Phương đồng ý.

Hai người kết bạn đi lên Bình Sơn.

Trong Nghĩa trang, La Lão Oai về lều, hỏi thủ hạ Dương phó quan: "Hai phái kết minh, có lợi gì cho ông đây không?" "Hai phái kết minh, lợi cho La soái càng nhiều, dù sao họ đều là lão tay trong nghề thám hiểm." Dương phó quan đáp. "Vậy thì lão tử yên tâm rồi." Nói xong, La Lão Oai đi ra khỏi lều tìm Trần Dục Lâu, không thấy đâu liền hỏi Hoa Quải Tử: "Trần Tổng bả đầu đâu rồi?" "Đi theo tôi." Hoa Quải Tử biết Trần Dục Lâu ở đâu, liền dẫn La Lão Oai lên núi.

Chá Cô Tiêu cũng đi theo.

Lên đến nơi, họ thấy Bố Phương cũng ở đó.

Trần Dục Lâu đang dùng bản lĩnh tổ truyền tìm kiếm lối vào, đánh dấu bằng vải đỏ.

Thấy mấy người La soái tới, Trần Dục Lâu lập tức nói: "La soái, ra lệnh cho thủ hạ của ông đào theo mấy ký hiệu này, bảo tàng ở ngay gần đây thôi." "Được!" Nghe hai chữ bảo tàng, La Lão Oai hưng phấn lạ thường, vội vàng cho công binh doanh lên núi khai quật! "Chá Cô

Tiêu, ngồi đi." Bố Phương vẫy tay với Chá Cô Tiêu.

Trong nguyên tác, lúc này Chá Cô Tiêu, Hồng Cô Nương và Vinh Bảo đang đi xin gà ở nhà lão dược nông, nhưng sự xuất hiện của hắn đã làm thay đổi cốt truyện. "Bố Phương huynh đệ, có chuyện gì không?" Chá Cô Tiêu cười hỏi. "Tôi hỏi một câu nhé.

Sư muội anh đã yêu ai bao giờ chưa?" "Sư muội tôi vẫn độc thân." Chá Cô Tiêu đáp: "Chắc là chưa yêu ai đâu." "À." Bố Phương gật đầu.

Đã chưa yêu ai thì chắc chắn vẫn còn là xử nữ.

Nếu lấy được "nhất huyết" của Hoa Linh, đời hắn coi như lên đỉnh. "Ầm ầm ầm!" Đột nhiên sấm chớp nổ vang trời!

Chương 40

"Sắp mưa rồi.

Chúng ta vào hang động kia trú mưa đi." Bố Phương chỉ vào cái hang sau lưng. "Ừm." Chá Cô Tiêu gật đầu.

Hai người vào hang, Bố Phương ngồi trên tảng đá nhìn binh lính đào đất, Chá Cô Tiêu dựa vào vách đá ngủ gật.

La Lão Oai và Trần Dục Lâu đội nón lá, đứng trong mưa chỉ huy mọi người đào bới.

Chá Cô Tiêu mơ thấy mẹ dặn dò phải tìm được giải dược cứu tộc nhân, tỉnh lại vẫn còn hoảng hốt, trong mắt tràn đầy lo âu và mê mang. "Mẹ kiếp!

Mưa to quá!

Trần Tổng bả đầu, hai ta vào hang trú mưa đi!" La Lão Oai nói. "Được!" Trần Dục Lâu gật đầu.

Trần Dục Lâu và La Lão Oai rủ nhau vào hang tránh mưa.

La Lão Oai lấy thuốc lá trong túi ra mời Bố Phương và Chá Cô Tiêu.

Chá Cô Tiêu tuy không hút nhưng vẫn nhận lấy. "Cảm ơn." Bố Phương đưa hai tay nhận thuốc, theo thói quen nói một câu. "Không cần khách sáo." La Lão Oai cười, rồi quay người hét lớn với đám đông trong màn mưa: "Động tác nhanh lên một chút!" Binh lính công binh doanh tăng tốc độ.

Khi mưa tạnh, họ đã đào sâu mười mấy mét, phát hiện ra những thứ kỳ quái tròn như quả bóng. "Thống soái, mau xuống xem, tôi đào được bảo bối rồi." Một tên lính hưng phấn hét lớn.

Bảo bối?

Nghe thấy thế, La Lão Oai vội vàng chạy xuống!

Nhưng khi nhìn thấy mấy thứ tròn tròn kia, lão nổi giận đùng đùng, tát cho tên lính kia một cái. "Đây đéo phải bảo bối!

Mày dám lừa tao à?

Còn lần sau là tao bắn bỏ mẹ mày đấy." La Lão Oai giận dữ quát.

Tên lính cúi gằm mặt, không dám ho he.

Bố Phương, Trần Dục Lâu và Chá Cô Tiêu cùng đi xuống. "Thứ này là gì vậy?" Chá Cô Tiêu hỏi. "Một loại bí ngô hiếm gặp, gọi là Bắc Qua, loại quả này phần lớn sinh trưởng ở nơi man hoang oán khí nặng nề.

Ở đây đào được nhiều Bắc Qua như vậy chứng tỏ nơi này chết rất nhiều người, đổi góc độ khác mà nói, dưới mảnh đất này xác thực có thứ không tầm thường." Vương Lân (một thủ hạ) chỉ vào mấy quả bí nói.

Không chỉ hắn biết, Trần Dục Lâu cũng biết. "Tiếp tục đào." Nghe Bố Phương nói, La Lão Oai vui vẻ hẳn, vội vàng phân phó thủ hạ.

Không lâu sau, một tên lính kinh hô: "Trời ơi, tôi đào trúng cửa đá rồi." "Đừng có đại kinh tiểu quái.

Tiếp tục đào, để lộ cửa đá ra." La Lão Oai quát. "Vâng." Tên lính cũng có chút hưng phấn.

Đào thêm vài phút, cánh cửa đá lộ ra.

Trên đó viết chi chít những chữ tiểu triện cổ. "Chữ trên cửa đá là một loại nguyền rủa!" Trần Dục Lâu sắc mặt ngưng trọng. "Không phải nguyền rủa đâu." Bố Phương lắc đầu: "Chữ khắc trên cửa đá đại ý là người sống chớ vào!" "Tôi thấy người làm cửa đá này cố tình tỏ

ra nguy hiểm, tưởng viết mấy chữ là dọa được tôi sao.

La Lão Oai tôi trời không sợ đất không sợ.

Chương 41

Người đâu, đặt thuốc nổ phá cửa cho ta!" La Lão Oai ra lệnh. "Tôi thấy chỗ này quỷ dị, nên tính toán kỹ lưỡng đã." Hoa Quải Tử lo lắng. "Hoa Quải Tử, cậu không hiểu đâu.

Tôi tìm thấy cửa đá ở đây có lẽ là thiên ý.

Tôi nên thuận theo thiên ý vào trong xem thử." Trần Dục Lâu nói.

Nghe thủ lĩnh nói vậy, Hoa Quải Tử im lặng.

Mọi người cũng thấy Trần Dục Lâu nói có lý.

Một tên lính đặt thuốc nổ phá cửa. "Oanh" một tiếng nổ vang!

Cửa đá bị phá tan.

Trần Dục Lâu bảo Hoa Quải Tử: "Về Nghĩa trang gọi anh em lên đây." Hoa Quải Tử chạy xuống núi.

Mười phút sau, hắn dẫn theo một đám đạo chúng Tả Lĩnh và Dương phó quan cùng binh lính lên.

Cả Hồng Cô Nương, Hoa Linh, Lão Dương Nhân cũng đi theo đại bộ đội.

Sau đó, bốn người Trần Dục Lâu, Bố Phương, Chá Cô Tiêu, La Lão Oai đi đầu, dẫn theo mấy trăm người tiến vào mộ đạo!

Mộ đạo rộng rãi, âm u, không khí lạnh lẽo có chút đáng sợ. "Thả bồ câu dò đường." Bố Phương giơ tay ra hiệu mọi người dừng lại, rồi bảo đạo chúng Tả Lĩnh thả bồ câu.

Hắn biết rõ kịch tình, trong mộ đạo có cơ quan ám tiễn.

Nếu cứ thế đi vào sẽ bị bắn chết.

Mười đạo chúng Tả Lĩnh đi hai bên cầm khiên cỏ hộ vệ mọi người.

Vài người khác thả bồ câu bay vào trong.

Chỉ thấy mấy con bồ câu bay vào, một con vô tình đụng vào tường, kích hoạt cơ quan.

Ám tiễn trên tường bắn ra như mưa, bồ câu trúng tên rơi lả tả.

Đến khi cung tiễn bắn hết, một con bồ câu bình an bay về, mọi người mới yên tâm đi tiếp.

Đi được không bao lâu, phía trước xuất hiện một cánh cửa lớn đóng kín. "Đừng đi tiếp nữa." Bố Phương nói: "Đi nữa là mất mạng đấy." "Bố Phương huynh đệ, cậu nhìn ra cái gì à?" La Lão Oai hỏi. "Hai bên cửa có cơ quan, liên tục phun ra độc thủy.

Không tin thì cứ lên xem thử." Bố Phương nói. "Mấy đứa bây lên dò đường xem." Trần Dục Lâu ra lệnh. "Khôi thủ." Mấy tên đạo chúng dùng khiên cỏ che chắn cẩn thận, rón rén đi lên, phát hiện bên cạnh cửa đá quả nhiên có độc thủy phun ra như lời Bố Phương nói. "Khôi thủ, Bố Phương huynh đệ nói không sai chút nào." Mấy người quay lại báo cáo. "Bố Phương, thị lực của anh tốt vậy sao?

Xa thế cũng nhìn ra được!" Hoa Linh kinh ngạc. "Đương nhiên." Bố Phương cười đắc ý.

Hắn biết trước kịch tình, chẳng khác nào bật hack. "Cơ quan này phá giải thế nào?" La Lão Oai hỏi. "Chỉ cần chặt đứt xích sắt trên cửa đá là cơ quan sẽ dừng lại." Bố Phương đáp. "Để tôi." Tên to con câm điếc Côn Luân chủ động xin đi. "Cẩn thận một chút." Trần Dục Lâu dặn.

Chương 42

Côn Luân không biết nói, chỉ gật đầu.

Hắn cầm đại đao, tay trái chỉ trỏ ra hiệu cho mấy đạo chúng dựng khiên cỏ để hắn đạp lên mượn lực bay qua.

Mấy đạo chúng dựng khiên cách cửa đá ba mét. "Côn Luân, cố lên." Hồng Cô Nương cổ vũ.

Côn Luân gật đầu, tay phải cầm đại đao chạy lấy đà, nhảy lên đạp vào khiên cỏ, mượn lực bay vút đi.

Giữa không trung, hắn nắm chặt cán đao, giơ cao lên.

Khi rơi xuống, trường đao bổ mạnh. "Rắc" một tiếng, xích sắt bị Côn Luân chém đứt, cơ quan lập tức ngừng phun độc thủy. "Xong rồi, an toàn rồi." Bố Phương cười, đi về phía cửa đá.

Cả đoàn người đi theo sau hắn, cảm thấy Bố Phương cứ như thần thánh. "Uỳnh uỳnh." Bố Phương đặt hai tay lên cửa đá, dùng sức đẩy ra. "Hu hu hu." Cửa đá vừa mở, tiếng quỷ khóc vang lên. "Quỷ!

Toang rồi!" Mấy tên lính nhát gan sợ đến tè ra quần.

Đám Tả Lĩnh cũng bị dọa cho chết khiếp. "Mọi người đừng sợ.

Chỉ là khi cửa mở, khí lưu bị ép tạo ra âm thanh thôi." Bố Phương quay lại giải thích. "Thì ra là vậy." Mọi người vỡ lẽ. "Lát nữa vào trong, tuyệt đối không được chạm vào thứ gì, đặc biệt là quan tài.

Có nghe rõ không?" Bố Phương hỏi. "Nghe rồi." La Lão Oai cười đáp. "Bố Phương huynh đệ, hình như cậu rất am hiểu cổ mộ Bình Sơn, rốt cuộc cậu là ai?" Trần Dục Lâu hỏi. "Biết rồi thì sao nào?" Bố Phương hỏi ngược lại. "Thôi được rồi hai vị huynh đệ, chúng ta vào đi, đừng lãng phí thời gian nữa." La Lão Oai cười giảng hòa. "Mọi

người nhớ kỹ lời tôi, chưa được sự cho phép của tôi thì không được chạm vào bất cứ thứ gì." Bố Phương dặn đi dặn lại.

Trong nguyên tác, nhóm Trần Dục Lâu và La Lão Oai gặp nguy hiểm trong Ô ng thành, Côn Luân cũng chết ở đó.

Nếu không vì tìm phương pháp trường sinh, hắn cũng chẳng muốn vào cái Ô ng thành này đâu. "Vào trong cấm được táy máy tay chân." Trần Dục Lâu vội phân phó thủ hạ.

La Lão Oai thấy thế cũng dặn dò lính của mình.

Thấy cảnh này, Bố Phương hài lòng gật đầu, rồi bảo Trần Dục Lâu: "Cho thủ hạ Hoa Quải Tử của anh giữ một đội ở ngoài đi." "Được.

Hoa Quải Tử và một đội ở lại bên ngoài." "Rõ, Khôi thủ." Hoa Quải Tử gật đầu. "Bố Phương, giờ vào được chưa?" La Lão Oai cười hỏi. "Được rồi, vào đi." Khi mọi người bước qua cửa đá, phát hiện bên trong là một cái hồ tròn lớn, có cửa thông gió, bên trong có chín cỗ quan tài đá.

Ở giữa treo một cỗ quan tài lớn bằng xích sắt lơ lửng giữa không trung. "Chín cái quan tài, không biết bên trong có bao nhiêu minh khí đây." La Lão Oai nhìn quan tài, cười tít mắt. "Đừng động vào quan tài.

Tôi đi xem xét xung quanh một chút." Bố Phương dặn dò xong liền đi kiểm tra Ô ng thành.

Hắn men theo tường thành nhưng không phát hiện gì.

Chương 43

La Lão Oai nhìn cái quan tài trước mắt, lòng tham chiến thắng lý trí, hắn mở nắp quan tài ra. "Cạch!" Một tiếng động lớn vang lên trong Ô ng thành. "Không ổn, mọi người mau chạy đi!" Trần Dục Lâu lập tức phát hiện dị thường, hô hoán mọi người chạy trốn.

Nhưng lúc này đã quá muộn, cửa đá nhanh chóng sập xuống đóng chặt.

Mọi người bị nhốt bên trong! "Đều tại tôi không tốt." La Lão Oai tự trách, tự tát mình một cái. "Nộ Tình Kê, theo tao lên tường thành, tránh ám tiễn." Bố Phương nói với Nộ Tình Kê.

Nộ Tình Kê gật đầu, vỗ cánh bay lên tường thành cao mấy chục mét.

Bố Phương thân thủ nhanh nhẹn cũng leo lên theo.

Lên tới nơi, hắn phát hiện trên tường thành có rất nhiều người giả bằng máy móc đang cầm nỏ, tên đã lên dây. "Mau dùng Thiên kim hạp chặn cửa đá lại." Trần Dục Lâu hét lớn.

Nhưng mấy gã Tả Lĩnh Lực Sĩ dùng Thiên kim hạp để chặn cửa thì cửa đá vẫn trơ ra không nhúc nhích.

Đúng lúc này, vạn mũi tên từ trên tường thành bắn xuống như mưa. "Á!

Tôi không muốn chết!" Trong chốc lát, vô số anh em ngã xuống, có cả đạo chúng Tả Lĩnh lẫn binh lính của La Lão Oai. "Hoa Linh, Lão Dương Nhân, cùng tôi lên tường thành tránh cơ quan." Chá Cô Tiêu bình tĩnh hơn người khác, nhìn quanh phát hiện Bố Phương đang ở trên tường thành. "Sư huynh." Hoa Linh và Lão Dương Nhân gật đầu,

sử dụng khinh công, phi thân lên tường thành.

Hoa Quải Tử ở ngoài cửa sắt nghe thấy bên trong gặp chuyện chẳng lành, lập tức ra lệnh: "Dùng thuốc nổ phá cửa đá." "Làm vậy cổ mộ có sập không?" Dương phó quan lo lắng. "Không lo, mộ đạo này kiên cố lắm." "Được thôi." Dương phó quan gật đầu.

Mấy tên lính đặt một hàng thuốc nổ dưới cửa đá nhưng nổ không ăn thua. "Tăng gấp ba lượng thuốc nổ cho tôi." Hoa Quải Tử bất chấp rủi ro sập hầm, ra lệnh.

Binh lính và đạo chúng Tả Lĩnh khuân từng sọt thuốc nổ chất đống dưới chân cửa đá.

Nơi này không phải địa huyệt cổ mộ, mà là hiểm cảnh Ô ng thành!" Nơi này hoàn toàn không phải huyệt mộ bình thường, mà là cạm bẫy trong úng thành.

Trần Dục Lâu nhìn ra manh mối, quyết định đợi tên bắn trong thành tiêu hao hết rồi mới tính tiếp.

Đột nhiên, mưa tên dừng lại. "Mẹ kiếp!

Cuối cùng cũng xong." La Lão Oai đắc ý dương dương, cho rằng đã thoát khỏi hiểm cảnh.

Mọi người đều trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm. "Vút!" Nào ngờ chưa được bao lâu, trên tường thành lại bắn ra cung tên tẩm lửa, trong nhất thời lửa cháy ngút trời bên trong thành. "A!" Tiếng thảm thiết vang lên!

Trong nháy mắt, có mấy tên quần đạo Tả Lĩnh và binh sĩ táng thân trong biển lửa. "Cút ngay cho ông!" La Lão Oai đẩy mạnh mấy tên binh sĩ ra, định chui vào trong quan tài để tránh nạn, nhưng không cẩn thận bị trúng một mũi tên vào mắt. "Á..." Hắn đau đớn kêu la oai oái.

Côn Luân dốc sức làm cho quan tài đang treo lơ lửng giữa không

trung rơi xuống, ra hiệu cho nhóm Trần Dục Lâu chui vào.

Trần Dục Lâu cũng chẳng quản nhiều, chạy vội vào trong quan tài đá để tính kế sách.

Cửa đá vẫn chưa bị phá ra.

Dương phó quan lo lắng nếu lại tăng lượng thuốc nổ, mộ đạo có thể sẽ bị sập, lúc đó càng không thể cứu được nhóm La Lão Oai và Trần Dục Lâu. "Quải Tử, dừng tay đi.

Chương 44

Cứ tiếp tục thế này, tôi sẽ bị chôn sống ở trong này mất." Dương phó quan rút súng lục chĩa vào Hoa Quải Tử. "Tiếp tục nổ cho tôi." Hoa Quải Tử không hề sợ hãi, nếu không nổ, nhóm Trần Dục Lâu vĩnh viễn cũng đừng hòng ra được.

Bố Phương đi trên tường thành, phát hiện cơ quan tổng nằm trong một căn phòng.

Đẩy cửa phòng ra, hắn nhìn thấy một bộ máy khổng lồ, vô số bánh răng đang vận hành ăn khớp, điều khiển những hình nộm bên ngoài bắn tên.

Dưới đất là một hệ thống cơ quan vận hành nghiêm ngặt, vô số mũi tên đang chuyển động. "Bố Phương huynh đệ, cơ quan này phá giải thế nào?" Chá Cô Tiêu hỏi. "Chỉ cần làm cho trục lăn của cơ quan dừng lại, cơ quan sẽ tự giải trừ." Bố Phương nói xong, vươn tay lấy năm sáu mũi tên, sau đó cắm phập vào trong trục lăn lớn nhất, trục lăn lập tức dừng lại. "Sư huynh, cơ quan ngừng rồi." Trên tường thành, Lão Dương Nhân và Hoa Linh thấy mưa tên lửa đã ngừng bắn, vui vẻ chạy vào trong nhà. "Ta biết rồi." Chá Cô Tiêu đáp.

Bố Phương từ trong phòng đi ra, đứng trên tường thành, nhìn xuống đám người bên dưới nói: "Các huynh đệ, mưa tên đã ngừng, mọi người động thủ nhặt mũi tên bên trong đi." "Cần mấy cái cán tên làm gì?" Mọi người đều không hiểu.

Trần Dục Lâu từ trong quan tài lớn chui ra, nhặt một mũi tên dưới chân lên xem, phát hiện mũi tên này thông thể đều được đúc bằng sắt, lập tức như tỉnh mộng: "Nếu đem ra ngoài bán, có thể đổi được tiền đấy." Hắn lập tức phân phó quần đạo Tả Lĩnh: "Các anh em, mau thu

thập mũi tên." Một đám quần đạo Tả Lĩnh đều bận rộn hẳn lên. "La Lão Oai, ai cho ông động vào quan tài?

Quên lời tôi nói rồi à?" Bố Phương từ trên tường thành đi xuống, không vui nói.

Vừa rồi hắn cũng vô tình thấy La Lão Oai định chui vào quan tài. "Bố Phương huynh đệ, xin lỗi, tôi cũng là bị tài bảo làm mê muội tâm trí." La Lão Oai thành khẩn xin lỗi. "Lần sau chú ý một chút." Bố Phương nghiêm mặt nói. "Được." La Lão Oai gật đầu.

Đột nhiên, "Oanh" một tiếng nổ vang, cửa đá bị phá tung, mọi người đã có lối ra. "Khôi thủ, không sao chứ?" Hoa Quải Tử vội vàng chạy vào, chỉ thấy trong thành nhiều chỗ đang bốc cháy, trên mặt đất nằm không ít thi thể, khói đen mù mịt. "Không sao." Trần Dục Lâu lắc đầu. "Đi thôi, không bao lâu nữa cơ quan thứ hai sẽ khởi động đấy." Bố Phương nói xong liền đi ra ngoài.

Mọi người đều vội vàng đi theo sau lưng Bố Phương.

Khi mọi người vừa bước ra khỏi cửa đá, một cơ quan khổng lồ khác trong úng thành vận hành, vô số cát tuôn xối xả vào trong úng thành, những người đã chết lập tức bị cát chôn vùi. "Cho nổ cửa hang đi." Sau khi ra ngoài, Bố Phương ra lệnh cho mấy tên binh sĩ của La Lão Oai.

Mấy tên binh sĩ vội vàng ném thuốc nổ vào, ầm một tiếng nổ lớn, cửa hang bị đá sập xuống lấp kín. "Lần tìm bảo này tổn thất không ít anh em.

Chỉ thu hoạch được vài vạn mũi tên." La Lão Oai trong lòng không cam tâm, lần này chưa vớ được bảo bối gì đáng giá, lại còn hỏng mất một con mắt. "La Soái đừng nản chí, trở về dưỡng thương cho tốt, chúng ta sẽ lại vào cổ mộ Bình Sơn." Trần Dục Lâu nói. "Được." La Lão Oai gật đầu.

Mọi người trở về Nghĩa Trang, đêm đến, bốn phương tụ họp, cắt máu ăn thề, chuẩn bị để tiến vào Bình Sơn lần nữa.

Ngày hôm sau.

Mọi người dậy thật sớm, chỉnh trang lại đội ngũ. "Các huynh đệ yên tâm, lần này La Lão Oai tôi nếu còn dám sờ loạn đồ đạc trong cổ mộ, cứ chặt tay tôi đi!" La Lão Oai thề thốt.

Nghe hắn phát độc thệ, mọi người cũng yên tâm phần nào. "Tôi cũng có lời muốn nói với các huynh đệ, trải qua trận chiến úng thành, tôi vô cùng khâm phục năng lực của Bố Phương, tôi quyết định, quyền chỉ huy Tổng bả đầu của hành động trộm mộ này sẽ do cậu ấy đảm nhận.

Không biết ý của Bố Phương huynh đệ thế nào?" Trần Dục Lâu hỏi. "Được!

Vậy thì tôi làm Tổng bả đầu!" Bố Phương nói.

Chương 45

Làm Tổng bả đầu đối với hắn không có chút hại nào, tội gì không làm. "Lần này do tôi dẫn đầu, nhất định có thể thu hoạch lớn mang về." "Quá đã!" Hàng trăm người giơ cao tay phải hò reo! "Xuất phát." Bố Phương phất tay, dẫn theo nhóm người Trần Dục Lâu kiếm chỉ Bình Sơn! *** Khi mọi người lần nữa đến chân núi Bình Sơn, Trần Dục Lâu lên tiếng: "Tôi đề nghị mọi người chia làm hai đường, tôi và La Lão Oai dẫn một số người từ đỉnh núi Bình Sơn, tìm một chỗ giữa sườn núi nổ mở mộ đạo.

Chá Cô Tiêu và Tổng bả đầu Bố Phương dẫn một số người theo phương pháp của Bàn Sơn phái tìm lối vào từ chân núi." "Được.

Vậy tôi và Bố Phương sẽ đi về phía chân núi Bình Sơn." Chá Cô Tiêu cùng Bố Phương và một nhóm Tả Lĩnh đi về phía chân núi. "Lão đại, tôi đi giúp bên Bàn Sơn." Hồng Cô Nương nói xong, không đợi Trần Dục Lâu trả lời, liền đi theo nhóm Bố Phương. "Hả?" Trần Dục Lâu đầy mặt kinh ngạc, nhưng cũng bất lực, đành phải chiều theo ý cô ta.

Nhóm Bố Phương thuận theo đường xuống chân núi Bình Sơn, phát hiện phía trước có một con sông lớn, bèn kết bè tại chỗ, xuôi theo dòng nước chèo vào trong hang động dưới chân Bình Sơn.

Trong hang động, chỉ thấy không gian âm u ẩm ướt, lòng hang cực kỳ rộng lớn. "Phép 'nhìn đất phân biệt bùn' của Tả Lĩnh phái chúng tôi không thể thi triển ở đây." Hồng Cô Nương nói. "Tôi dùng phương pháp độc môn của Bàn Sơn phái để tìm mộ đạo." Chá Cô Tiêu lấy ra một bình nước, vừa đi vừa để nước chảy ra từ trong bình.

Nước rơi xuống bùn đất trong hang, rất nhanh, thấy chỗ bùn đất

hút nước lún xuống, y liền nói: "Tại chỗ này đào mộ đạo là có thể đi thẳng vào địa cung bên trong." "Mấy người các cậu, mau lấy dụng cụ đào mộ đạo." Hồng Cô Nương nghe xong, chuẩn bị bảo thủ hạ đào, nhưng bị Chá Cô Tiêu ngăn lại. "Không cần các cô ra tay." Chá Cô Tiêu nói: "Dùng tê tê của Bàn Sơn ta đào động!" Môn phái bọn họ có một tuyệt kỹ, dùng tê tê đào hang, chỉ cần dùng thần vật này là có thể đỡ tốn sức người. "Lão Dương Nhân." Chá Cô Tiêu gọi sư đệ một tiếng. "Đã rõ." Lão Dương Nhân lập tức tháo cái giùi sau lưng xuống, chỉ thấy hai con tê tê từ bên trong bò ra, một lớn một nhỏ, một đực một cái. "Đinh!

Hệ thống kiểm tra trong phạm vi mười mét, có huyết mạch có thể thăng cấp!" Bên tai Bố Phương vang lên âm thanh của hệ thống. "Có thể cho tôi sờ một cái không?" Bố Phương nhìn Hoa Linh đang cho hai con tê tê ăn sâu, cười nói. "Không được đâu." Hoa Linh lắc đầu, "Tê tê không quen người, sờ vào nó sẽ cắn đấy." "Câu này nghe quen quen ở đâu rồi ấy nhỉ." Bố Phương cười thầm trước lời của Hoa Linh.

Đã không cho sờ, vậy đành phải động miệng. "Tê tê đẹp trai thật." "Đinh!

Túc chủ khen tê tê một câu, điểm thăng cấp huyết mạch +70!" "Tê tê xấu quá." "Đinh!

Túc chủ mắng tê tê một câu, điểm thăng cấp huyết mạch +50!" "Điểm thăng cấp huyết mạch lớn hơn 100, có thăng cấp huyết mạch cho tê tê không?" "Thăng cấp!" "Thăng cấp thất bại, đối phương không nguyện ý thăng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho bạn một ánh mắt khinh bỉ." Quả nhiên, chỉ động miệng để thăng cấp huyết mạch thì tỷ lệ thất bại sẽ cao hơn một chút.

Bố Phương cũng không thất vọng, hai con tê tê này không chịu thăng cấp thì tìm con khác.

Chỉ cần có tê tê, sau này đào mộ đạo sẽ đỡ tốn sức. "Lão Dương Nhân, bắt đầu đào mộ đạo đi." Chá Cô Tiêu chỉ đạo. "Vâng sư huynh." Lão Dương Nhân cho hai con vật ăn chút thức ăn, liền sai khiến một đực một cái hai con tê tê đào hang.

Chỉ thấy móng vuốt tê tê sắc bén cứng cáp, vách đá kiên cố dưới vuốt chúng mềm như cát sỏi.

Hai con vừa bò vừa đào, chẳng mấy chốc, một cái hang đã hình thành. "Tê tê đào thông mộ đạo cần một lúc, mọi người có thể ngồi sang một bên nghỉ ngơi chút." Chá Cô Tiêu nói với nhóm người Tả Lĩnh.

Kiến thức được thần lực của tê tê, người Tả Lĩnh đều xúm lại quanh Hoa Linh, hỏi thăm về bí thuật Bàn Sơn.

Hoa Linh không muốn tiết lộ quá nhiều, chỉ nói qua loa một chút. "Hoa Linh, tôi tò mò là sao Bàn Sơn phái ít người vậy, chỉ có ba người là cô, Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân?" Hồng Cô Nương hỏi.

Mọi người Tả Lĩnh cũng tò mò nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh không giấu giếm, nói thật: "Bàn Sơn phái tôi, không phải ai muốn vào cũng được, nhất định phải biết ít nhất một môn độc môn tuyệt kỹ." "Phải biết tuyệt kỹ độc môn sao?" Hồng Cô Nương hỏi. "Tôi không biết tuyệt kỹ độc môn, nhưng vì có thiện tâm nên được phá cách vào Bàn Sơn phái, sư huynh Chá Cô Tiêu cũng là phá cách được vào." Nghe vậy, Hồng Cô Nương càng tò mò về Chá Cô Tiêu, bèn hỏi thăm Hoa Linh.

Hóa ra Chá Cô Tiêu hồi nhỏ thể nhược, vốn không thích hợp vào Bàn Sơn phái, nhưng hắn dùng một con dao găm giết mười mấy con sói trong thung lũng sói, cuối cùng chứng minh được bản thân.

Chương 46

Hồng Cô Nương biết chuyện thì càng thêm kính bội Chá Cô Tiêu.

Nhưng cô cảm thấy, Chá Cô Tiêu so với Bố Phương thì vẫn còn kém xa. "Hồng Cô Nương, sau này có gì muốn biết cứ hỏi tôi." Chá Cô Tiêu ngồi nghỉ bên cạnh, nghe thấy Hồng Cô Nương hỏi thăm Hoa Linh về chuyện Bàn Sơn phái, nhịn không được nói. "Được." Hồng Cô Nương gật đầu, nghe vậy có chút vui vẻ, lại có chút ngại ngùng, phát hiện Chá Cô Tiêu người này cũng khá dễ nói chuyện. "Sư huynh, mộ đạo đào thông rồi!" Lão Dương Nhân từ trong mộ đạo chui ra, nói với Chá Cô Tiêu. "Bố Phương huynh đệ, mộ đạo đã đào thông, tôi vào trước xem sao." Chá Cô Tiêu chỉ tay vào hang, nói với Bố Phương. "Tôi không vào đâu.

Huynh vào trước xem đi." Hắn không muốn phải bò vào cái lỗ nhỏ đó. "Vậy được.

Tôi cùng Hồng Cô Nương, sư đệ sư muội mấy người vào trong thám thính thực hư." Chá Cô Tiêu nói xong, dẫn đầu bò vào. "Mấy người các cậu, mở rộng cái mộ đạo này ra." Bố Phương nói với mấy gã Lực sĩ Tả Lĩnh. "Vâng." Mấy người gật đầu, bắt đầu bận rộn. "Đi gọi Trần Dục Lâu và La Lão Oai lại đây." Bố Phương nhìn một tên nhàn rỗi Tả Lĩnh đang dựa vào tường. "Vâng." Người nọ gật đầu, chèo bè đi. *** Bên ngoài sườn núi.

La Lão Oai nhìn thấy một con rắn trên mặt đất, vội vàng ra lệnh cho Dương phó quan đứng sau lưng: "Mổ bụng nó ra, lấy mật rắn cho ta ngâm rượu uống." "Rõ." Dương phó quan lấy ra một con dao găm, rón rén đi về phía con rắn.

Đến gần, hắn trực tiếp ra tay nhanh như chớp, đè chặt bảy tấc cổ

rắn, sau đó một dao rạch bụng.

Chỉ thấy trong cơ thể rắn có vô số con trùng nhỏ.

Nhìn khiến người ta tê cả da đầu, ai mắc chứng sợ lỗ chắc sợ chết khiếp.

Lúc này, Trần Dục Lâu chắp hai tay sau lưng, ra vẻ đại sư nói: "Thế gian có những loài độc trùng mắt thường không nhìn thấy, cũng chính là thứ người nước ngoài gọi là vi khuẩn (nấm).

Loại nấm này một khi ký sinh vào cơ thể động vật, sẽ nhanh chóng lấp đầy cơ thể, sinh sôi nảy nở ra càng nhiều vi khuẩn.

Mọi người vừa rồi nhìn con rắn tưởng là sống, thực ra nó chết sớm rồi, chẳng qua là do đám nấm tác quái mà thôi." "Mẹ kiếp, hóa ra là con rắn chết.

Ngâm rượu cái cóc khô gì nữa." Nghe lời Trần Dục Lâu, La Lão Oai văng tục ngay tại chỗ. "Đem đốt con rắn đi." Trần Dục Lâu nhìn một tên thủ hạ, chỉ vào con rắn nói. "Vâng, Khôi thủ." Tên Lực sĩ Tả Lĩnh trực tiếp vơ lá khô xung quanh đắp lên xác rắn, rồi lấy mồi lửa châm đốt.

Nhóm người đi đến một chỗ trên sườn núi Bình Sơn, bố trí lỗ đặt thuốc nổ.

La Lão Oai phát hiện trên mặt đất có phân chim yến, thế mà lại ngay trước mặt mọi người, cúi xuống nhặt bỏ vào miệng nhai. "La Soái, ăn phân chim, không thấy buồn nôn à?" Trần Dục Lâu cảm thấy hơi kinh ngạc. "Phân yến ngon thật, vẫn là hương vị đó." La Lão Oai tự mình nói, trên mặt lộ ra vẻ say sưa.

Sau đó hắn nhớ lại chuyện hồi nhỏ, nói với Trần Dục Lâu: "Trần chưởng quỹ có chỗ không biết, hồi tôi còn nhỏ, trong nhà đến một bát cơm cũng không có, chỉ có thể tìm cái ăn từ trong phân chim.

Khi tôi lên Thường Thắng Sơn, thấy ngài mở kho phát lương, cứu trợ nạn dân thì vô cùng cảm động.

Những nạn dân bây giờ, chính vì có Trần Dục Lâu ngài nên mới may mắn hơn tôi năm xưa." Trần Dục Lâu nghe xong lời La Lão Oai, cảm thấy đồng cảm với tuổi thơ của hắn.

Một tên binh sĩ của La Lão Oai cầm súng trường tìm kiếm ở khe núi, đột nhiên bị một tảng đá lớn đập trúng đầu, đến tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra, chết ngay tại chỗ, sau đó liền bị kéo vào trong bụi cỏ lôi đi.

Ngoài người này ra, còn có mấy tên binh sĩ khác cùng chịu chung số phận. "Thống soái, không xong rồi, có mấy anh em biến mất, tìm cũng không thấy." Một tên binh sĩ từ trong bụi cỏ chạy ra, vẻ mặt kinh hoảng báo cáo với La Lão Oai. "Cái gì, biến mất?" La Lão Oai vẻ mặt chấn kinh. "Mấy người đang yên đang lành, sao lại biến mất được!" Trần Dục Lâu có chút không tin. "Tôi nghe nói nơi này có Tương Tây Thi Vương xuất hiện, mấy người đó có phải bị Tương Tây Thi ăn thịt rồi không?" Một tên binh sĩ hỏi.

Chương 47

"Câm mồm cho ông!

Không được lấy Tương Tây Thi Vương ra dọa người!" La Lão Oai rút khẩu súng lục bên hông ra, chĩa vào đầu tên đó: "Nếu làm loạn lòng quân, ông cho đầu mày ăn một viên đạn đấy." Tên kia bị La Lão Oai dọa sợ vội vàng ngậm miệng. "Sột soạt." Bụi cỏ cách đó không xa đột nhiên xuất hiện dị động. "Chúng ta từ từ đến gần xem sao." Trần Dục Lâu cảm thấy hơi sợ, dẫn người chậm rãi đi tới.

Sau khi đến nơi, Trần Dục Lâu vươn tay, nhẹ nhàng vạch bụi cỏ ra xem, phát hiện mũ của một tên binh sĩ, bên trên còn dính máu.

Cũng ngay lúc này, tên Lực sĩ Tả Lĩnh mà Bố Phương gọi đến nói với Trần Dục Lâu: "Khôi thủ, Tổng bả đầu Bố Phương và Chá Cô Tiêu đã đào thông mộ đạo đi thẳng vào địa cung rồi." "Nhanh vậy sao?" Trần Dục Lâu kinh ngạc. "Mộ đạo do tê tê Bàn Sơn đào.

Tốc độ phi thường nhanh." Người nọ giải thích. "Vậy mau đưa ta đến đó." Trần Dục Lâu vội nói.

Hắn cảm thấy sườn núi Bình Sơn này không ở được nữa.

Nếu còn ở lại, cũng không biết sẽ có bao nhiêu anh em biến mất. "Bàn Sơn phái cũng khá đấy chứ, nhanh như vậy đã đào xong một cái mộ đạo." Nhóm Trần Dục Lâu đi xuống chân núi Bình Sơn, La Lão Oai gãi râu cười phục. "Bàn Sơn phái và Tả Lĩnh phái tôi tề danh, sao có thể là hạng tầm thường?" "Trần chưởng quỹ nói có lý." La Lão Oai cười nói. "Tổng bả đầu Bố Phương, mộ đạo đã được mở rộng, có thể khom lưng đi vào." Một tên Lực sĩ Tả Lĩnh từ trong mộ đạo đi ra, vẻ mặt cung kính nói với Bố Phương đang hút thuốc. "Được, ta biết rồi." Bố Phương ném điếu thuốc trong tay xuống đất, theo thói quen dùng

chân dụi tắt, sau đó khom người đi vào mộ đạo.

Mộ đạo dài khoảng ba mươi mét, Bố Phương rất nhanh đã đi đến đầu kia.

Từ mộ đạo đi ra, Bố Phương chỉ thấy nơi này rộng lớn hùng vĩ, phảng phất như một tòa tiên cung dưới lòng đất.

Chá Cô Tiêu cùng Hồng Cô Nương, Hoa Linh mấy người đang đứng cách đó không xa.

Mấy người bọn họ bị cảnh tượng bên trong làm cho chấn động, hồi lâu chưa hoàn hồn. "Bố Phương, đến rồi à." Hoa Linh nghe thấy sau lưng có động tĩnh, quay đầu lại nhìn, phát hiện là Bố Phương. "Tôi đến rồi.

Có phát hiện gì không?" Bố Phương hỏi. "Tôi phát hiện nơi này không giống mộ cổ nguyên bản." Hoa Linh nghiêm túc nói. "Ta cho rằng nơi này là cung điện đạo quán luyện đan của hoàng đế triều trước." Chá Cô Tiêu nói: "Đáng tiếc trường sinh chỉ là một giấc mộng đẹp của hoàng đế, về sau sơn hà tan vỡ, những tiên cung kim điện này biến thành phần mộ của đại tướng quân quân Nguyên." "Sư huynh kiến thức rộng rãi." Lão Dương Nhân vẻ mặt đầy khâm phục nhìn Chá Cô Tiêu. "Ta quyết định đợi nhóm Trần Dục Lâu đến, rồi cùng nhau thám huyệt!" Chá Cô Tiêu thập phần cẩn thận. "Được, chúng ta đợi, dù sao mộ nằm ở đây, cũng không chạy đi đâu được." Bố Phương cười nói.

Không bao lâu sau.

Bố Phương và mấy người nghe thấy tiếng bước chân trong mộ đạo, nhóm Trần Dục Lâu và La Lão Oai đã tới. "Mẹ kiếp, nơi này cư nhiên hùng vĩ như vậy!" La Lão Oai đến sau lưng nhóm Bố Phương, nhìn cảnh tượng bên trong nói: "Địa cung này phảng phất như điện Linh Tiêu của Ngọc Hoàng Đại Đế vậy!" Hắn thậm chí còn nghi ngờ

mình đang nằm mơ, giống như Lưu mỗ mỗ bước vào Đại Quan Viên, bị vô số kỳ trân dị bảo bên trong hấp dẫn sâu sắc!

Chá Cô Tiêu nghe lời La Lão Oai, cũng cảm thán: "Cung điện xa hoa tráng lệ như thế này, bình sinh tại hạ cũng mới thấy lần đầu!" "Đi.

Tôi đi đầu, Chá Cô Tiêu, Trần Dục Lâu hai người bọc hậu!" Bố Phương nói. "Được." Chá Cô Tiêu và Trần Dục Lâu gật đầu, đi ở phía sau đội ngũ.

Bố Phương dẫn mọi người đi trên con đường lát gạch đá xanh dài dằng dặc, tiến vào sâu trong cung điện. "Bố Phương huynh đệ, đèn gì kia?" Giữa địa cung, La Lão Oai phát hiện trên rất nhiều cột đá đều bày một ngọn cung đăng tinh xảo, tò mò hỏi. "Mấy cái đèn đó là Bát Bảo Lưu Ly Trản, bảo bối đáng tiền đấy!" Bố Phương thành thật trả lời! "Chà!" La Lão Oai hít sâu một hơi, nhịn không được hỏi: "Đèn này đại khái trị giá bao nhiêu tiền?" "Cái này tôi không biết, tôi không tiếp xúc thị trường cổ ngoạn, không hiểu giá trị của đèn!" Bố Phương lắc đầu. "À." La Lão Oai gật gù, nhìn Bát Bảo Lưu Ly Trản, gãi râu cười nói: "Tiểu Dương tử, tháo đèn xuống." "Vâng." Dương phó quan gật đầu, lúc định động thủ tháo đèn thì bị Bố Phương vươn tay ngăn lại. "Không vội, cái đèn này có dầu bên trong cứ giữ lại dùng chiếu sáng, đợi dọn các thứ khác hòm hòm rồi lấy cái này cũng chưa muộn." "Được!

Chương 48

Tổng bả đầu nói có lý." La Lão Oai cười hề hề. "Chi chi chi." Đột nhiên trong địa cung vang lên tiếng động lạ, trên cột xuất hiện mật mật ma ma những con rết, tràn xuống phía mọi người! "Trời ơi!

Nhiều rết quá, Thần kê có ứng phó nổi không?" Quần đạo Tả Lĩnh và binh sĩ hoảng loạn. "Đừng ngẩn ra đó, mau lấy thuốc bột đuổi trùng rắc xung quanh!" Trần Dục Lâu vội vàng hô lên! "Rõ, rõ!" Đám người vội vàng hạ tay nải sau lưng xuống, bốc phấn trắng từ trong túi, rắc ra xung quanh! "Á!" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Mọi người chỉ thấy một người anh em bị một con rết bò lên người, sau tiếng kêu thì trực tiếp bị rết cắn một cái, lập tức hóa thành một vũng máu loãng! "Sợ chết tôi rồi!" Tên Lực sĩ Tả Lĩnh đứng bên cạnh vội vứt cái túi xuống đất, chạy về phía Bố Phương.

Mọi người đều sợ hãi vứt bỏ thuốc đuổi trùng, dồn về phía Bố Phương.

Chưa đến mười giây, Bố Phương đã bị vây quanh như chúng tinh củng nguyệt. "Nộ Tình Kê, lên!" Bố Phương hai tay ôm con gà Nộ Tình dưới chân, ném nó ra ngoài! "Cục tác!" Nộ Tình Kê dang cánh bay cao, nhảy lên một cây cột, điên cuồng dùng mỏ mổ rết, đi đến đâu rết bị tiêu diệt sạch đến đó. "Rết nhiều quá, Nộ Tình Kê nhất thời không thể tiêu diệt hết đống này!

Chúng ta sắp chết ở đây rồi!

Hu hu!" Một tên binh sĩ gan nhỏ sợ đến phát khóc! "Tổng bả đầu Bố Phương, tôi phải chạy sao?" Hoa Linh kéo tay áo Bố Phương, hỏi. "Không cần." Bố Phương lắc đầu. "Vậy tôi phải đứng đây chờ chết à?" Hoa Linh kinh ngạc. "Vì an toàn của mọi người, để tôi ra tay vậy."

Bố Phương nói xong câu này, cắn rách ngón trỏ tay trái, máu đỏ tươi lập tức thấm nhuộm tay phải. "Bốp." Bố Phương vỗ một chưởng xuống đất, hàng vạn con rết lập tức khựng lại, ngửi thấy một mùi khiến chúng sợ hãi, liền rút lui như thủy triều xuống.

Địa cung nhanh chóng khôi phục lại vẻ yên tĩnh. "Bố Phương, máu của cậu có thể dọa lui rết sao?" Mọi người đều vẻ mặt kinh ngạc hỏi. "Hoa Linh, mau giúp tôi cầm máu." Bố Phương đưa tay trái ra trước mặt Hoa Linh! "Được." Hoa Linh gật đầu, vội vàng lấy băng gạc từ trong túi ra, giúp Bố Phương băng bó vết thương! "Cảm ơn cô băng bó giúp tôi." Bố Phương thu tay lại, cảm ơn Hoa Linh một câu. "Không cần khách sáo, tôi rất vui lòng giúp đỡ." Hoa Linh cười ngọt ngào. "Ừ." Bố Phương gật đầu. "Bố Phương, La Lão Oai tôi tò mò, máu cậu rốt cuộc là máu gì?

Cư nhiên có thể dọa lui được rết!" La Lão Oai tò mò hỏi.

Bố Phương không trả lời câu hỏi của hắn, nói với người Tả Lĩnh: "Đem vôi rắc trong điện, đề phòng độc vật quay lại." "Vâng." Mọi người lấy vôi ra, rắc trong địa cung.

La Lão Oai thấy Bố Phương không nói, có chút thất vọng. "Cục tác." Nộ Tình Kê lúc này đi đến bên cạnh Bố Phương, kêu minh vài tiếng. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê nói nó có thể đối phó rết, không cần chủ nhân ra tay." Đường Quả phiên dịch. "Bảo tồn thể lực, còn phải đối phó Lục Sí Ngô Công." Bố Phương ngồi xổm xuống, nói khẽ với Nộ Tình Kê.

Nộ Tình Kê gật đầu. "Trong địa cung nhiều bảo vật quá!

Lần này tôi phát tài rồi!" La Lão Oai ngắm nghía bảo bối trong địa cung, cười lớn.

Chương 49

"Đồ vật trong này đều là thượng phẩm hoàng thất, vốn đã giá trị liên thành, lại thêm nơi đây sinh khí luân chuyển không dứt, cổ vật càng để lâu càng mới, giá trị càng không thể đo lường." Trần Dục Lâu nhịn không được lên tiếng.

Nghe vậy, La Lão Oai nghĩ thầm có số bảo bối này, mấy ngàn khẩu súng nhanh của nước Anh, hay mấy chục khẩu đại bác cũng không cần lo nữa. "La Soái, phái một số công binh mở một con đường núi, dùng la lừa vận chuyển bảo bối trong này ra ngoài." Bố Phương nói với La Lão Oai. "Được!" La Lão Oai gật đầu thật mạnh, sau đó phân phó thủ hạ là Dương phó quan đi thực hiện, để hắn và Hoa Quải Tử ở đây trông coi. "Có thể mọi người không biết.

Đồ vật đáng tiền nhất trong này năm xưa sớm đã bị quân Nguyên tẩy kiếp sạch trơn rồi, bảo bối để lại đều không lọt vào pháp nhãn của họ, nhưng hiện tại những cổ vật này lại biến thành bảo vật." Bố Phương lên tiếng.

Nghe Bố Phương nói, La Lão Oai nghĩ trong mộ Đại tướng quân quân Nguyên càng có vô số trân bảo, liền không kìm nén được tâm tình kích động, vô cùng mong chờ món hàng lớn áp trục trong cổ mộ! "Tổng bả đầu Bố Phương, tôi phát hiện một cánh cửa đá." Lúc này, một tên Lực sĩ Tả Lĩnh chạy đến trước mặt Bố Phương, cung kính báo cáo. "Ồ, vậy sao!

Dẫn tôi đi xem!" Bố Phương cười nói. "Mời đi theo tôi." Tên Lực sĩ dẫn Bố Phương đi tới.

Nhóm Trần Dục Lâu và Chá Cô Tiêu cũng tò mò đi theo. "Chính là cánh cửa đá này." Rất nhanh, tên Lực sĩ đưa nhóm Bố Phương đến

trước một cửa đá. "Mở nó ra." Bố Phương chỉ vào cửa nói.

Hiện tại hắn là Tổng bả đầu của lần trộm mộ này, có thể ra lệnh cho người khác, căn bản không cần tự động thủ. "Vâng." Tên Lực sĩ gật đầu, đưa mắt ra hiệu cho một tên Lực sĩ khác, ý bảo cùng hợp tác đẩy cửa đá ra! "Ầm ầm ầm." Hai tên Lực sĩ sức lực vô cùng lớn, đẩy mở cánh cửa đá dày nặng!

Cửa đá mở ra, chỉ thấy phía trước tối đen một mảnh! "Bố Phương, bên trong liệu có nguy hiểm không?" Chá Cô Tiêu có chút lo lắng hỏi. "Sẽ có nguy hiểm.

Nhưng có tôi ở đây, tôi sẽ dẫn dắt mọi người hóa hiểm thành an." Bố Phương vẻ mặt nghiêm túc nói.

Hắn biết cốt truyện nên rõ ràng.

Trong thông đạo có trứng rết, trên vách tường có manh mối về Mục Trần Châu.

Hắn muốn vào trong xem thử có phương pháp trường sinh hay không. "Có câu này của Tổng bả đầu Bố Phương, tôi yên tâm rồi." Chá Cô Tiêu cười nói.

Bố Phương cầm lấy cây đuốc trong tay một tên Lực sĩ, đi đầu bước vào!

Nhóm người Trần Dục Lâu theo sát phía sau!

Bên ngoài cung điện!

Lực sĩ Tả Lĩnh và thủ hạ của La Lão Oai đang tranh cãi vì chuyện khai thác ngọc thạch!

Dương phó quan và Hoa Quải Tử đồng thời lên tiếng, mỗi người trách cứ thủ hạ của mình!

Hoa Quải Tử nói với Dương phó quan: "Tả Lĩnh một phái chúng

tôi có phương pháp độc môn khai thác ngọc thạch, nếu truyền thụ cho các anh em, thì có thể giảm thiểu tổn hao trong quá trình khai thác." Dương phó quan nghe xong, lập tức bảo anh em học tập người nhà Tả Lĩnh.

Bố Phương dẫn đoàn người đi qua một thông đạo dài, phát hiện trên đỉnh động rỉ xuống chất lỏng kỳ quái. "Chất lỏng này cực dính." Hoa Linh tò mò dùng tay sờ thử rồi phát hiện. "Dính thì dính chứ sao." La Lão Oai vẻ mặt không để ý nói. "Hoa Linh, lau sạch chất nhầy đi." Người khác không để ý, nhưng Bố Phương lại để ý, bởi vì chất nhầy này là trứng rết, mượn thân thể người làm vật ký sinh, hấp thụ tinh khí huyết dịch, đợi thời cơ chín muồi sẽ phá kén chui ra. "Vâng." Hoa Linh gật đầu, dùng một miếng vải nhỏ lau sạch chất nhầy, sau đó ném miếng vải đi. "Tổng bả đầu Bố Phương, phía trước không có gì dị thường, chỉ là hai bên đều có bích họa, không biết vẽ cái gì." Lúc này, một người anh em đi dò đường phía trước quay lại báo cáo. "Biết rồi." Bố Phương gia tăng cước bộ, khi đến nơi, hắn bị một bức bích họa trên tường thu hút.

Chương 50

Trên tường vẽ cảnh người phi thiên thành tiên.

Hắn biết, trong nguyên tác, Trần Dục Lâu tin rằng đây là nội dung Tần Hán tường thụy phi thiên. "Thú vị thật." La Lão Oai nhìn mấy mỹ nhân trên tường cười nói: "Bức họa này vẽ người thật có ý tứ, chuyện phi thiên này cũng có thể bịa ra được." "La Soái có chỗ không biết.

Bức đồ này là nội dung Tần Hán tường thụy phi thiên." Trần Dục Lâu nói: "Tần Thủy Hoàng sau khi thống nhất thiên hạ, chịu ảnh hưởng sâu sắc từ tư tưởng Thần tiên của Đạo gia, Âm dương ngũ hành của Bách gia thời Chiến Quốc, khi sống thì làm chuyến đi tìm tiên, khi chết thì theo phong túng mộ táng, Hán thừa Tần chế, đến đời Hán, những vị hoàng đế kia càng nhiệt tình với những lời lẽ thần tiên phương thổ, thuật trường sinh cửu thị, cho nên những bức bích họa Tần Hán này đều là nội dung xua đuổi tà ma, điềm lành thăng tiên, cũng là nghi thức mai táng thời Hán, mục đích là bảo vệ người chết không bị sơn lâm tinh quái xâm nhiễu." "Trần huynh thật học thức uyên bác, La Lão Oai tôi khâm phục sát đất." La Lão Oai nghe xong liên tục khen ngợi. "Những nghi thức thời Hán này, kỳ thực là duyên dùng tập tục của phương sĩ Tiên Tần." Chá Cô Tiêu nhịn không được cũng lên tiếng. "Ái chà, Chá Cô Tiêu huynh đệ cũng có học vấn đấy." La Lão Oai cười nói. "Nội dung phi tiên, hóa ra chỉ là nghi thức mộ táng thời Hán." Bố Phương nghe lời Trần Dục Lâu, thoáng chút thất vọng.

Nhưng hệ thống đã bảo hắn tìm phương pháp trường sinh trong cổ mộ, vậy thì trong cổ mộ nhất định tồn tại phương pháp trường sinh. "Trời ơi!

Sư huynh nhìn xem, Mục Trần Châu!" Đột nhiên, Hoa Linh phát hiện trên vách đá có một hình vẽ giống con mắt, kinh hô thành tiếng.

Cái gì?

Nghe vậy, Chá Cô Tiêu cũng thập phần kích động, vội vàng chạy đến bên cạnh Hoa Linh, nhìn theo hướng ngón tay ngọc ngà của cô chỉ.

Phát hiện đúng là Mục Trần Châu, chỉ có điều là bích họa!

Nhưng nhìn thấy ở đây, hắn càng tin tưởng trong Bình Sơn có Mục Trần Châu!

Bố Phương cũng nhìn lên, phát hiện bên dưới hình vẽ Mục Trần Châu có mấy chữ lớn, bất quá mấy chữ này tịnh không rõ ràng, nếu không nhìn kỹ thì căn bản nhìn không ra năm chữ "Tây Hạ Hắc Thủy Thành"!

Năm chữ này hẳn là đại biểu cho manh mối về Mục Trần Châu! "Chá Cô Tiêu, Mục Trần Châu ở Tây Hạ Hắc Thủy Thành, không phải ở trong Bình Sơn.

Nhìn kỹ dòng chữ bên dưới hình vẽ đi." Bố Phương giơ cây đuốc trong tay lên, soi vào phía dưới vách đá. "Không thể nào." Hoa Linh nhìn năm chữ Tây Hạ Hắc Thủy Thành có chút kinh ngạc. "Cảm ơn Bố Phương huynh đệ nhắc nhở, tôi và sư đệ sư muội ba người đã đến cổ mộ Bình Sơn, thì cũng phải tra xét cho rõ ràng, xem có Mục Trần Châu hay không, nếu không tìm thấy Mục Trần Châu, ba người chúng tôi lại đi Tây Hạ Hắc Thủy Thành tìm cũng không muộn." Chá Cô Tiêu kích động nói.

Nhìn thấy Tây Hạ Hắc Thủy Thành, trong lòng hắn đối với việc tìm Mục Trần Châu lại có thêm một tia hy vọng. "Ừ." Bố Phương gật đầu. "Á!

Cái gì thế này!" Đột nhiên, một người anh em không biết bị vật gì tập kích, phát ra một tràng kêu gào thảm thiết, sau đó liền ngất xỉu xuống đất, da mặt càng hủ lạn không chịu nổi. "Trời đất!" La Lão Oai nhìn cảnh này, hít sâu một hơi khí lạnh, vội vàng chạy ra sau lưng Bố Phương, "Bố Phương huynh đệ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lời hắn còn chưa dứt, mấy người anh em khác nối đuôi nhau ngã xuống, căn bản nhìn không ra là chuyện gì! "Mọi người đừng sợ, mấy người này vì dính phải trứng rết mà không kịp thời thanh lý, mới bị như vậy!" Bố Phương lên tiếng giải thích. "May mà ông đây phúc lớn mạng lớn, không bị trứng rết rơi vào người." La Lão Oai cười nói.

Đối với sự sống chết của mấy người kia, hắn căn bản không để ý. "Mấy người các cậu, dùng lửa đốt sạch trứng rết trong mộ đạo đi, sau đó chúng ta lại tiếp tục thám bảo." Trần Dục Lâu phản ứng lại, vội vàng phân phó thủ hạ. "Rõ, Khôi thủ." Mấy tên quần đạo Tả Lĩnh cầm đuốc bận rộn hẳn lên, thấy trứng rết là không chút do dự phóng hỏa đốt sạch. "Sư muội, Mục Trần Châu chần chờ chưa thấy, muội có tin là Mục Trần Châu thực sự tồn tại trên đời không?" Chá Cô Tiêu nhìn tiểu sư muội Hoa Linh hỏi. "Muội không biết, sư huynh tin thì muội tin." Hoa Linh cười nói. "Khôi thủ, Tổng bả đầu Bố Phương, chúng tôi đã dọn sạch trứng trùng trong mộ đạo, thông đạo an toàn rồi." Mấy tên quần đạo Tả Lĩnh chạy về, cung kính nói với hai người. "Đi." Bố Phương cất bước đi vào trong mộ đạo. "Tổng bả đầu Bố Phương, làm điếu thuốc cho đỡ sợ đi!" La Lão Oai lên cơn nghiện thuốc, vội vàng lấy thuốc lá từ trong túi ra, không quên đưa cho Bố Phương một điếu! "Được." Bố Phương nhận điếu thuốc, ngậm trên miệng, cả người nhìn bá khí vô cùng!

Mọi người vừa đi vừa quan sát bích họa!

Rất nhanh!

Chương 51

Mọi người đã đi đến một đại điện rộng rãi!

Trên mặt đất đầy ngọc thạch! "Vãi chưởng!

Nhiều ngọc thạch thế!" Nhìn ngọc thạch đầy đất, La Lão Oai vô cùng hưng phấn! "Số ngọc thạch này, nhất định phải đào hết mang ra ngoài!" Trần Dục Lâu nhận định những ngọc thạch này cái nào cũng giá trị không nhỏ! "Khoan hẵng vội phái người đào.

Đợi xử lý xong Lục Sí Ngô Công rồi đào cũng chưa muộn." Bố Phương lên tiếng. "Lục Sí Ngô Công là cái thứ gì?" La Lão Oai hỏi. "Đối với những kẻ gan bé, Lục Sí Ngô Công là con quái vật vô cùng khủng bố, có thể khiến hắn sợ vãi đái ra quần ngay tại chỗ!" Bố Phương trả lời. "Hả!

Khủng bố đến thế sao!" La Lão Oai vẻ mặt kinh hãi! "Bố Phương huynh đệ, con rết đó không phải là mọc sáu đôi cánh sao?" Trần Dục Lâu hỏi.

Bố Phương gật đầu. "À, tôi biết rồi." Trần Dục Lâu gật gù, nghe tên Bố Phương gọi cũng đủ biết nó có sáu cánh. "Bố Phương, con rết đó nếu xuất hiện, liệu có bảo vệ chúng ta không?" Hoa Linh có chút lo lắng hỏi. "Rết tinh xuất hiện thì đám đại nam nhân bọn tôi sẽ đối phó, cô không cần sợ hãi." Bố Phương an ủi. "Bố Phương huynh đệ nói có lý." La Lão Oai cười tà: "Con rết mà xuất hiện, Lão Oai tôi bắn một phát chết tươi!" "Vỏ ngoài của rết tinh rất cứng, đạn bắn không có tác dụng đâu." Bố Phương nói. "Ách..." La Lão Oai sững sờ.

Bố Phương dẫn mấy người đi chậm lại, nhìn quanh một lượt, chỉ thấy dưới cầu trước điện có một đầm nước tối đen như mực.

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phía trước có một tấm hoành phi,

bên trên viết ba chữ "Vô Lượng Điện".

Hắn biết Lục Sí Ngô Công đang ở ngay trong điện này.

Trần Dục Lâu lúc này trong lòng sinh nghi, ẩn ẩn có một tia dự cảm chẳng lành. "Tôi vẫn chưa thấy quan quách của mộ chủ, chắc chắn là ở trong đó." "Nếu quan quách mộ chủ ở đây, vậy Thi Vương nhất định cũng ở đây, mọi người vụ tất phải cẩn thận." Đi đến trước Vô Lượng Điện, Trần Dục Lâu lên tiếng nhắc nhở. "Trần chưởng quỹ, quên lời Bố Phương rồi sao?" La Lão Oai cười nói: "Bố Phương huynh đệ đã nói ở trên vạn trượng sơn cốc rồi, quan quách mộ chủ táng ở đỉnh núi!" "À, phải, tôi quên mất." Trần Dục Lâu cười khổ một tiếng, nếu không có La Lão Oai nhắc nhở thì hắn cũng quên béng đi. "Cửa điện bị khóa đầu chó khóa chặt, không có chìa khóa thì vạn nan khó mở." Bố Phương nhìn thoáng qua cửa, phát hiện bên trên có một cái ổ khóa, xoay người nói với mọi người. "Dùng súng bắn nát đi." La Lão Oai rút khẩu súng ngắn ổ xoay bên hông ra, cười nói. "Khóa làm bằng vàng ròng đấy, ông nỡ sao?" Bố Phương chỉ vào cái khóa, nhìn La Lão Oai hỏi. "Tôi không nỡ." La Lão Oai vội vàng lên tiếng. "Hồng Cô Nương, mở khóa!" Trần Dục Lâu nhìn Hồng Cô Nương đang đứng trong đội ngũ ra lệnh. "Được." Hồng Cô Nương bước lên.

Bố Phương lùi lại một bước nhường đường, hắn biết Hồng Cô Nương là một chuyên gia mở khóa.

Hồng Cô Nương đứng trước ổ khóa, nhổ một sợi tóc, dùng sợi tóc mềm mại luồn vào trong lỗ khóa, không bao lâu sau đã mở toang cái khóa đầu chó ra. "Hồng Cô Nương, đỉnh thật đấy." "La Lão Oai tôi bội phục." La Lão Oai giơ ngón tay cái về phía Hồng Cô Nương.

Dùng sợi tóc mềm như vậy để mở khóa, đây là lần đầu tiên lão thấy. "Cầm lấy khóa đầu chó!" Hồng Cô Nương ném cái khóa cho La Lão Oai, "Cầm cho chắc, rơi mất thì tôi mặc kệ đấy!" "Tôi nhất định

sẽ cầm chắc!" La Lão Oai dùng hai tay chụp lấy cái khóa, vội vàng cười nói. "Két..." Bố Phương đẩy cửa lớn Vô Lượng Điện ra, chỉ thấy bên trong tối đen ảm đạm, chính giữa điện có một người phụ nữ đang đứng quay lưng lại!

Hắn biết, người này thực ra chỉ là một người giấy! "Vãi chưởng!" "Ma kìa!" "Hù chết tôi rồi!" Đám người Trần Dục Lâu đi sau lưng Bố Phương, một gã Tả Lĩnh Lực Sĩ nhìn thấy nữ quỷ trong điện, nhịn không được hét toáng lên!

Chương 52

"Bố Phương huynh đệ, là người hay ma?" La Lão Oai nuốt nước bọt, căng thẳng hỏi. "Không phải người, cũng chẳng phải ma!" "Vậy là cái gì?" "Chỉ là một người giấy!" Nghe Bố Phương nói, mọi người đều có chút không tin.

Dù sao người phụ nữ trong Vô Lượng Điện kia nhìn thật sự chẳng giống người giấy chút nào!

Bố Phương sải bước đi vào, dưới ánh mắt của mọi người, hắn vươn một ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nữ nhân kia, cô ta trong nháy mắt hóa thành tro bụi! "Đù, thật sự là người giấy!" "Tôi cứ tưởng là nữ quỷ chứ." Mọi người tận mắt chứng kiến một màn này đều tin lời Bố Phương.

Trần Dục Lâu xoay người nhìn ra ngoài Vô Lượng Điện, phát hiện nơi này rất lớn, liền bảo Chá Cô Tiêu: "Dẫn vài người đi thông đạo bên cạnh xem thông tới đâu." "Được." Chá Cô Tiêu gật đầu, lập tức dẫn sư đệ Lão Dương Nhân và sư muội Hoa Linh đi kiểm tra.

Bọn họ phát hiện thông đạo bên cạnh thông tới Ứng Thành, nhìn thấy những huynh đệ Tả Lĩnh và thủ hạ của La Lão Oai bị chôn vùi dưới cát, lộ ra nửa người hoặc một mảnh áo, lập tức cảm thấy thương cảm.

Bên trong Vô Lượng Điện!

Bên tai Bố Phương vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống! "Đinh!" "Hệ thống kiểm tra đo lường thấy Lục Sí Ngô Công xuất hiện!" Lục Sí Ngô Công xuất hiện?

Bố Phương hơi sững sờ, chỉ thấy Hồng Cô Nương nháy mắt ra hiệu với hắn.

Xem ra Hồng Cô Nương cũng đã phát hiện ra Lục Sí Ngô Công. "Hồng Cô Nương, cô thích tôi hả?" La Lão Oai thấy Hồng Cô Nương liếc mắt đưa tình, trên mặt lập tức cười nở hoa.

Hồng Cô Nương cạn lời.

Cô căn bản không hề liếc mắt đưa tình với La Lão Oai, chỉ ra hiệu cho Trần Dục Lâu và Bố Phương, nhắc nhở hai người chú ý con rết lớn phía trên đại điện, kết quả lại bị La Lão Oai hiểu lầm. "Tí tách." Lúc này, vài giọt chất lỏng nhỏ xuống mặt La Lão Oai, chưa đợi lão phản ứng, Lục Sí Ngô Công trực tiếp từ trên trần đại điện lao xuống, xuất hiện ngay trước mặt lão. "Á đù!" La Lão Oai nhìn con rết sáu cánh đột nhiên xuất hiện, sợ đến gần chết.

Trần Dục Lâu lập tức ra tay, kéo La Lão Oai sang một bên. "Trời đất ơi, con rết này cũng quá lớn rồi!" Đám Tả Lĩnh kinh hoảng. "Nổ súng bắn chết nó!" "Mẹ kiếp, dám dọa ông đây!" La Lão Oai hét lớn! "Đoàng!" Tiếng súng vang lên.

Đám Tả Lĩnh và binh sĩ cầm súng trường bắn vào Lục Sí Ngô Công.

Nhưng đạn bắn lên người nó cứ như gãi ngứa cho đối phương!

Mọi người thấy đạn bắn vào Lục Sí Ngô Công mà nó chẳng đau chẳng ngứa, hoang mang bỏ chạy ra ngoài điện. "Ó... o... o...!" Nộ Tình Kê thấy Lục Sí Ngô Công liền gáy vang.

Lục Sí Ngô Công tìm theo tiếng kêu nhìn lại, phát hiện thiên địch là một con gà trống lớn bảy màu.

Nó không hề do dự, trực tiếp bò về phía Nộ Tình Kê.

Bố Phương lui ra cửa Vô Lượng Điện, nhìn Nộ Tình Kê và Lục Sí Ngô Công đánh nhau trong điện.

Nộ Tình Kê đã được thăng cấp huyết mạch, so với nguyên tác thì

mạnh hơn nhiều.

Chỉ vài phút, hai bên đã đánh hơn ba mươi hiệp, gà ẩn ẩn chiếm thượng phong.

Nhưng Lục Sí Ngô Công cũng không phải dạng vừa, cũng có lúc chiếm ưu thế. "Bố Phương huynh đệ, Thần kê liệu có chiến thắng được Lục Sí Ngô Công không?" Trần Dục Lâu tò mò hỏi. "Trước khi phân thắng bại, tôi cũng không biết bên nào sẽ thắng." Bố Phương nói, chỉ ra ngoài Vô Lượng Điện, ra ý bảo Trần Dục Lâu và Hồng Cô Nương đi ra: "Hai người ra ngoài trước đi, Lục Sí Ngô Công giao cho tôi đối phó." "Được, cậu phải cẩn thận." "Cầm lấy dao găm làm vũ khí." Trần Dục Lâu dúi con dao găm sắc bén tùy thân cho Bố Phương, sau đó chạy ra ngoài.

Hồng Cô Nương cũng đi theo sát phía sau. "Vãi." Bố Phương cười khổ một tiếng, "Tôi cứ tưởng hai người sẽ ở lại giúp tôi chứ." Hắn đóng cửa Vô Lượng Điện lại. "Nãi Đường, Đường Quả, hóa hình!" Bố Phương ra lệnh.

Chương 53

"Chủ nhân!" Đường Quả từ trên người Bố Phương nhảy xuống, hóa hình thành một tiểu mỹ nhân.

Nãi Đường từ trong áo Bố Phương chui ra, hóa hình thành một đại mỹ nhân. "Nãi Đường, cô và Nộ Tình Kê chính diện đối đầu Lục Sí Ngô Công." "Đường Quả, tốc độ cô khá nhanh, phụ trách đánh lén." Bố Phương chỉ đạo. "Vâng thưa chủ nhân, em hiểu rồi." Nãi Đường và Đường Quả không hẹn mà cùng lên tiếng.

Nãi Đường và Đường Quả lao lên phía trước. "Ó... o... o...!" Nộ Tình Kê thấy một lớn một nhỏ hai mỹ nhân lao tới, vội vàng gáy lên. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê bảo không cần em và Nãi Đường giúp!" Đường Quả tốc biến về bên cạnh Bố Phương, nói. "Được rồi.

Vậy cô và Nãi Đường đừng giúp nữa, ngồi một bên xem kịch đi." Bố Phương dở khóc dở cười nói.

Đường Quả gật đầu, Nãi Đường cũng trở lại, cùng Đường Quả đứng ở một góc điện, nhìn Nộ Tình Kê và Lục Sí Ngô Công đại chiến.

Bố Phương nhìn Nộ Tình Kê và Lục Sí Ngô Công đánh đến rung chuyển đại điện, cảm thấy rất vui mắt. "Lục Sí Ngô Công, cố lên!" "Đinh!" "Túc chủ cổ vũ Lục Sí Ngô Công một câu, điểm thăng cấp huyết mạch +70!" "???" Nộ Tình Kê nghe Bố Phương nói, quay lại nhìn hắn một cái. "Phi!" "Nhầm rồi!" "Lục Sí Ngô Công, đi chết đi!" "Đinh!" "Túc chủ mắng Lục Sí Ngô Công một câu, điểm thăng cấp huyết mạch +60!" "Điểm thăng cấp huyết mạch lớn hơn 100, có thăng cấp huyết mạch cho Lục Sí Ngô Công hay không?" "Thăng cấp!" "Đinh!...

Đối phương đang bận đánh nhau, coi thường âm thanh của hệ

thống!" Bố Phương: "...!" "Rầm." Lục Sí Ngô Công bị cái mỏ sắc bén của Nộ Tình Kê mổ cho đầy thương tích, hoảng hốt húc vỡ một bức tường Vô Lượng Điện, nhanh chóng bò ra ngoài. "Ó... o... o...!" Nộ Tình Kê vỗ cánh đuổi theo. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê bảo: Lục Sí lão nhi, đứng lại cho tao!" Đường Quả phiên dịch. "Anh Gà thật dũng mãnh." Nãi Đường mỉm cười nói.

Bố Phương nhìn Nộ Tình Kê đang truy đuổi, cái tên "Anh Gà" này là do hắn đặt sau khi Nộ Tình Kê hóa hình thành người. "Huynh đệ, Lục Sí Ngô Công bò ra từ Vô Lượng Điện rồi, khai hỏa!" La Lão Oai và Trần Dục Lâu đứng trên một cây cầu đá, thấy Lục Sí Ngô Công đầy thương tích bò về phía này liền vội vàng hạ lệnh. "Đừng nổ súng, nếu đạn ngộ thương Thần kê, tôi biết ăn nói sao với Bố Phương?" Trần Dục Lâu ngăn cản đám binh lính đang định nổ súng! "Trần chưởng quỹ nói có lý." "Mọi người hạ súng xuống." Lục Sí Ngô Công sau khi thoát khỏi Vô Lượng Điện liền lặn xuống đầm sâu dưới cầu.

Nộ Tình Kê bay xuống tìm một hồi không thấy, liền bay trở lại Vô Lượng Điện, kêu "Cục tác" mấy tiếng với Bố Phương. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê bảo Lục Sí Ngô Công chạy nhanh quá, nó lượn mấy vòng dưới đầm sâu rồi biến mất." Đường Quả phiên dịch. "Nộ Tình Kê, thực ra tìm Lục Sí Ngô Công rất dễ, Đường Quả có thể giúp ngươi tìm vị trí của nó." Bố Phương nói với Nộ Tình Kê. "Cục tác." "Chủ nhân, Nộ Tình Kê bảo không cần em giúp." Đường Quả nói. "Cũng được.

Lát nữa ta sẽ cho người xuống dụ Lục Sí Ngô Công lên." Bố Phương thở dài.

Nộ Tình Kê gật đầu. "Nãi Đường, Đường Quả, hai người về lại trên người ta đi." "Vâng thưa chủ nhân." Nãi Đường và Đường Quả hóa hình, trở lại trên người Bố Phương.

Bố Phương đẩy cửa Vô Lượng Điện, dẫn Nộ Tình Kê đi ra.

Hắn biết Lục Sí Ngô Công đa phần là bị trọng thương, trốn đi dưỡng thương, đợi thương thế tốt lên sẽ quay lại tìm Nộ Tình Kê báo thù.

Nộ Tình Kê hiện tại mong Lục Sí Ngô Công quay lại càng sớm càng tốt. "Bố Phương huynh đệ, không có việc gì thì thật tốt quá." Đám người Trần Dục Lâu nhìn Bố Phương từ trong điện đi ra, vội vàng nghênh đón. "Lục Sí Ngô Công đã tu luyện ra nội đan, biết dùng dược liệu chữa thương, là một con rết tinh chính cống.

Chương 54

Không bao lâu nữa nó sẽ quay lại." Bố Phương nhìn đầm nước tối đen nói. "Nếu nó quay lại, nhất định không thể để nó chạy thoát nữa." Trần Dục Lâu nói: "Trước khi nó lên, tôi lệnh cho chúng Tả Lĩnh bố trí Bác Long Đại Trận!" "Việc này không nên chậm trễ, hiện tại lệnh cho Tả Lĩnh bố trí ngay đi." Bố Phương nói.

Hắn chỉ từng thấy Tả Lĩnh phái dùng trận này trên phim, giờ xuyên không tới đây, rất muốn kiến thức tận mắt. "Huynh đệ, bố trí Bác Long Đại Trận!" Trần Dục Lâu nhìn đám thủ hạ sau lưng ra lệnh.

Đám Tả Lĩnh gật đầu, bắt tay vào làm việc.

Trần Dục Lâu giải thích với Bố Phương: "Cái gọi là Bác Long Đại Trận, dùng dao sắc vót tre thành những thẻ trúc lớn nhỏ không đều, sau đó bố trí ở cửa động, mỗi thẻ trúc nhọn như kim cương, cắm xuống đất, chỉ lộ ra một chút, cứ cách một bước lại đặt một cái, theo hướng bò của Lục Sí Ngô Công mà rải dài ra, càng về sau thẻ trúc càng dài, càng sắc bén, bên trên tẩm thuốc mê, đợi khi nó phát hiện ra thì bụng dạ đã nát bấy, không quá trăm bước sẽ gục ngã." "Pháp này cao minh." La Lão Oai cười nói: "Cũng chỉ có Tả Lĩnh phái mới có độc môn đại trận này!" Bố Phương lắc đầu nói: "Con rết này thông thể đều là vỏ cứng, kế này e là không thông!" Trong nguyên tác, Bác Long Đại Trận đặt trên cầu, nhưng Lục Sí Ngô Công rất thông minh, phát hiện cầu có vấn đề liền đi đường vòng. "Lần này Bác Long Đại Trận không dùng thẻ trúc, dùng đao thép." Trần Dục Lâu lấy thanh cương đao đeo bên hông một gã Tả Lĩnh Lực Sĩ, cười nói. "Nếu vậy thì chắc sẽ có hiệu quả." Bố Phương nói xong, xoay người nhìn huynh đệ Tả Lĩnh bố trí trận pháp trên cầu.

Quả nhiên, tận mắt chứng kiến mới thấy được mở mang tầm mắt. "Tôi cảm thấy nên chuẩn bị thêm một phương án." Chá Cô Tiêu nói: "Lục Sí Ngô Công từ dưới đầm sâu đi lên, dụ nó vào trong Vô Lượng Điện, tôi và sư đệ sư muội dùng Toản Thiên Sách khốn trụ nó, treo lên bán không, rồi dùng súng bắn vào điểm yếu của nó!" "Chiêu hay!" Trần Dục Lâu vỗ tay khen ngợi. "Tôi cảm thấy Nộ Tình Kê có thể chiến thắng Lục Sí Ngô Công." Hoa Linh cười nói, sau đó ngồi xổm xuống, nói với Nộ Tình Kê đang đứng dưới chân Bố Phương: "Đúng không?" Nộ Tình Kê gật đầu! "Thần kê có thể nghe hiểu tiếng người sao?" La Lão Oai nhìn Nộ Tình Kê một cái, hỏi Bố Phương. "Ừ." Bố Phương gật đầu. "Thực sự khiến người ta khó mà tin nổi!" La Lão Oai chấn kinh. "Hồng Cô Nương, cô cho rằng phương pháp nào có thể chế phục rết tinh tốt hơn?" Trần Dục Lâu đi tới bên cạnh Hồng Cô Nương hỏi.

Hắn đối với Bác Long Đại Trận vô cùng tự tin. "Tôi thấy phương pháp của Bố Phương tốt hơn, trực tiếp để Thần kê lên sân khấu mổ chết Lục Sí Ngô Công!" Hồng Cô Nương đáp.

Trần Dục Lâu câm nín.

Hắn không cho là như vậy, Nộ Tình Kê tuy mạnh nhưng thể hình quá nhỏ, nếu Lục Sí Ngô Công cắn trúng một cái thì sợ là Thần kê cũng đi đời.

La Lão Oai nhìn ra Trần Dục Lâu đang thăm dò tâm ý Hồng Cô Nương. "Bố Phương huynh đệ, Lục Sí Ngô Công không lên, làm sao dụ nó lên?" La Lão Oai hỏi. "Tôi xuống làm mồi nhử, dụ nó lên." Bố Phương nhẹ giọng nói. "Không ổn!" La Lão Oai nói: "Muốn xuống thì cũng là tôi xuống!" "Được, vậy ông xuống đi." Bố Phương lập tức đồng ý.

La Lão Oai: "..." "Thay vì chờ bị Lục Sí Ngô Công ăn thịt, chi bằng

chủ động xuất kích.

Nếu rết tinh không trừ, sớm muộn cũng là tai họa.

Bác Long Đại Trận đã bố trí thỏa đáng!" Trần Dục Lâu trù trừ mãn chí nói: "Hôm nay định phải chém giết Lục Sí Ngô Công tại đây!" Lời hắn vừa dứt, Lục Sí Ngô Công từ dưới đầm sâu bò lên. "Ó... o... o..." Nộ Tình Kê thấy Lục Sí Ngô Công xuất hiện, vô cùng kích động. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê bảo: Lục Sí lão nhi, ông nội đợi mày đến hoa cũng tàn rồi." Lục Sí Ngô Công từ đầm nước dưới cầu leo lên, nhìn Nộ Tình Kê, há cái miệng đỏ lòm gầm lên một tiếng.

Có thể thấy nó thống hận Nộ Tình Kê đến mức nào. "Ó... o... o...!" Nộ Tình Kê phi thân nhảy lên, chiến cùng Lục Sí Ngô Công.

Chỉ thấy gà nhảy lên nhảy xuống, điên cuồng dùng mỏ mổ vào đầu rết tinh. "Rầm." Lục Sí Ngô Công dùng đầu húc bay Nộ Tình Kê.

Nộ Tình Kê ngã xuống đất, vội vàng đứng dậy, lại lao về phía Lục Sí Ngô Công. "Nộ Tình Kê, tôi trợ giúp một tay." Hồng Cô Nương sử xuất tuyệt kỹ phi đao, tay phải kẹp ba con dao phóng về phía Lục Sí Ngô Công.

Chương 55

Phi đao kích trúng vỏ cứng của rết tinh, vang lên một tiếng "keng", rồi rơi xuống đất.

Đối với Lục Sí Ngô Công, phi đao chẳng khác nào gãi ngứa. "Thần kê bạo phát chiến lực cư nhiên khủng bố như vậy!" La Lão Oai nhìn cuộc chiến, gãi râu nói. "Không có gì bất ngờ xảy ra thì Nộ Tình Kê sẽ đánh bại Lục Sí Ngô Công!" Chá Cô Tiêu cười nói. "Thần kê đương nhiên sẽ thắng." Bố Phương chắc chắn.

Huyết mạch của Thần kê chính là Phượng Vương Thần Huyết!

Nếu huyết mạch không được thăng cấp thì mới bị Lục Sí Ngô Công đánh chết!

Nửa giờ sau.

Lục Sí Ngô Công thương tích đầy mình, động tác triệt để chậm lại.

Nộ Tình Kê cũng bị thương, nhưng không nặng bằng đối thủ. "Đinh!" "Lục Sí Ngô Công lựa chọn thăng cấp huyết mạch!" "Lục Sí Ngô Công huyết mạch thăng cấp: Thiên Yêu Thần Huyết!" "Thiên phú: Vô Ảnh Cước, một cắn định càn khôn!" Bên tai đột nhiên vang lên tiếng hệ thống, Bố Phương sững sờ!

Thật không ngờ Lục Sí Ngô Công lúc sắp chết mới chọn thăng cấp huyết mạch! "Nộ Tình Kê, đừng đánh nữa!" Bố Phương hét lớn! "Ó... o... o...!" Nộ Tình Kê nhìn Bố Phương kêu mấy tiếng. "Chủ nhân, Nộ Tình Kê hỏi vì sao không đánh nữa?" "Kêu cái gì mà kêu, không đánh nữa thì ta tìm cho mày một con gà mái?" Bố Phương quát.

Nộ Tình Kê chần chờ, rồi bay về bên cạnh Bố Phương. "Bố

Phương tổng bả đầu, sao lại cho Thần kê về?

Chỉ cần đánh tiếp, Lục Sí Ngô Công sẽ bị Thần kê mổ chết!" La Lão Oai nhìn Bố Phương thắc mắc. "Tôi làm việc không cần phải giải thích với ông." Bố Phương nói xong, đi về phía Lục Sí Ngô Công.

Lục Sí Ngô Công nhìn Bố Phương đi tới, kêu "chi chi" hai tiếng! "Lục Sí Ngô Công gọi chủ nhân." Đường Quả phiên dịch. "Ừ." Bố Phương gật đầu, nói: "Ngươi đi dưỡng thương trước đi, dưỡng tốt rồi thì quay lại tìm ta." Lục Sí Ngô Công gật đầu, bò xuống đầm nước dưới cầu. "Vãi!" "Lục Sí Ngô Công cư nhiên nghe lời Bố Phương!" Trần Dục Lâu nhĩ lực hơn người, nghe được lời Bố Phương nói với Lục Sí Ngô Công, vẻ mặt đầy chấn kinh! "Trần huynh, Lục Sí Ngô Công nghe lời Bố Phương sao?" La Lão Oai kinh ngạc.

Thấy Trần Dục Lâu gật đầu, lão cảm thấy Bố Phương đúng là tồn tại như thần thánh! "Bố Phương, anh thả Lục Sí Ngô Công đi rồi?" Hoa Linh đi tới trước mặt Bố Phương hỏi. "Tôi không thả đi, tôi bảo nó đi dưỡng thương." Bố Phương thành thật trả lời. "Hả?" Nghe vậy, Hoa Linh há hốc mồm kinh ngạc. "Đừng sợ, Lục Sí Ngô Công cải tà quy chính rồi." Bố Phương cười nói. "Tôi tạm thời tin anh." Hoa Linh đáp. "Bố Phương tổng bả đầu, tôi và huynh đệ phát hiện dưới đầm khô chân cầu có một vết nứt, không biết thông tới đâu." Một gã Tả Lĩnh Lực Sĩ báo cáo với Bố Phương. "Tôi biết rồi." Bố Phương lập tức dẫn đám người Trần Dục Lâu đi tới.

Đi qua vết nứt, mọi người đến một nơi đốt giấy luyện đan, bên trong có rất nhiều xác khô! "Mọi người chuẩn bị kẹp gắp xác và lưới cá, đề phòng mấy cái xác khô này trá thi." Bố Phương nói với đám Tả Lĩnh.

Hắn biết xác khô chết không mục nát, gặp dương khí sẽ trá thi vồ người, phải trùm lại bằng lưới cá, rồi nhét móng lừa đen vào miệng.

Đám Tả Lĩnh Lực Sĩ đều làm theo chỉ thị của Bố Phương.

Chương 56

Những xác khô trong đan cung đều bị lưới cá bao lại, miệng nhét móng lừa đen. "Nơi này là Đan Tỉnh trong Đan Cung Bình Sơn." Chá Cô Tiêu nhận ra. "Trong lò luyện đan vẫn còn lửa cháy, thật không thể tin nổi." La Lão Oai tấm tắc khen lạ. "Vạn vật sinh linh đều có ý niệm theo đuổi trường sinh bất lão.

Theo đuổi trường sinh bất lão không ngoài hai con đường nội đan và ngoại đan.

Ngoại đan là chỉ việc nung nấu dược thạch kim khí, nội đan càng thêm thần bí, có luyện khí thổ nạp, cũng có âm dương thải bổ.

Con Lục Sí Ngô Công chúng ta gặp trước đó chắc chắn đã dưỡng ra nội đan trong cơ thể!" Trần Dục Lâu nói. "Phương pháp khiến người ta trường sinh rốt cuộc là gì?" Bố Phương nhìn ngọn lửa hừng hực trong lò đan, trăm mối vẫn không có cách giải. "Vãi chưởng!" Đột nhiên, Bố Phương kinh hô một tiếng, phát hiện trong lò đan có một viên đan dược màu đỏ! "Bố Phương huynh đệ, sao thế?" Trần Dục Lâu và Chá Cô Tiêu vội vàng nhìn sang. "Không có gì." Bố Phương nén sự hưng phấn trong lòng. "Ách." Trần Dục Lâu và Chá Cô Tiêu hư kinh một trận.

Làm sao lấy đan dược trong lò ra đây?

Bố Phương không khỏi suy nghĩ.

Nếu dùng bạo lực đập vỡ lò, Đan Cung chắc chắn sẽ cháy lớn.

Cách này không thông, chỉ có thể tìm phương pháp khác. "Chủ nhân." Lúc này, một lão già tướng mạo xấu xí đi tới, cung kính gọi Bố Phương. "?" Bố Phương nhìn lão già dọa người này hỏi. "Tôi là Lục Sí Ngô Công." Lão già thành thật trả lời. "Ta hiểu rồi." Bố Phương

gật đầu.

Lục Sí Ngô Công huyết mạch thăng cấp lên Thiên Yêu Thần Huyết, có thể hóa hình thành người.

Chỉ là hóa thành một lão già từ bi thiện mục thì đúng là gặp quỷ. "Bố Phương huynh đệ, vị lão giả này là ai?" Chá Cô Tiêu hỏi. "Là một thành viên phái Khảo cổ của tôi!" Bố Phương đáp. "À." Chá Cô Tiêu gật đầu, cười với lão giả: "Xin hỏi tiền bối xưng hô thế nào?" "Gọi tôi là Lục Sí lão nhi!" Lão giả mỉm cười. "Đã biết." Chá Cô Tiêu nói xong liền dẫn sư đệ sư muội đi tra xét trong Đan Cung.

Trần Dục Lâu cũng theo sau, đi tìm bảo bối giá trị. "Trong lò đan có một viên đan dược." Bố Phương chỉ vào lò, hỏi Lục Sí Ngô Công: "Bưng nổi không?" "Tôi có thể." Lục Sí Ngô Công đáp. "Vậy bưng lò đan ra ngoài, tìm chỗ có nước đập vỡ lò, lấy đan dược bên trong đưa cho ta." "Vâng thưa chủ nhân." Lục Sí Ngô Công gật đầu, hai tay ôm lấy lò đan, không sợ nhiệt độ vỏ lò, vác đi ra ngoài. "Khỏe thật!" Đám Tả Lĩnh và binh lính nhìn lão già xấu xí vác cái lò nặng mấy tấn đi ra, đều giơ ngón cái tán thưởng.

La Lão Oai dẫn mười mấy tên lính tra xét Đan Cung, đi không bao lâu thì phát hiện một cái xác, trên người đeo bài tử "Quan Sơn Thái Bảo".

Thi thể cao lớn phì nộn, ngồi khoanh chân, tay bắt chỉ quyết kỳ quái, chết không mục, hình trạng quỷ dị, mặc áo bào đen, đội mũ đen, chân đi giày đầu hổ, y hệt như quỷ câu hồn trên sân khấu kịch. "Mẹ kiếp, người đâu mà xấu thế, đúng là thích hợp làm Cản thi tượng.

Mấy đứa lên lục soát xem có bảo vật gì đáng tiền không!" La Lão Oai ra lệnh cho thủ hạ.

Năm sáu tên lính đi lên sờ soạng tìm vàng bạc, rất nhanh tay đã dính đầy dầu mỡ. "Hai đứa, một đứa đi gọi Bố Phương tổng bả đầu,

một đứa đi gọi Trần Dục Lâu." La Lão Oai ra lệnh cho hai thủ hạ sau lưng. "Rõ." Hai tên lính chia nhau chạy đi. "Bố Phương tổng bả đầu, Thống soái phát hiện một cái xác, mời ngài qua đó!" Tên lính tìm thấy Bố Phương vội nói.

Chương 57

"Ta biết rồi." Bố Phương nghe vậy biết sắp có chuyện không hay, vội vàng chạy tới.

Bên kia, Trần Dục Lâu cũng nhận được tin, bảo lính dẫn đường. "Thống soái, trên xác không có vàng bạc!" Mấy tên đệ tử lục soát mặt mày đau khổ nói. "Mẹ kiếp, đúng là nghèo kiết xác, thiêu cái xác đi." La Lão Oai mắng chửi.

Nhưng lúc này, một tên đệ tử đột nhiên hai mắt đỏ ngầu, hai tay siết chặt cổ La Lão Oai. "Tạo phản hả?" La Lão Oai trừng mắt nhìn tên lính, phát hiện hắn đã phát điên, vội rút súng lục bắn chết hắn! "Grừ..." Tiếng gầm nhẹ vang lên, liên tiếp có binh sĩ và Tả Lĩnh Lực Sĩ cử chỉ quái dị, gặp người là cắn.

Người bị cắn trong nháy mắt mất đi lý trí, hai mắt đỏ lên.

Dương phó quan thấy cảnh này, sợ quá chui tọt vào trong lò luyện đan. "Đoàng!

Đoàng!" La Lão Oai bắn chết vài tên đệ tử lao tới, rồi cũng trốn vào trong một cái lò luyện đan.

Dương phó quan nhìn thấy La Lão Oai chui vào mà không để ý, liền vươn ngón tay chọc nhẹ một cái. "Hả?" La Lão Oai cảm giác bên cạnh có người, mặt mũi kinh hoảng, quay đầu nhìn lại thì thấy là thủ hạ Dương phó quan! "Mả mẹ mày!

Hóa ra là mày!" La Lão Oai tát một cái vào mặt Dương phó quan: "Dám dọa lão tử?" "Không dám." Dương phó quan vội cúi đầu, nhẫn nhục chịu đựng.

Bố Phương và Trần Dục Lâu tới nơi, phát hiện mười mấy anh em

đang hỗn chiến! "Bố Phương, sao thế này?" Trần Dục Lâu sắc mặt ngưng trọng hỏi. "Trúng thi độc!" Bố Phương trả lời. "Theo tôi lên, khống chế tất cả lại." Nghe Bố Phương nói, Trần Dục Lâu phất tay, ra hiệu cho mấy chục Tả Lĩnh Lực Sĩ phía sau lên tràng. "Đứng yên đấy đừng động!" Bố Phương vươn tay chặn Trần Dục Lâu lại, "Mấy người này giao cho tôi xử lý là được." Trong nguyên tác, Trần Dục Lâu cho người kéo đám hỗn chiến ra, thấy tình hình không ổn cũng đích thân tham chiến, trong lúc hỗn loạn bị cắn vào tay, nhiễm thi độc mất đi lý trí, lục thân bất nhận, Hoa Linh cũng chết dưới đao của hắn.

Bố Phương hôm nay ở đây, sẽ không để bi kịch xảy ra. "Được." Trần Dục Lâu gật đầu: "Cẩn thận một chút." "Ừ." Bố Phương khẽ ừ một tiếng, xắn tay áo đi về phía đám người hỗn loạn. "Chủ nhân, cần em giúp không?" Đường Quả hỏi. "Không cần, một mình ta là đủ." "Vâng." Đường Quả gật đầu. "Bố Phương sao rồi, tôi phải ra giúp." Trong lò đan, La Lão Oai định chui ra giúp, lại bị Dương phó quan kéo lại: "La soái đừng vội, ra ngoài chỉ thêm loạn cho Bố Phương thôi." "Nói cũng có lý." La Lão Oai ở trong lò ghé mắt qua khe hở quan sát tình hình bên ngoài.

Chỉ thấy phương thức Bố Phương xử lý đám người này rất đơn giản, cứ một đấm là đập ngất.

Ai không chịu nổi thì chết tại chỗ.

Rất nhanh, mười mấy kẻ phát điên, kẻ chết, kẻ hôn mê! "Bộp bộp bộp." La Lão Oai từ trong lò chui ra, vỗ tay tán thưởng Bố Phương: "Tổng bả đầu thật dũng mãnh!" "Sai người dùng dây thừng trói những kẻ hôn mê lại.

Những kẻ đã chết thì đem chôn ở Bình Sơn." Bố Phương nói với La Lão Oai. "Được!" La Lão Oai gật đầu, lập tức sắp xếp thủ hạ!

Một lát sau, những người bị trói tỉnh lại, nhưng đều không nhớ gì

cả. "Cởi trói cho họ đi, tỉnh rồi." Bố Phương nhìn bảy tám người bị trói nói.

La Lão Oai phất tay.

Mấy tên lính đi lên cởi trói. "Lần này tổn thất mấy anh em đều là lỗi của tôi, tôi quyết định phái người gửi ít vàng bạc về cho gia đình họ." La Lão Oai nhìn mấy cái xác trên cáng nói. "Cũng may ông không táy máy tay chân." Bố Phương cười nói.

Hắn còn nhớ ở Nghĩa trang, La Lão Oai từng thề nếu còn loạn sờ đồ trong cổ mộ Bình Sơn thì chặt tay.

Chương 58

"Tổng bả đầu nói phải." La Lão Oai cười trừ.

Lần này lão học khôn rồi, chỉ sai thủ hạ sờ thôi. "Bố Phương, Trần Dục Lâu, La Lão Oai, có thấy Mù Trần Châu không?" Chá Cô Tiêu dẫn sư đệ sư muội tìm đến hỏi. "Không thấy Mù Trần Châu." La Lão Oai lắc đầu. "Tôi đến một cái hạt châu cũng chẳng thấy." Trần Dục Lâu cũng nói. "Mù Trần Châu ở Hắc Thủy Thành Tây Hạ." Bố Phương trả lời. "Được rồi." Chá Cô Tiêu thở dài.

Đã không có Mù Trần Châu ở dưới này, đành lên đỉnh Bình Sơn tìm thử, bèn nói: "Bố Phương huynh đệ, tôi đi lên mộ cũ phía trên đây." "Không vội, tôi về Nghĩa trang ăn cơm bổ sung thể lực trước đã!" Bố Phương nói. "Được.

Tôi cũng thấy hơi mệt rồi." Chá Cô Tiêu cười. "Lão La, ông ở lại trông coi anh em vận chuyển bảo bối." Trần Dục Lâu nói: "Tôi và Bố Phương về Nghĩa trang trước." "Được!

Đi đi!" "Ừ." Trần Dục Lâu gật đầu, theo Bố Phương trở về Nghĩa trang.

Trên đường về, họ bàn luận về thế núi Bình Sơn hình tựa bảo bình, bụng núi rỗng tuếch như bụng bình, đan cung bảo điện xây ở trong đó.

Kẻ hạ mộ đều chú ý vào hang núi, lại bỏ qua miệng bình trên đỉnh núi.

Nhưng từ xưa đến nay lăng tẩm đều xây dưới lòng đất, dù có tước núi làm quan tài thì cũng xây ở nơi sâu nhất trong bụng núi, cổ mộ Bình Sơn lại nhiễu loạn tầm mắt người ta như vậy, quả thật hiếm thấy. "Tổng bả đầu về rồi." Cửa Nghĩa trang có một binh sĩ và một Tả

Lĩnh Lực Sĩ đang đứng gác, thấy nhóm Bố Phương về liền cười chào. "Hai người chúng tôi đi chuẩn bị cơm nước cho các vị." Hai người cười, chạy vào sân làm việc. "Tôi về phòng trước, lúc nào ăn cơm thì gọi tôi." Bố Phương nói với nhóm Trần Dục Lâu. "Được." Trần Dục Lâu gật đầu. "Bố Phương, lát nữa tôi đi gọi anh nhé." Hoa Linh nhìn theo bóng lưng Bố Phương nói.

Bố Phương không quay đầu lại, giơ tay ra dấu OK! "Sư muội, em thay đổi rồi." Lão Dương Nhân nói. "Thay đổi xinh đẹp hơn hả?" Hoa Linh nói xong, không thèm để ý Lão Dương Nhân nữa, chạy đi giúp nhóm bếp núc.

Trong phòng, Bố Phương nằm trên giường, hưởng thụ Nãi Đường và Đường Quả đấm bóp phục vụ. "Chủ nhân, 'làm' em đi mà?" Nãi Đường, đại mỹ nữ lên tiếng dụ dỗ Bố Phương! "Chủ nhân, em cũng muốn ngài 'làm' em." Đường Quả, tiểu mỹ nữ cũng lên tiếng, dụ dỗ Bố Phương đang huyết khí phương cương!

Bố Phương: "...!" "Cốc cốc cốc!" Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo giọng một lão già: "Chủ nhân, tôi về rồi." "Vào đi." Lục Sí Ngô Công đẩy cửa bước vào, thấy Bố Phương nằm trên giường được hai mỹ nữ hầu hạ, lão đi tới bên giường, đưa một viên đan dược màu đỏ hồng nhuận trạch cho Bố Phương: "Chủ nhân, thứ ngài cần đây." Bố Phương đưa tay cầm lấy hạt châu đỏ, đánh giá một chút.

Hạt châu này nhìn qua chẳng tầm thường chút nào, cũng không biết là đan dược gì! "Sau này tên của ngươi là Ngô Công Vương!" Bố Phương nói với Lục Sí Ngô Công. "Cảm tạ chủ nhân ban tên." Lão già vội vàng khom người, ôm quyền cảm tạ. "Đinh!" "Túc chủ đặt tên cho Lục Sí Ngô Công là Ngô Công Vương, điểm thăng cấp huyết mạch +500!" "Lục Sí Ngô Công thăng cấp huyết mạch lần hai, cần 5000 điểm thăng cấp!" "Đi tìm cái mặt nạ mà đeo vào." Bố Phương bảo Ngô Công Vương.

Ngô Công Vương gật đầu.

Khi bước ra khỏi phòng, thấy Nộ Tình Kê ngồi ở cửa, lão ném cho con gà một ánh mắt khinh bỉ! "Khiêu khích tao hả?" Ngô Công Vương nhíu mày hỏi. "Ó... o... o...!" Nộ Tình Kê kêu mấy tiếng: Thì sao? "Nộ Tình Kê, Ngô Công Vương, hai người đùa giỡn thì được, đừng có gà nhà đá nhau!" Bố Phương nói vọng ra.

Chương 59

"Vâng thưa chủ nhân." Ngô Công Vương gật đầu với Bố Phương, không thèm để ý Nộ Tình Kê nữa, đi tìm mặt nạ đeo. "Bố Phương, ăn cơm thôi." Ngoài căn nhà gỗ nhỏ ở hậu viện, Hoa Linh chào hỏi Nộ Tình Kê một tiếng trước, sau đó mới gọi vọng vào trong nhà. "Được rồi." Bố Phương xoay người xuống giường, bước ra khỏi phòng, cùng Hoa Linh đi ăn cơm.

Ăn uống no nê xong xuôi.

Nghĩa Trang đón một đám khách không mời mà đến.

Người đến không ai khác chính là quân phiệt lừng lẫy vùng Tương Tây - Mã Chấn Bang... khoan đã, không phải, là một người thanh niên mặc quân phục, đội mũ quân nhân.

Tướng mạo soái khí, miệng ngậm xì gà, phía sau có hơn ba mươi binh sĩ lưng hùm vai gấu đứng nghiêm trang. "Hít!" Bố Phương nhìn nhóm người xuất hiện bên ngoài Nghĩa Trang, hít sâu một hơi khí lạnh.

Người cầm đầu, hắn có quen biết, là Trương Sơn.

Trương Sơn là nhân vật trong một thế giới đạo mộ khác - "Đạo Mộ Bút Ký", thuộc tổ chức đạo mộ Lão Cửu Môn, đứng đầu Thượng Tam Môn, người ta thường gọi là "Trương Đại Phật Gia" hay "Cửu Môn Chi Thủ"!

Nhìn thấy Trương Sơn, Bố Phương hiểu ra, thế giới đạo mộ mà hắn đang ở là sự dung hợp của nhiều thế giới, ví dụ như Quỷ Thổi Đèn và Đạo Mộ Bút Ký đã hòa làm một.

Các nhân vật, tình tiết, cổ mộ đều sẽ lần lượt xuất hiện.

Hiện tại đang ở Tương Tây Miêu Cương, Trương Sơn lại đóng quân ở Trường Sa, đối phương làm quan, là nhân vật phong vân số một thành Trường Sa, dưới tay hẳn phải có tổ chức thu thập tình báo, biết được tin tức về cổ mộ Bình Sơn cũng không có gì lạ.

Dù sao đối phương cũng là cao thủ đạo mộ, đến đây chắc chắn cũng vì trộm mộ.

Nhìn Trương Sơn, Bố Phương lại nhớ đến Tân Nguyệt, đó là một mỹ nhân.

Đã đến đây rồi thì mỹ nhân và bảo bối, hắn đều muốn. "Vị này là?" Trần Dục Lâu nhìn người cầm đầu đám lính bên ngoài Nghĩa Trang, hỏi. "Tôi tên Trương Sơn, đứng đầu Cửu Môn - tổ chức đạo mộ thành Trường Sa." Trương Sơn giới thiệu. "Hóa ra Trương huynh cũng là người trong nghề." Trần Dục Lâu nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng.

Nếu đối phương cũng muốn tham gia trộm mộ Bình Sơn, vậy minh khí phải chia thế nào?

Xảy ra mâu thuẫn thì sao?

Tuy không sợ đối phương, nhưng hắn lo lắng hai bên sẽ vì "minh khí" mà đại đánh ra tay! "Không biết tôn tính đại danh của các hạ?" Trương Sơn cười hỏi. "Thường Thắng Sơn, Tả Lĩnh khôi thủ, Trần Dục Lâu!" "Không biết ngài đến đây làm gì?" Trần Dục Lâu tò mò hỏi. "Hóa ra là khôi thủ phái Tả Lĩnh.

Tôi đến đây, đương nhiên là để trộm mộ." Trương Sơn nói.

Thủ hạ nghe ngóng được Tả Lĩnh, Bàn Sơn và đội khảo cổ, còn có một tên quân phiệt đang liên thủ trộm mộ Bình Sơn.

Bình Sơn lại nằm trong địa phận Tương Tây, hắn đương nhiên muốn chia một chén canh. "Trộm mộ cũng phải có trước có sau.

Hơn nữa, cổ mộ Bình Sơn đã bị chúng tôi trộm chín thành rồi, chỉ còn lại đỉnh núi Bình Sơn thôi." Trần Dục Lâu ra lệnh đuổi khách: "Mời Trương trưởng quan rời đi." "Tôi đã đến đây rồi, bảo tôi rời đi ư?

Có khả năng sao?" Trương Sơn cười nói. "Trương trưởng quan, ngài đến trộm mộ hay còn mục đích nào khác không?" Bố Phương lên tiếng hỏi. "Nghe nói trong Bình Sơn có Tương Tây Thi Vương, cho nên tôi muốn đến xem thử." Trương Sơn nhả ra một làn khói trắng, nói. "Khụ khụ.

Trương trưởng quan thật biết nói đùa." Bố Phương mà tin lời Trương Sơn thì đúng là gặp quỷ.

Đối phương đích thân đến đây, hiển nhiên sẽ không tay không mà về. "Trương Sơn đến đây khẳng định là có mục đích, chúng ta bây giờ lên đỉnh núi Bình Sơn trộm mộ thất của Nguyên đại tướng quân đi." Trần Dục Lâu ghé tai Bố Phương nói nhỏ.

Chương 60

"Được." Bố Phương gật đầu, dẫn theo Trần Dục Lâu và Chá Cô Tiêu cùng mấy người nữa đi về phía Bình Sơn. "Phật gia, có cần đi theo không?" Trương phó quan nhìn mấy người đi về phía Bình Sơn, nhịn không được hỏi. "Đợi bọn họ đi khuất bóng, chúng ta hãy đi." Trương Sơn nói.

Hắn cảm thấy nếu cứng đối cứng với nhóm Bố Phương sẽ khiến cả hai cùng thiệt hại, không cần thiết. "Vâng." Trương phó quan gật đầu.

Nửa canh giờ sau.

Bố Phương, Trần Dục Lâu, Chá Cô Tiêu và mọi người đã lên đến đỉnh núi Bình Sơn, tìm kiếm lối vào mộ cũ. "Tôi ngửi thấy một mùi là lạ." Hoa Linh hít hít mũi, nói. "Tôi cũng ngửi thấy." Bố Phương nói: "Là mùi lãnh hương trong thảo dược." Ngay sau đó, hắn tìm kiếm xung quanh, phát hiện một cây "miêu nhi nhãn", loại cây này chỉ mọc ở gần phần mộ. "Gần đây chắc chắn có mộ huyệt, mọi người chia nhau ra tìm." Bố Phương phân phó.

Trong lúc tìm kiếm mộ huyệt, mọi người phát hiện trên vách núi mọc đầy dược liệu, thi nhau hái.

Bên trong địa cung Bình Sơn.

Hai binh sĩ đang vận chuyển tài bảo trong mộ đạo đột nhiên bị hai ba tên đồng bọn tập kích, cướp mất tài bảo.

Bên ngoài, khi người của Tả Lĩnh và binh sĩ hợp lực khuân vác, một người đột nhiên chỉ trích người kia giấu đồ trong ngực, người bị chỉ trích thì chối đây đẩy.

Hai bên tranh cãi, đột nhiên xung đột ngôn ngữ rồi lao vào đánh nhau, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

May mà Hoa Quải Tử và Dương phó quan kịp thời xuất hiện, ngăn chặn sự cố đổ máu.

Tại đỉnh núi Bình Sơn.

Bố Phương tìm thấy một mộ huyệt, để Hoa Linh, Lão Dương Nhân và Hồng Cô Nương ở lại bên trên, còn mình cùng Chá Cô Tiêu, Trần Dục Lâu dùng Toản Thiên Tỏa đi xuống.

Xuống tới đáy, họ tiến vào một hang động, phát hiện bên trong có một cơ quan.

Nhìn thấy cơ quan, Bố Phương nhớ lại nguyên tác, Chá Cô Tiêu xoay cơ quan khiến Bình Sơn sụp đổ. "Chỉ cần kích hoạt cái cơ quan này, Bình Sơn sẽ sụp đổ, lúc đó quan quách của mộ chủ nhân sẽ hiện ra." Bố Phương khẳng định. "Sao cậu biết?" Trần Dục Lâu hỏi. "Cái này à?

Xem TV nên biết." Bố Phương mỉm cười.

Trần Dục Lâu: "..." "Trần chưởng quỹ, ông đi thông báo cho La Lão Oai và những người khác vận chuyển bảo bối trong địa cung ra nhanh lên.

Vận xong thì bắn Hưởng Tiễn lên đỉnh Bình Sơn báo cho tôi." Bố Phương nhìn Trần Dục Lâu đang ngẩn người, nói. "Được." Trần Dục Lâu gật đầu, dùng Toản Thiên Tỏa leo lên.

Đã để Bố Phương làm Tổng bả đầu thì phải nghe theo lời hắn. "Chá Cô Tiêu, đợi bảo bối trong địa cung vận chuyển ra hết, phải xem tài nghệ của huynh rồi." Bố Phương chỉ vào cơ quan nói. "Tôi biết rồi." Chá Cô Tiêu gật đầu.

Ý của Bố Phương là muốn hắn kích hoạt cơ quan làm sập Bình

Sơn.

Trong hang động trên đỉnh Bình Sơn, Bố Phương và Chá Cô Tiêu đợi đến mức hơi mất kiên nhẫn.

Ngay khi định dùng Toản Thiên Tỏa leo lên hít thở không khí trong lành thì nghe thấy tiếng nổ vang vọng trong không trung. "Chá Cô Tiêu, đợi tôi xuống khỏi Bình Sơn thì sẽ bắn Hưởng Tiễn, lúc đó huynh hãy kích hoạt cơ quan." Bố Phương dặn. "Được." Chá Cô Tiêu kìm nén xúc động muốn kích hoạt cơ quan ngay.

Hiện tại hắn vô cùng muốn nhìn thấy quan quách của mộ chủ, hắn cảm thấy Mộc Trần Châu đang ở trong quan tài.

Bố Phương dùng Toản Thiên Tỏa leo lên đỉnh núi, đưa Hoa Linh và Lão Dương Nhân đang đợi bên trên xuống núi. "Bố Phương, sư huynh tôi đâu?" Hoa Linh hỏi.

Chương 61

"Ở trong động, chúng ta xuống chân núi Bình Sơn đợi huynh ấy." Bố Phương trả lời. "Được thôi." Hoa Linh không thấy Chá Cô Tiêu, lo lắng cho an nguy của sư huynh. "Bố Phương huynh đệ, bảo bối đã vận chuyển ra hết rồi.

Nhìn kìa." Dưới chân núi Bình Sơn, bên bờ sông, La Lão Oai thấy Bố Phương đưa Hoa Linh và Lão Dương Nhân xuống, chỉ vào đống vàng bạc châu báu chất như núi, cười nói. "Tôi thấy rồi." Bố Phương nhìn đống bảo bối, lóe lên một ý niệm muốn chiếm làm của riêng, nhưng lại gạt đi.

Giữa tài bảo và trường sinh, nếu chỉ được chọn một, Bố Phương chọn cái sau. "Đưa cung tên cho tôi." Bố Phương ra hiệu cho một tên Tả Lĩnh Lực Sĩ đưa cung tên và một mũi Hưởng Tiễn. "Của Tổng bả đầu đây." Bố Phương tay trái cầm cung, tay phải cầm tên, kéo căng dây cung, bắn thẳng lên đỉnh núi Bình Sơn. "Vút!" Chỉ thấy mũi tên bay thẳng lên đỉnh Bình Sơn, sau đó "Oanh" một tiếng, nổ tung trên không trung.

Nghe thấy tiếng Hưởng Tiễn nổ, Chá Cô Tiêu có chút hối hận vì đã đồng ý với Bố Phương tự tay kích hoạt cơ quan làm sập Bình Sơn.

Nhưng tên đã lên dây, không thể không bắn. "Cạch cạch cạch." Xoay chuyển cơ quan giống như bánh lái trên vách tường, cơ quan bị kích hoạt.

Trong chốc lát, địa động sơn dao, đá lớn rơi xuống ầm ầm.

Đá dưới chân đột nhiên nứt ra, hắn rơi xuống vực sâu.

May là hắn đủ bình tĩnh, khi rơi xuống đã bám được vào một tảng đá, sau đó găm móng vuốt trên tay vào vách núi, leo ngược lên trên.

"Phật gia, tình huống gì vậy?" Trên một ngọn núi cao, Trương Sơn và thủ hạ đứng nhìn về phía Bình Sơn, chỉ thấy Bình Sơn đang yên đang lành đột nhiên sụp đổ, khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc. "Chắc là kích hoạt cơ quan do người Nguyên để lại, khiến cả ngọn núi Bình Sơn sụp đổ." Trương Sơn nói.

Nhưng suy đi tính lại, hắn cảm thấy Bình Sơn sụp đổ là do cố ý, mục đích là để hắn bỏ ý định trộm mộ Bình Sơn. "Phật gia, chúng ta đến hiện trường xem đi.

Đứng đây đoán mò cũng phí não." Trương phó quan đề nghị. "Đi." Một tiếng ra lệnh, hơn ba mươi binh sĩ lưng thẳng tắp đi theo Trương Sơn xuống núi, hướng về phía Bình Sơn đang sụp đổ. "Hu hu hu.

Sư huynh tôi bị chôn vùi trong đó rồi." Nhìn Bình Sơn sụp đổ, nước mắt Hoa Linh không kìm được tuôn rơi. "Muội tử, đừng khóc.

Khi nào xác nhận sư huynh cô thực sự bị chôn trong đó rồi khóc cũng chưa muộn." Trần Dục Lâu nói với Hoa Linh.

Hoa Linh: "..." "Bố Phương, rốt cuộc là chuyện gì?" Lão Dương Nhân hỏi. "Thực không dám giấu, Bình Sơn sụp đổ là do tôi bảo sư huynh Chá Cô Tiêu làm.

Hãy tin tưởng sư huynh, huynh ấy có thể sống sót đi ra từ trong Bình Sơn." Bố Phương đặt tay phải lên vai Lão Dương Nhân, nhẹ giọng an ủi. "Chuyện nguy hiểm như vậy mà lại để sư huynh tôi làm?

Nếu sư huynh xảy ra chuyện gì, tôi làm ma cũng không tha cho cậu." Nghe Bố Phương nói vậy, nước mắt Lão Dương Nhân lập tức trào ra. "Nếu sư huynh cậu xảy ra chuyện, tôi sẽ thay hắn chăm sóc tiểu sư muội của cậu." Bố Phương hạ quyết tâm nói. "Hóa ra là đang đánh chủ ý lên tiểu sư muội của tôi." Lão Dương Nhân tức đến suýt phun ra một ngụm máu. "Thật hùng vĩ." Nhìn Bình Sơn sụp đổ, La Lão Oai cảm thán.

Trừ Hoa Linh và Lão Dương Nhân đang đau lòng, mọi người đều bị cảnh tượng Bình Sơn sụp đổ làm chấn động.

Muốn nói ngàn vạn lời cảm khái, nhưng thốt ra miệng chỉ có vài câu: "Vãi chưởng!", "Đỉnh cao!" Nửa canh giờ sau.

Bình Sơn cuối cùng cũng bình yên trở lại. "Đường Quả, nghe thử xem trong Bình Sơn có động tĩnh của Chá Cô Tiêu không." Bố Phương nói với con hồ ly nhỏ đứng trên vai. "Vâng, chủ nhân." Đường Quả nghiêng tai lắng nghe.

Chương 62

"Chủ nhân, em nghe thấy trong Bình Sơn có tiếng thở dốc, có tiếng đập đá, hình như Chá Cô Tiêu đang leo lên." Đường Quả suy đoán.

Ngừng một chút, nó bổ sung: "Còn nghe thấy phía xa sau lưng có tiếng bước chân, hình như có rất nhiều người đang đi tới đây." "Được, ta biết rồi." Bố Phương gật đầu, nói với mọi người: "Đi, đến Bình Sơn đón Chá Cô Tiêu." "Sư huynh tôi chưa chết?" Nghe Bố Phương nói, Hoa Linh lập tức nín khóc. "Sư huynh cô còn sống." Bố Phương nói. "Vậy thì tốt quá, tôi yên tâm rồi." Hoa Linh thở phào nhẹ nhõm.

Chá Cô Tiêu leo lên được núi, mệt đến thở không ra hơi. "Sư huynh." Hoa Linh đi theo nhóm Bố Phương, nhìn thấy sư huynh mình, theo bản năng gọi một tiếng. "Sư huynh, không sao thì tốt quá rồi." Lão Dương Nhân cười, vội vàng lấy bình nước đưa cho Chá Cô Tiêu.

Chá Cô Tiêu nhận bình nước, tu mấy ngụm, sau đó nói với Bố Phương: "Bố Phương huynh đệ, tôi đã làm theo lời cậu." "Làm rất đẹp." Bố Phương cười nói. "Chá Cô Tiêu, máu của huynh màu vàng sao?" Hồng Cô Nương phát hiện khóe miệng hắn có chút máu, tò mò hỏi. "Tộc nhân của tôi khi tuổi tác tăng lên, máu sẽ từ từ chuyển từ màu đỏ sang màu vàng, đợi đến khi hoàn toàn biến thành màu vàng thì mạng cũng không còn dài." Chá Cô Tiêu không giấu giếm, thành thật trả lời. "Ồ.

Tôi hiểu rồi." Hồng Cô Nương gật đầu. "Bố Phương, quan quách mộ chủ ở đâu?" Chá Cô Tiêu hỏi. "Đi theo tôi." Bố Phương nói xong, dẫn mọi người tiến vào núi.

Không lâu sau, mọi người đến phía trên chỗ sụp đổ của Bình Sơn,

chỉ thấy trên tảng đá có một cái quan quách tử kim khổng lồ! "Chắc chắn là quan quách của mộ chủ." Trần Dục Lâu khẳng định.

Lại gần.

Mọi người nhìn thấy một con vượn trắng (Bạch viên) bị quan quách đè lên. "Con vượn trắng nằm im bất động, chắc chết rồi." La Lão Oai nhìn con vượn nói.

Bố Phương biết Bạch viên chưa chết, nó đang giả chết.

Trong nguyên tác, giờ này mọi người đáng lẽ đang ở Nghĩa Trang, sau đó tên quân phiệt lừng lẫy Tương Tây Mã Chấn Bang dùng tiền mua chuộc Dương phó quan, bắt trói bọn Trần Dục Lâu, Chá Cô Tiêu, sau đó Dương phó quan mới dẫn Chá Cô Tiêu và Hồng Cô Nương đến đây. "Đinh!

Hệ thống kiểm trắc thấy Bạch viên, có thể thăng cấp huyết mạch cho đối phương." Nghe tiếng hệ thống, Bố Phương vươn tay chạm vào vai Bạch viên: "Thăng cấp huyết mạch." "Thăng cấp thất bại." "Đối phương không nguyện ý thăng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ." "Gào!" Bạch viên đột nhiên tỉnh lại, khuôn mặt dữ tợn, phát ra tiếng gầm. "Trá thi rồi!

Huynh đệ, khai hỏa!" La Lão Oai vội vàng ra lệnh. "Đừng nổ súng." Bố Phương giơ tay ngăn cản mọi người: "Bạch viên bị quan quách đè lên, không cần kiêng kị." "Bố Phương huynh đệ nói có lý.

Mọi người bỏ súng xuống." La Lão Oai cười nói. "Vút!

Vút!

Vút!" Cũng lúc này, vô số đá bay tới tấp từ trên không trung xuống, đánh cho binh sĩ trở tay không kịp. "Mẹ kiếp.

Kẻ nào đánh lén ông?" Một tên lính ôm đầu, kinh ngạc kêu lên. "Một lũ khỉ hoang thôi, nổ súng dọa chúng chạy đi." Bố Phương chỉ

về phía bụi cỏ rậm rạp. "Đoàng." Tiếng súng vang lên.

Bầy khỉ hoang sợ hãi bỏ chạy toán loạn. "Hệ thống, giết chết Bạch viên, ta có nhận được điểm thăng cấp huyết mạch không?" Bố Phương hỏi. "Có." Nhận được câu trả lời của hệ thống, Bố Phương lập tức nảy sinh sát tâm với Bạch viên. "Bố Phương, xin hãy thủ hạ lưu tình." Hồng Cô Nương thấy Bố Phương định dùng nắm đấm đập chết Bạch viên, vội vàng lên tiếng: "Nó cũng không sống được mấy ngày nữa, không cần đuổi tận giết tuyệt." "Thiên địa vạn vật nếu sống quá lâu tất sẽ bị trời tru đất diệt, trải qua nhiều kiếp nạn mới thoát khỏi bể khổ luân hồi, trường sinh bất lão.

Chương 63

Lão vượn sống hay chết đều là ý trời, chúng ta không cần can thiệp." Chá Cô Tiêu cũng nói. "Nói có lý.

Nhưng Bạch viên gặp ta, cũng có thể là ý trời." Vì để đạt được điểm thăng cấp huyết mạch, Bố Phương quả quyết ra tay, một quyền chứa đầy kình lực nện thẳng vào đầu Bạch viên. "Bốp" một tiếng, đầu Bạch viên nở hoa, chết ngay tức khắc. "Đinh!

Túc chủ đánh giết Bạch viên, nhận được 3000 điểm thăng cấp huyết mạch!" "Bạch viên đã giải quyết xong, mở quan tài thôi." Bố Phương nói với mấy tên Tả Lĩnh Lực Sĩ. "Tương Tây Thi Vương liệu có trá thi không?" La Lão Oai lo lắng hỏi. "Có!" Bố Phương khẳng định. "Vậy đừng mở quan tài nữa, không thì ông đây chết ở chỗ này mất." La Lão Oai bắt đầu đánh trống lui quân. "Không cần lo lắng, tôi tin Tương Tây Thi Vương không phải là đối thủ của Bố Phương." Chá Cô Tiêu nói: "Trong cung điện, Bố Phương huynh đệ triệu hồi ngọn lửa xoáy, miễu sát người Nguyên Triều, tôi đến giờ vẫn ấn tượng sâu sắc." "Đúng!

Bố Phương huynh đệ là thần thánh, sợ cái búa gì Tương Tây Thi Vương!" Đám người Tả Lĩnh đều nhao nhao lên tiếng. "Vậy thì mở quan tài!" Thấy mọi người khẳng định Bố Phương có thể chiến thắng, La Lão Oai hoàn toàn yên tâm. "Để tôi mở." Chá Cô Tiêu nói xong, đặt hai tay lên nắp quan tài, định đẩy ra.

Đột nhiên. "Ầm ầm" một tiếng sấm rền vang lên.

Chỉ thấy bầu trời đang trong xanh bỗng mây đen cuồn cuộn, tựa như có một vết nứt chia đôi bầu trời. "Hít!" Trần Dục Lâu hít sâu một hơi, nói: "Chính truyện có nói, trời nứt dương không đủ, đất động âm

có thừa.

Đây là thiên liệt chi tượng." Binh sĩ nghe Trần Dục Lâu nói đều hoảng hốt, Chá Cô Tiêu đang định mở quan tài cũng hơi thảng thốt. "Á!" Để dọa mọi người, Hồng Cô Nương cố ý hét lên một tiếng chói tai. "Hồng Cô Nương, cô phát thần kinh à." La Lão Oai bị tiếng hét dọa cho hết hồn. "Ha ha ha.

Tôi cố ý dọa ông đấy." Hồng Cô Nương cười thích thú. "Lần sau đừng làm như vậy nữa." Trần Dục Lâu nói. "Vâng." Hồng Cô Nương gật đầu.

Chá Cô Tiêu đẩy nắp quan tài ra, chỉ thấy bên trong có một người đàn ông trung niên nằm đó, thể hình to lớn, cơ bắp cuồn cuộn, thi thể được bảo quản rất tốt, cả người không có chút sinh khí nào, da dẻ tối màu.

Ngoài người ra, trong quan quách còn đầy châu báu. "Mẹ kiếp, trong quan tài mộ chủ có nhiều bảo bối đáng tiền thế này, ông đây phát tài rồi." La Lão Oai nhìn minh khí trong quan quách, mặt mày nở hoa.

Binh sĩ và đám đạo chúng Tả Lĩnh đều tò mò vây lại xem.

Đúng lúc này, Trương Sơn dẫn theo hơn ba mươi thủ hạ đi tới. "Trương trưởng quan, mời ngài và anh em đứng một bên quan sát.

Đừng xen vào chuyện của tôi." Trần Dục Lâu nói với đám người Trương Sơn. "Không cần lo lắng, tôi không có ý định đánh cướp minh khí." Trương Sơn nói.

Bản tính con người thích xem náo nhiệt, hắn cũng tò mò tiến lại gần quan tài. "Hy vọng Trương trưởng quan nhất ngôn cửu đỉnh, nói lời giữ lấy lời." Trần Dục Lâu lại lên tiếng.

Hắn thực sự lo đối phương cướp minh khí. "Yên tâm đi.

Đã phát hiện quan quách rồi, tôi tự nhiên sẽ không động vào minh

khí bên trong." Nghe câu này của Trương Sơn, Trần Dục Lâu mới triệt để yên tâm. "Sư huynh, có Mộc Trần Châu không?" Hoa Linh thấy Chá Cô Tiêu quan sát bên trong quan quách, tò mò hỏi.

Chương 64

"Không có." Chá Cô Tiêu lắc đầu, thất vọng. "Còn ngẩn ra đó làm gì, mau thu minh khí đi." La Lão Oai ra lệnh. "Rõ." Mấy tên lính xắn tay áo, định thò tay xuống nhặt minh khí.

Đột nhiên.

Thi thể Tương Tây Thi Vương nằm trong quan tài bỗng nhiên bật dậy.

Tương Tây Thi Vương mở mắt, trực tiếp ra tay cực nhanh, tóm lấy tay một tên lính, kéo vào trong quan tài, cắn phập vào cổ hắn, điên cuồng hút máu. "Đều lui ra!" Bố Phương vội vàng hạ lệnh. "Chạy đi!

Tương Tây Thi Vương trá thi rồi!" Đám đạo chúng Tả Lĩnh và binh sĩ điên cuồng bỏ chạy, chạy ra thật xa mới dám dừng lại.

Bên cạnh quan quách chỉ còn lại Bố Phương, Trần Dục Lâu, Chá Cô Tiêu và nhóm Trương Sơn. "Cần tôi giúp một tay không?" Nhìn Tương Tây Thi Vương bò ra khỏi quan quách, Trương Sơn cười hỏi. "Không cần!" Bố Phương nói: "Một mình tôi là đủ!" Nghe vậy, Trương Sơn cười cười không nói gì.

Đối phương tự tin như vậy, hẳn không phải hạng tầm thường. "Gào." Tương Tây Thi Vương bò ra khỏi quan tài, đi về phía Bố Phương, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ. "Chủ nhân, cần em và Nãi Đường ra tay không?" Đường Quả hỏi. "Khoan hãy ra tay, em và Nãi Đường cùng Nộ Tình Kê cứ tùy cơ hành sự." Bố Phương nói. "Vâng." Đường Quả gật đầu. "Đoàng!

Đoàng!" Chá Cô Tiêu rút hai khẩu súng lục, bắn vào đầu Tương Tây Thi Vương.

Đạn xuyên qua đầu đối phương nhưng Tương Tây Thi Vương không hề cảm thấy đau đớn. "Đạn dược không có bất kỳ tác dụng nào với Tương Tây Thi Vương." Chá Cô Tiêu sắc mặt ngưng trọng nói. "Tương Tây Thi Vương không phải người." Bố Phương nói xong, tung một chưởng đánh về phía Tương Tây Thi Vương đang lao tới.

Tương Tây Thi Vương đáp trả bằng nắm đấm, một quyền một chưởng va vào nhau. "Đinh!

Có thăng cấp huyết mạch cho Tương Tây Thi Vương không?" "Thăng cấp!" "Thăng cấp thất bại!

Đối phương không thèm thăng cấp huyết mạch, còn ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!" Bố Phương bị nội kình chấn lùi lại hai ba bước.

Nếu giết được Tương Tây Thi Vương, chắc chắn sẽ nhận được điểm thăng cấp huyết mạch. "Bố Phương, cần tôi giúp không?" Thấy sức lực Bố Phương không bằng Tương Tây Thi Vương, Trần Dục Lâu lên tiếng hỏi. "Tôi đã nói rồi, không cần!" "Bốp!" Bố Phương chắp hai tay lại, niệm chú ngữ Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, đệ tam thức - Truy Hồn Lệnh: "Ngũ tạng huyền minh, Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ, thị vệ thân hình, cấp cấp như luật lệnh!" Tại hiện trường, mọi người chỉ thấy trên đỉnh đầu Bố Phương xuất hiện Tứ Tượng trong thần thoại: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ!

Tứ Tượng vừa xuất hiện liền trực tiếp tấn công hủy diệt Tương Tây Thi Vương! "Oanh!" một tiếng.

Tương Tây Thi Vương dưới đòn công kích của Tứ Tượng, nổ tung ngay tại chỗ. "Đinh!

Túc chủ đánh giết Tương Tây Thi Vương!

Huyết mạch thăng cấp điểm +7000!" "Đinh!

Huyết mạch thăng cấp điểm lớn hơn 10000, có thăng cấp Hồng Long Thần Huyết không?" "Thăng cấp!" Bố Phương lập tức hồi đáp! "Thăng cấp thành công!

Chúc mừng túc chủ, Hồng Long Thần Huyết thăng cấp thành Long Vương Thần Huyết!

Chương 65

Thiên phú: Chấn nhiếp vạn thú!

Năng lực: Bách độc bất xâm!

Kỹ năng: Thiên Hoả Ma Đồng!

Lần thăng cấp huyết mạch thứ ba cần 100.000 điểm!" Bố Phương cảm giác máu trong cơ thể sôi trào, mạch máu nổi lên, vài phút sau mới từ từ bình tĩnh lại.

Hiện tại hắn đã sở hữu năng lực bách độc bất xâm, có thể chấn nhiếp vạn thú như hổ, sư tử, sói... nhưng hơi thốn là vô hiệu với tống tử trong cổ mộ.

Kỹ năng Thiên Hoả Ma Đồng (Con mắt lửa ma quái): Chỉ cần tập trung chú ý, Thiên Hoả Ma Đồng sẽ mở ra.

Bố Phương tập trung, đôi mắt trong nháy mắt rực lửa, nhìn về phía bầy khỉ hoang đang trốn trong bụi cỏ cách đó trăm mét, dọa chúng sợ vãi tè, kinh hoàng bỏ chạy. "Thần thánh." "Bố Phương là thần thánh." Toàn bộ mọi người đều chấn kinh tột độ.

Bọn họ vừa nhìn thấy cái gì?

Thấy Tứ Tượng trong thần thoại: Thanh Long chủ, Bạch Hổ, Chu Tước chủ, Huyền Vũ.

Chá Cô Tiêu vốn tưởng Bố Phương chỉ biết triệu hồi hỏa diễm toàn phong, không ngờ ngay cả Tứ Tượng trong truyền thuyết cũng triệu hồi được. "Bố Phương mạnh quá." Hoa Linh và Hồng Cô Nương hô hấp đều dồn dập.

Hai cô gái thấy Bố Phương bộc lộ thực lực kinh khủng như vậy, trái tim hoàn toàn bị đối phương chinh phục. "Mắt tôi hình như bị ảo

giác rồi." Trần Dục Lâu không dám tin Bố Phương có thể triệu hồi Tứ Tượng.

Nhưng tận mắt chứng kiến, đó là sự thật. "Bố Phương quả thực là nhân trung chi long." Trương Sơn nhìn Bố Phương, bình phẩm.

Hắn mang huyết mạch Cùng Kỳ, vốn tưởng thế gian khó có người nào ra hồn.

Mãi đến khi thấy Bố Phương triệu hồi thần thoại Tứ Tượng, mới biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. "Thần thánh, xin nhận của tôi một lạy!" La Lão Oai thành khẩn cúi lạy Bố Phương.

Thủ hạ của hắn cũng thành khẩn cúi lạy theo.

Đám đạo chúng Tả Lĩnh cũng không hẹn mà cùng quỳ lạy Bố Phương. "Khụ khụ!

Làm cái gì vậy?

Mau đứng lên!" Bố Phương vội vàng tránh đi. "Bố Phương, cậu là thần tiên sao?" La Lão Oai te tái chạy đến trước mặt Bố Phương, cười hỏi. "Tôi không phải thần tiên." Bố Phương lắc đầu. "Vậy cậu là ai?" "Người xuyên không!" Bố Phương trả lời. "Người xuyên không là cái quỷ gì?" La Lão Oai vẻ mặt kinh ngạc. "Tôi không thể tiết lộ." Bố Phương nói xong, không thèm để ý La Lão Oai nữa, đi về phía quan quách tử kim.

Bất kể ở thế giới này hay ở Trái Đất, có tiền mới là chân lý.

Hắn thò tay vào quan tài, trực tiếp vơ vét một nắm vàng bạc châu báu, sau đó quay lưng lại với mọi người, thu hết vào không gian hệ thống.

Có số vàng bạc này, ở thế giới đạo mộ này, nhà lầu, xe hơi không cần phải lo nghĩ nữa. "Phật gia, Bố Phương là người sao?" Lúc này, Trương phó quan đi đến bên cạnh Trương Sơn, lên tiếng hỏi. "Là

người, là rồng trong loài người." Trương Sơn nói nhỏ với Trương phó quan: "Tuyệt đối không được đắc tội, phải tìm mọi cách kết giao." Trương phó quan gật đầu thật mạnh. "Chủ nhân." Lúc này, Ngô Công Vương (Vua rết) đi tìm mặt nạ đã quay lại.

Chỉ thấy trên mặt nó đeo một cái mặt nạ chú hề, Ngô Công Vương ghé tai Bố Phương nói nhỏ: "Nghĩa Trang có một đám quân phiệt kéo đến, mấy tên Tả Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ ở lại Nghĩa Trang bị trói rồi." "Ta biết rồi." Nghe Ngô Công Vương nói, Bố Phương biết đám quân phiệt này hẳn là bọn Mã Chấn Bang.

Mã Chấn Bang và La Lão Oai là tử đối đầu.

Chương 66

Hắn chắc biết được tin tức trộm mộ Bình Sơn ở đây nên dẫn người đến định đục nước béo cò. "Không hay rồi!

Không hay rồi!" Một tiếng hô hoảng loạn vang lên.

Chỉ thấy một tên lính chạy tới. "Sao thế?" La Lão Oai hỏi. "Là Mã Chấn Bang!

Hắn đang ở Nghĩa Trang, bắt trói anh em của chúng ta rồi!" Tên lính thở hổn hển nói. "Mẹ kiếp.

Đi thôi anh em, chúng ta về cứu người." La Lão Oai giơ tay phải, hô hào thủ hạ. "La soái đừng vội, chớ lỗ mãng." Bố Phương lên tiếng. "Bố Phương huynh đệ, Mã Chấn Bang là tử đối đầu của tôi, hôm nay tôi phải cùng hắn phân thắng bại." La Lão Oai ngữ khí kiên quyết. "Tôi đã bảo rồi, đừng lỗ mãng, cứ thế đi về chỉ có nước đi chịu chết." Bố Phương nói: "Đợi màn đêm buông xuống, chúng ta sẽ đánh cho hắn trở tay không kịp." "Được!" La Lão Oai gật đầu. "Tôi nguyện ý giúp một tay." Trương Sơn lên tiếng. "Tại sao lại muốn giúp tôi?" La Lão Oai hỏi. "Bởi vì tôi muốn kết bạn, trừ ông ra, tôi còn muốn kết bạn với Bố Phương, Trần Dục Lâu, Chá Cô Tiêu." Trương Sơn trả lời. "Hóa ra là vậy." La Lão Oai gật đầu hiểu ý. "Cá nhân tôi rất thích kết bạn." Bố Phương nói: "Vậy sau này, Trương trưởng quan là bạn của tôi." Hắn cảm thấy làm bạn với Trương Sơn, đối với mình chỉ có lợi chứ không có hại. "Vinh hạnh." Trương Sơn vội vàng đáp lại, thật không ngờ Bố Phương lại chịu kết bạn với mình. "Trương phó quan, mời bạn mới hút thuốc." Trương Sơn cười nói. "Vâng." Trương phó quan gật đầu, lấy thuốc lá mời nhóm người Bố Phương. "Hoa Quải Tử, để lại một số người ở đây thu minh khí.

Những người còn lại theo tôi lên núi." Bố Phương nói. "Được." Hoa Quải Tử gật đầu, để lại hơn mười tên Tả Lĩnh Lực Sĩ, số còn lại đi theo Bố Phương về hướng Nghĩa Trang.

Rất nhanh, nhóm Bố Phương đã đến một vách núi, phía dưới chính là Nghĩa Trang.

Chỉ thấy trong sân Nghĩa Trang có hơn mười người bị dây thừng trói gô, có cả thủ hạ của Trần Dục Lâu lẫn La Lão Oai.

Ngoài ra còn có hơn hai trăm người, đều là thủ hạ của Mã Chấn Bang. "Mẹ kiếp, Mã Chấn Bang chắc đang trốn trong lều." Không thấy Mã Chấn Bang đâu, La Lão Oai nghi ngờ đối phương đang ở trong lều. "Chắc là vậy." Trần Dục Lâu gật đầu.

Thời gian trôi nhanh như ngựa chạy.

Khi màn đêm buông xuống.

Binh sĩ phía dưới đều đã vào lều ngủ, chỉ để lại hơn mười người đi tuần tra.

Bố Phương trực tiếp dẫn theo các cao thủ như Trần Dục Lâu, Trương Sơn, Trương phó quan, Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân, Hồng Cô Nương xuống giải cứu con tin.

Trước tiên nấp trong bóng tối, lặng lẽ xử lý lính tuần tra, sau đó đưa người đi.

Người bị bắt được trọng hoạch tân sinh, vô cùng cảm động. "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng đợi được lúc này." Nhìn thấy nhóm Bố Phương đưa anh em lên, La Lão Oai mỗi tay cầm một quả lựu đạn, không đợi được muốn cho bọn Mã Chấn Bang nổ tung xác. "Đã chuẩn bị xong chưa?" Bố Phương lấy một quả lựu đạn từ hòm đạn dược cầm trên tay, hỏi. "Xong rồi." Mọi người đồng thanh. "Huynh đệ, ném thật lực cho tôi." Bố Phương nói xong, dùng răng cắn chốt lựu đạn, giật ra,

ném xuống dưới.

Chương 67

"Vút!

Vút!

Vút!" Mọi người đều ném lựu đạn trong tay xuống.

Trong chốc lát, hàng trăm quả lựu đạn rơi xuống như mưa. "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Tiếng nổ vang trời.

Trong Nghĩa Trang vang lên từng tiếng kêu thảm thiết đau đớn. "Mẹ kiếp.

Mã Chấn Bang, không chết cũng tàn phế." La Lão Oai nhướng mày, nhìn Nghĩa Trang lửa cháy ngút trời, từng túp lều binh sĩ bốc cháy hừng hực, trong lòng thống khoái không nói nên lời. "Côn Luân, dẫn một đội đi Bình Sơn vận chuyển minh khí về Thường Thắng Sơn." Trần Dục Lâu nói.

Côn Luân gật đầu, dẫn đội đi Bình Sơn. "Bố Phương huynh đệ, Trương trưởng quan, Chá Cô Tiêu, La Lão Oai, theo tôi về Thường Thắng Sơn.

Chúng ta uống rượu ăn mừng." Trần Dục Lâu nói. "Được.

Chúng ta đi ngay trong đêm thôi." Bố Phương cười nói.

Mọi người về đến Thường Thắng Sơn, bắt đầu nghỉ ngơi.

Tối hôm sau, mọi người uống rượu, trò chuyện về những gì đã thấy, Thường Thắng Sơn vô cùng náo nhiệt. "Khôi thủ, Lão bả đầu bảo ngài đến phòng ông ấy." Một tên Tả Lĩnh Lực Sĩ vào báo cáo. "Tôi có việc phải đi một lát." Trần Dục Lâu nói với mấy người Bố

Phương. "Đi đi." Bố Phương nói. "Được." Trần Dục Lâu đứng dậy đi đến phòng cha mình. "Trần Dục Lâu, ta nghe anh em nói rồi, con đã nhiều lần vì anh em thủ hạ mà vào sinh ra tử, hiện tại có được sự ủng hộ thực sự của họ, ta cảm thấy rất an ủi.

Từ nay về sau con độc lập chưởng quản việc nhà Tả Lĩnh, không cần báo cáo với ta nữa.

Được rồi, đi uống rượu với huynh đệ của con đi." Trần Dục Lâu nghe cha nói vậy thì rất vui mừng.

Trần Dục Lâu quay lại bàn rượu, cười nói với Bố Phương: "Không biết Bố Phương huynh đệ đã có gia thất chưa?" "Chưa có." Bố Phương lắc đầu. "Tôi có một muội tử, muốn gả cho cậu." Trần Dục Lâu nói. "Là Hồng Cô Nương sao?" Bố Phương cười hỏi. "Chính xác." Trần Dục Lâu gật đầu. "Được, tôi đồng ý." Bố Phương nhận lời ngay. "Bố Phương huynh đệ, tôi cũng có một sư muội, muốn gả cho cậu." Chá Cô Tiêu cười nói. "Được, tôi đồng ý." Bố Phương cũng đồng ý luôn.

Sư muội của Chá Cô Tiêu tự nhiên là cô bé Hoa Linh đáng yêu rồi. "Chá Cô Tiêu, ở lại chỗ tôi đi, cùng tôi làm nên một phen đại nghiệp." Trần Dục Lâu mời mọc. "Đời này tôi chỉ mong tìm được Mộc Trần Châu giải cứu tộc nhân, sau đó liền thoái ẩn sơn lâm." Chá Cô Tiêu nói xong, uống cạn ly rượu. "Tôi hiểu rồi." Trần Dục Lâu nghe vậy biết đối phương sẽ không ở lại.

Uống đến nửa đêm canh ba, mọi người mới lần lượt về phòng nghỉ ngơi.

Bố Phương về phòng mà Trần Dục Lâu sắp xếp.

Chương 68

Chiều hôm sau.

Bố Phương đi dạo một mình trong Thường Thắng Sơn. "Hệ thống, phần thưởng của ta đâu?" Bố Phương còn nhớ nhiệm vụ chính tuyến thứ hai là trộm mộ Nguyên đại tướng quân, hoàn thành sẽ được Ngũ Đế Tiền, Song Chỉ Tham Động, Hắc Kim Cổ Đao, Súc Cốt Công. "Hệ thống nhắc nhở: Túc chủ phải tham gia kịch tình Đạo Mộ Lão Cửu Môn thì hệ thống mới phát thưởng." "Cái này đơn giản." Bố Phương hỏi: "Kịch tình Đạo Mộ Lão Cửu Môn đã bắt đầu chưa?" "Chưa, tối nay bắt đầu." "Được, ta biết rồi." Hiện tại Trương Sơn đang ở Thường Thắng Sơn, không cần phải đi Trường Sa tìm.

Kịch tình Đạo Mộ Lão Cửu Môn hắn cũng biết.

Tóm lại, hắn tồn tại như một cái tool hack game. "Bố Phương huynh đệ, tôi có chuyện muốn nói." Chá Cô Tiêu tìm kiếm một hồi trong Thường Thắng Sơn, cuối cùng cũng thấy Bố Phương đang đi dạo. "Mời nói." Bố Phương cười. "Tôi định đưa sư đệ lập tức đi Tây Hạ Hắc Thủy Thành tìm Mộc Trần Châu." Chá Cô Tiêu nói. "Mang cả sư muội Hoa Linh đi theo đi." Bố Phương nói: "Tôi cũng có việc phải làm, đợi xong việc sẽ đến phái Bàn Sơn đón cô ấy về nhà." "Được." Chá Cô Tiêu nhận lời ngay. "Ừ, tốt." Bố Phương gật đầu.

Không ngờ Chá Cô Tiêu lại đồng ý sảng khoái như vậy.

Ngày hôm sau, Bố Phương cùng Trần Dục Lâu, Trương Sơn, La Lão Oai tiễn ba người Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh xuống núi. "Được rồi, về đi thôi.

Không cần tiễn nữa." Chá Cô Tiêu đeo hành lý, cười nói. "Chúc lên đường thuận lợi, tìm được Mộc Trần Châu." Bố Phương chúc

phúc. "Cảm ơn cát ngôn của Bố Phương huynh đệ." Chá Cô Tiêu mỉm cười. "Bố Phương, em sẽ luôn đợi anh ở phái Bàn Sơn, nhớ đến đón em về nhà." Hoa Linh dặn dò. "Được, nhất định sẽ đi!" Bố Phương nghiêm túc hứa hẹn. "Nghe anh nói vậy em yên tâm rồi." Hoa Linh cười, sau đó cùng hai sư huynh rời đi! "Tôi cũng phải đi!" Trương Sơn nói với mấy người Bố Phương: "Hữu duyên tương ngộ." "Khoan đã." Bố Phương nói: "Tôi cũng muốn đi thành Trường Sa một chuyến, chúng ta thuận đường, kết bạn cùng đi." "Được." Trương Sơn gật đầu. "Bố Phương, em muốn đi thành Trường Sa cùng anh." Hồng Cô Nương nói. "Ở lại Thường Thắng Sơn, đâu cũng đừng đi, đợi anh quay lại đón em về nhà." Bố Phương đáp lại. "Được thôi." Hồng Cô Nương có chút không vui. "Cầm lấy, uống hết lọ thuốc này đi." Bố Phương đưa cho Hồng Cô Nương một cái lọ chứa ít máu Long Vương Thần Huyết. "Cái gì đây?" Hồng Cô Nương hỏi. "Thuốc, đại bổ cho cơ thể." Bố Phương cười nói.

Hắn biết ba tháng sau Hồng Cô Nương sẽ bị nhiễm ôn dịch mà chết, chỉ cần uống máu của hắn sẽ bách độc bất xâm. "À." Hồng Cô Nương gật đầu, mở nắp lọ, uống cạn thứ nước màu đỏ bên trong. "La Lão Oai, Trần Dục Lâu, tôi đi đây, hữu duyên tương ngộ." Bố Phương cười chào hai người. "Bố Phương huynh đệ, ở lại đi, tôi để cậu làm thống soái quân phiệt." La Lão Oai muốn giữ Bố Phương lại. "Tôi không hứng thú làm thống soái." Bố Phương cười từ chối. "Được rồi." Bố Phương muốn đi, La Lão Oai trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. "Bố Phương, nếu cần gì cứ đến Thường Thắng Sơn tìm tôi." Trần Dục Lâu nói. "Được." Bố Phương gật đầu, dặn dò: "Sau này đừng đi Vân Nam trộm mộ." Biết trước kịch bản nên hắn biết, Trần Dục Lâu sau này gặp nạn ở Vân Nam, không những tổn thất nhân thủ, mất một con mắt, đến lúc chết cũng không gặp lại Chá Cô Tiêu, đành thoái ẩn giang hồ, về già sống cảnh nghèo khó bên sông. "Tôi sẽ suy nghĩ kỹ." Trần Dục Lâu gật đầu. "Được rồi, tiệc vui nào

cũng có lúc tàn.

Trương trưởng quan, chúng ta đi thôi." Nói thật, ở chung với bọn Trần Dục Lâu, La Lão Oai bao nhiêu ngày, lúc đi cũng có chút không nỡ.

Chương 69

"Bố Phương huynh đệ, chúc thuận buồm xuôi gió." "Hữu duyên tương ngộ." "OK!" Bố Phương xoay người, đối diện với Trần Dục Lâu, La Lão Oai, Hồng Cô Nương, Côn Luân, Hoa Quải Tử mỉm cười chào tạm biệt.

“Bố Phương, con hồ ly nhỏ trên vai và con gà đi theo sau huynh, là thú cưng của huynh à?” Trương Sơn cười hỏi.

“Không phải thú cưng, là thuộc hạ của tôi.” Bố Phương mỉm cười đáp.

“Mí mắt của con gà này, tại sao lại mọc ở phía trên giống như người vậy?” Trương Sơn cẩn thận nhìn con gà trống sặc sỡ, phát hiện mí mắt của nó lại mọc ở phía trên.

Lời nói của hắn lập tức thu hút sự chú ý của phó quan Trương và các binh sĩ.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Nộ Tình Kê.

Thấy mí mắt của con gà mọc ở phía trên, ai nấy đều cảm thấy không thể tin nổi.

“Mí mắt của con gà này sở dĩ mọc ở phía trên là vì nó là phượng hoàng hiếm có trên đời.” Bố Phương chỉ vào Nộ Tình Kê, cười nói.

Nghe vậy, Trương Sơn và đám người của hắn đều có chút không tin.

Trong mắt họ, gà là gà, phượng hoàng là phượng hoàng, làm sao có thể đặt cả hai ngang hàng với nhau được.

“Nếu không tin, các vị có thể hỏi nó.” Bố Phương nói.

“Mày là phượng hoàng à?” Trương Sơn nhìn con Nộ Tình Kê đang ưỡn ngực ngẩng đầu bước đi, hỏi.

Nộ Tình Kê nghe Trương Sơn nói, liền liếc nhìn hắn một cái đầy khinh thường.

“Con gà này tính tình cao ngạo, thật thú vị.” Trương Sơn mỉm cười nói.

“Không biết Bố Phương huynh đệ đến thành Trường Sa có việc gì?” Trương Sơn tò mò hỏi.

“Xin lỗi, chuyện cá nhân tôi tạm thời không thể tiết lộ.” Bố Phương đáp.

Trương Sơn gật đầu, nói: “Nếu Bố Phương huynh đã đến thành Trường Sa, tôi xin mời huynh đến Trương phủ của tôi làm khách.” “Được.” Bố Phương nhận lời ngay.

Trương Sơn thấy đối phương đồng ý thì khẽ mỉm cười.

Hắn thật sự không ngờ Bố Phương sẽ đồng ý lời mời, khiến hắn rất vui mừng.

Từ trên núi Thường Thắng xuống.

Bố Phương và đoàn người của Trương Sơn đi trong rừng rậm.

Rắn độc, trùng độc đều không dám lại gần.

Bởi vì, một người sở hữu Long Vương Thần Huyết, một người sở hữu Cùng Kỳ Thần Huyết.

Hai loại huyết mạch này đều là những tồn tại có thể khiến vạn vật nghe danh đã sợ mất mật.

Trương Sơn đưa cây trường thương mà một binh sĩ đang đeo trên lưng cho Bố Phương.

Hai người vừa đi vừa bắn chim nhỏ trên cây, tình hữu nghị tăng thêm vài phần.

Ra khỏi khu rừng là một con đường cái.

Trên đường, có ba chiếc xe tải quân dụng đang đậu.

"Xe của tôi, Bố Phương huynh, mời huynh ngồi xe đầu tiên với tôi." Trương Sơn mời.

"Được." Bố Phương gật đầu, ngồi vào ghế phụ của chiếc xe đầu tiên.

Trương Sơn ngồi vào ghế lái điều khiển xe tải.

Vì không gian đầu xe không rộng, phó quan Trương chọn ngồi ở thùng xe phía sau.

Từ địa phận núi Thường Thắng về thành Trường Sa mất khoảng năm tiếng đồng hồ.

Lúc này, trời đã tối.

Khi xe tiến vào thành Trường Sa, Bố Phương nhìn thành phố ồn ào náo nhiệt, mới cảm thấy nơi đây tốt hơn nhiều so với núi sâu rừng già tĩnh mịch.

Trương Sơn quen đường quen lối lái xe tải quân dụng vào Trương phủ.

"Bố Phương huynh, đến nhà tôi rồi, xuống xe đi." Trương Sơn tắt máy xe tải, nói.

"Được." Bố Phương mở cửa xe, nhảy xuống.

Chương 70

Chỉ thấy Trương phủ là một tòa biệt thự lớn.

"Đây là nhà tôi." "Mời đi theo tôi." Trương Sơn ra hiệu cho Bố Phương đi vào trong.

Bố Phương và Trương Sơn cùng nhau bước vào biệt thự.

Chỉ thấy bên trong được trang hoàng lộng lẫy, có bảy tám người hầu gái đang đứng ở vị trí làm việc của mình.

"Bố Phương huynh, mời uống trà." Trương Sơn ra hiệu cho Bố Phương ngồi xuống chiếc sofa mềm mại, rồi tự mình rót cho hắn một tách trà.

"Trà ngon." Bố Phương nhấp một ngụm, cảm thấy rất ngon.

"Trà này là Long Tỉnh Tây Hồ." "Long Tỉnh, vừa là tên trà, vừa là tên giống trà, tên địa danh, tên chùa, tên giếng, có thể nói là 'năm tên hợp nhất'.

Trà Long Tỉnh, nước Hổ Bào, được mệnh danh là song tuyệt của Hàng Thành." Trương Sơn cười giải thích.

"Thật không ngờ Trương trưởng quan lại là người am hiểu về trà." Bố Phương nói.

"Biết sơ thôi." Trương Sơn cười đáp.

"Phật Gia, cơm tối đã chuẩn bị xong." Một người hầu gái bước tới, cung kính nói với Trương Sơn.

"Được." "Ta biết rồi." Trương Sơn đứng dậy khỏi sofa, "Bố Phương huynh, đi nào, đi ăn cơm." "Được." Bố Phương theo sau Trương Sơn đi ăn cơm.

Trong bữa ăn, Trương Sơn lấy ra rượu ngon để chiêu đãi Bố Phương.

Bố Phương cảm thấy Trương Sơn là người đối xử với bạn bè vô cùng nhiệt tình.

Ăn cơm xong, Bố Phương nằm trên chiếc giường lớn trong Trương phủ.

Không ngủ được, hắn nhớ ra hệ thống đã nói, cốt truyện Lão Cửu Môn sẽ bắt đầu vào tối nay.

Nếu không có gì bất ngờ, vào lúc đêm khuya, một đoàn tàu ma quái sẽ tiến vào ga Trường Sa, đánh thức người gác đêm đang ngủ say trong phòng trực.

Khi đêm đã khuya, vạn vật tĩnh lặng, bên tai Bố Phương vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh." "Cốt truyện Lão Cửu Môn bắt đầu." "Nhiệm vụ chính tuyến được ban bố: tham gia cốt truyện Lão Cửu Môn, phần thưởng là y thuật Diệu Thủ Hồi Xuân, đồng thời phát thưởng cho nhiệm vụ chính tuyến tại lăng mộ Đạo Nguyên Đại Đại Tướng Quân." "Cuối cùng cũng bắt đầu rồi." Bố Phương lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, tại ga xe lửa thành Trường Sa.

Một đoàn tàu gỉ sét loang lổ tiến vào ga Trường Sa, đánh thức người gác đêm đang ngủ say trong phòng trực.

Người gác đêm Cố Khánh Phong vì tò mò nên đã tiến lên xem xét đoàn tàu đột ngột vào ga.

Hắn lau đi lớp bụi dày đặc trên cửa sổ toa tàu, những thi thể treo lủng lẳng bên trong khiến hắn sợ chết khiếp.

Nửa giờ sau khi vụ án xe lửa xảy ra, Trương Sơn đã biết tin.

Hắn quyết định đợi trời sáng sẽ đến xem xét.

Bố Phương mở cửa phòng, đi ra đại sảnh của biệt thự, thấy Trương Sơn đang ngồi trên sofa hút thuốc.

“Bố Phương huynh đệ, chưa ngủ sao?” Trương Sơn hỏi.

“Không ngủ được.” Bố Phương ngồi xuống sofa, tự rót cho mình một cốc nước.

“Có lẽ huynh không biết, một binh lính thân cận của tôi vừa báo cáo rằng nửa giờ trước, một đoàn tàu chở đầy người chết đã tiến vào ga xe lửa Trường Sa.” Trương Sơn nói.

“Có cần tôi giúp không?” Bố Phương cười hỏi.

Đối phương tưởng hắn không biết, nhưng thực ra hắn đã biết từ lâu rồi.

“Bố Phương huynh, huynh sẵn lòng giúp tôi một tay, điều tra rõ vụ án xe lửa này chứ?” “Tôi đồng ý, xin hỏi Trương trưởng quan có đồng ý để tôi cùng huynh điều tra vụ án này không?” Bố Phương cười đáp.

“Tôi đồng ý.” Trương Sơn vội vàng đáp lại.

Bố Phương chính là rồng trong loài người, hắn cầu còn không được việc Bố Phương cùng hắn điều tra vụ án.

“Keng!” “Vật chủ tham gia cốt truyện Lão Cửu Môn!” “Nhận được phần thưởng: Diệu Thủ Hồi Xuân!” “Phát thưởng từ lăng mộ Đạo Nguyên Đại Đại Tướng Quân!” “Ngũ Đế Tiền, Hắc Kim Cổ Đao, Súc Cốt Công, Song Chỉ Tham Động!” Bố Phương biết, Diệu Thủ Hồi Xuân là y thuật.

Ngũ Đế Tiền có thể trừ tà, tránh tà.

Hắc Kim Cổ Đao là thanh bảo đao của Trương Khởi Linh trong Đạo Mộ Bút Ký, sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn.

Súc Cốt Công có thể thu nhỏ cơ thể.

Chương 71

Song Chỉ Tham Động là tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, ngón trỏ và ngón giữa có sức mạnh đặc biệt, vững như núi Thái Sơn, lực cực lớn, có thể dễ dàng phá giải các cơ quan nhỏ trong mộ huyệt.

Để luyện thành tuyệt kỹ này, phải luyện từ nhỏ, quá trình tất nhiên vô cùng gian khổ.

Nhưng Bố Phương có hệ thống, nhận được tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, hắn liền biết dùng Song Chỉ Tham Động.

Ngũ Đế Tiền và Hắc Kim Cổ Đao được hệ thống cất giữ trong không gian hệ thống.

Bố Phương muốn sử dụng lúc nào cũng có thể lấy ra.

"Bố Phương, trời sáng, chúng ta sẽ đến ga xe lửa Trường Sa để điều tra vụ án." Trương Sơn nói.

"Được." Bố Phương gật đầu.

Trời sáng, Bố Phương và Trương Sơn dẫn theo ba mươi mấy binh lính thân cận của nhà họ Trương, đi xe tải quân dụng đến ga xe lửa Trường Sa.

Vụ án xe lửa xảy ra lúc đêm khuya đã khiến cả thành Trường Sa biết chuyện.

Mọi người đều đồn rằng Trường Sa sắp có ác quỷ xuất hiện.

"Phật Gia, ngài đã đến." Tại ga xe lửa Trường Sa, người trực ban đêm qua là Cố Khánh Phong đã chờ ở đây từ sáng sớm.

Thấy Trương Sơn dẫn theo một đội người, lòng hắn cũng yên tâm

hơn nhiều.

Bố Phương nhìn đoàn tàu chở đầy người chết trước mặt, bất giác lấy ra một điếu thuốc, châm lửa.

Trương Sơn nhìn đoàn tàu nói: "Đoàn tàu này gỉ sét loang lổ, giống như được lái ra từ bãi phế liệu vậy." "Thêm vào đó, bên trong treo đầy người chết, thân xe lại bị hàn kín bằng tấm sắt." "Tất cả những dấu hiệu này đều cho thấy đoàn tàu này không hề tầm thường." "Đoàn tàu không phải lái ra từ bãi phế liệu, mà là từ một khu mỏ." Bố Phương thở ra một làn khói, nói tiếp.

"Bố Phương, sao huynh biết?" Trương Sơn tò mò hỏi.

"Đừng hỏi, cứ coi như tôi xem TV mà biết đi." Bố Phương cười đáp.

"TV?" Trương Sơn ngẩn người.

"Cái này tôi không giải thích với huynh được đâu.

Vài chục năm nữa huynh sẽ biết." Bố Phương nói.

Thời Dân quốc không có TV màu, Trương Sơn không biết cũng không có gì lạ.

"Thôi được." Trương Sơn gật đầu, nếu Bố Phương không muốn nói, hắn cũng không làm khó đối phương.

"Phật Gia, ngài gọi tôi có việc gì?" Lúc này, một người đàn ông đeo kính đi tới.

"Bố Phương, để tôi giới thiệu với huynh, vị này là Kỳ Thiết Chủy, người thứ hai trong Hạ Tam Môn của Lão Cửu Môn." Trương Sơn không để ý đến Kỳ Thiết Chủy, mà chỉ vào hắn giới thiệu với Bố Phương.

"Tôi biết rồi." Bố Phương gật đầu.

Trong ấn tượng của hắn, Kỳ Thiết Chủy là một kẻ nhát gan, nhưng lại tinh thông thuật Kỳ Môn Bát Quái.

"Bát gia, đây là Bố Phương, rồng trong loài người." Trương Sơn chỉ vào Bố Phương đứng bên cạnh, nhìn Kỳ Thiết Chủy cười nói.

"Hít!" Kỳ Thiết Chủy hít một hơi khí lạnh, người có thể được Phật Gia đánh giá là rồng trong loài người, hiển nhiên không phải hạng tầm thường.

"Ta cho người đi gọi cậu, là để cậu cùng ta và Bố Phương vào trong xe lửa xem xét kỹ hơn." Trương Sơn nói.

"Tôi… tôi có thể không vào được không?" Kỳ Thiết Chủy nhìn đoàn tàu gỉ sét loang lổ, run rẩy hỏi.

"Đã đến rồi thì vào xem đi." Trương Sơn cười nói, sau đó quay sang hai binh lính thân cận đứng sau lưng: "Dùng máy cắt, cắt mở thùng xe ra." "Vâng." Hai binh lính nhanh chóng hành động.

Chưa đầy ba phút, họ đã cắt mở được thùng xe.

Thùng xe vừa mở, Bố Phương là người đầu tiên bước lên.

Ngay khi chân phải vừa đặt lên xe lửa, bên tai hắn vang lên giọng nói của hệ thống.

"Keng!" "Nhiệm vụ chính tuyến được ban bố: Yêu cầu vật chủ cùng Trương Sơn điều tra rõ vụ án xe lửa!" "Nhiệm vụ chính tuyến hai: Chữa khỏi bệnh cho vợ của Nhị Nguyệt Hồng là Nha Đầu!" "Nhiệm vụ chính tuyến ba: Yêu cầu vật chủ tìm ba mảnh vỡ Vẫn Đồng!" "Nhiệm vụ chính tuyến bốn: Tiêu diệt Trung Cẩu!" "Hoàn thành bốn nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng là một cơ hội nâng cấp huyết mạch!" Phần thưởng này quả là tuyệt vời.

Nâng cấp huyết mạch có thể khiến hắn trở nên mạnh mẽ hơn.

Bố Phương vô cùng mong đợi, không biết sau khi Long Vương Thần Huyết được nâng cấp sẽ trở thành huyết mạch gì.

Bố Phương tiến vào xe lửa, theo sau là Trương Sơn, Kỳ Thiết Chủy và các binh lính.

Bên trong toa xe, có rất nhiều thi thể với tư thế kỳ quái, tất cả đều úp mặt xuống.

Chương 72

“Những người này không phải người Thiên Quốc, tất cả đều là thi thể của Trung Cẩu.” Trương Sơn xem xét vài thi thể, quả quyết nói.

“Tư thế chết và vị trí đặt để của những thi thể này, giống như cố ý để dọa người vậy.” Kỳ Thiết Chủy hai chân run lẩy bẩy.

Hắn vô tình phát hiện ra một tài liệu có vẽ nội dung thí nghiệm.

“Không phải để dọa người.

Đoàn tàu và những thi thể bên trong đều dùng để bồi táng, chủ nhân của ngôi mộ ở toa cuối cùng.” Bố Phương nói tiếp, rồi đi về phía cuối đoàn tàu.

Trương Sơn sắc mặt nghiêm trọng đi bên cạnh Bố Phương.

Khi đến cuối toa xe, chỉ thấy bên trong có một chiếc quan quách của chủ mộ, và vài chiếc quan tài bồi táng.

“Vận chuyển mấy cỗ quan tài này về mở ra xem.” Trương Sơn ra lệnh cho các binh sĩ phía sau.

“Vâng, Phật Gia.” Mười mấy binh sĩ nhà họ Trương gật đầu.

“Bố Phương, chúng ta về thôi.” Trương Sơn nói.

“Được.” Bố Phương gật đầu.

Mọi người quay về Trương phủ.

Quan tài cũng đã được đưa đến nơi.

Tiếp theo là mở quan tài.

Sau khi mở mấy cỗ quan tài bồi táng, thi thể bên trong có tư thế chết không khác gì những thi thể trên tàu.

Kỳ Thiết Chủy thấy trên tàu toàn người chết, phiền muộn nói: "Làm sao đoàn tàu có thể tiến vào ga khi không có người sống?" "Tôi cho rằng, những người này có lẽ đã hít phải khí độc từ trước, đến lúc vào ga mới thoi thóp.

Bí mật thật sự, e rằng phải mở cỗ quan tài lớn nhất ra mới có thể sáng tỏ." Trương Sơn nói.

Bố Phương nhìn về phía cỗ quan tài lớn nhất, đó là một chiếc "tiếu tử quan", quan tài đã được đổ sắt lỏng niêm phong, chỉ chừa lại một lỗ nhỏ.

Nếu cưỡng ép mở ra sẽ chỉ khiến khí độc thoát ra ngoài, phải dùng một tay thò vào lỗ từ bên trong mở ra, người thường không thể làm được.

Trong ấn tượng của hắn, chiếc "tiếu tử quan" này là do Trương Sơn mở.

"Tiếu tử quan, chỉ có kim thủ của nhà họ Trương mới có thể mở được." Kỳ Thiết Chủy nói.

Trương Sơn gật đầu, nói với một binh sĩ thân cận: "Mở tiếu tử quan ra." "Vâng." Người lính gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng bước lên.

"Lui ra." Bố Phương nói với người lính định mở quan tài.

Hắn biết, nếu người lính này thò tay vào lỗ để mở quan tài, chỉ cần một thoáng mất tập trung, tay sẽ bị cơ quan kẹp chặt.

"Phật Gia?" Người lính nghe lời Bố Phương, đứng yên tại chỗ, nhìn về phía Trương Sơn.

"Lui ra đi.

Để ta tự mình làm." Trương Sơn thấy tâm trạng người lính không ổn định.

“Vâng.” Người lính quay về vị trí của mình.

“Phật Gia cẩn thận.” Kỳ Thiết Chủy nói.

“Ừm.” Trương Sơn gật đầu, tay phải đeo găng tay trắng, bước đến trước tiếu tử quan, bình tĩnh đưa tay vào trong lỗ.

Chưa đầy mười giây, tiếu tử quan đã được mở thành công.

Trương Sơn rút tay về, đẩy nắp quan tài ra, chỉ thấy bên trong không có thi thể nào úp mặt xuống.

Hắn đưa tay vào trong quan tài tìm kiếm, mò ra một chiếc nhẫn từ thời Nam Bắc triều.

“Theo tôi được biết, trong Cửu Môn ở Trường Sa, người hiểu rõ nhất về thời Nam Bắc triều phải kể đến gia thế của Nhị gia.” Kỳ Thiết Chủy đề nghị: “Phật Gia, ngài hãy mang chiếc nhẫn này đến bái kiến Nhị gia, hỏi cho rõ ràng.” “Được.” Trương Sơn gật đầu.

“Bố Phương, huynh đi đến Lê viên với tôi, tôi sẽ giới thiệu một người bạn cho huynh làm quen.” Trương Sơn cầm chiếc nhẫn Nam Bắc triều trong tay, nói với Bố Phương.

“Ừm!” Bố Phương gật đầu.

Hắn đoán ra người bạn mà Trương Sơn muốn giới thiệu chính là Nhị Nguyệt Hồng, người đứng thứ hai trong Thượng Tam Môn của Lão Cửu Môn.

Theo hắn biết, Nhị Nguyệt Hồng khi trộm mộ, có thể chỉ dựa vào một cây gậy tre mà đi lại trên vách mộ.

Chương 73

Trên đường Bố Phương và Trương Sơn đến Hồng phủ, Nhị Nguyệt Hồng cũng không hề rảnh rỗi.

Anh đang đứng trên sân khấu trong một Lê viên được trang hoàng lộng lẫy ở thành Trường Sa, hát một khúc "Bá Vương Biệt Cơ".

"Dừng lại, đừng hát nữa.

Hát dở quá đi." Trong Lê viên, một vị khách ngồi trên bàn đầy mùi tiền lên tiếng ngắt lời Nhị Nguyệt Hồng đang hát.

"Tại sao không hát nữa?

Tôi thấy hát hay mà." Đúng lúc này, Bố Phương và Trương Sơn cùng nhau bước vào Lê viên.

"Phật… Gia!" Người đàn ông đầy mùi tiền quay người lại, phát hiện ra Trương Sơn và một thanh niên có khí chất thoát tục.

"Sau này đừng xuất hiện ở Lê viên nữa." Trương Sơn nói với người đàn ông kia.

"Vâng." Người đàn ông cung kính gật đầu, rồi lủi thủi bỏ đi.

"Cảm tạ Phật Gia ra tay tương trợ." Nhị Nguyệt Hồng bày tỏ lòng cảm kích với Trương Sơn.

"Không cần khách sáo." Trương Sơn cười đáp.

"Vị bên cạnh ngài là?" Nhị Nguyệt Hồng nhìn thanh niên có vẻ ngoài tuấn tú, hỏi Trương Sơn.

Trương Sơn vừa định mở miệng nói thì đã bị Bố Phương giành trước một bước.

"Tôi là người có thể chữa khỏi bệnh cho vợ của anh." "Tôi là

người có thể chữa khỏi bệnh cho vợ của anh.” Bố Phương nói.

“Cái gì?” Nghe vậy, Nhị Nguyệt Hồng kinh ngạc nói: “Anh nói lại lần nữa đi, tôi không nghe rõ.” “Tôi nói, tôi có thể chữa khỏi bệnh cho Nha Đầu.” Bố Phương cao giọng nói.

“Không thể nào.” Nhị Nguyệt Hồng tỏ vẻ không tin.

Anh đã đưa Nha Đầu đi tìm các danh y, họ đều nói bệnh của Nha Đầu đã vào giai đoạn cuối, vô phương cứu chữa.

“Tôi tin Bố Phương huynh có thể chữa khỏi bệnh cho Nha Đầu.” Trương Sơn nghe Bố Phương nói cũng ngẩn người, khi hoàn hồn lại, anh cười nói với Nhị Nguyệt Hồng.

“Sao anh biết vợ tôi tên là Nha Đầu?

Hình như chúng ta chưa từng gặp nhau.” Nhị Nguyệt Hồng nói.

“Người trong thành Trường Sa ai cũng biết vợ anh tên là Nha Đầu.

Tôi tuy không phải người thành Trường Sa, nhưng chỉ cần hỏi thăm là biết.” Bố Phương nói dối.

“Tôi sẽ đưa anh đi gặp Nha Đầu ngay bây giờ.” Nhị Nguyệt Hồng vừa nói vừa nắm lấy tay Bố Phương, như thể sợ hắn chạy mất.

“Được thôi.” Bố Phương gật đầu.

“Phật Gia, có việc gì cứ đến Hồng phủ nói chuyện.” Nhị Nguyệt Hồng nhìn Trương Sơn nói.

“Được.” Trương Sơn gật đầu.

Anh cũng muốn xem, ngay cả những đại phu giỏi nhất thành Trường Sa cũng không chữa được bệnh cho Nha Đầu, Bố Phương rốt cuộc sẽ chữa trị thế nào.

Không lâu sau, ba người đã đến Hồng phủ.

Bố Phương nhìn thấy Nha Đầu đang ngồi dưới một gốc cây lớn, vừa uống trà vừa hóng mát.

“Nhị gia, anh lại tìm đại phu nữa sao?” Nha Đầu nhìn tướng công của mình đang kéo một thanh niên có khí chất thoát tục, cười nói.

“Bố Phương, đây là vợ tôi, Nha Đầu.

Mau giúp cô ấy chữa bệnh đi.” Nhị Nguyệt Hồng vội vàng nói.

“Nhị gia, cứ để anh ấy xem tôi bị bệnh gì trước đã, rồi hãy quyết định chữa hay không cũng chưa muộn.” Nha Đầu nói.

Cô chưa từng thấy đại phu nào trẻ như vậy, sợ đối phương là kẻ lừa đảo.

“Được.” Bố Phương nói: “Để tôi bắt mạch cho cô.” “Cho Bố Phương ngồi ghế.” Nhị Nguyệt Hồng lấy ra một chiếc ghế, đặt bên cạnh Nha Đầu.

“Cảm ơn.” Bố Phương cảm ơn một tiếng, rồi ngồi xuống ghế, “Nha Đầu, đưa tay phải cho tôi.” “Vâng.” Nha Đầu gật đầu, xắn tay áo phải lên, đưa về phía Bố Phương.

Bố Phương đưa tay phải ra, bắt mạch.

Nhị Nguyệt Hồng và Trương Sơn đứng bên cạnh, không dám lên tiếng làm phiền.

Chương 74

Bố Phương thu tay về, hỏi: "Phu nhân của Nhị gia, mạch tượng hỗn loạn, cả người biểu hiện mệt mỏi, có phải thường xuyên ho khan, trong đờm có máu, thỉnh thoảng sẽ đột nhiên ngất xỉu không?" "Đúng vậy." Nha Đầu gật đầu.

Trong lòng thầm nghĩ, sao người này lại biết?

"Bố Phương, rốt cuộc vợ tôi bị bệnh gì?" Nhị Nguyệt Hồng không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Ung thư!" Bố Phương quả quyết nói!

"Hít!" Nghe vậy, Nhị Nguyệt Hồng hít một hơi khí lạnh!

Theo anh biết, bệnh ung thư là vô phương cứu chữa!

Người trước mắt này, liệu có thật sự chữa khỏi bệnh cho vợ anh, Nha Đầu không?

"Tin tôi đi, tôi nói có thể chữa khỏi bệnh cho Nha Đầu, thì nhất định có thể chữa khỏi." Bố Phương tự tin nói.

"Chỉ cần anh có thể chữa khỏi bệnh cho vợ tôi, bảo tôi lên núi đao, tôi sẽ lên núi đao, xuống biển lửa, tôi cũng sẽ xuống biển lửa!" Nhị Nguyệt Hồng khẳng định.

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

Sở dĩ hắn khẳng định bệnh của Nha Đầu là ung thư. [Bởi vì trong nguyên tác, Nha Đầu ban đầu rụng tóc, nêm sai gia vị khi nấu mì, vị giác mất đi, đủ loại dấu hiệu cho thấy đó là triệu chứng của ung thư.

Vốn dĩ Nha Đầu có thể sống thêm vài năm, nhưng đều do Trần Bì từ chợ đen đồ cổ mua một cây trâm có độc.

Khi Nha Đầu nhặt nó từ dưới đất lên, không cẩn thận bị đâm phải, khiến bệnh tình trở nên trầm trọng hơn, ung thư giai đoạn cuối.

Khi Trần Bì mời Cầu Đức Khảo đến chữa trị cho Nha Đầu, đã tiêm morphin cho cô.

Tuy có thể giảm đau, nhưng lại khiến cô chết nhanh hơn.] "Bệnh của Nha Đầu phải chữa trị thế nào?" Trương Sơn tò mò hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt của Nha Đầu và Nhị Nguyệt Hồng đều hướng về phía Bố Phương.

"Tôi cần một loại thuốc tên là Hoạt Lộc Thảo, dược hiệu của nó có thể khiến người chết sống lại." Bố Phương nói: "Chỉ cần có được loại thuốc đó trong tay, việc chữa khỏi bệnh cho Nha Đầu đơn giản như uống nước vậy." Sở dĩ hắn tự tin như vậy là vì hắn có y thuật Diệu Thủ Hồi Xuân.

"Ở đâu có thể lấy được Hoạt Lộc Thảo?" Nhị Nguyệt Hồng lúc này đã nóng lòng muốn có được thảo dược.

"Bảy ngày sau, Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình sẽ bán đấu giá Hoạt Lộc Thảo." Bố Phương trả lời.

"Được, tôi biết rồi." Nhị Nguyệt Hồng hạ quyết tâm, dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng phải lấy được Hoạt Lộc Thảo.

"Nhị gia, chiếc nhẫn Nam Bắc triều này tôi lấy được từ trong tiếu tử quan, anh có thể giải thích cho tôi được không?" Lúc này, Trương Sơn xòe lòng bàn tay phải ra, trên đó có một chiếc nhẫn, nhìn Nhị Nguyệt Hồng hỏi.

"Tôi đã không đụng đến những thứ dưới lòng đất đó nhiều năm rồi." Nhị Nguyệt Hồng lộ vẻ khó xử nói.

"Thôi được, nếu Nhị gia không muốn, tôi cũng không ép." Trương Sơn đặt chiếc nhẫn lên bàn, "Anh hãy suy nghĩ kỹ đi." "Phật Gia, hãy

dừng tay đi, đừng dính vào vụ án xe lửa nữa, giao cho người khác làm.” Nhị Nguyệt Hồng khuyên nhủ.

“Tôi đã quyết tâm phải điều tra cho rõ ràng.” Trương Sơn đáp.

“Thôi được.” Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, thấy Trương Sơn quay người định rời đi, liền cắn răng nói: “Chỉ cần bệnh của vợ tôi khỏi, tôi nguyện ý giúp ngài một tay.” Anh lo rằng khi mình không có ở đây, Nha Đầu sẽ đột ngột qua đời, không thể ở bên cô trong những giây phút cuối cùng.

“Bố Phương, chúng ta chữa khỏi bệnh cho Nha Đầu trước, rồi hãy điều tra vụ án xe lửa sau, huynh thấy thế nào?” Trương Sơn hỏi.

Anh cảm thấy vụ án này không phải một hai ngày là có thể điều tra rõ ràng.

“Được thôi.” Bố Phương gật đầu.

Bố Phương cũng quyết định, trước tiên hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến thứ hai đã.

“Bố Phương, tôi nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình rất nổi tiếng, không phải ai cũng vào được.” Trương Sơn nói.

“Muốn vào Tân Nguyệt Phạn Điếm để đấu giá được Hoạt Lộc Thảo, trước tiên phải có thiệp mời, có thiệp mời mới có thể vào.” Bố Phương nhìn Trương Sơn và Nhị Nguyệt Hồng nói.

“Làm sao chúng ta có được thiệp mời?” Nhị Nguyệt Hồng hỏi.

“Phú thương Bằng Tam Tiên ở Sơn Tây đang chuẩn bị đi tàu hỏa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, khi đó sẽ đi qua Trường Sa, chúng ta có thể nhân cơ hội đó đoạt lấy thiệp mời từ tay hắn.” Bố Phương nói.

“Tốt lắm, bây giờ chúng ta sẽ lập kế hoạch trộm thiệp mời và rút lui.” Trương Sơn nói.

“Được.” Bố Phương gật đầu.

Sau đó ba người mất một giờ để vạch ra toàn bộ kế hoạch trộm thiệp và rút lui.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Chương 75

Một ngày, cũng là ngày Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá Hoạt Lộc Thảo, phú thương Bằng Tam Tiên từ Sơn Tây đi tàu hỏa qua Trường Sa.

Bố Phương, Trương Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và Kỳ Thiết Chủy bốn người giả làm hành khách lên đoàn tàu mà Bằng Tam Tiên đang đi.

Nha Đầu thì đi một chuyến tàu khác.

Trên tàu, Kỳ Thiết Chủy cải trang thành thầy bói, bề ngoài là để kiếm chút tiền trên tàu, nhưng thực chất là đi lại khắp nơi để dò la tung tích của Bằng Tam Tiên.

Sau khi tìm được vị trí và nắm rõ tình hình xung quanh hắn, Kỳ Thiết Chủy liền quay lại chỗ Bố Phương và những người khác, báo cáo lại tình hình.

"Hành động theo kế hoạch." Bố Phương nói.

"Ừm." Cả ba người đều gật đầu.

Bốn người theo kế hoạch đã định sẵn, nhân lúc tàu hỏa đi vào đường hầm tối tăm, ra tay trộm thiệp mời của Bằng Tam Tiên.

Nhị Nguyệt Hồng thân thủ phi phàm, dễ dàng thò tay móc túi.

Nhưng Bằng Tam Tiên cũng không phải dạng vừa, tuy Nhị Nguyệt Hồng đã lấy được thiệp mời, nhưng hành động lại bị Bằng Tam Tiên khống chế.

Bố Phương và Trương Sơn thấy Nhị Nguyệt Hồng chưa ra, liền đi vào phòng riêng, thấy Nhị Nguyệt Hồng đang gặp nguy hiểm, bèn đột ngột ra tay đánh Bằng Tam Tiên một đòn bất ngờ.

Đúng lúc đó, một đoàn tàu khác chạy qua bên cạnh, bốn người theo kế hoạch thoát thân đã định, nhảy sang đoàn tàu đang chạy kia.

Thiệp mời đã lấy được, mà bốn người vẫn bình an vô sự.

Bốn người cũng hội ngộ với Nha Đầu trên chuyến tàu đó.

Tàu đến ga Bắc Bình.

Bố Phương quyết định sẽ đóng giả Bằng Tam Tiên.

Sau khi xuống tàu, hắn thấy đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm là Y Tân Nguyệt đang dẫn theo một đám thuộc hạ, nữ cải nam trang ngồi ở ga xe lửa Bắc Bình.

Hắn biết, Y Tân Nguyệt đang ở đây chờ vị hôn phu Bằng Tam Tiên của mình.

Vì ông chủ Doãn của Tân Nguyệt Phạn Điếm và Bằng Tam Tiên có quan hệ tốt, nên đã định gả con gái Y Tân Nguyệt cho hắn.

Y Tân Nguyệt có cách riêng của mình, cô muốn xem Bằng Tam Tiên rốt cuộc trông như thế nào rồi mới quyết định.

Bố Phương biết rõ, trong nguyên tác, vì Trương Sơn đóng giả Bằng Tam Tiên nên đã chiếm được trái tim của Y Tân Nguyệt.Nếu đã đến đây, hắn tự nhiên phải giành lấy vai diễn Bằng Tam Tiên.

Y Tân Nguyệt ở ga xe lửa, thấy vị hôn phu Bằng Tam Tiên (Bố Phương) của mình có khí chất thoát tục, vô cùng đẹp trai, mặt mày liền vui như hoa nở.

"Nhị Nguyệt Hồng, anh và Nha Đầu đến quán trọ nghỉ ngơi đi, chờ tin tốt của tôi." Bố Phương nói với Nhị Nguyệt Hồng.

"Được." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, đưa Nha Đầu rời đi.

"Trương Sơn, Kỳ Thiết Chủy, hai người theo tôi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Ừm." Ba người lên xe của "anh chàng" đón khách (Y

Tân Nguyệt), đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tại đây, Bố Phương dùng thân phận Bằng Tam Tiên đưa hai người vào, chỉ thấy bên trong toàn là quan to quý tộc, khắp nơi ca múa thái bình.

Một luồng không khí xa hoa lập tức ập đến.

"Ồ." Đột nhiên, Trương Sơn và Kỳ Thiết Chủy phát hiện ra ở cách đó không xa, người tài xế vừa rồi lúc này đã biến thành một vị thiếu gia giàu có, đang cùng một đám phú thương đánh bạc.

"Người này lai lịch chắc chắn không nhỏ." Trương Sơn suy đoán.

"Tôi cũng nghĩ vậy." Kỳ Thiết Chủy nói.

Bố Phương chỉ cười không nói, hắn biết, người ở ga xe lửa, anh chàng đón khách và vị thiếu gia giàu có kia đều là một người, do Y Tân Nguyệt giả trang.

Đứng sau Y Tân Nguyệt là một nữ gia nô, vành tai của cô ta rất đặc biệt, tai chuyển động theo đầu, Bố Phương vừa nhìn đã biết cô ta đang gian lận.

"Tôi nghĩ Hoạt Lộc Thảo được đặt ở tầng cao nhất được canh phòng nghiêm ngặt." Trương Sơn nhìn quanh bên trong khách sạn rồi nói.

"Đừng trộm." Bố Phương lên tiếng dập tắt ý định trộm Hoạt Lộc Thảo của Trương Sơn.

Trong nguyên tác, Trương Sơn đã để Kỳ Thiết Chủy điều tra về buổi biểu diễn của khách sạn, biết được Tân Nguyệt Phạn Điếm đã mời đoàn kịch nổi tiếng nhất Bắc Bình đến hát liên tục ba ngày, màn kịch quan trọng cuối cùng sẽ do khán giả bên dưới trả giá cao nhất để chọn.

Để hát kịch, Kỳ Thiết Chủy đã mời Nhị Nguyệt Hồng, một khúc "Mộc Kha Trại" của Nhị Nguyệt Hồng có thể nói là dư âm ba ngày không dứt.

Kế hoạch của Trương Sơn là lợi dụng khúc kịch "Mộc Kha Trại" để tránh né tai mắt của các nữ gia nô trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau đó để Kỳ Thiết Chủy cố ý lan truyền trong khách sạn, nói với một số quan to quý tộc rằng việc chọn kịch, đặc biệt là kịch "Mộc Kha Trại", sẽ có phần thưởng rất hậu.

Chương 76

Một quân phiệt hám danh nghe lời Kỳ Thiết Chủy, liền bảo hai cô gái tiếp rượu bên cạnh chọn khúc "Mộc Kha Trại".

Khi vở kịch bắt đầu, Trương Sơn liền dựa vào lời hát và nhịp điệu trong kịch, tránh được tai mắt của các "Thính Nô", nhưng không ngờ lại bị Y Tân Nguyệt phát hiện.

Y Tân Nguyệt lên lầu, nói với Trương Sơn rằng, muốn lấy báu vật ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ có thể theo quy tắc thông thường là đấu giá để giành được, hoặc dùng mạng để đổi.

Trương Sơn nghe vậy, cảm thấy việc trộm thuốc quá mạo hiểm, nên quyết định tham gia đấu giá.

"Trương Sơn, lát nữa khi đấu giá, huynh lên sàn nhé, tôi đóng giả Bằng Tam Tiên thấy mệt rồi, cần nghỉ ngơi." Bố Phương nói.

"Được." Trương Sơn gật đầu.

Buổi đấu giá sắp bắt đầu.

Trương Sơn đã chuẩn bị đủ tiền bạc, ngồi vào phòng riêng trên lầu hai.

Anh nhìn xung quanh, ngoài các ghế ngồi thông thường ở lầu một, những người ngồi trong phòng riêng tổng cộng có bốn người.

Một vị Bối lặc gia từ triều Thanh, một vị hội trưởng thương hội Trung Cẩu, một người khác thì đặt một tấm bình phong để tỏ ra bí ẩn.

Các món đấu giá ở vòng đầu tiên đều được các quan to quý tộc ở ghế ngồi thông thường bao trọn, những người trong phòng riêng không ai ra tay.

Bố Phương ngồi trong phòng riêng của Trương Sơn, nhìn thấy người bí ẩn trốn sau tấm bình phong.

Người đó chính là nhân vật trong Đạo Mộ Bút Ký, Cầu Đức Khảo, một BOSS của thế lực nước ngoài.

Trong ba món đồ được đấu giá ở vòng thứ hai, có Hoạt Lộc Thảo mà Trương Sơn hằng mong muốn.

Người chủ trì đột nhiên tuyên bố: "Vòng thứ hai sẽ sử dụng hình thức đấu giá mù, vòng đấu giá này có liên quan đến cuộc hôn nhân của Bằng Tam Tiên và Y Tân Nguyệt.

Nếu Bằng Tam Tiên có thể đấu giá được một trong số đó, món đồ đó sẽ được coi là sính lễ." Bố Phương nghe xong, khóe miệng giật giật.

Hiện tại hắn đang đóng giả Bằng Tam Tiên, nhưng hắn sẽ không ra tay cạnh tranh, vì hắn tự tin vào sức hút của mình.

Y Tân Nguyệt sẽ chủ động tìm hắn.

Cuộc đấu giá diễn ra theo hình thức đấu giá mù, Trương Sơn không muốn bỏ lỡ bất cứ món nào, nên đã thắp sáng tất cả các thiên đăng.

Hai hộp gấm đầu tiên chứa thảo dược đã thuộc về anh, đến món cuối cùng, vốn của Trương Sơn gặp khủng hoảng, nên anh đã nhờ Kỳ Thiết Chủy đi báo tin cho Tạ Cửu Gia cầu cứu.

Tạ Cửu Gia nhận được tin, tuy miệng phàn nàn vài câu rằng Trương Sơn toàn làm những chuyện anh hùng rơm, nhưng Phật Gia gặp nạn, anh không thể không ra tay giúp đỡ, âm thầm cắt đứt nguồn vốn của thương hội Trung Cẩu.

Trương Sơn còn nhận được sự tán thưởng của Bối lặc gia, Bối lặc gia đã ngầm tặng cho Trương Sơn một hòm tiền.

Có tiền rồi, Trương Sơn lập tức mua nốt hộp gấm cuối cùng, ba hộp gấm đều đã vào tay, Hoạt Lộc Thảo không thể chạy thoát.

"Hy vọng buổi đấu giá mau chóng kết thúc." Trương Sơn lẩm bẩm.

Anh hy vọng có thể nhanh chóng lấy thuốc rồi rời đi.

Kết thúc ư?

Bố Phương nghe lời Trương Sơn, lắc đầu.

Nếu hắn không đoán sai, lúc này, Bằng Tam Tiên thật sẽ xông vào buổi đấu giá!

"Cái thằng giả mạo chết tiệt!" Quả nhiên không ngoài dự đoán của Bố Phương, Bằng Tam Tiên xông vào, chỉ thẳng vào hắn, mắng là đồ giả mạo.

Bố Phương không đời nào thừa nhận, hắn đáp lại: "Bảo vệ đâu?

Ném hắn ra ngoài cho tôi!" "Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải ai cũng vào được, ném hắn ra ngoài." Y Tân Nguyệt thấy lang quân như ý của mình đã lên tiếng, vội vàng đáp lại.

"Ra ngoài." Mười mấy bảo vệ mặc đồ đen thấy đại tiểu thư đã ra lệnh, liền ùa lên, trực tiếp ném Bằng Tam Tiên thật ra ngoài.

"Phụt." Bằng Tam Tiên cảm thấy vô cùng oan ức, tức đến hộc máu.

"Bố Phương huynh, huynh đỉnh thật." Trương Sơn và Kỳ Thiết Chủy đều đồng loạt giơ tay phải lên, giơ ngón cái về phía Bố Phương.

"Cho huynh này, ba món đồ huynh đấu giá được." Y Tân Nguyệt đã trang điểm kỹ lưỡng, vô cùng xinh đẹp, ôm ba hộp gấm đưa cho Trương Sơn, nhưng mắt thì cứ nhìn Bố Phương.

"Y tiểu thư, không phải cô có ý với tôi đấy chứ?" Bố Phương

cười hỏi.

“Đồ giả mạo nhà anh.” Y Tân Nguyệt tinh nghịch nói.

“Ha ha.” Nghe vậy, Bố Phương không nhịn được cười.

Chương 77

Đối phương chắc hẳn đã biết hắn đóng giả Bằng Tam Tiên rồi.

“Bố Phương huynh đệ, Bát gia, chúng ta về thôi.” Trương Sơn nói.

Qua mấy ngày tiếp xúc, anh đã coi Bố Phương là huynh đệ của mình.

“Được.” Bố Phương gật đầu.

“Để tôi lái xe đưa mọi người ra ga.” Nghe họ định đi, Y Tân Nguyệt vội vàng nói.

“Không cần đâu.” Trương Sơn lịch sự từ chối.

“Vậy được, tôi đưa Bằng Tam Tiên (Bố Phương) và anh chàng bốn mắt (Kỳ Thiết Chủy) hai người ra ga.

Còn anh tự tìm cách ra ga đi.” Y Tân Nguyệt nói.

“Tôi xin rút lại lời vừa rồi.” Trương Sơn vội vàng cười nói.

“Đi thôi.” Y Tân Nguyệt cầm chìa khóa xe, đến gần Bố Phương, cùng hắn đi ra ngoài.

Trương Sơn và Kỳ Thiết Chủy đều nhìn ra Y Tân Nguyệt có ý với Bố Phương.

Khi bốn người đến ga xe lửa, họ gặp Bối lặc gia đang chờ sẵn ở đó.

“Tôi muốn kết bạn với mấy vị.” Bối lặc gia nhìn Bố Phương, Trương Sơn và Kỳ Thiết Chủy nói.

“Cảm tạ Bối lặc gia đã cho tôi một hòm tiền tại buổi đấu giá.” Trương Sơn cảm kích nói.

“Không cần khách sáo.” Bối lặc gia cười nói: “Tôi vẫn chưa biết tên các vị.” Trương Sơn không coi mình là người ngoài, nên cũng không giới thiệu nhiều về bản thân với Bối lặc gia, “Tôi tên Trương Sơn.” “Tôi tên Bố Phương, tôi tên Kỳ Thiết Chủy.” Bố Phương và Kỳ Thiết Chủy thấy ánh mắt của Bối lặc gia nhìn sang, liền nói.

“Được, tôi nhớ rồi.

Ba miếng ngọc bội này cho các vị, coi như tín vật, sau này đến Đông Bắc nhớ tìm tôi.” Bối lặc gia đưa ba miếng ngọc bội cho Bố Phương và những người khác.

“Được, sau này đến Đông Bắc, nhất định sẽ đến tìm ngài.” Bố Phương cười đáp.

“Tôi cũng vậy.” Trương Sơn và Kỳ Thiết Chủy nói.

“Được.” Bối lặc gia gật đầu, hôm nay ông rất vui.

Bố Phương bước lên tàu, thấy Y Tân Nguyệt đang theo sát phía sau.

“Cô muốn đến Trường Sa à?” Bố Phương hỏi.

“Anh là vị hôn phu của tôi, đương nhiên tôi phải ở bên anh rồi.” Y Tân Nguyệt lắc đầu, nói.

“Được thôi.” Bố Phương đồng ý.

Hai người ở bên nhau sớm một chút, thời gian tươi đẹp sẽ nhiều hơn một chút.

Thấy Bố Phương đồng ý cho mình ở lại, Y Tân Nguyệt vui mừng ôm chầm lấy Bố Phương, cưỡng hôn.

Bố Phương tự nhiên không kháng cự, nếu không phải vì trên tàu đông người, hắn đã cùng Y Tân Nguyệt tập thể dục rồi.

Trên xe lửa.

Nhóm người Bố Phương gặp Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu. "Bố Phương, Phật Gia, thuốc đã lấy được chưa?" Nhị Nguyệt Hồng vội vàng hỏi. "Ở trong vali hành lý." Trương Khải Sơn cười nói. "Vậy thì tốt rồi." Nhị Nguyệt Hồng nghe xong, vô cùng vui vẻ. "Vị này là?" Nha Đầu thấy một cô gái xinh đẹp đang khoác tay Bố Phương, tò mò hỏi. "Tôi là vợ chưa cưới của Bố Phương." Y Tân Nguyệt đáp lời. "Cô xinh đẹp thật đấy." Nha Đầu mỉm cười. "Tân Nguyệt, để tôi giới thiệu, vị này là Nhị Nguyệt Hồng, còn đây là phu nhân của huynh ấy, Nha Đầu." Bố Phương chỉ vào Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu, giới thiệu cho Y Tân Nguyệt. "Tôi nhớ rồi." Y Tân Nguyệt gật đầu. "Tôi đi vệ sinh một lát." Bố Phương nói.

Chương 78

"Được." Y Tân Nguyệt gật đầu.

Bố Phương không hề đi đến nhà vệ sinh trên tàu, mà thân thủ nhanh nhẹn leo lên nóc xe lửa.

Nếu không có gì bất ngờ, tên Bành Tam Tiên sau khi biết bọn họ đang trên tàu hỏa về Trường Sa, đã cùng thủ hạ liên đêm đuổi tới, hiện đang ẩn nấp trên nóc tàu chờ cơ hội hành động.

Khi màn đêm buông xuống.

Bố Phương nhìn thấy Bành Tam Tiên cùng mấy tên thủ hạ cưỡi ngựa đuổi theo, rồi leo lên nóc đoàn tàu đang chạy.

Bành Tam Tiên vừa mới trèo lên nóc tàu, đã thấy Bố Phương đợi sẵn ở đó từ lâu. "Đồ hàng nhái, ta muốn giết ngươi." Bành Tam Tiên lấy ra cây roi dài mang theo bên người, tay phải vung lên, roi quất thẳng về phía Bố Phương. "Ha ha, không ngờ tới ta lại ở đây đợi ngươi chứ gì." Bố Phương mỉm cười, giơ tay phải chụp lấy ngọn roi đang lao tới.

Sau đó tay phải hắn phát lực, giật mạnh về phía sau, Bành Tam Tiên trực tiếp bị kéo ngã chúi về phía trước. "Rầm." Bố Phương nhấc chân phải, tung một cước sấm sét vào hông Bành Tam Tiên, đá gã văng khỏi xe lửa. "Ta làm ma cũng sẽ không tha cho ngươi!" Bành Tam Tiên rơi khỏi tàu hỏa, phẫn nộ gào thét.

Bố Phương nhìn Bành Tam Tiên đập xuống đất chết ngay tại chỗ, trầm mặc không lên tiếng. "Đinh!

Túc chủ đánh giết Bành Tam Tiên, huyết mạch thăng cấp điểm +1500!" Đã giết Bành Tam Tiên được thưởng, vậy thì mấy tên thủ hạ

này, nếu giết đi, chắc cũng có thể kiếm được điểm nâng cấp huyết mạch. "Đừng giết tôi." "Tôi không muốn chết." Trên nóc xe lửa, ba tên thủ hạ của Bành Tam Tiên sợ đến vỡ mật. "Các ngươi nghĩ ta sẽ tha cho ba người các ngươi sao?" Bố Phương nói xong, từ không gian hệ thống lấy ra Hắc Kim Cổ Đao.

Bảo đao vừa xuất, ba tên thủ hạ của Bành Tam Tiên trực tiếp sợ tè ra quần. "Thà rằng nhảy tàu, còn hơn đợi bị giết.

Không chừng còn sống được." Một tên thủ hạ nhìn Bố Phương cầm đao bước tới, cắn răng một cái, nhảy xuống đoàn tàu đang chạy tốc độ cao. "Rầm." Một tiếng động lớn, tên đó đập xuống đất, đầu nát bét. "Nhảy xuống chỉ có con đường chết.

Chi bằng liều mạng với hắn." Hai gã đàn ông còn lại vốn cũng định nhảy tàu cầu sinh, nhưng thấy đồng bọn nhảy xuống chết thảm, liền bỏ ngay ý định đó. "Hai người các ngươi có thể đỡ được một đao nhẹ nhàng của ta sao?" Bố Phương nhìn hai gã đàn ông cầm đoản đao nghênh chiến, lạnh lùng nói một câu, sau đó vung đao chém xuống nhanh như chớp. "Xoẹt!" Trước thực lực tuyệt đối, hai người trực tiếp bị chém chết! "Đinh!

Túc chủ đánh giết hai tên thủ hạ của Bành Tam Tiên, huyết mạch thăng cấp điểm +600!" Giải quyết xong mấy tên này, đường về Trường Sa cũng an toàn hơn.

Sáng sớm hôm sau.

Chân trời lộ ra một vệt bụng cá trắng.

Đoàn tàu chở nhóm Bố Phương tiến vào ga Trường Sa.

Sau khi xuống xe, mấy người cùng nhau đi tới Hồng Phủ. "Bố Phương, Hoạt Lộc Thảo đây." Vào đến Hồng Phủ, Trương Khải Sơn lấy chiếc hộp gấm đựng Hoạt Lộc Thảo từ trong vali ra đưa cho Bố

Phương.

Bố Phương nhận lấy hộp gấm, nói với Nha Đầu: "Lát nữa tôi sẽ trị bệnh cho cô, cô cần chuẩn bị tâm lý thật tốt." "Được." Nha Đầu gật đầu.

Cô đã không thể chờ đợi thêm để được Bố Phương chữa trị. "Nhà bếp ở đâu?" Bố Phương hỏi. "Đi theo tôi." Nhị Nguyệt Hồng dẫn Bố Phương đi về phía nhà bếp. "Mấy người chúng ta cứ ngồi ở trong sân đợi phu quân của tôi nhé." Y Tân Nguyệt nhìn Nha Đầu, Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy cười nói. "Được." Nhóm Trương Khải Sơn gật đầu.

Trong nhà bếp.

Chương 79

Bố Phương lấy Hoạt Lộc Thảo ra, bỏ vào trong nồi không có nước.

Nhóm lửa sao chế khoảng mười phút.

Bố Phương mở nồi ra, bên trong có một ngụm nhỏ dịch xanh lục. "Bố Phương, chỉ cần cho thê tử tôi uống dược dịch này là bệnh sẽ khỏi sao?" Nhị Nguyệt Hồng tò mò hỏi. "Đúng một phần, sau khi thê tử Nha Đầu của huynh uống xong, tôi còn phải thi châm!" Bố Phương trả lời. "À, tôi biết rồi." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu. "Tôi cần ba mươi cây ngân châm, huynh đi mua cho tôi." Bố Phương bảo Nhị Nguyệt Hồng. "Được, tôi đi ngay." Nhị Nguyệt Hồng nói xong, chạy thẳng ra khỏi Hồng Phủ.

Bố Phương bưng cái bát đựng dịch Hoạt Lộc Thảo ra sân, đưa cho Nha Đầu đang ngồi trên ghế: "Cô uống thuốc này đi, sau đó đợi Nhị Nguyệt Hồng mua kim về, tôi sẽ châm cứu cho cô." "Được." Nha Đầu gật đầu, nhận lấy bát, uống cạn dịch xanh bên trong một hơi. "Được rồi, cô vào giường nằm đợi tôi." Bố Phương cười nói. "Đã rõ." Nha Đầu đứng dậy khỏi ghế dài. "Tôi đi cùng cô." Y Tân Nguyệt vội vàng khoác tay Nha Đầu, cùng nhau về phòng. "Bố Phương, kim ở trong hộp đây." Năm phút sau, Nhị Nguyệt Hồng chạy về, mệt đến thở không ra hơi. "Tôi đi chữa khỏi bệnh cho thê tử Nha Đầu của huynh đây." Bố Phương nhận lấy hộp kim từ Nhị Nguyệt Hồng, lập tức đi về phía phòng Nha Đầu. "Phu quân, chàng chữa bệnh cho Nha Đầu, em có cần ra ngoài không?" Y Tân Nguyệt thấy Bố Phương đi vào, hỏi. "Không cần, đừng lên tiếng làm phiền tôi là được." Bố Phương nói. "Được." Mọi người đều gật đầu. "Nhị Nguyệt Hồng, huynh đi lấy một cái khăn sạch và một cây nến sáp cho tôi." Bố Phương bảo

Nhị Nguyệt Hồng. "Ừ." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, chạy ra khỏi phòng, lấy một cái khăn sạch và một cây nến, đặt lên cái bàn đầu giường. "Nha Đầu, tôi sắp thi châm, có thể sẽ hơi đau." Bố Phương gấp khăn lại thành hình vuông, ra hiệu cho Nha Đầu cắn vào miệng. "Không sao." Nha Đầu nói xong, cắn chặt chiếc khăn.

Bố Phương thắp nến, từ trong hộp rút ra một cây ngân châm, hơ trên ngọn lửa nến một giây để khử trùng, sau đó bắt đầu châm lên mặt Nha Đầu.

Mười phút trôi qua.

Trên mặt Nha Đầu bị châm sáu kim, hai cánh tay mỗi bên mười kim, hai chân mỗi bên hai kim, tổng cộng ba mươi kim. "Nửa tiếng nữa, bệnh của Nha Đầu sẽ khỏi." Bố Phương nói với mọi người.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Nửa tiếng sau, Bố Phương nhanh chóng ra tay, rút hết ngân châm trên người Nha Đầu ra. "Đinh!

Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến thứ hai, chữa khỏi bệnh cho Nha Đầu." "Nhiệm vụ chính tuyến, tiến độ hoàn thành 1/4!" "Phụt." Nha Đầu ngồi dậy, thổ ra một ngụm máu đen ứ đọng xuống đất. "Nha Đầu, nàng sao rồi?" Nhị Nguyệt Hồng vội vàng đỡ lấy Nha Đầu, lo lắng hỏi. "Em cảm giác sau khi thổ ngụm máu đó ra, cả người khôi phục bình thường, giống hệt như lúc nhỏ chưa bị bệnh vậy." Nha Đầu cười nói. "Nha Đầu, bệnh của nàng hình như thực sự đã được Bố Phương chữa khỏi rồi." Nhị Nguyệt Hồng nhìn sắc mặt và tinh thần của Nha Đầu, vui mừng khôn xiết. "Mau cảm ơn Bố Phương đi." Nha Đầu cười bảo. "Bố Phương, cảm ơn cậu đã chữa khỏi cho thê tử tôi, dù có bảo tôi lên núi đao biển lửa tôi cũng đi." Nhị Nguyệt Hồng kích động nói.

Nha Đầu nhìn phu quân Nhị Nguyệt Hồng có chút dở khóc dở

cười, nói: "Bố Phương, cậu chữa khỏi bệnh cho tôi, tôi sẽ đưa cậu một khoản tiền lớn." "Không cần đưa tiền." Bố Phương nói: "Tặng tôi một căn nhà là được." "Được." Nha Đầu gật đầu.

Sau đó bảo Nhị Nguyệt Hồng: "Chàng đi vào thành tìm một căn nhà tốt cho Bố Phương đi." "Ta đi ngay." Nhị Nguyệt Hồng răm rắp nghe lời, bước ra khỏi phòng, bệnh của Nha Đầu đã khỏi, hắn quá đỗi vui mừng. "Sư phụ, người muốn đi đâu?" Lúc này, Trần Thất (Trần Bì) đứng bên ngoài hỏi. "Sư nương con khỏi bệnh rồi." Nhị Nguyệt Hồng bỏ lại một câu.

Chương 80

"?" "Sư nương khỏi bệnh rồi?" Nghe vậy, Trần Thất vẻ mặt chấn kinh.

Hắn hoàn hồn, lập tức xông vào phòng sư nương, chỉ thấy trong phòng có hai người lạ, chính là Bố Phương và Y Tân Nguyệt. "Sư nương, sư phụ nói người đã khỏi bệnh, là thật sao?" Trần Thất nhìn Nha Đầu, kích động hỏi. "Là thật.

Bố Phương thần y đã cứu ta." Nha Đầu nói xong, nhìn về phía Bố Phương khí chất xuất trần. "Thần y, cảm tạ ngài đã chữa khỏi bệnh cho sư nương ta." Trần Thất hướng về phía Bố Phương thành khẩn bái một cái. "Không cần cảm ơn, đứng lên đi." Bố Phương nhàn nhạt nói.

Nhìn Trần Thất, hắn nhớ lại những chuyện không vui.

Trong nguyên tác, Trần Thất không chỉ câu kết với người Uy Quốc, mà còn ra tay với người mình.

Nhưng mà, cốt truyện nguyên tác hắn sẽ thay đổi, bệnh của Nha Đầu đã được chữa khỏi, Trần Thất hắn sẽ không đi thỉnh cầu người khác chữa trị, cũng sẽ không đi vào con đường không lối thoát. "Ngươi là đồ đệ Trần Thất của Nhị Nguyệt Hồng?" Bố Phương nhìn Trần Thất hỏi. "Phải, thần y có gì phân phó?" Trần Thất vội vàng đáp. "Đáp ứng ta ba việc, có được không?" Bố Phương hỏi. "Được." Trần Thất khẳng định. "Việc thứ nhất, ta không cho phép ngươi qua lại với bọn chó săn và người ngoại quốc." "Việc thứ hai, nghe lời sư phụ và sư nương ngươi." "Việc thứ ba, chăm chỉ luyện công, tinh trung báo quốc." Bố Phương ngữ khí nghiêm túc nói. "Tôi đáp ứng thần y, sau này sẽ không giao du với bất kỳ tên chó săn hay người ngoại quốc nào,

nghe lời sư phụ sư nương, chăm chỉ luyện công, tinh trung báo quốc." Trần Thất lặp lại lời Bố Phương, ngữ khí không chút nghi ngờ. "Tốt." Bố Phương hài lòng gật đầu. "Bố Phương huynh đệ, nhà tôi đã mua xong, cậu có thể trực tiếp vào ở." Nhị Nguyệt Hồng quay lại, nói với Bố Phương. "Được, hiện tại dẫn tôi đi xem." Bố Phương cười nói. "Được thôi." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, nói với Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy: "Phật Gia, Bát Gia, hai người ở lại Hồng Phủ ăn cơm nhé." Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy gật đầu.

Bố Phương và Nhị Nguyệt Hồng bước ra khỏi Hồng Phủ.

Nhị Nguyệt Hồng dẫn Bố Phương đến căn nhà vừa mua, là một tòa Tứ hợp viện.

Cách Hồng Phủ không xa, đi bộ chỉ mất năm sáu phút. "Bố Phương huynh đệ, đây là chìa khóa nhà." Nhị Nguyệt Hồng đưa cho Bố Phương một chùm chìa khóa. "Được, không tệ, căn nhà này tôi rất thích." Bố Phương nhận chìa khóa cười nói. "Bố Phương huynh đệ, tối nay tới Hồng Phủ tôi ăn cơm, cậu cứ từ từ xem nhà, tôi về trước đây." Nhị Nguyệt Hồng nói. "Huynh về đi." Khi Nhị Nguyệt Hồng rời đi.

Ngô Công Vương (Rết tinh), Nộ Tình Kê và Nãi Đường cùng Đường Quả đang trốn trong bóng tối xuất hiện. "Chủ nhân, Y Tân Nguyệt hiện tại là nữ chủ nhân của chúng em sao?" Đường Quả hóa hình thành một tiểu mỹ nữ, hỏi. "Đúng, Y Tân Nguyệt là nữ chủ nhân.

Lúc ta không ở bên cạnh, các ngươi phải bảo vệ cô ấy thật tốt." Bố Phương nói. "Em và Nãi Đường, Ngô Công Vương, Nộ Tình Kê nhất định sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, chủ nhân yên tâm." Đường Quả cười nói.

Ngô Công Vương, Nãi Đường và Nộ Tình Kê đều gật đầu. "Tòa Tứ hợp viện này sau này là nhà của ta, Ngô Công Vương và Nộ Tình

Kê ở riêng một phòng, Nãi Đường và Đường Quả hai đứa ở một phòng." Bố Phương phân phó.

Hắn lo Ngô Công Vương và Nộ Tình Kê ở chung, một lời không hợp lại đánh nhau.

An bài xong cho bốn sủng vật, Bố Phương đi tới Hồng Phủ. "Bố Phương, ăn cơm thôi." Thấy Bố Phương tới, Nhị Nguyệt Hồng vội vàng ra đón. "Được." Bố Phương mỉm cười, đi theo sau Nhị Nguyệt Hồng vào đại sảnh.

Chương 81

Trên bàn bày đầy thức ăn phong phú.

Ăn xong cơm.

Nhị Nguyệt Hồng nói với nhóm Bố Phương: "Bố Phương huynh đệ, Phật Gia, Bát Gia, mời đi theo tôi." "Nhị Gia, muốn đưa chúng tôi đi đâu?" Tề Thiết Chủy tò mò hỏi. "Mật thất của tôi." Nhị Nguyệt Hồng trả lời.

Sau đó dẫn nhóm Bố Phương vào một căn phòng.

Nhị Nguyệt Hồng mở ám môn ẩn sau tủ sách, một lối đi hiện ra. "Bên trong có cơ quan, đợi tôi tắt đi rồi hãy vào." Nhị Nguyệt Hồng nói. "Được." Ba người Bố Phương gật đầu.

Nhị Nguyệt Hồng tiến vào mật thất, bên trong bố trí đầy cơ quan, nhưng thân là chủ nhân mật thất, hắn đều nhẹ nhàng vượt qua, đi thẳng vào sâu bên trong tắt hệ thống phòng thủ. "Có thể xuống được rồi." Nhị Nguyệt Hồng nói vọng ra.

Ba người Bố Phương nghe thấy liền đi vào mật thất.

Khi đến căn phòng trong cùng, thấy bày đầy những vật kiện âm u khủng bố, còn có một số bản đồ và hình ảnh. "Nhị Gia, thừa biết tôi nhát gan mà còn gọi tôi vào đây." Tề Thiết Chủy bất mãn làu bàu. "Chỉ cần khắc phục nỗi sợ trong lòng, sẽ không còn nhát gan nữa." Nhị Nguyệt Hồng đáp. "Cái này quá khó rồi." Tề Thiết Chủy nói. "Nhị Gia, huynh để chúng tôi vào đây là vì chuyện gì?" Trương Khải Sơn nhịn không được lên tiếng hỏi. "Lát nữa sẽ biết." Nhị Nguyệt Hồng nói xong, từ trong một cái hộp lấy ra một chiếc nhẫn. "Chiếc nhẫn này và chiếc lấy từ trong quan tài giống hệt nhau." Nhị Nguyệt Hồng nhìn Trương Khải Sơn nói. "Rồi sao nữa?" Trương Khải Sơn hỏi. "Tôi cho

rằng tiên tổ của tôi và vụ án xe lửa có quan hệ với nhau." Nhị Nguyệt Hồng nói. "Tôi cảm thấy Trường Sa có khả năng sắp rơi vào nguy cơ." Trương Khải Sơn sắc mặt ngưng trọng. "Bất kể như thế nào, tôi đều sẽ trợ giúp Phật Gia một tay, tra rõ vụ án xe lửa này." Nhị Nguyệt Hồng khẳng định. "Ừ." Trương Khải Sơn gật đầu, nói: "Tôi tuy tạm thời không biết nguồn gốc cỗ quan tài, nhưng lại có thể tìm ra nguồn gốc xe lửa." Nói xong, Trương Khải Sơn lấy ra một tấm bản đồ đường sắt, đặt lên bàn, chỉ vào bản đồ phân tích cho nhóm Bố Phương: "Đường sắt Đông Bắc tuy toàn bộ bị phá hủy, nhưng đoạn Trường Sa dọc theo quỹ đạo Đông Bắc lại vẫn nguyên vẹn.

Trong đó núi non trùng điệp, trong núi ắt có đường ray nối liền với mỏ quặng, thường có đường hầm mỏ giấu trong núi, cho nên tôi suy đoán xe lửa là từ mỏ quặng đi ra." "Phật Gia, tôi nghe nói mỏ quặng gần đây không thái bình lắm, nơi đó có đặc vụ Uy Quốc, dường như đang toan tính âm mưu gì đó." Tề Thiết Chủy tiếp lời. "Tôi nghi ngờ người Uy Quốc có khả năng muốn làm thí nghiệm bí mật ở đó.

Việc này không nên chậm trễ, Bố Phương huynh đệ, Nhị Gia, Lão Bát, chúng ta cùng đi mỏ quặng thám thính một phen." Trương Khải Sơn nói. "Được." Mọi người đồng ý.

Bố Phương biết, trong cổ mộ mỏ quặng có một cánh cửa Thanh Đồng, bên trong có mảnh vỡ Vẫn Đồng mà hắn cần lấy.

Một giờ sau.

Năm người gồm Bố Phương, Trương Khải Sơn, Trương phó quan, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy đã đến trấn nhỏ gần mỏ quặng.

Chỉ thấy trong trấn đồ đạc vứt lung tung khắp nơi, cũng không thấy bóng dáng người nào. "Trấn này quỷ dị quá, một bóng người cũng không thấy." Tề Thiết Chủy cảm thán. "Một chút cũng không

quỷ dị." Bố Phương nói: "Gần đây ở đây xảy ra tai nạn hầm mỏ, dân làng đều đi lánh nạn rồi." "Hóa ra là như vậy, thảo nào ngay cả cái bóng ma cũng không thấy." Tề Thiết Chủy đã hiểu. "Tôi biết trước đây người Uy Quốc cũng ở đây, sau khi xảy ra sập hầm thì bọn chúng đã bỏ đi." Bố Phương nói. "Tôi cảm thấy sự việc có điểm kỳ lạ, hẳn là có liên quan đến vụ án xe lửa." Trương Khải Sơn nói.

Mấy người đi trong trấn, gặp vài kẻ ngoại lai.

Thấy mấy người này, Bố Phương trực tiếp từ không gian hệ thống lấy ra Hắc Kim Cổ Đao.

Hắn biết mấy tên này là người Uy Quốc.

Chương 82

"Bố Phương, sao vậy?" Trương Khải Sơn vô tình phát hiện Bố Phương cầm trường đao giấu sau lưng, hỏi. "Ba tên kia là người Uy Quốc, đừng để chúng chạy thoát." Bố Phương khẽ nói. "Làm sao cậu biết?" Tề Thiết Chủy kinh ngạc hỏi. "Bởi vì Bố Phương là thần." Trương Khải Sơn tiếp lời. "Đứng lại!" Bố Phương nhìn ba tên Uy Quốc đi ngang qua, lạnh lùng quát một tiếng. "Làm gì?" Ba người dừng lại, tên đứng giữa hỏi. "Tiễn các ngươi đi báo danh với Diêm Vương gia!" Nói xong, Bố Phương vung đao chém xuống. "Hả?" Tên đó mắt thường chỉ kịp thấy trường đao chém tới, muốn tránh né nhưng không kịp. "Xoẹt!" Bố Phương một đao chém bay đầu hắn. "Đoàng!

Đoàng!" Tiếng súng vang lên.

Trương Khải Sơn và Trương phó quan phối hợp vô cùng ăn ý nổ súng bắn chết hai tên còn lại. "Đúng là người Uy Quốc thật." Nhị Nguyệt Hồng lột quần bọn chúng ra, phát hiện quần lót của ba người in hình quốc kỳ nước họ. "Bố Phương, nếu không có cậu ở đây, chúng tôi có thể thực sự không nhận ra ba người này là người Uy Quốc." Nhị Nguyệt Hồng nhìn Bố Phương, vẻ mặt bội phục. "Kỳ thực nhận ra người Uy Quốc rất dễ, tụt quần ra xem quần lót là biết ngay." Bố Phương hàm tiếu nói. "Đúng, đúng, đúng, Bố Phương nói chí phải." Mọi người đều cười. "Hiện tại chúng ta đi tìm đường sắt." Bố Phương nói xong, hướng về phía một ngọn núi đi tới.

Chẳng mấy chốc, năm người đi vào trong màn sương mù dày đặc. "Ở đây có đường sắt, mọi người quan sát tứ phía xem." Bố Phương chắc chắn nói.

Sở dĩ hắn khẳng định như vậy vì trong nguyên tác, nhóm Trương Khải Sơn đuổi theo ba tên Uy Quốc đến đây, rồi phát hiện một đường ray thông vào núi sâu. "Tôi phát hiện một đường ray ở đây!" Nhị Nguyệt Hồng tìm kiếm trong sương mù, phát hiện đường sắt, vội vàng gọi bốn người kia.

Nhóm Bố Phương nghe tiếng vội chạy tới. "Tôi cho rằng đường ray thông vào núi sâu này là do người Uy Quốc làm ra, bên trong hẳn là địa điểm thực nghiệm bí mật." Trương Khải Sơn nhìn đường ray dưới chân nói. "Đi thôi." Bố Phương đi trước dẫn đường trên đường ray.

Nếu không có gì bất ngờ, đi dọc theo đường ray này vào núi sâu sẽ đến một nơi hoang lương, gặp một ông lão kỳ quái.

Mấy người đi mười mấy phút thì đến một vùng đất hoang vu.

Thấy một ông lão đang xuất hiện ở đó.

Ông lão thấy nhóm Bố Phương liền hoảng hốt bỏ chạy.

Lúc chạy trốn, bó củi và cây rìu đeo sau lưng rơi xuống đất cũng không dừng lại nhặt, cứ thế chạy biến. "Ông lão lát nữa sẽ quay lại nhặt củi và rìu, chúng ta nấp sang một bên đợi." Bố Phương nói. "Được." Nhóm Trương Khải Sơn gật đầu. "Cho cậu này, Bố Phương." Trương Khải Sơn lấy ra bao thuốc lá, mời Bố Phương một điếu. "Cảm ơn." Bố Phương hai tay nhận lấy, châm lửa hút.

Trừ Tề Thiết Chủy không hút thuốc, Trương phó quan và Nhị Nguyệt Hồng đều châm một điếu. "Khụ khụ...

Sặc chết tôi rồi." Tề Thiết Chủy hít phải khói thuốc, ho sù sụ, vội vàng đi sang một bên. "Nhìn kìa, ông lão kia quay lại nhặt đồ rồi." Bố Phương nhìn ông lão lén lút quay lại, cười nói. "Ông lão nhìn thấy chúng ta lại hoảng hốt như vậy, trong lòng khẳng định có quỷ."

Trương Khải Sơn nói: "Chúng ta theo dõi xem rốt cuộc là thần thánh phương nào." "Không thành vấn đề." Bố Phương cười.

Chương 83

Hắn biết sân sau nhà ông lão có người chết.

Năm người Bố Phương theo dõi ông lão, thấy ông ta đi vào một ngôi nhà, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào. "Làm cái gì vậy?" Ông lão nhìn năm người vào nhà, kinh ngạc hỏi. "Trong nhà toàn quân nhu, từ đâu mà có?" Trương Khải Sơn phát hiện trong nhà có một đống lớn quân nhu, chất vấn. "...

Nhặt được." Ông lão trả lời. "Không giấu xác chết chứ?" Bố Phương cười hỏi. "Sao cậu biết?

Phi!

Tôi không có giấu xác!" Ông lão vội vàng đổi giọng. "Ừ." Bố Phương ậm ừ một tiếng. "Đi theo tôi." Ông lão nhận ra năm người này không phải người thường, bèn dẫn họ ra một cái sân cũ nát.

Trong sân xú khí huân thiên, xác chết nằm ngổn ngang, vô cùng ghê tởm. "Những thi thể này tử trạng giống hệt thi thể trên xe lửa, trên người cũng có hình xăm y hệt, điểm khác biệt duy nhất là thi thể ở đây đều bị cạo trọc đầu." Trương Khải Sơn kiểm tra kỹ những cái xác, nói. "Tôi cảm thấy sự tình càng lúc càng quỷ dị." Tề Thiết Chủy cảm thán. "Lão nhân gia, sao những thi thể này lại xuất hiện ở nhà ông?" Nhị Nguyệt Hồng hỏi.

Ông lão thành thật nói: "Cái này tôi không biết, nửa năm trước có một số người lên mỏ quặng, cho tôi một ít tiền rồi đuổi tôi đi, mãi cho đến mấy ngày trước ngửi thấy mùi hôi thối, tôi mới phát hiện nơi này có người chết." "Dẫn tôi đi mỏ quặng." Bố Phương nói. "Mỏ quặng có quỷ, đi vào sẽ chết người đó." Ông lão nói. "Tôi là thiên sư bắt quỷ." Bố Phương nói: "Dẫn đường cho tôi." "Được thôi." Ông lão bất

lực, đành phải làm người dẫn đường.

Không bao lâu sau.

Ông lão dẫn năm người Bố Phương đến một bãi tha ma.

Tại nơi này, Bố Phương trực tiếp xem xét các bia mộ, hắn nhớ có một tấm bia khác biệt với những tấm còn lại, chính là lối thông vào cửa hang mỏ quặng.

Rất nhanh, hắn phát hiện một tấm bia mộ có điểm cổ quái, lập tức ra tay đẩy bia mộ ra, một cái cửa hang thông xuống lòng đất liền xuất hiện trước mắt. "Lối vào mỏ quặng tôi tìm thấy rồi." Bố Phương nhìn nhóm Trương Khải Sơn nói. "Đừng vào, vào đó sẽ chết người." Ông lão vội vàng đứng chặn ở cửa hang, ngăn cản Bố Phương. "Lại cố làm ra vẻ bí ẩn." Bố Phương nói. "Bố Phương huynh đệ, không vào là tốt nhất." Tề Thiết Chủy nói: "Nếu thực sự phải vào thì có thể đưa tôi về nhà trước được không?" "Đều đã đến đây rồi, còn không vào?" Bố Phương cười nói. "Bởi vì tôi nhát gan, vừa rồi tôi gieo quẻ, trong đó có đại hung chi tượng." Tề Thiết Chủy nói thật. "Tôi tìm được cửa hang, âu cũng là ý trời." Bố Phương cười nói. "Bố Phương huynh đệ nói có lý." Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cười.

Tề Thiết Chủy: "..." "Lão nhân gia, không cần lo lắng, tiến vào mỏ quặng nếu gặp nguy hiểm, mấy thanh niên trai tráng chúng tôi sẽ bảo vệ ông thật tốt." Mặc kệ Tề Thiết Chủy, Bố Phương nhìn ông lão đang chắn cửa hang nói. "Thật sao?" Ông lão kinh ngạc, thấy nhóm Bố Phương gật đầu, tâm an hơn không ít. "Tôi đi đầu, Trương Khải Sơn bọc hậu!" Bố Phương nói xong, bước vào cửa hang mỏ quặng.

Bố Phương dẫn mọi người đi trong đường hầm.

Rất nhanh đã đi đến chỗ sâu nhất.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một bức tượng điêu khắc.

Trước tượng có một hàng rào sắt chặn lại. "Bức tượng này trông cực giống tượng Thiên Tôn Lão Mẫu." Bố Phương cảm thán.

Chương 84

"Thiên Tôn Lão Mẫu?" Trương Khải Sơn nghi vấn. "Là vị thần quan trọng nhất trong Huyền Đạo Quán." Bố Phương trả lời. "Tôi hiểu rồi." Trương Khải Sơn gật đầu ra chiều đã hiểu.

Bố Phương nhìn bức tượng tôn nghiêm, nói: "Có người đem nó đặt ở đây, chứng tỏ bên dưới giấu thứ gì đó rất ghê gớm." Thứ ghê gớm?

Nghe vậy, Trương Khải Sơn lập tức hăng hái, trong lòng âm thầm quyết định phải phá cửa sắt vào xem cho ra lẽ. "Lùi lại vài bước, tôi dùng đao phá hủy cái hàng rào sắt này." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao đeo sau lưng ra, nói với mọi người. "Đừng vào, bên trong có quỷ." Ông lão ôm chặt lấy Bố Phương, sống chết không cho vào. "Cảm xúc kích động như vậy, tất nhiên ông nhất định biết bên trong có gì mới sợ hãi đến thế." Nhị Nguyệt Hồng nhìn ông lão nói. "...

Nghe tôi nói." Ông lão buông Bố Phương ra, nhìn mọi người kể lại một đoạn vãng sự trần phong đã lâu: "Tổ tiên nhà tôi mấy đời đều dựa vào đào quặng mà sống, thời cha tôi liền chịu thuê cho người Uy Quốc tiến vào mỏ quặng khai thác.

Khi cha tôi và đoàn người đi tới trước một cánh cửa có khắc dòng chữ 'Người nhập cửa này, phải từ bỏ tất cả hy vọng', đặc vụ Uy Quốc liền đuổi người của tôi ra ngoài, rồi tự mình đi vào." "Cha tôi và mấy vị công nhân đợi ở bên ngoài, cảm thấy bên trong dường như có bảo bối, cũng xông vào xem thử, định cướp chút đồ mang về.

Nhưng không bao lâu sau, bọn Uy Quốc đều kinh hoàng thất thố chạy ra, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện đáng sợ gì cũng không ai kiểm chứng được." Nghe lời ông lão, Bố Phương biết cánh cửa khắc

chữ "từ bỏ hy vọng" chính là Thanh Đồng Môn!

Trong Thanh Đồng Môn là thế giới do Vẫn Đồng tạo ra.

Muốn tìm mảnh vỡ Vẫn Đồng thì phải vào trong đó.

Thanh Đồng Môn này so với cái dưới núi Trường Bạch thì cái kia mới thực sự khủng bố, chứa đựng bí mật "Chung Cực".

Tóm lại, sau này hắn sẽ tiến vào cánh cửa thần bí kia. "Có khả năng cha ông bịa ra câu chuyện để kể cho ông thôi." Trương Khải Sơn nhìn ông lão nói. "Không đâu, cha tôi là người thật thà, sẽ không nói dối." Ông lão khẳng định. "Nếu thật là vậy thì chúng ta đừng vào nữa đi." Tề Thiết Chủy đánh trống lui quân. "Lão nhân gia, tránh ra một chút, đao kiếm không có mắt, lỡ chém trúng ông thì ông phải đi báo danh với Diêm Vương đấy." Bố Phương tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao, giơ lên quá đỉnh đầu, chuẩn bị chém đứt hàng rào sắt. "Khoan đã, để tôi tránh ra trước." Ông lão vội vàng lùi lại, tránh xa Bố Phương. "Rắc!" Bố Phương phát lực tay phải, một đao chém xuống.

Hàng rào sắt dưới lưỡi đao sắc bén bị chém đứt đôi. "Bảo đao, chém sắt như chém bùn.

Ông già này bình sinh mới thấy lần đầu.

Thật... khủng bố như vậy." Ông lão lên tiếng khen ngợi Hắc Kim Cổ Đao trên tay Bố Phương. "Đao này hình như Trương gia tôi cũng có một cây, đang ở trong tay Trương Thất Linh." Trương Khải Sơn nói. "Trương Thất Linh hiện tại đang ở đâu?" Bố Phương hỏi.

Hắn biết Trương Thất Linh mà Trương Khải Sơn nói chính là tộc trưởng đời trước của Trương gia, người khác hay gọi là Tiểu Ca. "Cái này tôi không biết." Trương Khải Sơn lắc đầu: "Cậu ta thích chơi trò mất tích, thần long thấy đầu không thấy đuôi." "Ừ." Bố Phương gật đầu.

Sau đó dẫn mọi người đi qua cửa sắt, vòng ra sau tượng Thiên Tôn Lão Mẫu, trước mắt xuất hiện một bãi phế tích lớn. "Chỗ này hẳn là đã nhiều năm không có người tới." Nhị Nguyệt Hồng nhìn phế tích cảm thán. "Hôm nay chúng ta tới đây, âu cũng là ý trời." Bố Phương cười nói. "Ở đây hình như có chút không ổn." Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày. "Nhị Gia, nhìn ra cái gì rồi?" Tề Thiết Chủy lo lắng hỏi. "Tôi nghe thấy tiếng chi chi, giống như tiếng chuột kêu." Nhị Nguyệt Hồng nói.

Lời vừa dứt, từ trong phế tích dũng xuất ra hàng ngàn hàng vạn con chuột, những con chuột này mắt đỏ ngầu, giống như đã thành tinh.

Chương 85

"Xong đời rồi.

Nhiều chuột chạy về phía tôi như vậy, chắc là muốn ăn thịt tôi.

Chạy cũng không thoát, chết ở đây rồi." Ông lão mặt mày kinh khủng, vô cùng hối hận vì đã dẫn nhóm Bố Phương tới mỏ quặng. "Bố Phương, cho tôi mượn bảo đao dùng một chút!" Trương Khải Sơn đứng ra, chìa tay ý bảo Bố Phương đưa Hắc Kim Cổ Đao. "Cầm lấy." Bố Phương đưa đao cho Trương Khải Sơn. "Cậu muốn tự sát sao?" Ông lão ngây người nói.

Trương Khải Sơn: "..." "Xoẹt!" Trương Khải Sơn dùng Hắc Kim Cổ Đao cắt ngón tay, búng một giọt máu về phía đàn chuột đang ập tới như thủy triều.

Tiếng "chi chi chi" trong nháy mắt im bặt.

Hàng ngàn hàng vạn con chuột không tiếp tục lao lên mà dồn lại một chỗ, biến thành một con Chuột Người (Thử Nhân).

Con Chuột Người thân thủ nhanh nhẹn né tránh giọt máu thứ hai của Trương Khải Sơn. "Hít!" Tề Thiết Chủy hít sâu một hơi khí lạnh!

Không ngờ chuột lại có thể dung hợp thành một con chuột tinh! "Chuột tinh!" Ông lão nói: "Tôi bị nó dọa đến không đi nổi nữa rồi, làm ơn cõng tôi đi." "Nhị Gia, ra tay giải quyết con chuột tinh này đi." Trương Khải Sơn trả Hắc Kim Cổ Đao lại cho Bố Phương, nói với Nhị Nguyệt Hồng. "Được!" Nhị Nguyệt Hồng gật đầu! "Để tôi." Bố Phương nói. "Bố Phương huynh đệ, cứ để Nhị Nguyệt Hồng đi, chuột tinh này không cần đến cậu ra tay đâu." Trương Khải Sơn nói.

Nhị Nguyệt Hồng cũng giống hắn, sở hữu huyết mạch đặc biệt.

"Được, nhường cho huynh ấy." Bố Phương cười nói. "Ừ." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, rút ra một con dao găm sắc bén, lao về phía Chuột Người.

Chuột Người thấy Nhị Nguyệt Hồng lao tới, tung ra một cú đấm.

Nhị Nguyệt Hồng nhanh nhẹn né tránh, sau đó đâm một dao vào ngực Chuột Người.

Chuột Người rít lên đau đớn, nén cơn đau đấm một quyền vào người Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng bị đánh bay ra ngoài, vội vàng bật dậy từ dưới đất, lại lao vào quần thảo với nó.

Sau mười mấy hiệp.

Chuột Người bị Nhị Nguyệt Hồng đánh cho thoi thóp. "Để tôi kết liễu nó cho." Bố Phương lên tiếng. "Được." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

Chuột Người thấy tình thế không ổn, vội vàng lùi lại. "Đừng chạy, để ta tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương." Bố Phương nhìn con Chuột Người đang định bỏ chạy hét lớn. "Túc chủ có thể lựa chọn thăng cấp huyết mạch cho đối phương, hoặc là đánh giết đối phương để nhận điểm thăng cấp huyết mạch." Lúc này, hệ thống lên tiếng nhắc nhở Bố Phương.

Nghe hệ thống nói, Bố Phương chọn giết quách đối phương để lấy điểm.

Chuột Người thấy Bố Phương cầm đao, vội chui tọt vào một cái hang. "Phập!" Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao nhảy lên, đâm một dao xuyên thất khiếu con Chuột Người. "Đinh!

Túc chủ đánh giết Chuột Người, huyết mạch thăng cấp điểm +1700!" "Tốt quá rồi.

Tôi an toàn rồi." Ông lão thấy chuột tinh bị Bố Phương đâm chết, như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm. "Bố Phương, cậu ra tay tàn nhẫn quá.

Con chuột tinh này e là kiếp sau cũng không có, bị người ta đâm xuyên thất khiếu." Tề Thiết Chủy cười nói.

Chương 86

"Con chuột này chết trong tay tôi, âu cũng là ý trời." Bố Phương chỉ tay lên trời cười.

Giải quyết xong Chuột Người.

Nhóm Bố Phương cầm đèn pin tiếp tục đi sâu vào trong, qua một chỗ có xe goòng phế thải, tiếp tục tìm kiếm phía trước liền phát hiện một lối vào kỳ lạ. "Tôi cảm thấy bên trong có quỷ, đừng vào nữa." Tề Thiết Chủy sợ hãi nói. "Đúng, đúng, bên trong có quỷ." Ông lão vội vàng phụ họa. "Hai người không vào thì có thể ra ngoài, hoặc ở đây đợi tôi.

Tôi cùng Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng sẽ vào." Bố Phương nói. "Tôi không ra ngoài, tôi đi theo cậu." Ông lão nén nỗi sợ hãi, nói. "Ừ." Bố Phương ậm ừ một tiếng, cầm đèn pin đi vào.

Ông lão bám sát sau lưng Bố Phương, cảm thấy ở cạnh hắn mới có cảm giác an toàn.

Tề Thiết Chủy sống chết không chịu vào, bị Trương Khải Sơn lôi xềnh xệch đi vào.

Bố Phương và mọi người cứ thế đi, đến một nơi có xà nhà và dây thừng. "Trên xà gỗ có vết dao chém, dây thừng thắt thành hình thòng lọng treo cổ." Nhị Nguyệt Hồng nói: "Tôi cảm thấy chỗ này từng có người chết." "Tôi cũng nghĩ vậy." Tề Thiết Chủy nói: "Mấy sợi dây này thắt kiểu đó, trước đây chắc chắn dùng để treo người chết." "Khủng bố vậy sao?" Ông lão nghe Tề Thiết Chủy nói, kinh hoàng thất thố, nhìn mấy sợi dây treo trên xà nhà liền sinh ra ảo giác.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một đống quỷ treo cổ, dọa ông ta sợ chết khiếp. "A!

Có ma!

Cứu mạng!

Cứu mạng!" Ông lão sợ hãi lùi lại, một bước không cẩn thận bị đá vấp ngã sóng soài. "Không có ma đâu.

Đừng tự dọa mình." Bố Phương đi tới, vỗ một chưởng vào lưng ông lão giúp ông ta tỉnh táo lại. "Tôi hình như bị ảo giác." Ông lão hoàn hồn, ảo giác cũng theo đó biến mất. "Bố Phương, trạng thái của ông lão vừa rồi có vẻ đang bên bờ vực sụp đổ, hay là để ông ấy ra ngoài đi." Trương Khải Sơn đi tới bên cạnh Bố Phương, khẽ nói. "Được." Bố Phương gật đầu, bảo Trương phó quan: "Tiểu Trương, cậu đưa ông lão ra khỏi mỏ quặng, sau đó đi gọi binh lính Trương gia tới đây." Hắn cảm thấy người Uy Quốc có thể sẽ xuất hiện trong cổ mộ mỏ quặng. "Phó quan, làm theo lời Bố Phương đi." Trương Khải Sơn nói. "Rõ." Trương phó quan gật đầu, kéo ông lão đi ra. "Tiểu Trương, đợi tôi với.

Hộ tống cả tôi ra ngoài nữa." Tề Thiết Chủy thấy thế vội vàng chạy theo. "Lão Bát, định đi đâu?" Trương Khải Sơn vươn tay tóm lấy Tề Thiết Chủy đang lướt qua bên cạnh. "Không đi đâu cả, ở đây thôi." Tề Thiết Chủy cười trừ. "Ừ." Trương Khải Sơn hừ một tiếng.

Bố Phương dẫn nhóm Trương Khải Sơn tiếp tục đi sâu vào.

Đi đến cuối đường hầm thì thấy một cái lu nước đặt phía trước.

Bố Phương biết cái lu này đặt ở đây là để chặn một cái lỗ hổng. "Lu nước xuất hiện ở đây, chắc là để bịt lỗ hổng." Trương Khải Sơn vừa dứt lời, Bố Phương đã bê cái lu sang một bên.

Một cái miệng hang lập tức lộ ra. "Hít!" Tề Thiết Chủy hít một hơi, lu nước bên trong chứa đầy nước, hẳn là rất nặng, Bố Phương lại có thể nhẹ nhàng bê sang một bên, đúng là lực đại như trâu. "Một

cái cửa hang thông xuống dưới.

Mỏ quặng này hẳn là không chỉ có một tầng." Trương Khải Sơn nhìn cửa hang nhỏ nói.

Chương 87

"Đúng, mỏ quặng rất lớn, cổ mộ cũng rất lớn." Bố Phương đáp.

Theo hắn biết, cổ mộ cực lớn, chỗ bọn họ đang đứng chỉ là một góc băng sơn của cổ mộ mà thôi.

Đây là nơi tụ tập của Trương gia.

Trong Thanh Đồng Môn có bí mật mà Trương gia đời đời kiếp kiếp thủ hộ. "Bố Phương huynh đệ nói đúng, cổ mộ mỏ quặng rất lớn, lớn vượt xa tưởng tượng của chúng ta." Nhị Nguyệt Hồng cảm thán. "Nhị Gia, sao huynh biết?" Tề Thiết Chủy tò mò hỏi. "Bởi vì tôi từng xem mô hình cổ mộ mỏ quặng." Nhị Nguyệt Hồng trả lời. "Mô hình còn không?" Trương Khải Sơn hỏi. "Còn, ở trong mật thất của tôi." Nhị Nguyệt Hồng nói: "Sau khi ra ngoài, ai muốn xem mô hình thì đến Hồng Phủ tìm tôi." "Được." Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy gật đầu. "Cửa hang nhỏ quá, phải mở rộng ra một chút." Bố Phương nhìn miệng hang nói. "Để tôi." Trương Khải Sơn nói xong, tự mình đào rộng miệng hang ra.

Sau khi đào xong, Nhị Nguyệt Hồng cầm đèn chiếu xuống, nói: "Bên dưới là một lối đi ngầm." "Xuống xem sao." Bố Phương định nhảy xuống thì bị Tề Thiết Chủy ngăn lại. "Bố Phương, nhảy xuống như thế lát nữa lên kiểu gì?" Tề Thiết Chủy tò mò hỏi. "Phi thiềm tẩu bích nhảy lên." Bố Phương nói xong, nhảy ùm xuống dưới.

“Đi thôi Lão Bát.” Nhị Nguyệt Hồng đứng sau lưng Tề Thiết Chủy, đẩy vào lưng hắn một cái.

“Nhị gia, tôi tự nhảy được, không cần đẩy tôi.” Tề Thiết Chủy suýt chút nữa ngã lộn cổ xuống hố, bất mãn lầm bầm một câu rồi nhảy xuống.

Nhị Nguyệt Hồng và Trương Sơn cũng nhảy xuống theo sau.

"Nghe xem, có tiếng bước chân." Bố Phương nghe thấy cách đó không xa trong thông đạo có tiếng hai người đang đi lại.

"Là ai?" Nhị Nguyệt Hồng hỏi.

"Tôi cảm thấy đối phương không phải lính Nhật, mà là trộm mộ." Trương Sơn suy đoán.

"Bát dát nha lộ (Bakayaro)!" Đột nhiên, một tiếng quát vang lên!

Chỉ thấy tại ngã rẽ thông đạo, hai tên lính Nhật cầm súng trường bước ra.

"Là bọn Nhật, không phải trộm mộ." Tề Thiết Chủy nói xong, vội vàng trốn ra sau lưng Trương Sơn và Nhị Nguyệt Hồng.

"Mấy kẻ kia không được động đậy, giơ tay lên!" Một tên lính Nhật dáng người gầy gò giương súng trong tay, chĩa về phía nhóm Bố Phương quát.

"Bố Phương huynh đệ, ra tay xử lý bọn chúng!" Trương Sơn nói khẽ với Bố Phương.

"Tốc độ của tôi không nhanh bằng đạn đâu." Bố Phương đáp, rồi động não suy nghĩ.

Ngay khi hắn vừa suy nghĩ, một trận tiếng bước chân vang lên!

"Hả?" Hai tên lính Nhật nghe thấy trong thông đạo phía sau có động tĩnh, một tên quay lại nhìn thử.

"A!" Hắn phát ra một tiếng hét chói tai.

"Sao vậy?" Tên lính Nhật còn lại vội vàng hỏi.

"Là... là một con rết khổng lồ!" Tên kia kinh hoàng hét lên.

Rết khổng lồ?

Nghe đối phương nói vậy, Bố Phương biết là Ngô Công Vương đã đến.

“A!

Đừng giết tôi!” Tên lính Nhật nổ súng vào con rết trước, nhưng thấy đạn không có tác dụng gì liền trực tiếp cầu xin tha mạng!

“Phập!” Con rết to lớn vô cùng cắn một phát đứt lìa đầu tên lính.

“Con rết lớn thành tinh rồi!

Chương 88

Cư nhiên còn ăn thịt người!" Tề Thiết Chủy bị con rết khổng lồ đột nhiên xuất hiện dọa cho chết khiếp.

"Bốp!" Lục Sí Ngô Công quất đuôi đánh chết tên lính Nhật còn lại.

Sau đó, nó hóa hình thành một lão giả tướng mạo dọa người, lấy ra một chiếc mặt nạ đeo lên mặt.

"Bố Phương, đây là ai?" Trương Sơn hỏi.

Lúc ở Bình Sơn hắn từng gặp lão giả này một lần.

"Thuộc hạ của tôi." Bố Phương trả lời.

"Ồ." Trương Sơn gật đầu.

"Thuộc hạ của cậu cư nhiên là một con Lục Sí Ngô Công, lại còn có thể hóa hình thành người, nhất định là thành tinh rồi, thật sự khủng bố như vậy sao!" "Nói ra ngoài e rằng chẳng ai tin nổi." Tề Thiết Chủy cảm thán.

"Chủ nhân, ta đến bảo vệ an toàn cho ngài." Ngô Công Vương cung kính nói với Bố Phương.

"Chỉ có một mình ngươi thôi sao?" Bố Phương hỏi.

"Ta và Nộ Tình Kê cùng đến." Ngô Công Vương nói: "Lúc tới mỏ quặng, Nộ Tình Kê không thèm đi cùng ta, nó đi tìm cửa hang khác ở bên ngoài để vào." "Còn Nãi Đường và Đường Quả đâu?" "Hai đứa nó bảo vệ sự an toàn cho Y Tân Nguyệt nên không tới." Ngô Công Vương thành thật đáp.

"Được, ta biết rồi!" Bố Phương gật đầu, ra lệnh: "Ngươi đi tuần tra trong cổ mộ mỏ quặng này, gặp bọn Nhật thì giết không tha!"

“Vâng thưa chủ nhân.” Ngô Công Vương gật đầu, hóa hình lại thành Lục Sí Ngô Công bò về phía bên kia mộ đạo.

“Đi thôi.” Bố Phương nhìn mấy người đang ngẩn người nói.

“Được.” Nhóm Trương Sơn ba người gật đầu.

Bọn họ đi về phía trước, đến một cái hang động kỳ quái.

“Cái hang này nhìn quỷ dị thật!” Nhị Nguyệt Hồng cảm thán.

Lời vừa dứt, trong hang động truyền ra vài âm thanh!

Làm Tề Thiết Chủy sợ đến mức hồn xiêu phách lạc!

“Quỷ!

Tiếng quỷ kêu!” Tề Thiết Chủy run rẩy nói.

“Có người đang hát, đừng tự dọa mình.” Bố Phương cạn lời.

“Đối phương đang hát khúc của tôi.” Nhị Nguyệt Hồng lắng tai nghe, khẳng định.

Trương Sơn vốn định nghe kỹ lại, nhưng tiếng hát đã dừng hẳn.

“Cái hang này lớn thật.” Nhị Nguyệt Hồng nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này lớn đến mức khó tin, sau đó bước lên kiểm tra, phát hiện ra từng cái hố, vội vàng lên tiếng: “Trong mấy cái hố này, ngang dọc đều có thi hài nằm la liệt, xem ra đã chết nhiều năm rồi.

Trong hố còn bày biện những công cụ trộm mộ đã mục nát, tôi nghi ngờ nơi này từng có trộm mộ tới!” “Trộm mộ?” “Là tiền bối trộm mộ!” Tề Thiết Chủy nói: “Cũng không biết là môn nào trong Cửu Môn đã vào cổ mộ mỏ quặng này sớm hơn chúng ta.” Lời vừa dứt, tiếng hát lại vang lên lần nữa.

Lần này không ai sợ hãi, nghe kỹ lại thì kinh ngạc nói: “Đối phương hát khúc y hệt Nhị gia.” “Tôi đi theo hướng phát ra âm thanh

xem rốt cuộc là người hay ma.” Nhị Nguyệt Hồng nói.

“Ừ.” Trương Sơn gật đầu.

Mấy người lần theo hướng âm thanh đi tới, không bao lâu sau đã đến trước một gian mộ thất!

“Đừng vào trong.” “Tôi lo đối phương là ma quỷ, sẽ tống tiễn tất cả chúng ta xuống chỗ Diêm Vương báo danh mất.” Tề Thiết Chủy chặn ba người lại, sống chết không cho vào.

“Lão Bát, tôi biết ông có lòng tốt khuyên can, nhưng tâm ý tôi đã quyết, tôi nhất định phải tra rõ mỏ quặng này!” Trương Sơn khẳng định.

“Phật gia, tôi biết mệnh cách ngài mang Tam Muội Chân Hỏa, tôi không so được với ngài.

Cái nghề xem mệnh này vốn là chuyện tiết lộ thiên cơ tự tổn âm đức, tôi cứ đi tiếp thế này e rằng sẽ lành ít dữ nhiều.” Tề Thiết Chủy than thở.

“Tề Thiết Chủy, nếu sợ thì quay lại theo đường cũ đi.” Bố Phương chỉ con đường lúc đến nói.

“Tôi không về, tôi đi theo các cậu.” Tề Thiết Chủy vội vàng nói.

Hắn lo trên đường về gặp phải Lục Sí Ngô Công thì bị đối phương nuốt chửng mất.

“Vậy thì cùng vào, đừng cản tôi nữa.” Bố Phương nói.

“Ừ.” Tề Thiết Chủy gật đầu.

Bố Phương bước vào mộ thất, bên tai vang lên tiếng hệ thống.

Chương 89

"Đinh!

Hệ thống phát hiện Thiểm Quang Phi Nga, có thể thăng cấp huyết mạch cho thủ lĩnh của chúng." Nghe hệ thống nói, Bố Phương nhìn vào trong, thấy những con bướm đêm đang phát sáng.

Chúng trông rất đẹp nhưng lại tấn công người.

Bố Phương nhìn quanh một vòng mộ thất, phát hiện bên trong có rất nhiều màng tơ nhện, lũ bướm đêm đang bám trên tường ngủ.

Do có màng tơ che chắn, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra.

"Tôi cảm thấy quan tài trong mộ thất này đã bị trộm mộ lấy đi rồi." Nhị Nguyệt Hồng nhìn vị trí đặt quan tài ở trung tâm mộ thất nói.

"Quan tài chắc chắn rất đáng tiền, nếu không đáng tiền thì trộm mộ cũng chẳng lấy đi làm gì." Tề Thiết Chủy đoán.

"Cũng có khả năng là bọn Nhật đã vận chuyển quan tài đi." Trương Sơn lên tiếng.

"Trong này có nhiều tơ nhện quá." Tề Thiết Chủy nói.

"Tề Thiết Chủy, đứng yên tại chỗ đừng động đậy." Bố Phương nói: "Nghe lời tôi." Trong nguyên tác, Tề Thiết Chủy tiến vào mộ thất này, không cẩn thận chạm vào vách tường đầy Thiểm Quang Phi Nga, bị hàng ngàn hàng vạn con bướm đêm tập kích, nếu không nhờ Trương Sơn ra tay cứu giúp thì đã chết ở đây rồi.

"Tôi nghe lời cậu, không loạn động." Tề Thiết Chủy đáp.

"Bố Phương, cậu phát hiện ra gì rồi sao?" Nhị Nguyệt Hồng tò mò hỏi.

“Trong mộ thất có rất nhiều Thiểm Quang Phi Nga đang bám trên tường ngủ, giúp tôi tìm xem thủ lĩnh của chúng là con nào.” Bố Phương nói.

Thiểm Quang Phi Nga?

Trương Sơn và Nhị Nguyệt Hồng lại gần vách tường, phát hiện trên đó có rất nhiều con bướm đẹp, kích thước to như bướm đuôi nhạn.

“Bố Phương huynh đệ, tìm thủ lĩnh làm gì?” Tề Thiết Chủy nhịn không được lên tiếng hỏi.

“Hỏi cũng không nói cho ông biết đâu.” Bố Phương thẳng thừng.

“Được rồi.” Tề Thiết Chủy gật gật đầu, đối phương không muốn nói thì hắn cũng không làm khó.

“Tôi phát hiện trên đỉnh mộ có một con Thiểm Quang Phi Nga kích thước rất lớn, chắc là thủ lĩnh.” Nhị Nguyệt Hồng cầm đèn chiếu vào một con bướm to bằng bàn tay nói.

“Chính là con đó, chắc chắn là thủ lĩnh.” Bố Phương nói.

Ngay sau đó, hắn cắm thanh Hắc Kim Cổ Đao xuống đất.

“Bố Phương, cậu định làm gì?” Trương Sơn nghi vấn.

“Bắt thủ lĩnh Thiểm Quang Phi Nga.” Bố Phương nói xong, lùi lại mười mét, sau đó chạy lấy đà, chân trái đạp lên cán Hắc Kim Cổ Đao, mượn lực bay về phía con bướm chúa trên đỉnh mộ thất.

“Bắt được rồi.” Bố Phương vươn tay phải, tóm gọn con bướm chúa, vững vàng đáp xuống đất.

“Đinh!

Có muốn thăng cấp huyết mạch cho bướm đêm không?” “Thăng cấp!” “Thăng cấp thành công!

Huyết mạch bướm đêm thăng cấp thành Linh Yêu huyết mạch, có thể hóa hình thành một tiểu loli!

Thiên phú: Triệu hồi bướm đêm tấn công!" Cũng ngay lúc đó, hàng ngàn hàng vạn con Thiểm Quang Phi Nga trong mộ thất thức tỉnh.

"Nhiều bướm đêm quá!" Tề Thiết Chủy kinh hãi.

"Lão Bát, không cần lo." Trương Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đồng thanh nói, hai người đã chuẩn bị sẵn sàng phóng máu để xua đuổi bướm đêm.

"Tôi không sợ đâu." Tề Thiết Chủy nói dối.

"Đừng phóng máu." Bố Phương nhìn Trương Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đang định cắt tay nói.

"Được." Hai người hạ dao găm xuống.

"Tiểu loli, bảo thuộc hạ của ngươi lui xuống." Bố Phương xòe bàn tay ra, nói với con bướm chúa.

Chỉ thấy con bướm gật gật cái đầu nhỏ, phát ra âm thanh rất nhỏ.

Hàng ngàn hàng vạn con bướm đêm lập tức quay về vị trí cũ.

"Sau này gọi ngươi là Anh Đào." "Đinh!

Túc chủ đặt tên cho thủ lĩnh Thiểm Quang Phi Nga là Anh Đào, điểm thăng cấp huyết mạch +500!" "Anh Đào thăng cấp huyết mạch lần hai cần 3000 điểm!" Anh Đào có tên xong thì vô cùng vui vẻ, bay lượn vài vòng quanh Bố Phương rồi đậu trên tóc hắn.

Chương 90

“Bố Phương, thủ lĩnh Thiểm Quang Phi Nga cư nhiên có thể hiểu tiếng người.” “Quả thực là thần thánh!” Tề Thiết Chủy bái phục Bố Phương sát đất.

“Không, tôi và Trương phó quan cùng thân binh Trương gia, lúc ở Bình Sơn từng thấy Bố Phương huynh đệ triệu hồi Tứ Tượng trong thần thoại tấn công Tương Tây Thi Vương, cảnh tượng đó kinh thiên động địa, tôi đến giờ vẫn ấn tượng sâu sắc.” Trương Sơn nói.

“Hít!” Nghe vậy, Tề Thiết Chủy hít ngược một hơi khí lạnh, nhìn Bố Phương như nhìn thần tiên.

“Đi thôi!

Ở trong mộ thất này cũng khá lâu rồi!” Bố Phương nói với mấy người.

“Ừ.” Mọi người gật đầu.

Bố Phương dẫn Trương Sơn cùng hai người kia đi vào một hang động thám hiểm.

“Trong này có nhiều tóc quá.” Nhị Nguyệt Hồng nói: “Ngàn vạn lần đừng chạm vào mấy sợi tóc này, nếu không sẽ bị tấn công, nếu bị nó chui vào người thì gay go to.” “Cẩn thận một chút.

Đừng chạm vào đám nấm ăn thịt này.” Bố Phương nhắc nhở.

Trong nguyên tác, Trương Sơn một mình mò mẫm ở chỗ này, chạm phải một búi tóc quỷ dị rồi bị tấn công.

Khi sờ soạng trên tường, hắn quệt phải gia huy của gia tộc Nhị Nguyệt Hồng.

Trương Sơn nhìn vách tường, phát hiện một búi tóc quỷ dị, hắn trời không sợ đất không sợ, đưa tay sờ vào.

"Đừng động!" Bố Phương định bảo Trương Sơn đừng động tay, nhưng đã muộn.

"A." Trương Sơn cảm giác sợi tóc chui tọt vào trong da thịt mình, hắn cắn răng nén đau nhức, tiếp tục sờ soạng, một lúc sau sờ được một tấm huy chương.

"Phật gia, ngồi xuống.

Tôi lấy sợi tóc ra cho ngài." Nhị Nguyệt Hồng vội vàng đỡ Trương Sơn ngồi xuống đất, dùng hết vốn liếng nghề nghiệp lôi sợi tóc xâm nhập cơ thể Trương Sơn ra và tiêu hủy nó.

"Cảm ơn Nhị gia." Trương Sơn thở phào nhẹ nhõm, đưa tấm tộc huy nắm trong tay cho Nhị Nguyệt Hồng.

"Tộc huy của gia tộc tôi." Nhị Nguyệt Hồng nhận lấy, liếc mắt liền nhận ra.

"Sau này phải cẩn thận một chút." Bố Phương nhìn Trương Sơn nói.

"Tôi biết rồi." Trương Sơn gật đầu.

"Được rồi, hôm nay tới đây thôi, tôi đưa Phật gia ra ngoài, đợi vết thương lành hẳn rồi lại vào!" Bố Phương nói.

"Được." Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy gật đầu.

Bố Phương đi trước dẫn đường, không bao lâu sau, trong mộ đạo gặp Lục Sí Ngô Công và Nộ Tình Kê, Nộ Tình Kê đứng trên đầu Lục Sí Ngô Công, dáng vẻ oai phong lẫm liệt.

"Cục tác." Thấy Bố Phương, Nộ Tình Kê vỗ cánh phành phạch, nhảy từ đầu Lục Sí Ngô Công xuống.

“Chủ nhân, ta và Nộ Tình Kê đã tiêu diệt mười mấy tên lính Nhật trong mỏ quặng rồi.” Lục Sí Ngô Công hóa hình thành lão giả, cung kính báo cáo với Bố Phương.

“Làm tốt lắm.” Bố Phương cười nói.

Sau đó hắn dẫn mọi người quay lại theo đường cũ.

Khi đi lên tới cửa mỏ quặng, phát hiện bên ngoài có bảy tám tên lính Nhật cầm súng tuần tra.

“Ngô Công Vương, Nộ Tình Kê, hai ngươi lên đi, xử lý bọn chúng.” Bố Phương nói khẽ.

“Vâng.” Ngô Công Vương gật đầu, cùng Nộ Tình Kê đi ra khỏi cửa hang, tiến về phía đám lính Nhật.

“Bát dát nha lộ!” Một tên lính Nhật hét lên với lão giả.

“Thần kinh.” Ngô Công Vương mắng một câu, trực tiếp hóa hình thành Lục Sí Ngô Công lao tới tàn sát.

Nộ Tình Kê cũng vỗ cánh bay về phía một tên lính, hai cái móng vuốt sắc bén đạp thẳng vào mặt hắn.

Lục Sí Ngô Công và Nộ Tình Kê phối hợp, chỉ trong nửa phút đã tiêu diệt sạch bảy tám tên lính Nhật.

“Được rồi, về thành thôi.” Bố Phương cười nói.

Sau khi về tới thành Trường Sa, Bố Phương đưa Ngô Công Vương và Nộ Tình Kê về thẳng nhà.

Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy đưa Trương Sơn đi bệnh viện.

“Phu quân, em nhớ chàng chết mất.” Tại tứ hợp viện, Y Tân Nguyệt thấy Bố Phương về liền ôm chầm lấy hắn.

Chương 91

“Phu nhân, anh biết rồi.” Bố Phương cùng Y Tân Nguyệt vào phòng.

Đến khi màn đêm buông xuống, Bố Phương mới từ trong phòng bước ra.

Y Tân Nguyệt phải vịn tường đi ra theo, Bố Phương quả thực quá mạnh mẽ.

Ngày hôm sau.

Bố Phương dậy sớm, phát hiện bên ngoài tứ hợp viện có một đội nhân mã.

Trương Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy, Trương phó quan và một đám binh sĩ!

“Bố Phương huynh đệ, vết thương của tôi khỏi rồi.” Trương Sơn nhìn Bố Phương từ trong nhà bước ra, cười nói.

“Hồi phục khá nhanh đấy.” Bố Phương cười.

Đối phương khỏi nhanh như vậy hắn chẳng lạ chút nào, bởi Trương Sơn có máu Cùng Kỳ, huyết mạch này có thể gia tốc hồi phục vết thương.

“Lần này tôi thám hiểm mỏ quặng, nhất định có thể khải hoàn trở về!” Tề Thiết Chủy lên tiếng cười nói.

“Nói có lý, việc này không nên chậm trễ, xuất phát!” Bố Phương nói xong, cùng nhóm Trương Sơn đi về phía mỏ quặng.

Nửa giờ sau, mọi người đã đến bên ngoài mỏ quặng.

“Lão Bát, dùng Kỳ Môn Bát Quái tìm một lối vào mới để tránh cơ

quan trong mộ.” Nhị Nguyệt Hồng nói với Tề Thiết Chủy.

“Được.” Tề Thiết Chủy gật đầu, thông qua thôi diễn địa hình tìm được một lối vào mới.

“Tìm thấy rồi, đi theo tôi.” Tề Thiết Chủy nói.

“Dẫn đường đi.” Bố Phương đáp.

Dưới sự dẫn dắt của Tề Thiết Chủy, mọi người đến một hang núi, vào trong phát hiện một lối vào thẳng đứng.

“Hai người các cậu xuống dưới thám thính xem sao.” Trương Sơn ra lệnh cho hai thân binh Trương gia.

“Rõ.” Hai thân binh gật đầu.

“Khoan đã, để Nhị Nguyệt Hồng xuống.” Bố Phương nói.

Hắn biết nếu hai người kia xuống sẽ kích hoạt một cơ quan mặt người, nhìn thấy mặt người sẽ bị dọa sợ buông lỏng dây thừng, người rơi xuống đất lập tức kích hoạt cơ quan thứ hai, ám tiễn từ trên tường bắn ra giết chết cả hai!

“Bố Phương, tại sao lại để Nhị gia xuống?” Tề Thiết Chủy hỏi.

“Bởi vì bên dưới có cơ quan, hai binh sĩ kia xuống chỉ có nước nộp mạng oan uổng.” Bố Phương giải thích, rồi nhìn Nhị Nguyệt Hồng: “Nhị gia, lúc xuống sẽ kích hoạt một cơ quan mặt người, khi chạm đất sẽ kích hoạt cơ quan thứ hai là ám tiễn trên tường.” “Tôi hiểu rồi.” Nghe Bố Phương nói, Nhị Nguyệt Hồng biết phải làm gì.

Bố Phương muốn để hắn xuống kích hoạt cơ quan, đợi cơ quan mở hết một lần thì sẽ không mở lần hai, lúc đó đại bộ đội xuống sẽ an toàn.

“Nhị gia, tôi...” Trương Sơn định nói.

“Để tôi!” Nhị Nguyệt Hồng ngắt lời: “Tiểu Trương, đưa cây gậy

cho tôi!" "Vâng." Trương phó quan gật đầu, đưa một cây gậy dài cho Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng cầm cây gậy dài hai mét, tay trái nắm dây thừng, tay phải cầm gậy trượt xuống.

Trượt xuống không bao lâu, thấy trên một bức tường có một khuôn mặt người lồi ra.

Tuy mặt người dọa người nhưng hắn không hề sợ hãi, cả người dị thường bình tĩnh.

Khi hạ xuống cách mặt đất chừng ba mét, Nhị Nguyệt Hồng giơ gậy đập mạnh xuống đất.

"Rầm!" Cây gậy đập xuống đất nứt toác.

Có thể thấy Nhị Nguyệt Hồng dùng lực lớn thế nào.

Ngay sau đó, "Rắc" một tiếng giòn tan.

Từng khối gạch trên tường lõm vào, hàng loạt mũi tên bắn ra.

Ba phút sau, tên đã bắn hết.

Nhị Nguyệt Hồng mới từ từ hạ xuống đất.

Dưới đất, hắn phát hiện cơ quan thứ ba, cũng là mấy sợi tơ mảnh, chỉ cần chạm vào một trong số đó thì tất cả cơ quan sẽ kích hoạt trực tiếp.

"Xuống đi!" Nhị Nguyệt Hồng vọng lên phía miệng hang.

Chương 92

“Bên dưới quả nhiên có cơ quan, Bố Phương đúng là thần nhân, cái gì cũng nhìn ra được.” Thân binh Trương gia bội phục Bố Phương.

“Hai người ở lại bên trên, những người còn lại xuống hết.” “Xuống dưới đáy tuyệt đối không được chạm vào tơ mảnh.” Bố Phương dặn dò mọi người một câu, tay phải nắm dây thừng trượt xuống.

“Xuống dưới phải nghe lời Bố Phương huynh đệ.” Trương Sơn nói với thủ hạ.

“Rõ.” Đám binh sĩ gật đầu.

Bố Phương xuống đến đáy, phát hiện bên dưới có mấy sợi tơ mảnh, nếu không quan sát bằng mắt thường thì rất khó phát hiện.

Ngoài tơ mảnh còn có năm sáu pho tượng.

“Mấy pho tượng này đặt ở đây chắc là để trừ tà.” Tề Thiết Chủy xuống tới nơi, thấy trong vách tường cứ cách một mét lại đặt một pho tượng liền đoán.

“Mọi người cẩn thận, đừng chạm vào mấy sợi tơ, một khi chạm vào sẽ kích hoạt tất cả cơ quan, đến lúc đó chúng ta đều chết ở đây.” Nhị Nguyệt Hồng thấy mọi người xuống liền nhắc nhở binh sĩ.

Các binh sĩ đều gật đầu, lên tinh thần cảnh giác.

“Nơi này không nên ở lâu, đi thôi.” Bố Phương nói xong đi vào một cửa hang.

Nhóm Trương Sơn bám sát phía sau.

Đi chưa được bao lâu, Bố Phương và nhóm Trương Sơn đến một con đường giăng đầy tơ nhện.

"Đừng vì tò mò mà chạm vào đống tơ nhện này, nếu không sẽ bị tơ quấn thành xác ướp đấy." Bố Phương nói với mọi người.

"Sao cậu biết?" Tề Thiết Chủy nhịn không được hỏi.

"Vì tôi biết kịch bản." Bố Phương trả lời.

"Ồ." Tề Thiết Chủy gật gật đầu, cảm thấy Bố Phương nói có lý.

"Lần đầu tiên tới nơi này, tôi thấy chỗ này khủng bố quá." Một binh sĩ Trương gia kinh hoảng nói.

"Tôi cũng thấy vậy." Một binh sĩ khác sợ hãi nói.

"Đừng tự dọa mình." Trương Sơn lên tiếng nhắc nhở hai người.

Hai thân binh Trương gia gật đầu, bình tĩnh lại.

Nhưng đi được một lúc, hai người này đột nhiên không chịu nổi sợ hãi, lỡ chân giẫm phải tơ nhện.

Ngay lập tức kích hoạt tơ nhện tấn công, hai người bị tơ quấn chặt, bọc lại như cái kén.

"Phật gia cứu tôi." Tề Thiết Chủy không cẩn thận chạm vào tơ nhện, bị tơ hút vào trong tường.

"Lão Bát." Trương Sơn định nắm tay kéo lại nhưng không kịp.

"Bát gia bị tơ nhện ăn thịt rồi." Một binh sĩ kinh khủng hét lên.

"Không cần lo, tơ nhện không ăn thịt người, Tề Thiết Chủy chỉ bị kéo ra sau tường thôi." Bố Phương nói xong, chỉ tay vào hai binh sĩ bị tơ quấn thành kén: "Thứ tơ này gặp muối sẽ hóa thành nước, tạt nước muối cứu người đi." Nghe Bố Phương nói, hai binh sĩ Trương gia cầm hai bình nước muối đi lên, đổ trực tiếp lên tơ nhện.

Đúng như Bố Phương nói, tơ nhện gặp nước muối liền tan thành nước.

“Phù...

Được cứu rồi.” Hai binh sĩ được cứu thở hổn hển.

“Còn không mau cảm tạ Bố Phương.” Trương Sơn bực mình nói.

“Cảm tạ Bố Phương thần nhân đã ra tay cứu giúp.” Hai binh sĩ vô cùng cảm kích.

“Không cần khách sáo.

Phải học cách khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng.” Bố Phương nói.

“Không biết nỗi sợ trong lòng phải khắc phục thế nào?

Xin Bố Phương thần nhân chỉ điểm.” Hai thân binh hỏi.

“Đơn giản, hút điếu thuốc cho đỡ sợ là được.” Bố Phương cười nói.

Nghe vậy, Trương Khải Sơn lấy trong người ra một bao thuốc lá, phát cho các binh sĩ.

Ai nấy đều phấn khởi.

Chương 93

“Bố Phương, bức tường này thì sao?” Nhị Nguyệt Hồng chỉ vào bức tường tơ nhện hỏi.

“Tường tơ nhện này sẽ không tấn công người, cứ thế đi xuyên qua là được.” Bố Phương nói xong, bước xuyên qua tơ nhện.

Mọi người đều thấy thần kỳ, vội vàng đi theo.

Xuyên qua bức tường tơ nhện, họ gặp lại Tề Thiết Chủy vẫn bình an vô sự.

“Lão Bát, không sao thì tốt quá rồi.” Trương Sơn nhìn Tề Thiết Chủy cười nói.

“Vừa nãy dọa chết tôi rồi, tôi cứ tưởng tơ nhện ăn thịt mình.” Tề Thiết Chủy vẫn còn sợ hãi.

Nhóm Bố Phương tiếp tục đi sâu vào mộ huyệt, mò mẫm tiến lên.

Rất nhanh, họ đến trước một tấm bia mộ kỳ quái.

“Bia mộ chẳng phải nên đặt trước phần mộ sao, lại xuất hiện ở đây.” Tề Thiết Chủy nói.

“Có người cố ý đặt bia mộ ở đây.

Để che giấu chân tướng sự việc, kết quả lại càng lộ liễu hơn.” Bố Phương giải thích.

“Mấy cậu, khiêng bia mộ ra, tôi cảm giác bên dưới có giấu cái gì đó!” Trương Khải Sơn ra lệnh.

Mấy binh sĩ đi lên hợp lực khiêng bia mộ ra.

Ngay lập tức, một miệng hang xuất hiện.

“Tôi nghi ngờ đây là cái bẫy, đi vào chỉ có nước nộp mạng.” Tề Thiết Chủy nói.

“Cũng không hẳn.

Bẫy do tộc nhân của tôi thiết lập không phải thế này.” Nhị Nguyệt Hồng lên tiếng giải khai lo lắng cho mọi người.

Bố Phương đi vào trước.

Hắn phát hiện giống hệt trong ấn tượng, nơi này là một phòng thí nghiệm bí mật do bọn Nhật lập ra.

“Bọn Nhật cư nhiên lập phòng thí nghiệm bí mật ở đây, đúng là đủ kín đáo.” Nhị Nguyệt Hồng cảm thán.

“Tôi tìm thấy một ít tư liệu trong này, không còn gì khác nữa.

Đi thôi.” Trương Sơn nhắc nhở mọi người một câu rồi đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Nhóm Bố Phương đi tiếp không bao lâu lại đến một nơi khác, nơi này có một mảng nham thạch lớn, nhiệt độ rất cao, mặt đất khô khốc.

“Trên đất có thứ lông tóc giống cái lần trước xâm nhập cơ thể tôi.

Mọi người cẩn thận một chút.” Trương Sơn nhắc nhở.

“Không phải lông tóc đâu, là nấm ăn thịt đấy.” Bố Phương nói: “Đừng giẫm vào.” Lời vừa dứt, một binh sĩ đã lỡ chân giẫm phải.

“Tôi... tôi giẫm phải nấm ăn thịt rồi.” Binh sĩ đó run rẩy nói.

“Sao mà bất cẩn thế.” Trương Sơn nhíu mày, ném cây đèn dầu trong tay vào dưới chân người đó.

Lửa thiêu hủy đám lông tóc dưới chân, binh sĩ kia được cứu liền thở phào một hơi.

Nhưng ngay lúc vừa thở phào, không ngờ lại dẫn đến hỏa hoạn

lớn.

Ngọn lửa lan ra xung quanh, bốn phía lửa cháy hừng hực.

“A!

Nóng quá!

Tôi bị lửa cháy mông rồi!” Một binh sĩ hét toáng lên, quay đầu lại nhìn thì thấy mông đang bốc cháy!

“Chạy!” Bố Phương hét lớn một tiếng, chạy nhanh về phía cây cầu phía trước.

Dưới cầu là nham thạch, rơi xuống đó sẽ chết chắc.

“Chạy mau!” Mọi người đều kinh hoảng chạy lên cầu.

Chương 94

Nhưng cầu sập quá nhanh, có một người không cẩn thận rơi xuống.

“A!

Cứu mạng!

Tôi không muốn chết!” Binh sĩ đang rơi xuống nham thạch tuyệt vọng kêu cứu.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Bố Phương lập tức ra tay cứu người.

Tay phải hắn tóm lấy vai binh sĩ kia, trực tiếp kéo lên.

“Bố Phương, cảm ơn cậu đã cứu tôi.” Binh sĩ kia bái tạ Bố Phương, cảm kích không thôi.

“Không cần khách sáo.” Bố Phương đáp.

“Nào anh em, hút điếu thuốc cho đỡ sợ.” Trương Sơn lấy thuốc lá phát cho mọi người.

“Chỗ này khủng bố quá.

Chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi.” Tề Thiết Chủy nhìn nham thạch cuộn trào, sợ hãi nói.

“Đi.” Bố Phương nói một tiếng, dẫn mọi người đi sâu vào mộ huyệt.

Không bao lâu sau, họ đến một gian mộ thất.

Chỉ thấy trong mộ thất này quan tài la liệt, bốn phía đặt ngang dọc lộn xộn.

“Là hợp táng, chôn chung nhiều người ở đây.” Bố Phương nhìn đống quan tài nói.

“Loại hợp táng này mười phần hiếm thấy.” Nhị Nguyệt Hồng cảm thán.

“Chỗ này chắc từng xảy ra sự cố sập hầm.” Trương Sơn quan sát thổ chất nơi này rồi đoán.

“Phật gia, chỗ này đã là cuối đường rồi, có cần đào một cái đạo động đi sâu vào không?” Tề Thiết Chủy hỏi.

“Không cần đào, tôi cho rằng chỉ cần khai quật một chút là có thể tìm ra cửa hang khác.” Trương Sơn nói xong nhìn đám thủ hạ: “Đào bới xung quanh xem sao.” “Rõ.” Đám binh sĩ lấy xẻng công binh mang theo ra bắt đầu đào.

“Phật gia, chỗ này có một cái hang thông sang chỗ khác.” Một binh sĩ đào vài cái liền phát hiện ra cửa hang, vội vàng báo cáo.

Trương Sơn đi thẳng vào trong, Bố Phương và những người khác theo sau.

“A!

Có quỷ!” Đột nhiên, một binh sĩ chỉ lên phía trên mộ đạo hét lên.

Mọi người nhìn lên, phát hiện một cái đầu người giả, đội tóc giả, mặt mũi trắng bệch, không có đồng tử, bị một sợi dây treo lơ lửng!

“Chỉ là đồ chơi dọa người thôi, không phải quỷ.

Đừng tự dọa mình.” Bố Phương nhìn binh sĩ mặt cắt không còn giọt máu nói.

“Phù.” Nghe Bố Phương nói, binh sĩ thở phào.

“Treo cái đầu người giả ở đây, cố ý để dọa người!” Trương Sơn nói xong rút ra một con dao găm sắc bén, phóng lên.

Dao không trúng đầu người giả mà cắt đứt sợi dây treo nó.

“Bốp.” Đầu người rơi xuống.

Đúng lúc này, tiếng hát lại vang lên.

“Tiếng hát này là khúc tôi hay hát.” Nhị Nguyệt Hồng nghe tiếng hát nói.

“Tôi thấy mười phần quỷ dị.” Tề Thiết Chủy nói.

“Tiếng hát càng lúc càng lớn, đối phương chắc đang đi về phía này.

Tôi bám lên trần, đợi đối phương tới xem rốt cuộc là ngưu quỷ xà thần phương nào!” Trương Sơn chỉ lên đỉnh mộ đạo nói.

“Đối phương chỉ là một ông già thôi, không cần sợ hãi!” Bố Phương ngăn Trương Sơn và những người đang định leo lên đỉnh mộ đạo lại.

“Bố Phương, cậu biết đối phương là ông già?” Tề Thiết Chủy kinh ngạc.

“Nghe âm thanh suy đoán ra.” Bố Phương đáp.

Chương 95

“Ồ.” Tề Thiết Chủy gật đầu.

“Tôi dán sát tường, đứng yên đợi hắn.” Bố Phương nói.

“Ừ.” Mọi người đều gật đầu.

Rất nhanh, tiếng bước chân thanh thúy truyền đến.

Mọi người chỉ thấy một lão giả lưng còng, mặc bộ đồ trắng, đeo còng tay, vừa đi vừa hát.

“Hít!

Tướng mạo dọa người quá!” Tề Thiết Chủy nhìn ông lão đến gần, bị bộ dạng mặt mũi dữ tợn của đối phương dọa sợ.

“Bốp!” Trương Sơn lập tức ra tay, đánh cho ông lão một trận tơi bời.

“Đừng đánh, chỉ là một ông cụ thôi.” Bố Phương tiến lên, lập tức ngăn Trương Sơn lại.

“Tôi tưởng đối phương là u linh quỷ quái nên không kìm được ra tay.” Trương Sơn thu tay, nhìn ông lão đang ôm đầu, thân thể run lẩy bẩy, áy náy nói: “Xin lỗi cụ, vừa rồi lỡ đánh cụ.” Lão giả không đáp lại Trương Sơn, lại bắt đầu hát khúc của Nhị Nguyệt Hồng.

“Ông cụ này xem ra vừa điếc vừa mù, thần trí không tỉnh táo, nhưng lại biết hát tuồng của Nhị gia.” Tề Thiết Chủy trầm mặc nửa giây, gợi ý với Nhị Nguyệt Hồng: “Nhị gia, hát đối lại với ông ấy xem.” “Được.” Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, cất tiếng hát khúc hí kịch.

“Hả?” Lão giả sững người, quay sang nhìn Nhị Nguyệt Hồng một cái, sau đó chạy về phía một thông đạo.

“Hình như ông ấy đang chỉ dẫn chúng ta.” Nhị Nguyệt Hồng nói rồi vội vàng đuổi theo.

Mọi người đi theo ông lão đến một nơi từng là chỗ ở của khá nhiều thợ mỏ, bên trong có giường, có nước, có nồi niêu.

“Chỗ này là nơi bọn Nhật bắt phu mỏ ở.

Còn nữa, mắt ông cụ bị thương chắc là do bọn Nhật làm.” Bố Phương nói.

“Bọn Nhật quá đáng thật.

Cư nhiên làm mù mắt ông cụ, nếu tôi gặp bọn chúng, nhất định phải cắt ‘của quý’ chúng nó mới hả dạ.” Trương phó quan hạ quyết tâm.

“Tiểu Trương, ngầu!” Nghe vậy, Tề Thiết Chủy giơ ngón tay cái với Trương phó quan.

“Ông cụ này tuy mù nhưng đối với địa hình nơi ở này lại vô cùng quen thuộc.” Trương Sơn quan sát ông lão trông như kẻ điên nói.

“Chắc là sống ở đây nhiều năm rồi, địa hình nơi này đều khắc sâu trong đầu.” Nhị Nguyệt Hồng cảm thán.

“Có thể đưa chúng ta tới chỗ này, chứng tỏ ông ấy không hồ đồ, chỉ là bị kinh hãi quá độ thôi.” Bố Phương nói.

“Ông cụ chắc bị Phật gia đánh nên mới kinh hãi đấy.” Tề Thiết Chủy cười nói.

“Ngồi ở đây nghỉ ngơi chút đi.” Trương Sơn ra hiệu cho mọi người ngồi nghỉ.

“Leng keng leng keng!” Đột nhiên, một tràng tiếng chuông vang lên!

“Tiếng chuông?” Tề Thiết Chủy vẻ mặt kinh ngạc.

“Hình như có thứ gì đó đang đi về phía này, tôi ra xem rốt cuộc là cái gì.” Trương Sơn nói xong đứng dậy.

“Đừng ra ngoài, ở lại đây là an toàn nhất.” Lúc này ông lão lên tiếng.

Hóa ra ông ta không điếc, chỉ bị mù mắt.

“Cụ ơi, tiếng chuông đó là gì vậy?” Trương Sơn dừng lại hỏi.

“Ta nhớ không rõ nữa, thứ đó lâu lâu lại tới một lần, lát nữa sẽ đi thôi.” Ông lão nói.

“Các người là người của Cửu Môn?” “Đúng vậy.” Nhị Nguyệt Hồng đáp.

“Còn có một nhà khảo cổ học nữa.” Bố Phương cười nói.

Khảo cổ học?

Ông lão sững lại: “Nhà nước phái tới?” “Đúng, tôi đi khảo cổ có giấy phép.” Bố Phương nói.

“Nhà khảo cổ học và người Cửu Môn lại hợp tác trộm mộ, ông già này lần đầu tiên mới thấy đấy.” Ông lão cười nói.

“Cụ ơi, sao cụ lại biết hát khúc của tôi?” Nhị Nguyệt Hồng tò mò hỏi.

Ông lão không trả lời Nhị Nguyệt Hồng, chỉ vào một chiếc giường bảo: “Lại đó tìm thử xem.” Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày bước tới, phát hiện trên giường có tộc huy của gia tộc mình, cảm thấy vị lão nhân này có uyên nguyên nhất định với tiền nhân, trong lòng có quá nhiều nghi vấn muốn thỉnh giáo.

Chương 96

“Cụ ơi, cụ có quen biết với tiền nhân của tôi sao?” Nhị Nguyệt Hồng hỏi.

“Ừ.” Ông lão gật đầu.

“Vậy cụ có thể kể chuyện năm xưa được không?” Nhị Nguyệt Hồng thành khẩn.

“Được.” Ông lão gật đầu, liền kể lại chuyện xưa: “Năm ta mười lăm tuổi làm công trong mỏ, khi bị cai công dùng roi đánh, là Cữu mỗ gia của cậu ra tay cứu giúp, vì thế hai người chúng ta kết duyên.

Ta cũng học hát từ Cữu mỗ gia vào lúc đó.” “Cữu mỗ gia năm xưa lấy cớ muốn đẩy nhanh tiến độ, đề nghị với cai công dùng thuốc nổ khai mỏ.

Tối hôm đó, Cữu mỗ gia bảo ta sau này ra ngoài hãy báo tin cho Lão Cửu Môn ở Trường Sa giúp ông ấy.

Nói xong ông ấy bỏ đi.

Bây giờ ngẫm lại, lúc đó Cữu mỗ gia đã ôm quyết tâm phải chết, muốn cùng bọn Nhật đồng quy vu tận.” “Nghe vậy, tôi cảm thấy Cữu mỗ gia của Nhị gia làm thế tất nhiên là do bọn Nhật đã làm chuyện gì đó khiến ông ấy buộc phải dùng sinh mệnh để ngăn cản.” Trương Sơn xen vào.

“Phật gia nói có lý.” Tề Thiết Chủy tán đồng.

“Cụ ơi, ai đã làm bị thương đôi mắt cụ?

Còn nữa, Cữu mỗ gia của tôi lúc đó hạ quyết tâm hy sinh cùng bọn Nhật đồng quy vu tận, cụ có biết lý do không?” Nhị Nguyệt Hồng hỏi.

“Chuyện này kể ra rất dài.

Mắt ta là do bọn Nhật làm hỏng.

Năm đó ta đào sâu trong đường hầm mỏ, đào được một con đường mộ đạo.

Bọn Nhật đi thẳng vào sâu trong mộ đạo, phát hiện ra một số bí mật không ai biết.

Cữu mỗ gia vì muốn giữ thứ bên trong nên cầm thuốc nổ liều mạng với bọn chúng.

Sau khi hang động bị nổ, kinh động đến một số thứ bên trong.

Bọn Nhật trúng kế nhưng không chịu bỏ qua, bèn bắt các thợ mỏ khác, trong đó có ta, chọc mù mắt ta, bắt ta làm cu li cho chúng mua vui.” “Lão gia gia, có thể đưa cháu đến mộ đạo nơi bọn Nhật phát hiện bí mật kia không?” Bố Phương nói.

Hắn biết nơi đó chính là vị trí của Thanh Đồng Đại Môn!

“Được, đi theo ta.” Ông lão nói xong dẫn nhóm Bố Phương đi trước.

Khi vào một mộ đạo, đi chưa được bao lâu, nấm ăn thịt mọc đầy bốn phía.

“Chỗ này quá hung hiểm.

Một bước không cẩn thận sẽ giẫm phải nấm tóc.” Tề Thiết Chủy run rẩy.

“Không cần lo, tôi rất giỏi hóa giải mấy loại nấm tóc này.” Nhị Nguyệt Hồng lên tiếng trấn an quân tâm.

“Lão gia gia, khoan hãy đi.” Bố Phương nắm lấy một bên vai ông lão.

“Sao vậy?” Ông lão nghi vấn.

“Chỗ này nguy hiểm, đầy nấm ăn thịt.” Bố Phương nói: “Cho cháu xin thời gian một bài hát.” “Bố Phương, cậu định làm gì?” Tề Thiết Chủy tò mò hỏi.

“Tiêu diệt đám nấm này.” Bố Phương nói xong rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém nát đám nấm ăn thịt trên mặt đất!

“Đinh!

Túc chủ đánh giết nấm ăn thịt!

Điểm thăng cấp huyết mạch +100!” “Đinh!

Túc chủ đánh giết nấm ăn thịt, điểm thăng cấp huyết mạch +100!” “Tôi giúp cậu.” Trương Sơn và Nhị Nguyệt Hồng lấy dao găm ra, cùng tiêu diệt nấm ăn thịt trong mộ đạo.

Nửa tiếng sau, nấm ăn thịt trong mộ đạo đã bị ba người Bố Phương, Trương Sơn, Nhị Nguyệt Hồng dọn sạch sẽ.

“Bố Phương, thời gian một bài hát của cậu hơi dài đấy.” Tề Thiết Chủy nhìn Bố Phương cười nói.

“Dài hơn một chút thôi mà.” Bố Phương nhàn nhạt đáp.

Trong nửa tiếng đồng hồ, tiêu diệt hơn ba trăm nấm tóc, thu được 30.200 điểm thăng cấp huyết mạch!

Còn thiếu hơn sáu vạn điểm nữa là có thể thăng cấp huyết mạch!

“Được rồi lão gia gia, an toàn rồi.

Chương 97

Tiếp tục dẫn đường đi.” Bố Phương nói.

Trong nguyên tác, ông lão dẫn đường cho nhóm Trương Sơn, khi đến chỗ này thì bị tóc quấn lấy người, Nhị Nguyệt Hồng ra tay cứu nhưng cũng vô phương cứu chữa.

Bố Phương đến đây đã thay đổi vận mệnh của ông lão, để ông ấy có thể tiếp tục sống sót.

“Ừ.” Ông lão gật đầu, tiếp tục dẫn nhóm Bố Phương tiến lên trong mộ.

Không bao lâu sau!

Bọn họ đã đến trước cánh cửa cổ xưa thần bí kia!

“Là chỗ này.” Ông lão dừng lại nói.

“Tôi biết rồi.” Mọi người nhìn cánh cửa thanh đồng hùng vĩ, đồng thanh đáp.

“Cảm ơn lão gia gia đã dẫn đường.” Bố Phương cảm kích.

Nếu không có ông lão dẫn đường thì cũng không thể tìm thấy Thanh Đồng Đại Môn nhanh như vậy.

“Không cần khách sáo, nếu không còn chuyện gì khác, ta về nghỉ ngơi trước đây.” Ông lão cười nói.

“Vâng, cụ về nghỉ ngơi đi ạ.” Bố Phương đáp.

Ông lão gật đầu, quay lại theo đường cũ.

“Bí mật mà cha tôi ngày đêm mong nhớ, giờ chỉ cách tôi một cánh cửa.” Trương Sơn nhìn cánh cửa thanh đồng cổ xưa cảm thán.

“Cửa cao khoảng năm trượng, toàn thân đúc bằng thanh đồng.” Tề Thiết Chủy sờ vào cánh cửa nói.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy chữ trên cửa, theo bản năng đọc lên: “Kẻ bước vào cửa này, hãy buông bỏ mọi hy vọng!” “Mấy chữ quái dị trên cánh cửa đồng xanh này nhìn ghê quá, bên trong chắc chắn vô cùng nguy hiểm.” “Tôi không muốn vào đâu.” Trái tim nhỏ bé của Tề Thiết Chủy đập thình thịch.

“Đã đến đây rồi, tôi nhất định phải vào xem thử.” Trương Khải Sơn hạ quyết tâm nói.

“Phật gia, tôi theo ngài vào.” Trương phó quan lên tiếng.

“Chúng tôi cũng vậy, thề chết theo Phật gia.” Các binh sĩ Trương gia đồng thanh hô lớn.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn Trương phó quan và các binh sĩ, thấy rõ tinh thần xả thân bồi quân tử của họ.

“Lão Bát, cậu không vào cũng được, cứ ở đây đợi tôi.” Trương Khải Sơn nhìn vẻ mặt kinh hoảng của Tề Thiết Chủy, nói.

“Phật gia, tôi cũng sẽ vào.” Tề Thiết Chủy cắn răng, khẳng định chắc nịch.

“Ừ.” Trương Khải Sơn gật đầu.

“Cánh cửa đồng này mở thế nào đây?” Nhị Nguyệt Hồng nhìn cánh cửa lớn, hỏi.

“Chắc là có cơ quan, để tôi tìm xem.” Trương phó quan nói xong liền đi tìm cơ quan mở cửa.

“Không cần tìm đâu, cánh cửa đồng này cũng giống như cửa đẩy thôi, cứ đẩy trực tiếp là được.” Bố Phương lên tiếng.

“Cửa đồng lớn thế này, chắc chắn rất nặng.” “Muốn đẩy ra, e là

cần rất nhiều người...” Lời của Tề Thiết Chủy còn chưa dứt.

Bố Phương đã xắn tay áo, đặt bàn tay lên cánh cửa đồng.

“Ầm ầm...” Tiếng động lớn vang lên.

Mọi người chỉ thấy Bố Phương dùng sức của một người, đẩy toang cánh cửa đồng cổ xưa đầy bí ẩn.

Binh sĩ Trương gia đều trố mắt líu lưỡi.

Không ngờ khí lực của Bố Phương lại lớn vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Cửa đồng vừa mở, từ bên trong thổi ra một luồng khí lạnh lẽo, kèm theo tiếng quỷ khóc sói gào.

“Bên trong có quỷ!” “Tôi không vào đâu!” Một binh sĩ Trương gia kinh hãi hét lên.

“Chỉ là do luồng khí bị nén ép tạo ra âm thanh thôi, mọi người không cần sợ hãi.” Bố Phương tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhìn đám binh sĩ nói.

“Tôi cứ tưởng là tiếng quỷ kêu thật.” Người lính kia vẫn còn sợ hãi nói.

“Phía sau cánh cửa đồng này, đối với tôi, Bố Phương, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy mà nói, là nơi rất quen thuộc, chính là một ngôi cổ mộ.” Trương Khải Sơn nhìn cảnh tượng bên trong nói.

“Đã là cổ mộ thì chẳng có gì đáng sợ cả.” Trương phó quan nói.

Chương 98

“Tuy chuyện đổ đấu (trộm mộ) đối với chúng ta là nghề của chàng, nhưng mọi người đừng lơ là, tôi cảm giác bên trong rất nguy hiểm.” Bố Phương nói.

Hắn cảm thấy bên trong cánh cửa đồng này sẽ xuất hiện những cơ quan chưa biết hoặc yêu ma quỷ quái.

“Bố Phương, chúng ta vào thôi.” Trương Khải Sơn mời.

“Ừ.” Bố Phương gật đầu, hắn nhận ra Trương Khải Sơn đang rất nóng lòng.

Bước vào trong cửa đồng, dọc đường nguy cơ từ phía, mọi người đều không dám mất cảnh giác.

Đi được một đoạn không bao lâu, Bố Phương và mọi người đến một nơi có ba cái hang động.

“Ba cái hang này, rõ ràng thông tới ba nơi khác nhau.” Bố Phương chỉ vào ba cái hang nói.

“Tôi đề nghị thế này: Tôi đi một hang, Bố Phương huynh đệ đi một hang, Nhị gia đi một hang.

Ba người chúng ta dùng cầu dây thép buộc vào người, chia làm ba đường tiến vào thám thính.

Những người khác ở lại đây giữ con quay dây thép đợi lệnh.” Trương Khải Sơn nói xong, nhìn về phía Bố Phương: “Bố Phương huynh đệ, ý cậu thế nào?” “Không thành vấn đề.” Bố Phương làm dấu OK.

“Vậy được.” Trương Khải Sơn gật đầu, buộc dây thép vào thắt lưng, đi về phía cái hang trước mặt.

“Bố Phương huynh đệ, cẩn thận một chút.” Nhị Nguyệt Hồng nhắc nhở.

Bố Phương gật đầu đáp: “Anh cũng cẩn thận.” “Ừ.” Nhị Nguyệt Hồng gật đầu rồi đi vào trong hang.

“Lát nữa nếu dây thép có đứt thì cũng đừng lo cho tôi.” Bố Phương dặn dò Trương phó quan và Tề Thiết Chủy một câu rồi cũng bước vào hang.

Đi chưa được bao lâu thì đến một gian mộ thất.

Tiếp tục đi, lại vào một gian mộ thất khác.

Cấu trúc các gian mộ thất đại khái giống nhau.

Bố Phương không đi tiếp nữa mà ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Bởi vì hắn biết, cái mộ này rất lớn, tổng cộng có sáu mươi bốn lỗ hổng, ám hợp với quẻ tượng Phục Hy bát quái.

Bố Phương biết Trương Khải Sơn hiện tại cũng gặp tình huống giống mình, đang đi lòng vòng trong mộ đạo, không tìm ra quy luật.

Hắn biết muốn tìm mảnh vỡ thiên thạch đồng (vẫn đồng) thì phải đến gian mộ thất cuối cùng.

Nhưng muốn đến đó thì cần Nhị Nguyệt Hồng dẫn đường.

“Chủ nhân, người gọi em ạ?” Lúc này, con bướm phát sáng đậu trên tóc Bố Phương là Anh Đào, hóa hình thành một tiểu loli mặc váy công chúa trắng tinh khiết.

Dáng người không cao, chỉ tầm một mét năm, đôi mắt to tròn, khuôn mặt khả ái, cái miệng nhỏ như trái anh đào, tóc buộc hai bím đuôi ngựa, nhưng vòng một trước ngực lại cực kỳ đẫy đà.

“Ta đang đợi bạn ta.” Bố Phương cười nói.

“Chủ nhân, em có thể tìm bạn giúp người, người cần em giúp không?” Anh Đào hỏi.

“Ừ.” Bố Phương gật đầu.

“Vâng thưa chủ nhân.” Anh Đào mỉm cười, thay đổi thủ ấn, miệng niệm chú ngữ.

Chỉ thấy trong không khí sáng lên từng điểm tinh quang, tinh quang mở rộng bằng nắm tay, khi ánh sáng tan đi, xuất hiện hàng trăm con bướm phát sáng.

“Đi đi, giúp chủ nhân tìm bạn của người.” Anh Đào nói xong, phất bàn tay ngọc ngà.

Hàng trăm con bướm chia thành mấy đường bay đi tìm Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng.

“Chủ nhân, không bao lâu nữa chúng sẽ mang vị trí của bạn người về.” Anh Đào nhìn Bố Phương nói.

“Liệu chúng có đi lòng vòng trong mộ đạo rồi không tìm thấy đường về không?” Bố Phương tò mò hỏi.

“Sẽ không lạc đâu ạ.

Chúng có thể cảm ứng được vị trí của em.” Anh Đào giải thích.

“Ồ, ta hiểu rồi.” Bố Phương gật gù.

Mười phút sau.

Hàng trăm con bướm phát sáng lần lượt bay về.

Chương 99

Có mười mấy con bay đến trước mặt Anh Đào.

Cô bé nhìn vào mắt chúng, sau đó phất tay giữ lại vài con để dẫn đường, những con khác liền biến mất.

"Chủ nhân, trong mộ thất này ngoài hai người bạn kia của người, còn có ba nhóm người nữa." Anh Đào giơ ba ngón tay lên.

Ngoài Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng, còn có ba nhóm người khác?

Nghe vậy, Bố Phương cảm thấy hơi kinh ngạc.

Trong nguyên tác, ngoài bộ ba Trương - Nhị - Tề (Phật gia, Nhị gia, Bát gia) ra thì đâu có ai khác.

Lần này cư nhiên xuất hiện thêm ba nhóm.

Bố Phương vội châm điếu thuốc lá để trấn tĩnh, nhìn Anh Đào hỏi: "Hai người bạn của ta không sao chứ?" "Tạm thời an toàn ạ." Anh Đào đáp.

"Vậy được, cho bướm dẫn đường, đi tìm người bạn gần ta nhất trước." Bố Phương đứng dậy khỏi mặt đất.

"Vâng thưa chủ nhân." Anh Đào gật đầu, nói những lời Bố Phương không hiểu với ba con bướm đang bay giữa không trung.

Một trong ba con nghe xong liền gật đầu, bay lên trước dẫn đường.

"Đúng rồi Anh Đào, ba nhóm người kia là ai, em biết không?" Bố Phương vừa đi vừa tò mò hỏi.

"Xin lỗi chủ nhân, Anh Đào không quen, nhưng em có thể miêu tả

đơn giản.” Anh Đào nói: “Nhóm thứ nhất là một ông lão và một con gà.

Nhóm thứ hai có năm người, bốn nam một nữ.

Nhóm thứ ba số lượng rất đông, khoảng hơn một trăm người.” Một người một gà?

Bố Phương đoán ngay là Ngô Công Vương (Vua Rết) và Nộ Tình Kê (Gà trống).

Nhóm thứ hai và nhóm thứ ba thì Bố Phương chưa biết là ai.

“Ò ó o!” Bố Phương đột nhiên nghe thấy tiếng Nộ Tình Kê gáy, nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy Nộ Tình Kê đang tưng tưng chạy tới.

Theo sau là Ngô Công Vương trong hình hài một lão giả lưng gù đeo mặt nạ.

“Chủ nhân, hình như em nghe hiểu tiếng gà, nó bảo: Chủ nhân, cuối cùng cũng tìm thấy người rồi.” Anh Đào há hốc mồm ngạc nhiên.

Nhìn thấy tiểu loli, Nộ Tình Kê ném cho một ánh mắt khinh bỉ.

“Không phải gà thường đâu, là phượng hoàng hiếm thấy trên đời đấy.

Anh Đào, sau này gọi nó là Nộ Tình Kê.” Bố Phương nói.

“Chủ nhân, em biết rồi.” Anh Đào gật đầu.

“Ngô Công Vương, ngươi và Nộ Tình Kê đi trong mộ thất có phát hiện hai nhóm người kia không?” Bố Phương hỏi mấy người đang đi theo sau bướm dẫn đường.

“Gặp một nhóm, bốn nam một nữ.” “Bọn họ không biết mấy người chúng tôi, thấy tôi và Nộ Tình Kê thì liền trốn đi.” “Tôi và Nộ Tình Kê đi tìm, nhưng trong mộ thất cứ đi lòng vòng mãi, chẳng thấy

ai, may mà tìm được chủ nhân.” Ngô Công Vương nói.

“Thế à, vậy còn đám người kia là người nước nào?

Trung Quốc hay người nước ngoài?” “Cái này tôi không rõ.” Ngô Công Vương lắc đầu.

“Được rồi.” Bố Phương nói xong quay sang Anh Đào: “Cho bướm bay nhanh hơn chút.” Hắn lo Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng xảy ra chuyện.

“Vâng chủ nhân.” Anh Đào gật đầu thúc giục đàn bướm.

Bố Phương và mấy người chạy theo sau, rất nhanh, bướm bay vào một mộ đạo rồi dừng lại.

Bố Phương chạy vào, nhìn thấy Trương Khải Sơn.

Đối phương đang cầm một cái xẻng công binh, định đào vách động.

Bố Phương vội vàng hét lên: “Đừng đào!” “Bố Phương huynh đệ?” Nghe tiếng, Trương Khải Sơn sững người, quay đầu lại nhìn thì thấy Bố Phương, còn có thêm một tiểu mỹ nhân loli, một lão giả và một con gà.

“Tôi phát hiện thổ chất vách động ở đây tơi xốp, tôi nghĩ đào chỗ này có thể phá tường đi qua.” Trương Khải Sơn chỉ vào vách động nói.

“Chỗ này có cơ quan.” “Nếu đào vào sẽ kích hoạt bẫy, những mảnh kính trên tường sẽ như lưỡi dao sắc bén phóng về phía anh đấy.” Bố Phương khẳng định.

“Nghe cậu nói vậy, tôi thấy cách phá vách này quá mạo hiểm rồi.

Phải tìm lối khác thôi.” Trương Khải Sơn bỏ ý định đào tường.

Chương 100

"Nếu anh không tin lời tôi thì có thể kích hoạt cơ quan từ xa thử xem." Bố Phương nói.

"Được, để tôi xem có cơ quan thật không." Trương Khải Sơn đi đến bên cạnh Bố Phương, sau đó ném mạnh cái xẻng công binh trong tay vào chỗ vách đất tơi xốp kia.

Kết quả y như lời Bố Phương, những mảnh kính trên tường như lưỡi dao sắc lẹm phóng vút tới chỗ đó.

"Nếu không có Bố Phương huynh đệ đến kịp thời ngăn cản, e rằng tôi không chết cũng bị thương nặng." Trương Khải Sơn sợ hãi nói.

"Phật gia, có thể anh không biết, bên trong này ngoài tôi và anh với Nhị gia ra, còn có hai nhóm người nữa." "Việc cấp bách bây giờ là đi tìm Nhị gia, tôi lo Nhị gia lành ít dữ nhiều." Bố Phương nói.

"Được, chúng ta đi tìm Nhị gia ngay." Trương Khải Sơn gật đầu.

Hiện tại hắn vô cùng lo lắng cho an nguy của Nhị Nguyệt Hồng.

"Việc này không nên chậm trễ, Anh Đào, cho bướm dẫn đường đi tìm Nhị Nguyệt Hồng." Bố Phương giọng hơi gấp gáp nói với Anh Đào.

"Vâng chủ nhân." Anh Đào đáp một tiếng, ra lệnh cho bướm dẫn đường.

Bướm bay ra khỏi mộ đạo, hướng về một mộ đạo khác.

Bố Phương và Trương Khải Sơn vội vàng đuổi theo.

Dọc đường mộ đạo ngang dọc đan xen.

Cuối cùng bướm bay vào một gian mộ thất.

Bố Phương và mọi người chạy vào, thấy Nhị Nguyệt Hồng ở đó.

Thấy đối phương vẫn bình an vô sự, cả Bố Phương và Trương Khải Sơn đều thở phào nhẹ nhõm.

"Đến tìm tôi sao?" Nhị Nguyệt Hồng nhìn thấy Bố Phương và Trương Khải Sơn thì hơi ngạc nhiên hỏi.

"Bướm phát sáng dẫn bọn tôi tìm anh đấy." Bố Phương chỉ vào con bướm đang bay lơ lửng giải thích.

"Tôi hiểu rồi." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu: "Trước đó có mấy con bướm cứ lượn lờ cản đường tôi, nếu tôi đoán không lầm thì là do Bố Phương huynh đệ gọi đến tìm tôi." "Anh đoán không sai đâu." Bố Phương gật đầu.

"Nhị gia, anh có phát hiện gì không?" Trương Khải Sơn tò mò hỏi.

"Ở chỗ này tôi vô tình tìm thấy tộc huy gia tộc tôi, còn có tài liệu do Cậu tôi để lại.

Tộc huy chứng minh tổ tiên và Cậu tôi từng đến đây, chứng tỏ nơi này có đường sống." Nhị Nguyệt Hồng nghiêm túc nói.

"Nhị gia, không cần xem tài liệu Cậu anh để lại đâu, muốn ra khỏi nơi này cũng dễ thôi, dùng đạn sắt dò đường là được." Bố Phương nói.

"Để tôi thử xem." Nhị Nguyệt Hồng nói xong, móc trong người ra ba viên bi sắt, ném vào các lỗ hổng trong mộ thất, ghé tai lắng nghe.

Rất nhanh, nhờ thuật nghe gió dò đường, hắn đã tìm ra lối đi đúng.

"Mọi người theo tôi." Nhị Nguyệt Hồng nói với nhóm Bố Phương rồi đi về phía con đường chính xác.

Đi không bao lâu lại vào một mộ thất khác.

Nhị Nguyệt Hồng dùng phương pháp cũ, ném bi sắt, nghe gió dò

đường, dẫn dắt mọi người đi đúng hướng.

Khi bước vào gian mộ thất chính xác thứ mười tám, nhóm Bố Phương nghe thấy tiếng bước chân.

"Có người." "Mọi người cẩn thận." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng sắc mặt đều ngưng trọng, tập trung tinh thần.

Ngô Công Vương, Nộ Tình Kê và Anh Đào cũng theo bản năng chuẩn bị tư thế chiến đấu.

"Haizzz." "Tôi vào tìm Phật gia, người của đối phương thì không tìm thấy, bản thân lại bị kẹt trong cái mê cung này không ra được." "Biết sớm thế này tôi đã chẳng vào." Giọng nói phát ra từ một nam tử, nghe như đang oán trách.

"Giọng của Lão Cửu!" Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng nhìn nhau, cảm thấy kinh ngạc, buột miệng nói.

"Phật gia!

Nhị gia!" Ngay khi Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng còn đang ngạc nhiên, thì năm người gồm bốn nam một nữ bước vào mộ thất.

Trong đó có một nam tử tướng mạo tư văn, chính là Giải Cửu Gia, nhìn thấy hai người đứng trong mộ thất liền kêu lên theo bản năng.

Thấy Trương, Nhị hai người bất động, hắn còn tưởng mình bị ảo giác.

Mãi đến khi Trương Khải Sơn lên tiếng hắn mới biết là thật.

Chương 101

“Cửu gia, Lão Tam, Tam Nương, Lão Ngũ, Lão Lục, sao mọi người lại ở đây?” Trương Khải Sơn hỏi.

“Tôi lo cho an nguy của Phật gia nên kéo mấy người này vào cùng.” Ngũ Lão Cẩu cười nói.

“Thì ra là vậy.” Trương Khải Sơn đã hiểu.

Trong năm người này, trừ Hoắc Tiên Cô ra thì bốn người kia quan hệ với hắn đều rất tốt.

Hoắc Tiên Cô vào đây chắc là vì Nhị Nguyệt Hồng, bởi Trương Khải Sơn biết Hoắc Tiên Cô thích Nhị Nguyệt Hồng.

“Bố Phương, để tôi giới thiệu với cậu.

Vị tướng mạo nho nhã này là Hạ tam môn đệ cửu của Lão Cửu Môn, Giải Tiểu Tửu, từng du học nước ngoài, là trí thức.” “Vị này là Bình tam môn đệ ngũ, Ngũ Lão Cẩu, mũi hắn vì lần trộm mộ hồi trẻ trúng độc huyết thi nên bị phế rồi, giờ phải dựa vào nuôi chó để ngửi mùi đất.” “Vị này là Bình tam môn đệ lục, Hắc Bối Lão Lục, là một đao khách, một cây đao bảo kê cả một con phố.” “Vị này là Thượng tam môn đệ tam, Bán Tiệt Lý, hai chân hắn vì lần trộm mộ hồi trẻ bị đồng bọn hãm hại nên mất rồi, chỉ có thể dùng chân động vật thay thế để đi lại.” “Vị cuối cùng là Hạ tam môn đệ bát, Hoắc Tiên Cô.” Trương Khải Sơn chỉ vào năm người, lần lượt giới thiệu cho Bố Phương.

“Chào mọi người, tôi tên Bố Phương, rất vui được làm quen.” Bố Phương nhìn năm người cười nói.

Những người này đều là cao thủ trộm mộ trong Đạo Mộ Bút Ký,

thực lực không thể xem thường.

“Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?” Hoắc Tiên Cô nhìn Bố Phương khí chất xuất trần hỏi.

Cô cảm thấy Bố Phương so với Nhị Nguyệt Hồng, Trương Khải Sơn và những người khác trong Cửu Môn còn đẹp trai hơn, không kiềm được lòng mà rung động.

“Mười chín tuổi, sắp hai mươi rồi.” Bố Phương đáp.

“Ồ, vậy...” Hoắc Tiên Cô muốn nói lại thôi.

“Tam Nương, sao thế?” Giải Tiểu Tửu tò mò hỏi.

“Tôi không có gì.” Hoắc Tiên Cô cúi đầu nói.

Trước mặt mọi người Cửu Môn, cô không đủ dũng khí hỏi Bố Phương xem hắn có ngại tình chị em không.

“Tam Nương, không phải cô muốn trâu già gặm cỏ non đấy chứ.” Giải Cửu Gia cười trêu.

“Câm miệng cái đồ Lão Cửu thối tha, nói bậy bạ gì đó.” Hoắc Tiên Cô bực bội nói.

“Cửu gia, mấy người ở trong này có phát hiện ra ai khác không?” Bố Phương hỏi.

“Có.” “Đang đứng sau lưng cậu đấy.” Giải Cửu Gia nhìn về phía lão giả đeo mặt nạ và Nộ Tình Kê nói.

“Chủ nhân, tôi và Nộ Tình Kê trước đó đã gặp nhóm bốn nam một nữ này, chính là bọn họ.” Ngô Công Vương nói nhỏ với Bố Phương.

“Ta biết rồi.” Bố Phương đáp, rồi hỏi tiếp: “Ngoài một người một gà này ra, còn gặp ai khác không?” Hắn rất tò mò về nhóm người hơn một trăm tên kia.

“Không gặp ai cả.” Giải Cửu Gia thành thật trả lời.

“Được rồi.” Bố Phương gật đầu, hơi thất vọng.

“Nơi này không nên ở lâu, Nhị gia, anh dùng đạn sắt tiếp tục nghe gió dò đường đi.

Tôi nghi ngờ nhóm người đông đảo kia lai lịch bất thiện, người của tôi không vào được, nếu đụng độ cứng thì người mình ít, e là sẽ chịu thiệt.” Trương Khải Sơn sắc mặt ngưng trọng nói.

“Được.” Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, dùng đạn sắt dò đường, dẫn nhóm Bố Phương đi đúng hướng.

Nửa canh giờ sau, họ đến gian mộ thất cuối cùng, cũng có nghĩa là tìm được lối ra.

Ngoài một lối thoát, còn có một lối vào mộ thất chứa bảo vật.

Bố Phương nhìn lối vào mộ thất, hơi thở có chút dồn dập, hắn biết mảnh vỡ vẫn đồng nằm trong đó.

“Trong mộ thất này có thứ tôi cần.” Trương Khải Sơn nhìn cửa mộ thất nói.

Đây chính là mục đích cuối cùng của hắn.

“Phật gia, tôi vừa gieo một quẻ, trong mộ thất này có đại hung chi tượng.” “Vào đó là cửu tử nhất sinh.” “Xin Phật gia tam tư rồi hãy làm.” Tề Thiết Chủy lên tiếng khuyên can.

“Tâm ý tôi đã quyết, nhất định phải vào.” Giọng Trương Khải Sơn không cho phép nghi ngờ.

“Để tôi vào một mình đi, nếu một canh giờ sau tôi không ra thì mọi người hãy vào tìm.” Lúc này, Bố Phương lên tiếng.

“Được.” Nhóm Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

Trương Khải Sơn nói: “Tôi và cậu cùng vào.” “Được thôi, theo tôi.” Bố Phương nói.

Hắn biết thứ Trương Khải Sơn muốn tìm cũng giống hắn, là một mảnh vỡ vẫn đồng.

Chương 102

Bố Phương bước vào mộ thất, phát hiện bên trong là một thế giới nhỏ.

Hẳn là ảo ảnh do mảnh vỡ vẫn đồng tạo ra.

Trên đỉnh đầu là bầu trời sao tĩnh mịch rực rỡ, phía xa có một tòa cung điện.

Phía trên cung điện, những sợi xích sắt treo lơ lửng một cỗ quan tài bằng đồng xanh cổ xưa đầy bí ẩn.

"Thứ tôi muốn tìm chắc nằm trong quan tài đồng kia." Trương Khải Sơn lẩm bẩm.

"Đi thôi!" Bố Phương hô một tiếng, đi về phía cung điện.

Trong nguyên tác, Nhị Nguyệt Hồng xông vào mộ thất này, khoảng hơn một tiếng sau thì mình đầy thương tích chạy ra.

Rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, Bố Phương cũng không rõ.

"Gào!" Khi Bố Phương và Trương Khải Sơn đi đến trước cổng cung điện, một tiếng rồng ngâm vang vọng đất trời.

"?" Trương Khải Sơn nghe tiếng rồng ngâm, cơ thể run lên bần bật.

Trong lúc ngẩn ngơ, một con Giao Long húc vỡ cổng cung điện bay ra.

"Khủng bố như vậy sao!" "Bên trong cư nhiên có một con rồng, chắc là đang canh giữ quan tài đồng!" Trương Khải Sơn suy đoán.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Giao Long, có thể nâng cấp huyết mạch cho đối phương!" Tiếng hệ thống vang lên bên tai khiến Bố

Phương vui mừng.

Nếu có thể nâng cấp huyết mạch cho Giao Long, hắn lại có thêm một thủ hạ thực lực siêu cường.

"Gào!" Giao Long gầm lên giận dữ với Bố Phương và Trương Khải Sơn.

"Sóng âm tấn công." Bố Phương cảm thấy tai ù đi.

"Bố Phương, mau triệu hoán Tứ Tượng trong thần thoại đánh nổ nó đi!" Trương Khải Sơn hai tay ôm đầu, hét lớn với Bố Phương đứng bên cạnh.

"Hừ!" Bố Phương không để ý đến Trương Khải Sơn, rút Hắc Kim Cổ Đao, rạch ngón tay, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ bàn tay, hắn vỗ một chưởng xuống đất.

Giao Long ngửi thấy mùi huyết mạch mang theo long uy bá đạo, trong nháy mắt im bặt, trực tiếp nằm rạp xuống đất, không dám động đậy.

"Bố Phương, huyết mạch của cậu?" Trương Khải Sơn kinh ngạc hỏi.

"Long Vương Thần Huyết, mạnh hơn Cùng Kỳ Thần Huyết nhiều!" Bố Phương dõng dạc nói.

Huyết mạch của Trương Khải Sơn là Cùng Kỳ - một trong Tứ Hung thượng cổ.

Còn huyết mạch của hắn là Long Vương thống lĩnh thủy tộc trong truyền thuyết, thuộc về Tứ Linh!

"Hít!" Long Vương Thần Huyết?

Nghe Bố Phương nói, Trương Khải Sơn hít sâu một hơi, cảm thấy Bố Phương đúng là truyền nhân của Rồng!

Bố Phương đi đến trước mặt Giao Long, đặt tay lên đầu nó: "Nâng cấp huyết mạch!" "Nâng cấp thất bại!" "Đối phương không đồng ý nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!" "Đã ngu xuẩn mất khôn thì đừng trách ta thủ hạ vô tình!" Bố Phương lùi lại mười mét, thay đổi thủ ấn, niệm chú ngữ Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ tư - Địa Sát Lệnh: "Thái Thượng Chân Quân, Hạo Khí Trường Tồn, Thần Quỷ Vô Hình, Tru Thiên Tuyệt Địa!" "Bùm!" Bố Phương vỗ một chưởng xuống đất, kích hoạt chuỗi đại bạo phát từ mặt đất!

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Từng tiếng nổ lớn vang lên!

Giao Long nằm trong phạm vi vụ nổ, bị nổ da tróc thịt bong!

Cung điện cũng bị vạ lây, bị nổ sập!

Trương Khải Sơn biết, nếu Giao Long không bị huyết mạch của Bố Phương trấn áp thì đã sớm đánh cho hai người tơi bời hoa lá rồi.

"Gào!" Giao Long rống lên đau đớn một tiếng dài, sau đó thân hình to lớn đổ rầm xuống đất.

"Đinh!" "Ký chủ đánh giết Giao Long!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +50000!" Bố Phương hài lòng gật đầu, chỉ còn thiếu một vạn điểm nữa là có thể nâng cấp Long Vương Thần Huyết.

"Giao Long giải quyết xong rồi, Bố Phương huynh đệ, tiếp theo chúng ta làm sao đưa quan tài đồng xuống đây?" Trương Khải Sơn tò mò hỏi.

"Tôi cũng chưa biết!" Bố Phương lắc đầu.

"Chủ nhân." Lúc Bố Phương đang tìm cách thì Ngô Công Vương

và Nộ Tình Kê đi tới.

"Đến đúng lúc lắm!" "Ngô Công Vương, bay lên đó!" Bố Phương chỉ vào quan tài đồng giữa không trung.

Chương 103

"Được!" Ngô Công Vương gật đầu, hóa hình thành Lục Sí Ngô Công (Rết sáu cánh), vỗ sáu cái cánh mỏng như cánh chuồn chuồn bay lên.

"Chủ nhân, tôi lên rồi, tiếp theo làm gì?" Lục Sí Ngô Công bay lên trên quan tài đồng, hóa hình lại thành lão giả hỏi xuống.

"Đỡ lấy bảo đao của ta!" Bố Phương ném thanh Hắc Kim Cổ Đao lên.

Ngô Công Vương nhìn thanh bảo đao sắc bén bay tới, toát mồ hôi lạnh, may mà hắn đủ bình tĩnh bắt được đao.

"Ngô Công Vương, dùng đao của ta chặt đứt xích sắt treo quan tài, để nó rơi xuống!" Bố Phương chỉ đạo.

"Đã rõ!" Ngô Công Vương gật đầu, hai tay cầm Hắc Kim Cổ Đao giơ lên quá đầu, chém mạnh xuống.

"Keng!" Xích sắt bị chặt đứt, quan tài đồng lập tức mất thăng bằng, Ngô Công Vương suýt nữa thì ngã xuống, may mà một tay bám được vào quan tài.

"Keng!" "Keng!" "Keng!" Các dây xích liên tiếp bị Ngô Công Vương chém đứt, quan tài đồng cùng Hắc Kim Cổ Đao cùng rơi xuống.

Ngô Công Vương phản ứng cũng rất nhanh, trực tiếp hóa thành Lục Sí Ngô Công bay xuống theo.

"Rầm!" Quan tài đồng nện xuống đất, phát ra âm thanh trầm trọng.

"Chủ nhân, bảo đao của người." Ngô Công Vương nhặt Hắc Kim Cổ Đao dưới đất lên, đi đến trước mặt Bố Phương, vẻ mặt cung kính

dâng lên bằng hai tay.

“Làm tốt lắm.” “Khi nào rảnh ta sẽ tìm cho ngươi một con rết cái.” Bố Phương cầm lấy đao, cười nói với Ngô Công Vương.

“Cảm ơn chủ nhân.” Ngô Công Vương nghe vậy thì kích động.

“Ò ó o!” Nộ Tình Kê kêu lên mấy tiếng, vẻ mặt không vui.

“Chủ nhân, Nộ Tình Kê bảo hình như người quên tìm gà mái cho nó rồi.” Ngô Công Vương cười nói.

“Ra ngoài rồi ta tìm cho.” Bố Phương mỉm cười nói.

Trước đó hắn định tìm mấy con gà mái cho Nộ Tình Kê nhưng lại quên mất.

Nghe Bố Phương nói vậy, Nộ Tình Kê mới hài lòng gật đầu.

“Bên ngoài quan tài đồng có hình rồng, rốt cuộc bên trong chứa ai vậy?” Trương Khải Sơn đi quanh quan tài vài vòng, không khỏi nhíu mày. "Người được táng bên trong, thân phận có lẽ không tầm thường." Bố Phương nhìn quan quách bằng thanh đồng, nói. "Tôi cũng muốn xem xem, bên trong là thần thánh phương nào." Trương Sơn đáp. "Mở quan tài." Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, ra hiệu. "Được!" Trương Sơn gật đầu, đặt hai tay lên nắp quan tài, cắn răng vận sức, đẩy nắp quan tài ra.

Chỉ thấy bên trong có một ông lão thi thể vẫn được bảo tồn hoàn hảo, mặc một bộ hoàng bào, trông như một vị hoàng đế cổ đại, trong tay nắm chặt một mảnh vỡ thiên thạch bằng đồng.

Nhìn thấy mảnh vỡ 【Thanh Đồng Vẫn】, Trương Sơn tâm trạng kích động, trực tiếp đưa tay định chộp lấy. "Đừng vội!" Bố Phương ngăn Trương Sơn lại. "Sao vậy?" Trương Sơn thắc mắc.

Bố Phương không trả lời, vươn một tay ra, bóp nát cổ ông già.

Sau đó từ trong tay ông ta lấy mảnh vỡ Vẫn Đồng ra.

Vẫn Đồng vừa rời khỏi tay ông lão, thi thể lập tức hủ hóa thành tro bụi.

Bố Phương biết rõ năng lực của Vẫn Đồng có thể khiến người ta trường sinh bất lão, nếu người chết nắm trong tay thì thi thể có thể bất hủ. "Bố Phương, có thể giao mảnh vỡ Vẫn Đồng cho tôi không?" Trương Sơn đưa ra một bàn tay, ra hiệu Bố Phương đưa mảnh vỡ thanh đồng cho mình. "Ngại quá!

Thứ này đối với tôi rất quan trọng!" Bố Phương nắm chặt mảnh vỡ, nói. "Bố Phương, có thể hứa với tôi một chuyện không?" Trương Sơn hỏi. "Mời nói." "Tôi hy vọng cậu có thể bảo vệ tốt mảnh vỡ thanh đồng, đừng để bọn Nhật hoặc những kẻ tâm địa đen tối đoạt được." Trương Sơn nói. "Tôi đồng ý." Bố Phương vẻ mặt nghiêm túc. "Ừ." Trương Sơn gật đầu.

Chương 104

"Bên trong không còn gì nữa, chúng ta ra ngoài đi!" Bố Phương nói.

Hắn biết mảnh vỡ Vẫn Đồng tổng cộng có ba mảnh, hai mảnh còn lại, một mảnh nằm dưới Thánh thụ, một mảnh nằm ở Trương gia cổ lâu. "Được." Trương Sơn gật đầu, cùng Bố Phương kết bạn đi ra khỏi mộ thất. "Phật gia, tìm được đồ chưa?" Tạ Tiểu Tửu nhìn hai người đi ra từ trong mộ thất, hỏi. "Đồ thì tìm thấy rồi, nhưng không ở trong tay tôi mà ở chỗ Bố Phương." Trương Sơn nói thật. "Bố Phương, rốt cuộc là thứ gì, có thể cho tôi xem một chút không?" Tạ Cửu Gia hỏi. "Mảnh vỡ Vẫn Đồng." Bố Phương trả lời, rồi thu mảnh vỡ vào trong không gian hệ thống. "Ách." Tạ Cửu Gia gật đầu. "Đi thôi, chúng ta ra khỏi cổ mộ, tôi không muốn ở lại đây nữa." Ngũ Lão Cẩu lên tiếng.

Lời vừa dứt, một trận tiếng bước chân vang lên. "Tiếng bước chân rất loạn, là một nhóm người khác." Bố Phương khẳng định. "Tôi đảo muốn xem xem, là kẻ nào dám trộm mộ!" Trương Sơn nhìn về phía lối vào mộ thất.

Không bao lâu sau, chỉ thấy một gã đàn ông trung niên dáng người thấp bé đi vào mộ thất.

Hắn mặc quân phục Nhật Bản, tay cầm một thanh võ sĩ đao.

Sau lưng là hai hàng binh lính đội hình chỉnh tề. "Bát dát nha lộ!" (Đồ ngu) "Cư nhiên có người ở đây!" Tên chỉ huy Nhật Bản thẹn quá hóa giận quát. "Lục Sí Ngô Công, Nộ Tình Kê, lên." Bố Phương lười nói nhảm với bọn Nhật, quả đoán tiên phát chế nhân.

Ngô Công Vương trực tiếp hóa hình thành con rết sáu cánh khổng lồ, bò về phía bọn lính Nhật. "Ba dát!" "Nổ súng!" Tên chỉ huy Nhật

kinh hãi, sợ gần chết, trực tiếp vung đao chỉ về phía Lục Sí Ngô Công, ra lệnh cho thủ hạ khai hỏa. "Đoàng." Tiếng súng vang lên.

Đạn bắn vào người Lục Sí Ngô Công nhưng chẳng khác nào gãi ngứa.

Nộ Tình Kê thì gà tặc hơn, núp sau đuôi Lục Sí Ngô Công, để con rết làm bia đỡ đạn. "Giết." Bố Phương hét lớn một tiếng, cầm Hắc Kim Cổ Đao lao lên. "Đừng, đừng giết tôi!" Tên chỉ huy Nhật nhìn thấy con rết khổng lồ, trực tiếp vứt bỏ trường thương trong tay, cầu xin tha mạng.

Lục Sí Ngô Công chẳng thèm để ý, cắn một phát, trực tiếp nuốt chửng nửa người tên chỉ huy Nhật vào bụng.

Nộ Tình Kê cũng rất hung mãnh, nhảy lên nhảy xuống, đánh cho bọn lính Nhật tơi bời hoa lá. "Phập!" Bố Phương gia nhập chiến đấu, một đao đâm chết một tên lính Nhật. "Quân Nhật lòng quân đại loạn, giết!" Trương Sơn hô lớn một tiếng, cầm một con dao găm sắc bén lao lên. "Lão Ngũ, Lão Lục, Tam Nương, Lão Cửu, chúng ta cũng lên!" Bán Tiết Lý nói. "Ừ!" Mấy người gật đầu, cùng xông lên. "A!" Một tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên.

Nhìn sang, chỉ thấy Hắc Bối Lão Lục vô cùng bạo lực đâm một đao vào háng của một tên lính Nhật. "Lão Lục, ác thật!" Tạ Tiểu Tửu cảm thán. "Ngô Công Vương, Nộ Tình Kê, đừng giết nữa.

Để lại vài tên cho ta." Bố Phương sau khi giết chết một tên lính, ra hiệu cho hai sủng vật dừng tay. "Vâng, chủ nhân." Lục Sí Ngô Công hóa hình thành một ông lão, cung kính nói với Bố Phương. "Bố Phương, sao không một hơi giết sạch bọn chúng, còn giữ lại vài tên làm gì?" Tạ Cửu Gia tò mò hỏi. "Lát nữa cậu sẽ biết." Bố Phương cúi người, từ thắt lưng một tên lính Nhật lấy xuống hai quả lựu đạn, sau đó đi về phía năm sáu tên tù binh đang bị khống chế.

Chương 105

"Đừng giết tôi." "Tôi trên có mẹ già dưới có con thơ." "Cầu xin đừng giết tôi." Bọn lính Nhật nhìn Bố Phương đi tới, khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem. "Bốp!" Bố Phương vung tay, tát một cái vào mặt một tên. "Ở trước mặt tao mà giả vờ đáng thương à?" Bố Phương lạnh lùng nói xong, cảm thấy tát một cái chưa đã, lại tát thêm một cái nữa, đánh cho mặt tên lính Nhật lệch hẳn đi. "Hu hu hu." Tên lính đau đớn khóc nức nở. "Ngô Công Vương, tụt quần bọn chúng ra." Bố Phương chỉ đạo. "Vâng chủ nhân." Ngô Công Vương gật đầu, tụt quần mấy tên lính Nhật.

Bố Phương rút chốt lựu đạn, ném vào trong quần tên lính Nhật, nói: "Ném ra xa." Ngô Công Vương vác tên lính đó lên, trực tiếp ném ra ngoài. "Uỳnh!" Một tiếng nổ lớn, tên lính bay giữa không trung, lựu đạn trong quần phát nổ tan xác. "Làm hay lắm!" Nhóm người Trương Sơn đều cảm thấy trong lòng vô cùng thống khoái. "Mấy tên còn lại, giao cho Lục gia." Bố Phương nhìn Hắc Bối Lão Lục, một kẻ tàn nhẫn, cười nói. "Được!" Hắc Bối Lão Lục cầm con dao găm sắc bén đi tới.

Mất một phút để biến mấy tên quỷ tử thành thái giám, sau đó ném lựu đạn vào quần. "Xong rồi, quân Nhật toàn quân bị diệt, chúng ta về Trường Sa thôi!" Bố Phương nói.

Mọi người đều gật đầu, đi ra khỏi cổ mộ trong mỏ quặng.

Ra đến bên ngoài, Trương Sơn ra lệnh cho Lão Lục của Cửu Môn đi gọi Kỳ Thiết Chủy, Trương Phó quan và những người khác rút lui.

Trở về thành Trường Sa.

Mọi người tụ tập tại phủ của Trương Sơn, ăn một bữa cơm.

Ăn xong, Trương Sơn nhìn Bố Phương đang bước ra cửa, vội vàng đi theo: "Bố Phương huynh đệ." "Có việc gì không?" Bố Phương hỏi. "Hiện tại thành Trường Sa trong lo ngoài khốn, thời gian tới tôi có thể sẽ phải ở lì trong doanh trại quân đội, nếu có việc gì, cậu có thể đến quân doanh tìm tôi." Trương Sơn nói. "Được." Bố Phương gật đầu, sau đó cáo biệt Trương Sơn. "Ngô Công Vương, đi điều tra xem Bạch Kiều Trại ở đâu." Bố Phương nhìn Ngô Công Vương đi sau lưng, nói.

Mảnh vỡ Vẫn Đồng trong mỏ quặng cổ mộ hắn đã không lấy, mục tiêu tiếp theo của Bố Phương là mảnh vỡ dưới thánh thụ ở Bạch Kiều. "Vâng, chủ nhân." Ngô Công Vương gật đầu, đi về phía ngoại thành Trường Sa. "Cục tác, cục tác!" Nộ Tình Kê kêu lên vài tiếng với Bố Phương. "Bảo tao đi tìm gà mái cho mày hả?" Bố Phương hỏi.

Nộ Tình Kê gật đầu lia lịa. "Được rồi, giờ tao đi ra chợ mua cho mày vài con." Bố Phương mỉm cười, dẫn Nộ Tình Kê vào chợ.

Trong chợ người đông nghìn nghịt. "Dì ơi, bán cho tôi vài con gà mái, loại còn sống ấy." Bố Phương đến một hàng bán gà, cười nói. "Được, chờ chút." Người phụ nữ trẻ mỉm cười, thò tay vào lồng bắt ba con gà mái già, trói chân lại, cân lên rồi đưa cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy ba con gà, trả tiền rồi xách về nhà.

Về đến tứ hợp viện, Bố Phương ném ba con gà mái vào một căn phòng.

Nộ Tình Kê nóng lòng nóng ruột đi vào, còn rất nhân tính hóa dùng một chân đóng cửa lại. "Cục tác!" Tiếng gà mái kêu thất thanh vang lên.

Bố Phương đứng ở cửa nghe một lúc, mỉm cười rồi rời đi. "Tướng công, thời gian chàng không ở nhà, thiếp nhớ chàng siêu cấp." Y Tân Nguyệt ngồi trên ghế sofa, thấy Bố Phương đi vào liền nũng

nịu nói. "Phu nhân, ta biết rồi." Khóe miệng Bố Phương nhếch lên một nụ cười, cùng Y Tân Nguyệt ôm nhau sưởi ấm.

Chiều hôm sau.

Chương 106

Bố Phương nằm trên ghế sofa ở phòng khách, hưởng thụ Đường Quả (Hồ Ly Tinh) mát xa.

Y Tân Nguyệt đã đi Hồng phủ tìm Nha Đầu, có Nãi Đường âm thầm bảo vệ. "Chủ nhân, vị trí Bạch Kiều Trại tôi đã điều tra xong." Ngô Công Vương đi vào tứ hợp viện, cung kính báo cáo. "Tốt, ta biết rồi." Bố Phương đứng dậy khỏi sofa, đi đến căn phòng của Nộ Tình Kê.

Mở cửa phòng ra nhìn, chỉ thấy lông gà rụng đầy đất, trên sàn là ba con gà mái nằm bất động, sùi bọt mép, mắt trợn ngược.

Nộ Tình Kê lúc này đang nằm trên giường ngủ say sưa.

Đêm qua có vẻ làm việc quá sức rồi.

Bố Phương nhẹ nhàng đóng cửa lại, không quấy rầy Nộ Tình Kê nghỉ ngơi. "Ngô Công Vương, đưa ta đi Bạch Kiều Trại." Bố Phương nói. "Vâng." Ngô Công Vương gật đầu, dẫn Bố Phương đi. "Bố Phương, cậu muốn đi đâu đấy?" Kỳ Thiết Chủy cải trang thành đạo sĩ, đi trong thành Trường Sa làm chút buôn bán bói toán, phát hiện Bố Phương và một ông lão đi ngang qua, vội vàng lên tiếng hỏi. "Đi Bạch Kiều Trại, ông có muốn đi không?" Bố Phương cười hỏi. "Đi chứ.

Dù sao tôi cũng đang rảnh." Kỳ Thiết Chủy nhận lời ngay. "Vậy được, đi theo tôi." Ra khỏi thành Trường Sa, Ngô Công Vương dẫn Bố Phương và Kỳ Thiết Chủy đi về hướng Bạch Kiều Trại. "Chủ nhân, tôi nghe ngóng được là người Bạch Kiều Trại có chút bài xích người Hán." Ngô Công Vương nói. "Ừ." Bố Phương đáp một tiếng. "Bố Phương nhìn kìa, có một tên béo đầu trọc bị người ta đuổi từ trong quán ra ngoài đường." Kỳ Thiết Chủy chỉ vào cửa một quán

bánh bao, cười nói. "Tôi thấy rồi." Bố Phương cũng nhìn sang.

Hắn biết tên béo đầu trọc này là kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh. "Trời sắp tối rồi, chúng ta vào ngôi nhà hoang phía trước nghỉ ngơi đi." Bố Phương chỉ vào một căn nhà bỏ hoang không người ở. "Được, không vấn đề." Kỳ Thiết Chủy cười nói.

Ba người Bố Phương đi vào nhà hoang.

Vừa ngồi xuống thì tên béo đầu trọc kia cũng nghênh ngang đi vào. "Ba người các ngươi, thức thời thì mau cút đi.

Đây là chỗ của Bàn gia." Tên béo đầu trọc vừa vào đã lớn lối quát tháo. "Chỗ này bọn tôi vào trước, có cút thì cũng là anh cút mới đúng." Bố Phương ngồi trên một chiếc ghế rách, nhìn tên béo nói. "Tao hỏi lại một lần nữa, có cút không hả?" Tên béo trừng mắt. "Cút là như thế nào, anh làm mẫu cho tôi xem đi." Bố Phương cười khẩy. "Dám trêu chọc tao à, không cho mày chút màu sắc thì mày không biết Bàn gia lợi hại thế nào." Tên béo xắn tay áo, đi đến trước mặt Bố Phương, đấm một quyền xuống! "Bốp!" Bố Phương phản ứng thần tốc, đứng dậy đá một cước khiến tên béo bay ra xa mấy mét. "Phụt!" Tên đầu trọc ngã xuống đất, ôm ngực thổ huyết, oán trách: "Huynh đệ, ra tay cũng ác quá rồi đấy!" "Ác sao?" Bố Phương lắc đầu, thản nhiên nói: "Tôi đã thủ hạ lưu tình rồi, chưa dùng hết sức đâu, không thì anh chết chắc." "Được rồi!" Tên béo lồm cồm bò dậy, nói với Bố Phương: "Chúng ta không đánh không quen biết, tôi tên là Vương Bàn Tử, xin hỏi các hạ tôn tính đại danh?" "Bố Phương!" "Hóa ra là Bố Phương huynh đệ." Vương Bàn Tử lau vệt máu ở khóe miệng, cười híp mắt đi đến ngồi cạnh Bố Phương: "Không biết Bố Phương huynh đệ đến Bạch Kiều Trại là có việc gì?" "Đoán xem, đoán đúng có thưởng." Bố Phương cười hàm súc. "Để tôi xem nào." Người tự xưng là Vương Bàn Tử xoa cằm, nhìn chằm chằm, nước miếng bỗng nhiên chảy ra. "Tên béo này không phải là muốn ăn thịt người đấy chứ." Kỳ Thiết Chủy dở

khóc dở cười nói. "Không rõ nữa." Bố Phương lắc đầu.

Trong nguyên tác, gã đầu trọc này đúng là tên Bàn Tử. "Hừ hừ." Vương Bàn Tử hắng giọng, cười tủm tỉm nói: "Đến Bạch Kiều Trại, nhất định là đang đánh chủ ý lên Đại Thổ Ty Thời Hoài Thiền rồi." "Đều bị đoán trúng rồi?" Bố Phương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Trong nguyên tác, Bạch Kiều Trại có một đại mỹ nữ tên là Thời Hoài Thiền, là thủ lĩnh Bạch Kiều.

Chương 107

Mục đích cuối cùng của Bố Phương là lấy mảnh vỡ Vẫn Đồng dưới thánh thụ, nhưng hắn cũng có ý đồ với Thời Hoài Thiền.

Dù sao đối phương cũng là đại mỹ nữ.

Bố Phương đã xuyên không đến thế giới Đạo Mộ này thì mỹ nữ đều muốn, một người cũng không buông tha. "Các cậu có thể không biết, thật ra tôi thầm mến đại mỹ nữ Đại Thổ Ty lâu rồi." Vương Bàn Tử nói. "Thích thì theo đuổi đi." Kỳ Thiết Chủy xúi giục. "Ông không hiểu đâu." Vương Bàn Tử nói. "Tôi không hiểu?

Cười chết tôi, tôi cũng là tay lão luyện tình trường đấy nhé." Kỳ Thiết Chủy phản bác. "Ha ha, một tên thầy bói nửa mùa mà đòi là lão luyện tình trường." Vương Bàn Tử bĩu môi: "Ông có thể chưa nghe câu 'Có lẽ buông tay mới có thể đến gần'.

Nếu tôi tỏ tình với Đại Thổ Ty mà bị từ chối, sau này gặp mặt sẽ rất xấu hổ, hiểu không?" "Nói cũng có chút đạo lý." Kỳ Thiết Chủy nghiêm túc suy nghĩ. "Bàn Tử, anh có thể chưa nghe câu 'Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mạc cường cầu' (Trong mệnh có thì cuối cùng sẽ có, trong mệnh không có thì chớ cưỡng cầu).

Nhưng mà, muốn có được thì phải theo đuổi mới được!

Không thì anh sẽ bỏ lỡ Đại Thổ Ty cả đời đấy." Bố Phương vỗ vai Vương Bàn Tử. "Tôi không có dũng khí theo đuổi Đại Thổ Ty, hay là cậu giúp tôi đi!" Vương Bàn Tử cười nói. "Được!" Bố Phương nhận lời ngay. "..." Vương Bàn Tử nghẹn lời.

Không ngờ tên Bố Phương này lại đồng ý dứt khoát như vậy. "Bàn Tử, trong trại không phải có một thủ lĩnh người Hán, dưới trướng có một đám người Hán làm việc sao?" Bố Phương hỏi. "Đúng

vậy." Vương Bàn Tử gật đầu. "Dẫn tôi đi gặp tên thủ lĩnh người Hán đó." Bố Phương nói. "Được." Vương Bàn Tử sảng khoái đồng ý. "Ngô Công Vương, trốn vào bóng tối đi." Bố Phương ra lệnh. "Vâng chủ nhân." Ngô Công Vương gật đầu.

Vương Bàn Tử dẫn hai người Bố Phương đến bang phái người Hán.

Bố Phương gặp tên thủ lĩnh, gã này trông hung thần ác sát, tuyệt đối không phải loại thiện lương. "Hai người đến đây có việc gì?" Thủ lĩnh người Hán hỏi. "Gia nhập bang phái." Bố Phương đáp. "À." Gã thủ lĩnh gật đầu: "Bang phái người Hán của bọn ta đều không phải hạng xoàng, hai người muốn gia nhập thì cần phải đánh bại mười tên thủ hạ của ta.

Thành công thì được gia nhập, thất bại mà bị đánh chết thì ráng chịu." "Hai người bọn tôi đánh mười người?" Kỳ Thiết Chủy sững sờ, vội cười nói: "Bớt đi chín người được không?" "Không được!" Gã thủ lĩnh cự tuyệt ngay. "Mười người ít quá, có bao nhiêu người thì lên hết bấy nhiêu đi." Bố Phương vẻ mặt vô cảm nói. "Đừng mà Bố Phương, mười người đủ làm tôi bị thương rồi, tôi biết cậu mạnh, nhưng đánh nhau hỗn loạn cậu có thời gian bảo vệ tôi không?

Tôi với ông Bàn Tử ở đây đâu có chịu đòn giỏi." Kỳ Thiết Chủy vội nói. "Người trẻ tuổi, khẩu khí lớn đấy." Thủ lĩnh người Hán nghe Bố Phương nói thì giật mình.

Đối phương trong mắt gã chỉ là thanh niên mười tám đôi mươi, đừng nói mười người, e là một người đàn ông trung niên hắn cũng đánh không lại. "Sao, không nghe thấy lời tôi nói à?" Bố Phương ánh mắt lăng lệ nhìn gã thủ lĩnh. "Hít!" Gã thủ lĩnh nhìn vào mắt Bố Phương, cảm nhận được sự sợ hãi, thân thể run lên, vội vàng hét ra ngoài: "Anh em, tập hợp!" "Người trẻ tuổi, thủ hạ của ta đều ở bên

ngoài chờ, ra ngoài mà đánh." Gã nói. "Nếu tôi lỡ tay đánh chết người, tôi có phải chịu trách nhiệm không?" Bố Phương nhịn không được hỏi. "Không cần!" Gã thủ lĩnh khẳng định.

Chương 108

"Ừ." Bố Phương gật đầu, xắn tay áo bước ra khỏi nhà. "Anh em, tên nhóc này cuồng vọng tự đại, muốn một mình đánh tất cả chúng ta.

Lát nữa khai chiến, nhớ kỹ, phải dạy dỗ hắn thật tàn nhẫn vào." Gã thủ lĩnh hét lên với đám đàn em. "Ha ha ha." "Cười chết mất." "Một mình chấp hết bọn ta?

Ta có hơn một trăm người đấy, nhổ nước bọt cũng đủ dìm chết nó." Một gã đàn ông đứng ở hàng đầu cười cợt.

Lời vừa dứt, mặt hắn trực tiếp nở hoa. "Uỳnh!" Bố Phương thấy đối phương khinh thường, trực tiếp tung ra một quyền đầy uy lực, đấm thẳng vào mặt đối phương, khiến đầu hắn nát bét. "Khủng bố như vậy." Đám người Hán sợ đến run lẩy bẩy. "Huynh đệ, ta có mắt như mù, không biết cậu là người luyện võ.

Ta đồng ý cho cậu gia nhập, cho cậu làm phó thủ lĩnh." Gã thủ lĩnh thấy thủ hạ bị đấm nát đầu, vội vàng lên tiếng.

Phó thủ lĩnh?

Bố Phương lắc đầu: "Tôi muốn làm thủ lĩnh." "..." Gã thủ lĩnh mặt lộ vẻ khó xử. "Tôi chỉ đùa với anh thôi." Bố Phương cười nói.

Hắn biết cốt truyện, biết gã thủ lĩnh này là tay sai của Đại hộ pháp Bạch Kiều Trại. "Phù." Gã thủ lĩnh thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói với đám đông: "Ta cần trưng tập một nhóm thủ hạ, tiến vào Tử Nhân Cốc để lo liệu việc an táng con của Đại Thổ Ty." "Tử Nhân Cốc?

Đó là nơi đi dễ khó về mà." "Tôi không đi đâu." Mọi người nghe đến Tử Nhân Cốc liền muốn rút lui. "Mọi người muốn có tiền thì không còn cách nào khác." Gã thủ lĩnh nói.

Sau đó hắn chọn ra hơn ba mươi người, trong đó có Bố Phương và Kỳ Thiết Chủy.

Bố Phương biết rõ, hơn ba mươi người này thực ra là đi chôn cùng (hoặc đi nộp mạng).

Con của Đại Thổ Ty Thời Hoài Thiền chết yểu là do Đại hộ pháp giết.

Đại hộ pháp cũng là chú nhỏ của Đại Thổ Ty, hai người không hợp nhau.

Hắn muốn cướp ngôi, nên lên kế hoạch giết con của cô trước, rồi trên đường đưa tang vào Tử Nhân Cốc sẽ cho sát thủ giết luôn Đại Thổ Ty.

Kế hoạch tuy tốt, nhưng có Bố Phương ở đây, mọi chuyện sẽ khác. "Những người được chọn, đi theo ta." Gã thủ lĩnh dẫn nhóm Bố Phương đến một nơi bày tế đàn trong Bạch Kiều Trại. "Bố Phương huynh đệ, lát nữa sẽ được gặp đại mỹ nữ Đại Thổ Ty rồi." Vương Bàn Tử cười híp mắt. "Thật đáng mong chờ." Bố Phương cảm thán.

Trong ấn tượng của hắn, Thời Hoài Thiền đẹp như tiên, dáng người cao ráo, mặt trái xoan. "Đứng ở đây chờ." Gã thủ lĩnh để nhóm Bố Phương lại, một mình đi vào một căn nhà.

Bên trong có một người đàn ông đang ngồi, đó là Đại hộ pháp. "Lão đại, trong số những kẻ tôi chọn đi đưa tang, có mười mấy tên là sát thủ của tôi, giết một nữ nhi yếu đuối như Đại Thổ Ty thì quá dư thừa." Gã thủ lĩnh cười nói. "Ừ." Đại hộ pháp gật đầu.

Chỉ cần giết Thời Hoài Thiền, hắn sẽ là thủ lĩnh Bạch Kiều. "Đại Thổ Ty đến!" Đột nhiên, một tiếng hô vang lên.

Bố Phương nhìn sang, chỉ thấy một mỹ nữ dáng người lồi lõm quyến rũ, dẫn theo hơn ba mươi người đi thẳng vào nhà của Đại hộ

pháp. "Bố Phương, Đại Thổ Ty đẹp không?" Vương Bàn Tử huých tay Bố Phương đang ngẩn người. "Đẹp, rất có hương vị đàn bà." Bố Phương đáp. "Trời ơi!

Đại Thổ Ty và Hộ pháp ở trong nhà, hai bên dường như đều rút dao, sắp đánh nhau rồi." Kỳ Thiết Chủy nhìn tình hình căng thẳng bên trong, kinh ngạc há hốc mồm.

Chương 109

"Bình thường thôi." Vương Bàn Tử nói: "Đại Thổ Ty và chú nhỏ bất hòa, người Bạch Kiều ai cũng biết.

Việc chọn phu khuân vác người Hán vốn là quyền của Đại Thổ Ty, lần này Hộ pháp lại tự ý cho người của mình đi tuyển, cô ấy đương nhiên không hài lòng." "Hóa ra là vậy." Kỳ Thiết Chủy đã hiểu, vô tình phát hiện trong đội ngũ có mười mấy gã tráng hán cầm dao, đoán là sát thủ. "Bố Phương, phía sau tôi có mười mấy tên sát thủ, cậu có đánh lại không?" Kỳ Thiết Chủy mặt tái mét, khẽ hỏi. "Không cần lo, tôi sẽ bảo vệ an toàn cho ông." Bố Phương nghiêm túc nói. "Có câu này là tôi yên tâm rồi." Kỳ Thiết Chủy vỗ ngực thở phào. "Xuất phát!" Thời Hoài Thiền từ trong nhà đi ra, phất tay dẫn đầu đoàn người, nhóm Bố Phương đi theo sau.

Khi mọi người đi vào trong núi lớn. "Bố Phương, sát thủ rút dao rồi." Kỳ Thiết Chủy liếc nhìn phía sau, thấy đám sát thủ đã tuốt đao khỏi vỏ, định ra tay với Đại Thổ Ty. "Đừng lo." Bố Phương khẽ nói: "Nếu không có gì bất ngờ, lát nữa trời sẽ mưa to." "Ầm ầm." Lời Bố Phương vừa dứt, bầu trời mây đen vần vũ đánh xuống một tia sét to như cái thùng nước.

Thời Hoài Thiền đi đầu đột nhiên dừng lại, đám sát thủ cũng vội thu dao. "Trời mưa đường trơn, mọi người đi đứng cẩn thận một chút." Thời Hoài Thiền nhắc nhở bốn người khiêng quan tài. "Vâng." Bốn người gật đầu.

Đi được không bao lâu, họ phát hiện cách đó không xa có bảy tám người Hắc Kiều đang nhảy múa tế tự. "Người Bạch Kiều và Hắc Kiều vốn không hợp nhau, gặp người Hắc Kiều ở đây, tôi cảm thấy

sẽ có nguy hiểm." Vương Bàn Tử nói. "Đây là lãnh địa Hắc Kiều, gặp họ là bình thường." Một gã đàn ông người Hán tiếp lời.

Lời vừa dứt, đám người Hắc Kiều phát hiện ra người Bạch Kiều liền bỏ chạy. "Chúng ta đi đường vòng." Thời Hoài Thiền nói rồi dẫn đoàn người đi đường khác. "Á!" Đột nhiên một người khiêng quan tài trượt chân hét lên.

Trong ngàn cân treo sợi tóc, một cánh tay hữu lực đột nhiên vươn ra đỡ lấy quan tài. "Đi đường chú ý dưới chân một chút." Bố Phương đỡ quan tài, nói với người vừa ngã. "Tôi biết rồi, cảm ơn cậu đã ra tay giúp đỡ." Người kia cảm kích nói.

Nếu Bố Phương không đỡ, quan tài chạm đất là hắn bị chém đầu ngay. "Không cần khách sáo." Bố Phương nói xong liền quay lại chỗ Kỳ Thiết Chủy và Vương Bàn Tử. "Người này thân thủ bất phàm, không phải hạng tầm thường, mấy người đi đường để ý hắn một chút." Bố Phương đã thu hút sự chú ý của Thời Hoài Thiền, cô dặn dò mấy thủ hạ thân tín. "Vâng." Mấy gã đàn ông nhìn Bố Phương gật đầu. "Tiếp tục tiến lên." Thời Hoài Thiền cao giọng ra lệnh.

Khi đi qua một vùng đầm lầy, họ phát hiện bảy tám người Hắc Kiều vừa nãy đều đã chết trong đầm lầy. "Quỷ!

Nhất định là quỷ giết!" Mấy kẻ nhát gan thấy cảnh tượng thi thể nằm la liệt thì kinh hãi biến sắc. "Nơi này không nên ở lâu, tăng tốc độ lên." Thời Hoài Thiền trong lòng cũng bắt đầu đánh trống.

Sóng gió này chưa qua sóng gió khác lại tới, mọi người gặp sương mù và bị lạc đường. "Chúng ta đang ở trong quái tượng, tôi có thể dẫn mọi người ra ngoài." Lúc này Kỳ Thiết Chủy lên tiếng. "Vậy làm phiền ông dẫn đường." Thời Hoài Thiền đáp. "Được!" Kỳ Thiết Chủy gật đầu, nói với Bố Phương: "Bố Phương, cho tôi mượn cái la bàn bên hông cậu một chút." "Cầm lấy." Bố Phương tháo Thiên Tinh La

Bàn ném cho Kỳ Thiết Chủy. "Vãi chưởng!

La bàn này chế tác cũng quá tinh xảo rồi!" Kỳ Thiết Chủy hai tay đón lấy, chấn kinh. "La bàn của tôi không chỉ tinh xảo mà còn có thể tìm cổ mộ đấy." Bố Phương cười. "Sau này lộ một tay cho tôi xem nhé." Kỳ Thiết Chủy nói xong, sử dụng la bàn thôi diễn địa hình, tìm ra lộ tuyến chính xác rồi bảo mọi người đi theo.

Chương 110

"Đại Thổ Ty, tôi thấy hắn đang dẫn chúng ta vào đường chết đấy, đừng tin lời hắn." Một tên nam tử nói với Thời Hoài Thiền. "Cứ đi theo ông ấy." Thời Hoài Thiền nói.

Cô cho rằng đối phương không phải người xấu.

Kỳ Thiết Chủy dẫn mọi người thoát khỏi mê vụ, lập tức tạo được uy vọng trong đoàn. "Chúng ta đến thôn trại phía trước nghỉ ngơi, ngày mai tiếp tục đến Tử Nhân Cốc an táng thế tử." Thời Hoài Thiền nhìn sắc trời rồi ra lệnh.

Đến thôn trại chỉnh đốn, Vương Bàn Tử nhịn không được hỏi Kỳ Thiết Chủy: "Tứ nhãn tử (Bốn mắt), vừa nãy trong sương mù sao ông khẳng định Đại Thổ Ty sẽ đi theo ông?" "Cái này cậu không hiểu rồi." Kỳ Thiết Chủy cười: "Đại Thổ Ty lúc đó không còn lựa chọn nào khác, cho nên 'vô thanh thắng hữu thanh', không cần xác nhận cũng sẽ tin tưởng tôi." "Lợi hại lợi hại." Vương Bàn Tử vẻ mặt bội phục. "Tôi không lợi hại, lợi hại là Bố Phương kìa." Kỳ Thiết Chủy nhìn sang Bố Phương. "Có bản lĩnh, có thể dạy tôi vài chiêu không?" Vương Bàn Tử khẽ hỏi. "Thần!" Kỳ Thiết Chủy khẳng định.

Thần?

Nghe vậy Vương Bàn Tử ngẩn người, cảm thấy Kỳ Thiết Chủy đang chém gió. "Đêm nay người Hắc Kiều sẽ tập kích.

Mọi người chuẩn bị ứng chiến." Bố Phương nói với nhóm Thời Hoài Thiền. "Thật hay giả vậy?" Thời Hoài Thiền kinh ngạc. "Thật, nửa đêm bọn chúng sẽ đến." Bố Phương khẳng định. "Sao anh biết?" Thời Hoài Thiền tò mò. "Vì tôi nắm được kế hoạch hành động của người Hắc Kiều." Bố Phương bịa chuyện. "Tôi tạm thời tin anh."

Thời Hoài Thiền nói: "Nếu tối nay không có tập kích, anh sẽ phải chịu hậu quả vì lừa gạt tôi." "Nếu là thật thì sao?" Bố Phương hỏi ngược lại. "Nếu là thật, tôi sẽ hứa với anh một chuyện." Thời Hoài Thiền đáp. "Được, tôi sẽ rửa mắt mà chờ." Bố Phương cười. "Mọi người đêm nay đừng nghỉ ngơi, chuẩn bị đón địch." Thời Hoài Thiền ra lệnh cho người Bạch Kiều.

Thời gian trôi nhanh.

Đến đêm khuya thanh vắng, mười mấy tên Hắc Kiều cầm trường đao rón rén đi vào nơi nhóm Bố Phương đang ở. "Đến thật rồi." Trong phòng, Thời Hoài Thiền nhìn qua khe cửa sổ thấy tình hình bên ngoài, kinh hãi. "Các ngươi muốn làm gì?" Bố Phương đứng trên nóc nhà, từ trên cao nhìn xuống sân. "Giết!" Tên cầm đầu nhóm Hắc Kiều lạnh lùng ra lệnh. "Giết ta?

Là các ngươi tự tìm đường chết!" Bố Phương chỉ tay vào tên cầm đầu: "Ngô Công Vương, giải quyết bọn chúng!" Lời vừa dứt, từ trong bóng tối lao ra một ông lão gù lưng cầm trường kiếm.

Sau một trận đao quang kiếm ảnh, mười mấy tên Hắc Kiều đồng loạt ngã xuống đất, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, trực tiếp bị một kiếm phong hầu. "Trời ơi.

Trong nháy mắt, một bóng đen đã xử gọn mười mấy tên Hắc Kiều.

Khủng bố như vậy." Thời Hoài Thiền và các bạn nhỏ đều kinh ngạc đến ngây người. "Tứ nhãn tử, bóng đen đó là thủ hạ của Bố Phương à?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi. "Đúng vậy, bản thể của ông ấy là một con rết lớn, có thể hóa hình thành người." Kỳ Thiết Chủy đáp. "Hít!" Vương Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh.

Trong đầu hiện lên một câu: Đối phương là yêu tinh rết. "Không biết tôn tính đại danh của thần nhân?" Thời Hoài Thiền vội vàng đi ra

khỏi phòng, thành khẩn hỏi Bố Phương đang đứng trên mái nhà. "Bố Phương." Hắn đáp một tiếng rồi nhảy xuống.

Chương 111

"Bố Phương thần nhân, cảm ơn ngài đã cho người giải quyết bọn Hắc Kiều.

Người Bạch Kiều Trại chúng tôi vô cùng cảm kích." Thời Hoài Thiền nói. "Không cần khách sáo." Bố Phương cười: "Cô nói nếu người Hắc Kiều tập kích thì sẽ hứa với tôi một chuyện mà?" "Đúng vậy." Thời Hoài Thiền gật đầu. "Đợi tôi nghĩ xong sẽ nói cho cô biết." Bố Phương cười. "Được." Thời Hoài Thiền gật đầu rồi nói với mọi người: "Chúng ta lập tức khởi hành, liên tục đi gấp trong đêm, mau chóng kết thúc chuyến đi tranh sinh tử này." Đoàn người chạy bộ để di chuyển.

Khi đi vào một bãi lau sậy, Bố Phương chạy đến bên cạnh Thời Hoài Thiền, nói: "Đừng chạy nữa, chạy tiếp sẽ có nguy hiểm." "Nguy hiểm?" "Ông chú của cô phái sát thủ trà trộn vào trong đám người này, muốn ám sát cô." Bố Phương nói: "Nhưng cứ yên tâm, tôi sẽ không để mưu kế của hắn thực hiện được đâu." "Tại sao anh lại giúp tôi?" Thời Hoài Thiền có chút tin lời Bố Phương, tò mò hỏi. "Vì tôi thích cô." Bố Phương nói thẳng. "À." Thời Hoài Thiền gật đầu. "Đại Thổ Ty, hôm nay cô chết chắc rồi!" Lúc này, một tên tùy tùng Bạch Kiều bên cạnh Thời Hoài Thiền đột nhiên rút dao chém về phía đầu cô. "Á!" Thời Hoài Thiền hét lên. "Người chết là ngươi." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, ra tay cực nhanh, một đao xuyên thủng ngực tên tùy tùng. "Tốc độ của hắn... còn nhanh hơn đạn!" Tên tùy tùng cố nén đau đớn, thổ huyết rồi ngã xuống. "Tại sao lại muốn giết ta?" Thời Hoài Thiền kinh ngạc.

Tên này đi theo cô bao nhiêu năm, trung thành tận tâm, bình thường chưa từng thấy có ý định tạo phản. "Tôi nói cho cô biết." Bố Phương

chỉ vào cái xác: "Hắn là người của chú cô." "Tôi hiểu rồi." Thời Hoài Thiền bừng tỉnh, cảm kích nói: "Cảm ơn anh đã cứu tôi, không thì tôi đã phải đi báo danh với Diêm Vương rồi." "Không có chi." Bố Phương cười, chỉ về phía sau: "Ngoài hắn ra, phía sau còn hơn mười tên sát thủ nữa!

Các ngươi còn đợi gì nữa?" "Chúng tôi không muốn chết.

Hắn mạnh quá, nếu ám sát Đại Thổ Ty thì sẽ bị phản sát." Mười mấy tên sát thủ đồng thanh nói. "Không giết Đại Thổ Ty, không sợ Hộ pháp giết các ngươi à?" Bố Phương hỏi. "Không sợ, mười mấy người bọn tôi bây giờ cải tà quy chính, đầu quân cho Đại Thổ Ty, Đại Thổ Ty sẽ bảo kê cho bọn tôi." Đám sát thủ vứt bỏ trường đao, nói.

Khóe miệng Bố Phương giật giật, sự tình thật ngoài dự liệu.

Hắn tưởng bọn chúng sẽ liều chết, không ngờ lại đầu hàng nhanh như vậy. "Không tệ, biết cải tà quy chính, ta rất thưởng thức, sau này các ngươi là thủ hạ của ta." Đại Thổ Ty mỉm cười. "Chúng tôi thề chết đi theo Đại Thổ Ty." Đám sát thủ hạ quyết tâm. "Ừ." Đại Thổ Ty hài lòng gật đầu, sau đó nói với Bố Phương một câu ngọt ngào: "Bố Phương, chúng ta đi thôi." Trái tim cô đã bị Bố Phương bắt giữ rồi. "Được." Bố Phương gật đầu.

Xem ra Thời Hoài Thiền đã thích hắn.

Nửa tiếng sau, họ tiến vào Tử Nhân Cốc, đi đến trước cây Thánh thụ của người Bạch Kiều trong khu rừng rậm rạp.

Bố Phương nhìn cây Thánh thụ, biết dưới gốc cây chôn một mảnh vỡ Vẫn Đồng.

Thời Hoài Thiền đi đến trước cây, đưa bàn tay ngọc ngà định chạm vào dây leo rủ xuống. "Đừng động vào!" Bố Phương hét lớn định ngăn cản nhưng đã muộn.

Cơ quan trên cây bị kích hoạt, bắn ra vô số mũi tên sắc nhọn.

Bố Phương bước lên một bước, kéo Thời Hoài Thiền ra sau lưng, múa Hắc Kim Cổ Đao gạt phăng những mũi tên bắn tới.

Một phút sau, tên đã bắn hết.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Bố Phương nhặt một mũi tên lên, nói: "Trên tên có tẩm kịch độc, trúng phải là chết ngay, tôi có y thuật cao siêu cũng không cứu sống được đâu." "Lần sau tôi sẽ chú ý." Thời Hoài Thiền nói. "Cơ quan ám tiễn này chắc là do chú của cô đặt đấy." Kỳ Thiết Chủy đoán. "Nói có lý." Thời Hoài Thiền hơi tin lời Kỳ Thiết Chủy.

Chương 112

"Không phải Hộ pháp đặt đâu." Một tên sát thủ giải thích: "Hộ pháp chưa từng động vào Thánh thụ." "Vậy là ai?" Kỳ Thiết Chủy thắc mắc. "Chắc là người Hắc Kiều." Bố Phương thản nhiên nói. "Đúng, là người Hắc Kiều." Thời Hoài Thiền khẳng định. "Việc cấp bách bây giờ là mau chóng an táng thế tử." Thời Hoài Thiền nói rồi nhìn Bố Phương nhờ vả: "Bố Phương, anh leo lên cây, kéo quan tài lên đặt vào mộ huyệt thích hợp giúp tôi được không?" "Được, nhưng thưởng trước cho tôi một cái hôn đi." Bố Phương mặt dày cười nói. "Được thôi." Thời Hoài Thiền đã rung động, hôn lên trán Bố Phương một cái.

Đám phu khuân vác đi theo đều ghen tị đỏ mắt. "Cẩu lương này... thồn vào họng bất ngờ quá." Kỳ Thiết Chủy vô cùng ấm ức.

Bố Phương được người đẹp hôn, tinh thần sảng khoái, cả người tràn đầy sức lực, nhanh nhẹn leo lên cây.

Trên cây có ba cái mộ huyệt, giống như nguyên tác, hai cái huyệt vốn đặt quan tài cổ giờ đã trống không, chỉ còn lại một cái chuông.

Bố Phương dùng dây thừng kéo quan tài lên, đặt vào một huyệt mộ, sau đó nhặt cái chuông ở huyệt mộ kia lên, rồi leo xuống. "Tôi phát hiện một cái chuông ở trên cây." Bố Phương mở lòng bàn tay, một chiếc linh đang xuất hiện trước mắt mọi người.

Linh Đang chính là người của Hắc Kiều." Thì Hoàn Thiền liếc mắt một cái là nhận ra.

Đồng thời khi nhận ra Linh Đang, cô cũng biết người của Hắc Kiều đang nhắm vào cây thánh của Bạch Kiều trại.

"Được rồi, lễ thụ táng cũng kết thúc rồi, chúng ta về thôi." Thì

Hoàn Thiền gọi mọi người một tiếng rồi dẫn theo đám phu xe tùy tùng quay về.

Bố Phương cũng đi theo Thì Hoàn Thiền và những người khác trở về.

Giữa đường, Bố Phương trực tiếp kéo Kỳ Thiết Chủy lẩn đi.

Đợi sau khi Đại thổ ti đi xa, Bố Phương dẫn Kỳ Thiết Chủy quay trở lại dưới gốc cây thánh.

"Bố Phương, chẳng lẽ cậu cũng định nhắm vào cây thánh à?" Kỳ Thiết Chủy kinh ngạc hỏi.

"Không có." Bố Phương lắc đầu, sau đó cầm thanh Hắc Kim Cổ Đao sắc bén, bắt đầu đào bới dưới gốc cây thánh.

"Không có à." Kỳ Thiết Chủy nhìn Bố Phương đào đất, cảm thấy đối phương như muốn dời cả cái cây đi vậy.

"Mảnh Vẫn đồng rốt cuộc ở đâu nhỉ?" Bố Phương đào hơn nửa canh giờ mà ngay cả một mảnh vụn Vẫn đồng cũng không thấy.

"Cậu đang tìm cái gì vậy?" Kỳ Thiết Chủy không nhịn được tò mò hỏi.

"Mảnh Vẫn đồng." Bố Phương đáp.

"Tìm thứ đó làm gì?" Kỳ Thiết Chủy hỏi.

"Đừng hỏi, hỏi cũng không nói đâu." Bố Phương cười nói.

Người biết bí mật của mảnh Vẫn đồng rất ít.

Nếu Kỳ Thiết Chủy biết mảnh Vẫn đồng có thể khiến người ta trường sinh bất lão, chắc chắn sẽ kinh ngạc lắm.

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi." Bố Phương đào sâu hơn một mét dưới gốc cây thánh, phát hiện một cái hộp báu, mở ra xem, bên trong

đựng mảnh Vẫn đồng.

Có thể tìm thấy mảnh Vẫn đồng nhanh như vậy, chỉ có thể nói là vận khí tốt.

“Được rồi, chúng ta về thôi!” Bố Phương lấp cái hố lại, cười nói với Kỳ Thiết Chủy.

“Được.” Kỳ Thiết Chủy gật đầu.

Bố Phương dẫn Kỳ Thiết Chủy đi trong rừng trúc xanh biếc.

Không ngờ lại gặp phải ba con sói hoang đang gặm một con thỏ rừng.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện sói hoang, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” “Gừ.” Ba con sói hoang nhìn Bố Phương và Kỳ Thiết Chủy trên đường, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

“Má ơi, ba con sói này gầy trơ xương, chắc là đói lắm rồi.” Kỳ Thiết Chủy hoảng hốt.

“Auuuu!” Một con sói ngửa cổ hú dài một tiếng, chỉ thấy trong rừng rậm truyền đến rất nhiều tiếng động.

“Nó đang gọi đồng bọn.” Lời của Bố Phương vừa dứt, hơn hai mươi con sói hoang từ bốn phương tám hướng bao vây lấy hắn và Kỳ Thiết Chủy.

Chương 113

"Chủ nhân, có cần tôi ra tay giải quyết hơn hai chục con sói hoang này không?" Ngô Công Vương kịp thời xuất hiện, lên tiếng hỏi.

"Không cần!" Bố Phương giơ một tay lên.

"Gừ!" Con sói đầu đàn gầm lên một tiếng, lao về phía Bố Phương, Kỳ Thiết Chủy và Ngô Công Vương.

"Bố Phương, mau bảo thuộc hạ của cậu hóa thành Lục Sí Ngô Công xử lý chúng đi." Kỳ Thiết Chủy vội nói.

"Keng!" Bố Phương không để ý đến Kỳ Thiết Chủy, dùng dao rạch một đường trên ngón tay, rồi vỗ một chưởng xuống đất.

Bầy sói đang lao tới lập tức phanh gấp, phủ phục trên mặt đất.

Ngay cả Ngô Công Vương cũng quỳ xuống, thân thể run lẩy bẩy.

"Chủ nhân, ngài mạnh quá." Ngô Công Vương run rẩy nói.

"Ai bảo ngươi đứng gần ta như vậy." Bố Phương nói: "Lần sau khi ta chích máu, ngươi đứng xa ta một chút, kẻo bị liên lụy." "Tôi biết rồi chủ nhân." Ngô Công Vương gật đầu.

"Bố Phương, cho tôi mượn bảo đao, tôi phải làm thịt lũ sói này!" Kỳ Thiết Chủy chủ động xin đi giết giặc.

"Được." Bố Phương ném Hắc Kim Cổ Đao cho Kỳ Thiết Chủy.

Kỳ Thiết Chủy thấy thanh Hắc Kim Cổ Đao bay tới, sợ đến mức lùi lại mấy bước, đợi khi đao rơi xuống đất mới nhặt lên, tiến về phía con sói hoang gần nhất.

"Mẹ kiếp, dám ăn thịt tao à?

Hôm nay, tao cho mày biết sự lợi hại của Kỳ Thiết Chủy này!"

“Xoẹt!” Kỳ Thiết Chủy cầm Hắc Kim Cổ Đao, một nhát chém bay đầu con sói!

“Bảo đao thật sắc bén!” Kỳ Thiết Chủy cười với Bố Phương, rồi tiếp tục chém sói!

“Chừa lại một con.” Bố Phương nói xong, liền đi về phía Kỳ Thiết Chủy.

“Được thôi.” Kỳ Thiết Chủy gật đầu, lùi lại một bước, nhìn Bố Phương trước mặt rồi đưa lại Hắc Kim Cổ Đao.

Bố Phương nhận lấy Hắc Kim Cổ Đao, tra vào vỏ sau lưng, rồi đưa một tay ra, vuốt đầu con sói.

“Đinh!” “Có muốn nâng cấp huyết mạch của sói hoang không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thất bại, đối phương không muốn nâng cấp huyết mạch, và còn ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!” “Chết tiệt!” Bố Phương sững sờ, sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém cho con sói mặt mày hung tợn một nhát!

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt sói hoang, điểm nâng cấp huyết mạch +100!” Bố Phương cất Hắc Kim Cổ Đao, nói với Ngô Công Vương: “Hóa thành Lục Sí Ngô Công, đưa ta đi.” “Vâng thưa chủ nhân.” Ngô Công Vương gật đầu, hóa thành Lục Sí Ngô Công.

“Đi thôi Kỳ Thiết Chủy.” Bố Phương nhảy lên lưng Lục Sí Ngô Công.

“Thú cưỡi không tồi.” Kỳ Thiết Chủy có chút kích động ngồi lên.

Lục Sí Ngô Công chở Bố Phương và Kỳ Thiết Chủy, nhanh chóng hướng về phía Bạch Kiều trại.

Khi còn cách Bạch Kiều trại vài trăm mét, Bố Phương từ trên lưng Lục Sí Ngô Công xuống, dẫn Kỳ Thiết Chủy đi về phía trại.

Lục Sí Ngô Công hóa thành một lão già, ẩn mình trong bóng tối.

“Ủa!” Kỳ Thiết Chủy nhìn về phía cổng Bạch Kiều trại, chỉ thấy đám người Thì Hoàn Thiền bị chặn ở bên ngoài, không cho vào.

“Chuyện gì vậy?” “Đại thổ ti không phải là thủ lĩnh của Bạch Kiều trại sao?” “Sao lại không cho thủ lĩnh vào?” Kỳ Thiết Chủy hỏi.

“Nếu tôi không đoán sai, trong khoảng thời gian Thì Hoàn Thiền không có ở trại, chú của cô ấy đã nắm giữ phần lớn quyền lực, và sắp xếp người canh gác ở cổng thành, ngăn cản Thì Hoàn Thiền quay về.” Bố Phương nói.

“Tôi hiểu rồi.” Kỳ Thiết Chủy gật đầu.

“Bố Phương, vừa rồi cậu đi đâu vậy?” Thì Hoàn Thiền phát hiện Bố Phương và Kỳ Thiết Chủy đi cùng nhau, vội vàng hỏi.

“Không đi đâu cả, đi giải quyết nỗi buồn thôi.” Bố Phương giải thích.

Kỳ Thiết Chủy biết Bố Phương nói dối để che giấu chuyện đào cây thánh.

“Ồ, ra là vậy.” Thì Hoàn Thiền tin lời Bố Phương.

“Bố Phương thần nhân, có lẽ ngài không biết, trong thời gian tôi không có ở trại, hộ pháp đã chiếm đoạt phần lớn quyền lực, cho người canh gác ở cổng trại, ngăn cản tôi trở về.” Thì Hoàn Thiền nói.

“Tôi biết rồi.” Bố Phương gật đầu.

Đối phương tưởng hắn không biết, thực ra hắn đã biết từ sớm.

“Bạch Kiều trại của tôi từ xưa đến nay đều lấy nữ giới làm tôn, mẹ của tôi cũng là Đại thổ ti tiền nhiệm.

Nếu có thể để mẹ tôi biết được âm mưu của hộ pháp, vậy thì tôi có thể giành lại quyền lực!” Thì Hoàn Thiền khẳng định.

Chương 114

“Thực ra không cần phiền phức như vậy đâu, tôi trực tiếp xông vào, chém chú của cô là xong!” Bố Phương cười nói.

“Bố Phương thần nhân, tôi cầu xin ngài, hãy giúp tôi giết hắn một cách danh chính ngôn thuận.” Thì Hoàn Thiền cầu xin.

“Giết hắn rồi, cô thưởng cho tôi cái gì?” Bố Phương hỏi.

“Tôi sẽ đem tôi thưởng cho ngài.” Thì Hoàn Thiền chỉ vào mình, nói.

“Được.” Bố Phương đồng ý, nói: “Tiếp theo, cứ xem tôi thể hiện.” “Tôi rất mong chờ.” Thì Hoàn Thiền nói.

“Bố Phương, cậu có cách nào xử lý chú của Đại thổ ti không?” Kỳ Thiết Chủy tò mò hỏi.

“Tôi có một diệu kế, lát nữa ông sẽ biết.” Bố Phương nói xong, liền gọi Ngô Công Vương đang nấp trong bóng tối: “Ra mở đường!” “Chủ nhân.” Ngô Công Vương bước ra, trực tiếp hóa thành Lục Sí Ngô Công, tiến về phía cổng trại.

“Con rết khổng lồ này to quá.” “Hình như nó muốn ăn thịt mình.” “Chạy mau.” Mấy kẻ nhát gan nhìn thấy Lục Sí Ngô Công mặt mày dữ tợn bò tới, tại chỗ tè ra quần, vừa lăn vừa bò chạy vào trong trại.

“Chạy mau!” Người của hộ pháp ở cổng thành đều hoảng sợ bỏ chạy.

“Được rồi Đại thổ ti, đi theo tôi.” Bố Phương nói với Thì Hoàn Thiền một câu, rồi đi vào bên trong Bạch Kiều trại.

“Bố Phương, đó là rết tinh sao?” Thì Hoàn Thiền hoàn hồn, kinh ngạc nói.

“Nó tên là Lục Sí Ngô Công, vì ăn quá nhiều đan dược nên đã luyện ra nội đan trong cơ thể, trở thành một con rết tinh.” Bố Phương giới thiệu đơn giản.

“Ồ.” Thì Hoàn Thiền gật đầu, cùng Bố Phương đi vào Bạch Kiều trại.

“Hộ pháp!

Không hay rồi!” Một người Bạch Kiều chạy vào căn nhà nơi hộ pháp đang ở, sắc mặt kinh hoàng nói.

“Không hay cái gì?

Nói mau!” Hộ pháp quát.

“Có... có một con rết khổng lồ, nó muốn ăn thịt tất cả chúng ta.” Người đàn ông run rẩy nói.

“Cái gì, rết khổng lồ?

Mày không lừa tao đấy chứ!” Hộ pháp không tin lời người đàn ông, lạnh lùng nói.

“Thật mà, ngài không tin thì cứ ở đây chờ, lát nữa con rết khổng lồ sẽ vào đây.” Lời của người đàn ông chưa dứt, Lục Sí Ngô Công đã vào tới nơi.

“Vãi chưởng.” Nhìn thấy Lục Sí Ngô Công to lớn vô cùng, hộ pháp cũng không nhịn được mà kinh hô một tiếng.

“Thấy chưa, tôi không lừa ngài mà.” Người đàn ông nói.

“Bốp.” Hộ pháp tát một cái vào mặt người đàn ông: “Thằng ngu này, tại sao mày lại dẫn nó vào đây?” “Tôi không có dẫn, nó tự đi theo.” Người đàn ông hoảng sợ nói.

“Hộ pháp, ngươi to gan thật, dám mưu sát Đại thổ ti.” Bố Phương nhìn người chú của Thì Hoàn Thiền, lạnh lùng nói: “Ngày mai, ngươi

chắc chắn sẽ không thấy được mặt trời đâu." "Ta mưu sát Đại thổ ti, xin hỏi, ngươi có chứng cứ chứng minh không?" Hộ pháp cố nén sự sợ hãi trong lòng, hỏi.

"Ra đây, vạch trần âm mưu của hắn." Bố Phương nhìn hơn mười tên sát thủ trong đội ngũ nói.

"Được." Hơn mười tên sát thủ bước ra khỏi đội ngũ, nhìn hộ pháp, cao giọng nói: "Hộ pháp, ông bảo chúng tôi trà trộn vào đội ngũ đưa tang, chờ thời cơ ám sát Đại thổ ti, may mà, chúng tôi đã kịp thời tỉnh ngộ, cải tà quy chính." "Lũ sói mắt trắng, uổng công ta nuôi các ngươi." Hộ pháp nghe những lời này, tức đến bán sống bán chết.

Vốn tưởng rằng hơn mười tên sát thủ, cộng thêm đám tùy tùng Bạch Kiều bên cạnh Đại thổ ti có thể thành công giết chết Thì Hoàn Thiền, không ngờ kết quả, thuộc hạ của mình lại phản bội, vạch trần hắn.

"Hộ pháp, chứng cứ rành rành, ngươi có nhận tội không?" Bố Phương hỏi.

"Không nhận!" Hộ pháp sống chết không nhận tội.

"Ngươi ra đây, vạch trần hắn." Bố Phương đột nhiên chỉ vào một người đang nấp trong một căn nhà, nhìn trộm qua khe cửa sổ.

Người đó chính là thủ lĩnh người Hán.

"Bố Phương, có chuyện gì không?" Thủ lĩnh người Hán hoảng sợ bước ra.

"Thế tử, không phải hộ pháp sai ngươi giết người sao?" Bố Phương hỏi.

"Phải." Thủ lĩnh người Hán sững sờ, rồi đáp.

"Mày!" Hộ pháp nhìn thuộc hạ của mình, nổi giận.

“Hộ pháp, xin lỗi, tôi cũng vì muốn sống nên mới khai ra.” Thủ lĩnh người Hán nói.

Chương 115

Nếu bao che cho hộ pháp, Bố Phương chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

"Chú, vì muốn làm thủ lĩnh Bạch Kiều trại, thủ đoạn của chú sao lại tàn độc đến vậy." Thì Hoàn Thiền thực sự không ngờ, chú của mình vì muốn làm thủ lĩnh mà không từ thủ đoạn, thiết kế mưu sát mình.

"Mày chết chắc rồi." Hộ pháp chỉ vào Bố Phương một câu, rồi bỏ chạy.

"Lục Sí Ngô Công, bắt hắn lại đây." Bố Phương vội vàng lên tiếng.

Lục Sí Ngô Công gật đầu, nhanh chóng bò đi, chưa đầy một phút sau, đã trực tiếp tha hộ pháp trở về.

"Ngươi chết chắc rồi." Bố Phương lặp lại lời của đối phương, rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, chém bay đầu hộ pháp.

"Chú tôi đã chết, tôi đã giành lại quyền lực của Bạch Kiều trại, cảm ơn Bố Phương, nếu không có ngài, âm mưu của chú tôi có thể đã thành công." Thì Hoàn Thiền cảm kích nói.

"Không cần khách sáo." "Chúng ta vào phòng, bàn bạc chuyện tiêu diệt Hắc Kiều trại." Bố Phương đề nghị.

"Được." Thì Hoàn Thiền gật đầu.

"Bông cải trắng sắp thành cải úa rồi." Người dân Bạch Kiều trại, nhìn Bố Phương và Đại thổ ti cùng nhau vào phòng, đều đau lòng.

"Biết vậy tôi đã không tới đây." Kỳ Thiết Chủy nhìn Bố Phương và Thì Hoàn Thiền vào phòng, có chút hối hận vì đã đến đây.

Đến đây, bị nhồi cẩu lương đến no.

Bên trong phòng.

Bố Phương và Thì Hoàn Thiền đang bàn bạc chuyện tiêu diệt Hắc Kiều trại.

Bố Phương nói: "Hiện tại nội bộ Bạch Kiều trại đã ổn định, tiếp theo, chúng ta sẽ trừ khử Hắc Kiều trại." "Vâng." Thì Hoàn Thiền đáp lại.

Buổi tối.

Bố Phương từ trong phòng đi ra.

Kỳ Thiết Chủy và Vương Bàn Tử đang uống rượu trong trại.

"Bố Phương, thế nào, sướng không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

"Bố Phương, tiếp theo, cậu có dự định gì?" Kỳ Thiết Chủy nuốt miếng rau trong miệng, hỏi.

"Tiếp theo, tôi sẽ đi diệt trừ Hắc Kiều trại, giúp Đại thổ ti giải quyết vấn đề nội ưu ngoại hoạn." Bố Phương trả lời.

Trong nguyên tác, thủ lĩnh Hắc Kiều trại là Hắc Thạch, câu kết với bọn Trung cẩu, sát hại bá tánh Thiên Quốc, tội ác tày trời, người người đều muốn diệt trừ.

"Tôi nghe nói thủ lĩnh Hắc Kiều là Hắc Thạch, một người luyện võ, võ công rất cao cường." "Bố Phương huynh đệ, cậu phải suy nghĩ kỹ, có nên ra tay với người Hắc Kiều không." Vương Bàn Tử khuyên.

"Trong mắt tôi, Hắc Thạch chỉ là một con gà yếu trói gà không chặt." Bố Phương cười nói.

"Vậy cậu chuẩn bị khi nào ra tay với người Hắc Kiều?" Vương

Bàn Tử hỏi.

"Tối nay, tôi sẽ tập kích Hắc Kiều trại." Bố Phương trả lời.

"Tôi cũng đi theo, tôi đi xem kịch." Vương Bàn Tử nói.

"Được." Bố Phương gật đầu.

"Mọi người bắt gà, có một con gà xông vào trại rồi." Đột nhiên, một tiếng hô lớn vang lên trong Bạch Kiều trại.

"Gà?" Kỳ Thiết Chủy sững sờ, nói: "Chắc là con Nộ Tình Kê của Bố Phương rồi." "Mọi người dừng tay, là gà của tôi." Bố Phương nhìn thấy người trong trại đang vây quanh một con gà trống bảy màu, nói.

"Tản ra, tản ra đi, ra là gà của Bố Phương thần nhân." Nghe lời Bố Phương, người Bạch Kiều đều tản ra.

Nộ Tình Kê vốn định đánh cho đám người một trận, kết quả họ lại bỏ đi.

"Cục ta cục tác." Nộ Tình Kê đi đến bên cạnh Bố Phương, gáy mấy tiếng với hắn.

"Chủ nhân, Nộ Tình Kê nói, bảo ngài tìm cho nó mấy con gà mái." Ngô Công Vương xuất hiện, giải thích cho Bố Phương.

"Lúc về thành Trường Sa, tao sẽ đi mua mấy con gà mái cho mày." Bố Phương dở khóc dở cười nói.

Nộ Tình Kê gật đầu.

"Được rồi, Ngô Công Vương, Nộ Tình Kê, hai ngươi cùng ta đến Hắc Kiều trại đi." Bố Phương đứng dậy khỏi ghế dài, cười nói.

Chương 116

“Vâng thưa chủ nhân.” Ngô Công Vương gật đầu.

“Bố Phương, hãy mang theo người của Bạch Kiều trại đi.” Lúc này, Thì Hoàn Thiền chống một cây gậy đi tới.

Cô sở dĩ phải chống gậy là vì bị cơ quan bắn làm mềm chân.

“Được.” Bố Phương gật đầu.

Đêm khuya thanh vắng.

Bố Phương dẫn hơn hai trăm người Bạch Kiều, tiến về Hắc Kiều trại.

Trong số mấy trăm người, có kẻ nhát gan như Kỳ Thiết Chủy, có kẻ ăn mềm sợ cứng như Vương Bàn Tử.

“Đưa cung tên cho ta.” Trong một khu rừng rậm, Bố Phương nhìn thấy hai người Hắc Kiều đang đứng trên tường thành của Hắc Kiều trại cách đó trăm mét, ra hiệu cho một người Bạch Kiều bên cạnh đưa cung tên.

Người Bạch Kiều đưa cung tên trong tay cho Bố Phương.

Bố Phương cầm cung tên, nhắm vào một người Hắc Kiều, trực tiếp kéo dây cung, mũi tên bắn ra.

“Vút!

Vút!” Trong mười mấy giây, hai mũi tên sắc bén bắn ra.

“Phập!” Hai người Hắc Kiều phát hiện có động tĩnh, quay đầu lại nhìn, thấy mũi tên sắc bén đang bắn về phía đầu mình.

Không kịp né tránh, hai người Hắc Kiều, tại chỗ bị mũi tên xuyên thủng đầu!

“Đúng là thần sầu.” “Xa như vậy mà bắn chuẩn thế.” Người Bạch Kiều nhìn Bố Phương với ánh mắt khâm phục.

“Đi.” “Tối nay ta sẽ dẫn các ngươi giết sạch người Hắc Kiều.” Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, đi đầu, dẫn hơn hai trăm người, quang minh chính đại đi vào Hắc Kiều trại.

“Keng!

Keng!

Keng!” Người Hắc Kiều phát hiện người Bạch Kiều tiến vào, trực tiếp gõ một cái chuông, gào rách cổ họng: “Bạch Kiều tấn công!

Bạch Kiều tấn công!

Mau ra nghênh chiến!” “Người đâu ra, dám dẫn người Bạch Kiều tập kích Hắc Kiều vào ban đêm!” Thủ lĩnh Hắc Kiều Hắc Thạch xuất hiện, nhìn đám người Bố Phương, lạnh lùng quát.

“Ta là người tốt, ngươi là người xấu, cho nên tối nay, tà không thắng chính!” “Giết!” Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, xông lên.

“Ha ha, tà không thắng chính?” “Tối nay, ta muốn để cho chính không thắng tà!” “Anh em, giết!” Hắc Thạch gan lớn, trực tiếp lao lên, giao chiến với Bố Phương.

“Keng.” Bố Phương bộc phát năm mươi năm đạo hạnh, hai tay giơ bảo đao qua đầu, một đao bổ xuống.

Hắc Thạch mặt mày kinh hoảng, nhào sang một bên.

Nhưng vẫn bị chém đứt một chân.

“A.” “Đau quá.” Hắc Thạch co quắp trên đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

“Chính không thắng tà sao?” Bố Phương cười lạnh một tiếng, một đao chém xuống.

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt Hắc Thạch, điểm nâng cấp huyết mạch +500!” “Thủ lĩnh chết rồi, chạy mau!” Người Hắc Kiều phát hiện Hắc Thạch đã chết, đều vứt bỏ trường đao trong tay, bỏ chạy.

“Truy, dù có đuổi đến chân trời góc bể, cũng phải giết sạch chúng.” Bố Phương hạ lệnh.

“Rõ.” Mấy trăm người Bạch Kiều gật đầu, cầm đao truy kích người Hắc Kiều.

“Được rồi, mấy người chúng ta về Bạch Kiều trại thôi.” Bố Phương nhìn Kỳ Thiết Chủy, Vương Bàn Tử đang đứng tại chỗ, cười nói.

“Thật sảng khoái.” Vương Bàn Tử đi theo sau Bố Phương trở về, quay đầu nhìn lại phía sau, vô tình phát hiện một người Hắc Kiều bị mấy người Bạch Kiều chém chết, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thống khoái.

Bố Phương trở về Bạch Kiều trại, đi vào phòng của Thì Hoàn Thiền.

Nhìn mỹ nhân đang nằm trên giường, hắn nói: “Thủ lĩnh Hắc Kiều Hắc Thạch, ta đã xử lý rồi, bây giờ vấn đề nội ưu ngoại hoạn của Bạch Kiều trại đã được giải quyết triệt để.” “Tiếp theo, mấy trăm triệu tinh binh của ta sắp tấn công, nàng đã chuẩn bị phòng thủ chưa?” “Thiếp không phòng thủ, thiếp sẽ mở cổng thành cho mấy trăm triệu tinh binh xông vào.” Thì Hoàn Thiền cười nói.

Ngày hôm sau.

Bố Phương dậy sớm, chuẩn bị trở về.

Hắn nói với Thì Hoàn Thiền: “Ta có việc, phải về rồi, đợi ta làm xong việc, sẽ trở lại Bạch Kiều trại đón nàng về nhà.” “Vâng, được.” “Thiếp sẽ ở Bạch Kiều trại, chờ chàng, chờ chàng đến đón thiếp về

nhà.” Thì Hoàn Thiền có chút không nỡ nói.

Chương 117

“Được, vậy ta đi đây.” Bố Phương cười nói.

“Đợi đã, hãy ‘làm’ thiếp một lần nữa rồi hẵng về.” Thì Hoàn Thiền cầu xin.

“Vậy ta sẽ thỏa mãn nàng.” Buổi chiều.

Bố Phương dẫn Kỳ Thiết Chủy trở về thành Trường Sa.

Về đến thành Trường Sa, Kỳ Thiết Chủy cười nói với Bố Phương: “Bố Phương, tôi về nhà đây, có việc gì cứ đến phủ của tôi tìm tôi.” “Ừm, được.” Bố Phương gật đầu.

“Đi, Nộ Tình Kê, tao đi mua cho mày mấy con gà mái, lần này, tao sẽ chọn cho mày mấy con gà mái tơ.” Bố Phương cười nói.

Nộ Tình Kê hài lòng gật đầu, lon ton đi theo sau Bố Phương vào chợ rau.

“Dì ơi, chọn cho cháu mấy con gà mái tơ.” Bố Phương đến chỗ mua gà lần trước, cười nói với người phụ nữ trẻ bán gà.

“Được thôi, chờ một chút.” Người phụ nữ trẻ chọn cho Bố Phương mấy con gà mái tơ, buộc hai chân chúng lại, đưa cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy ba con gà mái, sau khi trả tiền, dẫn Nộ Tình Kê về tứ hợp viện, sau đó ném ba con gà mái vào phòng của Nộ Tình Kê và Ngô Công Vương.

“Phu quân, chàng về rồi, em nhớ chàng chết đi được.” Y Tân Nguyệt nhìn thấy Bố Phương, trực tiếp chạy tới ôm chầm lấy hắn.

“Anh biết rồi.” Bố Phương mỉm cười, cùng Y Tân Nguyệt vào

bếp.

Ngày hôm sau.

Bố Phương lên tàu hỏa đi Bắc Bình, đến tìm Bối Lạc gia, người có vai vế ngang với cha của Tiền Thanh.

Sau khi Bố Phương từ ga tàu hỏa Trường Sa đến Bắc Bình, hắn trực tiếp hỏi đường người qua lại về vị trí nhà của Bối Lạc gia.

Biết được vị trí, Bố Phương liền đi thẳng đến đó.

"Không biết Bố Phương huynh đệ tìm ta, có việc gì?" Bối Lạc gia cười hỏi.

"Giúp tôi tra vị trí cụ thể của nhà cũ Trương Sơn." Bố Phương nói.

Hắn biết nhà cũ của Trương gia ở Đông Bắc, nhưng không biết vị trí cụ thể.

"Chuyện này để ta điều tra." Bối Lạc gia nói: "Từ sau khi ta và mấy người chia tay ở ga tàu hỏa, ta đã cho người điều tra vị trí nhà của cậu, Trương Sơn, và Kỳ Thiết Chủy, cả ba người đều ở Trường Sa." "Nhà cũ của Trương Sơn ta cũng biết, gia tộc của hắn là một đại tộc, chỉ có một tòa trạch viện, cơ bản đều là kết hôn trong tộc, ít tiếp xúc với người ngoài, bên ngoài trạch viện có thiết lập sinh tử tuyến, tóm lại, vô cùng thần bí." "Không biết Bố Phương huynh đệ, tìm nhà cũ của Trương Sơn làm gì?" Bối Lạc gia tò mò hỏi.

"Ông chỉ cần cho tôi vị trí cụ thể của nhà cũ Trương Sơn là được rồi, thời gian cấp bách." Bố Phương nói.

Hắn sẽ không nói với đối phương là mình đi tìm mảnh Vẫn đồng.

"Được." "Ta sẽ lệnh cho một thuộc hạ dẫn cậu đi." Bối Lạc gia cười nói.

“Cảm kích vô cùng.” Bố Phương chắp tay cảm tạ.

Nhanh chóng, một thuộc hạ của Bối Lạc gia dẫn Bố Phương đến cổ trạch của Trương gia.

Đến nơi, Bố Phương cười nói với người thuộc hạ của Bối Lạc gia: “Cảm ơn anh đã dẫn đường, bây giờ anh có thể về rồi.” “Được.” Người đàn ông gật đầu, xoay người rời đi.

Bố Phương nhìn về phía sinh tử tuyến của trạch viện Trương gia, có một tấm bia đá, trên bia viết mấy chữ lớn: “Phi ngã tộc nhân, nhập nội giả tử!” (Không phải người trong tộc, kẻ vào trong sẽ chết!) Nhìn thấy cảnh này, Bố Phương vội vàng lấy ra một điếu thuốc, hút một hơi để trấn tĩnh.

“Baka yarou!” Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Bố Phương nhìn về phía sau, thấy hơn mười tên Trung cẩu.

Đám Trung cẩu này chắc đã theo dõi hắn suốt đường đi.

“Nổ súng.” Tên Trung cẩu cầm đầu hạ lệnh.

“Giết tôi à?

Ha!” Bố Phương mỉm cười, chạy vào trong trạch viện của Trương gia.

Đi vào trạch viện Trương gia, hắn vẫn bình an vô sự.

Nhưng hơn mười tên Trung cẩu thì khác, vừa vào, chúng đã dẫm phải quả bom giấu dưới phiến đá xanh, quả bom phát nổ, một tiếng “Ầm”, làm nổ chết toàn bộ hơn mười tên Trung cẩu.

Bố Phương cẩn thận đi trong cổ trạch của Trương gia.

Bên trong trạch viện vô cùng hoang vắng, một mảnh hỗn độn.

Bố Phương đi vào tiền sảnh của trạch viện, đi một vòng, thấy bên

trong có rất nhiều phòng, mỗi phòng đều có những thứ kỳ quái.

Chương 118

Có phòng giấu bản đồ long mạch, có phòng bố trí đầy những sợi tơ độc, chạm vào sẽ trúng độc.

Ở đây, hắn được mở rộng tầm mắt.

Từ đại sảnh đi ra, Bố Phương đi vào một tòa cổ lâu phía sau trạch viện, phát hiện bên trong cổ lâu vô cùng lớn, bốn phía đều là quan tài, được xếp ngay ngắn từ trên xuống dưới.

"Mảnh Vẫn đồng ở đâu nhỉ?" Bố Phương đi đi lại lại trong cổ lâu, tìm mãi không thấy.

Nửa canh giờ sau, Bố Phương phát hiện một cái hộp cổ xưa, mở ra xem, bên trong đựng mảnh Vẫn đồng.

"Đinh!" "Ký chủ tìm được ba mảnh Vẫn đồng, tiến độ nhiệm vụ hoàn thành 2/4!" Mảnh Vẫn đồng được giấu trong hộp như vậy, chắc chắn có người của Trương gia canh giữ.

Bố Phương nghĩ vậy, liền chạy ra khỏi trạch viện.

"Chàng trai trẻ, lấy đồ của Trương gia ta rồi mà còn muốn chạy?" Hai người mặc áo choàng đen che mặt thấy Bố Phương chạy ra khỏi cổ lâu, liền lao tới, nhanh chóng đuổi kịp hắn.

"Hai vị cao thủ Trương gia, mảnh Vẫn đồng này là từ trên trời rơi xuống, không phải của Trương gia đâu." Bố Phương nhìn hai người che mặt nói.

"Ngươi nói có lý." "Nhưng, ngươi vào cổ trạch Trương gia, đã vi phạm quy củ của Trương gia ta, trên bia đá bên ngoài, viết rất rõ ràng, 'Không phải người trong tộc, kẻ vào trong sẽ chết'.

Có di ngôn gì, mời nói." Một cao thủ Trương gia nói.

“Tôi không muốn đối địch với Trương gia, quy củ là chết, người là sống, có thể thay đổi quy củ mà.” Bố Phương thản nhiên nói.

“Ha ha.” Nghe lời của Bố Phương, một cao thủ Trương gia cười lạnh, nói: “Hôm nay chết dưới tay hai người chúng ta, là cơ duyên của ngươi.” Cao thủ Trương gia còn lại cũng tung một chưởng vào ngực Bố Phương.

“Bùm.” Bố Phương bộc phát năm mươi năm đạo hạnh, tung ra hai chưởng, đánh bay hai cao thủ Trương gia.

“Phụt.” Hai cao thủ Trương gia bay ngược ra, đập xuống đất, phun ra một ngụm máu già: “Ngươi là hậu nhân của Uông Tàng Hải?” “Ta không phải hậu nhân của Uông Tàng Hải, cũng không phải người của Uông gia, yên tâm đi, Vẫn đồng ở trong tay ta, vô cùng an toàn.” Bố Phương nói xong, liền đi ra khỏi cổ trạch của Trương gia, trở về thành Trường Sa.

Hắn biết, Uông gia là gia tộc thứ mười ngoài Cửu Môn.

Trương gia và Uông gia là hai đại gia tộc, là tử đối đầu.

Sau khi trở về thành Trường Sa, Bố Phương biết rằng mấy năm sau, bọn Trung cẩu sẽ tiến hành tấn công trên khắp cả nước.

Vì vậy, trong mấy năm yên bình, Bố Phương ở nhà bầu bạn với mỹ nhân Y Tân Nguyệt, cũng đến Bạch Kiều trại với Thì Hoàn Thiền, cũng lên Trường Thắng sơn tìm Hồng cô nương.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, thời gian như bóng câu qua cửa sổ, mấy năm trôi qua trong nháy mắt, bọn Trung cẩu bắt đầu tấn công khắp nơi trên cả nước, thành Trường Sa cũng sắp trở thành chiến trường.

Với tấm lòng lo cho quốc gia và dân chúng, Bố Phương tự nhiên phải cùng Trương Sơn và các binh sĩ khác đứng ở tuyến đầu.

Y Tân Nguyệt đứng ở cửa tứ hợp viện, nhìn Bố Phương bước ra khỏi nhà, quyết định ở lại thành Trường Sa chờ hắn, không về Bắc Bình tị nạn.

Người của Cửu Môn, Nhị gia, Tam nương, Bát gia, Cửu gia mấy người, trước chiến tranh tận hưởng khoảnh khắc vui vẻ, tụ tập lại chơi mạt chược.

Tiếng máy bay của bọn Trung cẩu không ngừng vang lên.

Nhưng những người Cửu Môn đã quen với những cảnh tượng lớn nên vô cùng bình tĩnh, thản nhiên tận hưởng sự yên tĩnh trước cơn bão.

Thành Trường Sa bây giờ không còn thái bình, người dân Trường Sa lũ lượt bỏ chạy để tránh chiến hỏa.

Bố Phương một mình đi trên đường phố tiêu điều của thành Trường Sa, hồi tưởng lại chuyện cũ, nhớ lại cảnh lần đầu tiên xuyên không đến thế giới đạo mộ này, có cảnh gặp gỡ Trần Dục Lâu, La Lão Oai, Chá Cô Tiêu, Trương Sơn và những người khác trong Cửu Môn, bây giờ nhớ lại, tất cả đều rõ mồn một.

Nhưng, vì sự tấn công của bọn Trung cẩu, đã khiến thành Trường Sa vốn đầy tiếng cười vui vẻ trở nên vật đổi sao dời.

Bọn Trung cẩu cuối cùng cũng tấn công vào thành Trường Sa, địch đông ta ít, địch mạnh ta yếu.

Bố Phương và Trương Sơn cùng một chúng huynh đệ huyết chiến một trận, nhưng vẫn không thể ngăn cản bước chân của ma quỷ, mặc dù Trương Sơn đã cho nổ quả bom đã chôn sẵn, giết chết một số lính Nhật, nhưng binh lực của đối phương quá mạnh, không ngừng có thêm lính Trung cẩu tràn vào thành Trường Sa.

Lúc này bên cạnh Bố Phương và Trương Sơn chỉ còn lại vài binh

sĩ, mấy người quyết định không lùi bước, tử thủ thành Trường Sa.

Lúc này, người của Cửu Môn đã ra tay.

Ngoài Cửu Môn ra, còn có một nhóm người khác đến trợ giúp.

Nhóm người này, chính là Trần Dục Lâu dẫn theo Tả Lĩnh Lực Sĩ, và La Lão Oai dẫn theo một đám thuộc hạ đến, giúp Bố Phương và Trương Sơn cùng nhau chống lại bọn Trung cẩu.

"Huynh đệ, đánh cho tao thật mạnh vào!" "Mẹ kiếp, lũ Trung cẩu này, ở nhà không yên, cứ phải đến Thiên Quốc của tao để tìm chết." La Lão Oai cầm một khẩu súng máy của Anh, vừa đi về phía Bố Phương, vừa cầm súng bắn bọn Trung cẩu.

"La Lão Oai, sao ông lại đến đây?" Bố Phương nhìn La Lão Oai trước mặt hỏi.

"Tôi và Trần Dục Lâu lo lắng cho an nguy của huynh đệ, nên đã dẫn anh em đến giúp." La Lão Oai nói.

"Cảm kích vô cùng." Bố Phương cảm động.

Chương 119

"Huynh đệ, tôi hy vọng, nhiều năm sau, mọi người sẽ nhớ rằng vào mùa thu năm 1939, có một người tên là Trương Sơn, có chủ nhân Bố Phương dẫn dắt mọi người bảo vệ quê hương!" "Giết!" Trương Sơn hét lớn một tiếng, cầm một thanh trường đao, lao về phía bọn Trung cẩu đang tiến vào từ cổng thành.

"Đến lúc vì nước hy sinh rồi, giết!" Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, xông lên!

"Giết!" Trần Dục Lâu và La Lão Oai hét lớn một tiếng, dẫn theo mấy nghìn người đi theo sau Bố Phương và Trương Sơn, lao về phía bọn Trung cẩu!

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, thời kỳ Dân quốc, thoáng chốc đã trôi qua, đến những năm tám mươi.

Một ngày nọ, bên tai Bố Phương vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh." "Cốt truyện Đạo Mộ Lão Cửu Môn kết thúc, thưởng một cơ hội nâng cấp huyết mạch!

Trạm tiếp theo là cốt truyện Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Đinh." "Cốt truyện Tinh Tuyệt Cổ Thành bắt đầu, Hồ Bát Nhất giải ngũ, đang ngồi tàu hỏa đến Bắc Bình." "Nhiệm vụ chính tuyến được công bố, gia nhập tổ ba người đạo mộ." "Nhiệm vụ chính tuyến hai, chiếm được trái tim của Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Hoàn thành nhiệm vụ, thưởng một cơ hội nâng cấp huyết mạch." "Nâng cấp huyết mạch." Bố Phương nói.

"Đinh!" "Huyết mạch nâng cấp thành công!" "Long Vương Thần Huyết nâng cấp thành Long Hoàng Thần Huyết!" "Thiên phú, Hô Phong Hoán Vũ!" "Kỹ năng: Thiên Lôi Chưởng!" [Năng lực thiên phú

của Long Vương Thần Huyết vẫn còn] "Lần nâng cấp huyết mạch thứ ba, cần một triệu điểm nâng cấp huyết mạch, ký chủ hiện đang có 9 vạn điểm." Nhiệm vụ chính tuyến một, gia nhập tổ ba người đạo mộ?

Bố Phương nghĩ, là Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, và Shirley Dương ba người.

Nhiệm vụ chính tuyến này, đối với Bố Phương, có chút đơn giản, nhưng nhiệm vụ chính tuyến thứ hai, chiếm được trái tim của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Bố Phương cảm thấy khó.

Huyết mạch hiện tại của hắn là Long Hoàng Thần Huyết, có thể hô phong hoán vũ.

Bố Phương nhìn lên bầu trời thành Trường Sa, hét lớn một tiếng: "Cho ta mưa xuống." Hệ thống: '...' "Ký chủ cần triệu hồi Long Hoàng, để Long Hoàng hô phong hoán vũ." "Ta biết rồi." Bố Phương gật đầu, nói: "Dung hợp Thiên Lôi Chưởng!" "Dung hợp hoàn tất!" Bố Phương giơ tay phải lên, nắm chặt lại, chỉ thấy lòng bàn tay phủ đầy tia điện, khi thả lỏng, tia điện biến mất.

"Thiên Lôi Chưởng không tồi, uy lực chắc hẳn rất mạnh." Bố Phương mỉm cười, thu dọn hành lý, lên chuyến tàu hỏa từ thành Trường Sa đi Bắc Bình.

Ngày hôm sau, chuyến tàu hỏa mà Bố Phương đi đã đến ga Bắc Bình.

Trong toa tàu, vang lên giọng nói của loa phát thanh: "Kính chào quý hành khách trên tàu, còn mười phút nữa sẽ đến ga, xin quý hành khách thu dọn hành lý." Bố Phương ngủ một giấc trên tàu, khi tỉnh dậy, tinh thần sảng khoái, mang giày, xách một cái va li, đi ra cửa toa tàu, nóng lòng muốn xuống tàu.

Cũng không biết, Hồ Bát Nhất đến ga Bắc Bình trước hay sau hắn.

Sau khi tàu dừng lại, Bố Phương xuống xe, nhìn thấy một gã béo đang nhìn đông ngó tây.

Bố Phương biết, người này tên là Vương Khải Huyền, người khác gọi là Vương Bàn Tử.

Nhìn thấy chuyến tàu của Hồ Bát Nhất chưa vào ga, vẫn đang chạy.

"Thiên vương cái địa hổ." Bố Phương đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, vỗ vai đối phương.

"Vãi chưởng." Vương Bàn Tử giật mình, quay người lại, phát hiện một thanh niên khí chất xuất trần, hỏi: "Ai vậy?" "Tôi là Hồ Bát Nhất!" Bố Phương cười nói.

"Phì!" "Hồ Bát Nhất dù có hóa thành tro tôi cũng nhận ra, cậu không phải Hồ Bát Nhất." Vương Bàn Tử khẳng định.

"Bàn Tử, nếu cậu không tin, chúng ta đối ám hiệu." Bố Phương cười nói.

"Được thôi." "Nếu cậu đối không ra, cậu là đồ lừa đảo." Vương Bàn Tử nói: "Thiên vương cái địa hổ." "Bảo tháp trấn hà yêu!" "Mặt đỏ rồi?" "Tìm không được vợ nên tức!" "Sao lại trắng rồi?" "Gặp phải con cọp cái dọa cho sợ!" Trong lúc hai người đang đối ám hiệu, một chuyến tàu hỏa chạy vào ga, dừng lại.

"Lão Hồ, tôi nhớ cậu chết đi được!" Ám hiệu khớp hoàn toàn, Vương Bàn Tử dang hai tay, muốn cho Hồ Bát Nhất [Bố Phương] một cái ôm hữu nghị.

Bởi vì, ám hiệu chỉ có hắn và Hồ Bát Nhất biết, không có người thứ ba nào biết, cho nên, Vương Bàn Tử tin rằng đối phương chính là Hồ Bát Nhất.

“Ai là Lão Hồ, tôi tên là Bố Phương.” Bố Phương đẩy Vương Bàn Tử đang muốn ôm mình ra, giải thích.

“Sao cậu không nói sớm?” Vương Bàn Tử cạn lời.

“Tôi thích nói muộn.” Bố Phương cười nói.

“Nói lại, sao cậu biết ám hiệu của tôi và anh em tốt của tôi là Hồ Bát Nhất, cậu và anh em tốt của tôi Hồ Bát Nhất, rốt cuộc có quan hệ gì?” Vương Bàn Tử không nhịn được tò mò, hỏi.

“Tôi và Hồ Bát Nhất có quan hệ đồng môn.” Bố Phương cười nói.

“Quan hệ đồng môn?” Vương Bàn Tử cau mày khó hiểu.

Giây tiếp theo, Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên: “Mô Kim Hiệu Úy?” Hắn biết Hồ Bát Nhất là Mô Kim Hiệu Úy, có bản lĩnh Phân Kim Định Huyệt.

“Chính xác.” Bố Phương gật đầu.

Thật ra hắn là một nhà khảo cổ học.

“Bàn Tử, cậu ấy là ai vậy?” Hồ Bát Nhất xuống tàu, tìm thấy Vương Bàn Tử, phát hiện cậu ta đang nói chuyện với một thanh niên trông khá đẹp trai, nên tò mò chú ý.

“Người anh em này cũng là Mô Kim Hiệu Úy.” Vương Bàn Tử nói xong, liền ôm chầm lấy Hồ Bát Nhất, “Lão Hồ, nhớ cậu chết đi được.” “Tránh ra, tôi không có chơi gay.” Hồ Bát Nhất ôm Vương Bàn Tử một cái, nhưng thấy cậu ta được đằng chân lân đằng đầu, định hôn mình, vội vàng đẩy ra.

Hai người xa cách lâu ngày gặp lại, trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Chương 120

"Phải rồi anh bạn, cậu tên gì?" Hồ Bát Nhất nhìn Bố Phương hỏi.

"Tôi tên Bố Phương, không phải Mô Kim Hiệu Úy, mà là nhà khảo cổ học." Bố Phương cười nói.

"Lại là nhà khảo cổ học." Vương Bàn Tử nghe lời Bố Phương, cảm thấy mình bị lừa hai lần.

Lần đầu, đối phương lừa Hồ Bát Nhất, mình cũng tin.

Lần thứ hai, hỏi đối phương có phải Mô Kim Hiệu Úy không, đối phương nói phải, mình lại tin, lại bị lừa thành công.

"Tôi muốn kết bạn với hai người." Bố Phương cười nói.

"Kết bạn với tôi và Lão Hồ?" Vương Bàn Tử cau mày, rồi kéo Hồ Bát Nhất sang một bên, nói: "Lão Hồ, hai chúng ta có nên kết bạn với cậu ta không?" "Nên chứ." "Tôi thấy cái la bàn treo bên hông cậu ta tinh xảo hơn của tôi nhiều, cậu ta hẳn là một cao thủ trộm mộ." Hồ Bát Nhất khẳng định.

"Được, vậy chúng ta kết bạn." Vương Bàn Tử quay người, mỉm cười với Bố Phương: "Bố Phương, tôi và Lão Hồ đã bàn bạc một lúc, cảm thấy kết bạn với cậu chẳng có hại gì cả, nên đồng ý kết bạn." "Ừm." Bố Phương gật đầu.

"Đi, đi, đi." "Về nhà tôi trước, cất hành lý đã." Vương Bàn Tử kéo Bố Phương và Hồ Bát Nhất ra khỏi ga tàu, đến trước một chiếc xe ba gác.

"Để hành lý lên xe, tôi chở hai người." Vương Bàn Tử ra hiệu cho hai người để hành lý lên xe.

"Được." Hai người gật đầu, đặt hành lý lên.

Vương Bàn Tử đạp chiếc xe ba gác, chở Bố Phương và Hồ Bát Nhất, xóc nảy suốt đường về một căn nhà trong tứ hợp viện.

"Đây là nhà tôi." Vương Bàn Tử đỗ xe ba gác, mở cửa một căn phòng, ra hiệu cho Bố Phương và Hồ Bát Nhất vào.

Bố Phương bước vào phòng, thấy trong nhà chẳng có đồ đạc gì đáng tiền, toàn là hàng rẻ tiền.

Hắn cũng không thấy lạ, vì Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vẫn chưa xuống mộ lần nào.

"Hành lý cất xong rồi, tôi dẫn hai người đi ăn cơm." Vương Bàn Tử cười nói.

"Bàn Tử, nấu ít mì là được rồi." Hồ Bát Nhất nói.

"Hai chúng ta xa cách lâu ngày gặp lại, lại kết giao được một người bạn mới, phải ăn mừng một bữa cho ra trò chứ." Vương Bàn Tử nói giọng từ tốn, dù trong túi rỗng tuếch, nhưng vẫn nhất quyết mời Hồ Bát Nhất và Bố Phương ra quán.

Hồ Bát Nhất đành chịu, chỉ có thể nghe theo.

"Phải rồi Bố Phương, nhà cậu ở đâu?" Trên đường đến quán ăn, Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

"Ở Trường Sa." Bố Phương đáp.

"Ồ, tôi biết rồi." Vương Bàn Tử gật gù, hỏi: "Đến Bắc Bình tìm việc à?" "Tôi có việc rồi, công việc của tôi là trộm mộ." Bố Phương nói.

"Cậu có thể dẫn tôi và Lão Hồ đi trộm mộ cùng không?" Vương Bàn Tử kích động hỏi.

"Hay là hai người dẫn tôi đi trộm mộ đi." Bố Phương mỉm cười nói.

“Tôi muốn đi trộm mộ, nhưng Lão Hồ sống chết không đồng ý, bảo trong mộ cổ có Tống tử, sẽ ăn thịt tôi.” Vương Bàn Tử nói.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử dẫn Bố Phương và Hồ Bát Nhất vào một quán ăn.

Ba người vừa ngồi xuống.

Vương Bàn Tử đã thấy một người quen trong quán: “Mẹ kiếp, là Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên, lại gặp hắn ở đây.” Bố Phương nhìn theo ánh mắt của Vương Bàn Tử, thấy một người đàn ông khoảng bốn lăm mươi tuổi, thân hình gầy gò, khi nói chuyện để lộ một chiếc răng cửa bằng vàng.

Bố Phương biết, Đại Kim Nha sở dĩ có tên này là vì chiếc răng cửa của hắn được nạm bằng một chiếc răng vàng lấy từ mộ cổ.

“Bàn Tử, cậu quen hắn à?” Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

“Hắn có hóa thành tro tôi cũng nhận ra.” “Mấy hôm trước, xe ba gác của tôi bị cảnh sát giữ, lúc đó trên người không có tiền, không có cách nào chuộc lại.

Tôi ra chợ đồ cổ, Đại Kim Nha nhìn trúng viên ngọc gia truyền của tôi, nên lừa mua với giá rẻ mạt.

Sau này tôi mới biết, viên ngọc của tôi không chỉ đáng giá ba trăm, mà có thể bán được hơn hai nghìn.” Vương Bàn Tử giơ hai ngón tay nói.

“Đi, tôi dẫn cậu đi.” “Tôi giúp cậu đòi lại bảo vật gia truyền.” Bố Phương nói xong, dẫn Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi tới.

“Nghe đây, Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên.” Bố Phương ngồi xuống ghế dài, nhìn Đại Kim Nha cười nói.

Đại Kim Nha đang bàn chuyện làm ăn với người nước ngoài, bị Bố Phương cắt ngang, có chút tức giận, nhưng may là hắn hiểu mình không gây sự nổi với đối phương, nên bình tĩnh cười với cặp đôi người nước ngoài: "Hôm khác rảnh tôi sẽ gọi hai vị sau." "Được." Người đàn ông ngoại quốc gật đầu, dắt người phụ nữ đi ra ngoài.

"Đại Kim Nha, còn nhận ra tôi không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Chương 121

“Nhận ra, nhận ra chứ, sao lại không nhận ra được.” Đại Kim Nha cười nói.

“Ba trăm tệ, trả cho ông.” Bố Phương móc từ trong túi ra ba trăm tệ, đưa cho Đại Kim Nha và nói: “Trả viên ngọc của Bàn Tử đây.” “Tôi không cần tiền của cậu, nghề nào cũng có quy tắc của nghề đó, Vương Bàn Tử đã bán viên ngọc cho tôi, thì nó là đồ của tôi rồi.” Đại Kim Nha nói.

“Đại Kim Nha, ông lừa tôi, vốn tôi không bán, bị ông dụ dỗ, nói ngọc của tôi chỉ đáng vài trăm tệ, nếu không tôi cũng không bán cho ông.” Vương Bàn Tử nói.

“Nếu không còn việc gì khác, tôi đi đây.” Đại Kim Nha nói xong, đứng dậy định rời đi.

“Ngồi xuống cho tôi, mấy người chúng tôi chưa đi, ông đi đâu?” Bố Phương sức lực rất lớn, trực tiếp ấn Đại Kim Nha ngồi lại ghế.

“Cậu muốn làm gì?” “Đây là thủ đô của Thiên Quốc, cậu dám đánh tôi à?” Đại Kim Nha kinh ngạc nói.

“Đánh ông thì sao?

Ông là đối thủ của tôi à?” Bố Phương xắn một bên tay áo lên hỏi.

“Đồn cảnh sát ở ngay đối diện, nếu cậu dám đánh tôi, cảnh sát sẽ bắt cậu vào đó uống trà.” Đại Kim Nha chỉ ra ngoài cửa sổ.

“Rồi sao nữa?” Bố Phương hạ tay xuống.

“Rồi sao à, cậu cũng không đi nghe ngóng xem, tôi, Đại Kim Nha, là nhân vật thế nào ở Phan Gia Viên.

Chàng trai trẻ, tôi khuyên cậu, trước khi đánh tôi thì phải suy nghĩ cho kỹ vào." Đại Kim Nha nói.

"Ồ." Bố Phương cười lạnh một tiếng, vỗ một phát vào đầu Đại Kim Nha: "Ông cũng không đi nghe ngóng xem, vào mùa thu năm một chín ba chín, có một người tên Bố Phương, đã dẫn dắt anh em chống lại lũ chó Nhật!" "Đau quá." Đại Kim Nha hai tay ôm đầu: "Ba người các cậu, hôm nay Đại Kim Nha tôi nhận thua." "Tiền tôi để lại đây, bảo ngọc tôi lấy đi." Bố Phương giật lấy viên ngọc gia truyền trong tay Đại Kim Nha, rồi bước ra khỏi quán ăn.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vội vàng theo sau Bố Phương.

"Bàn Tử, bảo vật gia truyền của cậu đây." Bố Phương vật quy nguyên chủ.

"Cảm ơn Bố Phương, đã giúp tôi đòi lại bảo vật gia truyền." "Ba trăm tệ đưa cho Đại Kim Nha, sau này có tiền tôi sẽ trả cậu." Vương Bàn Tử cười nói.

"Được." Bố Phương gật đầu.

"Không phải chứ Bố Phương huynh đệ, cậu thật sự đòi tiền tôi à?

Tôi chỉ đùa thôi mà." Vương Bàn Tử tưởng đối phương sẽ nói không cần, không ngờ đối phương lại đồng ý nhận tiền.

"Tôi đi mua ít thức ăn về." Bố Phương thấy ven đường có bán thịt lợn và cải thảo, liền đi tới, mua ba cân thịt lợn và một cây cải thảo lớn.

"Bố Phương, cậu là phú nhị đại à?

Sao giàu thế!" Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương xách túi đựng ba cân thịt lợn, mặt cười toe toét.

"Tôi không phải phú nhị đại." "Tôi chỉ là một nhà khảo cổ học."

Bố Phương giải thích.

"Bàn Tử tôi không cần biết cậu là phú nhị đại hay nhà khảo cổ học, trong mắt tôi, cậu chính là một phú nhị đại." Vương Bàn Tử cười nói.

Về đến nhà Vương Bàn Tử, Bố Phương đặt thịt lợn và cải thảo lên thớt.

"Bố Phương, cậu và Lão Hồ vào nhà đợi tôi nửa tiếng, tôi đi nấu cơm, xào rau." Vương Bàn Tử nói xong, đi vào bếp bận rộn.

"Hồ Bát Nhất, cậu sao vậy?" Bố Phương nhìn Hồ Bát Nhất đang nằm trên giường, ngây người nhìn trần nhà, hỏi.

"Tôi đây, liệu Đại Kim Nha có dẫn người đến đây, đòi lại bảo vật gia truyền của Vương Bàn Tử không." Hồ Bát Nhất có chút lo lắng nói.

"Cái đó không cần lo, hắn có dẫn đến bao nhiêu người, cũng không phải đối thủ của tôi." Bố Phương tự tin nói.

"Phải rồi Bố Phương, tôi nhớ ở quán ăn, cậu có nói với Đại Kim Nha, vào mùa thu năm một chín ba chín, có một người tên Bố Phương, còn dẫn dắt anh em chống lại lũ chó Nhật, là thật hay giả vậy?" Hồ Bát Nhất không tìm được chủ đề, liền lấy chuyện đó ra hỏi.

"Thật." "Mấy năm đó, ta dẫn dắt Trương Sơn và những người khác, chi viện cho các tỉnh, mười mấy vạn con chó Nhật đã chết dưới đao của ta." "Giờ nghĩ lại, thấy lúc đó giết còn ít quá." Bố Phương nói.

"Ha ha ha." Nghe Bố Phương nói, Hồ Bát Nhất không nhịn được cười thành tiếng.

Cậu ta cho rằng đó chỉ là một câu chuyện Bố Phương thuận miệng bịa ra.

“Nếu tôi sinh ra vào thời đại lũ chó Nhật xâm lược Thiên Quốc, tôi nhất định cũng sẽ cầm thái đao chống lại chúng.” “Tiếc là, sinh ra muộn quá, lỡ mất rồi.” Hồ Bát Nhất cảm thán.

“Lão Hồ, xuống giường đi, ăn cơm thôi.” Vương Bàn Tử từ trong bếp bưng thức ăn ra, đặt lên bàn.

“Được.” Hồ Bát Nhất trở mình xuống giường.

“Ối chà, tôi quên mất nhà hết rượu rồi.” Vương Bàn Tử vỗ đầu, quên mất chuyện này: “Tôi ra ngoài mua.” “Không cần đi, tôi có rượu.” Bố Phương từ không gian hệ thống lấy ra một bình ‘Phi Thiên Hồng’ đặt lên bàn.

“Rượu này, chắc là ngâm rắn, uống ngon lắm đây.” Vương Bàn Tử vội vàng ngồi xuống, vặn nắp bình, rót cho Bố Phương và Hồ Bát Nhất mỗi người một bát.

Chương 122

“Bố Phương, rượu này của cậu, ngon quá đi mất.” Hồ Bát Nhất uống một ngụm, đắng mà lại có vị ngọt, khen không ngớt lời.

“Thật không giấu gì cậu, đây là loại rượu ngon nhất tôi từng uống.” Vương Bàn Tử nuốt một ngụm rượu xuống bụng, cảm thán.

“Bố Phương, rượu này ngâm rắn à?” Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

“Bí phương độc quyền, không tiết lộ ra ngoài.” Bố Phương cười nói.

Thực ra Bố Phương cũng không biết rượu này ngâm bằng gì.

Bình rượu này hắn có được trong ngôi mộ cổ trong sơn động trú mưa vào ngày xuyên không.

“Cái này tôi hiểu.” “Nào, cạn ly.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nâng bát rượu lên.

“Keng.” Bố Phương cụng bát với hai người, uống một ngụm.

“Điều tôi lo lắng bây giờ là, nếu ba chúng ta uống say, Đại Kim Nha dẫn người đến cửa, đánh cho chúng ta một trận, thì xui xẻo thật.” Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt.

Cửa trực tiếp bị người ta đạp mở.

Người đến chính là Đại Kim Nha.

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

“Cái miệng quạ đen của tôi.” Vương Bàn Tử vỗ nhẹ vào miệng mình.

“Đến đây rồi mà không gọi tôi vào uống một chén à?” Đại Kim Nha vênh váo nói.

Bây giờ hắn đã dẫn theo bảy tám thanh niên, không tin là không đánh lại được ba người trong nhà.

"Làm phiền ba anh em tao uống rượu, còn đòi uống cùng?

Mày tưởng mày là ai?" Vương Bàn Tử vừa nói vừa cầm lấy cái ghế đẩu.

Hồ Bát Nhất đi vào trong nhà, cũng tìm được một cây gậy.

"Lão Hồ, Bàn Tử, đừng manh động." Bố Phương nói xong, tháo chiếc la bàn treo bên hông, ném lên bàn: "Đại Kim Nha, mở to mắt chó của mày ra mà xem, đây là cái gì!" "La bàn." Đại Kim Nha nhìn chiếc la bàn, bỗng nhiên vô cùng khách sáo cười với Bố Phương: "Xin lỗi huynh đệ, Đại Kim Nha tôi không biết anh là một cao thủ trộm mộ." "Đại Kim Nha, tốc độ lật mặt của ông còn nhanh hơn lật sách à?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Vì tôi muốn kết bạn với vị huynh đệ này." Đại Kim Nha chỉ vào Bố Phương cười nói.

"Ừm, nói tiếp đi." Bố Phương giơ một tay ra, ra hiệu cho Đại Kim Nha tiếp tục.

"Tôi mời mấy vị đi ăn cơm." Đại Kim Nha cười nói.

"Không cần đâu." Bố Phương lắc đầu, nói: "Ba người chúng tôi vừa mới ăn cơm, ông vào không thấy à?" "Tôi thấy rồi, Kim mỗ mạo muội hỏi một câu, không biết huynh đệ thuộc môn phái trộm mộ nào?" Đại Kim Nha hỏi.

"Tôi thuộc phái Khảo Cổ." Bố Phương trả lời.

"Phái Khảo Cổ, khảo cổ có giấy phép." Đại Kim Nha kinh ngạc nói: "Người của phái Khảo Cổ, đều không phải người bình thường, toàn là phần tử trí thức, người của phái Khảo Cổ, không phải là nhân vật đơn giản." Vương Bàn Tử đứng một bên, nhìn ra được, lời nói

của Đại Kim Nha sau khi biết Bố Phương thuộc phái Khảo Cổ, trở nên kính trọng Bố Phương hơn.

"Ngoài ra, vị này có phải là cao thủ trộm mộ không?" Đại Kim Nha chỉ vào Hồ Bát Nhất, nhìn Bố Phương hỏi.

"Hồ Bát Nhất, cũng là cao thủ trộm mộ." Bố Phương nói thật.

"Hồ gia, ngài thuộc môn phái trộm mộ nào?" Đại Kim Nha vội vàng hỏi.

"Tôi đối với thuật Phân Kim Định Huyệt của các cao thủ trộm mộ, cũng biết sơ qua một chút." Hồ Bát Nhất trả lời.

"Ồ." Nghe vậy, mặt Đại Kim Nha vui mừng, hắn biết, người biết Phân Kim Định Huyệt, có thể nhìn ra được nơi có phong thủy tốt, chôn cất những ngôi mộ lớn phi thường.

"Hồ gia, Bố gia, Bàn gia, ba vị theo tôi đến Phan Gia Viên một chuyến, tôi có đồ muốn tặng." Đại Kim Nha vội vàng mời.

"Ba người chúng tôi không đi đâu, ông mang đồ đến đây là được rồi." Bố Phương lên tiếng.

Hắn biết, thứ mà Đại Kim Nha muốn tặng là Mô Kim Phù.

"Được Bố gia, tôi về lấy." Đại Kim Nha nói xong, dẫn bảy tám thanh niên rời đi.

Mười phút sau.

Đại Kim Nha quay lại.

"Bố gia, Hồ gia, Bàn gia, đây là chút quà mọn tặng ba vị, gọi là Mô Kim Phù." Đại Kim Nha đưa ba chiếc Mô Kim Phù, lần lượt vào tay ba người Bố Phương.

"Đa tạ." Bố Phương nhìn chiếc Mô Kim Phù làm từ móng vuốt tê tê, cảm ơn một tiếng.

Chương 123

Hắn biết Mô Kim Phù là vật mà quân đoàn Mô Kim Hiệu Úy dưới trướng Tào Tháo năm xưa đeo.

“Bố gia, không cần khách khí, nếu có đồ Minh Khí, tôi có thể giúp tiêu thụ.” Đại Kim Nha xoa tay cười nói.

“Cái Mô Kim Phù này, tôi trả lại ông.” Hồ Bát Nhất đưa Mô Kim Phù cho Đại Kim Nha.

“Hồ gia, ngài cứ giữ lấy, có bản lĩnh Phân Kim Định Huyệt mà không làm Mô Kim Hiệu Úy, thì quả thật quá đáng tiếc.” Đại Kim Nha không muốn nhận lại Mô Kim Phù, lên tiếng khuyên nhủ.

“Thuật Phân Kim Định Huyệt của tôi học được từ cuốn ‘Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật’ do ông nội truyền lại.

Ông nội tôi từng là Mô Kim Hiệu Úy, nhưng trong một lần trộm mộ đã gặp phải Tống tử lớn suýt nữa mất mạng, nên tôi sẽ không làm chuyện thất đức như trộm mộ.” Hồ Bát Nhất nói.

“Không làm phiền nữa, ngài cứ suy nghĩ kỹ, tôi ở Phan Gia Viên, nếu có đồ Minh Khí thì đến tìm tôi.” Đại Kim Nha nói xong, quay người rời đi.

“Lão Hồ, lời của Đại Kim Nha có lý, cậu biết Phân Kim Định Huyệt mà không làm Mô Kim Hiệu Úy, thực sự quá đáng tiếc.” Vương Bàn Tử nói.

Bố Phương nhìn ra, Vương Bàn Tử có ý muốn khuyên Hồ Bát Nhất đi trộm mộ làm giàu.

“Bố Phương, giúp tôi khuyên Lão Hồ đi.” Vương Bàn Tử thấy khuyên không được Hồ Bát Nhất, liền nhờ Bố Phương giúp.

“Lão Hồ, cậu đến đánh trận còn dám, lại sợ Tống tử trong mộ cổ à?

Cậu cho rằng trộm mộ là chuyện thất đức sao?” Bố Phương hỏi.

“Tôi sẽ đi trộm mộ cùng cậu.” Hồ Bát Nhất sờ túi, thấy trống rỗng, quyết định đi trộm mộ làm giàu.

“Vậy chúng ta đến Ngưu Tâm Sơn trộm mộ.” Vương Bàn Tử nói xong, nhìn về phía Bố Phương, cười nói: “Bố Phương, có thể cậu không biết, lúc tôi và Lão Hồ về quê, đã đến Ngưu Tâm Sơn, biết ở đó có mộ táng.” “Thật không?” Bố Phương giả vờ kích động.

Hắn biết tình tiết, biết Ngưu Tâm Sơn có một lăng mộ của hoàng thái hậu nước Liêu, nhưng do trận động đất Đường Sơn làm nứt ra, đã bị đội khảo cổ quốc gia tiếp quản rồi.

Lần này đến mộ cổ, là Quan Đông Yếu Tắc.

Bên trong có Hồng hống, Tống tử lớn, và dơi mặt lợn.

“Tôi và bà con ở Ngưu Tâm Sơn lâu rồi không gặp, nếu đến đó, nên mua một cái ti vi, và một ít quà nhỏ tặng họ.” Vương Bàn Tử đề nghị.

“Ti vi không cần mua, ở đó chưa có điện, mua cũng lãng phí tiền, mua ít hoa quả là được rồi.” Bố Phương nói.

“Ở đó chưa có điện?” Nghe Bố Phương nói vậy, Vương Bàn Tử không tin, nhất quyết muốn mua.

Ngày thứ hai.

Bố Phương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ba người mang theo hành lý lớn nhỏ, lên chuyến tàu đi Ngưu Tâm Sơn.

Đến Ngưu Tâm Sơn, chỉ thấy núi xanh nước biếc, trời cao mây nhạt.

Vương Bàn Tử vui vẻ hát vang suốt đường đi.

Trong thôn.

Lão Chi Thư, Yến Tử và những người dân quê lâu ngày gặp lại, nhiệt tình ra đón ba người.

“Lão Hồ, Bàn Tử, hai người cuối cùng cũng về thăm chúng tôi rồi.” Yến Tử nhìn hai người kích động.

“Yến Tử, Lão Chi Thư, bà con, tôi xin giới thiệu, đây là bạn của tôi và Bàn Tử, tên là Bố Phương.” Hồ Bát Nhất chỉ vào Bố Phương, giới thiệu với mọi người.

“Trời ơi, cậu ấy đẹp trai quá đi mất.” Yến Tử chú ý đến Bố Phương, bị vẻ ngoài của đối phương làm cho kinh ngạc.

Cô dám thề với trời, Bố Phương là chàng trai đẹp nhất cô từng gặp, Hồ Bát Nhất chỉ có thể xếp thứ ba, thứ hai là ba của cô.

“Bố Phương, cậu có bạn gái chưa?” “Nếu chưa có, tôi nguyện gả con gái tôi cho cậu.” “Bố Phương, Bố Phương, em muốn sinh khỉ con cho anh.” Sự nhiệt tình của dân làng, vượt xa tưởng tượng của Bố Phương.

“Xem này Lão Chi Thư, ba chúng tôi góp tiền, mua cho thôn một cái ti vi.” Vương Bàn Tử từ trong túi lấy ra ti vi, cười nói.

“Bàn Tử, ở đây chưa có điện, cậu mang về trả lại đi.” Yến Tử nói.

“Hả?” “Chưa có điện?” Vương Bàn Tử ngẩn người, hối hận vì không nghe lời Bố Phương.

“Không có điện cũng không sao, cứ để ở nhà, đợi khi nào có điện thì có thể xem được.” Bố Phương cười nói.

“Đúng đúng đúng, phải.” Vương Bàn Tử vui vẻ, ôm ti vi vào nhà Lão Chi Thư.

“Ba người ngồi trong nhà đợi một lát.” “Tôi đi nấu cơm.” Yến Tử rót cho ba người một cốc nước, rồi vào bếp.

Rất nhanh, trên bàn đã bày đầy những món ăn nóng hổi.

Chương 124

Vương Bàn Tử cũng không giữ hình tượng, ăn ngấu nghiến.

“Lão Chi Thư, đồ cổ trong nhà đâu rồi?” Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

“Tôi và dân làng đã giao nộp hết đồ cổ cho quốc gia rồi, không giữ lại cái nào.” Lão Chi Thư cười nói.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy liền ngẩn người, cảm thấy công dã tràng xe cát, trong lòng vô cùng thất vọng.

Bố Phương và mấy người ngủ lại trong thôn một đêm.

Ngày thứ hai, ba người cưỡi ngựa đi trong rừng.

Họ định đến Quan Đông Yếu Tắc thử vận may.

“Tôi đoán, bên trong Quan Đông Yếu Tắc, nhất định có đồ tốt.” Vương Bàn Tử ngồi trên ngựa, nhìn Bố Phương và Hồ Bát Nhất, tay chỉ về phía trước nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” “Năm đó lũ chó Nhật ở trong đó, chắc chắn đã để lại đồ tốt.” Hồ Bát Nhất có phần khẳng định.

“Bên trong Quan Đông Yếu Tắc, có Tống tử lớn, có dơi mặt lợn, cứ yên tâm, tôi sẽ không đứng nhìn đâu.” Bố Phương cười nói.

“Bàn Tử tôi đã mang theo móng lừa đen, Tống tử mà dám xuất hiện, tôi sẽ nhét thẳng vào miệng nó.” Vương Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra một cái móng lừa đen cười nói.

Lời của Bàn Tử vừa dứt, một cô gái tóc ngắn gọn gàng, nhanh nhẹn cưỡi ngựa đuổi theo.

Cô còn dắt theo ba con chó ngao.

“Anh Hồ, anh Bố, anh Bàn, Lão Chi Thư của thôn phái em đến bảo

vệ các anh.” Cô gái tóc ngắn tên Anh Tử, cười nói với ba người.

“Một con nhóc trói gà không chặt, bảo vệ ba người chúng tôi?” “Ba người chúng tôi bảo vệ cô thì đúng hơn, làm người dẫn đường cho chúng tôi đi.” Vương Bàn Tử đánh giá Anh Tử có thân hình mảnh mai, cảm thấy đối phương quá yếu.

“Anh Bàn, tuy em yếu ớt, nhưng em có súng săn mà.” Anh Tử lấy khẩu súng săn đeo sau lưng xuống, cho Bàn Tử xem.

“Có súng săn, chắc hẳn thường xuyên vào núi săn bắn, thân thủ hẳn sẽ rất tốt.” Vương Bàn Tử suy đoán.

“Địa hình ở đây em đều thuộc, theo em.” Anh Tử vỗ vào mông ngựa, để nó chạy đi.

Bố Phương ba người cưỡi ngựa theo sau Anh Tử.

Bốn người vượt núi băng đèo, khi trời chạng vạng, Anh Tử dẫn ba người Bố Phương đến một khu rừng ở Dã Nhân Câu.

“Trời tối rồi, đêm nay chúng ta ngủ lại đây đi.” Anh Tử xuống ngựa, nhìn mấy người nói.

“Được.” Bố Phương và mấy người xuống ngựa, đi nhặt một ít củi, đống lửa nhanh chóng được nhóm lên.

“Tôi đi vệ sinh một lát.” Vương Bàn Tử nói xong, đi ra ngoài khoảng hai mươi mét, trong bụi cỏ, vừa ngồi xuống, chuẩn bị đi nặng, thì nghe thấy trong bụi cỏ có tiếng động.

Chỉ thấy một con lợn rừng lớn lao về phía hắn.

“Cứu mạng!” Vương Bàn Tử trực tiếp kéo quần lên, chạy về phía Bố Phương và những người khác.

“Bàn Tử xảy ra chuyện gì vậy?” Anh Tử kinh ngạc nói.

Trong lúc kinh ngạc, Bố Phương đã chạy về phía tiếng kêu của

Bàn Tử.

“Bàn Tử đừng sợ, tôi đến cứu cậu đây.” Bố Phương nhìn Bàn Tử đang bị một con lợn rừng lớn truy đuổi, nói.

“Bố Phương.” Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương đang chạy tới, cảm động.

“Bốp.” Bố Phương lướt qua vai Vương Bàn Tử, người trước nhảy lên, một cước đá vào mặt con lợn rừng.

Lợn rừng ngã lăn ra đất mấy vòng, Bố Phương cũng ngã nhào.

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên: “Đinh!” “Có muốn nâng cấp huyết mạch lợn rừng không?” “Nâng cấp!” Bố Phương lập tức trả lời.

Hắn biết, vừa rồi chân hắn chạm vào lợn rừng, đã kích hoạt nâng cấp huyết mạch của nó.

“Đinh!” “Nâng cấp thành công!” “Huyết mạch lợn rừng được nâng cấp thành Trư Vương Thần Huyết!

Đối phương đồng ý nâng cấp huyết mạch, và giơ ngón cái cho ngài!” “Thiên phú: Sóng Âm Công Kích!” “Huyết mạch lợn rừng nâng cấp lần thứ hai, cần 3000 điểm nâng cấp, lần thứ hai có thể hóa hình.” “Hụt hịt.” Trư Vương phát ra tiếng hụt hịt, đi đến bên cạnh Bố Phương, thân mật dùng đầu cọ cọ vào đùi hắn.

“Ngoan.” Bố Phương ngồi xổm xuống, vuốt đầu Trư Vương cười nói.

Lại có thêm một thuộc hạ, thật vui.

“Pằng!” Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên!

Chương 125

Anh Tử thấy lợn rừng đang húc Bố Phương, liền nổ súng, một phát bắn trượt dưới thân Trư Vương, không trúng.

Khi cô chuẩn bị bắn phát thứ hai, thì bị Bố Phương ngăn lại: "Anh Tử, đừng bắn!" "A?" Anh Tử há hốc miệng, ngây người.

Khi nhìn kỹ con lợn rừng, cô mới phát hiện, nó không tấn công Bố Phương, mà đang chơi đùa với hắn.

"Bố Phương, con lợn rừng vừa rồi như một con chó điên đuổi theo tôi, sao bây giờ, lại biến thành một con chó sữa quấn người vậy?" Vương Bàn Tử leo lên cây, nhìn Bố Phương hỏi.

"Chuyện này nói ra dài dòng, tôi học được phương pháp thuần hóa lợn rừng từ một cuốn bút ký ông nội để lại, bây giờ nó là bạn tốt của tôi rồi." Bố Phương trả lời.

"Ra là vậy." Vương Bàn Tử tin lời nói dối của Bố Phương, từ trên cây trèo xuống.

"Bố Phương, ông nội cậu thật lợi hại." Hồ Bát Nhất đi tới, giơ ngón cái với Bố Phương.

"Rầm rầm rầm." Đúng lúc này, xung quanh vang lên một trận tiếng bước chân.

Trư Vương quay người lưng đối diện với Bố Phương, nhìn về phía trước một vùng tối đen.

Chỉ thấy mấy chục con lợn rừng xuất hiện.

"Bữa tối nay, có rồi đây." Bố Phương nhìn bầy lợn rừng nói.

"Gầm!" Trư Vương phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc.

“Bố Phương, đừng để nó kêu nữa, em chịu không nổi rồi.” Anh Tử bịt tai, cảm giác bên tai ong ong, sắc mặt khó chịu nói.

“Bố Phương, mau bảo con lợn rừng dừng lại, tai tôi sắp điếc rồi!” Vương Bàn Tử hét lớn.

Bầy lợn rừng nghe tiếng gầm của Trư Vương, thân thể run lên bần bật, vội vàng quay người, bỏ chạy.

Bố Phương biết, Trư Vương đang bảo vệ an toàn cho mình, phát ra sóng âm công kích dọa lui bầy lợn rừng.

“Trư Vương, đuổi theo!” Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, ngồi lên lưng Trư Vương.

Trư Vương ngừng gầm, chở Bố Phương, lao đi như bay.

“Tiếng gầm của con lợn rừng, còn lớn hơn cả tiếng heo bị chọc tiết, còn vang hơn, như tiếng sấm vậy, thật đáng sợ.” Vương Bàn Tử ngã xuống đất, tai vẫn ong ong, một lúc sau mới hồi phục.

“Anh Bố, quả là thần nhân, ba chúng em đều bị ảnh hưởng, chỉ có anh là không sao.” Anh Tử khâm phục Bố Phương.

“Thể chất của Bố Phương, còn tốt hơn cả tôi, một người lính mười năm, thật đáng ghen tị.” Hồ Bát Nhất cảm thán.

Trư Vương chở Bố Phương nhanh chóng đuổi kịp một con lợn rừng nặng hơn hai trăm cân.

“Xoẹt!” Bố Phương ngồi trên lưng Trư Vương, tay trái nắm chặt da thịt nó, tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao, một đao chém về phía con lợn rừng đang chạy bên phải.

Cổ con lợn rừng đỏ lên, máu tươi ồng ộc chảy ra, nó ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Khi máu của nó chảy gần cạn, nó trợn trắng mắt chết đi.

“Đinh!” “Ký chủ giết lợn rừng, điểm nâng cấp huyết mạch +700!” Bố Phương từ lưng Trư Vương, lật người xuống, thu lại Hắc Kim Cổ Đao, hai tay ôm lấy con lợn rừng, vác về.

“Bố Phương, cậu khỏe thật.” Vương Bàn Tử thấy Bố Phương vác một con lợn rừng còn nặng hơn mình về, mặt cười toe toét.

“Nếu không có Bố Phương ở đây, tối nay em có lẽ đã bị lợn rừng húc chết rồi.” Anh Tử vẫn còn sợ hãi cười nói.

“Đây có lẽ là địa bàn của lợn rừng.” “Chúng ta xâm phạm lãnh địa của chúng, chúng tấn công chúng ta, chắc là để đuổi chúng ta đi.” Bố Phương nghiêng người, con lợn rừng ngã xuống đất.

“Anh nói có lý.” Anh Tử tin lời Bố Phương.

“Bố Phương, dưới kia có một con sông, cậu mang con lợn rừng ra bờ sông đi.” Vương Bàn Tử chỉ xuống chân núi.

Vì có ánh trăng, nên ở đây không tối, mấy người có thể nhìn thấy một con sông nhỏ dưới chân núi.

“Được.” Bố Phương rất dễ dàng vác con lợn rừng, đi xuống núi.

Quần áo của hắn dính một ít máu lợn, hắn định giặt sạch.

Đặt con lợn rừng trên bờ, Bố Phương cởi áo trên, giặt sạch quần áo.

“Bố Phương, hình xăm trên người anh thật bá khí.” Anh Tử nhìn trên người Bố Phương, có một con rồng vàng mặt mày dữ tợn, kinh ngạc nói.

“Dọa em sợ rồi à?” Bố Phương nhìn Anh Tử mặt đỏ bừng, cười nói.

“Không dọa em.” Anh Tử lắc đầu, mắt nhìn Bố Phương không rời.

Chương 126

Bố Phương thân hình cường tráng, ngực có tám múi cơ bụng, khuôn mặt lại đẹp trai.

"Lúc về Bắc Bình, tôi cũng sẽ xăm một con rồng, xem ai còn dám không tôn trọng Bàn Tử tôi." Vương Bàn Tử nhìn hình xăm rồng vàng của Bố Phương bá khí như vậy, quyết tâm về cũng phải xăm một con.

Đêm khuya gió lớn.

Bốn người ngồi quanh đống lửa, nướng thịt lợn rừng.

"Anh Tử, kể cho ba anh nghe vài câu chuyện đi." Vương Bàn Tử nhìn Anh Tử đang chăm chú nướng thịt lợn rừng cười nói.

"Vâng." Anh Tử đáp một tiếng, nói: "Nơi này từng được gọi là Phủng Nguyệt Câu, là nghĩa địa của quý tộc nước Đại Kim.

Sau khi nước Mông Cổ đánh bại nước Đại Kim, người chết bị vứt ở đây, sau đó ở đây xuất hiện dã nhân, nên mới gọi là Dã Nhân Câu." "Ra là nơi này tên là Phủng Nguyệt Câu, nếu cô không nói, Bàn Tử tôi thật không biết." Vương Bàn Tử cảm thán.

Phủng Nguyệt Câu?

Hồ Bát Nhất nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, nhìn vầng trăng sáng treo cao, nói: "Thung lũng chúng ta đang ở, hấp thu nhuệ khí của trăng, nơi này phong thủy cực tốt, tất có mộ lớn." "Lão Hồ, thật không?" Vương Bàn Tử kích động hỏi.

"Thật." Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Vậy cậu có thể tìm được mộ lớn không?" "Tôi cần vài ngày mới có thể tìm được." "Thực ra tìm mộ cổ, đối với tôi rất đơn giản." Bố Phương tháo Thiên Tinh La Bàn treo bên hông, niệm khẩu quyết của

Mô Kim Hiệu Úy: “Tầm long phân kim xem âm sơn, một lớp núi tựa một lớp quan.

Quan ải phẳng nếu gặp tám tầng hiểm, khó đoán âm dương bát quái hình.

Phân được Ngũ hành tam cục vị, định là trời đất người hợp thông.

Thông Càn thông Khôn thông lục hải, Kiểu Chấn Cương Đoái Ly hộ môn.

Giác Kháng thượng quan được nhật nguyệt, Tất Lâu hạ hành đi dương quan.

Hợp thì sống, chia thì chết.” “Cạch cạch cạch.” Kim la bàn trên Thiên Tinh La Bàn nhanh chóng xoay tròn, kim la bàn giống như kim chỉ nam, chỉ dẫn con đường phía trước cho Bố Phương.

“Bố Phương, cậu là nhà khảo cổ học, sao lại biết khẩu quyết của Mô Kim Hiệu Úy?” Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Trong cuốn ‘Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật’ ông nội để lại, cũng có một đoạn khẩu quyết tương tự.

“Cái này tôi học lỏm được.” Bố Phương thuận miệng nói, rồi từ dưới đất đứng dậy: “Ba người theo tôi.” Hồ Bát Nhất ba người vội vàng đứng dậy, theo sau Bố Phương, ba người muốn xem, Bố Phương có thể tìm được mộ cổ không.

Bố Phương nhìn Thiên Tinh La Bàn, dẫn Hồ Bát Nhất mấy người đi về phía trước.

Đi không bao lâu.

Đến trước một căn lều.

“Bố Phương, mộ cổ ở đây à?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Mộ cổ ở dưới lòng đất, lối vào cũng ở gần đây, đi một lát nữa là

thấy.” Bố Phương trả lời.

“Chúng ta vào căn lều này xem trước, tôi thấy căn lều này do bọn trộm mộ dựng lên, chắc hẳn có để lại một ít dụng cụ trộm mộ.” Hồ Bát Nhất đề nghị.

“Căn lều không phải do bọn trộm mộ dựng, mà là do lũ chó Nhật dựng, bên trong có một đống xương trắng, và một cuốn sổ tay, ghi lại quá trình bị mắc kẹt ở đây.” “Nếu không tin, các người có thể vào xem.” Bố Phương chỉ vào căn lều.

“Tôi vào xem.” Hồ Bát Nhất không tin lời Bố Phương, bước vào lều.

Anh Tử và Vương Bàn Tử cũng vì tò mò mà đi vào.

“A!” Một tiếng hét thất thanh vang lên, Anh Tử nhìn thấy một đống xương trắng dưới đất, sợ hãi chạy ra ngoài.

“Anh Bố, trong lều có nhiều xương người quá, dọa chết em rồi.” Anh Tử chỉ vào căn lều, giọng hơi khóc, sợ hãi nói.

“Đừng sợ, chỉ là một đống xương trắng thôi, có động đậy được đâu.” Bố Phương an ủi.

“Vâng.” Anh Tử gật đầu.

“Bố Phương, cậu từng đến đây rồi à?” Hồ Bát Nhất cầm một cuốn sổ tay, từ trong lều đi ra, nghi ngờ Bố Phương đã đến đây.

“Đúng, tôi từng đến đây.” Bố Phương trả lời.

Thật ra đây là lần đầu tiên hắn đến, sở dĩ biết trong lều có xương trắng là vì hắn biết tình tiết truyện.

“Ra là vậy, thảo nào cậu biết rõ về nơi này như thế.” Hồ Bát Nhất hiểu ra.

“Lão Hồ, trong sổ tay rốt cuộc viết nội dung gì vậy.” Vương Bàn

Tử tò mò hỏi.

“Trên đó ghi lại quá trình của đám lính Nhật, bị mắc kẹt trong khu rừng này mấy năm, sau khi giết chết những tên trộm mộ đến trước thì mổ bụng tự sát.” Hồ Bát Nhất lật xem sổ tay, nói ngắn gọn.

Chương 127

“Hít.” “Mổ bụng tự sát, độc ác thật.” Vương Bàn Tử kinh ngạc.

“Bố Phương, tiếp tục dẫn chúng tôi tìm lối vào mộ cổ đi.” Hồ Bát Nhất ném cuốn sổ tay vào trong lều, nói với Bố Phương.

“Được.” Bố Phương nhìn Thiên Tinh La Bàn, dẫn Hồ Bát Nhất mấy người đi tiếp.

Đi không bao lâu, Bố Phương phát hiện trên đất có một cái xẻng Lạc Dương.

Ngoài xẻng Lạc Dương, còn có các dụng cụ trộm mộ khác.

“Đây chắc là dụng cụ của bọn trộm mộ, gần đây chắc chắn có đường hầm.” Hồ Bát Nhất quả quyết.

“Lão Hồ, cậu có biết đường hầm ở đâu không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Tôi không biết.” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Nếu biết, anh ta đã trực tiếp dẫn Bố Phương mấy người vào rồi.

“Vậy ngày mai, trời vừa sáng chúng ta đào một đường hầm vào mộ cổ.” Vương Bàn Tử đề nghị.

“Không cần đào, tôi dẫn các người đi tìm đường hầm.” Bố Phương nói xong, đi theo hướng chỉ dẫn của Thiên Tinh La Bàn.

Hắn biết, nếu đào đường hầm ở đây, sẽ đào trúng Thiên Hỏa Lưu Ly Đỉnh dùng để chống trộm của quý tộc Bắc Tống.

Loại đỉnh lưu ly này rất dễ vỡ, một khi vỡ thuốc nổ Tây Vực bên trong gặp không khí sẽ phát nổ.

Điều đáng sợ là, nó sẽ làm nổ tung cả người trộm mộ và mộ táng.

“Đến nơi rồi.” Bố Phương nhìn Thiên Tinh La Bàn, phát hiện kim la bàn đột nhiên ngừng quay, biết lối vào mộ cổ, hoặc đường hầm đã đến.

“Ở đâu?” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Ở trước mặt tôi.” Bố Phương đi tới mười mét, phát hiện một cửa hang, bên trong tối đen như mực.

Bố Phương biết, cái hang này là đường hầm phụ do bọn trộm mộ đào.

“Bàn Tử tôi xuống trước dò đường.” Vương Bàn Tử gan lớn, trực tiếp nhảy vào cửa hang tối đen như mực.

“Ái ui, tôi trẹo chân rồi.” Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng đau đớn.

“Bàn Tử, ngôi mộ ở đây, có chạy đi đâu được đâu mà vội.” Bố Phương bực bội nói một câu.

Rồi hắn lấy một chiếc đèn pin từ tay Anh Tử, nhảy xuống.

“Bố Phương, đỡ tôi.” Vương Bàn Tử co quắp trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch nói.

“Lần sau đừng manh động như vậy.” Bố Phương đỡ Vương Bàn Tử dậy, tốt bụng khuyên nhủ.

“Tôi nhớ lời cậu rồi.” Sắc mặt Vương Bàn Tử vô cùng khó chịu.

“Bàn Tử, cậu không sao chứ.” Hồ Bát Nhất theo dây thừng trèo xuống, lo lắng hỏi.

“Lão Hồ, không cần lo, tôi không sao, nghỉ một lát là khỏe.” Vương Bàn Tử nói.

Lời của hắn vừa dứt, một vật lớn lao về phía hắn.

“Ối chà.” Vương Bàn Tử sợ hãi né sang một bên.

“Bịch.” Vật lớn đó rơi xuống đất, phát ra một tiếng động trầm đục.

Vật lớn đó không phải gì khác, chính là Trư Vương.

“Con lợn này, cũng theo xuống đây à?” Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương.

“Nó đến tìm tôi.” Bố Phương giải thích.

“Con lợn này, chắc là thích cậu rồi, bám theo không buông.” Vương Bàn Tử cười xấu xa.

“Cậu cũng nhìn ra được à, xem ra kiếp trước của cậu chắc là một con lợn.” Bố Phương cười nói.

Vương Bàn Tử: “...” Bố Phương quan sát xung quanh, phát hiện đây là một ngôi mộ.

“Chân tôi khỏe rồi, đi thôi.” Vương Bàn Tử đứng dậy, cử động chân, cười nói.

Bố Phương đi trước, dẫn Hồ Bát Nhất ba người, vào một gian mộ thất rộng lớn.

Chương 128

"Trên tường xung quanh khắc bích họa về chủ nhân ngôi mộ, thân phận chủ nhân ngôi mộ là một tướng quân." Bố Phương xem xong bích họa, quả quyết.

"Vậy quan tài của chủ nhân ngôi mộ ở đâu?" Vương Bàn Tử phát hiện gian mộ thất này không có quan tài.

"Ở bên trong, theo tôi." Bố Phương chỉ vào một con đường mộ phía trước: "Đi từ đây." Rất nhanh.

Bố Phương dẫn ba người đi vào trong, vào một gian mộ thất.

"Bên trong này cũng không có quan tài." Vương Bàn Tử cảm thấy bị Bố Phương lừa.

"Phải kích hoạt cơ quan trên tường, quan tài mới từ dưới đất trồi lên." Bố Phương chỉ vào một cơ quan trên tường.

Trong nguyên tác, Vương Bàn Tử vô tình chạm vào cơ quan, mấy mũi tên sắc nhọn tẩm đầy thuốc ăn mòn bay ra, nếu không phải Hồ Bát Nhất phản ứng nhanh, bảo Bàn Tử và Anh Tử nằm xuống, mấy người đã chết chắc rồi.

"Cậu hiểu rõ nơi này quá, rốt cuộc cậu là ai?" Vương Bàn Tử chất vấn.

"Người xuyên không." Bố Phương không giấu diếm, trả lời.

"Người xuyên không là cái quái gì?" Vương Bàn Tử truy hỏi.

"Tôi đã nói cho cậu biết, tôi là người xuyên không, nếu hỏi nữa, tôi sẽ không trả lời đâu." "Vậy được, tiếp theo, cậu kích hoạt cơ quan, ba chúng tôi lui về gian mộ thất vừa rồi, khi nào cơ quan dừng lại, thì báo cho chúng tôi." Vương Bàn Tử không quan tâm Bố Phương là ai,

chỉ cần có thể dẫn hắn và Lão Hồ đi trộm mộ làm giàu là được.

"Nằm yên trên đất là được rồi." Bố Phương nói xong, đi đến trước cơ quan.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Anh Tử thấy vậy, vội vàng nằm xuống.

Bố Phương đưa tay phải ra, kích hoạt cơ quan tên ngầm trên tường, rồi nhanh chóng nằm sấp xuống đất.

"Vút!

Vút!

Vút!" Cơ quan khởi động, vô số mũi tên sắc nhọn bay ra.

Ba phút sau, cơ quan dừng lại, bốn người bình an vô sự.

Ngay sau đó, trong mộ thất phát ra tiếng đá chuyển động, phiến đá ở trung tâm mộ thất lật sang hai bên, một chiếc quan tài bằng đá hoành tráng hiện ra trước mặt bốn người.

"Cỗ quan tài đá này chắc là của chủ nhân ngôi mộ rồi." Vương Bàn Tử xoa tay, mặt cười toe toét đi tới.

Bố Phương biết, chủ nhân ngôi mộ trong quan tài sẽ giả chết, biến thành một con Đại Tống Tử Hồng Hống, nếu có thể nâng cấp huyết mạch của nó, hắn sẽ có thêm một thuộc hạ đắc lực.

"Bàn Tử, đừng vội mở nắp." "Đừng quên quy củ của các bậc tiền bối." Hồ Bát Nhất nhắc nhở Vương Bàn Tử một câu, rồi lấy từ trong túi quần ra một chiếc la bàn cũ, sau khi tìm ra vị trí góc đông nam thì thắp một ngọn nến ở đó.

"Bố Phương, Lão Hồ đang làm gì vậy?" Anh Tử đứng bên cạnh Bố Phương, đưa bàn tay thon dài ra, chạm nhẹ vào Bố Phương đang ngẩn người nhìn quan tài đá và hỏi.

Bố Phương hoàn hồn, nhìn Hồ Bát Nhất đang thắp nến và nói: "Tổ tiên để lại quy củ, 'người thắp nến, quỷ thổi đèn'.

Nếu lúc mở quan tài mà nến tắt, phải lập tức rút lui, không được mang theo bất cứ thứ gì." "Tôi hiểu rồi." Nghe Bố Phương giải thích, Anh Tử đã hiểu ra.

"Được rồi, nến đã thắp, có thể mở quan tài." Hồ Bát Nhất liếc nhìn ngọn lửa nến đang leo lét rồi nói với Vương Bàn Tử.

"Okela!" Vương Bàn Tử xắn tay áo, dùng hết sức bình sinh cũng không nhấc nổi nắp quan tài.

"Bố Phương, cậu khỏe, mở quan tài đi." Vương Bàn Tử khom lưng, mệt đến thở không ra hơi, vẫy tay ra hiệu cho Bố Phương.

"Ngay đây." Bố Phương bước tới, dùng một tay đẩy nắp quan tài ra, chỉ thấy bên trong là bộ xương của một vị tướng quân đang đeo mặt nạ.

"Đáng sợ quá." Anh Tử tò mò liếc nhìn một cái, trong lòng bắt đầu thấy run.

Cô có chút hối hận vì đã nhận lời lão chi thư bảo vệ ba người họ.

"Ha ha ha, phát tài rồi, phát tài rồi, tôi mò được hai miếng ngọc." Vương Bàn Tử thò một tay vào quan tài mò mẫm, vớ được hai miếng ngọc, mừng đến rơi nước mắt.

Đúng lúc này, ánh mắt Bố Phương nhìn về phía góc đông nam, phát hiện ngọn nến chợt lóe lên rồi tắt ngúm.

"Anh Bàn, nến tắt rồi, mau trả ngọc lại đi." Anh Tử lo lắng lên tiếng.

"Không thể nào!" Vương Bàn Tử nhìn về phía góc đông nam, thấy nến đã tắt, luyến tiếc ném một miếng ngọc vào lại quan tài rồi nói:

“Lão Hồ, đi thắp lại đi.” “Ừm.” Hồ Bát Nhất đi đến góc đông nam, thắp lại ngọn nến, lần này, nến không tắt nữa.

“Mẹ nó, tên tướng quân này cũng keo kiệt quá, chỉ cho mình lấy một miếng ngọc.” “Bàn Tử tao nguyền rủa mày ở dưới âm gian bị cô hồn dã quỷ đánh hội đồng.” Vương Bàn Tử chỉ vào đầu bộ xương tướng quân, bực bội nói.

“Anh Bàn, anh hài hước quá rồi, người ta cho anh lấy một miếng ngọc mà anh còn chê ít.” Anh Tử dở khóc dở cười.

Bố Phương im lặng không nói gì, hắn biết bây giờ không phải là lúc biểu diễn.

Chương 129

"Quỷ nhập tràng rồi!" Vương Bàn Tử nhìn một bàn tay cứng ngắc từ từ đưa ra khỏi quan tài, đồng thời cũng phát hiện ngọn nến đã chuyển sang màu xanh lục, một bàn tay khác máu thịt be bét cũng đưa ra, dọa hắn hét lên một tiếng.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Đại Tống Tử Hồng Hống, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên.

Bố Phương trực tiếp đưa tay ra, nắm lấy một bàn tay của Hồng Hống.

"Có nâng cấp huyết mạch của Hồng Hống không?" "Nâng cấp!" "Đinh!" "Hệ thống nâng cấp huyết mạch của Hồng Hống xảy ra sự cố!" "Miễn phí nâng cấp huyết mạch cho Hồng Hống, huyết mạch Hồng Hống được nâng cấp lên Thiên Yêu Thần Huyết!" "Thiên phú: Bạo Lực Trọng Kích!" Cái gì?

Nâng cấp xảy ra sự cố, miễn phí nâng cấp huyết mạch cho Hồng Hống?

Bố Phương kinh ngạc.

"Đinh!" "Hệ thống đền bù cho ký chủ một con búp bê bơm hơi." "Hệ thống nhắc nhở, ký chủ có thể chạm vào Hồng Hống lần nữa để kích hoạt nâng cấp huyết mạch!" Búp bê bơm hơi?

Hệ thống khốn nạn.

Bố Phương suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

"Bốp!" Bố Phương giơ tay phải lên, vỗ một phát vào mu bàn tay của Hồng Hống, "Nâng cấp huyết mạch!" "Đinh!" "Nâng cấp thất

bại, đối phương không muốn nâng cấp huyết mạch, không cam tâm khuất phục dưới trướng ký chủ, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!" Đại Tống Tử Hồng Hống này cũng được lắm.

Bố Phương thầm nghĩ, nếu đối phương đã không muốn nâng cấp huyết mạch để trở thành thuộc hạ của mình, vậy thì chỉ còn cách xử lý nó để nhận điểm nâng cấp huyết mạch.

"Mọi người mau lùi lại!" Bố Phương hoàn hồn, hét lớn một tiếng.

Vì hắn biết, quan tài sắp nổ tung rồi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhảy xuống dưới bức tường của mộ thất, Anh Tử hoảng sợ chạy đến bên cạnh Bố Phương, ôm chặt lấy eo hắn.

"Anh Tử, đừng ôm anh chặt thế, đau." Bố Phương có chút khó chịu nói.

"Xin lỗi anh Bố." Anh Tử vội buông tay ra, rồi ôm chầm lấy Bố Phương.

"Như vậy thì được." Bố Phương hài lòng gật đầu.

"Anh Tử, để tôi bảo vệ cô." Vương Bàn Tử thấy cô gái tóc ngắn xinh đẹp Anh Tử ôm Bố Phương, liền muốn thay thế hắn.

"Không cần đâu anh Bàn, anh đi đối phó Đại Tống Tử đi, anh Bố bảo vệ tôi là được rồi." Anh Tử vội vàng đáp lại.

Vương Bàn Tử: "…" "Rầm" một tiếng, quan tài đá nổ tung!

Những mảnh đá văng ra, Bố Phương nhanh tay lẹ mắt, ra tay đánh bay chúng.

"Gào!" Hồng Hống xuất hiện, gầm lên một tiếng, cho bốn người Bố Phương một màn thị uy như một con lợn rừng.

Tiếng gầm vang vọng trong mộ thất, khiến tai mấy người ong ong.

May mà Hồng Hống chỉ gầm lên rồi ngừng lại.

“Vua lợn rừng, húc nó.” Bố Phương chỉ vào Hồng Hống, ra lệnh cho vua lợn rừng.

Vua lợn rừng gật đầu, lao về phía Hồng Hống.

“Bốp!” Đầu vua lợn rừng húc vào hai chân Hồng Hống, trực tiếp húc bay nó vào tường.

Hồng Hống rơi xuống đất, vội vàng bò dậy.

Vua lợn rừng tích tụ sức lực, lại lao tới tấn công Hồng Hống.

Lần này, vua lợn rừng không may mắn như lần trước, trực tiếp bị Hồng Hống một cước đá bay.

“Bốp.” Vua lợn rừng đập vào tường mộ thất, bức tường nứt ra như mạng nhện.

“Anh Heo, không cần lên nữa.” Bố Phương nhìn vua lợn rừng đang lồm cồm bò dậy từ dưới đất và nói.

Hắn có thể thấy vua lợn rừng không phải là đối thủ của Hồng Hống.

Nếu hệ thống không xảy ra sự cố, giúp Hồng Hống nâng cấp huyết mạch, có lẽ vua lợn rừng còn có thể đánh ngang tay với nó.

“Đại Tống Tử, ăn móng lừa đen của tao đây.” Vương Bàn Tử nhìn Đại Tống Tử, không hề tỏ ra chút sợ hãi nào.

Hắn cầm một chiếc móng lừa đen xông lên, định nhét thẳng vào miệng Hồng Hống.

Hồng Hống vô cùng khôn ngoan, ngậm chặt miệng, mặc cho Vương Bàn Tử dùng sức nhét thế nào cũng không vào được chút nào.

“Bàn Tử, lui ra.” Hồ Bát Nhất thấy Đại Tống Tử giơ tay phải lên,

liền hét lớn.

Chương 130

Chỉ là, lời của anh ta đã muộn, Vương Bàn Tử gan to bằng trời đã bị Hồng Hống một chưởng đánh bay.

May mà Vương Bàn Tử béo, đập xuống đất không bị gãy xương, không đau.

"Bàn Tử, trả lại ngọc đi." Hồ Bát Nhất trong lúc cấp bách nảy ra ý, cảm thấy làm vậy thì Đại Tống Tử sẽ tha cho họ.

"Lão Hồ, quan tài đã nổ rồi." "Vậy phải làm sao, mau nói cho tôi biết." Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất: "…" "Anh Bố, Đại Tống Tử đang đi về phía em." Anh Tử chỉ vào Hồng Hống đang tiến lại gần, hoảng sợ nói.

"Anh thấy rồi." Bố Phương nói xong, hai tay biến hóa, niệm chú ngữ của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, đệ ngũ thức, Vạn Kiếm Xuyên Tâm: "Thiên địa huyền hoàng, thiên nhạc phong sơn, thần hữu vô thường, thiên lệnh vô cực." Lời vừa dứt.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng Bố Phương bay lên trên đầu Hồng Hống, phân hóa ra vạn thanh Hắc Kim Cổ Đao.

"Ầm!" Một tiếng nổ vang.

Bản thể Hắc Kim Cổ Đao ra tay trước, lao thẳng về phía Hồng Hống, một đao xuyên vào máu thịt của nó.

Trên không, vạn thanh Hắc Kim Cổ Đao còn lại, như sao băng rơi xuống, lao về phía Hồng Hống.

Hồng Hống bị vạn thanh Hắc Kim Cổ Đao chém cho tan xương nát thịt.

Hồng Hống biến mất, Hắc Kim Cổ Đao bay về lại vỏ đao.

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt Hồng Hống!” “Nhận được 300.000 vạn điểm nâng cấp huyết mạch!” 30 vạn điểm nâng cấp huyết mạch, nhiều vậy sao?

Bố Phương cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Anh Bố, anh mạnh quá.” Anh Tử kinh ngạc đến ngây người, chứng kiến thực lực của Bố Phương, cô ôm chặt lấy hắn, không muốn buông ra.

Trái tim thiếu nữ của cô đã bị Bố Phương chiếm trọn, cảm thấy người mình đang ôm không phải là người, mà là thần.

“Bố Phương, thực lực của cậu, lại có thể, mạnh đến vậy!” Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương, run rẩy nói.

“Bố Phương, cậu là thần sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Anh ta vốn tưởng Bố Phương chỉ đẹp trai hơn mình, không ngờ đối phương lại có thể sử dụng ‘Vạn Kiếm Xuyên Tâm’.

“Tôi vừa nãy hình như bị thứ gì đó nhập vào người.” Bố Phương không giải thích với mấy người họ, vẻ mặt kinh ngạc nói.

“Chết tiệt.” “Hóa ra là bị nhập, tôi còn tự hỏi, sao một người bình thường như chúng ta lại có thể sử dụng Vạn Kiếm Xuyên Tâm chứ.” Vương Bàn Tử bừng tỉnh ngộ.

“Thứ nhập vào người cậu, chắc đã khống chế cơ thể cậu, niệm chú ngữ, rồi sử dụng Vạn Kiếm Xuyên Tâm.” Hồ Bát Nhất cho là như vậy.

“Anh Bố, thứ đó đi chưa?” Anh Tử không nhịn được tò mò, hỏi.

“Giải quyết xong Đại Tống Tử, nó đi rồi.” Bố Phương trả lời.

“Giúp chúng ta giải quyết Đại Tống Tử, chắc là người tốt.” Anh

Tử ngây thơ nói.

“Mọi người mau nhặt minh khí.” Bố Phương không nói thêm về chuyện ‘Vạn Kiếm Xuyên Tâm’, gọi mọi người một tiếng.

Hắn cũng không ngờ, Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, đệ ngũ thức, Vạn Kiếm Xuyên Tâm, lại khủng bố đến vậy.

Sử dụng một chiêu này, cảm giác cơ thể như bị rút cạn, may mà thể chất mạnh, không đến nỗi kiệt sức mà chết.

“Lão Hồ, đừng ngẩn ra đó nữa, lấy túi ra đựng minh khí đi.” Vương Bàn Tử ôm minh khí, nhìn Hồ Bát Nhất đang ngẩn người và nói.

“Được.” Hồ Bát Nhất hoàn hồn, vội vàng lấy một chiếc túi lớn từ trong ba lô ra.

“Nhiều minh khí thế này, về Bắc Bình, mang ra chợ đồ cổ bán đi, có thể được một khoản tiền, bốn người chúng ta chia đều.” Hồ Bát Nhất xách chiếc túi nặng trịch chứa hơn hai mươi món minh khí nói.

“Anh Hồ, em không cần đâu, ba người các anh chia là được rồi.

Em là một cô gái yếu đuối, cũng không góp sức gì, còn được các anh bảo vệ, an ủi.” Anh Tử không muốn lấy tiền.

“Anh Tử, chúng ta bây giờ là người cùng một thuyền, có hoạn nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng.” Bố Phương nói.

“Cậu nói có lý, bất kể có góp sức hay không, bốn người chúng ta bây giờ cùng một thuyền, có hoạn nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng.” Hồ Bát Nhất lặp lại lời của Bố Phương.

“Vậy, được thôi.” Anh Tử cúi đầu, có chút vui mừng.

“Chúng ta tiếp tục khám phá ngôi mộ, hay là quay về?” Hồ Bát Nhất nhìn bốn người hỏi.

“Về làm gì!” “Ít minh khí thế này, Bàn Tử tôi còn chê ít đấy!” “Tiếp tục khám phá ngôi mộ.” Vương Bàn Tử quả quyết nói.

Chương 131

“Bố Phương, cậu về hay tiếp tục khám phá ngôi mộ?” Hồ Bát Nhất coi lời của Vương Bàn Tử như gió thoảng bên tai, hỏi.

“Tiếp tục khám phá ngôi mộ.” “Có tôi ở đây, tôi sẽ không để bất kỳ ai trong ba người các cậu xảy ra chuyện.” Bố Phương nói.

Trong ngôi mộ này, còn có dơi mặt lợn đang chờ hắn nâng cấp huyết mạch nữa.

“Được, tiếp tục khám phá ngôi mộ.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Cũng không biết tại sao, nghe lời cuối của Bố Phương, anh ta đột nhiên cảm thấy an toàn hơn hẳn.

Bố Phương cầm đèn pin, dẫn theo ba người Hồ Bát Nhất, cùng một con lợn, đi trong đường hầm mộ, tiến vào pháo đài dưới lòng đất do quân Nhật xây dựng.

“Anh Bố, cho anh bản đồ.” Anh Tử đi bên cạnh Bố Phương, nhìn trái nhìn phải, phát hiện trên tường có một tấm bản đồ, liền giật xuống đưa cho hắn.

“Để anh xem.” Bố Phương biết ở đây có một tấm bản đồ, không ngờ lại bị Anh Tử phát hiện.

Bố Phương liếc nhìn bản đồ của pháo đài dưới lòng đất, đi vào phòng phát điện, mất khoảng mười phút, đã thành công kết nối điện cho pháo đài, trong nháy mắt đèn đuốc sáng trưng, quét sạch không khí u ám đáng sợ nơi đây.

Điều kỳ lạ là, đèn vừa sáng, lại chớp nháy liên tục.

“Em hình như thấy một cô bé trong bóng tối.” Anh Tử vẻ mặt kinh hãi nói.

“Anh Tử, chắc chắn là mắt em bị ảo giác rồi.” “Không thể có cô bé nào, nếu có, tôi đã nhìn thấy rồi.” Vương Bàn Tử không tin nơi này có cô bé.

“Thật mà, em không lừa anh.” Anh Tử nhìn thấy cô bé chân không chạm đất đang lơ lửng, khẳng định nói.

“Anh Tử, sau khi ra ngoài, tôi sẽ mua cho cô một cặp kính đeo vào.” Hồ Bát Nhất cho rằng Anh Tử tinh thần suy sụp, sinh ra ảo giác.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện đồng nam đồng nữ, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương.” “Thật đấy, không chỉ có cô bé, mà còn có cả một cậu bé nữa.” Bố Phương nói.

“Ở đâu?

Mau chỉ cho tôi xem.” Vương Bàn Tử nhìn quanh phòng phát điện, nhưng dù nhìn chỗ nào cũng không thấy bóng dáng của đồng nam đồng nữ.

“Hai đứa bay đi rồi.” Bố Phương thấy hai bóng dáng xa xa bay đi, nói.

“Vậy lần sau thấy chúng nó thì nhắc tôi nhé.” Vương Bàn Tử tò mò không biết hai con quỷ nhỏ trông như thế nào.

Bố Phương ra khỏi phòng phát điện, tiến vào kho vũ khí, ở đó, hắn phát hiện những chiếc hòm bị khóa.

“Những khẩu súng này có thể dùng để phòng thân.” Vương Bàn Tử dùng sức cạy mở một chiếc hòm, lấy ra một khẩu súng máy, cười nói.

“Súng này không tồi, còn tốt hơn súng tôi dùng khi đi lính.” Hồ Bát Nhất rất yêu thích súng, cũng lấy một khẩu súng trường từ trong hòm ra.

Bố Phương lấy hai khẩu súng xung kích, cất vào không gian hệ thống, sau này cần dùng có thể lấy ra.

Ra khỏi kho vũ khí.

Bố Phương bước vào một đường hầm mộ tối tăm cũ kỹ.

Ba người Hồ Bát Nhất, cùng một con lợn rừng, theo sát phía sau.

Bố Phương sở dĩ đến đây là vì nơi này có dơi mặt lợn.

"Phía trước có ánh sáng, chắc là lối ra." Vương Bàn Tử chắc nịch.

"Không phải lối ra, là cửa thông gió." Bố Phương nói.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện dơi mặt lợn, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Dưới cửa thông gió, bên tai Bố Phương vang lên giọng nói của hệ thống.

"Bố Phương, anh dẫn em đến đây làm gì?" Anh Tử hỏi.

"Cứ theo anh là được." Bố Phương đáp.

Mục đích đến đây là để nâng cấp huyết mạch cho dơi mặt lợn.

"Nhìn kìa, ở đó có dơi." Bố Phương cầm đèn pin, chiếu lên trên.

"Nhiều dơi quá, may mà tôi không mắc chứng sợ lỗ, không thì tè ra quần rồi." Vương Bàn Tử nhìn đám dơi dày đặc trên tường, sợ toát mồ hôi lạnh.

"Nín thở, rút lui." Hồ Bát Nhất nhìn ba người nhẹ giọng nói.

"Đinh!" "Có nâng cấp huyết mạch của nữ đồng không?" Bố Phương ngẩn ra, nói: "Nâng cấp!" Chắc là nữ đồng đã chạm vào hắn, kích hoạt nâng cấp huyết mạch.

"Nâng cấp thành công!" "Huyết mạch nữ đồng nâng cấp thành Nhân Linh Thần Huyết!" "Thiên phú: Phụ thể khống nhân (Nhập xác điều khiển người)!" "Chủ nhân." Nữ đồng hư ảo bay đến trước mặt

Bố Phương, ngọt ngào gọi một tiếng.

Chương 132

"Ừm.

Sau này gọi con là Bạch Thái." Bố Phương cười nói.

"Cảm ơn chủ nhân đã đặt tên." Bạch Thái vui vẻ.

"Đinh!" "Ký chủ đặt tên cho nữ đồng là Bạch Thái, điểm nâng cấp huyết mạch +500!" "Lần nâng cấp huyết mạch thứ hai của Bạch Thái cần 5000 điểm!" "Chủ nhân, em gọi em trai em ra." Bạch Thái nói xong, vẫy vẫy tay với một đồng nam đang trốn trong bóng tối, ra hiệu.

Nam đồng bay ra, đưa một tay, có chút rụt rè chạm vào cánh tay Bố Phương.

"Đinh!" "Có nâng cấp huyết mạch của nam đồng không?" "Nâng cấp!" Có qua có lại, Bố Phương lập tức đáp ứng.

"Đinh!" "Nâng cấp thành công!" "Huyết mạch nam đồng nâng cấp thành Nhân Linh Thần Huyết!" "Thiên phú: Phụ thể khống nhân!" "Sau này gọi con là Hương Qua!" Bố Phương nhìn nam đồng hư ảo cười nói.

"Cảm ơn chủ nhân đã đặt tên." Hương Qua vui mừng.

"Đinh!" "Ký chủ đặt tên cho Hương Qua, điểm nâng cấp huyết mạch +500!" "Lần nâng cấp huyết mạch thứ hai cần 5000 điểm!" "Anh Bố, trước mặt anh…" Anh Tử chỉ vào đồng nam đồng nữ, run rẩy nói.

"Quỷ!" Vương Bàn Tử nhìn hai đứa trẻ chân không chạm đất, lơ lửng giữa không trung, hét lên một tiếng thất thanh.

Tiếng hét cũng làm kinh động đám dơi mặt lợn đang ngủ say.

“Bạch Thái, Hương Qua, hai con trốn vào bóng tối đi, đừng dọa bạn của ta nữa.” Bố Phương nói.

“Vâng, chủ nhân.” Bạch Thái và Hương Qua gật đầu, bay đi.

“Vù!” Dơi mặt lợn mở mắt, lao thẳng về phía bốn người.

“Anh Bố, em sợ.” Anh Tử ôm chặt Bố Phương, vùi đầu vào lưng hắn, không dám nhìn hàng ngàn con dơi mặt lợn trên trời.

“Pằng pằng pằng pằng.” Vương Bàn Tử giơ súng máy lên, điên cuồng xả đạn vào đám dơi.

“Phụt phụt phụt phụt!” Đạn xuyên qua da thịt của dơi mặt lợn, từng con một rơi xuống đất.

“Hết đạn rồi.” Vương Bàn Tử bóp cò mấy lần, phát hiện không có đạn bắn ra, liền ném thẳng khẩu súng máy về phía bầy dơi.

“Dơi mặt lợn nhiều quá, Bố Phương, chúng ta rút lui đi.” Hồ Bát Nhất nhìn Bố Phương, đột nhiên che miệng, chỉ thấy đối phương rút bảo đao ra, rạch ngón tay, cảm thấy đối phương điên rồi.

“Bốp!” Bố Phương cúi người xuống, vỗ một chưởng xuống đất.

Hàng ngàn con dơi mặt lợn, trực tiếp rơi xuống đất, nằm rạp, run lẩy bẩy!

“Chuyện gì vậy?” Vương Bàn Tử ngơ ngác.

“Máu của Bố Phương, có thể trấn áp dơi mặt lợn.” Hồ Bát Nhất cảm thấy không thể tin nổi.

“Bố Phương, máu của anh, tại sao không giống của chúng em, lại màu vàng?” Anh Tử buông Bố Phương ra, chỉ vào máu trên tay hắn tò mò hỏi.

“Máu của tôi màu vàng là vì trong cơ thể tôi chảy dòng máu của rồng.” Bố Phương trả lời.

Máu của hắn, từ màu đỏ, biến thành màu vàng, cũng không biết lần nâng cấp huyết mạch tiếp theo, màu máu sẽ ra sao.

"Trong cơ thể chảy dòng máu của rồng?" "Đi lừa quỷ đi." Vương Bàn Tử không tin lời nhảm nhí của Bố Phương.

"Tôi nói thật cậu không tin, tôi nói dối cậu lại tin, Bàn Tử, thật khiến tôi không thể hiểu nổi cậu." Bố Phương nói xong, đứng dậy từ dưới đất, cầm Hắc Kim Cổ Đao, đi về phía hàng ngàn con dơi mặt lợn đang nằm rạp phía trước.

"Đinh." "Có nâng cấp huyết mạch của dơi mặt lợn không?" Bố Phương đi đến trước mặt bầy dơi mặt lợn, ngồi xổm xuống, chạm vào cánh của một con, bên tai vang lên giọng nói của hệ thống.

"Nâng cấp." "Nâng cấp thành công!" "Huyết mạch dơi mặt lợn nâng cấp thành Phi Yêu Thần Huyết!" "Có thể hóa hình!" "Thiên phú: Hút máu!" "Chít chít." Con dơi mặt lợn vỗ cánh, bay đến trước mặt Bố Phương, kêu hai tiếng.

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

"Bố Phương đang làm gì vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Tôi không biết." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Em cảm thấy anh ấy rất bí ẩn, khiến người ta không thể đoán được." Anh Tử cảm thán.

"Đi thôi." Bố Phương nhìn ba người đang ngẩn ra nói một câu, rồi đi về phía một lối đi.

Ba người Hồ Bát Nhất vội vàng theo sau.

Rất nhanh, ba người đã đến trước một cánh cửa mật thất bán chân không, dùng để cất giữ những vật phẩm quý giá.

"Trên tường viết, cấm vào." "Chúng ta có nên vào không?" Anh

Tử nói.

Chương 133

"Không sao đâu, theo anh." Bố Phương dùng sức đẩy cửa ra, đi vào mộ thất tối om.

Bên trong, có thi thể của Bạch Thái và Hương Qua, hắn muốn mang hai thi thể này ra ngoài chôn cất.

"Nhiều quan tài quá." "Chúng ta sắp phát tài rồi." Vương Bàn Tử vô thức đi đến giữa mộ thất, trước cỗ quan tài được chế tác tinh xảo, điêu khắc phức tạp.

"Bàn Tử, để tôi thắp nến trước đã." Hồ Bát Nhất bảo Vương Bàn Tử đợi một lát, rồi đi đến góc đông nam mộ thất, thắp một ngọn nến.

"Rầm rầm rầm." Vương Bàn Tử thấy nến đã thắp, liền đẩy nắp quan tài ra.

Chỉ thấy bên trong quan tài không có một bộ xương thối rữa nào, cũng không có một món minh khí nào, thật thất vọng.

"Một cỗ quan tài lớn như vậy, đến mảnh vụn minh khí cũng không có." Hồ Bát Nhất lộ vẻ thất vọng.

"Anh Bố, anh Hồ, anh Bàn, nhìn kìa, cuối quan tài có một cặp thi thể đồng nam đồng nữ chưa bị phân hủy." Anh Tử nhìn kỹ vào quan tài, phát hiện ở chỗ tối cuối cùng, có một cặp trẻ em đáng sợ, khiến cô hoảng sợ.

Bố Phương biết, đó là thi thể của Bạch Thái và Hương Qua, liền vỗ vỗ lưng Anh Tử, an ủi: "Anh Tử đừng sợ, hai đứa trẻ này đã bị làm cứng lại rồi, ở thời cổ đại, những đồng nam đồng nữ này đều bị người ta dùng thủy ngân đổ từ đỉnh đầu vào, làm thành tiêu bản để bồi táng." "Hai đứa trẻ đáng thương." Vương Bàn Tử nghe vậy, dựa

vào tường mộ thất, trong lòng uất ức khó chịu.

“Hay là chúng ta mang hai đứa trẻ này ra ngoài chôn cất tử tế đi.” Anh Tử đề nghị.

Cô cảm thấy đồng cảm với số phận của hai đứa trẻ.

“Hai đứa trẻ bị người ta đổ thủy ngân vào làm tiêu bản bồi táng, có lẽ là ý trời, chúng ta không nên can thiệp vào.” Hồ Bát Nhất chỉ lên trời nói.

“Chúng ta đến đây, có lẽ cũng là ý trời.” Bố Phương nói xong, nhấc nắp quan tài xuống, đặt lên mặt đất, rồi bế hai đồng nam đồng nữ đã bị làm cứng lại, co quắp ra.

“Đi thôi, chúng ta theo đường cũ quay ra.” Bố Phương nói một câu, bế thi thể của Bạch Thái và Hương Qua, theo đường cũ trở ra.

Ra khỏi mộ tướng quân, Bố Phương đào một cái hố, chôn đồng nam đồng nữ vào đó.

“Chủ nhân, cảm ơn ngài đã chôn cất chúng tôi.” Bạch Thái và Hương Qua bay lượn sau lưng Bố Phương, cảm kích vô cùng.

“Không cần khách sáo, đây là việc ta nên làm.” Bố Phương cười nói.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Anh Tử sau khi vái lạy cặp đồng nam đồng nữ đã ngủ yên ngàn năm, liền cùng Bố Phương cưỡi ngựa trở về.

Trên cao nguyên cỏ xanh mênh mông.

Bố Phương dừng lại, nói với Anh Tử: “Anh Tử, ba người anh không về thôn nữa, chúng ta từ biệt ở đây nhé.” “Được, nếu có dịp, nhớ đến thôn tìm em, em còn nợ anh một bữa cơm.” Anh Tử không quay đầu lại, ngồi trên lưng ngựa đáp lời.

“Được, ba năm sau, anh sẽ quay lại tìm em.” Bố Phương nói.

“Vậy em đợi anh ba năm.” Anh Tử nói xong, vỗ vào mông ngựa, phi đi.

“Anh Tử, một năm sau anh sẽ quay lại tìm em.” Vương Bàn Tử hét lớn về phía Anh Tử.

Anh Tử đã đi xa, không nghe thấy lời của Vương Bàn Tử.

“Đi thôi.” Bố Phương nói một tiếng, cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, cưỡi ngựa phi đi.

Ba người ngồi tàu hỏa đến Bắc Bình.

Trực tiếp mang theo một túi minh khí lớn, đến Phan Gia Viên tìm Đại Kim Nha.

“Cốc cốc cốc.” Vương Bàn Tử gõ ba lần vào cửa tiệm đồ cổ của Đại Kim Nha.

Trong phòng, Đại Kim Nha đang bàn chuyện làm ăn với một cặp vợ chồng người nước ngoài, nghe tiếng gõ cửa, có chút không kiên nhẫn, mở cửa ra, phát hiện là ba người Bố Phương, liền lập tức mỉm cười.

“Mời vào.” Đại Kim Nha cung kính với ba người, ra hiệu họ vào nhà.

“Hai vị về trước đi, lúc nào rảnh, chúng ta lại bàn chuyện làm ăn.” Đại Kim Nha cười nói với hai người nước ngoài.

Hai người gật đầu, thu dọn đồ đạc, rồi rời đi.

“Đại Kim Nha, xem này, ba người bọn tôi, mang đồ tốt đến cho ông đây.” Vương Bàn Tử ngồi xuống sofa, ném chiếc túi đựng minh khí mang từ mộ tướng quân ra lên bàn.

“Nhiều vậy?” Đại Kim Nha mở túi ra xem, phát hiện bên trong có

hơn hai mươi món minh khí, giật mình kinh ngạc.

“Là do ba anh em tôi đào được từ mộ tướng quân ở núi Ngưu Tâm.” Vương Bàn Tử cười nói.

“Những món minh khí này, phần lớn đều đã bị gỉ sét, không có món nào chất lượng hoàn hảo, nhưng cũng có thể bán được tiền.” “Hay là thế này, cho tôi một ngày, tôi giúp các vị bán hết, tiền bán được mỗi món, các vị lấy chín, tôi lấy một.” “Thế nào?” Đại Kim Nha hỏi.

“Chúng tôi cần bàn bạc.” “Ông ra ngoài cửa đợi chúng tôi ba phút.” Hồ Bát Nhất nói.

“Được.” Đại Kim Nha đứng dậy, đi ra khỏi phòng, không làm phiền ba người.

Chương 134

“Những món minh khí này, là do ba chúng ta và Anh Tử, vào sinh ra tử, mang từ mộ tướng quân ra, Đại Kim Nha giúp chúng ta bán, chỉ cần động miệng, đã có thể được một phần, trong lòng tôi không thoải mái.” Vương Bàn Tử nói.

“Hay là ba chúng ta tự mang đi bán.” “Như vậy tiền đều là của chúng ta.” Hồ Bát Nhất đề nghị.

“Ba chúng ta không rành về đồ cổ, mang ra ngoài bán, có thể bị người ta chơi xỏ, bị lừa, tôi thấy giao cho người am hiểu đồ cổ như Đại Kim Nha mang đi bán thì tốt hơn, đương nhiên, tôi không đồng ý Đại Kim Nha mỗi món lấy một phần.” Bố Phương nói.

“Chúng ta thường bị những lão làng đó chơi xoay vòng vòng, để Đại Kim Nha giúp chúng ta bán minh khí, tiền kiếm được đều là của chúng ta.” “Cho ông ta bao nhiêu, ba chúng ta quyết định.” Vương Bàn Tử nói.

“Bàn bạc xong chưa?” Đại Kim Nha đứng ở cửa, hỏi.

“Xong rồi, vào đi.” Bố Phương đáp lại.

“Ba vị gia, không lẽ các vị thấy tôi, mỗi món lấy một phần, là quá nhiều?” Đại Kim Nha cười hỏi.

“Biết là tốt rồi.” Vương Bàn Tử bực bội nói.

“Hay là thế này, hai mươi bảy món minh khí, tặng tôi món rẻ nhất, tôi giúp các vị bán hai mươi sáu món còn lại, tiền đều thuộc về các vị.” Đại Kim Nha suy nghĩ một lát, rồi nói.

“Được.” Ba người Bố Phương gật đầu.

“Vậy được, vậy thì tối mai mười giờ, gặp nhau ở đây.” Đại Kim

Nha gõ mấy cái lên bàn cười nói.

“Được.” Hẹn xong thời gian, ba người đi ra khỏi phòng, mua một ít thức ăn về nhà ăn mừng.

Ngày hôm sau.

Mười giờ tối, ba người đúng giờ có mặt tại nhà Đại Kim Nha.

“Ba vị gia, hai mươi sáu món minh khí, mỗi món bán được chín nghìn, tổng cộng hai mươi bốn vạn bốn nghìn, tất cả đều ở trong túi này.” Đại Kim Nha đặt một chiếc túi đầy tiền lên bàn.

“Nhiều vậy?” Vương Bàn Tử kinh ngạc.

“Nhiều vậy đấy.” “Nghề trộm mộ, làm giàu nhanh thật.” Đại Kim Nha cười nói.

“Đại Kim Nha, bây giờ ở đây một căn tứ hợp viện bao nhiêu tiền?” Bố Phương hỏi.

“Năm vạn một căn.” Đại Kim Nha nói thật.

“Tôi biết rồi.” Bố Phương gật đầu.

Bắc Bình những năm tám mươi, một căn tứ hợp viện năm vạn, trong nhà có một vạn tiền tiết kiệm, đã là đại gia rồi.

Bố Phương dự định mua một căn tứ hợp viện ở Bắc Bình.

Hai mươi bốn vạn bốn nghìn đồng.

Bố Phương cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Anh Tử, mỗi người có thể chia được năm vạn tám nghìn năm trăm đồng.

“Chúng tôi không làm phiền ông nữa.” Vương Bàn Tử vác chiếc túi đầy tiền, đi ra ngoài.

Bố Phương có thể thấy, Vương Bàn Tử nóng lòng muốn về nhà đếm tiền.

Trở về căn tứ hợp viện của Bàn Tử.

Ba người đếm tiền đến mỏi tay, mất khoảng nửa ngày, cuối cùng cũng chia tiền thành bốn phần.

“Anh Tử sau khi nhận được số tiền này, sẽ trở thành một bà trùm.” Vương Bàn Tử chỉ vào một đống tiền cười nói.

“Chắc cô ấy sẽ cho bà con làng xóm một nửa số tiền.” Hồ Bát Nhất đoán.

“Lão Hồ, lát nữa cậu đi mua vé tàu hỏa đến núi Ngưu Tâm, mang số tiền này cho Anh Tử.” Vương Bàn Tử nói.

“Được, không vấn đề.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Bố Phương và Vương Bàn Tử tiễn Hồ Bát Nhất ra ga tàu, rồi trực tiếp quay về ăn mừng.

“Bố Phương, nhiều tiền thế này, cậu định tiêu thế nào?” Trên bàn ăn, Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

“Mua một căn tứ hợp viện, số tiền còn lại, để dành.” Bố Phương trả lời.

“Vậy được, ăn cơm xong, tôi dẫn cậu đi mua nhà.” Vương Bàn Tử cười nói.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu.

Ăn cơm, uống chút rượu.

Chương 135

Vương Bàn Tử dẫn Bố Phương đi xem nhà gần đó.

Bố Phương ưng một căn tứ hợp viện, liền mua ngay, tiền còn lại hơn tám nghìn.

Vương Bàn Tử cũng mua một căn tứ hợp viện, trở thành hàng xóm của Bố Phương.

Ngày hôm sau.

Hồ Bát Nhất từ núi Ngưu Tâm trở về Bắc Bình, biết Bố Phương và Vương Bàn Tử đều đã mua một căn tứ hợp viện, anh ta cũng mua một căn, trở thành hàng xóm của hai người.

Số tiền còn lại, ba người mua đồ nội thất cao cấp, tiền gần như tiêu hết.

"Bàn Tử tôi lại muốn đi trộm mộ." Vương Bàn Tử chỉ còn lại hơn một nghìn đồng, lại muốn đi trộm mộ.

Lời của hắn vừa dứt.

Một người đi vào tứ hợp viện.

Người đó là Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha đã điều tra, biết được, ba người Bố Phương mua tứ hợp viện và đồ nội thất, tiền gần như đã tiêu hết.

Lần này đến đây, một là để chúc mừng ba người mua nhà, hai là mang đến cho ba người một tin tốt.

"Đại Kim Nha, mời ngồi." Vương Bàn Tử lấy một chiếc ghế đẩu từ trong phòng ra, đặt bên cạnh bàn, ra hiệu ngồi xuống.

"Kim mỗ đến đây, chúc mừng ba vị hỷ đề tân gia." Đại Kim Nha

cũng không khách sáo, ngồi xuống, tự rót cho mình một ly rượu.

"Đại Kim Nha, trông ông cười toe toét, không phải mang tin tốt đến đấy chứ?" Bố Phương cười nói.

"Chính xác." Đại Kim Nha nói xong, nâng ly rượu, cụng ly với ba người, uống cạn một hơi, rồi nói: "Có một người Mỹ gốc Hoa tài trợ thành lập một đội khảo cổ đến Tinh Tuyệt quốc ở Tân Cương." Nghe những lời này.

Bố Phương biết, nhiệm vụ của mình, là gia nhập vào bộ ba trộm mộ để hoàn thành.

Người Mỹ gốc Hoa mà Đại Kim Nha nói, chính là Tuyết Lỵ Dương, một trong ba người của bộ ba trộm mộ Quỷ Thổi Đèn.

Tuyết Lỵ Dương ngoài tài bắn súng giỏi, còn kế thừa Bàn Sơn Phân Giáp thuật bí truyền của gia tộc.

Ông ngoại của cô là Chá Cô Tiêu.

Bố Phương quen ông ngoại Chá Cô Tiêu, lúc ở Bình Sơn, đã cùng ông ngoại trộm mộ đại tướng quân Nguyên Đại.

"Có thể nói cho chúng tôi nghe về người Mỹ gốc Hoa đó không?

Để chúng tôi hiểu rõ hơn." Hồ Bát Nhất nói.

"Vậy tôi sẽ nói sơ qua về cô gái xinh đẹp đó, và cha của cô ấy." "Thân phận của cô ấy không tầm thường, là nhiếp ảnh gia của tạp chí Địa lý Quốc gia Mỹ, kỹ thuật chụp ảnh rất giỏi, cô ấy và cha đều rất hứng thú với khảo cổ." "Cha cô ấy mê đắm văn hóa cổ thành Tinh Tuyệt ở Tây Vực, không lâu trước đã đến Tân Cương khám phá, nhưng không bao giờ trở về, chắc là đã chết rồi." "Hiện tại đội ngũ này, thiếu một người biết thuật Phân Kim Định Huyệt làm đội trưởng." Đại Kim Nha cười nói.

Cô gái nước ngoài?

Vương Bàn Tử mắt hau háu, nước miếng chảy ròng ròng.

“Phải làm thế nào mới có thể gia nhập đội khảo cổ này?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Tôi đã tiến cử cậu rồi.” Đại Kim Nha nói.

Ông ta biết Hồ Bát Nhất biết thuật Phân Kim Định Huyệt, nên tự ý quyết định, cũng không cần Hồ Bát Nhất đồng ý hay không, đã tiến cử cho đội khảo cổ.

“Địa chỉ của họ, cách đây không xa.” Đại Kim Nha lấy ra một tấm danh thiếp, đưa cho Hồ Bát Nhất.

“Được.” “Vậy ba người chúng tôi, lát nữa sẽ đến tìm cô ấy.” Hồ Bát Nhất liếc nhìn danh thiếp, trên đó viết tên Trần Cửu Nhân, vô thức đưa cho Vương Bàn Tử.

Anh ta không rành đường ở Bắc Bình, Vương Bàn Tử chắc sẽ biết vị trí trên danh thiếp.

Ăn cơm xong.

Vương Bàn Tử dẫn Bố Phương và Hồ Bát Nhất, vào một tòa tứ hợp viện.

Chỉ thấy trong sân, có hai nam một nữ ba người trẻ tuổi, cô gái trông rất ngọt ngào, còn hai người đàn ông bị ba người họ lơ đi.

“Trần Cửu Nhân, giáo sư Trần ở đâu?” Bố Phương nhìn cô gái có vẻ ngoài ngọt ngào hỏi.

“Ở trong phòng.” Diệp Diệc Tâm chỉ vào căn phòng cười nói.

“Được, tôi biết rồi.” Bố Phương đi vào phòng, thấy một ông già tóc hoa râm, hói đầu đang ở trong một căn phòng, nói chuyện với hai tên trộm mộ.

Chương 136

“Ba vị đến đây, có việc gì?” Lúc này, một anh chàng bốn mắt đi ra, nhìn ba người hỏi.

“Gia nhập đội khảo cổ.” Bố Phương trả lời.

“Ba người trẻ tuổi như vậy, chắc không có kinh nghiệm trộm mộ, mời về cho.” Giác quan thứ sáu của Hách Ái Quốc mách bảo anh ta, ba người trẻ tuổi này, bản lĩnh trộm mộ thì không có, sức lực thì có thừa.

“Tên mọt sách này, đọc sách đến cận thị rồi à?

Không nhận ra ba vị cao thủ trộm mộ chúng tôi sao?” Vương Bàn Tử nghe lời của anh chàng bốn mắt, tức giận.

Mấy ngày trước, ba người họ vừa mới trộm một ngôi mộ tướng quân.

“Xin lỗi hai vị, không biết Thiên Tinh Phong Thủy thuật, không thể gia nhập đội khảo cổ được.” Trong phòng, giáo sư Trần áy náy nói với hai tên trộm mộ.

Tiễn hai tên trộm mộ đi, giáo sư Trần ra đón ba người Bố Phương, “Ba vị vào đi.” “Còn dám nói ba người chúng tôi không có kinh nghiệm trộm mộ, Bàn Tử tôi đánh thẳng vào mặt cậu.” Vương Bàn Tử chỉ vào mũi Hách Ái Quốc, buông lời cảnh cáo, rồi theo sau giáo sư Trần vào phòng.

“Giáo sư Trần, tôi là người mà Đại Kim Nha tiến cử, người biết bản lĩnh Phân Kim Định Huyệt, tôi tên là Hồ Bát Nhất.” Hồ Bát Nhất ngồi trên sofa, tự giới thiệu.

“Đại Kim Nha đã nói với tôi rồi, đồng chí Hồ từng đi lính, làm đến

chức đại đội trưởng, đánh trận, thật lợi hại." Giáo sư Trần mỉm cười nói.

"Tôi không phải, người lợi hại là anh trai tôi Bố Phương, chém R, mười mấy vạn con chó Nhật chết dưới đao của cậu ấy." Hồ Bát Nhất chỉ vào Bố Phương, cười nói.

Anh ta nhớ, Bố Phương đã nói như vậy.

Giáo sư Trần ngẩn người, nhìn về phía Bố Phương có khí chất thoát tục, đánh giá đối phương, phát hiện đối phương trông rất đẹp trai, nhưng nói chém R, giết mười mấy vạn chó Nhật, ông sẽ không tin, cho rằng Hồ Bát Nhất đang khoác lác.

"Đồng chí tiểu Hồ, không biết cậu có kinh nghiệm sinh tồn ở sa mạc không?" Trần giáo sư hỏi.

"Tôi từng đến núi băng Côn Luân, vào sâu trong sa mạc hai lần, cậu nói xem tôi có kinh nghiệm sinh tồn ở sa mạc không?" Hồ Bát Nhất hỏi ngược lại.

"Giỏi lắm, giỏi lắm." "Ở trong quân đội, có kinh nghiệm thực chiến, từng đến núi băng Côn Luân, vào sâu trong sa mạc, tôi vô cùng nể phục cậu, nhưng đội trưởng cần phải am hiểu Thiên Tinh Phong Thủy Thuật." Trần giáo sư cười nói.

"Thiên Tinh Phong Thủy Thuật chính hiệu, thực chất là thuật Thanh Nang Thiên Khung trong quyển Thiên tự của 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', cũng là phần khó hiểu và khó học nhất." Nói rồi, Hồ Bát Nhất giơ tay phải lên, ra vẻ chỉ điểm giang sơn, bắt đầu chém gió một cách nghiêm túc.

Từ sơn mạch, thủy pháp đến nhật nguyệt tinh thần, hắn tỏ ra vô cùng tinh thông.

Những người trong đội khảo cổ trong phòng đều bị dáng vẻ uyên

bác, thao thao bất tuyệt của Hồ Bát Nhất làm cho kinh ngạc.

Ngay cả người phụ nữ vẫn ngồi im trong phòng trong với vẻ mặt vô cảm là Tuyết Lỵ Dương cũng bắt đầu chú ý.

"Bốp bốp bốp." Trần giáo sư vỗ tay, cảm thấy Hồ Bát Nhất thực sự quá tuyệt.

"Hiện tại..." Trần giáo sư vừa định để Hồ Bát Nhất làm đội trưởng đội khảo cổ thì bị Bố Phương lên tiếng cắt ngang.

"Để tôi làm đội trưởng." Bố Phương nói.

Biết trước cốt truyện, hắn là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí đội trưởng.

"Cậu biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật không?" Trần giáo sư hỏi.

"Tôi biết dùng la bàn để tìm thành cổ Tinh Tuyệt." Bố Phương đáp.

"Hả?" Lời của Bố Phương khiến Tuyết Lỵ Dương ngẩn người.

"Cậu có thể giống tôi, muốn dùng la bàn để tìm thành cổ Tinh Tuyệt sao?" Trần giáo sư kích động hỏi.

Tuyết Lỵ Dương cũng vểnh tai lắng nghe.

Ngay cả Vương Bàn Tử lắm lời cũng ngậm miệng lại.

Mọi người trong phòng đều đổ dồn ánh mắt về phía Bố Phương.

Bố Phương lấy Thiên Tinh La Bàn treo bên hông ra, đặt lên bàn, chỉ vào la bàn nói: "La bàn của tôi, nhìn la bàn này, thực ra là một pháp bảo tìm mộ cổ, mỗi một vòng tròn đều đại diện cho sự lý giải của người Thiên Quốc về một tầng nào đó trong hệ thống vũ trụ, như các vì sao trên trời, vạn vật trên mặt đất lấy ngũ hành làm đại diện, thiên can địa chi, v.v., tất cả đều được đặt trên la bàn.

Tôi có thể quan sát tinh tượng, địa mạch, định vị thành cổ Tinh Tuyệt.” “Nếu để tôi giải thích cặn kẽ, e là một ngày cũng không nói hết.” “Người trong nghề?” Trần giáo sư há hốc miệng, kinh ngạc nói.

“Giống như ông, thuộc phái khảo cổ.” Bố Phương lấy ra cuốn sổ đỏ nhỏ, ném cho Trần giáo sư.

“Thì ra là vậy, tôi đồng ý cho cậu gia nhập đội khảo cổ và làm đội trưởng đội khảo cổ.” Trần giáo sư mở cuốn sổ ra xem, phát hiện là một thành viên của phái khảo cổ, mặt mày liền tươi như hoa.

Vốn định để Hồ Bát Nhất làm đội trưởng, nhưng giờ đã có người này, thì giao cho người này vậy.

“Đinh!” “Ký chủ đã gia nhập bộ ba trộm mộ, tiến độ nhiệm vụ hoàn thành 1/2!” “Bố Phương, chúc mừng cậu được làm đội trưởng đội khảo cổ.” Hồ Bát Nhất chúc mừng.

Bố Phương và hắn là người một nhà, đối phương làm đội trưởng, hắn không có ý kiến gì.

Chương 137

“Ba người các cậu.” Trần giáo sư cười nói với hai nam một nữ đang đứng ở xa, tò mò nhìn và lắng nghe.

“Cậu và đồng chí Tiểu Bố, đồng chí Tiểu Hồ tự giới thiệu đi.” Trần giáo sư nhìn ba sinh viên của mình cười nói.

Ba người gật đầu.

Diệp Y Tâm xinh đẹp, điềm tĩnh là người đầu tiên lên tiếng tự giới thiệu: “Tôi tên là Diệp Y Tâm, sở thích là khảo cổ.” “Trông xinh đấy.” Bố Phương cười nói.

“Anh cũng đẹp trai.” Diệp Y Tâm nói xong, cúi đầu xuống, được khen nên rất vui.

“Tôi tên là Tát Đế Bằng, sở thích là nghiên cứu người ngoài hành tinh.” Tát Đế Bằng cười nói.

“Nghiên cứu người ngoài hành tinh?

Đùa chắc!” Bố Phương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều bị lời của cậu ta chọc cười.

“Tôi là Sở Kiếm, sở trường là leo núi.” Sở Kiếm cười nói.

“Đã leo lên đỉnh Everest chưa?” Bố Phương cười hỏi.

“Chưa.” Sở Kiếm lắc đầu.

Trong lúc mọi người đang trò chuyện, người phụ nữ Mỹ gốc Hoa từ phòng trong bước ra, trông cao ráo, phóng khoáng, khí chất phi phàm.

“Đồng chí Tiểu Bố, đồng chí Tiểu Hồ, tôi giới thiệu với hai cậu, đây là người tài trợ cho hoạt động khảo cổ lần này, cô Tuyết Lỵ

Dương, nhiếp ảnh gia của tạp chí Địa lý Quốc gia Hoa Kỳ." Trần giáo sư thấy Tuyết Lỵ Dương ra ngoài liền giới thiệu với hai người.

"Trông xinh đấy." "Cao ráo giống thủ lĩnh Bàn Sơn Chá Cô Sơn." Bố Phương nhìn Tuyết Lỵ Dương có thân hình cao ráo, cười nói.

"Anh quen ông ngoại tôi sao?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"Đúng vậy, tôi quen ông ngoại cô là Chá Cô Tiêu, hai chúng tôi xưng huynh gọi đệ, tôi và ông ngoại cô từng đổ đấu lăng mộ của đại tướng quân nhà Nguyên ở Bình Sơn.

Chỉ là sau khi từ biệt ở Thường Thắng Sơn, tôi chưa từng gặp lại ông ngoại cô." Bố Phương nói thật.

"Ồ." "Tin tức của anh cũng nhanh nhạy thật, chuyện ông ngoại tôi đổ đấu lăng mộ đại tướng quân nhà Nguyên ở Bình Sơn mà anh cũng biết." Tuyết Lỵ Dương mỉm cười nói.

Anh ta còn trẻ như vậy, cô không tin lời ma quỷ của Bố Phương, rằng Bố Phương và ông ngoại cô cùng nhau trộm mộ, xưng huynh gọi đệ.

"Bàn Tử đây là người cùng hội cùng thuyền với hai người à?" Tuyết Lỵ Dương chỉ vào Vương Bàn Tử, nhìn Bố Phương và Hồ Bát Nhất hỏi.

"Phải." Hai người gật đầu.

"Bàn Tử, xin hỏi, anh có kỹ năng đặc biệt gì không?" Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

"Tôi lợi hại lắm đấy." "Năm xưa, ở trong núi, tôi đã đánh chết hơn chục tên thổ phỉ." Vương Bàn Tử khoác lác một phen, lấy ra viên ngọc gia truyền, "Thấy chưa, đây là chiến lợi phẩm tôi có được khi tiễu phỉ năm đó." Nhìn thấy viên ngọc, Tuyết Lỵ Dương và Trần giáo sư đột nhiên sáng mắt lên.

“Có thể cho tôi xem viên ngọc được không?” Tuyết Lỵ Dương đưa một tay ra, ra hiệu cho Vương Bàn Tử đưa ngọc cho cô.

“Cầm lấy, xem xong nhớ trả tôi.” Vương Bàn Tử tháo viên ngọc trên cổ xuống, đặt vào tay Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương cầm viên ngọc xem vài lần, Trần giáo sư cũng ghé lại xem, biết rằng viên ngọc không đơn giản, trên đó có Quỷ Động Văn của tộc Quỷ Động ở Tây Vực đã bị tuyệt diệt.

Tuyết Lỵ Dương suy đoán viên ngọc này có lẽ liên quan đến thành cổ Tinh Tuyệt mà họ đang tìm kiếm.

“Giữ kỹ viên ngọc này, ngày mai chúng ta xuất phát.” Tuyết Lỵ Dương trả lại viên ngọc cho Vương Bàn Tử.

“Vậy ngày mai gặp ở ga tàu.” Bố Phương nói xong, đứng dậy.

Lúc đi ngang qua phòng trong, hắn vô tình phát hiện trên một tờ báo cũ trên bàn có đăng ảnh vài chiến sĩ ngồi quây quần bên nhau, người bị Tuyết Lỵ Dương dùng bút khoanh tròn chính là Hồ Bát Nhất.

Bố Phương không hề cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì hắn biết, đó là bức ảnh Hồ Bát Nhất và đồng đội chụp chung trên núi băng Côn Luân.

Cứ như vậy, ngày hôm sau, ba người Bố Phương cùng đội khảo cổ mang theo ba lô, xách theo trang bị trộm mộ, lên chuyến tàu hỏa đi Tân Cương. ...

“Ba vị, giáo sư Trần mời các anh vào.” Diệp Y Tâm ra khỏi toa tàu, nhìn ba người Bố Phương nói.

“Biết rồi.” Ba người đi vào toa tàu nơi Tuyết Lỵ Dương và Trần giáo sư đang ở.

“Ba vị đồng chí, tôi phải đổi lộ trình, đi đến núi băng Côn Luân

trước, sau đó mới đến sa mạc tìm thành cổ Tinh Tuyệt.” Trần giáo sư nhìn ba người nói.

“Trên núi băng Côn Luân lạnh như vậy, đến đó làm gì?” Vương Bàn Tử hỏi.

Chương 138

“Đi tìm cuốn sổ tay của cha tôi.” Tuyết Lỵ Dương trả lời.

Bố Phương biết, trên núi băng Côn Luân không chỉ có cuốn sổ tay của cha Tuyết Lỵ Dương mà còn có Cửu Tầng Yêu Lâu, Hỏa Biểu Trùng, sinh vật tuyệt chủng thời tiền sử, và Bá Vương Kỳ Nhông.

“Không thể đến đó.” Hồ Bát Nhất nghe Trần giáo sư đổi lộ trình đến núi băng Côn Luân, vô cùng bồn chồn bất an, kiên quyết không đi.

“Đồng chí Tiểu Hồ, sao vậy?

Cậu biết gì đó à?” Trần giáo sư thấy thái độ Hồ Bát Nhất thay đổi đột ngột, lên tiếng hỏi.

“Năm đó tôi đã đến đó, nơi đó vô cùng nguy hiểm.

Lúc đó tôi và đồng đội đã gặp rất nhiều chuyện kỳ lạ mà đến giờ vẫn không thể giải thích được, tôi thậm chí còn không dám nhớ lại.” “Lần này, chúng ta nhiều người như vậy đến đó, e rằng sẽ chết hết ở nơi đó.

Lần trước nếu không phải đồng đội của tôi liều mạng đổi lấy, tôi đã không thể sống sót trở về từ núi băng Côn Luân.” Hồ Bát Nhất lòng còn sợ hãi nói.

“Cậu có thể kể lại chuyện đã xảy ra không?” Trần giáo sư tò mò.

Các thành viên đội khảo cổ đều muốn biết chuyện gì đã xảy ra, ánh mắt bất giác cùng nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Được thôi.” “Chuyện xảy ra vài năm trước, lúc đó tôi là tiểu đội trưởng, cùng với đồng đội Tiểu Loan lái xe tải vận chuyển vật tư.

Trước mắt là một vùng núi băng trắng xóa trải dài bất tận.

Đột nhiên một luồng sáng xanh lam đập vào kính xe, tôi và Tiểu Loan xuống xe kiểm tra, phát hiện trong trời đất băng tuyết có một con bọ cánh cứng toàn thân phát ra ánh sáng xanh lam." "Đồng đội Tiểu Loan bắt con bọ vào trong chai, hai chúng tôi liền kiểm tra xe tải, phát hiện xe bị hỏng.

Tôi để Tiểu Loan ở lại trông coi vật tư, còn mình thì đến trạm gác gần nhất để cầu cứu." "Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra, khi tôi dẫn người từ trạm gác quay lại, lại thấy một cảnh tượng mà cả đời này tôi không thể nào quên.

Đồng đội Tiểu Loan đã biến mất." "Trên nền tuyết chỉ còn lại một đống tro than hình người, giống như có một người sống bị thiêu chết tại chỗ.

Bên cạnh đống tro là cái chai bị rơi, con bọ cánh cứng màu xanh trong chai đã biến mất từ lâu.

Lúc đó, tôi chết lặng tại chỗ, rất lâu sau mới hoàn hồn." Hồ Bát Nhất kể cho mọi người nghe đoạn trải nghiệm kỳ dị đã qua.

"Thật quá đáng sợ." Diệp Y Tâm nghe trải nghiệm của Hồ Bát Nhất, cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Chuyện đáng sợ còn ở phía sau." Hồ Bát Nhất nói.

"Hồ Bát Nhất, xem này, có phải là Hỏa Biểu Trùng trong truyền thuyết không." Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đưa cho Hồ Bát Nhất một tài liệu có vẽ con bọ cánh cứng màu xanh.

"Chính là loại bọ này tôi đã thấy trên núi băng Côn Luân." Hồ Bát Nhất liếc nhìn bức vẽ, khẳng định.

"Để tôi xem." Vương Bàn Tử tò mò giật lấy bức vẽ từ tay Hồ Bát Nhất.

"Con bọ này trông cũng đẹp đấy chứ." Vương Bàn Tử nhìn con bọ

phát sáng xanh lam trên bức vẽ, cười nói.

Hồ Bát Nhất: "…" "Đồng chí Tiểu Hồ, mời cậu kể tiếp, chúng tôi xin rửa tai lắng nghe." Trần giáo sư nói.

Theo yêu cầu của Trần giáo sư, Hồ Bát Nhất tiếp tục kể lại trải nghiệm của mình và đồng đội trên núi băng Côn Luân vài năm trước: "Lúc đó, một tiểu đội chiến sĩ của tôi đến núi Côn Luân thực hiện nhiệm vụ bí mật, nhưng đột nhiên gặp sự cố.

Một đồng đội họ Chu bị trượt chân rơi xuống sông băng.

Khi tôi chạy đến, một con Hỏa Biểu Trùng bay ra, lao về phía một chiến sĩ.

Chỉ thấy toàn thân chiến sĩ đó nhanh chóng bốc lên ngọn lửa màu xanh lam, cả người bị thiêu sống trên nền tuyết." "Chứng kiến đồng đội bị thiêu sống như vậy, mấy chiến sĩ trẻ hoảng sợ đã nổ súng.

Không ngờ làm vậy lại thu hút vô số Hỏa Biểu Trùng, chúng biến thành những quả cầu lửa xanh tấn công chúng tôi.

Trong quá trình chạy trốn, chúng tôi đã gây ra tuyết lở, tuyết cuồng cuộn ập đến như trời sập.

Trừ tôi ra, tất cả các chiến sĩ khác đều không may chết trong đống tuyết." "Bây giờ nhớ lại, mọi thứ vẫn còn rõ mồn một." Nói xong, Hồ Bát Nhất nhìn Trần giáo sư chất vấn: "Tại sao lại phải đổi lộ trình đến núi băng Côn Luân?" "Cha của Tuyết Lỵ Dương vài năm trước cùng đội khảo sát đã mất tích ở sườn đông núi Côn Luân." Trần giáo sư nói.

"Ặc." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất sững sờ, suy đoán rằng trận tuyết lở mà anh và đồng đội gặp phải lúc đó là do địa chấn gây ra, trận địa chấn đó đã làm sườn đông núi Côn Luân nứt ra một khe nứt.

"Lần này chúng tôi đổi lộ trình đến sông băng Côn Luân, là để vào

trong khe nứt đó tìm một cuốn sổ tay ghi lại cách tìm thành cổ Tinh Tuyệt.” Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

“Tôi đồng ý đi cùng các người.” Hồ Bát Nhất thay đổi ý định, quyết định cùng mọi người đi đến núi băng Côn Luân.

“Này Lão Hồ, không phải vừa rồi cậu kiên quyết không đi sao?

Sao giờ lại muốn đi rồi, có thể cho tôi biết tại sao không?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

“Cái này… tôi không nói được.” Hồ Bát Nhất nói.

Bố Phương nhìn ra, Hồ Bát Nhất cảm thấy mạng sống của mình là do những đồng đội đó dùng mạng đổi lấy, anh muốn bù đắp nỗi áy náy trong lòng, dũng cảm đối mặt với những đồng đội đã chết ở đó.

Chương 139

“Bàn Tử, chúng ta là anh em nhiều năm, khi tàu dừng lại, cậu xuống tàu, trở về đi.” Hồ Bát Nhất nói.

Hắn lo lắng Vương Bàn Tử đi cùng mình lên núi băng Côn Luân sẽ chết ở đó.

“Lão Hồ, tôi không về đâu, tôi muốn cùng cậu đồng sinh cộng tử.” Vương Bàn Tử thẳng thắn nói.

“Thực ra, Hỏa Biều Trùng cũng không đáng sợ đến vậy, chúng sợ nước, dùng nước tạt vào là chúng chết ngay.” Bố Phương mặt mày bình tĩnh nói.

“Sao anh biết?” Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc hỏi.

“Tôi đọc được phương pháp đối phó Hỏa Biều Trùng trong cuốn sổ tay ông tôi để lại.” Bố Phương trả lời.

“Mang nước lên núi băng, nó sẽ đóng thành băng ngay lập tức.

Mang nước đi tiêu diệt Hỏa Biều Trùng, cách này không ổn.” Trần giáo sư nói.

“Không có nước, tôi cũng chẳng coi Hỏa Biều Trùng ra gì.” Bố Phương cười nhạt.

“Nhìn anh tự tin như vậy, chắc hẳn không phải người tầm thường.” Tuyết Lỵ Dương cho rằng Bố Phương không phải người bình thường.

“Bố Phương, lúc lên sông băng Côn Luân, cậu chiếu cố tôi một chút nhé.” Vương Bàn Tử ghé vào tai hắn khẽ cười nói.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu.

“Bố Phương, Bàn Tử nói gì với cậu vậy?” “Không phải đang nói xấu tôi đấy chứ?” Tuyết Lỵ Dương thấy Vương Bàn Tử thì thầm với Bố Phương, mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình, nghi ngờ họ đang nói xấu cô.

“Bàn Tử không nói xấu cô đâu.” “Ồ.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Cứ như vậy, mọi người đổi lộ trình đến núi băng Côn Luân.

Ngày hôm sau, cả đoàn người mặc quần áo mùa đông dày cộp, đi trên núi băng Côn Luân tuyết trắng xóa, trong trời đất băng giá. … “Ở đây lạnh quá đi mất.” “Tôi sắp đông cứng thành chó rồi đây này.” Vương Bàn Tử cầm cuốc chim tiến lên, người run cầm cập.

“Bàn Tử, hay cậu quay về đi, ở dưới núi nướng lửa đợi chúng tôi.” Hồ Bát Nhất nghe lời Bàn Tử, nhìn hắn nói.

“Lão Hồ, tôi đã nói rồi, muốn cùng cậu đồng sinh cộng tử, tôi không thể quay về đâu, cậu chết cái tâm khuyên tôi về đi.” Vương Bàn Tử quả quyết nói.

“Được rồi, nếu lạnh thì ráng chịu một chút.” Hồ Bát Nhất nói xong, tiếp tục tiến lên.

“A!” “Cứu mạng a!” Diệp Y Tâm không cẩn thận, trượt chân, lăn xuống sườn dốc.

“Em gái đừng sợ.” Bố Phương thấy vậy, lập tức vứt cuốc chim trong tay, nhảy xuống, giống như một chiếc xe trượt tuyết sống, đuổi theo Diệp Y Tâm đang lăn xuống.

“Được rồi, bắt được rồi.” Bố Phương một tay tóm lấy quần áo Diệp Y Tâm, hai người từ từ dừng lại.

“Anh Bố, cảm ơn anh đã cứu em.” Diệp Y Tâm cảm động đến rơi nước mắt.

“Anh sẽ bảo vệ em.” Bố Phương cười nói.

“Vâng.” Diệp Y Tâm gật đầu, đột nhiên cảm thấy an toàn lạ thường.

“Anh đưa em lên.” Bố Phương đỡ Diệp Y Tâm, đưa cô leo lên.

“Diệp Y Tâm, em có bị thương không?” Sở Kiếm lo lắng hỏi.

“Tôi có bị thương hay không, không cần anh quan tâm.

Tôi lăn xuống mà anh cũng không cứu tôi.

Nếu không có Bố Phương ở đây, tôi cũng không biết mình sẽ lăn xuống bao xa nữa.” Diệp Y Tâm bực bội nói.

“Ặc.” Sở Kiếm á khẩu không nói được gì.

Hắn vô cùng hối hận vì đã không lao xuống cứu Diệp Y Tâm ngay từ đầu, ngược lại để Bố Phương có một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, hắn nhất định sẽ nhảy xuống cứu Diệp Y Tâm trước Bố Phương để chiếm được trái tim cô.

“Bố Phương, cảm ơn cậu đã cứu học sinh của tôi.” Trần giáo sư cảm ơn.

“Không cần khách khí, tôi sẽ bảo vệ mọi người, trừ Hảo Ái Quốc ra.” Bố Phương cười nói.

Hảo Ái Quốc: “…” “Bố Phương, tôi quyết định, sau khi khám phá thành cổ Tinh Tuyệt trở về, sẽ cho cậu hai mươi nghìn đô la Mỹ.” Tuyết Lỵ Dương thấy Bố Phương bất chấp tính mạng cứu Diệp Y Tâm, vô cùng khâm phục.

“Xá Lợi Tử, cô có thể cho tôi và Lão Hồ thêm một vạn đô la Mỹ không?” Vương Bàn Tử cười hỏi.

Chương 140

“Tôi từ chối.” Tuyết Lỵ Dương quả quyết.

Gã này ngay cả tên cô cũng không biết, khiến cô cạn lời.

“Tiếp tục xuất phát.” Bố Phương nói xong, dẫn cả đoàn người đi một hàng trên ngọn núi tuyết rơi lả tả gần ba tiếng đồng hồ.

“Được rồi, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, uống chút nước, ăn chút gì đi.” Bố Phương quay người, nói với mọi người.

“Anh Bố, xem này, em vừa mở nắp chai, nước bên trong đã đông thành đá rồi.” Diệp Y Tâm đưa chai nước đóng băng cho Bố Phương xem.

“Vứt đi, không uống được đâu.” Bố Phương cười nói.

Trên núi quá lạnh, mọi người mở chai nước ra đều đã đông thành đá, không ai có nước uống, xem ra chỉ có thể đợi đến sông ngầm trong sông băng để uống nước suối trong.

“Lão Hồ, cậu đang tìm gì vậy?” “Có cần tôi giúp không?” Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất đang đi vòng quanh một chỗ, hỏi.

“Không cần giúp, tôi đang tìm đồ.” Hồ Bát Nhất đáp.

Hắn nhớ, chỗ này có di vật của đồng đội để lại.

Không lâu sau, hắn đã tìm thấy di vật của một đồng đội, di vật gần như bị băng tuyết bao phủ, chỉ lờ mờ nhìn thấy một chút.

Trong khoảnh khắc, lòng hắn đau buồn khôn xiết.

“Đội trưởng, chúng tôi nghỉ ngơi xong rồi, có thể tiếp tục xuất phát.” Trần giáo sư nhìn Bố Phương cười nói.

“Vậy được, tiếp tục tiến lên.” Bố Phương ra lệnh, dẫn cả đoàn

người tiếp tục lên đường.

Khi Bố Phương khó khăn leo lên đỉnh một ngọn núi, hắn bất giác đưa tay phải lên, chỉ về phía sườn đông của sông băng Côn Luân trải dài bất tận ở phía xa, nơi đó có một khe nứt sâu hun hút.

Cả đoàn người theo sau Bố Phương, nhìn theo hướng tay hắn chỉ, phát hiện có một khe nứt dài, giống như bị một thanh đao dài mấy vạn mét chém ra.

"Khe nứt đó là nơi chúng ta cần đến." Bố Phương nói.

"Gần ngay trước mắt rồi, chúng ta vào đó nhất định có thể tìm được cuốn sổ tay của cha Tuyết Lỵ Dương." Trần giáo sư tự tin cười nói.

Mọi người nghỉ ngơi một lúc.

Bố Phương dẫn Tuyết Lỵ Dương và cả đoàn người đi đến bên khe nứt sâu không thấy đáy.

"Chúng ta dùng Toản Thiên Tác xuống dưới." Tuyết Lỵ Dương nói xong, ra hiệu cho Tát Đế Bằng đặt ba lô xuống.

"Tôi tổng cộng mang theo ba sợi Toản Thiên Tác." Tuyết Lỵ Dương kéo khóa ba lô, lấy ra ba sợi dây thám hiểm.

"Ba sợi dây này, tôi đã thấy qua." Bố Phương nhận ra ba sợi dây này chính là loại Toản Thiên Tác mà thủ lĩnh Bàn Sơn Chá Cô Tiêu, sư đệ Lão Dương Nhân và sư muội Hoa Linh Nhi đã dùng trong lăng mộ Bình Sơn.

"Chẳng lẽ, trên thung lũng Vạn Trượng ở Bình Sơn, anh đã thấy ông ngoại tôi cùng các sư đệ, sư muội dùng Toản Thiên Tác xuống địa cung thám hiểm?" Tuyết Lỵ Dương cười nói.

Hồi tiểu học, ông ngoại đã kể cho cô nghe những chuyện trộm mộ

như những câu chuyện cổ tích, bây giờ nhớ lại, ấn tượng vẫn còn sâu sắc.

"Đúng vậy." Bố Phương gật đầu, hỏi: "Không biết ông ngoại cô bây giờ thế nào rồi?" "Ông già rồi, đi không nổi nữa." Tuyết Lỵ Dương trả lời.

"Ồ." Bố Phương gật đầu.

Nếu Chá Cô Tiêu gặp hắn lúc này, thấy hắn trẻ như vậy, chắc chắn sẽ kinh ngạc lắm.

"Đội trưởng, một đầu dây đã móc xong, có thể xuống rồi." Tát Đế Bằng nói với Bố Phương.

"Diệp Y Tâm và Tiểu Lưu ở lại trên này, những người khác cùng tôi xuống." Dứt lời, Bố Phương nắm lấy dây thừng, leo xuống vách đá, mọi người đều theo sát phía sau.

"Xá Lợi Tử, cô chuyên nghiệp vậy sao?" Vương Bàn Tử nhìn Tuyết Lỵ Dương nhẹ nhàng lên đường, hành động nhanh nhẹn, không khỏi kinh ngạc trước trình độ chuyên nghiệp của cô.

"Ông ngoại tôi là thủ lĩnh phái Bàn Sơn, ông dạy tôi kỹ năng leo núi và bắn súng, tôi đã kế thừa thuật Phân Giáp của Bàn Sơn!" Tuyết Lỵ Dương dừng lại, khoe khoang với Vương Bàn Tử.

"Bàn gia tôi là Mô Kim Hiệu Úy, biết Phân Kim Định Huyệt đấy." Vương Bàn Tử khoác lác.

"Hừ." Tuyết Lỵ Dương cười lạnh một tiếng, không thèm để ý đến gã Vương Bàn Tử mập ú này nữa.

Sau khi cả đoàn Bố Phương xuống đến đáy núi, đi vào trong không bao lâu thì phát hiện một thi thể vừa mới tan băng, mặc quân phục.

Bố Phương biết, đây là người trong đội thám hiểm của cha Tuyết

Lỵ Dương.

Chắc là năm đó xảy ra địa chấn, người này từ trên rơi xuống, bị gãy xương, không đi lại được, bị đông chết tại chỗ.

"Lão Hồ, là đồng đội của cậu sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Chương 141

“Không phải.” “Đồng đội của tôi trên sông băng, dù hóa thành tro tôi cũng nhận ra.” Hồ Bát Nhất nói.

“Là người trong đội thám hiểm của cha tôi.” Tuyết Lỵ Dương cầm khẩu súng trong tay thi thể, nhận ra.

“Tít tít tít!” Lúc này, một thành viên đội khảo cổ mang theo thiết bị liên lạc nhận được tin nhắn từ Diệp Y Tâm đang ở trên.

“Diệp Y Tâm nhận được tin nhắn từ trại, báo cho chúng ta biết, ba giờ nữa sẽ có bão tuyết ập đến!” Gã thành viên đội khảo cổ mặt mày hoảng hốt nói.

“Cái gì?” “Ba giờ nữa có bão tuyết?” Sở Kiếm và Tát Đế Bằng, hai thanh niên nghe vậy, mặt mày trắng bệch.

Hai người hối hận vì đã đến đây.

“Nếu chúng ta ra ngoài trước khi bão tuyết ập đến, sẽ bình an vô sự.” “Nếu muộn, có thể sẽ gặp chuyện.” “Đội trưởng, chúng ta nên thận trọng quay về, hay mạo hiểm tính mạng đi tìm cuốn sổ tay của cha tôi rồi mới quay về?” Tuyết Lỵ Dương nhìn Bố Phương hỏi.

“Hay là chúng ta quay về đi.” “Bão tuyết, có thể chúng ta đều sẽ chết ở đây!” Hảo Ái Quốc mặt mày kinh hãi nói.

“Nếu trở về tay không, các người có cam tâm không?” Bố Phương hỏi.

“Bàn gia tôi không cam tâm.” Vương Bàn Tử vội vàng đáp.

“Hảo Ái Quốc, ông về trước đi.” Bố Phương nói xong, đi về phía hang động tối tăm ẩm ướt.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng đuổi theo, hoàn toàn không quan tâm đến bão tuyết, cùng lắm thì bị mắc kẹt ở đây với anh chàng đẹp trai Bố Phương.

"Hảo Ái Quốc, đồ nhát gan, không đưa ông đến thành cổ Tinh Tuyệt đâu." Vương Bàn Tử nói xong, nghênh ngang đi theo mọi người vào trong động.

Hắn cũng như Tuyết Lỵ Dương và những người khác, không quan tâm đến bão tuyết.

Đại Tống tử trong mộ cổ còn không sợ, lại sợ bão tuyết sao?!

Hảo Ái Quốc: "…" Do dự một lúc, hắn quyết định đi theo sau Bố Phương và những người khác, vào tìm cuốn sổ tay của cha Tuyết Lỵ Dương. ...

"Phía trước có một con sông ngầm, chúng ta có nước uống rồi." Trong hang động tối tăm ẩm ướt, đoàn người Bố Phương đi mãi, phát hiện ra một con sông ngầm chảy chậm.

"Xá Lợi Tử đâu rồi?" Lúc này, Vương Bàn Tử nhìn quanh một lượt, phát hiện cô nàng ngoại quốc Tuyết Lỵ Dương đã biến mất.

"Có thể bị ma ăn rồi." Sở Kiếm kinh hãi nói.

"Đừng nói bậy." "Chắc là cô ấy thấy cảnh đẹp, ở lại phía sau chụp ảnh thôi." Bố Phương lên tiếng.

Hắn biết, Tuyết Lỵ Dương không chỉ là nhiếp ảnh gia của tạp chí Địa lý Quốc gia Hoa Kỳ, mà còn là một Mô Kim Hiệu Úy, có hứng thú với khảo cổ, lại thích chụp ảnh.

"Đồng chí Tiểu Bố nói đúng." Trần giáo sư đồng tình với lời của Bố Phương, ông biết Tuyết Lỵ Dương là một cô gái xinh đẹp, rất thích chụp cảnh đẹp.

“Xá Lợi Tử ơi, cô ngàn vạn lần đừng có chuyện gì đấy, không thì không có ai cho tôi và Lão Hồ một vạn đô la Mỹ, và Bố Phương hai vạn đô la Mỹ đâu.” Vương Bàn Tử nói xong, chắp tay cầu nguyện cho Tuyết Lỵ Dương bình an vô sự.

Trong lúc mọi người đang lo lắng cho an nguy của Tuyết Lỵ Dương, cô gái có thân hình cao ráo, làn da trắng nõn, xinh đẹp cầm máy ảnh đi tới.

“Xá Lợi Tử, cô đi đâu vậy?” Vương Bàn Tử thấy Tuyết Lỵ Dương bình an trở về, thở phào nhẹ nhõm, hỏi.

“Tôi ở phía sau chụp phong cảnh.” Tuyết Lỵ Dương chỉ tay ra sau lưng nói.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử cảm thấy cô không nói thật, có chuyện gì đó giấu diếm mọi người.

Mọi người đang đói khát, vừa vốc nước uống, vừa ăn lương khô cho no bụng.

“Bàn Tử, kéo tôi, tôi xuống nước thử xem nông sâu thế nào.” Hồ Bát Nhất tay phải cầm cuốc chim dò nước, tay trái đưa lên bờ, ra hiệu cho Vương Bàn Tử kéo tay mình, phòng khi giẫm phải chỗ nước sâu, ngã xuống nước.

“Lão Hồ, cẩn thận một chút.” Vương Bàn Tử nắm chặt tay Hồ Bát Nhất, lo lắng anh ta rơi xuống chỗ nước sâu, lên tiếng nhắc nhở.

“Ừm.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Trong lúc Hồ Bát Nhất thử độ sâu của nước, Bố Phương phát hiện trên vách hang bên bờ sông có những ký tự giống hệt Quỷ Động Văn trên miếng ngọc của Vương Bàn Tử.

“Trên vách hang lại có khắc Quỷ Động Văn.” Trần giáo sư vô tình phát hiện Bố Phương đang ngẩn người nhìn vào một hang động, tò mò

đi tới, phát hiện trên vách hang có chữ Quỷ Động.

“Nơi này nhất định có liên quan đến thành cổ Tinh Tuyệt.” Trần giáo sư vui mừng đưa ra phán đoán.

“Quỷ Động Văn ở đâu?” Nghe tiếng Trần giáo sư, Sở Kiếm và Tát Đế Bằng, hai học trò của ông, kích động chạy tới xem, phát hiện trên vách hang có hai chữ họ không nhận ra.

“Nhanh, hai trò ghi lại chữ Quỷ Động trên vách hang, mang về nghiên cứu.” Trần giáo sư kích động nói với hai học trò.

“Vâng.” Hai người vội vàng lấy sổ và bút từ trong ba lô ra, chép lại chữ Quỷ Động trên vách hang.

Chương 142

“Đồng chí Tiểu Bố, những chữ Quỷ Động này cậu có nhận ra không?” Trần giáo sư phát hiện Bố Phương đang ngẩn người nhìn Quỷ Động Văn, hỏi.

“Tôi không nhận ra, ông có nhận ra không?” Bố Phương hỏi ngược lại.

“Tôi biết một chút, nhưng không nhiều.” Trần giáo sư cười nói.

“Mọi người qua sông đi.” Hồ Bát Nhất đứng dưới nước, gọi những người trên bờ.

“Ừm, được thôi.” Trần giáo sư nhìn hai học trò chép xong chữ Quỷ Động trên tường, mỉm cười nói với Bố Phương: “Bố Phương, cậu có thể đưa tôi qua sông không?” “Được chứ.” Bố Phương trực tiếp cõng ông lão Trần giáo sư, đi qua sông.

“Bố Phương, sức cậu khỏe thật, cảm ơn đã đưa tôi qua sông.” Trần giáo sư vô cùng cảm kích Bố Phương.

“Không cần khách khí.” “Kính già yêu trẻ, là việc tôi nên làm.” Bố Phương cười nói.

“Không biết đồng chí Tiểu Bố đã có gia đình chưa?” Trần giáo sư hỏi.

“Ông hỏi chuyện này làm gì?” Bố Phương thắc mắc.

“Nhà tôi có một cô cháu gái, năm nay ba mươi tuổi, nếu cậu không ngại, tôi sẽ gả cháu gái tôi cho cậu.” Trần giáo sư nghiêm túc nói.

Ông thích người như Bố Phương, không ngại gả cháu gái cho anh.

“Trần giáo sư, cháu tạm thời chưa tính đến chuyện này.” Bố

Phương nói.

Hắn chưa gặp cháu gái của Trần giáo sư, không dám đưa ra quyết định.

"Được." Trần giáo sư gật đầu.

"Ôi trời ơi, trong nước lại có nhiều xương trắng như vậy." Tuyết Lỵ Dương cẩn thận đi trong sông, phát hiện dưới làn nước trong vắt có một đống xương trắng hếu, khiến cô sợ hãi.

Xương trắng?

Vương Bàn Tử tò mò đi tới xem vài lần, phát hiện đúng là xương trắng.

"Hình như có tiếng sinh vật bơi." Tuyết Lỵ Dương mơ hồ nghe thấy tiếng nước động, không dám ở dưới nước nữa, vội vàng lên bờ.

Bố Phương trong lòng biết rõ, sinh vật bơi trong nước chính là Bá Vương Kỳ Nhông, một sinh vật to hơn voi, hung dữ hơn hổ.

Những thành viên đội khảo cổ phía sau đều lo lắng sợ hãi qua sông.

"Nơi này không nên ở lâu." "Chúng ta tiếp tục tiến lên." Trần giáo sư cảm thấy nếu ở lại nơi này sẽ xảy ra chuyện.

"Trần giáo sư nói có lý." Các thành viên đội khảo cổ đều gật đầu.

Bố Phương đi về phía thung lũng hang động âm u phía trước, hắn biết Cửu Tầng Yêu Lâu ở bên trong.

"Trần giáo sư, mọi người ở đây chờ, tôi và Vương Bàn Tử đi theo Bố Phương ra phía trước xem sao." Hồ Bát Nhất nói xong, dẫn Vương Bàn Tử chạy đến bên cạnh Bố Phương, cùng Bố Phương leo lên một tảng đá lớn.

Không ngờ, hiện ra trước mắt họ là một tòa tháp cổ đổ nát phát ra

ánh sáng xanh lam mờ ảo.

Càng đáng sợ hơn, toàn bộ tòa tháp đều treo đầy xương trắng và những con Hỏa Biều Trùng đang say ngủ.

"Cửu Tầng Yêu Lâu trong truyền thuyết." Bố Phương nhìn tòa tháp cổ đổ nát, cảm thán.

Tận mắt chứng kiến, hắn cảm thấy tòa tháp tràn ngập sự quỷ dị, khủng bố, lại khiến hắn mở mang tầm mắt.

"Cửu Tầng Yêu Lâu trong truyền thuyết, lại ở dưới núi băng Côn Luân, người cổ đại lại xây nó ở đây, nói ra ngoài, e rằng không ai tin." Vương Bàn Tử nhìn tòa tháp cổ, nói.

"Ba người Bố Phương, sao lại ngây ra đó vậy?" Những người ở dưới nhìn ba người Bố Phương đứng bất động, đều tò mò.

"Đi lên xem sao." Tuyết Lỵ Dương không nhịn được tò mò, chạy nhanh lên.

Khi đứng sau ba người, cô ngẩng đầu lên, phát hiện ở phía xa có một tòa tháp cổ đổ nát, tháp có chín tầng, mỗi tầng đều treo đầy xương trắng, giống như bị người ta treo lên tháp cổ, theo thời gian trôi đi, máu thịt phân hủy, biến thành xương trắng.

Hoặc là bị Hỏa Biều Trùng đang say ngủ trên tháp ăn hết.

"Tòa tháp cổ đáng sợ quá." "Tòa tháp lấp lánh ánh sáng xanh, chắc là do Hỏa Biều Trùng phát ra." "Lão già tôi đây lần đầu tiên trong đời thấy đấy." Trần giáo sư đi tới, nhìn tòa tháp, kinh ngạc nói.

Các thành viên đội khảo cổ theo sau Trần giáo sư, đều bị Cửu Tầng Yêu Lâu làm cho sợ hãi.

"Két két két." Trong lúc mọi người đang ngẩn người nhìn Cửu Tầng Yêu Lâu, trong thung lũng vang lên tiếng cười của nữ quỷ. ...

“Quỷ, tiếng quỷ kêu.” “Chúng ta chết chắc rồi.” Các thành viên đội khảo cổ đều hoảng sợ.

Chương 143

"Mấy người có thể đừng sợ hãi như vậy được không." Bố Phương vừa nói, vừa lấy ra Ngũ Đế Tiền, nắm chặt trong tay.

"Bố Phương, cậu không sợ tiếng cười của nữ quỷ sao, sao lại bình tĩnh như vậy?" Một thành viên đội khảo cổ không nhịn được tò mò hỏi.

"Sợ?" "Tôi là người, chẳng lẽ còn không đánh lại quỷ sao?" Bố Phương bực bội nói.

"Yêu ma tà túy, mau hiện thân cho Bàn gia ta xem." Vương Bàn Tử lấy ra một khẩu súng máy, nhắm vào Yêu Lâu.

Hắn nghe ra tiếng cười của nữ quỷ phát ra từ trong Yêu Lâu.

"Két két két." Tiếng nữ quỷ lại vang lên, mọi người nghe ra, khoảng cách đã gần hơn.

"Hiện thân cho ta." Bố Phương xòe lòng bàn tay, Ngũ Đế Tiền phát ra ánh sáng vàng chói mắt, chiếu thẳng vào thung lũng u tối.

Chỉ có một mình hắn có thể nhìn thấy, hàng ngàn hàng vạn nữ quỷ mặc áo trắng, tóc dài từ trong Yêu Lâu bay ra.

"A!" Nữ quỷ bị ánh sáng vàng của Ngũ Đế Tiền chiếu vào, phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp bị ánh sáng vàng tiêu diệt.

Nhưng ngay sau đó, một nữ quỷ từ trong Yêu Lâu đi ra, khiến Bố Phương kinh hãi.

Nữ quỷ này còn to hơn cả tòa tháp cổ, mặt mày trắng bệch, không có con ngươi, giống như một ngọn núi lớn đang đè xuống.

"Chết chắc rồi." Bố Phương bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, Ngũ Đế

Tiền không có tác dụng gì với con nữ quỷ lớn này.

"Chủ nhân, nữ quỷ này đã sống vạn năm, thực lực rất mạnh." Lúc này, Bạch Thái và Hương Qua từ trong bóng tối hiện ra, bay lơ lửng bên cạnh Bố Phương, người trước nói.

Nữ quỷ sống vạn năm?

Bố Phương giật mình.

"Bố Phương, sao cậu lại toát mồ hôi lạnh vậy?" Vương Bàn Tử thấy Bố Phương ngẩn người nhìn Yêu Lâu, trán đổ mồ hôi lạnh, nghi ngờ hỏi.

"Cầm lấy." Bố Phương chia bốn đồng Ngũ Đế Tiền cho Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Trần giáo sư.

"Trời ơi." Tuyết Lỵ Dương nắm lấy đồng Ngũ Đế Tiền Bố Phương đưa cho, chỉ thấy một nữ quỷ to như núi đang bay về phía mình.

"Khủng khiếp quá." Trần giáo sư bị dọa đến chết khiếp, vội vàng trả lại Ngũ Đế Tiền cho Bố Phương, ngay lập tức không nhìn thấy nữ quỷ nữa.

Ông cũng mềm nhũn chân, ngã xuống đất.

"Trần giáo sư, ông nhìn thấy gì vậy?" Hai thành viên đội khảo cổ đỡ Trần giáo sư dậy, lên tiếng hỏi.

"Một con nữ quỷ khổng lồ, khủng khiếp quá." Trần giáo sư run rẩy nói.

"Để tôi xem." Một thành viên đội khảo cổ xin Bố Phương một đồng Ngũ Đế Tiền, chỉ thấy một con nữ quỷ mặt mày dữ tợn, từ từ bay tới, bị dọa đến ngất đi, Ngũ Đế Tiền cũng rơi xuống đất, bị một thành viên đội khảo cổ khác nhặt lên.

Gã thành viên đội khảo cổ này, nhìn thấy nữ quỷ khổng lồ, bị dọa đến tè ra quần.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, ba người nhìn nữ quỷ, miệng há hốc, như thể hóa đá.

Nữ quỷ thực sự quá lớn, quá đáng sợ.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện nữ quỷ đã sống vạn năm, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Nữ quỷ lớn như vậy, có thể nâng cấp?

Bố Phương không dám nghĩ, nếu nâng cấp huyết mạch của nó, nó sẽ mạnh đến mức nào!

"Lạc lạc lạc." Nữ quỷ bay đến trên không Bố Phương, một chưởng đánh xuống.

"Bàn Tử, mau tránh ra." Hồ Bát Nhất hoàn hồn, đẩy Vương Bàn Tử, muốn nhắc nhở, nhưng không ngờ, gã trực tiếp ngã xuống đất, không động đậy, giả chết.

"Xoẹt!" Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, rạch một giọt máu vàng bắn vào miệng nữ quỷ.

"A!" Giọt máu dính vào môi nữ quỷ, nó lập tức ôm đầu hét thảm, sau đó bay đi.

"Phù!" Nhìn nữ quỷ đau đớn hét thảm rời đi, Tuyết Lỵ Dương thở phào nhẹ nhõm.

"Bàn Tử, nữ quỷ đi rồi." Hồ Bát Nhất nhìn nữ quỷ bay đi, ẩn mất thân hình, đá vào mông Vương Bàn Tử, hắn biết, Bàn Tử đang giả chết.

"Đi rồi?" Vương Bàn Tử vội vàng từ dưới đất bò dậy, phát hiện nữ quỷ thật sự đã biến mất, không khỏi cười lớn, "Chắc là nó bị Bàn

gia ta dọa chạy rồi.” “Nữ quỷ rời đi là công lao của Bố Phương.” “Không liên quan gì đến tên mập ú nhà anh cả.” Tuyết Lỵ Dương giải thích.

“Lại là Bố Phương?” Vương Bàn Tử cảm thấy Bố Phương như một vị thần tồn tại, mỗi lần gặp nguy hiểm, anh đều có thể dẫn dắt hắn và Hồ Bát Nhất hóa giải nguy cơ.

“Trần giáo sư, ông không sao chứ?” Bố Phương nhìn Trần giáo sư mặt mày trắng bệch, hỏi.

“Không sao.” “Tôi sẽ sớm khỏe lại.” Trần giáo sư nghe Tuyết Lỵ Dương nói nữ quỷ đã rời đi, không còn sợ hãi nữa, nhưng vẫn còn kinh hãi.

Chương 144

“Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta tìm cuốn sổ tay rồi đi.” Bố Phương cảm thấy dưới núi băng Côn Luân quá khủng khiếp, ngay cả nữ quỷ vạn năm cũng có, cũng không biết có những con quái vật không xuất hiện trong cốt truyện không.

Nếu không có Long Hoàng Thần Huyết, hắn đã chết dưới một chưởng của nữ quỷ.

“Đội trưởng, tôi đi xuống dưới tháp cổ tìm xem có cuốn sổ tay của cha tôi không, được không?” Tuyết Lỵ Dương nhìn Bố Phương hỏi.

Cô nhận ra, Bố Phương là người mạnh nhất trong đội, cho nên phải hỏi ý kiến anh.

“Được.” “Đi đến đó tìm.” Bố Phương gật đầu, đi về phía Cửu Tầng Yêu Lâu, hắn biết, cuốn sổ tay Tuyết Lỵ Dương cần tìm ở trong Cửu Tầng Yêu Lâu, trong một chiếc ba lô.

“Tắt đèn đi.” Dưới tháp cổ, Bố Phương ra hiệu cho mấy thành viên đội khảo cổ tắt đèn pin.

Mấy người gật đầu, tắt đèn pin đi.

“Cửu Tầng Yêu Lâu, là hình thức lăng tẩm chôn cất của các quận vương ma quốc cổ đại, ngày nay, có thể nói là vô giá.” Trần giáo sư lòng còn sợ hãi, nhìn tháp cổ cảm thán.

“Cũng là sào huyệt của Hỏa Biểu Trùng.” “Chúng ta tìm được cuốn sổ tay rồi phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Hồ Bát Nhất tiếp lời.

“Ừm, được.” Trần giáo sư gật đầu, dẫn học trò của mình, ở dưới tháp cổ, tiến hành khảo cổ.

Bố Phương thì đi vào trong tháp cổ, Tuyết Lỵ Dương thấy vậy,

vội vàng đi theo, đi song song với hắn.

"Lão Hồ, cậu nói xem, Xá Lợi Tử có phải thích Bố Phương rồi không?" Vương Bàn Tử nhìn hai người đi vào tháp cổ, huých vai Hồ Bát Nhất hỏi.

"Tên cô ấy là Tuyết Lỵ Dương, đi theo Bố Phương, chắc là cảm thấy có anh ta sẽ an toàn, nên mới làm vậy." Hồ Bát Nhất cho là vậy.

"Ồ, tôi biết rồi." Vương Bàn Tử gật đầu, bước vào trong Yêu Lâu quỷ dị.

"Đồ đạc trong tháp đều mục nát hết rồi, cuốn sổ tay của cha tôi rốt cuộc ở đâu?" Tuyết Lỵ Dương nhìn cảnh tượng trong tháp cổ, tự lẩm bẩm.

"Đi thêm một lát nữa chắc sẽ thấy thôi." Lời của Bố Phương vừa dứt, đã phát hiện phía trước có một chiếc ba lô.

Chỉ là đã bị người ta nhặt lên, là Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đi một lối khác, nhanh hơn hắn, thấy ba lô, liền nhặt lên.

"Bàn Tử, đưa túi cho tôi, đó là đồ của tôi." Tuyết Lỵ Dương đưa một tay ra, ra hiệu cho Vương Bàn Tử ném túi cho cô.

"Trên túi cũng không có ghi tên cô, không phải của cô đâu." Vương Bàn Tử cầm túi sách xem vài lần, ngẩng đầu nhìn Tuyết Lỵ Dương nói: "Bàn gia tôi nhặt được, là của tôi rồi." "Tức chết tôi rồi." Tuyết Lỵ Dương tức giận, trực tiếp rút súng ra, chĩa vào Vương Bàn Tử.

"Xá Lợi Tử, đừng nổ súng, Bàn gia tôi nhận thua." Vương Bàn Tử trực tiếp ném túi cho Tuyết Lỵ Dương.

Hắn lo cô nàng ngoại quốc này run tay, bóp cò.

Tuyết Lỵ Dương thu súng lại, bắt lấy chiếc ba lô đang bay tới.

“Tìm thấy cuốn sổ tay rồi, Bố Phương, chúng ta đi thôi!” Tuyết Lỵ Dương mở túi sách ra xem, phát hiện bên trong có một cuốn sổ tay, cười nói với Bố Phương.

Lời của cô vừa dứt, bên ngoài vang lên tiếng la hét, “A.” Đột nhiên.

Toàn bộ Yêu Lâu đều bị ánh sáng xanh lam âm u chiếu sáng.

“Là tiếng la của nhóm Trần giáo sư, Hỏa Biểu Trùng đã bị đánh thức rồi.” Tiếng động do nhóm giáo sư Trần gây ra đã đánh thức lũ bọ lửa.

“Tôi nín thở rồi rời khỏi cổ lầu.” Bố Phương nói xong liền nín thở đi ra ngoài.

Ba người Hồ Bát Nhất vội vàng theo sau.

“Đồng chí Bố Phương, tôi bị mấy cái xác chết dọa sợ.” Giáo sư Trần thấy mấy người Bố Phương đi ra từ cổ lầu liền vội vàng giải thích.

“Nơi này không nên ở lâu, đi theo tôi.” Bút ký đã ghi rõ, Bố Phương không đời nào ở lại đây.

“Tách!” Tiếng chụp ảnh vang lên.

Đúng lúc này, một thành viên đội khảo cổ quên tắt đèn flash máy ảnh, hoàn toàn đánh thức lũ bọ lửa trong tháp lầu.

Thành viên đội khảo cổ chụp ảnh vừa xong, lũ bọ lửa đã từ trên cổ lầu bay xuống, ồ ạt lao về phía mọi người.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện bọ lửa, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Bố Phương nuốt nước bọt, đối mặt trực diện với lũ bọ lửa, chuẩn bị sẵn sàng để chích máu.

“Chạy mau!” Các thành viên đội khảo cổ vứt bỏ thiết bị, hoảng loạn tháo chạy.

“Bố Phương, đi thôi.” Tuyết Lỵ Dương đưa bàn tay ngọc ngà ra, nắm lấy cánh tay Bố Phương, kéo hắn đi.

“Tôi có cách đối phó.” Bố Phương nói.

Chương 145

"Cách gì?" Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc hỏi.

"Chích máu!" Bố Phương đáp một câu, giơ tay trái lên, dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường trên ngón tay.

"Ủa?" "Chúng không bị máu của mình dọa lui, ngược lại còn biến thành một quả cầu lửa lao về phía mình?" "Hệ thống, có chuyện gì vậy?" Bố Phương sững sờ, vội kéo Tuyết Lỵ Dương bỏ chạy.

"Chạy mau!" Vương Bàn Tử co cẳng chạy, vốn tưởng rằng máu của Bố Phương có thể đối phó bọ lửa, ai ngờ lại không có tác dụng gì.

"Trả lời ký chủ!" "Nguyên nhân bọ lửa không sợ Long Hoàng Thần Huyết là vì chúng không sợ chết, dám cùng kẻ xâm lược, kẻ địch đồng quy vu tận!" "Bọ lửa biến thái thật." Nghe hệ thống nói, Bố Phương cảm thấy lũ bọ lửa này quá đáng sợ.

"Mọi người mau nhảy xuống sông đi." Bố Phương vừa chạy cùng mọi người, vừa phát hiện phía trước có một con sông ngầm, liền hét lớn rồi nhảy xuống nước.

"Ùm!" "Ùm!" "Ùm!" Mọi người đều nhảy xuống nước.

Lũ bọ lửa cũng bay theo xuống nước.

Khi côn trùng lao xuống nước, ánh sáng xanh trên người chúng lập tức mờ đi, rồi từng con một chìm nghỉm trong nước.

"Bọ lửa, đẹp thật đấy." Bố Phương ló đầu lên khỏi mặt nước, hét lớn về phía những con bọ lửa đang bay ra từ một lối đi.

"Đinh!" "Ký chủ khen bọ lửa một câu, điểm nâng cấp huyết mạch +70." "Bọ lửa, xấu thật." "Đinh!" "Ký chủ chửi bọ lửa một câu, điểm

nâng cấp huyết mạch +60!" "Đinh!" "Điểm nâng cấp huyết mạch lớn hơn 100, có thể nâng cấp huyết mạch cho bọ lửa, có nâng cấp không?" "Nâng cấp!" Bố Phương lập tức đáp lời.

Nếu đối phương từ chối nâng cấp huyết mạch, hắn sẽ lặn ngay xuống nước.

"Đinh!" "Nâng cấp thành công!" "Huyết mạch bọ lửa được nâng cấp thành Bạch Diễm Thần Huyết!" "Thiên phú: Nghiệp Hỏa Phần Thiêu!" "Bọ lửa, mau bảo bạn bè của ngươi lui hết đi!" Bố Phương vui mừng hét lên.

"Chít chít chít!" Con bọ lửa vừa được nâng cấp huyết mạch lập tức bay đến trước mặt hắn, nhìn những con bọ lửa khác rồi cất tiếng kêu chít chít.

Lũ bọ lửa đều sững sờ, sau đó quay người bay về cổ lầu.

"Chít chít." Con bọ lửa nhìn Bố Phương kêu lên, một giây sau, nó bị một luồng kim quang bao phủ.

Khi kim quang tan đi, nó đã hóa hình thành một tiểu quỷ cỡ quả bóng rổ, có hai tay hai chân, không có cánh, lơ lửng giữa không trung, toàn thân bốc cháy ngọn lửa màu trắng.

"Chủ nhân." Bọ lửa nhìn Bố Phương, cung kính gọi một tiếng.

"Ừ." Bố Phương hài lòng gật đầu.

Lại có thêm một thuộc hạ đắc lực.

"Hù!" Vương Bàn Tử ló đầu lên khỏi mặt nước, thở hổn hển nói: "Lũ bọ lửa đâu rồi?" "Quỷ?" Tát Đế Bằng cũng ló đầu lên, chỉ vào tiểu quỷ đang lơ lửng trên không, kinh hãi nói.

"Là ba ba của ta đó." Bọ lửa trêu chọc cười nói.

"A?" Tát Đế Bằng sững sờ.

“Mọi người đừng sợ, là bạn của tôi.” Bố Phương chỉ vào bọ lửa, cười nói.

“Bố Phương, bạn bè của cậu cũng kỳ lạ quá rồi đấy, hết lợn rừng, rồi dơi mặt lợn, bây giờ lại là một tiểu quỷ toàn thân bốc cháy ngọn lửa trắng.” Vương Bàn Tử không hiểu, rốt cuộc Bố Phương là người thế nào.

“Chủ nhân, mau bơi lên bờ đi.” “Có một vật lớn đang bơi tới.” Bọ lửa lơ lửng trên không, nhìn được rất xa, phát hiện dưới nước ở phía xa có một vật lớn đang bơi đến, vội vàng lên tiếng.

“Mọi người mau lên bờ.” “Bá vương kỳ nhông tới rồi.” Bố Phương hét lớn một tiếng, vội vàng bơi lên bờ.

“Bá vương kỳ nhông!” “Loài bá vương kỳ nhông thời tiền sử đáng lẽ đã tuyệt chủng từ lâu rồi sao?” Giáo sư Trần sững sờ, vội vã bơi lên bờ.

Theo những gì ông biết, bá vương kỳ nhông là sinh vật ăn thịt người.

Khi mọi người đều đã lên bờ.

Trong nước dần dần nổi lên một con quái vật khổng lồ toàn thân đỏ rực, miệng đầy răng nhọn, chính là bá vương kỳ nhông hung mãnh hơn cả hổ.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện bá vương kỳ nhông, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Bố Phương thở có chút dồn dập, nếu có thể nâng cấp huyết mạch cho bá vương kỳ nhông, chuyến đi đến Côn Luân Băng Sơn này quả thực là lời to rồi.

Bá vương kỳ nhông nổi lên mặt nước, trực tiếp thè lưỡi ra, dính chặt vào lưng Gát Oa.

“Cứu mạng!” Gát Oa quay đầu lại, phát hiện lưng mình bị lưỡi bá

vương kỳ nhông dính chặt, một lực lớn kéo giật cậu về phía sau.

"Đừng sợ, tôi cứu cậu." Bố Phương xông lên, tung một cước đá vào mặt bá vương kỳ nhông.

"Đinh!" "Có nâng cấp huyết mạch của bá vương kỳ nhông không?" "Nâng cấp!" "Nâng cấp thất bại, đối phương khinh thường việc nâng cấp huyết mạch, còn ném cho một ánh mắt khinh bỉ!" Bố Phương: "…" Một cú đá của hắn đã khiến bá vương kỳ nhông phải lùi lại liên tục.

Bá vương kỳ nhông thu lưỡi lại.

Gát Oa tạm thời an toàn.

Chương 146

"Chủ nhân, tôi cứu ngài." Bọ lửa nhanh chóng bay xuống, tóm lấy áo Bố Phương, kéo hắn lên bờ.

"Lão Hồ, khai hỏa!" Vương Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra một khẩu súng tiểu liên, điên cuồng xả đạn vào con bá vương kỳ nhông đang bò lên bờ.

"Đi trước đi!" Hồ Bát Nhất nói với giáo sư Trần và những người khác một câu, rồi cầm súng tiểu liên bắn vào bá vương kỳ nhông.

"A!" Bá vương kỳ nhông gầm lên một tiếng dài, cố nén đau đớn, bò về phía mấy người Bố Phương.

"Bọ lửa, dùng nghiệp hỏa tấn công bá vương kỳ nhông." Bố Phương lùi lại mấy bước, nói với bọ lửa đang lơ lửng trên không.

"Vâng, chủ nhân." Bọ lửa giang hai tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay xuất hiện hai quả cầu lửa màu trắng đang bùng cháy.

"Vút!" Bọ lửa dùng tay phải ném quả cầu lửa màu trắng ra ngoài.

Ngọn lửa rơi trúng người bá vương kỳ nhông, lập tức bùng cháy.

"Vút vút vút!" Trong khoảng một phút, bọ lửa đã ném hơn ba mươi quả cầu lửa màu trắng lên người bá vương kỳ nhông!

Bá vương kỳ nhông từ bỏ tấn công ba người Bố Phương, lùi xuống nước, ngọn lửa trên người dần dần tắt ngấm.

"Lão Hồ, Bàn Tử, hai người chạy trước đi." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, nói với hai người.

"Hai chúng tôi không đi, phải đồng sinh cộng tử!" Hai người thẳng thắn nói.

“Vậy được!” “Tiếp theo, tôi sẽ cho hai người xem sự lợi hại của tôi!” Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhìn con bá vương kỳ nhông đang từ dưới nước bò lên bờ, nói.

“Bố Phương, xin mời bắt đầu màn trình diễn của cậu.” Vương Bàn Tử vô cùng mong đợi, xem Bố Phương sẽ xử lý bá vương kỳ nhông như thế nào.

“Pằng.” Đúng lúc này, tiếng súng vang lên!

Bố Phương nhìn về phía sau, phát hiện Tuyết Lỵ Dương đang cầm một khẩu súng tiểu liên chạy tới.

“Mọi người mau đi theo tôi.” “Một giờ nữa sẽ có bão tuyết.” Tuyết Lỵ Dương vội vàng nói.

“Không vội không vội, tôi xem Bố Phương giải quyết con bá vương kỳ nhông này thế nào đã.” Vương Bàn Tử cười nói.

“Hả?” Tuyết Lỵ Dương há hốc mồm, nhìn Bố Phương đang cầm một thanh trường đao sắc bén.

Con bá vương kỳ nhông to như vậy, liệu có chém chết được nó không?

Bố Phương đưa tay trái ra, đặt hai ngón tay trước miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm bá vương kỳ nhông, niệm chú ngữ Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ sáu, Thiên Cương Lệnh: “Thiên địa vô cực, càn khôn tá pháp, quỷ yêu tang đảm, kinh quái vong hình, nghiên thư bát quái, ma diệt quỷ băng, cấp cấp như luật lệnh!” Ngón trỏ và ngón giữa tay trái của Bố Phương lóe lên ánh sáng vàng rực.

Hai ngón tay vuốt từ chuôi đao lên đến tận mũi đao, tựa như đang mơn trớn làn da của mỹ nhân!

Hắc Kim Cổ Đao, trong nháy mắt lóe lên ánh vàng chói mắt!

“Chém!” Bố Phương tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao, nhắm thẳng bá vương kỳ nhông chém xuống một nhát.

Chỉ thấy một luồng đao khí hủy thiên diệt địa, mang theo sức hủy diệt lao về phía bá vương kỳ nhông!

“Ầm” một tiếng!

Bá vương kỳ nhông bị đao khí chém thành hai nửa, ngay cả ngọn núi băng phía sau cũng bị chẻ đôi!

Trong phút chốc, những tảng băng bắt đầu rơi xuống từ núi, tựa như sắp sụp đổ.

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt bá vương kỳ nhông!” “Nâng cấp huyết mạch +50000 điểm!” Năm mươi vạn điểm nâng cấp huyết mạch, còn nhiều hơn cả điểm nhận được khi nâng cấp huyết mạch cho Hồng Hống đại Tống tử!

“Bố Phương, cậu là người à?” Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương tra đao vào vỏ, mặt đầy kinh ngạc.

“Bố Phương không phải người, hẳn là một tu chân giả.” Hồ Bát Nhất phỏng đoán.

“Bố Phương, không phải người!” Tuyết Lỵ Dương hoàn toàn chết lặng, tựa như hóa đá.

Cằm của cả ba người đều như rớt xuống đất.

“Rầm!” Trong lúc ba người đang mắt tròn mắt dẹt, một tảng băng lớn rơi xuống!

“Chúng ta mau rời khỏi đây.” Bố Phương lay ba người, quay người bỏ chạy.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử ba người hoàn hồn, theo sau Bố Phương, tháo chạy.

Nửa giờ sau.

Bố Phương dẫn ba người Tuyết Lỵ Dương leo lên đỉnh núi, nhưng bão tuyết sắp ập đến.

Chương 147

"Tốt quá rồi." "Cuối cùng cũng lên được." "Tôi lo chết đi được cho bốn người." Giáo sư Trần thấy mấy người Bố Phương leo lên đỉnh núi, trở về bên cạnh, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Ầm" một tiếng.

Bố Phương nhìn sang, chỉ thấy ngọn núi tuyết ở phía bên kia khe nứt ầm ầm sụp đổ.

"Nhanh lên." "Chạy xuống núi." Bố Phương phản ứng cực nhanh, hét lớn một tiếng, theo phản xạ nắm lấy cổ tay Tuyết Lỵ Dương, chạy xuống núi.

"Tôi không muốn chết đâu." Các thành viên đội khảo cổ đều hoảng sợ chạy theo sau Bố Phương xuống núi băng.

Một giờ sau.

Bão tuyết ập đến, cộng thêm ngọn núi tuyết sụp đổ, chôn vùi tất cả mọi thứ dưới chân núi Côn Luân thần bí.

"Bố Phương, cảm ơn cậu đã dẫn tôi chạy, có mấy lần tôi ngã, cậu đều dừng lại đỡ tôi.

Tôi quyết định, sau khi từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, sẽ đưa cậu ba vạn đô la Mỹ.

Phí tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, đưa cậu một vạn đô la Mỹ." Tuyết Lỵ Dương cúi đầu trước Bố Phương, cảm kích nói.

"Tôi biết rồi." Bố Phương gật đầu.

"Shirley, đúng là phú bà a." "Động một tí là cả vạn đô la Mỹ." Vương Bàn Tử cảm thán.

“Đi thôi.” “Chúng ta đến thị trấn gần chân núi Côn Luân nghỉ ngơi một đêm, ngày mai khởi hành đến Tân Cương.” Bố Phương nói với mọi người một câu, rồi đi về phía một thị trấn cách đó hàng ngàn mét.

Mọi người đến thị trấn, chỉ thấy nhà cửa trong trấn đều bị tuyết trắng bao phủ, vô cùng xinh đẹp.

“Tối nay chúng ta ngủ ở quán trọ.” “Tiền do tôi trả.” Tuyết Lỵ Dương đi trước mọi người, chỉ vào một quán trọ cười nói.

“Shirley, đúng là một phú bà, Bàn Tử tôi yêu cô mất rồi.” Vương Bàn Tử mặt dày cười nói.

Tuyết Lỵ Dương không thèm để ý đến Vương Bàn Tử, thậm chí còn không liếc nhìn một cái, đi thẳng vào quán trọ.

Ngày hôm sau.

Mọi người ăn sáng trong thị trấn, lấp đầy bụng, rời khỏi núi Côn Luân, ngồi tàu hỏa đến Tân Cương.

Trên tàu hỏa.

Tuyết Lỵ Dương đi đến bên cạnh Bố Phương, lấy ra một tấm bản đồ sa mạc, nói: “Đội trưởng Bố Phương, tôi và anh thương lượng một chút về lộ trình tiếp theo.” “Cất bản đồ đi.” “Chúng ta vào sa mạc, tìm một người quen thuộc sa mạc dẫn đường mới là quan trọng nhất.” Bố Phương quả quyết nói.

Để vào sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, Bố Phương nhớ trong nguyên tác có một lão Hán được mệnh danh là ‘bản đồ sống của sa mạc’ và ‘lão hồ ly sa mạc’, tên là An Lập Mãn.

Vô cùng giảo hoạt, ích kỷ.

“Vậy chúng ta dùng tiền thuê một người dẫn đường.” Tuyết Lỵ Dương nói.

Cô cảm thấy có một người quen thuộc sa mạc dẫn đường, có thể đưa họ vào sa mạc, cũng có thể đưa họ ra khỏi sa mạc, tiến thoái đều được.

Mọi người xuống tàu hỏa, đi một đoạn đường gập ghềnh, đến một thị trấn nhỏ bên ngoài sa mạc.

Thị trấn nhỏ trong sa mạc rất đẹp, giống như thị trấn dưới chân núi Côn Luân.

"Bác ơi, bác có thể cho cháu biết, trong trấn này, ai là người hiểu rõ sa mạc nhất không ạ?" Mọi người đi vào thị trấn đầy cát vàng, Hồ Bát Nhất chặn một ông lão lưng còng lại hỏi.

"Người hiểu rõ sa mạc nhất trong trấn này là lão Hán 'An Lập Mãn', còn được gọi là 'bản đồ sống của sa mạc'.

Lão ta rất giỏi nuôi lạc đà, coi lạc đà còn hơn cả mạng sống, nhưng nhân phẩm không tốt.

Cách đây không lâu, lão ta đã bỏ lại một đám người nước ngoài thuê lão vào sa mạc rồi một mình chạy về." "Bây giờ đang ở đồn công an để điều tra." Ông lão không hề giấu giếm, nói ra tất cả những gì mình biết.

"Vâng, cháu biết rồi ạ." Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Tôi đề nghị các cậu tìm người dẫn đường khác." Ông lão nói xong, chắp tay sau lưng rồi rời đi.

"Tôi thấy ông lão nói có lý." "Chúng ta không thể giao tính mạng của mình cho một người dẫn đường nhân phẩm không tốt, chúng ta nên tìm người khác." Hảo Ái Quốc lên tiếng đề nghị.

"An Lập Mãn được mệnh danh là 'bản đồ sống trong sa mạc', có thể là người bình thường sao?" Bố Phương cười lạnh một tiếng, hỏi đường đến đồn công an, rồi dẫn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi tới

đó.

Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Trần cùng các thành viên đội khảo cổ cũng theo sát phía sau.

Không ai nghe theo đề nghị của Hảo Ái Quốc.

“Mình hình như bị cô lập rồi.” Hảo Ái Quốc đứng tại chỗ, nhìn nhóm người Bố Phương đi về phía đồn công an, có chút buồn bã.

Chương 148

Bố Phương và mọi người đi vào đồn công an, gặp được lão Hán An Lập Mãn.

"Xin hỏi?" Một cảnh sát thấy một đám người đi vào đồn liền hỏi người thanh niên khí chất xuất trần đứng đầu.

"Tôi tên Bố Phương, chúng tôi là đội khảo cổ quốc gia đến từ Bắc Bình." Bố Phương trả lời.

"Không biết, các vị đến đây có việc gì?" Cảnh sát biết nhóm Bố Phương là đội khảo cổ quốc gia, lập tức trở nên thân thiện.

"Chúng tôi cần một người làm hướng đạo, dẫn chúng tôi vào sa mạc." Bố Phương chỉ vào lão Hán An Lập Mãn đang ngồi khoanh chân trên giường, quay lưng về phía họ, nói.

"Hửm?" Lão Hán An Lập Mãn nghe thấy, theo phản xạ quay đầu lại nhìn Bố Phương một cái.

"Bàn Tử, nhìn lão đầu kia kìa, sợi dây chuyền trên cổ chính là cái mà tớ thấy ở chỗ Đại Kim Nha lúc trước." Hồ Bát Nhất khẽ nói với Bàn Tử.

"Thật." "Chắc là lấy từ đám người nước ngoài kia." Vương Bàn Tử phán đoán.

"Cậu nói có lý." Hồ Bát Nhất gật đầu.

"An Lập Mãn, ông có thể ra khỏi đồn cảnh sát rồi, dẫn đám 'thiên tài khảo cổ' này vào sa mạc đi." Cảnh sát chỉ vào nhóm Bố Phương, nói với An Lập Mãn.

"Không đi, không đi, bây giờ là mùa gió, vào sa mạc nguy hiểm lắm." An Lập Mãn lắc đầu.

“Dẫn họ đi đi mà.” Cảnh sát tiếp tục khuyên.

“Dẫn đi cũng được, trừ phi…” An Lập Mãn nói đến đây, lại ngập ngừng.

“Trừ phi cái gì, nói nhanh lên.” “Trừ phi trả lại lạc đà cho tôi.” An Lập Mãn nói.

“Được, tôi đồng ý.” Cảnh sát gật đầu.

Sau khi ra khỏi đồn công an, An Lập Mãn đi thẳng đến chỗ lạc đà, lấy cỏ cho chúng ăn.

“Các người không biết nuôi lạc đà, lạc đà của tôi gầy hết cả rồi.” An Lập Mãn càu nhàu.

“Chú An Lập Mãn, khi nào thì chú dẫn chúng tôi vào sa mạc?” Tuyết Lỵ Dương khoanh tay trước ngực hỏi.

“Không đi, không đi, trong sa mạc nguy hiểm lắm.” An Lập Mãn xua tay, ra vẻ không muốn vào sa mạc.

“Lão đầu, lúc ở trong đồn công an, không phải ông đã đồng ý với cảnh sát là sẽ dẫn chúng tôi vào sa mạc sao?” Vương Bàn Tử nóng tính, trực tiếp túm lấy cổ áo An Lập Mãn, giận dữ hỏi.

“Bàn Tử, bình tĩnh một chút.” Hồ Bát Nhất tiến lên, ngăn Vương Bàn Tử lại.

“Bây giờ là mùa gió, vào sa mạc sẽ chết trong đó.” “Ở lại trong trấn là an toàn nhất.” Ông ta vừa bưng cỏ đi cho lạc đà ăn, vừa nói.

“Thế này đi, ông dẫn chúng tôi vào sa mạc, tôi đưa ông một ngàn đô la Mỹ, sau khi đưa chúng tôi về an toàn, tôi sẽ đưa thêm hai ngàn đô la Mỹ nữa.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Được.” Nghe vậy, An Lập Mãn lập tức đồng ý.

Chỉ là, ông ta nghĩ lại, cảm thấy tiền cho ít quá, liền từ chối:

“Không đi, không đi, trong sa mạc nguy hiểm lắm, lạc đà của tôi gầy hết rồi.” “Bố Phương, vừa nãy ông ta đã đồng ý với tôi, sao lại từ chối rồi?” Tuyết Lỵ Dương không hiểu nổi An Lập Mãn, cau mày hỏi.

“Ý đồ của ông ta rất rõ ràng, muốn tiền, nhưng tiền cô đưa ít quá.” Bố Phương nói.

“Tôi hiểu rồi.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu, nhìn An Lập Mãn nói: “Chú An Lập Mãn, bây giờ tôi mua lạc đà của chú với giá gấp đôi, sau khi trở về, lạc đà vẫn là của chú.” “Thật không?” “Thật!” “Vậy được, hai tháng sau, tôi sẽ dẫn các người vào sa mạc.” An Lập Mãn vui vẻ đồng ý.

“Hai tháng sau không còn là mùa gió nữa, Tinh Tuyệt Cổ Thành mà tôi muốn tìm, chỉ có thể tìm thấy vào mùa gió.” Tuyết Lỵ Dương nói: “Ngày mai xuất phát.” “Không được, không được!” An Lập Mãn lắc đầu từ chối.

“Đi thôi lão đầu, tôi đưa ông về đồn công an!” Vương Bàn Tử trực tiếp tiến lên, lôi lão Hán An Lập Mãn đi về phía đồn công an.

“Đợi đã, có gì từ từ nói.” An Lập Mãn không muốn vào đồn công an chút nào, vội vàng lên tiếng.

“Không vào đồn công an cũng được, ngày mai ông dẫn chúng tôi vào sa mạc.” Vương Bàn Tử quả quyết nói.

An Lập Mãn không nói gì, mặt lộ vẻ khó xử.

“Lão đầu, tôi thật sự phục ông rồi.” Vương Bàn Tử lòng như lửa đốt muốn tìm kho báu, sốt ruột nói.

“Để tôi khuyên ông ta.” Bố Phương đi tới, ghé vào tai An Lập Mãn khẽ nói: “Ngày mai ông dẫn chúng tôi vào sa mạc, tôi tặng ông một con búp bê bơm hơi.” Nghe vậy, An Lập Mãn đột nhiên nhìn về phía Bố Phương.

“Tôi đồng ý, ngày mai tôi sẽ dẫn các người vào sa mạc, đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành mà không ai có thể tìm thấy.” “Ông ta đồng ý rồi?” Vương Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc!

“Bố Phương, cậu đã nói gì với chú An Lập Mãn vậy?” Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

“Tôi không nói cho cô đâu.” Bố Phương cười nói.

“Nói cho tôi nghe đi mà.” Tuyết Lỵ Dương kéo tay áo Bố Phương, làm nũng.

Chương 149

Cô thực sự muốn biết, rốt cuộc Bố Phương đã nói gì với An Lập Mãn mà khiến ông ta một mực đồng ý ngày mai sẽ dẫn họ vào sa mạc.

"Không nói, không nói, nói ra cô sẽ đỏ mặt đấy." Bố Phương cười nói.

"Nói cho tôi nghe đi mà." Tuyết Lỵ Dương kéo Bố Phương không buông, làm nũng.

"Thôi được, tôi nói cho cô." Bố Phương không chịu nổi Tuyết Lỵ Dương làm nũng, nói: "Tôi nói với An Lập Mãn, chỉ cần ngày mai ông ta đưa chúng tôi vào sa mạc, lúc trở về, tôi sẽ tặng ông ta một con búp bê bơm hơi." "Búp bê bơm hơi?" Tuyết Lỵ Dương lập tức hiểu ra búp bê bơm hơi là thứ gì, sắc mặt đỏ bừng.

"An Lập Mãn sở dĩ đồng ý với Bố Phương, chắc là do đói khát khó nhịn rồi!" Hồ Bát Nhất cười nói.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Sáng sớm hôm sau.

Mọi người thu dọn xong xuôi, ngồi lên lạc đà, bắt đầu cuộc hành trình vào sa mạc.

Trong sa mạc mênh mông, nhóm người Bố Phương cưỡi lạc đà tiến về phía trước, ai nấy đều bị cảnh đẹp trong sa mạc hấp dẫn.

Có người còn không kìm được mà cất tiếng hát vang đầy vui vẻ.

"Ta muốn băng qua sa mạc này, tìm kiếm bản ngã thực sự, bên mình chỉ có một con lạc đà bầu bạn." "Tôi ngồi trên lạc đà lâu rồi, chúng ta xuống nghỉ một lát đi." Bố Phương nói với mọi người.

“Được.” Mọi người đều gật đầu.

“Anh Bố Phương nhìn kìa, trong sa mạc đẹp quá.” Diệp Y Tâm đi đến trước mặt Bố Phương, chỉ vào khung cảnh sa mạc ở phía xa, cười nói.

“Sa mạc rất đẹp, tôi cũng là lần đầu tiên đến đây.” Bố Phương cười nói.

“Em không tin lời anh đâu.” Diệp Y Tâm vừa dùng mũ quạt gió vừa cười nói.

“Mọi người cười lên nào, tôi chụp cho mọi người một tấm ảnh.” Tuyết Lỵ Dương sau khi chụp vài tấm ảnh cảnh đẹp trong sa mạc, đi ra xa khoảng hai mươi mét, cười nói với mọi người.

“Shirley, chụp cho Bàn Tử tôi đẹp trai một chút nhé.” Vương Bàn Tử vội vàng chỉnh trang lại, hướng về phía máy ảnh, giơ tay làm hình chữ V.

“Tôi biết rồi.” Tuyết Lỵ Dương mỉm cười, “Ba… hai… một!” “Tách” một tiếng.

Một tấm ảnh đã được ghi lại.

“Xong rồi.” Tuyết Lỵ Dương nhìn tấm ảnh, cầm máy ảnh đi đến bên cạnh Diệp Y Tâm, đưa máy cho cô, nói: “Diệp Y Tâm, chụp cho chị một tấm ảnh.” “Vâng, chị Dương.” Diệp Y Tâm nhận lấy máy ảnh, đi ra xa khoảng mười mét.

Chỉ thấy Tuyết Lỵ Dương đưa một tay ra, ôm cổ Bố Phương, nở nụ cười vui vẻ nhìn vào máy ảnh.

Diệp Y Tâm có chút ghen tị, gượng cười chụp một tấm ảnh.

“Lão Hồ, cậu đẹp trai như vậy, sao Tuyết Lỵ Dương không tìm cậu chụp ảnh?” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ngồi cùng nhau,

người trước tò mò hỏi.

“Chắc là tôi già rồi.” “Tuyết Lỵ Dương thích chụp ảnh với tiểu thịt tươi.” Hồ Bát Nhất vừa nói, vừa châm một điếu thuốc.

“Lão Hồ, cậu còn chưa đến ba mươi tuổi, tôi nghi ngờ Tuyết Lỵ Dương là bò cái già, thích gặm cỏ non.” Vương Bàn Tử nói.

“Cậu đúng là lắm chuyện.” Hồ Bát Nhất thở ra một làn khói trắng, nhìn Bàn Tử nói.

“Chúng ta về đi.” “Không ai có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, những thứ trong hắc sa mạc, không ai có thể mang ra ngoài được.” Lúc này, người dẫn đường An Lập Mãn không nhịn được lên tiếng, khuyên mọi người trở về.

“Trong đội của chúng ta, có ba Mô Kim Hiệu Úy, có một nhà khảo cổ học chuyên nghiệp, sao lại không tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành được chứ.” Bố Phương tiếp lời.

“Mô Kim Hiệu Úy?” An Lập Mãn hỏi.

“Mô Kim Hiệu Úy là một tổ chức chuyên trộm mộ!” Hồ Bát Nhất lên tiếng giải thích.

“Trộm mộ sẽ mạo phạm thần linh.” An Lập Mãn nói.

Ông ta không biết Mô Kim Hiệu Úy, nhưng biết trộm mộ là hành vi thất đức.

“Đúng rồi Bố Phương, cậu nói trong đội chúng ta có ba Mô Kim Hiệu Úy, người còn lại là ai?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Cậu ta chỉ biết ngoài mình và Hồ Bát Nhất ra, không biết trong đội còn có một vị Mô Kim Hiệu Úy nào khác.

“Người này sau này sẽ xuất hiện.” Bố Phương cười nói.

Hắn biết, trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, Tuyết Lỵ Dương đã lấy ra

Mô Kim Phù, chứng minh thân phận Mô Kim Hiệu Úy của mình.

"Thôi được." Vương Bàn Tử có chút thất vọng, không thể biết được ngoài cậu ta và lão Hồ ra, trong đội ai là Mô Kim Hiệu Úy.

Trời dần tối.

Chương 150

Những đám mây đỏ rực rọi khắp bầu trời.

An Lập Mãn theo phản xạ lấy ra một tấm thảm len, trải trên cát vàng, quỳ xuống, thành kính bái lạy.

"Chú An Lập Mãn, chú đang làm gì vậy?" "Bố Phương, anh có biết không?" Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

"Tôi biết." Bố Phương nói: "An Lập Mãn một năm đều vào sa mạc, thấy loại thời tiết này, biết bão cát sắp đến, ông ta đang cầu nguyện trời cao, phù hộ chúng ta bình an, vượt qua kiếp nạn." "Tôi cảm thấy anh đang nói bừa." Sở Kiếm không tin lời Bố Phương.

Chỉ là, lời của cậu ta vừa dứt, đột nhiên, bão cát nổi lên.

"Tôi tin rồi." Sở Kiếm cảm thấy Bố Phương giống như một 'nhà tiên tri'.

"Chạy theo tôi." Lão Hán An Lập Mãn vội vàng đứng dậy, cuộn thảm len, leo lên lạc đà.

"Bố Phương, em sợ." Diệp Y Tâm nhìn bão cát ngập trời đang cuồn cuộn ở phía không xa, không kìm được mà rơi nước mắt.

"Em gái đừng sợ, lên lạc đà của anh, anh đưa em chạy." Bố Phương nói, rồi bế Diệp Y Tâm lên, đặt lên lưng lạc đà.

"Ôm chặt anh vào." Bố Phương lên lạc đà, nắm lấy hai tay Diệp Y Tâm, đặt lên eo mình, dặn dò cô.

"Vâng." Diệp Y Tâm nín khóc, ôm chặt lấy Bố Phương.

Cô thực sự rất sợ bị bão cát chôn vùi.

Mọi người sắc mặt đều hoảng hốt, ngồi trên lạc đà, theo sau

người dẫn đường An Lập Mãn ở phía trước tháo chạy.

"A." "Cứu mạng!" Đột nhiên, giáo sư Trần tuổi già sức yếu bị xóc nảy, ngã từ trên lưng lạc đà xuống cát vàng.

Con lạc đà cũng không đợi, cứ thế chạy thẳng về phía trước.

"Bố Phương, giáo sư Trần ngã khỏi lạc đà rồi." Diệp Y Tâm ôm Bố Phương, nghe thấy tiếng kêu cứu phía sau, quay đầu lại nhìn, phát hiện thầy giáo của mình đã bị ngã.

"Mặc kệ ông ta." "Chết trong sa mạc, có lẽ là ý trời." Bố Phương cười nói.

Thực ra hắn không đi cứu, Hồ Bát Nhất lòng dạ lương thiện cũng sẽ quay lại cứu giáo sư Trần.

"Bố Phương, chúng ta quay lại cứu thầy giáo của em đi." Diệp Y Tâm cầu xin.

"Không cần lo, Hồ Bát Nhất sẽ quay lại cứu." Bố Phương đáp lời.

"Em nhìn thấy rồi." Diệp Y Tâm phát hiện Hồ Bát Nhất cưỡi lạc đà, bất chấp nguy hiểm tính mạng, đi vào trong bão cát, tìm giáo sư Trần.

Trong bão cát.

Hồ Bát Nhất đỡ giáo sư Trần đang ngã trong bão cát dậy.

"Đồng chí Hồ, cảm ơn cậu đã cứu tôi." Giáo sư Trần vô cùng cảm kích.

"Không cần khách khí." "Lên lạc đà, tôi đưa ông theo kịp đội ngũ." Hồ Bát Nhất đỡ giáo sư Trần lên lạc đà, dẫn ông lao ra khỏi bão cát, đuổi theo nhóm người Bố Phương, An Lập Mãn.

Không lâu sau.

Bị bão cát dồn đến đường cùng, mọi người dừng lại tại chỗ.

Cách đó không xa phía sau, bão cát ngập trời cuồn cuộn.

“Bốp!

Bốp!

Bốp!” Lão Hán An Lập Mãn quỳ trên sa mạc, tự tát vào miệng mình.

“Bão cát lát nữa sẽ tới, chúng ta chạy cũng không thoát, không bằng ở lại đây chờ chết.” Ông ta vô cùng hối hận đã dẫn nhóm người Bố Phương vào sa mạc.

“Đừng nói nữa, chúng ta sẽ không chết đâu.” Sở Kiếm nhìn bão cát mịt mù, lẩm bẩm.

“Chúng ta không chết được đâu.” “Gần đây có một tòa thành cổ, chúng ta có thể chạy vào đó để tránh bão cát.” Bố Phương vô cùng bình tĩnh nói.

Hắn biết, gần đây có một tòa thành cổ, bên trong có loài kiến hành quân sa mạc đáng sợ.

Có thành cổ ư?

Mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc nhìn về phía Bố Phương.

“Đúng vậy.” “Thành cổ ở đó!” Bố Phương đưa tay, chỉ về phía không xa trong màn bão cát.

Chương 151

Mọi người nhìn theo hướng tay Bố Phương chỉ, phát hiện, cách không xa trong màn bão cát, phảng phất có một di tích thành cổ, lờ mờ hiện ra trong sa mạc cổ xưa.

"Bố Phương, chúng ta nhìn thấy là ảo giác, hay thực sự là di tích thành cổ?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"Là thành cổ thật!" "Những bức tường thành cũ nát còn sót lại trong sa mạc có thể chống lại sự tấn công của bão cát!" "Mọi người theo tôi!" Gọi mọi người một tiếng, Bố Phương dẫn đầu, chạy về phía thành cổ.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, và những người khác đều theo sát sau Bố Phương.

"Soạt soạt!" Bão cát mịt mù cuốn tới, nhóm người Bố Phương may mắn chui vào được một căn nhà nát trong di tích thành cổ.

"Cuối cùng chúng ta cũng được cứu rồi." Giáo sư Trần nhìn căn nhà nát, cảm thán.

"Vâng, giáo sư, chúng ta đều không phải chết rồi." Sở Kiếm vui mừng cười nói.

"Mọi người đừng lơ là." "Bão cát vẫn chưa dừng, cát có thể đổ xuống từ các khe nứt của ngôi nhà bất cứ lúc nào." Bố Phương quan sát kỹ căn nhà nát, phát hiện các thanh gỗ trên xà nhà đều đã mục nát.

"Đội trưởng nói có lý." "Tối nay chúng ta thay phiên nhau trực, nếu cát chảy vào, chúng ta phải kịp thời ra ngoài, không thì sẽ bị chôn sống trong này." Giáo sư Trần mỉm cười nói.

"Bố Phương, mắt tôi bị vào cát rồi, anh thổi ra giúp tôi với." Tuyết

Lỵ Dương đi đến trước mặt Bố Phương, tay phải chỉ vào mắt trái nói.

"Tôi biết rồi." Bố Phương hai tay nắm lấy vai Tuyết Lỵ Dương, thổi một hơi vào mắt cô.

"Tối nay Bàn Tử tôi không ăn cơm nữa." "No căng rồi." "Không cần gọi tôi." Vương Bàn Tử nói xong, nằm xuống một tấm thảm len, không muốn nhìn hai người Bố Phương và Tuyết Lỵ Dương đứng gần nhau như vậy.

"Tôi ra ngoài tìm củi đốt." Hồ Bát Nhất nói một câu, rồi chui ra khỏi cửa hang.

"Bố Phương, cảm ơn anh." Tuyết Lỵ Dương dụi dụi mắt, thành khẩn nói một tiếng cảm ơn.

"Không cần khách khí." "Nếu có chỗ nào khác bị tắc, tôi cũng có thể giúp cô thông." Bố Phương cười nói.

"Vâng." Tuyết Lỵ Dương cúi đầu, mặt đỏ bừng.

"Bố Phương, tôi nghi ngờ cậu đang lái xe, nhưng tôi không có bằng chứng." Vương Bàn Tử không ngủ được, lật người, nhìn Bố Phương nói.

"Củi đây rồi." Hồ Bát Nhất ôm một đống củi vào, đặt ở giữa nhà, lấy diêm ra đốt lửa.

Mọi người thu dọn xong xuôi, đều ngồi quây quần trước đống lửa, sưởi ấm, ăn thức ăn.

"Có thể các người không biết." "Chúng ta dù đã tránh được bão tố, cũng chưa chắc tránh được sự tấn công của mãnh thú trong sa mạc." An Lập Mãn nuốt một miếng bánh nướng, nói.

"Xin hỏi anh dẫn đường, mãnh thú trong sa mạc là gì vậy?" Giáo sư Trần tò mò hỏi.

“Là thằn lằn khổng lồ to như con bò, và rắn độc, vân vân!” An Lập Mãn trả lời.

“Thằn lằn khổng lồ to như con bò ư?” Giáo sư Trần và các học sinh của mình nhìn nhau, ai nấy đều kinh ngạc.

“Giáo sư Trần, nghe tôi nói này.” Hồ Bát Nhất lên tiếng: “Sau trận bão lớn này, khi chúng ta tiếp tục đi sâu vào sa mạc, có thể sẽ đến vùng trung tâm của hắc sa mạc, nơi đó có thể sẽ vô cùng nguy hiểm.” “Tôi không sợ, nơi đáng sợ như Côn Luân Băng Sơn còn không dọa chết được tôi.” “Mạng sống này của tôi, là vì khảo cổ mà sinh ra.” Giáo sư Trần thẳng thắn nói.

Nếu sợ hãi, lúc từ Côn Luân Băng Sơn xuống, ông đã không đến đây.

“A!” Đột nhiên, Diệp Y Tâm hét lên một tiếng.

Cách mọi người không xa, chỉ vài mét.

“Em gái Diệp Y Tâm, sao vậy?” Vương Bàn Tử cầm một khẩu súng, chạy tới.

“Nhiều xương trắng quá!” Diệp Y Tâm chỉ xuống chân mình.

“Nhiều xương trắng rợn người quá.” “Hình như bị thứ gì đó gặm sạch.” Giáo sư Trần và mọi người đi tới, nhìn đống xương trắng phỏng đoán.

“Kinh khủng quá, nơi này, đáng sợ quá!” Sở Kiếm và Tát Đế Bằng, hai thanh niên trẻ tuổi, mặt mày hoảng hốt.

Ngay cả người từng đi lính như Hồ Bát Nhất cũng có dự cảm, có chuyện không lành sắp xảy ra.

“Bố Phương, theo tôi.” Tuyết Lỵ Dương nắm lấy tay Bố Phương, kéo hắn sang một bên.

“Sao vậy?” Bố Phương hỏi.

“Trong số nhiều người như chúng ta, với tư cách là đội trưởng, anh lại là người bình tĩnh nhất, tôi hy vọng anh có thể khích lệ tinh thần mọi người.” Tuyết Lỵ Dương nhìn nhóm người giáo sư Trần đang hoảng sợ nói.

“Được.” Bố Phương gật đầu, đi về phía mọi người.

“Sợ xương trắng à?” Bố Phương cúi người, từ trong cát rút ra một bộ xương người, giơ lên trước mặt mọi người hỏi.

“Anh không sợ xương trắng sao?” Mọi người hỏi lại.

Chương 152

“Tại sao tôi phải sợ xương trắng, xương trắng có ăn thịt người được không?” “Một đống xương trắng mà dọa các người thành ra thế này, tôi dạy các người cách khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng nhé.” Bố Phương ném bộ xương vào đống lửa, nói với mọi người.

“Xin đội trưởng chỉ giáo.” Giáo sư Trần và mọi người đều muốn biết cách khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng.

“Thực ra rất đơn giản.” Bố Phương một tay thò vào túi, lấy ra một bao thuốc lá, đưa cho mọi người, “Hút một điếu thuốc cho đỡ sợ.” “Tôi sống đến giờ chưa từng hút một điếu thuốc, bây giờ hút một điếu, xem có thể khắc phục được nỗi sợ hãi trong lòng không.” Giáo sư Trần nói xong, hai tay cầm lấy điếu thuốc.

“Các vị.” Bố Phương đi đến trước đống lửa, lấy một thanh củi đang cháy ở một đầu, ra hiệu cho mọi người châm thuốc.

“Hù!” Giáo sư Trần châm lửa, hít một hơi, thở ra một làn khói trắng, cảm thấy trong lòng bình tĩnh hơn một chút.

“Thật sự có hiệu quả.” “Tôi cảm thấy mình không còn sợ như vậy nữa.” Sở Kiếm hút vài hơi thuốc, vui vẻ cười nói.

“Phì.” Tuyết Lỵ Dương và Diệp Y Tâm, hai cô gái, không nhịn được mà bật cười.

Thì ra phương pháp Bố Phương dạy để khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng, là bảo họ hút thuốc cho đỡ sợ.

“Này, người dẫn đường, ông cũng làm một điếu.” Bố Phương từ trong bao thuốc, lấy ra một điếu, đưa cho An Lập Mãn.

“Cảm ơn.” An Lập Mãn hai tay nhận lấy điếu thuốc, cùng mọi

người hút, rồi đưa ra một vấn đề thực tế: "Cũng không biết trận bão cát lớn bên ngoài khi nào mới tan." "Nếu bão cát không tan, chúng ta sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi mãi." "Mọi người không cần lo sẽ bị mắc kẹt ở đây, bão cát tối nay sẽ tan, ngày mai chúng ta có thể xuất phát tiếp tục tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành." Bố Phương lên tiếng.

"Đội trưởng, anh đang an ủi chúng tôi phải không." Tát Đế Bằng nói.

"…" Bố Phương lười giải thích, đi vào trong, nằm xuống thảm len.

"Anh Bố Phương, em ngủ cùng anh." Diệp Y Tâm cảm thấy buồn ngủ, liền ghép thảm len của mình với thảm len của Bố Phương, ngủ bên cạnh hắn.

"Bàn Tử, tiểu Tát, tiểu Kiếm, ba người tối nay thay phiên nhau trực, mỗi người năm trăm đô la Mỹ!" Tuyết Lỵ Dương giơ năm ngón tay ra, nói: "Thế nào?" "Được." Vương Bàn Tử vui vẻ đồng ý.

"Ừm." Tát Đế Bằng và Sở Kiếm cũng gật đầu.

Sắp xếp xong người trực ban, Tuyết Lỵ Dương cầm thảm len đến bên cạnh Bố Phương, trải ra, nằm xuống, ngủ.

"Tôi ra ngoài xem lạc đà, không cần lo tôi sẽ chạy mất đâu." An Lập Mãn nói xong, bò ra khỏi cửa hang.

Vương Bàn Tử ngồi trước đống lửa sưởi ấm, hút thuốc, thấy mọi người đều đã ngủ, ánh mắt nhìn về phía đống xương trắng rợn người cách đó vài mét.

Cậu ta cầm một cây xẻng công binh đi tới, đào một cái hố, chôn hết xương xuống.

Chỉ là, đào đào, đột nhiên đào trúng một tảng đá lớn màu đen.

Nhìn kỹ, mặt cậu ta cười toe toét.

Cậu ta cảm thấy, mình đã đào được báu vật rồi.

Cậu ta quyết định, phải báo tin tốt này cho Hồ Bát Nhất và Bố Phương nghe.

"Dậy đi lão Hồ, tôi đào được báu vật rồi." Lay Hồ Bát Nhất vài cái, Vương Bàn Tử lại chạy về phía chỗ Bố Phương đang ngủ, lay người hắn, "Bố Phương dậy đi, tôi đào được báu vật rồi!" "Đào được bảo vật rồi à?" Nghe Bàn Tử nói, Bố Phương đang nhắm mắt cũng tỉnh dậy.

Hắn cảm thấy bảo vật mà Bàn Tử nói đến là một pho tượng đá bằng đồng khổng lồ.

Hắn biết rằng nếu đào pho tượng đồng khổng lồ lên, đám kiến hành quân sa mạc dưới lòng đất sẽ sớm tràn lên.

Vì vậy, hắn không ngủ được nữa, đứng dậy đi đến nơi Diệp Y Tâm phát hiện ra xương trắng.

"Bàn Tử, đây là bảo vật của cậu đấy à?" Hồ Bát Nhất chỉ vào tảng đá đen thùi lùi, hỏi.

"Đúng vậy!" Vương Bàn Tử gật đầu, mặt mày hớn hở.

Hắn cảm thấy tảng đá này phải đáng giá mấy vạn tệ.

"Bàn Tử, tiếp tục đào đi, tôi muốn xem xem tảng đá đen thùi lùi này rốt cuộc là cái gì." Giáo sư Trần nghe thấy lời của Hồ Bát Nhất cũng tỉnh dậy.

Ông đi đến bên cạnh Bố Phương, phát hiện nửa dưới tảng đá vẫn còn chôn trong cát, vội nói.

"Không vội, không vội, đá ở đó chứ có chạy đi đâu được." Vương Bàn Tử châm một điếu thuốc, vừa hút vừa đào cát.

Đào khoảng mười phút, một cái hố xuất hiện, bên trong là một pho tượng đá bằng đồng khổng lồ.

"Là một pho tượng đá à." Vương Bàn Tử có chút thất vọng, nhìn sang Bố Phương hỏi: "Bố Phương, tượng đá có đáng tiền không?" "Cho không tôi còn không lấy, cậu nói xem có đáng tiền không?" Bố Phương cười nói.

"Chết tiệt." "Trời ạ, tượng đá không đáng một xu nào." Nghe Bố Phương nói, Vương Bàn Tử thất vọng tràn trề.

Hắn còn tưởng mình đào được bảo vật.

"Pho tượng này được tạc từ đá đen, trông giống như một pho tượng Phật." "Nhiều năm trước, tôi đã từng thấy những pho tượng đá bằng đồng khổng lồ gần như y hệt thế này ở nhiều nơi tại Tân Cương, đây cũng là một bí ẩn trong giới khảo cổ." Giáo sư Trần nhìn pho tượng cảm thán.

Chương 153

“Tại sao pho tượng đồng khổng lồ này lại xuất hiện ở đây, có ai biết không?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Tôi đoán pho tượng này do bọn trộm mộ lấy từ một ngôi mộ cổ hoặc thần điện nào đó trong sa mạc.” “Nơi chúng ta đang đứng có thể là xương cốt của bọn trộm mộ đó.

Bọn chúng lấy được pho tượng đồng khổng lồ ra ngoài, nhưng lại gặp phải bão cát, đành phải chạy vào khu di tích thành cổ này để lánh nạn.

Kết quả là có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, tất cả đều bỏ mạng tại đây.

Nhiều năm trôi qua, cát vàng đã vùi lấp cả pho tượng và xương trắng.” Bố Phương suy đoán.

“Đồng chí Bố nhỏ, cậu nói rất có lý.” “Lão già này thật sự khâm phục cậu.” Giáo sư Trần cười nói.

Ông cảm thấy Bố Phương nói không sai chút nào, pho tượng đáng lẽ phải ở trong mộ cổ hoặc thần điện, không thể vô cớ xuất hiện ở đây, chắc chắn là do bọn trộm mộ lấy ra.

“Làm như vậy sẽ xúc phạm thần linh.” Lúc này, ông lão An Lập Mãn đi xem lạc đà trở về, thấy một cái hố và một pho tượng Phật, liền chỉ vào mọi người nói.

“Ông ơi, chúng cháu chỉ đào được pho tượng lên thôi, có lẽ là ý trời.” “Sẽ không xúc phạm thần linh đâu, ông cứ yên tâm.” Hắn chỉ lên trời cười nói.

“Tôi thật sự không hiểu nổi mấy người làm khảo cổ các anh.” An

Lập Mãn lắc đầu, lấy một tấm thảm len từ trong túi ra, trải xuống rồi nằm ngủ.

"Sở Kiếm, Tiểu Tát, hai cậu không ngủ được à?" Giáo sư Trần thấy hai sinh viên nằm trên thảm trằn trọc không ngủ, liền nhìn họ cười hỏi.

"Thưa giáo sư, có chuyện gì không ạ?" Hai người đi tới, hỏi.

"Trên pho tượng có văn tự, hai cậu ghi chép lại, lúc về tôi sẽ nghiên cứu kỹ." Giáo sư Trần phát hiện trên pho tượng có rất nhiều kinh văn Mật tông, liền nói.

"Vâng ạ." Hai người lấy sổ và bút từ trong túi ra, ghi chép lại văn tự trên pho tượng đồng khổng lồ.

"Tôi buồn ngủ quá, về ngủ đây." Bố Phương nói xong, đi đến tấm thảm, nằm xuống ngủ.

Vừa nằm xuống được vài phút.

Bố Phương cảm giác có người ôm lấy mình, quay đầu nhìn lại, thì ra là Tuyết Lỵ Dương đang ôm hắn.

"Bố Phương, tôi hỏi anh, anh có tin rằng trong sa mạc thật sự tồn tại thành cổ Tinh Tuyệt không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm vào mắt hắn hỏi.

"Thật sự tồn tại." "Nếu thành cổ Tinh Tuyệt không tồn tại, tôi đã không đến đây cùng các người." Bố Phương đáp.

"Anh không lừa tôi chứ?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"Tôi không thích lừa người khác." Bố Phương nói: "Những gì tôi nói đều là thật." "Chỉ cần thành cổ Tinh Tuyệt thật sự tồn tại, tôi nhất định sẽ tìm được." Tuyết Lỵ Dương tự tin nói.

"Ừm." Bố Phương nói xong liền nhắm mắt lại.

Hắn biết Tuyết Lỵ Dương say mê tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt như vậy là vì cô biết trong đó có thể có manh mối về Mộ Trần Châu.

Tuyết Lỵ Dương và ông ngoại cô là Chá Cô Tiêu đều là người tộc Trát Cách Lạp Mã, sau lưng vai đều có một lời nguyền hình con mắt.

Nếu không tìm được Mộ Trần Châu để giải trừ lời nguyền, họ sẽ không sống quá bốn mươi tuổi.

Không chỉ cô, mà cả tộc của cô đều như vậy.

"Đừng ngủ, tôi có chuyện muốn nói với anh." Tuyết Lỵ Dương đưa một ngón tay ra, chọc vào mắt Bố Phương.

"Có gì nói mau, tôi còn phải ngủ." Bố Phương đáp.

"Có lẽ anh không biết." "Từ sau khi cha tôi mất tích, tôi luôn mơ thấy một cái hang đen ngòm, và một cỗ quan tài không đáy khắc đầy văn tự Quỷ Động.

Tôi tin chắc rằng thứ tôi cần tìm đang ở trong cỗ quan tài đó." "Từ khi tôi còn nhỏ, tôi đã thấy cha tôi nghiên cứu về thành cổ Tinh Tuyệt.

Cha tôi từng phát hiện những di vật liên quan đến thành cổ, bây giờ tôi cũng nhất định phải đi theo con đường cha đã đi." Tuyết Lỵ Dương chậm rãi nói.

"Giấc mơ của cô là thật." "Cái hang đen ngòm và cỗ quan tài khắc đầy văn tự Quỷ Động đều có thật." Bố Phương nói.

Hắn biết cỗ quan tài trong mơ của Tuyết Lỵ Dương chính là quan quách của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Đây cũng là mục đích hắn cùng đoàn của Tuyết Lỵ Dương đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt, chính là để chiếm được trái tim của Nữ vương Tinh Tuyệt.

"Tôi nghe cha tôi kể, nước Tinh Tuyệt từng huy hoàng vô tận, là

quốc gia đứng đầu các nước Tây Vực, nhưng lại biến mất trong biển cát sau khi vị nữ vương cuối cùng qua đời.

Mãi cho đến trước Thế chiến thứ hai, một nhà thám hiểm người Anh tên Walter cùng một nhóm người tiến vào sa mạc Taklamakan thám hiểm và phát hiện ra di tích của thành cổ Tinh Tuyệt.

Nhưng cuối cùng, chỉ có một người sống sót trở về trong tình trạng thần trí không minh mẫn." "Họ đã trải qua những gì trong thành cổ Tinh Tuyệt, không ai có thể biết được." Tuyết Lỵ Dương cảm thán.

"Không sao, tôi sẽ bảo vệ cô và mọi người.

Chương 154

Chỉ cần đi theo lộ trình chính xác trong cuốn sổ tay của cha cô, chúng ta sẽ tìm được thành cổ Tinh Tuyệt bí ẩn đó." Bố Phương khẳng định.

"Ừm." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, cô cũng nghĩ như vậy.

Ngày hôm sau.

Bố Phương dậy từ sớm, phát hiện có hai cô gái đang gác lên người mình, hắn nhẹ nhàng đẩy cả hai ra rồi mới đứng dậy.

Bố Phương đi đến trước pho tượng Phật bằng đồng, xem xét một lượt, phát hiện mắt của pho tượng dường như cử động, giây tiếp theo, một con kiến lớn màu đỏ thẫm bò ra.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện kiến hành quân sa mạc, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương." "Đinh!" "Hệ thống phát hiện kiến hành quân sa mạc, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương." Bên tai hắn vang lên tiếng của hệ thống.

Bố Phương đưa tay ra, dùng hai ngón tay kẹp lấy con kiến màu đỏ thẫm to bằng hạt đậu trên pho tượng.

Đôi răng sắc nhọn của con kiến đỏ lập tức cắn vào da thịt Bố Phương.

Nhưng chỉ cắn một cái, nó liền buông ra.

Nó cảm thấy da thịt của con người này cứng như thép vậy.

"Đinh." "Có nâng cấp huyết mạch của kiến đỏ không?" "Nâng cấp!" "Nâng cấp thất bại!" "Đối phương không muốn nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!" "Hôm nay chết trong tay ta, có lẽ là ý trời." Bố Phương nói xong, trực tiếp bóp chết

con kiến đỏ.

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt kiến đỏ, điểm nâng cấp huyết mạch +10!” “Ít vậy sao?” Bố Phương có chút kinh ngạc.

“Trả lời ký chủ, không ít đâu.” Bố Phương nghe xong cũng không thấy kỳ lạ nữa.

Dù sao thì một tổ kiến hành quân sa mạc cũng có khoảng mười triệu con.

Nếu giết hết, một con kiến nhân với 10, sẽ là một con số điểm nâng cấp huyết mạch kinh khủng.

“Tin tốt, tin tốt đây.” An Lập Mãn từ bên ngoài chui vào, vui vẻ hét lên với mọi người đang ngủ say.

“Còn dậy sớm hơn cả mình.” Bố Phương nhìn An Lập Mãn, khóe miệng giật giật.

Hắn cứ tưởng mình là người dậy sớm nhất, không ngờ An Lập Mãn còn nhanh hơn.

“Bác dẫn đường, sáng sớm tinh mơ có chuyện gì mà vui vậy?” Hồ Bát Nhất ngồi xếp bằng trên thảm, nhìn An Lập Mãn hỏi.

“Tôi muốn báo cho các anh một tin tốt!” An Lập Mãn cười nói.

“Ông lão, tin tốt gì vậy?” Vương Bàn Tử tỉnh dậy, dụi mắt hỏi.

“Bão cát tan rồi!” An Lập Mãn kích động nói.

Nghe vậy, mọi người đều tỉnh giấc, đồng loạt nhìn về phía Bố Phương.

Họ nhớ rất rõ, hôm qua khi trốn vào đây, Bố Phương đã nói bão cát tối nay sẽ tan.

Ban đầu họ còn tưởng Bố Phương đang an ủi, cho đến khi An Lập

Mãn từ ngoài trở về báo tin tốt này.

Họ tin rằng lời Bố Phương nói tối qua đã thành sự thật, từng người đều ném cho hắn ánh mắt kính phục.

"Nơi này không nên ở lâu." "Mọi người thu dọn hành lý, đi theo tôi." Bố Phương rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, nói với mọi người.

"Vâng, đội trưởng." Sở Kiếm và Tát Đế Bằng, hai thanh niên trẻ tuổi, nhìn Bố Phương, thân thể run lên, vội vàng thu dọn hành lý.

"Bố Phương, bảo bọn tôi thu dọn hành lý thì thôi, không cần phải rút đao ra chứ." "Cậu tưởng tôi không nghe lời cậu à?" Vương Bàn Tử chậm rãi thu dọn hành lý, hỏi.

"Đừng nói nhiều, thu dọn hành lý nhanh lên." Bố Phương đáp.

Hắn rút đao ra là để phòng trường hợp kiến hành quân sa mạc từ dưới đất chui lên, chuẩn bị sẵn sàng rạch máu dọa lui chúng.

Vương Bàn Tử lại tưởng hắn dùng đao uy hiếp, bắt mọi người thu dọn hành lý cho nhanh.

"Mọi người thu dọn xong hành lý cả rồi chứ." Hồ Bát Nhất thu dọn xong hành lý của mình, nhìn giáo sư Trần, Tuyết Lỵ Dương và những người khác hỏi.

"Hành lý đều thu dọn xong rồi." Mọi người đều nói.

"Bố Phương, chúng ta ra ngoài thôi." Hồ Bát Nhất đeo một cái ba lô lên, nói với Bố Phương.

"Mọi người ra trước, tôi bọc hậu." Bố Phương đáp.

"Được." Mọi người đều gật đầu.

Ngay lúc mọi người đang bò ra khỏi cửa hang.

Chương 155

Tại nơi đặt pho tượng đồng khổng lồ, mặt đất dần dần xuất hiện vô số con kiến đỏ có thể gặm người thành xương trắng.

“Đây là kiến hành quân sa mạc, chúng ăn thịt người.” Tuyết Lỵ Dương nhận ra ngay lập tức.

“Ăn thịt người?” Diệp Y Tâm nghe vậy, sắc mặt kinh hãi.

Không chỉ cô, mà giáo sư Trần, Hảo Ái Quốc, Sở Kiếm, Tát Đế Bằng, mấy kẻ mọt sách này đều hoảng sợ.

Mấy kẻ mọt sách này sức lực thì không có, nhưng kiến thức thì có.

Bây giờ gặp phải nhiều kiến có thể gặm người thành xương trắng như vậy, họ không nghĩ ra được cách đối phó, trong đầu chỉ có một chữ, đó là “chạy”.

“Soạt soạt soạt.” Đột nhiên, lớp cát mịn bắt đầu không ngừng cuộn lên, từng đàn kiến đỏ chui lên khỏi mặt đất.

“Chạy mau!” An Lập Mãn thấy đàn kiến dày đặc chui lên, sợ hãi hét lớn một tiếng, bỏ mặc mọi người, cũng không quan tâm đến an nguy của họ, bò ra khỏi cửa hang chạy trốn.

“Bàn Tử, đi đuổi theo An Lập Mãn, tôi và Bố Phương ở lại đây bảo vệ an toàn cho mọi người.” Hồ Bát Nhất phát hiện An Lập Mãn chạy trốn, vội nói.

“Được.” “Lão Hồ, ông phải cẩn thận đấy, đừng để bị kiến gặm chết, không thì một vạn đô la Mỹ mà Tuyết Lỵ Dương đưa, Bàn Tử tôi đây sẽ nhận hết.” Vương Bàn Tử nói xong, chui ra khỏi cửa hang, đuổi theo An Lập Mãn.

“Làm sao bây giờ?” “Kiến chặn đường đi của chúng ta rồi!” “Chúng ta phải đi đâu?” Hảo Ái Quốc lúc này vô cùng lo lắng, nhìn mọi người hỏi.

“Mọi người đừng sợ!” “Lũ kiến đỏ này, tôi có cách đối phó!” Bố Phương ung dung nói.

“Bố Phương, chỉ cần ông già này có thể sống sót ra khỏi đây, lúc về tôi sẽ cho cậu một nghìn đô la Mỹ.” Giáo sư Trần giơ một ngón tay lên, khẳng định.

“Tôi cũng cho cậu một nghìn đô la Mỹ.” Hảo Ái Quốc vội nói.

“Hai chúng tôi cho cậu một nghìn đô la Mỹ.” Tát Đế Bằng và Sở Kiếm nhìn nhau một cái, quyết định gộp năm trăm đô la Mỹ mà Tuyết Lỵ Dương cho mỗi người lại để đưa cho Bố Phương.

“Tôi cho anh mười nghìn đô la Mỹ.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Tôi không có tiền cho anh, tôi sẽ gả thân cho anh.” Diệp Y Tâm nói.

Mọi người đều đã bày tỏ thái độ, chỉ có Hồ Bát Nhất im lặng.

Anh có tự tin rằng mình có thể thoát ra ngoài.

“Được!” “Tôi cứu mọi người, lúc về đừng quên đưa tiền cho tôi đấy.” Bố Phương nói.

“Ừm.” Mọi người đồng thanh gật đầu.

“Xoẹt!” Bố Phương dùng tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường trên ngón tay trái, lòng bàn tay lập tức nhuốm đầy máu màu vàng kim.

“Bốp.” Bố Phương cúi người, vỗ lòng bàn tay trái xuống đất.

Hàng ngàn vạn con kiến đỏ lập tức im lặng, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

“Mọi người có thể đi ra ngoài rồi.” “Kiến sẽ không tấn công nữa đâu.” Bố Phương quay đầu lại, nói với đám người Tuyết Lỵ Dương.

“Bảo tôi đi ra, lỡ kiến đột nhiên gặm tôi thì sao?” Hảo Ái Quốc lo lắng hỏi.

“Cứ tin lời tôi, tôi nói có thể đi là có thể đi.” Bố Phương đáp.

Nghe lời Bố Phương, Tuyết Lỵ Dương đeo ba lô, cẩn thận bước trên cát đi ra ngoài.

“Thật sự an toàn.” Đám người giáo sư Trần mắt sáng rỡ, cũng không còn sợ hãi nữa, đi sát sau lưng Tuyết Lỵ Dương, bò ra khỏi hang.

“Giáo sư Hảo, đồ nhát gan, lúc về mà không đưa tôi một nghìn đô la Mỹ, tôi xử ông đấy.” Bố Phương thu đao vào vỏ, nhìn Hảo Ái Quốc đang đi cuối hàng nói.

“Nhất định sẽ đưa.” Hảo Ái Quốc khẳng định.

Ông cảm thấy, nếu không có Bố Phương, mình có lẽ thật sự đã bị kiến đỏ gặm thành xương trắng.

“Bố Phương, máu của cậu lợi hại thật đấy.” “Có thể trấn áp được cả dơi mặt lợn, lại có thể trấn áp được cả kiến hành quân sa mạc.” Hồ Bát Nhất nhìn Bố Phương cười nói.

“Dơi mặt lợn, và lũ kiến này, ngay cả giao long ở trước mặt ta, cũng phải cúi đầu thần phục!” Bố Phương vừa dùng băng gạc băng bó vết thương, vừa nói.

“Mạnh quá.” Hồ Bát Nhất cảm thán một tiếng.

Bò ra khỏi hang.

Bố Phương và Hồ Bát Nhất đi song song, ra khỏi di tích thành cổ, hướng về phía sa mạc xa xôi, đến hội hợp với Tuyết Lỵ Dương và

những người khác đang đứng trên một cồn cát nhìn về phía họ.

Bố Phương và Hồ Bát Nhất trở về đội ngũ, uống vài ngụm nước, lên lạc đà, cùng mọi người một lần nữa đi vào sa mạc mênh mông vô tận.

Chương 156

“Dừng!” Đi một lúc lâu, Bố Phương đi đầu đội ngũ, hét lên một tiếng, con lạc đà hắn đang cưỡi khuỵu xuống, những con lạc đà phía sau cũng dừng lại và khuỵu xuống.

“Bố Phương, không đi nữa à?” Giáo sư Trần mồ hôi nhễ nhại, không nhịn được hỏi.

“Mọi người xuống lạc đà, uống chút nước rồi đi tiếp.” “Nếu cứ đi tiếp, những người thiếu rèn luyện, thể chất yếu có thể sẽ bị say nắng.” Bố Phương giải thích.

“Có lý.” “Mọi người xuống lạc đà uống nước đi.” Giáo sư Trần trèo xuống lạc đà, nói với mọi người.

“Ực ực ực.” Mọi người ngồi dưới bóng lạc đà, tự lấy bình nước ra uống.

“Nước của tôi sắp hết rồi.” “Tôi khát quá.” Sở Kiếm liếc nhìn bình nước trong tay, phát hiện chỉ còn lại vài ngụm.

“Ai bảo cậu trên đường cứ uống nước không ngừng, bây giờ biết phiền não vì không có nước rồi chứ.” Diệp Y Tâm bực bội nói.

“Tôi...” Sở Kiếm không nói nên lời, đành nói: “Diệp Y Tâm, cậu có thể cho tôi uống một chút nước của cậu không?” “Tôi từ chối!” Nước của Diệp Y Tâm cũng không còn nhiều, cô từ chối thẳng thừng.

“Cô không uống nước à?” Bố Phương nhìn Tuyết Lỵ Dương đang mệt mỏi ngồi trên đất hỏi.

“Tôi không uống, để dành.” Tuyết Lỵ Dương trả lời.

“Đây, uống của tôi đi.” Bố Phương đưa bình nước của mình cho Tuyết Lỵ Dương.

“Cảm ơn.” Tuyết Lỵ Dương hai tay nhận lấy, uống liền mấy ngụm, rồi trả lại bình nước cho Bố Phương.

“Uống thật à?” “Tôi chỉ làm bộ thôi!” Bố Phương nhận lại bình nước, có chút kinh ngạc nói.

“Không uống thì phí.” Tuyết Lỵ Dương nở một nụ cười nói.

“Tôi không quan tâm, cô uống nước của tôi rồi, nếu tôi không có nước, tôi sẽ uống nước bọt của cô để giải khát.” Bố Phương mặt dày nói.

“Không cho.” Tuyết Lỵ Dương từ chối.

“Ông già, lúc nãy sao ông lại chạy?” Lúc này, Vương Bàn Tử uống xong nước, thấy An Lập Mãn đang ngồi phía trước, lưng tựa vào lạc đà, nhìn sa mạc mênh mông trước mắt với vẻ đăm chiêu, liền xông lên, túm lấy cổ áo ông ta, giận dữ hỏi.

“Nếu tôi không chạy, lạc đà của tôi sẽ không có chủ nhân.” An Lập Mãn nói.

“May mà tôi đuổi kịp, nếu ông mang lạc đà của mình bỏ chạy, cả đám chúng tôi bị kẹt trong sa mạc mênh mông này, sẽ bị mặt trời phơi chết.” “Lão cáo già giảo hoạt, hôm nay, Bàn Tử tôi sẽ đánh ông thành đầu heo!” Vương Bàn Tử giơ nắm đấm lên, định đấm vào đầu An Lập Mãn.

“Bàn Tử, đừng kích động.” Bố Phương bắt lấy tay Vương Bàn Tử, một cú đấm này mà giáng xuống đầu An Lập Mãn, đối phương có thể sẽ ngã gục tại chỗ.

“Bố Phương, lão già này lúc nãy bỏ mặc chúng ta, một mình bỏ chạy, Bàn Tử tôi không nuốt trôi cục tức này.” Vương Bàn Tử nói.

“Đánh chết ông ta rồi, ai dẫn chúng ta ra khỏi sa mạc?” Bố Phương hỏi.

“Tôi...” Vương Bàn Tử nghẹn họng.

“Ông ơi, ông dẫn chúng cháu đi tìm nguồn nước đi.” “Như vậy mọi người mới tha thứ cho chuyện vừa rồi.” Bố Phương nhẹ nhàng nói với An Lập Mãn.

“Được thôi.” An Lập Mãn nhìn Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, giáo sư Trần và những người khác đang nhìn mình chằm chằm, đành gật đầu.

“Ông ấy đã đồng ý dẫn chúng ta đi rồi, mọi người đừng giận nữa.” Bố Phương nhìn mọi người nói.

“Chúng tôi nghe lời đội trưởng Bố.” Giáo sư Trần và những người khác đều tạm thời bỏ qua chuyện An Lập Mãn bỏ mặc họ một mình chạy trốn.

“Bác dẫn đường, chúng ta phải đi về hướng nào mới tìm được nguồn nước?” Hồ Bát Nhất nhìn An Lập Mãn hỏi.

An Lập Mãn nghe vậy, từ trên lạc đà lấy ra một tấm bản đồ, trải ra trên cát vàng, chỉ vào bản đồ nói: “Vị trí hiện tại của chúng ta đại khái ở trung tâm sa mạc đen, đi đến nơi có nguồn nước để bổ sung nước cần ba ngày, nguồn nước còn lại của chúng ta không trụ được một ngày.” “Nước của chúng ta chỉ đủ dùng một ngày, nếu quay lại thì sẽ có hai ngày không có nước uống, không có nước uống sẽ chết người đấy.” Hảo Ái Quốc không nhịn được lên tiếng.

“Tôi có thể ba ngày không uống nước.” Giáo sư Trần nói.

“Giáo sư Trần, không thể nói bừa được, trông ông đã ngoài sáu mươi rồi, bây giờ lại đang ở trong sa mạc, nửa ngày không uống nước có thể sẽ bị say nắng, ngất xỉu đấy.” Bố Phương nói.

“Cậu nói có lý, tôi đang ở sa mạc, không phải ở nhà.” Giáo sư Trần cười gượng.

“Nếu quay lại, nước uống hết, có thể giết lạc đà, uống máu lạc đà để giải khát.” Lúc này, một thành viên đội khảo cổ, cũng là Tát Đế Bằng, lên tiếng đề nghị.

“Không được giết lạc đà của tôi.” Nghe vậy, An Lập Mãn lập tức lên tiếng phản đối.

“Đừng lo, chúng tôi sẽ không giết lạc đà của ông, trừ khi đến bước đường cùng mới giết lạc đà.” Hồ Bát Nhất nói.

“Đến bước đường cùng cũng không được giết lạc đà.” An Lập Mãn nói: “Giết lạc đà sẽ xúc phạm thần linh, chúng ta đều sẽ chết trong sa mạc này.” “Bố Phương, tại sao chú An Lập Mãn lại coi lạc đà quan trọng hơn cả mạng sống của mình vậy?” Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

“Bởi vì rất lâu trước đây, An Lập Mãn bị kẹt trong sa mạc, lúc đói khát không chịu nổi, sắp chết khát, một con lạc đà trắng phát sáng xuất hiện, dẫn ông ta tìm được một nguồn nước.” “Mạng của An Lập Mãn là do lạc đà cứu, đương nhiên ông ta sẽ không vong ân phụ nghĩa.” Bố Phương nói.

“Anh bịa chuyện đấy à?” Tuyết Lỵ Dương có chút không tin lời Bố Phương.

Chương 157

Cô chưa từng nghe nói trong sa mạc có lạc đà phát sáng.

“Trong nguyên tác, An Lập Mãn nói như vậy.” Bố Phương trả lời.

“Thôi được.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu, không còn băn khoăn về vấn đề này nữa.

“Ông ơi, chúng ta đi thôi.” Bố Phương nhìn An Lập Mãn nói.

“Không đi được.” “Là đội trưởng của các người, cậu phải đồng ý với tôi một chuyện, tôi và lạc đà của tôi mới đi theo cậu.” An Lập Mãn mặt lộ vẻ lo lắng.

“Muốn tôi đảm bảo không giết lạc đà chứ gì?” Bố Phương hỏi.

“Chính xác.” An Lập Mãn gật đầu.

Hắn chưa nói gì mà Bố Phương đã biết, ông cảm thấy Bố Phương không phải người bình thường.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức để không phải giết lạc đà trên đường về.” Bố Phương trả lời.

“Ừm.” An Lập Mãn gật đầu, thành khẩn cúi đầu chào Bố Phương một cái.

Mọi người lên lạc đà, An Lập Mãn dẫn đoàn người Bố Phương đi về một hướng.

Trên đường, Hồ Bát Nhất, giáo sư Trần và những người khác đều vô cùng lo lắng, sợ rằng nước uống hết mà vẫn chưa tìm được nguồn nước.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Một buổi sáng và một buổi chiều đã trôi qua.

Hoàng hôn trên sa mạc rất đẹp.

Nhưng mọi người đều mệt mỏi, khát khô cả họng.

“Mọi người phấn chấn lên, hãy coi phía trước là nơi có nguồn nước.” Bố Phương nhìn những người trong đội đang ủ rũ cúi đầu, nói.

“Bố Phương, anh đang dạy tôi trò ‘nhìn mơ khỏi khát’ à?” Tuyết Lỵ Dương hỏi.

“Đúng vậy!” Bố Phương gật đầu.

“Tốt quá rồi!” “Chúng ta tìm được nguồn nước rồi!” “Chỉ cần vượt qua cồn cát phía trước, là có thể tìm thấy một cái giếng nước!” Đột nhiên, An Lập Mãn đi đầu đội ngũ, nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra nơi này, ông biết ở đó có nguồn nước.

“Phía trước thật sự có nguồn nước sao?” Nghe An Lập Mãn nói, mọi người đồng loạt nhìn về phía ông.

“Đã quá lâu rồi, tôi cũng không dám chắc ở đó có còn nguồn nước hay không.” An Lập Mãn không còn vui mừng nữa, vẻ mặt dần dần trở lại bình thường.

“Trong di chỉ thành cổ phía trước có nguồn nước.” “Mọi người không cần lo lắng ở đó không có nước.” Bố Phương nhìn vẻ mặt mệt mỏi vì thiếu nước của mọi người, lên tiếng nói.

Hắn biết, trong di chỉ thành cổ có một cái hang cát, dưới giếng là mộ của vương tử Cô Mặc.

“Nếu thật sự có nguồn nước.” “Chúng ta sẽ không chết trong sa mạc này.” Sở Kiếm cười nói.

Không lâu sau.

Mọi người cưỡi lạc đà đến nơi An Lập Mãn nói.

“Mọi người đứng yên tại chỗ đừng động.” “Cho tôi một chút thời gian.” An Lập Mãn nói với mọi người một câu, sau đó trải tấm thảm len ra đất, quỳ xuống trước hang cát, thành kính bái lạy.

“Trong hang cát này có một cái giếng.” An Lập Mãn đứng dậy, chỉ vào hang cát, nói với mọi người.

“Không chỉ có giếng, mà còn có một con thỏ.” Bố Phương cười nói: “Bữa tối nay của chúng ta có rồi đây.” “Có một con thỏ?” “Thật hay giả vậy?” Mọi người đều có chút không tin.

“Thật.” Bố Phương lấy khẩu súng trong tay Vương Bàn Tử, đi về phía hang cát.

“Mọi người ở lại đây, tôi và Bố Phương vào xem có nguy hiểm gì không.” Hồ Bát Nhất dặn dò mọi người một câu, đi sát sau lưng Bố Phương vào hang cát.

Tuyết Lỵ Dương cũng cầm một khẩu súng ngắn đi theo.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện thỏ trắng, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Bố Phương vào hang cát, thấy một con thỏ trắng đang ngồi dưới một cái giếng, nhìn hắn không chớp mắt.

“Con thỏ này đẹp thật.” “Đinh.” “Ký chủ khen thỏ một câu, điểm nâng cấp huyết mạch +70.” “Con thỏ này xấu thật.” “Đinh.” “Ký chủ chửi thỏ một câu, điểm nâng cấp huyết mạch +60.” “Điểm nâng cấp huyết mạch lớn hơn 100, có nâng cấp huyết mạch của thỏ không?” “Nâng cấp.” “Nâng cấp thất bại, đối phương phớt lờ tiếng của hệ thống, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ.” “Trong hang cát thật sự có một con thỏ.” Tuyết Lỵ Dương cảm thấy có chút khó tin.

“Tuyết Lỵ Dương, dùng súng bắn nó đi.” Bố Phương khẽ nói.

Trong ba người, tài bắn súng của Tuyết Lỵ Dương là chuẩn nhất, Bố Phương giao cơ hội bắn chết con thỏ này cho cô.

“Tôi từ chối.” “Thỏ đáng yêu như vậy, tôi không nỡ ra tay.” Tuyết Lỵ Dương nói.

Chương 158

“Để tôi.” Hồ Bát Nhất giơ súng trường lên, nhắm vào con thỏ, bóp cò.

“Pằng” một tiếng.

Tiếng súng vang vọng trong hang cát, những người bên ngoài hang đều lo lắng ba người Bố Phương gặp phải chuyện không may.

“Lão Hồ, tài bắn súng của ông chuẩn thật.” “Bắn trúng ngay đầu con thỏ.” Bố Phương giơ ngón tay cái lên khen Hồ Bát Nhất, đi tới nhặt con thỏ lên.

“Tôi đi lính nhiều năm, nếu bắn không chết một con thỏ đứng yên, chuyện này mà truyền ra ngoài, để chiến hữu của tôi biết, chắc chắn sẽ cười rụng răng.” Hồ Bát Nhất nói xong, đi về phía giếng nước.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu, cầm đèn pin rọi xuống giếng.

Miệng giếng hẹp, và giống như trong nguyên tác, đây là một cái giếng trên hẹp dưới rộng.

“Chúng ta không cần lo sẽ chết khát ở đây nữa rồi.” Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn xuống giếng, phát hiện có rất nhiều nước, lập tức quay người ra khỏi hang cát, báo tin tốt này cho giáo sư Trần và những người khác nghe.

“Tuyết Lỵ, có nước không?” Giáo sư Trần thấy Tuyết Lỵ Dương mặt mày vui vẻ từ trong hang cát đi ra, hỏi.

“Bên trong có rất nhiều nước, mọi người vào lấy nước đi.” Cô chỉ vào trong hang cát cười nói.

“Chúng ta có nước uống rồi.” Mọi người đều vui mừng, lần lượt vào hang cát múc nước.

Sau khi múc đầy nước, giải khát xong.

Mọi người đều cắm trại nghỉ ngơi bên ngoài hang cát.

Lúc này, trời đã tối, mọi người ngồi quây quần bên đống lửa nói chuyện phiếm.

“Đội trưởng Bố Phương, chúng ta đông người thế này, chỉ có một con thỏ, không đủ ăn đâu.” Sở Kiếm nói.

“Tôi có nói sẽ chia cho cậu à?” Bố Phương hỏi.

“Chẳng lẽ anh định ăn một mình?” Tát Đế Bằng kinh ngạc nói.

“Bị phát hiện rồi.” Bố Phương cười nói.

“Bố Phương, cậu cũng quá không trượng nghĩa rồi.” “Lại định ăn một mình con thỏ này.” Vương Bàn Tử bực bội nói.

“Mọi người đừng lo không có thịt thỏ ăn.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Anh thấy Bố Phương đang nói đùa với mọi người.

“Lão Hồ, có câu nói của ông, Bàn Tử tôi yên tâm rồi.” Vương Bàn Tử cười nói.

“Ngoài thỏ ra, còn có món canh rau hữu cơ sấy khô quý giá do tôi nấu cho mọi người.” Lúc này, Tuyết Lỵ Dương từ một đống lửa khác đi tới cười nói.

“Chị Dương tốt quá.” Diệp Y Tâm cười nói.

“Thỏ chín rồi.” Bố Phương lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, cắt thịt thỏ thành từng miếng như đậu phụ, đặt trước mặt mọi người.

“Ngon thật.” Vương Bàn Tử gắp một miếng thịt thỏ bỏ vào miệng nhai, ngay cả xương cũng không bỏ, nuốt hết vào bụng.

Mấy ngày rồi chưa được ăn thịt.

“Mọi người có lẽ không biết, trước khi gia nhập đội khảo cổ, tôi,

Bố Phương và Lão Hồ đã đến núi Ngưu Tâm, trộm một ngôi mộ…” Vương Bàn Tử ăn thịt thỏ, nhất thời kích động, nói ra chuyện đi trộm mộ ở núi Ngưu Tâm, nhưng nói được nửa chừng thì bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

“Bàn Tử, im miệng.” Hồ Bát Nhất kéo vai Vương Bàn Tử nói.

Bây giờ họ đang ở trong đội khảo cổ, không phải ở cùng một đám trộm mộ.

Nếu ở cùng một đám trộm mộ, anh không ngại Bàn Tử nói ra.

“Tôi biết rồi.” Vương Bàn Tử lập tức ngậm miệng.

Nếu nói ra, giáo sư Trần và những người trong đội khảo cổ quốc gia này sẽ biết anh, Hồ Bát Nhất và Bố Phương là trộm mộ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, nhận ra hai người có chuyện giấu diếm.

“Hù!” Trong đêm sa mạc tối tăm yên tĩnh, Bố Phương ngồi ở một nơi không xa khu cắm trại, cùng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hút thuốc.

“Gầm.” Đột nhiên, từng tiếng gầm gừ vang lên.

Bố Phương nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy hơn mười con báo gầy gò từ trong bóng tối đi ra.

“Mẹ kiếp.” “Hơn mười con báo, chúng ta đông người thế này, chắc chắn sẽ có vài người phải chết dưới móng vuốt của lũ báo này.” Vương Bàn Tử nhìn lũ báo, thân thể run rẩy.

Chương 159

"Có báo." Trước đống lửa.

Giáo sư Trần và những người khác nhìn hơn mười con báo đang bước tới, mặt mày kinh hãi.

Họ biết báo rất lợi hại.

Nếu người đánh với báo, người không có vũ khí sẽ bị báo cắn chết.

"Bố Phương, rạch máu đi!" Sở Kiếm và Tát Đế Bằng vội vàng hét lên với Bố Phương đang ngồi trên cồn cát, vẻ mặt bình thản hút thuốc.

"Không vội, không vội, hai cậu tưởng tôi cắt ngón tay không đau à?" Bố Phương hỏi.

Sở Kiếm và Tát Đế Bằng: "…" "Bố Phương, tôi cầu xin cậu mau rạch máu dọa lui lũ báo đi." Giáo sư Trần vội vàng hét lên, ông chưa tìm được thành cổ Tinh Tuyệt, không thể bị báo cắn chết được.

"A, Bố Phương, rạch máu dọa lui lũ báo đi, chúng tôi cầu xin cậu." Hảo Ái Quốc, Sở Kiếm, Diệp Y Tâm và những người khác đều thành khẩn cầu xin.

"Hù!" Bố Phương không để ý đến mọi người, nhìn lũ báo đang sải bước đi tới, bình thản hút thuốc.

"Pằng!" Tiếng súng vang lên.

Vương Bàn Tử nóng nảy, chọn cách ra tay trước, bắn một phát đạn đi.

Lũ báo lập tức không nhịn được nữa, lao nhanh về phía mọi người.

“Bàn Tử, đồ ngốc, vốn dĩ tôi có thể sống thêm hơn một phút nữa, bây giờ thì hay rồi, sắp bị báo cắn chết rồi.” Những người trong đội khảo cổ đều đứng yên tại chỗ, cũng không chạy.

Họ biết rõ, chạy không thoát khỏi báo.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện báo gấm, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Nghe vậy, Bố Phương biết, lũ báo đã ở không xa.

Hắn vội vàng vứt điếu thuốc trong tay, chỉ thấy một con báo lao về phía hắn, há to miệng, cắn về phía hắn, trong miệng phát ra tiếng “gầm”.

“Bốp.” Bố Phương đối mặt với con báo đang lao tới, tung ra một quyền.

“Xoẹt!” Một móng vuốt của con báo xé rách áo trên của Bố Phương, nhưng nó lại bị Bố Phương đấm bay.

“Đinh!” “Có nâng cấp huyết mạch của báo gấm không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thành công!” “Huyết mạch báo gấm được nâng cấp thành…” “Nâng cấp thành công!” “Huyết mạch báo gấm được nâng cấp thành Huyết Thần Phi Báo!” “Thiên phú: Vô Ảnh Trảo!” “Bảo các đồng đội của ngươi lui ra!” Bố Phương vội vàng lên tiếng.

Hắn rất vui, lại có thêm một thuộc hạ.

“Gầm!” Con báo được nâng cấp huyết mạch đứng tại chỗ, ngẩng đầu hú dài.

Bầy báo nghe thấy tiếng, lập tức quay người bỏ chạy.

“Chuyện gì vậy?” Giáo sư Trần và những người đang tuyệt vọng, phát hiện bầy báo rời đi, đều ngơ ngác.

“Còn một con báo.” “Bàn Tử, mau nổ súng bắn chết nó đi.” Hảo

Ái Quốc nói.

“Bàn Tử đừng nổ súng!” “Con báo này là bạn tốt của tôi.” Bố Phương đưa một tay ra, ra hiệu cho Vương Bàn Tử hạ súng xuống.

“Cái gì?” Vương Bàn Tử cảm thấy vô cùng khó tin, con báo hung dữ lúc nãy, đánh nhau với Bố Phương một trận, đã trở thành bạn bè.

“Bố Phương, cậu có thể giải thích cho tôi không?” Giáo sư Trần nói.

“Đừng hỏi, hỏi tôi cũng không nói đâu.” Bố Phương trả lời.

Giáo sư Trần: “…” “Gầm.” Con báo đi đến trước mặt Bố Phương, gầm gừ với hắn.

“Chủ nhân, nó muốn ngài đi cùng đến một nơi không có người.” Lúc này, Bạch Thái và Hương Qua, hai đồng nam đồng nữ ẩn mình trong bóng tối, bay đến bên cạnh Bố Phương, lên tiếng nói.

“Ta biết rồi.” Bố Phương vuốt ve đầu con báo, ngồi lên lưng nó.

Con báo chở Bố Phương đi vào bóng tối.

“Bố Phương, anh và con báo đi đâu vậy?” Tuyết Lỵ Dương vội hỏi.

“Đi hóng gió, một lát sẽ về.” Bố Phương trả lời.

“Không đi có được không?” Tuyết Lỵ Dương nói.

Cô vô cùng lo lắng, nếu Bố Phương đi rồi, lũ báo đã bỏ chạy kia sẽ quay lại.

“Tôi chỉ đi dạo quanh khu cắm trại, đừng lo tôi sẽ bỏ mặc mọi người.” Bố Phương đầu cũng không ngoảnh lại, vẫy tay.

“Mẹ kiếp.” Khi Bố Phương cưỡi con báo tiến vào khu vực tối tăm, con báo dưới mông hắn trực tiếp hóa thành một cô gái mặc bộ đồ

da báo.

Chương 160

"Thì ra là một con báo cái." Bố Phương nhìn thấy mình bây giờ không phải ngồi trên con báo, mà là ngồi trên một cô gái mặc bộ đồ da báo bó sát người, lập tức hiểu ra đây là một con báo cái.

Hắn đến đây là có mục đích, chính là để trừng phạt con báo cái không ngoan này.

"Chủ nhân." Cô gái hóa thành mỹ nữ, chớp chớp hàng mi xinh đẹp, nhẹ nhàng gọi Bố Phương một tiếng.

Bố Phương lấy ra một cây roi lửa, trừng trị con báo cái một trận, dặn dò một câu, rồi quay người trở về khu cắm trại.

"Em biết rồi chủ nhân." Báo nữ hóa thành báo cái, đi theo sau lưng Bố Phương trở về.

"Bố Phương, nhìn bầu trời đầy sao tĩnh mịch kia đi!" Thấy Bố Phương trở về, Hồ Bát Nhất chỉ tay lên trời, ra hiệu cho Bố Phương nhìn lên.

"Tôi biết đây là một vùng đất phong thủy bảo địa." Bố Phương không nhìn trời sao, trả lời.

"Cậu biết à?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Sở dĩ anh bảo Bố Phương nhìn trời sao, là vì trong đêm tĩnh mịch các vì sao vây quanh mặt trăng, anh phát hiện các chòm sao trên trời, được sắp xếp theo bí thuật 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy' mà anh đã thấy, và suy đoán nơi này là một vùng đất phong thủy bảo địa hiếm có.

Không ngờ, Bố Phương lại biết trước anh.

"Lão Hồ, ông chỉ tay lên trời làm gì vậy?" Vương Bàn Tử đi tới, tò

mò hỏi.

“Nơi chúng ta đang ở là một vùng đất phong thủy bảo địa hiếm có, tôi quan sát thiên tượng, phát hiện có tinh tượng đại cát, nơi này chắc chắn có mộ lớn!” Hồ Bát Nhất khẳng định.

“Lão Hồ, mau nói cho tôi biết, mộ ở đâu.” “Tôi không đợi được nữa, muốn xuống trộm mộ rồi.” Vương Bàn Tử kích động nói.

“Không vội, tôi vào khu cắm trại lấy la bàn, dùng la bàn định vị, xem mộ cổ ở chỗ nào.” Hồ Bát Nhất nói xong, đi về phía khu cắm trại.

Chỉ là, vừa đi được một bước, đã bị Bố Phương kéo lại.

“Không cần đi lấy la bàn đâu.” “Dưới cái giếng cổ trong hang cát, có một ngôi mộ cổ.” “Nếu không tin, cậu dùng la bàn của tôi định vị vị trí mộ cổ xem, xem tôi nói có đúng không.” Bố Phương tháo chiếc la bàn treo ở hông, đưa cho Hồ Bát Nhất.

“Vậy được, tôi dùng la bàn của cậu định vị vị trí mộ cổ.” Hồ Bát Nhất cầm la bàn trong tay Bố Phương, vừa nhìn trời sao, vừa nhìn la bàn, bất tri bất giác đã đi đến ngoài hang cát.

“Dưới giếng có mộ cổ.” Hồ Bát Nhất phát hiện ba ngôi sao sáng nhất trên trời, ở ngay phía trên hang cát, suy đoán dưới giếng có mộ cổ.

“Đồng chí Hồ nhỏ, dưới giếng có mộ cổ à?” Giáo sư Trần đang nướng lửa, nghe lời Hồ Bát Nhất, không nhịn được nhìn sang hỏi.

“Đúng vậy, dưới cái giếng chúng ta múc nước có một ngôi mộ lớn.” Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh Bố Phương, trả la bàn, nói với giáo sư Trần.

“Đồng chí Hồ nhỏ, cậu có tài Phân Kim Định Huyệt, lão già này tin lời cậu.” Giáo sư Trần cười nói.

“Giáo sư Trần, có lẽ ông không biết, lúc Bố Phương đến nơi này, đã nhìn ra đây là một vùng đất phong thủy bảo địa, càng biết dưới giếng có một ngôi mộ lớn.” Hồ Bát Nhất nói thật.

“Đội trưởng Bố, lời của Hồ Bát Nhất là thật sao?” Giáo sư Trần nhìn về phía Bố Phương, thấy hắn gật đầu, mặt mày lập tức hớn hở.

Ông cảm thấy, có hai cao thủ tìm mộ ở đây, không tin không tìm được thành cổ Tinh Tuyệt bí ẩn kia.

“Mọi người theo tôi, làm việc thôi.” Bố Phương gọi các thành viên đội khảo cổ một tiếng, đi vào trong hang cát.

“Dưới giếng có tiếng nước chảy, tại sao ban ngày chúng ta không nghe thấy?” Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, nhìn Bố Phương hỏi.

“Có lẽ do ban đêm sa mạc yên tĩnh, chúng ta mới có thể nghe thấy.” Bố Phương trả lời.

“Chắc là vậy.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

“Tôi xuống trước dò đường, xem có nguy hiểm gì không.” Bố Phương nói xong, đưa một tay ra, ra hiệu cho Sở Kiếm đưa cuộn dây thừng đang cầm trong tay cho hắn.

“Đội trưởng, lúc xuống phải chú ý an toàn.” Sở Kiếm đưa cuộn dây thừng chắc chắn chuyên dụng của đặc chủng binh cho Bố Phương, khẽ nói.

“Ừm.” Bố Phương đáp một tiếng, buộc chặt dây thừng.

“Khai quật mộ cổ như vậy, khác gì trộm mộ.” “Sẽ xúc phạm thần linh.” An Lập Mãn đi vào hang cát, nói với mọi người.

“Anh bạn tốt của tôi, chúng tôi không phải trộm mộ, mà là khảo cổ nghiên cứu mang tính bảo vệ.” Giáo sư Trần giải thích.

“Tôi không hiểu câu nói đó, tôi chỉ biết, làm như vậy sẽ xúc phạm

thần linh.” An Lập Mãn nói xong, đi ra khỏi hang cát, đi xem lạc đà.

“Ông già, tôi cũng chịu ông rồi, thần linh thần linh, thần linh rốt cuộc ở đâu?

Bàn Tử tôi cũng chưa thấy bao giờ!” Vương Bàn Tử nhìn An Lập Mãn đi ra khỏi hang cát nói.

“Bàn Tử, cậu yên tĩnh một chút không được à?” Hồ Bát Nhất nói.

“Lão Hồ, rốt cuộc ông đứng về phía nào?” Vương Bàn Tử hỏi.

Chương 161

“Đứng ở giữa!” Hồ Bát Nhất trả lời.

“Thôi được.” Vương Bàn Tử im lặng một lúc.

“Bố Phương, súng cho anh.” Tuyết Lỵ Dương đưa khẩu súng ngắn của mình cho Bố Phương.

“Tôi không cần, tôi có đao làm vũ khí.” Bố Phương nói xong, nắm lấy dây thừng, đạp lên vách giếng, từng bước đi xuống.

“Dưới nước hình như có thứ gì đó.” Bố Phương xuống đến đáy giếng tối tăm, cũ nát, nhìn vào vũng nước trước mặt, phát hiện dưới nước có một cái bóng đen dài.

“Bố Phương, bên dưới có an toàn không?” Trên miệng giếng, Shirley Dương không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Tôi mới xuống thôi, để tôi thăm dò một lượt rồi sẽ báo lại là an toàn hay không.” Bố Phương nhìn Shirley Dương trên miệng giếng nói.

“Được.” Shirley Dương gật đầu.

Bố Phương đi dọc theo thành giếng, đến trước một cánh cửa đá lớn được điêu khắc hoa văn.

Bố Phương đứng trên bậc thang, nhìn cánh cửa, phát hiện trên cửa đá có dán một lớp da thú.

Hắn biết, thời xưa người ta dùng cách này để bịt kín cửa mộ huyệt, nhằm cách ly hơi nước.

“Mọi người xuống được rồi đấy.” Bố Phương nhìn mấy người trên miệng giếng gọi.

“Lão Hồ, để tôi xuống trước.” Vương Bàn Tử nắm lấy sợi dây thừng, mở lời.

“Tôi xuống trước, trời sinh đã có mệnh đi đoạn hậu rồi.” Hồ Bát Nhất nói.

“Thôi được.” Vương Bàn Tử đành chịu.

“Sở Kiếm, cậu ở lại trông An Lập Mãn, những người khác theo tôi xuống.” Hồ Bát Nhất nói xong, liền nắm dây thừng trèo xuống giếng nước.

“Sao dưới nước lại nổi bong bóng thế?” Vương Bàn Tử là người xuống cuối cùng, phát hiện dưới nước nổi lên từng cái bong bóng, cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Dưới nước có thể có quái vật.” Giáo sư Trần lo lắng nói: “Tiểu Béo, xuống nhanh lên.” “Tôi biết rồi.” Tốc độ tụt xuống của Vương Bàn Tử nhanh hơn.

“Gàooo!” Đột nhiên.

Từ dưới nước trồi lên một con trăn khổng lồ, nó há to miệng, lao tới cắn Vương Bàn Tử vừa mới đáp đất.

“Cứu mạng!” Vương Bàn Tử sợ chết khiếp, hét lớn.

“Pằng.” Shirley cầm súng lục, bắn vào đầu con trăn.

“Xá Lợi Tử, tài bắn súng của cô giỏi quá.” Vương Bàn Tử vốn tưởng mình sẽ bị trăn cắn chết, không ngờ lại được cô gái Shirley Dương cứu, nhân lúc con trăn đang đau đớn gào thét, hắn vội chạy đến bên cạnh Bố Phương và những người khác.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện trăn khổng lồ, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Tiếng hệ thống vang lên bên tai, Bố Phương theo phản xạ rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

“Sao ở đây lại có trăn khổng lồ vậy?” Diệp Y Tâm kinh ngạc hỏi.

“Có thể có người đã thả nó vào đây.” “Cũng có khả năng con trăn này từ nơi khác bơi vào đây qua sông ngầm.” Giáo sư Trần suy đoán.

“Giáo sư nói có lý.” Diệp Y Tâm gật đầu.

“Gàooo.” Con trăn khổng lồ to như thùng nước, há miệng lớn bò về phía mọi người.

“Nổ súng!” Hồ Bát Nhất hô lên một tiếng, cầm súng trường điên cuồng bắn vào con trăn đang bò tới.

Shirley Dương và Vương Bàn Tử phối hợp rất ăn ý, nhắm vào đầu con trăn mà bắn.

“Pằng!” Con trăn đau đớn gào thét, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong giếng nước, nó nén cơn đau dữ dội, vung đuôi quật về phía mọi người.

“Mọi người mau né ra!” Bố Phương hét lên một tiếng, tung một chưởng vào đuôi trăn, rồi lộn nhào về phía trước, né được đòn tấn công của nó và đáp xuống đất một cách vững vàng.

“Đinh!” “Có nâng cấp huyết mạch của trăn khổng lồ không?” “Nâng cấp!” Bố Phương lập tức trả lời.

“Nâng cấp thất bại, đối phương từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!” “Xoẹt!” Bố Phương giơ đao qua đầu, chém mạnh vào thân con trăn.

“Phập!” Một nhát chém xuống, giống như chém vào sắt thịt, trực tiếp làm con trăn bị thương.

“Gàooo.” Con trăn đau đớn gào thét, vội vàng bò về phía vũng nước.

“Xì xì xì!” Tiếng dòng điện vang lên.

Bố Phương nắm chặt bàn tay, tạo thành thế trảo, lòng bàn tay phủ đầy tia chớp.

Chương 162

"Bốp!" Bố Phương bật người lên, một trảo đánh thẳng vào đầu con trăn.

Hồ Bát Nhất và những người khác chỉ thấy con trăn ngẩng đầu lên, toàn thân lóe lên ánh điện, như thể bị điện giật, co giật vài cái rồi chết.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt trăn khổng lồ, điểm nâng cấp huyết mạch +70000!" "Con trăn này yếu quá." "Nếu đối phương mạnh hơn, điểm nâng cấp huyết mạch thu được sẽ không chỉ là 7 vạn." Bố Phương tra đao vào vỏ, quay lại trước mặt mọi người.

"Bố Phương, cậu rốt cuộc là ai?" Giáo sư Trần kinh hãi hỏi.

Vừa rồi ông thấy lòng bàn tay Bố Phương xuất hiện những tia sét chói lòa, dùng tia sét giết chết con trăn khổng lồ.

Ông cảm thấy con trăn không đáng sợ, người đáng sợ chính là Bố Phương.

"Biết rồi thì sao?" Bố Phương hỏi ngược lại.

"Bố Phương đã cứu mọi người, tôi tin Bố Phương không phải người xấu." Shirley Dương nói.

Cô không hề quan tâm Bố Phương là người thế nào, chỉ hy vọng đối phương có thể đưa cô tìm được thành cổ Tinh Tuyệt.

"Đúng vậy, lời của chị Dương không sai chút nào, anh Bố không phải người xấu." "Trên đường đi, nguy hiểm trùng trùng, đều là anh Bố bảo vệ chúng tôi." Diệp Y Tâm tiếp lời.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử im lặng, đây không phải lần đầu tiên họ thấy thực lực mạnh mẽ mà Bố Phương thể hiện.

“Thần, cảm ơn ngài đã cứu chúng tôi.” “Có thể ở cùng với thần, tôi chết cũng không hối tiếc.” Giáo sư Trần quỳ lạy Bố Phương, ông cho rằng Bố Phương không phải người, mà là thần.

“Mau đứng lên.” “Tôi không phải thần, tôi chỉ là một người xuyên không.” Bố Phương đỡ giáo sư Trần dậy, mỉm cười nói.

“Người xuyên không là cái gì?” “Là một tổ chức sao?” Giáo sư Trần kinh ngạc hỏi.

“Bàn Tử, xé lớp da thú trên cửa đá xuống đi.” Bố Phương không tiếp tục trả lời, mà chuyển chủ đề.

“Không thành vấn đề.” Vương Bàn Tử đi đến trước cửa đá, xé lớp da thú trên đó xuống.

“Bàn Tử, đừng vứt.” Giáo sư Trần thấy Vương Bàn Tử định vứt miếng da đi, vội vàng chạy tới, giật lấy miếng da thú trong tay hắn.

“Sao vậy giáo sư Trần?” “Da thú này đáng tiền lắm à?” Vương Bàn Tử vừa xé da thú trên cửa đá vừa hỏi.

“Không đáng tiền, nhưng cũng không thể vứt bừa bãi trên đất.” Giáo sư Trần nói xong, lấy ra một tấm chăn lông từ trong ba lô, đặt miếng da thú lên trên đó, rồi nói với Vương Bàn Tử: “Lúc chúng ta ra khỏi cổ mộ, phải dán lại miếng da thú này lên cửa đá.” “Được, tôi biết rồi.” Vương Bàn Tử xé hết da thú trên cửa đá xuống, đặt lên tấm chăn lông.

“Cổ mộ bị bịt kín thường có khí độc.” “Một khi mở cửa đá, khí độc sẽ tràn ra, mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào đi.” Hồ Bát Nhất mở một cái ba lô ra, ra hiệu cho mọi người lấy mặt nạ phòng độc.

“Bố Phương, cậu không đeo mặt nạ phòng độc à?” Shirley Dương thấy mọi người đều đã đeo mặt nạ, chỉ có Bố Phương là không, kinh ngạc hỏi.

“Chẳng lẽ đội trưởng Bố không biết đeo mặt nạ phòng độc.” Vương Bàn Tử cười nói.

“Mọi người không cần lo cho tôi.” “Dù tôi có hít phải khí độc trong cổ mộ cũng sẽ không bị trúng độc mà chết đâu.” Bố Phương đáp lời.

Hắn có năng lực bách độc bất xâm, nên không cần đeo mặt nạ.

“Bố Phương, cậu thật sự không đeo mặt nạ phòng độc sao?” “Theo tôi được biết, khí độc trong cổ mộ, độc tính vô cùng mạnh.” “Đội trưởng Bố, vì mạng sống của mình, hãy đeo mặt nạ phòng độc vào đi.” Giáo sư Trần lấy ra một cái mặt nạ phòng độc từ trong túi, đưa cho Bố Phương.

Ông lo Bố Phương gặp chuyện, sẽ không còn ai bảo vệ họ nữa.

“Giáo sư Trần, cứ yên tâm một trăm vạn lần đi.” “Tôi không đeo mặt nạ phòng độc cũng sẽ không sao đâu.” Bố Phương nói.

“Thôi được.” Giáo sư Trần đành chịu, chỉ có thể cất mặt nạ phòng độc lại vào túi.

“Cánh cửa đá này nặng quá, tôi đẩy không nổi.” Vương Bàn Tử đặt hai tay lên cửa đá, dùng hết sức chín trâu hai hổ cũng không thể đẩy ra.

“Để tôi.” Bố Phương vỗ nhẹ vào vai Vương Bàn Tử, ra hiệu cho hắn lùi lại.

“Bố Phương, một mình cậu có được không?” Shirley Dương hỏi.

“Được mà.” Bố Phương xắn tay áo lên, đặt hai tay lên cửa đá.

“Ầm ầm ầm!” Mọi người chỉ nghe thấy tiếng động trầm đục, cánh cửa đá đã bị Bố Phương đẩy ra một cách không tốn chút sức lực nào.

Mọi người lại một lần nữa nhận thức được sức mạnh của Bố

Phương, rốt cuộc lớn đến mức nào.

“Vù vù vù.” Cửa đá được đẩy ra, từ bên trong thổi ra một luồng khí lạnh, kèm theo đó là tiếng gió bị nén lại.

Bố Phương liếc nhìn vào trong mộ thất tối đen, quay đầu nói với mọi người: “Mọi người đi sát theo tôi.” “Ừ.” Mọi người đều gật đầu.

Bố Phương cầm đèn pin, dẫn mọi người từ từ tiến vào mộ thất tối đen, tĩnh mịch.

“Soạt soạt!” Đột nhiên.

Chương 163

Tia lửa lóe lên, những ngọn đuốc dùng để chiếu sáng xung quanh mộ thất lần lượt tự động sáng lên.

“Ma!” “Ma a!” Sắc mặt Tát Đế Bằng hoảng hốt, liên tục la lớn.

Anh ta cho rằng ma đã thắp đèn.

“Anh Bố, em sợ quá.” Diệp Y Tâm với vẻ mặt sợ hãi đi đến trước mặt Bố Phương.

“Đừng sợ, không sao đâu.” Bố Phương xoa đầu Diệp Y Tâm, nhẹ giọng an ủi.

“Nhưng, em thật sự rất sợ.” Diệp Y Tâm nói xong, không kìm được mà ôm chặt lấy Bố Phương.

“Lão Hồ, bên trong thật sự có ma sao?” Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất hỏi.

“Tôi không biết.” Hồ Bát Nhất lắc đầu, nhìn những ngọn đuốc tự động cháy lên, ra chiều suy nghĩ.

“Bố Phương, với tư cách là đội trưởng, cậu hãy lên tiếng để vực dậy sĩ khí của mọi người đi.” Shirley Dương nói với Bố Phương.

“Được thôi.” Bố Phương đi đến trước một ngọn đèn dầu, chỉ vào ngọn lửa, nhìn mọi người nói: “Mọi người đừng sợ, trong những ngọn đèn dầu này có chứa phốt pho trắng, gặp không khí sẽ tự bốc cháy.” “Tôi còn tưởng là ma.” Nghe lời Bố Phương, Tát Đế Bằng, người yêu thích nghiên cứu người ngoài hành tinh, thở phào nhẹ nhõm.

“Trí tuệ của người xưa quả thật vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta.” “Họ hẳn đã dự đoán được sau này sẽ có một nhóm người

tiến vào đây, nên đã đặt phốt pho trắng tự cháy khi gặp không khí vào đây để chiếu sáng cho chúng ta." Giáo sư Trần cười nói.

"Tôi lại thấy người xưa đặt những ngọn đèn dầu này ở đây là để dọa chạy bọn trộm mộ." "Nhưng vạn vạn lần không ngờ, chúng ta lại biết đó là phốt pho trắng tự cháy." Hồ Bát Nhất nói.

"Hai người thật biết đùa." Shirley Dương nói.

"Nơi này hình như không phải mộ thất." Diệp Y Tâm phát hiện trên các cột đá trong mộ thất có buộc rất nhiều thi thể khô quắt.

"Ọe." Ngay sau đó, cô nôn ọe.

"Em không sao chứ?" Bố Phương quan tâm hỏi.

"Không sao ạ." Diệp Y Tâm đã hồi phục lại, lắc đầu.

"Những thi thể khô này có lẽ là nô lệ hoặc tù đồ bị tuẫn táng." "Nơi này đáng lẽ là một đại điện dùng để tế tự, kỳ lạ là trong mộ thất này lại không có quan tài." Shirley Dương nhìn quanh mộ thất một vòng, nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

"Lão Hồ, trong mộ thất này chẳng có gì cả, chúng ta vào đây công cốc rồi." Vương Bàn Tử kiểm tra một lượt mộ thất, góc nào cũng không bỏ sót, không phát hiện một cỗ quan tài hay món đồ nào đáng tiền, liền kéo Hồ Bát Nhất sang một bên, nhỏ giọng phàn nàn.

"Tôi cũng không biết tại sao, tôi quan sát thấy đây là tinh tượng đại cát, lẽ ra phải có đại mộ mới đúng, nhưng sau khi vào, đến một mảnh vụn quan tài cũng không thấy." Hồ Bát Nhất có chút thất vọng.

"Bố Phương, chúng ta ra ngoài đi." Shirley Dương thấy mộ thất này không có gì để nghiên cứu, liền đề nghị.

"Đừng vội." "Mộ thất này có tổng cộng hai tầng." "Chúng ta hiện đang ở tầng trên, dưới chân còn một tầng nữa." "Quan quách của chủ

nhân ngôi mộ ở bên dưới.” Bố Phương chỉ xuống chân mình nói.

“Bố Phương, cậu không phải đang nói bừa đấy chứ.” Hảo Ái Quốc không tin.

“Tôi không nói bừa.” “Mọi người tìm xem trên mặt đất, chỗ nào nhô lên thì báo cho tôi.” Bố Phương nghiêm túc nói.

Trong nguyên tác, Vương Bàn Tử đã vô tình vấp phải một cái nắp giếng, Hồ Bát Nhất và những người khác mới phát hiện ra bên dưới còn một tầng mộ thất.

Hồ Bát Nhất và những người khác nghe lời Bố Phương, đều cầm đèn pin, cẩn thận kiểm tra.

“Bố Phương, tôi tìm thấy rồi.” Vương Bàn Tử phát hiện một chỗ nhô lên dưới đất, vui mừng gọi Bố Phương.

Hắn nóng lòng tìm bảo vật, tốc độ tìm kiếm cũng là nhanh nhất trong số mọi người.

“Để tôi xem.” Bố Phương đi tới, giật lấy cây xẻng công binh trong tay Hồ Bát Nhất, bắt đầu đào.

Chưa đào được mấy nhát, đã phát hiện ra một cái nắp đá.

Mọi người đều tò mò quan sát.

“Tôi và cậu cùng đào.” Hồ Bát Nhất giật lấy cây xẻng trong tay Bàn Tử, cùng Bố Phương khai quật.

Chẳng mấy chốc, một cái nắp đá hiện ra.

“Cái nắp này cần bốn người mới nâng lên được.” Giáo sư Trần nói.

Chỉ là, lời của ông vừa dứt, Bố Phương đã nâng cái nắp lên, đặt sang một bên.

“Tôi xin rút lại lời mình vừa nói.” Khóe miệng giáo sư Trần giật giật, vội vàng lên tiếng.

“Bố Phương, anh mạnh quá.” “Có mệt không?

Để em xoa bóp vai cho anh nhé.” Diệp Y Tâm vô cùng si mê Bố Phương, chủ động đi ra sau lưng hắn, xoa bóp vai cho hắn.

Chương 164

"Xá Lợi Tử, giúp tôi xoa vai với." Vương Bàn Tử chỉ vào cánh tay mình cười nói.

"Tôi từ chối." Shirley Dương thẳng thừng nói.

"Tiểu Tát, đi lấy thang xếp vào đây." Bố Phương nói với Tát Đế Bằng.

"Vâng anh Bố, tôi đi ngay." Tát Đế Bằng nói xong, quay người chạy ra khỏi mộ thất.

Ba phút sau, cậu ta xách một chiếc thang xếp vào, đưa cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy thang, đặt vào tầng mộ thất tối đen bên dưới, ngay sau đó, hắn trèo xuống.

Bố Phương xuống đến mộ thất, chỉ thấy một cỗ quan tài hình vuông đặt ngay chính giữa, trên vách tường có những bức họa tinh xảo.

"Ha ha ha ha!" "Hình thức mai táng của dân tộc Tây Vực cổ đại!" Hảo Ái Quốc sau khi xuống, vô cùng phấn khích nói.

"Giáo sư Hảo, đầu óc ông bị chập mạch à?" "Kích động cái quái gì?" "Tưởng tôi không nhận ra đây là hình thức mai táng của dân tộc Tây Vực sao?" Vương Bàn Tử nói với giọng không mấy thiện cảm.

"Tôi thật sự quá vui mừng." Hảo Ái Quốc không để ý đến Vương Bàn Tử, nhìn vào mộ thất, tự mình nói.

"Như mọi người đã thấy, đây chính là mộ thất của vương tử Cô Mặc!" Bố Phương thấy mọi người đang nhìn vào một bức họa trên tường để nghiên cứu, liền lên tiếng.

“Bố Phương, làm sao cậu biết?” Mọi người đều nhìn Bố Phương.

“Nhìn bức họa là biết.” Bố Phương trả lời.

“Vậy đội trưởng Bố, cậu hãy xem những bức bích họa trừu tượng, sâu sắc này, kể cho chúng tôi nghe xem, chúng là những câu chuyện gì.” Giáo sư Trần không biết nội dung bức họa kể về điều gì.

“Ừm.” Bố Phương đi đến trước bức họa đầu tiên, nhìn vào bích họa nói: “Cô Mặc là một trong những tiểu quốc ở Tây Vực cổ đại, cũng là một nước phụ thuộc của nước Tinh Tuyệt, hàng năm đều phải cống nạp một lượng lớn vàng bạc châu báu cho nữ vương Tinh Tuyệt.” “…” “Bức bích họa cuối cùng vẽ vương tử Cô Mặc, hóa thân của thần mặt trời, một mình lẻn vào nước Tinh Tuyệt để ám sát nữ vương, nhưng lại phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa, từ đây bức họa bắt đầu trở nên khó hiểu.” Bố Phương nhìn vào các bức bích họa, lần lượt giải thích đơn giản cho mọi người.

“Tôi cho rằng bức bích họa cuối cùng, người trên đó đã nhìn thấy dung mạo thật của nữ vương Tinh Tuyệt rồi biến mất không dấu vết, có lẽ là thật, nữ vương Tinh Tuyệt chỉ cần nhìn chăm chú vào một người là có thể đưa người đó đến một nơi khác, thực chất nữ vương Tinh Tuyệt là một yêu xà.” Shirley Dương suy đoán.

“Xá Lợi Tử, lời của cô có hơi phi thực tế.” Vương Bàn Tử khó tin nói.

“Luận điệu nữ vương Tinh Tuyệt nhìn một cái có thể khiến người ta biến mất là quá không khoa học.” Hồ Bát Nhất nói.

“Tin hay không thì tùy.” Shirley Dương nói xong, liền im lặng.

“Lão Hồ, đi đến góc đông nam thắp nến đi, tôi mở quan tài!” Vương Bàn Tử không nhịn được muốn mở cái quan tài đá này ra.

“Không được mở quan tài.” “Loại hình mai táng quý giá này phải

báo cáo lên quốc gia để xin phép, sau khi quốc gia đồng ý mới có thể mở ra." Giáo sư Trần lên tiếng.

"Shirley Dương, cô xem." Lúc này, Bố Phương đưa một tay ra, chỉ vào một bức bích họa, cười nói với cô.

"Thung lũng Zagros." Shirley Dương nhận ra ngay, kích động nói: "Chúng ta không còn xa thành cổ Tinh Tuyệt nữa rồi." "Vậy thì tốt quá rồi." Vương Bàn Tử vui vẻ cười.

Hắn cho rằng trong thành cổ Tinh Tuyệt có vô số vàng bạc châu báu.

"Mọi người không sao chứ?" Lúc này, thành viên đội khảo cổ ở lại trên mặt đất canh chừng An Lập Mãn, Sở Kiếm, đã đi xuống.

"Chúng tôi không sao, cậu xuống làm gì?

Chẳng lẽ xuống báo cho tôi biết, An Lập Mãn đã dắt lạc đà bỏ trốn rồi sao!" Vương Bàn Tử nói.

"Tôi lo cho mọi người, nên xuống xem sao, An Lập Mãn đang ngủ ở trên đó." Sở Kiếm giải thích.

"Tôi lên xem." Bố Phương nói xong, liền rời đi trước.

Hắn cũng hơi lo An Lập Mãn sẽ dắt lạc đà bỏ trốn.

Chẳng mấy chốc.

Bố Phương đã trèo ra khỏi giếng nước, phát hiện An Lập Mãn thật sự đang ngủ, hắn liền đi vào lều uống nước.

Bên trong cổ mộ.

Giáo sư Trần dẫn các thành viên đội khảo cổ ghi chép lại trong mộ thất, rồi cùng Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử đi ra khỏi mộ thất, đóng cửa đá lại, cẩn thận dán chặt miếng da thú lên cửa đá mới yên tâm rời đi.

Buổi tối.

Đêm trong sa mạc rất lạnh.

Bố Phương cùng Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, và cả nhóm ngồi quanh một đống lửa bên ngoài khu cắm trại, sưởi ấm.

“Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục lên đường tìm kiếm thành cổ.” Bố Phương lên tiếng.

Chương 165

“Ừm.” Mọi người đều gật đầu.

“Mọi người đừng đi sâu vào sa mạc để tìm thành cổ Tinh Tuyệt nữa.” “Chúng ta hiện đang ở sâu trong sa mạc đen, bây giờ lại là mùa gió, đi tiếp về phía trước sẽ vô cùng nguy hiểm!” “Hay là chúng ta quay về thị trấn đi, ở đó là an toàn nhất.” An Lập Mãn khuyên nhủ.

“Bác An Lập Mãn, không cần lo lắng đâu, chúng tôi sẽ bảo vệ bác.” Shirley Dương nói.

Sau đó cô lấy ra một cuốn sổ tay từ trong túi, xem vài lần, rồi lại cất đi, nhìn mọi người, rồi nhìn Bố Phương nói: “Chúng ta chỉ cần đi dọc theo hướng con sông ngầm Tư Độc là sẽ nhanh chóng đến được thành cổ Tinh Tuyệt.” “Tôi tin lời cô.” Bố Phương đáp lời.

“Không có ai có thể tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt đâu.” “Tôi khuyên mọi người nên từ bỏ ý định tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt đi.” An Lập Mãn nói.

Ông làm người dẫn đường đã nhiều năm, từng dẫn dắt nhiều đội khảo cổ vào sa mạc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, nhưng lần nào cũng chỉ có một mình ông sống sót ra khỏi sa mạc.

Ông không muốn nhìn nhóm người Bố Phương đã chung sống với mình bao nhiêu ngày qua chết trong sa mạc.

“Lão gia, không cần khuyên chúng tôi đâu.” “Ý chúng tôi đã quyết, không tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt sẽ không về nhà, thần linh sẽ phù hộ chúng tôi khải hoàn trở về.” Bố Phương vỗ vỗ vai An Lập Mãn, rồi đi vào trong lều.

Ngày hôm sau.

Nhóm người Bố Phương ăn sáng xong, lấp đầy bụng, lại cưỡi lạc đà lên đường chinh phục con đường gian nan.

Đi rất lâu, mặt trời chói chang, cát bay mù mịt.

"Dừng!" Bố Phương hô lên một tiếng, con lạc đà dưới yên khuỵu xuống.

Bố Phương từ trên lạc đà trèo xuống, nói với mọi người: "Mọi người xuống lạc đà nghỉ ngơi, chỉnh đốn lại một chút." Nghe lời Bố Phương, mọi người đều đồng loạt trèo xuống khỏi lạc đà.

"Tiểu Diệp, hai chúng ta đi giải quyết nỗi buồn nhé." Shirley Dương nhìn Diệp Y Tâm đang uống nước nói.

"Vâng chị Dương." Diệp Y Tâm cất bình nước vào túi, đi song song với Shirley Dương, hướng về một cồn cát.

"Hai người không cần còi à?" Lúc này, Hồ Bát Nhất lấy ra một cái còi, hét về phía hai người.

"Không cần đâu." "Nếu hai chúng tôi gặp nguy hiểm sẽ la lên." Shirley Dương không quay đầu lại nói.

"Đội trưởng Bố, có thể cho tôi một điếu thuốc không?" An Lập Mãn đi đến trước mặt Bố Phương, hỏi.

"Đây." Bố Phương không từ chối, lấy ra một hộp thuốc lá, đưa một điếu cho An Lập Mãn.

"Cảm ơn." An Lập Mãn hai tay nhận lấy, vô cùng cảm kích Bố Phương.

"A!" "Không hay rồi, mọi người mau đến đây, Diệp Y Tâm sắp bị cát lún nuốt chửng rồi!" Đột nhiên.

Phía sau cồn cát, vang lên tiếng kêu cứu của Shirley Dương.

Cát lún?

Bố Phương sững sờ, nhanh chóng chạy tới.

Khi đến gần, hắn phát hiện hai chân Diệp Y Tâm đã lún vào trong cát, đang nhanh chóng chìm xuống, Shirley Dương đang vô cùng vất vả kéo Diệp Y Tâm.

"Anh Bố, cứu em." Diệp Y Tâm thấy Bố Phương đến, vội vàng lên tiếng.

"Đừng lo, đây không phải cát lún." Bố Phương cười nói.

Không phải cát lún?

Nghe lời này, Diệp Y Tâm và Shirley Dương đều sững sờ.

"Nếu là cát lún thật, em đã chìm xuống từ lâu rồi." "Đây chỉ là một ngôi mộ đá, lúc nãy em có phải đã giẫm phải một tảng đá không?" Bố Phương cười hỏi.

"Anh Bố, anh cứu em lên trước rồi hẵng hỏi được không?

Em cầu xin anh!" Diệp Y Tâm lo lắng nói.

"Được." Bố Phương đưa một tay ra, khi Diệp Y Tâm nắm lấy tay hắn, Bố Phương hơi dùng sức kéo lại, Diệp Y Tâm liền ngã vào lòng hắn.

"Anh Bố, sức của anh lớn thật, em rất thích." Diệp Y Tâm thuận thế ôm lấy Bố Phương, nhìn chằm chằm vào mắt hắn nói.

"Anh biết rồi." Bố Phương gật đầu.

"Vừa nãy lúc đi vệ sinh, em có phải đã giẫm phải một tảng đá không?" Bố Phương hỏi.

"Vâng." Diệp Y Tâm gật đầu.

"Anh hiểu rồi." Bố Phương biết Diệp Y Tâm đã giẫm phải tảng đá, tảng đá lún xuống, cát cũng theo đó lún xuống, bởi vì bên dưới là

rỗng.

Chương 166

Bố Phương nhìn Hồ Bát Nhất và những người khác ở đây nói: "Đây là một ngôi mộ đá, nếu mọi người không tin, có thể dùng xẻng đào thử." "Tôi tin." Vương Bàn Tử cầm xẻng, nhảy vào chỗ cát đang lún xuống, bắt đầu đào.

"Bàn Tử, cậu đúng là yêu tiền không yêu mạng." Hồ Bát Nhất nói.

"Lão Hồ, cậu hiểu tôi đấy." Vương Bàn Tử dừng lại, giơ ngón tay cái về phía Hồ Bát Nhất.

"Đúng là một ngôi mộ đá." Sau khi Vương Bàn Tử đào bới và dọn dẹp, giáo sư Trần và nhóm của ông nhìn vào trong mộ thất, phát hiện bên dưới là một ngôi mộ đá hợp táng.

Ánh mắt của mọi người đều đồng loạt hướng về Bố Phương, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

"Bố Phương, ngôi mộ đá này chôn dưới đất, mà cậu ở trên mặt đất cũng có thể nhận ra bằng mắt thường, lão già tôi đây vô cùng khâm phục." Giáo sư Trần mỉm cười nói.

"Loại mộ đá này tôi thấy nhiều rồi, nên cũng có thể nhận ra ngay." Bố Phương nói: "Chỗ chúng ta đang đứng đây là một đường hầm được tạo ra bằng thuốc nổ quân dụng để thực hiện một vụ nổ định hướng nhỏ." "Để tôi xuống xem." Hồ Bát Nhất nghe vậy, trèo xuống đáy mộ, phát hiện bên trong có thuốc nổ của Liên Xô, ngôi mộ đá này đã bị cướp sạch, không còn lại một món đồ nào đáng tiền.

"Tình hình bên dưới thế nào?" Thấy Hồ Bát Nhất trèo lên, giáo sư Trần tò mò hỏi.

"Bên trong có thuốc nổ của Liên Xô." Hồ Bát Nhất kể lại những gì

mình thấy một cách đơn giản.

“Tôi nghi ngờ nhóm trộm mộ người nước ngoài này, cũng giống như chúng ta, đang tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, và họ đã đi trước chúng ta một bước, để không cho thành cổ Tinh Tuyệt bị phá hoại, chúng ta phải tranh thủ thời gian tiến lên.” Giáo sư Trần lo lắng nói.

Ông vô cùng lo lắng nhóm người Liên Xô đó sẽ dùng thuốc nổ phá hủy thành cổ Tinh Tuyệt.

“Việc không thể chậm trễ, chúng ta lập tức tiến lên.” Shirley Dương nói.

Mọi người đều trèo lên lạc đà, hướng về phía biển cát mênh mông.

“Lão gia, cho tôi hỏi một câu, nhóm người nước ngoài mà ông dẫn vào, có mang theo súng không?” Hồ Bát Nhất cưỡi lạc đà đi phía trước, hỏi An Lập Mãn.

“Có mang súng, còn có cả thuốc nổ.” An Lập Mãn bất an nói.

“Hy vọng sẽ không gặp phải nhóm người Liên Xô đó.” Hồ Bát Nhất thầm cầu nguyện.

“Lão Hồ, lão gia, hai người không cần lo lắng đâu, nhóm trộm mộ đó đã bị rắn lửa cắn chết rồi.” Bố Phương nhìn hai người nói.

Hắn biết tình tiết phim, trong khu vực thành cổ Tinh Tuyệt có một loại rắn độc, độc tính cực mạnh, cắn một nhát là có thể khiến một người sống chết ngay lập tức.

Bốn tên trộm mộ người Liên Xô đã không may bị rắn lửa cắn chết.

“Sao cậu biết?” An Lập Mãn không nhịn được hỏi.

“Xem trên TV biết được.” Bố Phương trả lời.

“Ồ.” An Lập Mãn gật đầu.

Ông cho rằng Bố Phương đang an ủi mình và Hồ Bát Nhất.

Trên đường.

Bố Phương cưỡi lạc đà, đi bên trái Diệp Y Tâm, đưa cho cô một bình nước: "Diệp Y Tâm, uống nước đi." Hắn biết, nếu Diệp Y Tâm không uống nước nữa, cô sẽ bị say nắng.

Trong nguyên tác, Diệp Y Tâm vì khát nước, lại bị mặt trời chiếu, đã bị say nắng phát sốt, nhưng không cho Sở Kiếm nói với Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và những người khác biết, để họ không phải lo lắng.

Đã ở đây rồi, hắn tự nhiên không thể để Diệp Y Tâm bị say nắng nữa.

"Anh Bố, em không khát, anh giữ lại uống đi." Diệp Y Tâm gượng cười nói.

"Không khát?

Môi em khô hết rồi kìa." "Mau uống nước đi." Bố Phương đưa bình nước đến trước ngực cô.

"Anh Bố, anh tốt quá." Diệp Y Tâm nhận lấy bình nước, ừng ực uống cạn.

Uống nước xong, cô cảm thấy cơ thể đã khá hơn, không còn mệt mỏi như vậy nữa, cũng cảm thấy có tinh thần hơn.

"Anh Bố, nước đây." Diệp Y Tâm đưa lại bình nước cho Bố Phương.

"Em cầm lấy đi, trên đường thỉnh thoảng uống một chút, không uống sẽ bị say nắng ngất xỉu đấy." Bố Phương nói thật.

"Vậy thôi được ạ." "Nếu em uống hết nước của anh Bố, anh Bố không có nước uống, em nguyện ý cho anh Bố uống sữa của em để

giải khát.” Diệp Y Tâm nghiêm túc nói.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu.

“Dừng!” An Lập Mãn đang dẫn đường phía trước đội ngũ hét lên, đàn lạc đà đều dừng lại.

“Lão đầu, sao không đi nữa?” Vương Bàn Tử hỏi.

Chương 167

“Tôi không nhìn thấy phương hướng của sông ngầm Tư Độc nữa rồi, đi tiếp về phía trước, tôi cũng hết cách.” An Lập Mãn nhìn về phía biển cát mênh mông phía trước nói.

“Tiếp tục tiến lên, tôi tin rằng cứ đi về phía trước, sẽ thấy được sông ngầm Tư Độc, tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt.” Shirley Dương không chịu dừng lại, yêu cầu An Lập Mãn tiếp tục dẫn đường.

“Mọi người dừng lại nghỉ một lát rồi hẵng đi.” Hồ Bát Nhất nhìn mọi người mồ hôi nhễ nhại, đề nghị.

“Được thôi.” Vương Bàn Tử nghe lời Hồ Bát Nhất, trực tiếp trèo xuống khỏi lạc đà, dựa vào nó, thở hổn hển.

Trong sa mạc thật sự quá nóng.

Mọi người nghỉ ngơi mười phút sau, lại cưỡi lạc đà, tiếp tục tiến sâu vào sa mạc.

“La bàn của tôi cứ quay tròn mãi không ngừng.” Shirley Dương nhìn la bàn trong tay, phát hiện nó đã hỏng.

“La bàn của tôi cũng đã lâu không nhúc nhích rồi.” Hồ Bát Nhất tiếp lời.

Ban đầu, anh còn tưởng la bàn của mình bị hỏng, cho đến khi Shirley Dương lên tiếng, mới biết không phải la bàn của mình bị hỏng.

“Mọi người xem la bàn của mình đi, có phải đều hỏng rồi không.” Shirley Dương nói với mọi người.

“La bàn của tôi cứ quay tròn mãi, lúc mới vào sa mạc vẫn còn tốt mà.” “Của tôi cũng vậy.” “Rốt cuộc là sao vậy?” Mọi người đều kinh

ngạc.

“Kỳ lạ!

Vô cùng kỳ lạ!” “La bàn đang yên đang lành, sao lại hỏng được nhỉ?” Vương Bàn Tử cũng không hiểu.

“Bố Phương, cậu có biết chuyện gì không?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Bố Phương.

“Gần đây có hai ngọn núi từ tính, chúng đã gây nhiễu la bàn.” Bố Phương trả lời.

“Ra là vậy.” Mọi người đều đã hiểu.

“Chúng ta đã đi ra khỏi phạm vi bao phủ của sông ngầm Tư Độc, đi tiếp nữa, tôi cũng không thể quay về được nữa.” An Lập Mãn nói.

“Không quay về được?” “Ông không phải là ‘bản đồ sống trong sa mạc’ sao?” “Chẳng lẽ ông không có cách nào đưa mọi người ra ngoài?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Có, có, bây giờ mọi người cùng tôi quay về theo đường cũ.” An Lập Mãn nói.

“Thôi được, coi như tôi chưa hỏi.” Vương Bàn Tử nói.

Không tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt, hắn sẽ không quay về.

“Tốt quá rồi.” “Chúng ta sắp tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt rồi.” Shirley Dương lấy ra cuốn sổ tay xem vài lần, chỉ về phía hoàng hôn, phấn khích nói: “Trong sổ tay có ghi, gần đây có hai ngọn núi từ tính khổng lồ, chỉ cần chúng ta tìm thấy hai ngọn núi đó, là đã tìm thấy cánh cổng vào thành cổ Tinh Tuyệt.” “Xá Lợi Tử, cô không lừa tôi đấy chứ?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Tôi dùng nhân cách của mình để đảm bảo, tôi không lừa cậu.” Shirley Dương nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Bố Phương lấy ra ống nhòm, nhìn xung quanh, nhưng không thấy di tích của thành cổ Tinh Tuyệt, ngoài cát vàng ra thì vẫn là cát vàng, hắn nhớ trong nguyên tác, thành cổ Tinh Tuyệt ở khu vực này.

"Tôi hình như bị say nắng rồi." Tát Đế Bằng, tên mọt sách yêu thích nghiên cứu người ngoài hành tinh, sắc mặt khó chịu nói.

"Tôi cũng có cảm giác mơ hồ, tôi cũng sắp bị say nắng rồi." Sở Kiếm cảm thấy đầu hơi đau, nói.

"Tôi cũng vậy." Hảo Ái Quốc cũng vội vàng tiếp lời.

"Bây giờ tình hình sức khỏe của mấy người không được lạc quan, chúng ta nên tiếp tục lên đường tìm thành cổ Tinh Tuyệt, hay là quay về cho an toàn?" "Tôi xin ý kiến của mọi người." Với tư cách là đội trưởng, Bố Phương lên tiếng hỏi ý kiến mọi người.

"Chúng ta đã đến đây rồi, lại chuẩn bị tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt, tôi đề nghị tiếp tục tiến lên." Giáo sư Trần suy nghĩ nghiêm túc, rồi đưa ra câu trả lời.

"Ý của tôi cũng gần giống với giáo sư Trần, tôi đề nghị mọi người tiếp tục tiến lên tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

"Tôi thấy mọi người nên quay về thì tốt hơn, nếu cứ đi vào một cách mù quáng như vậy, sẽ càng lún càng sâu, vĩnh viễn không thể ra khỏi sa mạc được nữa." Hảo Ái Quốc lo lắng nói.

"Ý kiến của mọi người không thống nhất, chúng ta tung đồng xu quyết định đi." An Lập Mãn lấy ra một đồng xu, đưa cho giáo sư Trần: "Giáo sư, ông tung đi." "Để đội trưởng Bố tung." Giáo sư Trần nhận lấy đồng xu An Lập Mãn đưa, đặt vào tay Bố Phương.

"Vậy tôi sẽ tung đồng xu, mặt ngửa thì tiếp tục tiến lên, mặt sấp

thì quay về.” Bố Phương nói xong, đặt đồng xu lên ngón tay cái, búng lên, đồng xu bay lên trời, xoay vài vòng trên không trung, rồi theo một đường parabol hoàn hảo, rơi xuống bãi cát.

Nhưng điều đáng kinh ngạc là, đồng xu không phải mặt ngửa, cũng không phải mặt sấp, mà dựng đứng trong bãi cát.

“Chết tiệt.” Bố Phương tỏ vẻ không thể tin được.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất tung đồng xu, đồng xu cũng dựng đứng trên bãi cát, ở đây, đồng xu cũng dựng đứng trên bãi cát.

“Xem ra ông trời chọn đứng ở giữa.” Vương Bàn Tử chỉ lên trời cười nói.

Chương 168

"Tung lại lần nữa đi!" An Lập Mãn lên tiếng đề nghị.

"Không cần đâu!" Bố Phương xua tay, đi đến cách đồng xu ba mét.

Hắn biết, đứng ở đây, nhìn đồng xu từ góc độ này, sẽ phát hiện ra di chỉ của thành cổ Tinh Tuyệt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Bố Phương nhìn từ góc độ đó, kinh ngạc phát hiện ở phía không xa, từ trong bão cát, xuất hiện hai ngọn núi từ tính mà họ đang tìm kiếm, cánh cổng của thành cổ Tinh Tuyệt cuối cùng đã mở ra trước mắt họ.

"Trời ơi, núi từ tính!" Vương Bàn Tử thấy Bố Phương cúi người nhìn đồng xu, tò mò đi tới, thuận theo góc độ của Bố Phương nhìn đồng xu, phát hiện ở xa trong bão cát xuất hiện một ngọn núi từ tính.

"Thành cổ Tinh Tuyệt ở đó." Shirley Dương cũng nhìn một cái, chỉ tay về phía núi từ tính nói.

"Mọi người theo tôi." Hô hào mọi người một tiếng, Bố Phương dẫn đầu đoàn người đã kiệt sức, lòng đầy hy vọng tiến về phía núi từ tính.

Từ từ đi, đi rất lâu, cuối cùng khi trời tối, họ đã đến được chân núi từ tính.

"Mị!" Lúc này, con lạc đà hí lên.

"Phía trước có thứ gì đó, đã dọa con lạc đà." Bố Phương mở lời.

"Đúng vậy." An Lập Mãn gật đầu.

"Tôi ném một cây pháo sáng qua đó, xem rốt cuộc là thứ gì." Hồ

Bát Nhất lấy ra một cây pháo sáng từ trong túi, dùng sức ném đi.

"Vù vù vù!" Cây pháo sáng vừa rơi xuống đất, liền lóe lên sương khói và ánh sáng.

Dưới ánh lửa, mọi người phát hiện ở phía trước, có một người đội mũ, mặt đeo mạng che, dựa vào một tảng đá lớn ngồi đó.

"Ma!" "Ma!" Sở Kiếm kinh hãi la lớn.

"Ma gì mà ma, đừng sợ, đó là nhóm trộm mộ mà lão gia dẫn vào trước đây." Bố Phương vội vàng lên tiếng giải thích.

"Đúng vậy." Nghe lời Bố Phương, An Lập Mãn gật đầu, quần áo, trang phục của bọn trộm mộ đó, ông vẫn nhớ rất rõ.

"Ra là nhóm trộm mộ người nước ngoài đó." Sở Kiếm thở phào.

"Này!" "Hello!" "Ngồi đó làm gì vậy?" Vương Bàn Tử hét về phía người đang ngồi bất động đó.

Dù hắn có la hét thế nào, người đó cũng không có phản ứng.

"Bố Phương, cậu và tôi qua đó kiểm tra người đó." Shirley Dương nói.

"Được." Bố Phương gật đầu, cùng Shirley Dương đi tới.

"Chúng tôi ở đây, chờ hai người quay lại." Hồ Bát Nhất thấy mọi người cũng đi theo, vội vàng đưa một tay ra, ngăn giáo sư Trần và những người khác lại.

"Được thôi." Giáo sư Trần gật đầu.

"Người này chết chưa lâu, màu da rất kỳ lạ." Shirley Dương vén tấm mạng che mặt của người đó lên, nhìn người nước ngoài nói.

"Người này bị rắn lửa cắn chết." Bố Phương trả lời.

"Rắn lửa?" Shirley Dương hơi sững sờ, rồi hiểu ra, ông ngoại Chá

Cô Tiêu của cô từng nói, trong sa mạc có một loại rắn lửa độc tính cực mạnh, một giọt nọc độc có thể khiến một con voi lớn chết ngay lập tức.

"Bên kia có một thi thể." Shirley Dương phát hiện cách đó không xa, trên mặt đất có một người đang nằm, vỗ vai Bố Phương, nhắc nhở.

"Tổng cộng có bốn thi thể." Bố Phương theo phản xạ nói ra.

"À, nhóm trộm mộ này tổng cộng chỉ có bốn người." Shirley Dương nói, một chân đá văng khẩu súng trên tay thi thể trước mặt, nhặt lên xem, phát hiện là hàng sản xuất của Liên Xô, chắc chắn bốn người này là nhóm trộm mộ người nước ngoài mà An Lập Mãn đã dẫn vào.

"Shirley Dương, cô quay về với mọi người trước đi." Bố Phương nhẹ nhàng đẩy Shirley Dương, ra hiệu cho cô rời đi.

"Tại sao?" Shirley Dương hỏi.

"Trong những thi thể này có rắn độc." Bố Phương trả lời.

"Ặc." Nghe vậy, Shirley Dương sững sờ, nói: "Hai chúng ta cùng đi." "Cô đi trước đi." Bố Phương nói.

Hắn còn muốn nâng cấp huyết mạch của rắn lửa nữa mà.

"Thôi được." "Cậu cẩn thận một chút." Shirley Dương nói xong, đi về phía vị trí mà giáo sư Trần và những người khác đang đứng, cứ đi vài bước lại quay đầu nhìn Bố Phương một cái, tò mò rốt cuộc hắn muốn làm gì.

"Bốp!" Bố Phương đi đến trước một thi thể, một chân đá văng bình nước trong tay hắn.

Chương 169

Hắn nhớ, trong nguyên tác, trong cơ thể của người nước ngoài cầm bình nước này có một con rắn lửa, chỉ cần tạo ra tiếng động, rắn lửa sẽ từ trong thi thể bò ra.

Chẳng mấy chốc, một con rắn nhỏ toàn thân đỏ rực, trên đầu có một cái 'mào', từ trong thi thể chui ra.

"Xì xì." Con rắn lửa nhìn chằm chằm Bố Phương, phát ra tiếng kêu xì xì.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện rắn lửa, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Rắn lửa, đẹp thật." "Đinh." "Ký chủ khen rắn lửa một câu, điểm nâng cấp huyết mạch +70." "Rắn lửa xấu thật." "Đinh." "Ký chủ mắng rắn lửa một câu, điểm nâng cấp huyết mạch +60." "Điểm nâng cấp huyết mạch lớn hơn 100, có nâng cấp huyết mạch của rắn lửa không?" "Nâng cấp!" "Nâng cấp thất bại, đối phương từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!" "Con rắn này, không muốn biến thành rồng sao?" Bố Phương nhìn rắn lửa nói.

"Xì xì!" Rắn lửa nhìn Bố Phương, đột nhiên há miệng, lao tới cắn.

"Xoẹt!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Bố Phương tay phải rút Hắc Kim Cổ Đao, ra đao cực nhanh, một đao chém về phía rắn lửa, trực tiếp chém thân rắn thành hai nửa.

"Phập!" Ngay sau đó, Bố Phương một đao chém đầu rắn lửa thành hai mảnh.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt rắn lửa, điểm nâng cấp huyết mạch +500!" "Bố Phương, cậu không sao chứ?" Vương Bàn Tử và Hồ Bát

Nhất cầm súng chạy tới, lo lắng Bố Phương bị rắn độc cắn chết.

"Tôi không sao." "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi thôi." Bố Phương vừa nói xong, vô tình nhìn về phía các thi thể, phát hiện từ trong bốn thi thể, từng con rắn lửa chui ra, tổng cộng có khoảng mười ba con.

"Xem ra chúng ta tạm thời không đi được rồi." Nhiều rắn lửa thế này, tấn công tôi từ bốn phương tám hướng, tôi chạy cũng không thoát." "Kệ đi, liều mạng với chúng nó, giết được con rắn lửa nào hay con đó." Vương Bàn Tử nói xong, cầm súng tiểu liên bắn quét về phía đám rắn lửa.

"Pằng pằng pằng." Tiếng súng vang lên, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất điên cuồng xả đạn vào lũ rắn lửa.

"Lão Hồ, mau chạy đi." Vương Bàn Tử phát hiện đám rắn lửa này bắn không chết, vội hét lớn.

"Không cần chạy." "Tôi sẽ để tiểu đệ của mình ra dọn dẹp đám rắn lửa này." Bố Phương nói xong, nhìn về một phía tối đen như mực: "Hỏa Biều Trùng, ra đây tiêu diệt đám rắn lửa." "Chủ nhân." Hỏa Biều Trùng bay ra, trực tiếp sử dụng năng lực Nghiệp Hỏa, thiêu sống hơn chục con rắn lửa.

"Bố Phương, người tí hon bay trên trời kia cũng ở đây à?" Vương Bàn Tử nhớ nó từng xuất hiện ở Côn Luân Băng Sơn, liền nhìn Bố Phương hỏi.

"Vẫn luôn ở đây." Bố Phương đáp.

Không chỉ Hỏa Biều Trùng, mà Bạch Thái, Hương Qua, Trư Kiểm Biên Bức Dã Trư Vương, Báo Tử, đều đang ẩn nấp trong bóng tối, có thể gọi ra bất cứ lúc nào.

"Được rồi Hỏa Biều Trùng, tiếp tục trốn trong bóng tối đi." Sau

khi đám rắn lửa bị tiêu diệt, Bố Phương phất tay, ra hiệu cho Hỏa Biều Trùng rời đi.

"Vâng, thưa chủ nhân." Hỏa Biều Trùng gật đầu, xoay người bay vào chỗ tối.

Thực ra hắn có thể tự mình tiêu diệt đám rắn lửa này, nhưng suy nghĩ kỹ lại, hắn thấy để Hỏa Biều Trùng ra tay, dùng lửa thiêu chết chúng vừa tiết kiệm sức lực lại tiết kiệm thời gian.

"Đi theo tôi." Bố Phương nhìn Hồ Bát Nhất đang ngẩn người nói.

"Được." Hồ Bát Nhất hoàn hồn, cùng Bố Phương và Bàn Tử đi về phía đám đông.

"Ba người, có sao không?" Giáo sư Trần có chút lo lắng hỏi.

"Không sao." "Nơi này không nên ở lâu." "Mọi người đi theo tôi." Bố Phương nói xong, dẫn mọi người nhanh chóng rời đi.

Trong nguyên tác, Hảo Ái Quốc đã bị rắn lửa cắn chết, giáo sư Trần đau lòng đến ngất đi, nếu không có Bố Phương xuất hiện, Hảo Ái Quốc đã chết rồi.

Đi một lúc lâu, một vầng mặt trời đỏ rực từ từ xuất hiện trên đường chân trời của sa mạc mênh mông, dưới ánh sáng vàng óng, đường nét của một di chỉ thành phố cổ kính hùng vĩ dần dần hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người.

"Cuối cùng tôi cũng tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt rồi." Tuyết Lỵ Dương cầm một tấm ảnh, phát hiện di chỉ thành phố ở xa giống hệt trong ảnh, nước mắt lưng tròng nói.

"Thành phố hoành tráng thật, không hổ là nước Tinh Tuyệt." Giáo sư Trần nhìn di chỉ thành phố, cảm thán.

"Vào trong thôi." "Tôi không đi đâu." An Lực Mãn nói với mọi

người.

“Lão gia tử, không vào cùng chúng tôi sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Vào trong sẽ mạo phạm thần linh.” “Tôi không đi đâu.” An Lực Mãn nói.

“Được thôi.” “Không vào cũng được, ở ngoài đợi chúng tôi.” Bố Phương thấy An Lực Mãn kiên quyết không vào thành cổ Tinh Tuyệt.

“Ừm.” An Lực Mãn gật đầu.

“Bố Phương, chúng ta đều vào thành cổ Tinh Tuyệt, An Lực Mãn có chạy mất không?” Bàn Tử đi đến bên cạnh Bố Phương, nhỏ giọng hỏi.

“Không đâu.” “Số đô la Mỹ mà Tuyết Lỵ Dương hứa cho ông ta còn chưa đưa mà.” Bố Phương nói.

Nếu An Lực Mãn thật sự rời đi, hắn sẽ không tặng cho đối phương búp bê bơm hơi nữa.

Trong nguyên tác, An Lực Mãn không dẫn lạc đà đi, mà cùng chúng đợi Hồ Bát Nhất và những người khác từ trong thành cổ Tinh Tuyệt ra.

“Lão gia tử, chúng tôi vào đây.” Bố Phương nói: “Chúng tôi sẽ ra nhanh thôi.” “Vào đi.” An Lực Mãn nói.

Chương 170

“Mọi người theo tôi.” Bố Phương nói xong, dẫn theo Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và cả đoàn tiến vào thành cổ.

Trên đường đi, chỉ có cát mịn và đá vụn.

“Thành phố này, khắp nơi đều bị phá hoại, có ai biết chuyện gì đã xảy ra không?” Diệp Y Tâm nhìn những ngôi nhà tinh xảo từng tòa một, tò mò hỏi.

“Thành phố này bị liên quân công phá, nhưng khi chiến tranh gần kết thúc, lại bị sa mạc đen chôn vùi tất cả.” Tuyết Lỵ Dương lên tiếng giải thích.

“Ồ.” Diệp Y Tâm gật gù, ra vẻ đã hiểu.

“Bên dưới chắc chắn có bảo bối.” Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử chỉ xuống chân, quả quyết nói.

“Cậu nói không sai, bên dưới có vô số vàng bạc châu báu.” Bố Phương tiếp lời.

Vô số vàng bạc châu báu?

Nghe vậy, Vương Bàn Tử cười toe toét, cảm thấy chuyến này không đi vô ích.

“Mọi người có lẽ không biết, mấy ngày nay, tôi lại liên tục mơ thấy giấc mơ kỳ lạ đó, trong mơ có một cái hang đen ngòm, miệng hang treo một cỗ quan tài.” Tuyết Lỵ Dương không nhịn được nói ra.

“Nó có thật đấy.” Bố Phương đáp lại.

“Trước khi nhìn thấy, tôi không dám chắc giấc mơ đó là thật hay giả.” Tuyết Lỵ Dương cảm thấy Bố Phương đang nói bừa.

“Tôi khát quá.” “Nếu không uống nước nữa, tôi sẽ chết mất.” Lúc này, Tát Đế Bằng lên tiếng.

“Tiểu Tát, đừng lo không có nước uống, bên dưới thần điện của thành cổ Tinh Tuyệt đều có giếng nước.” Giáo sư Trần an ủi.

“Hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy thần điện.” Tát Đế Bằng nói.

“Giáo sư, trong thành cổ nhiều kiến trúc như vậy, rốt cuộc bên dưới kiến trúc nào có thần điện?” Sở Kiếm hỏi.

“Cái này tôi không nhìn ra được.” Giáo sư Trần lắc đầu.

“Mọi người xem, tảng đá trên đỉnh tháp kia, rất giống một con mắt.” Hồ Bát Nhất chỉ về phía xa, một tòa tháp cao, rồi chỉ vào tảng đá giống con mắt trên đó.

“Lão Hồ, cậu bị ảo giác rồi phải không?” “Sao tôi không thấy gì?” Vương Bàn Tử nhìn theo hướng tay Hồ Bát Nhất chỉ, không phát hiện tảng đá hình con mắt trên tháp.

“Mọi người không cần nhìn nữa đâu.” “Trên tháp đá đó thật sự có một tảng đá hình con mắt.” Bố Phương lên tiếng.

“Tôi không tin.” Mọi người đều lắc đầu.

“Nếu không tin, thì theo tôi.” Bố Phương dẫn mọi người đi lên một con dốc cao.

“Thật này!” Mọi người lên đến chỗ cao, nhìn về phía tháp đá xa xa, tập trung nhìn kỹ, phát hiện tảng đá trên đỉnh tháp được đặt khảm vào dãy núi Zagros bị gãy phía sau, quả thật giống như một con mắt khổng lồ.

“Bên dưới tháp đá, có lẽ là lăng mộ của thành cổ Tinh Tuyệt.” Hồ Bát Nhất trước đó đã xem bích họa trong mộ Cổ Mặc vương tử, sau

khi phân tích nhiều lần, phỏng đoán.

Lời của cậu ta vừa dứt, giọng của Bố Phương vang lên, "Mọi người nhìn xuống chân đi." Mọi người cúi đầu nhìn, phát hiện những bậc thang bị cát vàng chôn vùi dưới chân.

"Lối vào thần điện ở phía trên." Giáo sư Trần chỉ tay lên trên, vui mừng khôn xiết.

"Chính xác." Bố Phương thừa nhận, dẫn cả đoàn đi lên, vượt qua một cồn cát nhỏ, vô cùng thuận lợi tiến vào thần điện Tinh Tuyệt đã bị phong trần từ lâu.

Bên trong thần điện âm u.

Vài cây cột đá điêu khắc sống động như thật đứng sừng sững hai bên.

"Như mọi người đã thấy, vị trí đặt những pho tượng sống động này không phải ngẫu nhiên, ví dụ như voi và bò, so với bò thì voi quý giá hơn, nên bò đặt ở cuối, voi đặt ở phía trước, cứ thế suy ra, những thứ quan trọng sẽ được xếp ở phía trước." Bố Phương thấy mọi người đang nghiên cứu các pho tượng, không nhịn được lên tiếng.

"Nhưng mà Bố Phương, vị trí đáng lẽ phải đặt cột đá điêu khắc tượng trưng cho địa vị cao nhất, sao lại trống không thế này?" Diệp Y Tâm nghi hoặc hỏi.

Giáo sư Trần và những người khác đều đổ dồn ánh mắt về phía Bố Phương.

"Bởi vì nơi này là một không gian hư số, khoảng trống mà các người thấy thực ra đại diện cho một không gian vị trí, con mắt của Tinh Tuyệt nữ vương thực chất đang kiểm soát không gian này." Bố Phương trả lời.

"Là giả thuyết của cậu à?" Giáo sư Trần hỏi.

“Đúng, là giả thuyết của tôi.” Bố Phương gật đầu.

“Giả thuyết này rất có lý.” Giáo sư Trần cười nói.

“Mọi người mau nhìn kìa, trên bệ đá phía trước, có một con mắt khổng lồ được đặt ở đó.” Vương Bàn Tử nhìn quanh thần điện một vòng, phát hiện ở phía chính bắc có một bệ đá, trên đó có một viên châu màu trắng.

“Ngọc thạch Vô Giới thiên tạo!” Mọi người đến gần xem, giáo sư Trần kích động nói.

Chương 171

“Nói cách khác, viên ngọc thạch này là bảo vật vô giá?” Vương Bàn Tử nhìn giáo sư Trần hỏi.

“Đúng, là bảo vật vô giá.” Giáo sư Trần khẳng định.

“Hít!” Nghe vậy, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, trong lòng vô cùng kích động, nhưng bây giờ phải nhịn, vì giáo sư Trần và đội khảo cổ quốc gia đang ở đây.

Nếu tự ý động vào ngọc thạch Vô Giới, giáo sư Trần nhất định sẽ rất tức giận và lên tiếng trách mắng.

“Giáo sư xem, phía trên thần điện có một đồ đằng hình con mắt khổng lồ.” Diệp Y Tâm vô tình chiếu đèn pin lên trên, phát hiện một đồ đằng con mắt khổng lồ.

“Đồ đằng của tộc Quỷ Động Mắt.” Giáo sư Trần liếc mắt một cái đã nhận ra, tiếp đó, ông thao thao bất tuyệt kể về truyền thuyết của nước Tinh Tuyệt.

“Nhổ không ra à.” Vương Bàn Tử tham tiền nhân lúc giáo sư Trần và các thành viên đội khảo cổ đang nhìn đồ đằng con mắt phía trên, lén dùng sức muốn nhổ viên ngọc thạch ra khỏi bệ đá, nhưng dù dùng sức thế nào cũng không nhổ ra được.

Cảm giác như có người dùng đinh cố định viên ngọc thạch và bệ đá lại với nhau.

“Bố Phương, giúp một tay.” Vương Bàn Tử khẽ nói với Bố Phương.

Không ngờ lại bị Tuyết Lỵ Dương nghe thấy.

“Bàn Tử, không được động lung tung.” Tuyết Lỵ Dương quay đầu

lại, thấy Vương Bàn Tử hai tay ôm viên ngọc thạch nhỏ hơn quả bóng rổ một chút, lạnh lùng nói.

"Bàn Tử, cậu làm gì vậy!" Giáo sư Trần cũng quay đầu lại, phát hiện Vương Bàn Tử đang nhổ ngọc thạch, vô cùng tức giận, nói: "Ngọc thạch là văn vật vô cùng quý giá, đừng làm hỏng nó." "Tôi không nhổ, tôi đang nghiên cứu thôi." Vương Bàn Tử vội vàng giải thích.

"Tôi đã thấy cậu đang nhổ ngọc thạch rồi, còn chối cãi, tưởng tôi mù à?" Giáo sư Trần hỏi.

"Mấy năm nay, đúng là mù rồi." Vương Bàn Tử thuận thế nói tiếp.

Giáo sư Trần: "…" "Bàn Tử, cậu nói gì vậy." Hồ Bát Nhất đưa tay đẩy Bàn Tử ra, không cho cậu ta chạm vào ngọc thạch.

Thực ra cậu ta cũng muốn lấy viên ngọc, nhưng đáng tiếc có quá nhiều người của đội quốc gia ở đây, không thể để lộ thân phận kẻ trộm mộ.

"Giáo sư, đừng để trong lòng, Bàn Tử là người thẳng tính, quen rồi sẽ ổn thôi." Bố Phương lên tiếng.

"Ừm." Giáo sư Trần gật đầu.

"Bố Phương, ngọc thạch trên bệ đá không nhổ ra được à?" Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Bố Phương, nhỏ giọng hỏi.

"Lát nữa cậu sẽ biết." Bố Phương đáp.

Hắn biết, viên ngọc thạch này chỉ có thể nhổ ra khi đặt miếng ngọc gia truyền của Vương Bàn Tử vào rãnh hình bảy cạnh trên đó.

Nhưng, nếu nhổ ngọc thạch ra, một con rắn lửa sẽ chui ra từ cái lỗ bên dưới.

Ngoài ra, việc di chuyển ngọc thạch cũng sẽ kích hoạt cơ quan của

đồ đằng con mắt phía trên, một đàn rắn lửa sẽ rơi xuống.

Bố Phương thầm cảm thán, người thiết kế cơ quan này đúng là thiên tài.

"Trên ngọc thạch có một cái rãnh, hình bảy cạnh, giống hệt miếng ngọc gia truyền của Vương Bàn Tử." Tuyết Lỵ Dương quan sát kỹ viên ngọc, phát hiện một cái rãnh hình bảy cạnh.

Sở dĩ cô biết cái rãnh này giống miếng ngọc gia truyền của Vương Bàn Tử là vì hôm ở Bắc Bình, khi ba người Bố Phương gia nhập đội khảo cổ, cô đã hỏi Bàn Tử miếng ngọc đó để xem, bây giờ nhớ lại, mọi thứ vẫn rõ như in.

"Bàn Tử, đưa miếng ngọc gia truyền của cậu cho tôi." Hồ Bát Nhất nghe vậy, bảo Bàn Tử đưa miếng ngọc ra.

"Chờ chút." Vương Bàn Tử đi lên bệ đá, lấy miếng ngọc gia truyền ra, đưa cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhận miếng ngọc, đặt vào rãnh trên ngọc thạch, quả không ngoài dự đoán, hai thứ khớp với nhau một cách hoàn hảo.

"Bàn Tử, có thể cho tôi biết, miếng ngọc này cậu lấy từ đâu không?" Tuyết Lỵ Dương không nhịn được tò mò hỏi.

"Năm đó tôi đi tiễu phỉ…" Vương Bàn Tử định nói tiếp thì bị Hồ Bát Nhất cắt ngang.

"Nói thật đi." Hồ Bát Nhất bực bội nói.

"Bố tôi năm đó cùng đồng đội đi tiễu phỉ, thu được chiến lợi phẩm." Vương Bàn Tử giải thích đơn giản.

"Hóa ra là do tiễu phỉ mà có, lúc ở Bắc Bình, tôi còn thật sự tin là cậu tiễu phỉ mà có đấy." Giáo sư Trần có chút dở khóc dở cười.

Lúc đó, Tuyết Lỵ Dương hỏi Vương Bàn Tử có tuyệt kỹ gì,

Vương Bàn Tử lấy miếng ngọc gia truyền ra, khoác lác là do tiễu phỉ mà có, bây giờ nghe đối phương nói thật mới biết, miếng ngọc gia truyền của Bàn Tử là do bố cậu ta tiễu phỉ mà có, chứ không phải cậu ta.

"Ha ha ha ha ha." "Miếng ngọc này thuộc về tôi rồi." Đột nhiên.

Vương Bàn Tử hai tay ôm lấy miếng ngọc, nhổ nó ra, rồi ôm ngọc thạch Vô Giới chạy xuống dưới bệ đá.

"Bàn Tử, mau đặt lại chỗ cũ, đó là ngọc thạch Vô Giới đấy." Giáo sư Trần lên tiếng khuyên can.

Chương 172

“Ngọc thạch là của Bàn Tử tôi.” “Vừa rồi mọi người cũng thấy rồi, ngọc thạch và miếng ngọc gia truyền của tôi khớp nhau hoàn hảo.” Vương Bàn Tử ôm chặt ngọc thạch, không muốn trả lại.

Ngọc thạch đã là vật trong túi hắn, có chết hắn cũng không giao ra.

“Bàn Tử, trên ngọc thạch có viết tên cậu không?” Hồ Bát Nhất không nhìn nổi nữa, đi tới, giật lấy viên ngọc từ tay Vương Bàn Tử, đang định đặt nó lại bệ đá thì một con rắn lửa đột nhiên từ một cái lỗ trên bệ đá lao ra.

“Pằng pằng pằng.” Vương Bàn Tử cầm súng tiểu liên, điên cuồng xả đạn vào con rắn lửa, nhưng trong lúc hoảng loạn, lại bắn vỡ viên ngọc trên tay Hồ Bát Nhất.

“Choang!” Hồ Bát Nhất giật mình buông tay, viên ngọc rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh.

“Bàn Tử, bình tĩnh lại, đạn suýt nữa bắn trúng tôi rồi.” Hồ Bát Nhất vẫn còn sợ hãi nói.

“Tôi…” “A a a a a a!

Ngọc thạch Vô Giới của tôi!” Vương Bàn Tử nhìn mình cầm súng, đạn bắn trúng ngọc thạch, khiến nó vỡ tan tành, đau lòng gào thét.

“Bàn Tử cẩn thận!” Hồ Bát Nhất thấy con rắn lửa bò lên cổ Vương Bàn Tử, mở miệng định cắn vào cổ cậu ta, vội hét lên.

Cậu ta tưởng Vương Bàn Tử sẽ chết dưới miệng rắn độc, nhưng không ngờ.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một bàn tay hữu nghị đột

nhiên vươn ra, nắm chặt vào thất thốn của con rắn lửa.

"Đinh!" "Ký chủ kích hoạt cơ hội nâng cấp huyết mạch Hỏa Xà!" "Có nâng cấp không?" "Nâng cấp!" Bố Phương nắm chặt thất thốn của con rắn lửa, sợ nó quay đầu lại cắn một miếng.

"Nâng cấp thành công!" "Huyết mạch Hỏa Xà nâng cấp thành Yêu Vương Thần Huyết!" "Thiên phú, một đòn chí mạng!" "Tốt quá rồi." Nghe hệ thống thông báo, Bố Phương trực tiếp ném con rắn lửa xuống đất.

"A!" Diệp Y Tâm thấy Bố Phương ném con rắn xuống chân mình, sợ hãi hét lên một tiếng thất thanh.

"Diệp Y Tâm, đừng sợ, con rắn lửa đã trở thành bạn của tôi rồi." Bố Phương gượng cười nói.

"Hả?" Nghe vậy, Diệp Y Tâm há hốc miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

"Bố Phương, cảm ơn cậu đã cứu tôi." Vương Bàn Tử cảm kích nói.

Nếu không có Bố Phương, e là cậu ta đã bị rắn độc cắn chết.

"Không có gì." Bố Phương cười nói.

Hắn biết, Vương Bàn Tử trong nguyên tác phúc lớn mạng lớn, chết thế nào cũng không chết được.

"Bố Phương, con rắn lửa thật sự trở thành bạn của cậu rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương nhìn con rắn lửa bò dưới chân Bố Phương, kinh ngạc nói.

"Thật mà." "Nó là bạn của tôi rồi." Bố Phương cười nói: "Ai không tin, có thể hỏi nó." "Rắn lửa có thể hiểu tiếng người sao?" Sở Kiếm nói.

"Đúng vậy." Bố Phương gật đầu.

“Ngươi có phải là bạn của Bố Phương không?” Sở Kiếm nhìn con rắn lửa, cẩn thận hỏi.

Chỉ thấy con rắn lửa ngẩng đầu gật gật.

“Hít.” Mọi người thấy cảnh này, đều hít một hơi khí lạnh, con rắn lửa lại có thể hiểu tiếng người, thật khiến người ta khó tin.

Chuyện này mà đồn ra ngoài, e là không ai tin.

“Ngọc thạch của tôi!” “Hu hu hu!” Vương Bàn Tử quỳ trước đống ngọc vỡ, hai tay nâng những mảnh vụn, giả vờ khóc lóc: “Đều tại tôi không tốt, đã nổ súng bắn vỡ nó.” “Ngọc vỡ tôi cũng có phần, nhưng tội này tôi không gánh, Bàn Tử gánh.” Hồ Bát Nhất thẳng thắn nói.

“Ngọc thạch Vô Giới, cứ thế mà mất rồi.” Giáo sư Trần trong lòng cũng có chút buồn bã.

Trong lúc mọi người đang tiếc nuối cho viên ngọc thạch.

Đồ đằng con mắt phía trên thần điện đột nhiên sáng lên ánh sáng đỏ.

Mọi người bất giác cùng nhìn lên, chỉ thấy đồ đằng bắt đầu dao động, sau đó một đàn rắn lửa rơi xuống, khoảng sáu trăm đến một nghìn con.

“Lão Hồ, nổ súng!” Vương Bàn Tử sợ hãi vớ lấy khẩu tiểu liên trên mặt đất.

“Bắn!” Hồ Bát Nhất nghiến răng, cầm súng tiểu liên điên cuồng xả đạn.

“Nhiều rắn lửa thế này, tôi chết ở đây mất.” Hảo Ái Quốc mặt mày tuyệt vọng.

“Giáo sư, nếu bây giờ chúng ta… có thể chạy thoát không?” Sở Kiếm nhìn giáo sư Trần hỏi.

“Loại rắn độc này tốc độ rất nhanh, chúng ta không chạy thoát được đâu, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ chết.

Chưa thấy được quan quách của Tinh Tuyệt nữ vương, tôi thật sự không cam tâm.” Giáo sư Trần nói.

Chương 173

“Bố Phương, dùng máu của cậu dọa lui chúng đi.” Tuyết Lỵ Dương trong lúc cấp bách nghĩ ra một cách.

“Máu của tôi rất quý, không phải vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ không lấy máu ra đâu.” Bố Phương nói xong, cúi người xuống, xoa đầu con rắn lửa: “Bảo bạn bè của ngươi lui đi.” “Xì xì.” Con rắn lửa gật đầu, hướng về phía mấy trăm con rắn lửa khác, phát ra tiếng kêu xì xì.

Đám rắn lửa sững sờ, nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của con rắn dưới chân Bố Phương, chúng liền rút lui như thủy triều.

“Chạy rồi?” Vương Bàn Tử hạ súng tiểu liên xuống, vẻ mặt kinh ngạc.

“Lại là do bạn của Bố Phương bảo chúng đi.” Hồ Bát Nhất nhìn con rắn lửa dưới chân Bố Phương, quả quyết nói.

“Bố Phương, cậu lợi hại thật.” Nghe lời Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Bố Phương.

“Bố Phương, cậu giỏi lắm, lại một lần nữa cứu mọi người.” Tuyết Lỵ Dương cười nói.

“Cảm ơn lời khen.” Bố Phương nói.

“Bố Phương, tôi cuối cùng cũng nhìn ra rồi, cậu là thần.” Giáo sư Trần quả quyết nói.

“Giáo sư Trần, lời của ông có hơi quá rồi, tôi thật sự không phải thần, tôi cũng là người giống như ông thôi.” Bố Phương lên tiếng giải thích.

“Tôi không quan tâm, trong mắt tôi cậu là thần.” Giáo sư Trần nói.

“Được rồi, tùy ông.” Bố Phương cười nói.

“Nhìn bệ đá kìa, tôi phát hiện nó cao hơn lúc nãy một chút, chắc là sau khi cơ quan được khởi động, nó đã nâng lên.” Tuyết Lỵ Dương chỉ vào bệ đá.

“Bệ đá này có thể xoay được.” Bố Phương nói xong, liền đi lên.

Hắn biết, chỉ cần xoay bệ đá này, một lối đi bí mật dẫn xuống lòng đất sẽ được mở ra.

“Bệ đá này xoay thế nào đây?” Vương Bàn Tử nhìn bệ đá nói.

“Bệ đá này có thể xoay được, chỉ cần dùng sức là có thể xoay.

Nếu xoay sai, tất cả cơ quan trong thần điện sẽ được kích hoạt, lúc đó, chúng ta có thể sẽ chết hết ở đây.” Hồ Bát Nhất nói.

“Đội trưởng Bố, đừng xoay nữa.” “Nếu xoay sai, cơ quan kích hoạt, chúng ta sẽ chết hết ở trong này.” Hảo Ái Quốc thấy hai tay Bố Phương đã nắm lấy bệ đá, vội vàng lên tiếng khuyên can.

Giáo sư Trần nhìn ra, Hảo Ái Quốc vô cùng sợ chết.

“Mọi người đừng lo, lúc nãy khi vào, tôi đã nghiên cứu vị trí của mười sáu cây cột đá, đã suy ra được phương pháp xoay bệ đá rồi.” Bố Phương nói với mọi người.

Nghe vậy, Hảo Ái Quốc im lặng.

“Đội trưởng Bố, xoay đi.” Giáo sư Trần lên tiếng.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu, xoay bệ đá.

“Cà cà cà.” Bố Phương xoay bệ đá sang trái năm lần, rồi lại xoay sang phải.

Mọi người nhìn Bố Phương thu tay lại, đều thót tim.

Đại điện chìm trong im lặng, chỉ nghe thấy tiếng tim đập của mọi

người.

Vài giây sau, tiếng "ầm ầm ầm" vang lên, gạch nền chính giữa đại điện đều lún xuống thành một cầu thang, lối đi bí mật dẫn xuống lòng đất đã được mở ra thành công.

"Phù." Giáo sư Trần và những người khác nhìn lối đi bí mật được mở ra, đều thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

"Lối đi bí mật này dẫn đến đâu?" "Dẫn đến âm gian?

Dẫn đến một thế giới khác?

Bên dưới có người ngoài hành tinh không?" Tát Đế Bằng nhìn xuống lòng đất tối om, tò mò.

"Câm miệng đi." Vương Bàn Tử bực bội nói.

Tát Đế Bằng: "…" "Bố Phương, bên dưới có nguy hiểm không?" Giáo sư Trần có chút căng thẳng hỏi.

"Vô cùng nguy hiểm." Bố Phương không nói dối.

Đi xuống theo lối đi bí mật này, cứ đi thẳng về phía trước, sẽ thấy một cái hang đen ngòm sâu không thấy đáy.

Cái hang cụ thể sâu bao nhiêu, không ai biết.

Quan quách của Tinh Tuyệt nữ vương ở phía trên hang động, trên quan quách có Thi Hương Ma Vu đáng sợ.

Chương 174

Đối với người sợ độ cao như Vương Bàn Tử, điều này vô cùng đáng sợ.

“Bố Phương, cậu nói bên dưới rất nguy hiểm, là đang dọa tôi phải không?” Sở Kiếm hỏi.

“Tôi không dọa cậu, tôi nói thật đấy, không tin thì theo tôi xuống.” Bố Phương cầm đèn pin, đi xuống bậc thang một cách quen thuộc như đi cầu thang nhà mình.

“Mọi người theo kịp.” Hồ Bát Nhất gọi mọi người một tiếng, cầm đèn pin đi theo sau Bố Phương.

Tuyết Lỵ Dương cũng không do dự, đi theo xuống.

Những người phía sau chần chừ một lúc, quyết định đi xuống xem rốt cuộc có gì.

“Anh Bố, em sợ quá.” Diệp Y Tâm đi xuống theo lối đi, trong lòng vô cùng bất an.

“Đi sau lưng tôi.” Bố Phương dừng lại, nhìn Diệp Y Tâm đang đi cuối đội nói.

Diệp Y Tâm nghe vậy, nhanh chóng đi đến bên cạnh Bố Phương, không còn sợ hãi như vậy nữa.

“Các vị, hút điếu thuốc cho đỡ sợ.” Bố Phương lấy ra một bao thuốc lá, đưa cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Trần và những người khác.

Mọi người đều hai tay nhận lấy, châm lửa, hút thuốc.

Bố Phương dẫn mọi người, từng bước một đi xuống cầu thang

đá, tiến vào lối đi bí mật tối tăm.

Rất nhanh, sau khi đi được một đoạn.

Mọi người cuối cùng cũng đến được bờ của một con sông ngầm dưới lòng đất.

"Nước, nước." Sở Kiếm kích động lao xuống nước.

"Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có thể giải khát." Những người đang khát khô cổ lập tức ngồi xổm bên bờ sông, uống nước.

Sau khi uống nước xong, mọi người đều đồng loạt ngồi nghỉ ngơi bên cạnh.

"Đối diện bờ sông có một cánh cửa Thiên Kim Hạp Môn, đã bị mở ra, có người đã vào trong." Bố Phương ngồi trên một tảng đá, nhìn cánh cửa đá cổ xưa đối diện bờ sông.

"Bố Phương, nước có sâu không, chúng ta có cần bơi qua xem không?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"Không cần, trong nước có một cây cầu đá ngầm, cứ cách nửa mét lại có một tảng đá, chúng ta có thể bước lên đó đi qua." Bố Phương ném điếu thuốc trong tay, đứng dậy, cầm đèn pin đi dọc bờ sông xem xét.

Rất nhanh, hắn phát hiện dưới nước có một cây cầu đá ngầm nối liền hai bờ sông.

Nhớ lại, trong nguyên tác, Vương Bàn Tử ở nơi này, đã phát hiện trong nước một đồng tiền vàng được làm bằng vàng ròng.

Không lâu sau, Bố Phương thấy trong nước có một đồng tiền vàng, liền cúi người, thò tay xuống nước nhặt lên, rồi cất vào túi quần.

"Bố Phương, cậu đang làm gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương nhíu mày

hỏi.

“Tôi đang mò cá, có chuyện gì sao?” Bố Phương hỏi.

“Không có gì.” Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, cô không tin lời nói vớ vẩn của Bố Phương.

“Trong nước có cá à?” Nghe lời Bố Phương, Vương Bàn Tử cầm đèn pin chiếu xuống nước, chiếu khắp nơi đều không thấy cá, nghi ngờ Bố Phương đang lừa mình.

“Bố Phương, đi cùng tôi đến cửa Thiên Kim Hạp Môn kia xem.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Được.” Bố Phương đáp một tiếng, bước lên cầu đá ngầm, đi qua.

“Trên cửa đá có dấu vết bị thuốc nổ phá, tôi nghĩ là do nhóm người của cha tôi làm, bên trong có khả năng là mộ huyệt của Tinh Tuyệt nữ vương.” Tuyết Lỵ Dương chỉ vào bên trong cánh cửa đá đen ngòm.

“Cô nói đúng, bên trong là mộ huyệt của Tinh Tuyệt nữ vương.” Bố Phương khẳng định.

“Lão Hồ, Bàn Tử, có thể qua được rồi.” Bố Phương nhìn cả đoàn người bên kia sông nói.

“Ừm.” Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, cầm súng, cẩn thận bước lên cầu đá ngầm.

“Bố Phương, hai chúng ta vào xem trước, nếu không có nguy hiểm thì ra ngoài, dẫn mọi người vào.” Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

“Không cần đâu, vào cùng nhau đi.” Bố Phương trả lời.

“Được thôi.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

“Tôi đi đầu, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử yểm trợ phía sau.” Bố Phương đứng trước mặt mọi người, lên tiếng.

“Không vấn đề.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh.

Chương 175

"Soạt!" Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, tay phải cầm thanh đao sắc bén, tay trái cầm đèn pin, cúi người đi qua cửa Thiên Kim Hạp Môn.

Bên trong động huyệt tối đen.

Bố Phương dẫn mọi người cẩn thận tiến về phía trước, nhưng mộ đạo dường như đi mãi không hết.

"Chúng ta đi được gần hai mươi phút rồi phải không, sao vẫn chưa đến nơi?" Vương Bàn Tử nhiều lời không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Bàn Tử, không cần vội, châu báu ở bên trong, không chạy đi đâu được đâu." Bố Phương đáp.

"Được thôi." Nghe vậy, Vương Bàn Tử mỉm cười.

"Bố Phương, cậu và Bàn Tử cùng lão Hồ không phải là đi trộm mộ chứ?" Tuyết Lỵ Dương đi sau Bố Phương, chất vấn.

"Vậy không lẽ không phải là trộm mộ?" Bố Phương liếc nhìn ngực Tuyết Lỵ Dương cười nói.

Hắn biết, Tuyết Lỵ Dương đeo một tấm Mạc Kim Phù trên cổ, tấm Mạc Kim Phù của cô màu vàng, là hàng thật.

Tấm Mạc Kim Phù mà Đại Kim Nha tặng cho hắn, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là hàng giả.

"Tôi không trộm mộ." Tuyết Lỵ Dương theo phản xạ che ngực, thẳng thắn nói.

"Cô biết Mạc Kim Phù không?" Bố Phương cười hỏi.

“Đương nhiên biết.” “Ông ngoại tôi tặng tôi một tấm Mạc Kim Phù, có thể trừ tà, nên tôi luôn đeo nó.” Tuyết Lỵ Dương trả lời.

“Cô có Mạc Kim Phù thật, là một Mô Kim Hiệu Úy, mà Mô Kim Hiệu Úy thì chuyên đi đổ đấu, cho nên, cô là một tên trộm mộ.” Bố Phương cười nói.

“Tuy tôi có Mạc Kim Phù, nhưng tôi sẽ không thừa nhận mình là một Mô Kim Hiệu Úy.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu, ánh mắt nhìn về phía trước, vì phía trước cửa động đã xuất hiện ánh sáng.

Rất nhanh.

Bố Phương dẫn mọi người đi đến cuối mộ đạo, nhưng con đường đã bị nổ đứt, không thể đi tiếp được nữa, đi nữa sẽ rơi xuống.

“Dưới cầu tối quá, đáng sợ quá.” Diệp Y Tâm nhìn xuống dưới cầu, căng thẳng nói.

“Em gái, đừng sợ, Bàn Tử anh sẽ bảo vệ em.” Vương Bàn Tử từ cuối đội đi lên đầu đội, vỗ ngực đảm bảo với Diệp Y Tâm.

“Em không cần anh bảo vệ, anh Bố sẽ bảo vệ em.” Diệp Y Tâm nói.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Vương Bàn Tử gật đầu, quan sát xung quanh.

“Xoẹt!” Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh cầu, ném một quả pháo sáng xuống, nhờ ánh lửa soi sáng, mọi người nhìn thấy dưới cầu có hàng vạn vàng bạc châu báu.

“Hít!” Nhìn thấy vàng bạc châu báu chất thành núi dưới cầu, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, không ngờ trong thành cổ Tinh Tuyệt lại có nhiều vàng bạc châu báu như vậy.

“Lão Hồ, thấy chưa, tôi nói đúng rồi nhé.” “Trong thành cổ Tinh Tuyệt, chắc chắn có vàng bạc châu báu.” Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, chỉ vào vô số vàng bạc châu báu dưới cầu.

“Nhiều thật.” “Nhiều đến mức dọa tôi sợ.” “Nhiều châu báu như vậy đặt ở đây, không lẽ bên trong còn có bảo bối quý giá hơn chúng?” Hồ Bát Nhất nhìn đống vàng bạc châu báu nói.

Nghe những lời sau đó của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử sững sờ, bên trong còn có bảo bối quý giá hơn những thứ này sao?

Hắn cảm thấy, chuyến này đi thật sự quá đúng đắn.

“Những món châu báu này, đều là bảo vật vô giá đấy!” Giáo sư Trần kích động nói.

“Giáo sư Trần, ngọc thạch là bảo vật vô giá, những thứ này cũng là bảo vật vô giá, không phải cứ thấy minh khí là đều nói là bảo vật vô giá chứ?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Tôi không lừa cậu, những thứ dưới đây đều là đồ vật từ hai nghìn năm trước, đặt ở hiện tại, tất cả đều trở thành bảo vật vô giá.” Giáo sư Trần nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử hô hấp có chút dồn dập.

Nếu có thể lấy được một đồng tiền vàng mang về, thì đúng là vui sướng tột cùng.

“Bàn Tử, đừng tin lời giáo sư Trần, ông ấy đang lừa cậu đấy.” Hồ Bát Nhất không tin vàng bạc châu báu dưới đó đều là bảo vật vô giá.

“Cũng có lý.” Vương Bàn Tử gật đầu.

“Tôi nghi ngờ bên dưới có cơ quan cạm bẫy, Bàn Tử, cậu có thể đảm bảo tuyệt đối không chạm vào những món vàng bạc châu báu này không?” Tuyết Lỵ Dương chỉ tay vào đống vàng bạc châu báu dưới

cầu, nhìn Vương Bàn Tử hỏi.

"Tôi dùng nhân cách của mình đảm bảo, tuyệt đối không chạm vào những thứ dưới đó!" Vương Bàn Tử nghiêm túc cam đoan.

Nghe lời Vương Bàn Tử, Bố Phương suýt nữa bật cười, Vương Bàn Tử mà không chạm vào vàng bạc châu báu dưới đó, thì bò cũng biết bay.

Chương 176

“Được rồi, Bàn Tử phải làm được đấy.” “Chúng ta cùng xuống dưới đi.” “Sở Kiếm, lấy thang xếp ra.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Vâng, chị Dương.” Sở Kiếm đặt ba lô xuống đất, kéo khóa, từ bên trong lấy ra một cái thang xếp.

“Tôi xuống trước.” Bố Phương cầm lấy cái thang xếp trong tay Sở Kiếm, đặt nó ngay ngắn, rồi là người đầu tiên leo xuống.

Tuyết Lỵ Dương và cả đoàn theo sát sau Bố Phương.

Rất nhanh.

Mọi người đã xuống đến nơi chất đống vàng bạc châu báu.

“Nhiều vàng quá.” “Nhiều châu báu quá.” Vương Bàn Tử tham tiền nhân lúc giáo sư Trần và cả đoàn không chú ý, nhét một chuỗi trân châu vào túi.

Nhưng lại bị giáo sư Trần nhìn thấy.

“Bàn Tử, cậu không nên làm vậy, mau đặt châu báu xuống.” Giáo sư Trần nói.

“Không đặt, chuỗi trân châu này dính vào tay tôi rồi.” Vương Bàn Tử lập tức đáp lại.

Nghe vậy, giáo sư Trần bất lực lắc đầu.

“Bàn Tử, đặt xuống!” Hồ Bát Nhất quát lên.

“Được rồi.” Nghe lời Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ném chuỗi trân châu lên đống châu báu.

“Vương Bàn Tử, sau này tôi sẽ không bao giờ tin lời cậu nữa.” Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

Trước khi xuống, Vương Bàn Tử đã dùng nhân cách của mình đảm bảo sẽ không chạm vào những món vàng bạc châu báu này, xuống được vài phút, đối phương đã nuốt lời.

"Mọi người theo tôi." Bố Phương gọi mọi người một tiếng, đi về phía một mộ đạo u ám.

Mọi người đều theo sát phía sau.

Không lâu sau.

Cả đoàn người của Bố Phương đến trước một bức tường đổ nát.

Phía trước là một hang động sâu không thấy đáy.

Cái hang rất sâu, nếu rơi xuống, sẽ vĩnh viễn không bao giờ lên được.

"Cái hang sâu quá." "Đáng sợ quá." Vương Bàn Tử liếc nhìn hang động sâu không đáy, sợ đến mức hai chân run lẩy bẩy.

"Anh Bố, chúng ta đang ở đâu vậy?" Diệp Y Tâm tò mò hỏi.

"Nơi chúng ta đang ở là thánh địa của nước Tinh Tuyệt, Quỷ Động trong truyền thuyết!" Bố Phương tay phải chỉ vào hang động sâu không đáy.

"Em biết rồi." Diệp Y Tâm gật đầu.

"Tôi ném một cây pháo sáng xuống xem, cái hang này sâu đến đâu." Tuyết Lỵ Dương vì tò mò, lấy một cây pháo sáng ném xuống.

Mọi người chỉ thấy, cây pháo sáng lóe lên ánh sáng, cứ thế rơi xuống, phảng phất như bên dưới không có điểm cuối, cứ rơi mãi.

"Mọi người cẩn thận một chút, đừng rơi xuống." Bố Phương nhắc nhở mọi người một câu.

"Tôi biết rồi." Mọi người đều gật đầu.

“Nếu tôi không đoán sai, cái Quỷ Động sâu không đáy này chính là thực thể kết nối với không gian hư số, từ đây rơi xuống sẽ không chết vì ngã, mà là biến mất, đến một không gian khác.” Giáo sư Trần nhìn hồi lâu, chỉ vào Quỷ Động kích động nói.

“Tôi thấy lời của giáo sư Trần có hơi viển vông.” “Theo tôi thấy, từ đây rơi xuống, chỉ có một con đường chết!” Hồ Bát Nhất khẳng định.

Hắn căn bản không tin lời của giáo sư Trần, rơi xuống sẽ đến một thế giới khác.

“Đúng, từ đây rơi xuống, chỉ có chết.” Vương Bàn Tử tiếp lời.

“Phía trên hình như có một cái bệ đá lớn.” “Nhưng trên bệ đá cụ thể có gì, tôi không nhìn rõ.” Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn lên đỉnh đầu.

“Trên bệ đá có Tinh Tuyệt nữ vương.” Bố Phương trả lời.

“Quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương?” “Bố Phương, cậu chắc chắn không lừa tôi chứ?” Mọi người đều kinh ngạc hỏi.

“Tôi không lừa các người, theo tôi.” Bố Phương cầm đèn pin, xoay người đi ngược lại, men theo con đường nhỏ hẹp trên vách động đi lên.

Mọi người đều nối đuôi nhau cẩn thận đi sau Bố Phương.

Chương 177

Rất nhanh, lên đến chỗ cao, tầm nhìn thoáng đãng.

Cả đoàn người của Bố Phương, nhìn thấy trên bệ đá đó có một khúc gỗ lớn.

“Tinh Tuyệt nữ vương nghèo đến vậy sao?

Dùng gỗ làm quan tài?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Bàn Tử, cậu có lẽ không biết, khúc gỗ lớn trên bệ đá đó, chính là Côn Luân thần mộc bất hủ bất diệt trong truyền thuyết, có thể giúp người nằm bên trong trường sinh bất lão.” Bố Phương nói thật.

“Tinh Tuyệt nữ vương không phải người thường a.” “Côn Luân thần mộc mà cũng có thể lấy được.” Vương Bàn Tử cảm thán.

“Nhìn cảnh này, tôi đột nhiên nhớ ra, giấc mơ mà tôi vẫn luôn mơ, trong mơ tôi men theo bệ đá đó đi thẳng về phía trước, đứng trước quan tài thần mộc.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Vậy trong mơ, sau khi đứng trước quan tài thần mộc, cô đã làm gì?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

“Tôi đứng trước quan tài thần mộc, giấc mơ kết thúc.” Tuyết Lỵ Dương nói thật.

Cô cũng không biết tại sao lại mơ giấc mơ này, chẳng lẽ nơi này có liên quan đến lời nguyền sau lưng mình?

“Bố Phương, chúng ta tiếp tục đi lên đi.” Giáo sư Trần nói.

“Được.” Bố Phương gật đầu, dẫn Tuyết Lỵ Dương và cả đoàn tiếp tục men theo con đường nhỏ hẹp đi lên.

“Trên quan tài thần mộc, hình như có thứ gì đó.” “Chắc là Thi

Hương Ma Vu trong truyền thuyết." Đi một lúc, giáo sư Trần nhìn thấy một đóa hoa bò trên Côn Luân thần mộc.

"Giáo sư, Thi Hương Ma Vu rốt cuộc là thứ gì?" Sở Kiếm và Tát Đế Bằng tò mò hỏi.

"Theo tôi biết, trong Thi Hương Ma Vu có linh hồn ác ma, người sống tuyệt đối đừng lại gần, lại gần sẽ chết." Giáo sư Trần nói.

"Giáo sư, ông sai rồi." "Thi Hương Ma Vu không có linh hồn ác ma, chỉ cần lại gần, ngửi thấy hương hoa của nó, sẽ sinh ra ảo giác." Bố Phương trả lời.

"Anh Bố, nghe anh nói vậy, em không dám đi tiếp nữa." Diệp Y Tâm sợ hãi nói.

"Không cần sợ, tôi biết cách phá giải ảo giác." Bố Phương nói.

Nghe vậy, mọi người đều nhìn Bố Phương với ánh mắt thán phục.

"Giáo sư xem, trên bệ đá có văn tự Quỷ Động." Sở Kiếm nhìn kỹ bệ đá, phát hiện trên đó khắc rất nhiều văn tự Quỷ Động.

"Tôi cũng thấy rồi." Giáo sư Trần tập trung nhìn, phát hiện trên bệ đá khắc rất nhiều văn tự khó hiểu.

"Tôi quyết định, để Sở Kiếm và Tát Đế Bằng hai người lên chép lại văn tự Quỷ Động trên bệ đá." Giáo sư Trần suy nghĩ rồi nói.

"Mọi người cùng tôi đi lên đi." Bố Phương cầm lấy khẩu tiểu liên trong tay Vương Bàn Tử, tiếp tục tiến lên, rất nhanh đã lên đến bệ đá.

"Pằng!" Lên đến nơi, Bố Phương cầm súng tiểu liên, bắn một phát lên đỉnh đầu.

"Bố Phương, cậu nổ súng làm gì?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"Chúng ta ở đây, đã ngửi thấy mùi hương do Thi Hương Ma Vu tỏa ra, nếu tôi không nổ súng để mọi người tỉnh táo lại, sẽ sinh ra ảo

giác.” Bố Phương trả lời.

“Hóa ra là vậy.” Mọi người đều hiểu ra.

“Sở Kiếm, tôi giao cho cậu một nhiệm vụ, cứ nửa phút, bắn một phát lên trời.” Bố Phương đưa khẩu tiểu liên cho Sở Kiếm.

“Ừm.” Sở Kiếm gật đầu, hai tay nhận lấy khẩu súng từ Bố Phương.

“Không ổn!

Thi Hương Ma Vu sống lại rồi!” Hảo Ái Quốc nhìn Thi Hương Ma Vu đang bò trên Côn Luân thần mộc tỏa ra ánh sáng tím, kinh hãi hét lớn.

“Kêu nữa, kêu nữa tôi đẩy ông xuống dưới.” “Tưởng tôi không thấy à?” Vương Bàn Tử bực bội nói.

Hảo Ái Quốc: “…” “Sở Kiếm, nổ súng!” Bố Phương ra lệnh.

“Pằng!” Sở Kiếm nghe lệnh, bắn một phát lên trời.

“Tiểu Kiếm, bây giờ cứ mười giây, bắn một phát.” Bố Phương nói.

“Được.” Sở Kiếm đáp.

“Ông!” Thi Hương Ma Vu đang không ngừng co bóp như đang chuyển động, phần rễ màu tím từ từ thu vào trong cánh hoa, trở thành nhụy hoa.

“Thi Hương Ma Vu trong truyền thuyết nở hoa rồi!” Bố Phương cảm thấy dáng vẻ nở hoa của nó vô cùng đẹp.

Chương 178

"Tôi muốn xem xem, rốt cuộc là thần vật phương nào!" Hồ Bát Nhất lập tức trang bị đầy đủ, nghiêm trận chờ đợi.

"Mọi người đừng sợ, Thi Hương Ma Vu không tấn công người, chỉ khiến các người sinh ra ảo giác thôi!" Bố Phương nói xong, bước về phía Côn Luân thần mộc, hắn muốn xem xem, Tinh Tuyệt nữ vương nằm trong Côn Luân thần mộc bất hủ bất diệt rốt cuộc trông như thế nào.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Thi Hương Ma Vu, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Bố Phương đi về phía quan quách, đến gần Thi Hương Ma Vu, bên tai vang lên giọng nói của hệ thống.

"Keng!" "Hệ thống phát hiện Thi Hương Ma Vu, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Bố Phương đi về phía Thần mộc Côn Luân, khi đến gần Thi Hương Ma Vu, bên tai hắn vang lên giọng nói của hệ thống.

Nếu có thể nâng cấp Thi Hương Ma Vu, hắn sẽ có thêm một thuộc hạ đắc lực.

Khóe miệng Bố Phương nhếch lên một nụ cười, nhanh chân bước về phía Thi Hương Ma Vu.

"Hồ Bát Nhất, cậu có biết Bố Phương đi về phía Thần mộc Côn Luân để làm gì không?" Diệp Y Tâm hỏi.

"Tôi không biết." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Nâng cấp huyết mạch!" Bố Phương đi đến trước Thần mộc Côn Luân, đưa một tay ra chạm vào nhụy hoa của Thi Hương Ma Vu.

"Nâng cấp thất bại!" "Đối phương không muốn nâng cấp huyết

mạch, và còn ném cho ngươi một ánh mắt khinh bỉ!" "Thôi được rồi." Bố Phương thở dài, ánh mắt nhìn vào bên trong Thần mộc Côn Luân, chỉ thấy bên trong có một nữ vương đang nằm, đeo mặt nạ, y phục đoan trang hoa quý, phảng phất như đã ngủ say ngàn năm, nhưng lại dường như đang quan sát mọi thứ từng giây từng phút.

"Để ta xem, trông thế nào." Bố Phương đưa tay gỡ chiếc mặt nạ trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương, sau khi mặt nạ được gỡ ra, nó liền biến mất vào hư không.

Người phụ nữ nằm trong quan tài có một khuôn mặt gần như giống hệt Tuyết Lỵ Dương.

"Chát!" Tinh Tuyệt Nữ Vương mở mắt, một tay tóm lấy vai Bố Phương, kéo hắn vào trong quan tài.

"Muốn làm gì?" Bố Phương hỏi.

"Ta muốn." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói một cách mềm mại.

"Hít!" Nghe lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Bố Phương hít một hơi khí lạnh, ngọn lửa trong cơ thể bùng cháy.

Hắn nghi ngờ Tinh Tuyệt Nữ Vương đã ngủ say hơn hai ngàn năm nên đói khát không chịu nổi.

Giây tiếp theo, Bố Phương bị Tinh Tuyệt Nữ Vương ôm chặt, cưỡng hôn.

"Dám hôn ta, ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta." Bố Phương nói xong, liền cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương 'vận động thể thao'.

"Bố Phương đâu rồi?" Diệp Y Tâm không thấy Bố Phương, lo lắng hỏi.

"Bố Phương ở trong quan tài." Tuyết Lỵ Dương trả lời.

"Tôi lên xem Bố Phương thế nào." Vương Bàn Tử lo Bố Phương

gặp nguy hiểm, cầm súng tiểu liên chạy lên.

“Bố Phương, dừng lại, có người đến.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Vừa rồi nằm bên trong, nghe tiếng động bên ngoài, nàng đoán người đàn ông mạnh mẽ đang 'vận động' cùng mình tên là Bố Phương.

“Ta biết phải làm gì.” Bố Phương nói xong, ngồi xếp bằng, nhìn Vương Bàn Tử đang chạy tới và nói: “Bàn Tử, đừng qua đây!” Vương Bàn Tử nghe vậy liền sững sờ, nhìn thấy Bố Phương, tò mò hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?” “Đừng hỏi, bên trong nguy hiểm, mọi người đừng vào.” “Mau cùng Hồ Bát Nhất đưa giáo sư Trần, Tuyết Lỵ Dương và mọi người ra ngoài đi!” Bố Phương nói.

“Được thôi.” Vương Bàn Tử cũng không hỏi nhiều, quay người chạy về.

“Bàn Tử, Bố Phương nói gì?” Tuyết Lỵ Dương hỏi.

“Anh ấy nói bên trong nguy hiểm, bảo tôi và Lão Hồ mau đưa mọi người ra ngoài.” Vương Bàn Tử đáp.

“Vậy chúng ta ra ngoài đợi Bố Phương đi, ở lại đây chỉ thêm vướng chân.” Hồ Bát Nhất nói.

“Được.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu đồng ý.

Chẳng mấy chốc, Hồ Bát Nhất dẫn Tuyết Lỵ Dương theo đường cũ trở về, đợi Bố Phương trong thần điện.

Một giờ sau.

Bố Phương mệt đến thở không ra hơi, mỗi một cú va chạm đều dùng hết sức lực.

“Keng!” “Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chinh phục Tinh Tuyệt Nữ Vương!” “Phần thưởng, một cơ hội nâng cấp huyết

mạch!" Giọng nói của hệ thống vang lên bên tai khiến Bố Phương sững sờ.

Hắn nghi ngờ mình quá mạnh mẽ, khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương yêu mình, thành công chiếm được trái tim nàng.

"Nâng cấp huyết mạch!" "Nâng cấp thành công!" "Long Hoàng Thần Huyết nâng cấp thành Thần Long Huyết Mạch!" "Thiên phú, triệu hoán Thần Long tấn công." Bố Phương cảm thấy mạch máu như căng ra, máu trong người sôi trào, mấy phút sau mới trở lại bình tĩnh, cảm giác có sức mạnh dùng không cạn.

"Bố Phương, ta không chịu nổi nữa." Tinh Tuyệt Nữ Vương mềm mại nói.

Bố Phương không để ý đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, coi lời của nàng như gió thoảng bên tai.

Chương 179

"Cuối cùng cũng xong." Bố Phương cảm thấy sảng khoái tinh thần.

"Tình hình gì đây?" Giây tiếp theo, Bố Phương cảm thấy sau vai đau nhói, nhìn lại thì phát hiện có một dấu ấn hình con mắt.

"Đây là dấu ấn ta để lại cho chàng, giờ chàng là người đàn ông của ta." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Đừng lo, có dấu ấn này trên người, dù chàng ở đâu, ta cũng có thể tìm thấy." "Ồ." Bố Phương đã hiểu.

Hắn còn tưởng đó là lời nguyền giống như cái sau lưng Tuyết Lỵ Dương, làm hắn giật cả mình.

"Bạn của chàng đang đợi bên ngoài, mau ra đi." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

"Nàng không đi cùng ta sao?" Bố Phương hỏi.

"Ta không thể đi, ta phải ở lại đây một thời gian." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Khi đến lúc, ta sẽ ra ngoài tìm chàng." "Được!" Bố Phương gật đầu, chỉnh trang lại một chút rồi lưu luyến rời đi.

"Bố Phương, cậu về rồi." "Chúng tôi lo chết đi được." Trong thần điện, Tuyết Lỵ Dương và mọi người thấy Bố Phương an toàn trở về, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

"Bố Phương, cậu có thể kể cho tôi nghe, cậu đã làm gì trong Thần mộc Côn Luân không?" Giáo sư Trần hỏi.

"Trong quan tài có Tinh Tuyệt Nữ Vương, tôi ở trong đó để trấn áp bà ta." Bố Phương trả lời.

"Có thể kể chi tiết hơn một chút được không?" Tuyết Lỵ Dương

nói.

“Không thể!” Bố Phương lắc đầu, hắn sẽ không kể chuyện mình đã làm với Tinh Tuyệt Nữ Vương trong quan tài.

“Thôi được.” Tuyết Lỵ Dương có chút thất vọng, nhưng Bố Phương không muốn nói, cô cũng không ép.

“Mọi người theo tôi về thôi.” Mục đích đến Tinh Tuyệt Cổ Thành của Bố Phương đã đạt được, hắn không muốn ở lại sa mạc thêm nữa.

“Được.” Mọi người đều gật đầu.

Bố Phương cùng Tuyết Lỵ Dương và mọi người rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, ra bên ngoài thì thấy An Lập Mãn.

“Lão già không bỏ đi, tốt quá rồi.” Vương Bàn Tử thấy An Lập Mãn đang nằm ngủ trên cát, cười nói.

“Các vị ra rồi.” An Lập Mãn nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên thì thấy nhóm Bố Phương đã ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

“Lão gia, đưa chúng tôi về.” Bố Phương leo lên một con lạc đà.

“Được.” An Lập Mãn gật đầu, dắt lạc đà, dẫn nhóm Bố Phương đi trên sa mạc mênh mông dưới ánh nắng gay gắt treo trên bầu trời.

Mấy ngày trôi qua, cả đoàn thiếu nước trầm trọng, cưỡi lạc đà đi mãi trên sa mạc, ai nấy đều khô khát khó chịu, ngay cả lạc đà cũng ngã quỵ trên cát.

“Bão cát đen đã thay đổi hướng đi của sa mạc, lạc đà cũng lạc đường rồi.” An Lập Mãn nhìn lạc đà, đau lòng nói.

“Lão gia, ông đưa chúng tôi đến nguồn nước gần nhất đi.” Hồ Bát Nhất nói.

“Tôi có thể đưa mọi người đi, nhưng không thể cưỡi lạc đà, chỉ có thể đi bộ.” An Lập Mãn nói.

“Chúng tôi đồng ý.” Mọi người đều gật đầu.

“Vậy được.” An Lập Mãn dắt lạc đà, dẫn nhóm Bố Phương đi về phía tây, hy vọng giếng dầu ở đó có thể cứu mọi người.

Cả đoàn người đi bộ mấy ngày, gần như suy sụp, ngay cả Vương Bàn Tử vốn luôn hoạt bát cũng không chịu nổi mà ngã xuống đất.

“Mọi người đừng quan tâm đến tôi, đi đi!” “Tôi sắp chết trong sa mạc này rồi!” Vương Bàn Tử nằm trên cát, mệt đến thở không ra hơi.

“Mọi người dừng lại nghỉ ngơi.” Bố Phương nhìn cả đoàn người đã kiệt sức, nói một tiếng.

Nghe vậy, mọi người đều ngã vật ra đất.

“Đều tại tôi không tốt, cứ đòi đến nơi này, làm liên lụy mọi người.” Tuyết Lỵ Dương mệt mỏi dựa vào lạc đà, áy náy nói.

“Không sao đâu, chúng ta sẽ không chết ở đây.” Bố Phương an ủi.

“Bố Phương, có lẽ anh không biết, tôi là người tộc Zagrama.

Tổ tiên của tôi vì dòm ngó bí mật của động quỷ mà bị nguyền rủa, tất cả hậu duệ đều sống không quá năm mươi tuổi.

Sở dĩ tôi tìm mọi cách đến Tinh Tuyệt Cổ Thành là để giải trừ lời nguyền, cứu tôi và mẹ tôi.” Nói xong, Tuyết Lỵ Dương kéo chiếc khăn quàng cổ màu trắng ra.

Bố Phương nhìn thấy, ở sau vai cô có một dấu ấn hình con mắt màu đỏ.

“Đây là dấu ấn lời nguyền của người tộc Zagrama.” Tuyết Lỵ Dương chỉ vào dấu ấn, nói với Bố Phương.

“Tôi biết rồi.” Bố Phương gật đầu.

Chương 180

Cô ấy tưởng hắn không biết, nhưng thực ra hắn đã biết từ lâu.

“Bố Phương, anh lợi hại như vậy, có thể giải trừ lời nguyền sau vai tôi không?” Tuyết Lỵ Dương hỏi.

“Hiện tại tôi không có khả năng đó, nhưng tôi biết có một người có thể giải trừ lời nguyền.” Bố Phương cảm thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể giải trừ lời nguyền trên người Tuyết Lỵ Dương.

“Người đó là ai?

Anh có thể đưa tôi đi tìm cô ấy không?” Tuyết Lỵ Dương hỏi.

“Người đó là Tinh Tuyệt Nữ Vương.” Bố Phương nói thật.

“Bố Phương, vậy hai chúng ta quay lại Tinh Tuyệt Cổ Thành bây giờ đi.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Không cần đi, cô ấy sẽ ra ngoài tìm tôi.” Bố Phương nói: “Nếu trong ba năm, Tinh Tuyệt Nữ Vương không ra tìm tôi, tôi sẽ đưa cô đến Tinh Tuyệt Cổ Thành tìm cô ấy.” “Được.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

“Mọi người mau nhìn kìa, lạc đà trắng!” Đột nhiên, Vương Bàn Tử đang quỳ lạy cùng An Lập Mãn nhìn thấy ở phía không xa, trên một cồn cát, có một con lạc đà trắng đang đứng.

“Lạc đà trắng quá.” Mọi người nhìn theo, trên cồn cát không xa, một con lạc đà trắng muốt xuất hiện ở đó.

“Mọi người theo tôi.” “Phía trước chắc chắn có nguồn nước!” An Lập Mãn vui mừng nói.

Hy vọng được nhen nhóm, mọi người lập tức tiến về phía con lạc

đà trắng.

Không lâu sau, họ đã tìm thấy một vũng nước.

"Ha ha ha!" "Nước!" "Mình không chết khát rồi!" Vương Bàn Tử vui mừng đến rơi nước mắt.

Mọi người đều vui như điên mà chạy đến bên vũng nước.

Chỉ có An Lập Mãn một lần nữa thành kính quỳ xuống: "Cảm tạ ông trời và con lạc đà trắng đã cứu mọi người." "Nhìn kìa, có xe!" Bố Phương uống xong nước, rửa mặt, lúc đứng dậy thì thấy một chiếc xe tải cắm cờ xuất hiện ở phía không xa.

"Pằng!" Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, tay phải cầm súng lục bắn một phát chỉ thiên.

Tiếng súng vang dội khắp đất trời, thu hút sự chú ý của chiếc xe tải.

"Chịu đủ khổ cực, cuối cùng chúng ta cũng được cứu rồi." Hồ Bát Nhất nhìn chiếc xe tải đang lao tới, cất tiếng cười.

"Lão gia, đây là thứ tôi tặng ông." Lúc này, Bố Phương lấy con búp bê bơm hơi ra, đưa cho An Lập Mãn.

"Cảm ơn." An Lập Mãn đưa hai tay nhận lấy con búp bê chưa bơm hơi, vô cùng cảm kích Bố Phương, vui mừng đến rơi lệ.

Nếu không phải vì con búp bê bơm hơi này, ông đã không dẫn Bố Phương vào sa mạc.

"Mọi người lên xe đi." Xe tải đến gần, người tài xế cười nói với nhóm Bố Phương.

"Lão gia, chúng tôi đi đây, hẹn gặp lại." Bố Phương leo lên xe tải, vẫy tay chào An Lập Mãn.

"Chúc các vị thượng lộ bình an." An Lập Mãn nói.

“Lão gia, số tiền tôi đã hứa với ông, tôi sẽ cho người gửi đến.” Tuyết Lỵ Dương cười nói.

“Ừ.” An Lập Mãn gật đầu, nhìn chiếc xe tải lao đi xa, ông cũng ngồi lên lạc đà, trở về nhà.

Vài ngày sau.

Bố Phương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ba người trở về Bắc Bình.

Hồ Bát Nhất tích cực phối hợp điều tra với các cơ quan hữu quan.

Vương Bàn Tử thì ở tiệm của Đại Kim Nha, chém gió về mọi thứ đã thấy trên đường đi.

Bố Phương cũng không nhàn rỗi, ở nhà rèn luyện, tập thể hình.

Hắn biết, tình tiết Tinh Tuyệt Cổ Thành đã kết thúc, tình tiết trộm mộ tiếp theo sắp bắt đầu.

“Cốc cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Đến đây.” Bố Phương đặt quả tạ nặng mấy trăm cân xuống, mở cửa thì thấy Tuyết Lỵ Dương đến.

Hôm nay cô ăn mặc rất đẹp, không buộc tóc.

“Bố Phương, thân hình của anh đẹp thật.” Tuyết Lỵ Dương nhìn Bố Phương, phát hiện hắn có tám múi bụng.

“Mời vào.” Bố Phương ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương vào nhà.

Chương 181

"Sáu mươi nghìn đô la Mỹ." Tuyết Lỵ Dương từ trong túi lấy ra đô la Mỹ, đặt lên bàn.

"Tuyết Lỵ Dương, uống cốc nước cho đỡ khát." Bố Phương đưa cho Tuyết Lỵ Dương một cốc nước.

"Cảm ơn." Tuyết Lỵ Dương nhận nước, mắt cứ nhìn chằm chằm Bố Phương.

"Nhìn tôi làm gì?" Bố Phương hỏi.

"Tôi sắp về Mỹ rồi." Tuyết Lỵ Dương nói: "Cho nên, ngắm anh thêm một chút." "Tôi hiểu." Bố Phương cười.

Ngày thứ hai.

Tuyết Lỵ Dương vịn tường rời khỏi nhà Bố Phương.

Bố Phương, thật sự quá mạnh.

"Cốc cốc cốc." Bố Phương nghe thấy tiếng gõ cửa, mở ra thì thấy Diệp Y Tâm đến.

"Sao cô biết tôi ở đây?" Bố Phương hỏi.

Tuyết Lỵ Dương thân phận bối cảnh lớn, biết hắn ở đây không có gì lạ.

"Vương Bàn Tử nói cho tôi biết anh ở đây." Diệp Y Tâm cười nói.

"Cô bé này, chạy đến chỗ tôi làm gì?" Bố Phương cười hỏi.

"…" Diệp Y Tâm nói.

"Tôi hiểu." Bố Phương mỉm cười.

Ngày thứ bảy.

Diệp Y Tâm vịn tường rời khỏi nhà Bố Phương.

"Keng!" "Tình tiết Tinh Tuyệt Cổ Thành kết thúc!" "Trạm tiếp theo, tình tiết phiên bản Đạo Mộ Bút Ký, Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Mộ Dưới Đáy Biển, Tần Lĩnh Thần Thụ." "Tình tiết sẽ bắt đầu sau ba năm!" Giọng nói của hệ thống vang lên bên tai khiến Bố Phương sững sờ.

Tình tiết phiên bản Đạo Mộ Bút Ký?

Bố Phương nghĩ đến Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, A Nịnh, Trương Thất Linh và những người khác!

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, thoáng cái đã ba năm.

Trong ba năm, Bố Phương không đi đâu cả, ở lại Bắc Bình, bầu bạn cùng hai cô gái Diệp Y Tâm và Tuyết Lỵ Dương.

"Keng!" "Tình tiết phiên bản Đạo Mộ Bút Ký bắt đầu!" "Hạo Thiên Chân và Hải Thiếu đang bị lính đánh thuê do Thu Đức Khảo phái từ Đức truy sát, hai người đang trốn chạy đến Nội Mông." "Nhiệm vụ chính tuyến 1: Gia nhập bộ ba trộm mộ!" "Nhiệm vụ chính tuyến 2: Tìm ba con Xà mi đồng ngư!" "Nhiệm vụ chính tuyến 3: Đối phó với 'nó' bí ẩn!" "Hoàn thành nhiệm vụ, thưởng một cơ hội nâng cấp huyết mạch!" Một ngày nọ, Bố Phương đang nằm trên giường.

Bên tai hắn vang lên giọng nói của hệ thống.

Bố Phương biết, Thu Đức Khảo phái lính đánh thuê truy sát Hạo Thiên Chân là để cướp đi món đồ cổ trong túi của cậu ta, một cái đầu bò bằng đồng xanh thời Chiến Quốc.

Tấm vải bọc đầu bò đó là một tờ bạch thư, bản đồ cổ mộ.

Điều khiến hắn kinh ngạc là Thu Đức Khảo sống từ thời Dân quốc cho đến tận bây giờ.

Mảnh vỡ vẫn đồng dưới cây Bạch Kiều Thánh Thụ đang ở trên người hắn.

Bố Phương cho rằng, Thu Đức Khảo biết một phương pháp khác có thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Hải Thiếu, Bố Phương cũng biết, là một nhân tài công nghệ cao, anh em tốt của Hạo Thiên Chân.

Bộ ba trộm mộ, Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Trương Thất Linh.

Nhiệm vụ thứ nhất, gia nhập bộ ba trộm mộ, đối với Bố Phương, rất đơn giản.

Nhiệm vụ thứ hai, tìm ba con Xà mi đồng ngư, có chút khó khăn.

Nhiệm vụ thứ ba, đối phó với "nó" bí ẩn.

Bố Phương cảm thấy vô cùng khó, nhưng dù khó cũng phải đối phó.

"Tuyết Lỵ Dương, Diệp Y Tâm, anh phải ra ngoài một thời gian, trong lúc anh không có ở đây, hai em có thể ra ngoài chơi." Bố Phương nhìn hai mỹ nhân trong lòng nói.

"Bọn em biết rồi." Tuyết Lỵ Dương và Diệp Y Tâm cười nói.

"Ừ." Bố Phương gật đầu.

Chương 182

Ngay sau đó, hắn mang theo mấy trăm triệu tinh binh, tấn công cửa thành của Tuyết Lỵ Dương và Diệp Y Tâm.

Xong việc, Bố Phương thu dọn vài bộ quần áo vào ba lô rồi ra ngoài.

Tại ga tàu Bắc Bình, Bố Phương lên chuyến tàu đi Nội Mông.

Một buổi sáng trôi qua.

Buổi chiều, Bố Phương đáp tàu đến ga Bắc của Nội Mông.

Ra khỏi ga tàu, Bố Phương bắt taxi đến ngoại ô một thảo nguyên.

Sau khi trả tiền xe, Bố Phương đi bộ trên thảo nguyên bao la khoảng một giờ, phát hiện ra một ngôi chùa cũ nát ở xa, hắn tăng tốc, nhanh chân bước tới.

Hắn cũng không biết, mình đến trước hay Hạo Thiên Chân đến trước ngôi chùa này.

Khi đến trước chùa, Bố Phương không thấy có chiếc xe nào bị đốt.

Hắn biết mình đã đến trước Hạo Thiên Chân và những người khác.

Bố Phương quyết định ở lại trong chùa đợi Hạo Thiên Chân.

Nơi này, Bố Phương đã đọc trong nguyên tác, tình cảnh lúc đó, bây giờ hồi tưởng lại, mọi thứ vẫn rõ mồn một.

Vương Bàn Tử đốt xe, Hạo Thiên Chân ném đầu bò bằng đồng xuống vách đá, Trương Thất Linh cầm đầu bò bằng đồng xuất hiện, còn có A Nịnh, một cô gái xinh đẹp mạnh mẽ.

“Ùm ùm ùm!” Bố Phương đứng trong chùa hút thuốc, nghe thấy tiếng động cơ xe máy bên ngoài.

“Đến rồi!” Bố Phương có chút kích động, bất giác bước ra ngoài.

“Bàn Tử thật thông minh, cho nổ tung xe để cản trở đám lính đánh thuê truy sát.” Bố Phương nhìn qua khe cửa sổ của ngôi chùa, thấy Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Hải Thiếu ba người đang đổ xăng lên một chiếc xe địa hình, cười nói.

“Thiên Chân, Hải Thiếu, ba chúng ta chạy vào chùa.” Vương Bàn Tử đổ xăng xong, hét lên.

“Được.” Hạo Thiên Chân và Hải Thiếu gật đầu, ba người chạy vào chùa.

Trước chùa, Vương Bàn Tử lấy ra một chiếc bật lửa, châm lên rồi ném về phía chiếc xe, nhưng bật lửa ném không tới, không thể làm chiếc xe địa hình phát nổ.

“Lần nữa, Bàn gia ta không tin tà.” Vương Bàn Tử lại lấy ra một chiếc bật lửa khác, ném về phía chiếc xe địa hình.

Lần này, bật lửa rơi trúng chiếc xe, chiếc xe lập tức phát nổ, bốc cháy dữ dội.

A Nịnh dẫn một đám lính đánh thuê dừng xe, từ trên xe bước xuống, nhìn về phía ngôi chùa hét lớn: “Ba người muốn sống thì giao đầu bò ra đây.” “Tôi sẽ không giao đầu bò, tôi muốn đàm phán với ông chủ của cô.” Hạo Thiên Chân ôm chặt một chiếc túi, đáp lại.

“Xin lỗi!

Ông chủ của tôi không muốn đàm phán với cậu, ông ấy bảo tôi cướp!” A Nịnh nói thật.

“Mau ra đây.” “Không ra, tôi sẽ nổ súng.” A Nịnh cầm một khẩu

súng lục, chỉ vào Hạo Thiên Chân dọa dẫm.

“Đừng sợ, cô ta không dám bắn cậu đâu.” Bố Phương không nhịn được lên tiếng.

Hắn biết, Hạo Thiên Chân trong Đạo Mộ Bút Ký không phải là một nhân vật đơn giản, Thu Đức Khảo còn cần lợi dụng cậu ta, sẽ không để A Nịnh và người của cô ta làm tổn thương Hạo Thiên Chân.

“Ai đang nói vậy?” Ba người đứng sau cửa chùa đều kinh ngạc.

“Không phải tôi.” Hải Thiếu nhìn chằm chằm, vội vàng giải thích.

“Vô nghĩa, dĩ nhiên không phải cậu.” “Giọng của cậu, Bàn gia ta còn không nghe ra sao?” Vương Bàn Tử bực bội nói.

“Rốt cuộc là ai đang nói?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Là tôi, tôi tên Bố Phương.” Bố Phương đi đến sau lưng ba người Hạo Thiên Chân, tự giới thiệu đơn giản một câu.

“Khỉ thật, đừng đột ngột xuất hiện như vậy chứ.” “Lúc ra ngoài cũng phải báo cho Bàn gia ta một tiếng chứ.” Vương Bàn Tử bị Bố Phương đột nhiên xuất hiện dọa giật mình.

“Sao anh đẹp trai vậy?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Cậu thề với trời, Bố Phương là người con trai đẹp nhất mà cậu từng thấy.

“Do cha mẹ di truyền.” Bố Phương trả lời.

“Ồ.” Hạo Thiên Chân gật đầu, hỏi: “Anh cũng đang nhắm vào cái đầu bò à?” “Không có.” Bố Phương lắc đầu.

“Thiên Chân, đừng tin lời hắn, tôi nghi hắn là đồng bọn của đám người bên ngoài.” Vương Bàn Tử ghé vào tai Hạo Thiên Chân nói nhỏ.

Chương 183

Nghe lời của Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân lo lắng đề phòng, trong chùa có người của lính đánh thuê, bên ngoài cũng có, để không để di vật quốc gia rơi vào tay kẻ xấu, cậu quyết định ném đầu bò bằng đồng đi.

Nghĩ vậy, Hạo Thiên Chân vội vàng lấy từ trong ba lô ra một cái đầu bò được bọc vải, chạy ra khỏi chùa, không nói hai lời, trực tiếp ném đầu bò xuống vách núi.

Bố Phương thấy vậy, không nhảy xuống vách đá nhặt đầu bò, để dành cho Trương Thất Linh xuất hiện ra vẻ.

"Thiên Chân, tại sao cậu lại ném đầu bò đi?" "Đó là lá bùa hộ mệnh của chúng ta mà!" Vương Bàn Tử nói.

"Bởi vì tôi không muốn đầu bò rơi vào tay kẻ xấu, đơn giản vậy thôi." Hạo Thiên Chân trả lời.

"Hạo Thiên Chân, mày dám ném đầu bò đi!" Tên lính đánh thuê Lục Thái tức giận đi về phía Hạo Thiên Chân, nắm chặt nắm đấm, đấm vào đầu cậu ta.

"Bốp!" Hạo Thiên Chân tưởng mình sắp ăn một đấm của tên lính đánh thuê Lục Thái.

Nhưng không, trong gang tấc, một bàn tay hữu nghị đột nhiên đưa ra, nắm lấy nắm đấm của tên lính đánh thuê Lục Thái.

"Tại sao anh lại giúp tôi?" Hạo Thiên Chân nhìn Bố Phương tò mò hỏi.

"Vì chúng ta là bạn, tôi sẽ không để cậu bị thương, đơn giản vậy thôi!" Bố Phương cười nói.

“Chúng ta hình như mới gặp lần đầu, anh đã coi tôi là bạn và ra tay cứu tôi.” Hạo Thiên Chân vô cùng cảm động.

Bây giờ cậu đã tin, Bố Phương không cùng một phe với đám lính đánh thuê kia.

“Buông tay tao ra!” Tên lính đánh thuê Lục Thái muốn rút tay về, nhưng dù dùng sức thế nào cũng không rút ra được, tay của đối phương như một cái kìm, kẹp chặt tay hắn.

“Bịch!” Bố Phương buông tay đối phương ra, một cước đá vào bụng hắn.

“A!” “Đau quá!” Tên lính đánh thuê Lục Thái bay ngược ra, ngã xuống đất, co quắp, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Cú đá của đối phương trúng bụng hắn, khiến hắn đau đớn vô cùng, dạ dày cuộn trào.

“Bạn hiền, cảm ơn đã cứu Hạo Thiên Chân.” Vương Bàn Tử thấy Bố Phương một cước đá bay tên lính đánh thuê đi xa hơn ba mét, cung kính nói với Bố Phương.

“Khụ khụ, không cần khách sáo.” Bố Phương xua tay cười nói.

“Đánh người của tao, tao cho mày ăn đạn!” A Nịnh nói xong, liền bắn một phát về phía Bố Phương.

“Pằng!” Viên đạn bay ra khỏi nòng súng, lao về phía đầu Bố Phương.

“Keng!” Bố Phương nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, chắn trước mặt, viên đạn bắn vào Hắc Kim Cổ Đao, phát ra một tiếng ‘keng’.

“Anh bạn, tốc độ đỡ đạn của cậu nhanh thật đấy!” “Bàn Tử tôi phục cậu rồi!” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái với Bố Phương.

“Dùng đao đỡ đạn, anh ta làm được sao!” A Nịnh kinh ngạc.

“Bắn thêm một viên vào mặt tôi thử xem.” Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, cười nói với A Nịnh.

Vương Bàn Tử nhìn ra, nụ cười của Bố Phương là nụ cười giấu dao.

“Thử thì thử, tưởng tôi không dám à!” A Nịnh có chút tức giận, đang định nổ súng.

“Xoạt xoạt xoạt!” Trời đột nhiên đổ tuyết lớn!

Trên hoang dã bỗng nổi lên bão tuyết!

Một người đàn ông mặc áo khoác sẫm màu, tay cầm đầu bò xuất hiện bên vách đá.

“Khỉ thật.” “Người này từ đâu chui ra vậy?” Vương Bàn Tử nhìn người đàn ông cầm đầu bò nói.

“Tôi biết, anh ta từ dưới vách đá lên.” Hạo Thiên Chân nói.

A Nịnh và đám người của cô ta cũng sững sờ.

Không hiểu người đàn ông mặt lạnh lùng này xuất hiện ở đâu.

“Tại sao đầu bò đáng lẽ phải ở dưới vách đá lại xuất hiện trong tay anh?” Hải Thiếu hỏi.

“Tôi nói cho cậu biết.” “Người này nhặt được đầu bò ở dưới vách đá, rồi phi diêm tẩu bích leo lên.” Bố Phương suy đoán.

Bố Phương biết, người đàn ông mặt lạnh lùng đột nhiên xuất hiện chính là người của Trương gia, Trương Thất Linh, đã sống hơn một nghìn năm.

Trên người anh ta cũng có một mảnh vỡ vẫn đồng, có thể khiến người ta trường sinh bất lão.

“Anh nói có lý.” Vương Bàn Tử tin lời Bố Phương.

Chương 184

“Đầu bò của ai?” Trương Thất Linh mặt không biểu cảm đi đến giữa hai nhóm người, lạnh lùng hỏi.

A Nịnh và đám người của cô ta nhìn nhau, muốn nói đầu bò là của mình, nhưng không nói nên lời, bị cách xuất hiện của đối phương làm choáng váng.

“Của tôi.” Hạo Thiên Chân vội vàng chạy tới, tóm lấy cái đầu bò trong tay Trương Thất Linh.

Trương Thất Linh liếc nhìn Hạo Thiên Chân một cái, sau đó ánh mắt nhìn về phía đám người của A Nịnh.

“Ông chủ, xin chỉ thị hành động tiếp theo!” A Nịnh đi đến bên ngoài một chiếc xe hơi màu đen, nhìn một người nước ngoài ngồi trong xe nói.

“Rút lui!” Thu Đức Khảo không quay đầu lại nói.

Bố Phương xuất hiện khiến ông ta chấn động.

Bây giờ lại thêm một Trương Thất Linh, không thể nào từ tay Hạo Thiên Chân cướp được tờ bạch thư [bản đồ cổ mộ] trong lớp lót của miếng vải bọc đầu bò.

“Ông chủ, nói lại lần nữa đi, tôi nghe không rõ.” A Nịnh nói.

“Đi!” Thu Đức Khảo nói thẳng.

“Toàn bộ rút lui!” A Nịnh sững sờ, nói với đám lính đánh thuê.

Lính đánh thuê nghe vậy, đều leo lên xe máy của mình, tên lính đánh thuê Lục Thái đang nằm trên đất đau đớn kêu la cũng bị hai tên lính đánh thuê khác lôi lên xe.

“Ha ha ha ha, chạy rồi.” Vương Bàn Tử nhìn đám người A Nịnh rời đi, cười lớn.

“Anh tên gì?” Hạo Thiên Chân nhìn người đàn ông mặt lạnh lùng hỏi.

Cậu cho rằng, người đàn ông này xuất hiện đã dọa chạy đám lính đánh thuê kia.

Trương Thất Linh không để ý đến Hạo Thiên Chân, đi thẳng về phía Bố Phương, mở miệng hỏi: “Mảnh vỡ vẫn đồng còn đó chứ?” “Còn, tôi cất giữ rất cẩn thận.” Bố Phương trả lời.

Tiểu Ca biết hắn có mảnh vỡ vẫn đồng, chắc là do Trương Sơn nói cho Trương Thất Linh nghe, Trương gia đời đời bảo vệ mảnh vỡ trong cổ mộ ở khu mỏ, giờ lại ở trên người hắn.

“Ừ.” Nghe vậy, Trương Thất Linh ‘ừ’ một tiếng, sau đó ánh mắt phức tạp nhìn Hạo Thiên Chân một cái, rồi quay người biến mất trong bão tuyết.

Khi anh ta rời đi, tuyết lớn cũng ngừng rơi.

“Bố Phương, anh quen người đàn ông vừa nói chuyện với anh à?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Tôi và anh ta mới gặp lần đầu.” Bố Phương đáp.

“Hai người chắc chắn không phải gặp lần đầu.” “Nếu là lần đầu gặp mặt, người đàn ông mặt lạnh lùng kia chắc chắn sẽ hỏi tên anh trước, chứ không hỏi mảnh vỡ vẫn đồng có còn không.” Hạo Thiên Chân nói xong, lại nói tiếp.

“...” Bố Phương im lặng.

“Đúng rồi, trước đó anh ở trong chùa làm gì?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Đợi cậu.” Bố Phương trả lời.

“Tại sao?” “Vì tôi muốn kết bạn với cậu.” “A?” Nghe vậy, Hạo Thiên Chân há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc.

“Sao vậy?” Bố Phương hỏi.

“Không có gì.” Hạo Thiên Chân lắc đầu, nói xong, quyết định kết bạn với Bố Phương: “Tôi tên Hạo Thiên Chân.” Nếu trước đó không phải Bố Phương ra tay cứu, đầu cậu đã bị tên lính đánh thuê kia đấm cho một phát rồi.

“Rất vui được gặp cậu, tên của tôi đã nói trước đó rồi, cậu cũng biết.” Bố Phương đưa tay phải hữu nghị ra.

“Quen biết anh, tôi cũng rất vui.” Hạo Thiên Chân đưa tay ra, bắt tay với Bố Phương.

“Bố Phương, tôi tên Vương Bàn Tử, tôi cũng rất vui được quen anh.” Vương Bàn Tử vội vàng cười nói: “Khi nào có thời gian, dạy tôi cách dùng đao đỡ đạn nhé.” “Không vấn đề.” Bố Phương cười.

“À, Bố Phương, tôi tên Hải Thiếu, là một nhân tài công nghệ cao.” Hải Thiếu cũng nói.

“Chúng ta về thôi.” Bố Phương đề nghị.

“Được.” Ba người đều gật đầu.

Ngày hôm sau.

Bốn người trở về Hàng Thành, ăn một bữa cơm chia tay, Vương Bàn Tử đáp máy bay về Bắc Bình.

Bố Phương, Hạo Thiên Chân và Hải Thiếu nặc danh giao đầu bò cho cục quản lý di vật.

“Bố Phương, tiếp theo anh định đi đâu?” Ba người ra khỏi cục quản lý di vật, lên một chiếc xe hơi, Hạo Thiên Chân ngồi ở vị trí lái

xe nhìn Bố Phương ngồi ở ghế phụ hỏi.

Chương 185

“Đến nhà cậu, dù sao cậu cũng ở một mình.” Bố Phương nói.

“Chúng ta mới quen nhau, ngủ ở nhà tôi?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Nghĩ bậy bạ gì thế.” Bố Phương bực bội nói một câu, sau đó tóm lấy tấm vải bọc đầu bò trong tay Hạo Thiên Chân, phát hiện ra một tờ bạch thư trong lớp lót.

Bố Phương xé tờ bạch thư ra: “Cậu có thấy tờ bạch thư này không?” “Gì đây?” Hạo Thiên Chân dụi mắt hỏi.

“Lính đánh thuê truy sát cậu, không phải vì đầu bò, mà là vì tờ bạch thư này.” “Những văn tự khó hiểu trên tờ bạch thư này, ghi lại vị trí của một ngôi mộ cổ.” Bố Phương nói thật.

“Tôi tạm thời tin lời anh.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

Nếu lời Bố Phương nói không sai, có thể giải thích rằng, đầu bò bằng đồng không phải là di vật quý giá, nguyên nhân dẫn đến việc bị lính đánh thuê truy sát chính là tờ bạch thư này.

“Chúng ta về nghiên cứu xem sao.” Hạo Thiên Chân nói xong, nhấn ga, chiếc xe lao đi như bay.

Không lâu sau, họ đã về đến nhà.

Hạo Thiên Chân cầm tờ bạch thư, vội vàng lên lầu, ngồi trước máy tính, nghiên cứu tờ bạch thư.

“Không cần xem nữa, nếu không biết, có thể hỏi tôi.” Bố Phương nói.

“Vậy được, tôi hỏi anh, nửa còn lại của tờ bạch thư này ở đâu?”

Hạo Thiên Chân nghiên cứu kỹ tờ bạch thư, phát hiện nó bị chia làm hai, còn một nửa nữa.

"Ở trong tay cô gái khảo cổ Chanh Chanh Chanh." Bố Phương trả lời.

Sở dĩ Chanh Chanh Chanh có nửa còn lại của tờ bạch thư là vì cô tìm thấy trong di vật của dì mình, Chanh Văn Cảnh.

Nhưng thân phận của Chanh Chanh Chanh, Bố Phương cũng biết, ban đầu cô cùng phe với Hạo Thiên Chân, nhưng sau đó phản bội, trở thành thủ hạ của Thu Đức Khảo.

"Vậy anh có thể đưa tôi đi tìm cô ấy không?" Hạo Thiên Chân nói.

"Cậu đăng ảnh tờ bạch thư lên mạng cầu cứu, cô ấy sẽ thấy, như vậy có thể dẫn dụ cô gái khảo cổ xinh đẹp mang theo nửa tờ bạch thư còn lại đến." Bố Phương chỉ vào máy tính nói.

"Vậy tôi sẽ làm theo lời anh." Hạo Thiên Chân lập tức dùng điện thoại chụp ảnh tờ bạch thư, rồi đăng lên mạng, bên dưới để lại thông tin liên lạc.

"Reng reng reng!" Buổi tối, hơn bảy giờ.

Điện thoại của Hạo Thiên Chân reo lên.

"Bố Phương, có phải Chanh Chanh Chanh gọi cho tôi không?" Hạo Thiên Chân cầm điện thoại, trên màn hình hiển thị một số điện thoại lạ.

"Chắc chắn rồi." "Nghe đi." Bố Phương nói.

"Ừ." Hạo Thiên Chân gật đầu, nhận điện thoại.

"Alo, có phải anh Ngô không?" Trong điện thoại vang lên giọng một người phụ nữ.

"Tôi là anh Ngô." Hạo Thiên Chân đáp.

“Tôi là cô Chanh, tôi có thứ anh cần, chín giờ, chúng ta gặp nhau ở nhà hàng Hồng Đăng.” “Được.” Hạo Thiên Chân nói xong, cúp máy.

“Bố Phương, tôi cảm thấy anh giống như một nhà ‘tiên tri’.” Hạo Thiên Chân nhìn Bố Phương hỏi: “Anh rốt cuộc là ai?” “Xem đi.” Bố Phương lấy ra một cuốn sổ nhỏ màu đỏ ném cho Hạo Thiên Chân.

“Phái Khảo cổ, Bố Phương.” Hạo Thiên Chân mở cuốn sổ nhỏ ra, biết được thân phận của Bố Phương, sau đó trả lại chứng chỉ khảo cổ cho hắn.

Gia đình cậu cũng là trộm mộ, thuộc Nam Phái, chỉ là không nổi tiếng bằng phái Khảo cổ.

Cậu cũng biết, trong giang hồ có năm đại môn phái trộm mộ: Mô Kim Phái, Phát Khâu Phái, Bàn Sơn Phái, Tả Lĩnh Phái và Khảo Cổ Phái.

“Bố Phương, chín giờ tôi đến nhà hàng Đèn Lồng Đỏ ăn cơm.” Hạo Thiên Chân cười nói.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Tám giờ năm mươi phút.

Hạo Thiên Chân lái xe, chở Bố Phương và Hải Thiếu đến nhà hàng Đèn Lồng Đỏ.

Kém hai phút nữa là chín giờ, ba người Bố Phương bước vào nhà hàng.

“Bên này.” Chanh Chanh Chanh thấy ba người Bố Phương liền vội vàng vẫy tay.

“Hả.” Hạo Thiên Chân nhìn Chanh Chanh Chanh, phát hiện cô đã gọi đồ ăn rồi.

Chương 186

Nhìn những món ăn trên bàn, món nào cũng không phải rẻ.

“Ăn đi, sao không ăn?” Chanh Chanh Chanh nhìn Hạo Thiên Chân ngồi trên ghế dài, cười hỏi.

“Tôi không có khẩu vị.” Hạo Thiên Chân nói.

Anh ta cảm thấy đối phương muốn mình trả tiền cho bữa ăn này.

Cho nên không ăn.

“Chào quý cô xinh đẹp, tổng cộng là ba nghìn sáu trăm tệ.” Một nhân viên phục vụ bước tới, nói với Chanh Chanh Chanh.

“Được, tôi biết rồi.” Chanh Chanh Chanh gật gật đầu, cười nói với Hạo Thiên Chân: “Tổng cộng ba nghìn sáu trăm tệ, ăn xong thì đi thanh toán đi.” “Tại sao?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Bởi vì tôi có thứ anh cần, trả tiền rồi tôi mới đưa.” Chanh Chanh Chanh đắc ý nói.

“Thôi được.” Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, cầm đũa lên gắp thịt ăn.

“Hải Thiếu, đi trả tiền đi.” Hạo Thiên Chân cảm thấy bụng đã no, bèn nói với Hải Thiếu đang ngồi bên cạnh.

“Không trả được không?” Hải Thiếu nhíu mày nói.

“Bây giờ tôi không có tiền, coi như tôi vay cậu.” Hạo Thiên Chân nói.

“À, được thôi.” Hải Thiếu đứng dậy, đi đến quầy thu ngân trả tiền.

“Chanh Chanh Chanh, tôi trả tiền rồi, có thể đưa thứ tôi cần cho

tôi được chưa?" Hạo Thiên Chân nói.

"Đây." Chanh Chanh Chanh không hề lề mề, dùng khăn giấy lau tay, vội vàng lấy từ trong túi quần ra một mảnh giấy lụa trắng, đưa cho Hạo Thiên Chân.

"Nửa còn lại của tờ giấy lụa." Hạo Thiên Chân mở ra xem, rồi lấy mảnh giấy của mình ra ghép lại, phát hiện hai mảnh ghép lại thành một tờ hoàn chỉnh.

"Đồ đã lấy được, Bố Phương, Hải Thiếu, chúng ta đi thôi." Hạo Thiên Chân cười nói.

"Chưa vội, tôi còn chưa ăn no." Bố Phương nói.

Mười phút sau, Bố Phương mới đặt bát đũa xuống.

"Chờ đã." "Có thể cho tôi phương thức liên lạc của anh được không?" Chanh Chanh Chanh thấy ba người Bố Phương quay người rời đi, vội vàng gọi họ lại.

"Cô không biết số điện thoại của tôi sao?" Hạo Thiên Chân quay người lại nói.

"Tôi không muốn của anh, tôi muốn của người này." Chanh Chanh Chanh chỉ vào Bố Phương, cười nói.

Vẻ ngoài của đối phương đúng là mẫu người cô thích, nếu không xin phương thức liên lạc, sau này có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa.

"Cho tôi số của anh đi." Chanh Chanh Chanh thấy Bố Phương không nói gì, bèn đi đến trước mặt hắn, đưa điện thoại cho hắn.

Bố Phương nhận lấy điện thoại, nhập số của mình vào rồi trả lại cho Chanh Chanh Chanh.

"Nếu tôi đẹp trai, có lẽ Chanh Chanh Chanh sẽ hỏi xin số tôi chứ không phải Bố Phương." Hải Thiếu nhíu mày nói.

“Tôi thấy cậu cũng đẹp trai mà.” Hạo Thiên Chân cười nói.

“Thôi đi, tôi biết cậu đang an ủi tôi.” Hải Thiếu nói.

“Ting tong!” Sau khi ba người lên xe, Hạo Thiên Chân thấy chú Ba gửi một tin nhắn.

“Chú Ba gửi tin nhắn cho cậu à?” Bố Phương hỏi.

“Đúng vậy.” “Chú Ba tôi dùng ám ngữ báo cho tôi biết, có hàng mới về, vô cùng quý giá, là một cây Long Tích Chùy.” “Chúng ta đi xem thử, rốt cuộc là thứ tốt gì.” Hạo Thiên Chân nói xong, liền lái xe về phía cửa hàng đồ cổ.

Bố Phương biết, chú Ba của Hạo Thiên Chân tên là Ngô Tam Tỉnh, hiện là người của Lão Cửu Môn, đứng hàng thứ chín, do Giải Liên Hoàn dịch dung giả dạng.

Long Tích Chùy chính là một thanh Hắc Kim Cổ Đao, do Ngô Tam Tỉnh tặng cho Trương Thất Linh.

Nửa tiếng sau.

Hạo Thiên Chân dừng xe trước cửa một tiệm đồ cổ.

Bố Phương ở trong xe, nhìn thấy một người mặc áo hoodie đen đứng bên đường.

Hắn biết, người này là thủ hạ của Cầu Đức Khảo.

Đến để cướp tờ giấy lụa trên người Hạo Thiên Chân.

Chương 187

“Mày muốn làm gì?” Hạo Thiên Chân vừa xuống xe đã bị gã áo đen dùng dao kề vào cổ.

“Giao tờ giấy lụa ra đây.” Gã áo đen lạnh lùng nói.

“Dám động đến một sợi tóc của cậu ta thử xem.” Bố Phương châm một điếu thuốc, ngậm trên môi rồi bước xuống xe.

“Không được lại gần, nếu lại gần, bạn của mày sẽ chết ngay lập tức.” Gã áo đen lạnh giọng nói.

“Tao biết mày đang dọa tao.” Bố Phương không dừng bước, đi thẳng về phía gã áo đen.

Đối phương là thủ hạ của Cầu Đức Khảo, vậy thì Cầu Đức Khảo sẽ không để gã áo đen làm hại Hạo Thiên Chân.

“Đồ không biết điều, lão tử tiễn mày đi trình diện Diêm Vương!” Gã áo đen đẩy Hạo Thiên Chân ra, tay phải cầm dao găm, đâm một nhát về phía Bố Phương.

“Phụt!” Bố Phương rút thanh Hắc Kim Cổ Đao dài hơn một mét ra, đâm một nhát vào ngực gã áo đen.

“Đồ không biết điều, ta tiễn ngươi đi trình diện Diêm Vương!” Bố Phương lặp lại lời của gã áo đen, tay phải đẩy chuôi đao, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp xuyên thủng lồng ngực gã.

Gã áo đen phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống đất chết ngay tại chỗ.

“Bố Phương, cậu giết người rồi.” Hạo Thiên Chân chỉ vào thi thể, kinh hãi nói.

“Sai rồi!

Tôi là tự vệ phản kích!” Bố Phương nói xong, vác thi thể gã áo đen ném vào một góc tối, để cho Hỏa Biều Trùng nấp trong bóng tối chui ra, dùng nghiệp hỏa thiêu rụi cái xác.

Xử lý xong thi thể, Bố Phương quay trở lại bên cạnh Hạo Thiên Chân.

“Bố Phương, cậu giấu xác ở đâu rồi?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Đào một cái hố, chôn rồi.” Bố Phương nói.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, không tin lời Bố Phương, cảm kích nói: “Cảm ơn cậu đã cứu tôi.” Anh ta cảm thấy, nếu không có Bố Phương ở đây, có lẽ mình đã bị gã áo đen cướp mất tờ giấy lụa, rồi bị giết người diệt khẩu.

“Không cần khách sáo.” Bố Phương nói.

“Thiên Chân, có chuyện gì vậy?” Lúc này, Ngô Tam Tỉnh và Trương Thất Linh từ trong tiệm đồ cổ đi ra, người đi trước thấy dáng vẻ hoảng hốt của Hạo Thiên Chân, liền hỏi.

“Chú Ba, chú không biết đâu, vừa rồi có một gã áo đen cầm dao găm muốn giết cháu, may mà có Bố Phương ra tay giết hắn, nếu không ngày này năm sau chú phải thắp hương cho cháu rồi.” Hạo Thiên Chân nói.

Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh nhíu mày.

“Tam gia, lời Thiên Chân nói là thật.” Hải Thiếu nói.

“Thế à.” Nghe xong, ánh mắt Ngô Tam Tỉnh quan sát Bố Phương, cảm thấy cậu không phải người thường.

“Tiểu Ca, cậu có quen người này không?” Ngô Tam Tỉnh hỏi Tiểu Ca.

“Người này, và Trương Sơn xưng huynh gọi đệ.” Tiểu Ca đáp.

Anh em của Phật gia?

Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc.

Thật không ngờ, đối phương lại là anh em với người đứng đầu Cửu Môn, Trương Sơn.

“Bố Phương huynh đệ, cảm ơn cậu đã cứu cháu tôi.” Ngô Tam Tỉnh đi đến trước mặt Bố Phương, vô cùng cảm kích nói.

“Không cần khách sáo, thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ thôi.” Bố Phương cười nói.

“Chú Ba, cậu ấy là người bạn cháu quen ở Nội Mông.” Hạo Thiên Chân chỉ vào Bố Phương nói.

“Thằng nhóc này, giỏi thật đấy, lại có thể kết bạn được với người như vậy, chú đây cũng phải ghen tị chết đi được.” Ngô Tam Tỉnh đi đến trước mặt Hạo Thiên Chân, nói nhỏ, rồi giơ ngón tay cái lên.

“Chú Ba, người này không tầm thường sao?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Bố Phương là anh em của Phật gia, là người thường sao?

Cậu ta chắc phải sống hơn trăm tuổi rồi.” Ngô Tam Tỉnh khẽ nói.

Nghe lời chú Ba, Hạo Thiên Chân kinh ngạc không nói nên lời.

Thật không ngờ, Bố Phương trông chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, lại là anh em với người đứng đầu Cửu Môn, Trương Sơn.

“Tiểu Ca, anh đi đâu vậy?” Bố Phương nhìn Trương Thất Linh lặng lẽ rời đi, tò mò hỏi.

Chương 188

“Đi làm việc.” Trương Thất Linh không quay đầu lại đáp.

Có việc gì bận sao?

Nhưng nghĩ đến Trương gia là một đại gia tộc, Bố Phương cũng thấy bình thường.

“Chú Ba, Long Tích Chùy đâu?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Tiểu Ca đeo sau lưng một cái hộp gỗ, bên trong có một thanh bảo đao, chính là Long Tích Chùy.” Ngô Tam Tỉnh nói thật.

“Sao chú không cho cháu xem, lại để anh ta mang đi mất rồi.” Hạo Thiên Chân nói.

“Ai bảo cháu đến chậm.” Ngô Tam Tỉnh bực bội nói.

“Vậy chú có quen anh ta không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Anh ta biết, người tên Tiểu Ca này đã cứu mình ở Nội Mông, bây giờ nghĩ lại, mọi chuyện vẫn còn rõ mồn một.

“Là bạn của Trường Sa giới thiệu, thân thủ vô cùng lợi hại.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Cháu hiểu rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“À phải rồi chú Ba, Bố Phương và cháu có hai mảnh giấy lụa, là một bản đồ cổ mộ được ghi chép bằng văn tự.” Hạo Thiên Chân lấy tờ giấy lụa ra, đưa cho Ngô Tam Tỉnh, “Chú Ba xem thử xem, có phải là bản đồ cổ mộ thật không.” “Để ta xem.” Ngô Tam Tỉnh hai tay nhận lấy tờ giấy lụa, càng xem càng nhập tâm.

“Chú Ba, trả lời câu hỏi của cháu đi, có phải là bản đồ cổ mộ không?” Hạo Thiên Chân không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Thằng nhóc này, chú còn chưa xem xong, vội cái gì.” Tam thúc bực bội đáp.

Rồi ông ta quay người, nhìn Bố Phương cười nói: “Bố Phương, vào nhà ngồi đi.” “Được.” Bố Phương gật đầu, bước vào tiệm đồ cổ.

Trong tiệm đồ cổ, đa số đều là đồ giả, hàng thật rất ít.

“Tờ giấy lụa này là bản đồ của một ngôi cổ mộ nước Lỗ thời Chiến Quốc.” Ngô Tam Tỉnh đeo kính vào xem một lúc, chắc chắn nói.

“Bản đồ thật sao?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Chú Ba sẽ không lừa cháu đâu.” Ngô Tam Tỉnh nói: “Loại cổ mộ được ghi chép bằng văn tự thế này, theo ta biết, trên thế giới này, người có thể đọc hiểu không quá mười người.” “Chú Ba đọc hiểu được, Bố Phương cũng có thể đọc hiểu, trong mấy người chúng ta đã có hai người biết.

Cho nên cháu tin rằng, trên thế giới có hơn mười người có thể đọc hiểu loại văn tự ghi chép cổ mộ này.” Hạo Thiên Chân nói.

“Thằng nhóc này, ngậm miệng lại đi.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Chú Ba, cháu không nói nữa là được chứ gì.” Hạo Thiên Chân cười nói.

“Là một ngôi mộ lớn, đáng để chúng ta đi một chuyến.” Bố Phương lên tiếng.

Hắn biết, ngôi mộ đó là Thất Tinh Lỗ Vương Cung, bên trong có một con Xà Mi Đồng Ngư.

Hai con Xà Mi Đồng Ngư còn lại, một con đang ở trong tay Hoắc Tiên Cô, con còn lại ở trong mộ dưới đáy biển.

“Trong cổ mộ có đồ tốt.” “Đáng để chúng ta đi.” Ngô Tam Tỉnh

nói xong, nhìn về phía Bố Phương hỏi: “Bố Phương, cậu có muốn đi trộm mộ cùng tôi không?” “Ừm.” Bố Phương gật đầu, nói: “Bên trong có thứ tôi cần, nên tôi sẽ đi cùng mọi người.” “Rốt cuộc là thứ gì?” Ngô Tam Tỉnh tò mò hỏi.

“Cái này không thể nói.” Bố Phương lắc đầu.

Hắn biết, Ngô Tam Tỉnh trước mắt này, mục đích đến Lỗ Vương Cung là để tìm Quỷ Tỳ.

Quỷ Tỳ là chìa khóa để mở “Thanh Đồng Môn” ở núi Trường Bạch.

Bên trong đó có bí mật “tối thượng”.

“À.” Ngô Tam Tỉnh có chút thất vọng, nhưng Bố Phương không muốn nói, ông ta cũng không ép.

“Chú Ba, đưa tờ giấy cho cháu.” Hạo Thiên Chân giật lấy tờ giấy lụa trong tay Ngô Tam Tỉnh.

Anh ta lo chú Ba sẽ chiếm đoạt văn vật quốc gia, muốn đem bản đồ giao cho cục quản lý bảo vệ di sản văn hóa.

“Mày!” Ngô Tam Tỉnh bị Hạo Thiên Chân chọc tức, quay người đi ra khỏi tiệm đồ cổ.

“Bố Phương, tối nay cậu ngủ trong tiệm đồ cổ nhé, bên trong có giường.” Hạo Thiên Chân nói.

Anh ta lo Bố Phương cũng giống chú Ba, muốn chiếm đoạt đồ vật trong cổ mộ.

“Được.” Bố Phương gật đầu.

Sắp xếp cho Bố Phương xong, Hạo Thiên Chân đưa Hải Thiếu về.

Chương 189

Bố Phương mở cửa một căn phòng trong tiệm, đi vào rồi nằm lên giường.

Hắn biết, khi Hạo Thiên Chân và Hải Thiếu về nhà, sẽ bị người của Cầu Đức Khảo bắt cóc, tờ giấy lụa trên người cũng sẽ bị cướp đi.

Bố Phương cũng không định thay đổi tình tiết.

Tờ giấy bị cướp đi, Hạo Thiên Chân sẽ cầu cứu Ngô Tam Tỉnh.

Sau đó bắt đầu 'hành động hộ tống bảo vật'.

Như vậy, hắn cũng có thể thuận thế gia nhập, hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến gia nhập tổ đội trộm mộ ba người.

Quả nhiên.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm Bố Phương đã nghe Hạo Thiên Chân than khổ.

"Bố Phương, cậu không biết đâu, tối qua tôi và Hải Thiếu về nhà, bị một đám người áo đen bắt cóc, tờ giấy lụa trên người cũng bị cướp mất rồi." "May mà sau khi đám người áo đen đi, cô gái Chanh Chanh Chanh đó đã cởi trói cho chúng tôi." Hạo Thiên Chân vẻ mặt uất ức nói.

Nếu tối qua để Bố Phương về cùng, có lẽ tờ giấy lụa đã không bị đám người áo đen đó cướp đi.

"Tờ giấy bị người ta cướp mất?" "Bọn chúng là ai?" Bố Phương ngồi dậy, giả vờ kinh ngạc hỏi.

"Tôi dám chắc, bọn chúng chính là đám người muốn cướp tờ giấy

của tôi ở Nội Mông hôm đó.” Hạo Thiên Chân nói.

“Vậy cậu định làm thế nào?” Bố Phương hỏi.

“Tôi quyết định sẽ đi cầu cứu chú Ba.” Hạo Thiên Chân nói.

“Vậy được, chúng ta đi tìm chú Ba ngay bây giờ.” Bố Phương lật người xuống giường, mang giày vào.

Rất nhanh sau đó.

Hạo Thiên Chân lái xe, đưa Bố Phương đến nhà Ngô Tam Tỉnh.

“Thằng nhóc, đến đây có chuyện gì?” Ngô Tam Tỉnh đang ngồi trên sô pha đọc báo, thấy Hạo Thiên Chân đẩy cửa vào, liền lên tiếng hỏi.

“Chú Ba, tờ giấy lụa bị người ta cướp mất rồi.” Hạo Thiên Chân nói.

“Ai bảo tối qua mày giật tờ giấy từ tay chú, giờ bị người ta cướp mất rồi chứ gì.” Ngô Tam Tỉnh tức giận nói.

“Chú Ba, cháu muốn nhờ chú giúp bảo vệ di vật trong cổ mộ, không thể để văn vật trong đó rơi vào tay bọn tội phạm được.” Hạo Thiên Chân khẩn cầu.

“Tờ giấy cũng không còn, làm sao chú biết cổ mộ ở đâu?” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Hình như cũng đúng.” Hạo Thiên Chân tâm trạng sa sút.

“Thiên Chân, trong điện thoại của cậu không phải có ảnh chụp tờ giấy sao, đến tiệm photocopy in ra là được.” Bố Phương lên tiếng.

“Đúng rồi!” “Tôi sẽ đến tiệm photocopy, in văn tự trên tờ giấy ra.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, mặt mày vui mừng, vội vàng chạy đi, đến tiệm photocopy in ra hai bản.

“Chú Ba, cháu về rồi.” Mười phút sau, Hạo Thiên Chân chạy vào, đưa thẳng hai tờ giấy cho Ngô Tam Tỉnh.

“Chữ viết rất rõ ràng.” Ngô Tam Tỉnh nhìn chữ đen trên giấy trắng, cười nói.

“Chú Ba, để văn vật trong cổ mộ không rơi vào tay bọn tội phạm, bây giờ chú hãy phát động hành động 'Giáp Lạt Ma' cho bạn bè đi!” Hạo Thiên Chân vội nói.

Bố Phương nghe vậy liền biết, “Giáp Lạt Ma” có nghĩa là phát lệnh tập hợp tổ đội.

“Tối qua chú phát lệnh rồi.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Hả.” Nghe vậy, khóe miệng Hạo Thiên Chân giật giật.

“Thiên Chân, yên tâm, chú sẽ không động đến minh khí trong cổ mộ đâu.” Ngô Tam Tỉnh nghiêm túc nói.

“Cháu tin chú Ba.” Hạo Thiên Chân nói.

“Bố Phương, cậu có đi bảo vệ văn vật cùng tôi không?” Ngô Tam Tỉnh hỏi.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu.

“Vậy được, cậu cùng tôi đi tìm Thất Tinh Lỗ Vương Cung, chúng ta phải đến đó trước bọn trộm mộ, để ngăn chặn chúng.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Ting!” “Ký chủ đã tham gia tổ đội trộm mộ ba người, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến 1/3!” Tiếng hệ thống vang lên bên tai, Bố Phương không hề cảm thấy kỳ lạ, lên đường tìm kiếm Thất Tinh Lỗ Vương Cung, trong đội có Hạo Thiên Chân và Trương Thất Linh, vào trong cổ mộ, hội ngộ với Vương Bàn Tử, sẽ trở thành tổ đội trộm mộ ba người, cộng thêm hắn, sẽ biến thành tổ đội trộm mộ bốn

người.

Chương 190

“Hải Thiếu, Chanh Chanh Chanh, hai người đừng đứng ở cửa nghe lén nữa, tôi giới thiệu chú Ba cho hai người làm quen.” Hạo Thiên Chân vô tình phát hiện hai người đang nấp sau cửa nghe lén, liền nói vọng ra.

“Chào chú Ba.” Hai người bước vào cửa, cười nói với Ngô Tam Tỉnh.

“Ừm.” Ngô Tam Tỉnh gật đầu, nhìn Chanh Chanh Chanh, thầm kinh ngạc vì cô trông rất giống một người cố nhân.

Bố Phương biết, dì của Chanh Chanh Chanh là Trần Văn Cẩm, Trần Văn Cẩm chính là người yêu cũ của Ngô Tam Tỉnh.

“Chú Ba, cháu muốn đi xuống mộ cùng mọi người.” Chanh Chanh Chanh nói.

“Chú từ chối!” “Một con bé như cháu, xuống mộ, trong mộ xuất hiện một con tống tử thôi là đủ dọa cháu tè ra quần rồi.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Cháu nhất định phải tìm ra nguyên nhân bí mật của tờ giấy lụa!” Chanh Chanh Chanh kích động nói.

Bởi vì, cô tìm thấy mảnh giấy lụa trong di vật của dì mình, nên phải điều tra rõ ràng nó từ đâu mà có.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, biết cô gái tên Chanh Chanh Chanh này là cháu của người yêu cũ Trần Văn Cẩm.

Năm đó ông và Trần Văn Cẩm đã bàn đến chuyện cưới xin, nhưng cô lại đột nhiên mất tích không lý do, chuyện này khiến ông nhiều năm vẫn không thể nguôi ngoai.

Vì sự an toàn của Chanh Chanh Chanh, Ngô Tam Tỉnh quyết định: "Chú sẽ không đồng ý cho cháu đi xuống mộ đâu, từ bỏ ý định đó đi." "Hu hu hu!" Nghe vậy, Chanh Chanh Chanh khóc lóc bỏ đi.

Hạo Thiên Chân chạy ra ngoài xin lỗi thay chú Ba, nhưng vẫn không thể an ủi được Chanh Chanh Chanh.

"Chú Ba, cháu đã cố hết sức rồi." Hạo Thiên Chân quay về phòng, bất lực nói.

"Kệ nó." Ngô Tam Tỉnh thẳng thừng nói.

"Tôi đến rồi." Lúc này, Trương Thất Linh đeo một thanh bảo đao bước vào.

"Tôi đến rồi." Lúc này, Trương Thất Linh đeo một thanh bảo đao bước vào.

"Tiểu Ca đến rồi, vậy chúng ta xuất phát thôi." Ngô Tam Tỉnh thấy Trương Thất Linh vào phòng, liền đứng dậy khỏi ghế.

"Chú Ba, trang bị đã mua đủ chưa ạ?" Hạo Thiên Chân không nhịn được hỏi.

"Trang bị chắc sắp tới rồi." Ngô Tam Tỉnh liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay trái.

"Tam gia, tôi đã mua đủ trang bị rồi, tất cả đều ở trên xe." Lúc này, một gã đàn ông to béo vạm vỡ bước vào.

Bố Phương nhìn sang, biết người này là một trong những thủ hạ đắc lực của Ngô Tam Tỉnh, Đại Khuê.

"Bố Phương, hút một điếu." Ngô Tam Tỉnh lấy ra một bao thuốc lá, đưa cho Bố Phương một điếu.

"Cảm ơn." Bố Phương hai tay nhận lấy điếu thuốc, châm lửa, vô tình cũng phát hiện Trương Thất Linh nhận điếu thuốc Ngô Tam Tỉnh

đưa, cũng hút.

Không ngờ Trương Thất Linh lại hút thuốc, mà hút rất thành thạo.

Bên ngoài căn nhà.

Có hai chiếc xe việt dã, Bố Phương cùng Hạo Thiên Chân ngồi chiếc đằng trước.

Trương Thất Linh và Hải Thiếu ngồi chiếc đằng sau.

Có hai người lái xe, một là Ngô Tam Tỉnh, một là Đại Khuê.

Cứ như vậy, đoàn người Bố Phương lái xe đi hội hợp với những người khác trong nhóm 'Giáp Lạt Ma'.

Điểm đến chính là miếu Qua Tử ở Sơn Đông.

Sau một chặng đường dài, sáu người Bố Phương cuối cùng đã đến một quán ăn tên Qua Tử Miếu trong núi.

"Tam gia, cuối cùng ngài cũng đến." Phàn Tử nhìn nhóm người Ngô Tam Tỉnh, mặt mày tươi như hoa.

"Nhiệm vụ ta giao cho cậu, người dẫn đường tìm được chưa?" Ngô Tam Tỉnh hỏi.

"Đã sắp xếp người dẫn đường rồi ạ." Phàn Tử nói: "Ông ấy về nhà dắt xe bò, lát nữa sẽ đến." "Ta biết rồi." Ngô Tam Tỉnh gật đầu, chỉ vào Bố Phương nói: "Giới thiệu với cậu, đây là anh em của Phật gia, tên là Bố Phương." Phàn Tử nghe vậy, kinh ngạc không nói nên lời.

Hắn cũng không ngờ, người thanh niên có khí chất thoát tục này lại là anh em của Trương Sơn.

"Chào Bố Phương, tôi là Phàn Tử, làm việc dưới trướng chú Ba." Phàn Tử nhìn Bố Phương cười nói.

“Rất vui được làm quen.” Bố Phương đưa mắt đánh giá Phàn Tử.

Phàn Tử, cao khoảng một mét chín ba, cơ bắp cuồn cuộn, để đầu đinh, trên mặt có một vết sẹo dao, là một người không giận mà uy.

Chương 191

“Tôi cũng rất vui được làm quen với anh.” Phàn Tử vội vàng cười đáp.

Hắn không ngờ Bố Phương lại dễ nói chuyện như vậy.

Tiếp đó, Phàn Tử đưa mắt nhìn sang Trương Thất Linh, chỉ thấy y trưng ra vẻ mặt lạnh lùng như băng, xa cách ngàn dặm.

“Tiểu Tam gia, cậu có nhận ra tôi không?” Phàn Tử thu lại ánh mắt, nhìn Hạo Thiên Chân đang đứng bên phải Ngô Tam Tỉnh, cười nói.

“Tôi không nhận ra anh, anh quen tôi à?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Lúc nhỏ, tôi còn bế cậu đấy.” Phàn Tử cười nói.

“Ồ.” Hạo Thiên Chân gật đầu, đối với người đàn ông nam tính đầy máu lửa như Phàn Tử, trong lòng sinh ra thiện cảm.

“Tiểu Tam gia, lần đầu xuất trận, tôi sẽ bảo vệ cậu, cứ yên tâm.” Phàn Tử khẳng định.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân cảm thấy rất an toàn.

“À phải rồi Phàn Tử, anh có quen người kia không?” Hạo Thiên Chân đứng trước cửa sổ, ánh mắt phức tạp nhìn Trương Thất Linh bên ngoài, hỏi.

“Anh ta tên Trương Thất Linh, tôi gọi là Tiểu Ca, một người có khí thế thực sự, không gì cản nổi.” Phàn Tử nghiêm túc nói.

“Lợi hại vậy sao?” Hạo Thiên Chân vui vẻ bước tới, cười nói: “Tiểu Ca, anh đang xem gì vậy?” Trương Thất Linh nghe vậy, không thèm liếc nhìn Hạo Thiên Chân một cái, vẻ mặt thờ ơ không để ý.

“Giống như một cái bình giữ nhiệt.” Thấy tính cách ít nói của Tiểu Ca giống như một cái bình giữ nhiệt, Hạo Thiên Chân khẽ lẩm bẩm.

“Bố Phương, cậu đang nghĩ gì vậy?” Ngô Tam Tỉnh nhìn Bố Phương đang ngồi trên ghế dài, nhìn ra ngoài quán ăn với vẻ đăm chiêu, tò mò hỏi.

“Tôi muốn làm đội trưởng.” Bố Phương nói thẳng.

“Hả.” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, mặt lộ vẻ khó xử.

Hắn và Bố Phương mới quen nhau vài ngày, chưa thấy được thực lực của Bố Phương, không yên tâm để Bố Phương làm đội trưởng.

Hơn nữa, trong đội ngũ đều là người quen biết, Bố Phương có thể phục chúng không?

Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ rồi nói: “Bố Phương, tôi cũng không vòng vo tam quốc, làm đội trưởng cũng được, nhưng cậu phải cho tôi thấy thực lực trước, tôi mới đưa ra quyết định.” Trong đội ngũ, ngoài Trương Thất Linh ra, ông là người mạnh thứ hai.

Trương Thất Linh không thích nói chuyện, vị trí đội trưởng này, ông đảm nhiệm rồi.

“Muốn biết thực lực của tôi sao?

Vào trong thi động sẽ biết.” Bố Phương đáp lại.

Hắn biết, lát nữa khi xuất phát đi tìm Thất Tinh Lỗ Vương Cung, sẽ phải đi qua một cái thi động, bên trong có thi miết, còn có nữ tống tử ngàn năm.

Thi động?

Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, hoàn toàn không biết Bố Phương đang nói gì.

Bố Phương nhìn vẻ mặt mờ mịt của Ngô Tam Tỉnh, cũng không

thấy lạ, dù sao đối phương cũng là lần đầu đến đây, không biết đi tìm Thất Tinh Lỗ Vương Cung sẽ phải đi qua một con đường thi động.

"Để mọi người đợi lâu rồi." Lúc này, một giọng nói già nua truyền vào quán ăn Qua Tử Miếu.

Bố Phương nhìn theo hướng giọng nói, chỉ thấy một ông lão, thân hình hơi còng, tuổi tác khoảng ngoài sáu mươi.

Thấy ông lão, Bố Phương biết, ông ta là người bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

"Đây là người dẫn đường tôi tìm được ở một thôn dưới núi, tên là Lý bá." Phàn Tử lên tiếng nói với mọi người.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, vội vàng đi tới, tay phải thò vào túi quần, lấy ra một tấm bản đồ, "Lão gia, đưa chúng tôi đến nơi này." "Không vấn đề, lên xe đi, tôi đưa mọi người đi." Lý bá liếc nhìn bản đồ, biết nơi đó ở đâu.

Đoàn người Bố Phương đặt hành lý lên xe bò.

Đại Khuê là một gã mập, ngồi giữa xe bò, khiến những người còn lại chỉ có thể ngồi ở mép xe.

"Đại Khuê, cậu nên giảm cân đi, nhìn xem, con bò của lão gia nuôi cũng sắp kéo không nổi chúng ta rồi." Phàn Tử chỉ vào con bò đang kéo xe một cách khó nhọc, lên tiếng nói.

"Mẹ tôi nói con gái thích người mập." "Cho nên, tôi sẽ không giảm cân đâu." Đại Khuê nói thẳng.

"Vậy Đại Khuê, cậu đã có bao nhiêu bạn gái rồi?" Bố Phương cười hỏi.

"Từng này!" Đại Khuê giơ tay phải lên, làm một cử chỉ OK.

"Rốt cuộc là bao nhiêu?" Bố Phương thấy cử chỉ đó, có thể là 0,

cũng có thể là 3, không đoán ra, liền hỏi.

Chương 192

“0.” Đại Khuê cúi đầu nói.

“Hả.” Bố Phương ngẩn ra, rồi quay đầu đi chỗ khác.

Nửa tiếng sau.

Đội hộ tống bảo vật đến bên một bờ sông.

“Phía trước không có đường nữa, mọi người xuống xe đi.” Người dẫn đường Lý bá cười nói với mọi người.

Mọi người lần lượt xuống xe.

Đại Khuê là người cuối cùng xuống xe, sau khi anh ta xuống, con bò kéo xe đột nhiên ngã quỵ xuống đất, thở hổn hển.

“Lão gia, con bò bị sao vậy?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Nhìn là biết cậu là người thành phố, con bò đang nghỉ ngơi.” Lý bá cười nói.

Ông ta có chút hối hận vì đã để gã mập đó ngồi trên xe bò.

Nhưng đã nhận tiền của người ta, cũng không tiện lên tiếng bảo đối phương không được ngồi.

“Gâu gâu gâu!” Lúc này, một con chó vàng lớn đột nhiên từ trong bụi cỏ lao ra.

“Chú Ba cứu cháu.” Hạo Thiên Chân thấy con chó lao về phía mình, theo phản xạ hét lên.

Trương Thất Linh nghe vậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con chó vàng.

“Thằng nhóc này, hoảng cái gì, hai mươi mấy tuổi rồi, không đánh

lại nổi một con chó à?" Ngô Tam Tỉnh bực bội nói, nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng đá bay con chó đi.

"Mọi người bình tĩnh, chó không cắn người đâu." Lý bá lên tiếng cười nói.

"Hết hồn!" Hạo Thiên Chân thấy con chó đến gần, nhảy tưng tưng trước mặt mình, thở phào nhẹ nhõm.

"Lão gia, tiếp theo chúng ta ngồi chó qua sông sao?" "Nếu vậy, con chó sợ là mệt chết mất!" Ngô Tam Tỉnh trêu đùa con chó vàng, nhìn Lý bá cười nói.

"Đại Hoàng là do người chèo thuyền Lỗ Lão Nhị nuôi, tiếp theo chúng ta đi thuyền qua sông, người chèo thuyền lát nữa sẽ đến." Lý bá mỉm cười nói.

"Tôi biết rồi." Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

"Ngô Tam Tỉnh, tránh xa con chó ra, nó lớn lên bằng thịt người chết, rất tà ma." Bố Phương thấy Lý bá đi ra bờ sông rửa tay, liền nói với Ngô Tam Tỉnh.

Hắn đứng cách con chó vàng ba mét, đã ngửi thấy mùi tử khí trên người nó.

"Hả?" Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh hơi ngẩn ra, dường như cũng ngửi thấy mùi người chết trên người con chó.

Vừa rồi không dám chắc, được Bố Phương nhắc nhở, ông ta mới dám khẳng định con chó này lớn lên bằng thịt người chết.

Ngô Tam Tỉnh bước tới, đá một phát vào mông con chó vàng.

Con chó vàng giật mình, vội vàng chạy đi, tránh xa Ngô Tam Tỉnh.

"Bố Phương, khi con chó đến gần, cậu không ngửi thấy mùi người chết trên người nó sao?" Ngô Tam Tỉnh hỏi.

Nghe vậy, Bố Phương gật đầu.

Hắn biết tình tiết, nên biết nhanh hơn những người trong đội.

“Mũi thật thính.” Ngô Tam Tỉnh có chút ghen tị.

“Chú Ba, tiếp theo chúng ta đi đường bộ đi.” “Cháu cảm thấy đi đường thủy sẽ rất nguy hiểm.” Hải Thiếu có chút sợ hãi nói.

“Vị trí cổ mộ ở sau núi, đi đường bộ có thể mất một ngày mới đến nơi, đi đường thủy thì vài tiếng là tới.” Ngô Tam Tỉnh nói: “Tôi quyết định mọi người sẽ đi thuyền qua sông.” “Thôi được.” Nghe vậy, Hải Thiếu gật đầu.

“Gâu gâu gâu!” Lúc này, Đại Hoàng Cẩu thấy chủ nhân đứng trên một chiếc thuyền, cầm sào tre chèo thuyền, vui mừng sủa mấy tiếng.

Hệ thống có đó không?

Bố Phương thầm hỏi trong lòng.

“Hệ thống đây.” Bố Phương nghe thấy tiếng hệ thống vang lên bên tai, hỏi: “Tôi có thể nâng cấp huyết mạch cho Đại Hoàng Cẩu không?” “Có thể.” Hệ thống trả lời.

“Vậy tại sao lúc nãy Đại Hoàng Cẩu tiếp cận tôi, ngươi không nói?” Bố Phương hỏi.

“Tôi vừa mới ngủ dậy.” Nghe vậy, Bố Phương ngẩn ra.

Chương 193

Thật không ngờ, hệ thống lại có thể ngủ.

Bố Phương cũng không biết, lần sau hệ thống sẽ giở trò gì nữa.

"Ting!" "Hệ thống phát hiện Đại Hoàng Cẩu, có thể nâng cấp huyết mạch cho đối phương!" Bố Phương không nói nhiều, đi về phía Đại Hoàng Cẩu.

Hệ thống đang hoạt động bình thường.

"Suỵt." Bố Phương đi đến sau lưng Đại Hoàng Cẩu, huýt sáo một tiếng.

Đại Hoàng Cẩu quay đầu lại nhìn Bố Phương, đến trước mặt hắn, nhe răng nanh lộ ra một nụ cười.

Bố Phương ngồi xổm xuống, xoa đầu Đại Hoàng Cẩu: "Chỉ cần đi theo ta, ngươi có thể ăn xương thơm ngon." "Ting!" "Có nâng cấp huyết mạch cho Đại Hoàng Cẩu không?" "Nâng cấp!" "Nâng cấp thành công, Đại Hoàng Cẩu đồng ý nâng cấp huyết mạch, và giơ cho ký chủ một ngón tay cái!" "Huyết mạch Đại Hoàng Cẩu nâng cấp thành Huyết Thần Cẩu Vương!" "Thiên phú, Lợi Xỉ Công Kích!" Bố Phương cho rằng, Lợi Xỉ Công Kích của Đại Hoàng Cẩu là để cắn người.

Giây tiếp theo, chỉ có Bố Phương có thể nhìn thấy, Đại Hoàng Cẩu bị một luồng kim quang chói mắt bao bọc, khi kim quang biến mất.

Đại Hoàng Cẩu trông như vừa được tắm gội bằng dầu gội dưới vòi nước, toàn thân sạch sẽ, không còn chút mùi hôi nào.

"Chủ nhân." Đại Hoàng Cẩu sau khi nâng cấp huyết mạch thành

Cẩu Vương vô cùng vui mừng, cung kính nói tiếng người với Bố Phương.

"Biết nói tiếng người, giỏi lắm." Bố Phương hài lòng gật đầu.

"Ting!" "Ký chủ khen ngợi Đại Hoàng Cẩu một câu, điểm nâng cấp huyết mạch +70!" "Đại Hoàng Cẩu nâng cấp huyết mạch lần thứ hai, cần 3000 điểm nâng cấp huyết mạch!" Đại Hoàng Cẩu nghe vậy, mặt mày tươi như hoa.

"Giới thiệu với mọi người, đây là người chèo thuyền tôi tìm cho mọi người, tên là Lỗ Lão Nhị." Lý bá nhìn Lỗ Lão Nhị cập thuyền vào bờ, mỉm cười nói.

Bố Phương đánh giá người chèo thuyền, nhận ra da của y có màu sắc khác thường, giống như một xác chết biết đi.

Hắn biết, Lỗ Lão Nhị đưa họ vào thi động, mục đích là để cướp tiền tài của họ trong đó.

Bố Phương đã ở đây, tự nhiên sẽ không để âm mưu của Lỗ Lão Nhị thành công.

"Người này, sao không chào hỏi chúng tôi?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Lý bá hỏi.

"Anh ta không thích nói chuyện, giống như vị Tiểu Ca kia vậy." Người dẫn đường Lý bá chỉ vào Trương Thất Linh, cười nói.

"Tôi hiểu rồi." Nghe lời của Lý bá, Ngô Tam Tỉnh nghĩ rằng người chèo thuyền Lỗ Lão Nhị tính cách hướng nội.

"Lão gia, tôi hỏi, tại sao da của người chèo thuyền lại khác với chúng ta." Hạo Thiên Chân nhìn Lý bá tò mò hỏi.

"Anh ta bị bệnh, nên da mới khác chúng ta." Lý bá nói xong, nhìn về phía Lỗ Lão Nhị, chỉ thấy y đang nhìn mình bằng ánh mắt lạnh

lùng.

Thấy vậy, sắc mặt Lý bá đột biến, cúi đầu không dám nói.

Lỗ Lão Nhị thấy Lý bá cúi đầu, cũng không nhìn chằm chằm nữa, ánh mắt chuyển sang Đại Hoàng Cẩu, "Nhị Cẩu, lại đây." "Gừ." Con chó tên Nhị Cẩu không hề đi tới, mà lộ vẻ hung dữ, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, mặt mày nhe nanh nhìn chằm chằm Lỗ Lão Nhị.

Chuyện gì thế này?

Lỗ Lão Nhị mặt đầy kinh ngạc.

Con chó này y đã nuôi mấy năm, hôm nay Nhị Cẩu lại lên cơn thần kinh, dám tỏ vẻ hung dữ với y.

"Đại Hoàng, bình tĩnh một chút." Bố Phương ngồi xổm xuống, xoa đầu Đại Hoàng Cẩu, an ủi nó.

"Chủ nhân, Lỗ Lão Nhị không phải người, hắn là một xác chết biết đi!" Đại Hoàng Cẩu nói.

"Cái gì?" Nghe vậy, Bố Phương kinh ngạc.

Lỗ Lão Nhị, lại là một xác chết biết đi có ý thức.

"Ta biết rồi, vào trong thi động, ta sẽ xử lý hắn." Bố Phương nói.

Hắn quyết định, sẽ danh chính ngôn thuận xử lý Lỗ Lão Nhị.

"Ngươi đã cho chó của ta ăn thuốc gì?" Lỗ Lão Nhị không ngồi yên được nữa, cầm theo tẩu thuốc nước đi đến trước mặt Bố Phương, lên tiếng hỏi.

"Tôi không cho chó ăn thuốc gì cả." Bố Phương nói.

"Lý bá, ta hỏi ông, có phải người này đã cho chó của ta ăn thuốc không!" Thấy Bố Phương không thừa nhận, Lỗ Lão Nhị nhìn Lý bá, lạnh giọng hỏi.

“Tôi không thấy Bố Phương cho Đại Hoàng Cẩu ăn thuốc.” Lý bá nói thật.

Ông chỉ thấy Bố Phương xoa đầu Đại Hoàng Cẩu.

“Nhất định là ngươi đã cho chó của ta ăn thuốc, nếu không nó sẽ không nhận ta là chủ nhân.” Lỗ Lão Nhị nhìn Bố Phương, tức giận nói.

Chương 194

“Tóm lại, bây giờ con chó này là của tôi.” Bố Phương nói.

“Con chó là của ta!

Không phải của ngươi!” Lỗ Lão Nhị hét lên.

“Vậy ngươi bảo nó cắn ta đi!” Bố Phương chỉ vào con chó nói.

“Nhị Cẩu, cắn hắn!” Lỗ Lão Nhị chỉ tay vào Bố Phương, nhìn Đại Hoàng Cẩu nói.

“Tao cắn mẹ mày!” Đại Hoàng Cẩu nhìn Lỗ Lão Nhị nói.

“Con chó lại biết nói tiếng người, còn mắng cả chủ nhân.” “Chuyện này nói ra ngoài, sợ là không ai tin.” Lý bá kinh ngạc.

“Chú Ba, chó biết nói tiếng người sao?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc hỏi.

“Chó biết nói tiếng người, chú cũng là lần đầu thấy, chó biết nói không đáng sợ, đáng sợ là tống tử, huyết thi trong cổ mộ kìa!” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Phụt.” Lỗ Lão Nhị nghe con chó mình nuôi chửi, tức đến hộc cả máu già.

“Đúng là một con chó nuôi không thân.” Lỗ Lão Nhị chỉ vào chó Đại Hoàng, mặt đầy tức giận mắng.

“Đại Hoàng, cắn nó.” Bố Phương chỉ vào Lỗ Lão Nhị, nhìn chó Đại Hoàng ra lệnh.

“Gâu!” Nghe lời Bố Phương, chó Đại Hoàng lao về phía Lỗ Lão Nhị, cắn một phát vào đùi lão.

“Đau quá.” Lỗ Lão Nhị ngã lăn ra đất, hai tay ôm lấy chân phải,

đau đớn kêu la.

“Lần này tha cho mày, lần sau còn dám ăn nói hỗn xược với tao, tao cắn chết mày.” Chó Đại Hoàng nói xong, quay người trở về bên cạnh Bố Phương.

“Lỗ Lão Nhị, ông có thể đưa chúng tôi đến thủy động không?” Lý Bá lên tiếng hỏi.

“Tôi đi được.” Lỗ Lão Nhị nghiến răng bò dậy từ dưới đất, đi cà nhắc về phía một con thuyền bên bờ sông.

“Việc không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát thôi.” Bố Phương nhìn nhóm người Ngô Tam Tỉnh nói.

“Được.” Mọi người đều gật đầu.

“Mọi người để hành lý lên thuyền thứ hai, người thì ngồi thuyền thứ nhất.” Lý Bá chỉ huy.

“Lý Bá chắc chắn có mưu đồ, Thiên Chân, trên đường nhớ để mắt đến lão ta.” Phàn Tử nhìn Lý Bá, nói với Hạo Thiên Chân.

“Cháu biết rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Chắc mọi người không biết, đi đường thủy chúng ta phải qua một cái thủy động, nghe đồn bên trong có một con xà tinh, chỉ có người lái thuyền Lỗ Lão Nhị mới có thể dẫn mọi người hóa nguy thành an.” Lý Bá khoanh chân ngồi trên chiếc thuyền thứ hai, nhìn nhóm người Bố Phương đang ở thuyền thứ nhất nói.

“Xà tinh?

Thật hay giả vậy?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc hỏi, cảm thấy lão già này đang dọa người.

“Giả đấy, đừng tin lời lão.” Bố Phương lên tiếng.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, gật đầu.

“Sơn động phía trước có khả năng là một cái thi động, mọi người hãy cẩn thận.” Ngô Tam Tỉnh nói với cả nhóm.

“Tam gia, cứ yên tâm một trăm vạn lần đi, chúng ta đông người thế này, gặp tống tử thì giết tống tử, gặp nữ quỷ thì giết nữ quỷ.” Đại Khuê cười nói.

“Lúc gặp tống tử, đừng sợ đến tè ra quần là được.” Ngô Tam Tỉnh đáp.

Chẳng mấy chốc, đội trộm mộ đã ngồi thuyền hướng về phía sơn động.

Bố Phương để chó Đại Hoàng và Lý Bá ngồi cùng một thuyền, mục đích là để nó trông coi trang bị.

Đi xuôi theo dòng sông khoảng mười mấy phút, mọi người nhìn thấy một cái thủy động dưới chân một ngọn núi.

“Lát nữa vào trong động, mọi người đừng nói to, cũng đừng nhìn xuống nước, để tránh kinh động Hà thần.” Người lái thuyền Lỗ Lão Nhị dặn dò mọi người.

“Hà thần, có thể nói cho tôi biết một chút không?” Bố Phương hỏi.

Hắn chỉ biết dưới nước trong thi động này có thi miết, không biết ngoài thi miết ra còn có quỷ quái gì không.

“Cứ nhớ lời tôi là được.” Lỗ Lão Nhị không giải thích.

“Tam thúc, chúng ta có nên nghe không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Chương 195

"Cứ nghe theo đi." Ngô Tam Tỉnh nói: "Mọi người vào thủy động, không được nói to." "Cảnh tượng trong sơn động đẹp thật đó." Thuyền vừa vào thủy động, Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng bên trong mà cảm thán.

"Thiên Chân, thủy động hẹp như vậy, nhỏ như vậy, không thấy kỳ lạ sao?" Bố Phương hỏi.

Trương Thất Linh nghe vậy, nhìn quanh bốn phía, phát hiện cửa động quả thực quá chật hẹp.

Anh cũng không lên tiếng, chỉ im lặng ngồi ở mũi thuyền.

"Bố Phương, cậu biết tại sao thủy động lại hẹp vậy à?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Tôi đương nhiên biết, kết cấu của thủy động này là một cái đạo động do người xưa đào!" Bố Phương quả quyết.

"Nghe cậu nói vậy, tôi hình như cũng nhìn ra rồi." Hạo Thiên Chân nói.

"Bố Phương, cậu thật thần kỳ, nhanh vậy đã nhìn ra thủy động này thực chất là một cái đạo động." Phàn Tử thán phục Bố Phương.

"Nếu quan sát kỹ sẽ nhìn ra thôi." Bố Phương nói.

Đối với dân trộm mộ, việc nhận ra thủy động là đạo động không khó, nhưng nhóm của Hạo Thiên Chân khi vào đây đều bị cảnh tượng bên trong thu hút, sự chú ý hoàn toàn không đặt vào kết cấu của nó.

"Trong thủy đạo động này, ắt có càn khôn!" Ngô Tam Tỉnh chắc chắn.

Lỗ Lão Nhị nghe vậy, nhìn nhóm người Bố Phương nói: "Cả ngọn núi lớn này đều là một ngôi cổ mộ." "Cả ngọn núi đều là cổ mộ?

Phong thủy nơi này rốt cuộc tốt đến mức nào mà nhiều người được chôn ở đây vậy!" Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

"Phong thủy ở đây vốn tốt, chỉ là đã bị người ta phá vỡ thế cục phong thủy rồi." Ngô Tam Tỉnh nói.

Vừa rồi đứng trên bờ sông, ông đã nhìn ra điều này.

Bố Phương nghe Ngô Tam Tỉnh nói vậy, hắn biết người phá hoại thế cục phong thủy ở đây chính là Uông Tàng Hải, bởi vì Thất Tinh Lỗ Vương Cung là do ông ta thiết kế.

Uông Tàng Hải đã giấu một con cá đồng mày rắn trong quan tài của chủ mộ.

Chỉ cần tập hợp đủ ba con cá đồng mày rắn, là có thể biết được phương pháp đối phó với người nhà họ Trương.

Bí mật này, ngoài Bố Phương ra, chỉ có người nhà họ Uông biết.

Bố Phương cũng không biết liệu người nhà họ Uông có đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung để tìm cá đồng mày rắn hay không.

Cả nhóm ngồi thuyền, tiến sâu vào thủy động.

"Chi chi chi chi!" Đột nhiên, xung quanh vang lên những tiếng động kỳ lạ.

Bố Phương biết rằng, âm thanh này là do bầy thi miết phát ra, chúng đang bỏ chạy.

Nguyên nhân là bị vua thi miết truy đuổi.

Bố Phương cũng biết, chính lúc này, Lỗ Lão Nhị và Lý Bá sẽ trốn thoát qua một cái đạo động trên đỉnh đầu.

“Đi đâu đó?” Bố Phương cầm đèn pin, chiếu lên đỉnh đầu, chỉ thấy Lỗ Lão Nhị đã chui nửa người vào trong đạo động.

“Bỏ chúng ta lại mà chạy rồi, Phàn Tử, mau kéo lão xuống!” Lời của Ngô Tam Tỉnh còn chưa dứt, Bố Phương đã nhanh như chớp ra tay, tóm lấy một chân của Lỗ Lão Nhị, dùng sức kéo mạnh xuống, Lỗ Lão Nhị trực tiếp rơi xuống thuyền.

“Các vị, tôi không có chạy trốn, tôi nghe thấy tiếng động, bị dọa sợ nên mới muốn rời đi.” Lỗ Lão Nhị vội vàng giải thích.

“Đại Hoàng, mày tin không?” Bố Phương nhìn chó Đại Hoàng hỏi.

Chó Đại Hoàng nghe vậy, lắc đầu.

“Thấy chưa, đến chó còn không tin lời mày!” Bố Phương chỉ vào chó Đại Hoàng, nhìn Lỗ Lão Nhị nói.

“Thật mà, tôi không có lừa các vị!” Lỗ Lão Nhị giả vờ oan ức nói.

Hắn biết mình đang có âm mưu gì.

“Tôi không có âm mưu gì hết.” Lỗ Lão Nhị liếc nhìn ra sau, phát hiện Lý Bá đã trốn thoát thành công qua đạo động, quay đầu nhìn Bố Phương hoảng hốt nói.

“Còn không thừa nhận.

Vậy được rồi, tôi tiễn ông đi gặp Diêm Vương.” Bố Phương nói xong, một cước đạp vào ngực Lỗ Lão Nhị, trực tiếp đá lão ta xuống nước.

“Cứu mạng a!” Lỗ Lão Nhị rơi xuống nước, la lớn cứu mạng.

“Bố Phương, cậu đang làm gì vậy?” Lời của Hạo Thiên Chân lương thiện còn chưa nói xong, đã bị Bố Phương ngắt lời: “Đừng nói nữa!

Chương 196

Lát nữa tôi sẽ giải thích cho cậu!" Hạo Thiên Chân: "…" "Mau kéo tôi lên thuyền, không thì tôi sẽ bị Hà thần ăn thịt mất." Lỗ Lão Nhị khóc lóc nói.

"Đừng kéo!" Trương Thất Linh thấy Hạo Thiên Chân định đưa bàn tay hữu nghị ra, liền quả quyết ngăn cản.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, ngây người.

"Xoạt xoạt xoạt!" Đúng lúc này, một đám bóng đen từ dưới nước bơi tới, vây lấy Lỗ Lão Nhị.

"Mọi người mau cứu tôi…" "Tôi không muốn chết." Lỗ Lão Nhị cảm nhận được da thịt mình đang bị thi miết cắn xé từng mảng, nước mắt già tuôn rơi.

"Tam thúc, ông ấy đáng thương quá, chúng ta cứu ông ấy lên đi." Hạo Thiên Chân nhìn Lỗ Lão Nhị đang giãy giụa trong nước, vẻ mặt thống khổ, liền nói.

"Ai cứu, kẻ đó là kẻ thù của tôi." Bố Phương nói.

"Thiên Chân, Bố Phương không cho cứu, chắc chắn là có lý do." Ngô Tam Tỉnh nói.

"Vậy rốt cuộc là lý do gì?" Hạo Thiên Chân nhìn về phía Bố Phương.

"Người lái thuyền Lỗ Lão Nhị và người dẫn đường Lý Bá là một phe, hai người bọn họ đưa chúng ta vào cái thi động này, sau đó phá hỏng động cơ thuyền, rồi hai người tìm cơ hội chuồn mất, để chúng ta bị kẹt ở đây.

Trên người chúng ta không có tử khí, sẽ thu hút quỷ quái, sau khi

chúng ta chết, hai người bọn họ sẽ quay lại thu lợi ngư ông." Bố Phương nhìn Lỗ Lão Nhị đang chết dần trong nước, nói.

"Cháu hình như hiểu rồi." Hạo Thiên Chân nghe vậy, biết rằng Lỗ Lão Nhị và Lý Bá đã bày kế giết họ để trục lợi.

"Phàn Tử, kiểm tra động cơ thuyền, xem có bị hỏng không." Ngô Tam Tỉnh nghe xong, vội vàng ra lệnh.

"Tam gia, chiếc thuyền chúng ta đang ngồi, động cơ đã bị Lỗ Lão Nhị phá hỏng rồi, động cơ chiếc thuyền phía sau chắc cũng bị Lý Bá phá nốt." Phàn Tử nói.

"Bố Phương, khả năng suy luận của cậu khiến tôi thật sự khâm phục." Ngô Tam Tỉnh cảm thán.

Trộm mộ bao nhiêu năm nay, ông chưa từng thấy ai có khả năng suy luận mạnh như Bố Phương.

"Lý Bá rốt cuộc đi đâu rồi?" "Cháu cũng không nghe thấy tiếng nhảy xuống nước." Hạo Thiên Chân nói.

"Lão ta đã trốn thoát qua đạo động trên đỉnh đầu." Bố Phương chỉ lên đạo động phía trên.

Hắn biết mình sẽ còn gặp lại Lý Bá, lão ta vẫn còn giá trị lợi dụng, nên hắn đã không để chó Đại Hoàng ngăn cản Lý Bá trốn thoát.

"Thứ dưới nước rốt cuộc là gì vậy?" Hải Thiếu sắc mặt kinh hoàng hỏi.

Hạo Thiên Chân cũng bị thứ dưới nước dọa sợ, mặt mày hoảng hốt.

"Tôi sợ quá." Đại Khuê bị không khí âm u đáng sợ trong thi động dọa cho khiếp vía.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện thi miết dưới nước, có thể nâng cấp

huyết mạch của đối phương!" Nghe tiếng hệ thống vang lên, Bố Phương nói với mọi người: "Mọi người đừng sợ, có tôi và Trương Thất Linh ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu." Nói xong, Bố Phương đưa tay phải xuống nước, vừa chạm vào thân một con thi miết, liền lập tức rút tay về.

"Đinh!" "Có nâng cấp huyết mạch của thi miết không?" "Nâng cấp!" "Thi miết nâng cấp thành huyết mạch Thi Miết Vương!" "Thiên phú: Đoạt Mệnh Tiễn Đao Chủy (Miệng Kéo Đoạt Mạng)!" Nghe những lời này, Bố Phương có chút vui mừng.

Lại thêm được một thuộc hạ đắc lực.

"Bố Phương, cậu thò tay xuống rồi lại rút lên, đang làm gì vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Bắt cá, được chưa?" Bố Phương hỏi lại.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, không tin Bố Phương, nhưng thấy đối phương không muốn nói, cậu cũng không làm khó nữa.

"Mọi người có muốn xem thứ dưới đáy nước là gì không?" Trương Thất Linh ngồi ở mũi thuyền, nhìn mọi người hỏi.

"Muốn!" Hạo Thiên Chân lập tức đáp.

"Vậy được, đừng nói gì cả, tôi bắt một con lên cho các cậu xem." Trương Thất Linh cúi người trên thuyền, đưa hai ngón tay dài hơn người thường ra, sử dụng công phu Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng, nhanh chóng ra tay, gắp một con thi miết da đen kịt từ dưới nước lên.

"Xoẹt!" Trương Thất Linh đưa tay trái ra, ngón giữa đâm vào đầu con thi miết, con thi miết chết ngay tức khắc.

"Bịch." Giết xong con thi miết, Trương Thất Linh ném nó lên thuyền.

“Tiểu Ca, sao anh lợi hại vậy?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Trương Thất Linh không để ý đến Hạo Thiên Chân, ánh mắt dán chặt vào con thi miết.

“Tiểu Ca vừa rồi sử dụng tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, Song Chỉ Tham Động.” “Muốn luyện thành Song Chỉ Tham Động, phải luyện từ nhỏ, quá trình đó không phải ai cũng chịu đựng được.” Bố Phương nói.

Hắn cũng có công phu Song Chỉ Tham Động.

Năng lực mà Tiểu Ca có, hắn cũng có, năng lực Tiểu Ca không có, hắn cũng có.

Chương 197

Hắn cảm thấy, Tiểu Ca ngoài việc biết thuật co xương, có Song Chỉ Tham Động ra, vẫn còn những năng lực mạnh mẽ khác chưa sử dụng.

"Tôi hiểu rồi." Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Thiên Chân, đây là con gì vậy?" Đại Khuê chỉ vào con thi miết trên thuyền hỏi.

"Trông giống con tôm hùm đất!" Hạo Thiên Chân nói.

"Không phải tôm hùm đất, đây là thi miết, trong này có con thi miết to như vậy, chứng tỏ bên trong có xác chết, nó ăn thịt người chết mà lớn lên." Ngô Tam Tỉnh cầm con thi miết lên ngửi, rồi quả quyết.

"Tôi cho rằng tiếng động lớn mà bầy thi miết phát ra, thực chất là chúng đang chạy trốn!" Trương Thất Linh mặt không biểu cảm suy nghĩ một lúc, rồi lên tiếng.

"Tiểu Ca, anh nói không sai, bầy thi miết đang chạy trốn, tôi cảm giác có thứ gì đó đang đến gần chúng ta." Bố Phương nghe thấy có tiếng động truyền đến, quả quyết.

"Thứ gì có thể khiến cả bầy thi miết sợ hãi chứ?" Hạo Thiên Chân thắc mắc.

"Một con thi miết khổng lồ!" Bố Phương nói.

"Sao cậu biết?" Đại Khuê kinh ngạc.

"Tôi là nhà tiên tri." Bố Phương cũng lười tìm cớ giải thích, nói thẳng.

"Ngầu!" Đại Khuê giơ ngón tay cái lên với Bố Phương.

“Bây giờ động cơ thuyền đã hỏng, chúng ta khó mà quay lại, chỉ có thể tiến về phía trước.” Bố Phương chỉ về phía trước.

“Được, chúng ta chèo thuyền tiến lên.” Ngô Tam Tỉnh nói với Phàn Tử: “Phàn Tử, nhảy sang thuyền thứ hai, mở ba lô ra, lấy xẻng Lạc Dương ra.” “Rõ.” Phàn Tử gật đầu, nhảy một phát sang chiếc thuyền phía sau, mở ba lô, lấy xẻng Lạc Dương ra, ném cho nhóm người Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy xẻng công binh, sau khi Phàn Tử nhảy trở lại, bảy người bắt đầu chèo thuyền tiến lên.

“Nó đến rồi!” Trương Thất Linh đang chèo thuyền, đột nhiên đứng dậy, chỉ về phía trước.

“Ai đến vậy?” Hạo Thiên Chân hoảng hốt.

“Thi miết khổng lồ!” Bố Phương đứng thẳng người, nhìn xuống dưới nước phía trước, một cái bóng đen khá lớn đang bơi tới, quả quyết.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện thi miết khổng lồ, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Nghe thấy lời của hệ thống, Bố Phương trực tiếp nhảy xuống nước.

“Bố Phương, cậu điên rồi à?

Nhảy xuống nước làm gì?” Đại Khuê hỏi.

“Không kịp giải thích đâu, mau nhảy xuống nước đi.” Bố Phương nói xong, lặn đầu xuống nước, bơi về phía con thi miết khổng lồ.

Hắn nhảy xuống nước là để nâng cấp huyết mạch cho nó.

Hắn bảo mọi người nhảy xuống vì biết rằng trên đuôi con thi miết khổng lồ có buộc một cái chuông lục giác.

Tiếng ‘leng keng keng’ phát ra từ chiếc chuông có thể làm nhiễu

loạn tâm trí con người.

Hắn có thần huyết Thần Long, Trương Thất Linh có thần huyết Kỳ Lân, hai người không bị ảnh hưởng bởi tiếng chuông, nhưng Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân và những người khác đều sẽ gặp nạn.

"Bố Phương, dưới nước có thi miết, mau lên đi!" Phàn Tử hét lớn.

Lời của anh ta vừa dứt, trong nước đã vang lên tiếng chuông làm nhiễu loạn tâm trí.

"Hự!" Tai nghe thấy tiếng chuông, Hạo Thiên Chân ôm đầu, thân hình lảo đảo.

"Mọi người mau nhảy xuống nước, lặn xuống dưới sẽ không nghe thấy tiếng chuông nữa!" Trương Thất Linh nói xong, một tay đẩy Hạo Thiên Chân xuống nước.

"Ùm!

Ùm!

Ùm!" Mọi người nghe vậy, đều nhảy xuống nước.

"Ùm!" Trương Thất Linh cũng nhảy xuống nước, lặn thẳng xuống, giống như Bố Phương, bơi về phía con thi miết khổng lồ.

"Đinh!" "Có nâng cấp huyết mạch của thi miết khổng lồ không?" Khi một tay của Bố Phương chạm vào con thi miết khổng lồ, bên tai vang lên giọng nói của hệ thống.

Nâng cấp!

Bố Phương lập tức đáp lại trong lòng.

"Đinh!" "Nâng cấp thất bại, đối phương từ chối nâng cấp huyết mạch, và ném cho bạn một ánh mắt khinh bỉ." "Xoẹt!" Bố Phương đưa tay phải ra, giơ hai ngón tay, đâm thẳng vào đầu con thi miết khổng lồ, phá hủy hệ thần kinh trung ương của nó.

Chương 198

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt thi miết khổng lồ, điểm nâng cấp huyết mạch +10000!” “Tiếng chuông ngừng rồi, chúng ta an toàn rồi.” Mọi người lần lượt ngoi lên mặt nước thở dốc, mặt ai nấy đều vui mừng.

“Bố Phương, cậu không sao chứ.” Trương Thất Linh từ dưới nước ngoi lên, nhìn Bố Phương đang ôm một con thi miết khổng lồ hỏi.

“Tôi không sao.” Bố Phương trả lời.

Thật không ngờ, Trương Thất Linh lại quan tâm đến mình.

Trương Thất Linh nghe vậy, quay người, bơi về phía thuyền.

“Thứ này, tiếng chuông nó phát ra có thể làm nhiễu loạn tâm trí, cũng có thể mê hoặc lòng người.” Bố Phương lên thuyền, ném con thi miết khổng lồ lên, chỉ vào chiếc chuông lục giác buộc trên đuôi nó nói.

“Hóa ra là do thứ này phát ra tiếng chuông.” Hải Thiếu nghe vậy, kích động giơ chân lên, đạp nát chiếc chuông.

“Hải Thiếu, cậu điên rồi à?

Đạp nát chuông làm gì?” Ngô Tam Tỉnh lạnh lùng quát hỏi.

“Tôi không điên.” “Tôi thấy cái chuông ngứa mắt, nên đạp nát nó.” Hải Thiếu trả lời, cảm xúc dần dần bình tĩnh lại.

“Lần sau đừng bốc đồng như vậy nữa.” Ngô Tam Tỉnh nói.

Hải Thiếu nghe vậy, gật đầu.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện rết, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Bố Phương nhìn thấy một con rết đầu đen từ chiếc chuông vỡ bò ra, liền đưa tay phải chạm vào thân con rết.

“Nâng cấp huyết mạch!” “Nâng cấp thành công!” “Rết nâng cấp thành huyết mạch Linh Yêu, có thể hóa hình thành một mỹ nữ!” “Thiên phú: Bách Cước Quan Âm!” “Chi chi chi.” Con rết phát ra tiếng kêu nhỏ, bò vào trong ống quần của Bố Phương.

“Bố Phương, con rết bò vào ống quần cậu mà cậu cũng không phản kháng à?” Hạo Thiên Chân chỉ vào chân phải của Bố Phương kinh ngạc nói.

“Không sao đâu, tôi chỉ cảm thấy hơi ngứa, ra ngoài rồi tôi sẽ bắt nó ra thả đi.” Bố Phương nói.

“Rết là một trong ngũ độc, cậu không sợ nó cắn à?” Đại Khuê nhíu mày hỏi.

“Không sợ.” Bố Phương trả lời.

Rết là thuộc hạ của hắn, sẽ không cắn hắn.

“Bố Phương, đúng là một người phi thường.” Phàn Tử thấy con rết bò vào ống quần Bố Phương mà anh vẫn bình tĩnh, thán phục nói.

“Tại sao con rết lại ở trong chuông vậy?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Thiên Chân, cậu là một trí thức mà cũng không biết à?” Đại Khuê nói.

“Cháu biết, nhưng cháu không nói ra.” Ngô Tà đáp lại.

“Con rết và con thi miết khổng lồ có một hệ thống cộng sinh, con rết hấp thụ dinh dưỡng của con thi miết để lớn lên, có thể sống mãi, chiếc chuông lục giác có thể vang lên không ngừng, khiến người ta xuất hiện ảo giác.” Bố Phương giải thích đơn giản.

“Tôi không biết mục đích của người thiết kế thứ này là để làm gì.” Trương Thất Linh nghe vậy, lên tiếng.

“Chắc là để bảo vệ một thứ gì đó quan trọng.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Phàn Tử đáp lại.

“Nơi này không nên ở lâu, chúng ta tiếp tục đi thôi.” Trương Thất Linh lên tiếng.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, chỉ vào con thi miết khổng lồ và nói với Phàn Tử: “Con thi miết này âm khí rất nặng, Phàn Tử, buộc nó vào đầu thuyền, như vậy, những thứ khác sẽ không dám đến gần chúng ta.” “Vâng, Tam gia.” Phàn Tử gật đầu, lấy ra một sợi dây thừng, buộc con thi miết vào đầu thuyền.

Mọi người hợp sức chèo thuyền.

Không lâu sau, họ nhìn thấy một nơi bí ẩn phía trước.

“Phía trước là Tích Thi Địa, khu vực nguy hiểm nhất trong thi động, chờ đợi chúng ta là vô số hiểm nguy chưa biết.” Trương Thất Linh nói.

“Nếu gặp nguy hiểm, Tiểu Ca, anh sẽ bảo vệ em, đúng không?” Hạo Thiên Chân nghe vậy, có chút căng thẳng hỏi.

Trương Thất Linh không nói gì, chỉ nhìn Hạo Thiên Chân gật đầu.

Thấy Tiểu Ca gật đầu, Hạo Thiên Chân cũng bớt căng thẳng hơn.

Chẳng mấy chốc, bảy người chèo thuyền, tiến vào Tích Thi Địa âm u đáng sợ.

“Nhiều xương khô quá!” “Rốt cuộc có bao nhiêu người chết ở đây vậy.” “Cái Tích Thi Địa này cũng đáng sợ quá đi!” Đại Khuê nhìn hàng vạn đầu lâu trên bãi cạn, kinh hãi nói.

“Nhìn số lượng đầu lâu này, tôi đoán có đến vạn người chết ở đây.” Phàn Tử phỏng đoán.

Chương 199

“Nào chỉ vạn người, e là mười vạn người đã chết ở nơi này.” Hải Thiếu nói.

“Mấy cậu im miệng đi.” “Nói to sẽ dẫn tà ma đến, tôi nhất định sẽ xử lý mấy cậu.” Ngô Tam Tỉnh nói.

Đại Khuê, Hải Thiếu, Phàn Tử ba người nghe vậy, lập tức ngậm miệng lại.

“Nơi này có hai cỗ quan tài thủy tinh, một cỗ nằm một người phụ nữ, người trong cỗ quan tài thủy tinh còn lại đi đâu rồi?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Tôi nghi ngờ có tên trộm mộ nào đó thấy cô gái trong quan tài thủy tinh xinh đẹp, nên đã trộm đi rồi.” Đại Khuê nhỏ giọng nói.

“Đại Khuê, cậu theo tôi trộm mộ bao nhiêu năm, có thấy tên trộm mộ nào trộm xác nữ trong mộ không?” Ngô Tam Tỉnh hỏi.

“Không có.” Đại Khuê lắc đầu.

“Vậy thì đừng nói bừa.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Vâng.” Đại Khuê gật đầu.

“Người trong cỗ quan tài thủy tinh còn lại đang ở trong đây, mọi người cẩn thận một chút.” Bố Phương lên tiếng nhắc nhở.

Hắn biết, người trong quan tài thủy tinh là một nữ tống tử ngàn năm!

Nó muốn mượn dương khí trên người Hạo Thiên Chân để ra khỏi thi động.

Bố Phương sẽ không để nó được như ý.

“Vụt!

Vụt!

Vụt!” Đúng lúc này, một bóng người lướt qua phía trước.

“Cái gì vậy?” Hạo Thiên Chân bị dọa cho chết khiếp.

“Chắc là quỷ!” Phàn Tử nói xong, rút ra một con dao găm, nắm chặt trong tay.

“Phàn Tử, chưa thấy rõ đối phương là thứ gì thì đừng tự dọa mình.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Vâng, Tam gia.” Phàn Tử gật đầu.

“Bóng đen đó, chắc là nữ tống tử ngàn năm!

Người phụ nữ trong cỗ quan tài thủy tinh trống rỗng đó!” Bố Phương đứng trên thuyền, cầm Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt tìm kiếm bóng đen khắp nơi.

“Bố Phương, đó là cậu đoán à?” Hạo Thiên Chân căng thẳng hỏi.

“Mười phần chắc tám chín!” Bố Phương trả lời.

“Nếu nó tấn công chúng tôi, cậu sẽ bảo vệ chúng tôi chứ?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Không!” Bố Phương đáp.

Hạo Thiên Chân: “…” “Vụt.” Đúng lúc này, bóng đen đó lại xuất hiện một lần nữa, lướt đến bãi cạn, đứng giữa đống xương khô.

Người phụ nữ mặc một bộ đồ trắng, tóc dài đến eo, quay lưng về phía nhóm người Bố Phương, móng tay dài đến đáng sợ.

Vừa xuất hiện, vô số thi miết từ cơ thể nó tuôn ra, hàng ngàn hàng vạn con thi miết to bằng nắm đấm bơi về phía mọi người.

“A a a!

Quỷ a!

Quỷ a!" Đại Khuê nhìn thấy nữ quỷ, bị dọa cho chết khiếp, kinh hoàng la hét.

"Tiểu Ca, cứu em!" Hạo Thiên Chân theo bản năng hét lên.

"Thằng nhãi này, hoảng cái gì, nữ quỷ ở đâu, làm gì có." Ngô Tam Tỉnh bực bội nói.

"Mọi người không cần phải sợ!" "Có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì!" Trương Thất Linh quả quyết.

"Tiểu Ca, đừng nói nữa, thi miết sắp bơi đến chỗ chúng ta rồi!" "Mau ra tay giải quyết chúng đi!" Đại Khuê vội vàng nói.

"Xoẹt!" Trương Thất Linh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch ngón tay, bắn một giọt máu màu đỏ về phía nữ tống tử ngàn năm.

"Vụt!" Nữ tống tử ngàn năm vô cùng lanh lợi, né sang bên trái một mét.

Chương 200

Máu Kỳ Lân bắn vào tường.

“Phản ứng nhanh vậy?” Trương Thất Linh hơi kinh ngạc.

“Thôi xong rồi.” “Nhiều thi miết thế này, bò lên thuyền sẽ cắn chết hết chúng ta.” Đại Khuê ngồi ở đuôi thuyền, nhìn lũ thi miết bơi dưới thuyền mà trán vã mồ hôi lạnh, tuyệt vọng nói.

“Phàn Tử, còn chờ gì nữa, mau đánh thi miết đi!” Ngô Tam Tỉnh hét lên, hai tay cầm xẻng Lạc Dương, đập vào những con thi miết đang bò lên thuyền.

Phàn Tử hoàn hồn, cầm xẻng cùng Ngô Tam Tỉnh đập thi miết.

“Bốp!” Đúng lúc này, Trương Thất Linh cúi người, lòng bàn tay trái đập mạnh lên thuyền, lũ thi miết sợ hãi rút lui như thủy triều.

“Tiểu Ca, anh thật lợi hại.” Hạo Thiên Chân giơ ngón tay cái lên với Trương Thất Linh.

Cậu nhận ra, Trương Thất Linh đã dùng máu của mình để dọa lui bầy thi miết.

“Thi miết đã giải quyết xong, nhưng nữ tống tử ngàn năm kia không dễ đối phó đâu.” Trương Thất Linh nói.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Phàn Tử hỏi.

“Chiến!” Bố Phương lên tiếng.

“Chỉ với mấy người chúng ta, có đánh được không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Được.” Bố Phương gật đầu.

Lời hắn vừa dứt, nữ tống tử đột nhiên quay người lại, khuôn mặt

dữ tợn đi về phía mọi người.

"Hự!" Đại Khuê nhìn thấy nữ tống tử mặt mày hung dữ đạp nước đi tới, sợ đến hai chân run lẩy bẩy.

"Tiểu Ca, đừng lãng phí máu nữa!" Bố Phương thấy Trương Thất Linh định bắn thêm một giọt máu Kỳ Lân vào nữ tống tử, liền lên tiếng ngăn cản.

Trong nguyên tác, ở Tích Thi Địa này, Tiểu Ca đã dùng máu Kỳ Lân để đối phó với nữ tống tử ngàn năm, mất quá nhiều máu dẫn đến hôn mê.

"Cậu đối phó được nó à?" Trương Thất Linh nhìn Bố Phương hỏi.

"Ừm." "Để tôi đối phó." Bố Phương gật đầu.

"Bố Phương, cậu định đối phó với nữ tống tử ngàn năm thế nào, có thể nói cho tôi biết không?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Dùng dao chém đầu nó xuống!" Bố Phương nói.

Hạo Thiên Chân nghe vậy kinh ngạc, có chút không tin Bố Phương có thể dùng dao chém đầu nữ tống tử ngàn năm.

"Nữ tống tử ngàn năm đến rồi!" Hải Thiếu nhìn nữ tống tử đạp nước đến gần, kinh hãi hét lên.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện nữ tống tử ngàn năm, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Khi nữ tống tử đi đến phạm vi mười mét cách Bố Phương, giọng nói của hệ thống vang lên bên tai hắn.

"Tiểu Ca, bảo vệ tốt những người trên thuyền." "Tôi sẽ xử lý con nữ tống tử ngàn năm này!" Bố Phương đi đến đầu thuyền, nhìn nữ tống tử đang đi trên mặt nước, không quay đầu lại nói với Trương Thất Linh.

“Được, cậu chiến đấu với nữ tống tử ngàn năm, phải cẩn thận một chút.” Trương Thất Linh nói.

“Tôi biết rồi.” Bố Phương đáp lại.

“Bố Phương, ra tay đi!” Đại Khuê thấy nữ tống tử đến gần, giơ tay phải thành trảo tấn công, vội vàng hét lên.

“Bốp!” Bố Phương đưa tay trái ra, nhanh tay lẹ mắt tóm lấy tay phải của nữ tống tử đang vồ tới cổ mình.

“Đinh!” “Có nâng cấp huyết mạch của nữ tống tử ngàn năm không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thất bại!” “Nữ tống tử ngàn năm từ chối nâng cấp huyết mạch, và ném cho bạn một ánh mắt khinh bỉ!” Nữ tống tử rút tay lại, tung ra một cú đấm đầy uy lực vào đầu Bố Phương.

“Cho mày nếm thử mùi vị máu Thần Long!” Bố Phương cắn rách ngón trỏ tay trái, đâm ngón trỏ vào miệng nữ tống tử.

“A.” Nữ tống tử rút tay lại, hai tay ôm đầu, miệng phát ra tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết.

“Bố Phương, máu của cậu?” Trương Thất Linh nhìn khuôn mặt đau đớn của nữ tống tử đến mức méo mó, kinh ngạc hỏi.

“Mạnh hơn máu Kỳ Lân của anh!” Bố Phương trả lời.

Nghe vậy, Trương Thất Linh mặt đầy kinh ngạc.

Thật không ngờ, Bố Phương lại sở hữu huyết mạch mạnh hơn cả máu Kỳ Lân!

“Tao chết cũng không tha cho mày.” Nữ tống tử đau đớn hét thảm với Bố Phương.

“Tao dám làm cả quỷ!” “Đến tìm tao đi, tao dám làm tất!” Bố Phương nói một câu, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một đao chém xuống

đầu nữ tống tử.

Chương 201

"Xoẹt" một tiếng, đầu của nữ tống tử rơi xuống nước, cơ thể không đầu, máu đen tuôn ra òng ọc.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt nữ tống tử ngàn năm!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +10000!" "Còn thiếu hai mươi vạn điểm nâng cấp huyết mạch, có thể nâng cấp huyết mạch!" Nghe lời của hệ thống, Bố Phương mặt lộ vẻ vui mừng, chỉ cần kiếm thêm hai mươi vạn điểm huyết mạch nữa là có thể nâng cấp huyết mạch rồi.

Nâng cấp huyết mạch sẽ khiến hắn trở nên mạnh mẽ hơn.

Bố Phương có chút mong chờ, không biết huyết mạch Thần Long sau khi nâng cấp sẽ là huyết mạch gì.

"Nữ tống tử ngàn năm bị tiêu diệt rồi, chúng ta an toàn rồi." Đại Khuê thở phào nhẹ nhõm.

"Nữ tống tử thật đáng sợ." Phàn Tử lau mồ hôi lạnh trên mặt, cảm thấy nếu không có Bố Phương ở đây, mấy người họ có thể đã chết một hoặc hai ba người.

"Bố Phương, dao của cậu và dao của Tiểu Ca gần như giống hệt nhau?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Bố Phương cầm thanh trường đao, lưỡi đao dính máu của nữ tống tử, rất giống thanh dao tặng cho Trương Thất Linh, tò mò hỏi.

"Thanh đao này là một người bạn tặng tôi, gần như giống hệt dao của Tiểu Ca, có lẽ hai thanh đao này được tạo ra trong cùng một thời đại." Bố Phương nhúng dao xuống nước, rửa sạch máu đen trên lưỡi đao, đứng dậy, nói với Ngô Tam Tỉnh.

"Hóa ra là vậy." Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh đã hiểu.

“Tích Thi Địa này không nên ở lâu, chúng ta chèo thuyền ra ngoài.” Trương Thất Linh mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó đang trên đường đến đây.

“Được.” Mọi người đều không muốn ở lại Tích Thi Địa này nữa, bảy người cầm xẻng, chèo thuyền đi.

“Rầm!” Khi thuyền sắp ra khỏi Tích Thi Địa, thuyền bị thứ gì đó dưới nước đâm vào.

“Thứ gì vậy?” Hạo Thiên Chân căng thẳng hỏi.

“Chắc là một con quái vật khổng lồ.” “Nó mà dùng sức thêm chút nữa, thuyền sẽ bị đâm hỏng mất.” Đại Khuê lòng còn sợ hãi nói.

“Mọi người mau nhìn, dưới nước có một cái bóng đen dài, hình như là một con thủy mãng!” Phàn Tử chỉ xuống dưới thuyền nói.

Mọi người đều nhìn theo hướng tay Phàn Tử chỉ, phát hiện dưới nước có một cái bóng đen dài, dài khoảng chín mét, đang lượn lờ quanh thuyền.

“Họa vô đơn chí!” “Cái thi động này, thật sự quá nguy hiểm!” “Vừa giải quyết xong nữ tống tử ngàn năm, bây giờ lại xuất hiện một con thủy mãng, nó ở dưới nước, chúng ta phải giải quyết nó thế nào đây?” Đại Khuê sắc mặt căng thẳng hỏi.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện thủy mãng dưới nước, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Bố Phương nghe lời của hệ thống, định nhảy xuống thuyền, lặn xuống nước để nâng cấp huyết mạch cho thủy mãng, nhưng lại nghĩ, nếu nhảy xuống, bị thủy mãng quấn lấy thân thể thì nguy hiểm rồi.

“Rầm!” Con thủy mãng quất một cái đuôi, đập vào thuyền.

Thuyền suýt nữa thì vỡ tan tành!

“Sớm biết nguy hiểm thế này, tôi đã không đi theo.” Hải Thiếu nói.

Cậu vô cùng hối hận vì đã đi cùng nhóm Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân, Bố Phương đến đây, thực hiện nhiệm vụ bảo vệ.

“Tiểu Ca, anh nhỏ máu dọa thủy mãng đi.” Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thất Linh, lòng bất an nói.

“Vô dụng thôi.” Trương Thất Linh lắc đầu nói: “Thủy mãng ở dưới nước, máu Kỳ Lân của tôi không thể trấn áp được nó.” “Vậy phải làm sao?” “Chúng ta cứ ngồi trên thuyền, chờ nó quất vỡ thuyền sao?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Lời cậu vừa dứt, đuôi thủy mãng lại phá nước bay lên, đập về phía thuyền.

“Tóm lấy nó.” Bố Phương nhanh tay lẹ mắt, hai tay ôm lấy đuôi thủy mãng.

“Đinh!” “Có nâng cấp huyết mạch của thủy mãng không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thất bại!” “Đối phương không muốn nâng cấp huyết mạch, và ném cho bạn một ánh mắt khinh bỉ.” “Vãi chưởng.” Đại Khuê nhìn Bố Phương hai tay ôm lấy cái đuôi lớn của thủy mãng, kinh ngạc há hốc mồm.

Nhìn thấy cái đuôi rắn, cậu đã sợ chết khiếp.

Bố Phương lại mặt không chút sợ hãi ôm lấy đuôi thủy mãng, thật sự quá mạnh mẽ.

“Tiểu Ca, dùng dao chém nó.” Bố Phương ôm chặt lấy cái đuôi đang giãy giụa của thủy mãng, hét về phía Trương Thất Linh.

“Hiểu rồi.” Trương Thất Linh nói xong, hai tay cầm Hắc Kim Cổ Đao giơ qua đầu, chém một đao xuống đuôi thủy mãng.

“Xoẹt!” Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như chém bùn, Tiểu Ca chém

một đao, trực tiếp chém đứt thân thể thủy mãng.

"Phù." Bố Phương thở phào một hơi, ném cái đuôi thủy mãng xuống nước.

Nếu đổi lại là người khác trong đội, không thể nào chém đứt được thân thể to như thùng nước của con thủy mãng khổng lồ này.

"Tiểu Ca, sức lực của anh rốt cuộc lớn đến mức nào?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Sức lực của tôi vượt xa sức tưởng tượng của cậu, một quyền xuống có thể đấm chết một con gấu chó." Trương Thất Linh vung một quyền, khẳng định.

"Khủng bố vậy sao?" Đại Khuê kinh ngạc há hốc mồm.

"So với Bố Phương, tôi còn kém xa." Trương Thất Linh khiêm tốn nói.

Chương 202

“Trong mắt tôi, hai người đều là những tồn tại mạnh mẽ như nhau.” Hạo Thiên Chân cười nói.

“Thi động quá nhiều nguy hiểm, chúng ta mau ra ngoài thôi.” Ngô Tam Tỉnh lau mồ hôi lạnh trên mặt, nói.

“Được.” Mọi người đều đáp một tiếng, lấy xẻng, chèo thuyền ra ngoài.

Trên đường ra ngoài dù nguy cơ tứ phía, nhưng may mắn mọi người đều bình an chèo thuyền ra khỏi thi động.

“Không khí bên ngoài, thật trong lành.” “So với Tích Thi Địa hôi thối nồng nặc, bên ngoài tốt hơn nhiều.” Hải Thiếu nhắm mắt, tham lam hít thở không khí trong lành.

“Mọi người xem, phía trước có một thôn làng.” Phàn Tử đang chèo thuyền, phát hiện không xa có một thôn trang, liền chỉ tay về phía đó, vui mừng hét lên.

“Có thôn trang, chắc chắn có nước nóng!” “Bây giờ việc tôi muốn làm nhất là tắm nước nóng!” Đại Khuê cười nói.

“Đại Khuê, cái thằng mập này, tắm một lần chắc cần cả tấn nước ấy nhỉ.” Phàn Tử cười nói.

“Bậy bạ.” “Tôi tắm, nhiều nhất cũng chỉ dùng ba thùng nước thôi.” Đại Khuê biện giải.

“Tôi cũng muốn tắm nước nóng, rồi ăn một bữa no nê.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Điều kiện trong thôn này e là không được tốt lắm đâu.” “Không tốt thì không tốt, có chỗ ở, có điện, có nước, có cơm ăn là tôi mãn

nguyện rồi.” Đại Khuê cười nói.

Không lâu sau, Phàn Tử và Đại Khuê hai người chèo thuyền, cặp thuyền vào bờ.

Mọi người lần lượt xuống thuyền, lấy ba lô trên chiếc thuyền thứ hai, đi vào trong thôn.

Khi đi qua một mảnh ruộng ngô, họ thấy một cậu bé chừng mười tuổi ngồi trước ruộng ngô, dường như đang đợi nhóm người Bố Phương.

“Bạn nhỏ, trong thôn có nhà trọ không?” Ngô Tam Tỉnh cười hỏi.

“Có!

Đưa cho cháu năm mươi đồng, cháu sẽ dẫn các chú đi.” Cậu bé đứng dậy, đưa tay ra về phía Ngô Tam Tỉnh.

“Đúng là một tiểu quỷ lanh lợi.” Ngô Tam Tỉnh có cảm tình với cậu bé này, thò tay vào túi quần, lấy ra một tờ một trăm, đưa cho cậu bé.

“Mọi người theo cháu.” Cậu bé hôn lên tờ tiền một cái, rồi vẫy tay, ra hiệu cho nhóm người Bố Phương đi theo.

Bố Phương biết, cậu bé này là con trai của bà chủ nhà trọ “Tân Quán”.

“Thằng nhóc này nhỏ tuổi đã biết kiếm tiền, lớn lên e là có thể làm ông chủ.” Phàn Tử khẽ nói.

“Chưa chắc, có thể lớn lên, sở thích không phải kiếm tiền mà là nghiên cứu người ngoài hành tinh.” Bố Phương nói.

Mọi người nghe vậy, đều bật cười.

Chẳng mấy chốc, dưới sự dẫn dắt của cậu bé, nhóm người Bố Phương đi vào thôn, đến một nhà trọ điều kiện khá tồi tàn trong thôn.

“Bà chủ, cho chúng tôi mỗi người một phòng.” Ngô Tam Tỉnh tài đại khí thô, ra tay rất hào phóng.

“Chỉ còn lại hai phòng thôi.” Bà chủ nói.

“Hai phòng thì hai phòng vậy.” Ngô Tam Tỉnh nói.

Ông đã hỏi cậu bé, trong thôn chỉ có nhà này mở nhà trọ.

“Cháu với Tiểu Ca, Bố Phương, Hải Thiếu ở một phòng.” Hạo Thiên Chân nói: “Tam thúc, chú với Phàn Tử và Đại Khuê ở một phòng.” “Được, không vấn đề.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Tối nay hai chúng ta có lẽ phải ngủ dưới đất rồi.” Phàn Tử và Đại Khuê nhìn nhau, đồng thanh nói.

Ngô Tam Tỉnh là lão bản của họ, đối phương chắc chắn sẽ không để hai người họ chen chúc ngủ trên cùng một chiếc giường.

Bố Phương lên lầu hai của nhà trọ, mở cửa phòng, bước vào, đặt hành lý xuống, rồi nằm thẳng lên giường ngủ luôn.

“Tôi cũng cần nghỉ ngơi, đến giờ ăn cơm thì gọi tôi.” Trương Thất Linh thấy vậy, cũng nằm xuống bên cạnh Bố Phương.

“Hai chúng ta tối nay, có lẽ phải ngủ trên sàn cứng rồi.” Hải Thiếu nhìn Hạo Thiên Chân nói.

“Ngủ sàn thì ngủ sàn thôi.” Hạo Thiên Chân cũng không phàn nàn.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, buổi chiều thoáng chốc đã qua.

Buổi tối, nhóm người Bố Phương ngồi trong sân nhà trọ, ăn cơm, trò chuyện về những gì đã thấy đã nghe.

“Người phụ nữ đội mũ lớn kia trông quen quá!” Hạo Thiên Chân nhìn một người phụ nữ ngồi quay lưng ở bàn khác nói.

Chương 203

"Cô em này thân hình không tệ." Đại Khuê nhìn người phụ nữ eo thon, chân dài, nước miếng bất giác chảy ra.

Bố Phương biết, người phụ nữ đó là Trừng Trừng.

"Sau khi tháp trong thôn sụp đổ đã xuất hiện một cái đỉnh lớn, các người đến đây đổ đấu phải không?" Trừng Trừng thấy nhóm người Bố Phương hình như đã chú ý đến mình, liền chủ động lên tiếng hỏi.

"Chúng tôi đến đây du lịch, không phải đổ đấu." Ngô Tam Tỉnh trả lời.

"Người phụ nữ đó là Trừng Trừng." Bố Phương nói.

"Thiên Chân, đi xem có phải là Trừng Trừng không." Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, vội vàng ra lệnh.

"Vâng, Tam thúc." Hạo Thiên Chân đặt bát đũa xuống, đi về phía người phụ nữ đội nón.

Trừng Trừng nghe thấy lời của Tam thúc, cũng nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, nhưng không động đậy, có chút căng thẳng.

"Tôi còn tưởng là ai!" "Hóa ra là đại mỹ nữ Trừng Trừng!" Hạo Thiên Chân gỡ chiếc nón của cô gái xuống, thấy Trừng Trừng quay đầu nhìn mình, liền lên tiếng cười nói.

"Thiên Chân, không ngờ tôi sẽ xuất hiện ở đây chứ." Trừng Trừng cười nói.

"Sao không ở trong thành phố, chạy đến đây làm gì?" Ngô Tam Tỉnh bực bội hỏi.

Thật không ngờ, Trừng Trừng lại xuất hiện ở đây.

“Tam thúc có lẽ không biết, hôm đó, khi cháu ra khỏi thành phố, đã gặp một nhóm trộm mộ, nên đã theo dõi họ đến tận thôn này.” Trừng Trừng nói.

“Thật không?” Ngô Tam Tỉnh có chút không tin.

“Thật đó Tam thúc, cháu không lừa chú.” Trừng Trừng nói: “Cháu đến thôn này trước các chú, cũng ở trong nhà trọ này.

Buổi trưa, cháu nghe thấy giọng của các chú, nên biết các chú ở đây, cho nên buổi tối thấy các chú ăn cơm, cháu cũng ra ăn theo.” “Chú tạm thời tin lời cháu.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Trừng Trừng, ở trong thôn này chị đã hỏi thăm được chuyện gì chưa?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Em nghe dân làng nói, trong thôn này có một ngôi cổ mộ chôn cất thần tiên.” Trừng Trừng kể lại câu chuyện về vị thần tiên đó và tình hình sau khi ngôi mộ bị sụp tháp.

“Bố Phương, đó có phải là ngôi mộ chúng ta cần tìm không?” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, ánh mắt nhìn sang Bố Phương hỏi.

“Không phải ngôi mộ chúng ta cần tìm.” Bố Phương nói.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung không ở trong thôn, mà ở trong núi.

“Chú Ba, ngày mai cháu muốn xuống mộ cùng mọi người.” Chanh Chanh Chanh lấy hết can đảm nói với Ngô Tam Tỉnh.

“Chú sẽ không đồng ý đâu.” Ngô Tam Tỉnh không hề do dự, trả lời thẳng.

Hắn biết rõ trong cổ mộ nguy hiểm đến mức nào, để Chanh Chanh Chanh xuống mộ, hắn vô cùng không yên tâm, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Chanh Chanh Chanh sẽ chết trong đó.

“Chú Ba, đồng ý cho cháu đi cùng mọi người đi mà.” Chanh Chanh

Chanh đi tới trước mặt Ngô Tam Tỉnh, kéo tay hắn làm nũng.

“Thôi được rồi, chú đồng ý cho cháu đi cùng.” Ngô Tam Tỉnh không chịu nổi màn làm nũng của Chanh Chanh Chanh, gạt tay cô ra và nói: “Dẫn cháu đi cũng được, nhưng phải giao kèo ba điều với chú.” “Vâng ạ.” Chanh Chanh Chanh vui vẻ gật đầu.

Sau khi giao kèo ba điều với Ngô Tam Tỉnh, Chanh Chanh Chanh đã thành công gia nhập hành động hộ bảo (trộm mộ).

“Bố Phương, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Chanh Chanh Chanh nhìn Bố Phương cười nói.

“Có chuyện gì không?” Bố Phương hỏi.

“Anh có bạn gái chưa?” Chanh Chanh Chanh hỏi thẳng.

“Có rồi, không chỉ một, mà là bảy người.” Bố Phương không hề giấu giếm, nói thật.

Phụ nữ của hắn có Hoa Linh Nhi, Hồng Cô Nương, Thời Hoàn Thiền, Y Tân Nguyệt, Diệp Y Tâm, Shirley Dương, Tinh Tuyệt nữ vương, hiện tại có bảy người.

“Vậy, anh có ngại có thêm một người nữa không?” Chanh Chanh Chanh hỏi.

“Mỹ nữ thì tôi đều muốn, không bỏ sót một ai.” Bố Phương đáp.

“Vậy anh có đồng ý để em trở thành bạn gái của anh không?” Chanh Chanh Chanh trông đợi.

“Chỉ cần em đồng ý một yêu cầu của tôi, tôi sẽ đồng ý.” Bố Phương nói.

“Yêu cầu gì?” Chanh Chanh Chanh tò mò.

“Sau này phải nghe lời tôi, nghe thì đơn giản nhưng làm thì khó, em phải suy nghĩ cho kỹ.” Bố Phương nói.

Chương 204

“Em đồng ý, sau này em sẽ nghe lời anh.” Chanh Chanh Chanh quả quyết.

Cô không quan tâm Bố Phương có người phụ nữ khác, cả đời này, có thể ở bên một người đẹp trai như Bố Phương, chết cũng không hối tiếc.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu.

Thật không ngờ, Chanh Chanh Chanh lại chủ động tỏ tình với hắn.

Bố Phương trong lòng vô cùng vui sướng.

Mọi người ăn cơm xong, lần lượt trở về khách sạn ngủ.

“Bố Phương, em ở một mình sợ lắm, ngủ cùng em nhé.” Chanh Chanh Chanh nói.

“Vậy tối nay tôi ngủ chung giường với cô.” Bố Phương không từ chối, lên tiếng đáp.

Chanh Chanh Chanh nghe vậy, mặt mày rạng rỡ như hoa.

Bố Phương có lẽ không biết cô đã ‘đói khát’ đến nhường nào rồi.

Ngày hôm sau.

Mọi người dậy từ sớm, tập trung trong sân của nhà khách.

“Sao Chanh Chanh kia lại đi cà nhắc thế?” Hạo Thiên Chân nhìn Chanh Chanh Chanh cà nhắc bước ra từ khách sạn, tò mò hỏi.

“Lúc xuống lầu không cẩn thận bị trật chân.” Chanh Chanh Chanh nói dối.

“Thiên Chân, sau này cậu sẽ biết.” Phan Tử cười nói.

Hắn, Ngô Tam Tỉnh, Đại Khuê đều là đàn ông từng trải, đương nhiên biết Chanh Chanh Chanh đi cà nhắc là vì tối qua Bố Phương 'làm' quá hăng.

“Mọi người đã đủ cả rồi, vậy thì xuất phát thôi.” Ngô Tam Tỉnh nhìn bản đồ, phân tích ra vị trí long đầu rồi nói với mọi người.

“Xuất phát.” Mọi người đồng thanh đáp lại.

“Bố Phương, dìu em đi với.” Chanh Chanh Chanh đưa tay ra, nói với Bố Phương.

“Để tôi cõng em.” Bố Phương nói xong, khom người xuống.

Chanh Chanh Chanh liền nằm lên lưng Bố Phương.

“Em nhẹ thật đấy.” Bố Phương cõng Chanh Chanh Chanh đi mà không thấy mệt chút nào.

“Vì sức anh lớn, nên cõng em không mệt.” Chanh Chanh Chanh cười nói.

Nhóm người Bố Phương đi vào trong núi.

Đi được nửa đường, thật tình cờ lại gặp ông lão dẫn đường trước đó.

“Lão gia, đúng là oan gia ngõ hẹp.” Ngô Tam Tỉnh nhìn Lý bá đang từ trên núi đi xuống, lên tiếng.

“Các vị đại gia, xin lỗi, xin lỗi.” Lý bá thấy nhóm người Bố Phương thì kinh ngạc, một giây sau, ông ta hoảng hốt quỳ xuống đất xin lỗi mọi người.

“Lão gia, trong thủy động ông chạy nhanh thật đấy.” Phan Tử nói.

“Tôi đã trốn thoát qua một cái hang trên đỉnh thủy động.” Lý bá vội vàng giải thích.

“Bố Phương đã kể cho tôi nghe rồi.” Ngô Tam Tỉnh đáp.

Bố Phương?

Nghe vậy, Lý bá nhìn về phía Bố Phương.

Chỉ thấy Bố Phương ném cho ông ta một ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

“Bố gia, đừng giết tôi.” Lý bá nước mắt lưng tròng, cầu xin.

“Lý bá làm sao vậy?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Đứng bên cạnh Bố Phương, Trương Thất Linh nhìn ra, chính vì Bố Phương dùng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống nhìn Lý bá nên ông ta mới sợ hãi như vậy.

“Chuyện tôi và Lỗ Lão Nhị biến mất trong thủy động đều là do Lỗ Lão Nhị chủ mưu.” Lý bá nói.

“Lỗ Lão Nhị của ông chết rồi.” Bố Phương lên tiếng.

Chương 205

Chết rồi?

Lý bá nghe vậy liền ngẩn ra, nghi ngờ là do Bố Phương giết người diệt khẩu.

“Ông là đồng bọn của Lỗ Lão Nhị, cho nên tôi cũng sẽ không tha cho ông đâu.” Bố Phương nói.

“Bố gia, xin ngài tha cho tôi.” “Tôi xin thề với trời, chỉ cần ngài tha cho tôi một lần, tôi sẽ lập tức cải tà quy chính, từ nay không làm chuyện xấu nữa.” Lý bá sợ chết, chỉ tay lên trời thề thốt.

“Lời ông nói có thật không?” Bố Phương hỏi.

“Thật, nếu tôi nói dối, sẽ bị trời đánh ngũ lôi oanh.” Lý bá quả quyết.

“Tôi tạm thời tin lời ông.” Bố Phương suy nghĩ một lát rồi nói.

“Cảm ơn Bố gia không giết.” Lý bá vội vàng cảm tạ.

“Lão gia, tiếp tục dẫn chúng tôi đi tìm cổ mộ đi.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Trong mộ có yêu quái, trước đây tôi đã dẫn một nhóm người vào, sau đó họ không bao giờ ra nữa, chắc là đã chết trong đó rồi.” “Tôi khuyên mọi người vì an toàn, đừng vào cổ mộ nữa.” Lý bá tốt bụng khuyên nhủ.

Nghe lời ông lão, Bố Phương biết nhóm người đó chính là của A Ninh.

“Đi đi.” Bố Phương ra hiệu cho Lý bá rời đi.

“Vâng.” Lý bá đứng dậy, đi xuống núi.

“Bố Phương, anh để Lý bá đi, lẽ nào anh biết cổ mộ ở đâu?” Ngô Tam Tỉnh hỏi.

“Tôi biết cổ mộ ở đâu.” “Theo tôi.” Bố Phương cõng Chanh Chanh Chanh đi lên núi.

Nhóm người Ngô Tam Tỉnh vội vàng đi theo sau.

Rất nhanh, mọi người tiến vào một khu rừng thông và phát hiện một cái lều.

“Cái lều này là do nhóm trộm mộ kia dựng lên, mang xăng đi đi.” Bố Phương nói.

“Được thôi.” Phan Tử và Đại Khuê đáp lời, mỗi người xách hai thùng xăng.

“Bên ngoài lều có mấy thùng Red Bull, mọi người có uống không?” Hạo Thiên Chân chỉ vào mấy thùng Red Bull xếp chồng bên ngoài lều hỏi.

“Mệt mỏi, buồn ngủ, uống Red Bull.” Bố Phương xé một thùng Red Bull, lấy ra một lon, bật nắp rồi uống.

“Uống Red Bull xong, tôi cảm thấy không buồn ngủ cũng không mệt chút nào.” Đại Khuê cười nói.

“Bố Phương, cổ mộ ở đâu?” Ngô Tam Tỉnh vừa uống Red Bull vừa hỏi.

“Để tôi tìm thử xem.” Bố Phương lấy Thiên Tinh La Bàn treo bên hông ra, tay trái cầm la bàn, tay phải giơ hai ngón chỉ vào la bàn.

Miệng hắn lẩm nhẩm khẩu quyết của Mô Kim Hiệu Úy: “Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng sơn thị nhất trọng quan, bình quan như ngộ bát trọng hiểm, nan đoạn âm dương bát quái hình, phân đắc ngũ hành tam cục thụ, định vi thiên địa nhân hợp thông, thông càn

thông khôn thông lục hải, kiều chấn cương đoái ly hộ môn, giác kháng thượng quan đắc nhật nguyệt, tất lâu hạ hành tẩu dương quan, hợp tắc sinh, phân tắc tử." "Cạch cạch cạch." Kim la bàn bắt đầu quay nhanh.

"Mọi người theo tôi." Bố Phương nhìn theo hướng la bàn chỉ mà tiến lên.

Mọi người nghe vậy, đều theo sát phía sau.

"Chú Ba, Bố Phương dùng la bàn là có thể tìm được cổ mộ sao?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, quả quyết gật đầu.

Thật ra hắn cũng có thể tìm được cổ mộ, chỉ là cần nhiều thời gian hơn mà thôi.

Bố Phương dùng la bàn định vị, có thể nhanh chóng tìm ra cổ mộ.

"Vậy chú Ba, Tiểu Ca có biết tìm cổ mộ không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Tiểu Ca là hậu nhân của Phát Khâu Trung Lang Tướng, cậu nói xem cậu ấy có biết tìm không?" Ngô Tam Tỉnh hỏi ngược lại.

"Ờ." Hạo Thiên Chân ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra.

Theo hắn biết, tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mô Kim Hiệu Úy là như nhau, chỉ là phe trước chỉ hứng thú với những ngôi mộ lớn.

"Ở đây." Mười phút sau, khi Bố Phương đến một bãi đất đầy cỏ dại, thấy kim la bàn ngừng chuyển động, hắn liền quay lại nói với mọi người.

"Tìm thấy nhanh vậy sao?" Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc.

"Phan Tử, lấy xẻng ra đào xuống dưới đi." Ngô Tam Tỉnh hoàn

hồn, vội vàng ra lệnh.

Chương 206

“Vâng, Tam gia.” Phan Tử gật đầu, lấy ra một cái xẻng, đào xuống đất.

“Chú Ba, cháu lo làm vậy sẽ phá hoại cổ mộ.” Hạo Thiên Chân nói.

“Chúng ta không có cách nào khác, nếu còn chần chừ, đám trộm mộ kia có thể sẽ lấy đồ trong mộ đi mất.” Ngô Tam Tỉnh đáp.

“Chú nói có lý.” Hạo Thiên Chân nghe vậy liền im lặng.

“Tam gia, xem này, đất trên xẻng có dính vết máu.” Phan Tử rút xẻng lên, thấy đất đỏ lòm, liền nói với Ngô Tam Tỉnh.

“Ngôi mộ này vô cùng hung hiểm.” Ngô Tam Tỉnh nhìn đám đất dính máu nói.

“Việc không thể chậm trễ, hai chúng ta cùng đào.” Ngô Tam Tỉnh lấy ra một cái xẻng công binh, cùng Phan Tử đào bới.

“Phía trước có chỗ bị nhóm trộm mộ cho nổ mìn.” Lúc này, Trương Thất Linh chỉ về phía trước nói.

Mọi người nghe vậy đều đi qua đó.

Quả nhiên, có một cái hố lớn do thuốc nổ tạo ra.

Không nhìn lâu, mọi người lại quay về chỗ đào mộ đạo.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Nửa canh giờ sau.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đã đào sâu được năm mét.

“Tam gia, tìm thấy lối vào cổ mộ rồi.” Phan Tử đào một xẻng

xuống, phát hiện chạm phải đá, kích động nói.

"Tìm thấy là tốt rồi." Ngô Tam Tỉnh nói xong, lấy ra một bao thuốc lá, đưa cho mọi người, mình cũng hút một điếu, để Phan Tử một mình đào đất, cho lối vào cổ mộ được xây bằng gạch lộ ra.

"Lối vào cổ mộ đã tìm thấy rồi, vậy tôi không xuống đâu." Hải Thiếu nói.

Trong thi động, gặp phải nữ cương thi ngàn năm và mãng xà nước đã dọa hắn sợ chết khiếp, bây giờ lại xuống một ngôi mộ khác, có đánh chết hắn cũng không dám xuống.

"Chanh Chanh, cháu và Hải Thiếu ở trên này đợi chúng ta." Ngô Tam Tỉnh nói.

"Cháu muốn đi cùng mọi người." Chanh Chanh Chanh nói.

"Thôi được." Ngô Tam Tỉnh thấy Bố Phương không lên tiếng, cũng đồng ý cho cô đi xuống.

"Chanh Chanh, em ở trên này đi." "Bên dưới rất nguy hiểm." Bố Phương mở miệng nói.

Hắn biết, trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung có thi miết, hủ thi, cửu đầu xà bách và thiên diện hồ yêu.

"Em ở trên này, anh xuống dưới nhớ cẩn thận một chút." Chanh Chanh Chanh gật đầu.

Cô đã thề cả đời này sẽ nghe lời Bố Phương, cho nên sẽ không từ chối.

"Tôi biết rồi." Bố Phương đáp.

"Để tôi đi trước!" Trương Thất Linh nói xong liền nhảy vào hố, sau đó tung một cước vào bức tường gạch.

Gạch đá rơi vào bên trong, tạo thành một cái hang.

Hắn đi trước là vì lo lắng thứ mình cần sẽ bị Bố Phương hoặc Ngô Tam Tỉnh lấy mất.

Bố Phương cũng nhảy xuống hố.

Trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung có một con cá đồng mày rắn, hắn nhất định phải có được nó.

Nếu phát hiện Quỷ Tỳ, hắn cũng sẽ tự nhiên lấy đi, không để lại cho Ngô Tam Tỉnh.

Sau này hắn còn phải đến núi Trường Bạch, nếu không có Quỷ Tỳ, sẽ không thể mở được cánh cửa đồng cao vạn trượng.

"Thiên Chân, cậu mang theo máy quay này đi, để chúng tôi có thể xem tình hình dưới mộ." Hải Thiếu đưa cho Hạo Thiên Chân một cái máy quay.

"Xem qua máy quay thì có gì thú vị, không bằng cậu xuống cùng mọi người, mới có thể mở mang tầm mắt." Hạo Thiên Chân nhận lấy máy quay từ Hải Thiếu rồi nói.

"Tôi đã nói là tôi không xuống, cậu đừng có xúi giục tôi nữa." Hải Thiếu nói.

"Thôi được, cậu ở trên đó coi chừng bị rắn cắn chết đấy." Hạo Thiên Chân nói xong, nhảy vào hố.

Hải Thiếu: "…" Cứ như vậy, Bố Phương, Trương Thất Linh, Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Đại Khuê, sáu người đã xuống đấu.

Chương 207

Bước vào cổ mộ.

Nhóm người Bố Phương cầm đèn pin, đi trong mộ đạo tối tăm ẩm ướt.

Mọi người không ai nói gì, bên tai chỉ nghe thấy tiếng bước chân 'cộp cộp'.

Đồng tiền Ngũ Đế có động tĩnh.

Bố Phương một tay sờ vào túi quần, cảm thấy đồng tiền Ngũ Đế nóng lên.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện phía trước có nữ quỷ ngàn năm, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Hít!" Nghe hệ thống nói, Bố Phương hít một hơi khí lạnh.

Trong thi động, hắn một đao chém bay đầu nữ cương thi ngàn năm, trước khi chết nữ cương thi đã nói với hắn, ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi.

Lẽ nào nữ quỷ ngàn năm mà hệ thống nói chính là cô ta?

Nếu thật sự là vậy, Bố Phương cũng không biết có nên thực hiện lời hứa 'làm' cô ta hay không.

Lúc ở trong thi động, hắn đã nói với nữ cương thi, tôi dám làm cả quỷ, cô cứ tìm tôi, tôi dám làm cô.

"Trên đất có bóng người?" Đột nhiên, Hạo Thiên Chân cầm đèn pin chiếu về phía trước ba mét, căng thẳng hỏi.

"Chú có thể khẳng định, cái bóng đó không phải của chúng ta." Ngô Tam Tỉnh quả quyết.

“Thật đáng sợ.” Đại Khuê nhìn cái bóng phía trước, hai chân run lẩy bẩy.

Cái bóng đó là của một người phụ nữ tóc dài đến eo, cũng có thể là một người đàn ông tóc dài, đứng ở đó, dường như đang đợi họ.

“Đại Khuê đừng sợ, chỉ là một cái bóng đen thôi.” Phan Tử tay nắm chặt con dao găm sắc bén, an ủi.

“Tôi không sợ.” Đại Khuê đáp.

“Cậu không sợ, nhưng đôi chân của cậu đã bán đứng cậu rồi.” Phan Tử nhìn đôi chân run lẩy bẩy của Đại Khuê nói.

“Ta tìm thấy ngươi rồi.” Lúc này, trong mộ đạo vang lên giọng nói của một người phụ nữ khiến người ta rợn tóc gáy.

“Tìm ai?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Tổng cộng có bảy người.

“Ta không thèm trả lời câu hỏi của ngươi.” Giọng nói rợn người lại vang lên.

Hạo Thiên Chân: “…” “Ngươi tìm ta phải không, nếu ta không đoán sai thì hiện nguyên hình đi.” Bố Phương nhìn thẳng về phía trước nói.

“Đúng, ta tìm ngươi.” Nữ quỷ ngàn năm hiện nguyên hình, chân cách mặt đất, lơ lửng giữa không trung.

“Nữ quỷ!” Đại Khuê nhìn nữ quỷ mặt bị hủy dung, sợ chết khiếp.

“Chú Ba, cháu sợ quá.” Hạo Thiên Chân kinh hãi nói.

“Đừng sợ Thiên Chân, chúng ta có sáu người, chẳng lẽ không đánh lại nó?” Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm nữ quỷ nói.

“Mọi người lùi lại, để tôi xử lý nó.” Bố Phương lấy đồng tiền

Ngũ Đế từ trong túi ra, nói với mọi người.

Mọi người nghe vậy, đều lùi lại mấy bước.

“Lần này, ta sẽ không phạm phải sai lầm như lần trước, lần này ta sẽ tấn công trước!” Nữ quỷ ngàn năm nói xong, liền ẩn thân đi, bóng dáng cũng không còn thấy đâu.

“Ong!” Bố Phương xòe tay phải, đồng tiền Ngũ Đế xuất hiện.

Đồng tiền Ngũ Đế tức thì bắn ra vạn trượng kim quang.

Kim quang chiếu rọi toàn bộ mộ đạo.

“A.” Bên tai nhóm người Trương Thất Linh chỉ nghe thấy tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết của nữ quỷ.

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt nữ quỷ ngàn năm, điểm nâng cấp huyết mạch +50000!” “Đồ ranh con, dám tìm đến ta.” Bố Phương nói xong, cất đồng tiền Ngũ Đế vào túi quần.

Nữ quỷ ngàn năm có lẽ không biết hắn có đồng tiền Ngũ Đế.

Nếu biết, có lẽ cô ta đã không tìm đến để tự chuốc lấy cái chết.

“Bố Phương, nữ quỷ đâu rồi?” Đại Khuê căng thẳng hỏi.

“Chết rồi.” “Sẽ không xuất hiện lần thứ hai đâu.” Bố Phương đáp.

Chương 208

Nghe vậy, Đại Khuê thở phào nhẹ nhõm.

“Đi thôi.” Bố Phương gọi một tiếng, đi về phía trước mộ đạo.

Đi không được bao lâu.

Nhóm người đến trước một cánh cửa đá điêu hoa đóng kín.

“Chúng ta vào trong thế nào đây?” Hạo Thiên Chân nhìn cánh cửa đá điêu hoa đóng kín.

“Tôi dám chắc, cánh cửa đá này là cửa đẩy, cứ đẩy thẳng là được.” “Phan Tử, anh tin không?” Đại Khuê hỏi.

“Tôi tin.” Phan Tử chần chừ mấy giây rồi đáp.

“Mọi người xem tôi đẩy cánh cửa đá này ra đây.” Đại Khuê xắn tay áo, hai tay đặt lên cửa đá, nhưng dù dùng sức thế nào, cánh cửa đá vẫn như núi Thái Sơn, không hề nhúc nhích.

“Đại Khuê, lui ra đi.” “Làm như vậy chỉ tốn sức vô ích thôi.” Bố Phương lên tiếng.

“Bố Phương, anh biết cách đẩy cánh cửa đá này ra không?” Đại Khuê chỉ vào cửa đá, nhìn Bố Phương hỏi.

“Nếu đã không thể dùng sức mạnh để đẩy ra, vậy thì phải có cơ quan để mở.” Bố Phương đáp.

“Vậy cơ quan mở cửa đá ở đâu?” Đại Khuê vội hỏi.

“Mọi người có để ý hai bên cửa đá, mỗi bên có một tượng đá thần thú không?” Bố Phương hỏi.

“Có để ý.” Mọi người đều gật đầu.

“Cơ quan mở cửa đá được giấu trong miệng của tượng đá thần thú.” “Cần hai người, đồng thời ấn vào cơ quan trong miệng, cửa đá sẽ tự động mở ra.” Bố Phương nói.

“Tiểu Ca, anh thử với tôi.” Ngô Tam Tỉnh đi đến trước một tượng đá thần thú, nói với Trương Thất Linh.

“Được.” Trương Thất Linh gật đầu, đi đến trước tượng đá thần thú còn lại.

“Để tôi đếm cho.” Hạo Thiên Chân nói: “3, 2, 1!” Ngô Tam Tỉnh và Trương Thất Linh nghe vậy, cùng ấn vào cơ quan trong miệng tượng đá thần thú.

“Cửa đá không mở?” Đại Khuê nhìn Bố Phương nói: “Anh lừa tôi à?” “Đừng vội, phải kiên nhẫn chờ đợi.” “Bánh răng cơ quan chuyển động cần thời gian.” Bố Phương nói.

“Ồ.” Đại Khuê gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Mười giây sau.

Tiếng “rầm rầm rầm” vang lên.

Mọi người chỉ thấy, cánh cửa đá điêu hoa đóng kín từ từ mở ra hai bên.

“Bố Phương, anh thông minh thật.” “Cơ quan mở cửa đá giấu trong miệng tượng đá mà anh cũng nhìn ra được.” Phan Tử cười nói.

“Bố Phương, anh là người mà tôi nể phục nhất.” Đại Khuê cũng nói.

“Chỉ cần quan sát và suy luận cẩn thận, mọi người cũng có thể biết được thôi.” Bố Phương nói.

“Tóm lại, trong mắt tôi, anh là người thông minh nhất trong chúng ta.” Đại Khuê cười nói.

“Đại Khuê, tiền lương tháng này của cậu, tháng sau tôi sẽ phát cho cậu.” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, lên tiếng.

“Tôi nói sai gì sao?” Đại Khuê nhìn Ngô Tam Tỉnh hỏi.

Ngô Tam Tỉnh không thèm để ý đến Đại Khuê, bước vào cửa đá.

Đại Khuê: “…” “Rầm rầm rầm.” Khi mọi người bước vào mộ thất sau cửa đá, cửa đá đột nhiên đóng lại, mọi người bị nhốt bên trong.

“Chuyện gì vậy?” “Cửa đá đóng rồi?” “Có phải có ai đang điều khiển không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Cánh cửa đá này đóng lại, có lẽ là để những kẻ trộm mộ như chúng ta chết đói bên trong.” Phan Tử nói.

“Anh nói có lý.” Đại Khuê đáp.

Cửa đá đóng lại.

Bố Phương không hề cảm thấy kỳ lạ.

Kích hoạt cơ quan mở cửa đá, cũng đồng thời kích hoạt cơ quan đóng cửa đá.

“Mọi người đừng lo, chúng ta không thể quay lại, nhưng có thể tiến về phía trước, trong cổ mộ không chỉ có một con đường ra ngoài.” Trương Thất Linh lên tiếng.

Chương 209

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân dần bình tĩnh lại.

“Mộ thất chính hẳn là ở sau bức tường kia.” Ngô Tam Tỉnh chỉ vào một bức tường xây bằng gạch nói.

“Tôi mà lao vào, bức tường gạch này sẽ sập ngay, các anh tin không?” Đại Khuê đắc ý.

“Lao vào sẽ chết đấy.” Trương Thất Linh lên tiếng.

“Lao vào sẽ chết?” Đại Khuê kinh ngạc nhìn Trương Thất Linh.

Trương Thất Linh không trả lời Đại Khuê, chỉ vào bức tường nói: “Bên trong tường có lớp chống trộm, tất cả gạch chỉ có thể lấy ra từ bên ngoài, không thể đẩy vào trong.” “Trong tường có axit đậm đặc dùng để luyện đan, một khi bị phá vỡ sẽ đổ lên người mọi người.” “Hít!” Đại Khuê nghe vậy, hít một hơi khí lạnh.

Nếu thật sự lao vào, làm thủng tường, chắc chắn sẽ bị axit đổ lên người, lúc đó, hắn sẽ chết.

“Trong chúng ta, chỉ có Tiểu Ca mới có thể phá giải được cơ quan lớp chống trộm.” “Cho nên Tiểu Ca, ra tay đi.” Lời của Ngô Tam Tỉnh còn chưa dứt.

Bố Phương đã đi đến trước bức tường, đưa hai ngón tay thon dài của mình ra xoa lên tường.

Ngô Tam Tỉnh: “…” “…” Trương Thất Linh nhìn Bố Phương, mặt đầy kinh ngạc, hắn biết, đối phương đang sử dụng tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, song chỉ tham động.

Hắn nghi ngờ, Bố Phương cũng giống như hắn, là hậu nhân của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

“Tiểu Ca, Bố Phương đang làm gì vậy?” Hạo Thiên Chân nhìn hai ngón tay của Bố Phương xoa lên tường, phát ra tiếng “sột soạt” rợn người, tò mò hỏi.

“Bố Phương đang làm việc mà tôi định làm.” Trương Thất Linh đáp.

Lời hắn vừa dứt.

Bố Phương đột nhiên dùng hai ngón tay đâm vào tường, rút ra một viên gạch.

“Phan Tử, lấy cho tôi một cái ống.” Bố Phương ném viên gạch xuống chân, nói với Phan Tử đang ngẩn người.

“Vâng.” Phan Tử nghe vậy, vội vàng lấy ra một cái ống nhựa từ trong ba lô đưa cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy ống nhựa, cắm một đầu vào tường, dùng miệng hút đầu kia, dẫn ra chất lỏng axit mạnh màu đỏ trong tường.

“Chú Ba, không phải chú nói, trong chúng ta chỉ có Tiểu Ca mới biết phá giải cơ quan sao?” Hạo Thiên Chân nhìn Ngô Tam Tỉnh nói.

Ngô Tam Tỉnh: “…” Thật không ngờ, Bố Phương lại biết song chỉ tham động.

Nếu biết, hắn đã không nói câu đó, rằng trong chúng ta, chỉ có Tiểu Ca mới có thể phá giải được cơ quan trong lớp chống trộm.

“Axit đậm đặc, chỉ cần dính một giọt thôi, chắc đau muốn chết.” Đại Khuê nhìn chất lỏng màu đỏ chảy trên đất nói.

“Biết là tốt rồi.” Phan Tử đáp.

“Được rồi, axit đậm đặc trong tường đã chảy hết, Đại Khuê, lấy búa đập bức tường đi, cẩn thận đừng giẫm lên axit trên đất.” Bố Phương rút ống ra vứt xuống đất, nói với Đại Khuê.

“Hiểu rồi.” Đại Khuê gật đầu, lấy ra một cái búa sắt từ trong ba lô, đi vòng qua chỗ axit trên đất, đến trước bức tường gạch.

“Bốp” một tiếng.

Đại Khuê vung búa, đập ra một cái lỗ.

“Bốp!

Bốp!”.

Đại Khuê sức rất lớn, lại đập thêm mấy nhát, bức tường bị đập ra một cái lỗ lớn, mọi người có thể cúi người chui qua được.

“Đại Khuê, sức của cậu cũng lớn quá rồi đấy.” Hạo Thiên Chân nói.

“Tiểu Tam gia, cậu mà béo như tôi, sức cũng sẽ lớn như vậy thôi.” Đại Khuê cười nói.

“Thôi đi.” Hạo Thiên Chân không muốn béo như Đại Khuê.

Bố Phương cúi người chui qua cái lỗ, tiến vào mộ thất.

Trong mộ thất này, chính giữa đặt một cái đỉnh đồng lớn, trên bát quái trận dưới đất khắc những văn tự cổ xưa thần bí, ở phía chính bắc, trên một bệ đá đặt một cỗ quan tài đá.

Trong nguyên tác, Đại Khuê chết ở nơi này, có đoạn Tiểu Ca quỳ xuống trước quan tài đá và giao tiếp với người bên trong.

“Phan Tử, châm đèn lên.” Ngô Tam Tỉnh nhìn quanh mộ thất, phát hiện hai bên chính giữa mộ thất, mỗi bên có bốn ngọn đèn trường minh đã tắt.

“Vâng, Tam gia.” Phan Tử lấy ra một cái bật lửa, đi tới, châm ngọn lửa trong đèn trường minh.

Chương 210

"Tiểu Ca, cậu có thể đọc được những văn tự này không, có thể xem ra người được chôn trong mộ thất này là ai không?" Ngô Tam Tỉnh đi đến dưới cái đỉnh lớn, nhìn những văn tự trên bát quái trận, hỏi Tiểu Ca.

Trương Thất Linh không nói gì, chỉ lắc đầu.

"Trong đỉnh có đồ." Bố Phương đi đến trước cái đỉnh lớn, nhìn vào bên trong, phát hiện có một xác khô, và một số đồ minh khí.

"Có thật." Phan Tử tò mò, cũng nhìn một cái, sau đó đưa một tay vào trong đỉnh, lấy ra một cái vòng tay minh khí.

"Phan Tử làm gì vậy?" Hạo Thiên Chân cầm đèn pin chiếu vào mặt Phan Tử hỏi.

"Tiểu Tam gia, tôi đang thử xem bên trong có cơ quan không." Phan Tử nói xong, đặt minh khí xuống.

"Chú Ba, tại sao thi thể lại ở trong cái đỉnh lớn?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Người này là chiến phu, bị người ta đặt vào đây làm vật tế." Ngô Tam Tỉnh nói xong, nhìn về phía cỗ quan tài đá tinh xảo ở chính bắc.

"Chú Ba, cháu nhảy vào đỉnh xem thử." Phan Tử nói xong, trèo vào trong đỉnh.

Bố Phương nhìn ra, Phan Tử không nén nổi tò mò, bị bảo vật trong đỉnh hấp dẫn.

"Đừng động vào đồ minh khí bên trong!" "Mau nhảy ra ngoài!" Trương Thất Linh lạnh lùng nói với Phan Tử.

“Ờ.” Phan Tử ngẩn ra, nhảy từ trong đỉnh lớn xuống.

Cũng vào lúc Phan Tử nhảy xuống, cỗ quan tài đá ở chính bắc, nắp quan tài bắt đầu nhảy lên không ngừng, đột nhiên bốc lên khói xám cuồn cuộn.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Có thể là vì tôi nhảy vào trong đỉnh lớn, xác khô cũng là vật tế của chủ nhân trong quan tài, cho nên ông ta tức giận.” Phan Tử nói.

“Ra là vậy.” Nghe vậy, Thiên Chân đã hiểu.

“Bịch” một tiếng.

Trương Thất Linh nằm sấp trên đất, giống như một con cóc, quỳ về phía quan tài, miệng phát ra tiếng “lộc cộc”.

Nhóm người Ngô Tam Tỉnh thấy vậy, cũng quỳ xuống.

“Tiểu Ca.” “Quỳ trời quỳ đất quỳ cha mẹ, đừng quỳ nó.” Bố Phương đi đến bên cạnh Trương Thất Linh, đỡ Tiểu Ca dậy.

“Người trong quan tài rất mạnh.” Trương Thất Linh nói với Bố Phương.

“Có tôi ở đây, ông ta không làm gì được đâu.” Bố Phương nói.

“Mọi người đứng dậy đi.” Trương Thất Linh thấy Bố Phương tự tin như vậy, liền bảo nhóm người Ngô Tam Tỉnh đứng dậy.

“Bốp!” Khi Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Đại Khuê đứng dậy, nắp quan tài đá đột nhiên bay ra.

“Gào.” Một xác khô từ trong quan tài bò ra, miệng nó bốc lên khói xám nồng nặc, phát ra tiếng gầm trầm thấp.

“Thật đáng sợ, một bộ xương khô biết đi.” Đại Khuê sợ đến mức liên tục lùi lại.

Nhìn xác khô miệng bốc khói xám, Trương Thất Linh rút ra Hắc Kim Cổ Đao đeo sau lưng.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện xác khô đã sống ba ngàn năm, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Xác khô sống ba ngàn năm, vậy thực lực của nó mạnh đến mức nào?

Bố Phương nghe hệ thống nói liền ngẩn ra.

Chẳng trách Trương Thất Linh sống hơn một ngàn năm cũng phải e dè.

"Bốp!" Trương Thất Linh thấy xác khô đến gần, tung ra một cú đấm phải đầy uy lực.

Xác khô dừng bước, cũng dùng nắm đấm đáp trả.

Hai nắm đấm va vào nhau.

Trương Thất Linh bị đánh bay.

Xác khô chỉ lùi lại hai ba bước.

"Mạnh vậy sao?" Bố Phương kinh ngạc.

"Tiểu Ca cũng không phải là đối thủ của xác khô, hôm nay chúng ta e là phải bỏ mạng ở nơi quỷ quái này rồi." Ngô Tam Tỉnh nói.

"Cháu không muốn chết, chú Ba, mau nghĩ cách đi." Hạo Thiên Chân nói.

Chương 211

“Bây giờ trong đầu chú chỉ có một ý nghĩ, đó là chạy.” “Chạy được bao nhiêu người thì hay bấy nhiêu.” Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía một mộ đạo có thể rời đi nói.

“Tam gia, tôi có mang theo móng lừa đen.” Phan Tử lấy ra một cái móng lừa đen từ trong ba lô, người run rẩy nói.

“Vô dụng thôi, xác khô mạnh như vậy, lại gần, sợ là bị nó một đấm đánh nát xương.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Gào.” Xác khô sống ba ngàn năm, từng bước một đi về phía Bố Phương ở gần nhất.

“Keng!” Bố Phương rút ra Hắc Kim Cổ Đao, một đao chém vào đầu xác khô.

“Lại có thể dùng tay không đỡ đao!” Bố Phương nhìn xác khô quỳ một gối, hai tay kẹp lấy lưỡi Hắc Kim Cổ Đao, có chút kinh ngạc.

“Tiểu Ca, lên đi.” Bố Phương thấy không rút được đao, liền nói với Trương Thất Linh vừa bò dậy từ dưới đất.

Trương Thất Linh nghe vậy, lao về phía xác khô, một cú nhảy, chân phải đá vào đầu xác khô.

“Bốp.” Xác khô bay ngược ra sau, thân thể đập vào tường mộ thất, lúc rơi xuống, tường nứt ra như mạng nhện.

“Bốp!” Bố Phương vội vàng lao lên, nhân lúc xác khô chưa đứng dậy, một cước hung hăng đá vào sườn nó.

Xác khô lại một lần nữa đập vào tường.

“Đinh!” “Ký chủ dùng chân chạm vào xác khô, kích hoạt cơ hội

nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Có nâng cấp huyết mạch của xác khô không?" "Nâng cấp!" Bố Phương lập tức đáp.

"Nâng cấp thất bại, đối phương từ chối nâng cấp huyết mạch, và ném cho ký chủ một ánh mắt khinh bỉ." "Gào." Xác khô miệng bốc khói xám cuồn cuộn bò dậy từ dưới đất, gầm lên một tiếng giận dữ với nhóm người Bố Phương.

"Bố Phương, xác khô này đánh cũng không chết, chúng ta chạy đi!" Ngô Tam Tỉnh lên tiếng.

"Không cần chạy!" "Tôi dùng đại chiêu giết nó!" "Không cần chạy!" "Tôi dùng đại chiêu giết nó!" Bố Phương lên tiếng.

"Bố Phương, anh thật sự có cách tiêu diệt xác khô sao?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc hỏi.

"Ừm." Bố Phương quả quyết gật đầu.

Mọi người đều vô cùng mong đợi Bố Phương sẽ dùng đại chiêu gì để tiêu diệt xác khô.

"Bốp." Bố Phương chắp hai tay lại, mắt nhìn chằm chằm xác khô đang đi tới, niệm chú Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ bảy, Vô Cực Lệnh: "Hồng mông sơ phán, động hiểu âm dương, bao la vạn vật, dựng dưỡng quần sinh, ngân hà tinh quân, chư thiên phạt địa, đạo thất trường tồn, hạo nhiên quy y, cấp cấp như luật lệnh!" "Ầm!" Bố Phương giơ tay phải hai ngón, hai ngón tay bị một luồng tử quang chói mắt bao phủ.

"Xoẹt!" Bố Phương lao lên, hai ngón tay như dao, rạch lên người xác khô.

Thân thể xác khô tức thì bị chia làm hai nửa.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt xác khô sống ba ngàn năm!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +700000!" Bảy trăm ngàn điểm nâng cấp huyết

mạch?

Nhiều vậy!

Thế là có thể nâng cấp huyết mạch Thần Long rồi!

“Đinh!” “Điểm nâng cấp huyết mạch của ký chủ lớn hơn 1 triệu, có nâng cấp huyết mạch không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thành công!” “Huyết mạch Thần Long nâng cấp thành Huyết mạch Chí Tôn Long!” “Thiên phú, Hạo Nhiên Kiếm Khí!” “Ký chủ lần sau nâng cấp huyết mạch, cần 10.000.000 điểm nâng cấp huyết mạch!” Nâng cấp Huyết mạch Chí Tôn Long cần mười triệu điểm nâng cấp huyết mạch.

Bố Phương vô cùng mong đợi, huyết mạch sau khi Huyết mạch Chí Tôn Long được nâng cấp sẽ như thế nào.

“Bố Phương, anh mạnh quá rồi.” “Hai ngón tay mà có thể tiêu diệt được xác khô.” Mấy người Hạo Thiên Chân đều kinh ngạc đến ngây người.

Ngay cả Trương Thất Linh cũng lộ vẻ chấn động.

“Bố Phương thật dũng mãnh, em yêu chết anh.” Bên ngoài cổ mộ.

Chanh Chanh Chanh nhìn màn hình laptop chiếu cảnh tượng trong cổ mộ, mắt cô chỉ có Bố Phương.

Ngồi bên cạnh là Hải Thiếu, mắt anh ta cũng dán vào Bố Phương trên màn hình laptop, kinh ngạc đến không nói nên lời.

“Bố Phương, thực lực của cậu quá mạnh, đội trưởng của tiểu đội trộm mộ này, để cậu làm đi.” Ngô Tam Tỉnh hoàn hồn, nói với Bố Phương.

“Được, vậy tôi sẽ làm đội trưởng của tiểu đội trộm mộ này, mọi người phải nghe lời tôi.” Bố Phương nói.

“Được.” Trừ Trương câm điếc ra, những người còn lại đều gật

đầu đồng ý.

Chứng kiến thực lực của Bố Phương, họ đã khâm phục Bố Phương đến năm vóc sát đất.

“Đi.” “Chúng ta tiếp tục đi sâu vào trong.” “Ngăn chặn nhóm trộm mộ lấy đi văn vật 【Quỷ Tỳ】.” Bố Phương nói xong, đi vào một mộ đạo.

Mọi người đều theo sát phía sau.

Đi không được bao lâu.

Chương 212

Nhóm người Bố Phương tiến vào chủ mộ thất dưới lòng đất, phát hiện một cái đạo động.

"Cái đạo động này chắc là do nhóm trộm mộ vừa mới đào." Ngô Tam Tỉnh nắm một nắm đất vò vò, khẳng định.

"Việc không thể chậm trễ, chúng ta phải mau chóng tìm thấy họ." Hạo Thiên Chân nói.

"Ừm." Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

Rất nhanh, mọi người tiến vào chủ mộ thất.

"Bên trong đèn sáng, chứng tỏ là do nhóm trộm mộ châm, họ đang ở bên trong." Bố Phương lên tiếng.

"Anh nói có lý." Ngô Tam Tỉnh tin lời Bố Phương.

"Trong mộ thất có bảy cỗ quan tài đá, xếp theo hình Bắc Đẩu thất tinh." Hạo Thiên Chân nghiên cứu một lúc rồi phát hiện.

Bố Phương biết, bảy cỗ quan tài đá đó là Thất Tinh Nghi Quan, cuối mộ thất có một tấm bia đá khổng lồ, trên đó viết đầy những cổ văn khó hiểu.

"Thiên Chân, cậu xem nội dung trên tấm bia đá viết gì." Đại Khuê chỉ vào tấm bia đá nói với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, đi tới.

"Không cần xem đâu, trên bia đá ghi lại cuộc đời của chủ nhân quan tài." Bố Phương lên tiếng: "Một chư hầu của nước Lỗ, trời sinh có một cái Quỷ Tỳ có thể mượn âm binh từ địa phủ, chỉ cần ra chiến trường, giơ Quỷ Tỳ lên, vô số âm binh sẽ từ dưới đất cưỡi những con

ngựa chiến bốc cháy lửa xanh, cầm trường đao xông lên, cho nên người có Quỷ Tỳ triệu hồi âm binh, đều bất khả chiến bại, uy vũ vô địch." "Thiên Chân, lời Bố Phương nói là thật hay giả?" Đại Khuê nhìn Hạo Thiên Chân đang chăm chú xem bia đá hỏi.

"Là thật." Hạo Thiên Chân không quay đầu lại, nhìn bia đá nói.

"Bố Phương, thị lực của anh tốt vậy sao?" "Đứng cách bia đá hơn ba mét mà cũng có thể thấy được chữ trên đó?" Đại Khuê kinh ngạc.

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

Hắn biết tình tiết, cho nên không cần xem bia đá cũng biết trên đó đang kể chuyện gì.

"Bố Phương, mời cậu kể tiếp." Ngô Tam Tỉnh nói.

Hắn đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung là vì Quỷ Tỳ, cho nên rất hứng thú với những câu chuyện liên quan đến Quỷ Tỳ.

Bố Phương mở miệng nói: "Có một ngày, Lỗ Thương Vương, người sở hữu Quỷ Tỳ, nói với cấp trên của mình là Lỗ Quốc Công rằng ông ta phải xuống địa phủ phục mệnh, và tại chỗ tọa hóa, Lỗ Quốc Công đã cho xây dựng Thất Tinh Lỗ Vương Cung này, để chờ Lỗ Thương Vương từ địa phủ trở về, tiếp tục phục vụ cho mình." "Còn tiếp không?" Ngô Tam Tỉnh hỏi.

"Có." Bố Phương gật đầu.

"Mời đội trưởng Bố kể tiếp." Ngô Tam Tỉnh rất hứng thú với câu chuyện này.

"Đợi đến chỗ quan quách của chủ mộ, mọi người sẽ biết thôi." Bố Phương đáp.

"Thôi được." Ngô Tam Tỉnh gật đầu, Bố Phương không muốn nói, hắn cũng không ép.

“Tam gia xem này, tôi nhặt được một khẩu súng trên đất.” Phan Tử nhặt được một khẩu súng dưới một cỗ quan tài đá, đi đến trước mặt Ngô Tam Tỉnh, đưa súng cho hắn.

“Súng này là hàng ngoại quốc, là của đám trộm mộ kia, giữ lại dùng đi.” Ngô Tam Tỉnh xem qua mấy lần, ném khẩu súng lục cho Phan Tử.

Phan Tử hai tay đỡ lấy súng, cầm trong tay.

“Bố Phương xem kìa.” Hạo Thiên Chân cầm đèn pin chiếu lên tường, khẽ nói với Bố Phương.

Bố Phương nhìn sang, phát hiện trên tường có mấy bóng người, ngoài những cái bóng đó ra, còn có một cái đầu rất to.

Hắn biết, đó là Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đầu đội một cái vò sành lớn xuất hiện.

“Ai đó?” “Ra đây cho tao!” Phan Tử hai tay cầm súng, mắt nhìn quanh bốn phía, sẵn sàng nổ súng.

“Ở đằng kia!” Hạo Thiên Chân thấy một người đội vò sành lớn chạy ra, vội nói.

“Mặc kệ là người hay quỷ, ăn một viên đạn của tao trước đã.” “Pằng!” Phan Tử nói xong, bắn một phát vào đầu người đó.

“Choang.” Viên đạn bắn vào cái vò sành, nó liền vỡ tan.

“Mẹ kiếp!” “Đánh ông mày làm gì?” Vương Bàn Tử mở miệng chửi.

“Chính là đánh mày.” Phan Tử nói xong, định bắn phát thứ hai thì bị Bố Phương ngăn lại.

“Người quen, đừng nổ súng.” Bố Phương tay phải đè xuống khẩu súng trong tay Phan Tử nói.

“Bố Phương, anh quen người này à?” Phan Tử hỏi.

Chương 213

“Quen.” Bố Phương gật đầu.

Vương Bàn Tử là một trong Thiết tam giác, sao hắn có thể không quen.

“Bố Phương, Thiên Chân, người này là ai?” Vương Bàn Tử đi tới, tay trái chỉ vào Phan Tử hỏi.

Nếu không thấy Bố Phương và Hạo Thiên Chân ở đây, hắn đã chạy đi rồi.

“Anh ấy tên là Phan Tử.” Hạo Thiên Chân đáp.

“Thiên Chân, Bàn Tử là ai vậy?” Phan Tử cũng tò mò hỏi.

“Người đã cứu tôi ở Nội Mông, tên là Vương Bàn Tử.” Hạo Thiên Chân đáp.

“Tôi biết rồi.” Phan Tử gật đầu.

“Phan Tử, bỏ súng xuống, hai chúng ta solo.” Vương Bàn Tử bị Phan Tử bắn một phát vào đầu, trong lòng vô cùng không phục.

Nếu không đội cái vò sành lớn, có lẽ hắn đã bị Phan Tử một phát bắn chết rồi.

“Đấu tay đôi với tôi à?” Phàn Tử nhìn Vương Bàn Tử, cười nói.

Là một người lính, lẽ nào lại không đánh lại được tên mập trước mắt này sao?

“Phàn Tử, không được bắt nạt người đã cứu mạng Thiên Chân.” Ngô Tam Tỉnh lên tiếng.

“Tam gia.” Phàn Tử nghe vậy, gật đầu.

“Đừng cản, để tôi đấu tay đôi với hắn.” Vương Bàn Tử xắn tay áo lên, nói với Ngô Tam Tỉnh.

“Bàn Tử, quên chuyện vừa rồi đi.” “Phàn Tử tưởng chúng ta là đám trộm mộ nên mới nổ súng.” Hạo Thiên Chân nói.

“Thôi được.” “Nể mặt Thiên Chân, tôi tha cho cậu lần này.” Vương Bàn Tử nhìn Phàn Tử nói.

“Tên mập kia, nói cái gì đấy?” “Tưởng đánh thắng được Phàn Tử à?” Đại Khuê không nhịn được lên tiếng.

“Bàn gia đây là người có luyện võ đấy, tôi hoàn toàn không coi Phàn Tử ra gì.” Vương Bàn Tử nói.

“Được rồi Bàn Tử, đừng nói nữa.” Bố Phương không nhìn nổi nữa, lên tiếng khuyên.

“Thấy nhiều người khuyên tôi như vậy, thế thì tôi tạm thời quên chuyện Phàn Tử vừa nãy nổ súng bắn tôi.” Vương Bàn Tử nói.

“Mọi người kiểm tra bảy cỗ quan tài xem có phát hiện gì không.” Ngô Tam Tỉnh chỉ vào bảy cỗ quan tài đá nói.

Phàn Tử và những người khác nghe vậy, đều hành động.

“Tam gia, có một cỗ quan tài đá đang mở.” Phàn Tử kiểm tra mấy cỗ quan tài, phát hiện nắp của một cỗ không khớp.

“Để tôi mở quan tài.” Vương Bàn Tử nghe vậy, sải bước đi tới.

“Bàn Tử, không thắp một ngọn nến ở góc đông nam mộ thất trước khi mở nắp à?” Bố Phương hỏi.

“Không thắp.” “Chúng ta nhiều người thế này, nếu thi thể có biến thành cương thi, tôi sẽ dùng nắm đấm đập chết nó.” Vương Bàn Tử xua tay, nói.

“Két két két.” Vương Bàn Tử đẩy nắp quan tài ra, chỉ thấy bên

trong là thi thể của một người nước ngoài.

Gương mặt của thi thể đã bị hủy hoại một nửa.

“Bàn Tử, làm gì thế?” Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử thò tay vào trong quan tài, cau mày hỏi.

“Tôi véo mũi tên Tây này xem hắn giả chết hay chết thật.” Vương Bàn Tử cười nói.

“Ồ.” Hạo Thiên Chân tin lời Vương Bàn Tử.

“Đừng động đậy.” “Chủ nhân thật sự ở bên dưới.” Trương Thất Linh đưa tay phải ra, nắm lấy tay phải của Vương Bàn Tử đang thò vào trong quan tài, lạnh lùng nói.

“Thật à.” Vương Bàn Tử thấy bên dưới thi thể người nước ngoài có một thi thể nam da thịt đã mục rữa, bất giác rụt tay lại.

“Đúng rồi Bàn Tử, sao cậu lại ở đây?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Tôi vào đây trộm mộ.” Vương Bàn Tử nói xong, nhìn về phía Hạo Thiên Chân, thấy cậu ta cau mày nhìn mình, vội vàng đổi giọng: “Nhầm rồi, tôi vào đây khảo cổ.” “Sao cậu biết có ngôi mộ cổ này?” Hạo Thiên Chân tò mò.

“Tôi theo dõi đám người của A Nịnh vào đây.” Vương Bàn Tử trả lời.

Hạo Thiên Chân có lẽ không biết, cậu ta vào đây thực ra là vì Quỷ Tỳ.

Chương 214

Theo như cậu biết, có Quỷ Tỳ thì có thể mượn âm binh từ địa phủ.

Nếu Quỷ Tỳ có thể khiến cậu ta nhận chủ, sau này vào mộ cổ, gặp cương thi cũng không sợ nữa, trực tiếp triệu hồi âm binh tiêu diệt chúng.

"Bàn Tử, cậu có biết A Nịnh vào đây làm gì không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Chắc là trong ngôi mộ cổ này có thứ bọn họ cần." Vương Bàn Tử nói.

"Ờ, được rồi." Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử cũng không biết đám người A Nịnh tìm gì trong mộ cổ, có chút thất vọng.

"Hai bên chủ mộ thất đều có một gian nhĩ thất." "Chúng ta vào một gian xem thử." Ngô Tam Tỉnh chỉ vào gian nhĩ thất bên tay phải nói.

Mọi người đều gật đầu, đi vào gian nhĩ thất tối đen.

Chỉ thấy bên trong bày đầy chiến xa, chiến mã bằng đá điêu khắc thời cổ đại, và một vài món đồ đồng.

"Thiên Chân, tôi có thể lấy một món đồ đồng ra ngoài nghiên cứu được không?" Vương Bàn Tử chỉ vào một thanh đoản kiếm bằng đồng đã gỉ sét nói.

"Không được." Hạo Thiên Chân lắc đầu.

"Thôi được." Vương Bàn Tử thở dài một hơi.

Bố Phương đi một vòng trong nhĩ thất, phát hiện trên đất có một

cái ba lô, do nhóm trộm mộ kia để lại.

Mở ba lô ra, lấy từ bên trong ra một xấp bản vẽ.

Nhìn vài lần, Bố Phương biết, trên tờ giấy trắng vẽ chính là bản đồ của mộ cổ cung điện Lỗ Vương, nhóm trộm mộ đi đến đâu thì vẽ đến đó, những mộ thất chưa đến thì chưa vẽ.

"Trên bản vẽ có ghi 'Thất tinh nghi quan', tôi từng thấy trong bút ký của ông nội tôi." Hạo Thiên Chân thấy Bố Phương đứng bất động, tò mò đi tới, phát hiện hai tay hắn đang cầm một tờ bản vẽ xem rất nhập tâm, nhìn thấy một chỗ trên bản vẽ ghi 'Thất tinh nghi quan', không nhịn được lên tiếng.

"Cho cậu." Bố Phương ghi nhớ tấm bản đồ, dúi cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhận lấy bản vẽ, xem xét kỹ lưỡng.

"Bố Phương, nhìn này." Vương Bàn Tử giấu một thanh đoản kiếm bằng đồng vào trong áo, lén cho Bố Phương xem, khẽ cười nói.

"Đừng để Hạo Thiên Chân phát hiện." Bố Phương đáp lại.

Hắn biết, Vương Bàn Tử tham tiền, vào mộ cổ không thể nào không để ý đến minh khí được.

"Yên tâm đi, tôi sẽ giấu thanh đoản kiếm này thật kỹ, không để Hạo Thiên Chân phát hiện đâu." "Cậu đừng nói chuyện tôi giấu đoản kiếm ra ngoài, sau khi ra ngoài, tôi bán được tiền sẽ chia cho cậu một nửa." Vương Bàn Tử nói.

"Ừ." Bố Phương không từ chối, gật đầu.

"Chú Ba tôi đâu rồi?" Lúc này, Hạo Thiên Chân cất bản vẽ vào ba lô, thấy trong nhĩ thất chỉ có Bố Phương và Vương Bàn Tử, bèn nhìn người trước hỏi.

“Vào chưa được bao lâu, chú Ba cậu, Tiểu Ca, Phàn Tử, Đại Khuê đã đi ra ngoài rồi.” Bố Phương trả lời.

“Tôi biết rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Chúng ta cùng vào, bốn người họ lúc đi cũng không gọi tôi một tiếng, thật không nghĩa khí.” Vương Bàn Tử lên tiếng phàn nàn.

Lời của cậu ta vừa dứt.

“Ầm ầm ầm…” một trận âm thanh vang lên.

Ba người Bố Phương đi ra cửa nhĩ thất, thấy bảy cỗ quan tài đá trong chủ mộ thất đang chìm xuống.

Đèn trong mộ thất cũng đột nhiên tắt hết.

Không khí trở nên âm u đáng sợ.

“Tình hình gì đây?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Có người đã kích hoạt cơ quan.” Bố Phương trả lời.

“Không lẽ chú Ba của Thiên Chân đụng vào thứ gì, kích hoạt cơ quan à?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Cũng có thể là nhóm trộm mộ kia đụng phải thứ gì đó, kích hoạt cơ quan ở đây.” Hạo Thiên Chân nói.

Lời vừa dứt.

“Cạch cạch…” tiếng động lạ từ một cỗ quan tài đá truyền ra.

Ngay sau đó, cỗ quan tài đá chứa thi thể người nước ngoài tự động mở ra.

Chương 215

“Đừng qua đó.” Bố Phương thấy Hạo Thiên Chân tò mò định đi tới xem, trực tiếp ra tay cản lại.

“Có nguy hiểm sao?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Bố Phương nghe vậy, gật đầu.

Hắn biết, người nước ngoài nằm trong quan tài đá đã biến thành cương thi, trở thành một Huyết Nhân.

Đối phương sở dĩ trở nên như vậy, là vì đã uống nước trong mộ cổ.

“Biến thành cương thi rồi.” Vương Bàn Tử nhìn thi thể người nước ngoài đột nhiên ngồi dậy từ trong quan tài, hít một hơi khí lạnh.

“Gào!” Huyết Nhân bò ra khỏi quan tài, đi về phía ba người Bố Phương, giống như một cái xác không hồn.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện Huyết Nhân, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Bố Phương nghe vậy, liền đi về phía Huyết Nhân.

“Bố Phương, cậu định làm gì?” Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương đi về phía Huyết Nhân, hỏi.

“Đánh nó.” Bố Phương trả lời đơn giản hai chữ.

“Ặc.” Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử nghe vậy, nhìn nhau một cái, đều kinh ngạc.

Người nước ngoài biến thành Huyết Nhân, sức chiến đấu ít nhất cũng tăng lên gấp mười lần.

Bố Phương lại có thể điềm nhiên đi tới, hai người họ vô cùng

khâm phục.

“Bốp!” Thấy Bố Phương đi tới, Huyết Nhân giơ tay phải lên, đấm một cú đầy uy lực về phía đầu Bố Phương.

Có thể khẳng định, chỉ cần một cú đấm này trúng đầu Bố Phương, đầu hắn sẽ nổ tung ngay lập tức.

“Bốp!” Bố Phương dùng lòng bàn tay đáp trả, đánh trúng nắm đấm của Huyết Nhân.

“Đinh!” “Tay của ký chủ chạm vào Huyết Nhân, kích hoạt cơ hội nâng cấp huyết mạch của Huyết Nhân, có nâng cấp không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thất bại!” “Huyết Nhân từ chối nâng cấp huyết mạch, và ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ.” “Rắc!” Bố Phương nghe hệ thống nói, tay phải nắm chặt nắm đấm của Huyết Nhân, bẻ ngược lên, một tiếng động giòn tan vang lên.

“Bố Phương mạnh quá.” “Lại có thể bẻ gãy cổ tay của Huyết Nhân.” Vương Bàn Tử kinh ngạc.

“Thực lực của Bố Phương, vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi.” Hạo Thiên Chân cảm thán.

Cậu bây giờ vẫn còn nhớ, khi vào chủ mộ thất đầu tiên.

Ngay cả Trương Thất Linh cũng không xử lý được con cương thi, lại bị Bố Phương dùng hai ngón tay như kiếm chém chết.

“Gào.” Huyết Nhân bị bẻ gãy tay phải, không cảm thấy đau đớn gì, tay trái tiếp tục tấn công Bố Phương.

“Bốp!” Bố Phương nhanh tay lẹ mắt, hai tay tóm lấy tay trái của Huyết Nhân, trực tiếp dùng một đòn quật vai, ném mạnh Huyết Nhân xuống đất.

“Xoẹt!” Ngay sau đó, Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng,

một đao chém bay đầu Huyết Nhân.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Huyết Nhân!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +30000!" Điểm nâng cấp huyết mạch chỉ có ba mươi nghìn, thảo nào Huyết Nhân yếu như vậy.

Bố Phương tra đao vào vỏ, quay người trở lại bên cạnh Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

"Bố Phương, cậu ngầu thật đấy." Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương, giơ ngón tay cái lên.

"Không phải tôi mạnh, mà là Huyết Nhân quá yếu." Bố Phương khiêm tốn nói.

Huyết mạch của hắn đã được nâng cấp thành Chí Tôn Long Huyết, sức mạnh, tốc độ và các thuộc tính khác đều được tăng cường.

"Trời ơi Bố Phương, ngầu quá, em yêu anh chết mất." Bên ngoài mộ cổ.

Chanh Chanh Chanh thông qua góc nhìn của Hạo Thiên Chân, thấy Bố Phương tiêu diệt Huyết Nhân, vui vẻ cười nói.

"Chanh Chanh, có được người đàn ông mạnh mẽ như Bố Phương, cả đời này chết cũng không hối tiếc." Hải Thiếu cảm thán.

"A, bạn trai của tôi ngầu quá đi, bây giờ tôi cảm thấy chân mình run hết cả lên rồi đây này." Chanh Chanh Chanh cười nói.

Hải Thiếu: "…" "Trong nhĩ thất có một cái hang." "Chúng ta có nên vào không?" Hạo Thiên Chân chỉ vào một cái hang do người đào, nhìn Bố Phương hỏi.

"Đi theo tôi." Bố Phương nói xong, liền đi vào.

Hắn biết, đi từ cái hang này sẽ ra khỏi đường hầm do nhóm trộm mộ đào, ở đó có một cơ quan, chỉ cần mở cơ quan, một con đường

ngầm dẫn xuống lòng đất sẽ xuất hiện.

Không lâu sau.

Ba người Bố Phương từ trong đường hầm đi ra.

Chương 216

“Ặc.” “Nơi này quen quá, hình như chúng ta đã từng đến.” Hạo Thiên Chân nói.

“Đây chính là đường hầm do nhóm trộm mộ đào mà chúng ta phát hiện không lâu sau khi ra khỏi chủ mộ thất có con cương thi khô.” “Tôi nhìn ra rồi.” Bố Phương nói xong, lấy từ trong ba lô ra một lon Red Bull, bật nắp, vừa uống vừa đi về phía trước.

“Bố Phương, còn Red Bull không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Hết rồi.” Bố Phương trả lời.

“Thôi được.” Vương Bàn Tử gật đầu, lấy từ trong ba lô của mình ra một bình nước, uống một ngụm.

“Ở đây hình như có một mật đạo.” Hạo Thiên Chân đi sau Bố Phương, phát hiện ba người đang đi vào một mật đạo trong mộ cổ.

“Cậu nói không sai, đây là một mật đạo, ở đây có cơ quan, chỉ cần ấn vào cơ quan, dưới chân sẽ xuất hiện một con đường ngầm dẫn xuống lòng đất.” Bố Phương nói.

“Vậy cơ quan ở đâu?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Ở trên tường, trong những viên gạch lồi ra, có một cái công tắc.” Bố Phương chỉ vào những viên gạch lồi ra trên tường nói.

“Để tôi thử xem.” Vương Bàn Tử đi đến trước tường, ấn vào viên gạch lồi ra đầu tiên.

Viên đầu tiên không phải, Vương Bàn Tử lại ấn viên gạch thứ hai.

“A!

Cứu mạng!” Khi Vương Bàn Tử ấn viên gạch thứ ba, gạch dưới

chân trực tiếp mở ra, Vương Bàn Tử rơi xuống.

“Bàn Tử đừng sợ, tôi và Bố Phương xuống cứu cậu ngay đây.” Hạo Thiên Chân nói xong, giống như ngồi cầu trượt, trượt xuống.

Bố Phương cũng theo sát phía sau, ngồi xuống đất, trượt xuống.

“Ai da, đau chết Bàn gia tôi rồi.” Vương Bàn Tử bò dậy từ dưới đất, tự lẩm bẩm.

Vừa đứng dậy chưa được bao lâu, bị người khác đâm vào, lại ngã nhào xuống đất.

“Bàn Tử, xin lỗi, tôi không cố ý.” Hạo Thiên Chân trượt xuống, không phanh kịp, đâm vào Vương Bàn Tử.

“Bàn gia tôi hôm nay thật là xui xẻo mà.” Vương Bàn Tử bò dậy từ dưới đất, đi sang một bên, xoa đầu nói.

Bố Phương từ đường ngầm trượt xuống, phanh kịp thời, không đâm vào Hạo Thiên Chân đang đứng ở cửa đường ngầm.

“Một gian mộ thất chật hẹp và lộn xộn.” “Trên đất có mấy xác người nước ngoài.” Hạo Thiên Chân nói.

“Mấy người nước ngoài này không phải là bị cương thi trong mộ cổ giết chứ.” Vương Bàn Tử đoán.

“Những người này hẳn là bị đồng bọn của mình giết.” Bố Phương đi đến trước thi thể nói: “Còn nhớ Huyết Nhân lúc nãy không?” “Ý cậu là, những người này bị Huyết Nhân giết?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Chính xác.” Bố Phương gật đầu.

Hắn biết, nhóm người của A Nịnh không chỉ có một người biến thành Huyết Nhân, tổng cộng có ba người đã uống nước trong mộ cổ, biến thành Huyết Nhân.

Bố Phương biết, trên người của người nước ngoài có một vài con

số kỳ lạ.

Những con số kỳ lạ này, chính là mật mã để mở chiếc hộp trong tay Thiên Diện Hồ Yêu.

“Thiên Chân, đừng sờ vào thi thể.” “Để tôi sờ.” Bố Phương thấy Hạo Thiên Chân định lục soát thi thể, vội vàng lên tiếng.

“Được, cậu làm đi.” Hạo Thiên Chân đứng lại, lùi về sau một bước.

Bố Phương ngồi xổm xuống, đưa tay phải ra, sờ soạng trên người thi thể, rất nhanh, sờ ra một cái ví tiền, mở ra xem, bên trong có một tấm kim loại, trên đó có những con số, ghi nhớ những con số đó, Bố Phương lại đặt ví tiền về chỗ cũ.

“Bố Phương, sao cậu lại đặt ví tiền về chỗ cũ?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Không phải đồ của tôi, tôi không cần.” Bố Phương trả lời.

“Tôi hiểu rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

Bố Phương nghe vậy, trong lòng vui vẻ, bây giờ chỉ có hắn biết dãy số kỳ lạ đó, cũng chỉ có một mình hắn có thể mở được chiếc hộp mà Thiên Diện Hồ Yêu đang cầm trong tay.

Trong hộp chứa một con Xà Mi Đồng Ngư, Bố Phương nhất định phải có được nó.

“Chít chít chít chít.” Lúc này, một trận âm thanh kỳ lạ truyền đến.

“Là tiếng của Thi miết!” “Thi miết đến rồi!” Hạo Thiên Chân kinh hãi nói.

Sở dĩ cậu biết đó là tiếng của Thi miết, là vì đã từng nghe một lần trong động thi.

Chương 217

"Chạy hay không?" Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương hỏi.

Cậu ta biết, mỗi lần Thi miết xuất hiện, đều là hàng ngàn hàng vạn con cùng lúc.

"Không cần chạy, tôi sẽ để vua của chúng ra xử lý." Bố Phương nói xong, hướng về phía không khí nói: "Thi Miết Vương, ra đây." Lời của Bố Phương vừa dứt, một con Thi miết nhỏ toàn thân màu đỏ thẫm, có cánh từ trong bóng tối bay ra trước mặt Bố Phương.

"Bố Phương, Thi Miết Vương là tiểu đệ của cậu à?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Ừ." Bố Phương không phủ nhận, gật đầu.

"Lợi hại, lợi hại." Vương Bàn Tử khâm phục Bố Phương.

"Chít chít chít chít!" Thi Miết Vương bay lơ lửng trên không, nhìn hàng ngàn hàng vạn con Thi miết đang tràn ra từ một mộ đạo, miệng phát ra tiếng kêu chít chít.

Đám Thi miết đều dừng lại, không lùi đi.

Bố Phương chỉ thấy bầy Thi miết tản ra, để lộ ba con đường, ba con Thi miết toàn thân màu đỏ thẫm từ phía sau đi lên phía trước.

"Lại có ba con Thi Miết Vương!" Bố Phương hơi kinh ngạc.

"Lui xuống đi." Bố Phương nhìn thủ hạ Thi Miết Vương của mình nói.

Thi Miết Vương gật đầu, quay người bay đi.

"Chít chít chít!" Ba con Thi Miết Vương phát ra tiếng kêu chít chít, hàng ngàn hàng vạn con Thi miết phía sau, bò về phía ba người Bố

Phương.

"Cẩn thận!" Nhìn đám Thi miết bò tới, Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, định rạch ngón tay, dùng máu dọa lui Thi miết, thì 'bằng' một tiếng, tiếng súng vang lên.

Người nổ súng là Phàn Tử.

Phàn Tử và Ngô Tam Tỉnh từ trong mộ thất bên cạnh đi ra.

"Chú Ba, Phàn Tử." Hạo Thiên Chân thấy hai người, bất giác gọi.

"Bàn Tử, đỡ lấy." Phàn Tử ném cây đuốc trong tay cho Vương Bàn Tử.

"Ném cho cậu em này không được à." Vương Bàn Tử nhìn cây đuốc ném tới, lùi lại một bước, bất mãn nói một câu, cây đuốc rơi xuống chân cậu ta, cậu ta cúi người nhặt cây đuốc lên.

Nhưng Thi miết quá nhiều, không xua hết được.

"Mọi người dừng lại đi." Bố Phương nói xong, tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao, rạch một đường trên ngón tay trái.

"Bốp!" Bố Phương cúi người, vỗ lòng bàn tay trái xuống đất.

Trong nháy mắt, hàng ngàn hàng vạn con Thi miết đều dừng lại, thân thể run rẩy, rồi rút đi như thủy triều.

"Chúng ta an toàn rồi." Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm nói.

"Nhiều Thi miết quá!" "Sợ chết tôi rồi!" Đại Khuê từ trong mộ đạo đi ra, thấy hàng ngàn hàng vạn con Thi miết bò qua bên cạnh mình, sợ chết khiếp, suýt nữa tè ra quần.

"Mọi người không sao chứ!" Lúc này, Trương Thất Linh từ cửa động phía trên xuất hiện, nhảy xuống, nhìn mọi người hỏi.

"Có Bố Phương ở đây, chúng tôi không sao đâu." Vương Bàn Tử

nhìn Trương Thất Linh nói.

Trương Thất Linh nghe vậy, gật đầu.

“Tôi không sao, nhưng tôi thì có sao.” “Tôi bị Thi miết dọa, suýt nữa tè ra quần.” Đại Khuê, một gã mập to lớn, đi tới, vẫn còn sợ hãi nói với mọi người.

“Mọi người hút điếu thuốc cho đỡ sợ.” Ngô Tam Tỉnh lấy ra một bao thuốc lá, phát cho mọi người.

“Tách.” Bố Phương lấy bật lửa ra châm thuốc, rít một hơi.

Hắn biết, trong nguyên tác, Phàn Tử ở nơi này bị bầy Thi miết tấn công, bị thương.

Nếu Trương Thất Linh không đến kịp, Phàn Tử có thể đã bị Thi miết cắn chết.

“Chú Ba, lúc nãy chú đi đâu vậy?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Đi loanh quanh trong mộ cổ.” Ngô Tam Tỉnh nói dối, trả lời.

“Có phát hiện nhóm trộm mộ không?” “Không.” Ngô Tam Tỉnh lắc đầu.

“Ồ.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, gật đầu.

“Đến rồi.” Lúc này, Trương Thất Linh lắng nghe âm thanh ở không xa, lên tiếng.

Chương 218

“Ai đến?” Nghe lời Tiểu Ca, Đại Khuê run rẩy, căng thẳng hỏi.

“Huyết Nhân.” Trương Thất Linh trả lời.

Huyết Nhân?

Đại Khuê ngẩn ra, đến rồi, Huyết Nhân toàn thân là máu.

“Tôi đứng đây chờ nó.” “Lúc này không trừ Huyết Nhân, thì đợi đến lúc nào.” Bố Phương nói xong, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, ánh mắt nhìn về phía mộ đạo phát ra âm thanh.

“Bố Phương, cậu không sợ Huyết Nhân à?” Đại Khuê kinh ngạc.

“Có gì mà phải sợ.” “Tôi có đao, lẽ nào lại sợ Huyết Nhân tay không tấc sắt?” Bố Phương trả lời.

“Cũng đúng.” Đại Khuê gật đầu, lấy từ trong ba lô ra một khẩu súng tiểu liên cầm trong tay.

“Tôi nghĩ chúng ta nên rời đi thì hơn.” “Huyết Nhân không dễ đối phó đâu.” “Nếu thật sự đánh nhau, không chừng, trong số chúng ta, có thể có một người phải bỏ mạng ở đây.” Phàn Tử có chút lo lắng, lên tiếng.

“Phàn Tử, có thể anh không biết, ở chỗ Thất tinh nghi quan, Bố Phương đã một mình, một đao chém bay đầu Huyết Nhân.” Hạo Thiên Chân nói.

Cái gì?

Nghe vậy, Phàn Tử kinh ngạc.

Thật không ngờ, Huyết Nhân cũng không phải là đối thủ của Bố Phương.

“Huyết Nhân đến rồi.” Đại Khuê nhìn Huyết Nhân từ một mộ đạo đi ra, tay cầm súng cũng run lên.

“Huyết Nhân chết dưới đao của ta, có lẽ là ý trời.” Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, sải bước chạy về phía Huyết Nhân.

Huyết Nhân không lùi bước, dùng nắm đấm đối đầu với Bố Phương.

“Phụt!” Bố Phương một đao đâm vào bụng Huyết Nhân.

Huyết Nhân: “…” Bố Phương thấy một đao không giết được Huyết Nhân, giơ tay trái lên, trong lòng bàn tay lập tức ngưng tụ ra tia chớp, một chưởng đánh vào đầu Huyết Nhân.

Huyết Nhân bị điện giật, thân thể co giật mấy cái, ngã xuống đất.

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt Huyết Nhân, điểm nâng cấp huyết mạch +30000!” “Sao kết thúc trận đấu nhanh vậy?” Mọi người kinh ngạc.

Cứ tưởng Bố Phương phải đánh với Huyết Nhân mười phút mới phân thắng bại, không ngờ Bố Phương một đao một chưởng đã xử lý xong Huyết Nhân.

“Bố Phương, sao cậu mạnh vậy?” Đại Khuê kinh ngạc hỏi.

“Không phải tôi mạnh, mà là Huyết Nhân quá yếu.” Bố Phương châm một điếu thuốc, thản nhiên nói.

Đại Khuê: “…” Ngô Tam Tỉnh: “…” Mọi người: “…” “Huyết Nhân là đồng bạn của A Nịnh.” Vương Bàn Tử đi đến trước mặt Huyết Nhân, chỉ vào đầu Huyết Nhân, chắc chắn nói.

“Tôi cũng đoán ra rồi.” Phàn Tử trả lời.

“Đi thôi.” “Nơi này không có gì hay ho để ở lại.” Bố Phương tra đao vào vỏ, bước vào một mộ đạo.

Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử và những người khác đều theo

sát phía sau.

Trương Thất Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao đi đoạn hậu.

“Phía trước có một cánh tay của Huyết Nhân.” “Mọi người chú ý quan sát xung quanh.” Bố Phương thấy cách đó ba mét có một cánh tay bị chặt đứt, nhắc nhở mọi người.

Trong nguyên tác, A Nịnh xuất hiện ở đây.

“Bố Phương, không phải chỉ là một cánh tay của Huyết Nhân sao?” “Có gì mà phải sợ.” Vương Bàn Tử không hề sợ hãi, dũng cảm đi về phía cánh tay Huyết Nhân.

Đột nhiên.

Một người từ trong bóng tối lao ra, nhào về phía Vương Bàn Tử.

“Ma!” Vương Bàn Tử giật mình, vội vàng chạy ra sau lưng Bố Phương.

“Bốp!” Thấy A Nịnh lao tới, Bố Phương một chưởng vỗ vào bả vai cô, không dùng nhiều sức, A Nịnh đã kiệt sức ngã xuống đất, bất tỉnh.

Bố Phương nhanh chóng ra tay, đỡ lấy A Nịnh, không để cô ngã xuống đất.

“Lại là A Nịnh.” “Vừa nãy cô ta định cắn tôi, tôi đề nghị dùng dây thừng trói cô ta lại.” Vương Bàn Tử lên tiếng.

“Bàn Tử, đừng nói nữa.” Bố Phương đặt A Nịnh xuống đất, để cô dựa vào tường, nói với Bàn Tử.

Chương 219

“Được, tôi không nói nữa.” Vương Bàn Tử gật đầu.

“Bố Phương, A Nịnh rốt cuộc bị làm sao vậy?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Trong cơ thể cô ấy có một con Thi miết.” Bố Phương trả lời.

“Ặc.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, cảm thấy hơi sợ.

Bố Phương phát hiện ở vị trí đùi của A Nịnh có một vết thương, biết rằng Thi miết đã chui vào trong thịt.

“Bố Phương, A Nịnh có nguy hiểm đến tính mạng không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“A Nịnh không có nguy hiểm đến tính mạng, lấy Thi miết ra, cô ấy sẽ tỉnh lại.” Bố Phương đưa tay phải ra, duỗi hai ngón tay dài khác thường, đâm vào vết thương trên đùi A Nịnh, gắp ra một con Thi miết.

“May là Thi miết đã chết.” “Nếu nó còn sống, e rằng A Nịnh đã phải xuống địa phủ gặp Diêm Vương rồi.” Bố Phương gắp Thi miết ra, nhìn một cái, rồi vứt xuống đất.

“Khụ khụ.” A Nịnh vẻ mặt khó chịu ho mấy tiếng, mơ màng tỉnh lại.

“Anh đã cứu tôi?” A Nịnh nhìn Bố Phương hỏi.

“A Nịnh, mắt cô nhìn ai thế, là tôi cứu cô đấy.” Vương Bàn Tử lên tiếng.

“Anh cứu tôi?” “Có thể sao!” A Nịnh không tin lời nhảm nhí của Vương Bàn Tử, cảm kích nói với Bố Phương: “Cảm ơn anh đã cứu tôi.” “Không cần khách sáo.” Bố Phương đánh giá vóc dáng của A

Nịnh.

A Nịnh eo thon, chân dài, cao khoảng một mét bảy tám, mặt trái xoan, da trắng, vòng một 34D.

Trong nguyên tác, là Tiểu Ca ra tay cứu A Nịnh.

Bố Phương đã đến đây, tự nhiên phải tranh cứu A Nịnh, biết đâu làm vậy có thể chiếm được trái tim của cô.

"Anh có thấy bạn của tôi không?" A Nịnh vẻ mặt khó chịu đứng dậy từ dưới đất, nhìn mọi người, rồi nhìn Bố Phương hỏi.

"Bạn của cô không còn là người nữa, đã biến thành Huyết Nhân, bị tôi một đao chém chết rồi." Bố Phương trả lời.

Biến thành Huyết Nhân?

A Nịnh ngẩn ra, nhìn Bố Phương hỏi: "Vậy họ còn ý thức không?" "Không có ý thức, nếu có ý thức, tôi cũng sẽ không giết hai người họ." Bố Phương nói.

Hai người?

A Nịnh nghe vậy, cúi đầu, có chút buồn bã.

"A Nịnh, mục đích của cô khi vào mộ này là gì?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Đừng hỏi, hỏi tôi cũng không nói đâu." A Nịnh trả lời.

Cô vào đây để tìm một thứ còn quan trọng hơn cả Quỷ Tỳ, dù có chết, cô cũng sẽ không nói ra.

Hạo Thiên Chân: "…" "Vậy thứ cô cần tìm có thấy không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Không." A Nịnh lắc đầu.

"Vậy thì tốt." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân có chút vui mừng.

Nhìn bộ dạng vui mừng của Hạo Thiên Chân, A Nịnh liếc cậu ta một cái.

“Đúng rồi A Nịnh, bạn của cô, tại sao lại bị trúng độc?” Đại Khuê tò mò hỏi.

“Đó là vì đã uống nước trong mộ cổ.” “Tôi cũng uống, nhưng tôi không sao, anh có biết tại sao không?” A Nịnh hỏi.

“Cô là một người phụ nữ xấu xa không nói ra, làm sao tôi biết được.” Vương Bàn Tử nói thẳng.

“Tôi biết tại sao cô không bị trúng độc, là vì trước khi xuống mộ, cô đã tiêm vắc-xin.” Bố Phương lên tiếng.

“Anh đoán à?” A Nịnh cảm thấy hơi kinh ngạc.

Bố Phương nói không sai chút nào, cô quả thực đã tiêm vắc-xin trước khi xuống mộ.

“Tôi đoán vậy, lẽ nào đoán sai?” Bố Phương hỏi.

Hắn nhớ, trong nguyên tác A Nịnh cũng nói như vậy.

“Anh đoán đúng rồi, thật thông minh.” A Nịnh cười nói.

Đối với người đã cứu mạng mình là Bố Phương, cô có thiện cảm.

Chương 220

Hạo Thiên Chân nhận ra, A Nịnh có thiện cảm với Bố Phương, còn với mình thì không.

Điều này khiến cậu có chút thất vọng.

A Nịnh là mẫu người cậu thích, nếu có thể theo đuổi được cô, cậu sẽ rất vui.

"A Nịnh, tôi đang ở phía trên khống chế Hải Thiếu và Chanh Chanh Chanh." Lúc này, bộ đàm A Nịnh đeo ở eo vang lên giọng nói của lính đánh thuê Lục Thái.

"Đừng làm hại hai người họ." A Nịnh trả lời.

Bố Phương đã cứu cô, tự nhiên cô sẽ không để thủ hạ của mình làm hại đồng đội của Bố Phương.

"Được." Lính đánh thuê Lục Thái trả lời.

"Tiểu Ca, đưa tôi đến chỗ cây đồng [Cửu Đầu Xà Bách]." Bố Phương nói.

Ở đó có thứ hắn cần, Xà Mi Đồng Ngư.

"Mọi người đi theo tôi." Trương Thất Linh nghe vậy, đi trước dẫn đường.

"A Nịnh, để tôi đỡ cô." Hạo Thiên Chân có lòng tốt, thấy A Nịnh đi cà nhắc, định giúp đỡ.

Nhưng kết quả, khi đi đến bên cạnh A Nịnh, bị cô một tay đẩy ra.

"Không cần đỡ, tôi đi được." A Nịnh nói.

Cô không có thiện cảm với Hạo Thiên Chân, nếu đổi lại là Bố Phương, có lẽ cô sẽ đồng ý.

Hạo Thiên Chân: "…" "Đường bị bịt kín rồi!" Bố Phương và những người khác đi theo sau Trương Thất Linh, khi đi vào một mộ đạo, phát hiện con đường phía trước bị một bức tường gạch chặn lại.

"Soạt soạt soạt." Trương Thất Linh đưa tay phải ra, duỗi hai ngón tay dài khác thường gỡ ra một viên gạch.

"Chỉ cần phá bức tường này, chúng ta có thể vào trong." "Tiểu Ca lui ra sau, loại việc nặng nhọc này để tôi và Phàn Tử làm." Đại Khuê lấy ra hai cây búa sắt, một cây đưa cho Phàn Tử, cười nói.

"Ừ." Trương Thất Linh gật đầu, lùi lại một bước.

"Binh!

Binh!" Đại Khuê và Phàn Tử hai người cầm búa đập tường, nhanh chóng đập ra một cái lỗ.

Bố Phương và những người khác chui qua cái lỗ, đi theo sau Trương Thất Linh vào một mộ đạo, đi đến cuối đường, chỉ thấy bên trong là một thung lũng.

Đi thêm một bước nữa sẽ rơi xuống.

Bên trong có một cây đồng khổng lồ.

Một nơi phong cảnh tuyệt đẹp.

Dưới cây đồng, trên một chiếc giường ngọc có hai thi thể được bảo quản tốt, một nam và một nữ.

Người nam đeo mặt nạ hồ ly, người nữ không đeo mặt nạ, trông rất xinh đẹp.

Bố Phương nhìn về phía chiếc hộp trong tay thi thể nam đeo mặt nạ, hắn biết, trong hộp chính là một con Xà Mi Đồng Ngư.

"Chúng ta muốn xuống dưới, chỉ có một cách, đu dây leo xuống." Vương Bàn Tử lên tiếng.

“Cũng có thể bám vào dây leo, trượt thẳng xuống.” Phàn Tử nói.

“Bàn Tử, hay là cậu xuống trước xem có cơ quan gì không.” Hạo Thiên Chân nói.

“Được, tôi xuống xem có cơ quan không.” Vương Bàn Tử nói xong, nhảy một cái, tóm lấy một sợi dây leo, trèo về phía cây đồng.

“Tôi hết sức rồi.” “Biết thế đã mang một chai Red Bull vào.” Vương Bàn Tử ôm dây leo của cây đồng, thở hổn hển.

“Bàn Tử, không chịu được nữa thì buông tay đi.” “Cậu mập như vậy, rơi xuống đất cũng không đau đâu.” Hạo Thiên Chân lên tiếng.

“Ai nói không đau.” Vương Bàn Tử mồ hôi đầm đìa.

Một phút sau.

Vương Bàn Tử không chịu được nữa, buông tay ra, rơi xuống.

Bố Phương và những người khác chỉ thấy, Vương Bàn Tử rơi trúng lên người thi thể nam và nữ.

“Ơ!” “Không đau?” Vương Bàn Tử không cảm thấy đau đớn gì, vẻ mặt kinh ngạc.

Chương 221

“Bàn Tử, cậu đè lên thi thể rồi.” Phàn Tử chỉ vào hai thi thể người cổ đại, cười nói.

Hả?

Vương Bàn Tử ngẩn ra, ngồi dậy.

Khóe mắt chỉ thấy một nam một nữ cũng theo cậu ta ngồi dậy.

“Bố Phương, mau xuống cứu tôi!” “Bọn họ biến thành cương thi rồi!” Vương Bàn Tử kinh hãi la lớn.

“Áo của cậu bị vướng vào rồi.” Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, bình tĩnh lại.

Phát hiện cúc áo của mình đã vướng vào áo của thi thể nữ và nam.

“Mẹ kiếp!” Vương Bàn Tử cởi cúc áo ra, một chưởng đẩy vào mặt thi thể nam.

Thi thể nữ cũng vậy.

“Có thứ gì đó!” Vương Bàn Tử nhìn khuôn mặt tinh xảo của thi thể nữ, phát hiện trong miệng cô có ngậm thứ gì đó.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử đeo găng tay, tay phải véo miệng thi thể nữ, phát hiện trong miệng cô có một chiếc chìa khóa và một viên ngọc trai sáng bóng.

Thấy hai món bảo bối.

Vương Bàn Tử trực tiếp tháo găng tay ra.

“Đừng chạm vào!” “Tay của cậu có huyết khí, chạm vào một cái là biến thành cương thi ngay!” Trương Thất Linh chỉ vào Vương Bàn

Tử, lạnh lùng nói.

"Ặc." Vương Bàn Tử nghe vậy, trực tiếp đeo đôi găng tay mùa đông vào.

"Bên dưới không có nguy hiểm." "Tôi xuống đây." Bố Phương nói xong, định xuống thì bị A Nịnh níu lại.

"Anh có thể đưa tôi xuống cùng không?" A Nịnh hỏi.

"Cô không tự xuống được à?" Bố Phương hỏi lại.

A Nịnh: "…" Cô nhận ra, Bố Phương là một thẳng nam chính hiệu.

"Được, tôi tự xuống." A Nịnh tóm lấy một sợi dây leo thẳng đứng, trượt xuống.

Bố Phương cũng tóm một sợi dây leo, giống như một con khỉ, linh hoạt bám vào dây, đu xuống.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Cửu Đầu Xà Bách, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Khi Bố Phương ở dưới cây đồng, bên tai vang lên tiếng của hệ thống.

Cửu Đầu Xà Bách?

Bố Phương nghe vậy, nhìn về phía cây đại thụ không biết cao bao nhiêu trượng.

Cửu Đầu Xà Bách này lớn hơn Cửu Đầu Xà Bách ở Sa Hải Cổ Đồng Kinh rất nhiều.

"Cửu Đầu Xà Bách, thật đẹp." Bố Phương nhìn cây đại thụ, lên tiếng.

"Đinh!" "Ký chủ khen một câu Cửu Đầu Xà Bách, điểm nâng cấp huyết mạch +70!" "Cửu Đầu Xà Bách, thật xấu xí." "Đinh!" "Ký chủ chửi một câu Cửu Đầu Xà Bách, điểm nâng cấp huyết mạch +60!"

“Điểm nâng cấp lớn hơn 100, có nâng cấp huyết mạch của Cửu Đầu Xà Bách không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thành công!” “Cửu Đầu Xà Bách đồng ý nâng cấp huyết mạch, và giơ cho ngài một ngón tay cái.” “Huyết mạch Cửu Đầu Xà Bách nâng cấp thành Yêu Hoàng Thần Huyết!” “Thiên phú, Đẳng Mạn Giảo Sát!” Lại có thêm một thủ hạ đắc lực.

Bố Phương vui mừng.

“Bố Phương, cậu nói chuyện với cây đại thụ làm gì vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

A Nịnh cũng không hiểu, tại sao Bố Phương vừa khen cây đại thụ, lại vừa chửi nó, cảm thấy thật kỳ lạ.

“Cậu không hiểu đâu.” Bố Phương lên tiếng.

“Nếu tôi hiểu thì đã không hỏi cậu rồi.” Vương Bàn Tử nói.

Ngay sau đó, cậu ta thấy một cành cây nhỏ nhọn hoắt vươn về phía đầu Bố Phương, liền la lớn, “Bố Phương cẩn thận!” “Nếu tôi hiểu thì đã chẳng hỏi rồi.” Vương Bàn Tử nói.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy một cành cây nhỏ đang vươn về phía đầu Bố Phương, liền hét lớn: “Bố Phương, cẩn thận!” Bố Phương nghe vậy, quay đầu lại nhìn.

Hắn phát hiện một cành cây nhỏ đang ở sau gáy mình.

Bố Phương không hề sợ hãi, vì đó là Cửu Đầu Xà Bách.

“Chủ nhân.” Cành cây của Cửu Đầu Xà Bách chạm vào Bố Phương.

Chương 222

Một giọng nữ vang lên trong đầu hắn.

"Bố Phương, đứng yên đừng động." "Tôi sẽ chặt đứt cành cây này." Phàn Tử rút ra một con dao găm, cẩn thận đi về phía Bố Phương.

"Phàn Tử, đừng." "Cây đại thụ là bạn của tôi, đừng chặt cành." Bố Phương lên tiếng.

Nghe vậy, Phàn Tử kinh ngạc.

Bố Phương chỉ nói vài câu với cây đại thụ mà đã trở thành bạn của nó, thật không thể tin nổi.

"Bố Phương, cây đại thụ sao lại trở thành bạn của cậu được?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Cây đại thụ trở thành bạn của tôi, có lẽ là ý trời." Bố Phương chỉ tay lên trời nói.

"Ờ, được rồi." Hạo Thiên Chân gật gật đầu.

"Chủ nhân, bên trong ngoài các vị ra, còn có hai nhóm người đang ẩn nấp trong bóng tối." Cành cây của Cửu Đầu Xà Bách chạm vào Bố Phương, nói.

Hai nhóm người?

Bố Phương nghe vậy, đoán rằng hai nhóm người này có khả năng là người nhà họ Uông và người của kẻ kia.

"Có biết vị trí cụ thể của họ không?" Bố Phương hỏi.

"Biết ạ, chủ nhân." "Tốt lắm, hãy theo dõi họ, có động tĩnh gì thì báo cho tôi biết." Bố Phương nói.

“Vâng, chủ nhân.” Cửu Đầu Xà Bách nói xong, thu cành cây lại.

“Trong miệng nữ thi có một chiếc chìa khóa và một viên châu, trong tay nam thi cầm một cái hộp, chìa khóa trong miệng nữ thi có lẽ là để mở cái hộp trong tay nam thi.” “Chìa khóa trong miệng nữ thi, phải lấy ra thế nào đây?” Đại Khuê hỏi.

“Tôi biết cách lấy ra.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Chú Ba, chú cẩn thận một chút.” Hạo Thiên Chân thấy chú Ba mình đi về phía nữ thi, liền nhắc nhở.

“Chú biết rồi.” Ngô Tam Tỉnh gật đầu, đi đến bên giường ngọc.

Ngay khi tay phải của ông ta đưa về phía miệng nữ thi, một con dao găm bay tới.

“Cẩn thận!” Bố Phương mắt lanh tay lẹ, đẩy Ngô Tam Tỉnh ra.

Con dao găm sắc bén liền cắm phập vào thân cây đại thụ.

“Ai muốn giết tôi?” “Tiểu Ca, cậu biết không?” Ngô Tam Tỉnh nhìn quanh bốn phía, không phát hiện ai, ánh mắt liền nhìn về phía Trương Khởi Linh hỏi.

“Tôi không biết.” Trương Khởi Linh lắc đầu.

“Là ta muốn giết ngươi.” Một giọng nói khiến người ta sởn gai ốc vang lên.

Ánh mắt của nhóm Bố Phương nhìn về một lỗ hổng trên vách tường.

Tại đó, một lão già tóc bạc trắng, lưng còng đang đứng, tay phải chống một cây gậy gỗ.

Trông lão như một cụ ông trăm tuổi.

“Chủ nhân, lão già đó cứ ba ngày lại đến đây một lần, kéo dài gần

ba nghìn năm rồi, mỗi lần chỉ nhìn nam thi và nữ thi trên giường ngọc một cái rồi đi." Cửu Đầu Xà Bách vươn một cành cây chạm vào Bố Phương: "Lão là một trong hai nhóm người đó." "Ta biết rồi." Bố Phương gật đầu.

"Ta và ngươi không thù không oán, tại sao lại…" Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm lão già lưng còng hỏi.

"Bởi vì ngươi đã động đến Vương hậu." Lão già trả lời.

Vương hậu?

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ trên giường ngọc.

Người phụ nữ xinh đẹp này có thể là Vương hậu của lão già.

Vậy nam thi kia, có phải là Lỗ Quốc vương không?

"Người giữ mộ?" Trương Khởi Linh nhìn lão già hỏi.

"Đúng vậy." "Ngươi không nên xuất hiện ở đây." Lão già nhìn Trương Khởi Linh nói.

Lão ta biết, người này là tộc trưởng nhà họ Trương, Trương Khởi Linh.

"Tại sao?" Trương Khởi Linh hỏi.

Chương 223

“Bởi vì hôm nay ngươi sẽ chết trong tay ta.” Lão già nói.

“Ngươi nghĩ ngươi có thể giết được ta sao?” Trương Khởi Linh nói xong, bất giác rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

“Bốp bốp bốp!” Lão già không trả lời Trương Khởi Linh mà vỗ tay.

“Trương Khởi Linh, hôm nay ngươi chết chắc rồi!” Một giọng nói vang lên.

Bố Phương nhìn thấy, ba người mặc hắc bào xuất hiện tại một lỗ hổng khác, người nói là gã đàn ông cầm đầu.

“Chủ nhân, đây là nhóm người thứ hai.” Cửu Đầu Xà Bách nói.

“Ta thấy rồi.” Bố Phương cho rằng, ba người mặc hắc bào này chính là người nhà họ Uông.

Nhà họ Uông và nhà họ Trương là tử thù, hai đại gia tộc đã đấu đá mấy nghìn năm mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bây giờ, người của hai nhà gặp mặt, tất sẽ rút đao tương hướng.

“Tiểu Ca, ba người mặc đồ đen đó là ai vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

Hắn biết lão già là người giữ mộ, nhưng lại không biết ba người kia là ai.

“Người nhà họ Uông!” Trương Khởi Linh đáp.

Người nhà họ Uông?

Vương Bàn Tử nghe vậy, chau mày.

“Tiểu Ca, tại sao người nhà họ Uông và người giữ mộ lại muốn

giết cậu?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Sau này cậu sẽ biết." "Các ngươi không giết ta, ta cũng sẽ giết các ngươi." Trương Khởi Linh đáp lại.

"Trương Khởi Linh, nếu ngươi không muốn chết, hãy nói ra bí mật mà nhà họ Trương các ngươi đã canh giữ bao đời nay." Ba người nhà họ Uông theo dây leo trượt xuống, gã cầm đầu nói với anh.

Trương Khởi Linh nghe vậy, cầm Hắc Kim Cổ Đao lao về phía ba người nhà họ Uông.

Ba người kia không hề lùi bước, rút trường đao ra ứng chiến.

"Keng keng keng!" Bên tai nhóm người Bố Phương vang lên tiếng đao kiếm va chạm.

"Bố Phương, Tiểu Ca có phải là đối thủ của ba người nhà họ Uông không?" Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao, thân thủ nhanh nhẹn ứng phó với ba người, liền hỏi.

"Thực lực của Tiểu Ca mạnh hơn ba người nhà họ Uông, nếu lão già giữ mộ kia không ra tay, ba người đó không đánh lại được Tiểu Ca đâu." Bố Phương đáp.

"Lão bất tử kia, còn chờ gì nữa?" Lúc này, một người nhà họ Uông bị Trương Khởi Linh đấm cho lùi lại liên tiếp, sau khi đứng vững lại, hắn ngẩng đầu nhìn lão già đang đứng ở cửa động, bực bội nói.

"Nói chuyện với ta thì cung kính một chút." Lão già nói xong, tay phải cầm gậy, bay về phía Trương Khởi Linh trên mặt đất.

"Keng!" Trương Khởi Linh nhìn lão già bay tới, cầm Hắc Kim Cổ Đao chém về phía lão.

"Không biết tự lượng sức!" Lão già nhanh nhẹn né được, sau đó

dùng gậy đánh vào hông Trương Khởi Linh.

“Ngươi rốt cuộc đã sống bao nhiêu năm rồi?” Trương Khởi Linh bị đánh bay đi, đập xuống đất, vội vàng bò dậy hỏi.

Anh cảm giác nội lực của lão già này vô cùng hùng hậu, chắc chắn đã sống không dưới hai nghìn năm.

“Chuẩn bị là ba nghìn năm!” Lão già đáp.

Sống ba nghìn năm?

Sao có thể!

Hạo Thiên Chân không tin lời lão già.

“Ngươi dùng cách gì để sống đến tận bây giờ?” Trương Khởi Linh truy hỏi, một luồng sát khí cũng xuất hiện.

“Đánh bại ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.” Lão già cười nói.

Một nhân vật đã sống ba nghìn năm, căn bản không thèm để Trương Khởi Linh, người mới sống hơn một nghìn năm, vào mắt.

“Lão bất tử, bớt nói nhảm đi, mau chóng xử lý Trương Khởi Linh.” Ba người nhà họ Uông đồng thanh nói.

“Không vội, không vội!” “Hắn ở đây, đằng nào cũng không chạy được.” Lão già nói.

“Còn sống thì mau ra tay đi, lấy đầu Trương Khởi Linh về cho tộc trưởng của chúng ta.” Người nhà họ Uông nói.

Chương 224

Lấy đầu Trương Khởi Linh về cho tộc trưởng?

Bố Phương nghe vậy, nghĩ đến tộc trưởng nhà họ Uông, Uông Tàng Hải.

Chẳng lẽ, gã đó chưa chết, vẫn còn sống?

"Trương Khởi Linh, xuống địa ngục đi!" Lão già cầm gậy, phóng về phía Trương Khởi Linh.

"Ta thấy ngươi sống chán rồi!" Trương Khởi Linh nói xong, lấy Quỷ Tỳ từ trên người ra, đóng xuống đất.

"Ầm!" Quỷ Tỳ đập xuống đất, mặt đất rung chuyển!

"Không hay rồi, là Quỷ Tỳ, lão bất tử, mau lui lại!" "Trương Khởi Linh đang triệu hồi âm binh địa phủ!" Sắc mặt người nhà họ Uông đều trở nên hoảng sợ.

Không ngờ, Trương Khởi Linh lại sở hữu Quỷ Tỳ có thể mở Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch!

Quỷ Tỳ, triệu hồi âm binh?

Lão già nghe vậy, hít một hơi khí lạnh.

Lão thật không ngờ, người này lại có Quỷ Tỳ.

Thời trẻ, lão từng theo Lỗ Thương Vương ra chiến trường.

Quân đội của lão không địch lại quân địch.

Lỗ Thương Vương liền lấy Quỷ Tỳ ra, một đám âm binh từ dưới đất xông lên, invincible, chiến uy vô địch.

"Bố Phương, thứ trong tay Tiểu Ca thật sự là Quỷ Tỳ sao?" Hạo

Thiên Chân tò mò hỏi.

“Thứ trong tay cậu ấy là Quỷ Tỳ thật một trăm phần trăm.” Bố Phương khẳng định.

Lời vừa dứt.

“Tùng tùng tùng…” Tiếng trống trận từ dưới đất vọng lên.

“Trương gia!

Tha cho ta!” “Ta không muốn chết, ta muốn sống!” Lão già sống ba nghìn năm quỳ xuống cầu xin Trương Khởi Linh tha mạng.

“Muộn rồi!” Trương Khởi Linh lạnh lùng nói.

Lão già: “…” “Lộc cộc lộc cộc.” Một tràng tiếng vó ngựa vang lên.

Nhóm người Bố Phương chỉ thấy từ dưới đất, một con Hãn Huyết Bảo Mã bốc cháy ngọn lửa màu xanh lục phá đất chui lên, trên lưng ngựa là một đại tướng mặc áo giáp cao lớn, đeo mặt nạ, tay phải cầm một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Theo sát phía sau là thiên binh vạn mã.

“Chém!” Tướng quân âm binh cưỡi Hãn Huyết Bảo Mã bốc lửa xanh, hai tay vung Thanh Long Yển Nguyệt Đao, chém một nhát về phía lão già.

Lão già định bỏ chạy, nhưng đã muộn.

Thân thể bị chém thành hai nửa.

“Chạy!” Ba người nhà họ Uông sợ chết khiếp, vội vàng chạy đến vách tường, men theo dây leo trèo lên trên.

Tướng quân âm binh nhìn qua, giơ tay trái ra, ra hiệu cho một tiểu binh đưa cung tên cho mình.

Tiểu binh lấy cung tên sau lưng, cùng ba mũi tên đưa cho tướng

quân.

Tướng quân hai tay nhận lấy, tay trái cầm cung, tay phải nắm ba mũi tên, trực tiếp giương cung.

"Vút!" Theo sau khi tướng quân buông tay phải, ba mũi tên sắc bén bốc cháy ngọn lửa quỷ màu xanh lục phá không bay đi.

"A!" Tiếng hét thảm thiết vang lên.

Ba người nhà họ Uông bị mũi tên xuyên qua đầu, chết tại chỗ.

Tướng quân âm binh ném cung tên lại cho tiểu binh, sau đó nhìn quanh mọi người tại hiện trường một vòng, thấy không còn kẻ địch nào khác, liền dẫn đầu thiên binh vạn mã xông về phía trước, dần dần biến mất.

"Tướng quân âm binh mạnh thật." Vương Bàn Tử cảm thán.

"Tiểu Ca, cậu lại có thể triệu hồi được âm binh, tôi yêu chết cậu mất." Hạo Thiên Chân vô cùng sùng bái Trương Khởi Linh.

"Tôi cũng yêu cậu." Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân nói.

Chương 225

“Hả?” Hạo Thiên Chân nghe vậy, mặt đầy kinh ngạc.

Trương Khởi Linh không trả lời, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu dưỡng thương.

“Thiên Chân à, Tiểu Ca cũng yêu cậu đấy.” Vương Bàn Tử cười nói.

“Tiểu Ca mà là con gái thì tốt rồi.” Hạo Thiên Chân cảm thán.

“Chú Ba, chú lấy chìa khóa trong miệng nữ thi đi.” Hạo Thiên Chân chỉ vào nữ thi nói.

“Được.” Ngô Tam Tỉnh gật đầu, dùng kỹ xảo lấy ra chìa khóa trong miệng nữ thi, lúc lấy viên châu ra thì nữ thi cũng mục rữa đi.

“Viên châu này là gì?” Ngô Tam Tỉnh hỏi.

“Định Thi Châu.” Bố Phương trả lời.

“Thứ tốt đấy.” Ngô Tam Tỉnh mỉm cười, định cất vào túi quần thì bị Vương Bàn Tử giữ tay lại: “Định Thi Châu không phải của ông.” “Chúng ta rút thăm quyết định xem viên châu này thuộc về ai.” Ngô Tam Tỉnh nói xong, nhặt một cành cây khô dưới đất, bẻ thành ba đoạn, trong đó có một đoạn dài nhất.

“Tại sao chỉ có ba que?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Bởi vì Thiên Chân, Phàn Tử, Đại Khuê là người của tôi, Tiểu Ca không hứng thú với viên châu này, tôi đại diện cho Thiên Chân và người của tôi cùng cậu và Bố Phương rút thăm, ai rút được que dài nhất thì sẽ có được Định Thi Châu.” “Vậy tôi trước.” Vương Bàn Tử cười nói.

“Được.” Ngô Tam Tỉnh chắp hai tay lại, để lộ ra một đầu của ba cành cây nhỏ.

Vương Bàn Tử suy nghĩ một lúc, rút ra cành cây ở giữa.

“Sao lại ngắn thế này?” Vương Bàn Tử nhìn cành cây nhỏ trong tay chỉ dài ba centimet, xem ra Định Thi Châu không có duyên với hắn rồi.

“Bố Phương, cậu rút một que đi.” Ngô Tam Tỉnh đi đến trước mặt Bố Phương, ra hiệu cho hắn rút thăm.

“Được.” Bố Phương tùy ý rút ra một cành cây, phát hiện cành cây này dài bảy centimet.

“Bố Phương, vận may của cậu tốt thật, Định Thi Châu là của cậu rồi.” Ngô Tam Tỉnh nhìn cành cây dài năm centimet trong tay mình, đưa Định Thi Châu cho Bố Phương.

Viên châu này hẳn là báu vật vô giá.

Bố Phương nhận lấy Định Thi Châu, cất vào túi quần.

“Trong tay nam thi có một cái hộp, chúng ta lại rút thăm quyết định xem của ai, cậu thấy thế nào?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Cái hộp đó, hẳn là văn vật quan trọng, chúng ta nên giao nộp cho quốc gia.” Hạo Thiên Chân lên tiếng đề nghị.

“Tôi từ chối.” Vương Bàn Tử không nghĩ ngợi, thẳng thừng nói.

“Thiên Chân, cứ mở hộp ra xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì, rồi hãy quyết định.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Vậy mở ra xem thử.” Hạo Thiên Chân cũng không biết, bên trong cái hộp vuông vức đó rốt cuộc chứa gì.

“Đưa cho Thiên Chân đi, mở hộp ra.” Vương Bàn Tử đưa hộp cho Hạo Thiên Chân.

“Để Bố Phương mở đi.” Hạo Thiên Chân lo lắng bên trong hộp có cơ quan, nên đưa hộp cho Bố Phương.

“Đưa chìa khóa cho tôi.” Bố Phương nhận lấy hộp, ra hiệu cho Ngô Tam Tỉnh ném chìa khóa qua.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, ném chìa khóa trong tay cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy chìa khóa, đang định mở hộp thì Trương Khởi Linh lên tiếng: “Mọi người cẩn thận.” “Tiểu Ca, sao vậy?” Hạo Thiên Chân căng thẳng hỏi.

“Bàn Tử không có bóng nữa rồi.” Trương Khởi Linh đáp.

“Bàn Tử không có bóng, chẳng lẽ cậu ta không phải người nữa rồi?” Hạo Thiên Chân nhìn thấy bóng của Vương Bàn Tử biến mất, kinh ngạc nói.

“Bàn Tử vừa rồi còn bình thường, bây giờ lại không có bóng, e là biến thành quỷ rồi!” Đại Khuê kinh hãi nói.

“Dao Dao, một lần nữa gọi tên ta đi.” Vương Bàn Tử đứng trước giường ngọc, nhìn nữ thi đã mục rữa nói.

“Bàn Tử, cậu ta rốt cuộc bị làm sao vậy?” Hạo Thiên Chân không hiểu.

“Bàn Tử trúng phải huyễn thuật của Thanh nhãn hồ thi rồi.” Bố Phương chỉ vào nam thi đang nằm trên giường ngọc nói.

“Vậy tôi phải làm gì mới có thể khiến Bàn Tử thoát khỏi huyễn thuật?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Đơn giản thôi, dùng đao chém đầu nam thi đi, Bàn Tử sẽ tỉnh lại.” Bố Phương nói.

“Đinh!” Bố Phương nghe vậy, đi đến trước mặt nam thi, sờ vào tay nó.

Chương 226

"Có nâng cấp huyết mạch của Thanh nhãn hồ thi không?" "Nâng cấp!" "Nâng cấp thất bại!" "Đối phương từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!" "Keng!" Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, hai tay cầm đao giơ qua đầu, một đao chém xuống.

"Phập" một tiếng, đầu nam thi bị chém lìa.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Thanh nhãn hồ thi, điểm nâng cấp huyết mạch +100.000!" "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử tỉnh lại, lên tiếng hỏi.

"Vừa rồi cậu đã trúng huyễn thuật của Thanh nhãn hồ thi." Bố Phương nói.

"Ờ." Vương Bàn Tử nghe vậy, nhớ ra, lúc nãy khi lấy cái hộp, hắn đã nhìn vào mắt của nam thi.

"Bố Phương, mở hộp ra đi, xem bên trong chứa gì." Vương Bàn Tử nói.

"Được." Bố Phương lấy chìa khóa ra, cắm vào ổ khóa.

"Cạch" một tiếng giòn tan.

Bố Phương đã mở thành công cái hộp.

"Trong hộp lại có một cái hộp nhỏ nữa." Vương Bàn Tử kinh ngạc.

Bố Phương lấy cái hộp nhỏ bên trong ra, nói: "Cái hộp này không thể dùng chìa khóa để mở, nếu cưỡng ép mở ra, sẽ làm hỏng thứ bên trong." Hắn biết, bên trong chứa một con Xà Mi Đồng Ngư.

Bố Phương sẽ không mở nó ra trước mặt mọi người.

"Để tôi xem." Ngô Tam Tỉnh đưa tay ra, ra hiệu cho Bố Phương đưa hộp cho mình xem.

Bố Phương nghe vậy, đưa hộp cho Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh nghiên cứu kỹ cái hộp, phát hiện nó cần dùng mật mã số để mở.

Nếu nhập sai, có thể sẽ kích hoạt cơ quan, một cái hộp nguy hiểm như vậy, ông ta không dám mang theo người.

"Đội trưởng Bố, cái hộp này giao cho cậu bảo quản." Ngô Tam Tỉnh đưa hộp lại cho Bố Phương.

"Được." Bố Phương không từ chối, cất hộp vào ba lô.

Hắn quyết định, lúc không có ai sẽ mở hộp ra, lấy con Xà Mi Đồng Ngư bên trong.

"Chú Ba, chú có biết về Thanh nhãn hồ thi không?" Hạo Thiên Chân nhìn nam thi bị Bố Phương chém đầu, hỏi Ngô Tam Tỉnh.

"Biết một chút." Ngô Tam Tỉnh nói: "Lúc đi trộm mộ, gặp phải Thanh nhãn hồ thi là một chuyện không may mắn." "Ông nói có lý." Vương Bàn Tử tiếp lời.

"Nếu vừa rồi Bố Phương không kịp thời chém đầu nam thi, tất cả mọi người đều sẽ trúng chiêu." Trương Khởi Linh nói.

Nghe vậy, mọi người đều thấy sợ hãi.

"Gào." Lúc này, một huyết nhân từ trong một cái động đi ra.

"Tiểu Thất." Thấy huyết nhân, A Nịnh nhận ra ngay.

"Chị Nịnh." Huyết nhân nhìn A Nịnh, giọng khàn khàn gọi một tiếng.

“Gào!” Giây tiếp theo, Tiểu Thất mất đi ý thức, lao về phía Vương Bàn Tử.

“Mẹ nó chứ, bao nhiêu người không đánh, lại cứ nhè tôi mà đánh.” Vương Bàn Tử tức điên, vật lộn với huyết nhân.

“Tiểu Thất, đừng đánh nữa.” A Nịnh hét lên.

Dù cô có gọi thế nào, Tiểu Thất cũng không để ý.

“Bốp!” Bố Phương đi tới, một chưởng đánh vào sau gáy huyết nhân.

“Phụt!” Huyết nhân phun ra một ngụm máu độc, hồi phục một chút ý thức, nhìn A Nịnh nói: “Chị Nịnh, chị không sao, thật tốt quá.” Vương Bàn Tử thấy huyết nhân hồi phục ý thức, vội vàng tránh ra, cũng không đánh nhau với hắn nữa.

“Em cảm thấy mình sắp chết rồi, có mấy chuyện muốn nói với chị.” Tiểu Thất ghé vào tai A Nịnh khẽ nói mấy câu, cổ nghiêng sang một bên, chết đi.

“Tiểu Thất.” A Nịnh nhìn đồng đội chết đi, đau lòng khôn xiết.

“Thằng huyết nhân chết tiệt, lại dám cào rách tay của Bàn gia ta.” Vương Bàn Tử nhìn vết móng tay trên tay trái mình nói.

Bố Phương nghe vậy, đi đến bên giường ngọc, từ trên người nam thi mò ra một miếng Kỳ Lân Kiệt, sau đó dùng Hắc Kim Cổ Đao, cắt miếng Kỳ Lân Kiệt thành bốn phần.

“Bàn Tử, cậu trúng độc rồi, ăn cái này đi.” Bố Phương đưa một phần Kỳ Lân Kiệt cho Bàn Tử.

“Thứ gì vậy?” Vương Bàn Tử bắt lấy miếng kiệt, ném vào miệng nhai, tò mò hỏi.

Chương 227

“Kỳ Lân Kiệt, là bảo dược có tiền cũng không mua được.” Bố Phương trả lời.

Trong nguyên tác, Hạo Thiên Chân hôn mê đi, chính là mò được Kỳ Lân Kiệt từ trên người nam thi, cho Hạo Thiên Chân ăn.

Kỳ Lân Kiệt là một loại dược liệu quý hiếm, tuổi của miếng Kỳ Lân Kiệt này đã có từ lâu đời.

“Nói cách khác, Kỳ Lân Kiệt là báu vật vô giá?” Vương Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc.

Bố Phương nghe vậy, gật đầu.

“Ọe!” Được Bố Phương khẳng định, Vương Bàn Tử liền nôn khan, muốn nôn Kỳ Lân Kiệt ra.

Nhưng từ trong miệng hắn chỉ có nước bọt.

“Bố Phương, cho tôi một ít Kỳ Lân Kiệt.” A Nịnh lên tiếng.

“Được.” Bố Phương lấy ra một miếng nhỏ Kỳ Lân Kiệt, ném cho A Nịnh.

Hai miếng còn lại, một miếng đưa cho Hạo Thiên Chân, còn lại một miếng cho mình.

A Nịnh nhận lấy Kỳ Lân Kiệt, nhét vào miệng Tiểu Thất.

Cô muốn dùng Kỳ Lân Kiệt cứu sống Tiểu Thất.

“A Nịnh, người chết không thể sống lại.” “Cô làm vậy, chỉ lãng phí Kỳ Lân Kiệt của tôi thôi.” Bố Phương nhìn A Nịnh nói.

“Tôi sẽ bồi thường cho cậu.” A Nịnh đi sang một bên, ngồi lên một tảng đá nói.

“Bồi thường cho tôi?” Bố Phương hỏi.

“Cậu muốn tôi bồi thường thế nào?” A Nịnh hỏi lại.

“Bồi thường cho tôi cái gì cũng được.” Bố Phương nói.

“Được, tôi biết rồi.” A Nịnh gật đầu.

Cô quyết định, sau khi ra ngoài, sẽ dùng tiền bồi thường cho Bố Phương.

“Quan tài của mộ chủ rốt cuộc ở đâu?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Ở dưới gốc cây đại thụ.” Bố Phương chỉ vào cây thanh đồng nói.

“Tôi thấy cậu đang lừa tôi.” Vương Bàn Tử không tin lời Bố Phương.

“Tôi lừa cậu làm gì.” Bố Phương nói xong, đi đến trước giường ngọc, ấn xuống một cơ quan, cơ quan liền được kích hoạt.

“Ầm ầm ầm.” Cây đại thụ rung chuyển dữ dội.

“Động đất rồi.” “Tiêu đời rồi.” “Bàn gia ta sắp chết ở đây rồi.” Vương Bàn Tử hối hận vì đã đến đây.

“Mọi người đừng sợ, giữ vững.” Bố Phương lên tiếng.

Lời hắn vừa dứt, chấn động liền ngừng lại.

“Răng rắc rắc…” Tiếng động vang lên.

Nhóm người Bố Phương chỉ thấy, một chiếc quan tài khổng lồ từ trong hốc cây, bị dây xích kéo ra.

“Quan tài lớn thật.” “Không biết bên trong chứa bao nhiêu đồ minh khí.” Vương Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên mặt, nhìn chiếc quan tài bị xích sắt quấn chặt nói.

“Trên này có chữ, có phải ghi lại thời gian mở quan không?” Phàn Tử phát hiện trên một đầu quan tài có khắc văn tự cổ xưa.

“Cậu chắc chắn nhìn nhầm rồi, ai lại đi viết thời gian mở quan lên quan tài chứ.” Vương Bàn Tử nói.

Phàn Tử nghe vậy, cũng thấy lời Vương Bàn Tử có chút đạo lý.

“Quan tài của Lỗ Thương Vương, chết lúc khoảng bốn mươi tuổi, không con không cái.” Hạo Thiên Chân nhận ra văn tự cổ trên quan tài, lên tiếng nói.

Bố Phương nghe vậy, biết người nằm bên trong không phải Lỗ Thương Vương, mà là quân sư Thiết Diện Sinh.

“Cạch.” Lúc này, bên trong quan tài truyền ra tiếng động kỳ quái.

“Trong quan tài có cương thi?” Vương Bàn Tử kinh ngạc.

“Trong quan tài không có cương thi, cứ yên tâm mở nắp.” Bố Phương lên tiếng.

Chương 228

"Thật không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Thật, nếu thật sự có cương thi, tôi sẽ ra tay xử lý nó." Bố Phương nói.

"Nghe cậu nói vậy, tôi yên tâm rồi." Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên trán cười nói.

"Chúng ta làm vậy, có thể sẽ phá hoại văn vật bên trong quan tài." Hạo Thiên Chân lên tiếng.

"Thiên Chân yên tâm." "Sẽ không phá hoại văn vật đâu." Ngô Tam Tỉnh tiếp lời.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, im lặng.

"Tiểu Ca, dùng đao, chém đứt xích sắt quấn quanh quan tài đi." Ngô Tam Tỉnh nói.

"Được." Trương Khởi Linh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém đứt ba sợi xích sắt quấn quanh quan tài.

"Tiếp theo, việc mở quan tốn sức này, cứ để một mình Bàn gia tôi là được." Vương Bàn Tử hoạt động hai tay nói.

Bố Phương hoàn, song thủ áp tại liễu quan quách thượng, phát lực thôi khai.

"Mở quan, chỉ làm lãng phí thời gian thôi." Bố Phương nói xong, hai tay đặt lên quan tài, dùng sức đẩy ra.

"Rầm rầm rầm…" Tiếng động vang lên.

Chưa đến mười giây, nắp quan tài đã bị Bố Phương đẩy xuống đất.

“Cũng nhanh quá rồi đấy.” Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc, nói: “Nếu là tôi, ít nhất cũng cần khoảng ba phút.” “Một khối lục u linh thủy tinh.” Hạo Thiên Chân thấy bên trong quan tài có một khối thủy tinh lục u linh hình chữ nhật, có chút chấn động.

Nếu mang ra ngoài bán, ít nhất cũng phải một tỷ trở lên.

“Khối thủy tinh này nặng thật.” “Tôi nhấc không nổi.” Vương Bàn Tử muốn nhấc khối thủy tinh lên chiếm làm của riêng, nhưng dù dùng sức thế nào cũng không nhấc nổi.

“Tất cả lùi ra sau.” Bố Phương hai tay nắm lấy khối thủy tinh, bê xuống, đặt trên mặt đất.

Hắn quyết định, đợi lúc ra ngoài, nhân lúc mọi người không chú ý, sẽ cất khối thủy tinh này vào không gian hệ thống.

“Hô chủ hô chủ hô.” Lúc này, mọi người nghe thấy tiếng hít thở từ tầng cuối cùng truyền ra.

“Chẳng lẽ Lỗ Thương Vương còn sống?” Đại Khuê sắc mặt căng thẳng hỏi.

“Đúng vậy, Lỗ Thương Vương [Thiết Diện Sinh] còn sống.” Bố Phương nói.

Hắn biết, Thiết Diện Sinh đang mặc Ngọc Dũng, muốn phản lão hoàn đồng.

“Còn sống thì còn sống, chúng ta nhiều người như vậy, không lẽ không đánh lại hắn?” Ngô Tam Tỉnh không thèm để ý, mở nắp quan tài tầng cuối cùng.

Chỉ thấy, một người toàn thân mặc Ngọc Dũng, đang yên tĩnh nằm bên trong.

“Ngọc Dũng mà Tần Thủy Hoàng cũng khao khát có được, lại bị

Lỗ Thương Vương mặc trên người." Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu, đưa tay phải sờ vào Ngọc Dũng.

Giây tiếp theo.

Lỗ Thương Vương [Thiết Diện Sinh] đột nhiên ngồi dậy.

"Mẹ kiếp." Vương Bàn Tử bị dọa chết khiếp.

"Quỷ nhập tràng rồi!" Đại Khuê bất giác nói.

Trừ Bố Phương và Trương Khởi Linh, mọi người đều kinh hãi.

"Phía sau có cơ quan chống đỡ." Bố Phương đi đến phía sau thi thể, chỉ vào lưng hắn nói.

Mọi người tò mò nhìn qua, phát hiện không phải Lỗ Thương Vương quỷ nhập tràng, mà có một thanh gỗ chống đỡ hắn ngồi dậy.

"Có tiếng hít thở, tôi bắn chết hắn." A Nịnh hai tay cầm súng, chỉ vào đầu thi thể nói.

"A Nịnh, đừng nổ súng, đối phương và chúng ta cũng không có thù oán." Hạo Thiên Chân tâm địa thiện lương lên tiếng.

A Nịnh nghe vậy, suy nghĩ một lúc, hạ súng xuống.

"Tam gia, những thứ này là gì?" Phàn Tử chỉ vào da dưới thi thể hỏi.

"Da của Lỗ Thương Vương, mỗi lần lột da, hắn sẽ trẻ lại một chút, xem số lượng da, đã lột ba năm lần rồi." Ngô Tam Tỉnh nói.

"Hay là chúng ta cởi Ngọc Dũng ra, xem Lỗ Thương Vương rốt cuộc trông như thế nào." Vương Bàn Tử đề nghị.

Chương 229

“Tôi cũng muốn xem, Lỗ Thương Vương rốt cuộc trông ra sao.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Vậy được, tôi tìm đầu mối, cởi Ngọc Dũng ra.” Vương Bàn Tử lấy ra một chiếc kính lúp, tìm một lúc, phát hiện ra đầu chỉ.

“Ha ha ha, Bàn gia tôi tìm thấy rồi.” Vương Bàn Tử tay trái véo đầu chỉ, nhìn mọi người cười nói.

Trương Khởi Linh thấy Vương Bàn Tử định rút đầu chỉ, liền rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, phi về phía Vương Bàn Tử.

“Cẩn thận!” Ngô Tam Tỉnh phản ứng nhanh, đẩy Vương Bàn Tử ra.

Hắc Kim Cổ Đao liền cắm vào vách tường.

“Tiểu Ca, cậu muốn giết tôi à?” Vương Bàn Tử trong lòng vô cùng khó chịu, lên tiếng chất vấn.

“Ngọc Dũng năm trăm năm lột da một lần, chỉ khi lột da, mới có thể cởi Ngọc Dũng xuống, nếu bây giờ cưỡng ép kéo đầu chỉ, sẽ dẫn đến thi biến, tất cả mọi người sẽ chết trong mộ.” Trương Khởi Linh chỉ vào thi thể mặc Ngọc Dũng nói.

“Cậu nghĩ tôi sẽ tin cậu sao?” “Bàn gia tôi thấy, cậu muốn độc chiếm Ngọc Dũng.” Vương Bàn Tử nói.

“Tôi không hứng thú với Ngọc Dũng.” “Không phải như vậy.” Trương Khởi Linh nói.

“Bàn Tử, Tiểu Ca không lừa cậu đâu.” “Cậu muốn chết trong mộ à?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Tôi không muốn chết trong mộ.” Vương Bàn Tử thẳng thắn.

“Tiểu Ca, thấy cậu rất hiểu về ngôi mộ cổ này, có thể nói cho mọi người biết những gì cậu biết không?” Phàn Tử nhìn Tiểu Ca nói.

“Sống đủ lâu rồi, hôm nay là ngày đi gặp Diêm Vương.” Trương Khởi Linh không để ý đến Phàn Tử, không nói một lời đi lên, vặn gãy cổ của Lỗ Thương Vương [Thiết Diện Sinh], sau đó mới nói với mọi người: “Tất cả những gì mọi người muốn biết, đều ở trong cái hộp tử kim kia.” Hộp tử kim?

Mọi người nghe vậy, ánh mắt đều nhìn về phía một cái hộp tử kim bên cạnh thi thể.

“Tiểu Ca, cậu biết nhiều như vậy, rốt cuộc cậu là ai?” Hạo Thiên Chân cầm hộp tử kim, nhìn Trương Khởi Linh hỏi.

“Biết rồi, thì có thể làm gì?” Trương Khởi Linh hỏi lại.

“Cứ coi như tôi chưa hỏi.” Hạo Thiên Chân nói xong, mở hộp tử kim ra.

Thân phận của Tiểu Ca, cậu không quan tâm, chỉ cần là người tốt là được.

Bố Phương biết, bên trong hộp tử kim là một tấm lụa viết đầy chữ, trên đó ghi lại quá trình Lỗ Thương Vương lấy được Quỷ Tỳ.

Rất lâu trước đây, Lỗ Thương Vương vào một ngôi mộ cổ, mở quan tài, phát hiện bên trong có một con rắn lớn, trực tiếp một đao chém chết, cưỡng ép mổ bụng, từ trong bụng rắn khổng lồ lấy ra Quỷ Tỳ.

“Thiên Chân, đọc câu chuyện trên tấm lụa cho tôi nghe.” Vương Bàn Tử lên tiếng.

“Được.” “Vậy tôi sẽ đọc những chỗ tôi hiểu được, nói đơn giản

thôi.” Hạo Thiên Chân mở miệng nói: “Có một lần Lỗ Quốc công gặp nguy hiểm, ái phi Dao Quang rơi xuống vách núi, Lỗ Thương Vương mang theo âm binh đột nhiên xuất hiện, tiêu diệt phản tặc, cứu được Lỗ Quốc công và Dao Quang.

Dao Quang tuy là phi tử của Lỗ Quốc công, nhưng từng có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm với Lỗ Thương Vương, vì đợi Lỗ Thương Vương mãi không về, tưởng rằng chàng đã chết nên mới bị ép gả cho Lỗ Quốc công.” “Không lâu sau đó thân thể của Lỗ Thương Vương xảy ra vấn đề, tìm quân sư Thiết Diện Sinh cầu cứu, Thiết Diện Sinh nói Ngọc Dũng có thể khiến người ta thanh xuân vĩnh trú, và đồng ý đi tìm giúp chàng.” “Chuyện Lỗ Thương Vương và Dao Quang tư hội bị Lỗ Quốc công biết được, Lỗ Quốc công lệnh cho Lỗ Thương Vương lập tức khởi hành đi chấp hành nhiệm vụ.” “Sau khi Lỗ Thương Vương đi, Lỗ Quốc công chất vấn Dao Quang về tư tình với Lỗ Thương Vương, Dao Quang không nói gì, Lỗ Quốc công liền nói dối rằng Lỗ Thương Vương nhát gan sợ chết đã khai ra Dao Quang.

Dao Quang không thể tin nổi, đau lòng khôn xiết, tình tự kích động muốn đi tìm Lỗ Thương Vương, Lỗ Quốc công tức giận liền giam lỏng Dao Quang.” “Dao Quang viết một bức thư nhờ thị nữ thân cận Như Nguyệt tìm cách giao cho Lỗ Thương Vương, lúc đó Lỗ Quốc công say rượu đến tìm Dao Quang thân mật, bức thư rơi xuống đất.

Lỗ Quốc công xem xong vô cùng tức giận, nhất định phải giết Lỗ Thương Vương.” “Dao Quang khóc lóc cầu xin Lỗ Quốc công, trong lúc hai người xô đẩy, Dao Quang trượt chân ngã xuống đất, đập đầu, hương tiêu ngọc vẫn.” “Như Nguyệt chạy ra khỏi cung, tìm Lỗ Thương Vương nói rằng Dao Quang đã bị Lỗ Quốc công đánh chết.

Lỗ Thương Vương muốn đi tìm Lỗ Quốc công báo thù, nhưng bị Thiết Diện Sinh cản lại.

Thiết Diện Sinh nói người chết cũng có thể sống lại." "Thiết Diện Sinh nói cho Lỗ Thương Vương biết trong mộ Tây Chu có Ngọc Dũng, có thể khiến Dao Quang sống lại.

Sủng vật của Thiết Diện Sinh là một con Thanh nhãn hồ ly thi triển huyễn thuật với Lỗ Thương Vương, Lỗ Thương Vương lầm tưởng Dao Quang đã sống lại, chứng kiến được năng lực của Thiết Diện Sinh, liền lựa chọn tin tưởng." "Thiết Diện Sinh nói Dao Quang sống lại cần một khoảng thời gian nhất định, Lỗ Thương Vương liền bày tỏ 'phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ', Thiết Diện Sinh liền đưa ra kiến nghị của mình." "Thế là Lỗ Thương Vương đã xây dựng một cái Thất Tinh Lỗ Vương Cung, và giết chết tất cả các công tượng." "Sau đó Lỗ Thương Vương truyền đi tín hiệu sai lầm cho Lỗ Quốc công, khiến Lỗ Quốc công tin rằng đoàn người đã gặp phải lở núi, toàn quân bị diệt." Thấy Hạo Thiên Chân nói xong, Trương Khởi Linh chỉ vào thi thể nói: "Người nằm trong Ngọc Dũng sớm đã không phải Lỗ Thương Vương, mà là Thiết Diện Sinh." "Thiết Diện Sinh nhân lúc Lỗ Thương Vương không phòng bị đã giết chết chàng, lấy đi Ngọc Dũng trên người Dao Quang." "Thiết Diện Sinh trăm phương ngàn kế là để mượn thế lực của Lỗ Thương Vương, đạt được mục đích trường sinh bất lão." "Tiểu Ca, sao cậu biết?" Mọi người kinh ngạc.

"Đó là vì trước đây tôi đã xem được ghi chép về cuộc đời của Thiết Diện Sinh trong một ngôi mộ Tống." "Vậy thi thể của Lỗ Thương Vương ở đâu?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Cái này tôi không biết." Trương Khởi Linh lắc đầu.

"Trời sắp tối rồi, chúng ta ra ngoài đi." Ngô Tam Tỉnh nhìn đồng hồ, nói.

"Ừm." Mọi người nghe vậy, đều gật đầu.

“Chít chít chít!” Lúc này, một con thi miết màu đỏ xuất hiện, vỗ cánh bay về phía mọi người.

“Thi Miết Vương.” “Để tôi đối phó.” “Mọi người mau trèo lên cây đại thụ, ở trên đó đợi tôi.” Bố Phương nói với mọi người.

“Cậu phải cẩn thận.” Mọi người đồng thanh nói một câu, trèo lên cây đại thụ.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện Thi Miết Vương, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” “Chát!” Bố Phương vung tay, đánh bay con Thi Miết Vương đang lao tới, “Nâng cấp huyết mạch!” “Nâng cấp thành công!” “Huyết mạch Thi Miết Vương được nâng cấp thành huyết mạch Thi Hoàng!” Bố Phương nghe vậy thì có chút vui mừng.

Có một con Thi Miết Vương, lại có một con Thi Miết Hoàng.

Chương 230

“Chít chít.” Thi Miết Hoàng kêu lên hai tiếng, rồi lập tức được một luồng kim quang bao phủ.

Khi kim quang biến mất, nó hóa thành một người đàn ông da đen nhánh, răng nhọn hoắt và sắc bén như răng cá mập.

“Chủ nhân.” Thi Miết Hoàng sau khi hóa thành người liền cung kính gọi Bố Phương một tiếng.

“Bảo đồng bạn của ngươi lui ra.” Bố Phương thấy đàn Thi Miết lớn đang tràn xuống từ vách tường, liền ra lệnh.

“Rõ.” Thi Miết Hoàng gật đầu, sau đó phát ra một tiếng kêu kỳ quái về phía đàn Thi Miết đang lao tới.

Đàn Thi Miết nghe thấy liền quay đầu bỏ đi.

“Được rồi, trốn vào chỗ tối đi.” Bố Phương nói với Thi Miết Hoàng.

“Vâng, thưa chủ nhân.” Thi Miết Hoàng gật đầu, hóa thành một con Thi Miết nhỏ màu vàng rồi bay đi.

Bố Phương đi tới bên cạnh thạch quan, thu khối tinh thể lục u linh dài hơn một mét vào không gian hệ thống.

Ngay sau đó, Bố Phương lấy chiếc hộp lấy được từ tay nam thi trong ba lô ra, dùng dãy số kỳ lạ thấy trong ví của người nước ngoài để mở khóa.

Sau khi mở hộp, Bố Phương thấy bên trong có một con Xà mi đồng ngư màu xanh lục.

Sau khi thu nó vào không gian hệ thống, Bố Phương nói với cái

cây lớn: "Đưa ta lên trên." Tiếp đó, một cành cây lớn vươn tới dưới chân Bố Phương.

Bố Phương bước lên, đứng trên cành cây.

Cây Cửu Đầu Xà Bách lập tức đưa hắn lên trên.

Mười phút sau, Bố Phương đã lên đến đỉnh núi.

"Bố Phương, vậy mà cái cây lại đưa cậu lên, thật không thể tin nổi." Vương Bàn Tử nhìn một cành cây đỡ Bố Phương lên, kinh ngạc nói.

"Mọi người cũng vừa lên à?" Bố Phương nhảy xuống từ cành của Cửu Đầu Xà Bách, nhìn mọi người hỏi.

"Đúng vậy, bọn tôi vừa mới lên." Vương Bàn Tử gật đầu.

"Tiểu Ca đâu rồi?" Lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn mọi người rồi quay sang hỏi Bố Phương.

"Tiểu Ca và hòa thượng chắc đã nhân lúc chúng ta không chú ý mà một mình rời đi rồi." Bố Phương đáp.

"Tôi hiểu rồi." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Ở phía xa, Trương Thất Linh vẻ mặt bình thản nhìn nhóm người Bố Phương, sau đó xoay người rời đi.

"Đi theo tôi, tôi sẽ đưa mọi người đi tìm bạn của tôi." A Nịnh nói xong liền đi xuống núi.

Mọi người đều theo sát phía sau.

Bố Phương biết, người mà A Nịnh nói đến, dĩ nhiên là Chanh Chanh Chanh và Hải Thiếu.

Rất nhanh, mọi người đã đến trước một chiếc lều do người của A Nịnh dựng trong rừng, gặp được đám lính đánh thuê như Lục Thái,

cùng với Chanh Chanh Chanh và Hải Thiếu.

"Tôi đi trước." A Nịnh nói một tiếng với đám lính đánh thuê rồi xoay người rời đi.

"Tôi cũng về nhà khách nghỉ ngơi đây." Bố Phương nói một tiếng, đi về phía sơn trang.

Khi về đến nhà khách, Bố Phương quay về phòng tắm nước lạnh.

"Cốc cốc cốc." "Bố Phương, mở cửa." Chanh Chanh Chanh gõ cửa phòng tắm, nói.

"Có chuyện gì sao?" Bố Phương mở cửa, hỏi.

"Ừm." Chanh Chanh Chanh mặt đỏ bừng gật đầu, đi vào trong phòng tắm.

Đã khát khao không thể chịu đựng nổi rồi. … Ngày hôm sau.

Nhóm người Bố Phương ăn sáng ở nhà khách, rồi đến cửa tiệm Qua Tử Miếu, lên xe quay về.

"Thiên Chân, cậu chở tôi đến ga tàu phía bắc Sơn Đông, Bàn gia tôi ngồi tàu cao tốc về Bắc Bình." Vương Bàn Tử nói với Hạo Thiên Chân đang lái xe.

"Được, không vấn đề." Hạo Thiên Chân lái xe, đưa Vương Bàn Tử ra ga tàu, sau đó chở Bố Phương, Chanh Chanh Chanh và Hải Thiếu về Hàng Thành.

Sau khi về đến Hàng Thành, Hạo Thiên Chân lái xe về nhà mình.

Chương 231

Sau khi ăn tối xong, Bố Phương dẫn Chanh Chanh Chanh ra ngoài.

“Bố Phương, chúng ta mua chút gì đó về nhà em ăn đi.” Chanh Chanh Chanh khoác tay Bố Phương, cười nói.

“Được, không vấn đề.” Bố Phương và Chanh Chanh Chanh mua một ít đồ nướng ven đường rồi về.

Khi về đến nhà Chanh Chanh Chanh, Bố Phương vừa vào cửa đã bị cô ôm chầm lấy, hai người nhanh chóng vận động thể thao.

Ngày hôm sau.

Hạo Thiên Chân dẫn Hải Thiếu đến nhà Chanh Chanh Chanh tìm Bố Phương.

“Có chuyện gì sao?” Bố Phương nhìn Hạo Thiên Chân hỏi.

“Cái hộp đó, cậu mở ra chưa?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Hắn vẫn canh cánh trong lòng về chiếc hộp lấy được từ tay nam thi, tò mò không biết bên trong đựng thứ gì.

“Tôi mở rồi, bên trong có một con Xà mi đồng ngư.” Bố Phương lấy Xà mi đồng ngư từ không gian hệ thống ra, ném cho Hạo Thiên Chân.

“Xà mi đồng ngư, tôi từng thấy trong bút ký của ông nội, đây không phải là một món đồ cổ đơn giản.” “Trong bút ký bị thiếu mất mấy trang, có thể liên quan đến Xà mi đồng ngư.” Hạo Thiên Chân nói.

“Em cũng từng thấy Xà mi đồng ngư trong tài liệu của cô em.” Chanh Chanh Chanh cũng không nhịn được lên tiếng: “Chú Ba có lẽ

biết bí mật của Xà mi đồng ngư." "Vậy để tôi gọi cho chú, hỏi cho rõ." Hạo Thiên Chân lấy điện thoại ra, gọi cho chú Ba, sau khi điện thoại kết nối, hắn nói: "Hôm nay là sinh nhật Chanh Chanh, chú Ba." "Được thôi." Ngô Tam Tỉnh ở đầu dây bên kia không từ chối.

"Thiên Chân, cậu lừa chú Ba, không sợ bị chú ấy xử lý à?" Chanh Chanh Chanh hỏi.

"Nếu tôi không nói hôm nay là sinh nhật cậu, chú Ba của tôi sẽ không đến đâu." Hạo Thiên Chân đáp.

"Thôi được rồi, lát nữa chú Ba đến, cậu giải thích với chú ấy đi." Chanh Chanh Chanh nói.

"Ừ." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Nửa giờ sau, Ngô Tam Tỉnh mặc một bộ vest đen đi tới.

"Thằng nhóc thối, dám lừa cả tao." Ngô Tam Tỉnh nhìn bốn người ngồi trong phòng, không thấy bánh kem đâu, liền biết Hạo Thiên Chân đã lừa mình.

"Chú Ba, trong bút ký của ông nội thiếu mấy trang, có phải liên quan đến Xà mi đồng ngư không?" Hạo Thiên Chân giơ con Xà mi đồng ngư lên, nhìn chú Ba hỏi.

"…" "Ta sẽ nói cho các cháu biết những gì ta biết." Ngô Tam Tỉnh mở lời: "Chuyện này phải nói từ hai mươi năm trước, khi đó Cửu Môn không có nhiều liên lạc với nhau, chỉ có một lần duy nhất hợp tác đi trộm mộ.

Ông nội cháu trong lần hành động đó đã rời nhà ba năm, sau khi về thì cả người tiều tụy không tả nổi.

Ta từng rất tò mò về chuyện này, nhưng không tra ra được gì, Lão Cửu Môn cũng không ai nhắc lại chuyện hợp tác trộm mộ lần đó nữa." "Người biết chuyện này, chỉ còn lại Hoắc gia tam tiểu thư năm

xưa, cũng chính là Hoắc lão thái thái bây giờ.” “Theo ta được biết, hiện tại Hoắc gia đang kinh doanh đồ cổ ở Bắc Bình.” Bố Phương nghe vậy, biết rằng Lão Cửu Môn đã cùng nhau đi trộm ‘Hải Để Mộ’.

“Cháu phải đến Bắc Bình tìm Hoắc lão thái thái, hỏi cho rõ rốt cuộc năm đó ông nội đã trải qua những gì.” Hạo Thiên Chân nói.

“Thiên Chân, có lẽ cháu không biết, gặp được Hoắc lão thái thái rất khó, và bà ấy cũng sẽ không nói cho cháu biết những gì bà ấy biết đâu.” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Bất kể thế nào, cháu nhất định phải làm rõ rốt cuộc năm đó ông nội đã trải qua những gì.” Hạo Thiên Chân hạ quyết tâm.

“Tao cảnh cáo mày, nếu mày còn dính dáng đến những chuyện liên quan đến Xà mi đồng ngư, tao và mày sẽ cắt đứt quan hệ.” Ngô Tam Tỉnh nói xong, xoay người rời đi.

“Chú không nhận đứa cháu trai này, cháu cũng nhất định phải làm rõ chân tướng sự việc.” Hạo Thiên Chân thấy Ngô Tam Tỉnh rời đi, liền nói vọng theo.

“Con Xà mi đồng ngư, khi nào thì trả cho tôi?” Bố Phương hỏi Hạo Thiên Chân.

“Con Xà mi đồng ngư này là của cậu à?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Trên con Xà mi đồng ngư có tên của tôi, không tin thì cậu xem đi.” Bố Phương nói.

Hạo Thiên Chân nhìn lên con Xà mi đồng ngư, phát hiện có hai chữ ‘Bố Phương’ được khắc bằng bút chì, lập tức không nói nên lời.

“Đợi tôi điều tra rõ ràng sự việc, sẽ trả Xà mi đồng ngư lại cho cậu.” Hạo Thiên Chân nói.

“Được.” Bố Phương cũng không từ chối, gật đầu đồng ý. ...

“Tôi muốn đến Bắc Bình gặp Hoắc lão thái thái, Bố Phương, cậu có muốn đi cùng tôi không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Ừ.” Bố Phương gật đầu.

Hắn biết, Hạo Thiên Chân đến Bắc Bình sẽ gặp Hoắc lão thái thái ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hoắc gia thiên kim tiểu thư, Hoắc Tú Tú cũng sẽ xuất hiện.

Chương 232

Người phụ nữ của Bố Phương, Y Tân Nguyệt, đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, là bà chủ của khách sạn.

Hắn cũng không nhớ đã bao nhiêu năm không gặp Y Tân Nguyệt rồi.

"Vậy chúng ta xuất phát ngay bây giờ." Hạo Thiên Chân đứng dậy từ ghế sô pha, vẻ mặt vui mừng dẫn ba người Bố Phương xuống lầu, lên một chiếc xe Jinbei cũ, đi đến Bắc Bình.

Hạo Thiên Chân lái xe chở ba người Bố Phương từ Hàng Thành đến Bắc Bình, mất gần một ngày.

Sau khi đến Bắc Bình, bốn người tìm một khách sạn để nghỉ ngơi.

Buổi tối, bốn người Bố Phương đến chợ đồ cổ Phan Gia Viên ở Bắc Bình để tìm Vương Bàn Tử.

Nơi đây cũng là chợ đồ cổ sầm uất nhất cả nước.

"Chúng ta vào cửa hàng đồ cổ này xem đi, em muốn mua một món đồ." Hải Thiếu chỉ vào một cửa hàng đồ cổ nói.

"Anh vào cùng em, không thì sẽ bị lừa đấy." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa cùng Hải Thiếu đi vào cửa hàng đồ cổ.

Bố Phương cũng bị Chanh Chanh Chanh kéo vào tiệm.

"Ông chủ, cây trâm ngọc này đẹp quá, bao nhiêu tiền vậy?" Hải Thiếu lấy một cây trâm ngọc dùng để cài tóc của phụ nữ từ trên kệ xuống hỏi.

"Trâm ngọc này từ thời nhà Thanh, giá 10.870, tôi bán cho cô 1.500." Ông chủ tiệm đồ cổ là một người đàn ông trung niên béo, đeo

kính gọng vàng, nói.

"Ông chủ, cây trâm ngọc này không phải từ thời nhà Thanh, mà là hàng thủ công hiện đại, giá chỉ trong vòng một trăm thôi." Hạo Thiên Chân lên tiếng.

"Không ngờ cậu em đây tuổi còn trẻ mà đã am hiểu đồ cổ." Ông chủ cười nói.

"Chỉ biết sơ sơ thôi." Hạo Thiên Chân đáp lại.

"Ông chủ, tôi mua cây trâm ngọc này một trăm." Hải Thiếu lấy ra một tờ một trăm đồng.

"Được." Ông chủ tiệm đồ cổ đồng ý.

"Bố Phương, anh xem sợi dây chuyền vàng này đẹp quá đi." Chanh Chanh Chanh lấy một sợi dây chuyền vàng từ trên kệ cho Bố Phương xem, cười nói.

"Sợi dây chuyền này làm bằng vàng ròng, giá một vạn ba." Ông chủ tiệm đồ cổ nói.

"Giá này tôi có thể chấp nhận được." Bố Phương cũng không trả giá, ra tay mua sợi dây chuyền vàng ròng tặng cho Chanh Chanh Chanh.

"Bố Phương, cho anh một nụ hôn nè." Chanh Chanh Chanh vui vẻ, hôn lên trán Bố Phương.

"Bố Phương, sợi dây chuyền cậu tặng Chanh Chanh nhiều nhất là một vạn thôi." Lúc ra khỏi cửa hàng đồ cổ, Hạo Thiên Chân lên tiếng.

"Tôi biết rồi." Bố Phương gật đầu.

Hắn có tiền, căn bản không quan tâm sợi dây chuyền bao nhiêu tiền.

Rất nhanh, bốn người Bố Phương đã đến tiệm của Vương Bàn

Tử.

Bàn Tử lúc này đang nói chuyện làm ăn với một khách hàng.

“Anh bạn, xin lỗi, tôi không mua đồ của anh, anh đến chỗ khác đi.” Vương Bàn Tử nói với một người đàn ông khách hàng hơn bốn mươi tuổi.

“Được thôi!” Người đàn ông trung niên xoay người bỏ đi.

Vừa đi được vài bước, đã bị Hạo Thiên Chân chặn lại, “Có thể cho tôi xem món đồ cổ anh bán được không?” “Được chứ.” Người đàn ông trung niên không từ chối, đưa món đồ đồng trong tay cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhìn vài lần rồi nói: “Ly tước bằng đồng thời nhà Thương, được bảo quản khá tốt.

Có tiềm năng tăng giá.” “Thiên Chân, cậu nói thật không?” Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, ghé sát vào, giả vờ xem món đồ cổ Hạo Thiên Chân đang cầm, khẽ hỏi.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, gật đầu.

“Ông chủ, tôi mua món đồ cổ này ba mươi vạn, thế nào?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Thành giao.” Người đàn ông trung niên đưa ly tước bằng đồng cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhận lấy món đồ cổ, từ trong một cái hòm đếm ra ba mươi vạn đưa cho người đàn ông trung niên.

“Tôi đi trước đây.” Người đàn ông trung niên nhận tiền, vui vẻ rời đi.

“Bàn Tử, thanh đoản kiếm bằng đồng bán chưa?” Bố Phương hỏi.

Trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Vương Bàn Tử đã nhặt được

một thanh đoản kiếm bằng đồng, sau khi ra ngoài bán đi sẽ chia cho hắn một nửa số tiền.

Chương 233

“Bán được hai mươi vạn.” Vương Bàn Tử lấy ra mười vạn từ trong hòm, đưa cho Bố Phương.

“Tôi không cần đếm.” Bố Phương nhận tiền, xoay người lại, quay lưng về phía mấy người, cất tiền vào không gian hệ thống.

Hạo Thiên Chân đứng một bên, đầu óc mơ hồ.

Hắn không biết Bố Phương và Vương Bàn Tử đã giao dịch gì.

“Thiên Chân, cái ly tước bằng đồng này trị giá bao nhiêu tiền?” Vương Bàn Tử giơ cái ly rượu cổ đại trong tay lên, hỏi Hạo Thiên Chân.

“Ly tước bằng đồng, còn được gọi là ‘giác’, là dụng cụ hâm rượu thời nhà Thương, giá trị thị trường là một trăm vạn.” Hạo Thiên Chân nói.

“Bàn gia ta trúng quả lớn rồi.” Vương Bàn Tử nghe vậy, vô cùng vui mừng.

“Phải rồi Thiên Chân, cậu lặn lội từ Hàng Thành đến Bắc Bình tìm tôi, có chuyện gì sao?” Vương Bàn Tử bình tĩnh lại, hỏi.

“Tôi muốn nhờ cậu dò la xem Hoắc lão thái thái ở đâu tại Bắc Bình, tôi muốn gặp bà ấy.” Hạo Thiên Chân nói.

“Cách nghĩ của cậu thật ngây thơ, Hoắc lão thái thái không dễ dàng gặp khách đâu.” Vương Bàn Tử nói: “Tìm bà ấy có nguyên nhân gì à?” “Cậu giúp tôi dò la tung tích của bà ấy, tôi sẽ nói cho cậu biết.” Hạo Thiên Chân nói.

“Tôi sẽ dò la tung tích của Hoắc lão thái thái.” Vương Bàn Tử nói: “Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ tổ chức một buổi đấu giá đồ cổ vào ngày

mai, những nhân vật lớn ở Bắc Bình đều đến đó, ngay cả Hoắc lão thái thái cũng sẽ đến." "Nếu cậu muốn, cậu có thể đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, sẽ gặp được Hoắc lão thái thái." Hạo Thiên Chân nói.

"Đúng vậy." Vương Bàn Tử gật đầu, hỏi: "Bây giờ có thể nói cho tôi biết, tìm bà ấy có chuyện gì rồi chứ?" "Tôi tìm bà ấy để hỏi, năm đó ông nội tôi rời nhà ba năm, rốt cuộc đã trải qua những gì, và cả chuyện liên quan đến Xà mi đồng ngư nữa." Hạo Thiên Chân nói.

Vương Bàn Tử gật gật đầu, nói: "Đi, tôi mời các cậu đi ăn vịt quay Bắc Kinh." Mấy người Bố Phương gật đầu.

Ăn xong vịt quay Bắc Kinh, Bố Phương dẫn Chanh Chanh Chanh về khách sạn.

Hải Thiếu và Hạo Thiên Chân đến nhà Vương Bàn Tử ở.

Ngày hôm sau, dưới sự dẫn dắt của Vương Bàn Tử, năm người Bố Phương đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chỉ thấy Tân Nguyệt Phạn Điếm là một tòa biệt thự khổng lồ.

"Cục ta cục tác!" Lúc này, ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, một con gà trống công bảy màu đeo kính râm, thấy Bố Phương liền kêu mấy tiếng, lon ta lon ton chạy tới.

"Lâu rồi không gặp." Bố Phương ngồi xổm xuống, xoa đầu Nộ Tình Kê cười nói.

Nộ Tình Kê và Lục Sí Ngô Công ở bên cạnh Y Tân Nguyệt, bảo vệ an toàn cho nàng.

"Gà yêu lớn thế?" Hạo Thiên Chân nhìn con gà trống công bảy màu, kinh ngạc thốt lên.

"Không phải gà, mà là phượng hoàng hiếm thấy trên đời." Bố Phương nói.

Nghe những lời này, mấy người Hạo Thiên Chân đều kinh ngạc.

"Bố Phương, thật hay giả vậy?" Chanh Chanh Chanh kinh ngạc hỏi.

"Thật, không tin thì xem mí mắt của nó đi." Bố Phương tháo kính râm của Nộ Tình Kê ra.

"Mí mắt của gà mà lại mọc ở trên giống như của người!" Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Chanh Chanh Chanh ba người đều ngây người.

"Chủ nhân, lâu rồi không gặp." Lúc này, một ông lão đeo mặt nạ đi tới, cung kính nói với Bố Phương.

"Đúng là lâu rồi không gặp." Bố Phương đáp lại.

Ông lão không phải ai khác, chính là Lục Sí Ngô Công hóa hình.

"Y Tân Nguyệt ở đâu?" Bố Phương hỏi.

"Cùng với Thì Hoàn Thiền đang ở tầng cao nhất." Lục Sí Ngô Công chỉ lên phía trên biệt thự nói.

"Đưa ta đi." Bố Phương nghĩ, Y Tân Nguyệt và Thì Hoàn Thiền hai cô gái này, chắc đã khát khao không chịu nổi rồi.

"Vâng, thưa chủ nhân." Lục Sí Ngô Công dẫn đường, đưa Bố Phương vào trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Chúng ta mau theo sau." Vương Bàn Tử thấy vậy, gọi Hạo Thiên Chân ba người một tiếng, theo sau Bố Phương vào khách sạn.

Hắn biết, muốn vào Tân Nguyệt Phạn Điếm cần có thẻ ID.

Nếu không có thẻ ID, sẽ không được vào, vào rồi sẽ bị bảo vệ đuổi ra ngoài.

"Mấy người ở đại sảnh đợi tôi." Bố Phương nói với đám người

Hạo Thiên Chân một câu, rồi cùng Ngô Công Vương đi thang máy lên tầng cao nhất của biệt thự.

Đêm qua đã thỏa mãn Chanh Chanh Chanh rồi, nên không đưa cô ấy lên.

Chương 234

“Chủ nhân, Y Tân Nguyệt và Thì Hoàn Thiền ở bên trong.” Ngô Công Vương dẫn Bố Phương đến trước cửa một căn phòng, chỉ vào cửa nói.

“Ta biết rồi, ngươi xuống dưới tiếp đãi mấy người bạn của ta cho tốt.” Bố Phương nói.

“Vâng, chủ nhân.” Ngô Công Vương gật đầu, đi thang máy xuống.

“Cốc cốc cốc.” Bố Phương gõ ba tiếng vào cửa phòng.

“Ai vậy?” Trong phòng truyền ra một giọng nữ du dương.

“Là tôi.” Bố Phương đáp.

“Ai?” Giọng nói từ trong cửa truyền ra cùng lúc Y Tân Nguyệt mở cửa phòng.

Khi nhìn thấy Bố Phương, nàng sững sờ hồi lâu mới hoàn hồn.

“Tân Nguyệt, ai đến vậy?” Thì Hoàn Thiền tò mò cũng nhìn ra, khi phát hiện là Bố Phương, nàng cũng giống như Y Tân Nguyệt, trợn to mắt, sững sờ hồi lâu không thể hoàn hồn.

“Bố Phương, mấy năm nay anh đã đi đâu vậy?” Y Tân Nguyệt hoàn hồn, lên tiếng hỏi.

“Chuyện này nói ra dài lắm.” Bố Phương kể lại những chuyện mình đã trải qua. … Buổi tối, Bố Phương xuống lầu, tham gia buổi đấu giá đồ cổ, đợi buổi đấu giá kết thúc rồi mới lên nói chuyện tiếp.

Hắn biết, trong buổi đấu giá đồ cổ tối nay, sẽ có một con Xà mi đồng ngư được bán, Bố Phương nhất định phải có được nó.

“Bố Phương, cậu đi đâu vậy?” Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương

tìm đến chỗ mấy người, tò mò hỏi.

“Đi nói chuyện với gái đẹp chứ đâu.” Bố Phương ngồi xuống bàn ăn, ăn nốt thức ăn thừa của mấy người, nói.

“Ồ.” Vương Bàn Tử gật đầu.

“Buổi đấu giá đồ cổ khi nào bắt đầu?” Bố Phương hỏi.

“Mười giờ bắt đầu, mười hai giờ kết thúc.” Hạo Thiên Chân đáp.

“Tôi biết rồi.” Bố Phương gật đầu.

“Chào Hạo Thiên Chân, Hoắc lão thái thái mời cậu qua đó một chuyến.” Lúc này, một nữ phục vụ nói với Hạo Thiên Chân.

“Đợi một chút, đợi bạn tôi ăn xong cơm đã, rồi hãy dẫn tôi đi.” Hạo Thiên Chân nói.

“Vâng.” Nữ phục vụ gật đầu, đứng một bên chờ đợi.

“Thông tin của Hoắc lão thái thái thật là nhanh nhạy, chúng ta vừa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, bà ấy đã biết rồi.” Hải Thiếu nói.

“Đó là đương nhiên, Hoắc lão thái thái không phải dạng vừa đâu.” Vương Bàn Tử nói.

“Được rồi, tôi ăn xong rồi.” Bố Phương đặt bát đũa xuống, đứng dậy khỏi ghế.

Hắn và Hoắc Tiên Cô cũng đã lâu không gặp.

“Đi theo tôi.” Nữ phục vụ đi trước dẫn đường, đưa mấy người Bố Phương vào một phòng riêng mà Hoắc lão thái thái đang ở.

“Nếu ta không đoán sai, cháu là Ngô tiểu cẩu.” Hoắc lão thái thái nhìn Hạo Thiên Chân vừa bước vào phòng, nói.

Ngô tiểu cẩu?

Hạo Thiên Chân nghe vậy, khóe miệng giật giật.

“Không phải là Ngô tiểu cẩu sao?” Hoắc lão thái thái hỏi.

“Thưa bà…” Hạo Thiên Chân nói.

“Được rồi, cháu và Ngô lão cẩu trông rất giống nhau.” Hoắc lão thái thái nói xong, uống một ngụm trà.

“Hoắc Tiên Cô, lâu rồi không gặp.” Ngay lúc bà đang cúi đầu uống trà, Bố Phương đã bước vào.

“Lớn mật, dám gọi thẳng tên ta!” Hoắc lão thái thái đặt chén trà xuống, ngẩng đầu lên nhìn, thấy người nói chuyện là Bố Phương, kết quả kinh ngạc đến không nói nên lời.

Bà không ngờ, vậy mà Bố Phương lại trường sinh bất lão.

Bà nhớ, lúc ở trong khu mỏ cổ mộ, khi gặp Bố Phương, bà đã yêu đối phương.

“Hoắc lão thái thái, bà sao vậy?” Vương Bàn Tử thấy Hoắc lão thái thái nhìn Bố Phương chằm chằm như hóa đá, liền đưa tay ra huơ huơ trước mặt bà.

Chương 235

“Ra là Bố Phương.” Hoắc lão thái thái mỉm cười nói: “Mời ngồi.” Bố Phương nghe vậy, ngồi xuống ghế dài.

Hắn biết, Hoắc lão thái thái có một cô cháu gái tên là Hoắc Tú Tú, người trông rất xinh đẹp.

“Bố Phương, lâu rồi không gặp, xin hỏi, cậu có phải là bạn của Ngô tiểu cẩu không?” Hoắc lão thái thái cười nói.

“Cậu ấy là bạn của tôi.” Bố Phương gật đầu.

“Ta hiểu rồi.” Hoắc lão thái thái cười với Hạo Thiên Chân: “Thiên Chân, mời ngồi.” “Vâng, thưa bà.” Hạo Thiên Chân không hiểu đầu cua tai nheo gì ngồi xuống ghế dài.

Lúc đầu, Hoắc lão thái thái nói năng không khách sáo với hắn, khi hỏi Bố Phương có phải bạn hắn không, Bố Phương xác nhận, thái độ của bà đối với hắn liền tốt hơn, khiến hắn cảm thấy kinh ngạc.

“Bà nội, những người này là ai vậy?” Lúc này, một cô gái thân hình cao gầy, khí chất như ngọc bước vào, nhìn bà nội của mình hỏi.

“Vãi chưởng!

Hoắc Tú Tú!

Trông xinh thật!” Vương Bàn Tử nhìn Hoắc Tú Tú, bị vẻ đẹp của Hoắc Tú Tú mê hoặc đến điên đảo.

“Tú Tú đến rồi, bà giới thiệu cho cháu.” Hoắc lão thái thái chỉ vào Bố Phương nói: “Đây là Bố Phương.” Bố Phương?

Hoắc Tú Tú đưa mắt đánh giá Bố Phương, cảm thấy anh chàng này thực sự quá đẹp trai.

Cô dám thề với trời, Bố Phương là người con trai đẹp trai nhất trong số những người cô từng gặp.

Tim cô đập thình thịch.

"Bố Phương, ta cũng giới thiệu với cháu, đây là cháu gái của ta, tên là Hoắc Tú Tú, năm nay mười chín tuổi, sắp hai mươi, còn độc thân." Hoắc lão thái thái cười nói.

Bố Phương nghe vậy, có chút kinh ngạc.

Hoắc Tú Tú xinh đẹp như vậy mà lại còn độc thân.

"Chào anh, Bố Phương." Hoắc Tú Tú đưa bàn tay ngọc ngà trắng nõn của mình ra.

"Rất vui được làm quen với cô." Bố Phương đưa tay phải hữu nghị ra, bắt tay với Hoắc Tú Tú.

Hắn có thể nhìn ra, Hoắc Tú Tú đối với hắn rất có hảo cảm.

"Khụ khụ!" Hạo Thiên Chân thấy hai người bắt tay, không ai chịu buông ra trước, cứ kéo dài như vậy, liền ho khan vài tiếng.

Bố Phương và Hoắc Tú Tú mỉm cười, đồng thời thu tay về.

"Thưa bà, cháu muốn hỏi chuyện về Xà mi đồng ngư." Hạo Thiên Chân lên tiếng.

"E là phải làm cháu thất vọng rồi.

Trừ khi bà nội của cháu hỏi ta, ta mới nói ra.

Ta và bà nội cháu là bạn thân từ nhỏ, mấy chục năm rồi không đến thăm ta." Hoắc lão thái thái nói.

"À…" Nghe những lời này, Hạo Thiên Chân có chút thất vọng. … "Buổi đấu giá bắt đầu." Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, người phụ nữ chủ trì buổi đấu giá nói vào micro một câu.

Giọng nói của cô truyền đến tai tất cả mọi người trong hội trường.

Tất cả những người tham gia đấu giá đều đổ dồn ánh mắt về phía sân khấu.

Một cô gái lễ tân đứng trên sân khấu, lật tấm vải đỏ che trên vật phẩm đấu giá ra, đó là một con Xà mi đồng ngư.

"Lại là Xà mi đồng ngư." Hạo Thiên Chân không ngờ, trong buổi đấu giá đồ cổ của Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có Xà mi đồng ngư.

"Vị trí này không tệ." Bố Phương đứng dậy khỏi ghế dài, ngồi vào một chiếc ghế không có người ngồi trong phòng riêng.

Hắn biết, vị trí này ở Tân Nguyệt Phạn Điếm mấy chục năm nay không có ai ngồi.

Người ngồi ở đó mấy chục năm trước là Trương Đại Phật Gia.

"Người này, gan thật lớn, dám ngồi ở vị trí đó." Một đám phú hào nhìn Bố Phương ngồi ở vị trí đốt thiên đăng, đều ném cho hắn ánh mắt khâm phục.

Trương Thất Linh đứng ở dưới lầu cũng liếc nhìn Bố Phương một cái, tỏ vẻ khâm phục.

"Bố Phương, cậu thật là mãnh liệt." Hoắc lão thái thái nhìn Bố Phương ngồi ở vị trí đó, cảm thán một tiếng.

Chương 236

Lúc này, một cô gái lễ tân xách một chiếc đèn lồng cung đình cổ kính bước vào, treo bên cạnh vị trí của Bố Phương.

"Bốp bốp bốp bốp!" Nhìn thấy cảnh này, toàn bộ khoảng hơn hai trăm người trong hội trường đều vỗ tay nhiệt liệt.

Hạo Thiên Chân cũng không biết tại sao lại vỗ tay.

"Bố Phương, vị trí đó không phải là chúng ta có thể ngồi đâu." Vương Bàn Tử khuyên.

"Không sao, vị trí này ngồi thoải mái, tôi không đi đâu." Bố Phương nói.

Hắn biết, ngồi ở vị trí này có nghĩa là đốt thiên đăng, bất kể vật phẩm đấu giá có giá bao nhiêu, đều do người đốt thiên đăng mua.

Hắn cũng biết, người đốt thiên đăng mà không thể trả giá, sẽ phải trả giá đắt cho hành vi của mình.

"Ối trời!

Lại có người đốt thiên đăng!" Lúc này, một người đàn ông mặc đồ màu hồng bước vào phòng riêng của Bố Phương.

Da của hắn trắng như phụ nữ, không phải ai khác, chính là người của Lão Cửu Môn, đệ cửu gia, Tạ Vũ Hoa.

Bố Phương quay đầu nhìn Tạ Vũ Hoa một cái, biết rằng hắn là vị hôn phu của Hoắc Tú Tú, đã đến thế giới đạo mộ này, tự nhiên sẽ không để Hoắc Tú Tú trở thành người phụ nữ của Tạ Vũ Hoa.

"Tạ Vũ Hoa, cháu đến đúng lúc lắm.

Bà có chuyện muốn nói với cháu." Hoắc lão thái thái nói.

“Bà nội, có chuyện gì vậy?” Tạ Vũ Hoa hỏi.

“Bà đại diện cho Tú Tú, từ hôn với cháu.” Hoắc lão thái thái nói xong, lấy ra một tờ hôn thư từ trên người, xé nát tại chỗ.

“Tại sao?” Tạ Vũ Hoa vốn đang vui vẻ, thấy Hoắc lão thái thái xé nát hôn thư, tâm trạng rơi xuống đáy vực.

“Bởi vì cháu quá yếu.

Giống như một người phụ nữ, ẻo lả.” Hoắc lão thái thái nói thẳng.

“Ba mươi năm… Ba năm.” Tạ Vũ Hoa chỉ vào Hoắc lão thái thái, không nói được câu ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, vẻ mặt đau thương quay người chạy ra khỏi phòng riêng.

Hoắc Tú Tú cũng không chạy ra ngoài an ủi Tạ Vũ Hoa, cô thích đàn ông mạnh mẽ, không thích những chàng trai yếu đuối.

“Vòng đấu giá đầu tiên bắt đầu!

Mời ra giá!” Người chủ trì nói lớn với toàn trường.

Vật phẩm đấu giá đầu tiên là một cây thảo dược, có niên đại hơn một nghìn năm, có nhiều phú hào tham gia cạnh tranh!

“Tôi ra một trăm vạn!” “Năm trăm vạn!” “Ba nghìn vạn!” “Bảy nghìn vạn!” … Rất nhanh, vòng đấu giá đầu tiên đã lên đến gần một trăm triệu.

Khóe miệng Bố Phương cũng hơi giật giật, may mà hắn là ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không sợ không có tiền trả.

Vòng đấu giá đầu tiên kết thúc.

Cây thảo dược cuối cùng được bán với giá một trăm triệu.

Vòng đấu giá thứ hai, một thanh bảo kiếm được khai quật từ mộ

thời Chiến Quốc, giá bảy nghìn vạn.

Vòng thứ ba, cũng là Xà mi đồng ngư, cuối cùng có giá ba trăm triệu.

"Thưa ngài, mời đi theo tôi." Buổi đấu giá đầu tiên kết thúc, một cô gái lễ tân ra hiệu cho Bố Phương đi theo.

"Tôi không đi đâu." Bố Phương nói: "Ngô Công Vương, đi trả tiền đi." "Vâng, thưa chủ nhân." Ngô Công Vương đứng bên ngoài phòng riêng, mở cửa bước vào, cung kính nói với Bố Phương một tiếng, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho cô gái lễ tân ra ngoài, đừng làm phiền Bố Phương.

"Bố Phương, nếu ta không đoán sai, giám đốc của Tân Nguyệt Phạn Điếm là thuộc hạ của cậu, con rết lớn đó." Hoắc Tiên Cô nói.

Bà đã hỏi thăm Tề Thiết Chủy, ông lão đeo mặt nạ đó, bản thể là một con Lục Sí Ngô Công.

"Đúng vậy." Bố Phương gật đầu.

"Trương Đại Phật Gia hiện đang ở đâu, bà có biết không?" Bố Phương nhìn Hoắc Tiên Cô hỏi.

"Lão ấy già rồi, đã ẩn cư trong núi rừng rồi." Hoắc Tiên Cô trả lời.

Trương Đại Phật Gia đã ẩn cư trong núi rừng rồi?

Bố Phương có chút không tin, có khả năng Trương Đại Phật Gia đang làm một số việc không ai biết.

Chương 237

Thời gian trôi qua như bóng câu qua cửa sổ.

Buổi đấu giá kết thúc, Bố Phương đốt thiên đăng, tốn gần một tỷ.

Số tiền này đều do Tân Nguyệt Phạn Điếm chi trả.

Bố Phương không tốn một đồng nào.

Ăn xong bữa cơm chia tay, Hạo Thiên Chân và Hải Thiếu quay về Hàng Thành, Vương Bàn Tử về nhà.

Bố Phương dẫn Chanh Chanh Chanh lên tầng cao nhất của biệt thự, vào một căn phòng, cùng Y Tân Nguyệt, Thì Hoàn Thiền vận động thể thao.

"Đinh!" "Cốt truyện Thất Tinh Lỗ Vương Cung kết thúc!" "Cốt truyện Hải Để Mộ sẽ bắt đầu sau ba tháng nữa!" Bố Phương biết, ba tháng sau, Ngô Tam Tỉnh sẽ biến mất, Hạo Thiên Chân sẽ cùng Vương Bàn Tử, Trương Thất Linh và A Nịnh lên một con tàu sắt ra vùng biển Quảng Mậu, đi thám hiểm Hải Để Mộ.

Trong ba tháng này, Bố Phương không đi đâu cả, ở cùng ba cô gái, mỗi ngày đều cho họ uống sữa bò nguyên chất.

"Đinh!" "Cốt truyện Hải Để Mộ bắt đầu!" "Ngô Tam Tỉnh biến mất, Hạo Thiên Chân ngồi trước máy tính, nhận được một tin nhắn, đối phương (A Nịnh) nói muốn cứu chú Ba thì đến Hải Nam." Bố Phương nghe hệ thống nói, liền đeo ba lô lên, ngồi máy bay đến Hải Nam.

Trong Hải Để Mộ, Bố Phương biết có rết mặt người, hải hầu tử, cấm bà, hạn bạt lông trắng, quái miêu, thi chá tống tử.

Sau khi xuống máy bay, Bố Phương theo trí nhớ, gọi xe đến một

cây cầu ven biển.

Hắn biết, trong nguyên tác, tại đây, A Nịnh đã đưa Hạo Thiên Chân lên thuyền ra khơi.

Bố Phương châm một điếu thuốc, thấy bên cầu có một cô gái mặc quần bó, áo bó, ngực tấn công mông phòng thủ đang đứng đó ngắm biển.

Người này không phải ai khác, chính là A Nịnh.

Bây giờ cô ta chắc đang đợi Hạo Thiên Chân.

Thấy A Nịnh mà không thấy Hạo Thiên Chân, Bố Phương biết, Hạo Thiên Chân chưa đến, chắc đang trên đường lái xe tới.

"Bố Phương?" A Nịnh nghe thấy tiếng động phía sau, quay người lại nhìn, phát hiện ra Bố Phương.

Nếu cô không nhớ nhầm, người cô gửi email là Hạo Thiên Chân, không phải Bố Phương.

Sao Bố Phương lại biết mình ở đây?

"Ngạc nhiên lắm sao?" Bố Phương đi đến trước mặt A Nịnh, nói.

"Rất ngạc nhiên." A Nịnh gật đầu.

Gặp lại Bố Phương cô cũng rất vui, tưởng rằng sau khi ra khỏi Thất Tinh Lỗ Vương Cung sẽ không gặp lại nữa.

"Một mình cậu đến đây à?" A Nịnh nhìn Bố Phương hỏi.

"Tôi đến một mình, Thiên Chân sắp đến rồi." Bố Phương đáp.

"Tôi hiểu rồi." A Nịnh gật đầu.

Cô cảm thấy Hạo Thiên Chân sợ hãi, nên đã bảo Bố Phương đến đây để bảo vệ anh ta.

"Tít, tít tít!" Lúc này, một chiếc xe BMW, Hạo Thiên Chân theo địa

chỉ trên danh thiếp mà người lạ đưa cho đã đến nơi, không ngờ người đợi anh lại là Bố Phương và A Nịnh.

"Thiên Chân, ba tháng không gặp, cậu gầy đi rồi." Bố Phương nhìn Hạo Thiên Chân từ trên xe bước xuống, đi lên cầu cười nói.

"Bố Phương, tôi thật không ngờ, cậu sẽ ở đây cùng A Nịnh." Hạo Thiên Chân nói xong, hỏi: "Ai đã gửi email cho tôi?" "Là tôi." A Nịnh nói: "Chú Ba của cậu trước đây đã chủ động hợp tác với công ty của tôi, cùng nhau trục vớt một con tàu đắm trên biển, dựa vào tài liệu chú Ba cung cấp và thiết bị công ty tôi cung cấp, hai bên hợp tác rất ổn định và hiệu quả.

Nhưng hai ngày trước, con thuyền chú Ba đi đột nhiên mất tín hiệu.

Chú Ba từng dặn, nếu chú ấy xảy ra chuyện, bảo tôi tìm cậu, đưa cậu ra biển, đi tìm chú Ba của cậu." "Ra là vậy." Hạo Thiên Chân tin rằng, A Nịnh không lừa mình.

"Ra khơi thôi!" Bố Phương nhảy lên một chiếc du thuyền đậu dưới cầu.

Hắn biết, chú Ba của Hạo Thiên Chân không biến mất, chỉ ẩn mình đi, lời của A Nịnh đều là giả, mục đích thật sự là lừa Hạo Thiên Chân đến Hải Để Mộ.

"Đi, chúng ta ra khơi ngay bây giờ, đi tìm chú Ba của tôi." Hạo Thiên Chân có chút phấn khích nhảy lên du thuyền.

"Để tôi lái du thuyền." A Nịnh nhảy lên du thuyền, điều khiển du thuyền, hướng ra vùng biển rộng lớn vô tận.

"A Ninh, chúng ta ra biển thế này là để tìm chú Ba tôi à?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Không." A Ninh đáp: "Tôi phải đến hợp quân với người trên tàu

cá.” “Ồ.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Thiên Chân, đưa ống nhòm cho tôi.” Bố Phương chìa tay ra, ra hiệu cho Hạo Thiên Chân đưa ống nhòm, hắn đã thấy một cái bóng đen cỡ cái hộp ở phía xa.

Chương 238

Hạo Thiên Chân nghe vậy, lấy ống nhòm từ trong ba lô ra đưa cho Bố Phương.

Bố Phương nhìn qua ống nhòm, thấy một chiếc tàu cá rỉ sét loang lổ đang tiến về phía trước giữa đại dương mênh mông.

A Ninh điều khiển du thuyền, chỉ cần tối đa mười phút là có thể đuổi kịp chiếc tàu cá đó.

Mười phút sau.

A Ninh lái du thuyền chở Bố Phương và Hạo Thiên Chân cập sát vào mạn tàu cá.

"Cô Ninh đến rồi." Thuyền trưởng thấy A Ninh là người trả tiền, vội vàng ra lệnh cho mấy thuyền viên đang đứng bên cạnh: "Mấy cậu thả thang dây xuống đi." Mấy người thuyền viên nghe lệnh, liền thả thang dây xuống.

Ba người Bố Phương men theo thang dây leo lên tàu cá.

"A Ninh, chúng ta đi tàu cá này để tìm chú Ba tôi sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Đúng vậy." A Ninh gật đầu, nói: "Cậu vào trong khoang thuyền xem đi, bên trong có bạn của cậu đấy." Bạn của mình ư?

Hạo Thiên Chân không biết là ai, liền đeo ba lô đi vào khoang thuyền.

Bố Phương biết, người trong khoang thuyền chính là Vương Bàn Tử.

"Ây da." Vương Bàn Tử nhìn thấy Hạo Thiên Chân và Bố Phương

bước vào, cười nói: “Trùng hợp thật đấy, ở trên thuyền mà cũng gặp được hai cậu.” “Bàn Tử, sao cậu lại ở đây?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“A Ninh gọi tôi đi trộm mộ, nói là một ngôi mộ dưới đáy biển.” Vương Bàn Tử đáp.

Mộ dưới đáy biển?

Hạo Thiên Chân nhíu mày, ngôi mộ dưới biển này cậu biết, là do Uông Tàng Hải xây dựng, trong bút ký của ông nội cậu có ghi lại.

“Đúng rồi Thiên Chân, A Ninh cũng gọi cậu đi trộm mộ à?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Không.” Hạo Thiên Chân nói: “Chuyện này nói ra dài dòng, chú Ba tôi hợp tác với công ty của A Ninh, hai ngày trước, con thuyền chú Ba tôi đi bị mất tín hiệu, nên cô ấy gọi tôi theo để cùng đi tìm chú Ba.” “Tôi hiểu rồi.” Vương Bàn Tử gật gù, ánh mắt nhìn về phía Bố Phương, hỏi: “Bố Phương, cậu đi cùng Thiên Chân để tìm chú Ba à?” “Ừ.” Bố Phương thuận thế gật đầu.

Hắn ra biển lần này mục đích là đến mộ cổ dưới biển tìm Xà Mi Đồng Ngư, và còn để nâng cấp huyết mạch của Hải Hầu Tử.

Hắn biết Ngô Tam Tỉnh không hề mất tích, mà nếu có mất tích thật thì hắn cũng chẳng đi tìm, vì ông ta đâu phải chú Ba của hắn.

“Thiên Chân, tôi cho rằng việc chú Ba cậu mất tích có lẽ liên quan trực tiếp đến ngôi mộ dưới biển, ngôi mộ đó có thể là một cái ‘du đấu’.” Vương Bàn Tử nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Hạo Thiên Chân đáp.

Cậu hiểu ý nghĩa của ‘du đấu’ mà Vương Bàn Tử nói, nó chỉ những ngôi mộ có đồ tùy táng quý hiếm, hoặc có văn vật trân quý, gia thế của chủ mộ lúc sinh thời hiển hách, quan trọng nhất là những vật phẩm mang theo khi nhập thổ đều thuộc hàng thượng phẩm, trong mộ

lại ít nguy hiểm, hiệu suất cao, thu hoạch phong phú, nên được gọi là du đấu.

"Ba người lên boong tàu đi." Lúc này, giọng của A Ninh vang lên từ loa trong khoang thuyền.

"Tôi nghi con mụ A Ninh này đã cài máy nghe lén ở trong đây, nghe trộm cuộc nói chuyện của chúng ta." Vương Bàn Tử nói.

"Tên Bàn Tử chết bầm, lôi thôi quá, còn không mau lên đây." A Ninh bực bội nói.

"Hai cậu xem, tôi nói đúng chưa." Vương Bàn Tử chỉ vào cái loa.

"Hạo Thiên Chân, chú Ba của cậu đã mang tài liệu về ngôi mộ dưới biển đến đề xuất hợp tác với công ty chúng tôi." A Ninh thấy ba người lên, liền đưa một số tài liệu cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhận tài liệu xem một lúc, phát hiện những gì viết trên đó đều liên quan đến ngôi mộ dưới biển, nhưng hiện tại cậu không quan tâm đến nó, điều cậu lo lắng là an nguy của chú Ba mình.

"Con thuyền này cũng cũ nát quá rồi." Lúc này, một người đàn ông gầy gò, khoảng năm mươi tuổi, trông ngốc nghếch cùng thuyền trưởng đi lên boong tàu.

"Một cơn sóng lớn ập tới, e là thuyền sẽ lật nhào xuống biển mất." Bố Phương đưa mắt đánh giá người đàn ông.

Hắn biết đây là Trương Thất Linh, đang dùng Súc Cốt Công và thuật Dịch Dung để giả dạng thành một ông lão.

"Giới thiệu với mọi người, đây là cố vấn Trương, một chuyên gia hải dương học!" A Ninh chỉ vào cố vấn Trương, nói với mấy người Bố Phương.

"Trương Ngốc Tử, ông nói cái gì vậy?" Vương Bàn Tử không

nhịn được lên tiếng.

“Tôi nói thuyền của chúng ta quá nát, có khả năng sẽ chìm xuống biển.” Trương Ngốc Tử cười nói.

“Ngậm cái miệng quạ của ông lại, nếu bị ông nói trúng thật, tôi liều mạng với ông.” Vương Bàn Tử nói.

“Chào cố vấn Trương, tôi là Hạo Thiên Chân.” Hạo Thiên Chân có cảm tình với chuyên gia hải dương học Trương Ngốc Tử.

“Chào, chào.” Trương Ngốc Tử nắm lấy tay Hạo Thiên Chân, không muốn buông ra, cứ cười không ngớt.

“Trời đổi rồi!” Đúng lúc này, một thuyền viên hét lớn.

Chương 239

Bố Phương ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy bầu trời trong xanh bỗng nhiên mây đen giăng kín, sấm chớp rền vang.

Một cơn gió lớn nổi lên.

Trong nháy mắt, ban ngày đã biến thành đêm đen.

"Ầm!" Một tia sét to như thùng nước bổ xuống!

Kèm theo đó là những hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống!

"Bão tố!" "Hôm nay ra khơi đúng là xui xẻo!" Bố Phương biết, thuyền ma sắp xuất hiện!

"Rầm!" Đúng lúc này, chiếc tàu cá nặng mấy tấn bị một vật thể lớn dưới nước đâm vào, cả con thuyền chao đảo dữ dội trên biển.

"Dưới nước có quái vật!" "Quái vật khổng lồ!" "Tiêu rồi, mình không về được nữa rồi, phải chết ngoài biển thôi." Một thuyền viên nhìn xuống dưới thuyền, phát hiện một con quái vật khổng lồ trong nước.

"Bạch tuộc khổng lồ, nó thành tinh rồi!" Bố Phương tò mò nhìn xuống nước, phát hiện một con bạch tuộc đầy xúc tu, kích thước cực lớn, phải đến ba mươi trượng.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện bạch tuộc khổng lồ, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Ào ào ào!" Nước bắn tung tóe.

Con bạch tuộc khổng lồ phá nước trồi lên, xuất hiện ngay trước mũi tàu cá.

"Con bạch tuộc đỏ to như vậy, tôi mới thấy lần đầu." Thuyền trưởng nhìn con bạch tuộc khổng lồ cao như tòa nhà ba tầng, thân thể

run lẩy bẩy.

Ông đánh cá trên biển ba mươi mấy năm, chỉ thấy bạch tuộc to bằng đứa trẻ, chưa bao giờ thấy con nào to như thế này.

"Rầm!" Con bạch tuộc khổng lồ vung một xúc tu đập lên tàu cá.

Tàu cá lập tức bị hư hại.

Chỉ cần con bạch tuộc khổng lồ đập thêm vài cái nữa, con thuyền sẽ vỡ tan tành, lúc đó tất cả mọi người trên tàu sẽ rơi xuống biển, chết đuối.

Bố Phương thấy con bạch tuộc khổng lồ thu tay về, sờ vào bàn tay dính nhớp, thầm nghĩ: "Nâng cấp huyết mạch!" "Nâng cấp thất bại!" "Bạch tuộc khổng lồ từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném tới một ánh mắt khinh bỉ!" "Cô Ninh, mau nghĩ cách cứu mọi người đi." Thuyền trưởng mặt mày hoảng hốt nhìn A Ninh nói.

A Ninh nghe vậy, nhíu mày.

Cô cũng không biết phải đối phó với con bạch tuộc khổng lồ này thế nào.

"Mẹ kiếp, để Bàn gia đây bắn chết mày!" Vương Bàn Tử giơ một khẩu AK47, nhắm thẳng vào con bạch tuộc khổng lồ, điên cuồng xả đạn.

"Pằng pằng pằng." Tiếng súng vang lên.

Đạn bay ra khỏi nòng, găm vào thân thể con bạch tuộc khổng lồ, nó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu khiến người ta rợn cả tóc gáy.

"Vô dụng thôi." Thuyền trưởng run rẩy, vẻ mặt chán nản nói: "Đạn không giết được con bạch tuộc khổng lồ đâu.

Bắn nó chỉ làm nó thêm điên cuồng.

Chúng ta chạy cũng không thoát, chi bằng đứng trên thuyền chờ chết.” Trương Ngốc Tử nhìn con bạch tuộc khổng lồ cũng lộ vẻ khó xử, con bạch tuộc này thực sự quá lớn, vượt xa sức tưởng tượng của ông, ông cũng không biết phải đối phó thế nào, ánh mắt bất giác nhìn về phía Bố Phương.

“Tôi biết ai có thể cứu chúng ta.” Lúc này, Hạo Thiên Chân lên tiếng.

“Ai?” Mọi người đều nhìn về phía Hạo Thiên Chân hỏi.

“Bố Phương!” Hạo Thiên Chân chỉ vào Bố Phương.

“Cậu ta có thể cứu chúng ta ư?” Thuyền trưởng và các thuyền viên nhìn Bố Phương, đều không tin cậu có thể đánh bại con bạch tuộc khổng lồ.

“Đừng đùa nữa được không.

Nhìn cậu ta xem, chỉ mới mười chín, hai mươi tuổi, làm sao có thể cứu được mọi người.” “Bố Phương, ra tay xử lý con bạch tuộc khổng lồ đi.” Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương với vẻ mặt bình thản, nói.

Cậu ta biết Bố Phương lợi hại thế nào, trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, con Tống tử mà cả Tiểu Ca cũng không đánh lại đã bị Bố Phương chém chết.

“Tiêu rồi, tiêu rồi!” Thuyền trưởng tuyệt vọng kêu lên: “Xúc tu của con bạch tuộc khổng lồ lại đập tới nữa rồi!

Chúng ta chết chắc rồi!” Bố Phương cắn rách ngón tay cái bên phải, vẽ nhanh trên boong tàu, một đồ hình bát quái nhanh chóng hình thành.

Bát quái bay lên trời.

Mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi.

“Ngao!” Đột nhiên, trên trời vang lên một tiếng rồng gầm kinh thiên động địa.

Chương 240

Mọi người chỉ cảm thấy tai mình ù đi.

Con bạch tuộc khổng lồ cũng sững sờ, động tác chậm lại.

Bố Phương nhìn về phía bát quái đang bay trên không trung, bát quái ngày càng lớn, một con rồng vàng với khuôn mặt hung tợn từ trong bát quái bay ra.

Đó là một con rồng vàng, còn to hơn cả con bạch tuộc khổng lồ.

"Thần long!" "Lại có cả thần long!" Thuyền trưởng và các thuyền viên đều kinh ngạc tột độ.

A Ninh, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều dồn hết sự chú ý vào con rồng khổng lồ, miệng há to đến mức cằm như muốn rớt xuống đất.

Ngay cả Trương Thất Linh cũng chết lặng.

Ông không ngờ Bố Phương lại có thể triệu hồi ra rồng, điều này khiến ông vô cùng kinh ngạc.

Hoàng kim cự long gầm lên một tiếng, há cái miệng lớn như chậu máu, một ngụm nuốt chửng con bạch tuộc khổng lồ, sau đó lặn xuống biển sâu biến mất.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt bạch tuộc khổng lồ!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +1.000.000!" Một triệu điểm nâng cấp huyết mạch?

Nhiều vậy sao!

Chỉ cần xuất hiện thêm chín con bạch tuộc khổng lồ nữa, mình sẽ tiêu diệt hết.

Một con được một triệu điểm, chín con là chín triệu, như vậy là có

thể nâng cấp lên Chí Tôn Long Huyết.

Bố Phương cảm thấy mình đang mơ giữa ban ngày.

“Con bạch tuộc khổng lồ bị thần long nuốt chửng trong một ngụm!” “Mạnh quá!” Thuyền trưởng và đám bạn thuyền viên đều kinh ngạc đến ngây người.

Được thấy rồng trong truyền thuyết, họ vô cùng kích động và vui mừng, cảm thấy chết cũng không hối tiếc.

“Bố Phương, anh mạnh thật.” A Ninh nhìn Bố Phương, cô biết chính Bố Phương đã triệu hồi thần long cứu mọi người, trái tim thiếu nữ của cô đã bị đối phương chinh phục.

Cô cũng không ngờ Bố Phương lại đáng sợ đến vậy, có thể triệu hồi cả thần long.

“Bố Phương đã cứu mọi người, còn không mau cảm ơn!” A Ninh hoàn hồn, nói với thuyền trưởng và các thuyền viên.

“Bố Phương là thần nhân!” “Cảm ơn ngài đã cứu mọi người!” Thuyền trưởng và đám bạn thuyền viên quỳ xuống trước mặt Bố Phương, dập đầu cảm tạ.

Trước đó họ không tin Bố Phương có thể đánh bại con bạch tuộc khổng lồ, kết quả Bố Phương triệu hồi ra kim long, kim long một ngụm nuốt chửng con bạch tuộc.

Điều này khiến họ vô cùng chấn động.

“Đứng dậy đi.” Bố Phương nói.

Thuyền trưởng và các thuyền viên nghe vậy nhưng không vội đứng dậy, họ thành tâm bái lạy Bố Phương, hy vọng có thể bảo vệ gia đình bình an.

Sau khi bái lạy xong, họ mới lần lượt đứng dậy.

“Mọi người mau nhìn kìa!” “Đó là cái gì!” Đột nhiên, một thuyền viên chỉ về phía vùng biển sóng vỗ phía trước nói!

“Để tôi xem.” Hạo Thiên Chân lấy ống nhòm ra, nhìn về phía xa, nói: “Đó là một con thuyền thân rỉ sét loang lổ, trông như đã chìm dưới nước hai mươi mấy năm, trên thuyền không có một bóng người, đang tiến về phía chúng ta.” “Thuyền ma!” Thuyền trưởng nghe vậy, mặt mày kinh hãi nói.

“Thuyền trưởng, thuyền ma và bạch tuộc khổng lồ, cái nào đáng sợ hơn?” một thuyền viên tò mò hỏi.

“Đều đáng sợ cả.” Thuyền trưởng đáp.

Cả đám trân trối nhìn con thuyền ma.

“Ầm” một tiếng thật lớn.

Con thuyền ma lướt qua tàu cá, va chạm vào nhau, phát ra một tiếng động lớn.

“Mọi người quay người đi, đừng nhìn thuyền ma!” A Ninh vội vàng quay người, hét lớn: “Dù nghe thấy âm thanh gì cũng không được quay đầu lại!” Mọi người nghe vậy đều đồng loạt quay người, trừ Bố Phương.

Bố Phương không chút sợ hãi nhìn con thuyền ma, chỉ thấy từ trên thuyền ma nhảy xuống một con quái vật nhỏ có hai cái tay kỳ dị, chính là Nhân Diện Liêm.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện Nhân Diện Liêm!” “Có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Bố Phương nhanh chân chạy về phía Nhân Diện Liêm, giơ tay phải nhắm tới, định bắt lấy nó.

Nhân Diện Liêm thấy Bố Phương chạy tới, liền nhảy một cái tại chỗ, bám vào sau gáy A Ninh, quấn chặt lấy.

“Hít!” A Ninh cảm giác có thứ gì đó hút chặt sau gáy mình, hít một hơi khí lạnh.

Hạo Thiên Chân nhìn hình ảnh con thuyền ma phản chiếu trên tấm kính của khoang thuyền, vì tò mò và phấn khích mà quên mất lời dặn của A Ninh, khi quay đầu nhìn A Ninh thì phát hiện trên vai cô xuất hiện một đôi tay kỳ dị.

Chương 241

Nhìn thấy cảnh này, cậu sợ chết khiếp.

“Tên nhóc này, tốc độ của ngươi cũng nhanh đấy.” Bố Phương đến sau lưng A Ninh, tay phải siết mạnh lấy Nhân Diện Liêm.

“A.” Nhân Diện Liêm hét lên một tiếng thảm thiết.

“Đinh!” “Ký chủ kích hoạt cơ hội nâng cấp huyết mạch của Nhân Diện Liêm!” “Có nâng cấp không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thất bại, Nhân Diện Liêm từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném tới một ánh mắt khinh bỉ!” “Xuống khỏi người A Ninh ngay!” Bố Phương ra lệnh cho Nhân Diện Liêm.

Nhân Diện Liêm nghe vậy, càng ôm chặt A Ninh.

Nó không muốn xuống khỏi người cô gái này, cái tên loài người đang đeo một thanh đao sau lưng kia có thể sẽ một đao chém đứt nó.

“Thuyền trưởng, lấy cho tôi một ít lông trâu.” Bố Phương nhìn về phía thuyền trưởng nói.

“Cậu cần lông trâu để làm gì?” Thuyền trưởng quay đầu lại nhìn Bố Phương hỏi.

Giây tiếp theo, khi nhìn về phía A Ninh, ông phát hiện trên vai cô có hai cái tay nhỏ kỳ dị, liền hiểu ra.

Thứ này gọi là Nhân Diện Liêm, chỉ cần rắc lông trâu lên người nó, nó sẽ chết.

“Bố Phương, đợi một chút, tôi đi lấy lông trâu cho cậu.” Thuyền trưởng nói xong, liền chạy vào khoang thuyền.

Đôi mắt nhỏ của Nhân Diện Liêm thấy ánh mắt Bố Phương đang

nhìn thuyền trưởng, sự chú ý không còn ở đây, hai tay dùng sức, mang theo A Ninh bay lên thuyền ma.

"Bố Phương, A Ninh bay lên thuyền ma rồi!" Hạo Thiên Chân chỉ vào con thuyền ma nói.

"Nhân Diện Liêm này cũng thông minh thật!" Bố Phương cảm thán một tiếng, lao về phía thuyền ma, một chân đạp lên cột buồm, mượn lực nhảy lên thuyền ma.

"Rầm!" Bố Phương đáp xuống, chân đạp lên boong thuyền ma, không ngờ lại đạp thủng cả boong thuyền.

Cứ thế, hắn và A Ninh cùng nhau rơi vào bên trong con thuyền ma.

Trên tàu cá.

Trương Thất Linh thấy thuyền ma trôi đi xa, liền bắt lấy dây thừng ném tới, móc vào thuyền ma.

"Bố Phương, A Ninh, tôi đến cứu hai người." Hạo Thiên Chân nắm lấy dây thừng trèo sang thuyền ma.

"Quay lại đi!" Thuyền trưởng khuyên: "Lên thuyền ma sẽ chết đó!" "Không cần khuyên tôi." Hạo Thiên Chân mặc kệ sự ngăn cản của thuyền viên, lợi dụng dây thừng trèo lên thuyền ma.

Trương Ngốc Tử một chân đạp lên cột buồm, cũng nhảy sang đó.

Vương Bàn Tử không đi sang thuyền ma, cầm khẩu AK47 đứng trên boong tàu cá, chờ ba người Bố Phương trở về.

Bên trong thuyền ma.

"Nhân Diện Liêm đâu rồi?" Bố Phương đứng dậy, phát hiện Nhân Diện Liêm sau gáy A Ninh đã biến mất.

A Ninh lúc này đã bất tỉnh.

Bố Phương lấy đèn pin từ ba lô ra, tìm kiếm Nhân Diện Liêm.

Hắn quyết định, lúc tìm được nó, nhất định phải đánh cho nó một trận tơi bời.

Bố Phương cũng biết, Nhân Diện Liêm khống chế A Ninh lên thuyền ma là để mở một cánh cửa khoang, thả Hải Hầu Tử ra ngoài.

"Bố Phương, cậu không sao chứ?" Hạo Thiên Chân nhảy xuống từ cái lỗ thủng, hỏi.

"Tôi không sao." Bố Phương đáp.

"Không sao là tốt rồi." Hạo Thiên Chân nói xong, đặt một ngón tay dưới mũi A Ninh, cảm thấy vẫn còn thở, mới hoàn toàn yên tâm.

"Nhìn vào kết cấu bên trong khoang thuyền, con thuyền ma này đã trôi dạt trên biển hơn mười năm rồi!" Hạo Thiên Chân nhìn một vòng bên trong thuyền ma rồi suy đoán.

"Sai rồi." Bố Phương nói: "Nếu con thuyền ma này trôi dạt trên mặt nước hơn mười năm, chắc chắn đã có người phát hiện.

Con thuyền ma này từ dưới đáy biển đi lên." "Không thể nào!" Hạo Thiên Chân có chút không tin lời Bố Phương, nói: "Thuyền đã chìm xuống đáy biển, nếu không có ai dùng máy móc cẩu lên thì không thể nào nổi lên được." "Thứ nhỏ ban nãy đã đẩy con thuyền ma từ dưới đáy biển lên đó." Bố Phương nói.

"Chắc là vậy." Hạo Thiên Chân tin lời Bố Phương.

"Vậy tại sao nó lại đẩy thuyền ma từ đáy biển lên, để dọa chúng ta sao?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi Bố Phương.

"Nó có mục đích của nó." Bố Phương nói: "Có lẽ cậu không biết, thứ nhỏ ban nãy tên là Nhân Diện Liêm, đại ca của nó bị nhốt ở trong này." Nói rồi, Bố Phương chỉ tay về phía cửa khoang, "Đại ca của nó

bị nhốt bên trong, là một con Hải Hầu Tử có tướng mạo đáng sợ!" Hải Hầu Tử?

Hạo Thiên Chân nghe vậy, nghĩ tới con khỉ.

Chương 242

“Mục đích của Nhân Diện Liêm là khống chế A Ninh, mở cánh cửa khoang đó, thả Hải Hầu Tử ra.” Bố Phương nói.

“Tôi hình như hiểu rồi.” Hạo Thiên Chân gật gù.

“Rầm!

Rầm!

Rầm!” Đúng lúc này, cửa khoang bị người từ bên trong đập mạnh, phát ra tiếng động lớn.

“Đáng sợ quá.” Hạo Thiên Chân nói với Bố Phương: “Bố Phương, chúng ta đưa A Ninh rời khỏi đây, về lại tàu cá đi.” “Nếu cậu sợ thì về trước đi.” Bố Phương nói.

“...Tôi đợi cậu.” Hạo Thiên Chân lo Bố Phương một mình ở đây xảy ra chuyện, không yên tâm rời đi.

“Trong cái tủ này lại có một cuốn sổ tay còn nguyên vẹn.” Hạo Thiên Chân mở một cái tủ, lấy ra một cuốn sổ tay, lật xem một hồi rồi kinh ngạc nói: “Con tàu đắm này có liên quan đến ngôi mộ dưới biển trong bút ký của ông nội tôi.” “Két két két!” Trong lúc Hạo Thiên Chân đang kinh ngạc, A Ninh không biết từ lúc nào đã đến dưới cửa khoang, hai tay xoay cần gạt, mở cánh cửa sắt!

“Nhân Diện Liêm!” Bố Phương nhìn thấy Nhân Diện Liêm sau gáy A Ninh, biết tên nhóc này đã nhân lúc mình và Hạo Thiên Chân không chú ý, khống chế A Ninh mở cửa khoang.

Sau khi cửa khoang được mở ra, A Ninh ngã thẳng xuống đất, bất tỉnh.

Nhân Diện Liêm cũng rời khỏi người A Ninh.

“Bốp!” Bố Phương chạy tới, một chân dẫm lên người Nhân Diện Liêm.

“A.” Nhân Diện Liêm hét lên thảm thiết.

“Mày chết chắc rồi.” Bố Phương nhấc chân lên, tay phải nắm lấy Nhân Diện Liêm, nói.

“Hu hu hu!” Nhân Diện Liêm oan ức khóc thành tiếng.

“Xoẹt!” Bố Phương hai tay nắm lấy hai cánh tay nhỏ của Nhân Diện Liêm, dùng sức kéo sang hai bên.

Nhân Diện Liêm lập tức bị xé thành hai nửa.

“Đinh!

Ký chủ tiêu diệt Nhân Diện Liêm, điểm nâng cấp huyết mạch +10.000!” Bố Phương nghe vậy, ném Nhân Diện Liêm xuống đất.

“Gào.” Lúc này, một con quái vật đáng sợ, toàn thân vảy cá, tướng mạo kinh người, mặt mày hung tợn, bò ra từ trong khoang thuyền.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, vội kéo A Ninh lùi lại.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện Hải Hầu Tử, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” “Hải Hầu Tử!” Lúc này, Trương Ngốc Tử đi xuống, nhìn con Hải Hầu Tử nói.

“Đừng ra tay.” Bố Phương nói với Trương Ngốc Tử (Trương Thất Linh) hai câu, rồi bước về phía con Hải Hầu Tử.

“Để tôi đấu với nó.” “Gào!” Hải Hầu Tử đứng thẳng người, gầm nhẹ một tiếng về phía Bố Phương đang đi tới.

Bố Phương hừ lạnh một tiếng, nhắm vào đầu Hải Hầu Tử tung ra một quyền đầy uy lực.

“Ầm!” Hải Hầu Tử cũng tung ra một quyền.

Hai quyền va vào nhau, cả con thuyền ma rung chuyển.

"Đinh!" "Ký chủ chạm vào Hải Hầu Tử, kích hoạt cơ hội nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Có nâng cấp huyết mạch của Hải Hầu Tử không?" "Nâng cấp!" Bố Phương thầm đáp.

"Đinh!" "Đang nâng cấp." "Hệ thống nâng cấp xảy ra sự cố, huyết mạch của Hải Hầu Tử bị hạ một cấp, biến thành một con Hải Hầu Tử nhỏ!" Bố Phương nghe hệ thống thông báo, cảm thấy có chút kinh ngạc.

Hắn chỉ thấy con Hải Hầu Tử bị một vầng kim quang chói mắt bao phủ, khi kim quang biến mất, Hải Hầu Tử đã biến thành một con Hải Hầu Tử nhỏ, kích thước như một đứa trẻ ba tuổi.

Mình bị nhỏ lại sao?

Hải Hầu Tử ngơ ngác nhìn Bố Phương.

"Hải Hầu Tử, sao lại biến nhỏ rồi?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Trương Ngốc Tử há hốc miệng, cũng kinh ngạc không kém Hạo Thiên Chân.

"Tôi cũng không biết." Bố Phương quay đầu lại nói với hai người.

Hắn không định giải thích.

"Vừa nãy không phải mày hung hăng lắm sao?" Bố Phương tay trái nắm lấy vai Hải Hầu Tử, tay phải đét vào mông nó, bên tai chỉ nghe một tiếng 'bốp' giòn tan.

"Hu hu hu!" Hải Hầu Tử oan ức khóc thành tiếng.

Chương 243

Nó là Hải Hầu Tử khiến người người khiếp sợ, không ngờ hôm nay lại bị con người trước mắt này bắt nạt.

"Hừ!" Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên.

Bố Phương nhìn về phía phát ra âm thanh, cũng là từ trong khoang thuyền, thấy một con Hải Hầu Tử thân hình vạm vỡ, trước ngực có hai cái "nại nại" lớn.

Là một con cái.

Lại có một con Hải Hầu Tử cái ư?

Bố Phương nhìn con Hải Hầu Tử có hai cái "nại nại" lớn, cảm thấy có chút kinh ngạc, chỉ thấy nó đang tức giận nhìn mình, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Hải Hầu Tử (cái), có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Bố Phương nghe vậy, đưa tay phải ra, định tóm lấy con Hải Hầu Tử cái.

Con Hải Hầu Tử cái giơ tay phải lên, một chưởng đánh về phía Bố Phương.

"Bốp." Bố Phương mắt lanh tay lẹ, tay phải nắm lấy tay của con Hải Hầu Tử cái.

"Nâng cấp huyết mạch của Hải Hầu Tử cái!" "Nâng cấp thành công!" "Hải Hầu Tử cái nâng cấp lên huyết mạch Thú Vương!" "Thiên phú, Bạo Kích!" "Đến mộ cổ dưới biển đợi ta." Bố Phương một cước đá con Hải Hầu Tử nhỏ về phía con Hải Hầu Tử cái có hai cái "nại nại" lớn.

Con Hải Hầu Tử cái ôm lấy con Hải Hầu Tử nhỏ, phá vỡ thân tàu

sắt, lặn xuống biển, hướng về phía biển sâu.

"Bố Phương, cậu cũng lợi hại quá rồi đó." Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói.

"Bảo Hải Hầu Tử đến mộ cổ dưới biển đợi, nó sẽ đi thật sao." Bố Phương không để ý đến Hạo Thiên Chân, vác A Ninh lên, một chân đạp lên người Thiên Chân, mượn lực nhảy lên boong thuyền ma.

"Đưa tay cho tôi, tôi kéo cậu lên." Bố Phương đứng trên miệng lỗ thủng, chìa bàn tay hữu nghị ra.

Hạo Thiên Chân giơ tay lên, nắm lấy tay Bố Phương.

Bố Phương nắm chặt tay Hạo Thiên Chân, kéo cậu lên.

"Bố Phương, sức của cậu khỏe thật." Hạo Thiên Chân cảm thán.

"Bố Phương, kéo tôi lên với." Trương Ngốc Tử nói.

"Thiên Chân, đừng để ý đến Trương Ngốc Tử, chúng ta về tàu cá." Bố Phương nói xong, chân đạp lên cột buồm của thuyền ma, nhảy lên tàu cá.

Trương Ngốc Tử chính là Trương Thất Linh, ông ta có cách để tự lên được.

Hạo Thiên Chân không nghe lời Bố Phương, chìa tay ra, kéo Trương Ngốc Tử lên.

"Cô Ninh sao rồi?" Thuyền trưởng thấy Bố Phương vác A Ninh về, lo lắng hỏi.

"Bất tỉnh rồi." Bố Phương nói: "Lát nữa khi Hạo Thiên Chân và cố vấn Trương về, chặt đứt dây thừng móc vào thuyền ma đi." "Tôi hiểu rồi." Thuyền trưởng gật đầu.

"Bố Phương, có cần tôi giúp cậu vác A Ninh vào nghỉ không?" Vương Bàn Tử chỉ vào cửa khoang hỏi.

“Không cần.” Bố Phương đáp một tiếng, vác A Ninh đi vào khoang thuyền, ném cô lên một chiếc giường, rồi nằm xuống một chiếc giường khác nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau.

Bố Phương dậy từ sớm, đứng trên boong tàu cầm cần câu cá.

“Bố Phương, buổi sáng tốt lành.” Hạo Thiên Chân từ trong khoang thuyền đi ra, cười nói với Bố Phương.

“Tối qua ngủ không ngon à?” Bố Phương nhìn quầng thâm mắt của Hạo Thiên Chân hỏi.

“Ừ.” Hạo Thiên Chân gật đầu nói: “Gần đây tôi hay mơ lắm, đa phần là ác mộng, tôi luôn có cảm giác có chuyện không hay sắp xảy ra với mình.” “Trong mơ, tôi một mình cầm đèn pin tìm kiếm trong mộ thất, đột nhiên nghe thấy tiếng động lạ sau lưng, khi tôi quay người lại xem thì thấy chú Ba, chú Ba nhìn thấy tôi liền biến sắc, cảnh cáo tôi không được xen vào chuyện của ông, rồi động thủ muốn giết tôi, ngay lúc tôi sắp bị chú Ba đâm dao vào người thì Vương Bàn Tử gọi tôi tỉnh dậy.” “Đó chỉ là một giấc mơ, là giả thôi.” Bố Phương nói.

“Là giả thì tốt rồi.” Hạo Thiên Chân nói xong, lật xem cuốn sổ tay, phát hiện bên trong kẹp một tấm ảnh.

Trên ảnh có chú Ba, có dì Văn Cẩm, và nhiều người khác.

Nhìn vào đó, cậu cho rằng con thuyền ma tối qua chính là con thuyền mà chú Ba và đoàn người đã đi.

“Bố Phương, cảm ơn anh tối qua đã cứu tôi.” Lúc này, A Ninh lên boong tàu, cảm ơn Bố Phương.

Sau khi tỉnh lại, cô hỏi thuyền trưởng mới biết tối qua là Bố Phương đã cứu mình.

“Không cần khách sáo.” Bố Phương đáp.

“Thiên Chân, cậu đang lo lắng cho chú Ba à?” A Ninh nhìn Hạo Thiên Chân hỏi.

“Bây giờ tôi đang lo cho sự an nguy của chú Ba.” Hạo Thiên Chân đáp.

Chương 244

“Tôi nghĩ, con thuyền mà chú Ba cậu đi có thể đã bị cướp biển bắt giữ, nếu chú Ba vào được mộ cổ dưới biển thì còn có một tia hy vọng sống, nếu thật sự rơi vào tay cướp biển thì e là lành ít dữ nhiều.” A Ninh nói: “Cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.” “Tôi biết rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Còn bao lâu nữa thì đến địa điểm chỉ định?” Bố Phương nhìn A Ninh hỏi.

“Còn khoảng nửa giờ nữa.” A Ninh đáp.

Bố Phương nghe vậy, gật đầu.

Nửa giờ sau.

Mọi người đã đến địa điểm chỉ định.

Ngôi mộ dưới biển nằm ở đáy biển.

“Cuối cùng cũng đến nơi.” Vương Bàn Tử nhìn mặt biển cười nói.

“Hai cậu xuống xem thử, mộ thuyền đắm có ở dưới đó không.” A Ninh chỉ xuống nước, nói với hai thuyền viên.

“Vâng, chị Ninh.” Hai thuyền viên mặc đồ lặn, đeo bình dưỡng khí, nhảy xuống nước.

“Bố Phương, Thiên Chân, Bàn Tử, cố vấn Trương, chúng ta tranh thủ lúc hai người họ xuống tìm mộ, mặc đồ lặn vào đi.” A Ninh chỉ vào bộ đồ lặn trên boong tàu nói.

Mấy người nghe vậy, liền tự mặc đồ lặn vào.

“Chị Ninh, dưới đó không có mộ cổ.” Lúc này, hai thuyền viên lặn xuống tìm mộ đã nổi lên mặt nước, một người trong số họ nói.

“Đồ đạc đã mặc xong cả rồi, mà dưới đó lại không có mộ cổ?” Nghe vậy, Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc.

“Hai cậu tiếp tục tìm vào sâu bên trong, mộ cổ dưới biển ở ngay vùng biển này, không sai được đâu.” A Ninh khẳng định.

“Vâng, chị Ninh.” Hai thuyền viên vừa định lặn xuống tìm mộ thì bị Bố Phương gọi lại: “Hai người lên tàu đi.” Có nên lên tàu không?

Hai thuyền viên nhìn về phía A Ninh, để cô quyết định.

“Bố Phương, tại sao lại bảo họ lên tàu?” A Ninh hỏi.

“Để tôi tìm.” “Được thôi.” A Ninh có chút mong đợi, xem Bố Phương rốt cuộc dùng phương pháp gì để tìm ra ngôi mộ dưới biển.

Bố Phương lấy ra Thiên Tinh La Bàn, tay trái cầm la bàn, hướng về phía biển, niệm khẩu quyết Phân Kim Định Huyệt của Mô Kim Hiệu Úy: “Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan, quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian.” Két két két.

Kim la bàn xoay tít, chỉ về chữ ‘Giáp’ trong bát quái, đại diện cho phương Đông.

“Mộ cổ dưới biển ở bên này.” Bố Phương quay người đi sang đầu kia của boong tàu, chỉ về phía trước nói.

“Anh không lừa tôi chứ?” A Ninh hỏi.

Cô có chút không tin, Bố Phương chỉ niệm vài câu mà đã có thể tìm ra ngôi mộ dưới biển nhanh như vậy.

“Nếu không tin thì cô cứ đi về hướng ban nãy mà tìm.” Bố Phương nói xong, thu lại Thiên Tinh La Bàn, nhảy xuống biển.

Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử và Trương Cố Vấn cũng nhảy xuống ngay sau đó.

Ba người họ biết Bố Phương không lừa người.

Lần đi tìm Thất Tinh Lỗ Vương Cung cũng là do Bố Phương dẫn đường.

A Ninh: "…" Do dự một lúc, cô cũng lặn xuống biển theo sau bốn người.

Nhóm Bố Phương xuống nước, bơi về phía trước khoảng năm, sáu phút thì phát hiện ra ngôi mộ dưới biển.

Tìm kiếm một hồi ở cửa động, họ phát hiện ra dấu hiệu mà Ngô Tam Tỉnh đã để lại trước đó ở cửa vào mộ đạo thuyền đắm, đó là một cái ống.

"Mọi người kiểm tra thiết bị." Bố Phương viết vài chữ lên tấm bảng trắng, đưa cho A Ninh và mấy người kia xem.

A Ninh và mấy người kia tự kiểm tra thiết bị lặn của mình, thấy vẫn ổn, liền lần lượt ra dấu OK.

"Đi theo tôi." Bố Phương vẫy tay, dẫn bốn người A Ninh bơi vào trong mộ đạo.

Mộ đạo rất sâu, Bố Phương chỉ có thể dẫn bốn người từ từ tiến lên, dọc đường đi qua những bức tượng điêu khắc khổng lồ kỳ dị.

Bố Phương quan sát kỹ, phát hiện những bức tượng đầu người này đều đang trợn mắt, và phát hiện trên một bức tường có tóc của ai đó.

Bố Phương biết, đó là tóc của Cấm bà.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Cấm bà, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Bố Phương đưa tay phải ra, chạm vào tóc của Cấm bà: "Nâng cấp huyết mạch!" "Nâng cấp thất bại!" "Cấm bà không muốn nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném tới một ánh mắt khinh bỉ."

Cấm bà cảm giác có người chạm vào tóc mình, lập tức rút hết tóc vào trong tường.

Chương 245

Bố Phương không bị cảnh tượng kỳ lạ này dọa sợ.

Bởi vì hắn biết, Cấm bà là một nữ thi, là phụ nữ sau khi bị người ta lăng nhục, ném xác xuống nước, một luồng oán hận không tan, hấp thụ đủ âm khí trong thi thể mà hình thành.

"Rầm rầm rầm." Đúng lúc này, một cánh cửa bí mật trên bức tường mở ra, một cái đầu lâu đột nhiên xuất hiện.

Mọi người đều giật mình, vội vàng chạy về phía cửa mộ đạo.

Cũng lúc này, phía sau mọi người xuất hiện một người phụ nữ mặc áo trắng, tóc dài xõa vai.

Bố Phương quay đầu lại nhìn, phát hiện sắc mặt Cấm bà trắng bệch, trông thực sự rất đáng sợ.

Nếu trong đội có người nhát gan, e là sẽ bị Cấm bà dọa chết.

Trong lúc chạy trốn.

Trương Ngốc Tử (Trương Thất Linh) ấn vào một viên gạch trong mộ đạo, nó lún vào trong, kích hoạt cơ quan.

"Ù ù ù." Một dòng xoáy lớn cuộn tới, năm người Bố Phương bị dòng xoáy cuốn vào một ngôi mộ cổ trên một vùng đất liền dưới đáy biển.

Hạo Thiên Chân lấy ra một thiết bị công nghệ trông giống điện thoại, thấy bên trong dưỡng khí dồi dào, liền tháo mặt nạ dưỡng khí ra.

"Cái nữ thi vừa rồi tên là gì?" Vương Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói: "Bàn gia đây bị dọa chết khiếp!" "Nữ thi đó tên là Cấm bà." Bố

Phương trèo từ dưới nước lên bờ, lên tiếng: “May là vừa rồi tôi không bị tóc của nó quấn lấy.” Cấm bà?

Vương Bàn Tử nghe vậy, liền hiểu ra.

“Theo tôi được biết, Cấm bà sợ lửa, nếu nó xuất hiện nữa, tôi sẽ dùng lửa đốt mông nó.” Trương Ngốc Tử nói.

“Ha ha ha.” Vương Bàn Tử cười lớn đồng ý: “Hay đấy.” “Nơi chúng ta đang ở hiện tại là một trong những nhĩ thất của ngôi mộ dưới biển.” Hạo Thiên Chân nhìn một vòng mộ thất, khẳng định.

Bên trong có nhiều văn vật, như bình sứ các loại.

“Mọi người xem, những dấu chân này là của ai?” A Ninh phát hiện trên mặt đất có một hàng dấu chân, liền chỉ vào đó nói.

“Dấu chân này to bằng chân của đứa trẻ ba tuổi, là của thi sát.” Bố Phương nói: “Là của thứ ban nãy.” “Tiểu Tống Tử?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Chắc là Tiểu Tống Tử.” Trương Ngốc Tử khẳng định.

“Cũng không biết Tiểu Tống Tử đi đâu rồi, nếu để Bàn gia đây thấy được, phải tét vào mông nó mới được.” Vương Bàn Tử cầm đèn pin rọi khắp nơi, không thấy Tiểu Tống Tử đâu.

“Lộc cộc.” Lúc này, một cái bình hoa đang dựng đứng đột nhiên động đậy.

“Không lẽ Tiểu Tống Tử đang nhảy múa trong bình hoa à?” Trương Ngốc Tử kinh ngạc nói.

Mọi người nghe vậy đều căng thẳng tột độ.

“Để tôi lên xem thử.” Bố Phương tò mò, cầm đèn pin đi lên, khi ánh đèn rọi vào trong bình hoa thì thấy trống rỗng, không thấy Tiểu Tống Tử.

“Cái bình hoa này chắc là do Tiểu Tống Tử ôm lấy lắc lư, mục đích là để dọa chúng ta.” Vương Bàn Tử cho là vậy.

“Cậu nói cũng có lý.” Hạo Thiên Chân đáp.

“Nhìn bên này.” A Ninh cầm đèn pin, ánh đèn chiếu về phía bên cạnh bình hoa.

“Một cỗ quan tài trẻ con, đã được mở, nhưng bên trong cũng không có gì, Tiểu Tống Tử đã ra khỏi đó rồi.” “Lộc cộc!” Trong lúc nhóm Bố Phương đang chú ý đến cỗ quan tài trẻ con, bình hoa đột nhiên ngã xuống, lăn đi.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện Tiểu Tống Tử, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Bố Phương nghe vậy, biết Tiểu Tống Tử đang trốn trong bình hoa.

“Quái dị thật, trong bình hoa trống rỗng sao lại tự lăn được?” A Ninh thắc mắc.

“Đó là vì Tiểu Tống Tử ở trong bình hoa.” Bố Phương đáp.

“Vừa rồi Tiểu Tống Tử nhất định đã nhân lúc chúng ta không chú ý, từ một chỗ ẩn nấp nào đó bò ra, chui vào trong bình hoa.” Hạo Thiên Chân nói.

Lời của cậu vừa dứt.

Bình hoa “lộc cộc” lăn đi, lăn ra khỏi nhĩ thất.

Bố Phương thấy vậy, liền sải bước đuổi theo.

Bốn người A Ninh cũng theo sát phía sau.

Rất nhanh.

Năm người Bố Phương đuổi theo bình hoa đến một mộ đạo rộng rãi.

Chương 246

“Tiểu Tống Tử chạy nhanh thật.” Bố Phương không ngờ, Tiểu Tống Tử ở trong bình hoa mà lại lăn nhanh như vậy.

“Bàn Tử, nổ súng bắn vỡ bình hoa đi.” Trương Ngốc Tử nói.

“Đừng nổ súng Bàn Tử, bình hoa là văn vật đó.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, lập tức lên tiếng.

Lời của cậu vừa dứt.

“Pằng” một tiếng, súng nổ.

Người nổ súng không phải Vương Bàn Tử, mà là A Ninh.

Hạo Thiên Chân: “…” “Choang!” Viên đạn găm vào bình hoa, bình hoa vỡ tan tành, một đứa bé mập mạp da trắng nõn, mặc yếm lập tức lăn ra đất.

“Tiểu Tống Tử.” Mấy người Bố Phương bất giác kêu lên.

“Mấy người là đồ xấu.” Tiểu Tống Tử chỉ vào mấy người Bố Phương nói một tiếng, rồi chạy về phía trước.

Bố Phương chạy lên, nhanh chóng tóm lấy cánh tay trắng nõn mũm mĩm của Tiểu Tống Tử.

“Buông tôi ra.” Tiểu Tống Tử nhìn Bố Phương, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ.

“Đinh!” “Ký chủ chạm vào Tiểu Tống Tử, kích hoạt hệ thống nâng cấp huyết mạch!” “Có nâng cấp huyết mạch của Tiểu Tống Tử không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thành công!” “Tiểu Tống Tử đồng ý nâng cấp huyết mạch, đồng thời giơ cho ký chủ một ngón tay cái!” “Huyết mạch của Tiểu Tống Tử nâng cấp thành huyết mạch Linh

Yêu!" "Thiên phú, Đại Vị Vương!" "Chủ nhân." Tiểu Tống Tử nhìn Bố Phương, hai mắt to tròn long lanh, vẻ mặt cung kính nói.

Bố Phương gật đầu, nắm lấy vai Tiểu Tống Tử hỏi: "Nhóc ở trong này bao lâu rồi?" "Nhiều năm lắm, không nhớ nữa." Tiểu Tống Tử nói.

"Không muốn ra ngoài sao?" "Muốn!" "Vậy thì tốt, cứ đi theo ta, lúc ta ra ngoài sẽ đưa nhóc ra ngoài!" "Vâng, chủ nhân." Tiểu Tống Tử gật đầu.

"Tiểu Tống Tử, sao không chạy nữa?" Mấy người A Ninh đuổi kịp, Vương Bàn Tử hỏi.

Tiểu Tống Tử không thèm để ý đến Vương Bàn Tử, ném cho cậu ta một ánh mắt khinh bỉ.

Vương Bàn Tử: "…" "Tiểu Tống Tử đã trở thành bạn của tôi." Bố Phương chỉ vào Tiểu Tống Tử, nhìn mọi người, đặc biệt là Vương Bàn Tử nói: "Mọi người không được bắt nạt nó." "Được rồi." Mấy người nghe vậy, đều gật đầu.

Năm người Bố Phương cầm đèn pin tiến về phía trước trong mộ đạo, tiến hành khảo sát.

Tiểu Tống Tử đi trước Bố Phương.

A Ninh đi chậm lại, cố tình tụt lại phía sau, khóe miệng đột nhiên nhếch lên một nụ cười.

"A Ninh, cô làm gì vậy?" Bố Phương đột nhiên quay đầu lại nhìn, hỏi.

"Không, không có gì." A Ninh vội vàng cười nói.

"Đi lên phía trước đi!" Bố Phương nói.

Hắn biết, A Ninh muốn giẫm lên cơ quan, kích hoạt bẫy tên ngầm

trong mộ đạo.

“Ai da, tôi hình như giẫm phải cơ quan rồi.” A Ninh đi lên một bước, chân trái giẫm lên một viên gạch có hoa văn, viên gạch lập tức lún xuống.

Bố Phương nhìn ra, A Ninh cố tình giẫm lên cơ quan.

Cô ta muốn tìm một cơ hội thoát thân, rời khỏi nhóm, đi thực hiện nhiệm vụ mà công ty khảo cổ đã giao.

“Vút!

Vút!

Vút!” Cơ quan được kích hoạt, hai bên mộ đạo, trong khoảnh khắc, tên ngầm bay ra tới tấp.

Bố Phương ôm lấy Tiểu Tống Tử, di chuyển né tránh, thoát ra khỏi phạm vi bắn của tên ngầm.

Hắn biết, đây là loại Liên Hoa Tiễn, bắn vào người không đau không ngứa, nhưng bị bắn trúng một lúc lâu, trên người sẽ xuất hiện những đốm trắng.

Nếu đã ăn Kỳ Lân Kiệt, hoặc là người có huyết mạch đặc biệt, bị tên bắn trúng sẽ không sao.

Chuyện trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung hắn vẫn còn nhớ rõ, nên đã cho Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử ăn Kỳ Lân Kiệt.

“A!

Tôi trúng tên rồi!” Vương Bàn Tử tưởng mình sắp chết, không ngờ, tên bắn trúng lưng mà không đau chút nào.

“Tôi cũng trúng tên.” Hạo Thiên Chân cúi đầu nhìn hai chân, phát hiện có hơn mười mũi tên cắm vào.

A Ninh né tránh tên ngầm, nhân cơ hội chạy vào một lối vào mộ đạo.

Chương 247

"Tiểu Ca, không cần đuổi theo!" Bố Phương thấy Trương Ngốc Tử định đuổi theo A Ninh, liền lên tiếng.

Hắn biết, rồi sẽ gặp lại A Ninh thôi.

"Tiểu Ca?" Trương Ngốc Tử nghe vậy sững sờ, Bố Phương biết Tiểu Ca ư?

Thấy thế, Trương Ngốc Tử mỉm cười nói: "Cứ gọi tôi là lão già được rồi." Hắn tiếp tục giả vờ, xem có thể giả vờ đến bao giờ.

Bố Phương cũng không vạch trần Trương Ngốc Tử chính là Trương Thất Linh.

"Bố Phương, vì sao cậu lại khuyên tôi không đi tìm A Nịnh?" Trương Ngốc Tử tò mò hỏi.

"Bởi vì chúng ta sẽ gặp lại cô ta." Bố Phương đáp.

"Cũng có lý, chỉ cần còn ở trong lăng mộ đáy biển, thì tôi sẽ gặp lại cô ta thôi." Trương Ngốc Tử cười nói.

"Lúc nãy A Nịnh cố ý giẫm lên cơ quan, hay là không cố ý?" Hạo Thiên Chân rút hai mũi tên hoa sen trên đùi ra, ném xuống đất rồi nhìn Bố Phương hỏi.

"Cô ta cố ý giẫm vào cơ quan." Bố Phương khẳng định.

"Ồ." Hạo Thiên Chân gật đầu, nói: "Tôi bây giờ rất tò mò về Tiểu Ca, muốn cùng cậu ấy đi hết lăng mộ đáy biển này." "Tôi chính là Trương Thất Linh." Trương Ngốc Tử nghe vậy, nói với Hạo Thiên Chân.

"Trương Thất Linh?" Hạo Thiên Chân nhìn Trương Ngốc Tử,

trông thế nào cũng không giống.

“Thật đó, tôi không lừa cậu đâu.” Trương Ngốc Tử nói xong, xé mặt nạ da người ra.

“Tiểu Ca, lại là cậu!” Hạo Thiên Chân thấy Trương Thất Linh, vui mừng khôn xiết.

Cậu cũng không ngờ, Trương Ngốc Tử lại là do Trương Thất Linh giả trang.

“Tiểu Ca, diễn xuất của cậu đỉnh thật đấy.” Vương Bàn Tử vỗ vai Trương Thất Linh cười nói.

“Đừng chạm vào tôi.” Trương Thất Linh đẩy tay Vương Bàn Tử ra, vẻ mặt lạnh như băng, cự tuyệt người khác từ ngàn dặm.

“Đeo mặt nạ da người vào đi, tiếp tục đóng vai Trương Ngốc Tử của cậu đi.” Vương Bàn Tử thấy Trương Thất Linh lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, ít nói, bèn cúi xuống nhặt mặt nạ da người trên đất đưa cho cậu.

Trương Thất Linh lờ Vương Bàn Tử đi, nói: “Tôi quay lại lấy bình dưỡng khí.” “Được.” Mấy người gật đầu.

“Bình dưỡng khí đâu mất rồi?” Bốn người cùng Tiểu Tống Tử tiến vào nhĩ thất, phát hiện các bình dưỡng khí đã không cánh mà bay.

“Có phải A Nịnh đã trộm bình dưỡng khí của chúng ta không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Không đâu.” Bố Phương nói: “A Nịnh đang đi về phía trước, sẽ không quay lại nhĩ thất này.” “Vậy có khi nào chúng ta đi nhầm đường, vào một nhĩ thất khác không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Đường chúng ta quay lại chỉ có một, không thể nào sai được.” Bố Phương đáp.

“Tôi cảm thấy chuyện này cực kỳ quỷ dị.” Hạo Thiên Chân nói.

“Tiểu Ca, cậu có nhìn ra gì không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Trương Thất Linh nghe vậy, lắc đầu.

“Nhĩ thất này có một tầng trên, một tầng dưới, giống như thang máy vậy, có thể nâng lên hạ xuống.” Bố Phương lên tiếng giải thích.

“Cũng có lý.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, bừng tỉnh ngộ.

“Bây giờ dưỡng khí trong nhĩ thất này không còn nhiều, chúng ta ra hành lang đợi nhĩ thất quay về vị trí cũ, rồi vào lấy bình dưỡng khí.” Bố Phương nói.

“Được.” Ba người gật đầu.

Bố Phương, ba người kia và Tiểu Tống Tử rời khỏi căn phòng, đứng trong hành lang, nhìn thấy một nhĩ thất đối xứng.

Mấy người nhìn nhau, vì tò mò nên đều bước vào.

Chỉ thấy bên trong nhĩ thất có một cỗ quan tài.

Bố Phương biết, nằm trong quan tài chính là Hạn Bạt lông trắng có một cái đầu và mười hai cánh tay.

“Cỗ quan tài này, bên trong chắc chắn chứa đầy minh khí.” Vương Bàn Tử đi vòng quanh quan tài hai vòng rồi nói.

“Bàn Tử, cậu chỉ biết minh khí thôi.” “Tôi đã nhìn ra manh mối của mộ thất này, phong thủy bên trong vô cùng kỳ quái, có những thứ không nên đặt lại được đặt ở đây.” Hạo Thiên Chân nói.

“Bàn Tử tôi đây không quan tâm phong thủy mộ thất, chỉ quan tâm trong quan tài rốt cuộc có bao nhiêu món minh khí thôi.” Vương Bàn Tử cười nói.

Hạo Thiên Chân: “...” Trương Thất Linh cầm một con dao găm

sắc bén, định cạy nắp quan tài, nhưng bị Vương Bàn Tử ngăn lại.

Chương 248

“Tiểu Ca, vội vàng thế, đừng quên quy củ của các bậc tiền bối.” Vương Bàn Tử nói xong, lấy ra một cây nến, đi về phía góc đông nam của nhĩ thất.

“Má ơi, giật cả mình.” Vương Bàn Tử lúc đang thắp nến thì thấy một bộ xương mèo, làm hắn một phen hú vía.

“Bàn Tử, sao thế?” Hạo Thiên Chân lo lắng đi tới.

“Không sao.” Vương Bàn Tử lắc đầu, thắp nến xong, hắn quay lại bên quan tài, nói với Trương Thất Linh: “Mở nắp được rồi đó.” Trương Thất Linh nghe vậy, dùng dao găm cạy nắp quan tài, đẩy xuống đất.

Mấy người Bố Phương nhìn vào bên trong quan tài.

Chỉ thấy bên trong quan tài chứa đầy nước, đặt một cỗ thi thể nữ vô cùng ghê tởm, có một cái đầu và mười hai cánh tay, mùi hôi thối nồng nặc.

“Bàn Tử, cậu dám thò tay vào không?” Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử định thò tay vào quan tài mò minh khí, bèn lên tiếng hỏi.

“Thôi bỏ đi, tôi đi tìm mấy cái bình sứ, múc hết nước bên trong ra rồi hãy lấy minh khí.” Vương Bàn Tử nói xong, liền đi ra ngoài.

“Tôi đi với cậu.” Hạo Thiên Chân thấy vậy, vội đi theo sau Bàn Tử.

“Thiên Chân, đừng đi, để Bàn Tử đi một mình là được rồi.” Bố Phương lên tiếng.

“Được.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, dừng bước.

Chẳng mấy chốc, Vương Bàn Tử xách hai cái bình sứ vào.

Ngay lúc hắn bước vào, một cánh cửa đá đột nhiên hạ xuống, bịt kín cửa nhĩ thất, bốn người bị nhốt bên trong.

"Cửa bị bịt kín rồi, chúng ta ra ngoài thế nào đây?" Hạo Thiên Chân căng thẳng hỏi.

"Đừng lo, tôi biết cách ra ngoài." Bố Phương nói.

Hắn biết dưới quan tài có một đường hầm có thể thoát ra ngoài.

"Vậy thì tốt." Hạo Thiên Chân nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

"Ba người các cậu phụ một tay đi." "Một mình tôi múc nước trong quan tài, không biết phải múc đến bao giờ." Vương Bàn Tử nói.

"Để tôi giúp cậu." Hạo Thiên Chân mỉm cười, cầm bình sứ, cùng Vương Bàn Tử múc nước trong quan tài.

Mười phút sau.

Nước trong quan tài đã bị hai người múc cạn.

"Bố Phương, cậu và tôi khiêng cái xác nữ này ra ngoài." Trương Thất Linh nói.

"Được." Bố Phương lấy một đôi găng tay từ trong ba lô ra đeo vào, cùng Trương Thất Linh hợp sức khiêng thi thể nữ từ trong quan tài ra, đặt xuống đất.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Hạn Bạt lông trắng đang thức tỉnh, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Nghe thấy tiếng hệ thống, Bố Phương nhìn về phía Hạn Bạt lông trắng, chỉ thấy bụng nó bắt đầu phập phồng.

Bố Phương đưa một tay ra, chạm vào Hạn Bạt lông trắng: "Nâng cấp huyết mạch!" "Nâng cấp thất bại!" "Hạn Bạt lông trắng từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!"

“Keng!” Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

“Bố Phương, đừng chém.” “Nếu cậu chém, độc khí sẽ từ cơ thể nó tỏa ra, không khí trong nhĩ thất vốn đã ít, làm vậy không đáng đâu.” Trương Thất Linh thấy Bố Phương rút đao, lập tức lên tiếng khuyên can.

“Tiểu Ca, không cần lo lắng, nhĩ thất này kín, độc khí không thoát ra ngoài được đâu, mau lấy tấm ván trong quan tài ra đi, bên dưới có một đường hầm, chúng ta sẽ thoát ra bằng đường đó.” Bố Phương nói.

“Được.” Trương Thất Linh gật đầu.

“Bốp!” Ngay lúc Trương Thất Linh lấy tấm đá trong quan tài ra, một bàn tay đột nhiên tóm lấy chân Bố Phương.

“Vút!” Bố Phương phản ứng cực nhanh, ngay khi bàn tay tóm lấy chân mình, hắn liền chém một nhát vào cổ Hạn Bạt lông trắng.

Hắn biết, muốn giết Hạn Bạt lông trắng, chỉ có thể chặt đầu nó.

Hạn Bạt lông trắng phản ứng cũng rất nhanh, thấy con người có khí chất xuất trần kia muốn chém đầu mình, nó vội vàng dùng bốn năm cánh tay che đầu, nhưng không kịp, tay đã bị chém đứt, ngay sau đó, Hắc Kim Cổ Đao chặt đứt đầu của Hạn Bạt lông trắng.

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt Hạn Bạt lông trắng!” “Điểm nâng cấp huyết mạch +500.000!” “Độc khí từ trên người Hạn Bạt lông trắng đã tỏa ra rồi.” “Mọi người mau thoát khỏi đây qua đường hầm đi.” Bố Phương nói xong, nhảy vào quan tài trước tiên.

Trương Thất Linh và hai người còn lại cùng Tiểu Tống Tử cũng theo sát phía sau.

Đường hầm này là một đường hầm nước.

Bố Phương dẫn đầu ba người Trương Thất Linh cùng Tiểu Tống Tử bơi về phía trước, ba phút sau, họ trồi lên khỏi mặt nước, đã ra khỏi lăng mộ đáy biển, đang ở trong tả phối điện.

"Phù!" "Đường hầm lại là một đường hầm nước, Bàn gia tôi suýt nữa thì chết chìm trong đó." Vương Bàn Tử thở hổn hển, lòng vẫn còn sợ hãi.

"Đáng sợ quá." "Nếu đường hầm nước dài hơn một chút, có lẽ tôi thật sự đã bỏ mạng trong nước rồi." Hạo Thiên Chân mệt đến thở không ra hơi.

Chương 249

Bố Phương thở đều, bơi vào bờ.

Chỉ thấy trong tả phối điện này, phía trên hồ nước có một cỗ quan tài trông giống như một cái bồn tắm.

Bố Phương biết, trong nguyên tác, Hạo Thiên Chân đã nhặt được một con cá mày rắn bằng đồng ở đây.

Nhanh chóng, Bố Phương đi vài bước trên bờ, phát hiện trên mặt đất có một con cá mày rắn bằng đồng màu xanh lá cây, hắn lập tức cúi xuống nhặt lên, rồi quay lưng về phía ba người Trương Thất Linh, cất nó vào không gian hệ thống.

"Đinh!" "Nhiệm vụ chính tuyến tìm ba con cá mày rắn bằng đồng đã hoàn thành!" "Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: 2/3!" Bố Phương hiện tại có hai con cá mày rắn bằng đồng, một con nhặt được ở đây, một con đấu giá được ở khách sạn Tân Nguyệt, con còn lại lấy được từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, hiện đang ở trên người Hạo Thiên Chân.

Nhiệm vụ chính tuyến cuối cùng là đối phó với "nó" bí ẩn.

"Thiên Chân, cậu xem, hoa văn trên cái vại gốm kia, nội dung là gì vậy?" Vương Bàn Tử chỉ vào một cái vại gốm, nói với Hạo Thiên Chân.

"Được." Hạo Thiên Chân gật đầu, đi tới, dùng đèn pin chiếu vào hoa văn trên vại, giải thích đơn giản: "Hoa văn trên này là quan viên đang kiểm tra công trình, và họ mặc trang phục thời nhà Minh." "Tôi hiểu rồi." Vương Bàn Tử gật đầu.

"Ục ục ục!" Lúc này, nước trong hồ bắt đầu rút xuống, không lâu

sau, nước đã rút cạn, một cầu thang dẫn xuống dưới cũng xuất hiện.

Bốn người Bố Phương nhìn nhau, quyết định đi xuống xem sao.

Đi được nửa đường, Vương Bàn Tử chỉ vào vách tường nói: "Trên vách tường có phù điêu, còn có các chữ cái viết tắt bằng tiếng Anh, chắc là do người nước ngoài để lại." Trương Thất Linh nghe vậy, nhìn chằm chằm vào bức phù điêu.

"Tiểu Ca, chữ cái đẹp không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Trương Thất Linh không thèm đáp lại Vương Bàn Tử, đi về phía vùng nước sâu dưới cầu thang.

Bố Phương và hai người còn lại theo sát phía sau.

"Mọi người cẩn thận, dưới nước có những hố sâu ẩn giấu, đừng để rơi xuống." Trương Thất Linh chỉ xuống nước, nói với ba người một câu, rồi đi về phía khỉ đá trấn biển.

Ba người Bố Phương cẩn thận bước đi trong nước.

"Dưới nước có thiết bị lặn do người xưa để lại." Hạo Thiên Chân chỉ xuống dưới nước nói.

Bố Phương liếc nhìn một cái, hắn biết đó là của đội khảo cổ hai mươi năm trước.

"Tiểu Ca đi đâu rồi?" Vương Bàn Tử không quan tâm đến thiết bị lặn dưới nước, không thấy Trương Thất Linh đâu liền hỏi.

"Cậu ấy đang đứng sau con khỉ đá trấn biển." Bố Phương chỉ vào một pho tượng đá nói.

"Tôi biết rồi." Vương Bàn Tử gật gù, đi về phía khỉ đá trấn biển.

Bố Phương và Hạo Thiên Chân cũng theo sát phía sau.

Khi ba người nhìn thấy Trương Thất Linh, chỉ thấy cậu đang

đứng trước khỉ đá trấn biển, đăm chiêu suy nghĩ.

“Tiểu Ca, cậu nhìn ra gì rồi?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Trên con khỉ đá có khắc chữ, nói rằng mộ chủ đã xây một tòa Thiên Cung, cánh cửa dẫn đến Thiên Cung được giấu bên trong con khỉ đá.” Trương Thất Linh lên tiếng giải thích.

Bố Phương nghe vậy, biết rằng trong lăng mộ đáy biển chỉ có một mô hình Vân Thiên Cung, còn Vân Thiên Cung thật sự đã được Uông Tàng Hải xây dựng trên núi Trường Bạch.

“Thiên Cung?” “Chẳng lẽ xây ở trên trời à?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Không phải.” Trương Thất Linh lắc đầu.

“Chúng ta lên đi, tôi lo mực nước sẽ dâng lên, nhấn chìm chúng ta mất.” Hạo Thiên Chân lo lắng nói.

“Đừng lo, mực nước sẽ không dâng lên đâu.” Bố Phương lên tiếng.

“Thật sao?” Hạo Thiên Chân ngạc nhiên.

“Thật!” Bố Phương khẳng định chắc nịch.

“Vậy thì tôi không lo nữa.” Hạo Thiên Chân cười nói.

“Bây giờ chúng ta đang ở trong Kỳ Môn Độn Giáp, bên trong có tám cửa mộ!” Bố Phương chỉ vào vách tường nói.

“1, 2, 3, 4… Đúng là tám cửa thật.” Vương Bàn Tử đếm rồi nói.

“Kỳ Môn Độn Giáp tôi biết, còn gọi là Bát Trận, gồm Khai, Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Kinh, Tử.

Đi vào cửa Sinh thì an toàn, vào cửa Tử thì nguy hiểm, vào sáu cửa còn lại thì sẽ quay về điểm xuất phát, chúng ta lại phải lựa chọn!”

Hạo Thiên Chân nói.

“Thiên Chân, khá lắm, ngay cả Kỳ Môn Độn Giáp cũng biết.” Vương Bàn Tử thán phục.

Chương 250

“Biết sơ sơ thôi.” Hạo Thiên Chân đáp.

“Vậy cậu có biết cách mở cửa Sinh không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Cái này thì tôi không biết.” Hạo Thiên Chân thật thà nói.

“Tôi biết có hai cách để mở cửa Sinh!” Bố Phương lên tiếng.

“Cách nào?” Vương Bàn Tử vội hỏi.

Bố Phương chỉ vào chiếc gương trên con khỉ đá nói: “Chiếc gương này có thể điều chỉnh vị trí cửa Sinh, khi cửa Sinh mở ra, sẽ xuất hiện một lối đi dẫn đến Thiên Cung.” “Vậy, còn cách kia thì sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Cách thứ hai là sử dụng tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng, điều chỉnh vị trí cửa Sinh trên vách tường.” Bố Phương đáp.

“Mọi người nhìn tôi đây.” Trương Thất Linh nghe vậy, đi đến vách tường, đưa hai ngón tay thon dài ra đặt lên vách tường, điều chỉnh vị trí cửa Sinh.

Khi Trương Thất Linh hạ tay xuống, tiếng “ầm ầm ầm” vang lên.

Bố Phương và mấy người chỉ thấy, một trong tám cánh cửa mộ đã mở ra.

“Cửa mở rồi, đi thôi, chúng ta đến Vân Thiên Cung.” Vương Bàn Tử cho rằng, bên trong Vân Thiên Cung có những bảo vật quý giá.

Mấy người Bố Phương lần lượt bước vào cửa mộ, sau khi vào, cửa mộ liền đóng lại.

Mấy người cũng không sợ hãi, đi sâu vào trong mộ đạo.

Đi được một lúc, mộ đạo đột nhiên trở nên chật hẹp.

“Không gian bên trong chật hẹp quá!” Vương Bàn Tử phàn nàn.

“Bình thường thôi, lăng mộ thuyền đắm không gian vốn chật hẹp mà.” Hạo Thiên Chân giải thích.

“Không phải mộ đạo chật hẹp, mà là mộ đạo đang dần thu hẹp lại.” “Mọi người quay lại đi.” “Không thể đi tiếp được nữa.” “Đi tiếp nữa sẽ bị kẹt chết đó.” Bố Phương lên tiếng.

“Cái gì?” “Mộ đạo đang thu hẹp lại?” Hạo Thiên Chân nghe vậy, kinh hãi kêu lên.

“Cánh cửa chúng ta vào đã bị cửa đá bịt kín rồi, làm sao ra ngoài đây?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Mọi người đừng lo, trèo lên trên đi.” Bố Phương ôm Tiểu Tống Tử, thi triển khinh công bay lên tường.

Trương Thất Linh thân thủ phi phàm, theo sát sau Bố Phương, leo lên đỉnh mộ đạo.

“Bố Phương, chẳng lẽ con đường chúng ta đi không phải là cửa Sinh?” Trương Thất Linh nhìn Bố Phương hỏi.

“Không phải cửa Sinh.” Bố Phương khẳng định.

Cửa Sinh đã bị A Nịnh đi rồi.

“Đây là một đường hầm của bọn trộm mộ.” Trương Thất Linh nhận ra.

“Đúng vậy, là đường hầm trộm mộ do Giải Liên Hoàn đào.” “Đi theo đường hầm này, chúng ta có thể đến cung điện mô hình Vân Thiên Cung.” Bố Phương đáp.

“Vậy thì tốt.” Trương Thất Linh gật gù.

“Ối mẹ ơi, suýt chết.” Vào thời khắc nguy cấp nhất, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã leo lên được đỉnh mộ đạo thành công.

Ngay sau khi hai người lên, mộ đạo liền kẹp chặt lại.

“Trên đó có vết máu?” Vương Bàn Tử phát hiện trên một vách tường có viết năm chữ ‘Ngô Tam Tỉnh hại ta’, ký tên Giải Liên Hoàn, do người sau viết.

“Cuối cùng cũng tìm được bằng chứng Ngô Tam Tỉnh giết người.” Trương Thất Linh nói.

Hạo Thiên Chân nghe Trương Thất Linh nói vậy, lập tức im bặt.

Giải Liên Hoàn chính là người đã chết trên bãi cát hai mươi năm trước.

Trương Thất Linh lên tiếng nói: “Năm đó Giải Liên Hoàn không phải là người của đội khảo cổ, sau khi nhận được sự ủy thác của người nước ngoài, ông ta mới gia nhập đội khảo cổ, kết quả bị Ngô Tam Tỉnh hại chết.” “Tiểu Ca, tôi xin cậu đừng nói nữa.” Hạo Thiên Chân cầu xin.

Cậu không muốn nghe ai nói chú Ba của mình giết người.

“Ừm.” Trương Thất Linh nghe vậy, gật đầu.

“Đi thôi.” Bố Phương châm một điếu thuốc, đi về phía trước đường hầm.

Ba người Trương Thất Linh và Tiểu Tống Tử theo sát phía sau.

Chương 251

"Ướt quá." Hạo Thiên Chân sờ sau gáy, thấy ươn ướt, hình như có mùi thơm, lấy ra xem thì thấy một thứ đen sì.

"Cái quái gì thế." Hạo Thiên Chân vội vàng ném nó lên tường.

Không ngờ, thứ đó đột nhiên bung ra, một người phụ nữ kỳ dị [Cấm Bà] đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu, Cấm Bà lập tức dùng tóc quấn lấy Hạo Thiên Chân, ghé sát miệng, định hôn cậu.

Hạo Thiên Chân nhìn Cấm Bà, sợ chết khiếp.

Ngay lúc Cấm Bà định hôn Hạo Thiên Chân, Bố Phương dùng đèn pin chiếu vào cậu.

Cấm Bà lập tức biến mất, Hạo Thiên Chân cũng tỉnh lại.

"Cấm Bà!" "Nó muốn hôn tôi!" Hạo Thiên Chân lòng vẫn còn sợ hãi.

"Thiên Chân, cậu nói bậy bạ gì thế, Cấm Bà nào muốn hôn cậu, sao Bàn gia tôi không thấy?" Vương Bàn Tử không tin lời Hạo Thiên Chân.

"Bàn Tử, sau lưng cậu kìa!" Hạo Thiên Chân chỉ vào Bàn Tử, nhìn thấy Cấm Bà ở sau lưng hắn.

"Hả?" Vương Bàn Tử nghe vậy sững sờ, quay đầu lại nhìn thì thấy một khuôn mặt trắng bệch đang nhìn mình.

"Ma!" Vương Bàn Tử sợ hãi hét lên một tiếng.

"Khà khà khà." Cấm Bà cười mấy tiếng, rồi bao trùm lấy Vương Bàn Tử.

"Phù!" Bố Phương hít một hơi thật sâu, thổi một quả cầu lửa về

phía Cấm Bà.

"A!" Cấm Bà đau đớn hét lên một tiếng thảm thiết, buông Vương Bàn Tử ra, chạy lùi về sau.

Bố Phương chạy đến trước mặt Vương Bàn Tử, nhắm vào Cấm Bà thổi thêm một quả cầu lửa nữa.

Cấm Bà: "..." "Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Cấm Bà, điểm nâng cấp huyết mạch +300.000!" "Bố Phương, cậu lại có thể phun ra lửa." "Khủng khiếp đến thế." Hạo Thiên Chân kinh ngạc kêu lên.

Ngay cả Trương Thất Linh mặt không cảm xúc cũng hơi há miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

"Bàn Tử, cậu không sao chứ?" Bố Phương sau khi xử lý Cấm Bà, vỗ vỗ Vương Bàn Tử đang nằm trên đất.

"Suýt nữa thì ngạt thở chết rồi." "May mà Bàn gia tôi phúc lớn mạng lớn." Vương Bàn Tử tỉnh lại, cười nói.

"À, đúng rồi, Cấm Bà đâu?" Vương Bàn Tử bò dậy từ mặt đất, hỏi.

"Chết rồi." Bố Phương đáp.

"Chết thế nào?" Vương Bàn Tử tò mò.

"Bố Phương thổi ra lửa, thiêu chết Cấm Bà rồi." Hạo Thiên Chân trả lời.

Thổi ra lửa?

Vương Bàn Tử nghe vậy, mặt đầy kinh ngạc.

"Nơi này không nên ở lâu, đi thôi." Bố Phương gọi một tiếng, đi về phía trước đường hầm.

Đi được hơn mười phút, Bố Phương phát hiện trên đỉnh mộ đạo

có gạch lát, liền trực tiếp cạy ra, trèo lên.

Nơi này cũng là tầng cao nhất của lăng mộ đáy biển, một chủ mộ thất.

Bên trong có mấy cây cột gỗ lim vàng khổng lồ sừng sững như Kim Cô Bổng, lấp lánh chói mắt.

Trên đỉnh, mấy chục viên dạ minh châu to lớn đang phát sáng, giá trị liên thành.

Giữa mộ thất là mô hình Vân Thiên Cung, giống như một cung điện cổ đại.

"Tiểu Ca, đây là Vân Thiên Cung à?" Vương Bàn Tử nhìn Trương Thất Linh hỏi.

"Chỉ là mô hình Vân Thiên Cung thôi, Vân Thiên Cung thật sự còn chấn động hơn cái mô hình này nhiều." Trương Thất Linh nói.

"Nói vậy, chúng ta đã đến tầng cao nhất của lăng mộ đáy biển rồi." Hạo Thiên Chân lên tiếng.

"Đúng vậy." Trương Thất Linh gật đầu.

Điều mà bốn người không biết là, trong bóng tối, A Nịnh đã quan sát họ một lúc, rồi quay người rời đi, tiến vào một mộ đạo khác.

"Trong mô hình Thiên Cung, có một cái xác khô, là của ai vậy?" Hạo Thiên Chân dùng đèn pin soi, phát hiện một cái xác khô đang ngồi xếp bằng, tò mò hỏi.

"Chắc là của Uông Tàng Hải." Vương Bàn Tử đoán.

Chương 252

“Không phải Uông Tàng Hải, Uông Tàng Hải không được chôn ở đây.” Trương Thất Linh nói.

“Tiểu Ca có biết, Uông Tàng Hải được chôn ở đâu không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Trương Thất Linh nghe vậy, lắc đầu, tỏ vẻ cũng không biết, sau đó, cậu giơ tay phải lên, chỉ vào một cánh cửa mộ: “Chúng ta vào trong mộ đạo đó xem sao.” “Tiểu Ca, hay là đừng vào nữa.” “Tôi cảm thấy bên trong cánh cửa mộ đó rất nguy hiểm.” Hạo Thiên Chân căng thẳng nói.

“Cậu không vào, có thể ở đây đợi tôi về.” Trương Thất Linh nói xong, liền đi vào.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử thở dài một hơi, đi theo sau Trương Thất Linh vào trong.

Bố Phương biết, vào cửa mộ này, nếu không có gì bất ngờ, sẽ gặp A Nịnh ở bên trong.

“A Nịnh.” Vừa vào mộ đạo được một lúc, bốn người Bố Phương đã phát hiện A Nịnh đang ngồi xổm ở góc tường, hai tay bịt tai, người run lẩy bẩy.

Trên người cô ta có vết thương.

“Con nhỏ này, trốn ở đây làm gì?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Không biết.” Hạo Thiên Chân đáp.

Bố Phương liếc nhìn A Nịnh, sau đó phát hiện một cánh cửa mộ thất kỳ lạ, bên trong dường như có ánh sáng đỏ lấp lóe.

Hắn biết, bên trong có một cây san hô khổng lồ, trên cành san hô treo đầy chuông lục giác.

"Mộ thất này kỳ lạ quá, tôi vào xem thử." Hạo Thiên Chân nói xong, tò mò đi vào, Vương Bàn Tử theo sát phía sau.

Trương Thất Linh cũng đi theo.

Bố Phương không vào, dẫn Tiểu Tống Tử quay lại bên trong mô hình Thiên Cung.

"Hải Hầu Tử, có ở đây không?" Bố Phương hỏi.

"Chủ nhân, có gì căn dặn ạ?" Con khỉ mẹ dẫn theo con khỉ con từ trong bóng tối ra.

"Ở đây, các ngươi có thấy một người mặc đồ đen không?" Bố Phương hỏi.

"Thấy rồi, tôi và người mặc đồ đen đó đã đánh một trận, thân thủ đối phương rất tốt, tôi và hắn đánh ngang tay." Khỉ mẹ nói.

"Vậy hắn có ở đây không?" Bố Phương hỏi.

"Hắn cầm một thứ gì đó đi ra ngoài rồi." Khỉ mẹ trả lời.

"Thứ gì?" Bố Phương tò mò hỏi.

"Một cái hộp." Khỉ mẹ nói.

"Ta biết rồi." Bố Phương gật đầu, nghe có tiếng bước chân truyền đến, bèn nói với nó: "Bạn của ta đến rồi, các ngươi ẩn nấp đi." "Vâng, chủ nhân." Khỉ mẹ gật đầu, dẫn con khỉ con rời đi.

Bố Phương nhìn về phía cửa mộ, thấy ba người Hạo Thiên Chân từ bên trong đi ra, A Nịnh cũng theo sau ba người họ.

"Chúng ta ra ngoài thế nào đây?" Hạo Thiên Chân nhìn Bố Phương hỏi.

“Tôi biết cách ra ngoài.” Bố Phương đáp.

“Ra ngoài thế nào?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Dùng thuốc nổ phá một lỗ hổng để ra ngoài.” Bố Phương nói rồi trèo lên mô hình Thiên Cung, vác cái xác khô, đi đến trước mặt Trương Thất Linh, đưa cho cậu: “Tiểu Ca, buộc cái xác khô này lên vách đá trên đỉnh mộ.” “Được.” Trương Thất Linh vác xác khô, lùi lại vài bước, lao về phía trước, đạp chân lên một cây cột, bay lên tường.

Sau đó, cậu lấy ra một sợi dây thừng, buộc xác khô vào vách đá.

“Bố Phương, cái xác khô này là bom à?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói.

“Không phải bom, trong bụng nó có thuốc nổ.” Bố Phương đáp.

“Sao cậu biết trong cơ thể xác khô có thuốc nổ?” Hạo Thiên Chân tò mò.

“Là vì lúc nãy tôi đã kiểm tra xác khô một lượt, phát hiện trong cơ thể nó có thuốc nổ.” Bố Phương giải thích.

“Tôi hiểu rồi.” Hạo Thiên Chân đã hiểu.

Trương Thất Linh sau khi buộc xong thuốc nổ, ôm lấy một cây cột, trượt xuống.

“Bàn Tử, dùng phi đao kích hoạt thuốc nổ trong cơ thể xác khô, để nó phát nổ.” Bố Phương chỉ thị.

“Ừm.” Vương Bàn Tử gật đầu, xắn tay áo bên phải, ném một con dao găm sắc bén về phía xác khô.

Chương 253

Dao găm trúng thuốc nổ, thuốc nổ lập tức phát nổ, phát ra một tiếng nổ lớn "Ầm".

Trên đỉnh mộ xuất hiện một lỗ hổng lớn, nước biển không ngừng tràn vào.

Chẳng mấy chốc, mấy người Bố Phương đã bị nước biển nhấn chìm.

Bố Phương ôm Tiểu Tống Tử, bơi về phía lỗ hổng phía trên.

Mấy người Hạo Thiên Chân theo sát phía sau.

Khi lên đến mặt biển, Trương Thất Linh đã lặn xuống nước, một mình rời đi.

A Nịnh cũng tự mình rời đi, lên một chiếc thuyền và đi mất.

"Tiểu Ca đâu?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Cậu ấy đi một mình rồi." Bố Phương đáp.

"Thôi kệ đi, Trương Thất Linh đi mà không nói với chúng ta một tiếng, thật không nghĩa khí." Vương Bàn Tử nói.

"Mọi người xem kìa." "Con nhỏ A Nịnh kia lại lên thuyền về rồi." Vương Bàn Tử chỉ ra biển, thấy một chiếc thuyền đang hướng về đất liền, trên thuyền là A Nịnh.

"Đừng vội, sẽ có một chiếc thuyền đến đây nhanh thôi." Bố Phương nói.

"Vậy thì tốt." Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe vậy, không còn lo lắng bị mắc kẹt trên bãi đá ngầm nữa.

Không lâu sau, ở phía xa, một chiếc thuyền ầm ầm chạy tới.

“Ha ha ha.” “Thuyền đến rồi.” Vương Bàn Tử vui mừng, nhảy xuống nước, bơi về phía thuyền.

Bố Phương dẫn Tiểu Tống Tử và Hạo Thiên Chân bơi về phía thuyền.

Khi leo lên thuyền, họ phát hiện trên thuyền không có một bóng người.

Bố Phương biết, chiếc thuyền này là do A Nịnh cử đến.

“Ai biết lái thuyền?” Ba người vào buồng lái, phát hiện thiết bị bên trong đều bình thường, Vương Bàn Tử hỏi.

“Tôi không biết lái thuyền.” Bố Phương thẳng thắn nói.

“Tôi cũng không biết.” Hạo Thiên Chân cũng nói.

Vương Bàn Tử: “...” “Để Bàn gia tôi lái thuyền!” Vương Bàn Tử mày mò nửa tiếng, cũng biết được một chút.

“Khá lắm Bàn Tử, lại còn biết lái thuyền nữa.” Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử điều khiển thuyền cá, quay đầu về bờ, giơ ngón tay cái lên.

“Tôi cũng là lần đầu tiên lái.” Vương Bàn Tử đang lái thuyền, đột nhiên từ trong túi móc ra một viên cầu màu trắng.

“Bàn Tử, cậu cầm gì trong tay vậy?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Dạ minh châu.” “Lúc ra ngoài, tôi nhặt được một viên.” Vương Bàn Tử nói: “Lần này, tôi sắp phát tài rồi.” “...

Đây chỉ là một viên đá mắt rắn thôi.” Hạo Thiên Chân cầm lấy xem một lúc rồi nói.

Nghe vậy, lòng Vương Bàn Tử nguội lạnh đi một nửa, nước mắt không kìm được mà tuôn ra.

Lái thuyền về đến bờ biển, ba người ở lại một khách sạn.

Ngày hôm sau, Bố Phương và hai người còn lại đi máy bay đến Bắc Bình.

Vào buổi tối, ba người đang uống rượu ăn lẩu trong cửa hàng đồ cổ 'Nghệ Bác Trai' của Vương Bàn Tử.

"Ông chủ có ở đây không?" Lúc này, một người đàn ông trung niên bước vào cửa hàng đồ cổ, hỏi một tiếng.

Bố Phương nhìn người đó, biết đối phương là Lão Mã.

Sự xuất hiện của ông ta cũng có nghĩa là, tình tiết về cây thần Tần Lĩnh đã bắt đầu.

"Tôi là ông chủ đây." Vương Bàn Tử đứng dậy từ chiếc ghế dài.

"Tôi đến đây bán một món đồ cổ." Người đàn ông trung niên nói.

"Thứ gì, cho tôi xem." Vương Bàn Tử nói.

"Được." Lão Mã gật đầu, mở một cái hộp, đưa cho Vương Bàn Tử.

Chương 254

Vương Bàn Tử nhận lấy cái hộp, liếc nhìn, phát hiện bên trong là một cái chuông lục giác, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Này, ngồi đi." Vương Bàn Tử biết lai lịch của chiếc chuông, ra hiệu cho người đó ngồi xuống ghế, cùng mấy người uống rượu.

"Thiên Chân, Bố Phương, hai cậu xem này, người này muốn bán cho tôi một món đồ cổ." Vương Bàn Tử ngồi lại ghế dài, lấy chiếc chuông trong hộp ra, nói với hai người.

Chuông lục giác.

Hạo Thiên Chân liếc mắt một cái là nhận ra.

"Ông có thể kể cho tôi nghe quá trình có được chiếc chuông đồng này được không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Được." Lão Mã nói: "Chiếc chuông này là do tôi và bạn tôi phát hiện ra một tế đàn bí ẩn ở Tần Lĩnh, dưới tế đàn có một cây đồng cao hàng trăm mét, khi hai chúng tôi đang tìm kiếm đồ cổ dưới tế đàn, bạn tôi vô tình đào trúng thân cây đồng, ngay sau đó tế đàn bốc lên từng đợt khói dày đặc, bạn tôi định vào trong tế đàn để lấy thêm của cải, nhưng tôi cảm thấy quá quỷ dị, giữ mạng là quan trọng nhất, nên vội vàng rời khỏi đó." Bố Phương biết, bạn của Lão Mã là Lão Dương, Lão Dương lại là bạn chơi thuở nhỏ của Hạo Thiên Chân, tên thật là Tạ Tử Dương, người của Cửu Môn chi thứ chín.

"Tôi thấy chuyện của ông đặc biệt hoang đường." "Cây đồng được khai quật ở Tam Tinh Đôi cũng chỉ cao bốn mét, được đúc thành từng đoạn, một cây đồng cao hơn một trăm mét, làm thế nào để chế tạo được?" Hạo Thiên Chân nói.

“Thật đó, tôi không lừa các cậu đâu.” Lão Mã đáp.

“Vậy được, tôi tạm tin lời ông, ở tế đàn đó, ngoài chiếc chuông lục giác ra, ông còn mang ra được gì nữa không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Mang ra được một số mảnh ngọc, nhưng khi tôi về bán thì bị cảnh sát bắt, bị giam hai năm mới ra, bây giờ tôi chỉ trông cậy vào chiếc chuông lục giác này để đổi đời thôi.” Lão Mã kể.

“Kể xong chưa?” Vương Bàn Tử hỏi.

Lão Mã nghe vậy, quay đầu lại hỏi một câu: “Kể xong chưa?” Rồi lại quay đầu lại nói với Vương Bàn Tử: “Tôi kể xong rồi.” “Chiếc chuông lục giác này, ở chỗ tôi, giá ba nghìn, có bán không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Có bán không?” Lão Mã quay đầu hỏi một câu, rồi lại quay đầu nói: “Bán!” Vương Bàn Tử cau mày, cảm thấy Lão Mã quá kỳ quặc, nói: “Có thể thanh toán qua WeChat không?” “Tôi muốn tiền mặt.” Lão Mã nói.

“Được thôi.” “Tôi đi lấy cho ông.” Vương Bàn Tử đứng dậy khỏi ghế dài, dùng chìa khóa mở một cái tủ, đếm ra ba mươi tờ một trăm, đưa cho Lão Mã.

“Cảm ơn.” Lão Mã hai tay nhận tiền, rất vui mừng.

“Lúc nãy ông nói chuyện với ai vậy?” Hạo Thiên Chân nhìn Lão Mã tò mò hỏi.

“Anh em của tôi.” Lão Mã đáp.

“Tôi hiểu rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu, nghi ngờ Lão Mã bị bệnh thần kinh.

“Cáo từ.” Lão Mã nói xong, đi ra khỏi Nghệ Bác Trai.

“Người này ngồi tù đến phát điên rồi.” Bố Phương nhìn Lão Mã rời đi, lên tiếng nói.

“Cũng có lý.” Vương Bàn Tử tin lời Bố Phương, sau đó nhìn chiếc chuông trong tay: “Chiếc chuông lục giác này đã xuất hiện ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung và lăng mộ đáy biển, bây giờ lại thêm một nơi là Tần Lĩnh, tôi thấy Lão Mã có thể đang lừa chúng ta.” Bố Phương biết, Lão Mã mang chuông đến đây là do A Nịnh sắp xếp.

Mục đích của A Nịnh là dẫn Hạo Thiên Chân đi tìm cây thần Tần Lĩnh.

“Thiên Chân, cậu có biết niên đại xuất hiện của chiếc chuông lục giác này không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Tôi không nhìn ra được.” Hạo Thiên Chân nói: “Chúng ta có thể đi tìm chuyên gia Tề lão giám định, ông ấy có thể nhìn ra.” “Không cần đi tìm Tề lão đâu.” “Tôi biết lai lịch của chiếc chuông này.” Bố Phương nhìn chiếc chuông lục giác Vương Bàn Tử đang cầm trong tay, nói lại một cách đơn giản những lời Tề lão giám định chuông trong nguyên tác: “Chiếc chuông này bất luận từ chất liệu, công nghệ chế tác, mức độ phong hóa, đều có thể thấy đây là một món đồ cổ cao cấp, chiếc chuông này xuất hiện vào thời Hạ Tây Chu, ở nước Xá đã biến mất giữa Hà Tây và Hồ Bắc bây giờ.” “Bố Phương, cậu đúng là một chuyên gia đồ cổ.” “Tôi đối với cậu bội phục sát đất.” Vương Bàn Tử nói.

“Khụ khụ.” “Biết sơ sơ thôi.” Bố Phương mỉm cười nói.

Hiểu rõ thời gian xuất hiện của chiếc chuông lục giác, Hạo Thiên Chân nói: “Ngày mai chúng ta xuất phát đi Tần Lĩnh.” “Không vấn đề gì.” Bố Phương và Vương Bàn Tử cùng đáp.

Lão Mã sau khi rời khỏi Nghệ Bác Trai không về nhà mà vào một quán cà phê, đợi chủ nhân của mình.

Đợi không lâu, ông ta thấy Quắc Quắc và một cô gái [A Nịnh] bước vào quán.

“Lão Mã, làm tốt lắm, số tiền này là của ông.” Quắc Quắc đặt một cọc tiền trước mặt Lão Mã cười nói.

“Quắc Quắc, sau này có việc gì, cứ tìm tôi.” Lão Mã nhận tiền, vui vẻ nói.

“Được.” Quắc Quắc đáp một tiếng, quay người rời đi.

Sau khi Quắc Quắc đi, Lão Mã một mình ngồi đó khoa tay múa chân, miệng nói không ngừng.

“Lão Mã này bị điên à?” A Nịnh hỏi Quắc Quắc.

“Ngồi tù đến phát điên rồi.” Quắc Quắc đáp.

“Tôi hiểu rồi.” A Nịnh nói: “Nhưng như vậy cũng tốt, sẽ không khiến Bố Phương, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử nghi ngờ.” Ngày hôm sau, Hạo Thiên Chân lái một chiếc Maserati hơn một triệu tệ chở Bố Phương và Vương Bàn Tử đến Tần Lĩnh.

Chạng vạng tối, Hạo Thiên Chân lái xe vào địa phận Tần Lĩnh.

Họ đến một thị trấn nhỏ, ăn cơm trong một quán ăn ở đó.

Chương 255

Trên bàn ăn, Hạo Thiên Chân nhìn Vương Bàn Tử cúi đầu chơi game: "Bàn Tử, đang chơi PUBG đấy à?" "Không phải PUBG, tôi đang chơi Vương Giả Vinh Diệu." Vương Bàn Tử mắt dán vào màn hình điện thoại nói.

"Ăn cơm nhanh lên, còn đi sớm." Hạo Thiên Chân khuyên.

"Không vội không vội, đợi tôi thắng trận này rồi ăn cũng không muộn, dù sao lăng mộ cũng không chạy đi đâu được." Vương Bàn Tử đáp.

Lời của Vương Bàn Tử đã bị một ông lão, Thái Thúc, ngồi ở bàn khác nghe thấy.

Thái Thúc là một ông lão hơn sáu mươi tuổi, ông ta ra hiệu cho Lương Sư Gia, ý bảo đi hỏi xem ba người họ có phải là bọn trộm mộ không.

Lương Sư Gia dùng khăn giấy lau tay, đi đến bàn Bố Phương, hỏi: "Ba vị đến đây đào 'hàng đất' à?" "Chúng tôi đến đây du lịch thôi." Bố Phương liếc nhìn Lương Sư Gia nói.

Hắn biết, người này là Lương Sư Gia, đang hợp tác với đám người ở bàn kia để đi trộm mộ cây thần Tần Lĩnh.

"Hóa ra là đi du lịch." Lương Sư Gia nghe vậy, gật đầu.

"Lão gia, ông có thể giới thiệu đặc sản địa phương cho chúng tôi được không?" Hạo Thiên Chân lên tiếng.

Thái Thúc nghe vậy, đã xua tan nghi ngờ ba người họ là bọn trộm mộ.

"Đặc sản ở đây thì có, nhưng tôi không giới thiệu đâu." Lương Sư

Gia nói xong, quay lại bàn ăn, nói với Thái Thúc: "Chỉ là ba con khỉ hoang thôi." Thái Thúc nghe vậy, gật đầu.

Ba người Bố Phương ăn cơm xong, đi bộ đến nước Xá.

Thái Thúc và mấy người cũng từ quán ăn ra, đi một con đường khác đến nước Xá.

Khi đến nước Xá, ba người Bố Phương lại một lần nữa đụng mặt Thái Thúc, Lương Sư Gia và mấy người.

"Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi." Bố Phương nhìn mấy người Thái Thúc đang đi tới cười nói.

"Chúng ta thật có duyên." Thái Thúc mỉm cười nói.

"Các vị không phải là đi đến làng dân tộc thiểu số sao?" Bố Phương hỏi.

"Không, chúng tôi chỉ là những người làm đặc sản thôi, công việc không giống nhau." Thái Thúc đáp.

"Ừm." Bố Phương gật gù, cũng không vạch trần mấy kẻ trộm mộ này, cùng Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vào một quán trọ.

"Tôi lo ba người họ cùng đường với chúng ta." Thái Thúc nhìn ba người Bố Phương vào quán trọ, có chút lo lắng nói.

"Đừng lo, ba người họ chỉ buôn lậu động vật thôi." Lương Sư Gia nói.

Thái Thúc nghe vậy, mới yên tâm.

"Bà chủ, ba chúng tôi muốn hỏi thăm chuyện về làng dân tộc thiểu số." Ba người vào quán trọ, Bố Phương nói với bà chủ.

"Hỏi thăm làng dân tộc thiểu số làm gì?" Bà chủ hỏi.

"Cấp trên cử ba chúng tôi đến làng dân tộc thiểu số khảo sát." Bố

Phương trả lời.

“Ra là vậy, để tôi đi tìm một người dẫn đường cho các cậu.” Bà chủ nói xong, đi ra khỏi quán ăn.

Ba người Bố Phương ngồi trong quán ăn, kiên nhẫn chờ đợi.

“Xin lỗi ba vị, tôi không tìm được người dẫn đường.” Bà chủ nói.

“Không sao.” “Chỉ cần bà cho chúng tôi biết đường đến làng dân tộc thiểu số là được rồi.” Bố Phương nói.

“Vậy cũng được, để tôi vẽ một bản đồ ra.” Bà chủ dùng bút chì vẽ trên giấy trắng một con đường từ quán ăn đến làng dân tộc thiểu số.

“Cảm ơn bà nhiều.” Bố Phương nhận lấy tờ giấy nhìn một cái, cười nói với bà chủ.

“Không có gì.” Bà chủ đáp.

“Đi thôi.” Bố Phương nói với hai người một tiếng, đi ra khỏi quán ăn.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử nghe vậy, theo sau Bố Phương ra khỏi quán ăn.

Bố Phương theo lộ trình trên giấy trắng, dẫn hai người vào trong núi.

“Đám người phía trước, không phải là mấy người Thái Thúc sao?” Vương Bàn Tử vô tình phát hiện phía trước có mấy người đang đi trên một con đường vào núi, có chút kinh ngạc hỏi.

“Đúng là họ.” Hạo Thiên Chân lấy ống nhòm ra nhìn, phát hiện đúng là mấy người Thái Thúc.

Ba người Bố Phương đợi mấy người Thái Thúc đi xa, liền theo dõi họ vào rừng.

Chương 256

Vào buổi tối, mấy người Thái Thúc dựng bốn năm cái lều trên một khoảng đất trống, rồi quây quần bên đống lửa nói chuyện.

Ba người Bố Phương ẩn nấp trong bóng tối nghe lén cuộc đối thoại của họ.

"Có lẽ các vị không biết, gia phả nhà tôi từng ghi lại một chuyện như thế này, vào thời Bắc Ngụy." "Kỷ và Hà có lẽ không biết." "Gia phả nhà tôi từng ghi lại một chuyện, vào thời Bắc Ngụy, tổ tiên tôi lúc đó mới sáu tuổi, thời ấy binh hoang mã loạn." "Tiểu vương gia mắc bệnh hiểm nghèo, Khiếm Chi đối với tiểu vương gia vô cùng quan tâm, bèn lấy ra một tấm bản đồ kho báu cho tiểu vương gia xem, trên đó ghi lại hai mươi bốn ngôi mộ cổ của họ Hoa.

Khiếm Chi đề nghị với tiểu vương gia đào bảo vật trong mộ ra, sau đó chiêu binh mãi mã, đánh chiếm giang sơn." "Lời vừa dứt, một nhóm người đeo mặt nạ xông vào, mọi người đều không phải đối thủ của nhóm người này, tiểu vương gia và Khiếm Chi đều chết trong trận chiến đó." "Lúc đó tổ tiên tôi còn nhỏ, trốn đi nên thoát một kiếp.

Tổ tiên tôi muốn về nhà, phải cứng rắn đi qua chiến trường thây chất đầy đồng." "Khi đi ngang qua một quan binh đang nằm trên đất, vị quan binh đó níu lấy chân ông, miệng không ngừng nói 'nước'." "Tổ tiên tôi lòng dạ lương thiện, không bỏ chạy, đưa một ống tre đựng nước cho vị quan binh." "Sau khi uống xong nước, vị quan binh lấy ra một tấm bản đồ từ trong tay áo đưa cho tổ tiên tôi, rồi nghẹo cổ chết." "Tổ tiên tôi sợ đến mức ba chân bốn cẳng bỏ chạy, về đến nhà mới mở tấm bản đồ mà vị quan binh đưa ra xem, nhưng vì tổ tiên tôi không biết chữ nên cũng không biết trên bản đồ vẽ cái gì." "Sau này tổ

tiên tôi lớn lên, bị trưng binh, dần dần lập được chút công lao, trở thành giáo úy, mới nghe nói về trận đại chiến năm đó.

Hóa ra đại tư mã lúc bấy giờ đang truy sát tiểu vương gia, đội ngũ bảo vệ tiểu vương gia được gọi là đội Bất Ngôn Kỵ." "Dừng lại, Bất Ngôn Kỵ?" Thái thúc xen vào hỏi.

Lý lão bản nghe vậy, giải thích cho mấy người Thái thúc: "Cái gọi là Bất Ngôn Kỵ, là một đội quân toàn người câm, vì không biết nói nên sẽ không tiết lộ bí mật ra ngoài." "Đội Bất Ngôn Kỵ chuyên làm việc đào mộ tổ tiên người khác, mỗi khi tìm được một khu mộ, họ không vội vàng dọn đi bảo vật bên trong mà ghi lại vị trí, sau này khi cần thiết mới đến đào văn vật trong mộ cổ đi." "Tấm bản đồ mà vị quan binh kia đưa cho tổ tiên ông, chẳng lẽ có ghi lại bản đồ kho báu mộ cổ sao?" Thái thúc nói.

"Mời ngài nghe tôi nói tiếp." Lý lão bản nói: "Tổ tiên tôi không biết chữ, nên cầm bản đồ đi tìm ông cố của tôi, nhưng cũng không biết được sự ảo diệu bên trong.

Ông cho một vị tiên sinh biết chữ xem thử, vị tiên sinh nói đây là chữ câm, chỉ có người câm mới đọc hiểu được.

Cũng chính vì vậy, ông cố của tôi mới đào được mộ cổ mà phát tài." Lời của Lý lão bản vừa dứt.

"Két" một tiếng giòn giã vang lên.

Vương Bàn Tử vô tình gây ra tiếng động.

"Ai đó?" Thái thúc nghe thấy động tĩnh, ánh mắt nhìn quanh.

"Âm thanh phát ra từ chỗ đó, tôi nghi có người đang nghe lén chúng ta." Lương sư gia chỉ vào một bụi cây phía trước nói.

"Tôi lên xem thử." Thái thúc nói xong, dẫn theo Lương sư gia, Lý lão bản, Vương lão bản và hai tên thuộc hạ lên kiểm tra.

“Có cần xử không?” Vương Bàn Tử tay trái cầm một con dao quân dụng Nepal, nhìn Bố Phương, hỏi Thiên Chân.

“Không cần, cứ đứng yên tại chỗ.” Bố Phương nói.

Hắn biết, nếu không có gì bất ngờ, mười mấy người của đội tuần sơn sẽ xuất hiện.

“Không hay rồi, người của đội tuần sơn.” “Chúng ta mau đi.” Thái thúc thấy mười mấy người từ trên núi chiếu đèn xuống, vội vàng dẫn mấy người bỏ chạy thục mạng.

Ngày hôm sau.

Bố Phương, Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử ba người vào núi, trên con đường mòn, họ gặp một cặp vợ chồng một nam một nữ đi ngược chiều.

“Ba người các cậu, không phải là vào núi trộm mộ thì cũng là đi săn, đều không phải thứ tốt đẹp gì.” Người phụ nữ dừng lại, nhìn ba người nói.

“Chị gái hiểu lầm rồi, ba chúng tôi vào đây du lịch.” Thiên Chân cười nói.

“Tưởng tôi là trẻ con ba tuổi, sẽ tin lời các cậu sao?” người phụ nữ nói.

“Cho chị hai trăm, dẫn chúng tôi đến thôn dân tộc thiểu số!” Bố Phương từ trong túi lấy ra hai tờ một trăm đưa cho người phụ nữ.

“Tôi dẫn các cậu đi.” Thấy tiền sáng mắt, người đàn ông nhận lấy tiền, cười nói.

“Chưa thấy tiền bao giờ à?” Người phụ nữ bất mãn nói một câu, hai tay giật lấy tiền từ tay chồng, nhét vào túi quần mình.

“Ba người đi theo tôi.” Người đàn ông trung niên gọi một tiếng,

cùng vợ dẫn ba người đi vào trong núi.

Đi hết một buổi chiều.

Vào lúc chập tối.

Người đàn ông trung niên dẫn ba người Bố Phương đến một ngôi nhà dựng bằng tre trong núi.

“Tối nay ba người ngủ ở đây, ngày mai tôi dẫn các cậu đến thôn dân tộc thiểu số.” Người đàn ông trung niên chỉ vào ngôi nhà nói.

“Được.” Ba người Bố Phương gật đầu, đi vào trong nhà.

Đêm xuống.

Đúng lúc ba người chuẩn bị đi ngủ.

Người đàn ông trung niên dẫn đường cầm một chiếc liềm đi vào.

Hạo Thiên Chân bị dọa không nhẹ, cũng không lên tiếng, chuẩn bị sẵn sàng phản công.

Vương Bàn Tử cũng nắm chặt con dao quân dụng Nepal.

Chương 257

Bố Phương không sợ hãi, hắn biết người đàn ông trung niên này không có ý định giết người.

Người đàn ông trung niên bước vào, cầm liềm đi về phía Hạo Thiên Chân, tay phải cũng giơ liềm lên, Hạo Thiên Chân tưởng đối phương định chém mình, nhưng không, đối phương chỉ cắt một thứ gì đó, rồi đặt liềm xuống, sau đó bước ra khỏi cửa.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử cảm thấy vô cùng kỳ quái, kéo Bố Phương đi theo.

Bây giờ là ban đêm, ba người không bật đèn pin, trên đường đi âm u đáng sợ.

Rất nhanh, ba người theo người đàn ông trung niên đến một khu rừng.

Thấy người đàn ông trung niên đó dựa lưng vào một tảng đá ngồi hút thuốc.

Đi được một lúc, Hạo Thiên Chân cảm thấy chân mình bị thứ gì đó vướng lại, cúi đầu nhìn, phát hiện một bàn tay của một thanh niên trông như cương thi đang nắm lấy chân cậu, trong chốc lát, lông tóc dựng đứng.

"Quỷ a!" Hạo Thiên Chân sợ hãi hét lớn một tiếng.

"Đừng sợ, không phải quỷ, là người." Bố Phương lên tiếng.

Nghe lời hắn, Hạo Thiên Chân nhìn kỹ lại, phát hiện đó là một người, không còn sợ hãi như vậy nữa.

"Ba người các cậu nửa đêm không ngủ, chạy lung tung làm gì?" Người đàn ông trung niên quay đầu lại nói một tiếng.

“Đại ca, vị này là ai?” Hạo Thiên Chân chỉ vào người dưới chân mình nói.

“Là con trai tôi.” Người đàn ông trung niên không giấu giếm, nói thật.

“Là giả, là giả, tất cả đều là giả.” Người thanh niên bị nhốt trong hố, buông tay đang nắm chân Hạo Thiên Chân ra, ánh mắt đờ đẫn nói.

“Đại ca, con trai anh sao vậy?” Hạo Thiên Chân lùi lại mấy bước, lên tiếng hỏi.

Bố Phương nghe vậy, biết người này đã chết từ lâu, chỉ là được ‘Tần Lĩnh Thần Thụ’ vật chất hóa ra mà thôi.

“Chuyện này nói ra dài dòng.” Người đàn ông trung niên nói: “Tôi từng có một cặp con trai sinh đôi, nhưng đột nhiên có một ngày, tôi phát hiện thần sắc của con trai tôi rất kỳ lạ, cả hai đứa đều nói mình mới là thật, lúc đó tôi cũng không để ý, nghĩ rằng hai đứa trẻ đang đùa giỡn, cho đến khi một đứa con trai của tôi chém chết đứa còn lại, tôi mới ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.” “Sau khi đứa con trai bị chém chết, vợ chồng tôi không nghĩ nhiều, cho đến một đêm nọ, khi tôi và vợ đang ngủ, thấy con trai tôi cầm dao đứng ở đầu giường, trừng mắt nhìn chúng tôi.” “Vợ chồng tôi đành phải đào một cái hố ở đây, nhốt nó trong cái hố này, tôi thường mang cho con trai một ít lương thực, để nó không bị chết đói.” Người đàn ông trung niên nói thật.

“Là giả, là giả, tất cả đều là giả!” “Là giả, là giả, tất cả đều là giả.” Người thanh niên bị nhốt trong hố, nhìn ba người Bố Phương nói.

“Cậu đang nói gì vậy?” Hạo Thiên Chân nhìn người đó hỏi.

“Là giả.

Tất cả đều là giả." Người đó không trả lời Hạo Thiên Chân, tự mình nói.

Hạo Thiên Chân: "…" "Ai." Người đàn ông trung niên thở dài một hơi, nói: "Con trai tôi thành kẻ điên rồi." "Xin nén bi thương." Bố Phương lên tiếng an ủi.

"Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về thôi." "Ban đêm trong núi có mãnh thú xuất hiện, nguy hiểm lắm." Người đàn ông trung niên nói xong, đi theo đường cũ trở về.

Ba người Bố Phương liếc nhìn người thanh niên bị nhốt trong hố một cái, rồi quay người trở về.

Khi đi xuống một con dốc.

Bố Phương thấy người đàn ông trung niên vừa rồi đang nằm trên mặt đất, máu thịt be bét, đã chết.

"Người này chết thế nào vậy?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Tôi cho rằng sự việc không đơn giản như vậy, rất quỷ dị." Hạo Thiên Chân nói.

"Là ảo ảnh." Bố Phương giải thích.

Hắn biết, đó là ảo ảnh được tạo ra từ cành cây thanh đồng mà người đại ca kia cầm trong tay.

"Thật hay giả vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

Lời cậu ta vừa dứt.

"Bốp." Một người đột nhiên xuất hiện sau lưng Vương Bàn Tử, và vỗ vào vai cậu.

Vương Bàn Tử giật mình, quay đầu nhìn lại, phát hiện đó là vị đại ca kia, liền hỏi: "Không phải anh đi rồi sao?

Sao lại ở sau lưng tôi?" "Tôi đi tiểu trong bụi cỏ." Người đàn ông trung niên chỉ vào chỗ tối giải thích.

"À." Vương Bàn Tử gật gật đầu, khi quay đầu lại, phát hiện thi thể vốn nằm trên mặt đất đã biến mất.

"Chuyện này rất quỷ dị, chúng ta phải cẩn thận mới được." Hạo Thiên Chân nhìn người đàn ông trung niên đi xa dần nói.

"Tôi thấy đáng sợ quá." Vương Bàn Tử đáp lời.

Chương 258

“Đi thôi, về nghỉ ngơi.” Bố Phương bật đèn pin, ba người trở về căn nhà nghỉ ngơi.

Một đêm bình an.

Ngày thứ hai.

Người đàn ông trung niên dẫn ba người Bố Phương đến thôn dân tộc thiểu số, gặp được Lưu lão gia tử.

“Ba người các cậu đến đây đào thổ sản à?” Lưu lão gia tử nhìn ba người hỏi.

“Sai rồi, ba chúng tôi vào núi khảo cổ.” Bố Phương đáp.

“Người như các cậu tôi gặp nhiều rồi, đều là đến để đào thổ sản.” Lưu lão gia tử cười nói.

“Lão gia tử, ba chúng tôi đến đây, để hỏi thăm về ngôi mộ cổ đó.” Bố Phương nói.

“Nơi đó rất tà môn, tuy tôi chưa đến đó, nhưng vị trí cụ thể thì tôi biết.” “Tôi khuyên ba người các cậu, tốt nhất đừng đến nơi đó.” “Ở lại trong thôn, là an toàn nhất.” Lưu lão gia tử nói.

“Lão gia tử, không cần lo lắng cho sự an nguy của chúng tôi, nếu ba chúng tôi mà sợ, thì đã không làm nhà khảo cổ học.” Bố Phương nói.

“Ba người còn trẻ như vậy, tôi không thể để các cậu đến nơi đó nộp mạng.” Lưu lão gia tử nói.

“Lão đầu này xem ra không chịu nói rồi.” Vương Bàn Tử khẽ nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

Bố Phương từ trong túi quần lấy ra năm tờ một trăm, đặt lên bàn trước mặt Lưu lão gia tử, "Chừng này tiền đủ chưa?" "Đủ rồi, đủ rồi." Lưu lão gia vội vàng nhận tiền, mặt cười toe toét.

"Vị trí ngôi mộ cổ ở trong khe núi." "Ba người cứ đi theo con đường núi này, vòng qua mấy ngọn núi lớn là sẽ đến nơi tà môn đó." Lưu lão gia tử chỉ vào một con đường núi nói.

"Chúng tôi biết rồi." Bố Phương gật đầu.

"Lưu lão gia tử, chúng tôi hỏi thêm một chuyện, vị đại ca hôm nay dẫn chúng tôi đến, nhà anh ấy đã xảy ra chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân nói.

"Thật không dám giấu, con trai anh ta nhặt được một cành cây thanh đồng, sau đó phát điên, không chỉ có một nhà anh ta, phàm là ai nhặt được cành cây thanh đồng mà không kịp vứt đi thật xa, thì hoặc là phát điên hoặc là giết người." Lưu lão gia tử nói.

"Vậy tại sao vị đại ca kia không vứt cành cây thanh đồng đi, mà lại nắm chặt trong tay?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Đó là vì, chỉ cần lấy cành cây thanh đồng đi, con trai anh ta sẽ phát bệnh, cho nên mới giữ lại cành cây thanh đồng đó." Lưu lão gia tử trả lời.

"Ra là vậy." Hạo Thiên Chân đã hiểu.

Trước khi rời đi, ba người Bố Phương nghe Lưu lão gia tử kể về chuyện ngôi mộ cổ Tần Lĩnh Thần Thụ.

Sau khi cáo từ rời đi.

Ba người tiến lên theo lộ trình mà Lưu lão gia tử đã chỉ.

Hai giờ sau.

Ba người trèo non lội suối, đến dưới một vách núi, trên núi có một

thác nước chảy xuống, ba người đặt ba lô xuống, nghỉ ngơi.

“Tôi cho rằng chuyện Bắc Ngụy và Bất Ngôn Kỵ của Lý lão bản, có liên quan đến Hà Mộc Tập.” Hạo Thiên Chân nói.

Cậu ta vừa dứt lời, một con khỉ lặng lẽ trèo xuống từ một cây lớn.

“Hà Mộc Tập?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Hà Mộc Tập là một tấm bản đồ mộ cổ, bên trong có vị trí của hai mươi bốn ngôi mộ cổ.” Hạo Thiên Chân trả lời.

“Ngôi mộ cổ mà chúng ta sắp đến, chính là ngôi mộ cuối cùng trong Hà Mộc Tập, hai mươi ba ngôi mộ phía trước đã bị Bất Ngôn Kỵ trộm rồi.” Bố Phương cũng lên tiếng.

“Cậu nói có lý.” Hạo Thiên Chân tin lời Bố Phương.

Cậu cho rằng đội quân trộm mộ Bất Ngôn Kỵ đã bị chôn vùi trong ngôi mộ cổ Tần Lĩnh Thần Thụ này.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện khỉ hoang, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Bố Phương nghe thấy lời của hệ thống, quay đầu nhìn lại, phát hiện một con khỉ đang cẩn thận đi đến phía trên ba lô của Hạo Thiên Chân, đưa một tay ra, định trộm ba lô của cậu.

Con khỉ nhỏ không ngờ rằng, có một con người đột nhiên quay đầu lại nhìn nó một cái, khiến nó giật mình.

Bố Phương không nói gì, lao về phía con khỉ, một tay bắt lấy nó.

“Đinh!” “Có nâng cấp huyết mạch của khỉ con không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thành công!” “Huyết mạch của khỉ con được nâng cấp thành Hầu Vương Thần Huyết!” “Thiên phú, Tam Thập Lục Biến!” Bố Phương buông tay ra, thấy con khỉ đó bị một luồng kim quang bao phủ, khi kim quang tan đi, lông của con khỉ nhỏ đã biến thành màu vàng.

Một con khỉ vàng sống sờ sờ.

Chương 259

"Chủ nhân." Khỉ vàng gãi gãi má, cười với Bố Phương.

Khỉ mà cũng biết nói, còn gọi Bố Phương là chủ nhân.

"Tôi không nghe nhầm chứ?" Vương Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc.

"Tôi cũng nghe thấy." "Không nhầm được." Hạo Thiên Chân đáp lời.

"Thật là không thể tin được." "Khỉ biết nói tiếng người, còn nhận người làm chủ, nói ra ngoài sợ rằng không ai tin." Vương Bàn Tử cảm thán.

"Chúng ta tiếp tục lên đường thôi." Bố Phương cúi người nhặt hai cái ba lô, ném cho hai người.

Hai người nhận lấy ba lô, đều gật đầu.

Bố Phương đi phía trước, dẫn hai người đi một lúc, đến một nơi kỳ lạ.

Trên mặt đất của nơi này có những cái vại đá, đầu người được cắm trên vại.

Bố Phương biết, những cái vại đầu người này, là do người xưa đánh trận để đếm xem đã giết bao nhiêu địch nhân mà tính chiến công, một vại đá cắm một đầu người, vì bị dùng làm chiến phu sống để tuẫn táng.

"Chúng ta đến nơi rồi." Bố Phương nói.

"Cuối cùng cũng đến." Hai người nghe vậy, đồng thanh nói.

Mười phút sau.

Bố Phương dẫn Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử vào một sơn

động tối đen.

Bên trong động âm u đáng sợ, có một con sông nước ngọt, khắp nơi rải rác những vại đá quân công.

"Chúng ta đang đứng ở đây, là cuối con đường, muốn đi tiếp, chỉ có thể lội nước vào." Bố Phương nói xong, nhảy xuống sông, cảm thấy nước lạnh buốt.

"Nước lạnh quá." Bàn Tử thân thể run lên vì lạnh.

"Bàn Tử, cậu chịu được không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Được." Vương Bàn Tử gật đầu.

"Mọi người theo sát tôi." Bố Phương nhắc nhở một câu, bơi vào trong.

Hắn biết, trong nước có một loại cá hung dữ, gọi là Triết La Khuê, trong nguyên tác xuất hiện hai con.

Bố Phương đoán, trong nước không chỉ có hai con Triết La Khuê.

Ba người bơi vào sâu, nổi trên mặt nước nghỉ ngơi một lát, ánh mắt nhìn xung quanh, phát hiện hai bên thủy đạo đều là những vại đá chưa hoàn công.

"Bên trong có mộ cổ không?" "Không thấy mộ đạo đâu cả!" Vương Bàn Tử nói.

"Bàn Tử đừng vội, đây chỉ là vòng ngoài của mộ cổ, bảo bối ở sâu bên trong." Bố Phương nói.

"Tôi hiểu rồi." Bàn Tử gật đầu.

Lúc này, dưới nước đột nhiên xuất hiện một con quái vật tựa cá mà không phải cá.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Triết La Khuê!" "Có thể nâng cấp

huyết mạch của đối phương!" Bên tai vang lên giọng nói của hệ thống, Bố Phương biết, Triết La Khuê đã xuất hiện.

Trong nguyên tác, Triết La Khuê vừa xuất hiện, đã trực tiếp cắn lấy, kéo cậu ta đi xa.

Bố Phương biết tình tiết, nên ngay khi giọng nói của hệ thống vang lên, hắn đã lặn xuống nước, bơi về phía Vương Bàn Tử.

Dưới nước, Bố Phương mở mắt ra, phát hiện một con Triết La Khuê lớn như cá sấu, miệng đầy răng nhọn, mặt mày hung dữ, đang bơi về phía Vương Bàn Tử.

Triết La Khuê thấy Bố Phương, liền há cái miệng lớn như chậu máu ra.

Bố Phương không kịp rút đao, hai tay nắm lấy miệng của Triết La Khuê, một trên một dưới, khiến nó không thể ngậm chặt lại được.

Triết La Khuê có chút phẫn nộ, đuôi vẫy mạnh, kéo Bố Phương về phía trước.

"Đinh!" "Có nâng cấp huyết mạch của Triết La Khuê không?" "Nâng cấp!" "Nâng cấp thất bại, Triết La Khuê không muốn nâng cấp huyết mạch, và còn ném cho ngươi một ánh mắt khinh bỉ!" "Rầm!" Bố Phương bị Triết La Khuê kéo đi, lưng đập vào vách đá.

Thở hắt ra một hơi, Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, điên cuồng đâm vào Triết La Khuê.

Triết La Khuê cảm thấy đau đớn, định quay đầu bỏ chạy, kết quả bị Bố Phương cầm đao đâm chết.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Triết La Khuê, điểm nâng cấp huyết mạch +35 vạn!" "Phù." Bố Phương thở phào nhẹ nhõm, kéo thi thể Triết La Khuê lên bờ.

Chương 260

Hắn biết, trong bụng Triết La Khuê, có một người, đó chính là Vương lão bản.

Bọn người Thái thúc đã vào ngôi mộ cổ này trước họ.

"Bố Phương, cậu khỏe thật đấy." "Nếu không có cậu, tôi và Thiên Chân sợ rằng đã bị con cá lớn này ăn thịt rồi." Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hoàn hồn, bơi lên bờ, người trước nói.

"Hai người các cậu cũng có thể giết chết Triết La Khuê." Bố Phương nói.

Trong nguyên tác, hai người họ để thoát khỏi sự tấn công của Triết La Khuê, đã quay trở lại theo đường cũ, nhưng không ngờ, cánh cửa đá mà họ đi vào đang từ từ hạ xuống, Hạo Thiên Chân dốc sức đẩy Vương Bàn Tử ra khỏi cửa đá, nhưng lại bị nhốt trong sơn động, sau đó liền cầm một con dao găm sắc bén đại chiến với Triết La Khuê.

Kết quả Triết La Khuê bị Hạo Thiên Chân đâm chết, người sau cũng chìm xuống nước, trong lúc chưa mất đi ý thức, đã thấy Trương Thất Linh (Lão Dương) bơi về phía mình.

"Xoẹt!" Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao rạch bụng Triết La Khuê.

Chỉ thấy một cái đầu người đầy máu lăn ra.

"Là người." Vương Bàn Tử kinh ngạc đến nỗi không nói được lời tiếp theo.

"Nếu tôi nhớ không lầm, người này là Vương lão bản." Hạo Thiên Chân nhìn khuôn mặt mơ hồ của cái đầu người nói.

"Đúng, là Vương lão bản, Vương Kỳ!" Bố Phương đứng dậy, ánh

mắt nhìn về phía con đường lúc đến.

Nếu không có gì bất ngờ, Lão Dương cũng nên xuất hiện.

Trong nguyên tác, Lão Dương theo sau Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đi vào.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Bố Phương.

Mấy phút sau.

Một người đàn ông đầu tóc bù xù bơi đến.

"Người này là ai?" "Trộm mộ sao?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

"Cậu nói không sai, người này là trộm mộ." Bố Phương đáp.

Lão Dương này cũng đã chết, chết ở đây ba năm trước, được Tần Lĩnh Thần Thụ vật chất hóa ra.

"Thiên Chân, sao cậu lại ở đây?" Lão Dương bơi lên bờ, nhìn Hạo Thiên Chân giả vờ kinh ngạc nói.

"Ra là Lão Dương, tôi còn tưởng là ai." Hạo Thiên Chân nhìn kỹ, phát hiện đó là bạn chơi thuở nhỏ.

"Con cá lớn này là do ba người các cậu giết à?" Lão Dương chỉ vào Triết La Khuê, nhìn Hạo Thiên Chân hỏi.

"Là Bố Phương giết." Hạo Thiên Chân chỉ vào Bố Phương nói.

"Lợi hại thật." Lão Dương tỏ ra sùng bái Bố Phương.

"Phải rồi Lão Dương, ban đầu cậu rõ ràng đã cùng Lão Mã rời đi, sao lại ở đây?" "Cậu làm vậy, mẹ cậu sẽ rất lo lắng." Hạo Thiên Chân nói.

Lão Dương nghe vậy, cúi đầu, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

"Cậu cạo râu đi." Hạo Thiên Chân nhíu mày, đưa cho anh ta một con dao găm sắc bén.

“Được.” Lão Dương nhận lấy dao găm, ngồi xổm xuống, cạo râu.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân thấy trên tai Lão Dương có treo một cái chuông đồng, lập tức biến sắc.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân thấy trên tai Lão Dương có treo một cái chuông, lập tức biến sắc.

“Thiên Chân, sao vậy?” Vương Bàn Tử vô tình phát hiện sắc mặt Hạo Thiên Chân không ổn, lên tiếng hỏi.

“Nhìn cái chuông kia.” Hạo Thiên Chân chỉ vào cái chuông Lão Dương treo trên tai nói.

“Chuông lục giác.” Vương Bàn Tử liếc mắt đã nhận ra, nhưng cũng không biến sắc.

Bố Phương cũng liếc nhìn một cái, biết rằng cái chuông này sắp kêu, có thể nhiễu loạn tâm trí, mê hoặc lòng người.

“Lão Dương, tôi hỏi cậu, cái chuông treo trên tai cậu, có từng kêu chưa?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Chưa từng kêu.” Lão Dương nói thật.

“Vậy thì tốt.” Nghe lời này, Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu thích cái chuông này không?” “Nếu thích, tôi tặng cho cậu.” Lão Dương nói, định tháo chuông lục giác xuống tặng cho Hạo Thiên Chân.

Chương 261

Kết quả bị Hạo Thiên Chân ngăn lại, "Tôi không cần chuông." Lão Dương gật đầu, tiếp tục cạo râu.

"Bố Phương, có muốn nướng con cá này ăn không?" Vương Bàn Tử chỉ tay vào Triết La Khuê, nhìn Bố Phương hỏi.

"Tôi không ăn." Bố Phương nói.

Nhìn con cá mặt mày hung dữ, hắn mất hết khẩu vị.

"Bàn Tử, cậu muốn ăn thì cứ nướng, chúng tôi đợi." Hạo Thiên Chân nói.

"Thôi bỏ đi." "Mọi người không ăn, tôi cũng không ăn." Vương Bàn Tử cười nói.

"Tiếp theo, chúng ta đi đâu?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Chúng ta xuống nước, đi dọc theo dòng sông, có thể tìm thấy lối vào mộ cổ." Bố Phương chỉ vào một dòng sông chảy vào sâu trong nói.

"Vậy làm theo lời cậu." Hạo Thiên Chân mỉm cười, bước xuống sông.

Bố Phương và Vương Bàn Tử hai người theo sát phía sau.

Lão Dương do dự một lúc, cũng theo sau ba người.

Bên ngoài.

A Ninh dẫn theo Quắc Quắc và hai tên thuộc hạ men theo dấu chân của ba người Bố Phương đến chân một ngọn núi.

Quắc Quắc ngồi xổm xuống, chỉ vào dấu chân trên mặt đất nói: "Cô Ninh, tôi phát hiện trên đất có bốn dấu chân, ngoài Bố Phương,

Thiên Chân, Bàn Tử ba người, còn có một người nữa.” “Kệ nó là người hay quỷ, chúng ta tiếp tục tiến lên.” A Ninh không thèm để ý, men theo dấu chân tiến lên.

Rất nhanh, cô ta dẫn ba người vào một cái động âm u đáng sợ.

“Cô Ninh, nơi này đã là cuối đường, chúng ta muốn tiến lên, chỉ có thể lội nước.” “Xin hỏi, cô có biết bơi không?” Quắc Quắc hỏi.

“Tôi sáu tuổi đã biết bơi.” A Ninh đáp một tiếng, nhảy xuống nước.

Sáu tuổi đã biết bơi?

Nghe lời này, Quắc Quắc mặt đầy kinh ngạc, đối với A Ninh bội phục sát đất.

Khi bốn người bơi vào sâu bên trong.

Đột nhiên cảm thấy dưới nước có động tĩnh, sợ hãi hoảng hốt.

“Cô Ninh, mau chạy!” Một người đàn ông bị Triết La Khuê cắn kéo xuống nước, vùng vẫy nổi lên, hét về phía A Ninh.

A Ninh liếc nhìn một cái, sắc mặt căng thẳng vội vàng cùng Quắc Quắc bơi lên bờ.

Khi lên bờ, phát hiện, hai tên thuộc hạ đều đã biến mất, có lẽ đã bị con cá quái trong nước ăn thịt rồi.

Cô ta tức giận giật lấy khẩu súng tiểu liên trong tay Quắc Quắc, điên cuồng xả súng xuống nước.

Khi bắn hết đạn, không lâu sau, thấy từ dưới nước nổi lên một mảng máu, và một tên thuộc hạ, sợ đến kinh hồn bạt vía.

“Cô Ninh, nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi sâu vào trong đi.” “Nếu quay về, phải lội nước trở lại, như vậy sẽ bị cá quái ăn thịt.” Quắc Quắc nói.

“Tiếp tục tiến lên.” A Ninh thở đều, dẫn Quắc Quắc đi sâu vào mộ cổ.

“Phía trên có một lối đi.” “Chúng ta lên đó đi.” Bố Phương đi dọc theo dòng sông mười mấy phút, phát hiện một lối đi, liền đi lên.

Khi bốn người đi vào lối đi, phát hiện có hai cái động, thông đến những nơi khác nhau.

“Đi bên trái, hay đi bên phải?” Vương Bàn Tử hỏi.

Bố Phương nghe vậy, biết rằng đi bên trái, là đi theo con đường của Vương Bàn Tử trong nguyên tác, sẽ đi qua một bức phù điêu mặt người, một con côn trùng kỳ lạ sẽ chui ra từ mắt phù điêu, người thường nếu bị cắn, vết thương sẽ xuất hiện những đốm trắng dày đặc, lâu ngày sẽ ngứa.

Đi bên phải, là đi theo con đường của Hạo Thiên Chân và Lão Dương trong nguyên tác, trên đường đi tuy có vẻ nguy cơ tứ phía, nhưng đều hữu kinh vô hiểm, khi vào mộ thất sẽ gặp phải mấy người Thái thúc đang trốn trong quan tài.

“Tôi thấy đi bên trái thì tốt hơn.” Lão Dương nói.

“Tôi thấy đi bên phải tốt hơn.” Hạo Thiên Chân cười nói.

“Hay là chúng ta tung đồng xu quyết định đi.” Lão Dương lấy ra một đồng xu.

“…” Bố Phương liếc nhìn Lão Dương nói.

Hắn biết, Lão Dương này tuy được Tần Lĩnh Thần Thụ vật chất hóa ra, nhưng có ý thức, có ký ức, bản tính không xấu.

Chương 262

Lão Dương: "…" "Nghe tôi, đi bên phải." Hạo Thiên Chân liếc nhìn ba người, rồi đi vào.

Ba người Bố Phương đi theo sau.

Trên đường đi, bốn người thấy những vại đá dọc đường ngày càng nhiều, Hạo Thiên Chân cho rằng vô cùng quái dị.

"Phía trước có bất thường." Lúc này, Lão Dương đột nhiên lên tiếng, một mình chạy về phía trước.

"Tai Lão Dương bị ảo thính rồi sao." "Bàn gia tôi còn không nghe thấy gì cả." Vương Bàn Tử nói.

"Tôi cũng không nghe thấy, tai Lão Dương chắc là bị ảo thính rồi." Hạo Thiên Chân nói.

Bố Phương biết, bên tai Lão Dương không ngừng có một giọng nói vang vọng, cho rằng phía trước có bất thường, mới xuất hiện cảnh tượng vừa rồi.

"Lão Dương, anh ở đâu?" Ba người đi đến cuối lối đi, phát hiện phía trước không có đường.

"Thiên Chân, tôi ở bên trong." Lão Dương nói.

"Bên trong đâu?

Nói rõ ra." Hạo Thiên Chân nói.

Chờ đợi Hạo Thiên Chân là sự im lặng của Lão Dương.

Hạo Thiên Chân: "…" "Tôi biết Lão Dương đang ở đâu." Bố Phương nói, tay phải đẩy ra một cánh cửa đá ẩn.

Cửa đá và vách đá liền làm một, nếu không quan sát kỹ, sẽ không

bị người ta phát hiện.

"Cửa đá này ẩn kỹ thật, Hỏa Nhãn Kim Tinh của Bàn gia tôi cũng không nhìn ra." Vương Bàn Tử cười cười, theo sau hai người đi vào.

Sau khi đi vào, phát hiện bên trong là một mộ đạo, cũng thấy được Lão Dương.

Hạo Thiên Chân nhớ lại thông tin có được từ Lưu lão gia tử, cho rằng Lão Dương chắc chắn có điều giấu giếm.

"Lão Dương, tôi hỏi anh, rốt cuộc anh có mục đích gì." Hạo Thiên Chân tay phải đấm vào ngực Lão Dương nói.

Lão Dương lùi lại mấy bước, cúi đầu, vẻ mặt khó xử, "Thiên Chân, tôi không có mục đích gì cả." "Nói thật đi, không thì Bàn gia tôi ra tay đánh cho cậu tè ra quần bây giờ." Vương Bàn Tử xắn một bên tay áo lên nói.

"Tôi nói." Lão Dương thẳng thắn nói: "Ban đầu khi tôi cùng Lão Mã đến đây, gặp phải sạt lở, khi tôi tỉnh lại, chỉ còn lại một mình tôi, sau khi tôi thoát khỏi mộ cổ, mới biết tin Lão Mã ngồi tù, nhưng từ khi tôi ra khỏi mộ cổ, luôn có một giọng nói vang vọng bên tai tôi, thúc giục tôi trở về mộ cổ." "Cũng chính vì vậy, tôi mới theo sau ba người các cậu quay lại động huyệt." "Ra là vậy." Hạo Thiên Chân đã hiểu.

Bố Phương biết, mục đích thực sự của Lão Dương, là để hồi sinh mẹ mình.

Ba người không dừng lại, tiến về phía sâu trong mộ đạo.

Rất nhanh, họ vào một mộ thất.

Trong mộ thất có một cỗ quan tài đá chưa hoàn công.

Nhìn cỗ quan tài đá này, Bố Phương biết, mấy người Thái thúc đang trốn trong quan tài.

“Một mộ thất trống không.” Hạo Thiên Chân nhìn quanh mộ thất một vòng, lên tiếng.

Mộ thất trống không?

Vương Bàn Tử nghe vậy, lòng nguội lạnh một nửa.

“Trong quan tài hình như có thứ gì đó.” Lão Dương đi vòng quanh quan tài quan sát một vòng, nghe thấy bên trong có tiếng hít thở.

“Không lẽ là Tống tử chứ.” Vương Bàn Tử theo phản xạ lấy ra một cái móng lừa đen.

“Thiên Chân, lùi lại.” Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, nhìn Hạo Thiên Chân đang tò mò đi về phía quan tài đá nói.

“Được thôi.” Hạo Thiên Chân thấy Bố Phương rút đao, ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, vội vàng lùi lại.

“Người trốn trong quan tài, mau ra đây.” “Còn không ra, ta ném lựu đạn vào quan tài đấy.” Bố Phương lên tiếng.

“Rầm!” Mấy người Thái thúc nghe thấy lời Bố Phương, đều sợ chết khiếp, vội vàng nâng nắp quan tài lên, ném xuống đất.

“Khốn kiếp!” “Lại dám dọa chúng ta!” Mấy người Thái thúc thấy Bố Phương không có lựu đạn, đều tức giận.

“Thật trùng hợp.” “Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Bố Phương cười nói.

“Không trùng hợp, đúng là oan gia ngõ hẹp.” Thái thúc nói.

“Tay của ông, trúng thi độc rồi.” Hạo Thiên Chân thấy tay trái của Thái thúc không giống tay người, mà giống cánh tay của Tống tử, kinh ngạc nói.

Chương 263

“Chàng trai trẻ mắt tinh thật, lão phu ta đúng là trúng thi độc.” Thái thúc nói.

“Trốn trong quan tài làm gì?” Vương Bàn Tử lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là đợi mấy người các cậu.” Thái thúc nói xong, tay phải nắm lấy khẩu súng ở hông, giơ lên chĩa vào Bố Phương, “Giơ tay lên.” “Tôi cược trong súng của ông không có đạn.” Bố Phương nói.

“Nếu không có đạn, tôi thua ông một đồng.” Thái thúc bóp cò, không có viên đạn nào bắn ra.

Đúng vậy, khi vào đây, họ gặp một con cá quái, đạn đều dùng để bắn con cá quái đó rồi.

“Ông thua tôi một đồng.” Bố Phương đưa ra bàn tay phải hữu nghị.

“Tôi nguyện cược nguyện thua, thua cậu một đồng.” Thái thúc từ trong túi móc ra một đồng xu một tệ, ném cho Bố Phương.

“Mấy vị, chúng ta hợp tác đi.” Lương sư gia cười nói.

“Hợp tác thì không cần.” Bố Phương nói xong, tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao, chỉ vào Thái thúc, lạnh lùng nói: “Ông chết chắc rồi.” “Tiểu huynh đệ, ta và ngươi không oán không thù, tại sao lại muốn giết ta?” Thái thúc mặt đầy kinh hãi hỏi.

“Đó là vì vừa rồi, ông đã làm sai một việc, đó là dùng súng chĩa vào ta.” Bố Phương nói xong, đi về phía Thái thúc.

“Tôi cầu xin cậu đừng giết tôi.” Thái thúc sợ hãi liên tục lùi lại.

“Chết dưới đao của ta, có lẽ là ý trời!” Bố Phương hai tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém về phía Thái thúc.

“Xoẹt!” Thái thúc là một lão già, sức trói gà không chặt, bị Bố Phương một đao chém bay đầu.

“Tiểu huynh đệ, đừng giết tôi, tôi không phải người xấu.” Lương sư gia thấy ánh mắt Bố Phương quét qua, vội vàng nói.

“Ba người các ông thành thật một chút cho tôi.” Bố Phương thu đao vào vỏ, nói với Lương sư gia, Lý lão bản, và một tên thuộc hạ của Thái thúc.

“Vâng, vâng.” Ba người vội vàng gật đầu.

“Tôi tên Lương sư gia, xin hỏi quý danh của ngài?” Lương sư gia nhìn Bố Phương hỏi.

“Bố Phương.” Bố Phương không tự giới thiệu nhiều, đơn giản nói.

Hắn biết, Lương sư gia và Tề Thiết Chủy giống nhau, đều là hạng người nhát gan như chuột.

“Ra là Bố gia.” Lương sư gia cười nói, “Bố gia, có lẽ ngài không biết, bên dưới giường quan của cỗ quan tài đá này, có một lối vào ẩn.” “Ông nghĩ tôi không biết sao?” “Thực ra tôi đã biết từ lâu rồi.” Bố Phương nói.

“Ra là Bố gia đã biết, lão hủ tôi lắm lời rồi.” Lương sư gia cười nói.

“Bàn Tử, lấy tấm đá chặn lối vào trong quan tài ra.” Bố Phương hạ lệnh.

“Loại việc nặng nhọc này, giao cho Lý lão bản đi.” Vương Bàn Tử ánh mắt nhìn về phía Lý lão bản cười nói.

Lý Tỳ Bà: "…" "Lý lão bản, nhanh lên." Lương sư gia thúc giục.

"Ai." Lý Tỳ Bà thở dài một hơi, đứng ở một đầu quan tài đá, hai tay nắm lấy tấm đá, dùng hết sức bình sinh mới nâng lên được, đặt ở một bên.

"Phù." "Tấm đá nặng quá." Lý Tỳ Bà mệt đến thở không ra hơi.

Lối vào dẫn xuống lòng đất xuất hiện, một mùi hôi thối khó ngửi lập tức xộc ra.

Bố Phương theo phản xạ giơ tay phải lên, bịt mũi.

"Hôi quá!" "Oẹ!" Lương sư gia nôn khan.

"Lương sư gia, ông không sao chứ?" Hạo Thiên Chân lòng dạ lương thiện đi đến trước mặt ông ta, lên tiếng hỏi.

"Không sao, chết không được." Lương sư gia nói.

"Không sao là tốt rồi, nếu thật sự có chuyện, chết rồi, thì đó chính là chết nơi đất khách quê người." Hạo Thiên Chân cười nói.

Lương sư gia: "…" "Đi." Bố Phương nói một chữ, nhảy vào mật đạo trong quan tài.

Những người còn lại, lần lượt nhảy vào mật đạo.

Sau khi Bố Phương nhảy xuống, phát hiện một lối đi, cũng không nghĩ nhiều, vừa cầm đèn pin tiến lên, vừa quan sát.

Đi không được bao lâu.

Tiếng nước chảy rất lớn truyền đến.

"Mọi người có lẽ đều đoán sai rồi, phát ra tiếng nước lớn như vậy, hẳn là thác nước." Bố Phương quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác phía sau nói.

Chương 264

“Bố gia, ngài nói có lý.” Lương sư gia là một trí thức, cũng nghĩ giống Bố Phương.

Bố Phương dẫn một đoàn người men theo tiếng nước, đến một cửa động.

Bố Phương dẫn cả nhóm người đi theo tiếng nước, đến một cửa động.

Chỉ thấy phía trước có một màn nước.

“Bố gia, chúng ta có cần quay lại không?” Lương sư gia bước đến trước mặt Bố Phương, lên tiếng hỏi.

“Không cần quay lại.” “Chúng ta tiếp tục tiến lên.” Bố Phương nói.

“Tiếp tục tiến lên, sẽ không có nguy hiểm chứ?” Lương sư gia lo lắng hỏi.

“Không sao đâu.” Bố Phương nói xong, sải bước lao về phía màn nước, sau đó vào bên trong một sơn động trống trải, trước mắt xuất hiện một con sông ngầm nóng hổi.

Không lâu sau, nhóm người Hạo Thiên Chân cũng vào tới nơi.

“Nước hơi nóng.” Lý lão bản xuống sông, cảm thấy nhiệt độ nước hơi cao, vội vàng chạy lên bờ.

“Một con sông ngầm, bên dưới có mạch suối nước nóng.” Bố Phương lên tiếng.

“Nơi này lại có một con sông ngầm, thật không thể tin nổi.” Lương sư gia cảm thán.

“Bố gia, Vương lão bản nói với tôi, dưới nước có một sợi xích sắt to bằng cánh tay, chúng ta có thể men theo sợi xích đó mà đi qua.” Lý tỳ bà nói với Bố Phương.

Bố Phương nghe vậy, gật đầu, hắn biết dưới nước có những mạch nước phun gián đoạn.

Nếu bị cột nước nóng hất tung lên, chắc chắn sẽ đi báo danh với Diêm Vương.

“Bố gia, dẫn tôi qua sông với.” Lương sư gia cười nói.

“Cứ đi theo tôi là được.” Bố Phương nói xong, nhảy xuống nước.

Có Chí Tôn Long Huyết, khả năng chịu đựng của cơ thể vượt xa người thường, căn bản không sợ bị cột nước hất tung.

Nhóm người Hạo Thiên Chân bám sát sau lưng Bố Phương xuống sông, bơi về phía đối diện.

“A!” Đột nhiên, một tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên, mọi người quay đầu lại, thấy Lý tỳ bà đang bơi ở cuối đội hình bị một cột nước bắn thẳng lên trời hất tung.

Sau khi Lý lão bản rơi xuống nước, sống chết không rõ, nổi lềnh bềnh trên mặt nước, mặt úp xuống.

Xem ra đã chết rồi.

“Đáng sợ quá!” Trừ Bố Phương, những người khác đều sợ hãi.

“Bàn Tử, đi kéo xác Lý lão bản lại đây.” Hạo Thiên Chân nói với Bàn Tử.

“Được.” Vương Bàn Tử gật đầu, bơi về phía Lý lão bản.

Không lâu sau, Vương Bàn Tử kéo Lý lão bản lại.

Mọi người chỉ thấy mặt Lý lão bản đã phồng rộp cả lên, bị bỏng

chết.

“Nơi này không nên ở lâu, mọi người theo tôi bơi xuôi theo dòng sông.” Bố Phương thúc giục.

Mọi người bám sát sau lưng Bố Phương xuống nước.

“Cứu mạng a!” Lúc này, Lương sư gia vì tuổi đã cao, bị dòng nước cuốn đi.

Bố Phương thấy vậy, bơi về phía Lương sư gia.

“Ha ha ha, trời không tuyệt đường người!” “Lão hủ ta còn sống!” Lương sư gia bị dòng nước cuốn xuống một thác nước, nhưng đã nắm được một sợi xích sắt to bằng bắp đùi, mặt mày rạng rỡ.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, ông ta liếc nhìn xuống chân.

Bên dưới sâu không thấy đáy, ông ta sợ chết khiếp.

“Bố gia, cứu tôi với.” Lương sư gia nhìn Bố Phương từ trên nhảy xuống, bám vào xích sắt bò về phía mình, nói.

“Lương sư gia, buông tay ra, nhảy xuống không sao đâu.” Bố Phương nói.

“Thật sao?” Lương sư gia kinh ngạc.

“Thật!” Bố Phương khẳng định.

Chương 265

Lương sư gia nghe vậy, không tin lời Bố Phương.

Ông ta cho rằng rơi xuống sẽ tan xương nát thịt.

“Bố Phương, bây giờ tôi có nên bò theo xích sắt xuống không?” Hạo Thiên Chân cũng từ trên nhảy xuống, bám vào xích sắt, hỏi Bố Phương.

“Không cần bò xuống, nhảy xuống không chết đâu!” Bố Phương nói xong, buông tay ra, cơ thể rơi thẳng xuống.

Lương sư gia: “...” Hạo Thiên Chân: “...” “Bố Phương đúng là một tên điên.” Vương Bàn Tử nói.

“Nước nóng quá.” Hạo Thiên Chân cảm thấy nước từ thác đổ xuống có vài giọt bắn vào người, bất giác nói.

“A!” “Tôi sắp chết rồi!” Lương sư gia không chịu nổi nữa, tay buông xích sắt, cơ thể rơi thẳng xuống.

Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, và cả Lão Dương cũng lần lượt rơi theo.

Cùng lúc đó.

A Nịnh đang dẫn Quắc Quắc tìm kiếm trong mộ huyệt.

Quắc Quắc cảm thấy chuyến đi này đội của mình tổn thất thảm trọng, liền nói với A Nịnh: “Cô Nịnh, cô phải tăng thù lao cho tôi.” A Nịnh nghe vậy, bực bội quay đầu liếc nhìn một cái, sau đó tự mình đi về phía trước. .

Bố Phương tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một mộ huyệt tối đen dưới lòng đất.

“Bàn gia tôi phúc lớn mạng lớn, vậy mà không chết.” Vương Bàn Tử nằm bên cạnh Bố Phương, mở mắt ra, nhận thấy cơ thể không bị thương, liền cười không ngớt.

“Tôi rơi từ vách đá cao cả ngàn mét xuống mà không chết, nói ra chắc không ai tin.” Hạo Thiên Chân từ dưới đất bò dậy, nhìn mấy người nói.

“Mọi người đừng bận tâm mấy chuyện này nữa, đều là hiện tượng khoa học thôi.” Bố Phương nói.

“Lão Dương đâu?” Hạo Thiên Chân vừa dứt lời, giọng của Lão Dương vang lên: “Thiên Chân, cậu ở đâu?” Ba người đi theo tiếng gọi, thấy được Lão Dương.

Thấy Lão Dương không sao, Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm.

Bốn người tập hợp lại, không thấy Lương sư gia.

Bố Phương biết, Lương sư gia đã rơi xuống một nơi khác.

Bốn người đi vào một mộ đạo, thấy từng hàng bia mộ.

Bố Phương biết, đây là bia mộ của các binh sĩ thuộc quân đoàn tầm bảo Bất Ngôn Kỵ, những người này đều đã chết ở đây.

“Nơi chúng ta đang ở chính là ‘Địa Phủ’.” Lão Dương lên tiếng.

“Đúng vậy.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Ngôi mộ cổ này được gọi là ‘Âm Phủ Địa Phủ’, chúng ta hiện đang ở bên trong ngôi mộ cổ.” Bố Phương nói: “Quân đoàn tầm bảo Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy sau khi phát hiện ngôi mộ này đã để lại truyền thuyết về âm binh.” “Tôi cảm thấy nếu đi tiếp theo Âm Phủ Địa Phủ này, có thể sẽ tìm được lối ra.” Hạo Thiên Chân nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Vương Bàn Tử nói.

“Bây giờ muốn đi tiếp, chúng ta chỉ có thể lội nước.” “Tôi đề nghị

đốt một đống lửa, đốt cho thật lớn, như vậy chúng ta có thể nương theo ánh lửa mà bơi về phía trước, lỡ như không bơi qua được, có thể men theo ánh lửa bơi trở lại." Lão Dương lên tiếng.

"Đề nghị của cậu không tồi." Bố Phương nói.

"Cảm ơn Bố gia đã khen." Lão Dương cười nói.

Bốn người chia nhau đi nhặt củi, đốt một đống lửa lớn, rồi xuống nước, bơi về phía bờ đối diện.

"Thiên Chân, tôi lạnh quá, tôi sắp không chịu nổi rồi." Lão Dương nói.

"Cố lên Lão Dương, sắp tới rồi." Hạo Thiên Chân nói.

"Ừm." Lão Dương nghiến răng gật đầu.

Mười phút sau, bốn người bơi lên bờ, phát hiện trên đất có dấu chân, chứng tỏ nơi này có người.

"Dấu chân này là của ai?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Lương sư gia." Bố Phương khẳng định.

Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức hiểu ra.

Bốn người Bố Phương tìm kiếm lối ra, chẳng mấy chốc đã đến trước một thác nước.

Chương 266

“Thác nước này, lực xung kích không mạnh, có thể đi xuyên qua.” Hạo Thiên Chân đứng dưới thác nước mười mấy giây, sau đó bước ra nói với mấy người Bố Phương.

“Không cần đi xuyên qua đâu.” “Bên trong là một mê cung liên hoàn gồm ba thác nước, cơ quan ở dưới nước, tắt cơ quan là có thể phá giải trận pháp này.” Bố Phương nói.

“Thật hay giả vậy?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Chắc chắn một trăm phần trăm.” Bố Phương nói.

“Vậy cậu ở đây đợi tôi, tôi vào xem bên trong có phải là mê cung liên hoàn gồm ba thác nước không.” Hạo Thiên Chân nói.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu.

Hạo Thiên Chân sải bước xông vào trong thác nước, phát hiện phía trước lại xuất hiện một thác nước khác.

Nhưng nếu để ý kỹ, cậu ta phát hiện màu sắc của thác nước này khác với thác nước đầu tiên.

Hạo Thiên Chân nhảy xuống nước, bò lên bờ, lại đi xuyên qua thác nước, phát hiện mấy người Bố Phương đang đứng dưới thác nước phía trước.

Thấy cảnh này, cậu ta lập tức tỉnh ngộ, biết rằng lời Bố Phương nói không sai chút nào, đây là một mê cung hình tròn do ba thác nước tạo thành.

“Thiên Chân, cậu lại quay về rồi à?” Vương Bàn Tử cười hỏi.

“Đi trong một vòng tròn, đương nhiên sẽ quay lại cùng một chỗ.”

Hạo Thiên Chân cười nói.

“Đây là một sự kiện linh dị!” Lão Dương nói.

Bố Phương nghe vậy, biết Lão Dương sắp ra tay rồi.

Chỉ thấy ông ta tỏ vẻ vô cùng sợ hãi, run rẩy lấy ra một bao thuốc lá từ trong túi, sau đó dùng bông gòn bịt mũi lại, rồi lấy ra ba điếu thuốc từ trong hộp.

Ngay lúc ông ta định châm thuốc, Bố Phương tung một cước đá vào người Lão Dương, đá văng ông ta ra xa hơn ba mét.

Lão Dương ngã sõng soài trên đất, đau đớn kêu la.

Ông ta hoàn toàn không biết mình đã đắc tội với Bố Phương.

“Bố Phương, tại sao cậu lại đá Lão Dương?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Có lẽ cậu không biết.” “Trong ba điếu thuốc Lão Dương lấy ra, có một điếu chứa mê hương, người ngửi phải sẽ bất tỉnh.” Bố Phương nói.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía ba điếu thuốc rơi trên đất, vội vàng đi tới, nhặt từng điếu lên, đặt dưới mũi ngửi.

“Đúng là mê hương.” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Mẹ kiếp, dám định gây mê bọn này.” “Bây giờ tao sẽ đấm cho mày són ra cả cứt.” Vương Bàn Tử mặt đầy tức giận đi về phía Lão Dương, đấm đá túi bụi.

“Bàn gia, tôi sai rồi, cầu xin cậu tha cho tôi.” Lão Dương mặt sưng vù, khóc lóc cầu xin.

“Bàn Tử, đánh tiếp đi, đánh cho hắn són ra cứt mới thôi.” Bố Phương nói.

“Được!” Vương Bàn Tử giơ nắm đấm phải lên, định giáng xuống

đầu Lão Dương, nhưng chưa kịp ra tay, bên tai chỉ nghe một tiếng "phụt".

Hắn biết, Lão Dương đã sợ đến mức són ra cả cứt rồi.

"Cút xuống sông đi." Vương Bàn Tử bịt mũi, chỉ tay ra sông, nói với Lão Dương.

"..." Lão Dương bò ra sông, giặt sạch quần trong nước.

"Lão Dương, tôi hỏi ông, tại sao ông lại muốn sát hại ba chúng tôi?" Hạo Thiên Chân nhìn Lão Dương nói.

"Tôi không muốn giết các cậu." Lão Dương thành thật nói: "Mẹ tôi chết rồi, để cứu sống mẹ tôi, tôi cần dùng Kỳ Lân Kiệt, cũng chính là máu của cậu, gây mê cậu, chỉ để lấy một chút máu từ người cậu thôi." "Mẹ ông chết rồi?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

"..." Lão Dương gật đầu.

Hạo Thiên Chân bình tĩnh lại, nói với ông ta: "Người chết không thể sống lại, đạo lý này ông cũng không hiểu sao?" "Tôi không hiểu." Lão Dương lắc đầu.

Hạo Thiên Chân: "..." "Bố Phương, cuối cùng tôi cũng tìm được các cậu rồi." Lúc này, Lương sư gia từ một thác nước đi ra, thấy mấy người Bố Phương, mặt mày rạng rỡ.

"Lương sư gia, ông không sao là tốt rồi." Hạo Thiên Chân thấy Lương sư gia bơi lại, cười nói.

"Mấy người có lẽ không biết, tôi đã đi trong này hơn hai mươi vòng rồi mà vẫn không tìm được lối ra." Lương sư gia nói.

"Lương sư gia, không cần lo sẽ bị kẹt ở đây đâu." Bố Phương lên tiếng: "Khu vực chúng ta đang ở là một cơ quan khổng lồ, nơi này cũng là điểm mấu chốt của cơ quan." "Nói như vậy, cơ quan ở ngay

đây à.” Vương Bàn Tử nói.

“Ở dưới nước.” Bố Phương chỉ xuống sông nói: “Thiên Chân, xuống nước tắt cơ quan đi.” “Được thôi.” Hạo Thiên Chân gật đầu, nở một nụ cười với mặt nước, sau đó nhảy xuống, lặn xuống, hai phút sau, cậu ta nổi lên, lau mặt một cái, nhìn Bố Phương nói: “Dưới đáy nước có một bánh răng cơ quan khổng lồ, đã bị tôi dùng dao găm phá hỏng rồi.” Cậu ta vừa dứt lời.

Chương 267

Thác nước rung chuyển, kéo theo cả mặt đất, mấy người Bố Phương cũng chao đảo.

Lương sư gia không đứng vững được, ngã lăn ra đất.

Ông ta cho rằng Hạo Thiên Chân phá hỏng cơ quan đã gây ra địa chấn.

Thác nước rung chuyển mấy phút, sau đó ngừng chảy, một cây "cầu" dẫn lên núi hiện ra.

"Mọi người theo tôi." Bố Phương không muốn nán lại đây, đi lên trước.

Mấy người Hạo Thiên Chân bám sát theo sau.

Mười phút sau.

Bố Phương dẫn mấy người đi qua cầu, thấy trên vách đá phía trước đặt từng chiếc quan tài một, trên nửa vách núi có hàng ngàn huyền quan.

Hắn biết, đây gọi là "huyền quan", một trong những hình thức mai táng của các dân tộc thiểu số ở miền nam Trung Quốc cổ đại.

Nó thuộc một loại hình của nhai táng (mai táng trên vách đá).

Người ta đục lỗ trên vách đá để đóng cọc gỗ, đặt quan tài lên trên, hoặc đặt một đầu quan tài vào hốc đá, đầu còn lại đặt lên cọc gỗ đóng trên vách đá, người ở dưới vách đá, hoặc từ xa nhìn lên, có thể thấy được quan tài.

Năm người Bố Phương, chân đạp lên những chiếc quan tài làm bằng gỗ, tiến vào khu vực nhai táng.

Sau khi nghỉ ngơi bên đống lửa, Hạo Thiên Chân nhìn Lương sư gia nói: "Trong đội chúng ta, Lý lão bản không phải bị một con cá lớn ăn thịt." "Sao cậu biết?" Lương sư gia kinh ngạc.

"Bố Phương dùng đao đâm chết con cá lớn đó, kéo lên bờ, mổ bụng ra, đầu lâu của Lý lão bản lăn ra, lúc đó tôi mới biết." Hạo Thiên Chân đáp.

Lương sư gia nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Bố Phương đang ngồi nướng lửa, cảm thấy đối phương chính là vua của những kẻ mạnh.

"Lương sư gia, ông có thể kể cho tôi nghe về Lý lão bản được không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Được chứ." Lương sư gia nói: "Lý lão bản và Vương lão bản hai người họ đến từ Quảng Đông, rất có tiếng tăm trong giới đồ cổ." "Tổ tiên của Lý lão bản truyền lại một quyển Hà Mộc Tập, là bút ký tầm bảo của quân đoàn Bất Ngôn Kỵ của hoàng gia Bắc Ngụy." "Tổ tiên của Vương lão bản là một đại triều phụng, từng thấy qua vô số kỳ trân dị bảo, và đã viết lại một cuốn bút ký về những kỳ trân dị bảo đó, trí nhớ của ông ta rất tốt, nhớ hết tất cả kỳ trân dị bảo trong bút ký." Lương sư gia kể đơn giản.

"Tôi hiểu rồi." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Cùng lúc đó, Trương Thất Linh một mình tiến vào ngôi mộ cổ này để tìm Hạo Thiên Chân, khi đi đến trước một vách đá cụt, anh ta phát hiện không còn đường đi.

Tiếp đó, anh ta nhảy lên vách đá tìm kiếm, nhưng bị lạc đường, quay trở lại vách đá cụt.

Anh ta liếc nhìn xuống chân mình, rồi nhảy xuống.

Sau khi xuống đất, anh ta đáp đất vững vàng, không hề dừng lại,

sải bước đi về phía trước.

Đi được một đoạn không xa, anh ta nghe thấy động tĩnh sau lưng, quay đầu lại, phát hiện là A Nịnh và Quắc Quắc.

“Thật không ngờ lại gặp anh ở đây, Trương Thất Linh, chúng ta hợp tác thì sao?

Minh khí thu được chia năm năm.” A Nịnh nói.

“Miễn hợp tác.” Trương Thất Linh từ chối.

“Vậy thôi, chúng ta đường ai nấy đi.” A Nịnh nói xong, quay người bỏ đi, kết quả bị Trương Thất Linh lên tiếng dọa cho đứng lại: “Muốn đi thì cứ đi, đừng giở trò sau lưng, không thì tôi giết cả hai người.” A Nịnh: “...” “Tưởng vác theo một thanh bảo đao là oai lắm à.” Quắc Quắc lẩm bẩm một câu, tay phải cầm súng lục giơ lên, họng súng chỉ vào đầu Trương Thất Linh.

Giây tiếp theo, Trương Thất Linh ra tay, một chiêu làm trật khớp tay phải của Quắc Quắc.

“Hít.” “Đau quá.” Quắc Quắc hít một hơi khí lạnh, tay phải buông thõng xuống, không nhấc lên được.

“Chúng tôi đi theo anh.” A Nịnh thấy vậy, vội vàng lên tiếng.

Trương Thất Linh liếc nhìn hai người, sau đó đi về phía trước.

Hai người bám sát theo sau.

“Chỉ có hai người thôi sao?” Trương Thất Linh không quay đầu lại hỏi.

“Không phải.” A Nịnh nói dối: “Chúng tôi chỉ là đội tiên phong, đại quân sắp tới rồi.” Trương Thất Linh nghe vậy, không tin lời A Nịnh.

Ba người phát hiện một con đường, đang chuẩn bị đi qua thì sau

lưng truyền đến một trận âm thanh, tiếng ngựa hí vang lên.

Ba người quay đầu lại.

Họ phát hiện một đám vệ binh cổ đại và những người cưỡi ngựa đi ngang qua mình, đi cuối cùng là một đại hán cao lớn, mặc một thân khôi giáp, mặt đeo mặt nạ.

Người này khi nhìn thấy Trương Thất Linh thì dừng lại, tiếp đó chém một đao xuống.

Chương 268

Trương Thất Linh không né tránh, anh ta biết đó là ảo ảnh.

Lưỡi đao hư ảo chém qua người Trương Thất Linh, không hề bị thương.

“Khiêm Chi, sao vậy?” Tiểu vương gia đi phía trước dừng lại, quay đầu nhìn Khiêm Chi hỏi.

Khiêm Chi nghe vậy, lắc đầu, cưỡi ngựa đi theo đội ngũ về phía trước.

“Cô Nịnh, những người này là ma quỷ sao?” Trương Thất Linh hỏi.

“Chỉ là hình ảnh ghi lại thôi, các nhà khoa học đã chứng thực là do vấn đề từ trường.” “Đội người ngựa vừa đi qua, trên người mặc trang phục thời Bắc Ngụy, do vấn đề từ trường, vừa hay ghi lại hình ảnh của họ, nên chúng ta mới có thể nhìn thấy.” A Nịnh giải thích.

“Tôi hiểu rồi.” Quắc Quắc gật đầu, lòng bớt lo.

Phía bên kia.

Trên khu nhai táng.

Mấy người Bố Phương nghỉ ngơi xong, men theo dây thừng, bò xuống một khu mộ địa dưới núi.

“Ma ơi!” Đột nhiên, Lương sư gia thấy ngọn đuốc trong tay mình tắt ngúm, kinh hãi hét lớn.

“Lương sư gia, ma ở đâu?” “Đừng dọa chết người khác chứ.” Vương Bàn Tử lên tiếng.

“Ngọn đuốc đột nhiên tắt, tôi cho là do ma thổi.” Lương sư gia

nói, dùng bật lửa châm lại ngọn đuốc, phát hiện nó không tắt nữa, liền thở phào một hơi.

"Không phải do gió thổi sao?" Bố Phương hỏi.

"Tôi..." Lương sư gia nghẹn lời.

Bố Phương dẫn mấy người tiếp tục tiến lên, phát hiện một ngã ba.

"Đi bên trái." Lão Dương nói.

"Đi bên phải." Lương sư gia nói.

"Đi bên nào cũng không đúng." Bố Phương nói: "Bên trong là một trận pháp mê cung, phải đi theo đường thẳng mới có thể ra ngoài." "Vậy cậu dẫn đường đi." Hạo Thiên Chân nói.

Bố Phương gật đầu, đi vào con đường còn lại.

Đi được một lúc, Lương sư gia phát hiện ngọn đuốc lại tắt, sợ hãi nói: "Trong tường hình như có thứ gì đó." "Đinh!" "Hệ thống phát hiện chuột lớn, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Thứ gì vậy?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Một con chuột cống lớn." Bố Phương khẳng định.

"Chuột cống thôi mà, có gì đáng sợ đâu." Vương Bàn Tử nói.

"Vút!

Vút!

Vút!" Cậu ta vừa dứt lời, một bóng đen loé lên qua lại trước mặt.

"Tốc độ nhanh vậy?" Hạo Thiên Chân thấy vậy, mặt đầy kinh ngạc, có chút căng thẳng.

Bố Phương phản ứng nhanh chóng, trực tiếp đuổi theo, lao tới, dùng một chiêu Thái Sơn áp đỉnh, đè chặt con chuột dưới thân.

"Đinh!" "Có nâng cấp huyết mạch của chuột lớn không?" "Nâng

cấp!" Bố Phương lập tức đáp lại.

"Nâng cấp thất bại!" "Chuột lớn từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ." Vương Bàn Tử sau đó cũng lao tới, đè lên người Bố Phương.

"Bàn Tử." Bố Phương cảm giác bị Bàn Tử đè lên, con chuột dưới thân bẹp dí, biết là đã chết rồi.

Vương Bàn Tử nghe vậy, vội vàng đứng dậy.

"Con chuột này to như vậy, chắc là ăn thịt người chết mà lớn, hoặc là một giống loài đột biến." Hạo Thiên Chân nhìn Bố Phương đứng dậy, thấy con chuột nằm trên đất trợn trắng mắt, nói.

"Con chuột này, tại sao lại chạy vào đây, không chạy đi chỗ khác?" Lương sư gia tò mò hỏi.

"Bởi vì, ổ của nó ở kia." Bố Phương chỉ vào một chiếc quan tài cách đó vài mét.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, rút ra một con dao găm sắc bén, cẩn thận tiến lại gần, phát hiện trong quan tài toàn là những con chuột cống đột biến, cảm thấy nguy hiểm, vội vàng quay lại bên cạnh Bố Phương, lên tiếng hỏi: "Bố Phương, đám chuột này có tấn công chúng ta không?" "Chắc là có." Bố Phương nói.

"Chuột mà cũng tấn công người à, chúng sợ chúng ta thì có." Lương sư gia cười nói.

Ông ta vừa dứt lời.

Chương 269

Từng con chuột một từ trong quan tài bò ra, tiến về phía mấy người.

Lương sư gia: "..." "Đám chuột cống này, không phải đến báo thù cho đồng bọn, mà là muốn ăn thịt chúng ta!" Vương Bàn Tử nói.

"Nhiều chuột như vậy, chúng ta có phải là đối thủ của chúng không?" Lão Dương căng thẳng hỏi.

"Soạt!" Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, rạch ngón tay mình, một chưởng vỗ xuống đất!

Ba mươi mấy con chuột cống lập tức quay đầu bỏ chạy.

"Bố Phương, máu của cậu, lại có thể dọa lui lũ chuột." Lương sư gia cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lão Dương thấy vậy, biết rằng máu của Bố Phương quý giá hơn máu của Hạo Thiên Chân nhiều.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không hề kinh ngạc, vì hai người biết máu của Bố Phương có thể dọa lui thi miết, thì cũng có thể dọa lui đám chuột này.

Bố Phương lấy băng gạc ra, băng bó ngón trỏ tay trái, tra đao vào vỏ, dẫn mấy người đi về phía trước.

Năm người đi một lúc lâu mà vẫn chưa ra được.

"Không được rồi." "Nghỉ một lát đã." Lương sư gia ngồi phịch xuống đất, mệt đến thở không ra hơi.

"Bố Phương, chúng ta phải đi bao lâu nữa mới ra được?" Hạo Thiên Chân hỏi.

“Sắp ra được rồi.” Bố Phương nói xong, lấy ra một lon Red Bull từ trong ba lô, bật nắp uống.

“Mọi người mau nhìn xuống đất.” Lương sư gia chỉ vào xương quai xanh trên đất, nói với mấy người.

“Lương sư gia, sao vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

Lương sư gia nhặt hai khúc xương trên đất lên, nói: “Đây là xương quai xanh của người, vết thương sắc nhọn trên xương chứng tỏ người này bị chém chết bằng một nhát dao, tôi đoán rằng những khúc xương trên đất này đều là của người chết trận.” “Nếu tôi đoán không sai, nơi này không phải là hố chôn người bồi táng, mà là một chiến trường cổ đại.” “Thi thể ở đây thuộc về hai nhóm người, một nhóm là người trông mộ của ngôi mộ cổ, một nhóm là quân đội Hán.” Hạo Thiên Chân chen vào, hỏi: “Lương sư gia, quân đội Hán, có phải là quân đoàn tầm bảo Bất Ngôn Kỵ không?” “Chính xác.” Lương sư gia gật đầu, sau đó khẳng định: “Người trông mộ đã thiết kế bẫy để dụ quân đội Bất Ngôn Kỵ vào đây, muốn lợi dụng mê cung phức tạp bên trong để tiêu diệt quân đoàn Bất Ngôn Kỵ, nhưng họ không ngờ rằng, thực lực của quân đoàn Bất Ngôn Kỵ lại mạnh mẽ đến vậy, vừa ra tay đã tiêu diệt hết người trông mộ, sau đó tướng quân Bất Ngôn Kỵ dùng tên lửa thiêu rụi nơi này, nhưng tôi không hiểu tại sao quân Bất Ngôn Kỵ không ra ngoài được.” Nghe những lời này.

Hạo Thiên Chân nhớ lại lời Bố Phương trước đó, chỉ cần đi theo đường thẳng là có thể ra khỏi đây.

“Lão Dương, đưa tôi súng bắn pháo sáng!” Hạo Thiên Chân nói.

“Đây.” Lão Dương vội vàng lấy súng bắn pháo sáng từ trong ba lô ra đưa cho Hạo Thiên Chân.

“Đừng bắn pháo sáng, nếu không ánh lửa của nó sẽ đốt cháy nơi này.” Bố Phương nói.

“Không sao đâu.” Hạo Thiên Chân mỉm cười, giơ súng lên, bắn một viên pháo sáng về phía trước.

“Vút” một tiếng, một viên pháo sáng rực lửa bay vút đi, lao về phía xa.

“Mọi người mau đuổi theo.” Hạo Thiên Chân nói xong, men theo hướng pháo sáng mà tiến lên.

Lão Dương, Bàn Tử và Lương sư gia vội vàng đuổi theo.

Bố Phương không chạy, mà tìm kiếm những chiếc quan tài có thể di chuyển được xung quanh, hắn biết, bốn người kia sẽ quay lại đường cũ.

Hạo Thiên Chân dẫn ba người chạy được một đoạn thì phát hiện phía trước có lửa cháy.

Không cần đoán cũng biết, pháo sáng đã rơi xuống đây, đốt cháy gỗ.

Cậu ta có chút hối hận vì đã không nghe lời Bố Phương.

“Theo tôi quay lại.” Hạo Thiên Chân nói với ba người một câu, rồi quay người chạy.

Bàn Tử, Lương sư gia và Lão Dương mặt đầy căng thẳng chạy theo sau Hạo Thiên Chân.

“Cọt kẹt kẹt.” Bố Phương ở một ngã tư, đẩy thử mấy cỗ quan tài, phát hiện có thể di chuyển được, liền dùng sức đẩy vào trong, rồi khom người chui vào.

Bốn người Hạo Thiên Chân vừa hay thấy cảnh này, vội chạy tới.

Sau khi vào trong, họ phát hiện mình đang ở trong một con hẻm bằng đồng.

“Bố Phương, bây giờ làm sao?” “Nếu chúng ta không ra khỏi đây

được sẽ bị lửa thiêu sống mất.” Lương sư gia nói.

“Không cần lo lắng.” Bố Phương nhìn quanh bốn phía, phát hiện một cỗ quan tài khác lạ, lùi lại vài bước, lao về phía trước, tung một cước đá vào quan tài.

Lập tức một lối ra hiện ra.

“Mọi người theo tôi.” Bố Phương bước vào cửa động.

Bốn người thấy vậy, vội vàng theo sau.

Chương 270

Vào trong cửa động, chỉ thấy bên trong là một lối đi thẳng tắp, ở cuối lối đi, có ánh sáng trắng.

"Tốt quá rồi." "Lối ra." Lương sư gia mặt mày rạng rỡ.

Bố Phương biết, ánh sáng trắng đó là do cây đồng tạo ra ảo ảnh.

"Ha ha ha, tôi không muốn ở lại đây nữa, lão hủ tôi muốn ra ngoài." Lương sư gia cười ha hả chạy về phía lối ra, nhưng không ngờ, khi chuẩn bị tiếp cận lối ra, phiến đá dưới chân mở ra, ông ta rơi thẳng xuống.

"Đáng sợ quá!" Hạo Thiên Chân thấy vậy, vội vàng dừng lại.

"Đừng sợ, tiếp tục đi về phía trước." Bố Phương nói.

Hắn biết Lương sư gia rơi xuống không chết, mà đến chỗ Tần Lĩnh thần thụ, cây đồng.

"Một cái hố thẳng đứng, bên dưới tối om." Bốn người đến nơi Lương sư gia rơi xuống, Vương Bàn Tử nói.

Bố Phương nghe vậy, tay phải nắm lấy Hạo Thiên Chân, tay trái nắm lấy Vương Bàn Tử, dẫn hai người nhảy xuống.

Vương Bàn Tử: "..." Hạo Thiên Chân: "..." Lão Dương do dự một lúc, nghiến chặt răng, cũng nhảy xuống.

"Bịch!" Ba phút sau.

Bố Phương đáp đất vững vàng.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử hai người sợ đến hồn vía lên mây.

Hai người tưởng rằng rơi xuống sẽ tan xương nát thịt, không ngờ

lại bình an vô sự.

"Bịch!" "Đau quá!" Lão Dương sau đó rơi xuống, ngã thẳng xuống đất, đau đớn kêu la.

"Lão Dương, cậu không sao chứ?" Hạo Thiên Chân đi tới, lo lắng hỏi.

"Suýt chết." Lão Dương nói.

"Không chết là tốt rồi." Hạo Thiên Chân đỡ ông ta dậy, bật đèn pin đi tìm Lương sư gia, phát hiện ông ta nằm trên đất hôn mê bất tỉnh.

"Lão hủ ta còn sống." Lương sư gia mở mắt ra cười nói.

"Lương sư gia, ông không bị gãy xương chứ?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Không có." Lương sư gia đứng dậy, dùng bật lửa châm ngọn đuốc, ngẩng đầu lên, phát hiện trước mắt là một cây đồng khổng lồ.

"Cây đồng này, quả thực là quỷ phủ thần công." "Cây đồng lớn như vậy, lão hủ ta cả đời mới thấy." Lương sư gia cảm thán.

"Sao lại có cây đồng lớn như vậy?" Hạo Thiên Chân ngẩng đầu lên, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện cây đồng, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Tiếng của hệ thống vang lên bên tai, khiến Bố Phương ngẩn người.

Cây đồng cũng có thể nâng cấp huyết mạch?

"Thưa ký chủ, đá cũng có thể nâng cấp huyết mạch, trở thành yêu đá!" Bố Phương nghe lời hệ thống, khóe miệng giật giật.

"Bố Phương, đừng dùng tay chạm vào cây đồng." Lão Dương thấy Bố Phương đưa tay phải ra, định chạm vào cây đồng, vội vàng lên tiếng.

“Chạm vào sẽ bị điện giật, tưởng tôi không biết à?” Bố Phương lấy ra một đôi găng tay đeo vào.

Bố Phương biết chạm vào cây đồng sẽ bị điện giật?

Lẽ nào hắn cũng đã đến nơi này?

Lão Dương mặt đầy kinh ngạc.

“Nâng cấp huyết mạch!” Bố Phương đặt tay phải lên cây đồng nói.

“Nâng cấp thất bại!” “Cây đồng từ chối nâng cấp huyết mạch, và ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!” Bố Phương: “...” “Lão Dương, tôi hỏi ông, cây đồng này, có phải là cây đồng mà năm đó ông và Lão Mã phát hiện không?” Hạo Thiên Chân nhìn Lão Dương đang đứng dậy từ dưới đất, nói.

“Đúng!” Lão Dương gật đầu, nói: “Lúc đó tôi và Lão Mã ở trên tế đàn, nhìn xuống dưới, không ngờ bây giờ đứng dưới gốc cây nhìn lên, cây đồng này lại lớn như vậy, chúng ta như con kiến, còn cây thì như chiếc ô tô!” “Bố gia, mau nhìn xem, tôi phát hiện dấu vết khai thác ở đây.” Lúc này, giọng của Lương sư gia vang lên.

Bố Phương nghe vậy, đi tới, phát hiện trên cây đồng có khắc totem của Xà tộc, con rắn hai thân.

“Bố gia, tại sao người Xà tộc lại khắc totem rắn hai thân lên cây, cậu có biết tại sao không?” Lương sư gia tò mò hỏi.

“Bởi vì, người Xà tộc coi cây đồng là thần tích, nên khắc totem lên để thờ cúng.” Bố Phương lên tiếng.

“Bố gia, chuyện gì cậu cũng biết, đúng là một thiên tài.” Lương sư gia cảm thán.

Chương 271

“Đọc nhiều sách lịch sử một chút, ông cũng sẽ biết thôi.” Bố Phương đáp.

“Sau khi ra ngoài, tôi nhất định sẽ đọc kỹ sách lịch sử.” Lương sư gia khẳng định.

Ông ta cũng có đọc sử sách, nhưng cảm thấy còn quá ít.

Phía bên kia.

Trương Thất Linh và A Nịnh, Quắc Quắc đang đi về phía trước thăm dò, lại phát hiện đã đi đến cuối đường.

“Cô Nịnh, chúng ta có cần quay lại không?” Quắc Quắc hỏi.

“Không cần.” A Nịnh nói, lấy ra một quả bom từ trên người.

“Nếu muốn chết thì cứ cho nổ.” Trương Thất Linh lên tiếng.

“Ờ...” A Nịnh nghe vậy, cất quả bom đi.

“Tôi đã từng đến nơi này.” Trương Thất Linh nhìn quanh một vòng, phát hiện mình đã để lại một ký hiệu ở đây, sau đó phát hiện ra một cơ quan, không chút do dự mà ấn xuống.

Ngay lập tức, A Nịnh và Quắc Quắc rơi vào một nơi treo đầy chuông đồng và đầu lâu, bên trong âm u, không khí vô cùng đáng sợ.

Trương Thất Linh sau đó nhảy xuống, và đáp đất vững vàng.

“Trương Thất Linh, anh đã từng thấy cảnh tượng này chưa?” A Nịnh hỏi.

Trương Thất Linh nghe vậy, im lặng không nói, thậm chí còn không thèm liếc nhìn một cái.

A Nịnh có chút thất vọng, lên tiếng: “Nếu tôi đoán không sai, đây là nơi tế tự của người Xà tộc.” “Tôi thấy mấy cái chuông đồng này rất có giá trị.” Quắc Quắc nói, định hái chuông xuống, kết quả một thanh đao dài sắc bén kề ngay trước mặt.

“Nếu dám động vào mấy cái chuông này, tôi sẽ chặt tay cậu.” Trương Thất Linh nói.

Anh ta biết, những chiếc chuông này có thể làm nhiễu loạn tâm trí, mê hoặc lòng người, nếu chạm vào những chiếc chuông treo trên dây, chỉ cần chạm vào một cái, sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, tất cả chuông đồng bên trong sẽ cùng vang lên.

Hạo Thiên Chân cũng từng nói, niên đại của những chiếc chuông này là vào thời Chiến Quốc, lúc đó một chiếc chuông có thể đổi được mấy mạng người.

Quắc Quắc nghe lời Trương Thất Linh, sợ chết khiếp.

Ngay sau đó.

Hắn phát hiện một bộ xương người, cũng là tế ti, trên tay cầm một chiếc hộp báu, vì tò mò, hắn đi tới, và quay đầu liếc nhìn Trương Thất Linh, thấy anh ta đang quay lưng lại, liền ra tay lấy chiếc hộp báu trong tay tế ti, và mở nó ra.

“Đừng mở!” Trương Thất Linh quay đầu hét lớn, nhưng đã không kịp.

Quắc Quắc mở hộp báu, phát hiện bên trong trống rỗng, nghe tiếng hét của Trương Thất Linh, cả người sợ đến nhảy dựng lên, và đụng vào chiếc chuông trên đầu.

Lập tức, tất cả chuông đều rung lắc vang lên, phát ra tiếng “leng keng leng”.

Tiếp theo.

A Nịnh và Quắc Quắc trở nên vô cùng kỳ quái, dường như đều đã trúng chiêu của người khác.

Mỗi người đều đang làm những việc không thể tưởng tượng nổi.

A Nịnh thấy một người đàn ông trung niên, mặt như bị nước sôi dội qua, toàn là mụn nước, cầm một con dao găm, đi về phía cô ta.

Người này, không ai khác, chính là người bị cột nước nóng hất tung.

A Nịnh rút ra một con dao găm, và đánh nhau với người này.

Quắc Quắc hai tay cầm súng lục, không ngừng quỳ lạy một vật thể nào đó, sau đó cầm súng, lên đạn, đặt họng súng vào miệng mình, mắt thấy sắp bóp cò, vào thời khắc mấu chốt, Trương Thất Linh một cước đá văng hắn ta.

Anh ta biết, có thể dùng máu Kỳ Lân chấm vào giữa trán Quắc Quắc và A Nịnh để họ tỉnh lại, nhưng anh ta không làm vậy.

Quắc Quắc từ dưới đất đứng dậy, khi nhìn về phía A Nịnh, lại thấy một kẻ thù, liền lao tới.

A Nịnh vừa giải quyết xong người đàn ông mặt đầy mụn nước, đang đứng bên vách đá, thấy Quắc Quắc mặt đầy hung dữ lao tới, vội vàng lên tiếng: "Quắc Quắc, cậu điên rồi sao?" "Tao điên cái búa ấy, Khúc Khúc, hôm nay mày chết chắc rồi, dám búng trym tao!" Quắc Quắc lao về phía A Nịnh, hai người cùng rơi xuống vách núi.

A Nịnh: "..." Trương Thất Linh không nhảy xuống cứu người, anh ta biết bên trong có một lối vào, liền xoay chiếc đỉnh lớn, một lối vào lập tức lộ ra, anh ta vội vàng nhảy vào.

Bên trong cây đồng.

Lương sư gia tiếp tục hỏi Bố Phương: "Bố gia, cậu có thể nhìn ra

cây đồng này được tạo ra vào thời đại nào không?" "Ông không biết sao?" "Tại sao lại hỏi tôi?" Bố Phương nói.

"Khụ khụ." Lương sư gia ngượng ngùng ho một tiếng, nói: "Tôi nhìn màu sắc của cây đồng, cho rằng là đồng thau, có khả năng là vào khoảng thời Tây Chu." Lúc này, Hạo Thiên Chân đi tới, nghe lời Lương sư gia, nói: "Lương sư gia, theo trình độ công nghệ thời Tây Chu, liệu có thể đúc ra cây đồng lớn như vậy không?" "Tôi cho rằng chỉ cần làm được khuôn đúc, thì việc tạo ra cây đồng lớn như vậy cũng không phải là không thể." Lương sư gia đáp.

Chương 272

“Ông nói có lý.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Bố gia, tôi nói cho cậu một chuyện.” Lương sư gia nhìn Bố Phương nói: “Lý lão bản và tôi đều nghĩ, trong ngôi mộ này có bảo vật quý giá hơn cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng, chúng ta đi lâu như vậy mà không phát hiện bảo bối gì, tôi cảm thấy bảo vật chính là cây đồng này.” “...” Bố Phương nói.

Mục đích hắn vào ngôi mộ cổ này là để nâng cấp huyết mạch của Chúc Cửu Âm.

Nếu có thể nâng cấp huyết mạch của Chúc Cửu Âm, hắn sẽ có thêm một thuộc hạ thực lực siêu cường.

Nếu nâng cấp thất bại, giết chết nó, cũng có thể nhận được điểm nâng cấp huyết mạch của nó.

Dù sao, Chúc Cửu Âm cũng là một con địa long, mạnh hơn nhiều so với hồng hống, đại tống tử, bạch tuộc khổng lồ.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Đi lên trên.” Bố Phương nói.

Đi lên phía trên, Lương sư gia cầm đuốc, vô tình phát hiện một người bị treo trên cây.

“Lại là Quắc Quắc.” Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy, và nhận ra ngay.

Quắc Quắc cũng giống hắn, làm nghề buôn đồ cổ.

“Bàn Tử, đưa cậu ta xuống.” Hạo Thiên Chân nói.

“Được.” Vương Bàn Tử gật đầu, đưa Quắc Quắc xuống, sau đó

đặt một ngón tay dưới mũi cậu ta, cảm thấy không còn hơi thở, biết Quắc Quắc đã chết rồi.

"Tại sao Quắc Quắc lại xuất hiện ở đây?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Cậu ta đi cùng A Nịnh." Bố Phương đáp.

"Nói như vậy, A Nịnh cũng ở trong mộ." Hạo Thiên Chân nói.

"Thiên Chân, nhớ A Nịnh à?" Vương Bàn Tử cười nói.

"Tôi mới không có." Hạo Thiên Chân nói dối.

Vương Bàn Tử mở ba lô của Quắc Quắc, lấy ra một cuộn dây thừng chắc chắn, bỏ vào túi của mình, lấy ra một ít lương khô, chia cho mấy người Bố Phương.

"Chúng ta đã đi vào sâu trong mộ, nhưng ngoài cây đồng ra, chẳng gặp được gì khác, quan tài của chủ nhân ngôi mộ, có khả năng được đặt trên cây." Hạo Thiên Chân suy đoán.

"Thiên Chân, cậu nói có lý." Vương Bàn Tử cũng nghĩ vậy.

Năm người bàn bạc một lúc, quyết định trèo lên cây xem xét.

"Đưa cho Thiên Chân, Bàn Tử, Lương sư gia, ba người đeo găng tay vào." Lão Dương lấy ra bốn đôi găng tay từ trong ba lô, giữ lại một đôi.

Bố Phương có găng tay rồi, nên không đưa cho hắn.

"Bố Phương, cậu có biết tại sao Lão Dương lại bảo ba chúng tôi đeo găng tay không?" Vương Bàn Tử ghé vào tai Bố Phương khẽ hỏi.

"Bởi vì tay hoặc da chạm vào cây sẽ bị điện giật." Bố Phương đáp.

"Hít." Vương Bàn Tử nghe vậy, hít một hơi khí lạnh, nhìn cây đồng với ánh mắt khác.

Bốn người trèo lên cây.

Vương Bàn Tử thả dây thừng xuống, kéo Lương sư gia lên.

Phía bên kia, Trương Thất Linh đang ngẩn người trước một cánh cửa đá, khi thấy ký hiệu mình để lại ở đây, anh ta biết mình đã từng đến nơi này, sau đó ấn vào một cơ quan, cánh cửa mở ra, anh ta liền đi vào.

"Đường khó đi quá, tôi mệt rồi, mọi người nghỉ một lát đi." Lương sư gia mệt đến thở không ra hơi, ngồi bệt xuống đất nói với mấy người Bố Phương.

"Lão già, lắm chuyện thế?" Lão Dương gắt gỏng.

"Mọi người nghỉ một lát đi." Bố Phương lên tiếng.

"Bố gia cũng nói nghỉ rồi, ai muốn đi thì cứ đi tiếp." Lương sư gia đắc ý nói.

Lão Dương: "…" "Xin hỏi, có ai có đồ ăn không?" "Bàn gia tôi đói bụng rồi." Vương Bàn Tử xoa cái bụng bự của mình nói.

"Tôi có." Lão Dương đáp, từ trong ba lô lấy ra mấy miếng bánh khô chia cho mấy người Hạo Thiên Chân.

"Tôi không cần, cảm ơn." Bố Phương lịch sự từ chối.

"Lão Dương, Bố Phương không ăn thì đưa cho tôi." Vương Bàn Tử vội vàng chìa bàn tay hữu nghị ra.

Chương 273

Lão Dương do dự vài giây rồi đưa bánh khô cho Vương Bàn Tử.

"Lão Dương, tại sao ở dưới đó ông lại bắt tôi đeo găng tay?" Lương sư gia tò mò hỏi.

"Đó là vì, tay hoặc da mà chạm vào cây sẽ bị điện giật." Vương Bàn Tử lặp lại lời Bố Phương đã nói.

"Thật sao?" Lương sư gia kinh ngạc, nhìn về phía Lão Dương.

Lão Dương thấy Lương sư gia nhìn mình thì gật đầu.

"Tại sao vậy?" Lương sư gia hỏi.

"Nếu không muốn chết thì nghe tôi, tay hoặc da tuyệt đối không được chạm vào cây." Lão Dương nói.

"Tôi có cảm giác trên đó có thứ gì đang nhìn mình." Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn lên cây, nói: "Trên cây có phải có sinh vật sống không, vì tôi cảm nhận rõ ràng có người ở xung quanh." Bố Phương nghe vậy, biết đó là Kim mao tinh tinh.

"Tôi tiếp tục leo lên đây." "Tôi phải xem thử rốt cuộc là thần thánh phương nào." Vương Bàn Tử đứng dậy, nói với mấy người.

"Tôi không đi nữa, các vị đi đi." Lương sư gia nói.

"Vậy cũng được." Mấy người cũng không từ chối, bốn người hợp lực leo lên cây thanh đồng.

Lương sư gia ở dưới chờ đợi, vì sợ hãi nên không dám dập tắt đuốc, ngẩng đầu nhìn mấy người Bố Phương phía trên, lớn tiếng gọi: "Bố gia, thả dây thừng xuống kéo tôi lên với, tôi ở dưới này sợ quá." "Bàn Tử, đưa dây thừng cho tôi." Bố Phương chìa một tay ra.

“Được thôi.” Vương Bàn Tử gật đầu, đưa sợi dây thừng lấy được từ ba lô của Quắc Quắc cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy dây thừng, thả một đầu xuống.

Thấy Lương sư gia nắm chặt dây, hắn liền kéo lên.

“Bố gia, tôi thật sự quá thích ngài rồi.” Lương sư gia lên được rồi thì không còn sợ hãi nữa.

“Nhìn kìa, quái vật!” Đột nhiên, Hạo Thiên Chân thấy bên cạnh có một thứ gì đó, một con quái vật giống như tinh tinh, đang đi tới.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện Kim mao tinh tinh, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Nghe thấy giọng nói của hệ thống bên tai, Bố Phương nhếch miệng cười, bước về phía Kim mao tinh tinh.

“Bố Phương, cậu không sợ gã đó sao?” “Mau quay lại đi!” Hạo Thiên Chân nói.

“Không cần lo lắng.” Bố Phương nói mà không quay đầu lại.

Kim mao tinh tinh thấy Bố Phương đi tới, biết có nguy hiểm, trong lòng nảy sinh kiêng dè, bước nhỏ lùi về sau.

“Kim mao tinh tinh, vậy mà lại sợ Bố Phương.” Mấy người Hạo Thiên Chân đều kinh ngạc.

“Chào.” Bố Phương dừng lại, chìa bàn tay hữu nghị về phía Kim mao tinh tinh.

Kim mao tinh tinh ngẩn ra, cũng học theo Bố Phương, chìa tay phải ra.

Bố Phương thấy Kim mao tinh tinh tạm thời không có ác ý, đang bắt chước động tác của mình, liền làm một động tác, động tác ngã xuống đất.

Kim mao tinh tinh cũng học theo Bố Phương, ngã xuống đất.

“Bốp!” Bố Phương nhanh chóng bước tới, một chưởng đánh vào đầu Kim mao tinh tinh.

“Đinh!” “Có nâng cấp huyết mạch của Kim mao tinh tinh không?” “Nâng cấp!” Bố Phương lập tức trả lời.

“Nâng cấp thất bại, Kim mao tinh tinh nổi giận từ chối nâng cấp huyết mạch, và nói với ngài một câu, thú nhân vĩnh viễn không làm nô lệ!” “Bùm bùm bùm!” Kim mao tinh tinh bị Bố Phương vỗ vào đầu, vô cùng tức giận, nắm đấm liên tục đập xuống đất mấy cái.

“Bốp!” Bố Phương hai tay chắp lại, niệm chú Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ nhất, Sát Phá Lệnh: “Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, đạo khí trường tồn, cấp cấp như luật lệnh!” “Ầm!” Một con rồng vàng lấp lánh kim quang từ người Bố Phương lao vút ra, nhe nanh múa vuốt, lao về phía Kim mao tinh tinh, trực tiếp xuyên thủng cơ thể nó!

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt Kim mao tinh tinh, điểm nâng cấp huyết mạch +100.000!” “Vãi!” “Rồng vàng phát sáng lấp lánh!” Mấy người Hạo Thiên Chân đều ngây người, cằm rơi cả xuống đất.

Bố Phương quay người, đi đến trước mặt mấy người Hạo Thiên Chân, nhặt cằm của họ lên.

Hắn nhớ lần đầu tiên sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ nhất Sát Phá Lệnh, là vào ngày xuyên qua thế giới đạo mộ, trong một hang núi, đã tiêu diệt bà lão đó.

Lần đó là một con rồng đỏ, sau khi huyết mạch của hắn nâng cấp thành Chí Tôn Long Huyết, nó đã biến thành rồng vàng!

“Bố gia, ngài là thần!” Lương sư gia quỳ xuống, ôm lấy đùi Bố Phương, không chịu buông ra.

Bố Phương không nói gì, đẩy Lương sư gia ra, ánh mắt nhìn về

một nơi.

Nếu không có gì bất ngờ, A Nịnh sẽ xuất hiện.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, A Nịnh cầm một khẩu súng máy đi tới.

Chương 274

“Lại là A Nịnh.” Hạo Thiên Chân thấy A Nịnh, có chút kinh ngạc.

Cậu cũng không ngờ A Nịnh lại xuất hiện vào lúc này.

“Lâu rồi không gặp.” A Nịnh nhìn mấy người, rồi nhìn Bố Phương nói.

“Đúng là âm hồn không tan.” Bố Phương nói thẳng.

A Nịnh: “…” “A Nịnh, tôi hỏi cô, tại sao cô lại xuất hiện ở đây?” Hạo Thiên Chân hoàn hồn, nghiêm túc hỏi.

“Các người ở đây được, sao không cho phép tôi xuất hiện ở đây?” A Nịnh hỏi lại.

“Đúng là âm hồn không tan.” Hạo Thiên Chân lặp lại lời Bố Phương vừa nói.

A Nịnh: “…” “A Nịnh, Hạo Thiên Chân không phải bạn của cô sao?” Lão Dương hỏi.

“Không phải.” A Nịnh nói thẳng.

Hạo Thiên Chân: “…” “Tôi đọc một cuốn tiểu thuyết, biết được chuyện văn minh cổ đại huấn luyện tinh tinh lớn để bảo vệ mỏ khoáng, tôi đoán người tộc Xa cũng đã huấn luyện một bầy tinh tinh lớn.” Lão Dương nhìn thi thể Kim mao tinh tinh nói.

“Nơi này nguy hiểm, chúng ta mau rời đi thôi.” A Nịnh lên tiếng.

“Cô Nịnh à, lúc nói chuyện cô có thể đừng gộp cả chúng tôi vào không, làm như mấy người chúng tôi cùng một phe với cô vậy.” Vương Bàn Tử nói.

“Vậy được, tôi không nói nữa, tôi đi theo các người.” A Nịnh nói.

“Chúng ta tiếp tục dò đường.” Bố Phương lên tiếng.

“Ừ.” Mấy người nghe vậy đều gật đầu.

Ở một nơi khác.

Trương Thất Linh một mình đi trong một đường hầm mộ, phát hiện có thứ gì đó phía sau, vội vàng nằm rạp xuống, thấy một con Kim mao tinh tinh đi qua.

Cậu ta rất thông minh, vội vàng đứng dậy đốt đuốc, dùng đuốc đuổi con Kim mao tinh tinh đó đi. … “Tôi hình như thấy Tiểu Ca.” Đi được một lúc, Hạo Thiên Chân thấy Trương Thất Linh đang một mình đi trong đường hầm mộ.

Nhưng khi cậu quay đầu lại thì phát hiện không có gì cả.

“Thiên Chân, cậu có thể đã bị ảo giác rồi.” Vương Bàn Tử nói.

“Thật mà, tôi không lừa các cậu.” Hạo Thiên Chân khẳng định.

Bố Phương nghe vậy, biết đó là ảo ảnh do cây thanh đồng tạo ra.

Cùng lúc đó.

Ở một nơi khác, Trương Thất Linh cũng thấy Hạo Thiên Chân, cũng đang một mình đi trong mộ cổ, cho rằng đó là ảo ảnh, giống như Bất Ngôn Kỵ và tiểu vương gia đã gặp trước đó.

Đột nhiên, mọi người nghe thấy tiếng động phía trên, chỉ thấy một bóng đen ‘vèo’ một tiếng, rơi xuống cực nhanh.

“Thiên Chân, mặt cậu chảy máu rồi.” Vương Bàn Tử chỉ vào mặt Hạo Thiên Chân nói.

“Bị thứ vừa rơi xuống cực nhanh làm xước.” Hạo Thiên Chân nói.

“Nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau đi thôi.” Lương sư gia kinh hãi nói.

Sáu người đi về phía trước, đột nhiên nhìn thấy một thuộc hạ của chú Ba chỉ còn nửa thân trên, mắt mở trừng trừng, bị treo trên cây.

Bố Phương nhìn người đó, nội tâm không chút gợn sóng.

Trong nguyên tác, người bị treo trên cây là chú Ba.

Hạo Thiên Chân nhìn về phía cành cây thanh đồng, nói: "Những cành cây này trông có vẻ tù, nhưng nếu người ta rơi xuống đạt đến một độ cao và tốc độ nhất định, thì những cành cây này sẽ biến thành những lưỡi dao sắc bén." "Cho nên tôi suy đoán, người này hẳn là từ trên rơi xuống, đến đây, va vào cành cây, bị cắt làm đôi, nửa thân dưới rơi xuống, chỉ còn lại nửa thân trên treo ở đây." "Phân tích rất có lý." Lương sư gia nói.

"Trên cây có vết máu, có rãnh máu." Vương Bàn Tử chỉ vào những đường vân trên cây thanh đồng nói.

"Tại sao trên cây lại có vết máu?" "Lẽ nào cây này được tộc Xa xem như thần thụ, dùng người để tế tự?" Lương sư gia kinh ngạc nói.

"Ông nói không sai, ban đầu sau khi tộc Xa phát hiện ra cây thanh đồng này, đã xem nó như thần thụ để tế tự, rãnh máu trên cây cho thấy cây này đã dùng máu để tế." Bố Phương lên tiếng giải thích.

"Tộc Xa thật tàn nhẫn." Vương Bàn Tử nói.

Hạo Thiên Chân phát hiện găng tay của mình bị rách, đang định dùng tay chạm vào cây thì bị Lão Dương ngăn lại: "Thiên Chân, đừng chạm vào." Hạo Thiên Chân nhíu mày, rụt tay lại.

Chương 275

“Con đường phía trước, cành cây phân nhánh ngày càng nhiều, đường có thể sẽ không dễ đi.” Lương sư gia nói.

“Cành cây có chỗ thưa có chỗ rậm, rậm rạp mới dễ leo chứ.” Lão Dương lại cho rằng như vậy.

“Nếu dễ đi như ông nói, tại sao lại có người từ trên rơi xuống?” Lương sư gia chỉ vào người chỉ còn nửa thân trên, mắt mở trừng trừng nhìn họ.

“Cái này có thể là do sơ ý trượt chân rơi xuống.” Lão Dương nói: “Bảo bối chắc chắn ở trên cây.” Vương Bàn Tử nghe vậy, nhìn về phía Lão Dương: “Bảo bối?” Lão Dương không để ý đến Vương Bàn Tử, nói: “Tôi đề nghị mọi người chia nhóm hành động, tôi và Thiên Chân một nhóm.” “Xin lỗi, tôi từ chối.” “Nếu thật sự phải chia nhóm, tôi muốn cùng nhóm với Bố Phương và Bàn Tử.” Hạo Thiên Chân nói.

Lão Dương: “…” “Lão Dương, nếu ông dám giở trò, tôi một súng bắn nát ông.” A Nịnh giơ khẩu súng máy trong tay lên, chĩa vào Lão Dương nói.

“Tôi không có ý định giở trò.” Lão Dương sợ hãi nói.

“A Nịnh, tại sao sau khi ra khỏi mộ đáy biển, cô lại không từ mà biệt?” Hạo Thiên Chân ấn khẩu súng A Nịnh đang cầm xuống, lên tiếng hỏi.

“Tôi và các người vốn không cùng một loại người.” A Nịnh trả lời.

“Vậy tại sao trước đó Lão Dương hỏi cô có phải bạn của tôi

không, cô lại không thừa nhận chúng ta là bạn?" Hạo Thiên Chân hỏi.

A Nịnh nghe vậy, không nói gì.

"Thôi được rồi." Hạo Thiên Chân thấy A Nịnh không nói, cũng không làm khó đối phương.

"Lương sư gia, ông đi tìm đường với tôi đi." Lão Dương nói.

"Được thôi." Lương sư gia không từ chối, đi theo sau Lão Dương tìm đường.

Đi chưa được bao lâu, Lão Dương hơi bất cẩn trượt chân, suýt nữa ngã xuống, may mà ôm được một cành cây thanh đồng.

"Lương sư gia, cứu tôi." Lão Dương cầu xin.

Hắn có chút hối hận vì đã đi tìm đường.

"Cứu ông cũng được, chỉ cần ông nói ra bí mật của cây thanh đồng, tôi sẽ cứu ông lên." Lương sư gia nhân cơ hội uy hiếp.

"Nếu tôi nói ra bí mật của cây thanh đồng, tôi sẽ chết chắc!" Lão Dương nói thẳng.

"Ông không nói, tôi không cứu, dù sao tôi thấy ông cũng không phải người tốt." Lương sư gia nói.

"Mẹ kiếp!" Lão Dương nghe lời Lương sư gia, có chút tức giận.

Đúng lúc hắn sắp rơi xuống, Hạo Thiên Chân chạy tới kịp thời đã cứu hắn.

"Thiên Chân, cảm ơn cậu đã cứu tôi." Lão Dương vô cùng cảm kích Hạo Thiên Chân, sau đó ném cho Lương sư gia một ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

"Bố gia, Lão Dương muốn giết tôi!" Thấy Bố Phương dẫn Bàn Tử và A Nịnh tới, Lương sư gia ấm ức nói.

“Lão già, ông nói bậy.” Lão Dương lập tức lên tiếng.

“Lương sư gia, rốt cuộc có chuyện gì?” Bố Phương hỏi.

“Tôi…” Lương sư gia không biết nên nói thế nào.

“Bố Phương, có thể cậu không biết, tôi vừa rồi trượt chân, suýt nữa rơi xuống, may mà ôm được một cành cây, tôi nhờ Lương sư gia cứu tôi, ông ta không cứu, trong lòng tôi có chút không thoải mái, nên mới ném cho ông ta một ánh mắt độc ác.” Lão Dương lên tiếng nói.

Bố Phương gật đầu, biết Lão Dương nói thật, liền nói nhỏ vào tai Lương sư gia: “Lương sư gia, nếu ông không cải tà quy chính, tôi sẽ lấy mạng ông.” “Bố gia, đừng dọa tôi mà.” Lương sư gia khóc lóc nói.

“Lương sư gia, Bố Phương đã nói gì với ông vậy?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Không có gì.” Lương sư gia nói ra miệng, nhưng không dám nói thật.

Hạo Thiên Chân thấy Lương sư gia không nói, cũng không làm khó đối phương.

“A!” Đột nhiên, A Nịnh đi phía trước hét lên một tiếng.

“A Nịnh, cô sao vậy?” Hạo Thiên Chân lo lắng hỏi.

“Nhìn kìa!” A Nịnh thấy mấy người Bố Phương phía sau, chỉ vào con Kim mao tinh tinh đã chết nằm trên mặt đất.

“Con Kim mao tinh tinh này không phải con Bố Phương giết lúc trước, rốt cuộc là ai giết?” “Lẽ nào là Tiểu Ca?

Hay là bọn trộm mộ khác?” Hạo Thiên Chân cũng không hiểu.

“Tôi nghĩ là Tiểu Ca giết.” Vương Bàn Tử nói.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện Ly cổ.” “Có thể nâng cấp huyết mạch

của đối phương.” Nghe thấy giọng nói của hệ thống bên tai, Bố Phương nhìn về phía mặt nạ của Kim mao tinh tinh.

Chương 276

Hắn biết, mặt nạ đó là Ly cổ.

“Mọi người có phát hiện ra, mặt nạ của Kim mao tinh tinh, và những đường vân trên cây thanh đồng giống hệt nhau không?” Hạo Thiên Chân chỉ vào mặt nạ nói.

“Đúng thật.” Vương Bàn Tử cũng nhìn ra.

Bố Phương cúi người, tay phải nắm lấy mặt nạ 【Ly cổ】dùng sức giật ra.

Sau khi giật mặt nạ ra, chỉ thấy Kim mao tinh tinh mặt mày hung tợn, miệng há to, răng nanh sắc bén.

“Đinh!” “Có nâng cấp huyết mạch của Ly cổ không?” “Nâng cấp!” ...

“Đinh!” “Có nâng cấp huyết mạch của Ly cổ không?” “Nâng cấp!” Bố Phương lập tức trả lời.

“Nâng cấp thất bại!” “Ly cổ từ chối nâng cấp huyết mạch, và ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!” “Bố gia cẩn thận!” Lương sư gia thấy chiếc mặt nạ trong tay Bố Phương động đậy, liền vung tay đánh bay Ly cổ trên tay hắn.

“Bố gia, có thể ngài không biết, chiếc mặt nạ này là một con Ly cổ.” Lương sư gia nói: “Thủ lĩnh của một số dân tộc thiểu số thời Tây Chu dùng nó để tế tự cây thanh đồng, con Kim mao tinh tinh vừa tấn công chúng ta đã bị huấn luyện, bọn họ dùng côn trùng ký sinh để khống chế thần kinh của Kim mao tinh tinh, tấn công những kẻ xâm nhập như chúng ta, một khi bị Ly cổ bám vào người, phiền phức sẽ lớn lắm.” “Cái này tôi biết rồi.” Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra,

một đao đâm chết Ly cổ.

Hắn biết, thuật cổ độc thời cổ đại được chia thành mười ba loại, Ly cổ là một trong số đó, chỉ cần người hoặc động vật bị Ly cổ khống chế, đều sẽ trở nên vô cùng hung mãnh, tính công kích cực mạnh, thông thường Ly cổ sẽ chui vào cổ họng, ảnh hưởng đến hệ thần kinh của người hoặc động vật, cũng không còn khả năng phân biệt đúng sai.

Ly trùng có khả năng sinh sản mạnh, sau khi ký chủ đời đầu chết, nó sẽ ẩn nấp tìm kiếm ký chủ tiếp theo.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Ly cổ, điểm nâng cấp huyết mạch +10.000!" "Tôi đi phía trước dò đường." Lão Dương nói xong, chạy về phía trước một đoạn, thấy xung quanh tối đen, liền lấy súng tín hiệu ra, bắn một quả pháo sáng.

"Vút!" Quả pháo sáng bay vút lên, dưới ánh lửa, nhóm người Bố Phương thấy những con Ly cổ đang bò trên cành cây thanh đồng.

Ước chừng có mấy ngàn con, đều to bằng lòng bàn tay.

Loại Ly cổ này hành động vô cùng chậm chạp, từ từ bò về phía mọi người.

"Nhiều Ly cổ quá." Lương sư gia mặt mày sợ hãi.

Mọi người đều bắt đầu lo lắng làm sao để vượt qua cửa ải này, ánh mắt đều tập trung vào người Bố Phương.

"Bàn Tử, đưa dây thừng cho tôi." Bố Phương chìa một tay ra.

"Đây." Vương Bàn Tử nhét một cuộn dây thừng vào tay Bố Phương.

"Dây thừng này lấy từ đâu vậy?" A Nịnh hỏi.

"Lấy từ ba lô của Quắc Quắc." Vương Bàn Tử trả lời.

“Cậu ta chết rồi sao?” A Nịnh kinh ngạc.

Vương Bàn Tử nghe vậy, gật đầu.

“A Nịnh, Quắc Quắc là người của cô?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Là thuộc hạ của tôi.” A Nịnh nói thật.

Hạo Thiên Chân gật đầu, nhìn quanh một lượt, chỉ vào vách núi phía trước nói: “Bây giờ biện pháp duy nhất của chúng ta là lên vách núi đối diện.” “Vách núi xa như vậy, chúng ta qua đó thế nào?” Lão Dương hỏi.

“Chúng ta có thể bò qua bằng dây thừng.” Hạo Thiên Chân nói.

“Sợi dây thừng trong tay Bố Phương, có thể chịu được trọng lượng của chúng ta không?” Lão Dương lo lắng hỏi.

“Có thể.” A Nịnh nói: “Sợi dây thừng này dùng cho đặc chủng bộ đội, đặc biệt chắc chắn bền bỉ, có thể chịu được trọng lượng ba tấn, chúng ta sáu người, lần lượt qua, hoàn toàn không có vấn đề.” Nghe vậy, Lão Dương thở phào nhẹ nhõm.

“Bố gia, tại sao ngài lại tháo dây thừng ra?” Lương sư gia hỏi.

“Bởi vì sợi dây này không đủ dài, chỉ có thể tháo ra.” Bố Phương nói xong, đưa một đầu dây cho Hạo Thiên Chân, hai người phối hợp tháo dây.

Một phút sau.

Dây thừng được tháo ra, Bố Phương buộc một hòn đá vào đầu dây, dùng sức ném về phía trước, không ngờ lại ném lên được, còn quấn quanh một tảng đá.

“Bốp bốp bốp bốp.” Lương sư gia vỗ tay.

Từ đây ném đến vách núi phía trước, khoảng cách ở giữa gần ba mươi mét, Bố Phương một lần đã ném được lên, quả thực là kỳ tích.

“Thiên Chân, cậu qua trước đi.” Bố Phương nói.

“Được.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Thiên Chân, khẩu súng này cậu cầm đi, nếu ở trên đó gặp nguy hiểm, có thể dùng để phòng thân.” Lão Dương lấy một khẩu súng lục đưa cho Hạo Thiên Chân.

Chương 277

A Nịnh nghe vậy, lộ ra ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

"Ừm." Hạo Thiên Chân nhận lấy súng, cất vào thắt lưng, men theo dây thừng bò qua.

Ba phút sau.

Hạo Thiên Chân thuận lợi lên được vách núi đối diện, buộc chặt dây thừng, hét về phía mấy người Bố Phương: "Mọi người có thể qua rồi." "Tôi qua trước." Lương sư gia vội vàng nói.

"Lui xuống, Bàn Tử lên trước." Bố Phương nói.

Lương sư gia: "…" "Được." Vương Bàn Tử mỉm cười, men theo dây thừng bò qua.

"A Nịnh, đến lượt cô." Bố Phương thấy Vương Bàn Tử đã an toàn lên trên, lên tiếng nói.

A Nịnh gật đầu, men theo dây thừng bò qua.

"Bố Phương, cậu lên trước đi." Lão Dương thấy A Nịnh thuận lợi đến vách núi phía trước, lên tiếng nói.

"Tôi bọc hậu." Bố Phương nói thẳng.

"Vậy được." Lão Dương nói xong, cùng với Lương sư gia thân hình gầy yếu men theo dây thừng bò qua.

Bố Phương quay người, thấy mấy trăm con Ly cổ đang chậm chạp bò tới, không hề sợ hãi.

"Bố Phương, có thể qua rồi." Hạo Thiên Chân hét về phía Bố Phương.

Nghe vậy, Bố Phương men theo dây thừng bò qua.

Cùng lúc đó.

Ở một nơi khác, Trương Thất Linh tiến vào một mộ thất, phát hiện rất nhiều Ly cổ, dùng dao cắt ngón tay, sau đó vẩy máu về phía Ly cổ, từ đó đuổi chúng đi.

Khi đi tiếp về phía trước, cậu phát hiện một số bình gốm, khi nhìn lên tường, cậu thấy Hạo Thiên Chân.

Cậu cho rằng, đó cũng là ảo ảnh do cây thanh đồng tạo ra.

Bố Phương leo lên vách núi, cắt đứt dây thừng, Ly cổ không bò qua được.

"Bố gia, tôi nói cho ngài một chuyện." "Sau khi ông chủ Lý ở đây qua đời, những ghi chép về ngôi mộ này trong Hà Mộc Tập phần lớn dùng Ách văn, vừa hay tôi có thể đọc hiểu Ách văn, nhưng phần đầu của Hà Mộc Tập tôi đọc hiểu được, còn phần sau khi Ách Ba quân trèo lên cây thanh đồng, lại dùng một ngôn ngữ không rõ tên, nên tôi cũng không đọc hiểu được." Lương sư gia nói.

Bố Phương nghe vậy, gật đầu.

"Tôi đề nghị mọi người trèo lên cây xem thử rốt cuộc có gì." Hạo Thiên Chân nói.

"Tôi cũng đi cùng các người." Đúng lúc này, từ một lối đi, một người đàn ông trung niên dáng người cao gầy bước ra.

"Vương lão bản." Lương sư gia thấy người đó, liền nhận ra ngay.

Bố Phương cũng liếc nhìn người đó, biết đây là Vương lão bản do Lão Dương biến thành, cũng là do cây thanh đồng vật chất hóa ra.

Mục đích của hắn là để hồi sinh mẹ mình.

"Đi thôi!" Bố Phương nói một tiếng, đi về phía trước.

Mấy người Hạo Thiên Chân vội vàng đi theo sau.

Chẳng bao lâu.

Bố Phương dẫn nhóm người đi về phía trước, phát hiện một con đường ván xây trên vách đá.

"Đường ván này được xây cho hoàng đế sử dụng, vật liệu vô cùng tinh xảo." Vương lão bản không nhịn được lên tiếng.

"Ông quen thuộc với nơi này như vậy, không phải ông là…" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Tôi chỉ đoán thôi." Vương lão bản nói.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, không tin lời Vương lão bản, cho rằng đối phương đã đến đây, rất quen thuộc với nơi này.

Bảy người Bố Phương men theo đường ván đi về phía trước, Hạo Thiên Chân lại giẫm hụt một bước, suýt nữa rơi xuống, Vương lão bản kịp thời kéo lại.

"Cảm ơn." Hạo Thiên Chân cảm ơn.

"Không cần khách sáo." Vương lão bản trả lời.

"Leng keng leng!" Đúng lúc này, tiếng chuông kỳ quái vang lên.

Chương 278

“Giả, giả, giả.” Nghe thấy tiếng chuông, Lão Dương ánh mắt đờ đẫn nhìn Vương lão bản nói. ...

“Leng keng leng!” Đúng lúc này, tiếng chuông kỳ quái vang lên.

“Giả, giả, giả.” Nghe thấy tiếng chuông, Lão Dương ánh mắt đờ đẫn nhìn Vương lão bản nói.

“Mày mới là giả.” Vương lão bản hét lớn một tiếng, đẩy hai tay ra, đẩy Lão Dương xuống vách núi.

“Thiên Chân, cứu tôi.” Lão Dương đang rơi xuống hét lớn.

“Vương lão bản, ông!” Hạo Thiên Chân thấy Vương lão bản đẩy Lão Dương xuống vách núi, mặt mày tức giận.

“Tôi không cố ý.” Vương lão bản nói: “Tôi bị tiếng chuông ảnh hưởng.” “Thiên Chân, Vương lão bản hẳn là bị tiếng chuông ảnh hưởng, nên mới đẩy Lão Dương xuống vách núi.” Lương sư gia nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” A Nịnh nói.

“Hy vọng Lão Dương không chết.” Hạo Thiên Chân nhìn Vương lão bản nói: “Nếu Lão Dương có chuyện gì, tôi sẽ không tha cho ông.” Vương lão bản: “…” Ở một nơi khác.

Trương Thất Linh tiến vào mộ thất của thủ lĩnh tộc Xa, thấy một cỗ quan tài khắc hình một con rồng đá.

Cậu đi đến đầu quan tài, xoay vòng tròn, quan tài liền mở ra.

Cùng lúc đó.

Bên phía Bố Phương, cảm nhận được chấn động, trên núi không ngừng có đá rơi xuống.

“Nơi này không nên ở lâu!” “Đi!” Bố Phương vội vàng bước nhanh về phía trước.

Mấy người Hạo Thiên Chân theo sát phía sau.

Không bao lâu.

Bố Phương chạy đến một đoạn đường ván, phát hiện phía trước không có đường, cầu đã gãy.

“Phía trước không có đường, chúng ta có quay lại không?” Lương sư gia hỏi.

“Quay lại để bị đá đè chết à.” Vương Bàn Tử nói.

“Không cần quay lại.” Bố Phương từ ba lô lấy ra một cuộn dây thừng, ném về phía vách núi phía trước.

“Tôi leo qua trước.” Vương lão bản kích động nói.

“Tôi trước.” Hạo Thiên Chân nói.

Hai người không hẹn mà cùng tranh nhau leo qua trước.

“Để tôi qua trước!” Vương lão bản lấy một khẩu súng ra, chĩa vào Hạo Thiên Chân nói.

“Bốp!” Bố Phương thấy vậy, một chưởng đánh bay khẩu súng trong tay Vương lão bản【Lão Dương】, nói: “Bình tĩnh một chút.” “Đừng để bị tiếng chuông mê hoặc tâm trí.” Hai người nghe vậy, đều im lặng.

“Tôi qua trước.” A Nịnh nói xong, men theo dây thừng bò qua.

“Hi hi hi!” Đúng lúc A Nịnh đang bò qua, một tràng cười của phụ nữ vang lên.

“Tiếng cười của nữ quỷ.” Lương sư gia kinh hãi nói.

Bố Phương cũng cảm giác đồng tiền Ngũ Đế có động tĩnh.

“Ai, mau ra đây cho ta.” Vương Bàn Tử cầm một con dao quân đội Nepal, nhìn quanh bốn phía, hét lớn.

Lời hắn vừa dứt, tiếng cười của người phụ nữ liền ngừng lại.

Bố Phương cảm giác đồng tiền Ngũ Đế đã khôi phục lại bình tĩnh, người phụ nữ phát ra tiếng cười, hẳn là đã đi xa rồi.

Mấy người Bố Phương lần lượt bò qua dây thừng, đến một vách núi khác, vạch rễ cây ra, đi vào, chỉ thấy bên trong có rất nhiều tượng điêu khắc.

“Trong hang, nhất định có thứ gì đó.” Vương lão bản chỉ xuống dưới chân, một cái hang tối đen nói.

“Bên dưới có nguy hiểm không?” Lương sư gia hỏi.

“Vô cùng nguy hiểm, người nhát gan đừng xuống.” Vương lão bản nói xong, nhảy xuống hang.

Mấy người Hạo Thiên Chân do dự một lúc, cũng nhảy xuống hang.

Chương 279

Khi xuống dưới, họ phát hiện có một hang tối và một hang sáng.

“Bố gia, chúng ta đi đường nào?” Lương sư gia nói.

“Đi hang tối.” Bố Phương đi vào.

Mấy người A Nịnh đều theo sát phía sau.

Khi ra khỏi hang, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một cây cầu, trên cầu treo đầy chuông lục giác, đối diện cầu có một cỗ quan tài.

“Mọi người qua cầu, phải đi từ từ.” “Đừng vội, nếu không chuông sẽ kêu rất to.” Bố Phương dặn dò mọi người một câu, bước lên cầu.

Chân đạp lên cầu, chuông phát ra tiếng kêu nhẹ.

“Trong quan tài đó nhất định có bảo bối!” Vương lão bản mất đi lý trí, bước nhanh trên cầu, vượt qua mọi người, chạy về phía quan tài.

Chân hắn dùng sức đạp lên cầu, tất cả chuông lục giác đều vang lên.

“Hít!” A Nịnh, Lương sư gia và Vương lão bản ba người nghe thấy tiếng chuông, cảm thấy đầu đau như búa bổ.

“Ba người họ sao vậy?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Bị tiếng chuông mê hoặc!” Bố Phương trả lời.

Hắn, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ba người không sao là vì, hắn có Chí Tôn Long Huyết, còn Thiên Chân và Bàn Tử đã ăn Kỳ Lân Kiệt.

“A!” Vương lão bản dường như phát điên, hét lớn một tiếng, đi về phía Bố Phương.

Bố Phương hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ra tay, đánh cho Vương

lão bản 【Lão Dương】 một trận.

Lương sư gia và A Nịnh đi về phía Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân không dám đánh A Nịnh, chỉ phòng thủ, mặc cho nắm đấm của A Nịnh đấm vào người.

Vương Bàn Tử thì khác, hắn đè Lương sư gia xuống đất mà đấm.

Đúng lúc này, quan tài phát ra ánh sáng.

Vương lão bản, Lương sư gia và A Nịnh ba người, lập tức khôi phục lại thần trí.

"Đau quá." Vương lão bản sắc mặt khó chịu, cảm giác xương cốt toàn thân sắp rã ra.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Lương sư gia mặt mũi bầm dập hỏi.

"Ba người bị tiếng chuông mê hoặc tâm trí." Bố Phương nói.

"Tôi nhớ ra rồi, lúc đó, Vương lão bản chạy qua cầu, làm rung động cây cầu, tất cả chuông đều vang lên." Lương sư gia nói xong, nhìn về phía A Nịnh: "Cô Nịnh, hai chúng ta xử lý Vương lão bản thế nào?" "Ừm." A Nịnh gật đầu, đi về phía Vương lão bản, nhấc chân phải lên, một cước đá vào ngực hắn.

Đối phương đã bị Bố Phương đánh bị thương, không đánh lại được.

Vương lão bản: "…" "Vương lão bản, ông tưởng mình cao to thì lão hủ sợ ông sao?" Lương sư gia nhếch miệng cười gian, một bạt tai tát vào mặt Vương lão bản.

"Lương sư gia, ông dám đánh tôi." Vương lão bản nói.

"Lão hủ tôi đang đánh chó rơi xuống nước." Lương sư gia nói xong, quay người đi đến bên cạnh A Nịnh.

“Tất cả dây leo ở đây đều men theo quan tài mà lan xuống.” “Bên dưới hẳn là nơi chúng ta cần đến.” Hạo Thiên Chân nhìn quan tài, mặt mày hưng phấn nói.

Quan tài không có nắp, bên dưới là một không gian, phía dưới có một thứ gì đó lấp lánh.

Bố Phương nắm lấy dây xích sắt, đi xuống dưới quan tài.

Mấy người còn lại theo sát phía sau.

Ở một nơi khác.

Trương Thất Linh đi vòng quanh quan tài, ngẩng đầu nhìn lên tường, phát hiện ra Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cũng thấy Trương Thất Linh.

“Thiên Chân, cậu không sao chứ?” Trương Thất Linh lên tiếng hỏi.

“Tôi không sao.” Hạo Thiên Chân kích động nói.

Cậu cũng không ngờ lại gặp được Trương Thất Linh ở đây, giống như đang gọi video vậy.

Chương 280

“Thiên Chân, cậu đang ở cùng ai?” “Cùng với Bố Phương, Bàn Tử, A Nịnh và một số người khác.” “Bố Phương ở bên cạnh cậu, tôi yên tâm rồi.” “Thiên Chân, cậu đang nói chuyện với ai vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Với Tiểu Ca.” Hạo Thiên Chân trả lời.

“Tiểu Ca ở đâu?” “Tôi không thấy?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Cái này tôi cũng không biết tại sao, tóm lại, các nhà khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng được.” Hạo Thiên Chân cười nói.

“Thiên Chân, khoảng cách của chúng ta hẳn là rất gần, tôi sẽ tìm một con đường gần nhất để đến gặp cậu.” Trương Thất Linh nói.

“Được.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

Bố Phương xuống dưới, đi về phía thi kiển đang phát sáng.

“Tiểu Ca, tôi xuống trước đây, lúc gặp mặt nói chuyện sau.” Hạo Thiên Chân thấy mấy người Bố Phương đều đã xuống dưới, nói.

“Cẩn thận.” Trương Thất Linh nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu, men theo dây xích sắt xuống dưới, đi về phía quả trứng khổng lồ đang phát ra ánh sáng vàng nhạt.

“Rầm!” Trong mộ thất của thủ lĩnh tộc Xa, Trương Thất Linh chìa tay phải ra, nắm lấy nắp quan tài, lật tung nó lên. ...

“Rầm!” Trong mộ thất của thủ lĩnh tộc Xa, Trương Thất Linh chìa tay phải ra, nắm lấy nắp quan tài, lật tung nó lên.

Chỉ thấy bên trong có một thi thể được bảo quản hoàn hảo.

Cậu đã thấy rất nhiều thi thể cổ được bảo quản đặc biệt tốt, nhưng đó cũng là vì có thuốc chống ăn mòn và dung dịch thuốc ngâm trong quan tài, còn người đang nằm trong quan tài này, trông thời gian tử vong nhiều nhất không quá hai giờ.

Khi nhìn kỹ, cậu phát hiện mình đã từng gặp người này.

Đó là một người trong đội quân Bất Ngôn Kỵ trong đoạn băng ghi hình đó, cưỡi ngựa đi theo bên cạnh tiểu vương gia, hẳn là thị vệ thân cận của tiểu vương gia.

"Tại sao ở đây lại có một khối hổ phách lớn như vậy?" Hạo Thiên Chân chìa tay phải ra, sờ vào vỏ trứng phát sáng kinh ngạc nói.

"Không phải hổ phách, là thi kiển." Vương lão bản khẳng định.

"Thi kiển?" Hạo Thiên Chân nói: "Tôi đã từng thấy thi kiển, nhưng thấy thi kiển lớn như vậy, cũng là lần đầu tiên trong đời, theo tôi được biết, trong thi kiển không phải là trẻ sơ sinh thì cũng là động vật nhỏ." "Thi kiển lớn như vậy, làm sao làm được?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

"Phương pháp chế tạo thi kiển đã thất truyền rồi." Vương lão bản nói: "Năm đó Tần Thủy Hoàng hạ lệnh, giết sạch những phương sĩ biết chế tạo loại thi kiển này, bây giờ không ai biết làm sao làm được." "Nhưng cũng có một cách nói khác, trùng kiển là một kỹ thuật ngăn chặn cơ thể thối rữa." "Cụ cố của tôi, khi còn làm đại chưởng nhãn ở Hương Cảng, đã từng thấy không ít bảo bối, trong đó có một khối hổ phách, người có được thứ đó chỉ cần có được phương thuốc thích hợp, là có thể luyện thành thuốc trường sinh bất lão, tệ nhất cũng có thể chôn cùng trong mộ để bảo vệ mộ chủ thành tiên." "Cụ cố của tôi nhìn gần khối hổ phách bên trong có một cô gái, cảm thán tạo nghiệt, đã đem khối hổ phách đó đốt đi, tích chút âm đức, để cô ấy đầu thai chuyển thế." Nói xong, Vương lão bản nhìn Hạo Thiên Chân

hỏi: “Cậu đứng gần thi kiển như vậy, có cảm giác gì không?” “Không có.” Hạo Thiên Chân lắc đầu.

Vương lão bản ngẩn ra, hoàn hồn, vội vàng đặt một tay của Hạo Thiên Chân lên trên thi kiển, hỏi: “Có muốn gì không?” “Có, nhưng mà…” Hạo Thiên Chân trả lời.

“Muốn gì cứ nói.” Vương lão bản nói.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, cảm thấy Vương lão bản rất kỳ lạ.

Thấy Hạo Thiên Chân không có phản ứng, Vương lão bản hoảng hốt từ ba lô lấy ra Hà Mộc Tập lật xem.

“Không thể sai được.” “Tại sao lại không có phản ứng chứ.” Lão Dương xem xong, ném Hà Mộc Tập xuống đất.

Lẽ nào thiếu máu của Hạo Thiên Chân?

Phải đem máu của cậu ta vẩy lên thi kiển, mẹ của hắn mới có thể hồi sinh?

Hạo Thiên Chân liếc nhìn Hà Mộc Tập trên mặt đất, nói với Vương lão bản: “Nói đến Hà Mộc Tập, nói năng lưu loát, tôi không nên gọi ông là Lão Dương sao?” Bố Phương nghe vậy, biết Hạo Thiên Chân đã phát hiện ra, Vương lão bản chính là Lão Dương.

Vương lão bản nghe lời Hạo Thiên Chân, ngẩn ra một lúc, sau đó quay người, biến thành dáng vẻ của Lão Dương, sau đó giống như một người điên đập vào trùng kiển.

“Bố Phương, tôi có một câu hỏi.” “Tại sao lại có hai Lão Dương?” Hạo Thiên Chân nhìn Bố Phương hỏi.

“Do cây thanh đồng vật chất hóa ra.” Bố Phương không giấu giếm, nói thật.

“Vậy con trai của Đại Sơn, có phải cũng do cây thanh đồng vật

chất hóa ra không?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

"Cây thanh đồng này, thật quá tà môn." Hạo Thiên Chân nói.

"Thiên Chân, giúp tôi gọi mẹ tôi, như vậy mẹ tôi sẽ từ trong thi kiển hồi sinh." Lão Dương quay đầu lại, khóc lóc nói với Hạo Thiên Chân.

"Người chết không thể sống lại." "Mẹ cậu từ trong thi kiển hồi sinh, là chuyện không thể." Hạo Thiên Chân quả quyết nói.

Lão Dương nghe xong, thất thần ngồi bệt xuống đất, miệng không ngừng lẩm bẩm "mẹ".

Chương 281

“Đừng buồn nữa, tôi sẽ đưa cậu ra ngoài, nhưng tiền đề là, cậu phải sẵn lòng nói cho tôi biết mọi chuyện, bao gồm cả chuyện của mẹ cậu.” Hạo Thiên Chân đi tới, nhẹ nhàng an ủi.

Lão Dương nghe xong, ánh mắt trở nên dịu lại, nói với mấy người: “Mẹ tôi đã qua đời ba năm, nhưng tôi thật sự đã gặp mẹ.” Nói đến đây, Lão Dương hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, khi về nhà, mẹ đang nấu cơm, và dặn hắn đi rửa tay, nhưng khi hắn rửa tay xong, quay lại, lại phát hiện mẹ đã chết, mắt trợn to, nửa bên mặt đầy vết sẹo.

Hắn đau lòng dùng tay vuốt mắt cho mẹ.

Hạo Thiên Chân, Bố Phương và những người khác nghe xong, sắc mặt đều trở nên nặng nề.

Đúng lúc này, Lão Dương nhìn thấy ảo ảnh của mẹ mình, Bố Phương, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, A Nịnh, Lương sư gia cũng nhìn thấy.

Lão Dương kích động chạy về phía mẹ mình, và nói chuyện với mẹ.

Không lâu sau, mẹ của Lão Dương liền biến mất.

“Thiên Chân, Bố Phương, tôi xin hai người, đi cùng tôi tìm mẹ tôi được không.” Lão Dương mặt mày thành khẩn cầu xin.

“Đó chỉ là một loại ảo ảnh thôi, cậu phải chấp nhận sự thật là mẹ cậu đã qua đời.” “Việc chúng ta cần làm tiếp theo, là rời khỏi nơi này.” Hạo Thiên Chân nói.

“Tôi không đi, tôi chết cũng phải chết ở nơi này.” “Để mẹ tôi hồi

sinh, tôi nguyện ý bất chấp mọi giá.” Lão Dương kích động nói.

Bố Phương từ trong túi quần lấy ra một bao thuốc lá, rút một điếu ra châm lửa, hít một hơi, hắn biết, nếu không có gì bất ngờ, một con rắn lớn 【Chúc Cửu Âm】đang không ngừng bơi về phía này.

“Phía trên có động tĩnh.” Vương Bàn Tử ngẩng đầu lên, phát hiện một con rắn lớn, sợ chết khiếp.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện Chúc Cửu Âm, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” “Rắn gì vậy?” “Sao lại lớn như vậy!” Lương sư gia nhìn con rắn lớn đang bò trên cành cây thanh đồng, suýt nữa sợ tè ra quần.

“Đáng sợ!

Thật sự đáng sợ!” A Nịnh nhìn con rắn lớn có hai mắt nhỏ và một mắt to, sợ đến lùi lại mấy bước.

“Con rắn lớn này, tên là Chúc Cửu Âm, là một loài rồng, còn gọi là Chúc Long, chỉ sinh trưởng ở nơi cực âm!” Bố Phương lên tiếng nói.

Lương sư gia nghe vậy, hiểu ra, nói: “Thực ra con Chúc Cửu Âm này, là một loại rắn độc lớn thời viễn cổ, Đế Thuấn từng dùng loại Chúc Long này để luyện dầu, làm đuốc chiếu sáng, đã tuyệt chủng từ mấy ngàn năm trước, có thể thấy ở nơi này, lão hủ tôi chết cũng không hối tiếc.” “Chúng ta rút lui trước, sau đó tìm cách xử lý con Chúc Cửu Âm này.” Bố Phương không hành động lỗ mãng, nói một tiếng, dẫn mọi người rời đi.

“Ngao!” Chúc Cửu Âm hét dài một tiếng, nhanh chóng bơi về phía nhóm người Bố Phương.

Bố Phương dẫn nhóm người quay trở lại theo đường cũ, ai ngờ con Chúc Cửu Âm này cũng theo sau.

Để an toàn, mấy người Bố Phương từ trên cầu nhảy xuống, hoảng

loạn chạy trốn khắp nơi, lao vào một hang núi chật hẹp.

Cùng lúc đó.

Trong mộ thất của thủ lĩnh tộc Xa.

Người cổ đại nằm trong quan tài đột nhiên sống lại, một kiếm đâm về phía Trương Thất Linh đang đứng bên ngoài quan tài, quay lưng về phía nó.

Tại lăng mộ của thủ lĩnh tộc Xá.

Một người cổ đại đang nằm trong quan tài đột nhiên sống lại, đâm một kiếm về phía Trương Thất Linh đang đứng bên ngoài, quay lưng lại với hắn.

"Keng!" Trương Thất Linh nghe thấy động tĩnh sau lưng, vội vàng xoay người, rút Hắc Kim Cổ Đao ra chém vào thanh trường kiếm.

Tiếp đó, Trương Thất Linh và người cổ đại đã bị gãy một cánh tay bắt đầu giao đấu.

Họ đánh nhau trên mặt đất, rồi lại đánh trên không trung, thực lực của cả hai ngang ngửa nhau.

"Phụt!" Thi thể sống lại tuy chỉ còn một tay nhưng võ công không hề yếu, song cuối cùng vẫn bị Trương Thất Linh đánh bay bằng một chưởng.

Trương Thất Linh không nhân cơ hội hạ sát thủ mà chỉ cầm Hắc Kim Cổ Đao đứng nhìn.

Người cổ đại đứng dậy từ dưới đất, lau vết máu bên mép, mắt nhìn chằm chằm Trương Thất Linh hỏi: "Ngươi là ai?" Trương Thất Linh không trả lời mà hỏi ngược lại: "Thi thể của thủ lĩnh tộc Xá ở đâu?" "Đã bị đốt thành tro rồi." "Muốn tìm thì xuống âm gian mà tìm." Người cổ đại nói xong lại hỏi: "Bây giờ ai đang xưng đế?" "Không có

ai xưng đế cả, thời đại của ngài đã qua cả ngàn năm rồi.” Trương Thất Linh đáp.

Nghe vậy, người cổ đại kinh hãi, vội vã chạy về phía quan tài.

Trương Thất Linh theo sát phía sau.

Khi quay lại trước quan tài, Trương Thất Linh phát hiện, không biết từ lúc nào, bên trong quan tài lại có một người giống hệt người cổ đại vừa sống lại đang nằm đó.

“Thuộc hạ bị thương quá nặng, không thể tiếp tục phụng sự vương gia.” “Vương gia ngài tâm thiện, đã mượn thần lực trời đất tạo hóa nơi này để nối dài mạng sống cho ta, nhưng nơi này tà khí tứ phía, e rằng không phải kế sách hay.

Chỉ vì ta ham sống, không nghe lời khuyên ngăn.” Người cổ đại nói tiếp, cảm thấy một luồng khí nóng từ cổ họng cuộn lên, sau đó phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống đất chết hẳn.

Trương Thất Linh bước tới, lục lọi trên người kẻ đó, không lâu sau tìm thấy một mảnh giấy ghi văn tự câm, rồi nhanh chóng cất vào túi quần.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng kêu dài của Chúc Cửu Âm, liền vội vã chạy đến.

Chương 282

… “Lối ra chật hẹp, Chúc Cửu Âm nhất thời không chui vào được, hiện tại chúng ta tạm thời an toàn.” Lương sư gia mệt đến thở không ra hơi, ngồi phịch xuống đất.

“Chúc Cửu Âm, dùng súng chắc không giết được nó đâu.” “Tôi cũng không biết phải đối phó thế nào.” Vương Bàn Tử nói.

Lời vừa dứt, một tiếng ‘Ầm’ vang lên.

Bố Phương và mọi người nhìn về phía cửa hang, thấy Chúc Cửu Âm đang dùng đầu húc vào cửa hang, đá lở xuống, chặn kín lối ra.

Lão Dương thấy vậy, vẻ mặt đờ đẫn dựa vào vách tường, nhưng đột nhiên lại thấy một ảo ảnh kỳ lạ.

Qua khe hở của cửa hang, hắn thấy một người giống hệt mình đang ở bên ngoài lăng mộ, người đó trợn mắt hét lên với hắn: “Tao bị biến ra ngoài rồi, mày chỉ là một sản phẩm sao chép thôi!” Trong ảo ảnh, Lão Dương kinh hãi, tức giận lấy thuốc nổ từ trong túi ra, đặt lên vách đá rồi quay người bỏ đi.

Hắn biết, chuyện này đã thực sự xảy ra ba năm trước, ngay tại nơi này.

Bây giờ nhìn lại, hắn vẫn còn kinh hãi.

“Chúng ta bị nhốt trong hang núi này không ra được rồi, xem ra chết chắc rồi.” Lương sư gia nói với vẻ tuyệt vọng.

“Lão đầu, ông đừng nói mấy lời xui xẻo được không?” Vương Bàn Tử gắt.

“Tôi thật sự hối hận vì đã vào đây.” Lương sư gia nói, nước mắt không kìm được mà chảy xuống.

Nếu không vào đây, có lẽ ông ta đã có thể sống thêm vài năm, thậm chí chục năm.

"Lương sư gia, bây giờ ông lại hối hận rồi à?

Vừa nãy ông còn bảo thấy được Chúc Cửu Âm, lão hủ tôi chết cũng không hối tiếc cơ mà!" Vương Bàn Tử nói.

Lương sư gia: "…" "Ở đây lại có xương trắng!" Đột nhiên, Hạo Thiên Chân đang đi trong đường hầm thì thấy xương người trên mặt đất, giật mình hoảng sợ.

Bên cạnh bộ xương trắng có một cuốn sổ tay, một cái đèn pin và một sợi dây thừng.

"Chỉ là một bộ xương trắng thôi mà, Thiên Chân, cậu sợ cái gì?" Bố Phương và mấy người đi tới, Vương Bàn Tử hỏi.

"Tôi không nghĩ ở đây có xương người, đột nhiên nhìn thấy đương nhiên là sợ rồi." Hạo Thiên Chân nói xong, cúi người nhặt cuốn sổ tay lên, phủi bụi bặm trên đó.

"Thiên Chân, mau mở sổ ra xem, biết đâu trong đó có ghi cách đối phó với Chúc Cửu Âm." Vương Bàn Tử thúc giục.

"Được." Hạo Thiên Chân gật đầu, mở cuốn sổ ra, đọc vài dòng rồi nói: "Trong sổ ghi lại, người này ba năm trước ở đây đã bị đồng bạn của mình dùng thuốc nổ lấp kín cửa hang, rồi bị bỏ đói đến chết." Bố Phương nghe vậy, biết người chết ở đây chính là Lão Dương thật sự.

Còn kẻ dùng thuốc nổ đặt ở cửa hang là Lão Dương do cây thanh đồng vật chất hóa ra.

Lão Dương đứng sau lưng Bố Phương và mọi người, nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, vẻ mặt lộ ra sự hung ác tột độ.

"Trong ví có một cái chứng minh thư, như vậy tôi có thể biết

người chết ở đây là ai rồi.” Hạo Thiên Chân đặt cuốn sổ xuống, mở chiếc ba lô đầy bụi ra tìm, quả nhiên tìm thấy một tấm chứng minh thư.

“Thiên Chân, trên chứng minh thư tên là gì?” Vương Bàn Tử tò mò.

“Tên trên chứng minh thư lại là Tạ Tử Dương!” Hạo Thiên Chân nói xong, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía Lão Dương.

Mọi người lập tức phản ứng, chứng minh thư này là của Lão Dương.

Tên thật của Lão Dương là Tạ Tử Dương.

Nếu không đoán sai, Lão Dương thật sự đã chết, còn Lão Dương đang sống trong đội của họ là do cây thanh đồng vật chất hóa ra.

“Ta là Tạ Tử Dương, ta đã giết chính mình.” Lão Dương thấy Hạo Thiên Chân nhìn mình, bèn lên tiếng.

“Hít!” Lương sư gia nghe vậy, hít một hơi khí lạnh.

Tự mình giết mình?

Sao có thể!

“Lão Dương, ông điên rồi à?” Vương Bàn Tử chất vấn.

“Tao không điên!

Nếu tao đã nói cho chúng mày biết chuyện này, thì chúng mày cũng đừng hòng sống sót!” Lão Dương nói xong, rút ra một khẩu súng lục, chĩa vào mọi người, rồi chĩa vào Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, bước về phía Lão Dương, trán áp vào họng súng, nói: “Tôi vào đây là vì ông, tôi muốn đưa ông về nhà, nếu ông muốn giết tôi thì cứ nổ súng đi.” Lão Dương cũng không ngờ Hạo Thiên Chân lại không sợ chết.

“Bốp!” Bố Phương nhân lúc Lão Dương đang sững sờ, đột nhiên ra tay, đánh cho hắn một trận tơi bời.

Bị Bố Phương đấm mấy cú, Lão Dương ngã xuống đất bất tỉnh.

Chương 283

Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm, giật lấy khẩu súng trong tay Lão Dương.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Đúng lúc này, Chúc Cửu Âm đã phá vỡ cửa hang, chui vào trong.

"Con rắn lớn chui vào rồi, chúng ta chạy cũng không thoát, chi bằng đứng đây chờ chết." Lương sư gia tuyệt vọng, sợ đến tè ra quần.

"Ai muốn chết thì cứ đứng yên ở đây, ai muốn sống thì theo sát phía sau tôi, tôi sẽ đưa các người thoát ra ngoài." Bố Phương nói một câu, rồi quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa nghĩ cách tiêu diệt con giun đất này.

"Thiên Chân, đừng cứu Lão Dương nữa, chúng ta mau chạy thôi." Vương Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân đang kéo lê cơ thể Lão Dương lùi lại, bèn hét lên.

"Tôi đã hứa là sẽ đưa ông ấy ra ngoài." Hạo Thiên Chân không chịu từ bỏ, vẫn kéo Lão Dương đi về phía sau.

"Haiz." Vương Bàn Tử thở dài, cõng Lão Dương lên, cùng Hạo Thiên Chân và mấy người khác theo sau Bố Phương chạy trốn.

Bố Phương thấy phía trước có dây leo, liền nhảy xuống.

Nhưng không nắm được dây leo nên bị rơi xuống dưới.

Những người phía sau cũng vậy.

Bố Phương rơi xuống đất, lăn một vòng, rồi đứng dậy nói với mọi người: "Chúng ta tạm thời an toàn rồi." "Bố gia, Chúc Cửu Âm lợi hại như vậy, chúng ta phải làm thế nào mới giết được nó?" Lương sư gia

hỏi.

“Con giun đất này, vảy của nó cứng như thép, đao thương bất nhập.” “Chỉ có thể dùng lựu đạn, ném vào miệng nó.” Bố Phương nói.

“Bố Phương, tôi có hai quả lựu đạn, cho cậu này.” A Nịnh nghe vậy, vội vàng đưa hai quả lựu đạn đeo bên hông cho Bố Phương.

“Hai quả lựu đạn có thể giết được Chúc Cửu Âm không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Không được.” Bố Phương lắc đầu, nói: “Nhưng có thể làm nó bị thương nặng.” Lời vừa dứt, Lão Dương phun ra một ngụm máu tươi, tỉnh lại.

“Lão Dương, ông bị thương rồi.” Hạo Thiên Chân thấy bụng Lão Dương bị thương, vội lấy băng gạc ra giúp ông cầm máu.

Lão Dương nắm lấy tay Hạo Thiên Chân: “Thiên Chân, nghe tôi nói.” “Ông nói đi.” Hạo Thiên Chân đáp.

“Trên đường đi tôi đã làm không ít chuyện sai trái, thậm chí cuối cùng còn định hại cậu, vậy mà cậu vẫn lương thiện giúp đỡ tôi.” “Mục đích của tôi là đến tận cùng của Tần Lĩnh Thần Thụ, lợi dụng nó để cứu mẹ tôi.” “Tôi biết rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu, liều mạng muốn cứu Lão Dương.

Kết quả lại bị Lão Dương ngăn lại.

“Tôi đã ở trong lăng mộ này ba năm, đến mức không biết mình rốt cuộc là ai nữa, vì để có được một thứ mà đã làm chuyện xấu, tôi thấy mình nên ở lại đây.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, nói: “Ông là ai không quan trọng, tôi biết tất cả đều là do cây thanh đồng gây ra, những ảo giác đó đã giết ông, tôi nhất định sẽ đưa ông ra ngoài.” “Từ đầu đến cuối cậu chưa bao giờ từ bỏ tôi, khiến tôi có được cảm nhận chân thật.” “Cảm nhận được tình nghĩa huynh đệ của hai chúng ta.” Nói

xong, Lão Dương lại phun ra một ngụm máu tươi, nhìn Hạo Thiên Chân hỏi: "Kiếp sau, cậu có nguyện ý làm huynh đệ của tôi không?" "Tôi nguyện ý." Hạo Thiên Chân vừa khóc vừa nói.

Nghe vậy, Lão Dương nở một nụ cười, nhặt một quả lựu đạn dưới đất lên, tay cầm lựu đạn, lao về phía Chúc Cửu Âm.

"Lão Dương, đừng mà!" Hạo Thiên Chân hét lớn.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Lão Dương bất chấp tính mạng, muốn cùng Chúc Cửu Âm đồng quy vu tận.

Nhưng kết quả, hắn chết, còn Chúc Cửu Âm thì không.

"Lão Dương!" Hạo Thiên Chân nhìn người bạn thời thơ ấu của mình chết đi, đau lòng khôn xiết.

"Gàooo!" Chúc Cửu Âm bị lựu đạn làm bị thương, càng thêm điên cuồng bơi về phía mọi người.

"Nó đến rồi!" Lương sư gia chỉ vào con quái vật, vẻ mặt kinh hãi.

"Pằng pằng pằng pằng!" A Nịnh giơ súng máy trong tay lên, nhắm vào Chúc Cửu Âm, điên cuồng xả đạn.

"Bố gia, mau ném lựu đạn đi!" Lương sư gia nói.

Bố Phương không để ý đến Lương sư gia, đợi đến khi con quái vật há to cái miệng máu, hắn mới ném một quả lựu đạn vào.

"Cạch." Chúc Cửu Âm thấy lựu đạn bay tới, liền nuốt chửng nó.

"Ầm!" Giây tiếp theo, lựu đạn phát nổ, Chúc Cửu Âm đau đớn kêu lên một tiếng, rồi quay đầu bỏ chạy.

"Tốt quá rồi!" "Chúc Cửu Âm chạy rồi!" Lương sư gia vui mừng đến rơi nước mắt.

Bố Phương thấy vậy, liền nhảy lên, duỗi hai tay ra, tóm lấy đuôi của Chúc Cửu Âm.

"Đinh!" "Có nâng cấp huyết mạch của Chúc Cửu Âm không?" "Nâng cấp!" "Nâng cấp thành công!" "Huyết mạch Chúc Cửu Âm được nâng cấp thành Chúc Long Thần Huyết!" "Thiên phú: Hơi thở thành gió, tiếng hét thành sấm, con ngươi thành điện!" Bố Phương buông Chúc Cửu Âm ra, chỉ thấy nó bị một luồng ánh sáng vàng bao phủ, khi ánh sáng vàng tan đi, nó đã biến thành một con rồng, sừng rồng và móng rồng cũng mọc ra.

Sau khi nâng cấp huyết mạch, vết thương trên người Chúc Cửu Âm cũng lành lại.

Chương 284

“Chủ nhân.” Chúc Cửu Âm quay người, cung kính gọi Bố Phương một tiếng.

Chúc Cửu Âm gọi Bố Phương là chủ nhân?

Lương sư gia và mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc.

Con Chúc Cửu Âm hung mãnh vô song, sau khi bị Bố Phương tóm đuôi, lại trực tiếp gọi Bố Phương là chủ nhân, thật không thể tin được.

“Chít chít chít.” Lúc này, một loạt âm thanh kỳ lạ vang lên.

Một đàn thi miết lớn từ trong bóng tối tràn ra.

Hạo Thiên Chân và mấy người sững sờ, khi hoàn hồn lại, họ đều chạy về phía Bố Phương.

“Gầm.” Chúc Long nhìn chằm chằm vào hàng ngàn con thi miết đang bò tới, phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Đàn thi miết sợ chết khiếp, vội vàng quay đầu bỏ chạy.

“Bên trong không phải còn một con Chúc Cửu Âm sao?” Bố Phương nhìn Chúc Long hỏi.

“Thưa chủ nhân, bên trong còn một con Chúc Cửu Âm, là vợ của tôi.” “Tôi cảm nhận được, nó đang bơi về phía này.” Chúc Long trả lời.

Bố Phương nghe vậy gật đầu.

“Chúc Long, Bố Phương là chủ nhân của ngươi?” Lương sư gia không nhịn được, lên tiếng hỏi.

Chúc Long nghe vậy, gật đầu.

Lương sư gia thấy thế, cả người trực tiếp hóa đá.

Chúc Cửu Âm lại cam tâm tình nguyện cúi đầu thần phục Bố Phương, Bố Phương quả thật quá mạnh.

"Mọi người không sao chứ?" Lúc này, Trương Thất Linh đến, nhìn Bố Phương và mọi người hỏi.

"Chúng tôi không sao, Tiểu Ca." Hạo Thiên Chân nói.

"Chúc Long không làm hại các người à?" Trương Thất Linh ngạc nhiên.

"Chuyện này nói ra dài lắm." Hạo Thiên Chân kể lại toàn bộ chuyện gặp Chúc Cửu Âm, rồi Chúc Cửu Âm gọi Bố Phương là chủ nhân.

Nghe xong, Trương Thất Linh vẻ mặt kinh ngạc.

"Đi thôi." "Tôi để Chúc Long đưa chúng ta ra ngoài." Bố Phương nói xong, trèo lên lưng Chúc Long.

Hạo Thiên Chân và mọi người cũng ngồi lên lưng Chúc Long, vô cùng vui mừng.

Chúc Long uốn lượn thân mình, bò lên cây thanh đồng.

Không đến mấy phút, Bố Phương và mấy người đã ra khỏi cổ mộ, trở lại bên ngoài.

"Chúc Long, ngươi và vợ ngươi cứ sống tốt ở trong này." "Khi nào cần, ta sẽ cho người đến thông báo." Bố Phương nói với Chúc Long.

Chúc Long nghe vậy gật đầu, tiễn Bố Phương và mọi người rời đi, rồi mới quay đầu bơi vào trong cổ mộ.

Buổi tối, Bố Phương và mọi người ăn một bữa cơm chia tay tại một nhà hàng ở một thị trấn dưới chân núi Tần Lĩnh.

Ngày hôm sau, Bố Phương, Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, cùng với Trương Thất Linh, trở về nhà của Hạo Thiên Chân ở Hàng Thành.

“Tôi đã mang ra từ trong cổ mộ một mảnh văn tự câm.” Trương Thất Linh lấy ra một tờ giấy từ túi quần, đặt lên bàn.

Hạo Thiên Chân tò mò nhìn một cái, phát hiện không đọc được chữ nào.

“Trong lăng mộ, tôi đã thấy hai người cổ đại giống hệt nhau.” Trương Thất Linh tiếp tục nói.

“Tôi cũng đã thấy hai Lão Dương.” Vương Bàn Tử chen vào.

“Đều là do cây thanh đồng vật chất hóa ra.” Bố Phương lên tiếng.

“Bây giờ tôi càng muốn biết, A Nịnh vào lăng mộ để làm gì.” Hạo Thiên Chân tò mò.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử nói: “Tôi thấy đây là âm mưu của Cầu Đức Khảo.” “Rõ ràng trong ngôi mộ đó có thứ mà Cầu Đức Khảo vẫn luôn muốn tìm, tại sao lại cứ để Thiên Chân đi dò đường?” Trương Thất Linh đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài nói.

“Điều duy nhất tôi nghĩ được là Cầu Đức Khảo muốn thông qua tôi để ảnh hưởng đến chú Ba của tôi.” Hạo Thiên Chân nghĩ vậy.

“Không phải.” Trương Thất Linh lắc đầu, nói: “Mục tiêu của Cầu Đức Khảo không phải là chú Ba của cậu, mà là cậu.” “Tôi thấy Cầu Đức Khảo đang giao dịch với chú Ba.” Vương Bàn Tử không nhịn được, chen vào.

Chương 285

“Bàn Tử đừng nói chen ngang.” Hạo Thiên Chân quay sang Trương Thất Linh nói: “Tôi không hiểu rốt cuộc mình có giá trị gì mà đáng để Cầu Đức Khảo phải tốn công tốn sức như vậy.” “Có lẽ giá trị của cậu, chính cậu khó mà ý thức được thôi.” Trương Thất Linh nói nhàn nhạt.

“Bây giờ tôi đang lo lắng, bước tiếp theo Cầu Đức Khảo sẽ dùng âm mưu gì.” Vương Bàn Tử nói.

“Chúng ta không thể tiếp tục bị động như vậy nữa, phải giành lấy thế chủ động.” Hạo Thiên Chân hạ quyết tâm nói.

“Tôi có việc, đi trước đây.” Trương Thất Linh nói xong, liền cất bước rời đi.

“Đi tranh giành Tần Lĩnh Thần Thụ, Bàn gia tôi cũng chẳng được lợi lộc gì.” Vương Bàn Tử vẻ mặt thất vọng.

“Bàn Tử, đừng nản chí, tối qua tôi tìm được một tấm bản đồ ông nội tôi để lại, trên bản đồ có đánh dấu Quế Chúc Mê Vụ Thôn, tôi quyết định đến đó xem sao.” Hạo Thiên Chân nói.

“Khi nào xuất phát?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Ngày mai.” Hạo Thiên Chân nói xong, lấy điện thoại ra, gọi cho Phan Tử: “Phan Tử, chuẩn bị trang bị cho tôi, tôi muốn xuống mộ.” Đầu dây bên kia, Ngô Tam Tỉnh bảo Phan Tử thu thêm của Hạo Thiên Chân hai thành phí, yêu cầu giao dịch bằng tiền mặt, thậm chí cả tiền boa cũng phải ghi sổ rõ ràng.

Cứ như vậy, Hạo Thiên Chân, Bố Phương, Vương Bàn Tử ba người, ngồi trên một chiếc xe Jinbei cũ, xuất phát đến Mê Vụ Thôn.

Cùng lúc đó, Tạ Vũ Hoa cũng dẫn theo đoàn xe trang bị đầy đủ xuất phát, mục đích cũng giống như ba người Bố Phương.

Trong xe, Vương Bàn Tử nói với Hạo Thiên Chân: "Hạ đấu chỉ toàn bỏ tiền vào, chẳng được thứ gì, nghèo chết là đáng." "Tôi không hứng thú với minh khí." Hạo Thiên Chân cười nói.

"Lúc hạ đấu, cậu cứ lấy một hai món nhỏ thôi." Vương Bàn Tử khuyên.

"Tôi sẽ xem xét kỹ." Hạo Thiên Chân đáp.

Bố Phương nhìn ra ngoài cửa sổ, biết Mê Vụ Thôn có một ngôi mộ cổ, bên trong có âm binh Bất Ngôn Kỵ.

Buổi chiều, ba người xuống xe, đến một nhà dân trong núi để nghỉ chân.

Bố Phương thấy một người đàn ông khoảng bốn năm mươi tuổi đang ngồi trước nhà đan giỏ tre, liền tiến lên hỏi: "Chào ông, tôi muốn hỏi thăm về Mê Vụ Thôn." "Mê Vụ Thôn?" Người đàn ông nghe vậy, sững sờ, nói: "Mê Vụ Thôn mà cậu nói, là cái nào?" "Là cái có một ngọn núi." Bố Phương đáp.

"Tôi biết rồi." Người đàn ông nói: "Mê Vụ Thôn có từ thời Viên Đại Đầu, nhưng cả làng không còn ai nữa." "Tại sao lại không còn ai?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

"Mời cậu nghe tôi kể tiếp." Người đàn ông kể cho họ nghe chuyện về tiệm cầm đồ: "Lúc đó có một người tên là Trương Đại Trụ, đã cầm cố một tấm đan thư thiết quyển." Nói đến đây, người đàn ông dừng lại, nhìn mấy người hỏi: "Ba vị có biết đan thư thiết quyển là gì không?" "Là gì vậy?" Vương Bàn Tử tò mò.

"Miễn tử kim bài." Bố Phương đáp.

"Đúng, miễn tử kim bài." Người đàn ông tiếp tục nói: "Sau đó

Trương Đại Trụ đã đào được một ngôi mộ cổ trong làng, nhưng lần cuối cùng một người bán hàng rong đến làng, phát hiện trong làng không còn một bóng người, gà vịt cũng không còn.

Có người nói cả làng đều bị ngôi mộ cổ nuốt chửng, có người lại nói bị thổ phỉ giết sạch, cũng có người nói bị đại nguyên soái Trương Cao Viễn bắt đi lính." Bố Phương nghe vậy, biết rằng người trong làng đều đã bị giết sạch, chôn trong ngôi mộ cổ.

"Bây giờ không ai có thể tìm thấy ngôi mộ cổ đó, cũng không ai bán đồ trong đó ra ngoài, tôi thấy căn bản không có ngôi mộ cổ nào cả, Mê Vụ Thôn bản thân nó đã là một bí ẩn." Ba người ăn cơm ở nhà ông ta.

Ngày hôm sau, họ đi bộ đến Mê Vụ Thôn.

Hạo Thiên Chân đi theo kinh độ và phương vị trên bản đồ, ba người đến một ao sen nghỉ ngơi, sau khi hồi phục thể lực, liền tiếp tục đi.

Vương Bàn Tử lấy la bàn ra, phát hiện từ trường ở đây có vấn đề, cho rằng gần đây có một ngọn núi từ tính.

"Tôi hình như ngửi thấy một mùi lạ." Hạo Thiên Chân nhíu mày nói.

"Là mùi của đầm lầy." Bố Phương nói: "Nơi này bốn bề là núi, có hồ, có sông, có đầm lầy, chúng ta đã gần đến Mê Vụ Thôn rồi." Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều gật đầu.

Cùng lúc đó, Tạ Vũ Hoa và đoàn người đang đi trong rừng.

Một thuộc hạ bị trượt chân, rơi vào một cái hố lớn.

Tạ Vũ Hoa kéo người thuộc hạ lên, phát hiện cái hố lớn này là do một tảng đá lớn tạo ra.

“Mọi người quan sát xung quanh.” Tạ Vũ Hoa nghi ngờ ở đây không chỉ có một cái hố lớn.

“Đại ca, ở đây có một cái hố lớn.” “Ở đây cũng có.” Nhận được câu trả lời khẳng định của thuộc hạ, Tạ Vũ Hoa trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt.

Không ngoài dự đoán, người của Uông gia cũng đã đến đây.

Họ phát hiện ra một cỗ máy bắn đá.

Các bộ phận kim loại trên máy bắn đá là từ thời Dân quốc, từ đó suy ra dân làng Mê Vụ Thôn có lẽ là hậu duệ của những người canh giữ lăng mộ.

“Mấy người các ngươi, khởi động máy bắn đá, đè chết đám Tạ Vũ Hoa.” Người dẫn đầu của Uông gia, nhìn qua ống nhòm, nói với đám người Tạ Vũ Hoa đang đi dưới chân núi.

Sáu bảy người của Uông gia đeo mặt nạ trắng gật đầu, nhanh chóng hành động.

“Ầm ầm!” Tạ Vũ Hoa và đoàn người đang đi trong rừng, đột nhiên nghe thấy tiếng sấm rền vang, tưởng trời sắp mưa, ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy đá lớn từ trên trời rơi xuống.

Chương 286

"Né đi!" Tạ Vũ Hoa hét lớn, né được một tảng đá.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" từng tảng đá lớn rơi xuống, không lâu sau, từng cái hố lớn xuất hiện.

Dưới những tảng đá, có người bị đè chết.

Khi đá không còn rơi xuống nữa, thuộc hạ của Tạ Vũ Hoa tập trung bên cạnh cô.

"Đại ca, tổng cộng chết hai người, bị thương hai người." Một người đàn ông nói.

"Bảo hai anh em bị thương, đưa hai anh em đã chết về mai táng." Tạ Vũ Hoa nói.

Người đàn ông gật đầu, quay người đi thực hiện nhiệm vụ.

"Những tảng đá này từ trên núi bắn xuống, ta đoán, có lẽ chúng ta đã bị người canh giữ lăng mộ, hoặc là những kẻ trộm mộ giống chúng ta ám hại." Tạ Vũ Hoa đấm vào một cây lớn, nghiến răng nói.

"Sấm sét à?" Ba người Bố Phương đang đi trong một bãi cỏ hoang, Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng sấm, kinh ngạc nhìn Hạo Thiên Chân.

"Tôi cũng không biết tại sao lại có tiếng sấm." Hạo Thiên Chân nói.

Bố Phương biết, những âm thanh đó là do máy bắn đá ném đá tạo ra.

Không lâu sau, ba người tiếp tục đi, đến được Mê Vụ Thôn.

Chỉ thấy cả ngôi làng bị sương mù bao phủ, đều đã hoang tàn đổ nát, cỏ dại mọc um tùm.

"Mê Vụ Thôn rốt cuộc đã bao nhiêu năm không có người ở rồi, Thiên Chân, cậu biết không?" Vương Bàn Tử cười hỏi.

"Chắc vài chục năm rồi." Hạo Thiên Chân nói.

Bố Phương cùng Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử đi vào làng.

Không lâu sau, ba người tìm được một ngôi nhà đổ nát tương đối còn nguyên vẹn.

Bố Phương đi vào, phát hiện trên một chiếc nôi trẻ em có một con búp bê vải nhỏ.

"Chủ nhà ơi, đại nhân có đại lượng, đừng để ý ba chúng tôi ở nhờ đây nhé." Vương Bàn Tử chắp tay, lạy tứ phía, cầu xin chủ nhà.

"Tôi lên lầu hai đây." Hạo Thiên Chân nói một tiếng, đi lên cầu thang, tùy tiện vào một phòng.

"Ở đây bẩn quá." Vương Bàn Tử phẩy tay, dọn dẹp mạng nhện trước mắt, nói: "Tôi quyết định đi đến giếng nước lấy nước, rồi bắt một con thỏ rừng, gà rừng để cải thiện bữa ăn." "Bàn Tử, làng này không có người ở, cậu nghĩ sẽ có gà rừng à?" Hạo Thiên Chân vừa dọn dẹp vệ sinh, vừa cười nói.

Rõ ràng, Vương Bàn Tử không phải người hay làm việc nhà.

"Ai da.

Bụng tôi đau quá." Vương Bàn Tử hơi cúi người, ôm bụng nói.

"Bàn Tử, tôi đề nghị cậu xuống lầu giải quyết đi." Bố Phương lên tiếng.

“Tôi biết rồi.” Vương Bàn Tử không nói nhiều, vội vàng chạy xuống lầu, đi đến một nơi hơi xa để giải quyết.

Lúc đang giải quyết, đột nhiên nghe thấy tiếng động sau lưng, khi quay đầu lại, chưa kịp nhìn rõ người, đã bị người ta dùng một cây gậy đánh ngất.

“Bàn Tử chưa về à?” Hạo Thiên Chân dọn dẹp xong phòng, nhíu mày hỏi.

“Không cần đi tìm đâu.” Bố Phương hút thuốc, nói nhàn nhạt.

Hắn biết, nếu không có gì bất ngờ, Vương Bàn Tử sẽ bị người ta đánh ngất, sau đó Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử, Hắc Nhãn Kính ba người sẽ xuất hiện, giết chết kẻ đánh ngất Vương Bàn Tử, sau đó, Ngô Tam Tỉnh sẽ bảo Hắc Nhãn Kính khiêng Vương Bàn Tử vào cổ mộ, đặt vào trong một cỗ quan tài.

“Tôi đi tìm Vương Bàn Tử đây.” Hạo Thiên Chân không yên tâm, đi xuống lầu, đến bên giếng nước tìm Vương Bàn Tử, nhưng không thấy tung tích, đành phải quay về.

Không ngờ, họ đã bị người của Uông gia theo dõi.

Đêm khuya thanh vắng, Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử mãi không về, liền định kéo Bố Phương ra ngoài tìm.

Kết quả nghe thấy động tĩnh bên ngoài, tưởng là Vương Bàn Tử về.

Nhìn qua khe cửa sổ ra ngoài, thấy không phải Bàn Tử, mà là một con rối người mặc đồ đen mặt mày kỳ dị.

“Thi ngẫu, trong cơ thể giấu bom.

Chương 287

Dùng súng bắn hỏng là được rồi.” Bố Phương cũng nhìn qua, lên tiếng.

Hắn biết, người của Uông gia muốn dùng thi ngẫu để dụ hắn và Hạo Thiên Chân đi, từ đó lấy đi hai chiếc ba lô họ để trong phòng.

Thi ngẫu?

Hạo Thiên Chân nghe vậy, biết đây là thứ do những kẻ trong nghề chế tạo ra.

“Ầm!” Thi ngẫu phá vỡ cửa gỗ, đi vào, rồi leo lên lầu hai, tìm đến Bố Phương và Hạo Thiên Chân.

“Thiên Chân, nổ súng đi.” Bố Phương ra lệnh.

“Ừm.” Hạo Thiên Chân gật đầu, cầm súng săn, nhắm vào đầu thi ngẫu bắn một phát.

“Pằng!” Viên đạn trúng thi ngẫu, thi ngẫu trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

Trong bóng tối, người của Uông gia mặc đồ đen nhìn vào bộ điều khiển trong tay, thấy thi ngẫu mất khả năng hành động, liền trực tiếp nhấn một nút, kích nổ quả bom hẹn giờ giấu trong cơ thể thi ngẫu.

Cùng lúc đó, Bố Phương kéo Hạo Thiên Chân nhảy qua cửa sổ.

Quả bom hẹn giờ trong cơ thể thi ngẫu bị người mặc đồ đen điều khiển kích nổ.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên.

Tiếng nổ vang vọng khắp làng, kèm theo đó là ngọn lửa bùng lên trời.

“Rốt cuộc là ai muốn giết tôi?” Hạo Thiên Chân nhìn ngôi nhà đang bốc cháy, hỏi Bố Phương.

“Người của Uông gia.

Bọn chúng ở gần đây.” Bố Phương nói xong, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, gọi vào bóng tối một tiếng: “Bạch Thái.” Bạch Thái là một cô bé, là thuộc hạ mà Bố Phương có được sau khi nâng cấp huyết mạch Đồng Nữ ở núi Ngưu Tâm, quan ải Quan Đông.

“Chủ nhân, ngài có gì phân phó?” Bạch Thái lơ lửng trước mặt Bố Phương, hỏi.

“Hít!” Nhìn thấy cô bé hư ảo, Hạo Thiên Chân hít một hơi khí lạnh.

Không ngờ trong bóng tối lại có một cô bé, còn là thuộc hạ của Bố Phương.

“Cho ta biết vị trí của người Uông gia.” Bố Phương nói.

“Ở hướng đó, trên cây đại thụ kia.” Bạch Thái duỗi tay phải, chỉ về phía trước.

“Ta biết rồi.” Bố Phương gật đầu, cầm Hắc Kim Cổ Đao phi nhanh về phía đó.

“Tự tìm đường chết.” Người của Uông gia đang đứng trên cây điều khiển thi ngẫu thấy Bố Phương cầm đao tới, liền nhảy xuống khỏi cây.

“Hôm nay chết dưới đao của ta, có lẽ là ý trời.” Bố Phương chém một đao về phía người của Uông gia.

Một luồng đao cương dài ba trượng trực tiếp lao tới, mang theo hạo nhiên kiếm khí.

“Chiêu thức gì đây?” Người của Uông gia trừng lớn mắt, vẻ mặt

không thể tin được.

Trong lúc sững sờ, đao cương đã tới, chém hắn ra làm hai.

Bố Phương cầm đao đi đến trước thi thể, đang định lục soát thì một người mặc đồ đen đeo mặt nạ trắng, cầm một thanh đao, bay lướt tới, đâm về phía hắn.

"Không biết tự lượng sức mình." Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém vào thanh đao đang đâm tới.

"Keng!" một tiếng, thanh đao trong tay người của Uông gia trực tiếp bị Hắc Kim Cổ Đao của Bố Phương chém gãy.

"Đao của ngươi, sao lại sắc bén như vậy?" Người của Uông gia vẻ mặt kinh ngạc.

"Đồng bọn của ngươi ở đâu?" Bố Phương một tay bóp lấy cổ họng người của Uông gia, lạnh lùng hỏi.

"Giết ta đi, ta cũng sẽ không nói." Người của Uông gia quả quyết.

"Rắc!" Bố Phương tay phải dùng sức siết chặt, trực tiếp bóp nát cổ người của Uông gia.

"Thật không chịu nổi một đòn." Bố Phương buột miệng nói một câu, lục lọi trên người hai tên Uông gia, lấy được hai cái ví, cộng lại được mấy trăm đồng.

Lúc này, trên thi thể một người của Uông gia, chiếc bộ đàm đeo bên hông vang lên giọng nói tức giận: "Thằng nhóc, mày giết người của Uông gia tao, mày chết chắc rồi." "Tôi cầu xin anh giết tôi đi." Bố Phương gỡ chiếc bộ đàm bên hông thi thể, đặt dưới miệng nói một câu.

"Mày cứ chờ đấy!" Trên một ngọn núi đen kịt, người dẫn đầu của Uông gia, Uông Hầu nói xong vào bộ đàm, tức giận đập nát chiếc bộ

đàm.

“Đại ca, người đó rốt cuộc là ai, thực lực lại mạnh như vậy, hai anh em của chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn.” Một người của Uông gia nói với Uông Hầu.

Chương 288

“Kệ hắn là ai, đã giết người của Uông gia, thì là kẻ thù của Uông gia chúng ta.” Uông Hầu nói xong, dẫn theo mười mấy người của Uông gia xuống núi.

Trong Mê Vụ Thôn, Bố Phương giết chết hai người của Uông gia, lục được một ít tiền trên thi thể, rồi quay trở lại.

“Bố Phương, cậu đã giết chết hai tên Uông gia điều khiển thi ngẫu muốn giết chúng ta rồi à?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Giết được hai tên, vẫn còn những tên khác.” Bố Phương nói.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải cẩn thận.” Hạo Thiên Chân nói xong, cúi đầu nhìn xuống chân, phát hiện trên đất có vết máu.

“Chúng ta chỉ cần đi theo vết máu này, là có thể tìm được cổ mộ.” Bố Phương nhìn vết máu trên đất nói.

“Thật sao?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

Bố Phương gật đầu, dẫn Hạo Thiên Chân đi theo vết máu.

Đi không bao lâu, họ vào một khu rừng.

“Nơi này có một cái hang, bị lá rụng che khuất, chỉ cần tìm được miệng hang là có thể tìm thấy lối vào cổ mộ.” Bố Phương dừng bước, lên tiếng.

“Vậy hai chúng ta tìm thử xem.” Hạo Thiên Chân đi về phía trước tìm kiếm, đi được mười mấy bước, đột nhiên rơi xuống một cái bẫy.

Bố Phương thấy vậy, chạy tới, nhảy vào cái đạo động do kẻ trộm mộ đào thẳng xuống.

“Thiên Chân, cậu có bị thương không?” Bố Phương đỡ Hạo Thiên

Chân đang ngã trên đất dậy hỏi.

“Không sao.” Hạo Thiên Chân lắc đầu, sau đó lấy đèn pin ra, bật lên, dưới ánh sáng, họ thấy lối vào cổ mộ, một cánh cửa đá.

“Trên đất có dụng cụ mở cửa mộ, xem ra người của Uông gia đã vào trước chúng ta.” Bố Phương nói.

Hắn biết, trong ngôi mộ cổ này ngoài người của Uông gia, còn có Tạ Vũ Hoa và đám người của cô, còn có Vương Bàn Tử, Hắc Nhãn Kính.

“Chúng ta vào thôi.” Hạo Thiên Chân nói.

Cậu cảm thấy, có Bố Phương ở đây, cậu có thêm rất nhiều cảm giác an toàn.

Bố Phương gật đầu, đẩy cửa mộ, đi vào.

Hạo Thiên Chân đi sau Bố Phương, trên đường thấy tượng điêu khắc, tự lẩm bẩm: “Kỹ thuật điêu khắc của những bức tượng này có lẽ là từ thời Chiến Quốc, nhưng loại đá này lại là của thời Minh.” “Xem ra cơ quan bằng đá đã sớm xuất hiện, ngôi mộ này lại bị người ta cải tạo.” Bố Phương không trả lời Hạo Thiên Chân, biết cậu là một người nói nhiều, dù không có ai, Hạo Thiên Chân cũng có thể tự hỏi tự trả lời, tự lẩm bẩm.

Nhanh chóng, Bố Phương dẫn Hạo Thiên Chân đi qua một hành lang dài, xuống một cầu thang.

Đi được nửa đường, đột nhiên trước mặt một trận gió lạnh thổi qua, tiếp đó lại vang lên một loạt âm thanh chói tai.

“Hít!” Nghe thấy âm thanh, Hạo Thiên Chân hít một hơi khí lạnh, cảm thấy trong mộ vô cùng nguy hiểm.

Bố Phương không hề sợ hãi, đi xuống cầu thang, vào một gian mộ

thất, phát hiện bên trong có một thi thể mặc đồ đen.

"Thi thể này có lẽ là người của Uông gia, chết vì trúng cơ quan." Hạo Thiên Chân nhìn kỹ, nói.

"Bàn Tử ở trong quan tài." Bố Phương không quan tâm đến người của Uông gia, nhìn vào cỗ quan tài đặt trong mộ thất nói.

"Không thể nào." Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc, bước về phía quan tài, thấy quan tài chưa đậy nắp, nhìn vào bên trong, thấy Vương Bàn Tử đang nằm trong đó.

"Còn thở." Hạo Thiên Chân đặt một ngón tay dưới mũi Vương Bàn Tử cảm nhận, thấy còn thở, mới hoàn toàn yên tâm.

Sau đó, tay phải lay Vương Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, tỉnh lại đi." Không quản gọi thế nào, lay thế nào, Vương Bàn Tử cũng không tỉnh.

"Để tôi." Bố Phương lấy bình rượu đeo bên hông ra, đổ lên mặt cậu ta.

"Ngon quá." Vương Bàn Tử chép miệng, lập tức tỉnh lại.

"Bàn Tử, sao cậu lại ở đây?" Thiên Chân hỏi.

"Lúc tôi đang đi vệ sinh thì bị người ta đánh ngất bằng một cây gậy, lúc sắp mất ý thức thì nghe thấy tiếng Phan Tử, nói là muốn xử lý tôi." Vương Bàn Tử nói.

Bố Phương nghe vậy, biết Phan Tử đang nói với kẻ tấn công Vương Bàn Tử.

"Bàn Tử, chắc chắn là tai cậu nghe nhầm rồi, Phan Tử không thể nào xử lý cậu được." Hạo Thiên Chân nói.

"Cũng có thể Phan Tử đang nói với người khác." Vương Bàn Tử nói.

"Tôi và Bố Phương ở trong làng đã bị thi ngẫu tấn công." Hạo

Thiên Chân nói: “May mà có Bố Phương ở đó, không thì trang bị của chúng ta đã bị trộm mất rồi.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử hiểu ra, nói: “Nói đến thi ngẫu, tôi nghĩ đến khôi lỗi sư trong giới, dùng thủ đoạn phi thường để điều khiển thi ngẫu, có thể trong lúc không ai để ý mà trộm đồ cá nhân của người khác.” “Tôi đoán, khôi lỗi sư có liên quan đến bọn buôn lậu văn vật nước ngoài, từ đó tôi liên tưởng đến Cầu Đức Khảo.” “Thật là âm hồn không tan.” Hạo Thiên Chân cảm thán.

“Thi ngẫu không liên quan đến Cầu Đức Khảo.

Chương 289

Thi ngẫu do người của Uông gia điều khiển.” Bố Phương lên tiếng.

“Thiên Chân, Bố Phương nói người của Uông gia là gia tộc của Uông Tàng Hải phải không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Đúng vậy.” Hạo Thiên Chân gật đầu, nói: “Uông gia cũng là gia tộc thứ mười ngoài Cửu Môn.” Vương Bàn Tử nghe xong, gật đầu.

“Ở đây thật sự quá sạch sẽ.

Giống như có người thường xuyên dọn dẹp vậy.” Hạo Thiên Chân nhìn gian mộ thất sạch sẽ.

“Tôi thấy là do người canh giữ lăng mộ dọn dẹp.” Vương Bàn Tử nói.

“Bàn Tử, cậu nói có lý.” Hạo Thiên Chân cười nói.

“Ăn chút lương khô đi.” Bố Phương lục soát thi thể người của Uông gia, lấy ra một cái đèn pin, và một ít lương khô.

Ba người ăn xong lương khô, đến trước một cửa mộ.

Đang lúc ba người định tìm cách mở cửa mộ, đột nhiên vang lên một loạt tiếng súng.

“Pằng pằng pằng.” Tiếng súng đột ngột vang lên, nghe trong cổ mộ, âm thanh khá lớn, ba người giật mình.

“Thiên Chân, cậu nên sắm ba bộ áo chống đạn để phòng thân.” Vương Bàn Tử nghe tiếng súng nói với Hạo Thiên Chân.

“Áo chống đạn đắt như vậy, tôi không mua đâu.” Hạo Thiên Chân thẳng thắn.

Vương Bàn Tử: "…" "Bố Phương, tiếng súng rốt cuộc là chuyện gì, cậu biết không?" Hạo Thiên Chân tò mò.

"Đám người của A Nịnh đã gặp phải cuộc tấn công của người Uông gia.

Hai phe có lẽ đã giao chiến." Bố Phương nói thật.

"Tôi biết rồi." Hạo Thiên Chân hiểu ra.

Bố Phương đẩy cửa mộ, dẫn hai người đi vào.

Bên ngoài cổ mộ, một đám người mặc đồ đen cầm súng bị tập kích, bị thương và tử vong.

Những người mặc đồ đen này đều là thuộc hạ của A Nịnh, gần như đều bị phục kích chết hết, chỉ còn lại A Nịnh và một người bạn đồng hành.

Ở xa, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đang nằm trên đất, dùng ống nhòm quan sát trận chiến ác liệt đang diễn ra trong Mê Vụ Thôn.

"Tôi thấy A Nịnh lần này chắc chắn tiêu rồi." Phan Tử nhìn qua ống nhòm, thấy A Nịnh cầm một khẩu súng trường đang nấp sau một ngôi nhà, nói.

"A Nịnh mà chết, Cầu Đức Khảo coi như mất một cánh tay, càng điên cuồng càng tốt." Ngô Tam Tỉnh nói.

A Nịnh di chuyển vị trí, đang tiến về phía trước, đột nhiên nghe thấy tiếng động lạ sau lưng, vội vàng quay lại, thấy một người của Uông gia đeo mặt nạ trắng, toàn thân mặc đồ đen đang cầm một khẩu súng lục chĩa vào đầu cô.

"Hôm nay chết trong tay ta, có lẽ là ý trời." Người của Uông gia đắc ý nói một câu, sau đó bóp cò.

"Mạng của ngươi nằm trong tay ta, có lẽ là ý trời." Người nhà họ

Uông đắc ý nói một câu, rồi bóp cò súng.

“Pằng.” Viên đạn bay xé gió.

A Nịnh phản ứng cực nhanh, lao người sang bên phải, né thành công viên đạn chí mạng.

“Phản ứng cũng nhanh đấy.” Người nhà họ Uông hơi ngạc nhiên, rồi bắn phát thứ hai.

A Nịnh lại né được viên đạn, sau đó cầm súng bắn trả người nhà họ Uông.

Hai người lao vào một trận đấu súng sinh tử.

Cuối cùng, cả hai đều hết đạn.

Người nhà họ Uông lập tức thay băng đạn mới, muốn ra tay trước để đoạt mạng A Nịnh.

“Vút.” A Nịnh ý thức được nguy hiểm thực sự đã ập đến, tay trái rút một con dao găm bên hông, phi về phía người nhà họ Uông.

“Phập!” Dao găm cắm thẳng vào giữa trán người nhà họ Uông, hắn ngã xuống đất, chết hẳn.

Bên trong cổ mộ.

Ba người Bố Phương bước vào mộ thất, phát hiện dưới đất có mấy người đã chết.

Cả ba người cùng lúc lục soát trang bị trên người những kẻ này.

Chương 290

“Trên người chúng lại có cả điện thoại vệ tinh.” Vương Bàn Tử lục một cái xác, mò ra được một chiếc điện thoại vệ tinh, có chút kinh ngạc.

“Tôi thấy bên trong hẳn là chủ mộ thất, có thể có rất nhiều người.” Hạo Thiên Chân cúi người nhặt một khẩu súng trường tấn công dưới đất lên, nhìn về phía một cánh cửa mộ.

“Tôi vào trước.” Bố Phương cất bước đi vào một hành lang.

Sau khi vào mộ thất, họ phát hiện bên trong có rất nhiều quan tài, được đặt theo vị trí Bát Quái.

“Có thi ngẫu.” Hạo Thiên Chân thấy một con rối đang di chuyển ở phía xa, liền nói.

“Nấp đi.” Bố Phương nói một tiếng, rồi cùng hai người kia nấp sau một cỗ quan tài.

Phải biết rằng, Tạ Vũ Hoa và người nhà họ Uông đang giao chiến trong một mộ thất khá lớn.

“Pằng pằng pằng.” Tiếng súng vang lên trong mộ thất.

Hạo Thiên Chân đoán không phải người nhà họ Uông thì cũng là đám người Tạ Vũ Hoa nổ súng, bèn lấy điện thoại ra, mở nhạc, bật bài 'Lưu Hải Khảm Tiêu', rồi ném điện thoại về phía trước.

Cậu muốn dụ Tạ Vũ Hoa ra.

Bên trong mộ thất.

Tạ Vũ Hoa đang dẫn một đám thuộc hạ chiến đấu với người nhà họ Uông.

Trên người mỗi thi ngẫu đều có gắn bom hẹn giờ.

Vào thời khắc nguy cấp, đột nhiên nghe thấy tiếng nhạc bài 'Lưu Hải Khảm Tiêu', anh ta liền lập tức dẫn người chạy theo hướng âm thanh.

“Thi ngẫu trông không mạnh lắm, để Bàn gia tôi dùng xẻng xông lên đập chết nó.” Vương Bàn Tử rút ra một cây xẻng công binh, nói với hai người kia.

“Đừng lên, bên trong thi ngẫu có bom đấy.” Bố Phương khuyên.

“Hít.” Vương Bàn Tử nghe vậy, hít một ngụm khí lạnh, vội vàng ngậm miệng lại.

“Cộp cộp cộp.” Một tràng tiếng bước chân vang lên.

Ba người Bố Phương nhìn qua, thấy Tạ Vũ Hoa dẫn một đám người chạy tới.

“Người bật bài 'Lưu Hải Khảm Tiêu' đúng là biết chọn thời điểm.” Tạ Vũ Hoa tìm thấy mấy người Hạo Thiên Chân, vội nhặt điện thoại lên, nhấn tạm dừng, không để bài hát tiếp tục phát, sợ bị lộ.

“Tiểu Hoa, không phải cậu ném tôi vào quan tài đấy chứ?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Không phải tôi.” Tạ Vũ Hoa lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc là ai?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Tôi không biết.” Tạ Vũ Hoa đáp.

“Hắc Hạt Tử.” Bố Phương nói.

Hắc Hạt Tử?

Vương Bàn Tử nghe vậy, liền nghĩ đến cao thủ trộm mộ đeo kính râm kia.

“Thiên Chân, cậu có phát hiện gì trong cổ mộ không?” Tạ Vũ Hoa hỏi.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân nghĩ đến cỗ quan tài kỳ lạ vừa thấy, liền nói: “Tôi phát hiện một cỗ quan tài không chỉ được niêm phong, mà còn lớn hơn nhiều so với những cỗ khác, biết đâu trong đó có manh mối.” “Vậy dẫn tôi đến đó đi.” Tạ Vũ Hoa nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu, dẫn cả nhóm quay lại chủ mộ thất.

“Rầm.” Bố Phương một tay tóm lấy nắp quan tài, lật tung nó lên.

Chỉ thấy bên trong quan tài trống không, có một lối vào dẫn xuống lòng đất.

Trong lúc mọi người đang nhìn đăm đăm, một người mặc đồ đen xông tới, nhảy vào trong quan tài.

“Đừng hòng qua mặt Bàn gia.” Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, rồi cũng nhảy theo vào.

Mọi người đành phải nối gót đi vào.

Đoàn người của Bố Phương xuống một lối đi trong lòng đất, nhưng lại không thấy bóng dáng Vương Bàn Tử đâu.

Lúc này, đèn trong mộ thất chợt sáng chợt tối.

Không khí trở nên đáng sợ.

Chương 291

Sau khi đoàn người Bố Phương vào một căn phòng, họ phát hiện một vài thi thể mặc quân phục, ngồi trên ghế dài, trước mặt là một cái bàn, đã biến thành bộ xương khô.

"Trên bàn có tài liệu ngoại văn." Tạ Vũ Hoa nhặt một số tài liệu trên bàn lên, xem qua vài lần rồi nói.

"Cậu đọc hiểu không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Tạm thời thì không." Tạ Vũ Hoa lắc đầu, nói: "Trong di vật của Nhị gia có bản đồ nơi này.

Ngôi mộ này được phát hiện vào thời Dân quốc, tổng cộng có hai tầng, bị một sư trưởng họ Trương cải tạo thành sở chỉ huy dưới lòng đất." Bố Phương nghe vậy, biết Nhị Nguyệt Hồng đã chết, và Tạ Vũ Hoa nói có hai tầng là sai, thực ra có ba tầng.

Vị sư trưởng Trương kia tên là Trương Bất Tấn, và trông giống hệt Trương Khởi Linh.

Hạo Thiên Chân tìm thấy một cuốn nhật ký trong ngăn kéo, nhưng vì vội đi tìm Vương Bàn Tử nên không đọc kỹ.

Cả nhóm rời khỏi căn phòng, tiếp tục đi về phía trước thì phát hiện rất nhiều tấm gương.

"Đây là một mê cung tạo bởi gương, để ngăn những kẻ tìm kho báu tiếp tục đi sâu vào." "Mọi người chia nhau ra tìm lối ra đi." Bố Phương lên tiếng.

Thuộc hạ của Tạ Vũ Hoa nghe vậy, đều chia ra hành động, tìm kiếm lối ra.

Tạ Vũ Hoa nhìn quanh một lượt, cảm thán: "Đây là một điểm ẩn

nấp rất tốt, nếu phải chọn một nơi để tập kích, tôi sẽ chọn ở đây." Anh ta vừa dứt lời, những kẻ mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện từ bốn phương tám hướng.

Tạ Vũ Hoa: "…" Bố Phương biết, chỉ có một người là người nhà họ Uông.

Mọi người giao chiến với những kẻ mặc đồ đen đeo mặt nạ trắng.

Những kẻ áo đen này giống như bóng ma, có thể nhìn thấy nhưng không thể bắt được, không thể đánh trúng.

Đạn bắn ra đều trúng vào gương.

"Lão đại, hôm nay có lẽ chúng ta phải bỏ mạng ở đây rồi." A Khai nhìn Tạ Vũ Hoa nói.

Vừa dứt lời, một kẻ áo đen dùng dao đâm chết anh ta, sau đó biến mất.

A Khai: "…" "Mọi người đừng sợ, đứng yên tại chỗ, nhắm mắt lại, tĩnh tâm lắng nghe tiếng bước chân." Bố Phương nói.

Mọi người nghe vậy, đều đứng yên tại chỗ, tĩnh tâm lại.

"Cộp cộp cộp." Bố Phương nhắm mắt, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ sau lưng, liền nhanh chóng quay người lại, thấy một kẻ áo đen đeo mặt nạ, hắn trực tiếp dùng đao đâm chết.

"Phụt." Kẻ áo đen bị trường đao đâm xuyên tim, phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất, chết hẳn.

"Phù." Thấy kẻ áo đen bị Bố Phương một đao đâm chết, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Lão đại, tôi phát hiện một lối đi bí mật." Một người đàn ông đến trước mặt Tạ Vũ Hoa nói.

“Mau dẫn tôi đi.” Tạ Vũ Hoa vội vàng đáp lời.

Người đó gật đầu, dẫn đoàn người Bố Phương vào một lối đi bí mật.

Cuối lối đi là một cánh cửa gỗ.

“Tránh ra, để Bàn gia tôi một cước đá nát cánh cửa này.” Vương Bàn Tử nói.

“Bàn Tử, đừng manh động.” Tạ Vũ Hoa nói: “Loại cửa này chỉ có thể khóa từ bên ngoài, có người vào rồi.

Nếu tưởng rằng phá hỏng ổ khóa là có thể vào, kết quả sẽ đúng như ý nguyện mà trúng cơ quan.” Nghe vậy, Hạo Thiên Chân cảm thán: “Sư trưởng Trương đúng là một người thợ tài hoa.” “Thiên Chân, phối hợp với tôi mở bốn cơ quan trên cửa gỗ.” Tạ Vũ Hoa nói.

“Ừm.” Hạo Thiên Chân gật đầu, phối hợp với Tạ Vũ Hoa, mở được cánh cửa mộ.

Mọi người bước vào, thấy Vương Bàn Tử đang nằm trên giường.

“Bàn Tử, sao cậu lại nằm ở đây?” Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc.

“Chắc là bị người ta đánh ngất, rồi đặt lên giường.” Bố Phương nói.

Người có khả năng làm vậy, là Hắc Nhãn Kính, hoặc là ba người Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử.

“Lần này, đãi ngộ của tôi không tồi.” Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng nói, tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc nệm Simmons, cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Không sao là tốt rồi.” Hạo Thiên Chân yên tâm, sau đó dựa vào cách bài trí và quy mô trong phòng nói: “Đây là nơi ở của sư trưởng

Trương.” “Trên bàn có một cái đồng hồ, cậu có nhìn ra gì không?” Tạ Vũ Hoa chỉ vào một cái ấm đồng trên bàn hỏi.

“Tôi thấy vị trí đặt cái đồng hồ này hơi kỳ lạ, không giống đồ vật trong phòng.” Hạo Thiên Chân nói.

“Thiên Chân à Thiên Chân, cậu đúng là ngây thơ thật.” “Cái đồng hồ này chắc chắn là có người đặt ở đây, tôi thấy chẳng có gì lạ cả.” Vương Bàn Tử trở mình xuống giường, nói với Hạo Thiên Chân.

Chương 292

“Trong phòng có một mật thất.” Bố Phương chỉ vào một bức tường nói.

Mọi người nghe vậy, đều đi đến trước bức tường.

Tạ Vũ Hoa quan sát một hồi, tìm thấy công tắc mở mật thất.

Mật thất mở ra, mọi người vào trong thì thấy một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này rất lớn.

“Người nằm trong quan tài, là sư trưởng Trương.” Bố Phương khẳng định.

Hắn biết, sau khi sư trưởng Trương chết, thuộc hạ của ông là Đâu Thành đã đặt ông vào đây.

“Tạm thời đừng mở.” “Tôi cảm thấy có gì đó khác thường.” Hạo Thiên Chân thấy Tạ Vũ Hoa định mở quan tài, liền lên tiếng khuyên.

“Đã đến đây rồi, thì phải mở ra xem, rốt cuộc bên trong là ai.” Tạ Vũ Hoa nói.

“Vậy cậu mở đi.” Hạo Thiên Chân lùi lại một bước.

Tạ Vũ Hoa gật đầu, đẩy nắp quan tài xuống đất.

“Thi thể của người này sao lại được bảo quản tốt đến vậy.” Nhìn người trong quan tài, thấy trông rất trẻ, anh ta cảm thán.

“Hít.” Hạo Thiên Chân liếc nhìn, phát hiện người nằm trong quan tài chính là Trương Khởi Linh, vô cùng kinh ngạc.

“Người này không thể nào là Tiểu Ca được, Tiểu Ca không thể nào mặc quân phục thời Dân quốc.” Vương Bàn Tử nói.

“Cậu nói cũng có lý.” Hạo Thiên Chân tin lời Vương Bàn Tử.

“Thiên Chân, không phải cậu tìm được một cuốn nhật ký sao?” “Mau mở ra xem, có thể bên trong có manh mối.” Tạ Vũ Hoa nói.

“Được.” Hạo Thiên Chân lấy cuốn sổ từ trong ba lô ra, xem kỹ, rồi nói ngắn gọn: “Người trong quan tài này chính là sư trưởng Trương, người viết nhật ký là thuộc hạ của ông ấy, Đâu Thành.” “Đâu Thành từng được sư trưởng Trương cứu mạng, nên vô cùng trung thành với ông.

Một lần, hai người họ bị phục kích trên phố, hai người đã hợp lực tiêu diệt đám thích khách.” “Trong số những người bị sư trưởng Trương ám sát, có một đứa trẻ, ông ấy đã nảy sinh lòng trắc ẩn, nhưng đứa trẻ đó cuối cùng bị Trương Cao Viễn ra lệnh giết chết.” “Sư trưởng Trương tên là Trương Bất Tấn, là em rể của đại soái Trương Cao Viễn.

Trương Cao Viễn bắt Trương Bất Tấn đào mộ để lo quân lương.” “Trương Bất Tấn rất phản cảm với việc đào bới bảo vật, nhưng vì Trương đại soái có ơn với ông, nên không thể từ chối mệnh lệnh.” “Khi Trương Bất Tấn còn là học sinh, ông bị một quân quan gây sự trong quán trà, sau đó được Trương đại soái cứu.

Sau chuyện đó, Trương Cao Viễn xem sổ ghi chép của ông rồi nói ra danh hiệu của mình, bảo Trương Bất Tấn sau này rõ ràng rồi thì đến tìm ông, ông cần nhân tài như Trương Bất Tấn.” “Trương Cao Viễn cảm thấy Trương Bất Tấn không giống những kẻ đọc sách hủ bại chỉ biết bám víu kẻ quyền thế, nên đã chiêu mộ vào quân ngũ, còn chuộc lại chiếc ấm đồng cho Trương Bất Tấn.” “Sau nhiều lần do dự, cuối cùng Trương Bất Tấn đã đồng ý yêu cầu của Trương Cao Viễn, gia nhập quân đội của ông, và cũng vào lúc đó, ông gặp em gái ruột của Trương Cao Viễn, sau đó, hai người họ đã nên duyên.” “Thiên

Chân, nói chi tiết hơn chút đi." Vương Bàn Tử nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu, nhìn vào cuốn sổ nói: "Trương Cao Viễn vô cùng coi trọng Trương Bất Tấn, đã giới thiệu em gái ruột của mình là Trương Thanh Bình cho Trương Bất Tấn.

Nhưng, Trương Bất Tấn là người có chút khù khờ, Trương Thanh Bình chủ động đưa tay ra bắt, lại bị Trương Bất Tấn lơ đi, khiến Trương Thanh Bình vô cùng không vui, vì chưa từng có ai không nể mặt cô như vậy, thậm chí người khác còn cầu mà không được." "Trương Cao Viễn dặn dò Trương Bất Tấn phải trông coi kho quân hỏa cho tốt, còn đích thân gọt táo cho ông, nhưng lại bị Trương Thanh Bình nửa đường cướp mất." "Lúc đó Trương Thanh Bình rất tò mò, rốt cuộc Trương Bất Tấn có bản lĩnh gì mà khiến anh trai cô đối xử tốt như vậy." "Sau một thời gian, tài năng dụng binh của Trương Bất Tấn dần dần bộc lộ.

Khi sơn phỉ vào thành, ông đã giăng bẫy mai phục, tiêu diệt toàn bộ sơn phỉ, khiến Trương Thanh Bình nảy sinh tò mò và hảo cảm với ông." "Kể từ đó, Trương Thanh Bình luôn tìm cách trêu chọc Trương Bất Tấn." "Trương Cao Viễn và Trương Bất Tấn cùng nhau huấn luyện tân binh, cùng nhau lập kế hoạch tác chiến, tiêu diệt sơn phỉ lập nhiều công lớn, còn bắt giết được con trai của Thái Hoành Viễn, tư lệnh phân khu Kim Tây là Thái Văn Nguyên." "Hai cha con nhà này buôn bán thuốc phiện để làm giàu trên nỗi đau đất nước.

Sau khi Trương Cao Viễn hỏi ra được tung tích của số thuốc phiện từ miệng Thái Văn Nguyên, liền giết hắn." "Buổi tối, Trương Cao Viễn và Trương Bất Tấn đột nhập Thái phủ.

Trương Cao Viễn an ủi Trương Bất Tấn rằng, tuy trong lòng khó chịu, nhưng cần lô thuốc phiện đó mới có thể làm quan." "Sau khi làm quan, có quyền có thế, mới có thể làm được nhiều việc hơn." "Vài

tháng sau, Trương Cao Viễn thuận lợi trở thành đại soái." "Trong những ngày sống cùng Trương Cao Viễn, Trương Bất Tấn cảm thấy Trương Cao Viễn là người có chí lớn, lòng ôm ấp đất nước, nên nhất định phải giúp một tay." "Thiên Chân, tiếp tục đi, sao dừng lại rồi?" Vương Bàn Tử không nhịn được lên tiếng.

"Tôi khát nước." Hạo Thiên Chân lấy ra một chai nước, uống vài ngụm, rồi nhìn vào nhật ký nói: "Trong nhật ký có đề cập, Trương Cao Viễn biết được Đan thư thiết quyển (Miễn tử kim bài) đã bị dân làng ở thôn Mê Vụ đem đi cầm ở tiệm cầm đồ.

Lúc đó ông ta vô cùng phấn khích, đích thân dẫn đội đến thôn Mê Vụ." "Sau khi Trương Cao Viễn dẫn đội đến thôn Mê Vụ, ông ta ra lệnh cho thuộc hạ bắt hết dân làng, tra hỏi về chuyện cổ mộ Quan Vũ.

Sau khi lục soát nhà một người dân đã chết trong làng, họ phát hiện ra một số minh khí." "Sau khi tra hỏi, Trương Cao Viễn biết dân làng chưa nói chuyện cổ mộ cho ai khác, liền nhẫn tâm thảm sát cả làng." "Khi Trương Bất Tấn đến nơi, ông vô cùng kinh hãi trước sự tàn nhẫn của Trương Cao Viễn, chất vấn tại sao Trương Cao Viễn lại trở thành con người như vậy." "Trương Cao Viễn nghe vậy, lại lấy ra bộ lý lẽ cũ, muốn thành đại nghiệp thì phải có hy sinh.

Lúc đó Trương Bất Tấn phát hiện Trương Cao Viễn đã trở thành một người mà ông không còn nhận ra." "Sau khi Trương Cao Viễn tìm được cổ mộ, ông ta ra lệnh cho binh lính, dù phải đào sâu ba thước đất, cũng phải tìm ra bí mật của thuật trường sinh." "Trương Bất Tấn lên tiếng khuyên can, bảo Trương Cao Viễn không nên mê muội pháp thuật cầu trường sinh, hy vọng ông ta có thể chuyên tâm đánh giặc, bình định quốc loạn." "Nhưng Trương Cao Viễn không hề nghe lọt tai, khăng khăng đòi tìm thuật trường sinh cho bằng được." "Trương Bất Tấn vô cùng bất lực, đành lùi một bước cầu xin Trương Cao Viễn chôn cất tử tế thi thể của những dân làng bị thảm sát." "Đâu

Thành báo cáo với Trương Bất Tấn rằng đã phát hiện kết cấu hai tầng trong mộ thất.

Trương Bất Tấn bảo Đâu Thành tạm thời đừng báo cáo cho Trương Cao Viễn, rồi đích thân dẫn thuộc hạ vào thăm dò." "Thuộc hạ phát hiện một cỗ quan tài đá trong mộ thất.

Sau khi Trương Bất Tấn mở ra thì kích hoạt cơ quan, mọi người lập tức mất hết thần trí." "Các binh sĩ ăn một ít quả mọng (từ thi thể ngàn năm), liền trúng thi độc.

Trương Bất Tấn đối đầu với một đám binh sĩ trúng thi độc trong mộ thất, bảo Đâu Thành ra ngoài gọi người chi viện, còn mình ở lại đối phó với những binh sĩ đã mất trí này.

Khi cảm thấy sắp mất kiểm soát, ông liền vào trong quan tài đá, lại vô tình kích hoạt cơ quan rơi xuống một tầng mộ thất khác." "Khi Đâu Thành dẫn người đến, lại không thấy bóng dáng Trương Bất Tấn đâu nữa." "Trương Cao Viễn nghe Đâu Thành báo cáo Trương Bất Tấn mất tích, tức giận đấm Đâu Thành một cú, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu nghi ngờ Đâu Thành và Trương Bất Tấn liên thủ lừa dối mình, có khả năng đã đi tìm thuật trường sinh bất lão." "Trương Bất Tấn từ trong cổ mộ đi ra, nghe thấy mọi chuyện từ ngoài cửa, liền bước vào bảo Đâu Thành rời đi trước, sau đó nói với Trương Cao Viễn, rằng thứ binh sĩ phát hiện và ăn không phải là quả trường sinh, mà là một thi thể ngàn năm." "Nghe vậy, Trương Cao Viễn lại không tin, lúc này ông ta đã mê muội thuật trường sinh đến mức sắp điên cuồng." "Trương Bất Tấn lại một lần nữa khuyên Trương Cao Viễn không nên mê muội thuật trường sinh, nhưng Trương Cao Viễn lại chỉ trích Trương Bất Tấn đã phản bội mình.

Trương Bất Tấn bất lực, đành thu dọn đồ đạc rời khỏi đại soái phủ." "Sau khi rời đi, Trương Bất Tấn chuyển vào sống trong cổ mộ."

“Trương Cao Viễn biết chuyện, biết Trương Bất Tấn là kẻ cứng đầu, chỉ ăn mềm không ăn cứng, nên đã để em gái mình dùng tình thân cảm hóa, lôi kéo.” “Vào ngày Trương Bất Tấn chuyển vào mộ, sau khi tỉnh lại từ thi độc thì không có chuyện gì, ông liền đi dọc theo hành lang và phát hiện một hàng binh sĩ cổ đại (Bất Ngôn Kỵ).

Cũng lúc đó, Đâu Thành mang thư của vợ ông đến.

Trong thư, Trương Thanh Bình viết bảo ông về nhà.

Trương Bất Tấn không nghe lời vợ, dặn dò Đâu Thành đón vợ vào trong mộ.” “Trương Bất Tấn biết, vợ và Đâu Thành đều là những người quan trọng nhất trong cuộc đời mình, nên không thể từ bỏ, tuy chưa làm tốt, nhưng tạm thời cứ đóng quân trong mộ.” “Đâu Thành không đón được Trương Thanh Bình, Trương Bất Tấn đành tự mình ra tay, đến đại soái phủ, dùng súng chĩa vào Trương Cao Viễn, đưa Trương Thanh Bình đi.” “Trương Bất Tấn nói với vợ, ông đã tìm thấy một số manh mối về thuật trường sinh, rằng một khi quả bom chứa đầy virus đó được mở ra, hậu quả sẽ khôn lường.” “Nếu con người biến thành những cái xác biết đi, dù có được thuật trường sinh, thì có ý nghĩa gì chứ.” “Trương Cao Viễn đến cổ mộ tìm Trương Bất Tấn, khuyên ông mang đồ vật ra chia sẻ, cả nhà cùng nhau trường sinh bất lão.” “Sau khi Trương Cao Viễn rời đi, Đâu Thành nói với Trương Bất Tấn rằng Trương Thanh Bình đang giám sát ông.” “Trương Bất Tấn hỏi Đâu Thành có tin vào thuật trường sinh không.” “Đâu Thành một mực phủ nhận, nói không tin.” “Trương Bất Tấn cảm thán, người đời đã quên đi đạo lý đơn giản nhất, mọi thứ có được đều phải trả giá, làm người không có đường tắt.” “Ông khuyên thuộc hạ của mình, Đâu Thành, nên có cuộc sống của riêng mình, nhưng Đâu Thành bày tỏ, thề chết đi theo.” “Xem đến đây, tôi cảm thấy Trương Bất Tấn đã có nhận thức mới về thuật trường sinh, đó nhất định là một bí mật không thể nói ra.” Hạo Thiên Chân vừa dứt lời.

“Pằng” một tiếng, tiếng súng vang lên.

Chương 293

“Mọi người cẩn thận.” Tạ Vũ Hoa nói với mọi người.

Cả nhóm đều gật đầu.

“Trong nhật ký có đề cập, mộ thất này là mộ thất hai tầng, vậy thì bên dưới giường quan tài, hẳn là có một lối vào.” Bố Phương chỉ vào quan tài nói: “Chuyển thi thể của Trương Bất Tấn ra.” “Bàn Tử, cậu và tôi đi.” Hạo Thiên Chân đi đến một đầu quan tài, nói với Bàn Tử.

“Được.” Vương Bàn Tử gật đầu, cùng Hạo Thiên Chân cẩn thận chuyển thi thể Trương Bất Tấn ra ngoài.

Mọi người lần lượt đi vào lối vào.

Bố Phương là người cuối cùng xuống, hắn liếc nhìn thi thể Trương Bất Tấn.

Hắn biết, thi thể này sẽ bị Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử mang đi, giao cho người nhà họ Uông.

Mọi người xuống tầng mộ thất bên dưới.

Phía trước đột nhiên lóe lên một bóng người.

Tạ Vũ Hoa liếc mắt một cái đã nhận ra, đó là em trai mình, Dược Tinh Dược.

“Anh.” Dược Tinh Dược gọi Tạ Vũ Hoa một tiếng, rồi nói: “Em đã dùng drone quét toàn bộ ngôi mộ, phía trước có một cánh cửa.” “Mau dẫn anh đi.” Tạ Vũ Hoa đáp lời.

Dược Tinh Dược gật đầu, dẫn đoàn người Bố Phương đi dọc theo hầm mộ về phía trước.

Đi được một đoạn, họ nghe thấy tiếng động lạ phía sau, một

người xuất hiện sau lưng họ.

“Lão Tề, sao anh lại ở đây?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói.

Hắc Nhãn Kính mệt đến mức thở không ra hơi, tay chỉ về phía sau nói: “Thi… binh.” Bố Phương nghe vậy, biết đó là quỷ binh Bất Ngôn Kỵ.

“Gầm.” Một quỷ binh phát ra ánh sáng xanh lục từ một hành lang đi ra, hướng về phía đoàn người Bố Phương gầm lên một tiếng trầm thấp.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện quỷ binh, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Nghe thấy tiếng hệ thống vang lên, Bố Phương lao về phía quỷ binh.

Quỷ binh thấy Bố Phương đi tới, liền đấm một quyền về phía hắn.

“Bốp.” Bố Phương xuất chưởng, đánh vào nắm đấm của quỷ binh.

“Nâng cấp huyết mạch!” “Bốp.” Bố Phương xuất chưởng, đánh vào nắm đấm của quỷ binh.

“Nâng cấp huyết mạch!” “Nâng cấp thất bại!” “Quỷ binh từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!” Bố Phương giao đấu với quỷ binh một hồi, thấy từ một hành lang khác đi ra một đám quỷ binh phát ra ánh sáng xanh lục, hắn liền dồn lực đánh bay quỷ binh đang giao đấu với mình, sau đó quay trở lại trước mặt đám người Hạo Thiên Chân.

“Bố Phương, cậu không đánh lại quỷ binh à?” “Sao lại chạy về rồi?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Tôi đánh được một quỷ binh, nhưng không đánh lại hơn ba mươi quỷ binh.” Bố Phương nói.

Hơn ba mươi quỷ binh?

Mọi người nghe vậy, nhìn về phía hành lang, thấy một đám quỷ binh phát ra ánh sáng xanh lục xuất hiện.

“Tinh Dược, dùng bom trên drone, nổ, nổ chết được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.” Tạ Vũ Hoa ra lệnh.

“Vâng, anh.” Dược Tinh Dược điều khiển từ xa, điều khiển chiếc drone mang bom bay về phía quỷ binh.

Khi chiếc drone đâm vào mũ sắt của một quỷ binh, nó liền phát nổ.

Quỷ binh đó bị nổ chết, nhưng vẫn còn hơn ba mươi quỷ binh khác.

“Pằng pằng pằng.” Bàn Tử giơ súng trường tấn công lên, xả một tràng đạn điên cuồng về phía quỷ binh.

Nhưng đạn không có bất kỳ tác dụng nào.

“Chúng ta chạy thôi.” Hạo Thiên Chân nói: “Nhìn trang phục của những quỷ binh này, tôi đoán chúng là Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy.” “Đi.” Bố Phương chạy về phía hành lang phía trước.

Mọi người đều chạy theo sau Bố Phương để thoát thân.

Khi chạy đến cuối hành lang, trước mắt họ là một bức tường đá.

Bố Phương nhấn vào cơ quan, cửa đá liền mở ra.

Sau khi mọi người vào trong, Bố Phương đóng cửa lại để ngăn chặn sự truy đuổi của quỷ binh.

“Lão Tề, anh tìm thứ gì trong cổ mộ này vậy?” Hạo Thiên Chân nhìn Hắc Nhãn Kính hỏi.

“Tìm một thứ, nhưng bây giờ tôi tạm thời không nói cho cậu biết.” Hắc Nhãn Kính nói.

Chương 294

"Thứ anh tìm, là Xà Mi Đồng Ngư." Bố Phương nói.

"Hả, sao cậu biết?" Hắc Nhãn Kính kinh ngạc.

"Tôi tạm thời không nói cho anh biết." Bố Phương nói.

Hắc Nhãn Kính: "…" Sau khi Hạo Thiên Chân biết Hắc Nhãn Kính đang tìm thứ gì trong cổ mộ, cậu liền bị những bức điêu khắc trong mộ thất thu hút.

Cậu nhận ra những bức điêu khắc này thuộc các thời kỳ khác nhau.

"Mọi người có lẽ không biết, cổ mộ này có tổng cộng ba tầng, chúng ta hiện đang ở tầng thứ hai." Hắc Nhãn Kính nói.

"Tôi tưởng chỉ có hai tầng thôi chứ." Hạo Thiên Chân nói.

"Rầm rầm rầm." Lúc này, Vương Bàn Tử giẫm lên một viên gạch ở giữa mộ thất, kích hoạt cơ quan, một cái đĩa tròn từ từ nâng lên.

Mọi người đều tò mò đi đến xem.

Bố Phương đi một vòng quanh cái đĩa vàng, thấy trên đó có khắc mộ đáy biển Tây Sa, Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Thần Thụ Tần Lĩnh và quê hương của Uông Tàng Hải là Võ Thành.

Hạo Thiên Chân nghi ngờ, giữa những ngôi mộ này có mối liên hệ lớn.

"Nơi này không nên ở lâu, chúng ta phải nhanh chóng tìm lối ra." Hắc Nhãn Kính lên tiếng.

"Bên trong có một căn phòng." Dược Tinh Dược nhìn vào cấu trúc quét được từ drone, nói với mọi người.

“Bàn Tử, đi thôi.” Hạo Thiên Chân kéo Vương Bàn Tử đang lưu luyến không rời cái đĩa vàng.

Mọi người đến trước cửa, nhưng không tìm thấy cơ quan.

“Đây là cửa đẩy kéo.” “Chỉ cần đẩy ra là được.” Vương Bàn Tử nhìn cửa đá, thuận miệng nói.

“Tôi không tin.” Tạ Vũ Hoa lắc đầu.

“Không tin thì mở to mắt ra mà xem.” Vương Bàn Tử xắn tay áo lên, đi tới, dùng hết sức bình sinh, kéo được cửa đá ra.

“Thật sự bị cậu nói trúng rồi.” Tạ Vũ Hoa nói.

“Bàn gia tôi chưa bao giờ nói dối.” Vương Bàn Tử đắc ý nói một câu.

“Tinh Dược, dùng drone dò đường phía trước.” Tạ Vũ Hoa hoàn hồn, nói với em trai.

Dược Tinh Dược gật đầu, điều khiển drone bay trước mặt mọi người.

Không lâu sau, mọi người vào một gian mộ thất.

Gian mộ thất này được bảo tồn rất hoàn chỉnh, không hề bị cải tạo.

Bố Phương nhìn về phía cỗ quan tài đặt ở giữa mộ thất, hắn biết, người nằm trong đó là tướng quân Khiểm Chi của quân đoàn tìm báu Bất Ngôn Kỵ.

“Theo tôi được biết, trong quan tài này có một con Xà Mi Đồng Ngư.” Hắc Nhãn Kính gõ gõ vào quan tài, nhìn mọi người rồi nhìn Hạo Thiên Chân nói.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân lập tức bừng tỉnh.

Chẳng trách lại có thiết kế mộ thất hai tầng, hóa ra là để Bất Ngôn Kỵ bảo vệ Xà Mi Đồng Ngư, còn ở tầng thứ ba thì thiết kế ảo giác về thuật trường sinh.

Trương Bất Tấn là người đầu tiên hiểu ra chuyện này.

"Trong quan tài không có Xà Mi Đồng Ngư." Bố Phương chỉ vào quan tài, quả quyết nói.

"Thiên Chân, người này gọi là gì?" Hắc Nhãn Kính chỉ vào Bố Phương, hỏi Hạo Thiên Chân.

"Bố Phương." Hạo Thiên Chân nói thật.

Hắc Nhãn Kính gật đầu, nói với Bố Phương: "Bố Phương, hai chúng ta cược một đồng tiền thì thế nào, nếu trong quan tài không có Xà Mi Đồng Ngư, tôi thua cậu một đồng, nếu có, cậu thua tôi một đồng." "Tôi không cần tiền của anh." Bố Phương nói: "Nếu trong quan tài không có Xà Mi Đồng Ngư, anh thua tôi một cặp kính râm." "Được." Hắc Nhãn Kính nói xong, hai tay đặt lên nắp quan tài, định lật nó lên, kết quả bị Hạo Thiên Chân ngăn lại.

"Lão Tề, khoan hãy mở quan tài, tôi hỏi anh, anh hiểu bao nhiêu về Trương Bất Tấn, vị sư trưởng đó?" "Tôi hiểu một chút về ông ấy." Hắc Nhãn Kính kể lại một đoạn truyền thuyết mà anh ta nghe được: "Năm đó Trương Bất Tấn đã nghĩ ra một cách để Trương Cao Viễn và Trương Thanh Bình từ bỏ ý định." "Trương Thanh Bình nhân lúc Trương Bất Tấn ngủ, đã lục lọi thư phòng của ông." "Không ngờ lúc đó, Trương Bất Tấn đang giả vờ ngủ, đột nhiên xuất hiện sau lưng cô." "Trương Bất Tấn chất vấn vợ mình Trương Thanh Bình tại sao lại giúp Trương Cao Viễn tìm thuật trường sinh." "Trương Thanh Bình nói ra sự thật, cô không muốn làm trái ý anh trai mình." "Trương Bất Tấn nghe vậy, quyết định đưa Trương Thanh Bình về đại soái phủ, sau đó cho nổ tung cổ mộ." "Nghe vậy, Trương Thanh Bình mất

kiểm soát cảm xúc, nói rằng nếu ông hủy ngôi mộ, cũng đồng nghĩa với việc hủy hoại anh trai cô, Trương Cao Viễn.

Cô lấy súng từ ngăn kéo ra, dùng cách tự sát để uy hiếp Trương Bất Tấn không được hủy mộ." "Trương Bất Tấn đành phải đồng ý, mở công tắc trên tường đá vào một mộ thất khác, lấy ra một thứ từ quan tài đá, và nói với vợ mình Trương Thanh Bình, đây là thuật trường sinh bất lão mà cô và Trương Cao Viễn vẫn luôn tìm kiếm, sau đó một tay bóp nát nó, thi độc lập tức lan khắp cơ thể, khiến ông trở nên vô cùng đáng sợ." "Trương Bất Tấn ngã xuống đất, nói với Trương Thanh Bình, loại virus làm thối rữa tim gan này, chính là bí mật bất lão bất tử mà cô theo đuổi, một khi tiếp xúc, sẽ khiến người ta biến thành quái vật, cuối cùng chết đi." "Trương Bất Tấn ngã xuống đất, nói với Trương Thanh Bình, loại virus làm thối rữa tim gan này, chính là bí mật bất lão bất tử mà cô theo đuổi, một khi tiếp xúc, sẽ khiến người ta biến thành quái vật, cuối cùng chết đi." "Trương Thanh Bình nhìn chồng mình biến thành quái vật, khóc thét lên rằng cô sẽ không để ông chết." "Nói xong, cô quay người chạy đi.

Cũng lúc đó, Đâu Thành bước vào phát hiện cảnh này, hét lớn với Trương Bất Tấn, làm vậy có đáng không?" "Trương Bất Tấn nhìn Đâu Thành, ra lệnh cho anh ta đợi Trương Cao Viễn đến, thì đóng cơ quan bên ngoài tường đá lại." "Đâu Thành không muốn bỏ Trương Bất Tấn lại đây, đã từ chối mệnh lệnh của ông." "Trương Bất Tấn mặt mày dữ tợn nói với Đâu Thành, tôi phải ở lại đây.

Mục đích thực sự của tôi khi làm những việc này là để hai anh em họ Trương thoát khỏi thuật trường sinh, để nói cho tất cả mọi người trên thế giới biết, cái gọi là thuật trường sinh chỉ là một loại tà thuật.

Nếu chuyện này không thể hoàn thành ở đây, thì cái chết của tôi còn có ý nghĩa gì nữa." "Trương Cao Viễn được em gái Trương Thanh Bình tìm đến, thấy Trương Bất Tấn trúng độc ngã xuống đất."

“Đâu Thành ngăn Trương Cao Viễn lại, hét lớn với ông ta, đây là thuật trường sinh mà ông muốn tìm.

Chương 295

Sau đó Đâu Thành khởi động cơ quan trên tường đá, nói với Trương Cao Viễn, tâm nguyện cuối cùng của Trương Bất Tấn, là lấy cái chết của mình để đổi lấy sự tỉnh ngộ cho một đời người.

Cửa đá từ từ hạ xuống, Trương Cao Viễn đứng trước tường đá khóc lóc thảm thiết." "Sau khi Trương Cao Viễn rời đi, Đâu Thành đặt chiếc ấm đồng lên bàn của Trương Bất Tấn, mở cơ quan trên tường đá, đến trước thi thể Trương Bất Tấn, lấy khăn tay lau sạch vết máu ở khóe mắt, rồi bế ông đặt vào trong quan tài đá, chỉnh lại y phục, đậy nắp quan tài.

Tiếp đó, Đâu Thành vịn vào quan tài khóc, rồi quay lại bàn viết, viết những dòng nhật ký cuối cùng đặt vào ngăn kéo, đội mũ quân, lấy súng chĩa vào trán, tự sát." Nghe xong lời của Lão Tề, mọi người đều khâm phục Trương Bất Tấn.

Vì để Trương Cao Viễn và Trương Thanh Bình thoát khỏi thuật trường sinh, ông đã cam nguyện lấy thân mình thử nghiệm.

"Lão Tề, sao anh biết những chuyện này?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Bí mật." Hắc Nhãn Kính nói.

"Hắc Hạt Tử, tôi hỏi anh, anh có biết ai đã đánh ngất tôi không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Kẻ tấn công cậu và kẻ tấn công Tiểu Hoa là cùng một nhóm, đã bị Phan Tử giết rồi." Hắc Nhãn Kính nói thật.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử biết, người đánh ngất mình là người nhà họ Uông.

"Lão Tề, Phan Tử, vậy không phải chú Ba tôi cũng đến rồi sao?"

Hạo Thiên Chân hỏi.

“Tôi sẽ không nói cho cậu biết.” Hắc Nhãn Kính không trả lời câu hỏi này của Hạo Thiên Chân.

“Thôi được.” Hạo Thiên Chân thở dài, thấy Hắc Nhãn Kính không nói, cũng không làm khó đối phương.

“Nếu không có vấn đề gì, tôi mở quan tài đây.” Bố Phương một tay nắm lấy nắp quan tài, nói với mọi người.

“Mở đi.” Mọi người đều lùi lại vài bước.

“Rầm.” Bố Phương dùng sức, tay phải đẩy nắp quan tài xuống đất.

Khi nhìn vào trong quan tài, hắn thấy người nằm bên trong là một người đàn ông to lớn, mặc một bộ áo giáp.

Bên cạnh thi thể, đặt một thanh trường đao sắc bén.

“Thanh bảo đao này không tồi.” Bố Phương đưa tay ra, nắm lấy thanh trường đao dài khoảng một mét rưỡi.

“Bố Phương, văn vật quan trọng như vậy, nên giao cho nhà nước.” Hạo Thiên Chân nói.

“Thanh bảo đao này bị tôi lấy, có lẽ là ý trời.” Bố Phương cầm trường đao, chỉ lên trời nói.

Hạo Thiên Chân: “…” “Bên trong lại không có Xà Mi Đồng Ngư.” Hắc Nhãn Kính kiểm tra một lượt bên trong quan tài, ngẩng đầu lên, nhìn Bố Phương nói: “Tôi thua cậu một cặp kính râm.” Nói xong, anh ta lấy cặp kính râm từ trong áo ra đưa cho Bố Phương.

“Cảm ơn.” Bố Phương nhận lấy kính râm, cất vào trong áo.

Vương Bàn Tử thấy trên người tướng quân Ách Ba có một miếng ngọc bội, liền trực tiếp tóm lấy.

“Đừng động vào.” Bố Phương định lên tiếng ngăn cản, nhưng đã muộn.

“Bố Phương, sao thế?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Mau đặt ngọc bội lại chỗ cũ.” Bố Phương nói.

“Cậu đặt bảo đao xuống, tôi sẽ đặt ngọc bội lại.” Vương Bàn Tử nói.

Anh ta vừa dứt lời, tướng quân Ách Ba Khiểm Chi mang theo một lớp ánh sáng xanh lục sống lại.

“Bàn Tử, mau đặt ngọc bội lại chỗ cũ.” Bố Phương lặp lại.

“Tôi biết rồi.” Vương Bàn Tử ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, cầm ngọc bội nhét vào khe lõm trên ngực tướng quân Ách Ba.

Khi sắp thành công, Khiểm Chi một chưởng đánh vào tay anh ta, ngọc bội cũng tuột khỏi tay, bay ra ngoài, rơi xuống đất.

Vương Bàn Tử: “…” “Thiên Chân, đi nhặt ngọc bội, tôi đối phó với tướng quân Ách Ba.” Bố Phương nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu, chạy về phía ngọc bội.

“Keng!” Bố Phương vung trường đao, một nhát chém vào áo giáp của tướng quân Ách Ba.

Tướng quân Ách Ba nhìn về phía Bố Phương, giơ tay nắm lấy chuôi đao.

“Hít.” “Sức lực lớn thật.” Bố Phương muốn rút trường đao về, nhưng rút mãi không ra.

“Pằng pằng pằng.” Tạ Vũ Hoa cầm súng trường tấn công, xả đạn vào đầu tướng quân Ách Ba, nhưng đạn không có tác dụng gì với Khiểm Chi.

“Bố Phương, bắt lấy ngọc bội.” Hạo Thiên Chân nhặt được ngọc bội, hét lên với Bố Phương, rồi ném cho hắn.

Chương 296

Bố Phương nhìn ngọc bội bay tới, trực tiếp buông trường đao, bắt lấy ngọc bội.

"Keng!" Tướng quân Ách Ba lấy lại vũ khí của mình là thanh trường đao, đập mạnh xuống đất, phát ra năng lượng!

Bố Phương hừ lạnh một tiếng, cầm ngọc bội, nhét vào khe lõm trên ngực tướng quân Ách Ba.

"Cạch." Ngọc bội đã được đặt lại thành công.

Tướng quân Ách Ba vung tay lên trời giải phóng một lượng lớn năng lượng, sau đó ngã xuống đất.

"Ầm ầm!" Cũng lúc đó, một bức tường đá vỡ tan, một đám lớn quỷ binh xông vào.

"Hôm nay có lẽ thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi." Dược Tinh Dược nhìn đám quỷ binh phát ra ánh sáng xanh lục, gầm gừ trầm thấp đi tới, lòng thấp thỏm lo âu.

"Bốp." Bố Phương vỗ tay phải xuống đất, mắt nhìn quỷ binh, niệm chú Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ tư, Địa Sát Lệnh: "Thái Thượng Chân Quân, hạo khí trường tồn!

Thần quỷ vô hình, tru thiên tuyệt địa!" "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Mặt đất liên tiếp phát nổ lớn, nổ tan đám quỷ binh thành tro bụi, cũng khiến cổ mộ sụp đổ.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt 37 quỷ binh, điểm nâng cấp huyết mạch +1,760,000 điểm!" Bố Phương nghe thấy lời của hệ thống, liền ngã

xuống đất.

Mọi người đều bị chôn vùi. … Khi Bố Phương mở mắt tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường bệnh trong bệnh viện.

“Ai đã đưa tôi đến đây?” Bố Phương thấy một nữ y tá xinh đẹp bước vào, liền lên tiếng hỏi.

“Nhân viên cứu hỏa.” Nữ y tá nói thật.

Bố Phương nghe vậy, đoán rằng sau khi cổ mộ sụp đổ, nhân viên cứu hỏa đã đến và cứu họ.

Bây giờ cũng không biết, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử có sao không.

“Đẹp trai thế này, có thể dựa vào mặt kiếm cơm rồi, sao phải đi trộm mộ chứ?” Nữ y tá thu dọn thiết bị y tế trên một chiếc giường khác, nhìn Bố Phương hỏi.

“Tôi làm nghề này, là để cho những món minh khí trong cổ mộ được nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.” Bố Phương nói.

“Phụt.” Cô y tá bật cười, sau đó xách một hộp y tế đi ra ngoài.

“Bạn bè của tôi không sao chứ?” Bố Phương hỏi.

“Chết bảy người, bị thương sáu người.” Cô y tá nói.

“Hả.” Bố Phương nghe vậy, cúi đầu xuống, có chút đau lòng.

Cái chết của họ đều do hắn gây ra.

Nhưng nghĩ lại, Bố Phương cảm thấy nếu mình không ra tay tiêu diệt đám quỷ binh, có lẽ tất cả họ đều sẽ bị chúng giết chết.

Nghĩ đến đây, Bố Phương cũng thấy nhẹ nhõm hơn, hắn trở mình xuống giường, đi dép lê, đi xem rốt cuộc ai chết, ai sống.

Bố Phương bước vào một phòng bệnh chứa đầy thi thể.

Hắn lật tấm vải trắng lên, phát hiện những người chết đều là thuộc hạ của Tạ Vũ Hoa.

Tạ Vũ Hoa toàn thân quấn băng gạc, ngồi ở đầu giường, tâm trạng vô cùng sa sút.

"Tiền trợ cấp cho những người đã chết, tôi sẽ lo," Bố Phương nhẹ giọng nói.

"Không cần ân nhân lo, tôi tự lo được, tôi không thiếu tiền," Tạ Vũ Hoa đáp.

"Xin chia buồn," Bố Phương nói một tiếng rồi rời khỏi phòng bệnh, đi thăm Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

Tạ Vũ Hoa nhìn bóng lưng Bố Phương rời đi, hai tay chắp lại, thành khẩn vái một cái.

Nếu không có Bố Phương, có lẽ cô đã thật sự bị đám quỷ binh giết chết.

"Bàn Tử, chân cậu có bị thương tới xương không?" Bố Phương nhìn Vương Bàn Tử đang nằm trên giường bệnh, một chân bôi đầy thuốc cao, hỏi.

"Bị thương nhẹ thôi, dưỡng nửa tháng là khỏi," Vương Bàn Tử trả lời.

Nghe vậy, Bố Phương gật đầu, rồi nhìn sang Hạo Thiên Chân đã tỉnh táo: "Thiên Chân, cậu không sao chứ?" "Tôi không sao." Hạo Thiên Chân lắc đầu, nói: "Tôi đợi Bàn Tử khỏi hẳn, ba chúng ta sẽ gọi thêm Tiểu Ca, bốn người cùng đi khám phá Vân Thiên Cung." "Được!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức hưởng ứng.

Chương 297

Cậu ta cho rằng trong Vân Thiên Cung có vô số vàng bạc châu báu.

Bố Phương biết, Trương Thất Linh hiện đang ở làng Doanh Sơn.

Vân Thiên Cung nằm ở núi Trường Bạch, là lăng mộ mà Vạn Nô Vương đã sai Uông Tàng Hải xây dựng.

Bên trong có một sinh vật tên Tường Xuyến Tử, còn có tên khác là Du diên.

Nó là một loài động vật chân đốt giống rết, thân hình nhỏ hơn, màu vàng nâu, có mười lăm cặp chân nhỏ.

Nơi đó còn có Côn Luân Thai.

Côn Luân Thai là một hiện tượng tự nhiên kỳ lạ, tương truyền chỉ xuất hiện ở khởi nguồn long mạch, thường được thai nghén bên trong nham thạch, sông băng, cây cối, tạo ra những thứ kỳ quái giống như trẻ sơ sinh.

Trong các sách cổ gọi là "địa sinh thai".

Trải qua hàng vạn năm tiến hóa, một số "địa sinh thai" sẽ thành tinh, ví dụ như Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký.

Ngoài ra còn có Bách túc thần long, Vạn Nô Vương, các Tàng thi, đường hầm, miệng núi lửa, điện thờ, hố chôn sống... cùng những sự vật quỷ dị kinh khủng khác. ...Nửa tháng sau.

Vết thương ở chân của Vương Bàn Tử đã lành.

Bố Phương mang theo Nộ Tình Kê, cùng Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử, đi từ Hàng Thành trên một chiếc xe van, thẳng tiến đến núi Trường Bạch.

“Bố Phương, cậu mang gà đến núi Trường Bạch không sợ nó chết cóng à?” Trong xe, Vương Bàn Tử cười hỏi.

“Trong cơ thể nó có huyết Phượng Hoàng, chịu lạnh tốt,” Bố Phương vừa nói vừa mặc cho Nộ Tình Kê một chiếc áo bông được đặt may riêng.

“Hít...” Nghe lời Bố Phương, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Cậu ta không ngờ trong cơ thể con gà này lại có huyết Phượng Hoàng.

“Bố Phương, cậu mang gà đi làm gì thế?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Tạm thời tôi không thể tiết lộ được,” Bố Phương nói, “Đến Vân Thiên Cung các cậu sẽ biết.” Hắn mang Nộ Tình Kê đi, một là để nó tiêu diệt đám Du diên trong địa cung, hai là để huyết mạch của nó được nâng cấp.

“Không biết Tiểu Ca giờ đang ở đâu, gọi điện thoại cho cậu ấy toàn báo tắt máy,” Hạo Thiên Chân đang lái xe nói.

“Ở làng Doanh Sơn,” Bố Phương đáp.

“Làng Doanh Sơn?

Ngôi làng đó ở đâu?” Hạo Thiên Chân không biết.

“Để tôi tra Baidu,” Vương Bàn Tử lấy điện thoại ra, nhưng nghe lời Bố Phương, cậu ta tắt Baidu, mở ứng dụng bản đồ Gaode.

“Chúng ta muốn tìm Vân Thiên Cung thì phải đến làng Doanh Sơn trên núi Trường Bạch tìm một người dẫn đường.

Tiểu Ca cũng đang ở trong làng đó,” Bố Phương lên tiếng giải thích.

Trong nguyên tác, nhóm Hạo Thiên Chân đã đến làng Doanh Sơn

và tìm được một quân nhân giải ngũ tên Thuận Tử dẫn đường đến Vân Thiên Cung.

Cũng tại Vân Thiên Cung, Trương Thất Linh đã bước vào Thanh Đồng Môn.

"Xong rồi, đã định vị được điểm đến." Vương Bàn Tử mở định vị, đặt điểm cuối, sau đó đặt điện thoại lên giá đỡ, để Hạo Thiên Chân lái xe theo lộ trình trên bản đồ.

"Bố Phương, sao cậu biết nhiều thế?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Bí mật," Bố Phương đáp.

Hạo Thiên Chân: "..." Ngày thứ hai.

Ba người Bố Phương và một con gà xuống xe, ăn cơm tại một quán ăn ở thị trấn dưới chân núi Trường Bạch.

"Bố Phương, A Nịnh có khi nào cũng cùng chúng ta vào Vân Thiên Cung không?" Hạo Thiên Chân nuốt một miếng cơm, nhìn Bố Phương hỏi.

"Có, cô ta còn dẫn theo một đám lính đánh thuê," Bố Phương trả lời.

"Vậy thì e là chúng ta lành ít dữ nhiều rồi," Hạo Thiên Chân nói.

"Thiên Chân, cậu đừng lo, có Bố Phương ở đây, A Nịnh không dám làm gì chúng ta đâu," Vương Bàn Tử nói.

Chương 298

"Cậu nói cũng có lý," Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Chào mừng quý khách," chủ quán thấy một mỹ nữ dẫn theo một nhóm người bước vào liền cười nói.

"Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp ba người ở đây," A Nịnh liếc nhìn ông chủ, sau đó đảo mắt một vòng quanh quán tìm chỗ ngồi.

Cô không ngờ lại thấy Bố Phương, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

Con gà thì bị cô lơ đi.

"A Nịnh, lại đây ăn cơm đi," Vương Bàn Tử mời.

"Được." A Nịnh không từ chối, bước tới và ngồi xuống chiếc ghế dài.

"A Nịnh, sao cô lại xuất hiện ở đây?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Đi xe đến," A Nịnh đáp.

"Vậy mục đích của cô đến đây là gì?" Hạo Thiên Chân hỏi dồn.

A Nịnh cúi đầu ăn cơm, không trả lời câu hỏi này của Hạo Thiên Chân.

"Tôi ăn no rồi, mọi người cứ từ từ ăn," Bố Phương nói một câu, bế Nộ Tình Kê ra khỏi quán, đến một khách sạn nghỉ ngơi.

"Bố Phương mang con gà đó đến đây làm gì?" A Nịnh nhìn Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử hỏi.

"Con gà mà Bố Phương bế không phải gà thường đâu, mà là Phượng Hoàng hiếm thấy trên đời," Vương Bàn Tử thuật lại lời Bố Phương nói ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

A Nịnh nghe vậy, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cô không ngờ con gà mà Bố Phương bế lại là một con Phượng Hoàng. ...Ngày hôm sau.

Hạo Thiên Chân lái chiếc xe van, chở Bố Phương, Bàn Tử và Nộ Tình Kê lên ngọn núi Trường Bạch tuyết phủ trắng xóa.

Trên ngọn núi tuyết mênh mông, sau khi đi dọc theo đường quốc lộ được hai ba tiếng, chiếc xe rẽ khỏi đường nhựa, tiến vào vùng tuyết trắng.

Trong xe, giọng nữ từ điện thoại vang lên: "Bản đồ Gaode đang dẫn đường cho bạn, xin hãy tiếp tục đi thẳng, nửa tiếng nữa sẽ đến đích." "Phía trước là vách núi rồi đấy!" "Tiếp tục đi thẳng cái con khỉ!" Vương Bàn Tử ngồi ghế phụ lái nhìn về phía trước, bực bội chửi một câu.

"Xuống xe thôi." "Bánh xe bị trượt rồi, không lùi xe được nữa," Hạo Thiên Chân tắt ứng dụng bản đồ, đưa điện thoại cho Vương Bàn Tử.

"Ai," Vương Bàn Tử nhận lấy điện thoại, thở dài một hơi.

Vốn có thể ngồi xe vào làng, giờ lại phải đi bộ rồi.

"Thiên Chân, chiếc xe van cũ này, có cần nữa không?" "Nếu không cần thì cứ để nó ở đây," đi về phía làng Doanh Sơn được vài bước, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn chiếc xe van nói.

"Không cần thì chúng ta về bằng gì?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Có thể đi bộ về mà," Vương Bàn Tử đáp.

Hạo Thiên Chân bị lời của Vương Bàn Tử chọc cười.

Đi bộ từ đây về Hàng Thành, chắc mệt chết khiếp.

Ba người đi bộ trên tuyết, bước đi vô cùng khó khăn.

Tuyết rất dày, ngập đến đầu gối.

Khi đi qua một con dốc, Hạo Thiên Chân không cẩn thận bị trượt ngã lăn xuống.

“Cẩn thận một chút,” Bố Phương đỡ Hạo Thiên Chân dậy, nói.

“Ừ.” Hạo Thiên Chân gật đầu, tìm được một cành cây và một hòn đá đen trong tuyết, rồi chống gậy đi tiếp.

Lúc ba người Bố Phương và Nộ Tình Kê đến được làng Doanh Sơn thì đã mệt lả.

“Bé gái ơi, cho chú hỏi nhà Thuận Tử ở đâu?” Hạo Thiên Chân nhìn một cô bé đang chơi đùa hỏi.

“Chạy mau!” Mấy đứa trẻ nghe lời Hạo Thiên Chân thì giật nảy mình, vội vàng chạy về nhà.

Người lớn trong các nhà đều chạy ra kéo con mình về, vừa vào nhà là đóng sầm cửa lại, cả con đường trong nháy mắt không còn một bóng người.

“Người trong làng này chẳng nhiệt tình chút nào.” “Chúng ta ngồi xuống nghỉ một lát đi,” Vương Bàn Tử mệt đến thở không ra hơi, ngồi phịch xuống đất.

Chương 299

"Bố Phương, cậu có biết tại sao họ lại sợ chúng ta không?" Hạo Thiên Chân ngồi xuống đất, lấy bình nước ra uống vài ngụm rồi hỏi.

Bố Phương gật đầu, nói: "Dân làng và bọn trẻ nghi ngờ chúng ta từ khu cấm địa trên núi tuyết kia xuống, nên không chào đón chúng ta." "Khu cấm địa đó chẳng phải là vị trí của Vân Thiên Cung sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Chính xác," Bố Phương gật đầu.

Lời hắn vừa dứt, một người lạ mặt đi tới.

"Ba vị, đến nhà tôi đi, ngoài này lạnh lắm," người lạ nói với ba người Bố Phương.

"Được." Bố Phương đứng dậy, cùng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Nộ Tình Kê đi theo sau người lạ.

Hắn biết người này tên là Kim Dương.

Kim Dương có một người chị, từ khi chị cậu ta dẫn một đội khảo cổ đi tìm Vân Thiên Cung thì một đi không trở lại.

Chẳng mấy chốc, ba người và một con gà đã vào trong nhà của Kim Dương.

Họ đều đồng loạt tiến đến một chậu than, ngồi xuống ghế đẩu sưởi ấm.

"Tôi tên là Hạo Thiên Chân, xin hỏi anh tên gì?" Hạo Thiên Chân hỏi Kim Dương.

"Tôi tên Kim Dương." Kim Dương cùng ba người và một con gà sưởi ấm, nói: "Đây không phải là nơi các vị nên đến, người ở đây

không chào đón các vị, xin hãy rời đi càng sớm càng tốt." "Ba chúng tôi tạm thời chưa có ý định quay về," Bố Phương đáp.

"À..." Kim Dương thấy không khuyên được ba người, cũng không nói gì thêm, đứng dậy lấy ba củ khoai lang từ trong nồi ra, đưa cho ba người.

"Cảm ơn." Bố Phương nhận khoai lang, bóc vỏ rồi ăn.

"Ở đây không có tín hiệu à?" Vương Bàn Tử định chơi Vương Giả Vinh Diệu, thấy không có tín hiệu, liền nhìn Kim Dương.

"Không có là bình thường," Kim Dương nói, "Đây là núi Trường Bạch ở Đông Bắc, không thể liên lạc với thế giới bên ngoài." "Ba vị... từ khu cấm địa trên núi tuyết xuống phải không?" Kim Dương hỏi.

"Hình như là vậy, mà hình như cũng không phải," Vương Bàn Tử nói.

Kim Dương nghe vậy, gật đầu, nói: "Chưa có ai sống sót ra khỏi khu cấm địa đó, chắc các vị không phải từ đó đến." "Chiếc sừng trâu này đẹp quá," lúc này, Hạo Thiên Chân phát hiện một chiếc sừng trâu treo trên tường, tò mò bước tới nhìn vài cái.

"Sừng trâu này là quà trưởng thành chị tôi tặng, nhưng từ khi chị tôi đến khu cấm địa thì không bao giờ quay về nữa," Kim Dương nói.

"Người trong làng cho rằng nơi đó không sạch sẽ à?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Đúng vậy," Kim Dương gật đầu, nói, "Lúc các vị vào làng, dân làng tưởng các vị từ khu cấm địa ra nên mới không chào đón." "Thì ra là vậy," Hạo Thiên Chân nghe xong, cuối cùng cũng hiểu ra.

"Kim Dương, người tên Thuận Tử đó, nhà anh ta ở đâu?" Bố Phương hỏi.

“Nhà Thuận Tử cách nhà tôi không xa, các vị tìm anh ấy có việc gì?” Kim Dương biết.

“Tôi tìm anh ấy, mời anh ấy làm người dẫn đường cho chúng tôi, đưa chúng tôi đến khu cấm địa,” Bố Phương nói thật.

“Thuận Tử hiện không có trong làng, hôm qua anh ấy xuống thị trấn dưới núi xem mắt rồi, không biết khi nào mới về,” Kim Dương nói.

“Tôi biết rồi,” Bố Phương gật đầu.

Đêm khuya.

Một người mặc đồ đen trèo cửa sổ vào nhà, vào bếp bỏ thuốc vào nồi.

Sau khi người đó rời đi, Kim Dương vào bếp, múc ba bát canh gừng từ trong nồi ra, bưng đến đưa cho ba người Bố Phương.

Bố Phương nhận bát, uống vài ngụm canh gừng, cảm thấy vị hơi lạ.

Hắn nhớ trong nguyên tác, có một người mặc đồ đen vào nhà bỏ thuốc vào nồi.

Hắn có năng lực bách độc bất xâm nên không sợ, uống cạn bát canh gừng.

“Bàn Tử, đừng uống,” Bố Phương khẽ nói với Bàn Tử đang định uống canh gừng.

“Sao thế?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Có độc,” Bố Phương nói thẳng.

“Hít...” Vương Bàn Tử nghe vậy, hít một hơi khí lạnh, vội vàng đặt bát xuống.

Hạo Thiên Chân nhìn sắc mặt, thấy Vương Bàn Tử đặt bát canh gừng xuống, cũng đặt bát canh gừng của mình lên bàn, sau đó lấy ra một quyển sổ trắng từ trong ba lô.

Chương 300

"Quyển sổ trắng trong tay cậu, trông có vẻ quý giá," Kim Dương nói.

"Đây là thứ quan trọng nhất của tôi," Hạo Thiên Chân cười nói.

Nhìn quyển sổ trắng, cậu nhớ lại lúc cùng Bố Phương, Bàn Tử, A Nịnh trải qua trận cuồng phong bão táp trên biển.

"Bố Phương, có phải Kim Dương bỏ thuốc không?" Vương Bàn Tử ghé vào tai Bố Phương thì thầm hỏi.

Bố Phương lắc đầu, phủ nhận.

Hắn biết, người bỏ thuốc là một dân làng khác.

"Kim Dương, anh kể cho chúng tôi nghe chuyện về khu cấm địa đi," Hạo Thiên Chân nhìn Kim Dương nói.

"Ừ." Kim Dương gật đầu, nói: "Khu cấm địa là khởi nguồn của một long mạch nằm dưới toàn bộ núi Trường Bạch, trừ khu vực khởi nguồn ra, những nơi khác đều là vùng đất phong thủy hung hiểm.

Một khi có dã thú lạc vào, sẽ bị từ trường ảnh hưởng, dẫn đến hung tính đại phát, mất đi ngũ giác, cuối cùng phát điên mà chết." "Người cũng vậy, người may mắn trở về cũng sẽ mắc một căn bệnh lạ, bệnh này còn lây cho người khác." "Nhiều năm trước, có một đội leo núi muốn tìm người dẫn đường đến khu cấm địa, nhưng không ai trong làng tôi dám nhận." "Nói xong rồi à?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Tôi nói xong rồi, mọi người nghỉ ngơi sớm đi." Kim Dương quay người đi vào phòng của mình.

Hạo Thiên Chân lật một quyển nhật ký trên bàn, thấy trên đó có dấu ấn và những hình vẽ bằng bút chì.

“Thiên Chân, cậu giả vờ uống một ngụm canh gừng, rồi giả vờ ngủ đi,” Bố Phương nói, “Bàn Tử, cậu cũng vậy.” Hai người nghe vậy, đều cầm bát lên, giả vờ uống một ngụm, rồi giả vờ ngủ.

Bố Phương cũng làm theo, cầm bát không giả vờ uống một ngụm, rồi ngã xuống đất.

Lúc này, cửa sổ bị mở ra, một người đeo găng tay bước vào, tiến về phía ba người Bố Phương.

Khi người đó đến gần, Bố Phương đang nhắm hờ mắt bỗng mở ra, nhanh chóng đứng dậy, cho kẻ đó một trận như tử.

Vương Bàn Tử cũng đứng dậy, đấm đá túi bụi vào người mặc đồ đen.

“Hai vị đại gia, tôi cầu xin hai vị đừng đánh nữa,” người mặc đồ đen đau đến chảy nước mắt, cầu xin tha mạng.

“Bàn Tử, dừng tay đi,” Bố Phương thu tay lại, lấy ra một cuộn dây thừng từ ba lô.

Vương Bàn Tử thấy vậy, lùi lại một bước.

“Bố Phương, cậu định làm gì?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Trói hắn lại, ném ra ngoài tuyết cho sói ăn,” Bố Phương vừa nói vừa dùng dây thừng trói kẻ bỏ thuốc lại.

“Đại gia, tôi sai rồi, tôi cầu xin ngài tha cho tôi,” người mặc đồ đen khóc lóc, “Là trưởng thôn bảo tôi làm.” “Câm miệng.” Bố Phương một chưởng đánh ngất kẻ đó, sau đó vác lên, đi ra ngoài, đến một nơi xa làng, ném hắn xuống rồi quay về.

Ngày hôm sau.

Ba người Bố Phương đi trong làng, thấy Trương Thất Linh đang đi tới từ phía đối diện.

“Tiểu Ca!” Hạo Thiên Chân thấy Trương Thất Linh, vô cùng mừng rỡ.

Cậu không ngờ Bố Phương nói Trương Thất Linh ở làng này lại đúng thật.

Nghe tiếng Hạo Thiên Chân, Trương Thất Linh không thèm liếc nhìn một cái, như một người xa lạ, lướt qua vai họ, đi thẳng về phía trước.

“Tiểu Ca, cậu không nhận ra bọn tôi nữa à?” Vương Bàn Tử hét lớn.

Trương Thất Linh không đáp lại.

“Tiểu Ca bị mất trí nhớ rồi, tạm thời không nhớ chúng ta là ai đâu,” Bố Phương nói.

Hắn biết, chứng mất trí nhớ của Trương Thất Linh là do di truyền, cứ cách một khoảng thời gian, ký ức sẽ bị xóa sạch, bị một số kích thích cũng sẽ mất trí nhớ.

“Chúng ta đi theo xem sao,” Hạo Thiên Chân nói một câu rồi đi theo.

Bố Phương và Vương Bàn Tử đành phải đi cùng.

Ba người theo Trương Thất Linh vào một khu rừng.

Người quân nhân giải ngũ tên Thuận Tử kia vừa mới đi xem mắt ở thị trấn thất bại trở về, thấy mấy người họ, liền nấp trong bóng tối, tò mò không biết họ định làm gì.

Trương Thất Linh cầm một khẩu súng săn, thấy phía trước có một con hươu, đang định nổ súng thì con hươu chạy mất.

Con hươu chạy ra phía sau ba người Bố Phương.

“Pằng!” Trương Thất Linh quay người, nổ một phát súng về phía

Hạo Thiên Chân.

Chương 301

"Vãi chưởng!" Hạo Thiên Chân sợ chết khiếp, may mà viên đạn găm vào cây, nếu không có lẽ cậu đã thật sự trúng đạn bỏ mạng.

"Tiểu Ca chắc là muốn dọa Thiên Chân thôi," Vương Bàn Tử cho là vậy.

"May mà đạn không trúng, không thì cậu chết chắc," Trương Thất Linh nói với Hạo Thiên Chân một câu, sau đó bước về phía trước.

"Tiểu Ca, cậu không nhận ra tôi thật sao?" Hạo Thiên Chân chạy lên hỏi.

Trương Thất Linh không trả lời.

"Ái da!" Hạo Thiên Chân dẫm phải bẫy, bị dây thừng treo ngược lên cây.

"Vút!" Bố Phương giật lấy con dao găm bên hông Vương Bàn Tử, phi lên, nhưng không cắt đứt dây thừng mà lại lệch hướng, găm vào một cái cây lớn.

"Bố Phương, cậu đừng ném bừa chứ!" "Lỡ đâm trúng tôi là tôi toi đời đấy," Hạo Thiên Chân nói.

"Thiên Chân, tôi thả cậu xuống ngay đây," Vương Bàn Tử lấy ra một con dao găm, đang định phi lên thì nghe thấy tiếng sói tru dài, vội vàng đổi lời: "Cậu cứ bị treo ở đó tiếp đi." Hạo Thiên Chân: "..." "Auuuu!" Mười mấy con sói xuất hiện, con đầu đàn ngẩng đầu tru dài một tiếng.

"Tiểu Ca, nguy hiểm!" Hạo Thiên Chân thấy bầy sói xông về phía Trương Thất Linh, liền hét lớn.

Trương Thất Linh nghe vậy, quay người lại, thấy mười mấy con

sói xông tới, lập tức vận công lực, lần lượt giết chết chúng.

Sau khi xử lý xong đám sói, Trương Thất Linh đi thẳng vào trong rừng.

"Vút!" Vương Bàn Tử phi một con dao cắt đứt sợi dây thừng đang treo Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân rơi xuống đất, vội vàng đứng dậy.

"Đúng là không tốn chút công sức nào." Bố Phương đi đến trước xác sói, cầm Hắc Kim Cổ Đao, lột da của chúng, nhân lúc mọi người không chú ý, thu da sói vào không gian hệ thống.

"Hít!" Thuận Tử nhìn Bố Phương làm da sói biến mất, hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc đến mức cằm muốn rớt xuống đất.

"Nơi này quá nguy hiểm, mọi người về làng với tôi đi," Kim Dương, người đã cho ba người Bố Phương ở nhờ, chạy đến.

"Kim Dương, yên tâm đi," "Chúng tôi không sao đâu," Hạo Thiên Chân nói xong, chỉ vào bóng lưng xa dần của Trương Thất Linh, hỏi: "Anh có biết người này không?" "Người này là một kẻ kỳ quái đã ở đây ba tháng rồi," Kim Dương trả lời.

Ở đây ba tháng rồi sao?

Hạo Thiên Chân nghe vậy, có chút kinh ngạc, không biết Trương Thất Linh ở đây làm gì.

Ba người và một con gà theo Kim Dương về nhà.

Kim Dương nói với mấy người: "Mọi người có lẽ không biết, những người trở về từ khu cấm địa có người tự sát, có người trên thân mọc đầy những mảng đốm tím, sau đó da bắt đầu thối rữa, rồi không biết vì sao lại tự sát.

Thi thể của họ năm đó đã được một đội leo núi mang về.

Khu cấm địa đó thật sự quá nguy hiểm, tôi khuyên các vị đừng đi, ở lại trong làng là an toàn nhất.” “Đội leo núi năm đó có lẽ không phải là đội leo núi thực sự, mà là tìm kho báu hoặc di tích cổ,” Hạo Thiên Chân lấy ra tấm bản đồ kho báu gia truyền, nhìn một cái, có chút hưng phấn nói.

“Tôi khuyên các vị tốt nhất đừng đi, chị tôi là một bài học xương máu,” Kim Dương nói.

“Trong khu cấm địa có mỏ vàng, anh không muốn đi thám hiểm cùng chúng tôi sao?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Nghe vậy, Kim Dương không hề động lòng.

Hạo Thiên Chân đề nghị đi tìm thi thể chị cậu ta, cậu ta cũng không mảy may dao động.

“Bắt hết bọn chúng đi, con gà cũng không được tha,” lúc này, trưởng thôn dẫn một đám người vào nhà, muốn bắt ba người Bố Phương và một con gà.

“Trưởng thôn, có lẽ ngài hiểu lầm rồi, ba người chúng tôi và một con gà không phải từ khu cấm địa đến,” Bố Phương lên tiếng.

“Đi mà lừa quỷ đi,” “Hôm đó tôi rõ ràng nhìn thấy ba người các ngươi và một con gà từ hướng khu cấm địa đi xuống làng,” trưởng thôn quả quyết nói.

“Bố Phương, đừng nói nhảm với lão ta nữa, hai chúng ta đánh cho lão một trận, xem lão còn dám tìm chúng ta gây sự không,” Vương Bàn Tử nói.

“Khoan đã, đừng vội động thủ, chúng ta tiên lễ hậu binh,” Bố Phương khẽ nói.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử gật đầu.

“Ta khuyên mấy người, tốt nhất đừng phản kháng, ngoan ngoãn bó tay chịu trói,” trưởng thôn nhìn ba người Bố Phương nói một câu, sau đó vung tay phải, mười mấy dân làng cầm cuốc, rìu, liềm, dây thừng... tiến về phía ba người Bố Phương.

“Tự tìm đường chết.” Bố Phương buột miệng nói ra câu đó, một quyền đấm vào một dân làng đang đến gần.

“Bốp” một tiếng, máu mũi người đó chảy ra, ngã xuống đất.

Chương 302

Chưa đầy ba phút, Bố Phương và Vương Bàn Tử đã đánh cho đám dân làng Doanh Sơn này mặt mũi bầm dập, tất cả đều ngã xuống đất, đau đớn rên la.

"Hít..." Trưởng thôn hít một hơi khí lạnh, không ngờ chàng trai đẹp trai và gã mập này lại lợi hại đến vậy.

"Hai vị đại gia tha mạng!" Trưởng thôn thấy hai người đi về phía mình, vội vàng quỳ xuống đất.

"Cút." Bố Phương lạnh lùng quát.

"Vâng, vâng." Trưởng thôn vội vàng đứng dậy, chạy ra ngoài.

Mười mấy dân làng cũng lần lượt đứng dậy, hoảng loạn bỏ chạy.

"Hai vị là đặc chủng binh sao?" "Mạnh quá!" Kim Dương kinh ngạc nói.

"..." Bố Phương thản nhiên đáp.

Đêm xuống.

Ba người Bố Phương đang sưởi ấm trong nhà thì có một nhóm khách không mời mà đến.

Trương Thất Linh đi theo sau nhóm người đó.

"Chào Hạo Thiên Chân," một người đàn ông trung niên dẫn đầu, cười nói với Hạo Thiên Chân.

"Ngài là?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Vị này là Trần Tứ Thúc, là người chú Ba của cậu đặc biệt tìm đến để dẫn đường," người đứng bên cạnh Trần Tứ Thúc giới thiệu cho Hạo Thiên Chân.

“Tôi biết rồi,” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Tiểu Ca, cậu nhận ra tôi không?” Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thất Linh đang đi tới hỏi.

“Ừ.” Trương Thất Linh ấm áp mỉm cười đáp lại.

“Chà, ký ức của cậu đã hồi phục rồi à?” Hạo Thiên Chân thấy Trương Thất Linh gật đầu, hoàn toàn yên tâm.

“Mục đích lần này của chúng ta là di chỉ của nước Đông Hạ, cũng là để tìm tung tích của Xà mi đồng ngư,” Trần Tứ Thúc đi thẳng vào vấn đề.

“Chúng ta phải tìm Vân Thiên Cung, phải tìm Cửu long sĩ thi quan,” Hạo Thiên Chân tiếp lời.

“Đúng vậy,” Trần Tứ Thúc gật đầu.

“Thiên Chân, cậu có một hòn đá đen phải không?” Trương Thất Linh hỏi.

Cậu nhớ hôm qua khi gặp Hạo Thiên Chân, đã thấy trong túi áo cậu ta có một hòn đá đen.

“Ừ,” Hạo Thiên Chân gật đầu, “Tôi nhặt được ở trong tuyết.” “Hòn đá đó là một loại từ thạch đặc biệt, nơi chúng ta sắp đến có một khối từ thạch khổng lồ có thể gây nhiễu loạn, cầm theo hòn đá đen đó, chúng ta sẽ không bị mất phương hướng,” Trương Thất Linh nói.

“Vậy là tôi nhặt được bảo bối rồi,” Hạo Thiên Chân lấy hòn đá đen từ trong túi áo ra, nhìn nó nói.

“Thiên Chân, may mà hôm đó cậu nhặt hòn đá đen, không vứt đi, nếu không chúng ta đi tìm Vân Thiên Cung có lẽ sẽ bị lạc đường,” Vương Bàn Tử nói.

“Không có hòn đá đen, tôi cũng có thể tìm được Vân Thiên Cung,”

Bố Phương quả quyết.

“Vậy thì ngày mai, chúng ta xuất phát đi tìm Vân Thiên Cung,” Hạo Thiên Chân nói.

“Không vấn đề,” mọi người đều gật đầu.

“Đúng rồi, đã tìm được người dẫn đường chưa?” Trần Tứ Thúc hỏi.

“Đã chọn được người rồi,” Bố Phương đáp.

Trần Tứ Thúc nghe vậy, gật đầu.

Mọi người đi ngủ, Bố Phương gọi Kim Dương dẫn mình đến nhà Thuận Tử.

Kim Dương không từ chối, dẫn Bố Phương đến nhà Thuận Tử.

“Anh tìm tôi có việc gì?” Thuận Tử nhìn Bố Phương hỏi.

“Ừ,” Bố Phương gật đầu, nói, “Tôi muốn mời anh làm người dẫn đường cho chúng tôi, đưa chúng tôi đến khu cấm địa.” “Khu cấm địa quá nguy hiểm,” “Tôi không đi,” Thuận Tử lắc đầu.

“Trả anh một vạn tiền mặt, và mười tấn than đá,” Bố Phương nói.

“Được, tôi sẽ dẫn các vị đi,” Thuận Tử lập tức đồng ý.

Chương 303

"Vậy thì sáng sớm mai xuất phát." "Tối nay nghỉ ngơi cho tốt," Bố Phương nói xong, thấy Thuận Tử gật đầu, liền cùng Kim Dương quay về.

Sáng sớm hôm sau.

Thuận Tử dẫn nhóm Bố Phương đi bộ lên núi. ...Sau khi nhóm người rời đi.

A Nịnh dẫn một đám lính đánh thuê vào nhà Kim Dương, đưa cho cậu ta một vali tiền mặt, yêu cầu Kim Dương dẫn đường đi tìm Vân Thiên Cung. ..."Tôi không đi nổi nữa rồi." "Mọi người nghỉ một lát đi," Vương Bàn Tử cúi người, mệt đến thở không ra hơi.

"Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát đi," Bố Phương lên tiếng.

Mọi người nghe vậy, đều ngồi xuống đất, lấy nước ra uống.

Lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn ngọn núi trước mặt, giống hệt như bức bích họa cậu đã thấy trong lăng mộ đáy biển, liền chỉ vào ngọn núi, hỏi: "Thuận Tử, chúng ta làm sao mới đến đó được?" "Ngọn núi đó gọi là Thánh Sơn, đường lên núi đều là đồn canh gác, mười mét một cái đèn pha.

Dưới chân núi hoàn toàn là khu quân sự cấm, chốt canh gác dày đặc, chúng ta căn bản không thể đến được," Thuận Tử nói.

"Tôi biết rồi," Hạo Thiên Chân gật đầu.

Nghe lời Thuận Tử, Trần Tứ Thúc lấy ra ống nhòm, nhìn về phía Tam Thánh Sơn, nhìn ngọn núi nhỏ nhất rồi nói: "Thế núi ở đây liên miên, quanh năm tuyết phủ, lại được ba mặt bao bọc, là một thế 'tam đầu lão long' hiếm thấy.

Xét về mặt phong thủy, đây là cái gọi là ‘quần long tọa’, ba ngọn núi đều là đầu rồng, rất thích hợp để cất giấu kho báu.” Không chỉ một mình Trần Tứ Thúc nhận ra, Bố Phương, Hạo Thiên Chân, Trương Thất Linh mấy người cũng đều nhìn ra.

Hạo Thiên Chân đáp lời Trần Tứ Thúc: “Thế cục ‘tam đầu long’ nếu thật sự có đại bảo tàng, vậy thì dưới hai đầu rồng nhỏ hai bên nhất định sẽ có mật đạo thông đến chủ thất.” “Nếu dưới lòng đất thật sự có mật đạo, vậy chúng ta có thể thông qua mật đạo để đến được Tam Thánh Sơn,” Trần Tứ Thúc nói.

“Nếu mọi người nghỉ ngơi xong rồi thì xuất phát,” Bố Phương thấy mọi người đứng dậy, liền cùng cả nhóm đi về phía ngọn núi nhỏ.

Cả nhóm tiến về phía ngọn núi nhỏ.

Con đường vào núi tuyết rất dày, mọi người đi đến mức chân mềm nhũn, ngã xuống tuyết nghỉ ngơi.

Lúc này, một con gấu trắng lông tuyết từ một con dốc phía trước đi xuống, thấy nhóm Bố Phương nằm trên tuyết, liền vội vàng lao về phía họ.

“Vãi chưởng, gấu!” Mọi người đều kinh hãi.

Con gấu này thân hình to lớn, như một con bò.

Cả nhóm đang kiệt sức, giờ lại xuất hiện một con gấu, không nghi ngờ gì sẽ lấy mạng họ.

“Bàn Tử, nổ súng bắn chết nó đi,” Hạo Thiên Chân bò dậy khỏi mặt đất, nói với Vương Bàn Tử.

“Ừ.” Vương Bàn Tử gật đầu, cầm súng trường, nhắm vào con gấu đang lao tới, điên cuồng xả đạn.

“Pằng pằng pằng!” Tiếng súng vang lên, đạn bay ra, trúng vào con

gấu.

Con gấu không hề lùi lại, ngược lại còn trở nên hung hãn hơn, nhe nanh múa vuốt, mặt mày hung tợn, lao về phía mọi người.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện gấu trắng!" "Có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Con gấu này, để tôi đối phó." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chờ đợi con gấu.

"Gầm!" Con gấu há to miệng, vồ về phía Bố Phương.

"Nâng cấp huyết mạch!" Bố Phương hai tay cầm đao đỡ ngang, chặn được con gấu, tay chạm vào lông của nó, vội vàng nói.

"Nâng cấp thất bại!" "Gấu trắng từ chối nâng cấp huyết mạch, và ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ." "Bốp." Bố Phương nhấc chân, đá vào người con gấu, đẩy lùi nó.

Trương Thất Linh thấy vậy, cầm đao xông về phía con gấu.

Con gấu không sợ, nhấc một tay lên, đập về phía Trương Thất Linh.

"Xoẹt." Trương Thất Linh nghiêng người sang phải, né được cú đấm của con gấu, sau đó đâm nó một nhát.

"Gầm." Con gấu đau đớn gầm lên, vội vàng quay đầu bỏ chạy.

"Nộ Tình Kê, đừng để nó chạy, xử lý nó đi," Bố Phương ra lệnh cho Nộ Tình Kê.

Nộ Tình Kê nghe vậy, gật đầu, vỗ cánh, bay về phía con gấu, đáp xuống đầu nó, dùng mỏ sắc nhọn mổ vào đầu con gấu.

Con gấu muốn dùng sức kéo Nộ Tình Kê xuống, nhưng không cầm cự được bao lâu, liền ngã xuống đất, chết.

"Đinh!" "Nộ Tình Kê tiêu diệt gấu trắng, điểm nâng cấp huyết mạch +100.000!" "Điểm nâng cấp huyết mạch lớn hơn ba nghìn, có

thể nâng cấp huyết mạch của Nộ Tình Kê!" "Nâng cấp!" Bố Phương lập tức hồi đáp.

"Nâng cấp thành công!" "Huyết mạch Nộ Tình Kê nâng cấp thành Thần huyết Phượng Hoàng [Có thể hóa hình]!" "Thiên phú: Vạn điểu triều bái!" "Sao con gà này lại mạnh như vậy?" "Nó rốt cuộc là con gà gì?" Trần Tứ Thúc kinh ngạc nói.

Chương 304

“Không phải gà, mà là Phượng Hoàng hiếm thấy trên đời!” Bố Phương trả lời.

“Không thể nào là Phượng Hoàng!” “Đây là một con gà trống!” Trần Tứ Thúc quả quyết.

“Tôi nói nó là Phượng Hoàng, thì nó là Phượng Hoàng.” “Nộ Tình Kê, hóa hình!” Bố Phương ra lệnh cho Nộ Tình Kê.

Nộ Tình Kê nghe lời Bố Phương, gật đầu, sau đó dang rộng đôi cánh, lập tức bị một quầng sáng vàng bao bọc.

Khi ánh sáng vàng biến mất, Nộ Tình Kê biến thành một con phượng hoàng bảy màu khổng lồ, vỗ cánh, lơ lửng trên không trung, tuyết trắng trên mặt đất đều bị gió cuốn lên.

Trong thần thoại cổ đại, Phượng Hoàng là vua của các loài chim, là biểu tượng của sự hòa hợp, từ xưa đã là một nguyên tố quan trọng của thiên quốc.

“Trời đất ơi!” “Con gà này, lại biến thành một con Phượng Hoàng!” Trần Tứ Thúc và đám người của ông ta đều kinh ngạc.

“Trên đời này lại thật sự có Phượng Hoàng!” Trương Thất Linh nhìn Phượng Hoàng, kinh ngạc vô cùng.

“Phượng Hoàng, xin nhận của tại hạ một lạy!” Vương Bàn Tử đối với con phượng hoàng bảy màu khổng lồ, thành kính bái lạy.

“Được rồi Nộ Tình Kê, biến về đi,” Bố Phương nói.

Nộ Tình Kê biến trở lại hình dáng ban đầu, vỗ cánh, bay đến trước mặt Bố Phương.

“Phượng Hoàng, xin nhận của tại hạ một lạy!” Trần Tứ Thúc đối với Nộ Tình Kê thành kính bái một cái, sau đó đứng dậy, hỏi Bố Phương: “Bố Phương, cậu từ đâu mà có được một con Phượng Hoàng thế?” “Ở Nộ Tình Tương Tây,” Bố Phương nói, “Mí mắt của con gà này giống như của người, mọc ở phía trên.

Mào của nó đỏ như máu, vì giận dữ mà dựng đứng, nên có tên là Nộ Tình Kê!” “Tôi hiểu rồi,” Trần Tứ Thúc gật đầu, quyết định sau khi trở về sẽ đến Nộ Tình Tương Tây một chuyến, xem có thể tìm được một con Nộ Tình Kê hay không.

Đêm xuống.

Cả nhóm dựng trại trên tuyết.

Trần Tứ Thúc ngồi bên ngoài lều, cầm la bàn suy nghĩ vấn đề.

Lúc này, Hạo Thiên Chân mang một ít lương khô đưa cho Trần Tứ Thúc: “Ăn xong rồi nghỉ ngơi đi chú.” “Được.” Trần Tứ Thúc nhận lương khô, ăn.

“Cháu đoán rằng, Vân Thiên Cung không phải do nước Đông Hạ xây dựng,” Hạo Thiên Chân nói.

Trần Tứ Thúc nghe vậy, không để ý đến vấn đề này, mở miệng nói: “Đến đó rồi sẽ biết.” “Chú Ba của cháu và chú, mỗi người có một con Xà mi đồng ngư, có liên quan đến Vân Thiên Cung không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Năm đó chú ở Ngọa Phật Lĩnh, Quảng Tây, vô tình phát hiện một tòa tháp đá.

Chú vào tháp phát hiện bên trong toàn là tượng đá, không có gì đáng tiền.

Thứ duy nhất đáng tiền là một chiếc hộp Bát Âm, bên trong hộp chứa Xà mi đồng ngư,” Trần Tứ Thúc nói ngắn gọn.

“Xin chú hãy kể chi tiết toàn bộ quá trình phát hiện Xà mi đồng ngư cho cháu nghe,” Hạo Thiên Chân nói.

Trần Tứ Thúc không muốn nói nhiều, đi vào trong lều nghỉ ngơi.

Nửa đêm.

Bố Phương không ngủ được, đi ra khỏi lều, nhìn Thuận Tử đang gác đêm nói: “Anh đi ngủ đi, tôi gác cho.” “Không cần đâu,” Thuận Tử lắc đầu.

“Hút thuốc đi.” Bố Phương ngồi xuống tuyết, đưa cho Thuận Tử một điếu.

“Cảm ơn.” Thuận Tử hai tay nhận thuốc, châm lửa, hút một hơi, nhả ra một làn khói trắng, nói với Bố Phương: “Tôi từ nhỏ đã chạy loạn trên núi, nên rất quen thuộc nơi này.

Lúc đi lính cũng ở đây.

Năm đó bố tôi dẫn một đoàn du khách lên núi, lộ trình đi cũng gần giống chúng ta, nhưng không một ai trở về.” “Tôi đồng ý làm người dẫn đường cho các vị, là muốn biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với bố tôi.” “Nơi đó quá nguy hiểm,” Bố Phương nhìn trời sao nói.

“Nếu gặp nguy hiểm, anh sẽ để con gà của anh bảo vệ tôi chứ?” Thuận Tử hỏi.

Bố Phương nghe vậy, gật đầu.

Thuận Tử thấy Bố Phương gật đầu, đột nhiên cảm thấy an toàn hơn hẳn.

“Sao mọi người không ngủ?” Bố Phương nhìn Trần Tứ Thúc, Hạo Thiên Chân, Trương Thất Linh... từ trong lều đi ra hỏi.

“Chúng tôi đã bàn bạc một lúc, quyết định đi suốt đêm,” Trần Tứ Thúc nói với Bố Phương.

“Vậy thì thu dọn đồ đạc, lát nữa xuất phát,” Bố Phương nói.

Nghe vậy, bốn năm thuộc hạ của Trần Tứ Thúc thu dọn lều trại.

Chương 305

Mười phút sau, nhóm Bố Phương xuất phát, cầm đèn pin, đi trong tuyết trắng gió lạnh gào thét.

Đi được một lúc lâu, khi trời sáng, mọi người đến một nơi có địa thế hiểm trở.

Trần Tứ Thúc lên tiếng cảm thán: "Đúng là một nơi phong thủy bảo địa, nếu không ở biên giới, chắc chắn sẽ là nơi tranh chấp giữa hai nước, đồng thời đây nhất định là nơi tập trung kho báu của hoàng thân quý tộc thời xưa." Nghe vậy, Vương Bàn Tử cười toe toét.

"Bàn Tử, cậu cười gì thế?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Không có gì," Vương Bàn Tử lắc đầu.

Bố Phương nhìn ra, Vương Bàn Tử ham tiền, nghe đến kho báu thì vui mừng.

Mọi người lại đi về phía trước một đoạn.

Trương Thất Linh nhìn cảnh vật trước mắt có vẻ suy tư, sau đó, một mình lặng lẽ đi về phía trước một đoạn rồi đột nhiên dừng lại, quỳ xuống tuyết, hai tay chắp lại, nhắm mắt.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, đi lên, đứng bên cạnh Trương Thất Linh.

Cậu không biết Trương Thất Linh đang bái lạy ai, cũng không lên tiếng làm phiền.

"Bố Phương, cậu có biết Tiểu Ca đang bái lạy ai không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Bố Phương, có biết Tiểu Ca đang lạy ai không?" Vương Bàn Tử

hỏi.

Bố Phương không trả lời Vương Bàn Tử mà ra hiệu im lặng.

Hắn biết, Trương Thất Linh đang bái tế tổ tiên, nơi mà gia tộc Trương gia từng sinh sống.

“Thuận Tử, tiếp tục dẫn đường.” Thấy Trương Thất Linh đứng dậy, Trần Tứ Thúc nói.

“Vâng.” Thuận Tử gật đầu, dẫn mọi người đi về phía trước.

Cả đoàn người đi cho đến khi trời tối mịt, ai nấy đều mệt mỏi rã rời nhưng vẫn chưa đến được đích.

Vương Bàn Tử ngã vật xuống nền tuyết, nói: “Thuận Tử, có phải dẫn sai đường rồi không?” “Không sai đâu, nơi cần tìm ở gần đây thôi.” Thuận Tử chợt nhớ ra gần đây có một suối nước nóng, liền lên tiếng.

“Ở gần đây là tốt rồi.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử có chút vui mừng.

“Tôi đề nghị mọi người buộc dây thừng vào nhau, tôi sẽ dẫn mọi người đi tìm suối nước nóng đó.” Thuận Tử lấy ra một cuộn dây thừng và nói với mọi người.

“Được.” Mọi người đều gật đầu.

“Tiểu Ca, trông cậu có vẻ mệt.” Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thất Linh với sắc mặt không tốt, nói.

“Ngay cả trong tình trạng tệ nhất, tôi cũng sẽ bảo vệ mạng sống của cậu.” Trương Thất Linh nói với Hạo Thiên Chân.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Lúc này, Trần Tứ Thúc kiệt sức, ngã xuống nền tuyết.

“Lão đầu, không sao chứ?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Không sao.” Trần Tứ Thúc vừa nói xong liền thiếp đi.

“Mọi người chia nhau ra tìm suối nước nóng đi.” Bố Phương lên tiếng.

Nghe vậy, mọi người đều chia ra tìm kiếm.

Hạo Thiên Chân buộc dây thừng, một mình vừa bò vừa đi theo một hướng.

Đi được một lúc, một cơn buồn ngủ ập đến, cậu tự tát vào mặt mình để tỉnh táo, nhưng vì kiệt sức nên đã ngã xuống tuyết và ngủ thiếp đi.

Một lát sau, Trần Tứ Thúc tỉnh lại, lấy từ trên người ra một hòn đá đen ngắm nghía một hồi.

Hạo Thiên Chân cũng tỉnh giấc từ trong tuyết, nhìn thấy một người đang đi phía trước và nhận ra đó là chú Ba của mình.

Ngô Tam Tỉnh cứ gọi cậu đi theo, nhưng Hạo Thiên Chân không thể đi nổi.

Giây tiếp theo, cậu phản ứng lại, nhận ra mình đang gặp ảo giác, người trước mặt biến thành Ngô Tam Tỉnh thời trẻ, mặc một bộ đồ lặn.

Hạo Thiên Chân còn tưởng người đó là Giải Liên, vì chú Ba và Giải Liên trông rất giống nhau.

“Ngô Tam Tỉnh nợ ta một mạng, ngươi chuẩn bị trả thế nào?” Giải Liên nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân nói.

Hạo Thiên Chân sợ hãi lùi lại phía sau.

Chương 306

Cũng lúc đó, một người trong đội vô tình trượt chân, lăn xuống một con dốc tuyết, Hạo Thiên Chân cũng bị sợi dây thừng phía sau kéo lăn theo.

Không lâu sau, tất cả những người nối dây thừng đều rơi xuống cùng một chỗ.

Bố Phương cởi sợi dây thừng buộc ở eo ra, ánh mắt nhìn về phía một bàn đá, trên đó khắc một con Bàn Long trăm chân, hắn bước tới.

Hắn biết, Vân Thiên Cung đang ở gần đây. … Cùng lúc đó, đội của A Nịnh gặp phải vấn đề.

"Cô Nịnh, không thể đi tiếp được nữa, phía trước quá nguy hiểm, có thể xảy ra tuyết lở." Kim Dương nói: "Tôi đề nghị mọi người nghỉ ngơi một đêm rồi hẵng đi." A Nịnh không nói gì, nhận cuộc gọi từ cấp trên, ông chủ nói với cô rằng trên người Kim Dương có một khối đá từ tính màu đen, chỉ cần đi theo hắn thì sẽ không bị mất phương hướng.

"Thời gian không chờ đợi ai, chúng ta tiếp tục tiến lên." A Nịnh cúp điện thoại, nói với Kim Dương.

Cô lo Bố Phương và nhóm của hắn sẽ vào Vân Thiên Cung trước và lấy đi thứ cô cần.

"Thôi được." Kim Dương bất đắc dĩ thở dài, dẫn nhóm của A Nịnh tiếp tục tiến lên. … "Tứ Thúc, nhìn kìa, tôi phát hiện ra một con Bàn Long." Hoa Lão Ca nói với Trần Tứ Thúc đang đứng cách đó không xa.

Bàn Long?

Trần Tứ Thúc nghe vậy vội vàng đi về phía đám đông đang vây quanh, quả nhiên thấy trên một bức tượng đá có khắc một con Bàn Long trăm chân.

"Mấy cậu quét sạch tuyết trên tượng đá đi, để tôi nhìn rõ hơn rồi giám định." Trần Tứ Thúc ra lệnh cho mấy người thuộc hạ.

"Vâng." Mấy người gật đầu, dọn sạch tuyết trên tượng đá.

Khi họ đã dọn sạch tuyết, Hạo Thiên Chân chỉ vào một chỗ bị hư hại trên tượng đá và nói: "Chỗ hư hỏng này, đáng lẽ phải là song long hí châu, có thể là do tuyết lở hoặc động đất gây ra." "Biết có một nửa mà đã nói năng bừa bãi." Trần Tứ Thúc nói: "Đây là đá niêm phong địa cung." "Tôi sai rồi." Hạo Thiên Chân lập tức cười nói.

"Két két két." Lúc này, Vương Bàn Tử lôi ra một sợi dây xích sắt từ miệng rồng.

"Bàn Tử, đừng có động lung tung, cẩn thận có cơ quan." Hạo Thiên Chân lo lắng nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, vội vàng đặt dây xích xuống.

"Mọi người có ngửi thấy mùi gì không?" Trương Thất Linh lên tiếng hỏi.

"Là mùi lưu huỳnh." Bố Phương quả quyết.

"Đúng vậy." Mọi người ngửi thử, đều cảm nhận được.

"Nơi này có người." Trương Thất Linh nói.

Nghe vậy, Bố Phương biết đó là đội khảo cổ.

"Tôi phát hiện ra dấu vết đội khảo cổ để lại ở đây, mọi người xem này." Lúc này, Hoa Lão Ca gọi mọi người.

Hạo Thiên Chân tò mò đi tới, phát hiện ra dấu vết sinh hoạt của đội khảo cổ, còn thấy chữ viết trên vách đá và cố gắng đọc hiểu.

Nhưng nhìn mãi, cậu cũng không nhận ra được những chữ này.

Bố Phương phát hiện trên nền tuyết một cuốn sổ tay có ghi tên Triệu Ngư Tranh.

Lật xem vài trang, hắn thấy chữ viết đã mờ không rõ. … "Mọi người cần phải quay lại xem con rồng đá lúc nãy." Trương Thất Linh bước tới, nói với mọi người.

Nghe vậy, mọi người đều đi về phía tảng đá niêm phong địa cung, khi đến gần, họ phát hiện mùi lưu huỳnh càng nồng hơn.

"Mùi lưu huỳnh nồng như vậy, chứng tỏ bên dưới có một ngọn núi lửa." Bố Phương chỉ xuống chân nói.

Mọi người đều đang tìm kho báu, căn bản không sợ núi lửa.

Trương Thất Linh cúi người, gạt tuyết dưới chân đi, phát hiện một phiến đá, qua khe hở thấy bên trong khá ấm áp.

"Bên dưới lại có chữ, tôi xuống xem thử." Trần Tứ Thúc tò mò nhìn một cái, đứng dậy nói với mọi người.

"Vậy mọi người cùng xuống." Bố Phương nhấc phiến đá ra và nhảy xuống. … Bố Phương dẫn cả nhóm xuống dưới, men theo một lối đi chật hẹp vào bên trong, phát hiện trên vách đá có khắc chữ ở vài nơi.

"Chữ viết trên vách đá đều là chữ Nữ Chân." Hoa Lão Ca nhận ra ngay, sau đó vẻ mặt hưng phấn lấy máy ảnh ra chụp lia lịa.

Mùi lưu huỳnh trong khe nứt ngày càng nồng, nhiệt độ vách đá cũng khá cao, cả nhóm đi đến một nơi tương đối rộng rãi thì dừng lại.

Chương 307

"Đây là miệng dung nham núi lửa, một ngọn núi lửa đang ngủ yên ở Trường Bạch Sơn!" Hạo Thiên Chân nói xong, nhìn Trần Tứ Thúc: "Khe hở phía trước quá hẹp, mọi người nghỉ ngơi ở đây đi, tôi và Bố Phương, Tiểu Ca, cùng Bàn Tử vào xem trước." "Được, bốn cậu đi nhanh về nhanh." Trần Tứ Thúc dù sợ họ giở trò, nhưng vì tình trạng sức khỏe không tốt, đành phải đồng ý. … "Bên trong chắc sẽ nóng lắm, tôi đề nghị mọi người cởi áo khoác ra." Bố Phương chỉ vào khe nứt chật hẹp, cởi áo khoác của mình ra và nói với nhóm Hạo Thiên Chân.

"Nói có lý." Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca, Bàn Tử ba người đều đồng loạt cởi áo khoác ra.

Bốn người đi vào khe nứt, Vương Bàn Tử nói: "Bên trong nóng quá, thở cũng khó khăn." "Tôi lo chất lượng không khí có vấn đề." Hạo Thiên Chân nói.

"Cứ đi thêm một đoạn xem sao." Bố Phương nói.

Hắn không cảm thấy có gì bất thường, có lẽ là vì có huyết mạch Chí Tôn Long.

"Tiểu Ca đâu rồi?" Lúc này, Hạo Thiên Chân không thấy Trương Thất Linh đang đi phía trước đâu nữa, lo lắng hỏi.

Vương Bàn Tử cũng lo lắng gọi một tiếng: "Tiểu Ca, cậu ở đâu?" Bố Phương biết, trong nguyên tác, Trương Thất Linh ở nơi này sẽ biến mất vài giây.

"Tiếp tục đi." Trương Thất Linh quay đầu lại nói với Hạo Thiên Chân một câu.

Thấy Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân yên lòng, quay lại hỏi Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu có thấy tôi không?" "Thiên Chân, cậu ở đâu?" Vương Bàn Tử nghĩ Hạo Thiên Chân đang đùa với mình, liền giả vờ không thấy, nhìn quanh quất.

Hạo Thiên Chân mỉm cười, tiếp tục đi về phía trước.

Nhanh chóng, bốn người đi đến một nơi có ba suối nước nóng.

"Sao lại chỉ có ba cái suối nước nóng, nếu có thêm một cái nữa thì tốt rồi, vừa đủ cho bốn người chúng ta tắm." Vương Bàn Tử nói.

"Nước trong suối nước nóng chắc là có năng lượng, Bàn Tử, đừng xuống tắm." Hạo Thiên Chân khuyên.

"Ờ." Nghe vậy, Vương Bàn Tử dập tắt ý định xuống tắm.

"Thiên Chân, cậu có cảm thấy có chỗ nào không ổn không?" Trương Thất Linh nhìn Hạo Thiên Chân hỏi.

"Tôi hình như bị ảo giác do thiếu oxy." Hạo Thiên Chân nói xong, thấy Trương Thất Linh mặt đầy lo lắng, liền an ủi ngược lại: "Có lẽ là do tôi mệt quá." "Sau khi trở về, cậu phải đến bệnh viện kiểm tra." Vương Bàn Tử lo lắng nói.

"Ừm." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Cùng lúc đó, trên nền tuyết.

A Nịnh nhìn Kim Dương đang dẫn đường, hỏi: "Cần bao lâu nữa chúng ta mới đuổi kịp Bố Phương?" "Chúng ta cách đích đến không xa nữa." Kim Dương trả lời.

"Tôi biết rồi." A Nịnh nói. … Bốn người Bố Phương từ trong khe nứt chật hẹp đi ra, Hạo Thiên Chân cảm thấy sắc mặt Thuận Tử có gì đó khác thường, liền lên tiếng: "Thuận Tử, tôi cảm thấy, nơi này không phải là nơi chúng ta cần đến." "Đây không phải là suối nước

nóng mà tôi nói, cũng không phải là nơi chúng ta cần đến, suối nước nóng gần tượng đá đen không nhỏ như vậy.” Thuận Tử nói.

Nghe vậy, Trần Tứ Thúc vội vàng đứng dậy, nói với mọi người: “Chúng ta ra ngoài tìm tiếp, trong suối nước nóng đó, nhất định có thứ tôi cần tìm.” Cả nhóm rời khỏi khe nứt, tiếp tục tìm kiếm trên nền tuyết.

Nửa giờ sau, mọi người cuối cùng cũng tìm thấy hố suối nước nóng mà Thuận Tử nói.

Bố Phương biết, Vân Thiên Cung ở ngay dưới chân họ.

Vương Bàn Tử thấy trên vách tường có bích họa, liền đi tới, dùng tay cạo.

“Bàn Tử, đừng phá hoại di vật văn hóa.” Hoa Lão Ca nói.

“Bức bích họa này có hai lớp.” Vương Bàn Tử quả quyết.

Kết quả đúng như lời hắn nói.

Hạo Thiên Chân cẩn thận xem xét mây và trang phục trên bích họa, quay đầu nhìn Bố Phương hỏi: “Bức bích họa này chẳng phải giống hệt bức bích họa tôi thấy trong mộ dưới đáy biển sao?” “Gần như vậy.” Bố Phương đáp.

Trong nguyên tác, nhóm Hạo Thiên Chân đi mộ dưới đáy biển, được cho biết vị trí cụ thể của Vân Thiên Cung.

“Tôi nhìn ra rồi.” Lúc này, Hoa Lão Ca xem xong toàn bộ bức bích họa, hưng phấn giải thích: “Bức bích họa này, vẽ về cuộc chiến giữa hoàng đế Vạn Nô của nước Đông Hạ và người Mông Cổ.” Sau đó Hoa Lão Ca kể lại câu chuyện cho mọi người nghe, cũng phân tích đặc trưng của nước Đông Hạ, không ngớt lời ca ngợi vẻ đẹp tuyệt vời của bức bích họa.

“Hoa Lão Ca, kể cho tôi nghe về nước Đông Hạ đi.” Vương Bàn Tử nói với Hoa Lão Ca.

“Sử liệu có ghi chép rằng, người Mông Cổ không hoàn toàn tiêu diệt được nước Đông Hạ.” Hoa Lão Ca nói.

“Có thể chi tiết hơn được không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Chuyện này nói ra dài dòng lắm, sau khi ra ngoài, nếu cậu muốn nghe thì tìm tôi.

Bây giờ việc chúng ta cần làm là tìm cửa mộ vào Vân Thiên Cung.” Hoa Lão Ca nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, gật đầu.

Chương 308

“Mọi người xem, đây là cái gì?” Lúc này, Trần Tứ Thúc lấy ra con Cá Đồng Mày Rắn, đặt trong tay cho mọi người xem.

“Cá Đồng Mày Rắn.” Hạo Thiên Chân nói.

“Chính nó.” Trần Tứ Thúc cười gật đầu.

“Hệ thống, thế giới đạo mộ này rốt cuộc có bao nhiêu con Cá Đồng Mày Rắn?” Bố Phương hỏi trong đầu.

“Năm con.” Hệ thống trả lời.

“Ta biết rồi.” Bố Phương gật đầu.

Hắn biết, trong nguyên tác chỉ có ba con.

Bí mật của Cá Đồng Mày Rắn hắn cũng biết.

Uông Tàng Hải đã dùng kỹ thuật điêu khắc để giấu chữ Nữ Chân trong vảy cá, ghi lại chuyện ông ta được Vạn Nô vương tìm đến xây dựng Vân Thiên Cung.

Nội dung quan trọng nhất là Uông Tàng Hải đã phát hiện ra chân tướng của Vạn Nô vương, tựa như một con quái vật từ lòng đất.

Uông Tàng Hải cũng đã vào Thanh Đồng Môn, biết Vạn Nô vương là một thể cộng sinh với du diên, và cũng biết bí mật trường sinh bất tử của hắn.

“Trần Tứ Thúc, Cá Đồng Mày Rắn là một di vật quan trọng sao?” Hạo Thiên Chân chỉ vào con cá trong tay ông ta hỏi.

“Cá Đồng Mày Rắn là bảo vật vô giá, có tiền cũng không mua được.” Trần Tứ Thúc nói: “Con cá đồng này có hình dáng khác thường, chủ nhân của nó đã dùng một phương pháp tuyệt diệu để

giấu một đoạn thông tin tuyệt mật trên đó.” Nói đến đây, Trần Tứ Thúc dùng đèn pin chiếu vào con cá, ngay sau đó, trên vách đá hiện ra một đoạn văn tự.

“Đúng như mọi người thấy, trên vảy cá, ẩn giấu bốn mươi bảy chữ Nữ Chân.” Hạo Thiên Chân thấy vậy, kinh ngạc vô cùng.

Cậu vô thức thò tay vào túi quần, nắm chặt con Cá Đồng Mày Rắn mà Bố Phương đưa cho để nghiên cứu, định lấy ra thì bị Bố Phương ngăn lại.

“Những chữ Nữ Chân này, viết về cái gì vậy?” Hạo Thiên Chân chỉ vào văn tự trên vách đá, nhìn Trần Tứ Thúc hỏi.

“Chỉ khi tìm được tất cả các con cá đồng, mới có thể vén màn sự thật về đoạn lịch sử này.” Trần Tứ Thúc chắc chắn nói.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, gật đầu.

Trần Tứ Thúc cất con cá đi, nói: “Lẽ ra tôi đã lấy được con cá trong tay Tạ Vũ Hoa, nhưng tôi đã giao nó cho chú Ba của cậu.

Chú Ba cậu hứa sẽ dùng hai đầu mối để trao đổi với tôi, và cũng giải mã được con số trên Cá Đồng Mày Rắn, nhưng sau đó lại không có tin tức gì.” “Tôi không biết chú Ba tôi ở đâu.” “Cũng không biết mối quan hệ giữa Vân Thiên Cung và nước Đông Hạ.” Hạo Thiên Chân nói.

Nghe vậy, Trần Tứ Thúc nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không hỏi thêm gì.

“Mọi người chia ra tìm kiếm, xem có phát hiện gì không.” Hạo Thiên Chân nói với mọi người.

Nghe vậy, mọi người bắt đầu dò xét xung quanh.

“Đừng đặt thuốc nổ.” Hạo Thiên Chân thấy Hoa Lão Ca định cho

nổ một khe nứt, liền nói: "Phía sau không có lối đi đâu." "Ờ." Hoa Lão Ca ngẩn ra, cất thuốc nổ đi.

Lúc này, Trần Tứ Thúc lại lấy con Cá Đồng Mày Rắn ra, nhìn mọi người hỏi: "Mọi người có biết trên đó viết gì không?" "Biết thì đã sao?" Bố Phương hỏi ngược lại.

"Vạn Nô vương không phải là người!" Trần Tứ Thúc buông một câu.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía ông ta.

"Trần Tứ Thúc, Vạn Nô vương không phải người, vậy hắn là cái gì?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Một con quái vật mười hai tay." Trần Tứ Thúc trả lời.

"Hít!" Mọi người nghe vậy, đều hít một hơi khí lạnh.

"Không có gì phải sợ cả, Vạn Nô vương chỉ là thí nghiệm trường sinh thất bại, biến thành một con quái vật có mười hai cánh tay, mỗi một khoảng thời gian phải thay một cơ thể mới." Bố Phương nhàn nhạt nói.

"Sao cậu biết?" Trần Tứ Thúc tò mò.

"Tạm thời không nói cho ông." Bố Phương đáp.

Hắn biết, Vạn Nô vương là hậu duệ của Phục Hy, chỉ có thể sống ở vùng núi Trường Bạch lạnh giá, dùng du diên làm thí nghiệm.

Thí nghiệm vĩnh sinh chỉ hoàn thành một nửa, có thể thông qua du diên để thực hiện vĩnh sinh, nhưng thí nghiệm xảy ra sai sót, gen của Vạn Nô vương bị biến dị, mọc ra mười hai cánh tay, phải thay đổi cơ thể sau một khoảng thời gian, không giống như Tây Vương Mẫu và tổ tiên Phục Hy, có thể sử dụng cơ thể của chính mình mãi mãi.

"Thôi được." Trần Tứ Thúc thở dài, Bố Phương không nói, ông ta

cũng không làm khó đối phương.

“Mọi người đừng lên tiếng, tôi hình như nghe thấy có tiếng động.” Trương Thất Linh lên tiếng.

Nghe vậy, mọi người đều vểnh tai lắng nghe, nghe thấy âm thanh truyền đến từ hướng nào, liền nhìn về phía một khe nứt chật hẹp.

Chương 309

Chỉ thấy một đàn du diên lớn, từ trong khe nứt bò ra, hướng về phía mọi người.

"Là du diên." Trương Thất Linh nói: "Nguy hiểm như thi miết vậy." Mọi người đều căng thẳng.

"Ổ của lũ du diên này ở trong đó sao?" Vương Bàn Tử căng thẳng hỏi.

"Ở trong cổ mộ." Trương Thất Linh trả lời.

Bố Phương biết, trong nguyên tác, nhóm Hạo Thiên Chân trong địa cung Vân Thiên Cung đã bị một đàn du diên tấn công.

Hắn đoán, đàn du diên này hẳn là từ trong cổ mộ thông qua một cái động do người xưa đào mà bò ra.

"Du diên nhiều quá, phải đối phó thế nào?" Trần Tứ Thúc hỏi.

Lời ông ta vừa dứt, Trương Thất Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao, rạch tay trái, máu tươi vẩy về phía đàn du diên.

Lũ du diên sững lại, vội vàng quay người, như thủy triều rút bò vào trong khe nứt chật hẹp.

"Mọi người theo tôi." Bố Phương thấy vậy, liền đuổi theo lũ du diên.

Mọi người đều theo sát phía sau Bố Phương.

Nhanh chóng, nhóm Bố Phương theo du diên đến một hồ dung nham.

Chỉ thấy đàn du diên lớn bò vào một cái động tối om.

"Động do người xưa đào, chắc là thông đến Vân Thiên Cung."

Hạo Thiên Chân suy đoán.

"Chắc chắn là vậy." Trần Tứ Thúc nói.

Ngay khi mọi người định vào động, dung nham trong hồ bắt đầu sôi sục.

Mọi người đều căng thẳng.

Nửa phút sau, từ trong dung nham thò ra một cái mỏ nhọn sắc bén, sau đó, một con vật khổng lồ xuất hiện.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Đại Hỏa Điểu!" "Có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Nghe hệ thống nói, Bố Phương có chút kinh ngạc.

Hắn cũng không ngờ, trong dung nham lại có một con Đại Hỏa Điểu sinh sống, trong nguyên tác không hề xuất hiện.

"Đại Hỏa Điểu, lại có thể sống trong dung nham, nói ra ngoài chắc không ai tin." Trần Tứ Thúc kinh ngạc nói.

"Đại Hỏa Điểu, chắc thuộc tính hỏa." Trương Thất Linh nói.

Lời anh vừa dứt.

"Két!" Đại Hỏa Điểu ngẩng cao đầu, kêu lên một tiếng.

Âm thanh vang vọng khắp nơi, tai mọi người đều ù đi.

"Cục cục cục!" Thấy con Đại Hỏa Điểu này, Nộ Tình Kê trở nên kích động, giây tiếp theo, nó trực tiếp biến hình thành một con phượng hoàng bảy màu.

Thấy phượng hoàng bảy màu, Đại Hỏa Điểu trực tiếp nằm rạp trên dung nham, thân thể run rẩy.

"Phượng hoàng, thật là oai phong!" Mọi người đều nhìn phượng hoàng bảy màu với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Phượng hoàng là vua của trăm loài chim, Đại Hỏa Điểu thấy phượng hoàng, sợ đến mức nằm rạp trên dung nham.” Bố Phương lên tiếng.

“Bố Phương, con Đại Hỏa Điểu này là con đực hay con cái?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

“Cái này tôi không biết.” Bố Phương lắc đầu.

“Từ nay về sau, mày tên là Phượng Ngạo Thiên!” Bố Phương nói với con phượng hoàng bảy màu.

“Đinh!” “Ký chủ đặt tên cho phượng hoàng bảy màu là Phượng Ngạo Thiên, điểm nâng cấp huyết mạch +500!” “Nộ Tình Kê nâng cấp huyết mạch lần thứ ba, cần 1 triệu điểm nâng cấp huyết mạch!” Nộ Tình Kê đã hóa thành phượng hoàng bảy màu kêu lên một tiếng, sau đó bay xuống, một chân đạp lên người Đại Hỏa Điểu, đá nó xuống dưới dung nham.

Sau đó nó biến hình lại thành Nộ Tình Kê, bay đến bên cạnh Bố Phương.

“Đi thôi.” “Chúng ta vào động.” Bố Phương bò vào trong động.

Hạo Thiên Chân và mọi người hoàn hồn, cũng bò vào động.

Con động rất dài, mọi người bò nửa giờ mới ra khỏi, trước mắt là một mộ đạo dài.

Trong mộ đạo tối om, âm u đáng sợ.

Chương 310

"Gào." Lúc này, từ xa truyền đến một tiếng kêu quái dị.

Bố Phương cầm đèn pin chiếu tới, thấy một Quái Kiểm Thi Thai.

Dáng vẻ của nó vô cùng xấu xí, mặt mày hung tợn, răng nanh sắc bén.

Hắn nhận ra, đây là Côn Luân Thai trong nguyên tác.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Quái Kiểm Thi Thai!" "Có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Xì!" Quái Kiểm Thi Thai thè lưỡi ra, tấn công Bố Phương.

Bố Phương hừ lạnh một tiếng, mắt nhanh tay lẹ, tay phải đeo găng tay tóm lấy cái lưỡi đang tấn công tới.

"Nâng cấp huyết mạch!" "Nâng cấp thất bại!" "Quái Kiểm Thi Thai từ chối nâng cấp huyết mạch!" "Và ném cho ký chủ một ánh mắt khinh bỉ!" "Keng!" Trương Thất Linh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, định chặt đứt lưỡi của Quái Kiểm Thi Thai, nhưng bị Bố Phương ngăn lại.

"Tiểu Ca, đừng chặt lưỡi nó." Bố Phương nói.

Trương Thất Linh nghe vậy, thu đao vào vỏ.

"Bố Phương, giữ lại Quái Kiểm Thi Thai làm gì?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Một lát nữa cậu sẽ biết." Bố Phương nói xong, tay phải siết chặt lưỡi Quái Kiểm Thi Thai, dùng sức giật ngược lại, Quái Kiểm Thi Thai không giữ được thăng bằng, bay tới.

"Bốp!" Bố Phương đấm một quyền vào trán Quái Kiểm Thi Thai, trực tiếp đánh ngất nó.

Hắn biết, trong nguyên tác, Quái Kiểm Thi Thai này đã hành Hạo Thiên Chân đến khổ sở, mộ đạo tuần hoàn, có quỷ đả tường, đều là do nó gây ra.

"Bố Phương, Quái Kiểm Thi Thai có phải là tống tử không?" Hoa Lão Ca nhìn Bố Phương dùng một sợi dây thừng trói hai tay Quái Kiểm Thi Thai lại, lên tiếng hỏi.

"Không phải tống tử." Bố Phương lắc đầu, nói: "Quái Kiểm Thi Thai, được Côn Luân Thai thai nghén ra.

Vị trí chúng ta đang đứng là ngọn nguồn long mạch của núi Trường Bạch.

Trong phong thủy học, Côn Luân Thai là bảo huyệt do trời định, khác với các huyệt vị phong thủy do con người tính toán.

"Tìm ra một nơi trong long mạch có thể sinh ra Côn Luân Thai là điều không thể, chỉ có thể chờ Côn Luân Thai bắt đầu hình thành, tình cờ bị người phát hiện, sau đó đào hình thái ra, rồi xây lăng mộ vào trong đó.

Bảo huyệt như vậy chỉ có thể ngộ, không thể cầu.

Tương truyền chỉ có người thông thiên mới có tư cách được chôn cất.

Người duy nhất được ghi nhận trong lịch sử được chôn ở vị trí Côn Luân Thai, chỉ có một người, đó là Hoàng Đế." "Nói vậy, Vân Thiên Cung là một bảo huyệt!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Đúng." "Vân Thiên Cung có Quái Kiểm Thi Thai do Côn Luân Thai thai nghén, chính là một bảo huyệt!" "Bên trong có vô số châu báu." Bố Phương nhìn Vương Bàn Tử nói.

"Tôi thích nghe những lời này nhất." Nghe câu cuối của Bố Phương, mặt Vương Bàn Tử cười toe toét.

“Thi thai đã hấp thụ nguyên khí long mạch mấy trăm năm, e là đã sinh ra linh trí.” “Chúng ta mới đến Vân Thiên Cung, không quen thuộc nơi này, chỉ có Quái Kiểm Thi Thai đã sống ở đây nhiều năm như vậy, có thể nó đã đi khắp mọi nơi trong này.” Bố Phương nhìn Quái Kiểm Thi Thai đang hôn mê trên mặt đất, nói.

“Bố Phương, ý của cậu là, để Quái Kiểm Thi Thai dẫn đường cho chúng ta?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói.

“Đúng vậy.” Bố Phương nói: “Đợi nó tỉnh lại, tôi sẽ bắt nó dẫn đường cho chúng ta.” “Để thi thai dẫn đường cho chúng ta, tôi thấy không ổn.” Trần Tứ Thúc nói: “Nó đã sống mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm, lúc nãy cậu còn đánh nó, e là nó sẽ không dẫn đường cho chúng ta đâu.” “Thử một lần thì biết.” Bố Phương nhẹ giọng nói.

“A.” Quái Kiểm Thi Thai tỉnh lại, nhìn Bố Phương và mọi người, há to miệng, phát ra tiếng gầm trầm thấp.

“Yên nào, tôi tên Bố Phương.” Bố Phương nói.

Quái Kiểm Thi Thai thấy Bố Phương không có ác ý, liền mở miệng hỏi: “Các người đến đây làm gì?” “Nó biết nói chuyện?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Kỳ lạ lắm sao?” Quái Kiểm Thi Thai hỏi.

“Hơi kỳ lạ.” Hạo Thiên Chân nói.

“Tôi muốn ngươi dẫn đường cho chúng tôi, đến những nơi có báu vật trong cổ mộ.” Bố Phương nói.

“Ta từ chối.” Quái Kiểm Thi Thai nói: “Ta chỉ nghe lời một mình Uông Tàng Hải.” “Uông Tàng Hải là ai?” Bố Phương hỏi.

“Là ân nhân cứu mạng của ta.” Quái Kiểm Thi Thai không giấu giếm, nói thật.

“Không dẫn đường cho ta, ta sẽ tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương.” Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chỉ vào đầu Quái Kiểm Thi Thai, uy hiếp.

“Ta nhận thua, ta dẫn đường cho các ngươi, với điều kiện là các ngươi không được giết ta.” Quái Kiểm Thi Thai nói.

“Được.” Bố Phương gật đầu, thu đao lại.

“Có thể cởi dây thừng ra không?” Quái Kiểm Thi Thai hỏi.

Chương 311

“Không được!” Bố Phương quả quyết.

Hắn biết, Quái Kiểm Thi Thai là một trong những mối nguy hiểm lớn nhất ở Vân Thiên Cung, tuyệt đối không thể nghe lời nó.

“Thôi được.” “Ta dẫn các ngươi đến nơi có báu vật.” Quái Kiểm Thi Thai quay người, đi về phía trước trong mộ đạo tối om, khuôn mặt lập tức trở nên hung tợn.

“Dẫn đường thật hay giả vậy?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Dẫn thật.” Quái Kiểm Thi Thai khôi phục lại biểu cảm, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân một cái rồi trả lời.

“Nếu mày dám lừa tao, tao sẽ đánh cho mày ra bã.” Vương Bàn Tử lên tiếng.

“Tính mạng của ta đang nằm trong tay các ngươi, ta có mười cái gan cũng không dám đâu.” Quái Kiểm Thi Thai nói.

“Đừng nói nhảm nữa, dẫn đường cho tốt vào.” Bố Phương nói.

“Vâng.” Quái Kiểm Thi Thai gật đầu, dẫn nhóm Bố Phương đi trong mộ đạo của Vân Thiên Cung hơn một giờ, sau đó vào một gian mộ thất.

“Đây đâu phải nơi cất giấu báu vật, đây là nơi nuôi thi thể, phải không?” Vương Bàn Tử liếc nhìn mộ thất, phát hiện rất nhiều xác chết, liền hỏi.

“Ta bị thương, ta cần hồi phục, mới có thể dẫn các ngươi đến nơi có báu vật.” Quái Kiểm Thi Thai giải thích một tiếng, đi vào khu vực nuôi thi thể, sau đó há to miệng, hít sâu một hơi, tinh hoa của những thi thể đó, hóa thành từng luồng khí trắng, bay vào miệng nó.

“Được rồi, ta hồi phục rồi.” Quái Kiểm Thi Thai đi ra khỏi khu nuôi thi thể, nói với nhóm Bố Phương: “Theo ta.” Quái Kiểm Thi Thai dẫn nhóm Bố Phương vào một lối đi trong khu nuôi thi thể.

Bố Phương biết, lối đi này dẫn thẳng đến con sông hộ thành của tẩm lăng.

Lối đi giống như cầu thang, mọi người phải đi xuống liên tục.

Bố Phương siết chặt sợi dây thừng trong tay, cũng đã chuẩn bị rút đao, có chút lo lắng Quái Kiểm Thi Thai đang đi phía trước sẽ quay lại cắn một miếng.

Mười phút sau, Quái Kiểm Thi Thai quay đầu lại, nói với nhóm Bố Phương: “Đến đáy rồi.” “Tôi nhìn thấy rồi, không cần quay đầu lại đâu.” Bố Phương nói.

Thật sự không muốn nhìn mặt Quái Kiểm Thi Thai, dáng vẻ của nó quá xấu, ngay cả hạn bạt trong mộ dưới đáy biển cũng không xấu bằng.

Mọi người đi về phía trước, phát hiện một cây cầu ngầm trên một con sông, hai bên đặt tượng binh mã dũng.

“Những tượng binh mã dũng này, tùy tiện mang một cái ra ngoài, có thể bán được mấy trăm vạn, thậm chí cả ngàn vạn.” Bố Phương chỉ vào một tượng binh mã dũng hình binh sĩ bên tay phải nói.

“Đáng giá vậy sao?” Vương Bàn Tử ngẩn ra, chạy đến dưới tượng binh mã dũng, định ôm lên, cảm thấy quá nặng, lập tức dập tắt ý định mang tượng đi bán.

Mọi người đi về phía trước hơn ba trăm mét, xuất hiện ba ngã rẽ.

“Thi thai, chúng ta đi đường nào?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Đi đường thứ nhất!” Quái Kiểm Thi Thai đáp.

Mọi người theo Quái Kiểm Thi Thai đi, không lâu sau, đến trước một cánh cửa ngọc khổng lồ.

"Cánh cửa ngọc này, rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền vậy?" Vương Bàn Tử nhìn cánh cửa ngọc cao năm trượng, nói.

"Dùng lời của giáo sư Trần, cánh cửa ngọc này, vô cùng quý giá, là bảo vật vô giá." Bố Phương đáp.

Hắn biết, bên trong là Tàng Bảo Các, trong nguyên tác, khi thấy kho báu bên trong, không ai có thể giữ được lý trí.

Vương Bàn Tử ở trong đó lấy một ít châu báu ra ngoài, đã có thể bán được cả ngàn vạn, có thể thấy, vàng bạc châu báu bên trong, rốt cuộc quý giá đến mức nào.

"Bố Phương, giáo sư Trần của cậu là ai?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Một chuyên gia khảo cổ." Bố Phương đáp.

"Tôi biết rồi." Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Nói đi nói lại, cánh cửa ngọc đóng chặt này rốt cuộc phải mở thế nào?" Hoa Lão Ca hỏi.

"Loại cửa này, nhất định có thiết kế cơ quan, chỉ cần ấn vào cơ quan, cửa ngọc sẽ tự động mở ra." Trần Tứ Thúc lên tiếng.

"Chưa chắc, chỉ cần đẩy cánh cửa ngọc này ra là có thể vào được rồi." Vương Bàn Tử nói.

"Nói bậy!" Nghe vậy, Quái Kiểm Thi Thai lập tức đáp lại.

"Không được mắng bạn của tôi." Bố Phương lạnh lùng nói.

Quái Kiểm Thi Thai nhún vai, chỉ lên cửa ngọc nói: "Trên đó có hai cơ quan, lần lượt ấn xuống, cửa ngọc sẽ mở ra." "Sao ngươi biết?" Hạo Thiên Chân hỏi.

“Nhìn người khác mở.” “Nhưng những người đó, sau khi vào trong, không bao giờ ra ngoài nữa.” Quái Kiểm Thi Thai nói thật.

Chương 312

“Đáng sợ vậy sao?” Thuận Tử kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, đáng sợ lắm, ta khuyên các ngươi tốt nhất đừng vào.” Quái Kiểm Thi Thai nói.

“Bớt nói nhảm đi, mau trèo lên cửa ngọc, đi ấn cơ quan.” Vương Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn nói.

“Tay của ta?” Quái Kiểm Thi Thai giơ hai tay bị dây thừng trói lên, nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử định lên cởi dây thừng cho Quái Kiểm Thi Thai, nhưng nghe lời Bố Phương, liền án binh bất động.

“Tiểu Ca, lên ấn cơ quan đi.” Bố Phương nói với Trương Thất Linh.

“Ừm.” Trương Thất Linh gật đầu, một chân đạp lên lưng Quái Kiểm Thi Thai, mượn lực bay lên cửa ngọc, thấy trên cửa có hai nút cơ quan, liền dùng hai tay ấn xuống, sau đó nhảy xuống.

“Ầm ầm ầm!” Cơ quan được ấn xuống, cửa ngọc phát ra tiếng động ầm ầm, ánh mắt mọi người đều nhìn vào bên trong cửa, chỉ thấy bên trong chất đầy châu báu lấp lánh ánh vàng.

“Nhiều vàng quá.” Vương Bàn Tử vừa nói, vừa bất giác bước vào Tàng Bảo Các.

“Bàn Tử, cẩn thận có nguy hiểm.” Hạo Thiên Chân không yên tâm, đành phải đi theo vào.

Trương Thất Linh và mọi người cũng đi vào Tàng Bảo Các.

“Ngươi cũng vào đi.” Bố Phương duỗi chân, đá vào mông Quái

Kiểm Thi Thai.

"Không vào được không?" Quái Kiểm Thi Thai nói.

"Sao?" Bố Phương giơ bàn tay lên, hỏi.

"Tôi không có ý kiến gì." Quái Kiểm Thi Thai giật mình, vội vàng đi vào Tàng Bảo Các.

Bố Phương cũng là người ham tiền, vào Tàng Bảo Các, hắn trực tiếp nhặt một số minh khí từ đống châu báu, sau đó thu vào không gian hệ thống.

"Bàn gia ta sắp phát tài to rồi." Vương Bàn Tử giơ hai tay lên, reo hò một tiếng, sau đó cúi người nhặt minh khí, hạt châu, dây chuyền.

Ngoại trừ Bố Phương và Trương Thất Linh, nhóm Hạo Thiên Chân dường như bị mê hoặc, đồng loạt nhặt minh khí từ đống châu báu.

"Nhìn thấy châu báu, đã mất đi lý trí." Trương Thất Linh lên tiếng.

Nghe vậy, Bố Phương dùng một phương pháp giúp mọi người tỉnh táo lại, nói với Nộ Tình Kê đang đứng dưới chân: "Gáy một tiếng đi." Nộ Tình Kê gật đầu, gáy lên một tiếng.

Tiếng gà gáy vang vọng bên tai mọi người, tất cả đều hoàn hồn.

"Mọi người tạm thời đừng chạm vào châu báu." Trương Thất Linh duỗi tay phải, chỉ vào mười mấy xác chết trên một đống châu báu khác, nói: "Nhìn kìa." Mọi người nghe vậy, đều nhìn qua, phát hiện các thi thể đều đã khô quắt.

Bố Phương biết, trong số những thi thể này có chị gái của Kim Dương, còn lại là thi thể của đội khảo cổ đó.

Hắn biết, những người này bị Quái Kiểm Thi Thai tạo ra một đạo tuần hoàn, chết đói ở đây.

“Thi thể này, lại là chị của Kim Dương.” Thuận Tử kiểm tra từng thi thể, nhìn kỹ, nhận ra, kinh hãi nói: “Thảo nào chị Kim Dương không trở về, hóa ra đã chết ở nơi này.” “Nhìn ta làm gì?” Quái Kiểm Thi Thai thấy Bố Phương nhìn mình, không nhịn được hỏi.

“Tiểu tử, cái chết của những người này, không phải do ngươi làm chứ?” Bố Phương hỏi.

Nghe lời Bố Phương, mọi người đều dồn ánh mắt vào Quái Kiểm Thi Thai.

“Không... không phải ta làm.” Quái Kiểm Thi Thai nói dối.

Mọi người nghe vậy, đều dời ánh mắt đi.

Bố Phương ghé vào tai Quái Kiểm Thi Thai nói: “Nếu ngươi dám tạo ra mộ đạo tuần hoàn với ta, ta sẽ giết ngươi.” “Đừng giết ta.” Quái Kiểm Thi Thai sợ hãi nói.

“Chỉ cần ngươi nghe lời ta, ta sẽ không giết ngươi.” Bố Phương nói.

“Vâng.” Quái Kiểm Thi Thai gật đầu.

“Tôi cảm giác trên đỉnh đầu, có thứ gì đó đang nhìn chúng ta.” Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên xà nhà của Tàng Bảo Các, nói.

Nghe vậy, Bố Phương tay phải sờ vào túi quần, phát hiện Ngũ Đế Tiền nóng lên, khi nắm chặt Ngũ Đế Tiền, nhìn lên xà nhà, phát hiện trên đó đang lơ lửng mười mấy hồn ma.

Mười mấy hồn ma thấy Bố Phương nhìn chằm chằm, đều sợ chết khiếp, vội vàng chạy ra ngoài cửa Tàng Bảo Các.

“Bàn Tử, trên xà nhà không có gì cả.” Hạo Thiên Chân nói.

“Có hồn ma, chẳng qua thấy tôi nên chạy mất rồi.” Bố Phương nói.

Chương 313

Hồn ma?

Mọi người nghe vậy, nửa tin nửa ngờ lời của Bố Phương.

“Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.” Thuận Tử có chút sợ hãi nói.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu, mọi người đi ra khỏi Tàng Bảo Các.

“Bây giờ đi đâu?” Quái Kiểm Thi Thai nhìn Bố Phương hỏi.

“Thanh Đồng Môn.” Bố Phương trả lời.

“Ta không muốn đến nơi đó.” Quái Kiểm Thi Thai nói: “Thanh Đồng Môn quá nguy hiểm, có một đám âm binh đứng ở đó, đến đó ta sẽ bị giết chết.

Lần trước, ta đi ngang qua đó, suýt nữa bị âm binh giết!” “Tiếp tục dẫn đường.” Bố Phương nghiêm túc nói.

“Ai.” “Gặp phải ngươi, ta thật sự xui xẻo.” Quái Kiểm Thi Thai thở dài, dẫn nhóm Bố Phương tiếp tục đi về phía trước.

Đi được hơn mười phút, Bố Phương nhìn thấy một mộ thất hình tròn, liền dừng lại.

Hắn biết, trong nguyên tác, Hạo Thiên Chân và A Nịnh gặp nhau ở đây, cũng không biết A Nịnh đã vào Vân Thiên Cung hay chưa.

“Trong mộ thất này, có một con quái vật mười hai cánh tay, ta khuyên các ngươi tốt nhất đừng vào.” “Lần trước, ta thấy nó từ trong quan tài bò ra, dọa ta sợ chết khiếp.” Quái Kiểm Thi Thai kinh hãi nói.

Bố Phương nhìn nó, thấy nó lộ vẻ sợ hãi, rõ ràng không phải nói dối.

“Bên trong, không chừng có Cá Đồng Mày Rắn.” “Tôi vào xem

thử.” Hạo Thiên Chân nói.

“Tôi đi cùng cậu.” Trương Thất Linh đáp.

Anh biết, thời gian của mình không còn nhiều, phải tranh thủ lúc còn thời gian, ở bên Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nghe lời Trương Thất Linh, mỉm cười, bước vào mộ thất.

Vương Bàn Tử và mọi người cũng đi theo vào.

“Vào hay không vào?” Bố Phương nhìn Quái Kiểm Thi Thai sống chết không chịu vào, nói.

“Không vào!” Quái Kiểm Thi Thai khẳng định.

“Được, ta bây giờ tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương.” Bố Phương nói.

“Đừng giết ta.” “Ta đi cùng ngươi.” Quái Kiểm Thi Thai uất ức khóc lên, bước vào mộ thất.

Đi vào mộ thất, mọi người thấy ở giữa, đặt một cái quan quách khổng lồ.

Trong nguyên tác, cái quan quách này không được miêu tả nhiều.

Bố Phương biết, trong quan quách có một thai nhi mười hai tay.

“Tiểu Ca, chúng ta xem bên trong quan tài chôn người nào.” Hạo Thiên Chân nói.

“Tôi biết rồi.” Trương Thất Linh gật đầu, rút Hắc Kim Cổ Đao, nhảy lên trên quan quách, chém đứt sợi xích sắt trói quan tài.

“Tiểu Ca, đừng vội mở nắp!

Đừng quên quy tắc của người xưa!” Vương Bàn Tử vừa nói, vừa thắp nến ở góc đông nam của mộ thất.

Chưa mở nắp, nến đã tắt.

“Thật là gặp quỷ.” Vương Bàn Tử lại thắp nến, ngọn lửa lại tắt, lặp lại mấy lần, đều như vậy.

“Thiên Chân, cậu thật sự muốn xem người được chôn trong quan tài là ai sao?” Trương Thất Linh hỏi.

“Ừm.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Hay là đừng mở nữa.” Hoa Lão Ca lo lắng nói.

“Rầm!” Trương Thất Linh coi lời Hoa Lão Ca như gió thoảng bên tai, một tay lật tung nắp quan tài.

Mọi người đều tò mò đi về phía quan quách, ánh mắt nhìn vào bên trong, thấy bên trong, nằm một thai nhi có mười hai cánh tay.

Toàn thân thai nhi có một màu xanh quỷ dị, những chi thể đó đang từ từ cử động.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện thai nhi mười hai cánh tay, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” “Đinh!” “Hệ thống phát hiện bào thai mười hai cánh tay, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Bên tai vang lên tiếng của hệ thống, Bố Phương đưa tay phải ra, sờ vào một bàn tay nhỏ của bào thai, “Nâng cấp huyết mạch!” “Nâng cấp thất bại!” “Bào thai từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!” “Tiên hạ thủ vi cường.” Vương Bàn Tử rút xẻng Lạc Dương từ bên hông, bổ một nhát vào đầu bào thai.

Chương 314

Mọi người chỉ nghe một tiếng ‘keng’.

Bào thai cũng không tỉnh lại, ngủ say như chết.

“Đầu của bào thai này cũng cứng quá nhỉ,” Trần Tứ Thúc kinh ngạc nói.

“Bố Phương, cậu khỏe hơn,” Vương Bàn Tử đưa xẻng Lạc Dương cho Bố Phương.

“Không cần.” Bố Phương xua tay, tay phải siết lấy cổ bào thai, “Xin lỗi nhé.” “Rắc” một tiếng, bào thai mười hai cánh tay bị Bố Phương bóp nát cổ.

“Đinh!” “Vật chủ tiêu diệt bào thai mười hai cánh tay, điểm nâng cấp huyết mạch +30 vạn!” “Đứa bé mười hai tay này là con trai của Vạn Nô Vương,” Bố Phương thu tay lại, lên tiếng nói.

“Tôi nghe nói Vạn Nô Vương không có con trai mà,” Trần Tứ Thúc nói.

“Chuyện gì cũng có thể xảy ra,” Bố Phương đáp.

Hắn biết, mỗi một đời Vạn Nô Vương đều sẽ nuôi dưỡng một đứa trẻ, lúc sắp chết, lão sẽ sao chép ký ức vào cơ thể đứa trẻ đó, để nó trở thành Vạn Nô Vương mới.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện con giun đất màu tím, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Giun đất ở đâu?

Nghe hệ thống nói, Bố Phương nhìn quanh bốn phía, không thấy con giun đất màu tím nào.

“Giun đất màu tím!” Đột nhiên, Thuận Tử thấy một con giun đất

màu tím bò ra từ miệng đứa bé, vội vàng la lớn.

"Bốp." Bố Phương mắt lanh tay lẹ, một tay tóm lấy con giun đất màu tím, "Nâng cấp huyết mạch!" "Nâng cấp thành công!" "Huyết mạch giun đất màu tím được nâng cấp, trở thành Du Diên Vương!" Nghe hệ thống nói, Bố Phương tháo ba lô xuống, bỏ con giun đất vào trong.

Du Diên Vương là một loại sinh vật trường sinh, nếu mang nó đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá, chắc chắn sẽ gây chấn động.

Mọi người đều không hiểu tại sao Bố Phương lại bỏ con giun đất vào ba lô.

"Đi thôi." Bố Phương nói với mọi người một câu, dắt theo Quái Kiểm Thi Thai rời khỏi mộ thất.

"Đưa tôi đến cửa Thanh Đồng rồi thả tôi ra, được không?" Quái Kiểm Thi Thai vừa đi vừa nhìn Bố Phương nói.

"Lúc nào thả, do tôi quyết định," Bố Phương nói.

"Được rồi." Quái Kiểm Thi Thai cúi đầu ủ rũ, thở dài một hơi, dẫn Bố Phương và cả nhóm đi về phía hẻm núi đầy xích sắt màu đồng, cửa Thanh Đồng cũng ở đó.

Đi không được bao lâu, mọi người thấy một hẻm núi phía dưới, đi xuống là một hành lang dốc dài.

Bố Phương dùng Thiên Hỏa Ma Đồng cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Mọi người đi theo Quái Kiểm Thi Thai trong hành lang, bên tai chỉ nghe thấy tiếng hít thở.

"Thi Thai, còn phải đi bao lâu nữa?" Vương Bàn Tử mệt đến mức ngồi bệt xuống đất, hỏi.

“Sau một nén nhang nữa là đến nơi,” Quái Kiểm Thi Thai khẳng định.

“Vậy tiếp tục đi thôi.” Vương Bàn Tử nghe vậy, tinh thần phấn chấn, vội vàng đứng dậy.

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Đi đến khi kiệt sức, vẫn chưa thấy điểm cuối của hành lang mộ đạo.

“Mọi người cố gắng thêm chút nữa, sắp đến rồi,” Quái Kiểm Thi Thai nói với mọi người.

“Vậy tiếp tục đi.” Mọi người đều cắn răng kiên trì.

Mười phút sau.

Bố Phương và cả nhóm cuối cùng cũng đi đến cuối mộ đạo, chỉ thấy một hành lang được xây dựng trên vách đá, có một đài cao, ở vị trí trung tâm của đài đặt một cái đỉnh đen khổng lồ, trên đó khắc đầy những phù văn có hình thù kỳ dị.

“Trong đỉnh có những thi thể đã mục rữa.” “Cũng không biết là của ai.” Vì tò mò, Vương Bàn Tử nhìn vào trong đỉnh, thấy mấy cỗ thi thể mặc trường bào, đã mục rữa.

“Trang phục trên người mấy người này là của nước Đông Hạ, không biết tại sao lại chết ở đây,” Trần Tứ Thúc nói.

“Mấy người này có thể là người canh mộ, trên người có vết thương do đạn bắn.

Tôi đoán là bị người ta bắn chết, sau đó ném vào trong đỉnh,” Bố Phương nói.

“Nói có lý,” Hoa Lão Ca tin lời Bố Phương.

“Có đến cửa Thanh Đồng nữa không?” Quái Kiểm Thi Thai không

nhịn được hỏi.

“Cửa Thanh Đồng ở đâu?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Chương 315

"Ở đằng kia." Quái Kiểm Thi Thai chỉ xuống hẻm núi bên dưới.

Mọi người đều nhìn xuống, phát hiện phía dưới là một hẻm núi bị sương mù bao phủ, trên vách đá xung quanh có vô số dây xích, tất cả đều xuyên vào trong hẻm núi mù sương.

"Chúng ta muốn xuống dưới, phải bò theo dây xích sắt," Hạo Thiên Chân nói.

"Không cần, chúng ta bay xuống," Bố Phương mở miệng nói.

"Bay?" Mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc.

"Khụ khụ." Bố Phương ho khan một tiếng, nói với Nộ Tình Kê dưới chân: "Hóa hình!" Nộ Tình Kê gật đầu, hóa thành một con phượng hoàng bảy màu khổng lồ.

"Vãi chưởng." Quái Kiểm Thi Thai nhìn con phượng hoàng bảy màu, kinh ngạc đến ngây người, cằm rớt cả xuống đất.

Có phượng hoàng ở đây, còn sợ đám âm binh quái quỷ gì nữa.

Bố Phương nhảy lên lưng phượng hoàng, mọi người cũng trèo lên theo.

"Mọi người bám chắc vào!" Bố Phương ôm lấy cổ phượng hoàng, nói với mọi người.

Mọi người nghe vậy, đều nằm rạp trên lưng phượng hoàng, nắm chặt lấy những chiếc lông vũ cứng rắn.

"Két!" Phượng hoàng bảy màu vỗ đôi cánh, cất tiếng kêu vang về phía trước, sương mù tan ra thành một con đường, sau đó nó bay về phía hẻm núi.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai.

Không bao lâu sau.

Phượng hoàng bảy màu bay đến trước cửa Thanh Đồng cao một trăm trượng.

Lúc này, mọi người cảm thấy, mình và phượng hoàng đứng trước cửa Thanh Đồng, nhỏ bé như một hạt gạo.

"Cửa Thanh Đồng, sao lại to và cao thế này?" Mọi người đều kinh hãi.

"Trên cửa Thanh Đồng dán đầy da thú, giống như đang phong ấn thứ gì đó," Hạo Thiên Chân lấy ống nhòm ra, nhìn về phía cửa Thanh Đồng nói.

"Chẳng phong ấn thứ gì cả," Trần Tứ Thúc nói.

"Sao chú biết?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Tôi đoán vậy," Trần Tứ Thúc cười nói.

Hạo Thiên Chân: "…" "Két!

Két!

Két!" Đúng lúc này, tiếng chim kêu vang vọng khắp hẻm núi.

Bố Phương biết, trong nguyên tác, nơi này là địa bàn của điểu nhân.

"Nhiều chim lớn quá." "Chúng đang lao về phía chúng ta, chạy cũng không thoát, tôi hối hận vì đã đến Vân Đỉnh Thiên Cung này rồi," Hoa Lão Ca buồn bã rơi nước mắt.

"Chúng ta thật sự phải chết ở đây sao?" Thuận Tử run rẩy hỏi.

"Mọi người đừng sợ, quên rằng phượng hoàng của tôi là vua của các loài chim rồi sao?" Bố Phương cười nói.

Mọi người nghe vậy, đều bừng tỉnh.

“Bố Phương, cậu nói đúng, có phượng hoàng vua của các loài chim, đám chim lớn này tuổi gì,” Vương Bàn Tử nói.

“Ông!” Đúng lúc này, đôi mắt của phượng hoàng bảy màu đột nhiên sáng lên.

Hàng ngàn con điểu nhân thấy vậy, sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

“Điểu nhân chạy rồi, nhưng còn có âm binh,” Quái Kiểm Thi Thai lên tiếng.

“Âm binh ở đâu?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Ở… ở dưới kia.” Quái Kiểm Thi Thai chỉ xuống đất.

“Không có âm binh, ngươi đang lừa chúng ta,” Trương Thất Linh quả quyết.

“Sao ngươi biết?” Quái Kiểm Thi Thai kinh ngạc.

Trương Thất Linh không trả lời câu hỏi này, trầm mặc không nói.

Chương 316

“Thi Thai, tại sao ngươi lại lừa chúng ta ở đây có âm binh?” Vương Bàn Tử chất vấn.

Quái Kiểm Thi Thai nói: “Uông Tàng Hải và tôi, không thể để người khác vào trong cổ mộ, cho nên tôi mới lừa các người, nói ở đây có âm binh, rất nguy hiểm.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, ý thức được nơi này không đơn giản, nhìn về phía cửa Thanh Đồng nói: “Mộ chủ chắc hẳn ở bên trong cửa Thanh Đồng.” “Nói đúng, Vạn Nô Vương ở bên trong,” Bố Phương trả lời.

“Chúng ta có vào không?” Trần Tứ Thúc hỏi.

“Cần phải dùng Quỷ Tỳ để mở.” Bố Phương chỉ vào cái rãnh lõm ở phía dưới cửa Thanh Đồng.

“Tiểu Ca, không phải cậu có Quỷ Tỳ sao?” “Dùng Quỷ Tỳ mở cánh cửa Thanh Đồng này đi.” Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thất Linh nói.

Trương Thất Linh lắc đầu, nói: “Có một số chuyện, có lẽ cậu không biết, bên trong cửa Thanh Đồng có bí mật ‘Chung Cực’, đời đời do nhà họ Trương chúng tôi canh giữ.” “Chung Cực?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Đến lúc rồi, tôi phải thay cậu đi vào, mười năm sau cậu sẽ thay thế tôi.” Trương Thất Linh nói xong, lấy Quỷ Tỳ ra, phi thân đến trước cửa Thanh Đồng, tay phải cầm Quỷ Tỳ ấn vào trong rãnh lõm.

“Ầm ầm ầm!” Cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ mở ra, Trương Thất Linh bước vào bên trong cánh cửa mờ sương, sau đó tay phải ném về phía sau một đường parabol hoàn hảo, Quỷ Tỳ rơi vào tay Hạo Thiên Chân, cửa Thanh Đồng cũng theo đó đóng lại.

“Chuyện quái gì thế này?” “Tiểu Ca vào trong rồi?” “Bảo Thiên Chân, mười năm sau thay thế?” Vương Bàn Tử ngơ ngác nói.

“Lúc nãy Tiểu Ca đã nói rõ rồi, bên trong cửa Thanh Đồng có ‘Chung Cực’, cũng là bí mật về sự trường sinh, đời đời do người nhà họ Trương canh giữ.

Đương nhiên, người của Lão Cửu Môn cũng phải thay phiên nhau canh giữ, mỗi lần canh giữ là mười năm.

Bây giờ đến lượt nhà thứ năm của Lão Cửu Môn, nhà họ Ngô, canh giữ.

Tiểu Ca đã thay Thiên Chân vào trong đó rồi,” Bố Phương giải thích đơn giản.

“Chú Ba lại không nói cho tôi biết những chuyện này,” Hạo Thiên Chân tâm trạng sa sút nói.

“Reng reng reng!” Đúng lúc này, điện thoại của Hạo Thiên Chân reo lên.

“Alo, chú Ba, tìm cháu có chuyện gì không?” Hạo Thiên Chân lấy điện thoại vệ tinh ra hỏi.

“Thằng nhóc thối, mau chóng ra khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung đi, sáu tiếng nữa, núi Trường Bạch sẽ có tuyết lở và bão tuyết, nếu không muốn chết thì tranh thủ trong vòng sáu tiếng mà xuống núi đi.” Trong điện thoại truyền ra giọng của Ngô Tam Tỉnh.

“Cháu biết rồi.” Hạo Thiên Chân nói xong, cúp máy.

“Hít.” Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Nếu không thể ra ngoài trong vòng sáu tiếng, họ sẽ bị mắc kẹt trong Vân Đỉnh Thiên Cung, chết đói đến chết.

“Bố Phương, cậu đưa mọi người về đi, tôi muốn vào trong cửa

Thanh Đồng cùng Tiểu Ca," Hạo Thiên Chân cất điện thoại vệ tinh, nói.

"Cậu vào đó cũng sẽ bị Tiểu Ca ném ra thôi, về đi." Bố Phương một tay nắm lấy sau gáy Hạo Thiên Chân, dùng sức ấn một cái, Hạo Thiên Chân lập tức ngã xuống lưng phượng hoàng, bất tỉnh.

"Bố Phương, chúng ta đi." Vương Bàn Tử nói.

"Ừ." Bố Phương gật đầu, để phượng hoàng bảy màu quay về đường cũ. ...

Khi Hạo Thiên Chân tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường ở nhà.

"Bàn Tử, Bố Phương đâu?" Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử đang ngồi đầu giường chơi game hỏi.

"Về nhà rồi," Vương Bàn Tử nói.

"Ồ." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Cùng lúc đó.

Bố Phương đang tập thể hình trong một phòng gym ở Bắc Bình.

"Phù." Bố Phương đặt thanh tạ ba trăm cân xuống, thở phào một hơi, hỏi hệ thống: "Tình tiết tiếp theo là gì?" "Trả lời vật chủ, tình tiết tiếp theo là Sa Hải!" "Tình tiết sẽ bắt đầu sau ba năm nữa!" "Tôi biết rồi." Bố Phương cầm một chiếc khăn, lau mồ hôi trên mặt, vô tình phát hiện một cô gái mặc đồ bó sát, tóc dài xõa sau lưng, thân hình bốc lửa, đang chạy trên máy chạy bộ.

Không phải ai khác, chính là Hoắc Tú Tú.

"Còn nhớ tôi không?" Bố Phương đi tới, chủ động bắt chuyện.

Nghe thấy giọng nói, Hoắc Tú Tú quay đầu lại nhìn, phát hiện ra Bố Phương, lập tức bấm tạm dừng, xuống khỏi máy chạy bộ, "Lâu

rồi không gặp.” “Đi, đi ăn cơm.” Bố Phương nhìn ra ngoài, thấy trời sắp tối rồi.

“Được thôi.” “Ăn cơm xong, chúng ta đi xem phim, sau đó… hehe, anh biết rồi đấy,” Hoắc Tú Tú cười nói.

Cô đã đói khát lắm rồi.

“Ừm ừm.” Bố Phương mỉm cười gật đầu.

Chương 317

Hai người ăn cơm bên ngoài, đến rạp chiếu phim ở quảng trường Thiên Đạt, xem được nửa chừng, hai người lẻn vào nhà vệ sinh, sau đó đến khách sạn ở lại.

Cuộc sống như vậy lặp đi lặp lại suốt ba năm.

Hai người cũng không cảm thấy nhàm chán.

Một hôm, Hoắc Tú Tú có việc gấp, rời khỏi khách sạn.

"Đinh!" "Tình tiết Sa Hải bắt đầu!" "Thẩm Khung tặng cho Lê Sồ một chiếc hộp đồng hình Phật, Lê Sồ mở ra, bị một vật thể màu đen bay vào cơ thể.

Một trong những thuộc hạ của Hạo Thiên Chân là Hoàng Viêm phát điên, miệng không ngừng lẩm bẩm về chiếc hộp mặt người, tìm đến Lê Sồ, và dùng dao găm khắc một bức Thất Chỉ Đồ lên lưng cậu ta." Bố Phương biết, Thẩm Khung là người nhà họ Uông, chiếc hộp đồng hình Phật tặng cho Lê Sồ bên trong có một con rắn lông đen, dịch thể trong hộp cũng là độc dịch của nó.

Lê Sồ trúng độc rắn lông đen nhưng không sao, điều này cho thấy cậu ta có thể đọc được pheromone trong độc dịch của rắn, thu được ký ức của nó.

Trong nguyên tác, Hạo Thiên Chân biết Lê Sồ có cùng thể chất với mình, không bị ảnh hưởng bởi độc dịch của rắn lông đen, ngược lại còn có thể đọc được ký ức của rắn, cho nên mới quyết định chọn Lê Sồ làm người thực hiện kế hoạch.

"Reng reng reng." Trong lúc Bố Phương đang suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Bố Phương lấy điện thoại ra, màn hình hiển thị là Hạo Thiên Chân, liền nghe máy, "Alo, Thiên Chân, tìm tôi có việc gì à?" "Bố Phương, đến Hàng Thành một chuyến, có việc gấp." "Tôi biết rồi." Bố Phương nói xong liền cúp máy, đeo một chiếc ba lô, rời khỏi khách sạn, ra sân bay đáp máy bay đến Hàng Thành.

Xuống máy bay, ra khỏi sân bay.

Bố Phương liếc nhìn điện thoại, thấy Hạo Thiên Chân gửi cho một địa chỉ, là một bệnh viện, liền bắt taxi đến đó.

Một tiếng sau.

Bố Phương xuống xe, đi về phía bệnh viện, thấy Hạo Thiên Chân đang đợi ở cổng.

"Bố Phương, lâu rồi không gặp." Hạo Thiên Chân từ trong túi áo lấy ra một bao thuốc lá, đưa cho Bố Phương một điếu.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Bố Phương nhận điếu thuốc, lên tiếng hỏi.

"Ở đây đông người, không tiện nói chuyện, theo tôi." Hạo Thiên Chân quay người vào bệnh viện, liếc nhìn dòng người bên trong, dẫn Bố Phương vào một căn phòng.

"Bố Phương, tôi tìm cậu, có chuyện quan trọng." Hạo Thiên Chân đi thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn tiêu diệt nhà họ Uông, tôi đã lên kế hoạch rồi.

Theo tôi được biết, nhà họ Uông là một tổ chức, chứ không phải một gia tộc, cho nên muốn tiêu diệt tận gốc nhà họ Uông thì phải chặt đứt đầu não của chúng.

Vì vậy, tôi dự định tìm ra 'bộ phận vận hành' của nhà họ Uông, sau đó tiêu diệt nó." "Kế hoạch không tồi," Bố Phương nói.

“Tôi còn chưa nói kế hoạch của mình, sao cậu biết kế hoạch không tồi?” Hạo Thiên Chân hơi ngạc nhiên.

“Ừ.” Bố Phương gật đầu khẳng định.

Hắn biết, nhà họ Uông chỉ có một mục tiêu, đó là tìm ra manh mối do Uông Tàng Hải để lại.

Manh mối của Uông Tàng Hải đã mất, nhưng trong Cổ Đồng Kinh có một loại rắn, loại rắn này có thể sống rất lâu, nọc độc của nó sẽ ghi lại những gì nó nhìn thấy, đó chính là rắn lông đen.

Nọc độc của rắn lông đen chỉ có người đặc biệt mới có thể đọc được, đó là Hạo Thiên Chân và Lê Sồ.

Vì vậy Lê Sồ là mắt xích quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch.

Trong toàn bộ kế hoạch, Hạo Thiên Chân hoàn toàn không cần giao tiếp với Lê Sồ, vì hai người có thể giao tiếp thông qua ký ức trong nọc độc của rắn lông đen.

Đây là một phương pháp mà nhà họ Uông không thể giải mã.

Bởi vì muốn tìm kế hoạch của Uông Tàng Hải, họ bắt buộc phải để Lê Sồ đọc nọc độc, vì chỉ có Lê Sồ mới có thể đọc được nội dung.

Do đó, Hạo Thiên Chân chỉ cần để Lê Sồ hiểu rằng bị nhà họ Uông bắt sẽ chết, sau đó có thể đưa Lê Sồ vào nhà họ Uông, thực hiện kế hoạch nằm vùng.

Làm thế nào để nằm vùng, làm thế nào để lấy được lòng tin, sau đó làm thế nào để truyền tọa độ căn cứ và bộ phận vận hành của nhà họ Uông, tất cả các bước kế hoạch, Hạo Thiên Chân đều đã đặt vào trong ký ức của rắn lông đen.

Chỉ cần nhà họ Uông muốn Hạo Thiên Chân đọc ra ký ức của Uông Tàng Hải, họ chắc chắn sẽ để Lê Sồ thử đọc.

Vì vậy, ngay cả khi Hạo Thiên Chân chết, kế hoạch này vẫn sẽ tiếp tục.

Lê Sồ, nếu muốn sống, bắt buộc phải đi theo các bước của Hạo Thiên Chân, cho nên kế hoạch này một khi đã bắt đầu, căn bản không thể dừng lại.

Kế hoạch này đối với nhà họ Uông hoàn toàn là một thế cờ chết.

Nếu Hạo Thiên Chân và Lê Sồ đều chết, không ai đọc được nọc độc, nhà họ Uông thua.

Nếu để Lê Sồ đọc nọc độc, Lê Sồ sẽ biết kế hoạch của Hạo Thiên Chân, gửi tọa độ ra ngoài, nhà họ Uông thua.

Nếu không để Lê Sồ lấy được nọc độc, không thể có được kế hoạch của Uông Tàng Hải, nhà họ Uông thua.

Chương 318

Tất cả mọi người nhà họ Uông đều đang phấn đấu vì mục tiêu tìm ra kế hoạch của Uông Tàng Hải, cho nên họ bắt buộc phải đọc nọc độc, căn bản không thể từ bỏ kế hoạch này, vì một khi từ bỏ bản chất của nhà họ Uông, họ cũng sẽ tan thành mây khói, sau đó là sụp đổ.

Nói cách khác, nhà họ Uông dù biết rõ là có nội gián cũng không thể làm gì được, cho nên kế hoạch này, căn bản không thể thất bại.

Bởi vì kế hoạch của Hạo Thiên Chân là một loại thuốc ký sinh trên kế hoạch của nhà họ Uông, người nhà họ Uông chỉ cần tiến hành kế hoạch là sẽ chết.

"Kế hoạch tôi thiết kế ra vô cùng hoàn hảo, thực sự là như vậy." Hạo Thiên Chân nói: "Cậu cũng nằm trong kế hoạch của tôi, nhiệm vụ là chặt đầu thủ lĩnh nhà họ Uông." "Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ của mình," Bố Phương nói.

"Có câu nói này của cậu, tôi yên tâm rồi." Hạo Thiên Chân cười nói, "Bây giờ, tôi đưa cậu đi gặp Lê Sồ." "Được." Bố Phương gật đầu.

Hắn biết, Lê Sồ này là một học sinh cấp ba.

Không bao lâu sau.

Bố Phương theo sau Hạo Thiên Chân, vào một phòng bệnh, thấy một thiếu niên đang nằm sấp trên giường.

Thiếu niên này chính là Lê Sồ, không mặc áo, có thể thấy trên lưng có những vết sẹo thịt do dao rạch, hình thành một hình xăm bảy ngón tay, đó chính là Thất Chỉ Đồ, có liên quan đến Cổ Đồng Kinh.

"Lão bản, Bố gia." Thấy hai người vào, một trong những thuộc hạ

của Hạo Thiên Chân là Vương Mãnh vội vàng đứng dậy từ chiếc ghế dài, cười nói.

"Vẫn chưa tỉnh?" Hạo Thiên Chân chỉ vào Lê Sồ, hỏi Vương Mãnh.

"Tôi gọi thế nào cũng không tỉnh," Vương Mãnh nói.

"Có thể là đang giả vờ ngủ." Bố Phương đi đến đầu giường, nhìn Lê Sồ đang nhắm mắt, đưa tay phải ra, véo mũi cậu ta.

Lê Sồ lập tức mở mắt, vẻ mặt tức giận, Bố Phương thấy vậy, vội vàng rụt tay lại.

"Véo mũi tôi làm gì?" Lê Sồ chất vấn.

"Tỉnh rồi." Bố Phương không để ý đến Lê Sồ, nói với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân gật đầu, nói với Lê Sồ: "Người làm cậu bị thương là thuộc hạ của tôi, Hoàng Viêm." Nói đến đây, Hạo Thiên Chân từ trong túi quần lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng, ném cho Lê Sồ, "Trong thẻ có mười hai vạn, là tiền bồi thường cho cậu, mật khẩu là 123***." "Tôi biết rồi." Lê Sồ nắm chặt thẻ ngân hàng trong tay, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

"Tiền nhận rồi, vậy thì tôi phải đưa cậu đến một nơi," Hạo Thiên Chân nói.

Lời của anh ta vừa dứt.

Một nữ y tá xinh đẹp dáng người cao ráo bước vào, vừa hay nghe được lời của Hạo Thiên Chân, không nhịn được nói: "Lê Sồ bị thương thành thế này, anh còn muốn đưa cậu ấy đi đâu?" Bố Phương nhìn sang, biết cô gái này tên là Lương Loan, sau lưng có hình xăm phượng hoàng, cũng là người nhà họ Uông.

“Bác sĩ Lương, cô đến vừa đúng lúc, rạch vết sẹo trên lưng Lê Sồ ra giúp tôi,” Hạo Thiên Chân nói.

“Tôi sẽ không nghe lời anh.” Lương Loan quả quyết.

“Vương Mãnh.” Hạo Thiên Chân gọi một tiếng.

“Hiểu rồi.” Vương Mãnh từ trong lòng rút ra một con dao găm, đi về phía Lương Loan.

“Đừng giết tôi, tôi nghe lời anh.” Lương Loan sợ chết khiếp, vội vàng nói.

“Tôi chỉ gọt hoa quả cho Lê Sồ ăn thôi, bác sĩ Lương, đừng sợ.” Vương Mãnh đi lướt qua Lương Loan, lấy một quả táo trong giỏ trái cây lớn, cười nói.

Lương Loan: “…” “Lê Sồ, ráng chịu một chút.” Lương Loan lấy dụng cụ từ trong hộp y tế, dịu dàng nói với Lê Sồ.

“Tao mà chết, làm ma cũng không tha cho chúng mày.” Lê Sồ bị Bố Phương và hai người nữa đè chặt, không thể động đậy, rưng rưng nước mắt nói.

Lương Loan cắn răng, dùng dụng cụ y tế, rạch vết sẹo đã khâu trên lưng Lê Sồ ra.

Mỗi lần ra tay, Lê Sồ đều hét lên một tiếng “A” đau đớn xé lòng.

Hạo Thiên Chân nhìn vết sẹo trên lưng Lê Sồ bị rạch ra, nói: “Hoàng Viêm không phải tùy tiện rạch, mỗi một vết sẹo đều giống như một loại phù chú thần bí.” Đột nhiên, Vương Mãnh chỉ vào một vật thể màu đen trong vết sẹo, hỏi: “Thứ gì đây?” “Rắn lông đen,” Bố Phương lên tiếng.

“Ở trong người Lê Sồ, sẽ không có nguy hiểm chứ?” Vương Mãnh lo lắng hỏi.

“Lê Sồ sẽ không có nguy hiểm đâu, rắn lông đen ở trong cơ thể cậu ta, là phúc không phải họa,” Bố Phương nói.

“Không sao là tốt rồi,” Vương Mãnh gật gật đầu.

“Bác sĩ Lương, chai thuốc đặc hiệu này đưa cho cô, khâu lại vết sẹo trên lưng Lê Sồ đi,” Hạo Thiên Chân đưa cho Lương Loan một chai thuốc nói.

“Tôi biết rồi.” Lương Loan nhận thuốc đặc hiệu, khâu lại vết sẹo, bôi thuốc đặc hiệu lên, khiến vết sẹo trên lưng Lê Sồ không còn nghiêm trọng như vậy nữa.

“Tiếp theo, cậu phải cùng tôi đến khu sa mạc không người ở nước ngoài, nơi đó có liên quan lớn đến vết sẹo sau lưng cậu,” Hạo Thiên Chân nhìn Lê Sồ đã hồi phục, nói.

Hắn biết, chủ nhân của bức tượng đồng mặt Phật trước đó, cũng là thuộc hạ của hắn, Hoàng Viêm, sau khi trở về từ khu sa mạc không người đó, đã bị phong ấn trong tấm sắt, bây giờ lại khắc Thất Chỉ Đồ lên lưng Lê Sồ, cho thấy đó là manh mối duy nhất để tìm Cổ Đồng Kinh.

Chương 319

“Tôi phải đi học, sẽ không đi cùng các người đâu, bỏ ý định đó đi,” Lê Sồ nói.

“Không đến lượt cậu quyết định, Vương Mãnh, đưa Lê Sồ đi, chúng ta đi.” Hạo Thiên Chân nói xong, cùng Bố Phương ra khỏi phòng bệnh, Lê Sồ cũng bị Vương Mãnh kéo đi.

Lương Loan nhìn mấy người rời đi, thở phào nhẹ nhõm.

Ra khỏi bệnh viện, mấy người Bố Phương đến nhà của Hạo Thiên Chân.

“Tiếp theo, mấy người chúng ta sẽ đóng giả thành một đoàn nhiếp ảnh, đến Nội Mông hội quân với một đội khảo sát, cùng nhau tiến vào sa mạc,” Hạo Thiên Chân nói.

“Có cần dùng tên giả không?” Bố Phương hỏi.

“Hai chúng ta cần dùng tên giả, nếu không sẽ bị người nhà họ Uông phát hiện,” Hạo Thiên Chân nói.

Anh ta vẫn nhớ, ở thôn Mê Vụ, Bố Phương đã giết mấy người nhà họ Uông.

“Đừng nhìn điện thoại nữa.” Hạo Thiên Chân giật lấy điện thoại trong tay Lê Sồ, nhét vào túi mình, cắt đứt mọi liên lạc của cậu ta với thế giới bên ngoài.

“Mau trả điện thoại cho tôi.” Lê Sồ tức giận nói.

“Nếu cậu không nghe lời tôi, tôi sẽ xử lý cha cậu.” Hạo Thiên Chân uy hiếp.

“Tôi đồng ý đi cùng các người, với điều kiện các người phải hứa

với tôi, không được làm hại cha tôi," Lê Sồ nói.

"Chỉ cần cậu nghe lời, cha cậu sẽ không sao." "Đi thôi." Hạo Thiên Chân lên một chiếc xe hơi, Bố Phương và mấy người khác cũng lên xe.

Khu sa mạc không người ở Nội Mông.

Chuyến đi của mấy người Bố Phương thuận lợi.

Ở Nội Mông, Hạo Thiên Chân lái xe vào một nhà xưởng bỏ hoang, gặp được người của đội khảo sát.

Ông chủ của những người này họ Mã, là một người không giận mà uy, trong đó có một người phụ nữ xinh đẹp tên là Tô Nam.

"Chào Mã lão bản, tôi tên Quan Căn." Hạo Thiên Chân và mấy người Bố Phương vào nhà xưởng, thấy Mã lão bản đang ngồi trên một chiếc ghế dài, đeo kính lão, nhìn chằm chằm vào họ.

"Ừm." Mã lão bản đánh giá mấy người, gật gật đầu.

"Quan Căn, anh còn mang theo một đứa trẻ con đi à?" Lúc này, mỹ nữ Tô Nam bước ra, nhìn Hạo Thiên Chân cười hỏi.

"Ai là trẻ con chứ." Lê Sồ nhìn Tô Nam nói: "Tôi đã…" "Quan Căn, vị này là?" Tô Nam không có hứng thú với đứa trẻ con Lê Sồ, chỉ vào Bố Phương, nhìn Quan Căn (Hạo Thiên Chân) hỏi.

Hạo Thiên Chân không biết Bố Phương dùng tên giả là gì, bị Tô Nam hỏi, liền nhìn về phía Bố Phương.

"Tôi tên Liễu Manh, rất vui được làm quen." Bố Phương đưa tay hữu nghị ra nói.

Hắn biết, Tô Nam này là người nhà họ Uông.

"Liễu Manh, tên của anh hay thật, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ." Tô Nam mỉm cười, đưa bàn tay ngọc ngà ra, bắt tay với Bố Phương.

“Theo tôi được biết, không ai có thể tìm được Cổ Đồng Kinh, Quan Căn, anh thật sự có thể đưa chúng tôi tìm được Cổ Đồng Kinh sao?” Mã lão bản hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Hạo Thiên Chân nói: “Tôi có phương pháp của mình để tìm được Cổ Đồng Kinh, chỉ cần tìm được một người giúp đỡ, thì việc tìm Cổ Đồng Kinh, dễ như ăn cơm uống nước.” “Người giúp đỡ đó là ai?” Nghe vậy, Mã lão bản có chút kích động đứng dậy, một chân bị gãy, vợ ông ta là Mã Lộ Lộ thấy vậy, vội vàng đỡ lấy.

“Người giúp đỡ đó là Hải Tử trong sa mạc, có thể dựa vào quy luật di chuyển của biển cát, tìm được lối vào Cổ Đồng Kinh,” Hạo Thiên Chân quả quyết.

“Anh ta ở đâu?” Mã lão bản hỏi.

“Ở nhà anh ta, tôi cần phải đi mời, ông và thuộc hạ của ông, ở đây đợi tôi,” Hạo Thiên Chân nói.

“Được.” Lão Mã bản gật đầu, ngồi lại xuống ghế dài.

“Có cần tôi đi cùng anh không?” Tô Nam hỏi.

“Không cần đâu, cô ở đây là được rồi.” Hạo Thiên Chân nói xong, cùng mấy người Bố Phương đi ra ngoài.

“Ha, đúng là đồ thẳng nam.” Tô Nam khoanh tay trước ngực, nhìn bóng lưng rời đi của Hạo Thiên Chân nói.

Hạo Thiên Chân: “…” Mấy người Bố Phương lên xe, đến một thôn làng, vào nhà của Mã Nhật Lạp.

Chỉ thấy chủ nhân của căn nhà này, Mã Nhật Lạp, đã treo cổ tự tử.

“Tự tử rồi.” “Vãi chưởng.” Lê Sồ nhìn thấy ông lão treo cổ tự tử, kinh hãi kêu lên.

“Vương Mãnh, mau đưa ông ấy xuống.” Hạo Thiên Chân vội vàng hạ lệnh.

Chương 320

Vương Mãnh nghe vậy, ôm lấy Mã Nhật Lạp, đặt ông ta xuống đất.

Bố Phương biết, Mã Nhật Lạp này là một tên nghiện rượu, đang giả chết, thức ăn trên bàn còn nóng hổi, có lẽ vừa rồi đang ăn cơm, nghe thấy tiếng bước chân của họ, cho nên mới treo cổ giả chết.

"Mã Nhật Lạp chết thật đúng lúc." "Rượu trong nhà này, tất cả đều là của tôi rồi." Bố Phương cười nói, liếc nhìn Mã Nhật Lạp, thấy ông ta chưa tỉnh, liền nói với mấy người: "Mang hết rượu đi." "Được." Hạo Thiên Chân cố ý nói to.

"Không được mang rượu của tao đi." Mã Nhật Lạp ôm lấy chân Lê Sồ đang đứng bên cạnh.

"Buông tôi ra, tôi không có lấy rượu của ông." Lê Sồ vội vàng cúi người, đẩy tên nghiện rượu Mã Nhật Lạp nồng nặc mùi rượu ra.

"Lão gia, ông cứ yên tâm, chúng tôi chỉ đùa với ông thôi, sẽ không lấy rượu đâu," Bố Phương nói.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Mã Nhật Lạp hỏi.

"Dẫn chúng tôi đi tìm Cổ Đồng Kinh," Hạo Thiên Chân nói thẳng.

"Không đi đến nơi đó đâu, nơi đó quá nguy hiểm.

Mấy tháng trước, tôi dẫn một đội người đến đó, không một ai sống sót trở về, nơi đó rất tà ma, ở nhà là an toàn nhất," Mã Nhật Lạp nói.

"Hồ lão thiêu, tôi mang từ trong mộ ra, thử một ngụm đi." Hạo Thiên Chân từ trong ba lô lấy ra một hũ rượu, vặn nắp đưa cho Mã Nhật Lạp, anh ta có cách để lão già này dẫn họ đến Cổ Đồng Kinh.

“Thơm quá, mùi vị này, tôi thật sự rất thích.” Mã Nhật Lạp hít một hơi thật sâu, cảm xúc kích động nói.

Rượu đối với ông ta, vô cùng quý giá.

“Ực ực.” Mã Nhật Lạp rót một ngụm vào miệng, đang định rót ngụm thứ hai, thì hũ rượu bị Hạo Thiên Chân giật lại.

“Chỉ cần ông đồng ý, dẫn chúng tôi đến Cổ Đồng Kinh, hũ lão thiêu này, xem như tiền đặt cọc của tôi, sau khi đến nơi, sáu phần năm còn lại, đều cho ông,” Hạo Thiên Chân dụ dỗ.

“Thật không, không lừa tôi chứ?” Mã Nhật Lạp hỏi.

“Cầm lấy.” Hạo Thiên Chân đặt hũ lão thiêu Tống Đại vào tay Mã Nhật Lạp, nói: “Thời buổi này lừa đảo nhiều, nhưng tôi thì không.” “Có rượu là dễ nói chuyện, tôi dẫn các người đi Cổ Đồng Kinh.” Mã Nhật Lạp vui vẻ đồng ý.

Tìm được người dẫn đường, mấy người Bố Phương quay lại, cùng đội khảo sát xuất phát, tiến vào sa mạc.

Bố Phương biết, nếu không có gì bất ngờ, họ sẽ gặp một đoàn làm phim có xe bị kẹt trong hố ở sa mạc.

Trong đoàn làm phim đó có ba cô gái xinh đẹp.

Đi được nửa tiếng.

Bố Phương thấy phía trước, một đám người đang đứng quanh một chiếc xe.

“Đạo diễn nhìn kìa, có người.” Một cô gái nói với người đàn ông tóc chẻ ngôi giữa.

Đạo diễn nghe vậy, quay đầu lại nhìn, phát hiện một đoàn xe đang đi tới, vội vàng giơ tay phải lên, vẫy vẫy.

“Sao vậy?” Hạo Thiên Chân dừng xe, nhìn người đàn ông tóc chẻ

ngôi giữa hỏi.

“Xe của chúng tôi, một bánh xe bị kẹt trong hố, có thể nhờ xe Land Rover trong đoàn xe của anh kéo xe tôi lên được không?” Đạo diễn hỏi.

“Được.” Hạo Thiên Chân là người tốt bụng, mở cửa xe, đi ra sau, nhìn Tô Nam đang lái xe Land Rover nói, “Lái xe lên phía trước, kéo chiếc xe đó lên.” “Không vấn đề.” Tô Nam đánh lái, đạp mạnh ga, xe chạy tới.

Chưa đến mười phút.

Tô Nam lái xe Land Rover, kéo chiếc xe hơi có bánh xe bị kẹt trong hố lên.

“Thật sự cảm ơn nhiều.” Đạo diễn của đoàn làm phim đi đến trước mặt Tô Nam, cảm kích nói.

“Không cần khách sáo,” Tô Nam nói.

“À, chúng tôi có thể đi cùng vào sa mạc được không?” Đạo diễn hỏi.

“Không được,” Hạo Thiên Chân nói.

“Cô đồng ý chứ?” Đạo diễn có chút thất vọng, ánh mắt nhìn về phía Tô Nam.

“Tôi cần phải đi hỏi ông chủ của tôi, anh đợi ở đây.” Tô Nam nói xong, đi về phía chiếc Land Rover ở phía sau đoàn xe, nói mấy câu với Mã lão bản, rồi quay lại, nói với người đàn ông tóc chẻ ngôi giữa: “Ông chủ của tôi đồng ý cho các người đi cùng, nhưng phải nghe lời chúng tôi.” “Được.” Đạo diễn lập tức cười gật đầu.

Cứ như vậy, đoàn nhiếp ảnh của Bố Phương, đội khảo sát, và người của đoàn làm phim cùng nhau lên đường.

Dưới sự chỉ đường của người dẫn đường Mã Nhật Lạp, cả một đội người đi thẳng về phía Cổ Đồng Kinh.

"Rào rào!" Đoàn xe chạy trên con đường sa mạc, phía trước là bão cát ngút trời.

Chương 321

“Đáng sợ, thật sự đáng sợ.” Lê Sồ ngồi trong xe, nhìn cơn bão cát ngút trời phía trước, kinh hãi kêu lên.

“Lê Sồ, đừng sợ, chúng ta đang ở trong xe, bão cát không ảnh hưởng đến chúng ta được đâu,” Hạo Thiên Chân đang lái xe lên tiếng an ủi Lê Sồ.

“Tôi suýt nữa sợ tè ra quần,” Lê Sồ run rẩy nói.

“Nhịn đi, nếu muốn tè thì ra ngoài kia.” Lê Sồ: “…” Mọi người lái xe rất lâu, xuyên qua sa mạc, phía trước đập vào mắt họ là di tích của một thành cổ.

“Lão gia, phía trước có phải là Cổ Đồng Kinh không?” Vương Mãnh hỏi.

Thấy Mã Nhật Lạp ngồi ở phía sau xe không trả lời, anh ta quay đầu lại nhìn, phát hiện tên nghiện rượu đã ngủ thiếp đi.

“Đây không phải là Cổ Đồng Kinh,” Bố Phương lên tiếng.

“Nếu không phải, thì chúng ta không đi nữa,” Hạo Thiên Chân nói.

“Tuy đây không phải Cổ Đồng Kinh, nhưng bên trong có Thất Chỉ Đồ được xếp bằng xương trắng, có liên quan đến Cổ Đồng Kinh,” Bố Phương nói.

“Vậy thì chúng ta phải vào xem một chuyến.” Hạo Thiên Chân nói xong, đạp ga, tăng tốc.

“Mã lão bản nhìn kìa, phía trước có một thành phố.” Trong một chiếc Land Rover, Mã Lộ Lộ trang điểm đậm chỉ về phía trước nói.

Mã lão bản đang ngắm nhìn cảnh đẹp trong sa mạc ngoài cửa sổ,

nghe lời vợ nói, lập tức nhìn về phía trước, phát hiện ở xa có một di tích thành cổ, lập tức nói với tài xế: "Tăng tốc tiến lên." "Vâng." Tài xế đáp một tiếng, đạp ga hết cỡ.

Rất nhanh.

Mọi người đã đến cổng thành của di tích thành cổ.

"Tối nay mọi người nghỉ ngơi ở đây một đêm." Mã lão bản nói với mọi người một câu.

Mọi người đều tự mình dựng trại.

"Cạch." Lê Sồ cầm máy ảnh, chụp ảnh ở nơi này, phát hiện nơi này có những kiến trúc kỳ lạ, đều là những chiếc chum gốm vỡ một nửa.

"Ha ha ha, tôi đào được bảo bối rồi." Đúng lúc này, một thành viên của đội khảo sát, ở nơi này đào được một số máy ảnh, vui mừng khôn xiết.

"Lão Mạch, không được nói bậy, mấy cái máy ảnh này chẳng đáng giá chút nào." Mã lão bản nói.

Nghe lời Lão Mạch, ông ta cũng vui mừng theo, nhìn kỹ lại, phát hiện chỉ là một số máy ảnh.

"Máy ảnh này là của người ở dưới lòng đất," Bố Phương lên tiếng.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân lập tức nói với Vương Mãnh: "Mau lấy dữ liệu trong những chiếc máy ảnh này ra." "Vâng, lão bản." Vương Mãnh gật đầu, ôm đi một số máy ảnh, đến bên ngoài một chiếc lều, dùng máy tính xách tay.

Anh ta lấy dữ liệu từ máy ảnh, truyền vào máy tính bảng.

Làm xong.

Vương Mãnh ôm máy ảnh quay lại, đặt xuống đất, đưa cho Hạo Thiên Chân một chiếc máy tính bảng, "Lão bản, tôi đã chuyển ảnh trong máy ảnh vào máy tính bảng rồi." Hạo Thiên Chân gật đầu, nhận máy tính bảng, xem qua, từ trong mấy tấm ảnh, phát hiện ra manh mối, biết được lối vào lòng đất ở đâu.

"Quan lão bản, cho tôi xem với." Lê Sồ đưa tay ra.

"Xem xong nhớ trả lại tôi." Hạo Thiên Chân đưa máy tính bảng cho Lê Sồ.

Lê Sồ ngồi xuống đất, xem người trong đó chụp ảnh, xem một hồi, phát hiện một người, người này chính là Hạo Thiên Chân.

Cậu ta cho rằng Hạo Thiên Chân đã từng đến đây.

Bố Phương liếc nhìn Lê Sồ đang kinh ngạc, biết cậu ta đã thấy người trong ảnh trông giống hệt Hạo Thiên Chân.

Hắn biết, người trong ảnh không phải Hạo Thiên Chân, mà là Trương Hải Khách.

Hạo Thiên Chân chưa từng đến nơi này.

"Quan đại lão gia, ông chủ của tôi muốn xuống dưới lòng đất xem một chút, ông có biết lối vào ở đâu không?" Tô Nam đi tới, hỏi Hạo Thiên Chân.

"Biết." "Theo tôi." Hạo Thiên Chân đi vào trong di tích thành cổ, chỉ vào phía dưới một kiến trúc hình tam giác nói: "Lối vào ở đây." "Lão Mạch, dùng xẻng đào cát đi." Tô Nam hạ lệnh.

"Tôi biết rồi, Tô tỷ." Lão Mạch là một kẻ giết người, cầm xẻng công binh, xúc cát, xúc được mười mấy nhát, cát trực tiếp lún xuống, một lối vào địa đạo dẫn xuống lòng đất xuất hiện.

"Đừng vội xuống, kiểm tra không khí, mạng sống là trên hết." Bố

Phương thấy Mã lão bản định nhảy xuống, lên tiếng nói.

“Nói có lý.” Lão Mã bản cười nói.

Hạo Thiên Chân lấy ra một bao diêm, vừa đốt lên, lửa đã bị gió thổi tắt.

Chương 322

“Quan đại lão gia của tôi ơi, thời đại nào rồi mà còn dùng diêm?” Tô Nam cười một tiếng, từ trong túi lấy ra một thiết bị công nghệ cao kiểm tra không khí, đặt vào trong động, nói: “Không khí tốt, còn tốt hơn trên này.” Hạo Thiên Chân: “…” "Anh xuống dưới dò đường trước đi." Tô Nam nói với Lão Mạch.

Lão Mạch gật đầu, cầm một chiếc xẻng công binh nhảy vào lối vào, tiến vào trong địa đạo.

Ba phút sau, Lão Mạch quay lại lối vào, nói với Tô Nam: "Bên dưới an toàn." "Được, tôi biết rồi." Tô Nam gật đầu, rồi nhảy vào trong.

Mọi người lần lượt nhảy vào hố, đi về phía địa đạo.

Bên trong địa đạo âm u đáng sợ, cả nhóm bật đèn pin từ từ tiến về phía trước. "A!" "Có người chết!" Một cô gái trong đoàn làm phim thấy Bố Phương đang đi phía trước dừng bước, tay cầm đèn pin chiếu vào một cái xác nằm cách đó ba mét, liền hét toáng lên. "Cái xác này, thời gian tử vong không quá bảy ngày.

Bị cắt cổ." Hạo Thiên Chân bước tới, kiểm tra thi thể một lượt, thấy trên cổ có vết dao, liền suy đoán: "Người này đáng lẽ đã chạy ra từ trong mộ đạo, bị người phía sau tóm được, dùng một con dao găm cắt cổ họng." "Tôi đoán là một tên trộm mộ, bị người canh mộ giết." Tô Nam nói. "Cũng có khả năng bị một toán trộm mộ khác giết." Hạo Thiên Chân nói. "Nếu có một xác trộm mộ, vậy bên trong có thể sẽ có thêm những xác khác, mọi người chuẩn bị tâm lý đi." Bố Phương nói thầm trong lòng: "Trong nguyên tác làm gì có cái xác nào." "Tiếp tục tiến lên.

Người của chúng ta đông, không sợ." Ông chủ Mã nói. "Lão Mạch, đi đầu." Tô Nam nói với Lão Mạch. "Vâng, chị Tô." Lão Mạch nuốt nước bọt, cẩn thận tiến vào sâu trong địa đạo.

Đi chưa được bao lâu, mọi người lại thấy hai cái xác nằm trong địa đạo, tay vẫn còn nắm chặt dao găm. "Trên người hai cái xác đều có vết dao.

Hai người rõ ràng đã đánh nhau, đồng quy vu tận." Bố Phương lên tiếng. "Không thể vô duyên vô cớ giết người được, hiển nhiên là có bảo vật bị một nhóm người lấy được, nhóm còn lại cầm dao truy sát, người có được bảo vật đã phản kháng." Tô Nam suy đoán. "Chỉ cần chúng ta tiếp tục đi sâu vào, không chừng sẽ có câu trả lời." Bố Phương nói. "Chúng ta tiếp tục tiến lên." Ông chủ Mã lên tiếng.

Điều ông ta lo lắng nhất bây giờ là thứ mình cần đã bị bọn trộm mộ lấy đi mất. "Anh Quan, em sợ quá, anh đưa em lên được không?" Lê Sồ nói với Hạo Thiên Chân. "Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cậu." Hạo Thiên Chân vỗ vỗ vai Lê Sồ an ủi.

Lê Sồ cắn răng, đi theo mọi người vào sâu trong địa đạo.

Rất nhanh sau đó, cả nhóm đã đi đến cuối địa đạo, phát hiện trên mặt đất có một đống xương người.

Những mẩu xương này bị người ta xếp thành hình dạng bảy ngón tay, giống hệt với hình dạng vết sẹo sau lưng Lê Sồ. "Những người này, chính là chủ nhân của mấy chiếc máy ảnh kia." Bố Phương nhìn đống xương, nói với mọi người. "Nói có lý." Mọi người đều tin lời của Bố Phương. "Bản đồ bảy ngón tay này, rốt cuộc có ý nghĩa gì, nơi này có phải Cổ Đồng Kinh không?" Ông chủ Mã hỏi.

Không ai trả lời ông ta.

Ánh mắt Bố Phương quét qua đống xương cốt, một bức phù điêu

bên dưới đống xương liền lộ ra. "Chữ khắc trên phù điêu, có ai biết không?" Một cô gái nhỏ trong đoàn làm phim nhìn mọi người hỏi. "Tôi thấy chữ trên phù điêu này, trông như có người khắc bậy lên thôi." Lão Mạch nói.

Bố Phương lắc đầu, nói: "Trên phù điêu khắc Nguyệt thị văn, nội dung viết về cuộc đời của một vị thành chủ Cổ Đồng Kinh." Lão Mạch: "..." "Bên trong hẳn là có một địa cung, cũng không biết lối vào địa cung rốt cuộc ở đâu." Ông chủ Mã nói.

Bố Phương nghe vậy, biết rằng dưới chân có một Đông cung và một Tây cung, liền nói với mọi người: "Bên dưới tấm đá của bức điêu khắc này, chính là lối vào địa cung." "Sao cậu biết?

Lẽ nào cậu đã từng đến đây?" Mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc. "Tôi là một chuyên gia khảo cổ giàu kinh nghiệm, liếc mắt là có thể nhìn ra." Bố Phương thản nhiên nói.

Mọi người không tin lời Bố Phương, cho rằng anh ta đang khoác lác.

Nếu bên dưới tấm đá phù điêu không có lối vào địa cung, vậy thì anh ta đúng là đang nói dối.

Chương 323

"Vãi!

Thật sự là lối vào địa cung!" Lão Mạch dọn dẹp đống xương cốt sang một bên, cùng mấy người hợp sức nhấc tấm đá lên, nhìn thấy cửa động đen ngòm thì kinh ngạc nói.

Mọi người đều nhìn thấy, bất giác cùng giơ ngón tay cái về phía Bố Phương. "Ông chủ Mã, chân ông không tiện, đừng xuống dưới." Tô Nam nói với ông chủ Mã.

Nghe vậy, ông chủ Mã suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Mọi người xuống dưới chú ý an toàn." "Vâng." Tô Nam gật đầu. "Vương Mãnh, ở lại trên này canh gác." Hạo Thiên Chân nói với thuộc hạ của mình. "Vâng thưa ông chủ." Vương Mãnh đáp lời.

Cả ba đội đều để lại người của mình ở trên canh gác, những người còn lại đều tiến vào địa cung.

Trong địa cung tối tăm chật hẹp, không khí vô cùng đáng sợ, nơi này mọc đầy cỏ dại. "A!

Quỷ!" Một cô gái trong đội khảo sát không chú ý dưới chân, bị một pho tượng đá ngáng chân ngã, liền la hét ầm ĩ. "Đừng hoảng, chỉ là một pho tượng đá thôi." Bố Phương đi đến trước mặt cô gái, đỡ cô dậy. "Hu hu hu, em sợ quá." Cô gái đội khảo sát tên Thập Nhất, liếc nhìn pho tượng, có chút lo lắng, vội vàng ôm chầm lấy Bố Phương không chịu buông ra. "Thập Nhất, buông ra." Tô Nam dùng đèn pin chiếu vào mặt cô ta.

Cô nhìn ra được, cô gái Thập Nhất này muốn chiếm tiện nghi của Bố Phương. "Vâng, chị Tô." Thập Nhất có chút không nỡ buông Bố Phương ra.

Nhóm người Bố Phương đi trong hành lang địa cung, thấy trên vách tường có mấy pho tượng đá.

Nhìn mấy pho tượng, chứng sợ không gian hẹp của Lê Sồ phát tác, cậu ta níu lấy tay Hạo Thiên Chân, sợ hãi nói: "Hạo Thiên Chân, mau đưa tôi ra ngoài." "Chỉ cần cậu chiến thắng sự hèn nhát của mình, cậu sẽ không còn cảm thấy sợ hãi nữa." Hạo Thiên Chân nói.

Lê Sồ: "..." Mọi người tiếp tục tiến về phía trước, phát hiện ra càng nhiều tượng đá hơn. "Mọi người mau nhìn, pho tượng này lại biết chớp mắt!" Lê Sồ chỉ vào một pho tượng đá và hét lên. "Tượng đá chứ có phải người đâu mà biết chớp mắt." Mọi người đều không tin. "Hít!

Tượng đá thật sự biết chớp mắt!" Mọi người đến gần xem, phát hiện mắt của pho tượng cứ nhắm rồi lại mở, vô cùng quỷ dị. "Mẹ kiếp, tránh ra, lão tử dùng búa đập nát pho tượng này." Lão Mạch bị pho tượng dọa cho giật nảy mình, rút ra một cây búa, nói với mọi người. "Đừng đập." Bố Phương bước lên, hai tay nắm lấy đầu pho tượng, xoay đầu nó, tiếng "long long long" lập tức vang lên. "Kích hoạt cơ quan rồi!

Chúng ta chết chắc rồi!" Đạo diễn của đoàn làm phim nghe tiếng "long long", mặt lộ vẻ tuyệt vọng. "Không phải cơ quan.

Mọi người đừng sợ." Bố Phương thấy đạo diễn đoàn làm phim làm mọi người hoang mang theo, liền lên tiếng.

Mọi người nghe vậy, đều thả lỏng một chút.

Tiếng "long long" vang lên không bao lâu thì dừng lại.

Mọi người chỉ thấy một bức tường đá di chuyển, để lộ ra một con đường.

Mọi người đi theo con đường đó, đến trước một cơ quan đỉnh đá

vụn.

Trong đội có một người giỏi quan sát, là người của đội khảo sát, tên là Lão Xưng, nói với mọi người: "Cơ quan này chỉ có thể chịu được trọng lượng 48kg." Nghe vậy, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Tô Nam và Thập Nhất, hai cô gái có thân hình mảnh mai. "Để tôi đi tắt cơ quan." Tô Nam nói rồi cởi áo khoác và trang bị ra. "Chị Tô, để em đi tắt cơ quan cho." Thập Nhất nói. "Đứng yên ở đó, đừng động đậy." Tô Nam khởi động chân tay, cẩn thận bước lên cơ quan, đi sang phía đối diện, ấn một viên gạch lún vào trong, cơ quan bị tắt, một cánh cửa đá tự động mở ra.

Bố Phương bước vào cửa đá, đến một cung điện lạnh lẽo.

Chương 324

Hắn biết, cung điện này tên là Thanh Lương Điện, là nơi hoàng thất thời xưa dùng để tránh nóng. "Trong này lạnh quá.

Sắp chết cóng rồi." Đạo diễn đoàn làm phim răng va vào nhau cầm cập. "Lạnh sao?

Tôi thấy mát mẻ mà!" Lê Sồ nói. "Cậu là thiếu niên huyết khí phương cương, trong người như có ngọn lửa đang cháy, đương nhiên không thấy lạnh." Đạo diễn đoàn làm phim nói.

Lê Sồ: "..." "Xoạt!" Hạo Thiên Chân lấy ra một bao diêm, rút một que quẹt lên rồi ném về phía vách tường.

Trong nháy mắt, cả cung điện bừng lên ngọn lửa, cũng sáng sủa hơn nhiều.

Dưới ánh lửa, mọi người nhìn thấy vách tường được làm bằng ngọc. "Thì ra những bức tường này được làm bằng ngọc, thảo nào trong này lại lạnh như vậy." Mọi người đều vỡ lẽ. "Nếu mang số ngọc này ra ngoài, có thể bán được bao nhiêu tiền?" Lão Mạch cười hỏi một người trong đội khảo sát. "Đủ cho ông ăn ba đời." Lão Xưng trả lời. "Hít." Lão Mạch nghe vậy, hít một hơi khí lạnh, vội vàng lấy dụng cụ từ trong ba lô ra, định đục ngọc xuống. "Ngọc này mà vỡ thì không còn giá trị nữa." Bố Phương nói. "Thôi vậy." Lão Mạch nghe vậy, liền dẹp bỏ ý định đập ngọc mang ra ngoài bán. "Giữa cung điện có một cái hòm, bên trong chắc chắn có vàng bạc châu báu." Ánh mắt Lão Xưng nhìn về một chiếc hòm cổ xưa, quả quyết nói. "Tôi cảnh cáo ông, tốt nhất đừng động vào cái hòm đó, không thì sẽ mất mạng đấy." Bố Phương nói.

Hắn biết, nếu mở cái hòm đó ra, sẽ có chuyện. "Tôi biết rồi." Lão

Xưng gật đầu, có chút e dè người thanh niên mang trường đao kia.

Thấy Bố Phương đi dọc theo vách tường quan sát, Lão Xưng đi đến trước chiếc hòm, tốn một phen sức lực mới mở được khóa.

Bên trong hòm toàn là vàng bạc châu báu. "Ta sắp phát tài rồi." Lão Xưng vui mừng kêu lên.

Những người trong đội khảo sát nghe Lão Xưng nói vậy, đều chạy tới, phát hiện trong hòm toàn là đồ quý giá, vội vàng đưa tay vào vơ vét. "Lão Xưng, ông giỏi thật đấy, cái hòm bị khóa mà cũng mở được." Lão Mạch cười khen một câu. "Cảm ơn đã khen." Lão Xưng cười nói.

Bố Phương quay đầu nhìn đám người đang tranh giành châu báu, rồi nhìn Lão Xưng, hắn biết, Lão Xưng sẽ chết ở nơi này. "Quay cái gì?" Một người trong đội khảo sát đang vơ vét châu báu, thấy một người trong đoàn làm phim đang vác máy quay phim ghi hình, liền chỉ tay vào, giận dữ quát: "Đưa cái máy quay đây cho tao!" Người kia không đưa, liên tục lùi lại, nếu đưa máy quay cho hắn, có thể sẽ bị đập nát. "Anh bạn, đừng đánh người, tôi xóa." Đạo diễn chạy tới, nói với người trong đội khảo sát. "Xóa nhanh lên, không thì tao giết mày." Gã đàn ông hung hăng nói. "..." Đạo diễn đoàn phim bị dọa sợ, vội lấy chiếc máy quay trên vai người quay phim xuống, vội vàng xóa đi đoạn phim vừa quay. "Cộc.

Cộc.

Cộc." Lê Sồ nghe thấy âm thanh quỷ dị, phát hiện dưới những thứ thực vật giống như dây leo, toàn là những quả cầu màu đỏ. "Đá quý!

Phát tài rồi, phát tài rồi." Mọi người nghe thấy âm thanh đều đi tới, phát hiện trên đất có mấy trăm quả cầu màu đỏ, đều cúi người nhặt lên.

Mọi người tưởng đó là đá quý, tranh nhau cướp đoạt.

Cũng vào lúc này, sàn nhà bắt đầu rung chuyển, cửa đá cũng đóng lại. "Anh bạn, kéo tôi với." Lão Xưng đứng không vững, ngã phịch xuống đất, thấy Bố Phương chạy vào trong, vội vàng đưa tay phải ra.

Chương 325

"Chát." Bố Phương tát một cái vào mặt ông ta. "Đánh tôi làm gì?" Lão Xưng kinh ngạc. "Bốp!" Ngay sau đó, Bố Phương đấm một cú vào mũi ông ta, máu mũi Lão Xưng lập tức chảy ra. "Chị Tô, anh ta đánh tôi." Lão Xưng chỉ vào Bố Phương, mặt đầy uất ức, vừa khóc vừa nói với Tô Nam. "Anh bạn, tại sao anh lại đánh người?" Tô Nam chạy tới, chất vấn. "Ông ta đã mở cái hòm, kích hoạt cơ quan." Bố Phương chỉ vào Lão Xưng, nhìn Tô Nam nói. "Tôi còn đang thắc mắc tại sao bên trong lại rung chuyển, thì ra là kích hoạt cơ quan." Tô Nam nghiến chặt răng, đá một cước vào đầu Lão Xưng: "Có lần sau, tôi sẽ lấy mạng của ông." "Tôi không dám nữa." Lão Xưng nằm trên đất, vừa khóc vừa nói. "Mọi người mau bỏ tài sản vào trong hòm, không được để sót lại một món nào." Hạo Thiên Chân lớn tiếng hét lên.

Trừ Lão Xưng ra, những người lấy được tài bảo đều bỏ châu báu vào trong hòm.

Khi Hạo Thiên Chân đóng nắp hòm lại, sự rung chuyển của sàn đá cũng dừng lại. "Không sao rồi." Mọi người đều tưởng rằng đã an toàn.

Kết quả là càng nhiều quả cầu màu đỏ rơi xuống, sàn đá cũng rung chuyển dữ dội hơn.

Trừ vị trí cái hòm ở giữa cung điện, những nơi khác trên sàn đá đều nứt toác ra. "Cứu mạng!" Lão Xưng không kịp chạy đến vị trí giữa cung điện, bị rơi xuống dưới, tuyệt vọng la lớn. "Xoẹt!" Lão Xưng rơi xuống, lập tức bị những mũi gai bên dưới đâm xuyên qua người.

Hạo Thiên Chân và Lê Sồ hai người cũng suýt nữa rơi xuống, may

mà được Bố Phương kéo lại một tay.

Mọi người đều kinh hồn bạt vía, dần dần bình tĩnh lại. "Lão Xưng, ông còn sống không?" Tô Nam hét lớn xuống phía dưới tối om.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng của cô vang vọng trong không gian. "Đừng gọi nữa, chết rồi." Bố Phương quả quyết nói.

Nghe vậy, Tô Nam lấy từ thắt lưng ra một que pháo sáng, giật dây mồi lửa rồi ném xuống dưới.

Mọi người nằm rạp xuống, dưới ánh lửa le lói, họ nhìn thấy Lão Xưng bị những mũi gai sắc nhọn dưới đất đâm xuyên qua người, mắt ông ta vẫn mở trừng trừng. "Đáng sợ quá." Những người trong đoàn làm phim đều kinh hãi. "Chúng ta phải làm sao để rời khỏi đây?

Có ai biết không?" Đạo diễn đoàn phim lên tiếng hỏi. "Tôi biết cách rời khỏi nơi này." Bố Phương nói. "Đi ra ngoài bằng cách nào?" Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía hắn. "Đi ra ngoài bằng cách nào?" Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Bố Phương. "Nhìn bức bích họa phía trước bập bênh đi." Bố Phương chỉ vào bức bích họa. "Tôi nhớ là bức bích họa này vừa nãy không có ở đây." Lê Sồ nói. "Đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là bên dưới bức bích họa có một cái động, chúng ta có thể từ cái động đó ra ngoài.

Đi qua đó không dễ, chúng ta cần phải từ từ điều chỉnh bập bênh, thành một hình xiên." Bố Phương nói.

Mọi người nghe vậy đều đã hiểu.

Mỗi người đều từ từ di chuyển, rất nhanh, bập bênh đã thành một hình xiên, một đầu bập bênh nhắm thẳng vào cửa động.

Nhìn thấy cửa động, có một người không thể chờ đợi được nữa, xông vào.

Hắn vừa xông lên, bập bênh lập tức mất thăng bằng, một người

trong đoàn làm phim lập tức rơi xuống dưới, giống như Lão Xưng, bị những mũi gai bên dưới đâm xuyên qua người. "Thằng Lão Dương chết tiệt, sau khi ra ngoài, tao nhất định sẽ đánh nó một trận tơi bời." Lão Mạch tức giận nói. "Bố Phương, phối hợp với tôi." Hạo Thiên Chân nói với Bố Phương.

Chương 326

Bố Phương gật đầu, phối hợp với Hạo Thiên Chân, hai người điều chỉnh bập bênh, để những người khác vào cửa động.

Cuối cùng, chỉ còn lại Bố Phương, Hạo Thiên Chân và Tô Nam ba người. "Phụ nữ ưu tiên, Tô Nam, cô vào trước đi." Bố Phương nói với Tô Nam. "Anh trước đi." Tô Nam nói. "Được." Bố Phương đồng ý ngay lập tức.

Tô Nam: "..." Cô cũng không ngờ Bố Phương lại đồng ý dứt khoát như vậy. "Cạch." Tô Nam cắm một con dao quân dụng Nepal vào vách tường, ghim chặt một đầu bập bênh lại.

Bố Phương đi dọc theo bập bênh xuống, tiến vào trong động.

Cũng vào lúc này, con dao không giữ được nữa, Hạo Thiên Chân đang ở trên bập bênh, vào lúc bập bênh sắp mất thăng bằng, Bố Phương dùng một tay đè bập bênh lại, nói với hai người: "Hai người, đi được rồi." Hai người nghe vậy, đều nơm nớp lo sợ đi xuống từ bập bênh, tiến vào trong cửa động, hữu kinh vô hiểm. "Lên mặt đất trước đi." Tô Nam nói.

Bố Phương và Hạo Thiên Chân đều gật đầu.

Ba người quay trở lại theo đường cũ, lúc trèo ra khỏi lối vào, thấy người chạy trước tiên đang bị mọi người đánh túi bụi.

Bố Phương cũng tham gia, đối với người tên Lão Dương kia, đấm đá túi bụi, một bụng tức giận đều được giải tỏa hết. "Lão Mạch, Dược Vương đâu?" Tô Nam thấy thuộc hạ của mình là Dược Vương không thấy đâu, liền lên tiếng hỏi. "Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, anh ta chạy đi đâu mất rồi." Lão Mạch nói. "Chắc là bị kẹt ở dưới địa cung rồi." Tô Nam nhíu mày nói. "Tô Nam, cô đã lấy được thứ tôi

cần chưa?" Ông chủ Mã đi tới, hỏi Tô Nam. "Chưa có." Tô Nam lắc đầu. "Vậy thì phải xuống dưới một lần nữa, và tìm Dược Vương về." Ông chủ Mã ra lệnh. "Tôi bị thương rồi, để Lão Mạch và Cửu Chỉ xuống đi." Tô Nam nói. "Cũng được." Ông chủ Mã gật đầu, để Lão Mạch và Cửu Chỉ xuống địa cung tìm Dược Vương. "Quan Căn, lập một kế hoạch, chúng ta xuống dưới một lần nữa." Ông chủ Mã nói với Hạo Thiên Chân. "Ừ." Hạo Thiên Chân gật đầu, cùng Vương Mãnh đi vào lều.

Lê Sồ lén lấy chiếc máy tính bảng có chứa ảnh từ trong lều của Hạo Thiên Chân, bởi vì lúc xem ảnh trước đó, cậu ta đã thấy một người trông rất giống Hạo Thiên Chân.

Cậu ta cầm điện thoại đến sau một cồn cát.

Vào lúc này, Dương Hồng Lộ tìm đến, đưa điện thoại Hoa Vi cho Lê Sồ: "Soái ca, có biết photoshop ảnh không?" "Biết một chút." Lê Sồ nói. "Vậy giúp chị chỉnh cho đẹp nhé, mặt phải chỉnh cho thon gọn." Dương Hồng Lộ nói xong, uốn éo vòng eo rồi rời đi. "Chết tiệt, ảnh lại bị xóa rồi." Lê Sồ nhìn vào máy tính bảng, phát hiện ảnh không còn nữa, trong cái khó ló cái khôn, trong lòng nảy ra một kế, cố ý xóa hết ảnh trong máy tính bảng, sau đó nhân lúc nhờ Vương Mãnh khôi phục dữ liệu, sao chép ảnh vào điện thoại của Dương Hồng Lộ.

Mặc dù suýt bị Vương Mãnh đi vệ sinh về phát hiện, nhưng đã thành công.

Cậu ta lại quay trở lại sau cồn cát xem ảnh, phát hiện Hạo Thiên Chân trước đây thật sự đã đến đây.

Nhưng không may, trong lúc đang tiếp tục nghiên cứu, điện thoại đã bị Dương Hồng Lộ giật lại. "Chị Dương, em chưa chỉnh ảnh xong, trả điện thoại cho em." Lê Sồ nói. "Soái ca, tối nay đến lều của chị, chị dạy em chỉnh ảnh nhé." Dương Hồng Lộ làm một động tác hôn gió

với Lê Sồ, sau đó rời đi.

Nghe vậy, Lê Sồ ngẩn người.

Nhưng bây giờ đầu óc cậu ta vô cùng tỉnh táo, biết rằng Dương Hồng Lộ là một bà già, đã có chồng là ông chủ Mã, buổi tối nếu vào lều của cô ta, cũng sẽ gặp ông chủ Mã. "Cô bị thương ở đâu?" Trên một cồn cát khác, Bố Phương nhìn cô gái da trắng nõn Tô Nam hỏi. "Tôi không bị thương, tôi không muốn vào địa cung tìm Dược Vương, nên mới nói dối ông chủ Mã là mình bị thương." Tô Nam nói thật. "Không sao là tốt rồi." Bố Phương gật đầu, quay người định rời đi thì bị Tô Nam níu chân lại: "Tuy tôi không bị thương, nhưng tôi muốn cùng anh ở sa mạc này vận động thể thao, để lại một ấn tượng tốt đẹp." "Ở đây nhiều người như vậy, thôi đi." Bố Phương nói.

Chương 327

"Không sao đâu, tôi sẽ không phát ra tiếng động." Tô Nam nói. "Thôi được." Bố Phương gật đầu, cùng Tô Nam ở sau cồn cát trên sa mạc, thực hiện một bài vận động thể thao. ...

Buổi tối.

Bố Phương và Tô Nam hai người kết thúc vận động, trở về trước lều ăn cơm.

Ăn no xong, Bố Phương vào lều, thấy Hạo Thiên Chân và Vương Mãnh hai người đang dùng bút chì vẽ sơ đồ mặt bằng của cung điện dưới lòng đất. "Thiên Chân, không ăn cơm à?" Bố Phương mở một chai Nông Phu Sơn Tuyền, tu một ngụm, hỏi. "Một lát nữa ăn sau." Hạo Thiên Chân liếc nhìn bản vẽ, nói với Bố Phương: "Tôi phát hiện cung điện dưới lòng đất này không giống với bản đồ bảy ngón tay trên lưng Lê Sồ, tôi nghi ngờ đây không phải là Cổ Đồng Kinh thật.

Trước đây cậu quả quyết đây không phải là Cổ Đồng Kinh thật, tôi không tin, bây giờ thì tôi tin rồi." Lời của anh ta vừa dứt.

Mã Nhật Lạp đang nằm trên tấm thảm trong lều, mặt say khướt nói: "Thành chủ Cổ Đồng Kinh có một viên bảo thạch, có thể lên trời xuống đất, làm gì cũng được." Nói xong, liền ngủ thiếp đi.

Bố Phương nghe vậy, biết rằng viên bảo thạch đó, cũng chính là thứ mà ông chủ Mã muốn tìm.

Bên ngoài.

Dưới màn đêm đen kịt, Lê Sồ lặng lẽ đến bên ngoài lều của ông chủ Mã và Dương Hồng Lộ, qua khe hở, thấy hai người trong lều đang làm chuyện vợ chồng, động tĩnh rất lớn.

Cậu ta không thể rời mắt, nhìn mấy phút mới chuyển tầm mắt sang một cái bàn, điện thoại của Dương Hồng Lộ đặt ở đó.

Cậu ta cúi người xuống, thò tay vào trong lều, định trộm điện thoại, nhưng thử mấy lần cũng không thành công, đành phải bỏ cuộc, tiếp tục nhìn qua khe lều, xem hai người đang quấn quýt bên trong. ...

Xong việc.

Ông chủ Mã cầm điện thoại đặt ở đầu giường, gọi cho Tô Nam, bảo cô đi gọi Quan Căn (Hạo Thiên Chân).

Tô Nam làm theo lời ông chủ Mã, đi đến bên ngoài lều của Hạo Thiên Chân, nói: "Quan đại lão gia, ông chủ Mã bảo anh qua tìm ông ấy." "Tôi biết rồi." Hạo Thiên Chân không mang theo bản vẽ, trực tiếp đi ra khỏi lều, cùng Tô Nam đi vào lều của ông chủ Mã.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy trên đất có một cái bao cao su, khóe miệng khẽ giật giật. "Kế hoạch đã lập xong chưa?" Ông chủ Mã hỏi. "Chưa, cần một ngày nữa." Hạo Thiên Chân thoái thác. "Tôi biết rồi." Ông chủ Mã nói xong, phất tay.

Hạo Thiên Chân đi ra khỏi lều, quay đầu nhìn lại phía sau, thấy Lê Sồ đang trốn sau lều, khẽ mỉm cười, rồi tiếp tục bước về phía lều của mình.

Lê Sồ nhìn bóng lưng của Hạo Thiên Chân, lòng đầy nghi ngờ, càng nghi ngờ Hạo Thiên Chân đã từng đến đây, và lần này lừa mọi người xuống dưới, để giết từng người một.

Về đến lều, cậu ta nói với Hạo Thiên Chân: "Anh đã đến đây, tôi biết." "Tôi chưa từng đến đây." Hạo Thiên Chân thẳng thắn nói. "Tôi cũng đã xem những bức ảnh cậu thấy, trong đó có một tấm có tôi, nhưng người đó, thật sự không phải là tôi." "Lão Mạch, bị thương rồi sao?" Lúc này, giọng của ông chủ Mã truyền vào trong lều.

Mấy người Bố Phương đi ra khỏi lều, thấy Lão Mạch bị thương nặng. "Cái địa cung này giống như một con quái vật ăn thịt người, Cửu Chỉ đã mất tích ở bên trong, Dược Vương tôi cũng không tìm thấy." Lão Mạch nói. "Không thể mất tích được, hai người họ nhất định đã chết ở dưới đó rồi." Ông chủ Mã quả quyết. "Để tôi xuống dưới một lần nữa." Tô Nam đứng ra, nói. "Chị Tô, dưới đó quá nguy hiểm, tốt nhất đừng xuống, ở trên này là an toàn nhất." Lão Mạch khuyên. "Mau đi xử lý vết thương đi." Tô Nam nói.

Lão Mạch gật đầu, đi vào một cái lều. "Quan Căn, chúng ta có nên xuống dưới không?" Ông chủ Mã ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, lên tiếng hỏi. "Không xuống nữa." Hạo Thiên Chân nói.

Cũng vào lúc này, Tô Nam đi vào lều của Hạo Thiên Chân, tìm thấy bản vẽ, cầm nó đi ra. "Ông chủ Mã, ông xem." Tô Nam đưa sơ đồ mặt bằng của cung điện cho ông chủ Mã.

Chương 328

Ông chủ Mã liếc nhìn, kích động nói: "Có tấm bản đồ này, chúng ta ở dưới đó sẽ không bị lạc đường, tất cả mọi người, đều phải xuống, bao gồm cả tôi." Chuẩn bị cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau, nhóm người Bố Phương đứng trước lối vào. "Để đảm bảo an toàn, mọi người buộc dây vào người, đi liền với nhau." Hạo Thiên Chân lấy ra một cuộn dây thừng nói. "Được." Mọi người đều đáp lời.

Cả nhóm buộc dây vào người, lần lượt tiến vào lối vào, đi về phía địa cung. "Binh Tử đâu rồi?" Sau khi rẽ, ông chủ Mã thấy Binh Tử ở cuối đội ngũ đột nhiên biến mất, trong lòng bắt đầu lo lắng. "Quỷ dị, thật quá quỷ dị.

Một người đang yên đang lành, sao lại biến mất được nhỉ?" Đạo diễn đoàn phim kinh hãi hỏi. "Chắc chắn là bị quỷ tha đi rồi." Một người trong đội khảo sát trả lời. "Mọi người đừng sợ, anh ta không biến mất, cũng không đi đâu cả, chỉ bị tụt lại phía sau thôi, một lát nữa sẽ tìm thấy chúng ta." Bố Phương lên tiếng.

Mọi người nghe vậy, đều bán tín bán nghi lời của Bố Phương. "Mọi người ở đâu?" Lúc này, một giọng nói truyền đến. "Là giọng của Binh Tử." Tô Nam nghe ra được.

Nhóm người Bố Phương đi theo tiếng gọi, phát hiện một pho tượng đá. "Bốp." Tô Nam cầm búa, đập vào pho tượng, cát trắng chảy ra.

Bố Phương biết, những hạt cát trắng này, chính là thứ cần thiết để đến được Cổ Đồng Kinh. "Chúng ta tiếp tục tiến lên." Mọi người vì bảo vệ mạng sống cũng như tìm kiếm kho báu, chỉ có thể tiếp tục tiến

về phía trước.

Đi được một lúc, Binh Tử bị mất tích đã quay lại. "Vừa nãy cậu đi đâu?" Ông chủ Mã chất vấn. "Vừa nãy tôi đau bụng, nên đã cởi dây thừng ra, đi vệ sinh.

Thật xin lỗi, không nói với mọi người một tiếng." Binh Tử nói.

Ông chủ Mã hừ lạnh một tiếng, nói: "Lương tháng này của cậu, đừng nhận nữa." Binh Tử: "..." Không bao lâu sau, nhóm người Bố Phương đến trước một cánh cửa, đều cởi dây thừng buộc trên người ra. "Cánh cửa này là cửa kéo, kéo ra là được." Bố Phương nói với mọi người.

Đạo diễn đoàn phim nghe vậy, đi lên, kéo cánh cửa ra.

Bố Phương đi vào, thấy bên trong có khoảng ba mươi xác khô, trên người những xác khô này mặc áo giáp vải, chắc là binh lính dưới trướng thành chủ, đứng trong một ao nước có sương mù trắng.

Hắn biết, trên người những xác khô này, có những loại thực vật bào tử giống như bồ công anh, chỉ cần hít vào cơ thể, khi gặp nước sẽ trương nở, có thể làm tắc nghẽn cơ quan hô hấp, khiến người ta ngạt thở mà chết. "Mấy người xuống dưới dò đường đi." Ông chủ Mã nói với thuộc hạ của mình. "Vâng." Thập Nhất và ba người đàn ông gật đầu. "Đừng xuống dưới." Bố Phương đưa tay phải ra, chặn Thập Nhất lại.

Thập Nhất nghe vậy, quay đầu nhìn ông chủ Mã, phát hiện ông chủ cũng có vẻ ngạc nhiên. "Anh bạn, tại sao không cho họ xuống, bên trong có nguy hiểm sao?" Ông chủ Mã hỏi. "Ừ." Bố Phương gật đầu. "Nguy hiểm gì?" Mọi người kinh ngạc.

Bố Phương không nói gì, bước chân vào ao nước. "Đinh!

Hệ thống phát hiện thực vật bào tử, có thể nâng cấp huyết mạch!"

Nghe hệ thống nói, Bố Phương bịt mũi đi đến sau một xác khô, chạm vào đám hoa trắng trên lưng nó: "Nâng cấp huyết mạch!" "Đinh!

Nâng cấp thất bại!

Thực vật bào tử không muốn nâng cấp huyết mạch, và còn ném cho ngươi một ánh mắt khinh bỉ." Bố Phương quay người trở ra.

Chương 329

"Có phát hiện gì không?" Ông chủ Mã không nhịn được hỏi. "Phía sau những xác khô này có loại thực vật bào tử giống như bồ công anh." Bố Phương trả lời. "Thì ra là bồ công anh, tôi còn tưởng mấy cái xác khô này sẽ bật dậy chứ." Một người trong đội khảo sát cười cười, bước lớn vào ao nước.

Anh ta rất hứng thú với những xác khô này, đi đến trước một xác khô, bắt đầu nghiên cứu.

Chỉ là, xem chưa được mấy giây, đã hít phải một bào tử lông trắng, sau đó ôm lấy cổ, không nói được lời nào, ngã xuống đất, mắt anh ta trong nháy mắt chỉ còn lại lòng trắng. "Chết rồi?" Mọi người đều kinh ngạc. "Tôi đã nói là có nguy hiểm rồi, cứ thích lấy thân mình ra thử." Bố Phương cười khẩy. "Cậu có thể giải thích cho chúng tôi được không?" Mọi người nhìn Bố Phương hỏi. "Mọi người thấy những thứ lông trắng trong ao không?" Bố Phương chỉ vào những sợi lông trắng đang trôi nổi trên các thi thể. "Thấy rồi." Mọi người đều gật đầu. "Chúng là loại thực vật bào tử giống như bồ công anh, chỉ cần hít vào, gặp nước sẽ trương nở, làm tắc nghẽn khí quản, khiến người ta ngạt thở mà chết." Bố Phương nói.

Đáng sợ vậy sao?

Mọi người nghe vậy, đều dùng hai tay bịt mũi lại. "Bây giờ chúng ta phải đi thế nào?" Ông chủ Mã hỏi. "Trong ao toàn là thực vật bào tử, chúng ta qua đó sẽ chết." Đạo diễn của đoàn làm phim, Vương đạo nói. "Chúng ta quay về đi." Mã Nhật Lạp khuyên. "Tiếp tục tiến lên." Trước khi nhìn thấy bảo thạch, ông chủ Mã không muốn từ bỏ. "Tôi có một cách có thể đi qua." Bố Phương nói. "Cách gì?" Mọi người đều

nhìn về phía hắn. "Bò dây qua." Bố Phương nói xong, buộc một đầu dây thừng vào bức tường đá của cửa, sau đó cầm dây thừng, đi vào trong ao.

Mọi người đều hiểu Bố Phương định làm gì.

Hắn buộc một sợi dây thừng thẳng, để mọi người men theo dây thừng bò qua. "Mọi người từng người một bò qua." Bố Phương buộc dây thừng vào bức tường đá ở cửa bên kia, nói với nhóm người Hạo Thiên Chân. "Tô Nam, cô qua trước." Ông chủ Mã nói. "Được." Tô Nam gật đầu, men theo dây thừng bò qua.

Mọi người lần lượt qua, cuối cùng, chỉ còn lại Lê Sồ và Hạo Thiên Chân. "Lê Sồ, cậu qua trước đi." Hạo Thiên Chân nói. "Vâng." Lê Sồ gật đầu, men theo dây thừng bò qua, bò được một nửa thì vô cùng sợ hãi, bên dưới là những xác khô và thực vật bào tử.

Vì sợ hãi, cậu ta buông tay ra, may mà có dây an toàn móc lại, nếu không sẽ rơi xuống ao, hít phải thực vật bào tử.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, men theo dây thừng bò lên an ủi Lê Sồ: "Lê Sồ, đừng sợ, chỉ cần cậu chiến thắng sự hèn nhát, là có thể khắc phục được nỗi sợ hãi trong lòng." "Tôi không khắc phục được nỗi sợ hãi trong lòng đâu, Quan đại lão gia, anh nhất định phải đưa tôi qua nhé." Lê Sồ nói. "Tin tôi một lần, tự mình đi qua, được không?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Được." Lê Sồ cắn răng, men theo dây thừng bò qua, Hạo Thiên Chân theo sát phía sau.

Không bao lâu sau, hai người đã thành công bò qua.

Nhóm người Bố Phương kéo cửa đá ra, đi vào, bên trong là một mộ đạo tối tăm chật hẹp, mọi người cầm đèn pin, từ từ tiến về phía trước.

Lê Sồ nhìn không khí đáng sợ trong mộ đạo, hoảng hốt một lúc,

nói: "Mọi người có thể không biết, Quan Căn thực ra là Hạo Thiên Chân, anh ta đã từng đến đây, lừa chúng ta xuống dưới, muốn giết hết chúng ta, mọi người đừng hòng ai sống sót ra ngoài." "Hít." Mọi người nghe vậy, đều hít một hơi khí lạnh.

Nếu lời của Lê Sồ là thật, vậy mấy người chết trước đó, đều là do Hạo Thiên Chân giết? "Lê Sồ, đừng nói bậy, người bảo mọi người xuống dưới không phải Quan Căn, là ông chủ Mã bảo mọi người xuống dưới." Bố Phương lên tiếng. "Đúng, là tôi bảo mọi người xuống dưới." Ông chủ Mã nói với Hạo Thiên Chân: "Quan Căn là tên giả của anh phải không?" "Thì sao?" Hạo Thiên Chân hỏi lại.

Chương 330

"Thừa nhận là tốt rồi." Ông chủ Mã nói: "Tôi không quan tâm anh là ai, tôi đã xác định nơi này, nên tôi yêu cầu anh, đưa tôi đi tìm báu vật tôi cần." "Tôi chưa từng đến nơi này, cũng không biết viên bảo thạch ở đâu." Hạo Thiên Chân nói. "Thế à?" Ông chủ Mã mím môi, rút con dao quân dụng Nepal bên hông Lão Mạch, chỉ vào Hạo Thiên Chân: "Tao bảo mày dẫn đường, thì dẫn đường." "Keng!" Bố Phương tay phải nắm chuôi đao, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, khẽ lắc đầu với Bố Phương, ý bảo đừng động thủ với ông chủ Mã.

Tô Nam nhìn mấy người đang giương cung bạt kiếm, trong lòng nảy ra một kế, cúi người nhặt một hòn đá trên đất, ném vào trong ao nước, hét lớn: "Bồ công anh (thực vật bào tử) bay ra rồi!" Mọi người đều nhìn về phía ao nước, thấy một mảng lông trắng bay lên, đều sợ hãi chạy tán loạn trong mộ đạo.

Trong lúc mọi người chạy trốn, có người đã đi lạc.

Bố Phương và Lê Sồ hai người đi trong mộ đạo đen kịt. "Vừa nãy, tại sao cậu lại tiết lộ thân phận của Hạo Thiên Chân?" Bố Phương chất vấn. "Bởi vì Hạo Thiên Chân đã từng đến đây, anh ta muốn giết hết chúng ta." Lê Sồ nói: "Những chủ nhân của mấy chiếc máy ảnh mà chúng ta đào được ở bên ngoài, cũng đã đến đây cùng Hạo Thiên Chân, cuối cùng, chủ nhân của những chiếc máy ảnh đó đều chết hết, chỉ có Hạo Thiên Chân sống sót, tôi dám chắc, anh ta chính là hung thủ giết người." "Suy đoán của cậu sai rồi, Hạo Thiên Chân chưa từng đến đây, người trong máy ảnh đó, chỉ là trông giống anh ta thôi, người đó tên là Trương Hải Khách." Bố Phương nói: "May mà cậu không

tiết lộ thân phận của tôi, nếu không thì phân của cậu cũng bị tôi đánh ra ngoài rồi." "Anh dám chắc người trong ảnh là Trương Hải Khách, không phải Hạo Thiên Chân?" Lê Sồ hỏi. "Bởi vì tôi biết cốt truyện." Bố Phương quả quyết.

Lê Sồ: "..." "Lê Sồ, cậu đoán xem những người mà ông chủ Mã mời đến, là những người như thế nào?" Bố Phương hỏi. "Nhìn cái vẻ chẳng ra gì, tôi biết là bọn côn đồ." Lê Sồ nói. "Sai." Bố Phương nói: "Họ đều là tội phạm giết người, đã từng giết người." "Thật hay giả?" Lê Sồ há to miệng, mặt đầy kinh ngạc.

Nếu ba bốn người mà ông chủ Mã mời đều là tội phạm giết người, vậy thì lần này lành ít dữ nhiều rồi. "Nếu muốn sống, thì phải nghe lời tôi và Thiên Chân." Bố Phương nói. "Tôi biết rồi." Lê Sồ ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, quyết định từ giờ sẽ nghe lời Bố Phương và Hạo Thiên Chân. "Tô Nam kia không phải người xấu chứ?" Hai người đến trước một cánh cửa đá, Lê Sồ tò mò hỏi. "Dùng lời của Ân Tố Tố mà nói, Tô Nam là kiểu phụ nữ thân hình cao ráo, ngực tấn công mông phòng thủ, da trắng nõn, là người nguy hiểm nhất, số người cô ta giết không có mười thì cũng có ba mươi mấy người." Bố Phương chắc chắn.

Nghe vậy, Lê Sồ có chút không tin, hỏi: "Vậy anh đã giết bao nhiêu người?" "Hồi kháng chiến chống Nhật, hơn mười vạn con chó săn đã chết dưới đao của ta." Bố Phương nói xong câu này, liền kéo cánh cửa đá trước mặt ra, đi vào trong. "Nói chuyện với anh lâu như vậy, tôi phát hiện tài năng chém gió của anh, trong số những người tôi quen, anh là người chém gió giỏi nhất." Lê Sồ đi theo sau lưng Bố Phương nói. "Những gì tôi nói đều là sự thật." Bố Phương nghiêm túc nói. "Được được được, anh là giỏi nhất, được chưa." Lê Sồ nói.

Ánh mắt Bố Phương nhìn vào trong mộ thất này, mộ thất này cũng giống như những cái trước, có rất nhiều thực vật bào tử, chỉ khác là

trong ao nước không có xác khô đứng, mà có mười mấy cỗ quan tài.

Những cỗ quan tài này đều là quan tài phẳng, được đặt thành từng hàng, mỗi cỗ quan tài cách nhau khoảng một mét, được người ta đặt trên những chiếc thuyền làm bằng gỗ. "Trời ơi, phải dẫm lên quan tài nhảy qua." Lê Sồ nói. "Tôi biết." Bố Phương nói xong, nhảy một cái, nhảy lên một cỗ quan tài trong ao nước, sau đó cúi người đẩy nắp quan tài ra, thấy bên trong quan tài có một xác khô, xác khô cũng là binh lính của thành chủ, mặc áo giáp vải và đội mũ sắt, trên người có rất nhiều thực vật bào tử, thấy không có đồ tùy táng, Bố Phương liền đậy nắp quan tài lại.

“Lê Sồ, nhảy đi.” Bố Phương nói với Lê Sồ đang đứng trên bờ.

“Ngay đây.” Lê Sồ lùi lại vài bước, lấy đà lao tới, nhảy vào trong hồ, đáp xuống chiếc quan tài nơi Bố Phương đang đứng.

“Rầm” một tiếng, một chân cậu đạp thủng nắp quan tài, lún vào trong. ”Có sao không.” Bố Phương đỡ Lê Sồ, giả vờ quan tâm hỏi.

“Có sao.” Lê Sồ rút chân lên, phát hiện bắp chân bị thương, máu tươi chảy ra.

Bố Phương nhìn xác khô trong quan tài, nói: “Nếu không có gì bất ngờ, xác khô ngửi thấy mùi máu sẽ biến thành cương thi.” Lời vừa dứt.

Một bàn tay chỉ còn da khô xương tóm lấy chân Lê Sồ.

Lê Sồ: “...” “Bố Phương, cứu tôi.” Lê Sồ sợ hãi, rưng rưng nước mắt nói.

“Có tôi ở đây, không cần phải sợ.” Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém đứt tay của cương thi khô.

“Dao bén thật?” Lê Sồ kinh ngạc.

“Đi mau.” Bố Phương thúc giục.

“Vâng.” Lê Sồ bò người, nhảy sang cỗ quan tài thứ hai, sau đó quay lại nhìn con cương thi khô đang bò lên từ trong quan tài.

“Keng!” Bố Phương ra tay trước, như thể đang đánh gôn, chém bay đầu con cương thi khô.

Chương 331

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt cương thi khô, điểm nâng cấp huyết mạch +30,000!" "Rầm." Bố Phương nhảy sang cỗ quan tài nơi Lê Sồ đang đứng.

"Bố Phương, anh lợi hại thật." Lê Sồ giơ ngón tay cái về phía Bố Phương.

Bố Phương nhếch mép cười, một đấm đập nát nắp quan tài, ngẩng đầu nhìn Lê Sồ rồi nói: "Thò cái chân đang chảy máu của cậu xuống đây." "Làm vậy, xác khô sẽ biến thành cương thi." "Tôi không muốn thò chân xuống." Lê Sồ lùi lại một bước.

"Không phải do cậu quyết định." Bố Phương tay phải tóm lấy chân Lê Sồ, ấn chân cậu vào trong quan tài.

Xác khô ngửi thấy mùi máu, lập tức biến đổi, trở thành cương thi khô.

Ngay khoảnh khắc nó mở mắt, Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, một nhát chém bay đầu cương thi khô.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt cương thi khô!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +30,000!" "Có mười sáu cỗ quan tài." Bố Phương đưa tay đếm rồi nói.

"Ý anh là, muốn tôi dùng máu để dụ chúng biến thành cương thi?" Lê Sồ kinh ngạc.

"Đúng." Bố Phương gật đầu.

Hắn cần farm điểm nâng cấp huyết mạch.

"Làm vậy, nhỡ có sự cố, giết không được cương thi khô, nó mà giết cả hai chúng ta thì toi đời." Lê Sồ nói.

“Đừng sợ, tôi đang luyện gan cho cậu đấy.” Bố Phương trèo lên một cỗ quan tài khác, nói với Lê Sồ: “Nhanh lên.” Lê Sồ: “...Được rồi.” Cứ như vậy, Bố Phương dẫn Lê Sồ, dùng máu của cậu để dụ cương thi sống lại, sau đó tiêu diệt chúng.

Mất khoảng nửa giờ.

Bố Phương đã xử lý tổng cộng mười tám con cương thi khô, mỗi con được 30,000 điểm nâng cấp huyết mạch, tổng cộng hắn nhận được 540,000 điểm.

Bây giờ hắn cần hơn tám mươi triệu điểm nữa để có thể nâng cấp lên Chí Tôn Long Huyết.

“Hai người không sao chứ?” Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân và Tô Nam từ một lỗ hổng phía trên mộ thất nhảy xuống, người trước nhìn Bố Phương đang đứng trên một cỗ quan tài trong hồ rồi hỏi.

“Hạo Thiên.” Lê Sồ định gọi tên Hạo Thiên Chân, nhưng nhìn thấy Tô Nam nên lập tức đổi giọng: “Sếp Quan, Bố Phương là một tên điên, hắn bắt tôi dùng máu để dụ cương thi sống lại, sau đó ra tay trước để giết chúng, nếu có gì bất trắc thì sang năm ngày này mọi người phải thắp hương trên mộ tôi rồi.” “Tôi biết rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

Anh ta biết thực lực của Bố Phương đáng sợ đến mức nào, một trăm con cương thi khô e rằng cũng không phải là đối thủ của hắn.

“Lê Sồ, cậu nói thật không?” “Những cương thi khô này đều do một mình Bố Phương giết?” Tô Nam chỉ vào những con cương thi khô bị chém đầu trong quan tài, kinh ngạc nhìn Lê Sồ.

“Chắc chắn một trăm phần trăm.” Lê Sồ khẳng định.

“Mạnh thật.” Tô Nam giơ ngón tay cái về phía Bố Phương.

Cương thi trong cổ mộ, cô cũng đánh được vài con, nhưng đều

phải hợp tác với đồng đội mới tiêu diệt được.

“Những người khác không sao chứ?” Bố Phương và Lê Sồ đến trước mặt Hạo Thiên Chân và Tô Nam.

“Một người trong đoàn làm phim hít phải một sợi lông trắng, chết vì ngạt thở, những người khác không sao.” Tô Nam trả lời.

Bố Phương nghe vậy, gật đầu.

“Rầm rầm rầm.” Khi ấy, Lê Sồ kéo mở một cánh cửa đá, không ngờ tới, một sợi lông trắng lơ lửng ngay dưới mũi cậu, khi hít thở, sợi lông bị hút vào trong mũi, sau đó cậu ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

“Lê Sồ, cậu sao vậy?” Hạo Thiên Chân lay người Lê Sồ, gọi mãi mà không tỉnh.

“Chắc là hít phải bào tử thực vật.” Tô Nam kiểm tra cơ thể Lê Sồ một lượt, thấy ngoài vết thương nhỏ ở bắp chân thì những chỗ khác đều không sao, liền đoán.

“Cô nói không sai, Lê Sồ đã hít phải bào tử thực vật.” Bố Phương nói: “Nhưng không cần lo lắng cho sự an nguy của cậu ta.” “Lời này nghĩa là sao?” Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn Bố Phương hỏi.

Bố Phương cúi người, khẽ nói vào tai Hạo Thiên Chân: “Trong cơ thể Lê Sồ có con rắn lông đen, nó sẽ sản sinh ra nọc độc, làm tan chảy sợi lông trắng đó.” Nghe vậy, Hạo Thiên Chân lập tức hiểu ra.

Chẳng trách cổ họng Lê Sồ không sưng lên một cục u lớn, thì ra là con rắn lông đen trong cơ thể đã bảo vệ cậu ta.

“Tô Nam, cô ở lại đây trông chừng Lê Sồ, tôi và Bố Phương ra ngoài thương lượng với nhóm của Mã lão bản.” Hạo Thiên Chân nói.

“Được.” Tô Nam gật đầu.

Hai người đi được vài phút, Lê Sồ tỉnh lại.

“Sếp của tôi và Bố Phương đi đâu rồi?” Lê Sồ chống người dậy hỏi.

“Hai người họ đi rồi, bỏ lại hai chúng ta ở đây.” Tô Nam giả vờ chán nản nói.

“Thật không?” Lê Sồ hỏi, thấy Tô Nam gật đầu, cậu cúi đầu xuống, nắm chặt tay, quả nhiên cậu đoán không sai, Hạo Thiên Chân lừa mình đến đây, Bố Phương là đồng bọn của ông ta, hai người họ không giết cậu mà định nhốt cậu chết ở nơi này.

Tô Nam liếc nhìn Lê Sồ, cảm thấy cậu ta đã thực sự tin lời mình, bèn nói: “Bản đồ bảy ngón sau lưng cậu, có phải là bản đồ Cổ Đồng Kinh không?” Cổ Đồng Kinh?

Chương 332

Lê Sồ nghe vậy, nhíu mày, cậu chưa từng nói với Tô Nam về bản đồ bảy ngón, liền biết đối phương muốn moi thông tin từ mình, bèn nói: "Sau lưng tôi làm gì có bản đồ bảy ngón nào, cô nói bậy." Tô Nam thấy Lê Sồ không thừa nhận, định hỏi tiếp, kết quả lại thấy Hạo Thiên Chân từ bên ngoài bước vào.

"Lê Sồ, cậu tỉnh rồi." Nhìn thấy Hạo Thiên Chân, Lê Sồ ngẩn người, Tô Nam nói Hạo Thiên Chân và Bố Phương đã đi, rõ ràng là đang lừa cậu, thế mà cậu lại tin, liền nói với Tô Nam: "Cô lừa tôi." "Tôi chỉ lừa vớ vẩn thôi, ai bảo cậu tin." Tô Nam nói xong liền bước ra ngoài.

"Những người còn sống đều đã tập trung đông đủ." "Có ai biết đường ra không?" Mã lão bản nhìn Tô Nam và Lê Sồ, rồi hỏi mọi người.

"Chúng ta không ra được nữa rồi." "Chúng ta bị lạc trong địa cung này rồi." Mã Nhật Lạp uống một ngụm rượu Thiêu Đao, nói.

"Ý ông là, chúng ta sẽ bị chết đói ở đây sao?" Vương Đạo kinh ngạc nói.

Bố Phương nghe vậy, lắc đầu.

"Bố Phương, anh lắc đầu làm gì?

Chẳng lẽ anh cũng không biết đường ra?" Lê Sồ hỏi.

"Trưởng thành trong nghịch cảnh, tìm một tia hy vọng sống trong tuyệt cảnh.

Địa cung chúng ta đang ở đây chia làm đông cung và tây cung, đối xứng với nhau như gương, muốn ra ngoài, chúng ta phải tìm được

điểm kết nối giữa hai cung.” Bố Phương đưa một ngón tay lên, quả quyết nói. ”Vậy chúng ta đi tìm điểm kết nối địa cung ngay bây giờ.” Lão Mạch nói rồi vén một đống cỏ dại ra, một lối đi lập tức hiện ra.

“Có một người chết ngồi ở cửa hang, là thái đầu của đoàn làm phim.” Lê Sồ chỉ vào thái đầu đang dựa vào vách hang, hoảng sợ nói.

Mọi người đều nhìn theo hướng tay cậu, nhưng không phát hiện thấy gì cả.

Bố Phương biết, thứ Lê Sồ nhìn thấy là ảo giác do chứng sợ không gian hẹp gây ra.

Người thái đầu kia của đoàn làm phim đã chết ở một nơi khác trong địa cung này.

“Lê Sồ, đừng sợ, không có gì cả.” Hạo Thiên Chân vỗ vai cậu, an ủi.

“Thì ra là tôi bị ảo giác.” Lê Sồ dụi mắt, nhìn lại lần nữa, phát hiện người thái đầu đã chết kia biến mất rồi.

Chẳng mấy chốc.

Mọi người đi qua một con mộ đạo, tìm được điểm kết nối giữa đông cung và tây cung, sau đó tiến vào một cung điện giống hệt Thanh Lương Điện.

Hạo Thiên Chân lấy ra một bao diêm, quẹt một que rồi ném về phía vách tường, một tuần lửa nhanh chóng bùng cháy.

“Mọi người tuyệt đối không được mở cái hòm ở giữa mộ thất, cũng đừng động vào bất cứ thứ gì.” Tô Nam nói với mọi người.

Nghe lời cô, mọi người đều gật đầu.

Lần đầu tiên vào Thanh Lương Điện, lão Xưng đã chết sau khi mở chiếc hòm đó, kích hoạt cơ quan.

Bây giờ lại vào một cung điện y hệt Thanh Lương Điện, mọi người tuy biết trong hòm có vàng bạc châu báu, nhưng ai cũng tránh xa. ”Tôi phát hiện ra một tấm bản đồ ở đây.” Một người trong đội khảo cổ tên Thập Nhất phát hiện ra một tấm bản đồ địa cung, vội vàng giơ lên, nói với mọi người.

Mọi người đồng loạt bước tới, Bố Phương cầm lấy tờ giấy trắng trong tay anh ta, nhìn một lúc, phát hiện địa cung này khá lớn, gần bằng một sân bóng đá.

“Chuyện tôi quan tâm nhất bây giờ không phải là ra ngoài, mà là vị trí của chính điện ở đâu.” Mã lão bản nói.

Bởi vì ông ta cảm thấy, trong chính điện có thứ ông ta cần, viên bảo thạch đó, có thể lên trời xuống đất, làm gì cũng được.

“Chính điện ở chỗ này.” Bố Phương chỉ vào một điểm nhỏ trên tờ giấy trắng, nói với Mã lão bản. ”Vậy mau dẫn tôi đi theo lộ trình trên bản đồ.” Mã lão bản có chút sốt ruột nói.

“Hay là đừng đi nữa, chính điện trong cổ mộ chắc chắn rất nguy hiểm.” Vương Đạo khuyên. ”Chính điện là con đường phải đi để ra ngoài, không đi à?” Bố Phương hỏi. ”Đi đi đi.” Vương Đạo vội vàng cười đáp.

Bố Phương dẫn cả nhóm tìm được một con đường mới.

“Phía trước có ánh sáng.” Đột nhiên, Mã Nhật Lạp chỉ về phía trước, lớn tiếng nói, rồi bước nhanh lao tới.

“Đứng lại!” Bố Phương hét lớn một tiếng, dọa Mã Nhật Lạp dừng bước.

“Tôi không nghe lời anh nữa, tôi muốn ra ngoài, tôi không đi cùng anh nữa.” Mã Nhật Lạp nói xong, co giò bỏ chạy.

“Phía trước là vách núi.” Bố Phương nói.

Chương 333

Nghe vậy, Mã Nhật Lạp sợ đến mức ngã sấp xuống đất, lo rằng nếu cứ lao về phía trước, không phanh kịp sẽ rơi xuống vách núi.

Mọi người đều bán tín bán nghi lời của Bố Phương.

“Đúng là vách núi thật.” Mọi người đứng trên vách núi, nhìn xuống khoảng không đen kịt bên dưới, kinh ngạc thốt lên.

“Tiểu huynh đệ, cậu là ân nhân của tôi, nếu không phải cậu nhắc nhở, có lẽ tôi đã thật sự rơi xuống rồi.” Mã Nhật Lạp hai tay nắm chặt tay phải của Bố Phương, cảm kích nói.

“Tránh xa tôi ra.” Bố Phương đẩy Mã Nhật Lạp nồng nặc mùi rượu ra.

“Chính điện ở đâu?” “Tôi không thấy.” Vương Đạo nhìn quanh nói.

Nghe vậy, Mã lão bản có chút tức giận nói: “Anh chàng kia, cậu dẫn chúng tôi đến đây không phải là chính điện, cậu dẫn sai đường rồi.” ”Tôi không thể dẫn sai đường.” Bố Phương chỉ xuống dưới vách núi, nói: “Chính điện ở bên dưới, và cơ quan trùng điệp.” Vương Đạo: “...” Mã lão bản: “...” “Tôi, Bố Phương và Lê Sồ ba người xuống dưới dò đường.” Hạo Thiên Chân lên tiếng.

“Ba người xuống cũng được, nhưng người xuống đều là người của các cậu, tôi lo ba người bỏ mặc chúng tôi chạy mất, nên tôi sẽ để Tô Nam đi theo, không có ý kiến gì chứ?” Mã lão bản hỏi.

“Vậy Tô Nam đi cùng chúng tôi, khi chúng tôi chưa gọi, tốt nhất đừng xuống, nếu không ai chết, tôi không chịu trách nhiệm đâu.” Hạo Thiên Chân nói xong, lấy từ trong ba lô ra một cuộn dây thừng chuyên

dụng của lính đặc chủng, buộc một đầu dây vào một tảng đá, sau đó ném dây xuống vách núi.

"Tô Nam, phải cẩn thận với anh chàng kia." Mã lão bản khẽ nói với Tô Nam.

Cảm giác mà Bố Phương mang lại cho ông ta là một người có khí thế mạnh mẽ, không gì cản nổi.

Tô Nam nghe vậy, gật đầu.

Cô biết, Bố Phương vô cùng dũng mãnh, hôm đó ở sa mạc, sau một đụn cát, suýt nữa đã bị hắn làm cho chết đi sống lại, lần đó thật sự quá sướng.

Chẳng mấy chốc.

Bốn người Bố Phương, Hạo Thiên Chân, Lê Sồ và Tô Nam nắm dây thừng, xuống dưới dò đường.

Leo được nửa đường.

Lê Sồ nhìn thấy một thi thể đột nhiên xuất hiện từ hư không, treo ngược xuống.

Người đó toàn thân đầy máu, trừng mắt nhìn cậu.

Lê Sồ sợ chết khiếp, buông dây thừng ra, hét lên một tiếng 'a', cả người rơi xuống vách núi.

"Lê Sồ." Hạo Thiên Chân nhìn Lê Sồ đang rơi xuống, hai chân đạp vào vách đá, mượn lực bay tới, kết quả không nắm được Lê Sồ, cả hai cùng rơi xuống.

"Hai người họ, e rằng sẽ ngã thành bã đậu mất." Tô Nam liếc nhìn khoảng không đen kịt bên dưới, có chút sợ hãi nói.

"Hai người họ không sao đâu, chúng ta tiếp tục leo xuống." Bố Phương nói xong, tăng tốc độ leo xuống.

Hắn biết, Hạo Thiên và Lê Sồ rơi xuống chính điện, chắc chắn sẽ đau, nhưng không chết.

"Phịch!" Dưới vách núi, Bố Phương buông dây thừng, vững vàng đáp xuống phiến đá của chính điện, thấy Lê Sồ đang nằm trên đất rên rỉ đau đớn.

Hạo Thiên Chân ngồi một bên nghỉ ngơi.

"Nhóc con, có gãy xương không?" Tô Nam đáp xuống, nhìn Lê Sồ với vẻ mặt đau đớn hỏi.

"May mà bên dưới không phải là đá vụn, nếu là đá vụn, e rằng tôi phải đi báo cáo với Diêm Vương rồi." Lê Sồ nói.

"Cho cậu thuốc giảm đau." Tô Nam lấy ra một lọ thuốc, mở nắp, đưa cho Lê Sồ.

Lê Sồ tay phải cầm lấy thuốc giảm đau, trực tiếp đổ vào miệng, nuốt hết tất cả thuốc, vài phút sau, cảm giác đau đớn trên người dần dần thuyên giảm.

"Trong chính điện có ba cỗ thi thể." "Trong ba lô của họ có trang bị trộm mộ, là đạo mộ tặc." Tô Nam cầm đèn pin đi một vòng quanh chính điện, phát hiện ba cỗ thi thể nằm trên mặt đất, sau đó đi đến bên cạnh Bố Phương, chiếu vào một cỗ thi thể đang nằm trên đất, nói với Bố Phương.

"Tôi thấy rồi." Bố Phương nói.

Hắn biết, những đạo mộ tặc này cũng giống như Mã lão bản, muốn tìm bảo thạch ở đây, nhưng bảo thạch chưa tìm được, mạng thì đã bỏ lại nơi này.

"Tôi cảm thấy nơi này là một cái bẫy." Hạo Thiên Chân đứng dậy từ mặt đất, đi đến trước mặt Bố Phương và Tô Nam, lên tiếng nói.

“Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, sẽ không có chuyện gì.” Bố Phương đáp lại.

Lời hắn vừa dứt.

Một người từ trên rơi xuống, đập vào sàn đá, 'phịch' một tiếng, người đó rên rỉ vài tiếng rồi mới đứng dậy từ mặt đất.

Là tên nghiện rượu Mã Nhật Lạp.

“Phịch.” “Phịch.” “Phịch.” Chẳng mấy chốc, những người trên vách núi lần lượt rơi xuống, đều ngã trên phiến đá của chính điện.

Chương 334

“Tất cả đã xuống rồi à?” Hạo Thiên Chân nhìn mọi người hỏi.

“Sếp Quan, đừng nói nữa.” “Chúng tôi đều xuống cả rồi.” Vương Đạo của đoàn làm phim cười nói với Hạo Thiên Chân.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân cầm đèn pin, chiếu vào một thi thể, hỏi: “Thấy không?” “Người chết.” Vương Đạo nhìn thấy, lập tức hối hận vì đã xuống.

“Khải Tử, mấy người các cậu đi tìm xem có bảo thạch không.” Mã lão bản ra lệnh cho mấy tên sát thủ mà ông ta đã bỏ ra số tiền lớn để thuê.

Khát vọng đối với bảo thạch đã khiến ông ta quên đi nguy hiểm.

“Vâng.” Mấy người gật đầu, chia nhau ra tìm kiếm trong chính điện.

“Mấy người đừng động lung tung vào đồ vật ở đây.” Tô Nam lên tiếng.

“Chị Tô, chúng tôi biết rồi.” Mấy tên sát thủ đáp lời.

“Mã lão bản, lúc xuống, ông có thấy một thi thể treo ngược không?” Lê Sồ hỏi.

“Thi thể ở đâu?” “Đến một sợi lông tôi cũng không thấy.” Mã lão bản trả lời. ”Không có thi thể?” Lê Sồ nhíu mày, nói: “Không thể nào, tôi rõ ràng đã thấy.” “Có lẽ cậu bị ảo giác rồi.” Mã lão bản quả quyết.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân đi đến trước mặt Lê Sồ, đưa tay phải ra, nắm lấy vai cậu, nói: “Mã lão bản nói không sai, thi thể cậu nhìn thấy đều là ảo giác do chứng sợ không gian hẹp gây ra.” “Nhưng tôi không thể không sợ.” Lê Sồ nói.

“Yên tâm, tôi sẽ đưa cậu ra ngoài, nhất định có thể làm được, tin tôi.” Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói.

“Tôi tin anh có thể đưa tôi ra ngoài.” Lê Sồ nói.

“Tượng đá ở đây kỳ lạ thật, đều là hai người dính liền vào nhau, hai cái đầu, hai cái tay, hai cái chân, giống như anh em sinh đôi dính liền.” Tô Nam nói. ”Tượng đá này đã bị người ta di chuyển.” Bố Phương chỉ vào bức tượng mà Tô Nam đang nhìn, nói.

“Tượng đá nặng như vậy, sức người có thể di chuyển được sao?” Tô Nam kinh ngạc.

“Người khác không được, nhưng tôi thì được.” Bố Phương nói.

“Bức tượng này nặng mấy ngàn cân, nếu anh dời được nó, tôi gọi anh bằng bố.” Tô Nam nói.

“Thật không?” Bố Phương hỏi.

“Ừ.” Tô Nam gật đầu.

“Anh chàng kia, bỏ cuộc đi.” “Tượng đá nặng như vậy, tất cả chúng ta cộng lại cũng không thể di chuyển được, bắt Tô Nam gọi anh bằng bố, khó lắm đấy.” Khải Tử nói với Bố Phương.

Ngoài Hạo Thiên Chân tin tưởng, những người khác đều không tin Bố Phương có thể di chuyển được tượng đá.

“Tô Nam, mở to mắt ra mà xem.” Bố Phương xắn tay áo, đi về phía tượng đá.

“Tôi đang xem đây.” Tô Nam nói.

Cô không hề tin Bố Phương có thể di chuyển được tượng đá, quá vô lý, cũng vô ích.

“Mọi người chuẩn bị xem Bố Phương làm trò cười đi.” Một người trong đoàn làm phim nói.

Bố Phương đi đến trước tượng đá, đặt hai tay lên tượng, hai chân bước về phía trước, tượng đá bị đẩy đi, phát ra tiếng "rầm rầm".

"Sức lực của cậu ta rốt cuộc lớn đến mức nào?" "Lại có thể đẩy được tượng đá nặng mấy ngàn cân!" Vương Đạo và các bạn trong đoàn làm phim đều kinh ngạc thốt lên.

Người của đội khảo sát cũng vậy, mặt mày kinh ngạc, cằm như muốn rớt xuống đất.

"Sếp Quan, Bố Phương có sức mạnh trời sinh sao?" Lê Sồ nhìn Hạo Thiên Chân đang đứng bên cạnh hỏi.

"Ừ." Hạo Thiên Chân gật đầu, anh biết kết quả sẽ như vậy, nên không hề tỏ ra kinh ngạc.

"Chịu chơi chịu chịu, gọi bố đi chứ?" Bố Phương thu tay lại, nhìn Tô Nam hỏi. "Tôi chịu thua." Tô Nam bước đến chỗ Bố Phương, ghé vào tai hắn, cam tâm tình nguyện nói: "Bố à, bố khỏe thật đấy." Nghe vậy, Bố Phương cảm thấy trong người có một ngọn lửa đang bùng cháy, nhưng bị hắn cưỡng ép dập tắt.

"Tô Nam, xong rồi à?

Chúng tôi không nghe thấy gì cả, có thể nói to hơn một chút không." Vương Đạo của đoàn làm phim hỏi.

"Cút." Tô Nam không có thiện cảm với Vương Đạo, lườm anh ta một cái sắc lẹm.

Vương Đạo: "..." "Mặt của tượng đá trong chính điện, giống hệt với hộp đồng Phật mặt người mà Thẩm Khung tặng tôi." Lê Sồ quan sát kỹ, giật mình.

Chương 335

“Lê Sồ, cậu phát hiện ra rồi à?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Nếu tôi đoán không lầm, mắt của những bức tượng đá này là cơ quan.” Lê Sồ nói rồi đi về phía một bức tượng, ấn vào hai con mắt.

Giây tiếp theo.

Tượng đá di chuyển về phía trước.

Mọi người thấy vậy, đều đồng loạt đi đến các bức tượng đá khác, ấn vào hai mắt của chúng.

Các bức tượng đều di chuyển về phía trước, đến vị trí trung tâm của chính điện thì dừng lại.

“Sau lưng những bức tượng đá này đều có một bức hình, cụ thể là hình gì thì tôi không nhìn ra.” Khải Tử cầm đèn pin, nhìn từng bức tượng một, rồi quay về vị trí cũ, lên tiếng nói.

Bố Phương biết, những hình vẽ sau lưng các bức tượng này ghép lại chính là bản đồ bảy ngón sau lưng Lê Sồ. ”Những hình vẽ này và của tôi...” Lê Sồ nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân.

“Đừng nói ra.” Hạo Thiên Chân ra hiệu im lặng với cậu.

Lê Sồ thấy vậy, gật đầu.

“Thằng nhóc, có gì thì nói ra.” Mã lão bản nói với Lê Sồ.

Ông ta cảm thấy Hạo Thiên Chân đang giấu mình chuyện gì đó.

“Tôi muốn ra ngoài.” Lê Sồ nói thẳng với Mã lão bản.

“Ai mà không muốn ra ngoài?” “Sau này nói chuyện to lên một chút.” Mã lão bản nói.

“Tôi biết rồi!” Lê Sồ hét lớn.

Mã lão bản: “...” Đúng lúc này.

Bảy bức tượng đá bắt đầu phun cát ra ngoài.

Mọi người đều căng thẳng.

Trên mặt đất, một con rắn ngậm đuôi làm bằng sắt từ dưới một phiến đá trườn ra, quấn một vòng quanh bảy bức tượng đá, đầu chạm đuôi, tạo thành một vòng tròn.

Mặt đất ở giữa lún xuống, một cỗ quan tài nhô lên.

“Tôi dám chắc, thứ tôi muốn ở trong cỗ quan tài này.” Mã lão bản chỉ vào quan tài, nhìn Khải Tử ra lệnh: “Khải Tử, mở nó ra cho tôi.” ”Tôi dám chắc, thứ tôi muốn ở trong cỗ quan tài này.” Mã lão bản chỉ vào quan tài, nhìn Khải Tử ra lệnh: “Khải Tử, mở nó ra cho tôi.” “Vâng.” Khải Tử gật đầu, lấy ra một cây xà beng dài nửa mét, trực tiếp cắm một đầu vào khe hở giữa nắp và thân quan tài.

“Dừng tay, không được mở quan tài.” Mã Nhật Lạp ngăn cản, nói: “Nhỡ thi thể biến thành cương thi, tất cả chúng ta sẽ chết ở đây.” “Anh hướng dẫn viên nói có lý, không thể mở quan tài.” Vương Đạo nói.

“Khải Tử, đừng để ý, mở quan tài.” Mã lão bản nói.

“Rầm!” Khải Tử nghe lời Mã lão bản, nắm chặt xà beng ấn xuống, nắp quan tài bị bật lên.

Tô Nam thấy vậy, đưa tay ra giúp, đẩy nắp quan tài xuống đất.

Mọi người đều tò mò nhìn vào trong quan tài.

Chỉ thấy người bên trong có hai cái đầu, bốn tay bốn chân.

“Anh em dính liền, lần đầu tiên tôi thấy, thật sự khiến tôi chấn động.” Mã lão bản cảm thán.

“Mã lão bản, xem kìa, trong quan tài có một viên bảo thạch màu đen.” Tô Nam chỉ vào một viên đá đen giống quả trứng vịt bên cạnh đầu thi thể, nói.

“Đúng là bảo thạch thật.” “Lão tử sắp vô địch rồi.” Mã lão bản kích động đến chết, mặt mày rạng rỡ, tay phải vươn ra định lấy viên bảo thạch.

“Đừng động!” Bố Phương lạnh lùng quát.

“Ý gì?” Mã lão bản thu tay lại, nhìn Bố Phương chất vấn.

“Tôi khuyên ông tốt nhất đừng động vào viên đá đó.” Bố Phương nói.

Hắn biết, chỉ cần cầm lấy viên đá đen đó, nó sẽ lập tức hóa thành tro bụi, cơ quan cũng sẽ được kích hoạt, phiến đá dưới chân sẽ nứt ra, lúc đó, tất cả mọi người sẽ rơi xuống.

“Vì sự an toàn của mọi người, Mã lão bản, đừng động vào viên bảo thạch đó, nếu muốn động, đợi chúng ta ra ngoài rồi, ông lại dẫn người vào, lúc đó, đồ vật trong mộ thất này ông muốn lấy gì cũng được.” Hạo Thiên Chân lên tiếng.

“Nhiều người khuyên tôi như vậy, vậy thì tôi nghe.” Mã lão bản giả vờ đồng ý, quay người đi vài bước, tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó nhìn chằm chằm vào mấy người Bố Phương.

Bây giờ ông ta đang đợi cơ hội, nhân lúc họ không chú ý, sẽ lấy viên bảo thạch.

Chương 336

“Đường ra ở đâu?” Tô Nam hỏi.

“Trong này làm gì có đường ra, muốn ra ngoài, chỉ có thể trèo lên vách núi, tiếp tục tìm lối ra ở trên đó.” Vương Đạo nói.

“Lối ra ở dưới đầu của cặp anh em dính liền.” Bố Phương lên tiếng.

Tô Nam nghe vậy, nhảy vào trong quan tài, đeo găng tay, di chuyển bộ hài cốt của cặp anh em dính liền, vứt xuống chân Vương Đạo.

Vương Đạo: “...” Sợ đến mức lùi lại một bước.

Mọi người chỉ thấy, bên dưới bộ hài cốt có một lối vào.

“Chỉ cần đi xuống từ lối vào này, đi theo con đường, là có thể ra ngoài.” Bố Phương chỉ vào cái hang tối om nói.

Mọi người nghe vậy, bán tín bán nghi lời của hắn.

“Tôi xuống trước dò đường.” Tô Nam cắn răng, chui vào lối vào tối om.

Sau khi Tô Nam vào, Mã Nhật Lạp vội vã chui vào.

Mọi người lần lượt đi vào.

Cuối cùng, chỉ còn lại Bố Phương, Hạo Thiên Chân và Mã lão bản ba người.

“Mã lão bản, ông xuống trước đi.” Bố Phương nói với ông Mã.

“Được.” Mã lão bản gật đầu, khi đi đến trước quan tài, ông ta liếc nhìn viên bảo thạch đen, sau đó tay phải kích động nhanh chóng vồ lấy viên đá.

Ông ta không thể đợi được nữa để sở hữu viên bảo thạch này.

Giây tiếp theo, viên bảo thạch đen trong tay ông ta trực tiếp hóa thành tro bụi.

Mã lão bản ngớ người.

"Rầm." Phiến đá dưới chân nứt ra, tạo thành một cái hố hình vuông, ba người đều rơi xuống.

Nửa phút sau.

Ba người rơi xuống một bãi cát vàng.

"Hai vị, thật sự xin lỗi." "Tôi cũng ngứa tay, động vào viên bảo thạch, không ngờ lại kích hoạt cơ quan." Mã lão bản vội vàng đứng dậy, áy náy nói với hai người.

"Bốp." Bố Phương một quyền đấm vào mũi Mã lão bản.

"Đừng tưởng có tiền mà tôi không dám đánh ông." Hắn không đánh chết Mã Mậu Niên, bởi vì, ông ta vẫn còn giá trị lợi dụng.

"Tôi nhận thua." Mã lão bản vội vàng lấy một miếng vải rách bịt mũi, không cho máu mũi chảy ra.

Đối phương chiếm lý, ông ta không có cơ sở để trả đũa.

Trên mặt đất.

Vương Mãnh đang nằm trên một tấm thảm lông trong lều, nhìn đồng hồ, theo thời gian đã hẹn với Hạo Thiên Chân, chỉ cần đến giờ, Hạo Thiên Chân không ra khỏi địa cung, anh ta sẽ rời đi tìm Hắc Nhãn Kính làm cứu viện.

"Anh Vương Mãnh, anh đưa em đi có được không." Lúc này, một cô gái trong đoàn làm phim tên Quả Tử kéo khóa lều, bước vào.

Vương Mãnh không để ý đến Quả Tử, vì đã đến giờ hẹn, anh ta

thu dọn đồ đạc vào ba lô, lái một chiếc xe việt dã đi.

Lái được một đoạn, cảm thấy ba cô gái trong đoàn làm phim không an toàn, anh ta lại lái xe quay lại.

"Ba vị tiểu muội muội, hôm nay anh Mạch đây sẽ cho ba em sướng sướng." Lão Mạch thấy Vương Mãnh rời đi, dẫn theo hai tên sát thủ, vào lều của ba cô gái đoàn làm phim, đang định giở trò đồi bại thì đèn xe sáng lên.

"Mẹ kiếp, sao mày ở đâu cũng có mặt vậy." Lão Mạch kéo khóa lều, nhìn Vương Mãnh đang ngồi trên ghế lái xe việt dã nói.

"Không được động vào ba cô gái." Vương Mãnh mở cửa xe xuống xe, lạnh lùng nói.

"Lão tử giết mày trước, rồi sàm sỡ ba đứa em gái này, sau đó giết cả ba đứa." Lão Mạch rút ra một con dao quân dụng Nepal, đi về phía Vương Mãnh.

Khi hai người đang đối đầu bên ngoài lều, trên bãi cát ở giữa hiện ra một cái hố hình vuông, sau đó Tô Nam từ trong đó bò ra.

"Chị... chị Tô, chị về rồi." Lão Mạch lắp bắp nói.

Hắn biết Tô Nam này rất lợi hại, số người cô ta giết còn nhiều hơn hắn, hắn vô cùng kiêng dè đối phương.

Chương 337

“Cất dao đi.” Tô Nam nói với Lão Mạch một tiếng, rồi đi vào lều của mình, lấy mấy quả bom hẹn giờ, quay trở lại cái hố hình vuông.

Chẳng mấy chốc, nhóm người Lê Sồ đều đã lên hết.

“Tô Nam, lão Mã đâu?” Dương Hồng Lộ nghe thấy tiếng, từ trong lều đi ra, liếc nhìn mọi người, phát hiện Mã Mậu Niên, Hạo Thiên Chân, và Bố Phương chưa lên, lo lắng hỏi.

“Ba người họ bị kẹt trong địa cung.” Tô Nam nói xong, ném một quả bom hẹn giờ xuống.

Cô muốn nổ ra một con đường thẳng đứng, để ba người họ trèo lên.

“Tô Nam, cô điên rồi à?” “Làm vậy, nhỡ địa cung bị nổ sập, ba người họ sẽ bị chôn sống ở dưới đó.” Vương Mãnh nói.

“Bây giờ chỉ có cách này mới cứu được ba người họ lên.” Tô Nam nói rồi ném một quả bom hẹn giờ cho Vương Mãnh.

“Ầm ầm.” Dưới lòng đất, ba người Bố Phương nghe thấy tiếng sấm rền trên đầu.

“Người ở trên ném bom vào địa cung, không sợ chúng ta sẽ bị chôn sống ở trong này sao?” Mã lão bản kinh ngạc nói.

“Làm vậy, rõ ràng là để cứu chúng ta ra ngoài, nhưng cách này có rủi ro.” “Chúng ta phải tìm một nơi ẩn nấp trong vòng năm phút.” “Chúng ta phải tìm một nơi ẩn nấp trong vòng năm phút.” Hạo Thiên Chân nói.

“Chúng ta bị kẹt ở đây, tìm chỗ nào để trốn?” Mã lão bản hỏi.

Nơi này giống như một cái giếng, cao mười lăm mét.

"Cốc cốc cốc." Bố Phương đi dọc theo vách tường, dùng ngón trỏ và ngón giữa gõ vào vách tường.

Chẳng mấy chốc, hắn tìm được một bức tường rỗng phía sau, sau đó tay phải đấm vào, gạch trên tường rơi vào bên trong.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, lấy từ ba lô ra một cây búa sắt, dùng sức đập vào tường, chẳng mấy chốc, đập ra được một cái hang.

Ba người chui vào hang, đến một cung điện, phát hiện ra một bức bích họa kỳ lạ.

"Trên bích họa, một người đang cúi lạy một cái cây, nhưng trong cung điện không có cây." Hạo Thiên Chân nói.

"Bích họa có gì đẹp đâu." Mã lão bản quay đầu đi.

Bố Phương biết, bức bích họa này là bản đồ dẫn đến Cổ Đồng Kinh, có liên quan lớn đến bản đồ bảy ngón sau lưng Lê Sồ.

Lời vừa dứt.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Hai ba phút sau mới dừng lại.

"Có thể ra ngoài rồi." Bố Phương quay người đi về, từ chỗ rơi xuống từ chính điện, ngẩng đầu nhìn lên, thấy được bầu trời bên ngoài.

Từ dưới lên trên, dài khoảng năm mươi mét.

"Ba người mau lên." Tô Nam ném ba sợi dây thừng xuống.

Ba người Bố Phương nắm lấy dây thừng, trèo lên, mười phút sau, ra khỏi địa cung.

Sau khi ra ngoài, Diệp Kiêu mất tích cũng từ dưới lên.

“Diệp Kiêu, trước đó cậu đi đâu vậy?” Mã lão bản hỏi.

“Trước đó tôi bị lạc trong địa cung.” Diệp Kiêu nói: “Tôi ở trong đó nghe thấy tiếng nổ, đi theo tiếng nổ, đến bên dưới, rồi trèo lên theo dây thừng.” “Không sao là tốt rồi.” Mã Nhật Lạp nói.

“Chúng ta họp một chút.” Mã lão bản đề nghị.

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu.

Mọi người tụ tập trong lều của Lê Sồ.

Lê Sồ hiện đang nằm sấp trên giường, đắp một chiếc chăn mỏng.

“Lần này chúng ta chết mấy người, có lẽ là ý trời.” Mã lão bản nói: “Chúng ta cần phải đi sâu vào sa mạc, tìm kiếm Cổ Đồng Kinh thực sự.” “Có bản đồ đến Cổ Đồng Kinh không?” Vương Đạo hỏi.

“Không có.” Mã lão bản lắc đầu.

“Vậy tìm thế nào?” “Làm sao tôi biết.” Mã lão bản có chút không kiên nhẫn nói.

Nếu biết Cổ Đồng Kinh ở đâu, ông ta đã đi từ lâu rồi.

“Tôi biết bản đồ đến Cổ Đồng Kinh ở đâu.” Tô Nam nói rồi lật chiếc chăn đang đắp trên người Lê Sồ lên.

Chương 338

“Bản đồ bảy ngón chỉ đến Cổ Đồng Kinh thật.” Tô Nam nói: “Nhưng vị trí cụ thể thực sự ở đâu, không ai trong chúng ta biết.” “Chúng ta nhất định có thể tìm được Cổ Đồng Kinh.” Mã lão bản nói: “Tôi biết mọi người đều có mục đích riêng, tối nay mọi người nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai xuất phát đi tìm Cổ Đồng Kinh.” Mọi người nghe vậy, đều trở về lều của mình.

Ban đêm.

Lê Sồ không ngủ được, phát hiện Mã Nhật Lạp đang nằm trên tấm thảm lông bên cạnh đã biến mất, vội vàng chạy ra khỏi lều, thấy Mã Nhật Lạp đang cầm một chiếc chìa khóa xe, mở cửa ghế lái của một chiếc xe việt dã.

Thấy vậy, cậu vội vàng chạy lên, mở cửa ghế phụ, ngồi vào.

“Ông định đi đâu?” Lê Sồ hỏi.

“Tôi muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này.” Mã Nhật Lạp trả lời.

“Đưa tôi đi với, hai chúng ta cùng trốn.” Lê Sồ nói.

“Được.” Mã Nhật Lạp gật đầu, khởi động xe, đèn xe sáng lên, thấy phía trước có một người phụ nữ mặc áo đỏ, tay cầm một con dao quân dụng Nepal, hai người giật mình.

Tô Nam đứng phía trước ngăn cản hai người bỏ trốn, cầm dao chỉ vào hai người.

“Xuống xe!” Hai người vội vàng xuống xe, chạy về lều của mình.

Ngày thứ hai.

Bố Phương tỉnh dậy ra khỏi lều, thấy trên đụn cát, Lê Sồ và

những người trong đoàn làm phim đang nằm trên đó.

Hắn biết, những người này đang theo dõi đạo diễn của đoàn phim Vương Đạo và Mã lão bản.

Mã lão bản và Vương Đạo đang mật đàm, người trước yêu cầu người sau tiếp tục dẫn đoàn làm phim đi theo, và lừa họ đi vào một con đường không lối thoát.

"Vương Đạo, đi cùng tôi, hay là dẫn đoàn làm phim rời đi?" Mã lão bản thấy Vương Đạo sống chết không đồng ý đi cùng, liền dí súng vào ngực anh ta hỏi.

"Tôi đi cùng ông, xin đừng giết tôi." Vương Đạo nói.

"Tôi không giết anh, dìu tôi về." Mã lão bản thu súng lại, nói với anh ta.

"Vâng." Vương Đạo gật đầu, dìu Mã lão bản quay về.

Chỉ đi được vài bước, phát hiện sa mạc không có gì thay đổi, nhưng mặt đất lại đang lún xuống. "Cát lún!" "Mọi người mau chạy!" Lê Sồ và những người trong đoàn làm phim cũng phát hiện mặt đất đang lún xuống, quay người chạy về.

Mọi người đều giật mình, vội vàng chạy về.

Chạy được một đoạn, mọi người đều dừng lại.

"Tại sao lại có cát lún, có ai biết không?" Tô Nam hỏi.

"Chúng ta vào địa cung, đã chọc giận thần linh, thần linh đang trừng phạt chúng ta." Mã Nhật Lạp nói.

Bố Phương lắc đầu, nói: "Do cung điện dưới lòng đất sụp đổ, sa mạc biến thành cát lún, toàn bộ mặt đất đều đang lún xuống." Mã Nhật Lạp: "..." Nghe lời của Bố Phương, mọi người đều hiểu ra. "Vật tư của chúng ta không lấy lại được nữa rồi." Hạo Thiên Chân

nhìn những chiếc xe, lều trại và cát đang lún xuống ở xa, nói.

“Tư liệu của tôi ở trong lều.” Chị Đản trong đoàn làm phim coi tư liệu quay phim còn quan trọng hơn mạng sống, liều mạng chạy về phía lều, định lấy tư liệu.

“Chị Đản, quay lại đi!” “Đi như vậy là đi nộp mạng đó.” Những người trong đoàn làm phim hét khản cả cổ.

“A!” ”Cứu mạng!” Chị Đản chạy ra được hơn mười mét, chân phải trực tiếp giẫm vào chỗ lún, cả người bắt đầu chìm xuống.

“Bắt lấy chị Đản!” Bố Phương ném sợi dây thừng về phía chị Đản.

Hắn biết, cơ hội anh hùng cứu mỹ đã đến.

Nhìn thấy sợi dây thừng bay đến, rơi xuống trước mặt mình, chị Đản vội vàng nắm lấy.

Bố Phương hai tay kéo dây thừng, kéo chị Đản đang chìm trong cát lún trở lại.

“Nếu không có anh, có lẽ tôi đã chết thật rồi.” “Cảm ơn anh đã cứu tôi.” Chị Đản ôm chặt lấy Bố Phương, rưng rưng nước mắt cảm kích nói.

“Có tôi ở đây, cô sẽ không sao đâu.” Bố Phương nhẹ nhàng vỗ lưng chị Đản, an ủi.

Chị Đản này trông rất xinh đẹp, xinh đẹp như Tô Nam, một người phụ nữ có làn da trắng nõn, là mẫu người hắn thích.

“Em nguyện ý gả cho anh.” Chị Đản nín khóc, chân thành nói.

“Ra ngoài rồi nói sau.” Bố Phương đáp lại.

Chương 339

Cứu được chị Đản, đối phương muốn gả cho mình, hắn không cảm thấy có gì kỳ lạ, bởi vì hắn biết, trong trận động đất lớn ở Đường Sơn, một người lính đã cứu một cô bé nhỏ hơn mình mười tuổi, sau này cô bé lớn lên, gả cho người đã cứu mình, rồi hai người sống hạnh phúc bên nhau.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Mọi người thấy cát lún xuống, tạo thành một cái hố to.

Mất đường lui, cả bọn chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, tìm kiếm Kinh Cổ Đồng thật sự.

Trên đường không có xe, chỉ có thể dựa vào hai chân, đi lâu, ai nấy đều vừa mệt vừa khát.

"Tôi đi không nổi nữa." "Mọi người đừng bỏ tôi lại, dừng lại nghỉ một lát đi." Mã Nhật Lạp mệt đến thở không ra hơi, nói với mọi người.

"Đi thêm một đoạn nữa, phía trước sẽ hạ trại." Hạo Thiên Chân nói.

Mọi người nghe vậy, đều khóc không ra nước mắt.

Nửa giờ sau.

Cả nhóm dừng lại, tất cả đều ngã vật ra sa mạc.

"Tôi đúng là xui xẻo, lại bị đưa đến cái nơi quỷ quái này." Lê Sồ nằm trên sa mạc, nhìn Hạo Thiên Chân đang đứng bên cạnh, hai tay chống hông nhìn về phía xa.

“Nếu đi lính thì sẽ không yếu như vậy đâu.” Hạo Thiên Chân nói.

“Đi lính?” Lê Sồ kinh ngạc.

“Không có.” Hạo Thiên Chân lắc đầu, nói: “Trong số bạn bè tôi quen, có một người đi lính, anh ta kể cho tôi nghe chuyện đi lính.” “Là ai?” “Tên là Phan Tử.” Hạo Thiên Chân đáp.

Phan Tử?

Lê Sồ nhíu mày, không quen người này.

“Ai có nước không?” Đạo diễn Vương của đoàn làm phim nhìn mọi người hỏi. ”Nước thì không, nhưng bánh quy khô thì có một ít.” Tô Nam vừa nói vừa mở ba lô, đổ hết thức ăn bên trong ra.

Toàn là bánh quy khô và kẹo.

“Ở sa mạc mà ăn bánh quy không có nước, chẳng phải là tìm chết sao?” Tằng Gia trong đoàn làm phim nói.

“Ai ăn thì lấy đi.” Tô Nam xé một gói bánh quy, cắn một miếng rồi nhai.

“Tô Nam, số thức ăn này không thể chia cho họ được.” Mã lão bản nói: “Còn không đủ cho tôi ăn.” Tô Nam quay đầu đi, không thèm để ý.

Chút thức ăn này có thể đảm bảo mọi người tạm thời không chết đói.

Mã lão bản: “...” “Ngon thật.” Tằng Gia lấy một gói bánh quy ăn.

“Thơm không?” Lê Sồ hỏi.

Tằng Gia: “...” “Bố Phương, cậu không ăn à?” Hạo Thiên Chân bắt lấy gói bánh quy Lê Sồ ném cho, nhìn Bố Phương đang quay lưng khoanh chân ngồi trên cát vàng hỏi.

“Tôi không đói.” Bố Phương đáp.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, nhìn gói bánh quy trong tay, sau đó ném cho Lê Sồ: “Ăn đi.” “Được.” Lê Sồ cúi xuống nhặt gói bánh quy Hạo Thiên Chân ném cho từ dưới chân, gật đầu với anh.

“Ực ực.” Mã Nhật Lạp nằm trên cát, cầm bình rượu cũ, tu thẳng vào miệng. ”Mã Nhật Lạp, xem ra tâm trạng anh không tệ nhỉ.” Tô Nam đi tới, cười nói.

“Cô muốn làm gì?” Mã Nhật Lạp ôm chặt bình rượu cũ.

“Bây giờ mọi người đều cùng hội cùng thuyền, có phúc cùng hưởng.” Tô Nam nói rồi giật lấy bình rượu cũ trong tay Mã Nhật Lạp.

“Trả rượu đây cho tôi.” Mã Nhật Lạp nhìn Tô Nam cầm rượu rời đi, quỳ trên đất, nước mắt lưng tròng, tay phải nắm chặt thành quyền đấm xuống đất.

Tô Nam mang rượu về, mọi người đều vây quanh, bảo cô rót rượu.

Cuối cùng mọi người cũng có thứ để uống.

Thời gian trôi đi từng chút một.

Màn đêm buông xuống.

Chương 340

Mọi người nằm trên cát vàng.

Ban đêm ở sa mạc không dễ chịu chút nào.

Mọi người vừa phải chịu đựng sự mệt mỏi rã rời, vừa phải chịu đựng tiếng khóc của Mã Nhật Lạp.

Cùng lúc đó, tại khách sạn Tân Nguyệt ở Bắc Bình.

Có một người quản lý ly chén, tên là La Tước.

Ở trên lầu, anh ta có thể dùng cần câu cá để đặt từng chiếc ly lên bàn ở dưới lầu mà không làm vỡ một cái nào.

Người này được Trương Nhật Sam để mắt tới, liền đến xin ông chủ Y người này.

Nhưng ông chủ Y nói, La Tước này có cá tính, thường không phục người khác.

Trương Nhật Sam nghe vậy, liền tỉ thí với La Tước, dùng thực lực chinh phục anh ta, từ đó La Tước trở thành thuộc hạ của ông.

Sáng sớm hôm sau.

Nhóm Bố Phương đang ngủ trên sa mạc lần lượt tỉnh lại.

"Mã Nhật Lạp, ông thường tìm người trong sa mạc, tôi hỏi ông, nơi nào có nước, mau dẫn chúng tôi đi." Mã lão bản có chút cáu kỉnh nói.

"Tôi không nhớ." Mã Nhật Lạp đáp.

"Cả đội chúng tôi đặt hy vọng vào ông, vậy mà ông lại nói với tôi là không nhớ?" Mã lão bản hơi kinh ngạc, sau đó giật lấy con dao quân dụng Nepal trong tay Lão Mạch, đi về phía Mã Nhật Lạp.

“Cầu xin ông đừng giết tôi.” “Tôi biết nơi nào có nguồn nước.” Mã Nhật Lạp trong lúc nguy cấp nảy ra ý, chỉ vào cồn cát phía xa nói: “Vượt qua cồn cát kia sẽ có một nguồn nước.” “Thật không?” Mọi người kinh ngạc.

“Chắc chắn một trăm phần trăm.” Mã Nhật Lạp khẳng định.

Bố Phương nhìn ra, Mã Nhật Lạp vì muốn sống nên đã nói dối.

Cả nhóm tiến về phía Mã Nhật Lạp chỉ.

Lê Sồ huých nhẹ Hạo Thiên Chân, hỏi: “Lời của Mã Nhật Lạp có thật không?” “Một chiêu gọi là ‘nhìn mơ đỡ khát’, cậu hiểu chưa?” Hạo Thiên Chân nói.

“Tôi hiểu rồi.” Lê Sồ gật đầu.

Ba giờ sau.

Mặt trời lên cao, mọi người đứng trên cồn cát, mồ hôi chảy ròng ròng.

“Mẹ kiếp, nước đâu?” Lão Mạch nhìn xuống dưới chỉ toàn cát vàng, chửi ầm lên với Mã Nhật Lạp.

“Chỗ này chắc chắn có nguồn nước, không thể sai được, sao lại không có nhỉ?” Mã Nhật Lạp gãi đầu nói.

Lão Mạch nhìn bộ dạng của Mã Nhật Lạp, biết mình bị lừa, cơn giận bốc lên đầu, hét lớn: “Lão tử sẽ giết mày!” “Lão Mạch, bình tĩnh một chút.” Tô Nam lên tiếng.

“Chị Tô.” Lão Mạch nghe vậy, bình tĩnh lại.

“Xào xạc.” Đúng lúc này, một cơn gió thổi qua.

“Không hay rồi.” “Bão cát sắp đến.” “Mọi người mau chạy đi.” Mã Nhật Lạp nói xong, liền chạy về phía trước tìm một con dốc.

Bão cát?

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, khi hoàn hồn lại, tất cả đều chạy theo sau Mã Nhật Lạp để thoát thân.

“Bão cát đáng sợ quá.” Cô gái trong đoàn làm phim tên Quả Tử quay đầu nhìn lại, phát hiện bão cát ngút trời đang cuồn cuộn ập đến cách đó không xa.

Chưa đầy một phút, bão cát đã tới.

Mọi người ở trong bão cát đều vô cùng khó chịu, may mà phía trước có một con dốc sa mạc.

Cả nhóm đều nằm trên con dốc, dùng quần áo che đầu, bên tai chỉ nghe thấy tiếng ‘xào xạc’.

Sau trận bão cát, mọi người đều bị cát vàng chôn vùi.

“Khụ khụ.” Bố Phương đứng dậy, ho vài tiếng, thấy Hạo Thiên Chân và Lê Sồ ở bên cạnh, liền đưa hai tay ra nắm lấy thắt lưng của họ, kéo cả hai lên.

“Phù.” Hai người mở mắt ra, đều thở hổn hển.

Người của đoàn làm phim và đội khảo sát đều không sao, chỉ có Mã Nhật Lạp là biến mất.

Chương 341

“Mẹ nó, Mã Nhật Lạp, nhất định là đã bỏ chúng ta chạy trước rồi.” Lão Mạch nhìn quanh mọi người, phát hiện Mã Nhật Lạp đã biến mất, liền cúi người, tức giận đấm một quyền xuống đất.

“Không có Mã Nhật Lạp, chúng ta không biết làm sao để ra khỏi sa mạc, sẽ chết mệt, chết khát, chết đói mất thôi.” Ba cô gái trong đoàn làm phim không kìm được mà bật khóc.

“Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải chết ở sa mạc này sao?” Quả Tử trong đoàn làm phim nhìn mọi người hỏi.

“Sẽ không chết đâu.” “Chúng ta nhất định có thể an toàn sống sót ra ngoài, tin tôi đi.” Mã lão bản nói.

“Bây giờ tôi chỉ muốn biết, Mã Nhật Lạp rốt cuộc đã đi đâu.” Lão Mạch nói.

Nghe vậy, Bố Phương biết Mã Nhật Lạp đã chết.

Bị nữ chủ nhân của một gia đình [người nhà họ Uông] và đứa con trai ngốc nghếch của bà ta [người nhà họ Uông] giết chết và mang đi.

“Lão Mạch, đừng nói nữa.” Tô Nam nói: ”Việc chúng ta cần làm bây giờ là tiến về hướng có nguồn nước mà Mã Nhật Lạp đã chỉ.” “Cứ theo lời cô ấy.” Mã lão bản nói.

Cứ như vậy.

Nhóm Bố Phương tiến về phía Mã Nhật Lạp đã chỉ dẫn trước đó.

Vượt qua một cồn cát, lại có một cồn cát khác phía sau.

“Phía trước hình như có nguồn nước.” Cô gái trong đoàn làm phim tên Đản Tả chỉ vào một vũng nước phía trước. ”Nước, thật sự là

nước.” “Chúng ta được cứu rồi.” Mọi người đều vô cùng phấn khích, chạy về phía nguồn nước.

Chỉ chạy được vài bước, sức lực của mọi người đều cạn kiệt, ý chí cũng hao mòn, trừ Bố Phương ra, tất cả mọi người đều ngã xuống đất.

“Cuối cùng cũng ngã rồi.” Bố Phương nhìn những người không chịu nổi nữa, ngã xuống đất hôn mê, nói một tiếng, rồi lấy ra hai chai nước khoáng từ không gian hệ thống.

Có Huyết rồng Chí tôn, thể chất của hắn vô cùng mạnh mẽ, có thể kiên trì bảy ngày không gục ngã.

Mở nắp chai nước, hắn tu thẳng vào miệng.

Uống xong hai chai nước, Bố Phương cảm thấy no bụng.

Sau đó, hắn lại lấy ra một chai nước từ không gian hệ thống, đi về phía cô gái trong đoàn làm phim tên Đản Tả.

Tại di tích cổ thành, hắn đã thu một thùng nước vào không gian hệ thống.

Suốt dọc đường, sở dĩ hắn không lấy nước ra cho mọi người uống là có nguyên nhân.

Bởi vì những người lần thứ ba tiến vào Tây Cung đều đã hít phải thực vật bào tử.

Nếu uống nước, thực vật bào tử trong cơ thể gặp nước sẽ trương nở.

Bố Phương đỡ Đản Tả dậy, đặt lên đùi mình, tay trái đỡ sau gáy cô, tay phải cầm chai nước đưa vào miệng cô, đổ nước cho cô.

Vài giây sau, chỉ thấy miệng Đản Tả cử động.

“Khụ khụ.” Đản Tả mở mắt, tỉnh lại, liền giật lấy chai nước trong

tay Bố Phương, cũng không màng hình tượng, uống ừng ực.

“Hu hu hu.” “Em cứ tưởng mình sắp chết rồi.” Đản Tả ôm lấy Bố Phương, vùi đầu vào lòng hắn, khóc nức nở.

“Uống nước của tôi rồi.” Bố Phương chưa kịp nói hết câu đã bị Đản Tả cắt lời: “Phải ngủ với anh.” “Bố Phương, anh đã cứu em hai lần, em quyết định, sẽ cho anh lần đầu tiên của mình.” Đản Tả nhìn Bố Phương, nghiêm túc nói.

“Đừng như vậy, tôi cứu cô hai lần, có lẽ là ý trời, cô nên dành lần đầu tiên của mình cho người sẽ mang lại hạnh phúc cho cô.” Bố Phương giả vờ từ chối.

“Em không cần, em muốn cho anh, em yêu anh rồi.” Vừa nói, cô vừa cởi áo khoác ra: “Em muốn cùng anh vận động thể thao trên sa mạc.” ...

Một giờ sau.

Đản Tả đau đến không chịu nổi.

Bố Phương cũng không tiếp tục, mặc quần áo vào, đi về phía Hạo Thiên Chân.

“Tên thật của anh là gì?” Đản Tả nắm lấy một cánh tay của Bố Phương, vừa đi vừa hỏi.

Giác quan thứ sáu mách bảo cô, người cô thích không phải tên là Lưu Mang.

“Tôi tên Bố Phương.” Bố Phương không giấu giếm, nói thật.

“Tên hay lắm.” Đản Tả cười nói.

“Thiên Chân, tỉnh lại.” Bố Phương ngồi xổm xuống, lay Hạo Thiên Chân, thấy anh không tỉnh, liền vén áo anh lên, thấy một mảng đỏ ở vị trí rốn.

Chương 342

Hắn biết, trong nguyên tác, thực vật bào tử hoạt động ở vị trí này.

“Bạn của anh, có phải bị bệnh ngoài da không?” Đản Tả hỏi.

“Không phải bị bệnh.” Bố Phương nói: “Ở trong ao nước Tây Cung, đã hít phải thực vật bào tử.” “Thực vật bào tử?” Đản Tả tò mò.

“Một lát nữa cô sẽ biết.” Bố Phương nắm lấy con dao găm treo bên hông Hạo Thiên Chân, mắt chỉ thấy ở vị trí rốn của anh có một vật dài bằng dây sạc điện thoại đang di chuyển.

Thực vật bào tử, dài khoảng mười centimet.

“Dưới da bụng bạn anh có thứ gì đó đang động đậy.” Đản Tả sợ hãi dùng tay che mắt.

“Có tôi ở đây, không cần sợ.” Bố Phương nói xong, đưa tay trái ra, nhanh, chuẩn, vững, nắm lấy thực vật bào tử bên cạnh rốn Hạo Thiên Chân, sau đó hỏi Đản Tả: “Trong ba lô của đoàn làm phim, có thuốc men, có dụng cụ phẫu thuật cho bệnh nhân không?” “Có.” Đản Tả gật đầu.

“Đi lấy giúp tôi, cảm ơn.” Bố Phương nói.

“Được.” Đản Tả đi về phía Quả Tử, từ trong ba lô của cô lấy ra băng gạc, dao nhỏ, kẹp, thuốc bôi vết thương.

Đưa cho Bố Phương.

“Cầm lấy.” Bố Phương nói một câu, tay phải cầm dao găm, rạch một đường trên da thịt Hạo Thiên Chân.

Đản Tả nhìn da thịt Hạo Thiên Chân bị Bố Phương dùng dao rạch, chỉ cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Bố Phương dùng kẹp, kẹp lấy con Trùng Thiết Tuyến, sau đó cuộn vài vòng, kéo nó ra, rồi ném sang một bên, tiếp đó xử lý vết thương cho Hạo Thiên Chân, lát nữa sẽ xử lý con Trùng Thiết Tuyến sau.

Ba phút sau.

Bố Phương xử lý xong vết thương cho Hạo Thiên Chân, và dùng băng gạc dán lên vết thương.

Có kỹ năng y thuật Diệu Thủ Hồi Xuân, nếu không biết y thuật, hắn sẽ không phẫu thuật cho Hạo Thiên Chân, vì sợ sẽ gây ra án mạng.

"Bố Phương, con trùng đó động đậy rồi." Đản Tả chỉ vào con trùng vô cùng ghê tởm phía sau đang ngọ nguậy trên cát vàng, kinh hãi nói.

"Tôi cho Hạo Thiên Chân uống nước trước, rồi sẽ xử lý nó sau." Bố Phương lấy ra một chai nước khoáng từ không gian hệ thống, đổ vào miệng Hạo Thiên Chân.

Sau đó đưa chai nước cho Đản Tả, rồi đi về phía con Trùng Thiết Tuyến.

"Keng!" "Hệ thống phát hiện Trùng Thiết Tuyến, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Âm thanh của hệ thống vang lên bên tai khiến Bố Phương sững sờ, vừa rồi hệ thống không lên tiếng, bây giờ mới lên tiếng, chẳng lẽ hệ thống vừa mới ngủ dậy.

Đương nhiên, Bố Phương sẽ không nâng cấp huyết mạch của Trùng Thiết Tuyến, hình dáng của nó thật sự quá ghê tởm, còn xấu hơn cả Tống tử, nhìn vào đã thấy da đầu tê dại, không có chút khẩu vị nào.

"Hôm nay chết dưới đao của ta, có lẽ là ý trời." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém về phía con Trùng Thiết Tuyến đang ngọ

nguậy trên cát dưới chân.

“Xoẹt!” một tiếng.

Con Trùng Thiết Tuyến bị chém làm đôi.

“Keng!” “Ký chủ tiêu diệt Trùng Thiết Tuyến, điểm nâng cấp huyết mạch +5000!” “Ngoài bạn của anh là Hạo Thiên Chân ra, những người khác trong cơ thể có những con trùng này không?” Đản Tả chỉ vào con Trùng Thiết Tuyến đã chết hỏi Bố Phương.

“Tôi không biết.” Bố Phương lắc đầu.

Hắn không nói cho Đản Tả biết rằng, ngoại trừ ba cô gái nhỏ trong đoàn làm phim, Lão Mạch và Thiên Nhi chưa xuống địa cung lần thứ ba, còn những người như Vương Mãnh, những người khác đều đã hít phải thực vật bào tử.

“Vậy Lê Sồ thì sao?” “Cậu ấy không sao chứ.” Đản Tả chỉ vào cậu thiếu niên Lê Sồ hỏi, cô khá quan tâm đến người nhỏ tuổi nhất trong đội.

“Lê Sồ không sao.” Bố Phương đáp.

“Vậy anh có sao không?” Đản Tả lo lắng hỏi.

“Tôi sẽ không sao đâu.” Bố Phương nói.

Có Huyết rồng Chí tôn, thực vật bào tử tiến vào cơ thể sẽ bị hòa tan ngay lập tức.

“Vậy những người kia có chết ở đây không?” Đản Tả chỉ vào đám người đang nằm trên cát vàng hỏi.

“Những người này tạm thời sẽ không chết.” Bố Phương nói: “Nếu không có gì bất ngờ, ở khu vực này, sẽ có một đứa con trai ngốc của một gia đình địa phương dắt lạc đà đi qua đây.” Người đó chính là Gát Lỗ.

Mục đích của Gát Lỗ cũng giống như hắn, là để tìm Kinh Cổ Đồng.

Trong nguyên tác, Gát Lỗ thấy nhóm Hạo Thiên Chân đi tìm Kinh Cổ Đồng trong sa mạc, nên đã đưa họ về nhà.

“Bố Phương nhìn kìa, có người đến rồi.” Đản Tả chỉ vào cồn cát xa xa, một người đàn ông mặc áo vải thô, đội mũ đang dắt bảy tám con lạc đà, vui mừng cười nói.

“Tôi thấy rồi.” Bố Phương nói.

Chương 343

”Chào anh, tôi tên Bố Phương.” Bố Phương nói với Gát Lỗ đang đến gần.

“Tôi tên Gát Lỗ, rất vui được gặp anh.” Gát Lỗ cười nói.

“Bạn đồng hành của tôi bị thiếu nước nghiêm trọng, kiệt sức nên đã ngất đi.” Bố Phương chỉ vào nhóm Hạo Thiên Chân nói: “Giúp tôi đưa họ lên lạc đà.” “Được chứ.” Gát Lỗ không từ chối, mỉm cười nói: “Tôi đưa các anh về nhà tôi nhé.

Tôi thích nhất là có người đến nhà tôi chơi, gần nhà tôi có một hồ nước, có thể để các anh uống cho no.” “Ừm.” Bố Phương gật đầu.

Bây giờ Gát Lỗ đang giả ngốc, hắn cũng không vạch trần đối phương là người nhà họ Uông, cứ lợi dụng trước đã.

“1, 2, 3... 10... 16!” Gát Lỗ đưa một ngón tay ra, bắt đầu đếm từ Bố Phương và Đản Tả, đếm ra tổng cộng có mười sáu người.

Sau đó chạy đến chỗ Hạo Thiên Chân, bế anh lên, đặt lên lưng lạc đà.

“Tên ngốc này kỳ lạ thật.” Đản Tả nhìn Gát Lỗ bế nhóm Hạo Thiên Chân đặt lên lạc đà, nói với Bố Phương: “Giác quan thứ sáu của em mách bảo rằng, hắn đang đếm đầu người.” “Cô nói không sai, hắn đang đếm đầu người.” Bố Phương nói.

“Em sợ hắn sẽ giết chúng ta.” Đản Tả nói: “Tiếp theo, em sẽ đi theo anh.” “Ừm.” Bố Phương gật đầu.

Mười phút sau, Gát Lỗ đã đặt hết mười bốn người đang hôn mê lên lạc đà, sau đó vẫy tay với Bố Phương: “Lên lạc đà đi, đến nhà tôi.” Nghe vậy, Bố Phương dắt tay Đản Tả, đi về phía con lạc đà dẫn đầu

không chở người.

Cứ như vậy.

Bố Phương và Đản Tả ngồi trên lạc đà, được Gát Lỗ dắt đi, đưa đến nhà anh ta.

Đường đi xa xôi.

Đi một hồi lâu, màn đêm buông xuống.

Bố Phương, Gát Lỗ và Đản Tả cắm trại trên sa mạc.

Nhóm Hạo Thiên Chân bị Gát Lỗ dỡ xuống khỏi lạc đà, đặt trên cát vàng.

Ngày hôm sau.

Bố Phương và Đản Tả thức dậy, bước ra khỏi lều.

Thấy Gát Lỗ với hai quầng thâm mắt, đang bế nhóm Hạo Thiên Chân đặt lên lạc đà.

"Gát Lỗ, tối qua không ngủ ngon à?" Bố Phương cười hỏi.

Gát Lỗ không trả lời, nói: "Tôi phải đưa anh đi cả buổi sáng mới đến được nhà tôi." "Tôi biết rồi." Bố Phương gật đầu.

Cả một buổi sáng trôi qua.

Buổi trưa.

Gát Lỗ dắt lạc đà, đưa Bố Phương đến nhà mình. "Gát Lỗ về rồi." Tô Nhật Cách từ trong nhà đi ra, cười với con trai một tiếng: "Con mang về một đám bạn à." "Họ ngất trong sa mạc, con đưa về." Gát Lỗ nói.

"Vậy mau bế họ vào phòng nghỉ ngơi đi." Tô Nhật Cách nói.

"Vâng vâng." Gát Lỗ gật đầu, bế từng người trong nhóm Hạo Thiên Chân vào nhà.

“Chào anh, tôi tên là Tô Nhật Cách, là chủ nhân của ngôi nhà này.” Tô Nhật Cách cười nói với Bố Phương.

“Tôi tên Bố Phương, tiếp theo, tôi và bạn đồng hành của tôi có thể sẽ ở tạm nhà chị hai ba ngày.” Bố Phương nói.

“Ở bao lâu cũng không sao.” Tô Nhật Cách nhiệt tình cười nói.

“Bên kia có một hồ nước, có thể ra đó tắm rửa.” Tô Nhật Cách chỉ về một hướng.

Bố Phương gật đầu, sau đó dắt Đản Tả đi.

Buổi tối.

Mọi người lần lượt tỉnh lại.

Tô Nhật Cách để đề phòng những người này uống nước quá vội, đã đặc biệt chuẩn bị nước nấu từ phân cừu khô, đặt trên bàn trong phòng họ ở. ”Nước gì mà khó uống vậy?” Lê Sồ tỉnh lại, thấy trên bàn có một bát nước, liền lật người xuống giường, cầm bát nước, đưa lên miệng tu, cảm thấy vô cùng khó uống, lại hôi.

Chương 344

“Nước nấu từ phân cừu khô.” Bố Phương xách một ấm nước, mở cửa, nghe thấy tiếng của Lê Sồ từ bên ngoài, liền nói.

Nghe Bố Phương nói, Lê Sồ buồn nôn muốn chết, vội vàng nhổ ra, vội vàng chạy xuống lầu tìm nước súc miệng.

“Bụng mình sao lại đau thế này?” Hạo Thiên Chân nằm trên giường tỉnh lại, cảm thấy bụng đau, vén áo lên xem, phát hiện mình đã bị ai đó mổ.

“Trong người cậu có con trùng, đã bị tôi lấy ra rồi.” Bố Phương nói xong, rót một bát nước đưa cho Hạo Thiên Chân.

Con trùng?

Hạo Thiên Chân nghe vậy, nhớ lại những sợi lông trắng trong địa cung, sau đó nhận lấy bát nước Bố Phương đưa, uống cạn.

“Đây là đâu?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Nơi này dân cư thưa thớt, là một hộ gia đình trong sa mạc, trong vòng vài trăm kilomet chỉ có một nhà này.” Bố Phương nói: “Chủ nhà là một phụ nữ, tên là Tô Nhật Cách, có một đứa con trai ngốc tên là Gát Lỗ, Gát Lỗ dắt lạc đà đi qua nơi chúng ta ngất, đã đưa chúng ta về nhà.” “Ở đây, chúng ta có thể có được nước và thức ăn, đương nhiên, gia đình này có vấn đề, phải cẩn thận đề phòng.” “Tôi biết phải làm gì rồi.” Hạo Thiên Chân nghe xong, lên tiếng.

“Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi.” Đúng lúc này, trong nhà vang lên tiếng gọi của Gát Lỗ.

Mọi người không hẹn mà cùng nhau từ lầu hai đi xuống, lúc xuống cầu thang, ánh mắt nhìn xuống dưới, thấy giữa nhà đặt một bàn ăn

hình chữ nhật, trên đó toàn là thịt cừu.

“Mọi người ăn được bao nhiêu thì cứ ăn, nhà tôi có nhiều thịt lắm.” Tô Nhật Cách đứng bên cạnh, cười nói với nhóm Bố Phương.

“Tô Nhật Cách, thật sự cảm ơn chị, chị nhiệt tình với chúng tôi quá.” Đạo diễn Vương của đoàn làm phim cười nói với cô.

Mọi người nghỉ ngơi ở đây hai ngày, sau đó tiếp tục đi tìm Kinh Cổ Đồng.” Mã lão bản nuốt một miếng cơm, nói với mọi người.

“Các ông đi đi.” Đạo diễn Vương của đoàn làm phim nói: “Tôi và các bạn trẻ của tôi sẽ về nhà, không đi theo các ông tìm Kinh Cổ Đồng nữa.” “Đã đến đây rồi, phải đi cùng nhau, không thể bỏ cuộc giữa chừng.” Lão Mạch đưa một ngón tay ra nói.

“Đi đi.” Vương đạo diễn đập một phát xuống bàn, đứng dậy, nói với Lão Mạch: “Tôi không đi là không đi!” Hạo Thiên Chân nhận ra, tính khí của Vương đạo diễn đã trở nên nóng nảy.

“Không đi, lão tử giết mày.” Lão Mạch rút con dao quân dụng Nepal ra, chỉ vào Vương đạo diễn.

Vương đạo diễn: “...” “Đạo diễn, nhịn đi.” Tằng Gia kéo Vương đạo diễn ngồi xuống, ghé vào tai anh ta nói nhỏ: “Chúng ta tìm cơ hội trốn đi là được.” Vương đạo diễn nghe vậy, gật đầu, nói với mọi người: “Vậy được, nghỉ ngơi hai ngày, sau đó tôi sẽ dẫn người của đoàn làm phim đi cùng các ông tìm Kinh Cổ Đồng.” Anh ta đã quyết định, trong vòng hai ngày, tìm cơ hội dẫn người của đoàn làm phim trốn đi.

“Tốt nhất là giữ lời, nếu không tôi sẽ cho các người không sống yên ổn.” Lão Mạch thu lại con dao Nepal.

“A.” “Bụng tôi.” Tằng Gia trong đoàn làm phim uống một ngụm nước, liền cúi người, ôm bụng, vẻ mặt khó chịu.

“Sao vậy?” Tô Nam nhíu mày hỏi.

“Bụng tôi đau, vừa rồi còn ỏn, có thể là do ăn phải thức ăn có độc.” Tằng Gia nói.

“Thức ăn của tôi không có độc.” Tô Nhật Cách lên tiếng.

“Tôi tin lời chị.” Tô Nam đáp lại, rồi nói với Tằng Gia trong đoàn làm phim: “Nếu thức ăn có độc, sẽ không chỉ có một mình cô đau bụng.” “Bụng tôi không đau, nhưng người tôi đau.” Mã lão bản nói.

Tô Nam: “...” “Có thể là do mệt quá, ăn xong cơm, về phòng nghỉ ngơi đi.” Tô Nhật Cách nói.

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu.

Ăn xong cơm.

Mọi người lần lượt về phòng nghỉ ngơi.

“Cốc.” “Cốc.” “Cốc.” Tô Nhật Cách xách một ấm nước đến gõ cửa phòng Bố Phương, gõ ba tiếng, bảo Bố Phương ra lấy nước.

Bố Phương mở cửa, nhận lấy ấm nước từ Tô Nhật Cách, cảm ơn cô một tiếng.

Cả đêm.

Chủ nhà Tô Nhật Cách không ngừng mang nước đến.

Mọi người đều cảm thấy Tô Nhật Cách quá nhiệt tình.

“Lão Mã, ông sao vậy?” Dương Hồng Lộ nhìn Mã Mậu Niên nằm trên giường gãi người, lo lắng hỏi.

“Da ngứa quá, lão tử chưa bao giờ ngứa như vậy, khó chịu quá, Hồng Lộ, lấy dao đâm chết tôi đi.” Mã lão bản nói với vợ.

“Lão Mã, ông sẽ không sao đâu.” Dương Hồng Lộ nước mắt lưng tròng đi về phía Mã Mậu Niên.

Giây tiếp theo, Mã Mậu Niên bật dậy khỏi giường, dùng hai tay bóp cổ cô, tức giận nói: “Tôi bảo cô giết tôi.” “Sao vậy?” Lão Mạch nghe thấy tiếng, dẫn theo hai huynh đệ vào phòng, thấy Mã Mậu Niên muốn bóp chết Dương Hồng Lộ, liền lao lên ngăn cản.

“Lão Mã, rốt cuộc ông bị làm sao, có thể nói cho tôi biết không?” Dương Hồng Lộ hỏi.

“Lão tử bây giờ vô cùng đau khổ, giống như có hàng vạn con muỗi cái đang bâu lấy tôi, hút máu tôi.” Mã lão bản nói xong, lại nói với Lão Mạch: “Giết tôi đi.” “Giết cái con khỉ.” Lão Mạch chửi một tiếng, nói: “Tôi mà giết ông, ai trả tiền cho tôi?” “Tôi cầu xin ông giết tôi, bây giờ tôi sống còn đau khổ hơn chết.” Mã lão bản dùng sức gãi da, gãi đến chảy máu.

Chương 345

"Ngủ cho lão tử." Lão Mạch tóm lấy Mã Mậu Niên, một tay dùng sức ấn vào gáy ông ta, khiến ông ta ngã vật ra giường, ngất đi.

"Cảm ơn Lão Mạch." Dương Hồng Lộ thấy chồng ngất đi, cảm ơn Lão Mạch một tiếng.

Lão Mạch nhìn Dương Hồng Lộ một cái, có chút chán ghét vẻ mặt trang điểm đậm của cô, quay người rời khỏi phòng.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng khác.

Người của đoàn làm phim đang cùng nhau bàn bạc chuyện gì đó.

"Bây giờ tôi chỉ muốn biết, Đản Tả đã đi đâu." Vương đạo diễn nói.

"Không ở cùng chúng ta, mà đi theo Bố Phương rồi." Tằng Gia nằm trên giường, yếu ớt đáp lại.

"Ai." Nghe vậy, Vương đạo diễn ôm trán thở dài.

Nửa đêm canh ba.

Mọi người đều đã ngủ say.

Nữ chủ nhà bắt đầu hoạt động, rồi ngồi tắm trong một thùng gỗ trong sân, sau lưng cô ta có một hình xăm kỳ lạ.

Giống một con phượng hoàng, cũng giống một con gà.

Lê Sồ không ngủ được, xuống lầu, định mở cửa ra ngoài, kết quả qua khe cửa, nhìn thấy Tô Nhật Cách đang quay lưng về phía nhà, ngồi tắm trong thùng gỗ bên ngoài.

Tô Nhật Cách này trông có vẻ vô hại, không ngờ sau vai lại xăm một con phượng hoàng, nhưng lại cảm giác hình xăm đó giống một

con gà hơn.

Tô Nhật Cách cảm giác có người đang nhìn trộm mình tắm, quay đầu lại, phát hiện Lê Sồ, rồi lại quay đầu đi.

Lê Sồ thấy vậy, cẩn thận lẻn lên lầu.

Ngày hôm sau.

Mọi người đều đang ngủ trong nhà.

Nữ chủ nhà Tô Nhật Cách dậy sớm, lúc đang làm việc dưới một mái hiên dựng bằng gỗ, phát hiện có một thi thể dưới đống rơm, không ai khác chính là kẻ giết người Diệp Kiêu Trần.

A!" Nhìn Diệp Kiêu toàn thân đầy vết dao, Tô Nhật Cách hét lên một tiếng thất thanh.

Không phải là giả vờ hét lên, mà là tiếng hét thực sự vì sợ hãi.

Bố Phương nghe thấy tiếng, vội vàng từ trong đám phụ nữ lật người xuống giường, mặc quần áo và giày vào rồi mở cửa phòng đi ra.

Tô Nam cũng đi theo sau.

Nếu Bố Phương không đoán sai, thì đó chính là tiếng hét của Tô Nhật Cách khi nhìn thấy thi thể của Diệp Kiêu.

Khi Bố Phương xuống lầu, thấy Hạo Thiên Chân dắt Lê Sồ bước ra khỏi cửa.

"...Chết rồi." Tô Nhật Cách chỉ vào thi thể của Diệp Kiêu, run rẩy nói với mấy người Bố Phương. "Tối qua Diệp Kiêu còn ăn cơm với chúng ta, bây giờ lại chết ở đây." Lê Sồ nhìn vết thương trên người Diệp Kiêu bị dao rạch, nói: "Cũng không biết ai lại nhẫn tâm giết anh ta." "Tôi dám chắc, người giết Diệp Kiêu không phải là tôi và Bố Phương." Tô Nam quả quyết.

Tối qua, hai người họ và ba cô em gái trong đoàn làm phim đang "vận động thể thao", không hề ra khỏi phòng.

"Vết dao trên người Diệp Kiêu đều do dùng lưỡi dao lam cắt." Hạo Thiên Chân kiểm tra thi thể Diệp Kiêu một lượt, phát hiện vết thương của anh ta đều bị rạch chéo.

"Ngô Tà, cậu suy luận ra được à?" Lê Sồ kinh ngạc.

"Ừm." Hạo Thiên Chân gật đầu, nói: "Trước khi chết, Diệp Kiêu chắc hẳn đã phải chịu đựng nỗi đau rất lớn, tay phải cầm lưỡi dao lam, cắt tay, chân và ngực bụng của mình." "Tại sao Diệp Kiêu không dùng dao găm cắt thịt mình, mà lại dùng lưỡi dao lam?" Tô Nam hỏi.

"Cái này phải hỏi Diệp Kiêu." Hạo Thiên Chân nói: "Nhưng anh ta đã chết rồi, muốn hỏi thì phải xuống âm phủ mà hỏi." "Đúng là đồ thẳng nam." Tô Nam nói.

Hạo Thiên Chân: "..." "Trong miệng Diệp Kiêu có thứ gì đó." Lê Sồ chỉ vào miệng anh ta.

Bố Phương đưa tay phải ấn vào miệng Diệp Kiêu, khiến miệng anh ta mở to ra, nhìn thấy ở lối vào cổ họng có một lưỡi dao lam dính máu, nói: "Diệp Kiêu vì để tự hành hạ mình, lại có thể nuốt cả lưỡi dao lam vào." "Tại sao Diệp Kiêu lại đối xử tàn nhẫn với mình như vậy?" Tô Nhật Cách không nhịn được hỏi.

"Hạo Thiên Chân vừa mới nói rồi, trước khi chết, Diệp Kiêu đã phải chịu đựng nỗi đau rất lớn, nên mới làm như vậy." Bố Phương đáp.

"Tôi hiểu rồi." Tô Nhật Cách gật đầu.

"Diệp Kiêu huynh đệ, đừng ngủ nữa, tỉnh lại đi." Lão Mạch dẫn theo Khải Tử và Thiên Nhi, lay thi thể Diệp Kiêu.

"Đừng lay nữa, Diệp Kiêu chết rồi." Hạo Thiên Chân nói.

Chương 346

“Chết như thế nào?” Lão Mạch nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

“Anh ta tự giết mình.” Hạo Thiên Chân trả lời.

Lão Mạch nghe vậy, kinh ngạc sững sờ. ”Mạch ca, Diệp Kiêu thật sự đã tự hành hạ mình đến chết.” Khải Tử quả quyết.

Nghe vậy, Lão Mạch biết mình đã mất một người anh em, nói: “Cũng không biết tại sao Diệp Kiêu lại tự sát.” Mọi người đều im lặng, không ai trả lời.

Lão Mạch: “...” “A!” Đột nhiên, Lê Sồ kinh hô một tiếng.

Cách chết của Hoàng Viêm cũng giống như Diệp Kiêu, dọa cậu ta sợ hãi lùi lại liên tục.

“Lê Sồ, sao vậy?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Không sao, tôi bị ảo giác thôi.” Lê Sồ thở phào nhẹ nhõm.

“Lão Mạch, chôn Diệp Kiêu đi, rồi vào nhà giải thích nguyên nhân cái chết của anh ta.” Tô Nam lên tiếng.

“Được thôi.” Lão Mạch gật đầu, cùng Khải Tử khiêng thi thể Diệp Kiêu đi ra ngoài một trăm mét, đào hố chôn.

Nửa giờ sau.

Mọi người tập trung trong nhà, ngồi quanh bàn ăn.

“Bây giờ tôi muốn biết, tại sao Diệp Kiêu lại tự hành hạ mình?” Vương đạo diễn nói.

“Tôi cũng vậy.” Tằng Gia vội vàng tiếp lời.

Mọi người đều muốn biết tại sao Diệp Kiêu lại tự giết mình.

”Diệp Kiêu tự hành hạ mình là do bị người ta hạ độc, nên mới nảy sinh hiện tượng tự hành hạ.” Hạo Thiên Chân cố ý hướng nguyên nhân cái chết của Diệp Kiêu sang hướng bị hạ độc.

Nghe vậy, Mã lão bản lên tiếng: “Tôi cho rằng hung thủ đang ở trong số chúng ta.” ”Tôi không phải hung thủ.” Vương đạo diễn khẳng định.

“Hung thủ cũng có thể là các người.” Mã lão bản nhìn Vương đạo diễn một cái rồi nói một câu, sau đó nói với mọi người: “Để tìm ra hung thủ, tôi sẽ hạn chế hành động của tất cả mọi người, không ai được phép ra ngoài.” “Mọi người không có ý kiến gì chứ?” Mọi người đều im lặng, không nói gì.

“Để tôi gỡ rối lại suy nghĩ nhé.” Tô Nam nói: “Những thứ chúng ta ăn chung đều là cơm và nước do chủ nhà Tô Nhật Cách cung cấp, sau đó tối qua tôi đã đưa thuốc cho Diệp Kiêu, và tối qua Hạo Thiên Chân cũng đã đưa thuốc cho Mã lão bản, ngoài ra, mọi người ở sa mạc đều uống cùng một loại nước, như vậy tất cả mọi người đều có nghi ngờ hạ độc.” Mọi người nhìn nhau, vẫn không thể gỡ rối được suy nghĩ.

“Khụ khụ.” Bố Phương ho khan hai tiếng.

“Bố Phương, ho cái gì?” Mọi người hỏi.

“Tôi biết hung thủ là ai.” Bố Phương nói.

“Là ai?” Mọi người đều kinh ngạc.

“Hung thủ không phải là người.” Bố Phương trả lời.

“Không phải người, vậy rốt cuộc là thứ gì, nói mau đi!” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Thực vật bào tử.” Bố Phương nói thẳng.

Mọi người nghe vậy, đều không tin lời Bố Phương.

Sở dĩ không tin, là vì lúc ở trong ao nước địa cung, có một người trong đội đã hít phải thực vật bào tử, không phải tự hành hạ mình đến chết, mà là thực vật bào tử đó gặp nước sẽ trương nở, khiến người ta ngạt thở mà chết.

"Tóm lại, hung thủ là ai, tôi đã nói rồi." "Tin hay không tùy." Bố Phương nói xong, cầm cốc nước trước mặt trên bàn ăn, uống một ngụm.

Trong lúc mọi người đang băn khoăn không biết có nên tin lời Bố Phương hay không.

Đứa con trai ngốc của Tô Nhật Cách là Gát Lỗ, đột nhiên hát bài hát cũ từng nổi tiếng khắp nơi "Rượu cạn bình không", "Thanh âm quen thuộc biết bao, cùng ta bao năm tháng gió mưa, chưa từng cần báo đáp, mãi mãi sẽ không quên." "Tên ngốc này lại biết hát." Lão Mạch kinh ngạc, hát cũng khá hay.

"Bài hát này cũng là bài Mã Nhật Lạp thường hát." Lê Sồ nói.

"Đừng nhắc đến Mã Nhật Lạp nữa, lão tử nghe thấy tên nó là bực mình." Lão Mạch sốt ruột nói.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân cầm cốc nước, đổ lên quần Lê Sồ.

"..." Lê Sồ định mắng Hạo Thiên Chân, kết quả Hạo Thiên Chân chỉ vào quần cậu ta nói: "Trẻ con tè dầm rồi." "Tè thì ra ngoài mà tè." Lão Mạch nói.

Lê Sồ đứng dậy khỏi ghế dài, nhìn mọi người một cái, nhíu mày đi ra ngoài.

Cậu không biết Hạo Thiên Chân làm vậy rốt cuộc là để cậu ra ngoài làm gì.

Chương 347

Nhưng ngay sau đó, cậu thấy Hạo Thiên Chân từ hầm chứa đồ nhà Tô Nhật Cách, cũng là nơi Diệp Kiêu chết, khi đến đó, anh ta lật một tấm ván gỗ lên, một lối vào lòng đất hiện ra, men theo cầu thang bò xuống, phát hiện trong hầm tối đen như mực, không khí âm u đáng sợ, liền nắm lấy một sợi dây thừng rủ xuống, kéo một cái, một bóng đèn trong hầm lập tức sáng lên.

"Bên trong có rất nhiều trang bị, không biết là của đoàn du lịch nào." Lê Sồ nương theo ánh đèn, nhìn thấy trong hầm chứa đồ có rất nhiều thiết bị, trên một cái giá, cậu phát hiện ra một khẩu súng lục.

Lê Sồ cầm lấy súng, tháo hộp đạn ra xem, thấy vẫn còn đạn, liền cầm súng để lấy can đảm.

Bên cạnh cái giá có một đống lửa.

Lê Sồ dường như thấy có người bên dưới đống lửa, tay phải cầm súng đẩy đống lửa sang một bên, liền trông thấy một thi thể, khiến cậu vô cùng kinh hãi.

Thi thể đó không ai khác chính là Mã Nhật Lạp.

Trên người anh ta có một vết thương, tạo thành một lỗ nhỏ do đạn bắn.

Lê Sồ đoán rằng, hôm gặp bão cát, tất cả mọi người đều bị chôn vùi, Mã Nhật Lạp là người tỉnh lại đầu tiên, sau đó bỏ chạy, bị chủ nhà là Tô Nhật Cách hoặc Dát Lỗ phát hiện, rồi bị bắn chết, sau đó họ mang xác của Mã Nhật Lạp giấu vào hầm chứa.

Cậu không ở lại trong hầm lâu, ôm xác Mã Nhật Lạp men theo cầu thang, khó khăn leo lên trên.

Trong nhà.

“Chết tiệt, thằng Lê Sồ ra ngoài ăn shit rồi à?” “Đi mãi không thấy về.” Lão Mạch không nhịn được buông lời chửi rủa.

“Hạo Thiên Chân, tôi hỏi cậu, bình thường Lê Sồ đi vệ sinh mất bao lâu?” Mã lão bản hỏi.

“Một lát nữa sẽ biết thôi,” Hạo Thiên Chân đáp.

Lời của hắn vừa dứt.

Lê Sồ ôm xác Mã Nhật Lạp, tay cầm một cuộn dây thừng bước vào, đặt xuống đất cho mọi người đều thấy.

“Không phải là hướng dẫn viên Mã Nhật Lạp sao?” “Chết rồi ư?” Mọi người đều đứng dậy khỏi ghế dài, đi về phía thi thể Mã Nhật Lạp.

“Mã Nhật Lạp bị súng bắn chết, tôi tìm thấy xác anh ta trong hầm chứa,” Lê Sồ nói, tay phải giơ lên.

Mọi người nhìn thấy trong tay cậu đang cầm một khẩu súng.

“Nếu vậy, kẻ tình nghi lớn nhất giết Mã Nhật Lạp chính là Tô Nhật Cách,” Tô Nam lên tiếng.

“Tôi cho rằng hung thủ là cô ta,” Mã lão bản chỉ vào Tô Nhật Cách.

“Tô Nhật Cách đối xử với chúng ta nhiệt tình như vậy, không thể nào là hung thủ được,” Vương đạo nói.

“Câm miệng cho lão tử,” Lão Mạch chỉ vào đạo diễn Vương đạo của đoàn phim: “Xác Mã Nhật Lạp được tìm thấy trong hầm nhà cô ta, hung thủ không phải cô ta thì là ai?” Nghe vậy, Vương đạo cứng họng.

“Người thật sự không phải do tôi giết, có thể là những người vào

sa mạc giống các vị đã giết anh ta, sau đó giấu xác trong hầm nhà tôi," Tô Nhật Cách ra vẻ một người phụ nữ yếu đuối, đáng thương nói.

Mã lão bản hừ lạnh một tiếng, quả quyết nói: "Mã Nhật Lạp là do Tô Nhật Cách giết!" "Cẩn thận, trên người cô ta có súng!" Đúng lúc này, Lê Sồ thấy tay phải của Tô Nhật Cách đưa ra sau lưng, thấy một khẩu súng lục cắm ở thắt lưng liền hét lớn.

Nghe vậy, Mã lão bản sợ đến mức lùi lại liên tục.

"Tao sẽ giết hết chúng mày," Tô Nhật Cách rút súng ra, mặt mày hung dữ nói với mọi người.

"A a a," ba cô gái trong đoàn phim sợ đến bật khóc.

"Đừng động đậy!" Tô Nam nhanh như chớp tước lấy khẩu súng trong tay Tô Nhật Cách, chĩa vào đầu cô ta.

"Tô Nam, khá lắm," Mã lão bản cảm thấy toàn thân thả lỏng, giơ ngón tay cái lên với cô.

"Tô Nhật Cách, tôi hỏi cô, Mã Nhật Lạp có phải do cô giết không?" Tô Nam lạnh lùng hỏi.

"Biết thì sao?" "Vậy thì xuống địa ngục mà hỏi tôi đi," Tô Nhật Cách tính tình cương liệt trực tiếp đâm đầu vào cột tự sát.

"Mẹ!" Dát Lỗ nhìn trán Tô Nhật Cách chảy máu, ngã xuống đất, liền hét lên với cô ta.

"Đồ ngốc, mẹ đang chơi trò chơi với con thôi," Lão Mạch nói với cậu ta.

"Chơi trò chơi, chơi trò chơi." Nghe vậy, Dát Lỗ liền bật cười.

"Bây giờ không biết ai là hung thủ giết Mã Nhật Lạp, chỉ còn lại đứa con trai ngốc của Tô Nhật Cách là Dát Lỗ," Tô Nam nói xong, ra lệnh cho Lão Mạch: "Trói Dát Lỗ lại." "Vâng, chị Tô," Lão Mạch cầm

một cuộn dây thừng, ép Dát Lỗ xuống đất và trói lại.

“Dát Lỗ, người này là ai giết?” Tô Nam chỉ vào thi thể Mã Nhật Lạp, hỏi Dát Lỗ.

“Là... là chú ấy,” Dát Lỗ cười nói với Lão Mạch.

Chương 348

“Chát.” Nghe vậy, Lão Mạch tức giận, tát một cái vào mặt Dát Lỗ.

Tô Nam: “…” “Hu hu hu,” Dát Lỗ bật khóc thành tiếng.

Trong lòng cậu ta đã quyết định, tìm cơ hội xử lý Lão Mạch.

“Thằng ngu, lão tử nói cho mày biết, lão tử có giết người, nhưng không giết Mã Nhật Lạp,” Lão Mạch chỉ vào Dát Lỗ.

“Lão Mạch, lui ra,” Tô Nam nói.

“Tôi nghe lời chị Tô,” Lão Mạch lùi lại, ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Tô Nam thẩm vấn Dát Lỗ, tốn rất nhiều công sức, dùng cả biện pháp mềm lẫn cứng, nhưng cũng không hỏi ra được gì.

“Dát Lỗ ngốc thật chứ không phải giả vờ,” Tô Nam suy đoán.

“Cô nói có lý,” ngoại trừ Bố Phương và Hạo Thiên Chân, những người khác đều tin lời của cô gái xinh đẹp Tô Nam.

“Bịch.” Đúng lúc này, Tằng Gia của đoàn phim đột nhiên ngã bệnh xuống đất, nói với Vương đạo: “Mau đỡ tôi về phòng nghỉ.” Vương đạo gật đầu, ôm Tằng Gia về phòng.

“Khụ khụ,” Mã lão bản cũng ho một tiếng, dường như không còn sức lực, trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

“Mã lão bản, ông tuyệt đối đừng có chuyện gì đấy,” Lão Mạch là một kẻ giết người, nhưng lại rất lo lắng cho sự an nguy của ông ta.

Nếu Mã Mậu Niên chết, sẽ không còn ai trả tiền cho mấy anh em hắn nữa.

“Đỡ tôi về phòng nghỉ,” Mã lão bản yếu ớt nói với Lão Mạch.

Cảm giác cơ thể ngày càng tệ đi.

Lão Mạch gật đầu, dìu Mã lão bản lên lầu về phòng nghỉ, Dương Hồng Lộ với vẻ mặt lo lắng đi theo sau.

“Lộ Lộ, nếu tôi chết, tôi hy vọng cô có thể sống tốt,” Mã lão bản nằm trên giường, không ngừng ho khan, tuy ông ta tàn bạo, nhưng biết tình cảm của Dương Hồng Lộ đối với mình là thật.

“Lão Mã, ông sẽ không chết đâu, tôi tin ông có thể sống đến một trăm tuổi,” Dương Hồng Lộ rưng rưng nước mắt nói.

“Tin thì có ích gì, lão tử bây giờ sắp chết đến nơi rồi,” Mã lão bản nói.

“Vậy thì nhân lúc ông chưa chết, nói cho tôi biết mật khẩu thẻ ngân hàng đi,” Dương Hồng Lộ nói.

“Phụt!” Mã Mậu Niên phun ra một ngụm máu già. … “Hạo Thiên Chân, cậu có thể cho tôi ít thuốc được không?” Vương đạo đến phòng của Hạo Thiên Chân, đưa ra bàn tay hữu nghị, “Tôi bị bệnh rồi.” “Ừ,” Hạo Thiên Chân gật đầu, lấy ra một lọ thuốc, đổ ra ba viên, đặt vào tay anh ta.

Vương đạo trực tiếp uống thuốc, vừa ho vừa trở về phòng của mình.

Trong đoàn phim, không chỉ Tằng Gia bị bệnh, anh ta cũng bị bệnh.

“Bố Phương, tại sao bọn họ lại đột nhiên đổ bệnh?” Hạo Thiên Chân nhìn Bố Phương đang nằm trên giường chơi điện thoại hỏi.

Bố Phương tìm kiếm hình ảnh của Thiết Tuyến Trùng trên mạng, đưa điện thoại cho Hạo Thiên Chân, nói: “Những người bị bệnh này, trong cơ thể đều có một con Thiết Tuyến Trùng, cũng chính là thứ thực vật bào tử kia.

Lúc ở trong đó, họ đã uống nước, Thiết Tuyến Trùng trong cơ thể gặp nước liền lớn lên." "Tôi có vẻ đã hiểu rồi," Hạo Thiên Chân nhìn ảnh Thiết Tuyến Trùng trên điện thoại, nguyên nhân khiến những người đó bị bệnh, thủ phạm chính có lẽ là Thiết Tuyến Trùng.

"Điện thoại đây," Hạo Thiên Chân đưa điện thoại lại cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy điện thoại, đi ra khỏi phòng, sang một phòng khác để nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau.

Lê Sồ bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Dát Lỗ một mình đang đặt hoa trước một ngôi mộ.

Cậu dụi dụi mắt, xỏ giày, đi ra khỏi cửa, giúp Dát Lỗ cắm một bông hoa.

"Trồng hoa như vậy, hoa không sống được đâu," Dương Hồng Lộ cầm một bình nước, nói với Dát Lỗ: "Hoa phải cắm vào nước mới sống được." "A a a a," Dát Lỗ đột nhiên bật khóc nức nở, tuy cậu ta là một tên ngốc (giả vờ), nhưng cũng biết nỗi đau mất người thân.

Cùng lúc đó.

Bên bờ hồ, Hạo Thiên Chân và Tô Nam đang thảo luận về chuyện Cổ Đồng Kinh.

Hạo Thiên Chân đột nhiên chuyển chủ đề, nói với cô: "Cô rất giống một người bạn của tôi, từng là kẻ thù, nhưng sau này trở thành bạn bè, trên đường đến Đào Sa, cậu ấy bị rắn cắn chết." "Người đó là ai?" Tô Nam hỏi.

Hạo Thiên Chân không nói, cúi đầu nghịch cát.

"Ờm," Tô Nam có chút thất vọng, Hạo Thiên Chân không nói, cô

cũng không làm khó đối phương, nói: “Tôi xuống hồ bơi một lát.” “Ừ,” Hạo Thiên Chân không có tâm trạng, tự mình rời đi.

Chương 349

Tô Nam cởi khăn trùm đầu, xuống sông bơi lội.

Hạo Thiên Chân trở về nhà, thấy Bố Phương và những người khác đang ngồi ở bàn ăn thương lượng về nguyên nhân của căn bệnh.

"Cứu tôi," đúng lúc này, Tô Nam sau khi bơi lội trở về, máu mũi chảy ròng ròng, cả người suy yếu, nói với mọi người một câu, liền ngã xuống đất co giật.

"Chị Tô, chị sao vậy?" Lão Mạch lo lắng hỏi.

"Tôi... tôi bị bệnh rồi," Tô Nam yếu ớt trả lời.

"Tôi nghi ngờ có người hạ độc chúng ta," Mã lão bản nói: "Để tôi biết là ai, nhất định sẽ tiễn nó đi gặp Diêm Vương." Hạo Thiên Chân lắc đầu, nói: "Nguyên nhân của căn bệnh lần này không phải do hạ độc, mà là một loại bệnh truyền nhiễm do một loại vi khuẩn nào đó gây ra." "Vậy thì tra ra mầm bệnh, để tôi xem rốt cuộc là thứ gì," Mã lão bản nói.

"Ừ," Hạo Thiên Chân gật đầu, nói: "Để tra rõ nguyên nhân, tôi quyết định đào thi thể của Diệp Kiêu lên để khám nghiệm." "Tôi dẫn các anh đi," Lão Mạch nói.

Hắn là người chôn Diệp Kiêu, biết địa điểm ở đâu.

Không lâu sau.

Lão Mạch dẫn Bố Phương, Hạo Thiên Chân, Lê Sồ và Vương Mãnh đến trước một ngôi mộ.

"Vương Mãnh, làm việc đi," Hạo Thiên Chân lấy ra một cái xẻng công binh, ném cho Vương Mãnh.

Vương Mãnh đưa tay phải bắt lấy xẻng, bắt đầu đào cát.

Chẳng mấy chốc, thi thể của Diệp Kiêu đã được đào lên, đặt trên cát.

"Vãi, Diệp Kiêu có thai à?" Lão Mạch nhìn Diệp Kiêu nói.

Diệp Kiêu lúc này, bụng to một cách khác thường, giống như một phụ nữ mang thai ba.

"Trong bụng Diệp Kiêu, chắc hẳn có một con trùng, cũng chính là thứ mà Bố Phương nói, Thiết Tuyến Trùng," Hạo Thiên Chân nói với Vương Mãnh: "Mang thi thể Diệp Kiêu đến hầm chứa đi, tôi sẽ giải phẫu cho anh ta." "Lão Mạch, phụ một tay," Vương Mãnh nắm lấy hai tay Diệp Kiêu, nói với Lão Mạch.

"Được," Lão Mạch nắm lấy hai chân Diệp Kiêu, hai người khiêng đến hầm chứa.

Dát Lỗ đang chơi bùn ở bên cạnh thấy Bố Phương mấy người đi đến hầm chứa, cũng đi theo.

Bên trong hầm chứa tối tăm.

Hạo Thiên Chân cầm một con dao phay, đang định rạch bụng Diệp Kiêu thì bị Lão Mạch ngăn lại: "Đợi đã, để tôi lên trước, ghê quá." Lão Mạch đi rồi, Hạo Thiên Chân nói với Lê Sồ: "Nhìn cho kỹ." "Vâng," Lê Sồ gật đầu.

"Xoẹt." Hạo Thiên Chân rạch bụng Diệp Kiêu một đường, sau đó đưa tay trái vào, tóm lấy một con trùng, trực tiếp kéo ra, ném xuống đất.

"Ọe," nhìn thấy con trùng ghê tởm, Vương Mãnh trực tiếp nôn khan.

"Keng." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, một đao chém chết con

Thiết Tuyến Trùng đang ngọ nguậy trên đất.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Thiết Tuyến Trùng, điểm nâng cấp huyết mạch +5000!" Sau đó, Hạo Thiên Chân mang theo xác con Thiết Tuyến Trùng, cùng Bố Phương và mấy người men theo cầu thang leo lên.

Trong một căn phòng trong nhà.

Mã lão bản ngã bệnh, trở nên mê sảng, nhìn người phụ nữ của mình là Dương Hồng Lộ, thấy gương mặt cô trở nên hung tợn, nghi ngờ cô muốn giết mình.

"Lão Mạch, anh ở đâu?" Dương Hồng Lộ hét lớn.

"Gọi tôi có việc gì?" Lão Mạch chạy lên lầu, vào phòng hỏi.

"Lão Mã, ông ấy... hình như sắp chết rồi," Dương Hồng Lộ chỉ vào Mã lão bản đang yếu ớt.

Nghe vậy, Lão Mạch nhìn về phía Mã Mậu Niên.

"Tôi chưa chết," Mã Mậu Niên chỉ vào Lão Mạch: "Cậu nhất định phải tra ra chân tướng, nếu không tất cả chúng ta đều phải chết." "Được," Lão Mạch gật đầu đồng ý.

Hắn vốn không có ý định tiếp tục bán mạng cho Mã lão bản, nhưng vì để sống sót, chỉ có thể làm theo lời ông ta dặn.

Cũng vào lúc này, đạo diễn Vương đạo của đoàn phim đang dìu Tằng Gia bị bệnh, định cưỡi lạc đà bỏ trốn.

Nhưng bị Lão Mạch phát hiện: "Đi đâu đấy?" "Không đi đâu cả," Vương đạo nhìn Lão Mạch đang cầm một khẩu súng lục nói.

"Quay lại cho tôi," Lão Mạch nói xong, thấy hai người không quay lại, liền bắn một phát súng chỉ thiên: "Pằng!" Tiếng súng vang vọng khắp bầu trời, Vương đạo sợ hãi dìu Tằng Gia quay trở lại.

Chẳng mấy chốc, mọi người lại tập trung trong nhà.

Chương 350

"Tôi đã tìm ra nguyên nhân gây bệnh," Hạo Thiên Chân nói với mọi người: "Chính là con trùng trong tay tôi." "Thiết Tuyến Trùng, cậu lấy nó ở đâu ra?" Mọi người kinh ngạc.

"Trong bụng của Diệp Kiêu," Hạo Thiên Chân ném con Thiết Tuyến Trùng xuống đất, nói: "Tôi đã phân tích kỹ những người bị bệnh, trong chúng ta, không phải tất cả mọi người đều bị bệnh, chỉ có những người lần thứ ba xuống Tây Cung mới mắc bệnh.

Con trùng này vốn không lớn, nhưng khi gặp nước thì lớn lên, Thiết Tuyến Trùng cũng chính là loại thực vật bào tử trong địa cung." "Sao cậu biết?" Mọi người hỏi.

"Đây là suy đoán của tôi, tuyệt đối không sai," Hạo Thiên Chân nói: "Bố Phương đã biết chuyện này từ sớm, trước đó, anh ấy đã lấy con trùng trong cơ thể tôi ra rồi." Nói rồi, Hạo Thiên Chân vạch áo lên, mọi người thấy bên cạnh rốn của hắn có một vết thương đã được khâu lại.

"Tôi... tôi sắp chết rồi," đúng lúc này, Mã lão bản phát bệnh, ngã xuống đất, đau đớn rên rỉ.

Vương đạo và Tằng Gia của đoàn phim cũng vậy, ngã xuống đất.

"Bố Phương, cứu tôi," Tô Nam cũng ngã xuống đất, yếu ớt nói với Bố Phương.

Bố Phương bước tới, bế Tô Nam lên một chiếc giường, nói với cô: "Tôi cứu cô, cô sẽ là người của tôi." "Vâng," Tô Nam chớp đôi mắt đẹp.

"Cắn chặt khăn mặt, tôi sẽ mổ cho cô," Bố Phương lấy từ trong ba

lô ra một chiếc khăn mặt trắng tinh chưa dùng, gấp thành hình vuông, bảo cô cắn chặt.

"Bụng tôi đau quá," Tô Nam rưng rưng nước mắt nói.

"Tôi không có thuốc mê, lát nữa mổ cho cô sẽ còn đau hơn," Bố Phương nói.

"Vậy thì mau mổ cho tôi đi," Tô Nam nói.

"Ừ," Bố Phương gật đầu, vạch áo của Tô Nam lên, thấy bụng cô đỏ ửng một mảng, cũng thấy được con Thiết Tuyến Trùng dưới lớp da thịt.

Bố Phương thấy vậy, nhanh chóng ra tay bóp chặt con Thiết Tuyến Trùng.

"A!" Tô Nam cảm giác con trùng đang giãy giụa trong cơ thể, cảm thấy vô cùng đau đớn, hét lên một tiếng.

"Anh là bác sĩ à?" Lão Mạch nói với Bố Phương: "Nếu anh làm bừa, chị Tô chết, có làm ma cũng không tha cho anh đâu." "Im lặng," Bố Phương nghiêm túc nói một câu, tay phải cầm dao găm, rạch vào da thịt của Tô Nam, máu tươi lập tức chảy ra.

Tô Nam đau đến nước mắt tuôn trào.

Bố Phương dùng một đôi đũa, kẹp lấy con Thiết Tuyến Trùng, sau đó quấn vài vòng, dùng sức kéo ra.

Ngay sau đó, hắn xử lý vết thương cho Tô Nam.

Mười phút sau, vết thương đã được xử lý xong, Tô Nam nhắm mắt, không ngừng khóc, thật sự quá đau.

"Không sao rồi," Bố Phương nói với Tô Nam, sau đó nhìn về phía Hạo Thiên Chân: "Cho tôi một lọ thuốc đặc hiệu." Hạo Thiên Chân nghe vậy, từ trong ba lô lấy ra một lọ thuốc đặc hiệu, ném cho Bố

Phương.

Bố Phương nhận lấy, bôi lên vết thương cho Tô Nam.

"Mẹ kiếp!" "Hóa ra là con trùng này làm chị Tô phát bệnh," Lão Mạch tức giận dùng chân giẫm chết con Thiết Tuyến Trùng.

"Mau cứu tôi," Mã lão bản nói với Bố Phương.

Bố Phương không cứu Mã lão bản, nói với ông ta: "Cách duy nhất để cứu ông là lấy con trùng trong cơ thể ra." "Vậy mau giúp tôi lấy con trùng ra, tôi cho cậu một triệu," Mã lão bản vội vàng nói.

"Một triệu?" Bố Phương lắc đầu, nói: "Tôi không thiếu tiền." Mã lão bản: "…" "Trong chúng ta, chỉ có Lộ Lộ từng làm y tá," Thập Nhất của đội khảo sát lên tiếng.

"Nhưng tôi chưa từng mổ xẻ," Dương Hồng Lộ đáp lời.

"Bớt nói nhảm đi, lấy Tằng Gia ra thử dao," Lão Mạch nhét con dao quân dụng Nepal vào tay cô, đẩy cô đến trước một chiếc bàn dài, Tằng Gia đang nằm trên bàn, nhìn Dương Hồng Lộ, nói: "Mau giúp tôi lấy con trùng trong cơ thể ra." "Lỡ như không thành công, anh đau chết thì sao?" Dương Hồng Lộ lo lắng hỏi.

"Tôi tin cô có thể làm được," Tằng Gia gượng cười nói.

"Vâng vâng," nghe vậy, Dương Hồng Lộ tự tin, chỉ vào người Tằng Gia hỏi: "Con trùng ở chỗ nào?" "Phía trên ngực trái của tôi," Tằng Gia yếu ớt nói.

"Được, tôi biết rồi," Dương Hồng Lộ cởi áo Tằng Gia, thấy một mảng đỏ ửng, trực tiếp tóm lấy con trùng trong cơ thể, sau đó rạch da thịt của anh ta, tay phải đeo găng tóm lấy con trùng và kéo ra.

"Tôi bắt được con trùng rồi," Dương Hồng Lộ nói.

"Tốt quá rồi," Tằng Gia tuy đau, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“A!

Nó lại chạy rồi,” Dương Hồng Lộ thấy con Thiết Tuyến Trùng trong tay giãy giụa, sợ hãi buông tay, con Thiết Tuyến Trùng trực tiếp chui vào tai Tằng Gia.

Tằng Gia: “…Tôi làm ma cũng không tha cho cô.” Nói xong câu đó, cổ anh ta ngoẹo sang một bên, chết.

“Tằng Gia!” Nhìn đồng bạn chết đi, Vương đạo hét lớn một tiếng.

Chương 351

“Hét cái gì mà hét, cậu là con chuột bạch tiếp theo,” Lão Mạch nói xong, đưa Dương Hồng Lộ đến trước mặt Vương đạo: “Mổ cho cậu ta.” “Con trùng ở đâu?” Dương Hồng Lộ hỏi Vương đạo.

“Cút!” Vương đạo mắng một tiếng, sau đó nói: “Tôi sẽ không giao mạng sống của mình cho cô đâu.” “Để tôi lấy con trùng trong người Vương đạo ra,” Hạo Thiên Chân tự đề cử.

“Cậu là bác sĩ à?” Lão Mạch hỏi.

Hạo Thiên Chân bước lên, không nói gì, cầm lấy con dao quân dụng Nepal trong tay Dương Hồng Lộ, mổ cho Vương đạo, lấy con trùng ra.

“Vô Tà, cảm ơn cậu đã cứu tôi,” con trùng được Hạo Thiên Chân lấy ra, Vương đạo vô cùng cảm kích Hạo Thiên Chân.

“Không cần khách sáo,” Hạo Thiên Chân bảo Vương Mãnh xử lý vết thương cho anh ta, xoay người đi đến trước mặt Mã lão bản: “Chịu đựng một chút.” “Ừ,” Mã Mậu Niên nghiến răng gật đầu.

“Xoẹt!” Hạo Thiên Chân như cắt thịt, rạch vào da thịt ở vị trí con trùng của Mã lão bản.

Tiếp đó, Mã lão bản phát ra tiếng la hét thảm thiết như heo bị chọc tiết! … “Bố Phương, tại sao anh không cứu họ, chỉ cứu mình tôi?” Tô Nam nhìn Bố Phương, yếu ớt hỏi.

“Họ lại không phải bạn bè của tôi,” Bố Phương trả lời.

“Tôi hiểu rồi,” Tô Nam gật đầu, từ trên giường ngồi dậy.

Cô cảm thấy vết thương không còn đau nữa, thuốc đặc hiệu của Hạo Thiên Chân thật sự hiệu quả.

“Bây giờ tôi có một thắc mắc,” Vương đạo nói với mọi người: “Bố Phương, Lê Sồ hai người, cùng chúng tôi đều đã xuống địa cung, tại sao trong cơ thể lại không có trùng?” Nghe vậy, Lê Sồ cho rằng trong cơ thể mình không có trùng là do lưng của mình, tuy cơ thể không có trùng, nhưng vật thể màu đen (Hắc Mao Xà) trong chiếc hộp đó lại ở trong cơ thể cậu.

“Tôi không hít phải thực vật bào tử, nên trong cơ thể không có trùng,” Bố Phương nói.

Mọi người nghe vậy, nửa tin nửa ngờ.

“Lê Sồ, còn cậu thì sao?

Có thể cho chúng tôi một lời giải thích, tại sao trong cơ thể cậu không có trùng không?” Vương đạo hỏi.

“Tôi cũng giống Bố Phương, không hít phải thực vật bào tử,” nói câu này xong, Lê Sồ liếc nhìn Tô Nam, thấy cô đang nhíu mày nhìn mình, vội vàng đổi lời: “Tôi cũng không biết tại sao trong cơ thể tôi lại không có trùng.” “Đừng bận tâm chuyện này nữa,” Mã lão bản nói: “Sau khi dưỡng thương xong, chúng ta sẽ xuất phát đi tìm Cổ Đồng Kinh.” Mọi người nghe vậy, đều gật đầu.

Mấy ngày trôi qua, sau khi mọi người khỏe lại, bắt đầu chuẩn bị xuất phát đi tìm Cổ Đồng Kinh một lần nữa.

“Tôi quyết định, mang theo Dát Lỗ,” trong sân, Tô Nam nhìn Dát Lỗ đang chơi cát nói.

“Chị Tô, tôi cảm thấy mang theo Dát Lỗ là một gánh nặng,” Lão Mạch nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Vương đạo tiếp lời.

Tô Nam lắc đầu, nói: “Dát Lỗ tuy ngốc, nhưng biết đường, nếu chúng ta bị lạc trong sa mạc, cậu ta có thể đưa chúng ta ra khỏi đó.”

“Chị Tô, chị nói có lý, vậy thì mang theo thằng ngu này đi,” Lão Mạch chỉ vào Dát Lỗ.

Dát Lỗ nghe lời Lão Mạch, trong mắt loé lên một tia nhìn sắc lạnh như muốn ăn thịt người.

Ánh mắt đó, vừa hay bị Bố Phương đang hút thuốc nhìn thấy.

“Lê Sồ, khẩu súng của tôi không thấy đâu nữa, tôi nghi ngờ bị người ta lấy đi rồi,” Hạo Thiên Chân nói với Lê Sồ.

“Ai đã lấy trộm súng?” Lê Sồ kinh ngạc.

“Ai đã lấy trộm súng?” Lê Sồ kinh ngạc.

“Cái này tôi không biết, tóm lại, súng bị một người trong đội lấy đi,” Hạo Thiên Chân khẳng định.

“Có phải là Bố Phương không?” Lê Sồ hỏi.

“Không phải Bố Phương,” Hạo Thiên Chân nói: “Tôi chưa từng thấy Bố Phương dùng súng.” “Vậy rốt cuộc là ai?” Lê Sồ nhíu mày.

“Đừng hỏi nữa, rồi sẽ có lúc nước chảy đá mòn thôi,” Hạo Thiên Chân nói.

“Được rồi,” Lê Sồ gật đầu.

Bố Phương biết, súng của Hạo Thiên Chân bị đạo diễn của đoàn phim, Vương đạo, lấy đi.

Dương Hồng Lộ thương cảm cho Dát Lỗ mất mẹ, đi đến trước mặt cậu ta, cười nói: “Dát Lỗ, cùng chúng tôi vào sa mạc nhé.” “Được ạ,” Dát Lỗ cười nói.

Cứ như vậy, đoàn người của Bố Phương tiến vào sa mạc vô tận.

Mã lão bản và những người khác không biết rằng, Dát Lỗ này không hề đơn giản, đạo diễn Vương đạo của đoàn phim đã giao Tằng

Gia đã qua đời cho Dát Lỗ chôn cất.

Dát Lỗ không làm theo lời Vương đạo dặn, mà ném Tằng Gia vào một cái giếng nước.

Chương 352

Mọi người đi trong sa mạc, dựa vào hai chân và mấy con lạc đà, ai nấy đều mệt mỏi và khát nước.

Nhưng đã có kinh nghiệm, không còn gian nan như lần đầu.

"Gặp quỷ rồi, la bàn của tôi hỏng rồi," Vương đạo lấy la bàn ra xem, phát hiện kim từ trường quay loạn xạ, kinh hãi nói.

"Của tôi cũng vậy." "Rốt cuộc là chuyện gì?" Mã lão bản hỏi.

"Mọi người đừng sợ," Hạo Thiên Chân chỉ xuống chân: "Có thể dưới lòng đất có một ngọn núi từ tính, làm nhiễu la bàn." Mọi người nghe vậy, đều hiểu ra.

"Tôi còn tưởng là oan hồn của Tằng Gia đang tác quái." "Sợ chết tôi rồi," Vương đạo cất la bàn đi, cười khổ với mọi người.

"Meo," lạc đà kêu lên một tiếng, không chịu đi tiếp.

"Đi đi chứ, sao lại không đi?" Lão Mạch kéo lạc đà, kết quả nó lại lùi một bước.

"Lạc đà không chịu đi, có thể là do nó cảm thấy kính sợ với nơi phía trước," Bố Phương chỉ về phía trước.

"Nếu lạc đà không đi, vậy hành lý chỉ có thể do chúng ta tự vác," Tô Nam lên tiếng.

Nghe vậy, mọi người đều đồng loạt lấy hành lý của mình từ trên lưng lạc đà xuống.

"Vô Tà, súng của cậu!" Đúng lúc này, Lê Sồ thấy Vương đạo lấy hành lý, một khẩu súng lục từ trong hành lý tuột ra rơi xuống cát vàng, liền chỉ vào khẩu súng.

Mọi người nghe vậy, ánh mắt đều đổ dồn về khẩu súng dưới chân Vương đạo.

Vương đạo vội vàng cúi xuống nhặt khẩu súng, tâm trạng cũng trở nên nóng nảy, cầm súng chỉ vào mọi người, rồi chỉ vào Mã lão bản: "Đều tại các ngươi, nếu không phải vì các ngươi, lão tử cũng không phải chịu khổ ở đây." Mã lão bản khí thế hơn người, đi về phía Vương đạo, trán dí vào họng súng, nói: "Nhóc con, bắn đi!

Lão tử bây giờ là một kẻ tàn phế, không sợ chết!" "A!" Vương đạo hét lớn một tiếng, tay phải giơ lên đầu, bắn một phát súng lên trời.

Hạo Thiên Chân đi tới, lấy khẩu súng trong tay Vương đạo, nói: "Đi thôi, Cổ Đồng Kinh ở gần đây." Nghe vậy, Vương đạo trở nên kích động.

"Vô Tà, Cổ Đồng Kinh ở gần đây, cậu không lừa tôi chứ?" Mã lão bản kinh ngạc.

"Ừ," Hạo Thiên Chân gật đầu, nhìn mọi người nói: "Cổ Đồng Kinh ở gần đây, không giả được đâu, mấu chốt để tìm ra nó, nằm ở trên người Lê Sồ." "Vô Tà, anh nhìn tôi làm gì?" Lê Sồ thấy Hạo Thiên Chân nhìn mình chằm chằm, sợ đến lùi lại một bước.

"Bốp." Hạo Thiên Chân đột nhiên vung nắm đấm, đấm vào mũi Lê Sồ.

Lê Sồ lùi lại liên tục, máu mũi chảy ra, văng xuống đất.

"Vô Tà, đồ khốn nạn," Lê Sồ tay phải bịt mũi, chửi một tiếng.

Hạo Thiên Chân chỉ xuống đất: "Thấy máu không?" "Thấy rồi.

Sao vậy?" Mọi người hỏi.

"Máu của Lê Sồ, đã chỉ ra một hướng, chúng ta đi theo hướng này,

có thể tìm được Cổ Đồng Kinh!" Hạo Thiên Chân khẳng định.

Mọi người nửa tin nửa ngờ lời của hắn, không biết bản đồ lộ trình của Cổ Đồng Kinh, chỉ có thể đi theo Vô Tà.

Hạo Thiên Chân dẫn mọi người đi về phía trước, nhưng phía trước vẫn là sa mạc vô tận, vì vậy mũi của Lê Sồ lại ăn thêm một cú đấm.

Suốt đường đi, mũi của Lê Sồ bị đánh mười mấy lần, không cần đánh nữa, nó cũng tự chảy máu.

"Vô Tà, máu của tôi sắp chảy cạn rồi, vẫn chưa tìm thấy Cổ Đồng Kinh thì làm sao?" Lê Sồ nhíu mày hỏi.

Lời của cậu vừa dứt, Hạo Thiên Chân đột nhiên chỉ về phía trước: "Đó chính là Cổ Đồng Kinh!" "Ha ha ha!" "Cuối cùng cũng đến rồi!" Mọi người nghe vậy, vui mừng nhảy cẫng lên.

"Dưới đồi cát có nước," Vương Mãnh chạy lên một đồi cát, chỉ xuống dưới, quay đầu hét với mọi người.

"Nước… nước…" Mọi người miệng không ngừng lẩm bẩm từ "nước", chạy lên đồi cát, khi thấy nguồn nước dưới đồi cát, liền lao thẳng xuống.

Có mấy người trượt chân, lăn xuống đồi cát.

"Sảng khoái!" Mọi người uống nước xong, đều lấy lại tinh thần.

Nước trong sa mạc đã giải quyết cơn khát của mọi người, ngoài nước ra, còn có thứ khiến người ta kích động hơn, đó là vàng.

Những hạt vàng này giống như hạt ngô, nằm rải rác bên bờ sông.

"Vàng, lão tử sắp phát tài rồi!" Lão Mạch từ trong sông, thấy trên cát vàng có những hạt vàng lấp lánh, liền quỳ xuống đất nhặt.

Vàng?

Đạo diễn Vương đạo của đoàn phim sững sờ, thấy Lão Mạch nhặt vàng, cũng tham gia vào.

Chương 353

Ngoại trừ Bố Phương, Hạo Thiên Chân, Lê Sồ, Mã lão bản, Dương Hồng Lộ, Tô Nam và Dát Lỗ, những người khác đều đang tranh nhau nhặt vàng.

“Lão Mã, chúng ta có cần đi tranh vàng không?” Dương Hồng Lộ hỏi.

“Không cần!” Mã lão bản nói: “Thứ hấp dẫn như vàng lại bị vứt bừa bãi ở đây, chứng tỏ trong Cổ Đồng Kinh có những bảo vật quý giá hơn vàng.” Nghe vậy, Dương Hồng Lộ gật đầu.

Sau khi mọi người nhặt xong vàng, bắt đầu dựng trại ở đây.

Nhưng, những người có vàng (điểm tốt) đều có ý đồ riêng.

Người của đoàn phim bắt đầu bất hòa, ai cũng không sai bảo được ai, ai cũng không nghe ai.

Mấy tên tội phạm của Lão Mạch tuy đoàn kết, nhưng lại coi Mã lão bản là một gánh nặng, muốn xử lý ông ta.

Lão Mạch vốn định nói, nhưng thấy Tô Nam, lại không nói gì.

“Mọi người ăn cơm,” Tô Nam từ trong lều lấy ra một cái nồi lớn, bên trong là cháo ngô nấu ở nhà Dát Lỗ.

Mọi người đang ăn cơm, Bố Phương, Hạo Thiên Chân và Lê Sồ lại ngồi trên đồi cát.

Lê Sồ nhìn Hạo Thiên Chân hỏi: “Đây là Cổ Đồng Kinh, không nhầm chứ?” “Đây là khu vực của Cổ Đồng Kinh,” Hạo Thiên Chân trả lời.

“Ồ,” nghe vậy, Lê Sồ gật đầu.

Bố Phương biết, khi cái hồ (sông) này bắt đầu di chuyển, có thể tìm được Cổ Đồng Kinh, ở nơi có cát trắng tinh và không có gió.

"Người của Cửu Môn Hiệp Hội, bây giờ đang tồn tại vấn đề lớn," Hạo Thiên Chân lên tiếng: "Trước đó, tôi đã dặn dò Tạ Vũ Hoa nhất định phải để ý kỹ những người đó, khi cần thiết có thể cầu cứu Trương Nhật Sam." "Tạ Vũ Hoa là ai?" Lê Sồ hỏi.

"Đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng trong Cửu Môn Đạo Mộ, trong tay nắm giữ con dấu Bảo Thắng," Hạo Thiên Chân nói: "Trong giới giám định, có hai con dấu có thẩm quyền nhất, một là Bảo Thắng, hai là Khung Kỳ.

Khung Kỳ hiện do Trương Nhật Sam nắm giữ, với tư cách là hội trưởng Cửu Môn Hiệp Hội, thế lực và thực lực đều rất mạnh." "Trương Nhật Sam đó, đã là một ông già trăm tuổi rồi," Bố Phương nói.

"Chẳng lẽ anh không phải sao?" Hạo Thiên Chân cười nói.

Trương Nhật Sam và người bên cạnh hắn tên là Bố Phương, là huynh đệ của Phật Gia, năm đó Trương Nhật Sam còn phải gọi Bố Phương một tiếng gia gia.

"Vô Tà, trên thế giới này có người sống trên một trăm tuổi mà vẫn trẻ trung như vậy sao?" Lê Sồ kinh ngạc.

"Bố Phương cũng là một ông già trăm tuổi," Hạo Thiên Chân nói: "Tôi còn quen một người đã sống hơn một nghìn năm." "Dù sao thì tôi cũng không tin," Lê Sồ nói.

"Hơi nóng, tôi xuống tắm đây," Lê Sồ cởi quần áo, xuống sông tắm.

Dát Lỗ nằm trên đồi cát, thấy hình xăm bảy ngón trên lưng Lê Sồ, mặt liền lộ vẻ hung tợn, từ trong lòng móc ra một con dao găm sắc

bén, định xuống xử lý Bố Phương và Hạo Thiên Chân, sau đó bắt cóc Lê Sồ.

Đúng lúc này, Lão Mạch đi tới, một tay tóm lấy Dát Lỗ, đưa cậu ta về trại.

"Lão Mạch, tôi phát hiện anh đặc biệt thích nhắm vào Dát Lỗ," Tô Nam nhìn Lão Mạch vừa đưa Dát Lỗ về nói.

Làm sao cô biết được, Dát Lỗ này cũng giống như cô, là người của Uông gia.

"Tôi không chỉ nhắm vào Dát Lỗ, mà còn nhắm vào Mã lão bản," Lão Mạch bây giờ cảm thấy mình có tiền rồi, sẽ không nghe lời Mã lão bản nữa.

"Gọi tao một tiếng Mạch ca!" Lão Mạch cầm con dao quân dụng Nepal, chỉ vào đầu Mã Mậu Niên.

Mã lão bản không để ý, ánh mắt trừng trừng nhìn hắn.

"Lão tử đếm đến ba, nếu mày không gọi, trước tiên tao cho mày ăn shit, sau đó tiễn mày đi gặp Diêm Vương," Lão Mạch hét lớn một tiếng: "Ba!" "Hai!" "Một!" Sau ba tiếng đếm, Mã Mậu Niên không gọi Mạch ca.

Dát Lỗ lại gọi: "Mạch ca, Mạch ca, Mạch ca!" Lão Mạch nghe có người gọi mình là Mạch ca, vô cùng vui mừng, sau đó nói với Mã lão bản: "Nhìn mày bây giờ đi, còn không thông minh bằng một thằng ngốc!" Đối với sự kích động bằng lời nói của Lão Mạch, Mã Mậu Niên không có dũng khí trút giận lên hắn, liền lao vào đánh Dát Lỗ túi bụi.

"Mẹ kiếp, không đánh Lão Mạch, lại đánh lão tử," lúc này, giọng nói và biểu cảm của Dát Lỗ hoàn toàn thay đổi, từ trong lòng móc ra dao găm, đâm mạnh vào lưng Mã lão bản mấy nhát.

“A!” Mã lão bản phát ra tiếng la hét thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Dương Hồng Lộ đứng bên cạnh thấy vậy, người run lẩy bẩy.

“Lão Mạch, trói người của đoàn phim và Vương Mãnh lại,” Dát Lỗ từ dưới đất đứng dậy, ra lệnh.

Mục đích của hắn rất đơn giản, dùng mọi người để uy hiếp Hạo Thiên Chân.

“Mẹ kiếp, mày dám ra lệnh cho lão tử?” Lão Mạch nói với Dát Lỗ: “Lão tử còn chưa truy cứu chuyện mày giả ngu đâu!” “Lão Mạch, nghe lời Dát Lỗ đi,” Tô Nam lên tiếng.

“Chị Tô, Dát Lỗ rốt cuộc là người thế nào?” Lão Mạch hỏi.

“Cứ nghe lời hắn đi,” Tô Nam nói.

Chương 354

“Được rồi,” Dát Lỗ gật đầu, dẫn theo Khải Tử và Thiên Nhi, trói người của đoàn phim và Vương Mãnh lại.

Cũng lúc này, Mã lão bản từ dưới đất bò dậy, lảo đảo đi về một hướng, sau đó ngã xuống cát vàng chết.

Dương Hồng Lộ đau buồn khôn xiết.

Trên một đồi cát.

Bố Phương, Hạo Thiên Chân và Lê Sồ, đã chứng kiến tất cả những chuyện xảy ra trong trại.

“Đối phương đông người như vậy, lại có súng, chúng ta có cần cứu không?” Lê Sồ hỏi.

“Đánh bại chúng là có thể cứu được họ,” Bố Phương nói xong, liền đi về phía trại.

“Bố Phương, quay lại đi!” “Đi xuống như vậy là đi nộp mạng đó,” Lê Sồ nói.

“Lê Sồ, cậu ở đây, tôi và Bố Phương đi cứu người,” Hạo Thiên Chân nói với Lê Sồ một tiếng, đi theo sau Bố Phương, hướng về phía trại.

“Tôi muốn đi cùng hai người,” Lê Sồ cũng từ trên đồi cát đi xuống.

“Ba người tự chui đầu vào lưới à?” Dát Lỗ nhìn ba người Bố Phương từ trên đồi cát đi xuống cười nói.

“Muốn chết à?” Bố Phương hỏi.

Nghe vậy, Dát Lỗ vô cùng kinh ngạc, đối phương chỉ có ba người,

là đối thủ của hắn sao?

Lại còn hỏi hắn có muốn chết không!

"Hay là sống sót!" Khóe miệng Dát Lỗ nhếch lên một nụ cười, cầm súng lục chỉ vào đầu Bố Phương.

"Những người dùng súng chỉ vào đầu ta, đều đã chết cả rồi, ngươi cũng không ngoại lệ," Bố Phương tay phải nắm chặt chuôi đao, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

"Còn dám chống cự, thằng ngu!" Dát Lỗ nói xong, bóp cò, viên đạn lập tức bay ra.

"Dát Lỗ, đừng!" Tô Nam thấy Dát Lỗ định bắn chết Bố Phương, hét lớn một tiếng, nhưng đã muộn, viên đạn đã được bắn ra!

"A a a!" "Bố Phương, anh đừng chết!" Đản Tả bật khóc: "Nếu anh chết, em cũng không sống nữa!" Mọi người đều nghĩ Bố Phương sẽ bị đạn bắn chết, kết quả lại nghe thấy một tiếng "Keng" vang dội!

"Trời đất ơi, lợi hại vậy!" Mọi người đều kinh ngạc.

Thấy Bố Phương dùng thân đao đỡ đạn, nếu chuyện này nói ra ngoài, e rằng không ai tin.

"Thằng ngu này, lại dám dùng súng bắn ta!" Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, từng bước đi về phía Dát Lỗ.

"Lại có thể dùng đao đỡ đạn." "Thật không thể tin nổi!" Dát Lỗ nhìn Bố Phương, đối phương lúc này giống như một ác ma vừa bước ra từ địa ngục Tu La.

Thấy Bố Phương không sao, Tô Nam thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng cô quyết định, từ bây giờ, rút khỏi Uông gia, cùng Bố Phương ở bên nhau.

"Tao cảnh cáo mày, nếu còn tiến tới, tao sẽ bắn chết bạn của

mày!" Dát Lỗ cầm súng, đột nhiên chỉ về phía Hạo Thiên Chân.

Bố Phương không động, ra hiệu bằng mắt cho Tô Nam.

Tô Nam biết Bố Phương muốn cô làm gì, vội vàng từ thắt lưng rút súng lục, nhắm vào chân trái của Dát Lỗ bắn một phát.

"Pằng" một tiếng, chân của Dát Lỗ trúng đạn, quỳ một gối xuống đất.

Cũng lúc này, Bố Phương lao về phía Dát Lỗ, một chân đạp lên ngực hắn.

"A!" Dát Lỗ ngã xuống cát vàng, cảm giác khắp xương cốt tứ chi đau nhói, phát ra một tiếng hét thảm.

"Người mình đánh người mình?" Hạo Thiên Chân nhìn Tô Nam, vẻ mặt kinh ngạc, cằm cũng sắp rớt xuống.

Hắn đã nhìn ra, Tô Nam và Dát Lỗ đều là người của Uông gia.

"Bây giờ tôi không phải người của Uông gia nữa," Tô Nam nói: "Tôi là người phụ nữ của Bố Phương." "Tô Nam, cô rút khỏi Uông gia, không có sự đồng ý của thủ lĩnh, sẽ bị tổ chức truy sát đó!" Dát Lỗ khóe miệng chảy máu, nhìn Tô Nam nói.

"Tô Nam, nếu cô rời khỏi nhà họ Uông mà không có sự đồng ý của thủ lĩnh, cô sẽ bị tổ chức truy sát đấy!" Dát Lỗ miệng chảy máu, nhìn Tô Nam nói.

"Vậy thì cứ truy sát tôi đi." Tô Nam nhìn khẩu súng trong tay, không hề sợ hãi.

"Sẽ chết đấy!" Dát Lỗ nói: "Tôi khuyên cô nổ súng giải quyết bọn Bố Phương đi." "Nói nhiều quá rồi." "Nên đi gặp Diêm Vương gia đi thôi." Bố Phương giơ đao lên quá đầu, rồi đâm mạnh xuống, xuyên thủng đầu Dát Lỗ.

Sau khi xử lý Dát Lỗ, Bố Phương đi về phía những người đang bị trói, dùng đao cắt đứt dây thừng.

Chương 355

“Cảm ơn anh đã cứu tôi.” Mọi người vô cùng cảm kích Bố Phương.

“Cổ Đồng Kinh rất nguy hiểm, tôi khuyên các vị nên quay về theo đường cũ.” Bố Phương tra đao vào vỏ, nói với mọi người.

Hắn biết, nếu mình không có ở đây, những người bị trói này, ngoại trừ Vương Mãnh, sẽ đều bị Dát Lỗ dùng dao cắt đứt gân tay.

“Tôi không biết đường về nữa rồi, nếu đi bộ về, sợ là sẽ chết khát mất.” Vương Đạo nói.

“Tôi chỉ khuyên vậy, còn đi Cổ Đồng Kinh hay không là quyết định của các vị.” Bố Phương nói.

“Tôi sẽ đi theo anh.” Vương Đạo nói.

Bố Phương lắc đầu, đi về phía Vương Đạo, một tay nắm lấy gáy anh ta, dùng sức ấn mạnh, Vương Đạo liền ngất đi, sau đó hắn đi về phía Lão Mạch.

“Anh… anh định làm gì tôi?” Lão Mạch lùi lại một bước.

“Đánh ngất ông.” Bố Phương tóm lấy Lão Mạch, dùng một chưởng đánh mạnh vào đầu ông ta.

Vài phút sau, ngoại trừ Vương Mãnh, Tô Nam, Lê Sồ, Hạo Thiên Chân còn đứng, những người khác đều đã ngã xuống đất.

“Bố Phương, tại sao anh lại đánh ngất họ?” Tô Nam hỏi.

“Chuyện này tôi tạm thời không thể nói cho cô biết.” Bố Phương đáp.

Hắn biết, trong Cổ Đồng Kinh có Cửu đầu xà bách, một loại quái

vật cực kỳ nguy hiểm.

Những người này đi vào chỉ có nộp mạng.

Họ bất tỉnh ở đây, Hắc Nhãn Kính đang ẩn nấp trong bóng tối sẽ gọi điện, cử người đưa họ về nhà.

"Bố Phương làm vậy chắc chắn có lý do của anh ấy." Hạo Thiên Chân nói.

Tô Nam gật đầu, hỏi: "Cổ Đồng Kinh ở đâu?" "Đợi đến khi cái 'hải tử' di động, cứ bơi xuôi theo nó là có thể đến Cổ Đồng Kinh, nơi có toàn cát trắng." Bố Phương nói xong, đi đến trước một cái lều, đeo ba lô của mình lên.

"Theo thông tin tôi có được, cát ở Cổ Đồng Kinh màu vàng, không phải màu trắng." Hạo Thiên Chân nói.

"Nơi đó tôi biết, thông tin cậu có được là giả." Bố Phương vừa nói xong, mặt đất dưới chân liền rung chuyển dữ dội.

"'Hải tử' di động rồi!" "Mọi người mau nhảy xuống 'hải tử', bơi theo nó là có thể đến Cổ Đồng Kinh!" Bố Phương lao về phía dòng sông, nhảy một cái, "Phõm" một tiếng, đã xuống nước.

Tô Nam và mấy người kia đều sững sờ, khi hoàn hồn lại, họ cũng vội lấy ba lô của mình, nhảy xuống 'hải tử'.

Bơi lội là một hoạt động tốn thể lực.

Dần dần, Bố Phương và mấy người kia đều kiệt sức, từ từ chìm xuống dưới.

Khi họ tỉnh lại, đã thấy mình đang ở trên một bãi cát trắng, xa xa có một cái 'hải tử', nơi đây không có gió, tĩnh lặng đến đáng sợ, trên nền cát trắng có những vết tích do loài rắn bò qua.

"Lê Sồ đâu rồi?" Hạo Thiên Chân nhìn quanh, phát hiện Lê Sồ đã

biến mất.

"Cậu ta bị cát vùi rồi, nhưng không cần lo, lát nữa tôi có thể tìm ra." Bố Phương đáp.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân cũng hơi yên tâm.

"Nơi này là đâu vậy?" "Toàn là cát trắng cả!" Tô Nam nhìn sa mạc trắng mênh mông vô tận, cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Nơi này rất kỳ quái." Hạo Thiên Chân chỉ vào một chiếc ô tô bị cát vùi lấp một nửa, nói: "Trong sa mạc này lại có cả xe hơi từ nửa thế kỷ trước." Mấy người nhìn theo hướng tay chỉ của Hạo Thiên Chân, phát hiện một chiếc xe tải Giải Phóng màu xanh lá cây đã gỉ sét, tất cả đều bất giác đi tới.

"Dựa vào vết bánh xe, chiếc xe tải Giải Phóng này không phải di chuyển trên cát, vậy nên bên dưới lớp cát này chắc chắn có một con đường." Hạo Thiên Chân nói: "Chúng ta bới cát ra xem rõ chiếc xe." Lời của cậu ta vừa dứt, Vương Mãnh hét lên một tiếng thất thanh: "A!" "Sao vậy?" Tô Nam hỏi.

"Thi thể!" "Bên cạnh xe có một cái xác khô!" Vương Mãnh đứng ở phía bên kia của chiếc xe tải Giải Phóng, nói với mấy người.

"Chẳng phải chỉ là một cái xác thôi sao?

Có gì đáng sợ chứ!" Bố Phương đi qua, kéo cái xác đến trước mặt mấy người.

"Tôi không nghĩ ở đây lại có thi thể, đột nhiên nhìn thấy nên giật mình hét lên, thật ngại quá, để mọi người lo lắng rồi." Vương Mãnh cười khổ nói.

"Ngoài cha mẹ cậu ra, ai mà lo cho cậu chứ." Hạo Thiên Chân nói.

Vương Mãnh: "…" "Tôi xem kiểu quần áo trên người thi thể thì

thấy đây là trang phục công sở của kỹ sư Âu Mỹ vào những năm 30-40 của thế kỷ trước." Tô Nam kiểm tra thi thể một lượt rồi nói: "Nơi này có thể đã có một công trình khổng lồ, vô cùng không đơn giản." Bố Phương nghe vậy, biết rằng dưới chân mình chính là Cổ Đồng Kinh, bên dưới Cổ Đồng Kinh có một tòa cổ lâu thần bí, năm đó Trương Khải Sơn đã tiếp quản việc tu sửa Cổ Đồng Kinh, nhưng kết quả lại thất bại, phải dán niêm phong 'Cấm vào'.

"Chỗ này thi thể hơi nhiều đấy." Hạo Thiên Chân có chút vất vả kéo thêm một cái xác từ phía bên kia qua.

Bố Phương cúi xuống, trên người cái xác này phát hiện một cuốn sổ tay, và một cái hồ lô đồng, hắn bèn lấy cuốn sổ và hồ lô lên, nhìn hồ lô nói: "Hồ lô đồng này đang động đậy, một cái hồ lô đồng cao cấp như vậy, chứng tỏ chủ nhân của nó vô cùng bất phàm." "Vậy xem trong sổ tay viết gì đi?" Tô Nam chỉ vào cuốn sổ tay Bố Phương đang cầm.

Chương 356

“Cuốn sổ không mở ra được, dính chặt rồi.

Nếu cố mở sẽ bị rách.” Bố Phương thử mở cuốn sổ, phát hiện các trang giấy dính rất chặt.

“Nơi này chắc hẳn có một công trình lớn.” Hạo Thiên Chân suy đoán, ngay sau đó, cậu ta vô tình phát hiện một viên gạch, chỉ vào đó nói: “Trên này viết ‘Cổ Đồng Kinh 056’, chứng tỏ chúng ta đã tìm đúng Cổ Đồng Kinh thật rồi.” “Sếp ơi, không phải thông tin của sếp nói Cổ Đồng Kinh toàn là cát vàng sao?” Vương Mãnh nói.

“Thông tin của tôi là giả mà.” Hạo Thiên Chân nói: “Trước đây Bố Phương nói Cổ Đồng Kinh toàn là cát trắng, tôi không tin, bây giờ tôi tin rồi.” “Nơi này, vào thì dễ, ra thì khó.” Tô Nam lên tiếng.

“Cô nói không sai.” Hạo Thiên Chân đồng tình với lời của Tô Nam, nói: “Bây giờ Lê Sồ mất tích, đây là chuyện quan trọng nhất.” “Khoan hãy lo cho Lê Sồ, kiểm tra chiếc xe tải Giải Phóng này đã.” Tô Nam chỉ vào chiếc xe.

Mấy người nghe vậy, gật đầu.

Sau đó họ dùng tay bới cát trắng, đào chiếc xe tải Giải Phóng ra.

“Trong xe rất kỳ lạ, tài xế đã chết, bên trong có một cái hộp chứa kỳ quái, có thể thứ trong hộp đã giết chết người tài xế.” Tô Nam suy đoán.

“Còn một khả năng khác.” Hạo Thiên Chân nói: “Có thể thứ trong hộp đã mất đi sức sát thương, người tài xế không muốn đồng quy vu tận với nó, mà bị người khác nhốt ở trong này, chết đói.” “Cũng có thể anh ta tự nhốt mình ở trong, không muốn ra ngoài.” Bố Phương nói:

“Bởi vì bên ngoài có quái vật.” “Cửu đầu xà bách?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Bố Phương gật đầu, nói: “Có mang theo Thiên tâm thạch phấn không?” “Có mang, ở trong ba lô của Vương Mãnh.” Hạo Thiên Chân nói.

“Vậy thì tốt.” Bố Phương biết, Cửu đầu xà bách trong Cổ Đồng Kinh to như một tòa nhà cao trăm mét, lớn hơn nhiều so với con trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

“Keng.” Vương Mãnh mở cửa buồng lái của chiếc xe tải, kéo thi thể người tài xế ra ngoài.

Trên chân thi thể có buộc một sợi dây, mấy quả lựu đạn buộc vào nhau cũng bị kéo ra theo.

“Dây thừng?” Vương Mãnh nhìn sợi dây dưới chân, kéo thẳng ra, phát hiện một quả lựu đạn: “…” “Bốp.” Hạo Thiên Chân nhanh tay lẹ mắt, một cước đá văng quả lựu đạn đi.

Sau đó Bố Phương và mấy người kia chạy lùi lại, lao về phía trước, ngã sấp xuống nền cát trắng.

“Ầm!” một tiếng nổ vang lên.

Một mảng cát bị chấn động rơi xuống, chiếc xe tải Giải Phóng vốn bị cát vùi lấp hoàn toàn lộ ra.

“Lê Sồ!” Mấy người đứng dậy, nhìn về phía vụ nổ, phát hiện Lê Sồ đang nằm bất tỉnh trên cát trắng, liền vội chạy tới.

“Lê Sồ, đừng giả vờ ngủ nữa, nếu chưa chết thì tỉnh lại đi.” Hạo Thiên Chân ra sức lay Lê Sồ.

Lê Sồ mở mắt, tỉnh lại, nhìn mấy người Bố Phương cười nói: “Không ngờ trên thiên đường cũng có thể gặp được mấy người.”

“Đây không phải thiên đường, đây là Cổ Đồng Kinh thật sự, chúng ta đến nơi rồi.” Hạo Thiên Chân nói.

“Hả?” Lê Sồ mặt đầy kinh ngạc, thấy Hạo Thiên Chân gật đầu, cậu ta liền ngồi dậy, nhìn quanh một vòng, phát hiện toàn là cát trắng, cứ ngỡ nơi này là thiên đường, không ngờ lại là Cổ Đồng Kinh.

“Hít…” “Lưng của tôi.” Lê Sồ cảm thấy lưng đau nhói, hít một hơi khí lạnh, nhưng rồi lại nhanh chóng hết đau.

Hạo Thiên Chân thấy Lê Sồ không sao, liền quan sát kỹ địa hình hiện tại, nói: “Mấy chiếc xe tải Giải Phóng này vây thành một vòng tròn, hẳn là để chống bão cát, nhưng người của họ không ai sống sót, hoặc là một trận bão cát rất lớn, hoặc không phải bão cát, mà là để vây cái ‘hải tử’ lại.” “Vô Tà, đừng suy luận nữa, mau nghĩ xem tiếp theo chúng ta phải sống sót thế nào đi.” Lê Sồ nói.

“Bây giờ chúng ta không có thức ăn, chỉ có thể tìm trên người mấy cái xác này thôi.” Bố Phương chỉ vào năm cái xác được xếp ngay ngắn.

Mấy người nghe vậy, đều lục lọi trên các thi thể, không lâu sau, tìm được bảy tám túi bánh quy nén.

“Để tỏ lòng tôn kính với người đã khuất, tôi đề nghị chúng ta nên chôn cất năm người này.” Hạo Thiên Chân nói.

“Cứ làm theo lời cậu.” Năm người mỗi người một xác, đi ra xa ba mươi mét, đào một cái hố, hợp táng cả năm người.

“Phần mộ có rồi, bia mộ viết gì đây?” Lê Sồ tìm một tảng đá gần đó, vác đến rồi hỏi mấy người.

“Viết tên của năm người họ đi.” Hạo Thiên Chân nói.

“Vô Tà, cậu biết tên năm người này là gì không?” Tô Nam hỏi.

“Tôi không biết.” Hạo Thiên Chân lắc đầu.

“Bia mộ viết ‘Khách tử dị hương’ đi!” “Hay đấy.” Lê Sồ cười nói.

Bố Phương nhìn Lê Sồ lấy từ trong ba lô ra một cây bút dạ màu đen, viết lên tảng đá bốn chữ ‘Khách tử dị hương’.

Hắn biết, trong nguyên tác, Lê Sồ dựng bia mộ cho những thi thể này, đều là những người rời nhà không thể quay về, nên gọi là ‘Ly nhân bi’.

“A di đà phật!” Dựng bia mộ xong, Lê Sồ vái lạy thi thể các kỹ sư một cái.

Những kỹ sư chết nơi đất khách quê người này tuy được Bố Phương năm người thu dọn thi thể, nhưng trong sa mạc trắng này, nguồn cung cấp sinh hoạt cực kỳ thiếu thốn, năm người chỉ có thể tìm kiếm thức ăn trong những chiếc xe tải cũ.

Khi năm người Bố Phương tìm kiếm vật tư trở về, phát hiện tấm bia mộ ‘Khách tử dị hương’ đã biến mất.

“Chúng ta có đi nhầm đường không vậy?” Vương Mãnh hỏi.

Chương 357

“Không thể nào, trí nhớ của tôi rất tốt, chúng ta không đi nhầm đường, bia mộ đột nhiên biến mất, thật là quỷ dị.” Tô Nam nói.

“Tôi cảm thấy tiếp theo sẽ có chuyện quỷ dị hơn xảy ra.” Hạo Thiên Chân lên tiếng.

Lời của cậu ta vừa dứt, Bố Phương đột nhiên chỉ xuống chân nói: “Chỗ này xuất hiện vết bò của loài rắn, tuy vết tích không lớn, nhưng nó không ở trên bề mặt, mà ở bên dưới, có sinh vật sống đang ẩn mình dưới lớp cát trắng.” Hắn biết, những vết tích này đều do xúc tu của Cửu đầu xà bách tạo ra.

Nghe vậy, Tô Nam nói: “Tôi cảm giác bia mộ đã bị sinh vật đó kéo xuống dưới đất rồi.” “Tôi cũng nghĩ giống cô.” Vương Mãnh nói.

“Soạt soạt soạt.” Đúng lúc này, cát dưới chân họ chuyển động.

“Vô Tà, ở đây này!” Lê Sồ chỉ vào chỗ đất đột ngột nhô lên.

“Thương!” Hạo Thiên Chân rút con dao Chân Chó Trắng [dao quân dụng Nepal] ra, cắm xuống chỗ đất nhô lên, nhưng thứ đó đã chạy thoát.

“Mau đào lên, xem thi thể còn đó không!” Hạo Thiên Chân quỳ trên nền cát trắng, hai tay bới cát, quay đầu hét lên với mấy người.

Mấy người cùng giúp sức đào cát, nhưng những thi thể vừa chôn, tất cả đều biến mất.

“Sinh vật đó rốt cuộc là gì?” Lê Sồ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Cửu đầu xà bách!” Bố Phương quả quyết nói.

“Cửu đầu xà bách là cái quỷ gì vậy?” Lê Sồ hỏi.

“Để tôi mô tả đơn giản nhé, Cửu đầu xà bách, giống như hình Thất Chỉ sau lưng cậu, trông như một bàn tay khổng lồ, và có bảy sợi dây leo dài!” Bố Phương nói.

“Tôi hình như hiểu rồi.” Lê Sồ giả vờ hiểu.

“Bây giờ chúng ta đã biết rồi, lối vào Cổ Đồng Kinh ở đâu?” Tô Nam hỏi.

“Cổ Đồng Kinh đã bị cát trắng vùi lấp, lối vào rất khó tìm.” Bố Phương nói: “Nhưng tôi có một cách, có thể vào được Cổ Đồng Kinh.” “Cách gì?” Mấy người tò mò.

“Đó là để xúc tu của Cửu đầu xà bách kéo chúng ta xuống.” Bố Phương chỉ xuống chân mình.

“Thôi đi.” Mấy người đều lắc đầu.

Để một con quái vật kéo xuống, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Chúng ta mau rời khỏi nơi này đi.” Lời của Hạo Thiên Chân chưa dứt.

Cát trắng dưới chân bắt đầu rung chuyển.

“Cửu đầu xà bách ra rồi.” Bố Phương đưa tay phải hữu nghị ra về phía Vương Mãnh, “Đưa Thiên tâm thạch phấn cho tôi.” Vương Mãnh nghe vậy, vội vàng lấy ba lô xuống, kéo khóa, lấy ra một túi lớn đựng Thiên tâm thạch phấn đưa cho Bố Phương.

Bố Phương vừa nhận lấy Thiên tâm thạch phấn, chỉ thấy một sợi dây leo từ dưới cát chui lên, quấn lấy chân phải của Tô Nam, kéo cô xuống dưới.

“Bố Phương, cứu tôi!” Nửa thân dưới của Tô Nam đã hoàn toàn lún xuống dưới lớp cát trắng, cô nói với Bố Phương.

“Vèo.” Bố Phương vốc một nắm bột trắng từ trong túi, rắc lên xúc tu của Cửu đầu xà bách.

Cửu đầu xà bách lập tức thả Tô Nam ra, xúc tu co rụt trở lại.

“Hết hồn.” Tô Nam được Bố Phương kéo lên, vẫn còn sợ hãi nói.

“Có tôi ở đây, cô sẽ không sao đâu.” Bố Phương nói xong, cầm lấy bột đá, rắc lên người Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Hắn biết, trong nguyên tác, ở nơi này, Hạo Thiên Chân và Vương Mãnh đã bị Cửu đầu xà bách kéo xuống.

Nghe lời Bố Phương, Tô Nam cảm thấy có cảm giác an toàn.

“Trời sắp tối rồi.” Hạo Thiên Chân nói: “Tôi và Vương Mãnh đi đến chiếc xe tải ở xa kia lấy ít gỗ để đốt lửa.” “Đi nhanh về nhanh.” Bố Phương thấy hai người đi về phía chiếc xe tải Giải Phóng ở xa, liền dẫn Tô Nam và Lê Sồ đến chiếc xe tải gần nhất.

Không lâu sau, Hạo Thiên Chân và Vương Mãnh ôm một đống gỗ trở về.

Dưới gầm xe tải Giải Phóng, họ nhóm lên một đống lửa.

Mọi người ngồi quây quần bên đống lửa sưởi ấm, lúc này, trời đã hoàn toàn tối sầm lại.

Nơi này không có gió, một màu đen kịt và tĩnh lặng, không khí vô cùng âm u đáng sợ, dưới đất còn có Cửu đầu xà bách.

Nếu Lê Sồ ở đây một mình, sợ rằng sẽ sợ đến tè ra quần.

“Ma!” Đột nhiên, Lê Sồ chỉ vào một bóng đen đang đi ở xa xa.

“Không phải ma, là người.” Hạo Thiên Chân nói.

Chương 358

Bố Phương biết, người này là Hắc Nhãn Kính, đối phương hiện đang cải trang thành một người Tây.

“Nơi này có quái vật, cùng tôi lên xe tải trốn đi.” Hắc Nhãn Kính đi tới, chỉ vào chiếc xe tải, dùng tiếng phổ thông nói với mấy người.

“Không cần đâu.” Hạo Thiên Chân nói: “Trên người chúng tôi có Thiên tâm thạch phấn, quái vật không tấn công chúng tôi đâu.” “Có thể cho tôi một ít được không?” Hắc Nhãn Kính hỏi.

“Vương Mãnh, rắc lên người anh ta một ít đi.” Hạo Thiên Chân nói.

“Được.” Vương Mãnh gật đầu, lấy Thiên tâm thạch phấn ra, rắc lên người gã Tây kia.

“Anh là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?” Lê Sồ hỏi.

“Tôi là tài xế.” Hắc Nhãn Kính nói: “Nhìn những chiếc xe tải Giải Phóng này, tôi và đồng nghiệp đã dùng xe vây thành một vòng tròn, mục đích là để tránh quái vật chạm vào nước, bởi vì quái vật chạm nước sẽ ăn thịt người, nhưng quái vật lại có phản ứng đặc biệt với kim loại.” “Nơi này có tường rào và nhà cửa, có một công xưởng.

Hồi đó, mỗi ngày tôi đều vận chuyển vật tư cho người nước ngoài vào trong, có một số vật tư sinh hoạt, nhưng phần lớn là một loại hộp chứa không rõ tên, trên đó đóng đầy đinh tán, khi chúng tôi vận chuyển vào, hộp chứa trống không, nhưng khi vận chuyển ra, bên trong lại chứa đầy đồ.” “Có một ngày, hàng tôi vận chuyển nhiều hơn bình thường, khi tôi trở về, đoán xem, đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này, ánh

mắt Hắc Nhãn Kính nhìn về phía Lê Sồ hỏi.

"Có rắm thì mau thả." Lê Sồ nói.

Hắc Nhãn Kính tiếp tục kể: "Lúc đó, toàn bộ công xưởng bị niêm phong, những người nước ngoài bên trong không biết đã chạy đi đâu, khi đó, chỉ có điện thoại trong công xưởng là thông, các đường dây điện thoại khác đều bị cắt đứt.

Một người trong đội xe của tôi muốn nối đường dây điện thoại để tìm người, nhưng đầu dây bên kia lại ở nơi sâu nhất trong sa mạc, người ở đầu bên kia dường như ở dưới lòng đất." "Xong chưa?" Lê Sồ hỏi.

"Chưa." Hắc Nhãn Kính lắc đầu, nói: "Trước kia sa mạc này màu vàng, nhưng sau khi công xưởng bị niêm phong, cát bắt đầu xuất hiện từng mảng đốm trắng, trở thành như bây giờ, một sa mạc trắng mênh mông.

Lúc đó đội xe của tôi ở lại đây.

Mỗi ngày đều có người mất tích, đội trưởng của tôi để đảm bảo an toàn cho mọi người, đã buộc tất cả chúng tôi vào một sợi dây thừng, ngay cả khi ngủ cũng không cho cởi ra.

Cho đến một đêm nọ, quái vật [Cửu đầu xà bách] xuất hiện, một sợi dây leo đã lôi một người trong đội của tôi xuống dưới đất.

Để đảm bảo an toàn cho những người còn lại, tôi đã cắt đứt sợi dây thừng, dẫn dắt đồng nghiệp chạy trốn.

Nhưng lúc đó không kịp, bên ngoài xuất hiện tới bảy con quái vật, đồng nghiệp của tôi đều chết hết, chỉ có mình tôi sống sót, tôi kể xong rồi." "Tôi cảm thấy câu chuyện này giống như bịa ra vậy." Lê Sồ nói: "Vả lại, tôi nghi ngờ thân phận của ông, có thể không phải người tốt." "Tôi không lừa cậu, tin hay không tùy cậu." Hắc Nhãn Kính nhìn Lê

Sồ nói.

"Câu chuyện của ông tuy nghe như thật." Hạo Thiên Chân nói, "Nhưng tôi muốn biết, ông từ đó đến giờ, sống sót bằng cách nào?" "Khụ khụ." Hắc Nhãn Kính ho khan một tiếng, không biết giải thích câu hỏi này của Hạo Thiên Chân thế nào, giọng nói trực tiếp thay đổi: "Thiên Chân, lòng hiếu kỳ của cậu thật là lớn." "Thì ra là Hắc Nhãn Kính." Hạo Thiên Chân cười nói.

"Vô Tà, cậu quen ông ta à?" Lê Sồ chỉ vào Hắc Nhãn Kính kinh ngạc hỏi.

"Người quen cũ thôi." Hạo Thiên Chân đáp.

Hắc Nhãn Kính xé mặt nạ da người xuống, nói với Hạo Thiên Chân: "Tôi được người khác nhờ vả, đến bảo vệ an toàn cho cậu." "Là chú Ba của tôi sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Chuyện này tôi tạm thời không thể nói." Hắc Nhãn Kính nói: "Vương Đạo và những người kia, tôi đã cử người đưa về rồi." "Vậy thì tốt." Hạo Thiên Chân nghe vậy, không còn lo lắng cho sự an nguy của Vương Đạo và những người khác nữa.

"Đã tìm được lối vào Cổ Đồng Kinh chưa?" Hắc Hạt Tử hỏi.

"Chưa." Hạo Thiên Chân lắc đầu, nói: "Nhưng Bố Phương biết một cách để vào Cổ Đồng Kinh, đó là để Cửu đầu xà bách kéo chúng ta xuống, nhưng tôi thấy phương pháp đó quá mạo hiểm." Hắc Nhãn Kính nghe xong, nhíu mày, nói: "Chúng ta có thể tìm thử trước, nếu không phát hiện lối vào Cổ Đồng Kinh, thì cứ làm theo lời Bố Phương, dụ Cửu đầu xà bách ra, để nó kéo chúng ta vào Cổ Đồng Kinh." "Được." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Ngày hôm sau, nhóm người Bố Phương dậy từ sớm.

Họ bắt đầu chia nhau tìm kiếm lối vào Cổ Đồng Kinh ở khu vực

lân cận.

Nhưng tìm cả buổi trời vẫn không phát hiện được gì, dù đào sâu xuống đất một thước cũng chỉ toàn là cát trắng.

"Không tìm nữa." "Lối vào Cổ Đồng Kinh khó tìm quá, mệt chết tôi rồi." Mấy người tập hợp lại, Lê Sồ cúi gập người, mệt đến thở không ra hơi.

"Hắc Nhãn Kính, ông có biết cách nào dụ Cửu đầu xà bách ra không?" Tô Nam hỏi.

"Biết một cách." Hắc Nhãn Kính nói, "Bắn súng chỉ thiên, để Cửu đầu xà bách biết trên này có sinh vật sống!" Nghe xong, Tô Nam lập tức rút súng lục ra, bắn một phát lên trời.

Tiếng súng vang lên, theo sau là tiếng "Rầm rầm rầm".

Mặt đất dưới chân cũng rung chuyển.

"Quái vật ra rồi." Tô Nam lập tức ôm chặt lấy Bố Phương.

Lê Sồ cũng bắt chước Tô Nam, ôm lấy Hạo Thiên Chân.

Hắc Nhãn Kính: "…" Mấy cái xúc tu phá cát chui lên, quấn lấy chân mấy người Bố Phương, kéo họ vào dưới lớp cát trắng.

Rất nhanh, Bố Phương và mấy người đều đã ở bên dưới, nhưng không thấy bản thể của Cửu đầu xà bách.

Dưới sa mạc không phải toàn là cát, mà là một công xưởng bị cát vùi lấp.

Chương 359

Lúc này, chân của mọi người đều bị xúc tu của Cửu đầu xà bách quấn lấy.

"Bằng!" Hắc Nhãn Kính rút khẩu súng lục mang theo bên mình, bắn vào xúc tu của Cửu đầu xà bách, nhưng xúc tu cứng như thép.

Đạn không có tác dụng gì với Cửu đầu xà bách.

"Vương Mãnh, mau lấy bột Thiên tâm thạch ra, rắc lên xúc tu của Cửu đầu xà bách." Bố Phương nói với Vương Mãnh.

Cửu đầu xà bách tuy không tấn công, nhưng cứ kéo họ đi.

"Không được rồi!" "Tay tôi cũng bị quấn chặt rồi." Vương Mãnh bị Cửu đầu xà bách kéo lê, cả người ngã sõng soài trên đất.

"Để tôi chích máu." Bố Phương cắn rách ngón trỏ, búng một giọt máu về phía xúc tu của Cửu đầu xà bách, chỉ thấy xúc tu bị ăn mòn đi, giống như nước chảy đá mòn.

"A!" Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Xúc tu của Cửu đầu xà bách đang quấn chân mấy người lập tức co rụt trở lại.

"Giúp tôi xử lý vết thương." Bố Phương đưa ngón trỏ đang chảy máu về phía Tô Nam.

Tô Nam mút máu cho Bố Phương, sau đó lấy băng cá nhân ra, dán lên vết thương của hắn.

"Máu của anh ấm thật." Tô Nam cười nói với Bố Phương.

"Gậy Như Ý của tôi còn ấm hơn." Bố Phương đáp lời, trong lòng hỏi hệ thống, không có thông báo nâng cấp huyết mạch Cửu đầu xà

bách sao?

"Ký chủ nâng cấp cũng sẽ không thành công, nên hệ thống không hiện thông báo." Hệ thống đáp.

"Lời này là sao?" Bố Phương kinh ngạc.

"Bởi vì ký chủ đã có một con Cửu đầu xà bách, tỷ lệ thất bại khi nâng cấp huyết mạch cho con thứ hai là chín mươi chín phẩy chín phần trăm." "Ờ, được rồi." Bố Phương đáp lại trong lòng.

"Xúc tu của Cửu đầu xà bách lại đến rồi!" Lê Sồ chỉ vào cầu thang, một sợi dây leo to bằng thùng nước, lớn tiếng hét lên.

"Chắc là đến tìm tôi báo thù." "Để ta cho xúc tu của Cửu đầu xà bách có đi không có về." Bố Phương rút Hắc kim cổ đao ra, chém mạnh xuống một nhát.

"Keng" một tiếng, Bố Phương không chém đứt được xúc tu của Cửu đầu xà bách, ngược lại bị Vương Mãnh dùng Thiên tâm thạch phấn đuổi đi.

"Dây leo cứng quá, Hắc kim cổ đao chém sắt như chém bùn của tôi mà lại không làm nó bị thương." Bố Phương tra đao vào vỏ, nói với mấy người: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta rời khỏi đây." Mấy người nghe vậy, đều gật đầu.

Bố Phương từ trong ba lô lấy ra một cây đèn pin, tay dắt Tô Nam đi vào trong.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia theo sát phía sau.

"Tôi phát hiện tường của cầu thang đều làm bằng tôn, rất cứng." Hạo Thiên Chân gõ vào tường, vang lên tiếng "cộc cộc", nói với mấy người.

"Nơi này dùng tôn cứng như vậy làm tường, chắc là để phòng

ngừa Cửu đầu xà bách tấn công.” Tô Nam suy đoán.

“Cô nói có lý.” Bố Phương đáp.

“Tôi phát hiện tầng này có nhiều phòng.” Hắc Nhãn Kính lên tiếng.

Bố Phương bước vào một căn phòng tối om, bên trong rất bừa bộn, cũng không biết đã bao nhiêu năm không có người dọn dẹp.

Trong phòng có một cái bàn, trên đó đặt một số tài liệu.

Hạo Thiên Chân cầm lên xem, nói với mấy người: “Những tài liệu này là của công trình Cổ Đồng Kinh 056, nội dung đại khái nói rằng người nước ngoài ở đây đã đào một số thứ trong cát, cụ thể là thứ gì thì không nói rõ.” “Chúng ta đổi phòng khác tìm xem, có thể sẽ phát hiện manh mối.” Bố Phương nói xong, bước ra khỏi phòng.

Mọi người đều đi theo.

“Kinh khủng!” Khi vào phòng tiếp theo, Lê Sồ nhìn thấy trong phòng có một người ngồi trên ghế dài, cơ thể đã khô quắt, trên người có rất nhiều tơ nhện trắng, mắt vẫn mở to, đang nhìn chằm chằm vào họ.

“Người này chết chưa?” Tô Nam hỏi.

“Ai biết chết chưa.” Vương Mãnh nói.

“Người này là một kỹ sư, tên là Obanew.” Bố Phương tìm thấy một cái ví trong túi áo thi thể, mở ra xem, phát hiện một tấm chứng minh thư.

“Chít chít chít.” Đúng lúc này, trong phòng vang lên âm thanh kỳ lạ.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện nhện mặt người, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Nghe lời của hệ thống, Bố Phương cầm đèn pin, rọi vào các góc trong phòng, không thấy con nhện nào, bèn chiếu thẳng đèn pin lên trần nhà.

Một cảnh tượng đáng sợ xuất hiện.

Trên trần nhà, một khuôn mặt người khổng lồ hiện ra!

Chương 360

"Ma kìa!" Lê Sồ sợ hãi hét lớn.

"Thứ quái gì đây?" Hạo Thiên Chân rút con dao Chân Chó Trắng ra, kinh ngạc nói.

"Đáng sợ quá!

Miệng nó có rất nhiều tơ." Tô Nam run rẩy, tay cầm súng cũng run theo.

"Một con nhện mặt người!

Trên đời lại có loại quái vật này!" Hắc Nhãn Kính cảm thấy vô cùng khó tin.

"Xì!" Nhện mặt người há to miệng, một búi tơ bay xuống, lần lượt tấn công về phía sáu người Bố Phương.

Bố Phương nhanh tay, tay trái tóm lấy búi tơ đang tấn công mình, "Nâng cấp huyết mạch!" "Nâng cấp thất bại!" "Nhện mặt người từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!" "Xoẹt!" Bố Phương tay phải rút Hắc kim cổ đao, chém đứt tơ nhện, cũng bảo vệ được mỹ nữ Tô Nam đang đứng bên cạnh.

Hắc Nhãn Kính võ công rất cao, trong lúc né tránh đã tránh được đòn tấn công của tơ nhện, tiện thể bảo vệ Hạo Thiên Chân.

Lê Sồ và Vương Mãnh lại bị tơ nhện quấn lấy, bị kéo lên trên.

"Pằng!

Pằng!" Hạo Thiên Chân cầm súng lục, nhắm vào đầu nhện mặt người bắn hai phát, nó trúng đạn, trên mặt lập tức chảy ra máu đen.

Nhện mặt người hét lên một tiếng, thu hồi tơ nhện đang quấn Lê

Sồ và Vương Mãnh, chui qua một khe nứt trên tường, chạy trốn.

"Bịch." "…" Lê Sồ và Vương Mãnh rơi xuống đất.

"Nhện mặt người sợ súng, nếu nó còn dám tìm chúng ta, tôi sẽ bắn chết nó." Hạo Thiên Chân đỡ Lê Sồ và Vương Mãnh dậy, lên tiếng nói.

"Nếu tôi biết bay, nhện mặt người đã xuống suối vàng rồi." Bố Phương nhìn khe nứt đen ngòm trên góc trần nhà nói.

"Đi thôi." Bố Phương bước ra khỏi phòng, đi thẳng đến phòng tiếp theo, khi mở cửa, hắn không vào ngay mà dùng đèn pin rọi vào bên trong.

Mọi người đều bắt chước Bố Phương.

"Phòng này có nhiều tài liệu, không chừng có manh mối quan trọng." Đúng lúc này, Tô Nam nói với mấy người Bố Phương trong hành lang.

Mấy người nghe vậy, đều đi về phía Tô Nam.

Sau khi vào phòng, Bố Phương đi thẳng đến trước một cái tủ bị khóa, nếu không đoán sai, bên trong có một tài liệu tên là Trương Khải Sơn, có mẫu vật rắn lông đen, một quả trứng, và một khẩu súng lục của Trương Khải Sơn.

Hắn không biết mở khóa, cũng không có thuốc nổ để phá tủ, liền nói với Lê Sồ: "Mở khóa." "Được thôi." Lê Sồ đặt một số tài liệu xuống, đi về phía Bố Phương, liếc nhìn ổ khóa của cái tủ, hỏi: "Xin hỏi ai có dây đồng không?" "Tôi có." Hắc Nhãn Kính lấy từ trên người ra một sợi dây đồng, đưa cho Lê Sồ.

Lê Sồ nhận lấy dây đồng, bắt đầu mở khóa.

Mấy người Bố Phương đều đứng sau lưng cậu ta, nhìn cậu ta mở

khóa, muốn học nghề mở khóa.

“Xong rồi, tôi mở được rồi.” Chưa đầy một phút, ổ khóa đã được Lê Sồ mở thành công.

Bố Phương thò tay vào tủ, lấy một tập tài liệu đưa cho Hạo Thiên Chân, và lấy khẩu súng của Phật Gia.

Hạo Thiên Chân xem qua tài liệu, nói: “Tôi xem nội dung tài liệu thì thấy, Phật Gia chắc hẳn đã tiếp quản công trình của người nước ngoài.” “Phật Gia là ai vậy?” Lê Sồ hỏi.

“Phật Gia tên là Trương Khải Sơn, đứng đầu Cửu Môn, tôi cũng không biết bây giờ ông ấy sống chết thế nào, thuộc hạ của ông ấy là Trương Phó quan vẫn còn sống, chắc là chưa chết.” Hạo Thiên Chân cất tài liệu vào ba lô, nói với Lê Sồ.

“Vô Tà, cậu đã gặp Phật Gia chưa?” Lê Sồ hỏi.

“Tôi chưa gặp.” Hạo Thiên Chân nói: “Nhưng tôi đã gặp tộc trưởng, cũng là tiểu ca của tôi.” “Tôi biết rồi.” Lê Sồ gật đầu.

Mấy người Bố Phương bước ra khỏi phòng, tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, Lê Sồ nhìn Hắc Nhãn Kính đeo kính râm, luôn muốn khiêu chiến.

Nhưng Hắc Nhãn Kính thân thủ quá giỏi, Lê Sồ căn bản không phải là đối thủ.

“Tôi chấp cậu một tay, cậu cũng không thắng được tôi, tin không?” Hắc Nhãn Kính nói với Lê Sồ.

“Ông mạnh quá, tôi không đánh lại, nhận thua.” Lê Sồ giả vờ nhận thua, thấy Hắc Nhãn Kính nhìn về phía trước, liền nhanh chóng ra tay, muốn gỡ kính râm của ông ta xuống.

“Bốp.” Hắc Nhãn Kính phản ứng nhanh, tay phải cầm súng đẩy tay Lê Sồ ra, chĩa thẳng súng vào đầu cậu ta, nói: “Những kẻ đã thấy mắt của tôi, ngoài Vô Tà và người kia ra, tất cả đều đã chết.” “Hắc Hạt Tử, mau bỏ súng xuống, tôi sợ.” Lê Sồ sợ hãi nói.

“Cầm lấy!” Hắc Hạt Tử quay ngược khẩu súng lại, đưa cho Lê Sồ cầm.

Lê Sồ cầm lấy súng, có súng trong tay cũng thêm can đảm.

Chương 361

“Có thể cậu không biết, con dao của Vô Tà là do tôi tặng đấy.” Hắc Nhãn Kính nói.

“Vô Tà, con dao Chân Chó Trắng của cậu, là Hắc Hạt Tử tặng à?” Lê Sồ hỏi.

“Ừ.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

Sáu người đi loanh quanh trong hành lang công xưởng, đi một lúc lâu, Bố Phương dừng lại, cầm đèn pin rọi vào phía trước một mét, trên mặt đất có hai dấu chân.

“Dấu chân vừa mới để lại, chứng tỏ nơi này, ngoài sáu chúng ta ra, còn có hai người sống.” Tô Nam nói.

“Hai người đó rốt cuộc là ai?” Lê Sồ nhíu mày.

“Tôi nghĩ là trộm mộ, hoặc là thương nhân như Mã lão bản, đến đây tìm bảo thạch.” Hạo Thiên Chân suy đoán.

Bố Phương nhìn hai dấu chân trên đất, nhíu mày, trong nguyên tác, nơi này chỉ có một dấu chân, là của Vô Tà giẫm phải, bây giờ lại có hai dấu chân, thật sự không biết là ai.

“Chúng ta tiếp tục đi vào trong, hai người đó chỉ cần còn ở bên trong, nhất định sẽ gặp.” Hạo Thiên Chân nói.

Mấy người nghe vậy, đều gật đầu.

Sáu người Bố Phương men theo cầu thang đi xuống, đi được nửa chừng, kết quả phát hiện cầu thang bị gãy, chỉ có thể tìm kiếm trong hành lang.

Sáu người chia nhau tìm kiếm mấy phút, Hạo Thiên Chân phát

hiện một cái nắp cống, gọi mấy người Bố Phương lại.

"Bố Phương, cùng tôi nhấc nắp cống lên." Hạo Thiên Chân luồn một ngón tay vào một cái lỗ trên nắp cống, nói với Bố Phương.

"Được." Bố Phương cũng đưa một ngón tay vào một cái lỗ, cùng Hạo Thiên Chân nhấc nắp cống lên.

Nắp cống được nhấc ra, một lối đi xuống dưới lập tức xuất hiện.

"Hắc Nhãn Kính, ông xuống trước dò đường đi." Hạo Thiên Chân nói.

Hắc Nhãn Kính gật đầu, nhảy xuống, đi loanh quanh dưới đó mấy phút, quay trở lại dưới lối vào, nói với mấy người: "Bên dưới an toàn." "Có phát hiện gì không?" Hạo Thiên Chân nhảy xuống, hỏi.

"Tầng này có nhiều phòng." Hắc Nhãn Kính nói.

"Tôi biết rồi." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Mấy người Bố Phương nhảy xuống, men theo đường ống đi, khi đến cuối đường, họ đến một căn phòng.

Trong căn phòng này, trên mặt đất có rất nhiều dấu chân, do hai người để lại.

"Hít!" Đúng lúc này, Lê Sồ hít một hơi khí lạnh, cảm thấy sau lưng vô cùng đau đớn.

"Lê Sồ, cậu sao vậy?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng hỏi.

"Lưng tôi đau." "Tôi cũng không biết tại sao, từ lúc xuống đây, thỉnh thoảng lại đau một lúc." Lê Sồ nói.

"Lưng cậu đau, chứng tỏ chúng ta càng ngày càng gần mục tiêu rồi." Bố Phương nói.

"Cậu nói có lý." Hắc Nhãn Kính nói xong, liền xoa bóp cho Lê Sồ,

tay nghề không tồi.

"Thoải mái quá." Lê Sồ vô cùng hưởng thụ.

Xoa bóp mấy phút, Hắc Nhãn Kính thu tay lại, nói với mấy người: "Nếu tôi làm kỹ thuật viên massage cho người mù, đều sẽ giúp mấy cô gái xinh đẹp xoa bóp." "Tôi cũng làm." Lê Sồ lên tiếng.

"Thôi đi." Hắc Nhãn Kính nói: "Cậu là thiếu niên huyết khí phương cương, giúp mấy cô gái xinh đẹp thân thể trần truồng xoa bóp, sợ là sẽ không kiềm chế được." Lê Sồ: "…" "Dấu tay trên tường to thật." "Cũng không biết là quái vật nào để lại." Tô Nam cầm đèn pin quan sát căn phòng, thấy trên tường có một dấu tay, liền nói với mấy người.

"Xương cốt của dấu tay này rất kỳ lạ, ngón tay đặc biệt dài, chỉ có bốn ngón, e là một con quái vật đáng sợ." "Trong Cổ Đồng Kinh này, nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng." Hạo Thiên Chân lên tiếng.

Nghe vậy, Lê Sồ căng thẳng hẳn lên.

"Chúng ta đông người như vậy, quái vật mà dám ra, đánh cho nó tè ra quần, thế nào?" Hắc Nhãn Kính hỏi.

"Đề nghị này không tồi." Tô Nam đáp.

Bố Phương biết, dấu tay này là do một người đột biến để lại, là một nhân viên thực nghiệm sửa chữa Cổ Đồng Kinh, trên người có một ống huyết thanh, bị rắn lông đen cắn, biến thành người đột biến, tướng mạo vô cùng xấu xí.

"Nơi này lại có một viên bảo thạch." Đúng lúc này, Lê Sồ phát hiện một viên đá tròn trong suốt, kinh ngạc hô lên một tiếng.

"Có phải là viên bảo thạch mà Mã lão bản muốn tìm không?" Tô Nam có chút kinh ngạc hỏi.

“Không phải.” Bố Phương lắc đầu, cầm lấy viên đá trong suốt, nói: “Đây không phải bảo thạch, mà là trứng rắn lông đen, bên trong có một con rắn nhỏ.” Nghe vậy, mấy người đều ghé đầu lại, nhìn kỹ, phát hiện bên trong viên đá có một con rắn nhỏ.

“Bố Phương, đưa nó cho tôi đi.” Hắc Nhãn Kính nói: “Tôi định giao nộp cho quốc gia.” “Tôi giao nộp cũng được mà.” Bố Phương nói xong, cất viên đá vào ba lô của mình.

Chương 362

Hắc Nhãn Kính thở dài, vốn định lấy ra nghiên cứu, kết quả bị Bố Phương cất vào ba lô.

"Dưới bàn có một cái hộp." Hạo Thiên Chân lấy cái hộp đầy bụi ra, cảm thán: "Phòng này đồ đạc nhiều thật đấy." "Tôi xem ra, cái hộp này là máy ghi âm đặc chế của người nước ngoài, đồ cổ rồi." Tô Nam mở hộp ra, nói với mấy người.

Nghe vậy, Hắc Nhãn Kính từ trong ba lô, lấy ra một cái máy phát điện mini cỡ nắm tay.

"Được đấy Hắc gia, còn mang theo cả máy phát điện bên mình." Lê Sồ cười nói.

"Phát điện đi." Hắc Nhãn Kính đưa máy phát điện mini cho Lê Sồ, sau đó cúi người xuống, nối dây.

"Nhiều người như vậy, sao lại gọi tôi?" Lê Sồ cầm máy phát điện mini, bất mãn nói.

"Nếu muốn sống, thì làm theo lời tôi." Hắc Nhãn Kính nói thẳng.

"Được rồi." Lê Sồ tay trái cầm máy phát điện mini, tay phải bắt đầu quay.

"Cạch cạch cạch." Máy ghi âm khởi động.

Đầu tiên là im lặng mấy giây, sau đó bên trong truyền ra giọng của một nhân viên thực nghiệm, có người đã cướp đi huyết thanh, sau đó là tiếng hét thất thanh của mọi người.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lê Sồ hỏi.

"Ai mà biết được, chỉ có người trong cuộc mới rõ." Tô Nam đáp.

“Tôi đoán là họ đã đụng phải quái vật, sau đó hét lên, rồi có kẻ nào đó cướp huyết thanh đi.

Huyết thanh đó chắc là thuốc giải độc rắn.” Hạo Thiên Chân nói.

“Tôi thấy cậu nói có lý.” Hắc Nhãn Kính có phần tin vào suy luận của Hạo Thiên Chân.

Nghe Hạo Thiên Chân nói, Bố Phương cho rằng lúc đó họ đang làm thí nghiệm trên rắn lông đen, kết quả xảy ra sự cố, rắn lông đen đã cắn người.

Hoặc cũng có thể một bầy rắn lông đen xuất hiện và tấn công họ.

Nếu bị rắn cắn mà không tiêm huyết thanh kịp thời, người đó sẽ bị biến dị, mất ý thức, rồi tư thế trở nên kỳ quái, giống như một con rắn.

“Tôi có cảm giác như có người đang theo dõi mình trong bóng tối.” Lê Sồ sợ hãi nói.

“Đừng sợ.” Hạo Thiên Chân đáp.

“Trong cái tủ kia chắc là có manh mối.” Hắc Nhãn Kính đi về phía một cái tủ trong phòng.

Khi đến trước tủ, mặt đất đột nhiên sụp xuống, anh ta rơi thẳng xuống dưới.

“Sập bẫy rồi.” Lê Sồ bất giác thốt lên.

Hạo Thiên Chân đi tới, nhìn Hắc Nhãn Kính đã rơi xuống tầng dưới hỏi: “Không sao chứ?” “Không sao.” Hắc Nhãn Kính bò dậy từ mặt đất.

“Tôi cũng xuống đây.” Bố Phương nói xong liền nhảy xuống.

Mấy người Hạo Thiên Chân đành phải nhảy theo.

“Bên trong lạnh quá.” Vương Mãnh run lên.

“Ngoài cảm giác đặc biệt lạnh ra, tôi còn phát hiện dưới đất có rất nhiều da rắn lột.” Tô Nam nói.

“A!” Đúng lúc này, Lê Sồ kêu thảm một tiếng.

“Lưng lại đau à?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Ừm.” Lê Sồ gật đầu.

“Cơn đau lưng của Lê Sồ dường như đang báo hiệu rằng chúng ta ngày càng gần mục tiêu.” Hắc Nhãn Kính nói.

Lời vừa dứt.

Bố Phương đi về phía Lê Sồ, vỗ một chưởng vào lưng cậu ta.

“Ọe!” Lê Sồ lập tức nôn ra một miếng rễ tua của cây Bách Rắn Chín Đầu.

“Lê Sồ, cậu đã ăn rễ tua của cây Bách Rắn Chín Đầu ở đâu vậy?” Vương Mãnh tò mò.

“Tôi không nhớ.” Lê Sồ đáp.

“Thôi được rồi.” Vương Mãnh có chút cạn lời.

Chương 363

Bố Phương cầm đèn pin, chiếu về phía trước.

Nơi này trông như một rạp chiếu phim, có rất nhiều người ngồi trên ghế dài, ai nấy đều mặt mày trắng bệch, không hề động đậy.

"Những người này chắc là chết rồi." "Nếu còn sống, nghe thấy tiếng chúng ta nói chuyện, e là đã tỉnh rồi." Vương Mãnh nói.

"Họ còn sống, đang trong trạng thái ngủ đông." Bố Phương khẳng định.

"Người cũng có thể ngủ đông sao?" Lê Sồ kinh ngạc.

"Thật đấy." Bố Phương nói: "Nếu không tin, cứ nhóm một đống lửa lên là họ sẽ tỉnh ngay." "Vậy để tôi thử xem." Lê Sồ gom một đống gỗ từ xung quanh, đang định nhóm lửa thì bị Hạo Thiên Chân ngăn lại: "Đừng đốt lửa." Hắn phát hiện những người này không phải không động đậy, mà có một vài người sẽ nhân lúc không ai chú ý mà cử động từ từ, mắt của họ vô cùng kỳ dị, chỉ có lòng trắng.

"Tôi phải đốt lửa, sắp chết cóng rồi." Lê Sồ không nghe lời Hạo Thiên Chân, vẫn châm lửa.

Hạo Thiên Chân: "…" Hắc Nhãn Kính lấy một chai nước khoáng từ trong ba lô ra, dội lên ngọn lửa, dập tắt nó.

"Hắc Hạt Tử, ông dập lửa làm gì?" Lê Sồ chất vấn.

"Nhìn người kia đi." Hắc Nhãn Kính chỉ tay về phía một người phụ nữ đang ngồi trên ghế dài.

Lê Sồ nhìn theo, phát hiện cô ta đã cử động.

"Cử động rồi?" Lê Sồ hỏi.

“Đó là vì lúc nãy cậu đốt lửa làm nhiệt độ tăng lên, cô ta ở gần nhất nên cảm nhận được, vì vậy đã tỉnh lại.” Hắc Nhãn Kính nói: “Nếu tôi không dập lửa kịp thời, tất cả bọn họ sẽ đều tỉnh dậy.” “A!” Người phụ nữ mở mắt, chỉ còn lại lòng trắng, cô ta bò trên mặt đất như một con rắn, trườn về phía mấy người Bố Phương.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện người biến dị, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” “Ra tay trước thì chiếm ưu thế!” Bố Phương lao tới, một chân giẫm lên người cô ta: “Nâng cấp huyết mạch!” “Nâng cấp thất bại!” “Hắc Phi Tử từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!” “Xoẹt!” Hạo Thiên Chân cầm dao Chân Chó Trắng xông lên, đâm người phụ nữ một nhát.

Cô ta hét lên một tiếng thảm thiết như chọc tiết lợn rồi nghẹo cổ chết.

Sáu người tưởng đã an toàn, không ngờ tiếng hét của cô ta đã dụ tới một bầy rắn lông đen.

“Nhiều rắn quá!” Lê Sồ nhìn bầy rắn có lông trên thân, hình dáng như rắn hổ mang đang túa ra từ bóng tối, sợ đến mức lùi lại liên tục.

“Vút!” Một con rắn lông đen lao như tia chớp về phía Lê Sồ, cắn vào cổ cậu một nhát.

Lê Sồ lập tức ngã xuống đất, nhìn thấy cảnh tượng năm đó Trương Sơn đối thoại với một nhà khoa học, rồi thấy cảnh nhà khoa học đó phát điên.

“Bố Phương, tôi sợ quá.” Tô Nam thấy bảy, tám con rắn lông đen đang trườn về phía mình, liền chạy ngay đến trước mặt Bố Phương.

Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch lòng bàn tay, vẩy máu tươi về phía bầy rắn.

Bầy rắn lông đen lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Lợi hại thật.” Tô Nam vô cùng khâm phục Bố Phương, rồi hôn lên môi hắn.

Lại phát cẩu lương.

Hạo Thiên Chân cảm thấy bụng hơi no, liền đi về phía Lê Sồ.

“Ông chủ, lúc nãy tôi thấy một con rắn lông đen bay tới người Lê Sồ, cắn vào cổ cậu ấy một nhát, sau đó con rắn và đồng bọn của nó bị máu của Bố Phương dọa chạy mất.” Vương Mãnh lên tiếng.

“Tôi biết rồi.” Hạo Thiên Chân cúi người, đỡ Lê Sồ dậy.

Anh ta biết Lê Sồ có thể đọc được ký ức từ pheromone trong nọc độc của rắn lông đen, nên không lo lắng cho sự an nguy của cậu.

“Tôi bị rắn cắn mà lại không chết, thật không thể tin được.” Lê Sồ tỉnh lại, nhìn Hạo Thiên Chân nói.

“Lúc nãy cậu đã thấy gì?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Tôi thấy Phật Gia và nhà khoa học đối thoại năm đó, sau đó nhà khoa học phát điên.” Lê Sồ đáp.

“Còn gì nữa không?” “Hết rồi.” “Nơi này không nên ở lâu, mọi người theo tôi.” Bố Phương nói với cả nhóm.

Mọi người nghe vậy đều đi theo sau Bố Phương, tiến vào một đường hầm tối bằng đá.

Đi được hơn mười phút, cả nhóm ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Bố Phương lấy ra một bao thuốc lá, ngoài Tô Nam không hút thuốc ra, những người còn lại đều hút.

“Người phụ nữ lúc nãy, sao tư thế lại kỳ quái như vậy?” Lê Sồ hỏi.

“Cô ta bị rắn lông đen ký sinh, trong cơ thể có độc tố của rắn lông

đen nên tư thế mới kỳ dị như vậy." Hạo Thiên Chân đáp: "Tôi gọi họ là Hắc Phi Tử." "Trong người tôi hình như cũng có một con rắn lông đen, tại sao tôi lại không sao?" Lê Sồ thắc mắc.

"Đó là vì thể chất của cậu đặc biệt." Hạo Thiên Chân nói: "Nếu đổi lại là Vương Mãnh, không kịp tiêm huyết thanh thì cũng sẽ giống như Hắc Phi Tử kia." "Nghỉ ngơi xong thì tiếp tục đi thôi." Bố Phương vứt mẩu thuốc trong tay, thấy mấy người đã đứng dậy, liền đi về phía trước.

Chương 364

Đi được không lâu.

Sáu người đến một nơi bí ẩn.

Phía trước không có đường, chỉ có một vách núi đứt đoạn, bên dưới sâu không thấy đáy, tối đen như mực.

Ở phía đối diện, trên vách đá có một thứ trông giống như một cái bàn xoay.

"Sao ở đó lại có một cái bàn xoay nhỉ?" Lê Sồ không nhịn được lên tiếng.

"Đó không phải bàn xoay, mà là Cùng Kỳ." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa ấn vào một viên gạch lồi ra trên vách đá, sau đó từ vách núi tối đen bên dưới, từng khối đá trồi lên, nối thành một con đường.

Mọi người đi theo con đường đó, đến trước mặt bàn Cùng Kỳ.

"Mỗi một hạt châu trên Cùng Kỳ đều có số lần gõ cố định, nếu gõ sai sẽ kích hoạt cơ quan." Hạo Thiên Chân dựa theo khẩu quyết Ngũ Hành để gạt các hạt châu, khiến Cùng Kỳ hình thành một đồ hình Bát Quái.

Chẳng mấy chốc.

Tiếng "ầm ầm ầm" vang lên, một cánh cửa đá mở ra.

Sáu người Bố Phương bước vào, chỉ thấy bên trong là một căn phòng trống trải, có ba ngọn Trường Minh Đăng đã tắt.

"Lê Sồ, Vương Mãnh, Hắc Nhãn Kính." Hạo Thiên Chân gọi tên ba người, rồi nói: "Tôi đếm đến ba, mọi người cùng lúc thắp sáng Trường Minh Đăng." "Được." Ba người đáp một tiếng, lấy bật lửa ra

đi đến trước Trường Minh Đăng.

"Ba." "Hai." "Một." Sau ba tiếng đếm, ba người đồng thời dùng bật lửa thắp sáng Trường Minh Đăng, sau đó những cánh cửa trên tường đều mở ra, lộ ra một bức tường đầy phù văn, còn bảy bức tường khác có các bức tượng với đủ loại tư thế.

"Phù văn trên tường giống hệt với phù văn của Thất Chỉ Đồ khắc sau lưng Lê Sồ." Hạo Thiên Chân nói.

Những người đã từng xem Thất Chỉ Đồ sau lưng Lê Sồ đều nhận ra.

"Thuộc hạ của tôi là Hoàng Viêm chắc đã đến đây, khắc hình lên lưng Lê Sồ, hẳn là để truyền cho tôi tín hiệu thật sự." Hạo Thiên Chân nói: "Phương pháp mở cánh cửa này, tôi đoán ra rồi, đó là để Lê Sồ lần lượt mô phỏng động tác của các bức tượng." "Cởi áo ra đi." Hắc Nhãn Kính nói với Lê Sồ.

Lê Sồ đành cởi áo, đi đến trước một bức tượng đá và mô phỏng động tác của nó.

"Tay giơ cao lên một chút." Bố Phương chỉ dẫn.

Lê Sồ giơ tay cao hơn, lập tức cảm thấy lưng đau nhói: "Đau quá!" Bố Phương đi tới, phát hiện trên lưng cậu ta, một ký hiệu đã nổi lên.

Hắn liền vẽ lại ký hiệu đó lên giấy trắng.

Nửa giờ sau.

Bố Phương đã vẽ xong bảy ký hiệu trên giấy, rồi đi về phía bức tường đầy phù văn.

Hắn ấn vào những viên gạch có ký hiệu tương ứng trên tường theo đúng thứ tự.

Rất nhanh, cửa đã mở ra.

Sáu người đang định đi vào thì một bầy rắn lông đen từ bên trong trườn ra.

"Đúng là âm hồn không tan." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhưng chưa kịp chích máu thì Vương Mãnh và Hạo Thiên Chân đã bị cắn.

"Xoẹt!" Ngay khi Tô Nam sắp bị rắn lông đen tấn công, Bố Phương đã vẩy máu về phía chúng.

Bầy rắn lông đen lập tức điên cuồng bỏ chạy.

Dọa chạy bầy rắn xong, Bố Phương dẫn cả nhóm vào trong cửa đá, chỉ thấy bên trong có một cây Bách Rắn khổng lồ.

Xung quanh có dấu vết của con người và những thanh thép.

"Cây Bách Rắn Chín Đầu này giống hệt như trên bức bích họa mà tôi đã thấy trong cung điện." Hạo Thiên Chân nói với Bố Phương.

"Đúng vậy." Bố Phương gật đầu.

"Nơi này có người." Hạo Thiên Chân chỉ lên phía trên nói: "Người ở đây đã dùng kíp nổ để phá từ trên xuống, còn xây dựng cả giàn giáo sắt ở trên cao, có thể thấy rõ, là để thăm dò, khai thác, lợi dụng và bảo vệ nơi này." Nghe vậy, Vương Mãnh cũng nói: "Đúng thế, là để thăm dò, khai thác, lợi dụng và bảo vệ nơi này." Cứ như vậy, hai người không thể dừng lại được, đi đi lại lại, liên tục lặp lại câu nói đó.

"Ngô Tà, cậu sao vậy?" Lê Sồ ra sức lay Hạo Thiên Chân.

Nhưng dù lay thế nào, gọi thế nào, Hạo Thiên Chân cũng không tỉnh.

"Hạo Thiên Chân và Vương Mãnh bị rắn cắn nên mới trở nên kỳ quái như vậy." Bố Phương phán đoán.

Hắn biết Hạo Thiên Chân đang diễn, nhưng Vương Mãnh thì bị thật.

Lúc này, Hạo Thiên Chân nhân lúc mọi người không chú ý, đã trèo lên cây Bách Rắn Chín Đầu, rồi leo lên giàn giáo sắt.

Chương 365

“Ngô Tà, nhảy xuống sẽ chết đó.” Lê Sồ thấy Hạo Thiên Chân không chịu xuống, liền trèo lên cứu.

Ngay khi Hạo Thiên Chân định nhảy xuống, Lê Sồ đã kịp thời lao đến giữ lại.

Nhưng giàn giáo sắt đã cũ nát, sắp gãy.

Bố Phương ở dưới đỡ được Hạo Thiên Chân, còn Hắc Nhãn Kính đỡ được Lê Sồ.

Giàn giáo sắt cao rơi xuống, đập ra một cái hầm mỏ trên mặt đất.

“Mau trói tôi lại.” Hạo Thiên Chân tuy đã trúng độc nhưng vẫn giữ được chút tỉnh táo, để đảm bảo an toàn cho đồng đội, anh ta bảo Hắc Nhãn Kính dùng dây thừng trói mình và Vương Mãnh lại với nhau.

“Bây giờ cách duy nhất để cứu Ngô Tà và Vương Mãnh là loại huyết thanh mà chúng ta nghe thấy trong máy ghi âm.” Bố Phương nói.

“Huyết thanh đó bị một nhà khoa học lấy đi rồi, còn nhà khoa học đó có ở trong công trình này không thì chỉ có thể thử vận may thôi.” Lê Sồ đáp.

“Tôi biết nhà khoa học lấy huyết thanh đang ở đâu.” Bố Phương nói: “Một mình tôi đi lấy là được rồi.” “Tôi đi với cậu.” Lê Sồ quyết định đi giúp.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu, rồi nói với Tô Nam: “Ở đây đợi tôi, tôi sẽ quay lại ngay.” Tô Nam nghe vậy, gật đầu.

“Bố Phương, tuổi của cậu và tôi cũng sàn sàn nhau, sao cậu không hề sợ hãi, lúc nào cũng ung dung như vậy?” Lê Sồ hỏi.

“Tôi đã là một ông già trăm tuổi rồi.” Bố Phương đáp.

“Điêu.” Lê Sồ tất nhiên không tin Bố Phương là ông già trăm tuổi.

Mười phút sau.

Bố Phương dẫn Lê Sồ đến trước một đường ống khổng lồ.

“Két két két.” Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, cắt ra một lỗ hổng, rồi khom người chui vào.

Bên trong, hắn thấy rất nhiều da rắn và một cái thang sắt.

“Bên trong ghê quá.” “Hôi rình.” Lê Sồ muốn đi ra.

“Không chịu được thì quay về đi, tôi một mình đi tìm huyết thanh.” Bố Phương không ép người, cứ thế men theo đường ống leo lên.

“Đợi tôi với.” Lê Sồ vội vàng đi theo, sợ Bố Phương bỏ mình lại.

“Á.” Leo được nửa đường, Lê Sồ giẫm phải da rắn, trượt chân ngã ngửa ra sau.

Bố Phương thấy vậy, lập tức nhảy xuống, tay trái tóm lấy thắt lưng của Lê Sồ, tay phải nắm chặt thang sắt, nói: “Cẩn thận một chút.” “Tôi biết rồi.” Lê Sồ cảm thấy tim mình đập thình thịch, nếu không có Bố Phương ở đây, có lẽ cậu đã rơi xuống đất, đầu đập vào sắt mà chết.

Hai người tiếp tục leo lên, phát hiện một dấu tay bốn ngón.

Lê Sồ nhìn dấu tay, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: “Người này có năm ngón tay thon dài, nhưng một trong số đó đã bị Trương Phật Gia dùng súng bắn gãy một đốt.” Nghe vậy, Bố Phương gật đầu, rồi tiếp tục leo lên.

Leo lên một lúc, cuối cùng cũng thấy lối ra.

Bố Phương dẫn Lê Sồ đi theo đường ống nằm ngang đến cuối,

thấy phía trước có một giàn giáo sắt cao, dưới đất có một đống Hắc Phi Tử đang bò lổm ngổm.

"Pằng!" Bố Phương rút khẩu súng của Trương Sơn ra, nhắm xuống đất bắn một phát.

Đám Hắc Phi Tử giật mình, rồi ngẩng đầu lên, thấy Bố Phương và Lê Sồ.

Một người biến dị có tướng mạo đáng sợ men theo giàn giáo sắt trèo lên.

"Bố Phương, tại sao cậu lại nổ súng, dụ Hắc Phi Tử lên đây?" Lê Sồ nhíu mày hỏi.

"Lát nữa cậu sẽ biết." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến Hắc Phi Tử.

Hắn biết, trong nguyên tác, ở nơi này, Hắc Nhãn Kính và Lê Sồ đã ăn cơm rang thịt xào ớt xanh, mùi thơm đã dụ con quái vật bốn ngón kia đến, cũng chính là nhà khoa học đã cướp huyết thanh.

Giờ không có cơm rang thịt xào ớt xanh, nên hắn nổ súng để dụ tên biến dị đó ra.

"A." Lúc này, một người biến dị từ dưới giàn giáo sắt cao trèo lên, nhìn hai người, phát ra một tiếng 'a'.

"Quỷ a!" Lê Sồ nhìn người biến dị, sợ gần chết.

"Ông có nhận ra khẩu súng này không?" Bố Phương nhìn người biến dị hỏi.

Người biến dị gật gật đầu, nói: "Súng của Phật Gia." "Huyết thanh ở đâu?" Bố Phương hỏi.

"Trong túi tôi." "Lấy đi, tứ chi của tôi không cử động được." Người biến dị nói.

Chương 366

“Cẩn thận có bẫy, Bố Phương, đừng qua đó.

Tôi nhận ra rồi, đó là nhà khoa học bị Trương Sơn bắn gãy ngón tay.” Lê Sồ lên tiếng.

“Phật Gia không cố ý bắn gãy ngón tay tôi đâu.” Người biến dị nói.

Nghe vậy, Bố Phương đi về phía người biến dị, sờ trong túi áo của hắn, lấy ra một cái hộp.

“Huyết thanh còn dùng được không?” Lê Sồ thấy con quái vật không tấn công Bố Phương, liền hỏi.

“Để lâu rồi, tôi cũng không biết còn dùng được không.” Người biến dị lắc đầu, sau đó trèo lên giàn giáo sắt, nhảy xuống, chọn cách tự sát.

Đám Hắc Phi Tử dưới đất lập tức xông vào ăn xác của hắn.

“Thật dũng cảm.” Lê Sồ có chút kinh ngạc, nhìn Bố Phương hỏi: “Sống không tốt sao?

Tại sao phải tự sát?” “Bởi vì sau khi huyết thanh trên người bị tôi lấy đi, hắn cảm thấy cuối cùng cũng có thể ăn nói với Trương Sơn, và cũng biết mình sẽ không bao giờ ra khỏi Cổ Đồng Kinh được, nên đã chọn cách tự sát.” Bố Phương trả lời.

“Cậu nói có lý.” Lê Sồ tin lời của Bố Phương.

Lấy được huyết thanh, Bố Phương dẫn Lê Sồ quay về theo đường cũ.

Nửa giờ sau.

Khi Bố Phương và Lê Sồ quay lại, Hạo Thiên Chân và Vương Mãnh đã trúng độc sâu hơn, trong mắt chỉ còn lại lòng trắng.

Thấy Bố Phương bình an trở về, Tô Nam hoàn toàn yên tâm.

"Chỉ có một liều huyết thanh, cứu Hạo Thiên Chân hay Vương Mãnh?" Lê Sồ nhìn Bố Phương mở hộp, phát hiện bên trong chỉ có một liều huyết thanh, liền hỏi.

Bố Phương không nói gì, lắp huyết thanh vào ống tiêm, giả vờ do dự không biết cứu ai.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân giật lấy huyết thanh trong tay Bố Phương, tiêm vào cổ Vương Mãnh.

"Phù." Vương Mãnh trở lại bình thường, thở ra một hơi.

"Ngô Tà, không có huyết thanh, cậu chết chắc rồi." Lê Sồ nói.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân lập tức nắm lấy tay phải của Lê Sồ, để lại một vết hằn trên mu bàn tay cậu ta.

Lê Sồ: "…" Cậu lập tức ngất đi, ngã xuống đất.

Lần này lại nhìn thấy những chuyện đã qua, kỳ lạ là cậu thấy cô bạn học Thẩm Khung mà mình quen biết đang ở trong văn phòng của Trương Sơn, báo cáo tình hình thí nghiệm.

"Lê Sồ, mau rời khỏi đây." Thấy Lê Sồ tỉnh lại, Hạo Thiên Chân dùng chút tỉnh táo cuối cùng nói với cậu.

"Tôi không đi." Lê Sồ nghĩ đến việc Hạo Thiên Chân đã chăm sóc mình suốt chặng đường, không nỡ bỏ một mình anh ta ở lại đây.

Để Lê Sồ rời đi, Hạo Thiên Chân hét lớn vào mặt cậu: "Cút cho tôi!" "Là anh cầu xin tôi rời đi đó nhé." Lê Sồ tức giận bỏ đi, không thèm nhìn Hạo Thiên Chân nữa.

Nghe lời Lê Sồ, Hạo Thiên Chân suýt nữa hộc máu.

“Đợi đã.” Hắc Nhãn Kính gọi cậu lại.

“Có chuyện gì sao?” Lê Sồ quay đầu nhìn lại.

“Ừm.” Hắc Nhãn Kính gật đầu, đưa điện thoại cho cậu: “Lúc về đến nhà, gọi điện báo bình an cho tôi.” “Tôi biết rồi.” Lê Sồ đeo ba lô lên, ném con dao Chân Chó Trắng của Hạo Thiên Chân xuống đất, dứt khoát rời đi.

Bố Phương biết, sau khi Lê Sồ rời đi, cậu ta sẽ quay lại, và sẽ dẫn theo ba người, một là Thẩm Khung, một là Dương Hảo, và một là Tô Vạn.

“Thằng nhóc đó bị tôi dọa chạy rồi.” Hạo Thiên Chân hồi phục, cười nói với mấy người Bố Phương.

“Bây giờ tôi nên gọi anh là Ngô Tà, hay là ảnh đế?” Bố Phương cười hỏi.

“Gọi sao cũng được.” Hạo Thiên Chân cười đáp một tiếng, cởi dây thừng trên người, đứng dậy từ mặt đất.

“Ngô Tà, chẳng phải anh bị rắn cắn sao?

Không tiêm huyết thanh mà cũng không sao à?” Tô Nam kinh ngạc.

“Thể chất của tôi đặc biệt, nọc rắn lông đen không giết được tôi.” Hạo Thiên Chân trả lời.

“Tôi hiểu rồi.” Tô Nam gật đầu.

“Ông chủ, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Vương Mãnh hỏi.

Chương 367

"Theo tôi được biết, bên dưới Cổ Đồng Kinh có một tòa cổ lâu bí ẩn, tôi muốn đến đó thám hiểm." Hạo Thiên Chân chỉ xuống chân nói.

Nghe vậy, Bố Phương nhíu mày, theo hắn biết, trước đây có một khối thiên thạch rơi xuống đây, tạo thành một cái hố lớn, sau đó người ta mới xây dựng công trình khổng lồ Cổ Đồng Kinh này.

Cổ lâu mà Hạo Thiên Chân nói, lẽ nào là do nhà họ Trương xây dựng, và bên trong cổ lâu chính là thiên thạch?

Chết tiệt, trong Cổ Đồng Kinh có một viên bảo thạch, người sở hữu nó có thể lên trời xuống đất, làm gì cũng được, Bố Phương cảm thấy, viên bảo thạch đó thực chất chính là thiên thạch.

Thiên thạch cũng là bí mật trường sinh mà nhà họ Trương đời đời bảo vệ.

Lũ rắn lông đen trong khu vực Cổ Đồng Kinh bị ảnh hưởng bởi các mảnh vỡ thiên thạch nên đã xảy ra biến dị.

"Phàm là mộ huyệt có quái vật tồn tại, ắt hẳn phải có bảo vật ở đó." Hắc Nhãn Kính khẳng định.

"Bảo vật ở đâu?" Đúng lúc này, một người béo và một người gầy đi vào.

Không phải ai khác, chính là Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha.

"Mẹ kiếp." Thấy hai người, Hạo Thiên Chân vô cùng kinh ngạc, lên tiếng hỏi: "Sao hai người lại chạy vào đây?" "Bàn gia tôi hiện đang nợ khách sạn Tân Nguyệt hai trăm bốn mươi triệu, đương nhiên phải vào đây tìm minh khí, nếu không thì làm sao bây giờ?" Vương Bàn Tử nói.

Nghe lời của Vương Bàn Tử, khóe miệng Hạo Thiên Chân giật giật, rồi nhìn về phía Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, ông không ở Phan Gia Viên bán đồ cổ cho tốt đi, chạy vào đây làm gì?" "Tôi bây giờ đã hơn sáu mươi tuổi, sống không được mấy năm nữa.

Tôi nghe ngóng được tin tức, biết trong Cổ Đồng Kinh có phương pháp giúp người ta trường sinh, nên theo Bàn gia vào đây thử vận may.

Nếu phương pháp trường sinh đó thật sự bị tôi biết được, vậy thì chuyến này tôi lời to rồi." Đại Kim Nha cười nói.

"Ra là vậy." Hạo Thiên Chân hiểu ra.

"Bàn Tử, lâu rồi không gặp." Bố Phương nói với Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bây giờ trông như một quả cầu, vác một khẩu súng xung kích, tướng mạo trắng trẻo mập mạp.

"Lại được gặp cậu, tôi thật sự quá vui." Vương Bàn Tử hỏi: "Con gà của cậu không đi cùng à?" "Gà của tôi đang sống cùng gà mái, mỗi ngày bận rộn thụ tinh, không có thời gian đến đây." Bố Phương cười khổ.

Hai người lâu ngày không gặp, hàn huyên một lúc lâu.

"Phải rồi Bàn Tử, Kim Nha, hai người làm sao tìm được nơi này?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Tôi có bản đồ." Vương Bàn Tử lấy ra một tấm bản đồ da dê từ trong áo, nói: "Bản đồ này tôi kiếm được ở một điểm dừng chân bên ngoài sa mạc.

Thấy có người từ trong sa mạc đi ra, tôi liền cướp luôn, lục soát trên người hắn mà có được." "Bàn Tử, cậu ác thật." Hắc Nhãn Kính giơ ngón tay cái lên.

“Bàn gia tôi cũng hết cách, ai bảo Bàn gia tôi bây giờ nghèo đến mức quần lót cũng không mua nổi chứ.” Vương Bàn Tử nói.

“Hai người vào đây lâu chưa?” Bố Phương hỏi.

“Mới vào hôm qua.” Vương Bàn Tử trả lời.

“Vậy dấu chân trong phòng kia không phải do hai người để lại à?” Tô Nam hỏi.

“Dấu chân?” Đại Kim Nha tò mò.

“Dấu giày ấy.” Tô Nam chỉ vào đế giày của mình.

“Chắc không phải do hai chúng tôi để lại đâu.” Vương Bàn Tử nói: “Hai chúng tôi bò vào từ một đường hầm, không có vào phòng.” “Nếu vậy thì dấu chân trong phòng rốt cuộc là của ai?” “Nếu là như vậy, thì dấu chân trong phòng đó là của ai?” Tô Nam tò mò.

“Có khả năng là người nhà họ Uông, cũng có thể là đạo mộ tặc, hoặc là người bên trong Cổ Đồng Kinh.” Hạo Thiên Chân suy đoán.

“Kệ xác là ai, chỉ cần để Bàn gia tôi gặp phải, nhất định sẽ đánh cho hắn văng cả cứt ra ngoài.” Vương Bàn Tử nói.

“Lúc hai người ở bên ngoài Cổ Đồng Kinh, có gặp cây Bách Rắn Chín Đầu không?” Hắc Nhãn Kính hỏi.

“Có gặp, nhưng tôi và Đại Kim Nha đã bôi bột Thiên Tâm Thạch lên người nên nó không tấn công chúng tôi.” Vương Bàn Tử đáp.

“Nhân lúc Lê Sồ chưa quay lại Cổ Đồng Kinh, chúng ta đi tìm cổ lâu trong Cổ Đồng Kinh.” Hạo Thiên Chân nói.

“Không phải là cổ thành sao?” Vương Bàn Tử nói: “Theo tôi được biết, bên trong Cổ Đồng Kinh có một tòa cổ thành, lớn gần bằng Cố Cung, bên trong có rất nhiều cung điện.” “Nếu thông tin cậu có là thật, vậy thì bên trong cổ thành chắc chắn sẽ có một tòa cổ lâu.” Hạo Thiên

Chân nói.

“Trong cổ lâu có vô số bảo bối.” Bố Phương cũng nói thêm.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức hô hào: “Đi, chúng ta đi tìm cổ thành ngay bây giờ.” Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Rời khỏi nơi có tượng cây Bách Rắn Chín Đầu, cả nhóm quay lại theo đường cũ, đi vào một hành lang tối tăm ẩm thấp.

Đại Kim Nha không nhịn được lên tiếng: “Theo tôi tìm hiểu, vào thời Tiên Tần, ở Cổ Đồng Kinh này có một nền văn minh Bách Rắn Chín Đầu.

Chương 368

Nền văn minh này có thể có liên quan đến Tây Vương Mẫu và thế lực gia tộc họ Trương.

Cây Bách Rắn Chín Đầu còn được gọi là cây Bạch Tuộc, bản thân nó không có sức sát thương, nhưng những con thi miết sống trên thân nó lại có thể tiêu diệt kẻ thù, và xác của thi miết lại cung cấp chất dinh dưỡng cho nó.

Đây không nghi ngờ gì là một mối quan hệ cộng sinh." "Kiểu quan hệ cộng sinh này rất nguy hiểm." Hạo Thiên Chân nói: "Trong thi động của Thất Tinh Lỗ Vương Cung, tôi đã thấy thi miết lớn và ngô công cộng sinh, chiếc lục giác linh đang đó có thể mê hoặc tâm trí con người." Không lâu sau đó.

Nhóm người Bố Phương đến một vách núi, bên dưới là một khoảng đất trống.

"Bàn Tử, có mang theo pháo sáng không?" Bố Phương hỏi.

"Có mang." Vương Bàn Tử lấy một cây pháo sáng từ thắt lưng, giật dây mồi rồi ném xuống dưới.

Cây pháo sáng lóe lửa rơi xuống đất.

Dưới ánh lửa, nhóm người Bố Phương thấy bên dưới có một tòa cổ thành, có tường thành, có cổng thành.

Những nơi khác pháo sáng không chiếu tới được, mọi người không nhìn thấy, nhưng cũng có thể đoán ra, bên dưới chính là cổ thành của Cổ Đồng Kinh.

"Tôi dám chắc, trong cổ thành có kho báu, bảo bối của Bàn gia đang ở trong thành." Vương Bàn Tử chỉ xuống dưới nói.

“Tôi cảm thấy bên dưới có vô số cơ quan.” Vương Mãnh nói.

“Sợ cái búa.” “Sợ thì đừng xuống.” Vương Bàn Tử buộc một đầu dây thừng vào một tảng đá, rồi men theo dây thừng leo xuống.

Mọi người đều lấy dây thừng ra, buộc vào đá, rồi men theo dây thừng, đạp lên vách đá đi xuống.

Sau khi xuống đến nơi.

Mọi người đều đồng loạt cầm đèn pin, đi về phía thành.

Khi đến dưới cổng thành, chỉ thấy cánh cửa đóng chặt, trên đó có hai chữ: ‘Hủy Tị!’ “Kim Nha, hai chữ này đọc là gì?” Vương Mãnh không biết chữ, nhìn về phía Đại Kim Nha hỏi.

“Phiên âm của hai chữ này là ‘hui, si’!” “Hủy tử?

Sẽ chết?” Vương Bàn Tử giật mình, hỏi: “Ý là vào trong sẽ chết à?” Bố Phương biết, bên trong có rất nhiều rắn lông đen, ẩn nấp trong đồ cổ và đống vàng bạc châu báu.

Trong nguyên tác, phần lớn người của Trần gia, một trong Cửu Môn, đều chết trong thành này.

“Hai chữ này đều có nghĩa là rắn.” Hạo Thiên Chân lên tiếng giải thích.

“Chúng ta đã đến đây rồi, có lẽ là ý trời, nhất định phải vào xem thử.” Vương Bàn Tử nói: “Dù sao tôi cũng không sợ chết.” “Hai chữ này làm tôi sợ quá.” Đại Kim Nha có chút sợ hãi nói.

“Bên trong có bí mật trường sinh, có vào không?” Vương Bàn Tử dụ dỗ.

Nghe vậy, Đại Kim Nha lập tức phấn chấn tinh thần, nói: “Vào chứ!” “Ầm ầm ầm!” Bố Phương đặt hai tay lên cửa, dùng sức đẩy một cái, cánh cửa gỗ nặng nề liền bị đẩy ra.

Sau khi vào trong.

Mọi người thấy phía trước là một con đường đá xanh thẳng tắp, cuối con đường là một tòa lầu.

Hai bên đường đặt từng hàng bia đá.

“Trên những bia đá này có khắc hình vẽ.” Hạo Thiên Chân nhìn hình vẽ trên một tấm bia đá nói: “Ghi lại chuyện của Cổ Đồng Kinh.” “Tôi biết, bên dưới Cổ Đồng Kinh có một con sông ngầm, trong sông có một loại cá gọi là Cá Đồng Mày Rắn.

Loại cá này rất lớn, trong lông mày của nó ký sinh một loại rắn [rắn lông đen], nọc độc của loại rắn này có thể truyền tải thông tin, nhưng chỉ có người đặc biệt mới có thể giải mã được.” “Tôi có thể giải mã nọc độc của nó, biết được chuyện của mấy ngàn năm trước.” Hạo Thiên Chân nói.

“Lợi hại, lợi hại.” Đại Kim Nha giơ ngón tay cái lên với Hạo Thiên Chân.

“Bên trong cổ thành rất nguy hiểm, tôi có thể đảm bảo an toàn cho mọi người, nhưng mọi người phải đồng ý với tôi một chuyện.” Bố Phương nói.

“Chuyện gì?” “Phải nghe lời tôi.” Bố Phương nói: “Nghe thì dễ làm, nhưng làm thì khó.

Bàn Tử, đừng để lòng tham che mờ lý trí.” “Tôi biết rồi.” Vương Bàn Tử gật đầu.

Bố Phương dẫn cả nhóm đi về phía đại điện cao nhất trong cổ thành.

Đẩy cửa vào, họ thấy giữa phòng đặt một đống vàng bạc châu báu.

“Trời ơi, nhiều thế này?” Đại Kim Nha ngây người.

“Trong Cổ Đồng Kinh quả nhiên có báu vật, thảo nào nhiều đạo mộ tặc muốn đến đây như vậy.” Vương Bàn Tử nói: “Có số châu báu này, tôi có thể trả hết hai trăm bốn mươi triệu nợ khách sạn Tân Nguyệt.” “Thật là nhiều châu báu.” Vương Mãnh xúc động nói.

“Đừng có đụng lung tung.” “Bên trong có rắn.” Bố Phương thấy Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đang đi về phía đống đồ cổ, liền lên tiếng.

Nghe lời hắn, hai người lập tức quay lại trước mặt mọi người.

Chương 369

"Rắn ở đâu?" Đại Kim Nha hỏi.

"Ở nơi mà các ngươi không thấy được." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch lòng bàn tay, rồi vỗ một chưởng xuống đất.

"Bốp" một tiếng.

Mọi người chỉ thấy, từng con rắn lông đen từ trong đống châu báu, hoặc trên xà nhà, hoặc từ trong bình sứ bò ra, chui ra khỏi cửa lớn, bỏ chạy.

"Hết nguy hiểm chưa?" Đại Kim Nha hỏi.

"Còn có cơ quan!" Bố Phương nói: "Số châu báu này không thể lấy nhiều, mỗi người lấy một hai món là được rồi.

Nếu lấy lung tung, kích hoạt cơ quan, người nào phản ứng chậm, thân thủ không tốt sẽ chết trong này." Nghe vậy, ngoài Bố Phương, Hạo Thiên Chân và Hắc Nhãn Kính, những người còn lại đều đi về phía đống châu báu, lấy một hai món minh khí rồi nhét vào túi, sau đó quay lại bên cạnh Bố Phương.

"Nếu muốn sống thì bỏ châu báu xuống!" Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh lùng vang vọng khắp cổ lâu!

"Nếu muốn sống thì bỏ châu báu xuống!" Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh lùng vang vọng khắp cổ lâu.

"Ai đang nói vậy?" Đại Kim Nha kinh ngạc.

"Người mà các ngươi không đắc tội nổi đâu!" Giọng nói đó đáp lại.

"Giả thần giả quỷ, có giỏi thì ra đây, xem tao có đánh cho mày

văng cả cứt ra không.” Vương Bàn Tử cầm súng xung kích, đưa mắt nhìn quanh.

Lời của gã vừa dứt.

“Vút” một tiếng, một mũi tên sắc bén bắn về phía gã.

“Bàn Tử cẩn thận!” Bố Phương phản ứng cực nhanh, lao về phía Vương Bàn Tử, đè gã xuống đất.

“Pằng” một tiếng, mũi tên cắm phập vào cây cột sơn đỏ.

“Tốc độ phản ứng không tồi nhỉ.” Lúc này, một lão già tay cầm cung tên dẫn theo một thanh niên mặc đồ đen, lưng đeo trường đao từ lầu hai đi xuống.

“Thời đại nào rồi mà còn dùng cung tên, ăn một phát súng của Bàn gia tao đi!” Vương Bàn Tử đứng dậy từ mặt đất, giơ súng xung kích lên, nhắm vào hai người mà xả đạn điên cuồng.

“Vù!” Hai người lập tức nhảy sang hai bên, né tránh đạn rồi nấp sau cột trụ.

Hạo Thiên Chân nói: “Hai vị có gì từ từ nói.” “Chúng ta không có gì để nói.” Hai người từ sau cột trụ bước ra.

Lão già mặt mày trắng bệch nhìn nhóm người Bố Phương nói: “Kho báu trong lầu này là của chúng tôi, vì chúng tôi đến trước.” “Nói láo.” “Kho báu ở đây là do Trương Sơn để lại, không phải của các người.” Vương Bàn Tử phản bác.

“Người chết rồi, châu báu bây giờ là vô chủ.” Lão già nói.

“Các người là ai?” Bố Phương hỏi.

Nếu hắn đoán không sai, dấu chân trong phòng là do hai người này để lại.

“Tại hạ là Cửu trưởng lão của phái Công Mộ, Đấu Thiên Kê.” Lão

già giới thiệu xong, chỉ vào thanh niên mặc đồ đen nói: "Vị này là đệ tử của ta, Đoạn Lãng." "Hai vị xin mời rời đi." Hạo Thiên Chân nói: "Đợi người của Cửu Môn đến, hai người các vị chạy không thoát đâu." "Trước đó, hai chúng ta sẽ lấy châu báu trong lầu rồi đi." Đấu Thiên Kê vung tay phải: "Đồ nhi, xử lý bọn chúng." Người mặc đồ đen gật đầu, rút cổ kiếm từ vỏ kiếm sau lưng, lao về phía nhóm người Bố Phương.

"Để tôi đối phó." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, nghênh chiến gã thanh niên mặc đồ đen.

"Keng keng keng!" Tiếng đao kiếm va chạm vang lên.

Hai người lập tức lao vào sống mái.

"Bố Phương cố lên, chém chết nó!" Vương Bàn Tử hét lớn.

"Bạn của ngươi, e là sắp chết dưới kiếm của đồ nhi ta rồi." Đấu Thiên Kê nói: "Đồ nhi của ta đã luyện kiếm mười năm." "Tao dùng một quả lựu đạn nổ chết đồ nhi của mày, tin không?" Vương Bàn Tử lấy ra một quả lựu đạn.

"Ta khuyên ngươi đừng ném, tòa lầu này mà sập, tất cả chúng ta đều bị chôn sống trong đây." Lão già nói.

"Hôm nay chết dưới kiếm của ta là chuyện hạnh phúc nhất của ngươi." Đoạn Lãng đâm một kiếm thẳng về phía Bố Phương, muốn xuyên thủng đầu hắn.

"Ngươi nghĩ có thể thắng được ta sao?" Bố Phương tay phải cầm đao giấu sau lưng, nghiêng người một cái, đưa tay trái ra, dùng hai ngón tay kẹp lấy lưỡi kiếm đang đâm tới.

"Thế mà cũng được sao?" Đấu Thiên Kê kinh ngạc.

"Sức của ngươi mạnh thật." Đoạn Lãng cảm thấy vô cùng khó tin.

“Rắc!” Bố Phương dùng sức hai ngón tay.

Kiếm của gã gãy đôi.

“Đồ nhi, lui ra.” Đấu Thiên Kê thấy vậy, vội vàng lên tiếng.

Chương 370

Lão ta nhìn ra, người tên Bố Phương này công phu không tầm thường, đồ đệ của lão tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

"Vâng, thưa sư phụ." Đoạn Lãng buông kiếm, lập tức quay người bỏ chạy, nhưng chạy chưa được mấy bước đã bị một đao đâm xuyên qua người.

Bố Phương lặp lại lời hắn nói lúc nãy: "Hôm nay chết dưới đao của ta là chuyện hạnh phúc nhất của ngươi." Đoạn Lãng: "…" "Đồ nhi!" Nhìn Đoạn Lãng ngã xuống đất chết, Đấu Thiên Kê gào khóc thảm thiết, sau đó lấy ra một quả lựu đạn từ trong ngực – quả lựu đạn này lão ta lục được từ ba lô của một tên đạo mộ tặc ở đây: "Ngươi giết đồ nhi của ta, ta cũng không sống nữa, ta muốn đồng quy vu tận với các ngươi!" "Chạy!" Bố Phương thu đao vào vỏ, nhanh chóng chạy ngược lại, một tay tóm lấy Tô Nam, một tay tóm lấy Hạo Thiên Chân, trực tiếp kéo hai người lao ra ngoài cửa.

Mọi người đều giống Bố Phương, lao ra ngoài cửa.

"Ầm" một tiếng, cổ lâu ầm ầm sụp đổ.

Nhóm người Bố Phương bị gỗ đá chôn vùi.

Khi ra được, ai nấy quần áo bẩn thỉu, mặt mày xám xịt.

"Lão già chết tiệt, đúng là một tên điên." Đại Kim Nha nói.

"Nếu phản ứng của tôi chậm một chút, có lẽ thật sự phải chết cùng lão rồi." Vương Bàn Tử nói.

Mọi người không chết, nhưng có mấy người bị thương.

Hạo Thiên Chân nhìn đồng hồ, nói với mọi người: "Bên ngoài trời tối rồi, chúng ta cắm trại qua đêm ở đây đi." Mọi người nghe vậy đều

gật đầu, hợp tác dựng mấy cái lều, đốt một đống lửa, lấy thức ăn ra ăn.

"Reng reng reng." Lúc này, điện thoại của Hắc Nhãn Kính reo lên.

"Alo." Hắc Nhãn Kính lấy điện thoại ra, bắt máy.

"Tôi về nhà an toàn rồi." Trong điện thoại truyền ra giọng của Lê Sồ.

"Tôi biết rồi." Hắc Nhãn Kính nói xong liền cúp máy.

Mọi người ăn thức ăn, lấp đầy bụng, rồi đưa mắt nhìn về phía căn nhà sụp đổ.

Bố Phương nói: "Chúng ta hợp sức dọn dẹp đống gỗ và ngói vỡ này, lấy số châu báu ra." "Chốt đơn." Mọi người đều không có ý kiến.

Cứ như vậy, nhóm người Bố Phương khổ trước sướng sau, bận rộn hai ba ngày, đào hết số châu báu bị chôn vùi ra, đặt ở một vị trí trống trải.

"Đống châu báu này, chia thế nào đây?" Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên mặt, mệt đến thở không ra hơi.

"Ai lấy được bao nhiêu thì lấy, số còn lại không lấy hết, chúng ta mang sang một đại điện khác, để cho đám rắn lông đen kia canh giữ." Bố Phương lên tiếng.

Nghe vậy, mọi người xách ba lô lên, nhét đầy châu báu vào, sau đó khiêng những món đồ còn lại sang một cung điện khác.

Khi mọi người quay lại bên đống lửa, Hạo Thiên Chân nói: "Cửu Môn bây giờ không còn là Cửu Môn của Phật Gia nữa, người nhà họ Uông đã trà trộn vào Cửu Môn, gieo rắc ly gián từ bên trong, khiến chúng ta tàn sát lẫn nhau.

Bàn Tử, cậu quay về, hỗ trợ Tạ Vũ Hoa, hoàn thành nhiệm vụ mà

tôi giao cho cậu.” “Được!” Vương Bàn Tử gật đầu.

“Tôi về cùng Vương Bàn Tử.” Đại Kim Nha đã có bảo bối, cũng không tìm phương pháp trường sinh nữa.

“Tốt.” Hạo Thiên Chân đáp.

“Trong Cổ Đồng Kinh có bí mật do tổ tiên nhà họ Uông là Uông Tàng Hải để lại.” Lúc này, Tô Nam lên tiếng.

“Là một con rắn lông đen nhỏ, đúng không?” Bố Phương nói.

“Sao cậu biết?” Tô Nam vô cùng kinh ngạc.

Bí mật này chỉ có người nhà họ Uông biết, không thể nào bị tiết lộ ra ngoài.

“Tôi đoán vậy.” Bố Phương đáp.

Tô Nam: “…” “Nó ở đâu?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Anh ta muốn có được bí mật mà Uông Tàng Hải để lại.

“Ở trong này, nhưng vị trí cụ thể thì tôi không biết.” Tô Nam nói.

“Thôi được rồi.” Hạo Thiên Chân dập tắt ý định đoạt lấy ký ức của Uông Tàng Hải.

Cổ Đồng Kinh lớn như vậy, muốn tìm một con rắn lông đen nhỏ, anh ta cảm thấy sẽ vô cùng khó khăn.

“Mấy ngày rồi, không biết Lê Thốc đã đến chưa.” Hắc Nhãn Kính nói.

“Gọi điện thoại hỏi là biết ngay thôi.” Vương Bàn Tử nói.

“Để tôi gọi hỏi xem cậu ta đến chưa.” Hắc Nhãn Kính nói xong, lấy điện thoại ra, bấm số của Lê Thốc.

Chương 371

Bố Phương biết rằng, sau khi Lê Thốc rời khỏi Cổ Đồng Kinh, cậu ta đã hôn mê trong sa mạc, sau đó được người của Hạo Thiên Chân cứu, lúc tỉnh lại thì đang ở trong bệnh viện, và y tá Lương Loan đã nói cho cậu ta biết về chứng bệnh của Trương Khởi Linh 【chứng mất trí nhớ ngược chiều】.

Sau khi xuất viện, Lê Thốc đi học, Hắc Nhãn Kính đã nói chuyện riêng với cậu, rằng cậu không thể sống cuộc sống của người bình thường được nữa.

Sau khi tan học, Lê Thốc về nhà ăn cơm, rồi đến nhà Thẩm Khung, kết quả phát hiện cô ấy đã mất tích, sau đó trong tủ quần áo nhà cô, cậu ta tìm thấy cát trắng.

Khi đến nhà Tô Vạn, cậu ta kể lại mọi chuyện đã thấy ở nhà Thẩm Khung cho Tô Vạn nghe.

Không ngờ, chuyện xảy ra ở nhà Tô Vạn còn nghiêm trọng hơn.

Tô Vạn nhận được một bưu kiện, là một cái thùng lớn, bên trong chứa một xác chết.

Theo phân tích của Lê Thốc, thi thể chết trong sa mạc.

Trong túi áo của thi thể có một danh thiếp ghi tên và đơn vị công tác của người chết, chứng minh cho suy đoán của họ.

Tô Vạn xem phiếu gửi hàng, phát hiện nó được gửi từ một tiệm Taobao tên là 【Ngô Sơn Cư】.

Điều kinh khủng nhất là thi thể này được đánh số 487, có nghĩa là có thể có bốn trăm tám mươi bảy xác chết cũng có thể được gửi đến nhà cậu ta.

Tô Vạn phát hiện trên quần áo của thi thể có manh mối, trên áo có ghi ‘Xưởng cơ khí hạng nặng Thánh Tư Kha’.

Tra trên mạng, cậu ta biết được có tin tức về xưởng cơ khí này từ năm 1941 đến 1945, nhưng sau năm 1945 thì không còn nữa.

Khoảng thời gian này vừa khéo trùng với thời gian xảy ra sự cố ở Cổ Đồng Kinh.

Trong lúc tra tài liệu, thi thể đột nhiên ngồi dậy từ trong thùng, dọa cậu ta sợ chết khiếp.

Hóa ra đó không phải thi thể thật, chỉ là một mô hình, nó đột nhiên ngồi dậy là do có giá đỡ phía sau. ...Sau đó Lê Thốc mua vé máy bay, đến Ngô Sơn Cư, gặp con chó sói mà Ngũ gia nuôi 【Tiểu Mãn Ca】, cũng gặp được bà của Hạo Thiên Chân.

Sau đó nữa, Lê Thốc cùng Tô Vạn, Dương Hảo, Lương Loan bốn người mang theo bản đồ, đi xe vào sa mạc tìm kiếm Cổ Đồng Kinh.

“Này Lê Thốc, cậu đang ở đâu?” Điện thoại được kết nối, Hắc Nhãn Kính lên tiếng hỏi.

“Trên đường đến Cổ Đồng Kinh.” “Còn khoảng một ngày nữa là tới.” Lê Thốc trả lời.

“Vậy được, chú ý an toàn.” Hắc Nhãn Kính nói.

“Vâng.” Lê Thốc cúp máy.

“Hạo Thiên Chân, anh mang Lê Thốc tới đây, tại sao lại đuổi cậu ấy đi?” Tô Nam hỏi.

“Có nguyên nhân của tôi.” Hạo Thiên Chân nói: “Tôi mang cậu ta đến đây là để rèn luyện.

Sau khi học được bản lĩnh, quay về thành phố sẽ có việc cần cậu ta làm.” “Tôi hiểu rồi.” Tô Nam gật đầu.

Mọi người lần lượt đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi ăn một bữa cơm chia tay, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha rời đi.

Bố Phương và sáu người còn lại cũng ra khỏi Cổ Đồng Kinh, đến bên ngoài.

Bên ngoài là một sa mạc rộng lớn vô tận.

"So với Cổ Đồng Kinh âm u đáng sợ, bên ngoài thật sự tốt hơn nhiều." Tô Nam nhìn mặt trời đỏ rực trên trời nói.

"Xuống hồ bơi đi." Bố Phương chỉ vào con sông.

"Được." Mấy người gật đầu, xuống hồ bơi lội.

"Có cá!" Hạo Thiên Chân trồi lên từ dưới nước, nói với Bố Phương.

"Bắt thôi!" Bố Phương lặn xuống nước.

Tổng cộng có sáu người, Bố Phương dự định bắt sáu con cá lớn.

Dưới nước, cá quá linh hoạt.

Mất cả một buổi sáng, mọi người mới bắt được bốn con cá, còn thiếu hai con.

Sáu người lại tìm kiếm trong nước hai tiếng đồng hồ nữa, bắt được thêm ba con.

Chương 372

Sau khi làm sạch nội tạng cá, mọi người nhóm một đống lửa, nướng cá ăn.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Màn đêm buông xuống.

Sáu người đang nướng lửa, Hắc Nhãn Kính nói: "Không biết cậu nhóc Lê Thốc đến chưa." Lời của hắn vừa dứt.

Tô Nam chỉ về phía xa nói: "Nhìn kìa!" Mọi người nhìn theo, phát hiện có bốn người đang lê bước khó nhọc đi tới.

"Hạo Thiên Chân, đồ khốn nhà ông." Lê Thốc lại gần, ngồi phịch xuống đất, nhìn Hạo Thiên Chân khỏe mạnh lành lặn nói: "Hóa ra ông không bị rắn cắn chết, cố tình diễn cho tôi xem à." Hạo Thiên Chân không nói về chủ đề đó, mà hỏi: "Không giới thiệu bạn bè của cậu cho tôi làm quen à?" "Cô gái tên là Lương Loan, quen lúc ở bệnh viện." Lê Thốc nói: "Bên trái tôi là Dương Hảo, bên phải tôi là Tô Vạn, anh em của tôi." "Chào mọi người buổi tối." Dương Hảo và Tô Vạn nhìn mấy người Bố Phương cười nói.

"Hai cậu có sở thích gì?" Bố Phương hỏi.

"Sở thích của tôi là nghiên cứu người ngoài hành tinh." Tô Vạn nói.

Nghe vậy, khóe miệng Bố Phương giật giật, sở thích của Tô Vạn lại giống hệt Tát Đế Bằng.

"Còn cậu?" Mọi người nhìn về phía Dương Hảo.

"Sở thích của tôi là chơi bóng rổ." Dương Hảo cười nói.

“Hạo Thiên Chân, tôi hỏi ông, cha tôi mất tích có phải do ông làm không?” Lê Thốc chất vấn.

“Đúng, cũng nằm trong kế hoạch của tôi.” Hạo Thiên Chân nói: “Tôi đã bảo vệ cha cậu rồi.” “Làm tôi lo lắng một phen.” Lê Thốc nói.

“Nhìn trời sao kìa.” Đột nhiên, Vương Mãnh chỉ lên trời nói.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trên bầu trời sao có những luồng sáng thần bí.

“Lân quang.” Tô Vạn nói: “Những tia lân quang này đậm nhạt khác nhau, đã vẽ ra toàn bộ đường nét kiến trúc của Cổ Đồng Kinh.” “Thông minh, vậy mà cũng nhìn ra được.” Hắc Nhãn Kính giơ ngón tay cái lên với cậu.

“Lối vào Cổ Đồng Kinh ở gần đây.” Lương Loan lấy ra một bản vẽ kiến trúc và bản đồ so sánh, rồi lên tiếng nói.

“Tôi biết lối vào Cổ Đồng Kinh ở đâu.” “Tôi sẽ không nói cho các người.” Hạo Thiên Chân nói với Lê Thốc: “Tôi phải đi rồi, trước khi đi, tôi muốn nói cho cậu vài chuyện.” “Chuyện gì?” Lê Thốc hỏi.

“Người ở đây, vì muốn sửa chữa Cổ Đồng Kinh, sau đó lấy được bảo vật bên trong, bản đồ quan trọng đều nằm trong đầu Lương Loan.” Lúc Hạo Thiên Chân nói.

Lương Loan đột nhiên xen vào, “Tôi biết rồi, là Trương Nhật Sam bảo tôi ghi nhớ bản đồ Cổ Đồng Kinh.” Hạo Thiên Chân gật đầu, nói: “Ba ngày sau, cậu sẽ gặp một nhóm người.

Lê Thốc, cậu phải gia nhập cùng họ, và tìm ra tổng bộ, sau đó mọi chuyện sẽ kết thúc, vì vậy cậu nhất định phải sống sót qua ba ngày.” “Tô Nam không phải là người của Uông gia sao?

Cô ấy hẳn phải biết vị trí tổng bộ của Uông gia ở đâu.” Lê Thốc nói: “Để cô ấy dẫn đường là được rồi, không cần phải phiền tôi nữa.”

Tô Nam lắc đầu, nói: "Vị trí của bộ phận vận hành của Uông gia vô cùng bí mật, ngay cả tôi cũng không biết ở đâu." "Lê Thốc, nếu muốn sống, hãy làm theo lời tôi." Hạo Thiên Chân nói xong liền xoay người, cùng Vương Mãnh đi về phía xa.

"Bố Phương, anh có thể cho tôi biết kế hoạch của Hạo Thiên Chân không?" Tô Nam hỏi.

"Tiêu diệt bộ phận vận hành của Uông gia." Bố Phương đáp.

"Nếu vậy thì tốt quá rồi." Tô Nam nói: "Nếu bộ phận vận hành của Uông gia thật sự bị tiêu diệt, vậy thì tổ chức Uông gia cũng sẽ giải tán, sẽ không có người Uông gia nào truy sát tôi nữa." "Bố Phương, có muốn xuống dưới không?" Tô Nam hỏi.

"Tôi muốn xuống dưới một chuyến." Bố Phương nói.

"Vậy tôi cũng đi cùng." Tô Nam nói.

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

"Lê Thốc, mấy cậu nghỉ ngơi xong thì tôi sẽ dẫn các cậu vào." Bố Phương đứng dậy, nói với mấy người Lê Thốc.

"Nghỉ ngơi xong rồi." Mấy người Lê Thốc lần lượt đứng dậy từ mặt đất.

Rất nhanh, Bố Phương dẫn một nhóm người đi vào từ lối vào, xuống dưới lòng đất, bên trong một căn phòng tối đen.

"Tôi biết cửa ở đâu." "Đi theo tôi." Lương Loan dẫn nhóm Bố Phương đến trước một cánh cửa, nhưng cánh cửa này không mở được.

Đúng lúc này, tiếng 'xì xì' vang lên.

Một con rắn đen từ trong một cái vại đen chui ra, bơi về phía Tô Vạn, cắn một nhát.

“A.” “Đau quá.” Tô Vạn ngã xuống đất, hét lên một tiếng thảm thiết.

“Bốp!” Hắc Nhãn Kính tóm lấy đuôi rắn, quật mạnh xuống đất.

Con rắn đen lập tức hấp hối.

“Keng!” Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém một nhát, cắt nó làm đôi.

Chương 373

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt hắc xà, nhận được 10000 điểm nâng cấp huyết mạch!" "Tô Vạn, cậu sẽ không chết đâu." Lương Loan vội vàng lấy kim tiêm từ trong ba lô ra, tiêm một mũi vào vết thương của Tô Vạn.

"Nếu không có cậu ở đây, có lẽ tôi chết thật rồi." Tô Vạn nói.

"Con rắn chui ra từ trong vại." Bố Phương cầm đèn pin chiếu vào một cái vại đen nói.

"Bên trong có trứng rắn đen." Lê Thốc đi tới, nhìn một cái, rồi quay đầu nói với mọi người.

"Thứ được vận chuyển đến đây, hẳn là trứng rắn đen." Hắc Nhãn Kính quả quyết nói.

"Nơi này có một con rắn đen, có lẽ còn nhiều con nữa, quá nguy hiểm rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Tô Vạn không muốn ở lại nơi này.

"Đừng sợ, có Bố Phương ở đây." Lê Thốc nói: "Máu của anh ấy khắc chế rắn đen." "Lợi hại vậy sao?" Tô Vạn tuy chưa thấy Bố Phương dùng máu dọa lui rắn đen, nhưng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Ừm." Lê Thốc gật đầu.

"Chúng ta bây giờ đang ở ngay chính giữa cổ thành, bị cát trắng vùi lấp, lỗ thông gió trên đỉnh quá nhỏ, không thể trèo vào, chỉ còn lại một lối ra dưới nước, nhưng vị trí cụ thể thì tôi chưa xác định được." Lương Loan nói.

"Đi theo tôi." Bố Phương đi về phía một đường hầm, mọi người

đều theo sát phía sau.

"Tôi cảm thấy trong đường hầm rất nguy hiểm." Tô Vạn lên tiếng.

"Đương nhiên nguy hiểm rồi, bên trong toàn là rắn." Lời của Bố Phương vừa dứt.

"Xì xì!" Sau khi đi được một lúc, một bầy rắn đen và một con rắn lớn từ bên trong bơi ra.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện đại bạch xà!" "Có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Mình chết chắc ở đây rồi." Dương Hảo nói với vẻ mặt tuyệt vọng.

Bây giờ cậu ta vô cùng hối hận vì đã đi cùng Lê Thốc đến đây.

"Bố Phương, cái miệng quạ của anh." Lê Thốc nói một câu, lấy ra cây đuốc, định dùng lửa dọa chúng chạy.

"Cây đuốc để dành chiếu sáng, đừng lãng phí." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch lòng bàn tay, vẩy máu về phía trước đường hầm.

Lũ rắn đen đều quay đầu bỏ chạy, nhưng con đại bạch xà không chạy, nó ngẩng đầu lè lưỡi, nhìn chằm chằm vào nhóm Bố Phương.

Lê Thốc và đại bạch xà nhìn nhau một cái, sau khi ngửi thấy một mùi hương, cậu liền ngã xuống đất ngủ thiếp đi, xuất hiện ảo giác, sau đó tỉnh lại.

"Đại bạch xà biết thôi miên, đừng nhìn vào mắt nó." Lê Thốc đứng dậy từ mặt đất, nói với mọi người.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

"Bố Phương, máu của anh lại có thể dọa lui rắn đen." Lương Loan vô cùng kinh ngạc.

"Vẫn còn đại bạch xà mà." Bố Phương nói.

“Ngao!” Đại bạch xà gầm lên một tiếng, dùng đầu tấn công nhóm Bố Phương.

“Bốp!” Bố Phương đấm một quyền vào đầu nó, “Nâng cấp huyết mạch!” “Nâng cấp thất bại!” “Đối phương không muốn nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!” “Xoẹt xoẹt!” Lê Thốc cầm cây đuốc, ném về phía đại bạch xà.

Đại bạch xà lập tức bỏ chạy.

“Hệ thống, tại sao Chúc Long không sợ Chí Tôn Long Huyết của ta?” Bố Phương thầm hỏi trong lòng.

“Bởi vì nó đã chặn cơ quan hô hấp, không ngửi được mùi của Chí Tôn Long Huyết.” Hệ thống trả lời.

“Hóa ra là vậy.” Bố Phương lập tức hiểu ra.

Cây đuốc sắp tắt, xung quanh lại chìm vào bóng tối.

“Cũng không biết bây giờ Thẩm Khung đang ở đâu.” Lê Thốc nói.

“Người cậu nói, tôi quen, là bạn của tôi.” Tô Nam đáp.

“Cô quen bạn tôi, Thẩm Khung?” Lê Thốc nhìn Tô Nam, vẻ mặt kinh ngạc.

Tô Nam gật đầu, nói: “Sắp gặp được rồi.” “Không chết là tốt rồi.” Lê Thốc nói.

“Trước khi tiếp tục đi.” Hắc Nhãn Kính chỉ vào ba người Lê Thốc, Tô Vạn và Dương Hảo, “Tôi phải huấn luyện các cậu cách né tránh hắc mao xà.” “Máu của Bố Phương có thể dọa lui hắc mao xà, tại sao phải huấn luyện chúng tôi?” Lê Thốc hỏi.

“Lỡ như đi lạc thì sẽ nguy hiểm.” Hắc Nhãn Kính tháo thắt lưng da bên hông, dùng nó làm hắc mao xà, “Tôi sẽ quất các cậu, mau né đi.” Lời vừa dứt.

Hắc Nhãn Kính cầm thắt lưng, quất về phía Lê Thốc.

"Bốp" một tiếng, tốc độ phản ứng của Lê Thốc quá chậm, bị thắt lưng quất vào người, tức giận nói, "Ra tay ác quá vậy!" "Đừng nói nhảm nữa." Hắc Nhãn Kính tiếp tục cầm thắt lưng quất.

Chương 374

Mười phút sau.

Ba cậu học sinh cấp ba bị quất đến đau điếng.

"Tốc độ của ba cậu chậm quá." Hắc Nhãn Kính không đánh nữa, sợ đánh nữa ba người sẽ đau chết, nói với vẻ mặt chê bai.

"Chúng tôi chậm?" Ba người Lê Thốc nhìn Hắc Nhãn Kính nói: "Cách tấn công của ông đúng là phản nhân loại." Nghe vậy, Hắc Nhãn Kính lắc đầu, nói: "Tôi từng thấy một người, có thể dễ dàng né tránh những đòn tấn công còn nguy hiểm hơn, và tung ra một đòn chí mạng cho đối phương." "Người đó là ai?" Lê Thốc kinh ngạc.

"Tôi tạm thời không nói cho cậu." Hắc Nhãn Kính nói.

"Trương Khởi Linh." Hắc Nhãn Kính không nói, Bố Phương lại nói ra.

Hắn biết, mười năm sắp đến rồi, chỉ còn hơn một tháng nữa, lúc đó, hắn sẽ cùng Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, người Cửu Môn, đến núi Trường Bạch, cửa Thanh Đồng đón Tiểu Ca về nhà.

"Trương Khởi Linh là người thế nào mà lợi hại vậy?" Lê Thốc hỏi Bố Phương.

"Một người đã sống hơn một ngàn năm." Bố Phương nói.

"Ặc." Lê Thốc cười cười, cậu ta không tin lời Bố Phương nói, theo như cậu ta biết, trên thế giới này, không ai có thể sống quá hai trăm tuổi, sống được một trăm tuổi đã là nghịch thiên rồi.

"Đi tiếp thôi." Bố Phương dẫn một nhóm người đi vào trong đường hầm, đi được nửa tiếng, phát hiện trên tường có một tấm biển.

“Tấm biển này ghi chú về họ hàng xa của nhà họ Hoắc, rất giống với tấm thẻ trong túi thi thể Hoắc Trung Xu.” Lương Loan nói.

Lời của cô vừa dứt.

Thính lực của Hắc Nhãn Kính vượt xa người thường, cảm thấy gần đó có động tĩnh, đột nhiên nói: “Có nguy hiểm, chúng ta đi nhanh lên.” Nghe vậy, nhóm Bố Phương lập tức chạy đi.

“Rít rít rít!” Tiếng kêu kỳ quái vang lên từ phía sau.

Bố Phương quay đầu nhìn lại, phát hiện một bầy thi miết khổng lồ.

Những con thi miết này chỉ lớn bằng nửa nắm tay, nhưng số lượng rất đông.

“Đừng chạy nữa.” “Chạy nữa sẽ lạc nhau mất.” Bố Phương dừng lại.

Mọi người cũng dừng theo.

“Bên trong có Long Sắt không?” Lê Thốc hỏi.

“Thi miết!” Hắc Nhãn Kính nói.

Lê Thốc: “...” “Keng!” Bố Phương rạch ngón tay, vẩy máu tươi về phía bầy thi miết.

Bầy thi miết quay đầu bỏ chạy, Bố Phương nhìn thấy trong đám thi miết dày đặc, có một sợi dây leo cũng đang co rút lại.

Bố Phương nhận ra đó là xúc tu của cây Cửu đầu xà bách.

Lời của Đại Kim Nha quả nhiên không sai, thi miết và Cửu đầu xà bách là hệ thống cộng sinh.

Mọi người không dừng lại.

Tiếp tục đi về phía trước, tiến vào một căn phòng.

“Reng reng reng!” Vừa vào trong, điện thoại trên một cái bàn đột nhiên reo lên.

Mọi người đều căng thẳng.

Bố Phương biết, điện thoại là do Vương Mãnh gọi.

“Alô.” Lương Loan nhấc máy, nhưng đối diện không có tiếng nói.

“Đường dây điện thoại bị người ta cắt rồi, nên cuộc gọi không thể diễn ra bình thường.” Bố Phương lên tiếng.

“Hóa ra là vậy.” Lương Loan lập tức hiểu ra.

“Tôi từng đến đây.” Hắc Nhãn Kính nói.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lê Thốc hỏi.

“Năm đó tôi cùng một nhóm người đến đây tìm hắc mao xà, nhưng địa hình phức tạp, khi tôi đến được đích thực sự thì mọi người đều bị hắc mao xà tấn công, chết không ít người, cuối cùng tôi mang về một mẫu vật hắc mao xà sống cho Ngô Tà, nhưng không ngờ, con hắc mao xà đó đã phá vỡ bình thủy tinh, cắn vào cổ Ngô Tà một nhát.” Hắc Nhãn Kính nói.

“Tôi nghi ngờ đây là câu chuyện được bịa sẵn, vì anh nói ra mà không cần suy nghĩ.” Lương Loan nói.

“Tôi không lừa cô.” Hắc Nhãn Kính nói: “Ngô Tà tuy chỉ hấp thụ pheromone trong vài giây, nhưng ảnh hưởng của pheromone đối với cậu ta kéo dài rất lâu, đã đến cực hạn, hy vọng duy nhất bây giờ là Lê Thốc.” “Người của Uông gia đến rồi.” Bố Phương nghe thấy một tràng tiếng bước chân truyền đến, lên tiếng nói.

Chương 375

“Lê Thốc, đi đi, gia nhập cùng họ.” Hắc Nhãn Kính nói với Lê Thốc.

“Được.” Lê Thốc nghiến răng, bước ra khỏi phòng, đi về phía có tiếng bước chân.

“Nhóc con, cuối cùng cũng tìm được mày.” Tên cầm đầu của Uông gia trực tiếp bắt lấy Lê Thốc, sau đó ra lệnh cho một thuộc hạ lấy ra một con hắc mao xà màu hồng lớn, trực tiếp cắn vào cổ Lê Thốc.

Mục đích của bọn chúng rất đơn giản, đó là để Lê Thốc đọc ký ức của con rắn.

Lê Thốc hôn mê, thấy được Ngô Tam Tỉnh, thấy được toàn bộ sự việc của Cửu Môn và Uông gia được sắp xếp thành một vở kịch.

Và người đầu tiên phát hiện ra âm mưu của Uông gia chính là ông nội của Hạo Thiên Chân, từ đó Ngô gia bắt đầu đối phó với Uông gia, nhưng trận chiến này không phải là chuyện một thế hệ có thể kết thúc.

Ông nội của Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Thúc đều thất bại, vì vậy gánh nặng đổ lên vai Hạo Thiên Chân.

Chú ba của Hạo Thiên Chân thì dẫn những người sau lưng mình vào một hang động thần bí, bên trong vô cùng nguy hiểm, có thể sẽ chết ở đó.

Ngô Tam Tỉnh đã giới thiệu Hắc Nhãn Kính cho Hạo Thiên Chân, trả tiền trước, đối phương hỏi gì cũng không được trả lời, những chuyện tiếp theo sẽ do Hắc Nhãn Kính nói cho Hạo Thiên Chân biết.

Ngoài ra, Lê Thốc còn gặp Hạo Thiên Chân trong ký ức, Hạo Thiên Chân đã giao cho cậu một thông điệp.

Ngô Tà đã lường trước được tình cảnh của Lê Thốc, cũng lường trước được người của Uông gia sẽ đưa cậu đến một nhà tù không thấy ánh mặt trời, sau đó tiếp tục giải mã thêm thông tin từ pheromone.

Hạo Thiên Chân cũng đã chuẩn bị sẵn cách giải cứu Lê Thốc, đó là dùng tro cốt của ông nội 【thuốc đặc hiệu】rắc lên người cậu, chó của Ngô gia ngửi thấy mùi sẽ đến cứu cậu ra.

Khi Lê Thốc tỉnh lại, cậu đã không nói thông tin thật cho người Uông gia.

“Tiếp theo, tôi sẽ đưa ba người ra ngoài.” Trong phòng, Bố Phương nói với Lương Loan, Tô Vạn và Dương Hảo.

“Vâng.” Ba người đều gật đầu.

Cứ như vậy, Bố Phương dẫn một nhóm người cẩn thận vòng qua người của Uông gia, đi ra khỏi Cổ Đồng Kinh.

Hắn biết, người của Uông gia sẽ đưa Lê Thốc đến một khu mỏ 【hang rắn】để lấy một con hắc mao xà nhỏ ghi lại ký ức của Uông Tàng Hải, sau đó sẽ đưa Lê Thốc đến căn cứ bí mật của Uông gia.

“Ở đó có rất nhiều người.” “Ở đó có rất nhiều người.” Tô Vạn chỉ về phía xa nói.

Bố Phương nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ, thấy ở đó có bốn năm mươi cái lều, và từng đống lửa trại bốc lên.

Hắn biết, những người này là người của Cửu Môn.

Trong số người của Cửu Môn có người của Uông gia.

Bọn họ đến đây để tìm bảo tàng, lại không biết rằng, trong Cổ Đồng Kinh đặc biệt nguy hiểm.

“Đi kiếm chút đồ ăn.” Hắc Nhãn Kính nói xong, dẫn mấy người

Bố Phương đi tới.

Trong Cổ Đồng Kinh, người của Uông gia dẫn Lê Thốc đi một đoạn đường rồi nghỉ ngơi tại chỗ, liền ngửi thấy mùi rượu, và cả mùi thịt nướng.

Nhìn thấy vách tường ẩm ướt, họ mới biết rượu chảy xuống từ phía trên.

"Người ở trên, chắc là người của Cửu Môn." Một người đàn ông nói.

"Cửu Môn bây giờ không phải là Cửu Môn của Trương Đại Phật Gia nữa, Cửu Môn bây giờ không chịu nổi một đòn." Tên cầm đầu nói.

"Để tôi đi tiêu diệt bọn chúng." Nghe lời của tên cầm đầu, một người của Uông gia có vẻ kích động nói.

"Chúng ta không nên đối đầu trực diện với những người này, việc chúng ta cần làm là tìm con rắn đó, sau đó đưa Lê Thốc về tổng bộ." Tên cầm đầu của Uông gia nói.

"Vâng, thưa đội trưởng." Thuộc hạ nói.

"Hắc Nhãn Kính, các người đến đây, không phải cũng vì bảo tàng chứ?" Tộc trưởng Trần gia thấy Hắc Nhãn Kính dẫn theo mấy người, lên tiếng hỏi.

"Chúng tôi đến đây vì mục đích khác." Hắc Nhãn Kính nói, lấy ra một con dao găm, trên một giàn nướng, cắt một miếng thịt cừu, ném vào miệng nhai.

"Mấy người không phải vừa từ dưới Cổ Đồng Kinh lên sao?" Hoắc Tuyết hỏi.

"Thì sao?" Bố Phương hỏi lại.

“Nói cho tôi biết dưới đó có gì.” Hoắc Tuyết nói.

“Dưới đó toàn là bảo tàng.” Bố Phương lấy ra một tờ giấy, vẽ một bản đồ địa hình, đưa cho cô gái tên Hoắc Tuyết.

“Chúng ta xuống dưới ngay bây giờ.” Hoắc Tuyết nhìn bản đồ địa hình, kích động nói.

“Mọi người chuẩn bị trang bị, mười phút sau tiến vào Cổ Đồng Kinh.” Tộc trưởng Trần gia lên tiếng.

Chương 376

“Khoan đã.” Tộc trưởng Lý gia đứng ra, nói: “Tôi đã mời một vị giáo sư già, để ông ấy giải mã nội dung trên tấm bia đá trước.” “Được.” Mọi người đều không có ý kiến.

“Chào mọi người, tôi là một giáo sư có kiến thức phong phú, có thể gọi tôi là giáo sư Hoàng.” Lúc này, một ông lão tóc bạc trắng từ phía sau đám đông đi lên phía trước.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi nhìn thấy Bố Phương, ông ta đã vô cùng kinh ngạc.

“Giáo sư Hoàng, ông sao vậy?” Tộc trưởng Lý gia hỏi.

“Không có gì.” Giáo sư Hoàng lắc đầu.

Cũng phải thôi, Bố Phương lại ở đây, trẻ trung như vậy, dung mạo dường như không hề thay đổi, giống hệt Trương Khởi Linh.

Bố Phương biết, giáo sư Hoàng chính là Trương Nhật Sam, đang đeo mặt nạ da người, sử dụng Súc cốt công để thay đổi hình thể.

“Giáo sư Hoàng đã không sao thì xin mời giải mã tấm bia đá đi.” Tộc trưởng chỉ vào tấm bia đá có khắc chữ ‘Cổ Đồng Kim Linh Ngũ Lục’ nói.

“Được.” Giáo sư Hoàng nhìn tấm bia đá một cái, rồi nói với mọi người: “Chữ viết trên tấm bia đá đều là những văn tự khó hiểu, tôi cũng không hoàn toàn đọc được, nhưng tôi nhận ra trên đó có một chữ đại diện cho tài phú.” “Vì vậy, tôi đoán trên tấm bia đá ghi chép về kho báu trong Cổ Đồng Kinh.” Nghe xong lời của giáo sư Hoàng, người của Cửu Môn đều vô cùng kích động.

“Lão tử sắp phát tài rồi.” “Lão nương cũng vậy.” Cứ như vậy,

người của Cửu Môn tiến vào Cổ Đồng Kinh.

Ba tiếng đồng hồ trôi qua, mọi người đều vô cùng nhếch nhác đi lên.

"Giáo sư Hoàng, mẹ kiếp ông lừa chúng tôi." "Dưới đó không có bảo tàng, chỉ có vô số rắn." Người của Trần gia chỉ vào giáo sư Hoàng chửi ầm lên.

Giáo sư Hoàng thở dài một hơi, nói: "Bảo tàng ở một vị trí bí mật, các người mới vào được bao lâu?

Khoảng ba tiếng đồng hồ mà muốn tìm được bảo tàng sao?" Người của Trần gia: "..." "Đi!

Chúng ta tiếp tục xuống!" Người của Cửu Môn quyết định xuống lại lần nữa.

"Hết thuốc chữa rồi." Giáo sư Hoàng vô cùng thất vọng với những người này.

"Có gan thì nói thêm câu nữa xem." Tộc trưởng Trần gia tức giận nói.

"Người của Cửu Môn, sao lại không đoàn kết như vậy?" Tô Nam cảm thấy hơi kinh ngạc.

"Có người của Uông gia ở trong đó gây chia rẽ, có thể đoàn kết được sao?" Bố Phương nói.

"Không thể." Tô Nam bây giờ đang đeo mặt nạ, quần áo bẩn thỉu, người của Uông gia ẩn nấp trong Cửu Môn không nhìn thấy mặt cô, không nhận ra được.

"Soạt." Giáo sư Hoàng vặn vẹo cơ thể, thay đổi vóc dáng, sau đó giật mặt nạ da người xuống.

"Hội trưởng!" "Lại là Trương hội trưởng!" Người của Cửu Môn

đều vô cùng kinh ngạc.

“Không phải, không phải ông đang ở trong đó sao?” “Thì sao?” Hoắc Tuyết hỏi.

“Tôi đến không phải vì kho báu trong Cổ Đồng Kinh.” Trương Nhật Sam tay trái đút túi quần, nhìn mọi người nói: “Trong Cửu Môn có người của Uông gia ẩn nấp, đang chia rẽ mối quan hệ của chúng ta, khiến chúng ta tàn sát lẫn nhau.” Nghe vậy, người của Cửu Môn đều nhíu mày.

“Có bằng chứng không?” Tộc trưởng Trần gia hỏi.

“Đương nhiên.” Trương Nhật Sam lấy ra một tờ giấy trắng từ trong túi, nói với mọi người: “Trên giấy có tên của người Uông gia, người bị tôi đọc tên thì đứng ra.” “Trần Đinh Tụ, Hoắc Lê, Lý Mạch.” Đọc xong, Trương Nhật Sam nói: “Các người có thừa nhận mình là người của Uông gia không?” “Ngươi đang ngậm máu phun người!” Một cô gái nhà họ Hoắc không thừa nhận mình là người của Uông gia, lấy ra một phi tiêu, bắn bay tờ giấy trắng trên tay Trương Nhật Sam.

“Không có chữ nào cả.” Tộc trưởng Trần gia nhìn tờ giấy trắng, kinh ngạc.

“Ngô Tà đã tặng tôi bốn chữ, bất phá bất lập, bây giờ tôi tặng lại các người bốn chữ, phá hậu nhi lập.” Trương Nhật Sam nói: “Giết hết những kẻ có biểu hiện kích động kia đi.” Người của Cửu Môn không ra tay, đều tránh xa những người có biểu hiện kích động.

Trương Nhật Sam thấy vậy, lấy ra một cái USB, nói với mọi người: “Bên trong ghi lại bí mật của Cổ Đồng Kinh, chỉ cần xử lý xong người của Uông gia, tôi sẽ nói cho các người mật khẩu USB.” Lời của hắn vừa dứt.

“Phụt!” Hoắc Tuyết kẹp một con dao găm, phi về phía một thuộc hạ【người của Uông gia】.

So với Cổ Đồng Kinh, thuộc hạ này đối với cô ta không hề quan trọng.

“Giết!” Người của Uông gia không đứng chờ chết, chọn cách ra tay.

Rất nhanh, người của Uông gia và người của Cửu Môn đã tàn sát lẫn nhau.

“Theo tôi.” Bố Phương nói một câu với Tô Nam, Hắc Nhãn Kính, hai học sinh cấp ba và Lương Loan, dẫn họ ra xa trăm mét.

“Bố Phương, anh không giúp sao?” Tô Nam hỏi.

“Không cần tôi ra tay.” Bố Phương nói: “Chúng ta xem kịch là được rồi, mười mấy người của Uông gia không thể đánh lại bốn năm mươi người của Cửu Môn.” “Trương Nhật Sam, xuống địa ngục đi.” Một người của Uông gia chém một dao vào sau gáy hắn.

“Bốp!” Trương Nhật Sam phản ứng nhanh, túm lấy một chiếc ghế xếp, đập vào người hắn, sau đó xé toạc áo trên, một hình xăm Kỳ Lân màu đen hiện ra.

Trương Nhật Sam ra tay, tham gia vào cuộc hỗn chiến.

Chương 377

Cũng lúc này, năm sáu người của Uông gia xuất hiện, đặt bom hẹn giờ dưới lều.

Thời gian đến, bom sẽ nổ.

"Vút vút vút!" La Khuyết xé mặt nạ da người, thổi còi, "Mọi người mau chạy, có bom!" Nghe vậy, người của Cửu Môn và Trương Nhật Sam đều co giò chạy.

"Tích tắc tích tắc." Mười mấy giây sau, tất cả bom hẹn giờ đều nổ.

Chết vài người, đa số bị thương.

"Giết!" Một nhóm người của Uông gia khác xuất hiện, xông về phía Trương Nhật Sam và những người khác.

"Không một ai được sống sót trở về." Trương Nhật Sam lúc này đã nổi giận đến đỉnh điểm, xông về phía người của Uông gia, không chút nương tay.

Cuộc chiến đấu kịch liệt đã thu hút Cửu đầu xà bách.

Xúc tu của Cửu đầu xà bách từ trong cát lao ra, kéo toàn bộ những người này xuống dưới Cổ Đồng Kinh.

Dưới đó, mọi người bị Cửu đầu xà bách không ngừng hành hạ.

"Mau đưa bột Thiên tâm thạch cho tôi." Tộc trưởng Trần gia hét lớn.

Một thuộc hạ ném cho ông ta một cái túi lớn.

"A!" Một tiếng hét thảm vang lên, một người của Cửu Môn bị dây leo quấn chết.

Bột Thiên tâm thạch tuy có tác dụng, nhưng nhiều người như vậy cũng không đủ chia.

"Theo sau tôi, tôi sẽ đưa các người chạy thoát!" Trương Nhật Sam nói xong, liền chạy vào trong đường hầm tối đen.

Mọi người đều theo sát phía sau.

Trên mặt đất.

Bố Phương lấy điện thoại ra, gọi cho Hạo Thiên Chân, "Cậu đang ở đâu?" "Ở hướng mười hai giờ." Trong điện thoại vang lên giọng của Hạo Thiên Chân.

Bố Phương nhìn về phía trước, phát hiện cách đó trăm mét, một cây pháo hoa đang lóe sáng.

Hạo Thiên Chân và Vương Mãnh đang ở đó, người trước giơ một tay lên vẫy vẫy với hắn.

"Hạo Thiên Chân và Vương Mãnh hóa ra không đi." Tô Nam cười khổ nói: "Tôi còn tưởng hai người họ đi rồi." Rất nhanh, nhóm Bố Phương đã hội hợp với Hạo Thiên Chân và Vương Mãnh.

"Người của Uông gia đã đưa Lê Thốc đi chưa?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Chưa." Bố Phương lắc đầu.

Hắn biết, phải đến lúc trời sáng, người của Uông gia mới đưa Lê Thốc đi.

"Nơi này cũng không có gì hay ho, chúng ta ra thị trấn ngoài sa mạc đi." Hạo Thiên Chân nói: "Đợi Lê Thốc gửi vị trí tổng bộ Uông gia cho tôi." Mấy người nghe vậy đều gật đầu.

"Vậy, Trương Nhật Sam và người của Cửu Môn bị Cửu đầu xà bách kéo xuống dưới, có nguy hiểm không?" Lương Loan có chút lo

lắng hỏi.

“Không cần lo lắng.” Hạo Thiên Chân nói: “Sẽ không có chuyện gì đâu.” “Vậy thì tốt.” Lương Loan yên tâm.

“Đi thôi.” Bố Phương nói một tiếng, cả nhóm nhảy vào hồ nước di động bơi đi.

Hắn biết, Trương Nhật Sam sẽ dẫn người của Cửu Môn đến cổ thành đó, sau đó người trước sẽ dẫn họ vào một căn phòng, thoát ra từ một lối đi bí mật.

Ba ngày sau.

Nhóm Bố Phương ra khỏi sa mạc, vào một thị trấn, ăn một bữa no nê, tắm rửa sạch sẽ, rồi đi ngủ.

Cùng lúc đó.

Lê Thốc tỉnh lại, phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, bị một nhóm y tá ngoại quốc khống chế, chỉ cần phản kháng là sẽ bị tiêm thuốc an thần.

Khi tỉnh lại lần nữa, người của Uông gia xuất hiện.

“Bây giờ tôi bắt buộc cậu gia nhập Uông gia.” Người cầm đầu đưa cho Lê Thốc một cuốn sổ tay, nói: “Trên đó ghi chép những chuyện về Trương gia, cậu có thể xem.” Lê Thốc nhận lấy sổ tay, rồi nhìn về phía Thẩm Khung, “Cô là người của Uông gia?” Thẩm Khung gật đầu, nói: “Bây giờ cậu cũng là người của Uông gia.” “Sau này Thẩm Khung là giáo viên của cậu, sẽ dạy cậu kiến thức, cậu không được phép ra khỏi tòa nhà này.” Người cầm đầu nói xong, xoay người rời đi.

“Trong khoảng thời gian tới, tôi sẽ huấn luyện toàn diện cho cậu.” Thẩm Khung nói với cậu: “Ban ngày học, ban đêm kiểm tra, chỉ có vượt qua bài kiểm tra mới có thể vào giai đoạn huấn luyện tiếp theo.”

“Được.” Lê Thốc gật đầu.

Đây là việc Hạo Thiên Chân giao cho cậu, cậu quyết định gia nhập Uông gia, và khiến họ tin tưởng mình.

Trong thị trấn sa mạc.

Chương 378

Nhóm Bố Phương ngồi quanh bàn ăn.

Hạo Thiên Chân lên tiếng: "Tô Nam, cô thật sự không biết vị trí của bộ phận vận hành Uông gia?" "Cái này thật sự không biết." Tô Nam nói: "Điều kiện để được vào bộ phận vận hành vô cùng nghiêm ngặt." "Xem ra, chỉ có thể đợi Lê Thốc dùng phương pháp định vị mặt trời, truyền vị trí của bộ phận vận hành Uông gia cho tôi thôi." Hạo Thiên Chân nói.

"Tại sao phải phá hủy bộ phận vận hành của Uông gia?" Tô Nam hỏi.

"Chuyện này nói ra dài dòng." Hạo Thiên Chân nói: "Chú ba của tôi và tôi phát hiện trong bộ phận vận hành của Uông gia có một mảnh vỡ vẫn đồng.

Vẫn đồng đó được mang về từ núi Trường Bạch, cửa Thanh Đồng.

Chỉ một mảnh đó thôi cũng có thể biết hết chuyện thiên hạ." "Người của Uông gia không chỉ khống chế Cửu Môn, mà còn khống chế cả thế giới, vì vậy tôi phải phá hủy bộ phận vận hành của Uông gia." "Tôi hiểu rồi." Tô Nam gật đầu.

Cô không phải người Uông gia có huyết thống thuần khiết, gia nhập vào đó cũng không biết mục đích của họ, nghe Hạo Thiên Chân nói ra mới biết.

"Hạo Thiên Chân, cậu có câu chuyện nào không, kể đi." Lương Loan nói.

Hạo Thiên Chân uống một ngụm nước, nói: "Vậy tôi kể cho mọi

người nghe câu chuyện về Tàng Hải Hoa nhé." "Năm đó, một thiếu niên của Trương gia khi đang hái hoa trên núi tuyết đã yêu một cô gái tên Bạch Mã, người sắp bị hiến tế cho Diêm Vương.

Hai người họ đã sinh ra một đứa con, đứa bé đó chính là Trương Khởi Linh." "Bạch Mã biết mình không còn sống được bao lâu, liền cầu xin các tăng nhân cho mình thêm ba ngày, nhưng Trương gia đã biết được sự tồn tại của Trương Khởi Linh." "Họ phái người đến, bắt Trương Khởi Linh mới vài tháng tuổi đi, người mẹ chọn cách chôn mình dưới Tàng Hải Hoa, không chết, nhưng cũng không sống, chờ đợi con trai quay về đánh thức mình, cuối cùng có một ngày, Trương Khởi Linh đã biết được thân thế của mình." "Cậu ấy đến núi tuyết tìm mẹ, gặp được mẹ mình, nhưng không thể đánh thức bà.

Khi dược tính của Tàng Hải Hoa tan hết, sinh mệnh của Bạch Mã chỉ còn lại ba ngày, Trương Khởi Linh đã luôn ở bên cạnh mẹ, trải qua ba ngày cuối cùng." Lời của hắn vừa dứt.

Vương Mãnh đột nhiên kích động nói: "Lê Thốc đã gửi vị trí căn cứ tổng bộ của Uông gia." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân đứng dậy, đi tới.

"Lê Thốc gửi vị trí tổng bộ Uông gia bằng cách nào?" Lương Loan kinh ngạc.

"Cậu ta chế tạo một khinh khí cầu, để nó bay lên trời phát tín hiệu.

Tín hiệu điện báo đã được gửi đi thành công, máy của Hạo Thiên Chân đã nhận được." Bố Phương nói: "Cách đó gọi là phương pháp định vị mặt trời." "Lợi hại vậy!" Lương Loan ngây người kinh ngạc.

"Tôi biết tổng bộ của Uông gia ở đâu." "Tôi sẽ xuất phát ngay bây giờ." Hạo Thiên Chân nói.

"Bốn người các cậu đi sao?" Lương Loan đang chơi với Tô Hoàn

Hữu Dương, hỏi.

“Ngoài bốn người chúng tôi, còn có người của Cửu Môn.” Hạo Thiên Chân đáp: “Tôi đã gửi vị trí của Uông gia cho họ rồi.” “Vậy đi đi, nhớ chú ý an toàn.” Lương Loan nói.

“Vâng.” Bốn người bước ra khỏi cửa, lên một chiếc xe địa hình.

Người lái xe là Khảm Kiên, một trong những thuộc hạ của Hạo Thiên Chân.

Cùng lúc đó, người của Cửu Môn cũng bắt đầu xuất phát đến tổng bộ của Uông gia.

Một ngày sau.

Bố Phương và mấy người bạn gặp mặt đội xe của Trương Nhật Sơn trên một sa mạc.

Cả đoàn tiếp tục đi sâu vào trong thêm vài giờ nữa rồi mới dừng lại.

Những người bước xuống xe gần như đều là người của Cửu Môn, có cả tộc trưởng lẫn các tiểu bối trẻ tuổi, Vương Bàn Tử cũng ở trong đó.

Tổng bộ của Uông gia nằm cách đó một ngàn mét.

Nơi đó toàn là cây cối khô héo, xa xa có một tòa nhà cao tầng trông giống như khu giảng đường.

“Giải Vũ Thần đâu?” Hạo Thiên Chân nhìn quanh một vòng không thấy, bèn lên tiếng hỏi.

“Cậu ta không đi cùng tôi, cậu gọi điện hỏi xem đang ở đâu đi.” Trương Nhật Sơn nói.

“Được.” Hạo Thiên Chân lấy điện thoại ra, gọi vào số của Giải Vũ Thần, người bạn chơi từ thuở nhỏ.

Điện thoại kết nối, hắn hỏi: “Cậu đang ở đâu?” “Trên đường, chuẩn bị tiến vào hang ổ Uông gia.

Tôi và người của Giải gia sẽ hỗ trợ bên ngoài.” Giải Vũ Thần trả lời.

“Được.” Nói xong, Hạo Thiên Chân cúp máy.

“Bố gia, hút thuốc.” Trương Nhật Sơn lấy ra một bao thuốc, đưa cho Bố Phương một điếu.

Bố Phương nhận lấy điếu thuốc, châm lửa hút một hơi rồi nhìn Trương Nhật Sơn nói: “Cứ gọi tôi là Bố Phương được rồi.” “Vâng.” Trương Nhật Sơn gật đầu.

“Tai mình không bị ảo giác thính giác chứ?” “Hội trưởng của chúng ta lại gọi một thanh niên là ‘gia’.” Người của Cửu Môn đều vô cùng kinh ngạc.

“Để tôi giới thiệu.” Trương Nhật Sơn chỉ vào Bố Phương, nhìn mọi người nói: “Đây là anh em của Phật gia.” Nghe vậy, ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Không ngờ một thanh niên trẻ tuổi như vậy lại là anh em của Trương Đại Phật Gia.

Chương 379

“Năm đó, lúc kháng chiến chống Nhật, Bố Phương đã giết gần mười vạn tên chó Nhật.” Trương Nhật Sơn nói.

“Khủng bố vậy sao?” Cằm của mọi người như rớt xuống đất.

“Ông không lừa tôi chứ?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Chắc chắn một trăm phần trăm.” Trương Nhật Sơn khẳng định.

Lời của ông vừa dứt, từ khu rừng rậm xa xa vọng lại một tràng tiếng súng.

“Lê Thốc chắc đã trốn thoát rồi.” Hạo Thiên Chân nói: “Nhân lúc người của Uông gia ra ngoài truy kích Lê Thốc, chúng ta tấn công vào tổng bộ.” “Đi thôi.” Đoàn người hơn hai trăm người hùng hổ tiến về phía căn cứ.

Mười phút sau, Bố Phương và cả nhóm đến một khu rừng, phía trước là hàng trăm bức tượng đá.

“Mấy bức tượng đá này đều có đầu to tai lớn, trông tà dị vô cùng.” Vương Bàn Tử nói.

“Đây là một trận pháp làm nhiễu loạn tầm nhìn.

Mọi người theo sát tôi.” Trương Nhật Sơn đi đầu, dẫn cả đoàn đi xuyên qua.

“Có người của Uông gia đứng gác.” Hạo Thiên Chân cầm một chiếc ống nhòm cỡ lớn nhìn về phía Uông gia, tay phải vẫy một cái: “Khảm Kiên, dẫn mấy người qua đó, đặt thuốc nổ dưới chân tường, cho nổ tung một lối vào.” “Vâng, thưa ông chủ.” Khảm Kiên dẫn theo mấy người, cầm theo bom hẹn giờ, cẩn thận đi tới.

Khi đến dưới chân tường, mấy người Vương Mãnh nhấn nút màu đỏ trên quả bom, kích hoạt đồng hồ đếm ngược, rồi lùi lại.

Ba phút sau.

"Ầm!" Mấy tiếng nổ vang lên.

Bức tường bị phá hủy.

"Ngô Tà đến rồi." Ở phía xa, Lê Thốc đang nấp sau một gốc cây lớn để trốn tránh sự truy sát của người nhà họ Uông, nghe thấy tiếng nổ, cậu vui mừng đến rơi nước mắt.

"Rút lui, rút lui!" "Người của Cửu Môn đến rồi!" Cũng lúc này, bộ đàm trên người những kẻ đang truy sát Lê Thốc vang lên giọng của Uông tiên sinh.

Lê Thốc thở phào một hơi, quyết định đến Uông gia để giúp đỡ Hạo Thiên Chân.

"Phó quan, dẫn người của Cửu Môn đối phó với người của Uông gia.

Tôi, Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính sẽ đi tìm phòng vận hành.

Bố Phương, cậu đi tiêu diệt thủ lĩnh Uông gia!" Hạo Thiên Chân ra lệnh.

Nghe vậy, mấy người đều gật đầu.

"Xông lên!

Xông lên!

Xông lên!" Hàng trăm người, nhanh như báo săn, lao vào tổng bộ của Uông gia.

Dựa theo thông tin Lê Thốc truyền đến, Hạo Thiên Chân dẫn theo Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử nhanh chóng tìm được vị trí của

phòng vận hành.

Nhưng kỳ lạ là, một bộ phận quan trọng như vậy lại không có ai canh gác.

“Bên trong chắc chắn có mai phục.” Hắc Nhãn Kính quả quyết.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi Vương Bàn Tử mở cửa thang máy, liền thấy một quả bom hẹn giờ, đồng hồ đếm ngược chỉ còn lại năm giây.

“Chạy!” Hạo Thiên Chân thấy vậy, hét lớn một tiếng rồi lao ra ngoài cửa.

“Tên Ngô Tà chết tiệt!” Trong phòng giám sát, Uông tiên sinh nhìn Hạo Thiên Chân qua màn hình, vô cùng tức giận.

Cùng lúc đó, Bố Phương chạy khắp các tầng lầu, mở từng phòng để tìm phòng giám sát.

Hắn biết, thủ lĩnh của Uông gia, Uông tiên sinh, đang ở trong đó.

“Bàn Tử, cho nổ sàn nhà đi.” Hạo Thiên Chân quan sát địa hình, chọn một căn phòng rồi chỉ xuống chân nói.

“Được.” Vương Bàn Tử lấy ba lô xuống, từ trong túi lôi ra hai quả bom hẹn giờ, đặt trên mặt đất, kích hoạt rồi cả ba lùi ra ngoài phòng.

“Ầm!” một tiếng.

Một lối vào dẫn xuống lòng đất xuất hiện.

Hạo Thiên Chân nhảy xuống trước tiên.

Chương 380

Vương Bàn Tử là người cuối cùng nhảy xuống, còn đặt một quả bom trên cửa.

Nếu có ai mở cửa, quả bom sẽ phát nổ.

Ba người xuống dưới không bao lâu.

Người của Uông gia đã đóng hết tất cả các cánh cửa trong hành lang dưới lòng đất, muốn nhốt chết ba người Hạo Thiên Chân.

“Làm sao bây giờ?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Đừng lo, thuộc hạ của tôi, Khảm Kiên, sẽ mở cơ quan để chúng ta ra ngoài.” Hạo Thiên Chân nói.

Một phút sau, Khảm Kiên phát hiện một lỗ thông gió ở một bên tường.

Hắn đi trước dò đường, sau khi chui ra thì phát hiện một cơ quan, liền trực tiếp tắt nó đi.

Ba người Hạo Thiên Chân đã được thả ra thành công.

“Ngô Tà, mày chết chắc rồi.” Năm sáu tên thuộc hạ nhà Uông đột nhiên xuất hiện, cầm súng chĩa vào Hạo Thiên Chân.

“Mấy tên này, Bàn Tử, Hắc gia và Khảm Kiên có thể đối phó được.

Tôi sẽ một mình đi tìm phòng vận hành.” Hạo Thiên Chân nói xong liền rời đi.

“Đừng chạy!” Người của Uông gia lập tức nổ súng, nhưng không trúng, Hạo Thiên Chân đã đi mất.

“Cuối cùng cũng tìm thấy rồi.” Hạo Thiên Chân đến được vị trí

của phòng vận hành.

Sau khi tìm kiếm một lúc trên tường, hắn đã thành công tìm được công tắc mở cửa.

Sau khi kích hoạt cơ quan, một cánh cửa đá mở ra.

Hạo Thiên Chân bước vào, thấy một thanh niên mặc áo trắng.

"Ngô Tà, cậu đến rồi." Thanh niên áo trắng nhìn hắn nói: "Uông gia đã lấy được một mảnh vẫn thạch nhỏ từ trong Thanh Đồng Môn, thành lập nên phòng vận hành, biết hết mọi chuyện trong thiên hạ.

Ta đã nhìn thấy trong vận hành rằng, Uông gia và Cửu Môn là một thế cục chết, tương sinh tương khắc, giữ thế cân bằng cho nhau.

Nếu người Cửu Môn thực sự diệt trừ Uông gia, Cửu Môn có thể sẽ trở thành một Uông gia khác." "Đừng nói nhảm với ta." Hạo Thiên Chân biết rằng, những gì mình thấy và nghe đều là ảo giác.

Mười năm trước trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, hắn đã có bài học rồi, nên hôm nay sẽ không bị Thanh Nhãn Hồ Thi mê hoặc nữa.

"Rắc!" Hạo Thiên Chân cầm chủy thủ Hắc Kim đập vỡ một tấm kính, thanh niên áo trắng liền biến mất.

Trên một chiếc ghế dài xuất hiện một con quái vật da đen sạm, mặt giống hồ ly.

Hạo Thiên Chân bước tới, cắt cổ nó, con Thanh Nhãn Hồ Thi lập tức chết đi.

Bên trong đó có một mảnh vỡ vẫn đồng.

Hạo Thiên Chân lấy ra một quả bom hẹn giờ, nhấn công tắc, ném lên đó rồi bước ra ngoài.

"Ầm!" một tiếng nổ vang lên.

Phòng vận hành bị san thành bình địa.

Nghe thấy tiếng nổ, Tô Nam lập tức dùng loa thông báo: "Tất cả mọi người mau rời khỏi đây, khí độc bị rò rỉ rồi." Nghe vậy, tất cả người của Cửu Môn đều rút khỏi tòa nhà.

"Rầm!" Bố Phương ở căn phòng cuối cùng, một cước đá văng cửa ra.

Chỉ thấy bên trong đặt từng màn hình tinh thể lỏng, đang phát hình ảnh trong tòa nhà và bên ngoài.

Sau khi đi vào, hắn không thấy người của Uông gia đâu cả.

Bố Phương men theo tường tìm kiếm một lúc, phát hiện một bức tường có vẻ khác thường, đoán rằng đây là một mật đạo.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi xoay một chiếc đèn, cánh cửa lập tức mở ra.

Bố Phương bước vào, con đường mật đạo này thẳng tắp, hắn thấy phía xa có bốn năm người đang bỏ chạy.

"Đứng lại!" Bố Phương chạy tới, lạnh lùng quát.

"Thủ lĩnh, là người của Cửu Môn." Một thuộc hạ nói với Uông tiên sinh.

"Bắn chết nó." Uông tiên sinh quay đầu lại nhìn Bố Phương một cái, ra lệnh.

Chương 381

“Vâng.” Hai tên thuộc hạ nhà Uông quay người, cầm súng lục, bắn mấy phát về phía Bố Phương.

“Keng keng keng!” Bố Phương vung Hắc Kim Cổ Đao, đánh bay những viên đạn.

“Thủ lĩnh, không giết được hắn.” Thuộc hạ báo cáo.

“Làm bằng sắt à?

Sao lại không giết được!” Uông tiên sinh kinh ngạc nói.

“Hắn dùng đao gạt bay đạn.” Thuộc hạ đáp.

Uông tiên sinh: “…” “Các ngươi chạy không thoát đâu.” Bố Phương tra đao vào vỏ, từ không gian hệ thống lấy ra một khẩu súng máy, trực tiếp xả đạn vào mấy người đó.

Khẩu súng này hắn lấy được ở Quan Đông Yếu Tắc.

“Tao có làm ma cũng không tha cho mày.” Uông tiên sinh trúng đạn, ngã xuống đất, nói xong liền nghẹo cổ chết.

“Nhiệm vụ Ngô Tà giao cho mình đã hoàn thành.” Bố Phương quay lại theo đường cũ.

Khi trở về tòa nhà, bên trong đã tràn ngập khí độc.

Với khả năng bách độc bất xâm, đám khí độc này không có tác dụng gì với hắn.

Bên ngoài, người của Cửu Môn đều tập trung tại một bãi đất trống để nghỉ ngơi chỉnh đốn, số người bị thương không ít.

“Bố Phương đâu rồi?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Chắc là chết trong đó rồi.” Một người của Cửu Môn nói.

“Không thể nào, Bố Phương mạnh như vậy, không thể chết trong đó được.” Hạo Thiên Chân an ủi.

“Bố Phương ra rồi!” Lúc này, Lê Thốc chỉ vào Bố Phương đang đi ra từ tòa nhà cao tầng, nói.

Ánh mắt của Cửu Môn đều đổ dồn về phía hắn, vô cùng kinh ngạc.

Người này không đeo mặt nạ phòng độc, hít phải khí độc mà lại không chết.

“Đi thôi.” Bố Phương lên một chiếc xe địa hình, nói với Hạo Thiên Chân.

“Ừ.” Hạo Thiên Chân gật đầu, ngồi vào ghế lái.

“Mười năm sắp đến rồi.” Vương Bàn Tử lên xe, “Chúng ta đi đón Tiểu Ca về nhà xong, mùa hè này đi đâu chơi?” “Đến vùng núi ở Phúc Kiến.” Hạo Thiên Chân trả lời.

Một ngày sau, cả đoàn trở về Hàng Thành, ăn một bữa cơm chia tay tại một nhà hàng.

Bố Phương cho Tô Nam địa chỉ nhà ở Bắc Bình, bảo cô đi cùng với Tuyết Lỵ Dương và Diệp Y Tâm.

Còn hắn thì cùng Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử và người của Cửu Môn đến núi Trường Bạch đón Trương Khởi Linh về nhà.

Cứ như vậy, năm mươi chiếc xe Hummer khởi hành đến núi Trường Bạch.

Ba ngày sau, họ đến thôn Doanh Sơn dưới chân núi Trường Bạch.

Lần này Bố Phương và hai người kia không nhờ Thuận Tử dẫn đường nữa, cả đoàn người cùng hướng về phía Vân Thiên Cung.

Khi vào Vân Thiên Cung, đến bên suối nước nóng, họ thấy một người đàn ông cởi trần đang ngồi ngâm mình trong suối.

Người đó không ai khác chính là Trương Khởi Linh, hình xăm Kỳ Lân trên người hiện rõ.

“Lâu rồi không gặp.” Trương Khởi Linh quay đầu lại, nhìn mọi người nói.

“Chúng tôi đến đón cậu về nhà.” Hạo Thiên Chân nói.

“Ừ.” Trương Khởi Linh đứng dậy, mặc quần áo rồi cùng mọi người trở về.

Trên đường về, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử hỏi Trương Khởi Linh không ngớt, nhưng Trương Khởi Linh chỉ đáp lại vài từ, vẫn như mọi khi, là một người lạnh lùng ít nói.

Sau khi về Hàng Thành, Bố Phương ăn một bữa cơm với Thiết Tam Giác rồi một mình rời đi, mua vé máy bay đến Bắc Bình.

Khi về đến Tứ Hợp Viện, Bố Phương đã có một đêm mặn nồng với ba cô gái đang khao khát.

Vào buổi tối, Bố Phương bước ra cửa, đến nhà bên cạnh gõ cửa: “Lão Hồ, có nhà không?” “Ai đấy?” Cửa mở ra, một người phụ nữ béo ú xuất hiện.

“Cô là vợ của Hồ Bát Nhất à?” Bố Phương ngạc nhiên.

Chương 382

“Hồ Bát Nhất?” Người phụ nữ béo nói: “Anh ta bán nhà cho tôi rồi chuyển đi rồi.” “Khi nào vậy?” Bố Phương hỏi.

“Ba năm trước.” Người phụ nữ đáp.

“Vậy chủ nhân của ngôi nhà kia thì sao?” Bố Phương chỉ về phía nhà của Vương Bàn Tử.

“Chuyển đi cùng lúc với Hồ Bát Nhất.” Người phụ nữ nói.

“Tôi biết rồi.” Bố Phương gật đầu, sau đó cưỡi một chiếc xe đạp đến Phan Gia Viên tìm Đại Kim Nha.

“Bố gia, ngài tìm tôi có việc gì không?” Đại Kim Nha hỏi.

“Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bây giờ đang ở đâu?” “Hai người họ hiện đang sống ở thôn Tần Lĩnh, Tây An!” Đại Kim Nha nói.

Tây An, thôn Tần Lĩnh?

Nghe vậy, Bố Phương nhíu mày.

Theo hắn biết, nơi đó có lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Lẽ nào, hai người họ đang nhắm đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng?

“Cáo từ.” Bố Phương rời khỏi cửa hàng đồ cổ của Đại Kim Nha, trở về Tứ Hợp Viện.

Hắn quyết định ngày mai sẽ bay đến Tây An để thăm hai người anh em đã lâu không gặp.

Ngày hôm sau, Bố Phương ra sân bay Bắc Bình, lên máy bay đến Tây An.

Ra khỏi sân bay, Bố Phương lên một chiếc xe taxi, bảo tài xế chở

mình đến thôn Tần Lĩnh.

Vào lúc chạng vạng, Bố Phương đến thôn Tần Lĩnh.

Đi vào trong thôn, hắn thấy một thanh niên gầy gò, lưng còng đang quét đất, bèn tiến lại gần hỏi: "Chào anh, cho hỏi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có ở trong thôn này không?" "Có." Người thanh niên đưa một tay ra, chỉ về phía một ngôi nhà ba tầng phía sau.

"Được, tôi biết rồi." Bố Phương đi về phía trước, ngoảnh lại nhìn người thanh niên một cái, cảm thấy người này rất kỳ lạ, tuổi còn trẻ mà giọng nói lại như một ông lão chín mươi.

"Chào anh, anh thuê phòng à?" Một người phụ nữ tóc ngắn gọn gàng, trông sảng khoái, thấy Bố Phương bước vào liền hỏi.

"Tôi tìm bạn, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử." Bố Phương nói.

"Tầng ba, phòng đầu tiên bên trái." Người phụ nữ tóc ngắn nói.

Bố Phương gật đầu, đi lên cầu thang.

Lên đến tầng ba, hắn gõ cửa phòng đầu tiên bên trái.

"Cốc cốc cốc." "Lão Hồ, mở cửa." Bố Phương gõ cửa nói.

Nhưng trong phòng không có ai trả lời, cũng không có động tĩnh gì.

Bố Phương đành đẩy cửa, không ngờ cửa lại không khóa.

Cửa bị đẩy ra, hắn bước vào.

Sau khi vào trong, hắn chỉ thấy căn phòng bừa bộn, sau cửa treo hai tấm Mô Kim Phù, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang chen chúc trên một chiếc giường ngủ say sưa. *Hai người này tối qua chắc không phải đi trộm gà đấy chứ*, Bố Phương thầm nghĩ.

"Có vàng kìa." Bố Phương gọi Vương Bàn Tử một tiếng.

"Lão Hồ, vàng ở đâu?" Vương Bàn Tử tỉnh ngủ, khi thấy Bố

Phương thì kinh ngạc đến ngẩn người, cằm như rớt xuống giường.

Cũng phải thôi, không ngờ Bố Phương lại xuất hiện vào lúc này.

Hồ Bát Nhất bị tiếng của Vương Bàn Tử làm cho tỉnh giấc, khi thấy Bố Phương cũng tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi: "Bố Phương, mấy năm nay cậu đi đâu vậy?" "Tôi vừa từ Trung Đông đánh trận về." Bố Phương ngồi xuống một chiếc ghế, từ trong ba lô lấy ra ba chai Mao Đài đặt lên một chiếc bàn vuông.

"Ngầu đấy." Hồ Bát Nhất khoanh chân ngồi trên giường, giơ ngón tay cái với Bố Phương.

Anh ta đương nhiên không tin lời Bố Phương.

"Bố Phương, ba chai Phi Thiên Mao Đài cậu mang đến chắc cũng mấy nghìn một chai nhỉ." Vương Bàn Tử nói.

"Vài trăm thôi." Bố Phương đáp.

Ba người đã lâu không gặp, hàn huyên một lúc lâu.

Chương 383

“Ở Bắc Bình không tốt sao?

Đến đây làm gì?” Bố Phương hỏi.

“Có thể cậu không biết, trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng có đan dược trường sinh bất lão!” Vương Bàn Tử nói.

Đan dược trường sinh bất lão?

Nghe vậy, Bố Phương có chút kinh ngạc.

“Bàn Tử nói không sai đâu.” Hồ Bát Nhất nói: “Trong thôn có mười người đã vào lăng Tần Thủy Hoàng, chín người không ra được, chỉ có một người sống sót trở ra.

Người đó bây giờ đã chín mươi bảy tuổi rồi mà trông như thanh niên hai lăm, hai sáu.” “Người đó, lúc nãy tôi hình như có gặp, đang quét đất trong thôn.” Bố Phương nói.

“Người đó tên là Lỗ Tam Công.” Hồ Bát Nhất khẳng định.

“Theo tôi được biết, trong lăng Tần Thủy Hoàng cơ quan dày đặc, còn có khí độc thủy ngân, làm sao ông ta lấy được đan dược trường sinh bất lão mà còn sống sót ra được?” Bố Phương hỏi.

“Chuyện này nói ra dài dòng.” Hồ Bát Nhất nói: “Lúc Lỗ Tam Công còn trẻ, thường lên núi chăn trâu.

Có một ngày, ông ta thấy một con chồn vàng bị thương, liền cứu nó, mang về nhà, mỗi ngày đều dùng chuột cho nó ăn.

Dần dần, con chồn vàng có linh trí, nghe hiểu được tiếng người.

Nhìn Lỗ Tam Công ngày một già đi, nó nói: ‘Ta biết nơi có thuốc trường sinh bất lão.’ Lỗ Tam Công nghe xong, kinh ngạc vô cùng,

không ngờ con chồn mình nuôi đã thành tinh, lại còn biết nói tiếng người.” “Lỗ Tam Công hỏi con chồn, thuốc trường sinh bất lão ở đâu?” “‘Trong mộ!’” “Lỗ Tam Công là một kẻ nhát gan, biết trong mộ âm u đáng sợ, liền gọi chín người bạn chơi từ thuở nhỏ, đều là những kẻ lêu lổng trong thôn, dưới sự dẫn dắt của con chồn vàng, tiến vào lăng Tần Thủy Hoàng.

Họ vào đó bảy ngày, chỉ có Lỗ Tam Công mình đầy máu me mang theo tiên đan trở ra.

Không ai biết trong mộ họ đã trải qua những gì.” “Cậu nghe ai kể vậy?” Bố Phương ngạc nhiên.

“Chủ nhà trọ Hà Hoa.” Hồ Bát Nhất đáp.

“Hai người ở đây ba năm rồi, đã vào lăng Tần Thủy Hoàng chưa?” Bố Phương tò mò.

“Chưa.” Hồ Bát Nhất nói: “Tần Lăng là một bảo huyệt, bên trong có vô số cơ quan.

Tôi ngửi thấy mùi đất có tử khí, không dám đưa Bàn Tử xuống mộ, sợ chết trong đó.” “Nói cách khác, cậu không dám xuống mộ, nhưng lại muốn xuống, nên không chịu rời khỏi đây.” Bố Phương nói.

“Gần như là vậy.” Hồ Bát Nhất nói xong, uống một ngụm rượu.

Thấy trên bàn không có thức ăn, liền gọi Bàn Tử: “Xuống lầu lấy vài quả trứng gà lên đây.” “Được.” Vương Bàn Tử mở cửa phòng, đi ra ngoài.

“Bây giờ tôi chỉ muốn biết, làm sao Lỗ Tam Công vào được cổ mộ mà không bị thủy ngân đầu độc chết.” Bố Phương nói.

“Cái này tôi đã hỏi nhiều lần rồi, nhưng ông ta không chịu nói.” Hồ Bát Nhất thất vọng.

Lời của anh ta vừa dứt, Vương Bàn Tử đẩy cửa bước vào, trên người dính lông gà, tay cầm năm quả trứng.

Hắn trực tiếp đun một nồi nước sôi để luộc trứng.

"Bố Phương, cậu dẫn hai chúng tôi xuống mộ đi." Vương Bàn Tử nói: "Tôi và Lão Hồ rất khao khát có được đan dược trường sinh bất lão." "Hai người xuống đó sẽ bị thủy ngân đầu độc chết." Bố Phương nói: "Trước khi xuống, chúng ta phải tìm cách giải độc thủy ngân." "Cậu nói có lý." Vương Bàn Tử nói.

"Con chồn vàng đó, có cùng Lỗ Tam Công ra khỏi mộ không?" Bố Phương tiếp tục hỏi.

"Nghe chủ nhà Hà Hoa nói, con chồn đó cũng theo Lỗ Tam Công ra ngoài, chỉ là không lâu sau thì chết." Hồ Bát Nhất đáp.

Nghe vậy, Bố Phương gật đầu, nói: "Để tôi đi hỏi Lỗ Tam Công cho rõ ràng." Ba người ra khỏi cửa, trời bên ngoài đã tối.

"Lỗ lão gia, có nhà không?" Ba người nhanh chóng đến nhà Lỗ Tam Công, Bàn Tử gõ cửa hỏi.

"Tìm tôi có việc gì?" Lỗ Tam Công mở cửa.

"Chúng tôi muốn nói chuyện với ông một chút." Hồ Bát Nhất nói.

"Ba người các cậu từ bỏ đi." "Chuyện năm đó, tôi sẽ không nói ra đâu." Lỗ Tam Công nói xong liền đóng cửa lại.

Ba người bất lực, quay người rời đi.

Đi được một đoạn, Bố Phương quay đầu lại nhìn, thấy Lỗ Tam Công đang vác một cái bọc ra khỏi cửa.

"Ông ta định đi đâu vậy?" Vương Bàn Tử cũng quay đầu lại, kinh ngạc nói.

"Theo sau xem thử." Hồ Bát Nhất nói.

Ba người cẩn thận bám theo sau lưng Lỗ Tam Công lên núi.

Chương 384

Đi được nửa giờ, Lỗ Tam Công một mình đến trước một ngôi mộ, ngồi xổm xuống, nhìn quanh một vòng, thấy không có ai, liền từ trong bọc lấy ra bốn năm con chuột, đặt trước bia mộ, thắp ba nén hương, vái lạy rồi rời đi.

"Mộ của chồn vàng." Hồ Bát Nhất nói.

"Xào xạc!" Lúc này, trong rừng nổi lên một trận gió lớn, một bóng đen vụt qua trước mộ, bốn năm con chuột lập tức biến mất.

"Thứ gì vậy?" "Đáng sợ quá!" Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

"Leng keng leng." Năm đồng tiền Ngũ Đế trong túi Bố Phương có động tĩnh, nhưng chỉ một lúc sau lại yên tĩnh trở lại.

"Tôi nghe chủ nhà Hà Hoa nói, con chồn Lỗ Tam Công nuôi sau khi chết đã biến thành Hoàng Đại Tiên." Hồ Bát Nhất nói.

"Chúng ta đợi trời sáng rồi xem cho rõ." Bố Phương nói.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu.

Ba người xuống núi, có một thứ gì đó cũng theo họ xuống núi.

Trở về nhà trọ, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chen chúc trên giường, Bố Phương trải một tấm thảm lông dưới sàn nhà ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

"Rầm!" một tiếng, chủ nhà Hà Hoa vô cùng tức giận, một cước đá văng cửa phòng của ba người Bố Phương: "Ba người các người, cút ra đây cho tôi!" "Sáng sớm đã ồn ào cái gì vậy." Ba người bị đánh thức, Vương Bàn Tử bực bội nói.

"Tôi hỏi các người, có phải ba người các người đã trộm gà nhà tôi

không?" Hà Hoa hai tay chống nạnh, mặt đầy tức giận.

"Chúng tôi trộm gà của cô?" Ba người Bố Phương nhìn nhau, rồi nhìn cô gái tóc ngắn chừng hai mươi tuổi nói: "Nếu chúng tôi trộm gà của cô, chắc chắn sẽ không để ai phát hiện đâu." "Không thừa nhận à?" Hà Hoa chỉ vào đám lông gà trên giường nói: "Chứng cứ rành rành đây này." Bố Phương nhìn Vương Bàn Tử.

Tối qua Hồ Bát Nhất bảo Vương Bàn Tử xuống lầu lấy trứng gà.

Hắn đoán rằng Vương Bàn Tử đã vào chuồng gà của chủ nhà để lấy trứng gà mái đẻ, sau đó bị gà mái tấn công, để lại lông gà trên người.

"Chúng tôi không trộm gà của cô, nhưng có trộm trứng gà." Vương Bàn Tử nói.

"Cái gì!" Nghe vậy, cơn giận của Hà Hoa tăng vọt.

"Hà Hoa, chúng tôi thật sự không trộm gà của cô." Bố Phương nói: "Nếu chúng tôi thật sự trộm gà nhà cô, sẽ bị sét đánh." "Các người dám thề độc như vậy sao?" Hà Hoa kinh ngạc.

"Ừ." Bố Phương gật đầu.

"Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, hai người ra đây!" Lúc này, dưới lầu có tiếng gọi.

Âm thanh rất ồn ào, chắc chắn không chỉ có mười mấy người.

Bố Phương, ba người cùng chủ nhà Hà Hoa đi xuống lầu.

Họ thấy bên ngoài cửa, một đám dân làng đang đứng, tay cầm cuốc, liềm, rìu.

"Chính là hắn!" Tên côn đồ trong thôn, Vương Tiểu Cẩu, chỉ vào Bố Phương nói: "Từ khi hắn đến đây tối qua, gà trong thôn đều biến mất." Một đám dân làng cũng hùa theo: "Chúng tôi nghi ngờ hắn cùng

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã trộm gà." "Hay cho ba người các người." "Trộm gà nhà tôi thì thôi, lại còn trộm cả gà của dân làng." Hà Hoa lùi lại mấy bước, giữ khoảng cách với ba người Bố Phương.

"Hà Hoa, chúng ta quen biết nhau ba năm rồi mà." "Hai chúng tôi là người như thế nào, cô không biết sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hà Hoa không nói gì, nhưng Vương Tiểu Cẩu lại nói: "Ba tên trộm gà các người." "Tôi lại nghi ngờ cậu mới là tên trộm gà." Vương Bàn Tử chỉ vào giày của Vương Tiểu Cẩu nói: "Mọi người xem, trên giày của cậu ta có vết máu, có lông gà, chắc là tối qua lúc trộm gà đã giẫm chết gà, rồi cho vào bao tải." "Tôi thề với trời, nếu tôi, Vương Tiểu Cẩu, trộm gà của dân làng, sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh." Vương Tiểu Cẩu chỉ tay lên trời nói.

"Tôi tin Vương Tiểu Cẩu không phải là kẻ trộm gà." Một ông lão nói: "Cậu ta vào chuồng gà kiểm tra, giẫm phải vết máu, dính lông gà là chuyện bình thường." "Vậy đã tìm ra hung thủ chưa?" Bố Phương hỏi.

"Chưa." Vương Tiểu Cẩu lắc đầu.

"Vậy không có chứng cứ, tại sao lại nói chúng tôi trộm gà?" Bố Phương chất vấn.

"Chắc chắn là ba người các người." Vương Tiểu Cẩu một mực khẳng định.

"Chúng tôi cũng nghĩ vậy." Dân làng hùa theo.

Bố Phương thở dài, nói: "Kẻ trộm gà chắc chắn sẽ để lại manh mối trong chuồng gà.

Để chứng minh sự trong sạch, tôi sẽ tìm ra hung thủ." "Tìm thế nào?" Một dân làng hỏi.

"Vào chuồng gà tìm dấu vết kẻ trộm để lại." Bố Phương nói với

Hà Hoa: “Dẫn tôi đến chỗ cô nuôi gà.” “Được.” Hà Hoa dẫn Bố Phương ra sân sau.

Mọi người đều đi theo.

“Đây là nơi tôi nuôi gà.” Ở sân sau, Hà Hoa chỉ vào một cái lồng được dựng bằng tre.

Bố Phương gật đầu, cẩn thận quan sát mặt đất một lượt, phát hiện những dấu chân nhỏ dính máu gà.

Chương 385

Hắn ngồi xổm xuống, chỉ vào dấu chân nói: "Mọi người xem, đây là gì?" "Dấu chân của động vật." Một ông lão tóc bạc trắng nói: "Dấu chân giống chó, nhưng chó không ăn gà mà." "Có một số loại chó ăn gà." Bố Phương nói: "Nhưng chó không thể nào trong một đêm ăn hết gà trong thôn được, nên hung thủ không phải là chó." "Hung thủ không phải chó thì là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử." Vương Tiểu Cẩu nói.

"Người có tên kết thúc bằng chữ 'Cẩu' xin vui lòng đừng nói, cảm ơn." Bố Phương nói.

Vương Tiểu Cẩu: "…" "Tôi biết rồi." Lúc này, một người phụ nữ da ngăm đen nói: "Tối qua ba người các người dắt chó đi trộm gà." "…" Bố Phương cạn lời, nói: "Nếu thật sự như vậy, tôi hỏi các người, dấu chân người ở đâu?" "Trên mặt đất." Người phụ nữ chỉ vào những dấu chân trên đất.

"Những dấu chân này, chắc là của Hà Hoa để lại sáng nay." Bố Phương nói.

"Là tôi để lại." Hà Hoa gật đầu.

"Nói nhiều như vậy, đã biết hung thủ là ai chưa?" Vương Tiểu Cẩu không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Tôi biết hung thủ là ai rồi." Bố Phương quả quyết.

"Là ai?" Mọi người kinh ngạc.

Bố Phương từ trong chuồng gà nhặt ra một túm lông màu vàng, giơ lên cho mọi người cùng thấy, nói: "Hung thủ là chồn vàng." "Ồ!" Nghe vậy, mọi người đều nhìn nhau.

Họ cảm thấy Bố Phương nói rất có lý, chồn vàng đói bụng sẽ từ trên núi xuống trộm gà.

“Mọi người nghe thấy chưa?

Hung thủ là chồn vàng, không phải ba chúng tôi.

Nếu ngày mai bò trong thôn mất, đừng có lại đổ cho chúng tôi trộm bò đấy.” Vương Bàn Tử nói.

“Tôi quyết định rồi.” “Lần sau nuôi gà, sẽ nuôi trong lồng sắt, xem chồn vàng làm sao mà trộm được.” Một dân làng nói.

Lời này được các dân làng khác ghi lòng tạc dạ.

“Ba vị, thật xin lỗi, chúng tôi đã hiểu lầm các vị.” Ông lão tóc bạc trắng cười nói.

“Không sao đâu lão gia tử.” Hồ Bát Nhất nói: “Chúng tôi không để bụng đâu.” “Ai.” Ông lão đột nhiên thở dài, nói: “Gà nhà tôi, chắc là bị con chồn mà Lỗ Tam Công nuôi ăn mất rồi.” “Con chồn nhà ông ta không phải chết rồi sao?” Bàn Tử nói.

“Sau khi chết nó biến thành Hoàng Đại Tiên rồi.” Ông lão nói xong, quay người rời đi.

Một đám dân làng cũng lần lượt rời đi.

“Nếu con chồn vàng đó thật sự là con Lỗ Tam Công nuôi, chúng ta bắt nó, dùng nó để uy hiếp Lỗ Tam Công, bắt ông ta nói ra chuyện năm xưa xuống lăng Tần Thủy Hoàng, bảo ông ta dẫn chúng ta đến nơi vào cổ mộ.” Bố Phương nói: “Như vậy, chúng ta có thể tiết kiệm sức lực đào đường hầm vào mộ.” “Ý kiến hay.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều cười nói.

“Hà Hoa, cô có đi không?” “Lông chồn vàng rất có giá trị.

Bắt được nó, chúng tôi sẽ lột lông đưa cho cô.” Vương Bàn Tử dụ

dỗ.

“Anh không lừa tôi chứ?” Hà Hoa nhíu mày hỏi.

“Thật sự không lừa.” Vương Bàn Tử nghiêm túc nói.

“Vậy được, tôi đi cùng các anh.” “Để xem các anh bắt Hoàng Đại Tiên như thế nào.” Hà Hoa cười nói.

Khi đêm xuống, bốn người Bố Phương cầm đuốc đi vào rừng.

Gió lạnh gào thét, Hà Hoa nhìn khung cảnh âm u quỷ dị xung quanh, thân thể không tự chủ được mà run rẩy, nhìn về phía trước nói: “Ngọn núi này tên là núi Bì Tử, sở dĩ có tên này là vì trong núi có chồn vàng.” “Tôi thấy nơi này cây cối khá nhiều, sao không gọi là núi Cây?” Vương Bàn Tử cười nói.

“Bàn Tử, đừng nói chen ngang.” Hà Hoa nói: “Tôi nghe các cụ già trong thôn kể, sáu mươi năm trước, chồn vàng trong núi đều mắc một trận bệnh lạ, chết mấy trăm con.” “Trưởng thôn nhân hậu, đã lên núi đào một ngôi mộ, chôn tất cả chồn vàng vào một chỗ, đặt tên là mộ Bì Tử.” “Chết mấy trăm con chồn vàng?” “Tôi cảm thấy trong núi này rất quái dị.” Hồ Bát Nhất nghe xong, lên tiếng.

“Tôi có chút hối hận vì đã đến đây cùng ba người các anh rồi, sợ gặp ma, bị nó bóp cổ chết tươi mất.” Hà Hoa sợ hãi nói.

“Hà Hoa, để tôi giới thiệu cho cô.” Vương Bàn Tử chỉ vào Bố Phương nói: “Anh ấy tên là Bố Phương, là thần nhân!” Thần nhân?

Hà Hoa lườm Vương Bàn Tử một cái, cô không tin trên đời này có thần.

“Trong núi này ngoài chồn vàng ra còn có thứ gì khác không?” Bàn Tử hỏi.

“Có gấu chó.” Hà Hoa nói: “Hồi nhỏ tôi lên núi nhặt cành cây về

đun lửa nấu cơm, đã thấy một con gấu chó to như con voi, chỉ có một mắt, mắt còn lại chắc bị thợ săn lên núi bắn mù rồi.

Nó một tát đánh chết một con chồn vàng.

Lúc đó tôi sợ suýt tè ra quần, khóc lóc chạy về nhà." "Bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ." Nghe xong lời của Hà Hoa, ba người Bố Phương đều không nhịn được mà cười lớn.

"Đừng cười." Hà Hoa lập tức ngăn ba người lại, nói: "Cẩn thận gấu chó nghe thấy tiếng." Ba người nghe vậy đều ngậm miệng lại.

"Vù vù vù." Lúc này, một cơn gió không rõ từ đâu thổi tới, cành cây đều lay động.

Bốn người Bố Phương dừng bước, ánh mắt nhìn khắp nơi.

Chương 386

"Ma!" Lúc này, Bàn Tử chỉ về phía xa, một bóng người mờ ảo từ trong khu rừng sâu thẳm tối tăm đi ra, kinh hãi nói.

"Lên đạn." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chuẩn bị ra tay.

"Dập đuốc đi." Bóng người mờ ảo đến gần, nói với bốn người Bố Phương.

"Dập đi thì không thấy đường nữa." Bàn Tử nói.

"Bốp!" Cô gái này lạnh lùng ít nói, giật lấy ngọn đuốc trong tay Vương Bàn Tử, đập thẳng xuống đất rồi dùng chân dập lửa.

"Tôi nhận ra rồi, là chị Đào Tử." Hà Hoa nói.

"Hà Hoa, bảo hai người bạn của em dập đuốc đi." Đào Tử nói.

Bố Phương và Hồ Bát Nhất nghe vậy, đều dập tắt đuốc, Hà Hoa cũng vậy.

"Hà Hoa, người này là ai?" Bố Phương đánh giá cô gái có vẻ mặt lạnh lùng như băng, tỏ ra xa cách, hỏi.

"Nhân viên kiểm lâm của núi Bì Tử, Đào Tử." Hà Hoa nói.

"Mấy người họ là ai?" Đào Tử hỏi Hà Hoa.

"Là khách trọ của em." Hà Hoa nói: "Họ đến đây để bắt chồn vàng." "Bắt?" Đào Tử có chút kinh ngạc, nói: "Tôi khuyên các người tốt nhất nên quay về, con chồn già đó không phải dạng vừa đâu, nó thù dai lắm, nếu bị nó bám theo thì cả đời này đừng hòng sống yên ổn.

Ngay cả tôi cũng phải đi vòng qua địa bàn của nó khi đi tuần tra." "Cảm ơn lời khuyên tốt của cô, nhưng chúng tôi đã quyết tâm rồi, không bắt được con chồn vàng đó sẽ không về nhà." Bố Phương lên

tiếng.

“Ba người các người đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tôi nhìn ra rồi.” Đào Tử nói với Hà Hoa: “Tôi đưa em về nhà.” “Không cần đâu.” Hà Hoa lắc đầu, nói: “Ba người đàn ông to lớn này sẽ bảo vệ em.” “…” Đào Tử cạn lời.

Cô nhìn ra được, Hà Hoa chắc chắn đã thích một trong ba người đàn ông này.

Còn là ai thì cô không biết, cũng không hỏi Hà Hoa.

“Đưa cho các người khẩu súng săn hai nòng này, phải bảo vệ tốt cho Hà Hoa.” Đào Tử đưa khẩu súng ra trước mặt ba người.

“Cảm ơn.” Hồ Bát Nhất đưa tay ra, cầm lấy khẩu súng.

“Nhất định phải chú ý an toàn.

Nếu các người chết, tôi sẽ không nhặt xác cho đâu, trừ Hà Hoa ra.” Đào Tử có khuôn mặt lạnh lùng nói xong, quay người rời đi, đến nơi khác tuần tra.

“Cô nương này gan thật lớn, một mình đi trong khu rừng quỷ dị.” Vương Bàn Tử tỏ vẻ khâm phục.

“Ba người các anh đừng coi thường chị Đào Tử, chị ấy từng đi lính, luyện võ, là một nữ hán tử thực thụ.

Tốt nhất đừng chọc vào, không thì ‘trứng vỡ’ tôi cũng không thương xót đâu.” Hà Hoa nhún vai nói.

“Đi thôi.” Bố Phương nhẹ nhàng nói một câu, dựa vào ánh trăng, mấy người đi trong khu rừng quỷ dị tĩnh lặng, hướng về phía mộ chồn vàng.

Không bao lâu sau, bốn người Bố Phương đã đến trước mộ chồn vàng.

Chỉ thấy ở đó dựng một tấm bia đá không có chữ.

“Bia đá động đậy.” Hà Hoa chỉ vào bia mộ, sợ đến dựng tóc gáy.

“Đáng sợ quá!” Mấy người nhìn sang, chỉ thấy bề mặt bia mộ như một xoáy nước, xoay tròn.

Một đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lục, giống như mắt mèo, xuất hiện trên bia đá.

Sau đó, một khuôn mặt phụ nữ trắng bệch hiện ra.

“Lêu lêu lêu.” Khuôn mặt trên bia đá cười với mấy người Bố Phương, như thể đang khiêu khích.

“A!” Hà Hoa sợ hãi hét lớn một tiếng, che mắt lại: “Xin lỗi đại tiên, bốn chúng tôi chỉ đi ngang qua đây thôi.” Ở phía xa, sau một gốc cây lớn, cô gái mặt lạnh như băng Đào Tử đang nấp trong bóng tối, quan sát bốn người, một giọt mồ hôi lạnh chảy từ trán cô xuống, bây giờ cô rất lo lắng cho an nguy của Hà Hoa.

“Khiêu khích Bàn gia à?” Vương Bàn Tử một cước đá vào bia đá.

Ngay sau đó, khuôn mặt khiến người ta sợ tè ra quần liền biến mất.

“Bố Phương, đây là hiện tượng khoa học à?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Ảo giác.” Bố Phương khẳng định, sau đó hỏi: “Các cậu có ngửi thấy mùi nước tiểu không?” “Có.” Ba người gật đầu.

“May là mùi nước tiểu không nồng, nếu nồng thì chúng ta đã xuất hiện ảo giác rồi.” Bố Phương nói.

“Bốp.” Lời của hắn vừa dứt, một hòn đá nhỏ ném vào sau lưng hắn, không đau.

Chương 387

"Hả?" Bố Phương quay đầu lại, thấy một con ma nữ mặc áo trắng đứng sau lưng, tóc che kín mặt, móng tay dài và cong.

"Mẹ kiếp!" Bố Phương sợ đến nhảy dựng lên.

"Ma!" Hà Hoa hét toáng lên, sợ đến nỗi quạ cũng bay đi mất.

Vương Bàn Tử thấy ma nữ, như thể bị hóa đá, miệng há to.

"Đoàng!" Hồ Bát Nhất sợ toát mồ hôi lạnh, cầm súng săn hai nòng, bắn vào đầu con ma.

Viên đạn bắn trúng đầu nó, nhưng nó không bị thương, viên đạn bay ra, găm vào thân cây.

"Là ảo giác mà tôi thấy!" Bố Phương thở hổn hển, bình tĩnh lại, nói: "Đừng sợ!" "Ha ha ha ha!" Lúc này, ma nữ biến mất, ở phía xa, trên một gò đất, một con chồn vàng đang đứng đó, ôm bụng cười lớn.

"Hoàng bì tử, chạy đi đâu!" Bàn Tử lao về phía con chồn.

Hoàng bì tử ngừng cười lớn, vỗ vỗ mông rồi đào hang chui thẳng vào trong.

"Má ơi, tốc độ đào hang của con chồn này cũng nhanh quá rồi," Hà Hoa kinh ngạc.

"Lúc nãy tôi thấy khuôn mặt trên bia đá và cả con nữ quỷ xuất hiện đều do hoàng bì tử tạo ra," Bố Phương nói.

"Đúng vậy," Hồ Bát Nhất nói: "Con chồn này thành tinh rồi." "Giờ nó ở trong hang, chúng ta phải bắt nó thế nào?" Hà Hoa hỏi.

"Tôi có một cách," Bố Phương nói: "Dùng mồi nhử nó ra." "Mồi nhử?" Cả ba người đều ngạc nhiên.

“Đơn giản thôi, dùng trứng gà và lông gà làm mồi,” Bố Phương trả lời.

“Trứng gà ở nhà, để Bàn Tử về lấy,” Hà Hoa nói.

“Không cần về đâu,” Bàn Tử móc một quả trứng gà từ trong túi áo ra: “Hôm qua tôi lấy sáu quả, ăn hết năm, còn lại một quả.” “Một quả trứng mười đồng, cậu lấy sáu quả là sáu mươi đồng, nhớ trả tôi đấy,” Hà Hoa không hề tức giận, chỉ ghi vào sổ nợ.

“...Có tiền sẽ trả,” Vương Bàn Tử đáp.

Bố Phương cầm lấy quả trứng từ tay Bàn Tử, rồi nhổ mấy sợi lông gà trên áo mình.

Tiếp đó, dưới ánh mắt của ba người, Bố Phương ngồi xổm xuống, đập vỡ quả trứng, để lòng đỏ chảy ra đất, rồi đặt lông gà lên trên.

Sau đó, Bố Phương lấy ra một cái bao lớn, đặt sau quả trứng, chỉ cần hoàng bì tử chui vào, miệng bao sẽ tự động thắt lại.

“Được rồi, chúng ta qua bên kia trước đã,” Bố Phương chỉ vào một gò đất: “Quét sạch dấu chân trên mặt đất đi.” Ba người nghe vậy liền nhặt cành cây, quét sạch dấu chân trên đất.

Chẳng mấy chốc, bốn người đã nấp sau một gò đất, ló đầu ra quan sát chỗ đặt bẫy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Hoàng bì tử ngửi thấy mùi thơm, từ trong hang bò ra.

Nó vô cùng cẩn trọng, đi một bước nhìn hai bước, mất một lúc mới dám đến gần quả trứng.

Hoàng bì tử không ăn ngay, hai mắt sáng rực, vươn dài cổ ngó nghiêng khắp nơi, đi qua đi lại quanh cái bẫy.

Người tinh mắt nhìn là biết nó đang xem xét xem có phải bẫy hay không.

Ngay khi hoàng bì tử chuẩn bị ăn trứng, trong khu rừng yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng 'bủm'!

"Bàn Tử, kinh tởm quá," Hà Hoa nôn khan.

"Rắm thì có thối đâu," Bàn Tử nói: "Chưa nghe câu, rắm to không thối, rắm thối không to, rắm liên hoàn vừa thối vừa to à?" Hà Hoa: "..." "Con chồn bị dọa rồi," Hồ Bát Nhất thấy nó giật mình co giò bỏ chạy, liền giơ súng săn lên, nhắm bắn một phát.

"Pằng!" Viên đạn bay xé gió.

Một phát súng khiến hoàng bì tử sợ chết khiếp, nhảy dựng lên, chui tọt vào cái bao mà Bố Phương đã đặt sẵn.

"Bốp," Vương Bàn Tử vỗ tay cười nói: "Tất cả là công lao của cái rắm của tôi." Hà Hoa lườm Bàn Tử một cái, nói: "Là công của anh Hồ." Bố Phương và mấy người đi tới, xách cái bao lên, cảm thấy khá nặng, nhưng con chồn bên trong lại không hề có động tĩnh gì, dường như đã chết.

"Theo tôi biết, nếu hoàng bì tử chết, màu lông của nó sẽ không còn đẹp nữa, giá bán sẽ giảm mạnh," Bàn Tử nói.

"Vậy tôi lấy nó ra xem chết chưa," Hà Hoa nói.

Bố Phương gật đầu, mở miệng bao ra, để Hồ Bát Nhất thò tay vào bắt.

"Hình như chết thật rồi," Hồ Bát Nhất cho tay phải vào, thấy hoàng bì tử không động đậy, liền tóm lấy cổ nó lôi ra.

"Tiếc quá, thật sự tiếc quá," Vương Bàn Tử nói: "Chắc là bị tiếng súng dọa chết rồi." Lời của hắn vừa dứt, hoàng bì tử đột nhiên mở

mắt, nhắm thẳng vào hắn mà thả một cái rắm.

Chương 388

Cái rắm bốc mùi xông thiên, Bàn Tử lập tức bị khí độc hun cho ngất xỉu, ngã thẳng cẳng xuống đất.

"Trời đất!" Hồ Bát Nhất bị hoàng bì tử cắn vào tay, liền buông ra.

Hoàng bì tử rơi xuống đất rồi chuồn thẳng.

"Cứu Bàn Tử trước đã," Bố Phương lấy ra một chai nước, đổ lên mặt hắn.

"Khụ khụ," Vương Bàn Tử ho một tiếng rồi tỉnh lại.

"Con chồn đâu rồi?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất thở dài một hơi: "Chạy mất rồi." "Tôi không thể về tay không được, dù phải đào sâu ba thước đất cũng phải bắt được nó," Bố Phương nói xong liền đi về hướng hoàng bì tử vừa chạy.

Ba người còn lại cũng đi theo sau.

Chẳng mấy chốc, bốn người đến một nơi kỳ lạ.

Nơi này có rất nhiều hang nhỏ, vừa nhìn đã biết là do hoàng bì tử đào.

"Một gò đất lớn, trông rất giống một ngôi mộ," Hồ Bát Nhất nhìn quanh rồi lên tiếng.

"Có mộ là có báu vật," Bàn Tử nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cửa vào ở đâu?" "Để tôi tìm xem," Hồ Bát Nhất sờ soạng trên người, ngượng ngùng nói: "Quên mang la bàn rồi." "Bố Phương, anh tìm cửa vào đi." "Được." Bố Phương tháo Thiên Tinh La Bàn treo bên hông xuống, nhảy lên gò đất, tay trái cầm la bàn, tay phải giơ hai ngón tay chỉ về phía trước, miệng lẩm nhẩm Tầm Long Quyết: "Tầm long

phân kim xem triền sơn, một lớp triền là một lớp quan.

Cửa quan nếu có tám tầng hiểm, không ngoài tám quẻ âm dương hình.

Phân thì tử, hợp thì sinh!" "Cạch cạch cạch!" Kim từ trên la bàn quay tít, cuối cùng chỉ vào một vị trí trong quẻ, chữ "Khôn"!

"Đào ở chỗ này!" Bố Phương chỉ vào một khoảng đất trống.

Nghe lời hắn, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lấy xẻng công binh ra bắt đầu đào.

Một giờ sau, ba người đã đào sâu hơn một mét.

Vương Bàn Tử bò ra khỏi hố, nằm vật ra đất, mệt muốn chết, nói: "Đào cả buổi trời mà chẳng thấy sợi lông nào, không đào nữa.

Mấy người chúng ta mau dọn dẹp rồi về ngủ thôi." "Bố Phương, có chắc là vị trí này không?" Hồ Bát Nhất dừng lại hỏi.

"Chính là vị trí này, không sai đâu." Bố Phương nhìn lên mặt trăng, quyết định đọc một khẩu quyết khác xem có phải vị trí này không: "Có đông có tây, có nước có cá, có đất có cỏ, có trời có mây." Đọc xong, kim từ của la bàn vẫn chỉ vào vị trí đó.

"Tiếp tục đào!

Vẫn chưa đủ sâu!" Bố Phương từ trên gò đất nhảy vào trong hố, định giúp một tay.

Nhưng chân hắn chưa chạm đất, nền đất đột nhiên sụt xuống, hắn rơi thẳng vào một cái hố.

Hồ Bát Nhất cũng rơi theo.

"Trời ạ, thật sự ở đây," Vương Bàn Tử nhìn hai người bị kẹt bên dưới, mặt đầy kinh ngạc.

May mà hắn và Hồ Bát Nhất không đào tiếp, nếu không cũng rơi xuống rồi.

“Hà Hoa, cô xuống trước đi,” Vương Bàn Tử buộc một đầu dây thừng vào cái cây, đầu còn lại ném xuống hố.

“Tôi biết rồi,” Hà Hoa men theo dây thừng, đi xuống cái hố âm u.

“Ở trong này, tôi thấy quen quen,” Vương Bàn Tử nói.

“Tôi cũng nhìn ra, đây là một mộ đạo,” Hà Hoa nói.

“Lè lè lè!” Đúng lúc này, tiếng cười vang vọng khắp mộ đạo.

Bố Phương lấy một chiếc đèn pin từ không gian hệ thống ra, chiếu về phía trước, thấy con chồn lông vàng đang đứng ở đó cười nhạo.

“Bắt ta đi,” Hoàng bì tử nói xong liền chạy sâu vào trong mộ đạo.

“Đuổi theo!” Bố Phương lao lên.

Ba người cũng vội vàng đuổi theo.

Chạy được mười mấy bước, mặt đất dưới chân đột nhiên sụp xuống, cả bốn người đều ngã xuống.

“Aiyo,” Bàn Tử kêu lên một tiếng, nói: “Chẳng lẽ là cái bẫy do con chồn đào à?” “Không phải nó đào, mà là do bọn trộm mộ vào đây đào,” Bố Phương đứng dậy, cầm đèn pin soi khắp nơi, phát hiện đây là một mộ thất hình bát giác, giống như một cái bát quái.

Bên trong không có đường ra, cảnh vật hỗn loạn, ở giữa mộ thất đặt một cỗ quan tài lớn cổ kính.

Chương 389

Quan tài làm bằng gỗ, sơn màu đỏ, nhưng đã phai màu hoàn toàn.

“Không phải quan tài của hoàng đế, mà là của vương gia,” Vương Bàn Tử nhìn cỗ quan tài sang trọng, mặt mày hớn hở.

“Ai mang theo nến không?” Bố Phương hỏi.

“Tôi có mang,” Hồ Bát Nhất nói.

“Thắp một cây ở góc đông nam,” Bố Phương liếc nhìn la bàn, chỉ về một hướng.

Hồ Bát Nhất đi theo hướng Bố Phương chỉ, thắp một cây nến.

“Tại sao phải thắp nến ạ?” Hà Hoa hỏi.

“Đây là quy tắc của tổ tông chúng tôi,” Bàn Tử nói: “Nếu nến tắt, chúng ta phải lập tức rút khỏi mộ, không được chạm vào bất cứ thứ gì bên trong, cái này gọi là người đốt nến, quỷ thổi đèn.” “Tôi hiểu rồi,” Hà Hoa gật đầu.

“Tách.” Hồ Bát Nhất dùng bật lửa đốt nến.

Ngay sau đó, ngọn lửa chao đảo.

Màu của ngọn lửa từ đỏ nhạt chuyển thành màu xanh lục.

“Tình hình gì vậy?” Hà Hoa kinh ngạc.

“Ngọn lửa chuyển thành màu xanh, chứng tỏ chủ nhân mộ thất không chào đón chúng ta,” Bàn Tử nói.

Nghe vậy, Hà Hoa hít một hơi khí lạnh, rồi quỳ xuống trước quan tài, sợ làm kinh động đến lão tổ tông bên trong.

“Đừng quỳ,” Bố Phương đỡ Hà Hoa dậy, nói: “Bên trong quan tài

chưa chắc đã là người, có thể là Tống tử.” “Tống tử?” Hà Hoa ngơ ngác.

“Tống tử có nhiều loại,” Bố Phương giải thích: “Đại Tống tử là loại cương thi, ác quỷ lợi hại.” “Lão Tống tử là cương thi có thể xảy ra thi biến, rất khó đối phó.” “Can Tống tử, tức là thi thể trong mộ đã mục rữa chỉ còn lại một đống xương trắng.” “Nhục Tống tử là chỉ những thứ có giá trị trên thi thể rất nhiều.” “Huyết Tống tử là huyết thi, trong mộ có thi thể chưa mục nát.” “Nữ Tống tử là thi thể nữ sau khi thi hóa, lợi hại hơn loại thông thường.” “Tôi biết rồi,” nghe Bố Phương giải thích xong, Hà Hoa đã hiểu ra.

“Trên này vẽ gì vậy?” Vương Bàn Tử chỉ vào bức bích họa trên quan tài hỏi.

“Vẽ một người, thân là chồn, đầu lại là người, có lẽ là vũ hóa thành tiên rồi,” Bố Phương lên tiếng.

“Vãi!” Hồ Bát Nhất thấy mắt của hình vẽ mở ra, sợ hết hồn.

“Sao vậy?” Mấy người kia cũng căng thẳng theo.

“Nhìn mắt nó kìa, mở ra rồi,” Hồ Bát Nhất nói.

“Lão Hồ, đừng dọa người chứ,” Bàn Tử nói: “Mắt nó rõ ràng vẫn mở từ đầu mà.” “Lúc nãy nó chớp mắt, tôi không nhìn lầm đâu,” Hồ Bát Nhất quả quyết.

“Quỷ dị quá,” Bố Phương nói.

“Mở quan tài thôi!” “Để tôi xem bên trong là ai,” Bàn Tử nói.

Lời của hắn vừa dứt, ngọn nến màu xanh lục chao đảo, phát ra tiếng ‘ong ong ong’.

“Nến sắp tắt rồi,” Hà Hoa nói.

“Vù!” một tiếng, ngọn lửa tắt thật.

“Chúng ta đi thôi,” Hồ Bát Nhất nói.

“Đi đâu?” Bàn Tử hỏi.

Mộ thất này bịt kín, không có cửa.

“Nhìn lên trên kìa,” Hồ Bát Nhất nói.

Mấy người nhìn lên, phát hiện có vô số cái hang, có thể cho người bò vào.

“Vù vù vù,” đúng lúc này, một luồng gió lạnh từ trên đỉnh đầu thổi xuống, mang theo âm thanh khiến người ta sởn gai ốc.

“Đáng sợ quá,” Hà Hoa mặt mày sợ hãi.

“Hay là chúng ta cứ mở quan tài đi,” “Tôi không thể rời khỏi mộ thất này tay không được,” Bàn Tử nói.

“Vậy thì mở thôi,” “Nếu có Tống tử xuất hiện, cứ đánh nó là được,” Hồ Bát Nhất đặt tay phải lên nắp quan tài.

Bố Phương cũng vào giúp, cùng mấy người hợp lực đẩy nắp quan tài ra.

Chỉ thấy bên trong quan tài, có một nữ tử đang nằm, mọc lông vàng, tai là tai chồn, cằm nhọn hoắt, miệng hơi hé, để lộ hai hàm răng vàng nhọn hoắt.

Chương 390

“Nửa người nửa chồn?” Bàn Tử kinh hãi.

“Là Hoàng Tiên Cô!” Hà Hoa nói: “Chính là người đã vũ hóa thành tiên.” Hoàng Tiên Cô trong quan tài đột nhiên mở mắt.

Cảnh tượng này dọa cả bốn người Bố Phương phải lùi lại mấy bước.

“Ha ha ha ha!” Lúc này, tiếng cười của hoàng bì tử lại vang lên trong mộ thất.

Nghe thấy tiếng cười, Bố Phương lại nhìn vào trong quan tài, phát hiện không có gì cả, chỉ có một đống quần áo rách nát và xương trắng.

Hắn hít hít mũi, ngửi thấy mùi nước tiểu thoang thoảng, liền nhìn ba người nói: “Tôi thấy đây lại là ảo giác do con chồn tạo ra.” Nghe vậy, ba người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Cạch cạch cạch,” tiếng móng tay cào vào tường vang lên từ trong quan tài.

Mấy người nhìn vào, thấy con chồn đang đứng bên trong cào quan tài.

“Hừ,” Bố Phương hừ lạnh một tiếng, một tay chụp xuống.

Hoàng bì tử quay đầu lại nhìn Bố Phương, ném thẳng một cục lân tinh trắng về phía hắn.

Bố Phương nghiêng đầu, né được đòn tấn công của nó.

“Xoạt xoạt xoạt!” Lân tinh trắng rơi xuống đất, lập tức bén lửa, bùng lên thành đám cháy lớn.

“Ba người các ngươi không bắt được ta đâu,” hoàng bì tử nói

xong, chui vào một cái lỗ dưới đáy quan tài.

“Chúng ta mau tìm cách rời khỏi đây thôi,” Bàn Tử nói: “Không khí trong mộ thất đang dần bị lửa thiêu đốt hết, khói độc từ lân tinh cháy cũng đang đe dọa tính mạng của bốn chúng ta.” Không lâu sau, ngoại trừ Bố Phương, ba người Hồ Bát Nhất bắt đầu kiệt sức, lờ đờ ngồi dưới đất chờ chết.

“Sau bức tường có cửa,” Bố Phương nhìn quanh, phát hiện một bức tường có vẻ khác biệt, liền quả quyết.

Nghe vậy, ba người Hồ Bát Nhất đều tỉnh táo trở lại.

“Rầm!

Rầm!

Rầm!” Bốn người hợp sức đập tường, đập ra được một cái lỗ.

“Hà Hoa, cô vào trước đi,” Bố Phương nói.

Hà Hoa gật đầu, đi vào trong.

Lúc Bố Phương chuẩn bị rời đi, con chồn lại từ một cái lỗ khác chui lên.

“Tiểu tử, lần này ngươi không thoát được đâu,” Bố Phương không đi nữa, quay người đi về phía con chồn.

“Bố Phương, về thôi,” Hồ Bát Nhất và hai người kia thấy Bố Phương đi bắt chồn, liền lớn tiếng gọi.

“Ba người ra ngoài trước đi,” Bố Phương không quay đầu lại, nói.

“Ai,” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thở dài một hơi, hai người đi vào trong.

Bố Phương giật lấy cái xẻng trong tay Bàn Tử, xúc từng tảng lân tinh màu đen ném vào các cái hang.

Chẳng mấy chốc, trong hang mịt mù khói đen, chỉ còn lại một cái hang trống.

“Khụ khụ khụ, sặc chết ta rồi,” hoàng bì tử từ trong hang chui ra, nheo mắt ho không ngừng.

“Bốp,” Bố Phương một tay tóm lấy cổ nó: “Hết chạy rồi nhé.” “Đinh!” “Có nâng cấp huyết mạch của hoàng bì tử không?” “Nâng cấp!” “Nâng cấp thất bại, hoàng bì tử không đồng ý nâng cấp huyết mạch, và ném cho ký chủ một ánh mắt khinh bỉ!” “Lấy cái bao ra đây,” Bố Phương nói với Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lấy một cái bao từ trong túi áo ra.

Bố Phương nhét con chồn vào trong.

Bắt được hoàng bì tử, bốn người rời khỏi ngôi mộ.

“Bây giờ chúng ta đi tìm người,” Bố Phương nói.

Dưới sự dẫn đường của Hà Hoa, bốn người đến một căn nhà nát, gặp được người trông coi khu rừng tên Đào Tử.

“Bốn người bắt được Hoàng Đại Tiên à?” Đào Tử kinh ngạc.

“Ừm,” Hà Hoa nói: “Là anh Bố bắt được.” “Tại sao lại bắt nó?” Đào Tử hỏi.

“Tạm thời không nói cho cô biết được,” Bố Phương đáp.

Chương 391

“Thôi được,” Đào Tử có chút thất vọng.

Rời khỏi căn nhà nát của Đào Tử, bốn người trở về thôn.

Bố Phương cùng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử mang theo con chồn đến nhà Lỗ Tam Công.

“Ba người các cậu lại đến,” Lỗ Tam Công đang cho gà ăn trong sân, thấy ba người liền nói với vẻ mất kiên nhẫn.

“Xem thứ này đi,” Bố Phương lôi hoàng bì tử từ trong bao ra.

“...Mau thả nó ra,” Lỗ Tam Công nói.

“Thả thì có thể, nhưng tôi muốn hỏi ông vài câu, ông phải trả lời thành thật,” Bố Phương nói.

“Cậu hỏi đi,” Lỗ Tam Công ngồi xuống ghế.

“Năm đó ông xuống lăng mộ Tần Thủy Hoàng, đã trải qua những gì?” Bố Phương hỏi.

Nghe vậy, Lỗ Tam Công im lặng một lúc lâu rồi nói: “Năm đó tôi cùng vài người bạn đi vào, gặp phải một con quỷ đầu to.” “Nó đáng sợ lắm, nó đã giết chết bạn tôi, ngay cả tôi cũng suýt chết dưới tay nó, may mà hoàng bì tử đã cứu tôi.” “Ông có thể kể chi tiết hơn một chút không?” Bố Phương nói.

“Khủng khiếp lắm, tôi không biết dùng lời lẽ nào để hình dung,” Lỗ Tam Công nói.

“Ông vẫn sống đến bây giờ, sao lại trẻ như vậy?” “Đó là vì tôi đã ăn tiên đan.

Lúc đó hoàng bì tử cứu tôi, dẫn tôi trốn vào một mộ thất để tránh

sự truy sát của con quỷ đầu to.

Trong mộ thất đó, tôi phát hiện một cỗ quan tài lớn bằng vàng, tôi đã lấy được tiên đan từ trong đó." "Trong mộ không có khí độc thủy ngân sao?" "Ông không bị trúng độc chết à?" "Nước tiểu của hoàng bì tử có thể giải độc thủy ngân," Lỗ Tam Công không hề giấu giếm, nói thật.

Nghe vậy, ba người Bố Phương đều kinh ngạc.

Nước tiểu của chồn có thể giải được khí độc bốc hơi từ thủy ngân, thật sự khiến ba người khó tin.

"Tôi không lừa các cậu đâu," Lỗ Tam Công nói.

"Vậy ông có nhớ cửa động đi vào ở đâu không?" Bàn Tử hỏi.

"Tôi đã nhiều năm không đến nơi đó rồi, nhưng vẫn nhớ mang máng vị trí," Lỗ Tam Công nói.

"Vậy được, tối mai ông dẫn chúng tôi đến đó, sau khi đến nơi, chúng tôi sẽ thả con chồn ra," Bố Phương nói.

"Tôi khuyên ba cậu tốt nhất đừng vào mộ, ở trong thôn là an toàn nhất," Lỗ Tam Công nói: "Con quỷ đầu to có thể đang ở trong mộ chờ bọn trộm mộ đến nộp mạng đấy." "Chúng tôi đã quyết định phải vào lăng Tần Thủy Hoàng, ông không cần khuyên nữa, đầu chúng tôi cứng lắm," Bố Phương nói xong, quay người rời đi.

"Tối mai tôi sẽ dẫn các cậu đến nơi đó, lúc đó, nhớ thả Hoàng Đại Tiên ra đấy," Lỗ Tam Công nói.

"Biết rồi." ----- Trở về phòng trọ.

Bố Phương nhốt hoàng bì tử vào một cái lồng sắt, sau đó lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đưa cho Bàn Tử: "Trong thẻ có mười vạn, cậu đi mua trang bị trộm mộ đi, đừng để thiếu thứ gì, mật khẩu 123***."

“Được, việc này cứ giao cho tôi,” Vương Bàn Tử nhận lấy thẻ ngân hàng, bước ra khỏi phòng.

“Tiểu tử, lão gia Lỗ nói nước tiểu của ngươi có thể giải độc thủy ngân, có thật không?” Bố Phương lấy một chiếc đũa, chọc chọc vào con chồn đang ngồi dựa lưng vào lồng sắt.

“Đương nhiên là thật, ta là Hoàng Đại Tiên, không phải con chồn nào cũng được gọi là đại tiên đâu,” hoàng bì tử quay đầu, nhìn Bố Phương nói: “Nước tiểu của ta ngoài việc có thể khiến ngươi sinh ra ảo giác, còn có thể giải độc thủy ngân.” (Hoàn toàn hư cấu) “Giải thế nào, xin chỉ giáo,” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Đơn giản thôi.” “Dùng ngón tay chấm một ít nước tiểu của ta, bôi trước mũi, khi hít phải khí độc thủy ngân bốc hơi, sẽ cảm thấy mát lạnh, cơ thể sẽ không sao,” hoàng bì tử nói: “Đương nhiên, hiệu quả này chỉ kéo dài một giờ, sau một giờ, lại phải dùng nước tiểu của ta bôi trước mũi.” “Tại sao ngươi lại nói cho chúng tôi biết?” Bố Phương hỏi.

“Nói ra thì có lợi cho ta,” hoàng bì tử nói: “Ba người các ngươi muốn vào lăng Tần Thủy Hoàng, ta nhìn ra rồi, ba người cần dùng nước tiểu của ta để giải độc thủy ngân, ta có thể cho các ngươi nước tiểu, nhưng các ngươi phải đảm bảo thả ta ra, sau này không được bắt ta nữa.” “Được,” Hồ Bát Nhất đồng ý ngay.

“Lấy một cái bình cho ta,” hoàng bì tử chìa ra một cái móng vuốt nhỏ.

Hồ Bát Nhất lấy một cái bát lớn, mở lồng sắt, đặt vào trong.

Hoàng bì tử đặt cái bát dưới mông rồi bắt đầu tè.

Một phút sau, hoàng bì tử đứng dậy, nói: “Ta tiểu xong rồi, chút nước tiểu này, có thể bảo vệ các ngươi an toàn trong mộ một tháng.”

“Cảm ơn Hoàng Đại Tiên,” Hồ Bát Nhất lấy cái bát ra, đổ thứ nước tiểu màu vàng nhạt vào một cái chai, cảm kích vô cùng.

“Ba người tốt nhất đừng vào lăng Tần Thủy Hoàng, bên trong thật sự rất nguy hiểm,” hoàng bì tử khuyên.

“Tôi nghe nói sau khi ông ra khỏi mộ thì chết rồi mà?” “Bây giờ vẫn sống sờ sờ đây,” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Ta không chết, chỉ bị thương nặng, kiệt sức ngất đi.

Lỗ Tam Công tưởng ta chết rồi, nên cho ta vào một cái hộp gỗ rồi chôn đi.” “May mà ta giỏi đào hang, nếu không đã bị Lỗ Tam Công chôn sống thật rồi,” hoàng bì tử vẫn còn sợ hãi nói.

“Thì ra là vậy,” Hồ Bát Nhất đã hiểu.

Nửa đêm, Vương Bàn Tử xách hai cái túi lớn trở về.

Chương 392

Bên trong chứa rất nhiều thứ: Kim Cương Tán, Lân Quang Đồng, pháo sáng, Toàn Phong Sạn, Tham Âm Trảo, Hắc Chiết Tử, Thủy Hỏa Hài, Âm Dương Kính, Ngũ Đế Tiền, Đào Mộc Đinh, Bắc Địa Huyền Châu, móng lừa đen, mực Tàu và dây mực, bánh quy nén, nước khoáng, còn có Tinh Quan Đinh Thi Châm.

Bố Phương biết, Kim Cương Tán là tấm khiên mà các 'Mô Kim Hiệu Úy' dùng để chống lại cơ quan ám khí trong mộ, được làm từ thép tinh luyện trộn với kim loại quý hiếm, toàn thân là khung thép lá sắt, dù là nỏ mạnh nhất cũng không thể xuyên thủng.

Dùng cưa máy cắt vào cũng chỉ để lại một vệt trắng, vô cùng chắc chắn.

Có thể nói đây là món đồ có giá trị thực dụng nhất trong số các khí giới truyền thống của Mô Kim Hiệu Úy.

Trên ô còn có thể gắn Lân Quang Đồng để chiếu sáng.

Lân Quang Đồng: một loại thiết bị vừa dò tìm chất lượng không khí vừa chiếu sáng.

Nếu giải thích theo khoa học hiện đại, có thể xem nó là một loại ánh sáng sinh học, giống như đom đóm hay một số sinh vật biển phát quang.

Bột lân trong ống được nghiền từ xương người chết, trộn với vụn của cỏ hồng yêm, sau khi đốt lên sẽ phát ra ánh sáng xanh lạnh lẽo, một ống đầy có thể duy trì được nửa canh giờ.

Toàn Phong Sạn: một cây gậy đồng rỗng, bên trong có cơ quan, chín lá thép hình gợn sóng, giống như chín cánh hoa cắm ở đầu gậy

đồng.

Đầu gậy có rãnh khóa chuyên dụng, lá thép cắm vào sẽ được khóa cố định ngay lập tức.

Cuối cùng gắn một tay quay ở đuôi gậy, tạo thành một món lợi khí đào đường hầm 'Toàn Phong Sạn'.

Công cụ này có thể co duỗi, đường kính đào hầm cũng có thể tự điều chỉnh lớn nhỏ.

Tham Âm Trảo: có thể lắp ráp tùy ý, công dụng rộng rãi, giống như một con dao đa năng của quân đội Thụy Sĩ.

Nếu lắp thành hình móc câu, có thể dùng để gắp đồ vật, cạy nắp quan tài, mở đinh quan tài.

Có một đầu chuyên dùng để nhổ chốt đá trên quan tài đá.

Hắc Chiết Tử: tên nghe có vẻ cao siêu, thực chất là một cây gậy đặc chế có thể co duỗi và gấp lại mang theo bên người, chuyên dùng để cạy cửa mộ, tường mộ.

Thủy Hỏa Hài: giày chuyên dụng của Mô Kim Hiệu Úy, làm từ da bò, vô cùng bền chắc.

Âm Dương Kính: một món đồ cổ từ thời Trung Đường, là một tấm gương đồng bị mài mòn khá nghiêm trọng, không phải hình tròn mà được đúc thành hình tam giác, tượng trưng cho trời đất người (tam tài).

Mặt trước là dương, mặt sau là âm, mặt sau có đúc bốn chữ triện "Thăng Quan Phát Tài".

Khi sử dụng, dùng dây chỉ đỏ treo lên, mặt trước hướng về phía ánh sáng, mặt sau có chữ triện hướng về phía miệng quan tài.

Đào Mộc Đinh: có thể dùng để đóng vào các bộ phận của thi thể

như tim, khuỷu tay, vừa có thể phòng thi biến, vừa tiện cho việc lục soát đồ vật trên thi thể.

Bắc Địa Huyền Châu: còn gọi là Địa Sương, có thể phòng ngừa hôn mê do chất lượng không khí trong mộ kém.

Trong trường hợp này, hít một ít bột vụn vào mũi là có thể thuyên giảm.

Móng lừa đen: để đối phó với cương thi trong mộ, vật này trừ tà tốt nhất.

Tinh Quan Đinh Thi Châm: một bộ ba mươi sáu cây, châm vào thi thể có thể phòng thi biến.

"Bàn Tử, nhiều đồ vậy, cậu mua ở đâu mà nhanh thế?" Bố Phương kinh ngạc.

"Tôi mua ở chợ đen, đa số là hàng giả, nhưng có còn hơn không.

Tổng cộng hết chín vạn bảy ngàn tệ," Vương Bàn Tử đưa lại thẻ ngân hàng cho Bố Phương.

"Trang bị đã có đủ." "Tối mai chúng ta sẽ vào lăng Tần Thủy Hoàng," Bố Phương nói.

"Ừm," hai người đều gật đầu.

Chiều ngày hôm sau, ba người Bố Phương mang theo hoàng bì tử đến nhà Lỗ Tam Công.

"Ba người các cậu, thật sự định xuống mộ à," Lỗ Tam Công nhìn ba người đeo ba lô, hông treo mấy cây pháo sáng, còn có cả móng lừa đen, kinh ngạc nói.

"Được rồi." Lỗ Tam Công dẫn ba người Bố Phương lên núi, đi về phía Lợi Sơn.

May mà thôn Tần Lĩnh cách Lợi Sơn không xa, khoảng hai tiếng

đồng hồ đã đến nơi.

Trên Lợi Sơn, bốn người thấy xa xa có một đống đất, hình dạng như cái đấu úp ngược, đáy hình vuông, cao khoảng hơn năm mươi trượng, chu vi hơn năm dặm.

“Tôi tò mò, thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng tại sao lại chọn xây lăng mộ ở đây,” Bàn Tử nói.

“Dãy núi này hai bên đối xứng, cây cối um tùm, gió lùa qua các khe núi.

Thân núi ở phía nam lăng hơi cong hình vòng cung, trông như một đóa sen đang nở.

Chương 393

Lăng mộ nằm trong vòng tay của các đỉnh núi Lợi Sơn, hòa làm một thể với toàn bộ Lợi Sơn, giống như nhụy hoa nằm ở chính giữa." "Dù xét từ góc độ thực dụng thời đó hay quan niệm phong thủy của hậu thế, nơi đây đều là nơi lý tưởng để xây dựng lăng viên," Hồ Bát Nhất nói.

Bố Phương cũng nói: "Xuất phát từ nhu cầu thực tế và tâm lý, người xưa thường chọn những nơi địa thế cao, môi trường tươi đẹp để xây lăng tẩm, đặc biệt là lăng mộ của đế vương." "Người thiết kế lăng mộ là ai?" Bàn Tử tò mò.

"Lý Tư, một trong những cánh tay đắc lực của Tần Thủy Hoàng, là người thiết kế lăng mộ.

Ông ta lệnh cho Thiếu phủ lệnh Chương Hàm giám sát công trình, huy động hơn tám mươi vạn người xây lăng.

Quy mô công trình to lớn, số lượng công nhân đông đảo, thời gian kéo dài, đều là chưa từng có!" "Ba người có đi đến cửa động mà tôi từng vào không?" Lỗ Tam Công hỏi.

"Đi chứ, sao lại không, ông dẫn đường đi!" Chẳng mấy chốc, Lỗ Tam Công dẫn ba người vào một rừng trúc xanh mướt, chỉ vào một đống đất nhỏ trên mặt đất nói: "Chính là đây." Vương Bàn Tử ngồi xổm xuống, dùng hai tay dọn dẹp lá vàng khô trên đống đất, phát hiện cửa động đã bị sập.

"Nhiều năm không đến, cửa động sập cũng không có gì lạ," Bố Phương nói.

"Nơi này tôi đã dẫn đến rồi, thả hoàng bì tử ra đi," Lỗ Tam Công nói.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu, thả con chồn ra.

Giữ lại cũng không có tác dụng gì.

“Không bao giờ gặp lại,” hoàng bì tử để lại một câu rồi chuồn thẳng.

“Tôi đi đây,” Lỗ Tam Công nói xong, quay người rời đi.

“Chúng ta có nên đào một đường hầm từ đây để vào lăng Tần Thủy Hoàng không?” Bàn Tử hỏi.

“Chúng ta tìm một chỗ khác tốt hơn,” Bố Phương lấy la bàn ra, lẩm nhẩm Tầm Long Quyết: “Tầm long phân kim, đoạn âm sơn, một lớp núi tựa một lớp quan.

Quan bằng nếu gặp tám tầng hiểm, khó đoán âm dương tám quẻ hình.

Phân được ngũ hành tam cục thụ, định là thiên địa nhân hợp thông.

Thông càn thông khôn thông lục hải, cầu chấn cương đoái ly hộ môn.

Giác kháng thượng quan được nhật nguyệt, tất lâu hạ hành tẩu dương quan.

Hợp thì sinh, phân thì tử.” “Cạch cạch cạch.” Kim từ trên la bàn quay tít.

Một mô hình hư cấu hiện ra trên la bàn.

Chỉ có Bố Phương mới có thể nhìn thấy.

Mô hình này chính là cấu trúc của lăng Tần Thủy Hoàng.

Toàn bộ lăng mộ chia làm bốn tầng, lấy cung thành dưới lòng đất, tức ‘địa cung’ làm trung tâm, thứ tự là nội thành, ngoại thành và khu vực bên ngoài ngoại thành, mỗi khu đều có chủ thứ rõ ràng.

Thứ nhất là nội thành, là khu vực xây dựng trọng điểm của đại mộ.

Bên trong có tường thành, nhiều công trình nhất, đa số là cung điện, đặc biệt tập trung ở nửa phía nam.

Phía bắc là khu kiến trúc phụ trợ như thiên điện, phía đông là khu mộ bồi táng của các phi tần trong hậu cung.

Cách bố trí này cho thấy phía nam nội thành là khu trọng điểm, phía bắc là khu phụ, nhưng công trình ở cả hai khu đều thuộc phạm vi cung đình.

Tiếp theo là ngoại thành, là phần mở rộng giữa tường nội và ngoại thành.

Khu phía tây có nhiều công trình ngầm nhất, cho thấy trong khu vực mở rộng này, phía tây là khu trọng điểm, nội hàm của nó là tượng trưng cho các cung uyển, hữu uyển và nhà ở của quan lại trong kinh thành.

So với nội thành, rõ ràng nó ở vị trí phụ.

Cuối cùng là khu vực bên ngoài tường ngoại thành.

Có ba khu mộ của những người xây lăng, lò gạch ngói và công trường đá, v.v.

Phía bắc phát hiện di chỉ quan thự của người giám sát lăng viên và kiến trúc ly ấp, thuộc vị trí rìa cấp thấp nhất.

"Bố Phương, cậu nhìn ra gì chưa?" Vương Bàn Tử thấy Bố Phương nhìn la bàn nhập thần, lên tiếng hỏi.

"Lăng Tần Thủy Hoàng được chôn dưới lòng đất, mô phỏng theo thành Hàm Dương, tuân theo nguyên tắc 'coi việc chết như việc sống', đại thể có hình chữ Hồi." Bố Phương nói: "Tường thành bên

ngoài, chu vi ba ngàn tám trăm bốn mươi mét, có tổng cộng tám cửa, lần lượt tương ứng với tám cửa trong Kỳ Môn Độn Giáp: Khai, Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Kinh, Tử." "Vậy chúng ta đi cửa Sinh!" Hồ Bát Nhất nói.

"Tôi cũng nghĩ vậy." "Đi theo tôi." Bố Phương nhìn la bàn, mất nửa giờ đồng hồ đã dẫn hai người đến vị trí cửa Sinh.

"Ở dưới chân chúng ta à?" Bàn Tử hỏi.

"Đúng, ở dưới chân chúng ta," Bố Phương nói: "Phải đào sâu sáu mươi mét mới thấy được cửa Sinh!" Sáu mươi mét?

Chương 394

Nghe vậy, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất suýt nữa thì hộc máu.

"Ba chúng ta dùng Toàn Phong Sạn, thay phiên nhau đào đường hầm, e là cũng phải mất một tháng," Hồ Bát Nhất nói.

"Hay là thuê máy xúc đào đi," Bàn Tử đưa ra ý kiến.

"Cách này không được!" Bố Phương nói: "Nếu để máy xúc đào, sẽ có người tố giác chúng ta đào trộm lăng Tần Thủy Hoàng, hậu quả tôi không dám tưởng tượng." "Vậy làm sao?" Bàn Tử hỏi.

"Tôi có một cách, đó là để chuột giúp chúng ta đào hang," Bố Phương nói.

"Chuột mà chịu giúp chúng ta đào hang, chuyện lạ đời!" Bàn Tử nói.

"Thật sự có thể, tôi không lừa hai người đâu," Bố Phương nói: "Hai người ở đây đợi tôi một bài hát." "Không vấn đề." Hai người ngồi xuống đất.

Bố Phương đi vào trong rừng, vô tình phát hiện một con chuột tre béo ú đang gặm măng.

Thấy cảnh này, Bố Phương cười toe toét.

"Vù!" Thấy Bố Phương đi tới, con chuột tre liền chui vào một cái hang.

"Chuột tre đẹp thật!" Bố Phương nói vào cái hang tối om.

"Đinh!" "Ký chủ khen một câu chuột tre, điểm nâng cấp huyết mạch +70!" "Chuột tre, xấu thật!" "Đinh!" "Ký chủ chê một câu chuột tre, điểm nâng cấp huyết mạch +60!" "Điểm nâng cấp huyết mạch lớn

hơn 100, có nâng cấp huyết mạch của chuột tre không?" "Nâng cấp!" "Nâng cấp thành công!" "Huyết mạch chuột tre được nâng cấp thành Chuột Tre Vương!" "Chít chít chít." Chuột Tre Vương bò ra, kêu với Bố Phương mấy tiếng.

"Bảo tất cả chuột tre gần đây ra đây," Bố Phương ra lệnh.

Chuột Tre Vương gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên, phát ra tiếng kêu "Chít chít chít".

Không lâu sau, hơn hai trăm con chuột tre từ bốn phương tám hướng kéo đến.

"Đi theo ta, ta dẫn các ngươi đi đào hang," Bố Phương đi về phía cửa Sinh của lăng Tần Thủy Hoàng.

Chuột Tre Vương dẫn theo hơn hai trăm con chuột tre đi sát sau lưng Bố Phương.

"Vãi chưởng!" Nhìn Bố Phương dẫn theo hơn hai trăm con chuột tre đáng yêu trở về, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất kinh ngạc há hốc mồm.

Hai người vốn không tin, bây giờ thì tin rồi, Bố Phương thật sự có thể khiến chuột giúp mình đào hang.

"Đào từ chỗ này, cứ đào thẳng xuống!" Bố Phương cầm một cành cây, vẽ một hình vuông dài hai mét, rộng hai mét trên mặt đất.

Chuột Tre Vương nghe vậy, gật đầu với Bố Phương, sau đó kêu mấy tiếng với đám thuộc hạ của mình.

Mấy trăm con chuột tre lập tức chen chúc vào nhau, hai chân trước đào đất như đào đậu hũ, hai chân sau đá đất ra phía sau mông.

"Với tốc độ này, nửa giờ nữa là đào đến vị trí cửa Sinh rồi," Hồ Bát Nhất nói.

“Đến lúc đó, trời cũng tối hẳn,” Bố Phương nói.

“Xuống đấu nguy hiểm, có thể sẽ chết, tôi phải viết di thư trước đã,” Vương Bàn Tử nói.

Bố Phương: “...” Hồ Bát Nhất: “...” “Ba người các anh về nhà với tôi đi.” Chủ nhà trọ Hà Hoa thở hổn hển nói với ba người.

“Sao cô biết ba chúng tôi ở đây?” Bàn Tử hỏi.

“Tôi hỏi ông Lỗ Tam Công.” Hà Hoa nói: “Về với tôi đi, không thể trộm mộ được đâu, nếu chết ở trong đó, tôi sẽ không có khách thuê nhà nữa.” “Trong mộ có tiên đan, ăn vào có thể trường sinh bất lão.” Bố Phương nói.

“Nếu tôi ăn tiên đan, có thể thanh xuân vĩnh trú không?” Hà Hoa hỏi.

“Đúng vậy.” Bố Phương đáp: “Ba chúng tôi xuống dưới, nếu lấy được nhiều tiên đan, sẽ cho cô một viên, để cô thanh xuân vĩnh trú.” “Anh Bố tốt thật.” Hà Hoa nói: “Tôi muốn xuống mộ cùng ba người.” “Một con nhóc lừa đảo như cô mà đòi xuống mộ, mau ngoan ngoãn về nhà đi.” Bàn Tử đưa tay chỉ xuống núi.

“Tôi không về.” Hà Hoa nói.

Vốn tính hiếu kỳ, cô quyết định sẽ cùng ba người xuống mộ.

“Không phải cô vừa bảo ba chúng tôi về sao?” “Giờ lại muốn xuống mộ cùng chúng tôi.” Hồ Bát Nhất kinh ngạc.

“Đừng hỏi, hỏi nữa là chết chung đấy.” Hà Hoa thẳng thắn nói.

“Ba người yên tâm, nếu xuống mộ, tôi sẽ bảo vệ tốt cho em gái Hà Hoa.” Gương mặt lạnh như băng, tay cầm viên đạn chì, Đào Tử từ sau một gốc cây bước ra, nói với nhóm Bố Phương.

“Trốn sau cây nãy giờ mà ẩn nấp giỏi thật.” Ba người thán phục.

“Ừm.” Đào Tử gật đầu.

“Vậy được rồi, cùng xuống mộ, chết thì chết chung.” Vương Bàn Tử nói.

Chương 395

“Bốn người chúng tôi mục đích là lấy tiên đan trong mộ, còn mục đích của cô là gì?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Tạm thời không nói cho các anh biết.” Đào Tử đáp.

Hồ Bát Nhất: “...” “Chít chít chít chít.” Đột nhiên, trong hang động truyền ra tiếng kêu hoảng sợ của chuột tre.

Ánh mắt của mấy người Bố Phương lập tức nhìn vào hang động tối đen, nhưng vì quá tối nên không thấy gì cả.

“Chít chít chít.” Con chuột tre chúa mình đầy thương tích bò từ trong động ra, móng vuốt nhỏ chỉ vào trong động, ngẩng đầu nhìn Bố Phương, miệng không ngừng kêu la.

Những con chuột tre khác cũng theo sau bò ra, chui thẳng vào bụi cây.

Xem ra, chúng đã gặp phải thứ gì đó đáng sợ dưới lòng đất.

“Hình như nó đang nói với tôi là bên dưới có quái vật.” Bố Phương nói.

Nghe vậy, chuột tre chúa gật gật đầu.

“Đi dưỡng thương đi.” Bố Phương nói với nó.

Chuột tre chúa gật đầu rồi chạy đi mất.

“Chẳng lẽ là quỷ đầu to?” Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Có khả năng.” Hồ Bát Nhất đáp.

“Ném một que pháo sáng xuống xem là biết.” Bố Phương rút một que pháo sáng từ thắt lưng, giật dây mồi rồi ném xuống.

Que pháo sáng lóe lên ánh lửa, rơi thẳng xuống.

“Cái hang sâu thật, khoảng hơn năm mươi mét!” Hà Hoa nói, nhưng ngay sau đó, đôi mắt cô trợn trừng.

Que pháo sáng chạm đất, dưới ánh lửa lập lòe, dưới đáy hang có một con sâu lớn, thân dài khoảng một mét, rộng khoảng ba mươi centimet, trên người có những đốm đen không đều.

“Quái vật?” “Sao lại to thế!” Hà Hoa kinh ngạc.

“Nếu tôi không đoán sai, đây là một con Sâu hổ đất!” Bố Phương nói: “Loài này có rất nhiều loại, như Sâu hổ đất nhỏ, Sâu hổ đất vàng, Sâu hổ đất viền trắng và Sâu hổ đất vằn, thường được gọi là tằm đất.

Bình thường chúng chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, ăn cỏ dại, không ngờ con này bị biến dị, lại ăn thịt!” “Bụng nó bây giờ căng phồng, chắc đã ăn không dưới hai mươi con chuột tre rồi.” “Pằng!” Tiếng súng vang lên!

Đào Tử với gương mặt lạnh như băng cầm khẩu súng săn hai nòng, nhắm vào con Sâu hổ đất dưới đáy hang và bắn một phát.

“Rít!” Con Sâu hổ đất trúng đạn, phát ra tiếng rít khiến người ta sởn gai ốc.

“Súng săn không giết được nó, khoảng cách quá xa, dùng khẩu này thử xem.” Bố Phương quay người, lấy ra một khẩu súng máy từ không gian hệ thống, đưa cho Đào Tử.

“Tôi không dùng súng của anh.” Đào Tử nói.

“Cô không dùng thì tôi dùng.” Vương Bàn Tử chộp lấy khẩu súng máy trong tay Bố Phương, nòng súng nhắm xuống dưới rồi xả đạn.

“Pằng pằng pằng.” Từng viên đạn bay ra, găm vào thân con Sâu hổ đất.

Da nó mềm, đạn xuyên qua da thịt, chẳng mấy chốc nó đã ngã xuống đất, chết hẳn.

Mọi người tưởng đã giải quyết xong con Sâu hổ đất, nhưng không ngờ, bụng nó vỡ ra một lỗ, từng con Sâu hổ đất nhỏ bằng ngón tay cái bò ra.

"Má ơi, trong bụng nó lại chứa cả ngàn vạn con Sâu hổ đất, đáng sợ, thật sự quá đáng sợ!" Đám Sâu hổ đất nhỏ bằng ngón tay cái, đôi mắt bé tí phát ra ánh sáng đỏ, bò dọc theo vách tường lên trên.

"Chúng nó bò lên để ăn thịt chúng ta, mình chạy thôi." Hà Hoa nói.

"Không cần chạy!" Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, rạch ngón tay, vẩy dòng máu vàng óng vào trong hang.

Hàng ngàn vạn con Sâu hổ đất ngửi thấy mùi hương đáng sợ, lập tức quay đầu, nhanh chóng bò xuống dưới.

"Máu của anh lại có thể dọa lui chúng, lợi hại!" Hà Hoa giơ ngón tay cái với Bố Phương.

Ngay cả Đào Tử mặt lạnh như băng cũng phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

"Nếu biết dưới này có Sâu hổ đất, tôi đã chuẩn bị thuốc diệt côn trùng rồi." Bố Phương lấy băng gạc ra, vừa băng bó vết thương vừa nói.

"Máu của anh chính là thuốc diệt côn trùng rồi còn gì." Hà Hoa cười nói.

Cô cảm thấy Bố Phương không phải người bình thường.

"Chúng ta xuống thôi." Hồ Bát Nhất nói.

Chương 396

“Đừng vội, để tôi ném một quả lựu đạn xuống cho nổ tung mộ đạo đã.” Bố Phương vừa nói vừa lấy một quả lựu đạn từ không gian hệ thống.

Quả lựu đạn này là chiến lợi phẩm thu được từ đám chó săn lúc ở Giang R, những lúc cần dùng hắn sẽ lấy ra.

“Bố Phương, cậu đúng là đồ tể mà.” Bàn Tử cười nói.

Bố Phương không nói gì, ném quả lựu đạn xuống.

Lựu đạn rơi xuống đất, lập tức phát nổ, tạo ra một tiếng “ầm” vang trời.

Đứng trên mặt đất cũng cảm nhận được chấn động.

Trong hang mù mịt bụi vàng.

Hồ Bát Nhất ném một que pháo sáng xuống, nó rơi thẳng vào trong mộ đạo, trên nền gạch xanh.

Vương Bàn Tử thấy vậy, liền đặt ba lô xuống, lấy ra năm cuộn dây thừng, lần lượt buộc vào năm cây tre khác nhau.

Sau khi buộc chắc chắn, hắn ném dây thừng xuống hang.

“Các cậu xuống trước đi, tôi ở trên dùng lá tre che miệng hang lại, không để người khác phát hiện.” Bố Phương nói.

“Được.” Mọi người gật đầu, sau đó nắm lấy dây thừng, đạp chân vào vách tường, từng bước đi xuống.

Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, chặt một cây tre dài ba mươi mét, chẻ làm tư làm năm, sau đó tay trái nắm dây thừng xuống hang, tay phải đặt gốc tre và cành tre lên miệng hang.

Sau khi che kín miệng hang, Bố Phương thuận theo dây thừng đi xuống.

Đây hẳn là nơi ở của Sâu hổ đất.

Bố Phương nắm dây thừng, từng bước đi xuống, khi xuống sâu hơn năm mươi mét, hắn thấy một con đường trong hang hình lòng chảo.

Những con Sâu hổ đất đều ở dưới những tảng đá, trong lớp đất tơi xốp sâu vài centimet.

"Bố Phương, xuống nhanh lên, tôi phát hiện một xác chết thối ở dưới này." Vương Bàn Tử vẫy tay, ra hiệu cho Bố Phương mau xuống.

"Bịch." Khi còn cách mặt đất khoảng hơn hai mét, Bố Phương buông dây thừng, hai chân tiếp đất, phát ra một tiếng "bịch" trầm đục.

"Thi thể hôi quá." Hà Hoa nhìn thi thể nam đang thối rữa nằm trên gạch xanh, vội bịt mũi.

"Thi thể này, quần áo trên người không đắt tiền, chắc là người trong làng đó." "Tôi đoán đây là một tên trộm mộ." Bố Phương nói xong, nhìn sang hai bên, thấy một mộ đạo rộng rãi, đủ cho ba mươi hai chiếc xe tải Giải Phóng chạy song song, "Người này chắc bị thứ gì đó truy sát nên mới bỏ mạng ở đây." "Tên trộm mộ này có phải đi cùng Lỗ Tam Công không?" Vương Bàn Tử nói.

"Không." Hồ Bát Nhất lắc đầu, cầm gậy chọc vào da thịt thối rữa của thi thể, thấy từng con giòi trắng nhỏ lúc nhúc, ghê tởm, liền nói: "Da thịt trên người thi thể đã thối rữa, thời gian tử vong không quá nửa năm." "Lỗ Tam Công vào đây lúc hai mươi, ba mươi tuổi, đến nay đã sáu, bảy mươi năm rồi, nên tôi dám chắc, người này không đi cùng Lỗ Tam Công." "Các anh có phát hiện không, trên người hắn có

dấu răng, nhiều chỗ không còn da thịt.” Đào Tử chỉ vào thi thể nói.

Nghe vậy, mọi người đều nhìn kỹ, phát hiện thi thể này, nhiều chỗ trên người bị mất từng mảng da thịt, vết thương đều có dấu răng.

“Thi thể úp mặt xuống đất, sau lưng bị đâm một lỗ to bằng nắm đấm, rõ ràng không phải do người làm, cũng không phải do vũ khí sắc nhọn gây ra, rốt cuộc là thứ gì, chúng ta bây giờ không biết, cũng không đoán được.” Trán Bố Phương đổ một giọt mồ hôi lạnh, nghiêm túc nói: “Ngôi mộ này rất nguy hiểm, tiếp theo chúng ta phải cẩn thận, đi một bước nhìn hai bước.” “Ừm.” Mọi người đều gật đầu.

Hồ Bát Nhất dùng gậy, lật thi thể lại, thấy được mặt hắn.

Khuôn mặt của thi thể thối rữa, hai mắt không có lòng trắng, chỉ có tròng đen, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

“Trước khi chết chắc đã thấy thứ gì đó đáng sợ, mới có biểu cảm này.” Đào Tử nói.

Lời cô vừa dứt.

Trong mộ đạo vang lên tiếng “cốc cốc cốc”.

“Má ơi, đáng sợ quá.” Mọi người đều dựa lưng vào nhau, cầm pháo sáng, nhìn quanh bốn phía.

Tiếng động này, đáng sợ đến mức nào?

Giống như nửa đêm canh ba, một mình ở trong phòng, có người gõ cửa, nhưng lại không nói gì.

“Rốt cuộc ai đang gõ vào tường mộ?

Chẳng lẽ có kẻ trộm mộ khác đi cùng chúng ta?” Hà Hoa nói.

“Có khả năng là kẻ trộm mộ khác.” Vương Bàn Tử nói: “Đất nước chúng ta có hơn chục tỷ người, người nghèo tính bằng đơn vị trăm triệu, chắc chắn có nhiều kẻ nghèo mạt rệp như chúng ta cũng để

ý đến lăng Tần Thủy Hoàng." "Không phải kẻ trộm mộ." Bố Phương nói: "Nơi này chỉ có một mộ đạo, không thể có con đường thứ hai ở phía bên kia." "Nếu là người, chúng ta đã có thể nghe thấy tiếng bước chân của họ." "Cốc cốc cốc." Tiếng gõ cửa lại vang lên.

"Tiếng động phát ra từ đó." Bố Phương chỉ về phía trước mộ đạo, nơi có một cánh cửa lớn sơn đỏ cao năm trượng.

"Chúng ta đến gần nghe thử." Mọi người bước về phía cửa thành.

Khi đến gần, nhờ ánh sáng của pháo sáng, năm người có thể thấy, trên cửa có một tấm biển, viết "Sinh Môn!" Lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Chương 397

"Lạ thật, tấm biển trên cửa ghi là Sinh Môn, tại sao trên cửa lại viết ba chữ đỏ 'Nhập giả vong'!" "Ba chữ này, được viết bằng máu người." Bố Phương dùng dao găm cạo một ít bột vụn đặt dưới mũi ngửi, khẳng định nói.

"Chắc không phải do người đi trước để lại chữ, nói cho chúng ta biết vào trong sẽ chết chứ?" Hà Hoa suy nghĩ hai giây rồi nói.

"Không phải người đi trước viết." Bố Phương nói: "Cửa không có dấu hiệu bị cạy hay mở, có thể do Lý Tư năm đó cho người để lại, dùng để dọa bọn trộm mộ." "Tôi biết ai đang gõ cửa rồi." Đào Tử nói.

"Hỏi xem có biết không." Bàn Tử hét lớn về phía cửa, "Bên trong có ai không?" Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng gõ cửa.

"Cánh cửa chắc là rất dày, lại đóng kín, tiếng không truyền vào được, âm lượng không lớn, có lẽ người bên trong không nghe thấy." Hồ Bát Nhất nói.

"Tôi gõ cửa thử xem." Bố Phương đưa tay phải ra, gõ mạnh ba cái vào cánh cửa sơn đỏ rồi dừng lại.

"Tiếng gõ cửa ngừng rồi." Năm người không còn nghe thấy tiếng gõ cửa từ bên trong truyền ra.

Im lặng một lúc lâu, tiếng "cốc cốc cốc" lại vang lên, giống như có rất nhiều tay đang gõ cửa, đập cửa.

"Nghe kỹ đi, tôi hình như nghe thấy tiếng ồn ào." Bố Phương ghé tai lắng nghe vài giây, nói với mọi người.

"Hình như thật." "Cứ như là đang nói… tôi đói quá… cho tôi về nhà… đừng giết tôi." Bàn Tử nói.

“Cũng tương tự như vậy.” Hồ Bát Nhất khẳng định.

“Tôi đoán, bên trong chắc là có người, rất nhiều người.” Bố Phương nói.

“Nếu là người, tại sao không mở cửa từ bên trong?” Đào Tử nghi ngờ.

“Đó là vì, cửa bị khóa.” “Muốn vào, chỉ có thể mở khóa.” Bố Phương chỉ vào cái khóa đầu chó trên cửa nói: “Khóa làm bằng sắt đen, rất chắc chắn, không có chìa khóa và dụng cụ chuyên nghiệp để cắt, rất khó mở.” “Cái khóa rõ ràng như vậy mà chúng ta lại không để ý.” Hà Hoa cười khổ.

“Hắc Kim Cổ Đao của tôi, chém sắt như chém bùn, phá hủy cái khóa này, rất đơn giản.” Bố Phương vừa nói, vừa rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

“Cái khóa cứng như vậy, Hắc Kim Cổ Đao của anh thật sự chém đứt được sao?” Hà Hoa kinh ngạc.

“Được chứ.” Bố Phương giơ đao lên, nói với mọi người: “Mấy người lùi lại, tôi sợ mảnh vỡ của khóa đầu chó làm bị thương.” Mọi người nghe vậy, đều đồng loạt lùi lại.

“Keng!” Bố Phương chém một nhát, cái khóa đầu chó làm bằng sắt đen lập tức bị chém đứt, một số mảnh vụn kim loại bay tứ tung, may mà không làm ai bị thương.

“Tôi có dự cảm, bên trong cánh cửa sẽ rất nguy hiểm, mọi người phải tập trung tinh thần.” Bố Phương quay người, nhìn mọi người nói.

“Bố Phương, cứ yên tâm đẩy cửa đi.” “Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng nổ súng rồi.” Vương Bàn Tử giơ súng máy, nhắm vào vị trí cửa nói.

Bố Phương gật đầu, hai tay đặt lên cánh cửa sơn đỏ.

“Rầm rầm rầm!” Cánh cửa từ từ mở ra, khi có một khe hở bằng cánh tay, bên trong đột nhiên thò ra một bàn tay trắng bệch.

“Mẹ kiếp!” Bố Phương sau lưng toát một lớp mồ hôi lạnh, quả quyết lùi lại.

“Tôi muốn ra ngoài.

Tôi không muốn ở trong này.

Cho tôi ra ngoài đi.” Rất nhiều bàn tay trắng bệch thò ra ngoài, miệng phát ra tiếng khàn khàn.

“Bố Phương, cậu nói trước là bên trong có người, không ngờ lại đúng như cậu dự đoán.” Bàn Tử nói.

“Những người này là ai, sao tay lại trắng bệch thế!” Hồ Bát Nhất kinh ngạc.

“Nhiều tay quá, đáng sợ thật!” Hà Hoa là con gái, suýt nữa tè ra quần.

“Ực.” Tay cầm viên đạn chì, Đào Tử sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt.

“Kinh khủng như vậy!” Vương Bàn Tử cầm pháo sáng từ từ tiến lại gần cửa, qua khe hở, có thể thấy bên trong có rất nhiều đầu người, đều để tóc dài, tóc hình như rất lâu chưa gội, rất bẩn, sắc mặt trắng bệch như giấy, mắt đầy tơ máu.

“Mau mở cửa.

Mau mở cửa.” Một thiếu niên mười mấy tuổi khàn giọng nói với nhóm Bố Phương.

“Các người là ai?” Bố Phương còn chưa dứt lời.

Một bàn tay trắng bệch đầy tơ máu nắm lấy vai thiếu niên, kéo thẳng ra sau.

Sau đó, thiếu niên phát ra tiếng hét thảm thiết.

“Đói quá, tôi đói quá, cho tôi thức ăn!” Một người phụ nữ bẩn thỉu đưa tay về phía Bố Phương, xin thức ăn.

“Các người rốt cuộc là ai?” Bàn Tử cao giọng hỏi.

Chương 398

“Chúng tôi là...” Người đó định nói, nhưng lại cứng rắn ngậm miệng lại.

“Chắc là không dám nói, sợ chúng ta.” Hồ Bát Nhất nói.

“A!” Bên trong cửa truyền ra tiếng hét thảm thiết khiến người ta sởn gai ốc.

Từng người một sau cánh cửa, bị kéo đi.

“Bên trong hình như có quái vật ăn thịt người.” Vương Bàn Tử nói.

“Những người muốn ra ngoài này, hình như đều…” Bố Phương nghiêm túc nói: “Chúng ta mở cửa ra, xem rốt cuộc là chuyện gì.” “Hay là đừng mở cửa nữa.” “Tôi sợ lắm.” Sắc mặt Hà Hoa trắng bệch.

“Không sao đâu.” “Tôi sẽ bảo vệ cô.” Bố Phương nói xong, một chân đạp vào một bên cánh cửa sơn đỏ.

Cửa mở ra, bên trong tối đen, Bố Phương giơ tay phải, ném một que pháo sáng vào.

Dưới ánh lửa, mấy người đứng trước cửa, thấy bên trong nằm la liệt vô số thi thể, xác chết đầy đồng.

Có mười mấy người tóc dài, ngồi trên đất, gặm nhấm da thịt của thi thể.

“Quái vật tóc dài!” “Những người vừa rồi muốn ra ngoài, chắc là bị quái vật tóc dài ăn thịt rồi!” Bàn Tử nói.

“Không phải quái vật tóc dài, họ là người!” Bố Phương nghiêm

nghị nói.

Mười mấy người đang gặm nhấm da thịt, quay đầu, nhìn Bố Phương và những người khác.

"Các ngươi là ai?" Một người đàn ông lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, nhóm Bố Phương nhìn nhau, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ là người cổ đại?

"Chúng tôi là con cháu của rồng, các người là ai?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Mười mấy người không nói gì, đều từ trên đất đứng dậy, đi về phía năm người.

"Đừng qua đây, nếu không tôi nổ súng đấy." Vương Bàn Tử lên tiếng cảnh cáo.

"Súng là thứ gì?" Những người đó không hiểu, tiếp tục tiến về phía trước.

"Pằng!" Đào Tử với gương mặt lạnh lùng bóp cò, một viên đạn từ nòng súng bắn ra, một người trúng đạn, ngã xuống đất chết ngay tại chỗ.

"Xin tha mạng!" Đồng bọn của hắn thấy vậy, lập tức hai gối quỳ xuống đất cầu xin.

"Các người là ai?" Đào Tử hỏi.

"Chúng tôi đều là người bị Tần Thủy Hoàng dùng làm thí nghiệm trường sinh." Họ đồng thanh trả lời.

Nghe vậy, năm người Bố Phương đều kinh ngạc.

"Có thành công không?" Bố Phương muốn biết.

"Đều thất bại rồi." Họ nói.

“Vậy sao các người sống được đến bây giờ?” Bàn Tử hỏi.

“Tục Mệnh Đan!” Một người đàn ông trả lời: “Những người bị nhốt ở đây chúng tôi, đã dùng rất nhiều Tục Mệnh Đan.” “Tục Mệnh Đan?” Mọi người nửa hiểu nửa không, Bàn Tử hỏi: “Dùng làm gì?” “Trời…” Người đó định trả lời, bị đồng bọn kéo tay áo.

“Xin lỗi các vị, chúng tôi không thể nói được.” “Nếu nói ra, chúng tôi sẽ mất mạng.” Nói xong, hắn chỉ ra sau lưng năm người Bố Phương, “Quái vật đến rồi!” “Quái vật?” Năm người Bố Phương căng thẳng quay đầu lại nhìn.

“Mẹ kiếp!” “...” Mọi người quay đầu lại, thấy một con bọ cánh cứng khổng lồ, trên lớp vỏ màu nâu nhạt có những đốm lấm tấm, chiếc sừng ngực màu đen bóng cực dài.

“Bọ hung kích dài!” Bố Phương quả quyết nói.

“Sao con bọ hung kích dài này lại to thế?” “Bọ hung kích dài không phải chỉ dài khoảng mười mấy centimet thôi sao?” Hà Hoa nói.

“Nó ăn thịt người chết mà lớn lên.” “Thật là tà môn.” Hồ Bát Nhất nói.

Hắn có thể ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc từ người nó.

“Không biết mọi người có phát hiện không, sừng ngực của con bọ hung kích dài này đặc biệt dài, thi thể chúng ta thấy lúc vào cổ mộ, vết thương thủng một lỗ sau lưng, chắc là bị sừng ngực của con bọ này đâm xuyên, và những mảng da thịt bị mất trên thi thể, chắc cũng do con bọ này ăn.” Bố Phương lên tiếng nói.

“Cậu nói có lý.” Mọi người đều tin lời Bố Phương.

“Cộp cộp cộp!” Con bọ hung kích dài tăng tốc, chạy về phía mọi người.

Giống như một con tê giác, nó muốn dùng chiếc sừng sắc nhọn đâm chết họ.

Chương 399

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện bọ hung kích dài, huyết mạch có thể nâng cấp!" Bên tai vang lên tiếng của hệ thống, Bố Phương muốn nâng cấp huyết mạch của con bọ.

"Chúng ta chạy thôi." "Con bọ này, quá lớn, quá đáng sợ." "Chúng ta không phải đối thủ của nó." Hà Hoa nói.

"Vào trong cửa!" Bố Phương chạy vào trong, khi Hồ Bát Nhất và những người khác đều vào, hắn đóng cánh cửa sơn đỏ lại.

"Âm" một tiếng, hai chiếc sừng của con bọ hung kích dài đâm xuyên qua cánh cửa.

"Xong rồi." "Chết chắc rồi." "Con bọ này, quá đáng sợ." Mười mấy người thời Tần, mặt mày kinh hãi.

"Nâng cấp huyết mạch!" Bố Phương đưa tay phải ra, nắm lấy một chiếc sừng đen tuyền của con bọ.

"Nâng cấp thất bại!" "Bọ hung kích dài từ chối nâng cấp huyết mạch, và ném cho ký chủ một ánh mắt khinh bỉ!" "Tốt quá rồi, nó đi rồi." Hà Hoa thấy sừng của con bọ rút lại, nhìn qua lỗ thủng trên cửa, thấy nó đi về phía mộ đạo tối đen, hoàn toàn yên tâm.

"Bốp!" Khi năm người Bố Phương đang nhìn con bọ đi xa, mười mấy người thời Tần đi tới, dùng hai tay bóp cổ năm người.

"Chết tiệt!" Bố Phương mắng một tiếng, đá văng hai người đang bóp cổ mình.

Sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao, chém hết đám người này.

"Sợ chết khiếp, tôi tưởng mình sắp chết rồi." Hà Hoa thở hổn hển, lòng còn sợ hãi nói.

“Đề phòng người khác là không thể thiếu mà.” Hồ Bát Nhất thở phào một hơi dài.

“Những người này đáng lẽ đã chết từ lâu rồi.” Bố Phương tra đao vào vỏ.

“Những người này đáng sợ thật, lại nhân lúc chúng ta không chú ý, muốn bóp chết chúng ta.” Vương Bàn Tử thở hổn hển nói.

“Đi thôi.” Năm người cầm pháo sáng, cẩn thận đi qua những thi thể la liệt.

Mộ đạo rất dài.

Bên trong la liệt thi thể.

Bốc lên từng trận mùi hôi thối.

“Ọe---” Vương Bàn Tử không nhịn được, nôn hết những thứ đã ăn ra ngoài.

“Bàn Tử, cậu không sao chứ?” Hồ Bát Nhất lo lắng hỏi.

“Chỉ cảm thấy buồn nôn.” Vương Bàn Tử mặt mày khó chịu.

“Chúng ta đi nhanh hơn đi.” Bố Phương nói.

Nghe vậy, mọi người đều tăng tốc, thỉnh thoảng sẽ dẫm phải thi thể.

Đi được mười mấy phút.

Phía trước thi thể ít đi, không còn hôi thối như vậy nữa.

“Tôi ngửi thấy khí độc do thủy ngân bốc hơi.” Bố Phương nói: “Lão Hồ, lấy nước tiểu chồn ra, theo cách của lão chồn vàng, dùng nước tiểu bôi lên mũi.” “Được.” Hồ Bát Nhất lấy ra một cái bình đựng nước tiểu chồn, đổ ra nắp, sau đó đặt bình xuống, ngón trỏ tay phải chấm nước tiểu, bôi lên mũi, “Nước tiểu chồn thật hiệu quả, hít

vào cảm thấy rất sảng khoái.” Trừ Bố Phương, những người khác đều học theo Hồ Bát Nhất.

“Tôi có khả năng bách độc bất xâm, hít phải khí độc thủy ngân không sao đâu.” Bố Phương nói.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và những người khác đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Trên đời lại có loại người này!

Khi Hồ Bát Nhất cất bình đi, năm người tiếp tục tiến về phía trước.

“A a a!” “Ma níu chân tôi!” Hà Hoa hét toáng lên.

“Đừng sợ.” Bố Phương nói: “Chân cô bị vướng vào quần áo của thi thể thôi.” “Ờ.” Hà Hoa cúi đầu nhìn, phát hiện chân phải của mình đang ở trong quần áo của thi thể, vội vàng nhấc lên.

Là con gái, biết dưới đất có thi thể, nên không dám nhìn xuống chân.

“Tôi muốn hỏi, những thi thể dưới chân này, và những thi thể phía sau, đều là vật thí nghiệm trường sinh của Tần Thủy Hoàng sao?” Đào Tử nói.

“Chắc vậy.” Hồ Bát Nhất nói.

“Vậy có phát hiện không, chúng ta đi một đường, thấy những thi thể, trên người đều không có vết thương, những người này chết như thế nào?” Đào Tử hỏi.

“Người lúc nãy nói với chúng ta, họ đã ăn Tục Mệnh Đan, chắc là hiệu lực của thuốc đã hết, nên toi mạng.” Bố Phương trả lời.

“Ra là vậy.” Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

Chương 400

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Năm người đi qua mộ đạo đầy xác chết, đến trước một con sông ngầm dưới lòng đất.

Trong sông, có những xác chết thối rữa úp mặt xuống nước, từ từ trôi đi theo dòng chảy.

Phía trước tối đen, cũng không biết con sông ngầm này rộng bao nhiêu, những thi thể trôi trên mặt nước, thân thể rất trương phình, da thịt đã thối rữa hết, sau khi chết bị ném vào đây, chắc đã ngâm trong nước lâu rồi." "Và những người này, đều không còn nguyên vẹn, có lẽ trong nước có thứ gì đó ăn thịt họ." Nghe lời của Hồ Bát Nhất.

Bố Phương lấy ra đèn pin, chiếu xuống nước, chỉ thấy sông rất trong, có thể nhìn thấy đáy, thấy được đá vụn, bùn đất, và cả xương trắng dưới lòng sông!

"Dưới nước có xương động vật, đầu trâu, đầu ngựa, và cả xương người, số lượng rất nhiều!" Vương Bàn Tử suy đoán: "Chẳng lẽ, những con trâu, con ngựa và người này, là những người xây mộ, bị thương, hoặc chết vì lao lực, bị ném vào đây." "Chắc là vậy." "Lúc đó chắc là vậy, họ ném những con trâu, ngựa và người vận chuyển đá vào sông, đợi nước sông ngầm này chảy xiết, sẽ cuốn đi hết, kết quả không có lũ, nên chìm xuống đáy, thời gian trôi đi, da thịt từ từ phân hủy, chỉ còn lại một đống xương trắng." Hồ Bát Nhất nói.

"Vậy những xác chết thối kia giải thích thế nào?" "Sao chúng không chìm xuống đáy?" Hà Hoa hỏi.

"Những xác chết thối đó gọi là hà phiêu tử, cái gọi là phiêu tử, cũng là tử phiêu, là những thi thể trôi nổi trên mặt nước sau khi chết, ý

là người chết.” Bố Phương nói.

“Tôi hiểu rồi.” Hà Hoa gật gật đầu.

Hồ Bát Nhất đưa tay vào nước, phát hiện không có lực chảy, liền nói: “Con sông ngầm này, hai đầu chắc đã bị chặn lại, nước sông không chảy nữa.” “Bây giờ chúng ta muốn đi tiếp, chỉ có thể lội qua.” Bố Phương nói.

“Tôi không biết bơi.” Hà Hoa vội vàng nói.

“Không sao, tôi đưa cô đi.” Bố Phương nói.

“Vâng vâng.” Hà Hoa gật đầu.

“Bàn Tử, ném một que pháo sáng qua xem, con sông ngầm rốt cuộc rộng bao nhiêu.” Hồ Bát Nhất nói.

“Được.” Vương Bàn Tử ném que pháo sáng trong tay đi.

Que pháo sáng rơi cách đó ba mươi mét.

Mọi người thấy ở đó, có một con đường lớn, hai bên đứng từng hàng binh mã dũng cầm vũ khí, phía trước là một cung điện vàng óng.

“Cung điện này, giống hệt một cái quan tài, người được chôn ở đây, không phải vương gia thì cũng là thái tử.” Vương Bàn Tử cười nói.

“Thật không thể tin được!” “Cung điện như một cái quan tài lớn, đời này mới thấy!” Hồ Bát Nhất trợn mắt há mồm nói.

“Chúng ta phải bơi khoảng hai mươi ba mét mới đến bờ đối diện.” Bố Phương nói xong, một chân bước xuống nước, chỉ cảm thấy nước rất lạnh.

Mọi người thấy vậy, cũng lần lượt xuống nước.

Bố Phương tay trái ôm Hà Hoa, tay phải quạt nước, nghiêng

người tiến về phía trước.

"Mẹ nó đáng sợ thật!" Vương Bàn Tử thấy một xác nữ nổi lềnh bềnh, liền bơi vòng qua một bên, khi vượt qua xác chết, quay đầu lại nhìn, phát hiện xác chết đã biến mất!

"Mọi người cẩn thận, xác chết nổi biến mất rồi!" Vương Bàn Tử hét lớn.

"Quái dị quá!" "Sao xác chết nổi lại biến mất được!" Hà Hoa căng thẳng.

"Mọi người bơi nhanh lên, sắp lên bờ rồi." Bố Phương nhìn thấy còn cách bờ ba bốn mét, vui mừng hô lên.

Cũng chính lúc này, hắn cảm thấy mắt cá chân của mình bị một bàn tay lạnh như băng nắm lấy.

Giống như kìm sắt, nắm rất chắc.

Và thứ nắm chân hắn, đang ra sức kéo hắn xuống nước.

"Lão Hồ, đưa Hà Hoa lên bờ." Bố Phương hét lớn một tiếng, đẩy Hà Hoa ra, còn mình thì bị thứ dưới nước kéo xuống.

"Bốp!" Hồ Bát Nhất tóm được Hà Hoa, đưa cô bơi lên bờ.

"Bố Phương đâu rồi?" Vương Bàn Tử bơi lên bờ, nhìn Hà Hoa hỏi.

"Bố Phương bị thủy quỷ kéo xuống nước rồi, không chừng đã chết đuối!" Hà Hoa đưa một tay ra, để Vương Bàn Tử kéo lên bờ, run rẩy nói.

"Tôi phải xuống nước cứu Bố Phương!" Vương Bàn Tử lùi lại hai bước, định nhảy xuống nước, kết quả bị Hồ Bát Nhất cản lại, "Bàn Tử đừng manh động, Bố Phương lợi hại như vậy, sẽ không sao đâu, chúng ta chỉ cần ở trên bờ đợi cậu ấy về." Nghe vậy, Vương Bàn

Tử gật đầu, và bình tĩnh lại.

Bốn người ở trên bờ, nhìn xuống dòng nước đen ngòm, đều rất lo lắng cho an nguy của Bố Phương.

Dưới nước.

Bố Phương nín thở, rõ ràng cảm thấy bị thứ bí ẩn kia kéo xuống sâu hơn hai mét.

Dù có dùng sức bơi lên thế nào, cũng đều vô ích.

Chương 401

Thứ gì đang kéo mình?

Bố Phương mở mắt ra, cúi đầu nhìn, thấy một xác nữ thối rữa cao độ, tóc dài, dùng hai tay nắm chặt mắt cá chân mình, cả khuôn mặt đã bị hủy hoại, trắng bệch như giấy, trong mắt không có tròng mắt, chỉ có hốc đen ngòm, răng nhọn như răng cá mập.

Trông rất đáng sợ.

Nếu không đoán sai, xác chết nổi này chính là xác nữ đã biến mất mà Vương Bàn Tử nhìn thấy.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện xác nữ, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Không nâng cấp!" Bố Phương trả lời trong lòng.

Hắn muốn giết chết xác chết nổi này, chứ không thu nhận làm thuộc hạ!

"Khì khì khì." Xác chết nổi kéo Bố Phương xuống nước, miệng phát ra tiếng cười chế nhạo.

Đi chết đi!

Bố Phương mắng thầm trong lòng, trực tiếp đưa ngón trỏ tay trái vào miệng, cắn rách, máu rồng chí tôn chảy ra, dùng sức phun một ngụm vào mặt xác chết nổi.

"A!" Xác chết nổi lập tức buông tay đang nắm chân Bố Phương, hai tay ôm mặt, phát ra tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết, vô cùng đau đớn.

Bố Phương bơi lên, không quên quay đầu lại nhìn xác chết nổi, và giơ ngón giữa với nó.

“Trời ơi.” “Sao trong nước lại nổi lên nhiều máu thế.” Hà Hoa kinh ngạc nói.

“Soạt!” Theo một tiếng nước bắn tung tóe, Bố Phương trồi lên khỏi mặt nước.

“Bố Phương chưa chết!” “Tốt quá rồi!” Thấy Bố Phương liều mạng bơi vào bờ, mọi người đều rất vui mừng.

“Hù!” Bố Phương bò lên bờ, thở ra một hơi dài, quần và chân đều dính đầy bùn.

“Bố Phương, vũng máu lúc nãy là sao?” “Tay cậu bị thương à, thứ gì đã kéo cậu xuống nước vậy?” Mọi người đều không nhịn được lên tiếng hỏi.

Bố Phương vừa dùng nước sông rửa bùn trên quần, vừa nói: “Xác chết nổi biến mất lúc nãy đã kéo tôi xuống nước, muốn giết tôi, kết quả bị tôi phun một ngụm máu vào mặt, giờ nó sợ tôi đến mức bị ám ảnh rồi.” “Máu đó, là do tôi cắn rách ngón trỏ, chảy ra.” “Ra là vậy.” Mọi người đều hiểu ra.

“Nơi này không nên ở lâu!” “Chúng ta đi thôi!” Bố Phương xử lý vết thương, băng bó xong, cầm pháo sáng đi về phía trước.

“Những binh mã dũng này, giống như người thật.” Vương Bàn Tử đi đến trước một binh sĩ cao một mét chín, nhìn rồi nói.

Nghe vậy, mọi người đều đi tới, chỉ thấy người đó mặc một bộ áo giáp, đội mũ giáp, và mặt nạ.

Bố Phương đưa tay phải ra, tháo mặt nạ của người đó, chỉ thấy da thịt trên mặt đã thối rữa, rất kinh khủng, mắt vẫn mở trừng trừng, đang nhìn hắn.

“Má ơi.” “Đáng sợ quá.” Mọi người sợ đến mức sau lưng toát một lớp mồ hôi lạnh.

Bố Phương đeo lại mặt nạ cho hắn, không còn cảm thấy sợ hãi như vậy nữa.

"Trong tay hắn cầm một cây 'qua', một loại vũ khí đâm sắc bén, tôi có thể dùng để phòng thân!" Bố Phương vừa nói, vừa gỡ tay hắn ra, nắm lấy cán, lấy cây qua ra.

Cây qua này có chuôi và lưỡi giống kiếm, dài khoảng ba mươi centimet, cán dài khoảng ba mét, là một loại vũ khí đâm sắc bén, lưỡi cong như trăng khuyết, đầu tù không có mũi nhọn, hai bên đều có lưỡi, là một loại vũ khí vừa chém vừa móc!

"Mang cây qua này ra ngoài bán, chắc được bao nhiêu tiền?" Bàn Tử hỏi.

"Hơn một triệu!" Bố Phương nói.

"Con đường lớn này có hai hàng binh sĩ thời Tần, khoảng hai trăm người, nếu mang hết vũ khí ra ngoài bán, có thể thu được hơn hai trăm triệu, một con số lớn đấy!" Vương Bàn Tử nói.

"Cây qua này nặng hơn năm mươi cân, vận chuyển hơn hai trăm món vũ khí ra ngoài, sợ là mệt chết!" Bố Phương cầm cây qua đưa đến trước mặt Bàn Tử, nói, "Không tin thử xem." Vương Bàn Tử hai tay nắm lấy cây qua, cầm trong tay, người liền lảo đảo, "Keng" một tiếng, lưỡi đao rơi xuống đất.

"Nặng thế!" Vương Bàn Tử mặt mày kinh ngạc, nói: "Người cổ đại sức lực rốt cuộc lớn đến đâu vậy!" "Tôi nghe nói người cổ đại biết võ công, nhấc những vũ khí này, chắc là đơn giản như ăn cơm uống nước." Hà Hoa nói.

"Súng thích hợp với tôi hơn." Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên mặt, nói.

"Cây qua này rất tốt, tiếp theo tôi sẽ dùng nó làm vũ khí, kẻ địch ở

ngoài ba mét, tôi có thể chém chết!" Bố Phương cúi người, nắm lấy cán qua, cầm trong tay.

"Bố Phương, dùng thử xem vũ khí này rốt cuộc mạnh đến đâu!" Hà Hoa chỉ vào binh sĩ thời Tần nói.

"Được!" Bố Phương lùi lại mấy bước, hai tay nắm cán, dùng sức đâm về phía trước, lưỡi đao rỉ sét cắt rách áo giáp trước ngực binh sĩ, đâm xuyên qua da thịt hắn, khi Bố Phương rút qua lại, chỉ thấy trên lưỡi đao dính máu đỏ tươi.

Binh sĩ theo đó ngã xuống đất, chết ngay tại chỗ.

"Trời!" "Chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Hình như hắn vẫn luôn chưa chết, đang đợi người khác đánh thức!" Bố Phương nói.

Nghe vậy, mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Chương 402

"Nơi này không nên ở lâu." "Chúng ta mau đi thôi." Hồ Bát Nhất có dự cảm không lành.

"Ừm." Năm người cầm pháo sáng, chạy về phía trước.

"Rầm!" Lúc này, một người dẫm phải một viên gạch, viên đá dưới chân lập tức lún xuống.

"Tôi hình như dẫm phải cơ quan rồi." Vương Bàn Tử nói.

Lời hắn vừa dứt.

Phía trước mười mét, một viên gạch dài một mét vuông lún xuống, từng con côn trùng nhỏ phát ra ánh sáng xanh lam bò ra.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện địa miết phát ra ánh sáng xanh lam, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Những thứ này là gì?" "Trông đáng sợ quá!" Hà Hoa nói.

"Giống bọ rùa lửa." Vương Bàn Tử nói.

"Nếu là bọ rùa lửa, chúng sẽ bay, và không thể nhỏ như vậy." Hồ Bát Nhất nói.

"Những thứ nhỏ này là địa miết!" Bố Phương cầm cây qua dài ba mét chỉ về phía chúng, lên tiếng nói.

"Trên người địa miết lại phát ra ánh sáng xanh lam!" "Nói ra ngoài, e là không ai tin!" Đào Tử nói.

"Có gì mà không tin, cương thi Hồng Hống, bọ rùa lửa, kỳ nhông bá vương, nữ quỷ sống vạn năm tôi còn thấy rồi!" Vương Bàn Tử nói.

"Hình như chúng không tấn công chúng ta!" Hà Hoa nói.

“Hình như thật!” Ánh mắt mọi người chỉ thấy, những con địa miết phát ra ánh sáng xanh lam này bò vòng qua họ.

“Không ổn rồi, chúng bò vào trong cơ thể binh sĩ thời Tần, các binh sĩ sống lại rồi!!!” “Vừa rồi ai đâm tôi thế?” Gã lính đáng lẽ đã chết, bị hàng trăm con bọ đất chui vào cơ thể, lại sống lại với một lớp ánh sáng xanh bao phủ toàn thân.

Nghe vậy, ánh mắt của mấy người đều nhìn về phía Bố Phương.

Bố Phương nuốt nước bọt, nói: “Là tôi!” “Mày xong rồi!” Gã lính siết chặt nắm đấm, từng bước tiến về phía Bố Phương.

Những tên lính nhà Tần khác cũng cầm chắc binh khí, mũi đao chĩa về phía mấy người Bố Phương.

“Làm sao bây giờ?” “Chúng ta bị bao vây rồi!” Hà Hoa run rẩy.

“Tôi biết một cách.” Hồ Bát Nhất nói: “Phía sau ba mươi mét có một cung điện, chỉ cần chúng ta vào trong đó rồi đóng cửa lại là có thể chặn được chúng.” “Vậy mau đi thôi!” Bố Phương và mấy người vội vàng đi về phía cổng cung điện.

“Những tên lính này có lẽ đã được lũ bọ đất cung cấp sinh mệnh và năng lượng!” Đào Tử nói.

“Cũng có thể là một hệ thống cộng sinh!” Bố Phương nói.

“Hừ!” Hơn mười tên lính nhà Tần hừ lạnh một tiếng, hai tay siết chặt cây qua, đâm về phía mấy người Bố Phương!

“Pằng pằng pằng!” Vương Bàn Tử cầm súng máy, lia một tràng đạn.

“?” Hơn mười tên lính nhà Tần trúng đạn, ngã xuống đất, tất cả đều vô cùng kinh hãi.

“Súng máy!” Vương Bàn Tử đáp.

Súng máy?

Mấy trăm binh lính nhà Tần nghe vậy đều không hiểu.

Nhưng có thể khẳng định rằng, nếu ở thời đại binh hoang mã loạn đó, mỗi người lính trong quân đội đều có một khẩu súng, thì họ đã có thể thống trị thế giới rồi.

Hơn mười tên lính nhà Tần trúng đạn cố nén cơn đau dữ dội, đứng dậy.

Tại vết thương do đạn bắn, từng con bọ đất phát ra ánh sáng xanh đang nhanh chóng chữa lành cho chúng.

"Đúng là biến thái!" Vương Bàn Tử nói: "Đạn bắn bị thương, nhưng lại có bọ đất chữa lành." "Không sao." "Tôi dùng lựu đạn nổ tung mở ra một con đường!" Bố Phương lấy hai quả lựu đạn từ không gian hệ thống ra, ném một quả đi.

"Lại là thứ gì đây?" Một tên lính Tần bắt lấy quả lựu đạn, khó hiểu hỏi.

Đồng đội của hắn cũng ghé đầu vào xem.

Nhưng ngay giây tiếp theo, quả lựu đạn phát nổ, vang lên một tiếng 'Ầm' thật lớn.

Hơn mười tên lính ở gần đó lập tức bay ra xa, ngã xuống đất, máu thịt be bét.

Từng con bọ đất phát sáng xanh cũng chết theo, nhưng phần lớn lũ bọ đã bò đi mất.

"Hít!" Binh lính nhà Tần thấy vậy, hít một hơi khí lạnh.

Chương 403

“May là chúng ta không ở trong mộ đạo, nếu không mộ đạo đã bị nổ sập rồi.” Vương Bàn Tử nói.

“Mau đi thôi!” Bố Phương thấy họ còn đang ngẩn người, vội vàng dẫn mấy người Hồ Bát Nhất chạy về phía cung điện.

“Không thể để chúng vào trong làm phiền tướng quân!” “Chặn chúng lại!” Một tên lính Tần hoàn hồn, hét lớn.

Nghe vậy, mấy trăm lính Tần đều chạy về phía mấy người Bố Phương.

“Keng!” Dưới cung điện, Bố Phương cầm cây qua, một đao chém đứt ổ khóa đầu chó trên cửa!

“Mấy người vào trước đi, tôi đối phó!” Bố Phương quay người, nhìn mấy trăm binh lính nhà Tần nói.

“Được.” Bốn người đáp một tiếng, đẩy cánh cửa vàng nặng trịch ra rồi lao vào.

“Chết đi!” Hơn hai mươi tên lính giơ cao binh khí, chém về phía Bố Phương.

“Chết tốt lắm!” Bố Phương ném quả lựu đạn còn lại về phía chúng.

“Ầm!” Một tiếng nổ vang lên, chúng lập tức bị hất văng!

“Keng keng keng!” Bố Phương cầm cây qua, gạt những ngọn đao chém xuống, sau đó đẩy cánh cửa vàng ra, đi vào rồi đóng sập cửa lại.

“Sao bên trong lại sáng thế này?” Bố Phương nhìn vào trong cung điện, chỉ thấy bên trong vàng son lộng lẫy, trên xà nhà có những viên

dạ minh châu chiếu sáng.

“Bố Phương, tránh ra.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người mỗi người một bên khiêng những vật nặng đặt sau cửa.

“Trong một chốc một lát, đám lính Tần bên ngoài không vào được đâu.” Bố Phương nói.

“Phù!” Nghe vậy, Hà Hoa và Đào Tử thở phào nhẹ nhõm.

“Mở cửa!” “Các ngươi thật to gan, dám làm phiền tướng quân nghỉ ngơi!” Tiếng hét lớn của quân Tần bên ngoài, bên trong cửa nghe rõ mồn một.

“Đừng để ý.” Bố Phương đi vào trong.

Mấy người cũng đi theo sau.

Đi được hai phút, năm người đã đến vị trí trung tâm, chỉ thấy ở đó đặt một khối ngọc thạch hình vuông.

Trên ngọc thạch, có một người đàn ông mặc áo ngủ trắng, tiên phong đạo cốt đang nằm.

Lông mày như kiếm, mắt sáng như sao, ngũ quan tinh xảo, tóc dài, cao khoảng một mét tám chín, thân hình không mập không ốm.

“Người này đẹp trai quá vậy!” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói, “Đẹp trai hơn cả Thái Từ Khôn thích chơi bóng rổ cả trăm lần!” “A!

Đẹp trai quá!” Hà Hoa suýt nữa thì yêu luôn.

“Người này chín phần mười là vị tướng quân trong miệng đám lính bên ngoài!” Hồ Bát Nhất nói.

“Nhìn kìa, anh ta còn thở, chưa chết!” Đào Tử chỉ vào ngực người đó nói.

Mấy người nhìn thấy lồng ngực anh ta đang phập phồng.

“Hơi thở còn ấm.” Bố Phương đặt một ngón tay dưới mũi anh ta, nói.

“Nếu là người sống, tại sao nghe thấy chúng ta nói chuyện mà không tỉnh?” Hà Hoa hỏi.

“Để tôi bóp mũi anh ta cho tỉnh.” Vương Bàn Tử nói rồi đưa tay ra, kết quả bị Hồ Bát Nhất chặn lại: “Đừng làm bậy, không tìm chết sẽ không chết.” “Ặc.” Vương Bàn Tử rụt tay lại.

“Bên tay phải người này có đặt một thanh kiếm đồng xanh tạo hình tinh xảo.” “Bên tay phải người này có đặt một thanh kiếm đồng xanh tạo hình tinh xảo.” “Rõ ràng, thanh kiếm này là vũ khí anh ta sử dụng.” Đào Tử chỉ vào thanh kiếm đồng xanh dài hơn một mét nói.

“Thời cổ đại, đeo kiếm cũng là biểu tượng của thân phận và địa vị, thanh kiếm đồng xanh này sắc bén, lưỡi mỏng, sáng bóng không rỉ, vẫn sắc bén như lúc ban đầu, tạo hình tổng thể cổ kính đoan trang, thân kiếm thon dài song song với hai lưỡi, chứng tỏ thân phận người này không tầm thường, có khả năng là một tướng quân của triều Tần!” “Còn về tên của người này, tôi tạm thời không biết!” Bố Phương lên tiếng.

Lời của hắn vừa dứt, Hà Hoa chỉ vào chuôi kiếm, kinh ngạc kêu lên: “Có hai chữ!” “Hai chữ ‘Can Tương’!” Đào Tử nói.

“Nếu thanh kiếm này tên là Can Tương, vậy thì còn có một thanh kiếm khác tên là Mạc Tà!” Bố Phương nói.

“Đọc liền lại là Can Tương Mạc Tà.” Nghe vậy, Hồ Bát Nhất nhíu mày, nói: “Theo tôi được biết, Can Tương, Mạc Tà là những thợ rèn kiếm nổi tiếng nhất nước Sở, kiếm họ tạo ra vô cùng sắc bén, Chương Hàm là người nước Đại Việt, Can Tương, Mạc Tà là người nước Sở, chắc sẽ không rèn kiếm cho Chương Hàm đâu!” “Khụ khụ.” Bố Phương ho khan một tiếng, nói: “Tôi chỉ đoán vậy thôi, còn người

này rốt cuộc là vị tướng quân nào của Đại Việt, tôi tạm thời không biết." "Bốp!" Lúc này, Vương Bàn Tử định cầm thanh kiếm đồng xanh, kết quả người đàn ông nhà Tần lập tức nắm lấy tay hắn.

"Giật mìn rồi!" Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

"Không phải giật mìn." Bố Phương nói: "Thanh kiếm này đối với anh ta chắc hẳn rất quan trọng, không cho phép người khác chạm vào, có lẽ anh ta cảm nhận được có người muốn lấy kiếm nên theo tiềm thức đã nắm lấy tay cậu." "Tay anh ta nắm chặt tôi như một cái kìm vậy, tôi dùng sức thế nào cũng không rút ra được." Vương Bàn Tử nói.

"Thử thả lỏng xem." Hồ Bát Nhất nói.

"Được." Vương Bàn Tử gật đầu, thả lỏng.

Chương 404

Bàn tay đang nắm lấy hắn cũng buông ra.

"Phù." Vương Bàn Tử thở phào một hơi, nói: "Sức của người này đúng là đệch mợ lớn thật!" "Chúng ta tìm kiếm trong này xem, biết đâu có phát hiện gì." Bố Phương nói.

Nghe vậy, mấy người chia nhau ra tìm kiếm.

"Mở cửa!" Bên trong cung điện, năm người có thể nghe thấy tiếng của lính Tần vọng vào.

"Trên chiếc bàn gỗ đàn hương vuông có đặt ba món đồ!" "Nhìn kìa!" Hà Hoa nói.

Mấy người đi tới.

Họ phát hiện trên bàn có một cuộn giấy, và hai thẻ tre sơn màu đỏ.

"Vải lụa vàng, chất liệu vô cùng tinh xảo, được làm từ tơ tằm thượng hạng, có hình rồng bạc bay lượn làm biểu tượng, hoa văn trên đó chủ yếu là mây lành và hạc tiên, lộng lẫy xa hoa, nếu tôi không đoán sai, đây là thánh chỉ!" Bố Phương nói.

"Vãi chưởng!" Nghe vậy, mấy người Hồ Bát Nhất đều kinh ngạc.

"Thời cổ đại, thánh chỉ là biểu tượng của quyền lực đế vương." Bố Phương nói: "Tôi hỏi, có ai nhận ra chữ triện không?" Nghe vậy, Đào Tử cầm lấy cuộn thánh chỉ Bố Phương đang cầm trong tay, xem xét.

"Đào Tử, cậu nhận ra chữ Đại triện của Đại Việt à?" Bàn Tử ngạc nhiên.

"Chỉ biết một chút." Đào Tử nói.

“Nếu là thời đó, chúng ta mà tùy tiện xem thánh chỉ như vậy là bị chém đầu đấy.” Hà Hoa nói.

Mọi người: “...” “Đào Tử, trên đó viết gì?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Đại ý trên đó là: Sau khi Trẫm băng hà, Thiếu phủ lệnh Triệu Chính Thư sẽ vĩnh viễn trấn thủ vị trí sinh môn, chờ Trẫm phục sinh.

Kèm theo ấn chương 'Thụ mệnh ư thiên, ký thọ vĩnh xương'!” Đào Tử nói.

“Hít!” Nghe vậy, mấy người Bố Phương đều hít một hơi khí lạnh, họ biết, Triệu Chính Thư chính là Chương Hàm.

“Đào Tử, cậu xem tiếp hai thẻ tre kia viết gì đi.” Vương Bàn Tử nói.

“Ừm.” Đào Tử gật đầu, cầm một cuộn thẻ tre, tháo sợi dây buộc, mở ra xem một lượt, rồi đặt xuống, lại cầm cuộn thẻ tre thứ hai lên xem, nói: “Hai cuộn thẻ tre này không có chữ nào cả.” “Không có chữ nào?” “Thật quá kỳ lạ!” Mấy người bất giác quay đầu nhìn lại khối ngọc thạch, phát hiện Chương Hàm đang nằm trên đó đã biến mất một cách bí ẩn!

“Ai biết được!” Mấy người đều căng thẳng.

“Anh ta đang thay quần áo!” Bố Phương chỉ về phía xa nói.

Mấy người nhìn theo, phát hiện Chương Hàm đang mặc quần áo.

“Các vị là ai?” Chương Hàm mặc xong quần áo, đi tới, hai tay chắp sau lưng, hỏi.

“Bách tính!” Bố Phương, nói.

“Bách tính?” Nghe vậy, Chương Hàm nhíu mày, hỏi: “Bách tính Đại Việt?” “Đúng vậy!” “Chúng tôi đều là người!” Bố Phương cười nói.

Chương Hàm gật đầu, đi đến trước một chiếc đèn cung đình, xoay nó, mặt đất lập tức lõm xuống, một chiếc bàn tròn sơn đỏ và mấy chiếc ghế dài được nâng lên.

Trên bàn bày đầy cá thịt, còn có rượu ngon.

“, ngồi đi!” Chương Hàm ngồi vào vị trí, nói với mấy người Bố Phương.

Mấy người Bố Phương nhìn nhau, rồi ngồi xuống ghế dài.

“Bàn Tử đừng ăn.” Bố Phương nói nhỏ: “Cẩn thận có độc.” “Ặc.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức mất hết khẩu vị.

“Đừng sợ, không có độc đâu.” “Nếu ta muốn giết các ngươi, đã ra tay từ lâu rồi.” Chương Hàm nói xong, uống một ngụm rượu.

Đã hơn hai nghìn năm không nói chuyện với ai, quá cô đơn và tịch mịch.

“Chương tướng quân, có lẽ ngài không biết, thời đại của ngài đã qua hơn hai nghìn năm rồi!” Vương Bàn Tử nói.

“!” Nghe vậy, Chương Hàm vô cùng kinh ngạc, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Hiện nay ai đang xưng đế?” “Hiện nay không ai xưng đế cả.” Hồ Bát Nhất trả lời.

“Không ai xưng đế?” “Không thể nào!” Chương Hàm không tin.

“Thật đấy, chúng tôi không lừa ngài.” Mấy người nói.

“Nói lại, các ngươi vào đây làm gì?” Chương Hàm hỏi.

“Tìm tiên đan.” Vương Bàn Tử thẳng thắn nói.

Chương 405

"Tiên đan ở trong miệng hoàng thượng, đợi ngài tiêu hóa xong sẽ phục sinh." "Cũng không biết, ta phải đợi ở đây bao lâu nữa." Chương Hàm nói.

"Tiên đan và tục mệnh đan có khác gì nhau không?" Bàn Tử hỏi.

"Cái này ta không thể nói." Chương Hàm lắc đầu, rồi nói: "Có di ngôn gì thì mau nói đi." "Ý gì đây?" Mấy người nghe vậy, đều kinh ngạc.

"Hoàng thượng có lệnh, phàm kẻ nào xâm nhập tiên lăng, giết không tha!" Chương Hàm nói.

"Quy củ là chết, người là sống!" "Có thể thay đổi mà!" "Cầu xin ngài đừng giết tôi!" Hà Hoa nói.

"Bớt nói nhảm đi!" "Rút đao ra đi!" Chương Hàm đứng dậy, tay trái đưa về phía ngọc thạch, thanh kiếm đồng xanh bay vào tay ông ta.

"Vừa rồi không phải ngài còn đối xử tốt với chúng tôi sao?" "Bây giờ lại muốn giết chúng tôi?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Ta đã nói rồi, kẻ xâm nhập tiên lăng, giết không tha!" Chương Hàm một kiếm đâm về phía Vương Bàn Tử nói nhiều.

"Hừ!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, giơ súng máy lên, điên cuồng bắn về phía Chương Hàm!

Đối phương muốn giết mình, không thể nào đứng yên chờ chết!

"?" Chương Hàm bị đạn bắn trúng người, lùi lại liên tục, hai ngón tay gắp ra một viên đạn từ vết thương, kinh ngạc nói.

"Lại không chết!" Vương Bàn Tử nhìn Chương Hàm trúng mấy

chục viên đạn mà vẫn có thể đứng đó, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Thứ trong tay cậu là đạn đồng.” Bố Phương nói.

Đạn?

Chương Hàm nói: “Có thể giải thích chi tiết được không?” Bố Phương lắc đầu, lấy một quả lựu đạn từ không gian hệ thống ra, nói: “Ngài có thể gặp được chúng tôi, có lẽ là ý trời, tôi tặng ngài một món quà, nhận lấy đi.” Nói xong, Bố Phương liền ném quả lựu đạn cho Chương Hàm.

“Lại là thứ gì đây?” Chương Hàm bắt lấy quả lựu đạn đang bay tới, tò mò.

“Ngài rút cái chốt trên đó ra là biết ngay.” Bố Phương nói.

Nghe vậy, Chương Hàm rút chốt ra.

Giây tiếp theo, quả lựu đạn lập tức phát nổ, vang lên một tiếng ‘Ầm’ thật lớn.

Ông ta lập tức bị hất văng, tay cũng bị nổ mất.

Cả người máu me đầm đìa!

Sau đó phát ra tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết!

“Ầm!” Cũng lúc này, đám lính Tần bên ngoài phá cửa xông vào.

“Tướng quân!” “Ngài không sao chứ!” Lính Tần nhìn Chương Hàm máu me đầm đìa, lo lắng hỏi.

“Bắt chúng lại!” Chương Hàm nhìn mấy người Bố Phương, nói.

“Tuân lệnh!” Lính Tần đồng loạt tiến về phía mấy người Bố Phương.

“Bây giờ làm sao đây?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Tôi có một cách!” Bố Phương cầm cây trường qua, mũi đao chỉ

vào Chương Hàm đang ngã trên đất, nhìn đám lính Tần: "Tiến thêm một bước nữa, tôi sẽ đâm thủng đầu tướng quân của các người!" "Đừng!" "Tiểu huynh đệ, bình tĩnh một chút!" Quân Tần đều lùi lại liên tục.

Họ lo rằng nếu tiến thêm một bước, tướng quân sẽ bị người ta đâm thủng đầu.

"Lão Hồ, đi xoay cái đèn cung đình kia, xoay về phía bên trái!" Bố Phương chỉ vào một chiếc đèn cung đình tinh xảo nói.

Hắn biết ở đó có một cơ quan.

Vì cấu trúc của lăng Tần Thủy Hoàng đã được in sâu vào trong đầu hắn.

"Ừm." Hồ Bát Nhất đi về phía chiếc đèn cung đình, xoay nó, im lặng vài giây, bức tường liền mở ra một cánh cửa.

"Mấy người vào trước đi." Bố Phương nói.

"Được." Vương Bàn Tử và mấy người kia đều chạy vào.

Thấy mấy người đã đi vào mật đạo, Bố Phương dùng sức đâm về phía trước, lưỡi qua cắm sâu vào da thịt của Chương Hàm.

"Đinh!" "Ký chủ đã tiêu diệt nhân vật nổi tiếng Chương Hàm!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +3.000.000!" "!" Lính Tần thấy vậy, lập tức nổi điên, vô cùng phẫn nộ cầm qua xông về phía Bố Phương.

Bố Phương chạy vào trong mật đạo, đóng cửa lại, sau đó phá hỏng cơ quan, khiến họ không thể mở được cánh cửa mật đạo đó.

Chương 406

“Bố Phương ngầu thật!” “Thiếu phủ lệnh Đại Việt, Chương Hàm lại chết trong tay cậu!” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Bố Phương.

“Nếu tôi không giết ông ta, có lẽ ông ta đã giết cả mấy chúng ta rồi.” Bố Phương chỉ lên trời: “Chết trong tay tôi, có lẽ là ý trời!” “Bố Phương, anh đã giết Chương Hàm, đám lính Tần kia nhất định sẽ báo thù cho tướng quân của chúng!” “Bây giờ em sợ quá.” Hà Hoa nói.

“Không cần lo lắng, cho dù tôi có bị thương nặng, tôi cũng sẽ bảo vệ tính mạng của em.” Bố Phương nói.

“Vâng.” Nghe vậy, Hà Hoa cảm thấy an toàn hơn.

“Đi thôi!” “Chúng ta bây giờ còn cách trung tâm địa cung một đoạn khá xa!” Bố Phương thở ra một hơi trọc khí, cầm cây đuốc đi vào trong mật đạo tối đen.

“Lăng Tần Thủy Hoàng rốt cuộc lớn đến mức nào?” Đào Tử hỏi.

“Gần bằng bảy mươi cái Cố Cung!” Bố Phương khẳng định.

“Hít!” Nghe vậy, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh: “Nếu vậy, chúng ta muốn tìm địa cung, phải đi một đoạn đường rất dài.” “Đúng vậy.” Bố Phương gật đầu.

“Tôi ngửi thấy một mùi hôi thối!” Đào Tử khẽ hít mũi, nói: “Mùi hôi này còn thối hơn cả chuột chết.” “Nguồn gốc của mùi hôi chắc là từ phía trước.” Bố Phương chỉ về phía trước nói: “Tôi cảm thấy lát nữa chúng ta sẽ gặp phải thứ gì đó đáng sợ, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý.” “Ực.” Nghe lời Bố Phương, mấy người đều nuốt nước bọt, căng thẳng.

“Mùi hôi càng lúc càng nồng.” “Chứng tỏ chúng ta đã rất gần mục tiêu.” Bố Phương và mấy người đi được khoảng ba mươi mét, mùi hôi thối đến mức buồn nôn.

“Tôi hình như đã thấy nguồn phát ra mùi hôi rồi!” Bố Phương dừng bước, tay phải cầm cây đuốc, thấy phía trước ba mét có một xác chết đang phân hủy.

“Xác chuột!” Đi lại gần, mấy người thấy con chuột to như một con chó.

“Con chuột này chắc đã bị biến dị!” Bố Phương nói: “Thịt trên người nó đã phân hủy, màu sắc xác chết cực kỳ quỷ dị, không thấy dấu vết máu, trên người còn có chất dịch nhầy, tôi nghi ngờ con chuột này đã bị thứ gì đó bám vào người hút cạn máu.” “Chẳng lẽ ma cà rồng đã hút máu nó!” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Có thể là dơi!” Hồ Bát Nhất nói.

“Chúng ta tiếp tục đi vào trong đi.” “Ở đây thối quá.” “Không thể ở lâu trong này được.” Bố Phương nói xong liền bước qua xác chuột đi vào trong.

Mấy người vội vàng đi theo sau.

“Phù!” Sau khi đi được một đoạn, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó điên cuồng hít thở không khí.

“Mật đạo này dài quá.” “Cũng không biết khi nào mới đi ra ngoài được.” Vương Bàn Tử nói.

“Đi thêm một nén nhang nữa là chúng ta có thể ra ngoài.” Bố Phương nói.

Nghe vậy, mấy người đều phấn chấn lên.

“Mọi người có phát hiện không, gạch dưới chân dính dính, giống

như có những con côn trùng nhỏ bò qua để lại.” Hồ Bát Nhất ngồi xổm xuống, chỉ vào mặt đất nói.

“Những vệt dịch nhầy này còn ướt.” “Chứng tỏ những con vật nhỏ đó vừa mới đi qua đây.” Bố Phương cầm cây đuốc, đặt xuống dưới bức tường, phát hiện có những lỗ nhỏ.

“Đừng nghiên cứu nữa.” “Tiếp tục đi về phía trước đi.” “Tôi cảm thấy sắp có nguy hiểm xảy ra.” Đào Tử có dự cảm không lành.

“Được.” Mấy người đáp một tiếng, chạy nhanh về phía trước.

“Lộp cộp!” Trong mật đạo, chỉ có tiếng bước chân của mấy người.

“Phía sau có thứ gì đó dày đặc!” Vương Bàn Tử quay đầu lại nhìn, da đầu tê dại nói.

“Vù!” Bố Phương dừng bước, quay người lại.

Hắn ném cây đuốc ra, chỉ thấy những con côn trùng nhỏ li ti lúc nhúc bò về phía mấy người.

“Thứ gì đây?” “Nhìn mà tôi nổi hết cả da gà!” Hà Hoa nói.

“Mấy con vật nhỏ này thân dẹt, phần đầu hẹp, toàn thân có hình chiếc lá hoặc dạng sâu mềm, là đỉa trâu, còn gọi là mã miết.” “Mật đạo ẩm ướt, ổ của chúng chắc là những lỗ nhỏ chúng ta vừa thấy.” Bố Phương nói.

“Còn xác con chuột lớn chúng ta thấy trước đó, chắc là bị đám đỉa trâu này hút cạn máu mà chết ở đó.” Nghe lời Bố Phương, Hồ Bát Nhất cũng nói: “Tôi từng nghe một ông lão kể, cháu trai của ông ấy đi bơi dưới sông, bị hàng vạn con đỉa bám vào người, hút cạn máu mà chết dưới sông!” “Lão Hồ, bị đỉa bám vào người, không có cảm giác gì sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Nghe tôi nói tiếp đã, đỉa không nhất thiết phải sống dưới nước, nó thuộc lớp Đỉa của ngành Giun đốt, đầu đỉa có giác hút và có tác dụng gây tê, một khi đã bám vào da thì không dễ cảm nhận được, khi đỉa cắn người hoặc động vật, nó dùng giác hút bám chặt vào da, rồi chui vào da thịt để hút máu, lượng máu hút rất lớn, tương đương 2-10 lần trọng lượng cơ thể nó!

Đỉa là động vật lưỡng tính, chịu đói rất giỏi.” “Nhiều đỉa như vậy, nếu chúng ta bị bám vào, trong nháy mắt là có thể hút cạn máu chúng ta rồi!” Hà Hoa nói.

“Không cần lo lắng, máu của Bố Phương có thể xua đuổi chúng đi.” Hồ Bát Nhất tự tin cười nói.

Lời vừa dứt, Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, rạch một đường trên ngón tay, vẩy máu về phía chúng.

Hàng vạn con đỉa trâu lập tức quay đầu bò đi.

“Lăng Tần Thủy Hoàng thật ghê tởm!” “Nhiều thứ nguy hiểm như vậy, tôi cũng không biết phải cho bao nhiêu máu nữa!” Bố Phương lấy băng gạc từ trong ba lô ra, băng bó vết thương.

“Bố Phương, cậu lại cứu mọi người một lần nữa, sau khi ra ngoài, tôi sẽ mua câu kỷ tử cho cậu bồi bổ!” Vương Bàn Tử nói.

Chương 407

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

Năm người tiếp tục đi.

Sau một nén nhang, họ đi ra khỏi mật đạo, tiến vào một hành lang mộ, chẳng bao lâu đã đi đến cuối.

Ở cuối hành lang, có một cánh cửa mộ thất.

"Cuối cùng cũng thấy một gian mộ thất." "Trời không phụ lòng người có tâm a." "Bên trong chắc chắn có quan tài, biết đâu, tiên đan chúng ta cần đang ở trong đó." Vương Bàn Tử cầm cây đuốc, đứng dưới cửa đá nói.

"Cửa đá là cửa đẩy, đẩy ra là được." Bố Phương lên tiếng.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất đặt cây đuốc xuống, đi lên, định đẩy cửa đá, nhưng dùng hết sức chín trâu hai hổ, cửa vẫn không nhúc nhích.

"Phù." Hồ Bát Nhất thở ra một hơi trọc khí, nói: "Tôi đã xem thường trọng lượng của cửa đá rồi, cửa đá trong lăng Tần Thủy Hoàng đã trải qua hơn hai nghìn năm lắng đọng, mấy cái cơ cấu trợ đẩy chắc đã bị rỉ sét rồi." "Nhưng các bộ phận trợ đẩy của cửa đá đều dùng kim loại quý, mấy nghìn năm không mục, nên tôi dám khẳng định, chỉ cần sức lực đủ lớn là có thể đẩy ra!" "Nhưng cần chú ý, cửa đóng kín, không khí trong mộ thất có lẽ đã hình thành khí ăn mòn, trong đa số trường hợp, kẻ trộm mộ sau khi mở cửa mộ sẽ hít phải khí độc tuôn ra từ trong mộ thất mà chết." "Vì vậy, trước khi tôi mở cửa, mọi người hãy lùi ra xa một chút." "Ầm ầm!" Thấy bốn người Hồ Bát Nhất đã lùi ra xa mười mét, Bố Phương xắn tay áo, hai tay đè lên cửa đá, dùng sức đẩy ra, một tiếng động lớn vang lên, sau đó cửa đá từ từ được Bố Phương đẩy mở.

Sau khi mở cửa đá, Bố Phương dựa vào tường, nhắm mắt thở hổn hển.

Cửa đá thực sự quá nặng.

"Đi!" "Chúng ta vào thôi!" Nhìn vào mộ thất tối đen, Vương Bàn Tử chạy nhanh, định vào.

Kết quả bị Bố Phương đưa tay chặn lại, Bố Phương thở hổn hển, nói: "Đừng vội Bàn Tử, trước khi vào, chúng ta cần làm một việc." "Việc gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Vì sự an toàn của cậu, trước khi vào, phải xác nhận không khí trong mộ thất hít vào cơ thể có an toàn không!" Bố Phương chỉ vào mộ thất nói.

"Việc quan trọng như vậy mà tôi lại không biết, tôi đúng là quá hấp tấp!" Vương Bàn Tử vỗ trán.

Lời hắn vừa dứt, Hồ Bát Nhất cầm cây đuốc đưa vào trong mộ thất, ngay lập tức, cây đuốc bùng cháy dữ dội, và một mùi hôi thối từ bên trong tuôn ra.

Mấy người vội vàng lùi lại.

Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Bố Phương, không khí trong mộ thất đúng như dự đoán, sau hơn hai nghìn năm, không khí đã biến thành khí độc." "Đừng vội vào, đợi thêm chút nữa đi!" Bố Phương nói, rồi từ túi quần lấy ra một bao thuốc lá, rút ra ba điếu, một điếu ngậm trong miệng, hai điếu còn lại đưa cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Anh Bố, còn đợi gì nữa ạ?" Hà Hoa không hiểu hỏi.

Vương Bàn Tử châm thuốc, rít một hơi, nhả ra một làn khói trắng, cười nói: "Bố Phương, nóng vội không ăn được đậu hũ nóng đâu, dù sao mộ thất cũng ở đây, có chạy đi đâu được!" Bố Phương nhắm mắt lắc đầu, sau đó mở mắt ra nói: "Gặp tình huống này, chúng ta phải

kiên nhẫn đợi vài phút, để khí độc trong mộ thất bay ra, và để không khí trong lành tràn vào." Nghe vậy, mấy người kiên nhẫn đợi ba bốn phút sau.

Bố Phương cầm cây đuốc đưa vào mộ thất, phát hiện ngọn lửa cháy bình thường, liền nói: "Mọi người cứ yên tâm mà vào đi." "Được." Nghe vậy, mấy người không còn sợ hãi.

Vương Bàn Tử hiên ngang đi vào mộ thất, như thể đang đi dạo trong sân nhà.

"Đợi đã!" Sau khi vào trong, Hồ Bát Nhất ngửi thấy một mùi hôi thối thoang thoảng, liền lên tiếng.

"Sao vậy lão Hồ?" Mấy người dừng bước, Vương Bàn Tử nhìn ông hỏi.

"Gian mộ thất này trông có vẻ đầy rẫy nguy hiểm.

Tốt nhất là nên nâng cao cảnh giác, nếu không cẩn thận kích hoạt cơ quan, thì sẽ rất nguy hiểm đấy!" Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói.

"Theo tôi được biết, lăng Tần Thủy Hoàng được bắt đầu xây dựng vào năm thứ hai sau khi Doanh Chính lên ngôi, tổng cộng mất ba mươi chín năm, thời gian còn dài hơn cả Càn Lăng mất hai mươi ba năm mới hoàn thành, có thể thấy, bên trong lăng mộ có những cơ quan vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta, trong tình huống này, chúng ta không thể đi lung tung, chạm lung tung như đi trong phòng nhà mình được!" Bố Phương nói xong, ngọn lửa trên cây đuốc trong tay hắn đột nhiên tắt ngấm.

"Tình huống gì đây?" "Quỷ dị quá!" Hà Hoa thấy vậy, sợ chết khiếp.

Bố Phương ném cây đuốc ra ngoài mộ thất, giải thích: "Cây đuốc này, thời gian cháy khoảng ba giờ, hết giờ, lân bên trong cháy hết, là

chuyện bình thường.” “Hù chết tôi rồi, thì ra là vậy.” Hà Hoa vỗ ngực, tự trấn an.

“Tách!” Bố Phương lấy đèn pin ra, bật lên, dưới ánh sáng của đèn pin, mấy người thấy mộ thất là một gian hình vuông rộng khoảng ba mươi mét vuông.

Hai bên mộ thất không có vật gì lớn, chỉ có một số bình sứ và hũ.

Ở giữa mộ thất, có một bệ đá nhô lên, trên đó đặt một chiếc quách đồng xanh đường kính hơn hai mét.

Quách không có chút bụi bẩn nào, sạch sẽ.

“Trong mộ thất ngoài một chiếc quách ra, có thể nói là nghèo rớt mồng tơi, thật đáng thất vọng!” Hà Hoa thở dài.

“Những thứ quý giá thường được đặt trong quách.” Vương Bàn Tử nói: “Trong mộ thất ngoài quách ra, những thứ khác Bàn gia tôi đây không thèm liếc mắt một cái!” “Tôi thấy rồi.” “Từ khi vào gian mộ thất này, đôi mắt nhỏ như hạt đậu của cậu cứ nhìn chằm chằm vào vị trí giữa mộ thất.” Đào Tử nói.

“Sao cô lại chú ý đến tôi thế?” “Không lẽ cô thích tôi rồi?” “Xem ra Bàn gia tôi không còn cô đơn nữa rồi!” Vương Bàn Tử ha ha cười lớn.

Đào Tử thấy vậy, trực tiếp quay đầu đi, không thèm trả lời.

“Vị trí chính đông của mộ thất, có một tấm bia đá cao khoảng hai mét, trên đó khắc đầy chữ triện, chắc là tiểu sử của chủ nhân mộ thất!” “Chúng ta có thể thông qua chữ viết trên đó để biết, người được chôn ở đây rốt cuộc là ai!” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Nghe vậy, mấy người đều cẩn thận đi về phía tấm bia.

Chương 408

May mắn là trong khoảng ba mươi mấy bước, họ không đạp phải cơ quan nào.

"Đào Tử, cậu có thể thông qua chữ triện trên đó để biết chủ nhân mộ thất là ai không." Vương Bàn Tử nói.

"Để tôi xem." Đào Tử nhìn lướt qua chữ viết trên bia đá, nói: "Trên bia đá ghi lại tiểu sử của Võ An Quân!" "Hít!" Bố Phương nghe vậy, hít một hơi khí lạnh.

"Sao vậy Bố Phương?" Mấy người vội vàng hỏi.

Bố Phương nuốt nước bọt, nói: "Võ An Quân, lưỡi đao của ma quỷ, Bạch Khởi!" "Đúng vậy, trên bia đá ghi lại chính là tiểu sử của Bạch Khởi!" Đào Tử nói.

"Tiểu sử thế nào?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Ừm." Đào Tử gật đầu, mở miệng nói: "Bạch Khởi giỏi dùng binh, có quan hệ tốt với người em trai cùng mẹ khác cha của Tần Tuyên Thái hậu nước Sở - Nhương hầu Ngụy Nhiễm.

Bạch Khởi chinh chiến sáu nước thời Tần Chiêu vương, có cống hiến to lớn cho việc Đại Việt thống nhất sáu nước.

Từng đại phá liên quân Ngụy Hàn trong trận Y Khuyết, chiếm được kinh đô Dĩnh Thành của nước Sở, trận Trường Bình đã giáng đòn nặng nề vào chủ lực nước Triệu, công lao hiển hách.

Bạch Khởi làm tướng lĩnh Đại Việt hơn 30 năm, chiếm hơn 70 thành trì, tiêu diệt gần một triệu quân địch, được phong làm Võ An Quân." "Theo tôi được biết, Bạch Khởi đứng đầu trong sáu đại tướng quân của Đại Việt, là một danh tướng huyền thoại." "Thắng lợi lớn

nhất là trận Trường Bình, trận chiến này, đã chôn sống bốn mươi vạn quân Triệu." "Ông ta tuân theo chiến pháp tất thắng, quyết không mạo hiểm!" "Và có thể nhìn thấu tâm lý của kẻ địch, có khả năng xây thành, có thể xây dựng một tòa thành bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu." "Từng đối đầu với một trong ba đại thiên của nước Triệu tiền nhiệm là Liêm Pha rất lâu, bị Liêm Pha coi là đối thủ nhàm chán nhất nhưng cũng mạnh nhất." "Bạch Khởi là một danh tướng huyền thoại như vậy, sao lại chết?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Cái chết của ông ta không thể tách rời sự kiêu ngạo, tự cho mình là đúng, tự cho mình là thông minh." Bố Phương nói: "Theo ghi chép lịch sử, Bạch Khởi từ sau trận Trường Bình, tưởng rằng có thể yên ổn mãi mãi, kết quả là quá ngây thơ, cuối cùng bị vua nghi kỵ, vua tôi không tin tưởng nhau, nghi ngờ lẫn nhau, cuối cùng dẫn đến cái chết của Bạch Khởi." "Vào năm 258 trước Công nguyên, Bạch Khởi bị tước quan, tước tước vị, giáng xuống làm binh sĩ, đày đến Hương, do bệnh tình nghiêm trọng, không thể đi xa, lưu lại Hàm Dương ba tháng, chính lúc quân Tần liên tiếp bại trận, Tần Chiêu vương mất hết thể diện, không cho Bạch Khởi tiếp tục đắc ý, càng không cho Bạch Khởi thấy quyết sách thất bại của mình, liền ra lệnh cho ông ta rời đi." "Sau khi Bạch Khởi đi, Tần Chiêu vương nói với Phạm Chúc, Bạch Khởi lòng mang oán hận, chi bằng xử tử!" "..." "Cách thành Hàm Dương mười dặm, Bạch Khởi nhận được lệnh ban chết, ông ta cương liệt rút kiếm, hét lớn, ta có tội nghịch thiên gì, mà đến nông nỗi này?

Trầm ngâm hồi lâu, lại than thở, ta đáng chết, trận Trường Bình, bốn mươi vạn người nước Triệu đầu hàng, ta đã lừa dối họ, đem tất cả chôn sống, đủ để chết tội!

Nói xong, ông ta giơ thanh chiến kiếm nhuốm máu tươi đó lên, đâm về phía mình, ngay sau đó, một danh tướng huyền thoại ngã xuống đất, thoi thóp một lúc, cổ nghẹo sang một bên, rồi qua đời!"

“Tôi có một thắc mắc, tại sao Bạch Khởi lại được chôn ở đây!” Hà Hoa chỉ vào quách nói.

“Tôi nghĩ Bạch Khởi có thể được chôn ở đây, vì ông ta đã có cống hiến vĩ đại cho việc Tần Thủy Hoàng Doanh Chính thống nhất sáu nước.” Bố Phương nói: “Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi, tại sao lại chôn ở đây, tôi tạm thời không biết.” “Như Chương Hàm đã nói trước đó.” “Tần Thủy Hoàng tiêu hóa xong tiên đan trong miệng, sẽ phục sinh.” Hồ Bát Nhất nói: “Bạch Khởi, một danh tướng huyền thoại, Doanh Chính chắc hẳn muốn Bạch Khởi phục sinh, tiếp tục phục vụ cho mình.” “Đừng đoán nữa.” Hà Hoa nói.

Lời cô vừa dứt.

Tiếng “ầm ầm ầm” vang lên.

Đào Tử tay phải men theo bức tường, không cẩn thận đã kích hoạt cơ quan.

Ánh mắt mấy người chỉ thấy, cửa đá đã đóng lại.

“Xong rồi, chúng ta bị nhốt ở đây không ra được nữa.” Hà Hoa nói.

“Đừng lo, sẽ có đường ra thôi.” Bố Phương nói.

“Két két két!” Cơ quan trong tường vang lên, mấy người chỉ thấy gạch trên tường mộ thất lõm vào, sau đó những ngọn đèn dầu nhô ra, chiếu sáng cả mộ thất, rồi trên bức tường phía chính bắc của mộ thất, xuất hiện một bức bích họa, bích họa dài khoảng mười mấy mét, rộng khoảng hơn hai mét, trên đó vẽ những hình ảnh sống động.

Lòng hiếu kỳ của mấy người đều bị khơi dậy, bất giác đi đến dưới bức bích họa.

“Trên bích họa vẽ nhiều người quá, dày đặc một mảng, nhìn mà da đầu tôi tê dại!” Vương Bàn Tử hai tay luồn vào tóc nói.

“Trên bích họa vẽ cảnh trận Trường Bình!” “Tại sao trên bích họa lại vẽ trận Trường Bình ư?” “Bởi vì trận Trường Bình là trận chiến đã phong thần cho Bạch Khởi!” Bố Phương tự hỏi tự trả lời, sau đó chỉ vào một người đàn ông mặc áo giáp bạc sáng, đội mũ sắt, khoác áo choàng đỏ, tay cầm một cây trường thương 【Phá Thiên Kích 】trên bích họa nói: “Nếu tôi không đoán sai, người này chính là Sát thần Bạch Khởi!” “Tại sao tôi lại khẳng định như vậy?” “Bởi vì thời cổ đại khi đánh trận, những người lính cầm cờ thường ở bên cạnh chủ soái trong trận chiến, người cầm cờ thường là nhân tố then chốt của một đội quân hay thậm chí là một trận chiến.

Chủ soái xông lên, thì lính cầm cờ quyết không lạc hậu, cán cờ cũng là vũ khí, một số binh lính tay cầm cờ, chữ ‘Tần’ trên cờ có thể chứng tỏ họ là người Đại Việt!” “Có lý.” Mấy người nghe mà thấy thú vị.

“Trên bích họa, Bạch Khởi không cưỡi ngựa xông pha giết địch, mà đứng trên một ngọn núi, nhìn xuống bên dưới.” Nói đến đây, Bố Phương chuyển ánh mắt sang trái: “Dưới ngọn núi cao, là một vùng đất bằng phẳng, bên dưới có rất nhiều binh lính Đại Việt đang đào hố, ánh mắt lại chuyển sang trái, hố đã đào xong, sau đó lính Tần ném những người lính nước Triệu bị trói vào hố, rồi lấp đất lên!” “Tàn nhẫn quá!” “Chôn sống người ta!” “Lính nước Triệu làm ma cũng không tha cho Bạch Khởi!” Vương Bàn Tử nói.

“Bàn Tử, nói nhỏ thôi, cẩn thận Bạch Khởi giật mình, bò ra khỏi quan tài, bóp chết cậu đấy.” Hồ Bát Nhất nói.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức bịt miệng lại.

“Nhưng theo tôi được biết, ‘khanh sát’ chỉ hành vi giết kẻ địch rồi chất đống xác thời cổ đại, có người thường hiểu sai nghĩa đen, ví dụ như anh Bố Phương.” Đào Tử lên tiếng.

“Tôi hiểu sai nghĩa đen?” Bố Phương suýt nữa thì hộc máu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi là dựa vào những gì được vẽ trên bích họa, nói theo sự thật!” “Bích họa là giả, có thể người thợ vẽ lúc đó chỉ biết vẽ, không có văn hóa, hiểu sai nghĩa đen nên vẽ ra như vậy!” Đào Tử nói: “Tôi lấy trận Trường Bình làm ví dụ, Bạch Khởi không thể có thời gian để đào một cái hố lớn có thể chôn sống bốn mươi vạn người, quân Triệu đầu hàng cũng không thể không phản kháng!” Lời cô vừa dứt, bức bích họa biến mất, hiện ra bức bích họa thứ hai.

Nội dung trên đó, cực kỳ chấn động.

Mấy người Bố Phương nhìn vào bức tranh sống động trên bích họa, đều há hốc mồm, vô thức lùi lại hai ba bước, như vậy tầm nhìn cũng có thể mở rộng hơn, nhìn được toàn cảnh hơn.

“Người trên bức bích họa mới xuất hiện mặc áo vải gai thô, tóc búi, chắc là Bạch Khởi.” Hà Hoa nhìn bức bích họa nói.

“Đúng.” Bố Phương nói: “Ông lão được vẽ trên bích họa cũng là Bạch Khởi, đứng tại chỗ, hai tay cầm chuôi kiếm đâm vào bụng một nhát, miệng phun ra một ngụm máu tươi.” “Nhìn theo hướng mắt của ông ấy, có thể phát hiện ở phía xa có một tòa thành, chính là thành Hàm Dương.” “Trên cổng thành có một người đàn ông mặc đồ hoa lệ, chắc là vua nước Đại Tần, Tần Chiêu Vương.” “Có để ý không, mây trên đỉnh đầu họ, mây trên đầu Tần Chiêu Vương màu đen, còn mây trên đầu Bạch Khởi màu trắng!” Hồ Bát Nhất nói.

“Đây chỉ là trên bích họa thôi, thời đó trên trời không thể như vậy được.” Bố Phương nói.

“Mở quan tài đi!” Vương Bàn Tử đã chờ không nổi.

“Tôi đề nghị tìm lối ra trước đã.” Hà Hoa nói.

“Hà Hoa, có lẽ cô không biết, lối ra của mộ thất có thể giấu dưới

giường quan tài.” Bố Phương chỉ vào quách nói.

Chương 409

“Đúng vậy.” Vương Bàn Tử lập tức xen vào.

“Vậy mở quan tài đi.” Hà Hoa nói.

“Lão Hồ, thắp nến.” Bố Phương lấy la bàn ra, tìm vị trí góc đông nam rồi chỉ về một hướng.

“Ừ.” Hồ Bát Nhất gật đầu, lấy ra một cây nến trắng, đi đến góc mộ thất phía đuôi quách, châm lửa, nhỏ sáp nến xuống gạch nền, rồi ấn cây nến lên sáp, sáp nến đông lại ngay lập tức, cây nến đứng thẳng mà không đổ.

Hà Hoa nhìn ngọn lửa nến đang cháy, không nhịn được hỏi: “Bố Phương trước đây có nói với tôi, thắp nến mở quan tài là quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy, nếu nến tắt, chúng ta phải lui ra ngoài, nhưng bây giờ cửa đã đóng, nếu nến tắt, chúng ta phải nhanh chóng rút khỏi mộ thất sao?” Vương Bàn Tử nói: “Thắp nến mở quan tài là quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy, dù cửa bị chặn, chúng ta cũng phải tuân theo quy tắc.” “Nếu chủ mộ đồng ý cho lấy đồ tùy táng, nến sẽ tiếp tục cháy, nếu không đồng ý, nến sẽ tắt, đó chính là cái gọi là ‘người đốt nến, quỷ thổi đèn’.” “Đây là quy tắc giữa người sống và người chết, đã truyền thừa ngàn năm, không được phá lệ!” “Tôi hiểu rồi.” Hà Hoa gật đầu.

Bố Phương và Hồ Bát Nhất mấy người bước lên bệ đá giữa mộ thất.

“Hai đầu nắp quan tài được cố định bằng đinh thép, dùng tay không đẩy ra được, cũng không nhấc lên được, chỉ có thể dùng xà beng để nạy!” Bố Phương nói.

“Tuy lúc mở quan tài là kích thích nhất, nhưng cũng là lúc nguy

hiểm nhất, không biết bên trong quách có giấu cơ quan và khí độc không, khoảnh khắc mở ra, nếu kích hoạt, kim độc, tên độc bắn ra, chúng ta sẽ toi mạng tại chỗ!" Đào Tử nói: "Đây cũng là thủ đoạn cuối cùng của chủ nhân quách!" "Để tôi mở, đưa dao găm cho tôi." Bố Phương chìa tay phải ra trước mặt Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, liền đặt con dao chiến thuật sắc bén vào tay Bố Phương.

Bố Phương cầm con dao chiến thuật sắc bén, lách ngang vào khe hở nơi nắp quan tài đóng lại, dùng sức đẩy dọc theo khe hở, đồng thời nói: "Quan quách thời Đại Tần và quan quách cận đại có sự khác biệt lớn, đặc biệt là quan quách của những công thần danh tướng, họ sẽ dùng sắt đóng chặt nắp quan tài, dùng sáp ong lấp đầy các khe hở, và đặt dung dịch chống ăn mòn vào bên trong, để người bên trong giữ được dáng vẻ như lúc còn sống!" "Nếu vậy, chỉ cần mở quan tài là chúng ta có thể thấy được dáng vẻ của Bạch Khởi trước khi chết." Vương Bàn Tử nói.

"Chắc vậy." Bố Phương tiếp tục: "Khi mở quách, mấy người chúng ta phải hết sức cẩn thận với khí độc có thể tồn tại bên trong, vì đã hơn hai ngàn năm, không ai chắc chắn bên trong có còn dung dịch chống ăn mòn và khí độc hay không!" "Xong rồi." "Sáp ong ở một bên khe hở của quách đã được tôi dọn sạch, tiếp theo, tôi sẽ dọn sáp ong ở phía còn lại, đầu và chân, là có thể mở quan tài!" Bố Phương nói rồi tăng tốc.

Mười phút sau, cuối cùng cũng xong.

"Phù!" Bố Phương trả dao chiến thuật cho Hồ Bát Nhất, mệt đến thở ra một hơi khí trọc, nhìn hai cô gái đang đứng một bên nói: "Hà Hoa, Đào Tử, hai em gái xuống dưới đi, ba thằng đàn ông chúng tôi mở quan tài." "Ba người cẩn thận một chút." "Nếu ba người chết, tôi

và chị Đào Tử sẽ bị kẹt lại đây, chết đói mất.” Hà Hoa nói.

“Đừng nói những lời xui xẻo như vậy.” “Ba người chúng tôi sẽ không sao đâu.” Vương Bàn Tử đáp lại.

Bố Phương lách xà beng vào khe hở của quan tài, đồng thời nói: “Tôi vừa xem rồi, nắp quan tài hai đầu mỗi bên có đóng hai cây đinh thép, nhưng đã hơn hai ngàn năm trôi qua, đinh chắc đã rỉ sét, chỉ cần ba chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể dễ dàng mở được quách.” “Cố lên!” Hà Hoa đột nhiên lên tiếng, cổ vũ cho ba người.

“Rầm!” Ba người nghe tiếng cô gái, lập tức hăng hái hẳn lên, nắm chặt xà beng, dùng sức ấn xuống, nắp quan tài bị nạy lên ngay lập tức, đồng thời cũng vang lên tiếng đinh thép gãy.

“Dùng hết sức vào!” Bố Phương nghiến răng, dùng sức ấn xà beng xuống, nắp quan tài bị nạy lên cao hơn hai mươi centimet.

“Rầm.” Theo tiếng đinh thép gãy lại vang lên, cây đinh ở phía bên kia cũng gãy.

Ngay sau đó, ba người rút xà beng ra, đặt hai tay lên nắp quan tài, đẩy cái nắp nặng mấy trăm cân xuống đất.

“Đừng vội nhìn vào trong.” “Thở vài hơi, xác định bên trong không có cơ quan rồi hẵng xem cũng không muộn.” Bố Phương thở hổn hển, đợi vài giây, thấy bên trong không có khí độc tuôn ra, liền thò đầu vào xem.

Mấy người kia cũng tò mò nhìn vào bên trong.

Nhưng không có ánh sáng, bên trong quan tài tối đen như mực.

“Xoẹt!” Hồ Bát Nhất cầm một cây pháo sáng, đưa vào trong quan tài, bên trong quách lập tức được lửa chiếu sáng, sau khi thấy rõ những thứ bên trong, mấy người đều cảm thấy thất vọng.

Chỉ thấy bên trong quách không có một món đồ tùy táng nào, chỉ có một ông lão gầy trơ xương nằm đó, được bảo quản rất tốt, da thịt không hề thối rữa, cũng không biến thành xác khô, gần như trông giống y như người sống.

Từ thần thái trên khuôn mặt, loáng thoáng có thể nhận ra, lúc còn trẻ ông lão là một người mày rậm mắt sáng.

Đương nhiên, thứ thu hút ánh mắt nhất chính là thanh kiếm cắm trên bụng ông.

"Người này hẳn là Sát Thần Bạch Khởi." Bố Phương chỉ vào thanh kiếm cắm vào da thịt trên bụng, nói: "Thanh kiếm này trông rất bình thường, nhưng đã cùng Bạch Khởi kề vai chiến đấu nhiều năm, dần dần có linh tính, được người đời gọi là 'Du Hí Bảo Kiếm'!" "Nếu vậy, Du Hí Bảo Kiếm là bội kiếm của Bạch Khởi, chắc sẽ rất có giá trị." Vương Bàn Tử liếc nhìn mấy người, rồi đưa tay phải ra, định rút thanh kiếm.

"Đừng đụng, trên tay cậu máu tanh quá nặng, cẩn thận thi biến." Hồ Bát Nhất vỗ vào tay Vương Bàn Tử, nói: "Lấy Tinh Quan Đinh Thi Châm ra đây." "Tôi hiểu." Vương Bàn Tử thu tay lại, lấy ra một hộp gỗ to bằng lòng bàn tay từ trong ba lô, bên trong có ba mươi sáu cây kim bạc.

"Anh Hồ, Bạch Khởi đã chết rồi, còn cắm kim làm gì?" Hà Hoa khó hiểu hỏi.

Hồ Bát Nhất cắm từng cây kim vào da thịt Bạch Khởi, đồng thời nói: "Tinh Quan Đinh Thi Châm là cổ vật được Mô Kim Hiệu Úy thời Đường sử dụng, cắm vào da thịt thi thể có thể ngăn chặn thi biến." "Thì ra là vậy." Nghe vậy, Hà Hoa cuối cùng cũng hiểu.

"Tôi phát hiện miệng Bạch Khởi đang chu ra." Đào Tử kinh ngạc nói.

“Người chết rồi có thể như vậy, trong miệng chắc chắn có ngậm thứ gì đó.” Bố Phương đeo một đôi găng tay trắng vào, ấn vào miệng Bạch Khởi, chỉ thấy trong miệng có một viên châu màu xanh lục bóng loáng.

“Tiên đan!” Hà Hoa thấy vậy, bất giác kinh hô thành tiếng.

“Bố Phương, mau lấy ra.” Vương Bàn Tử kích động nói.

Mấy người đều vô cùng phấn khích.

“Mẹ kiếp, chỉ là một viên Định Thi Châu, làm tôi mừng hụt!” Bố Phương nặn viên châu ra, thấy thi thể trong nháy mắt thối rữa đi, liền nhét viên châu trở lại, thi thể lại nhanh chóng khôi phục nguyên dạng.

“Bạch Khởi cũng là một danh tướng truyền kỳ, vậy mà không có ai đặt đồ tùy táng cho ông ấy.” “Tôi thấy bất bình thay cho Bạch Khởi.” Vương Bàn Tử vô cùng thất vọng.

“Bàn Tử, đừng thất vọng, màn kịch chính ở chỗ Doanh Chính kia.” Bố Phương nói xong, nhìn Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, cùng tôi khiêng thi thể ra ngoài.” “Được.” Hồ Bát Nhất giúp một tay, cùng Bố Phương khiêng thi thể Bạch Khởi ra, đặt xuống đất.

Chương 410

"Cốc cốc cốc!" Bố Phương dùng tay gõ vào tấm đá đặt trên giường quan tài, quả quyết nói: "Bên dưới rỗng!" Nghe vậy, mấy người đều phấn chấn tinh thần.

"Tấm đá không bị dán chặt, chúng ta có thể nhấc lên." Bố Phương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người hợp tác, tốn hết chín trâu hai hổ sức lực, mới khiêng được tấm đá nặng mấy trăm cân ra, rồi cẩn thận đặt xuống đất.

"Phù!" Ba người thở hổn hển.

"Mọi người đợi ở trên, tôi xuống dưới dò đường, xác nhận an toàn rồi sẽ gọi mọi người xuống." Bố Phương dùng quần áo lau mồ hôi trên mặt, không đợi mấy người trả lời, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhảy vào lối vào.

Khi đáp đất, Bố Phương cầm đèn pin chiếu xạ, phát hiện một mật đạo, phía sau không có đường, chỉ có thể đi về phía trước.

Bên trong mật đạo cực kỳ lạnh lẽo, may mà thể chất tốt, nếu không sẽ bị cảm lạnh.

Đi hơn mười phút, hắn vào một mộ thất hình tròn.

Bên trong rộng khoảng năm mươi mét vuông, lớn hơn mộ thất phía trên hơn hai mươi mét vuông.

Trong mộ thất không có quan tài, ở vị trí trung tâm có một cái giá chữ thập, trên đó đặt một bộ áo giáp và mũ trụ, bên cạnh có một thanh trường đao sắc bén dựng đứng.

Xác nhận không có nguy hiểm, Bố Phương quay người trở lại.

"Tôi ở dưới tạm thời không phát hiện nguy hiểm, có thể xuống

được rồi.” Bố Phương đứng dưới lối vào quách, ngẩng đầu nhìn mấy người Hồ Bát Nhất ở trên nói.

“Chúng tôi xuống đây.” Mấy người lần lượt đi vào lối vào.

Không lâu sau, Bố Phương dẫn mấy người đến mộ thất hình tròn, chỉ vào bộ áo giáp màu bạc nói: “Áo giáp thời Tần rất đặc sắc, đa dạng hóa là một đặc điểm lớn của áo giáp thời Tần.

Dựa vào cấp bậc quân hàm khác nhau và nhu cầu thực tế tác chiến trên chiến trường, chúng được chia thành bốn loại khác nhau: áo giáp sĩ quan, áo giáp bộ binh, áo giáp kỵ binh và áo giáp xa binh.

Áo giáp tướng quân là loại cầu kỳ nhất trong tất cả các loại giáp, gồm hai phần thân trước và thân sau, kiểu dáng là thân trước dài nhất, vạt dưới hình tam giác nhọn; thân sau ngắn hơn, hình vuông vức.

Toàn thân tuy không có nhiều mảnh giáp, nhưng tay nghề tinh xảo.

Viền áo giáp được trang trí, trên viền có hoa văn hình học bảy màu.” “Bộ áo giáp chúng ta đang thấy là áo giáp sĩ quan.” “Trong lăng mộ, có rất nhiều bảo vật trong mắt người thường không đáng một xu, nhưng trong giới đồ cổ lại có giá trị liên thành.” “Yếu tố đầu tiên của trộm mộ là phải có một đôi mắt có thể nhận ra bảo vật.” “Tiếp theo, tôi sẽ dạy mọi người cách phân biệt đồ tùy táng thông thường và vật phẩm thông thường.” Nói rồi, Bố Phương ra hiệu cho mấy người cùng nhìn bộ áo giáp.

“Chúng ta có thể thấy, các mảnh giáp của bộ áo giáp phủ đầy bụi bặm, và trên đó có một mùi tanh nhàn nhạt, chứng tỏ bộ áo giáp đã nhuốm rất nhiều máu người, nếu là người qua đường bình thường, tuyệt đối sẽ không chú ý, nhưng, tôi có thể khẳng định, đây là một bộ chiến giáp có giá trị liên thành.” “Mang ra ngoài bán lấy tiền, có thể nuôi sống ba bốn thế hệ.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử vô cùng phấn khích: “Bộ áo giáp này, chúng ta nhất định phải mang ra ngoài bán!”

“Tôi đề nghị bây giờ mặc nó vào người.” Bố Phương vừa dứt lời.

Hà Hoa nói: “Tôi rất muốn biết, tại sao thời cổ đại lại phải mặc áo giáp nặng như vậy ra chiến trường, không giống như binh lính hiện đại chúng ta, chỉ mặc quân phục.” “Để tôi trả lời câu hỏi của cô.” Bố Phương nói: “Vào thời cổ đại, khôi giáp là dụng cụ bảo vệ cơ thể trong các cuộc xung đột vũ lực trên chiến trường, còn được gọi là giáp vị, áo giáp, trong đó khôi giáp và vị đều chỉ dụng cụ bảo vệ đầu, còn khải và giáp là dụng cụ bảo vệ cơ thể, chủ yếu dùng để bảo vệ các cơ quan quan trọng ở ngực và bụng.” “Tôi hiểu rồi.” Hà Hoa đã hiểu.

“Bố Phương, vừa rồi anh nói muốn mặc bộ áo giáp này lên người, là để làm gì?” Đào Tử hỏi.

“Để bảo vệ an toàn cho bản thân.” Bố Phương nói: “Bộ áo giáp màu bạc này bất kể là giáp vai, giáp bụng hay giáp váy đều rất cứng cáp.” “Hà Hoa là người yếu nhất trong năm chúng ta, em mặc bộ áo giáp này đi.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

“Bộ áo giáp nặng như vậy, tôi mà mặc vào, e là đi cũng không nổi.” Hà Hoa cười khổ.

“Bàn Tử mặc đi.” Bố Phương nói.

“Được, tôi mặc.” Vương Bàn Tử lấy bộ áo giáp xuống, mặc vào người, sau khi mặc xong, cả người trông như một vị tướng quân thân hình béo phì.

“Thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao kia, tôi lấy làm vũ khí nhé.” Vương Bàn Tử chỉ vào thanh đao nói.

“Nó có tên, gọi là Phá Thiên Kích.” Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử gật đầu, tay phải nắm lấy chuôi Phá Thiên Kích, vung lên, sau đó chém một nhát xuống gạch nền, lập tức vang lên một tiếng “ầm”, viên gạch vỡ nát.

“Uy lực của Phá Thiên Kích này mạnh thật.” Vương Bàn Tử yêu thích không buông tay cây Phá Thiên Kích.

“Đi thôi, chúng ta quay lại mộ thất.” Nhanh chóng, năm người đã quay lại mộ thất.

“Mộ thất chúng ta đang ở là mộ phụ, cách mộ chính không xa.” Bố Phương nói: “Có câu nói xưa rất hay, cái gọi là phú quý trong hiểm nguy, cổ mộ càng nguy hiểm, chiến lợi phẩm càng phong phú, chỉ cần chúng ta vào được chủ mộ thất, nhất định sẽ thu hoạch đầy đủ.” “Chủ mộ thất là nơi Doanh Chính ở sao?” Hà Hoa hỏi.

“Không phải.” “Doanh Chính ở trong lõi của địa cung.” Bố Phương nói.

“Ồ.” Hà Hoa gật đầu.

“Bố Phương, tại sao không lấy bội kiếm của Bạch Khởi?” Đào Tử chỉ vào thanh kiếm cắm trên thi thể, hỏi.

“Trong ngôi mộ này.” “Bất kỳ bảo vật nào chúng ta cũng có thể không lấy, nhưng thanh Du Hí Bảo Kiếm của Bạch Khởi, dù lấy được chúng ta cũng không dùng, vì nó không tốt bằng Hắc Kim Cổ Đao của tôi, dù sao Du Hí Bảo Kiếm cũng chỉ là một thanh kiếm bình thường.” Bố Phương nói: “Mục đích của chúng ta vào cổ mộ, duy chỉ có một thứ chúng ta phải có bằng được.” “Thứ gì?” Mấy người đều rất tò mò.

“Trấn quốc chi bảo của nước Sở, ‘Thái A Kiếm’, đây là một thanh uy đạo chi kiếm, uy phong trong nội tâm mới là uy phong thực sự!” Bố Phương nói.

“Hít!” Nghe vậy, mấy người đều hít một hơi khí lạnh.

Trấn quốc chi bảo?

Nghe bá đạo quá!

Chương 411

"Tôi có một thắc mắc, kiếm của nước Sở, sao lại ở trong mộ của Doanh Chính?" Hà Hoa nói.

"Chuyện này nói ra dài dòng, là một trong mười đại danh kiếm thời cổ đại, Thái A Kiếm, thanh kiếm này lúc đó là trấn quốc chi bảo của nước Sở, do hai thợ rèn nổi tiếng nhất nước Sở là Can Tương, Mạc Tà, cùng với thủy tổ của nghề rèn kiếm là Âu Dã Tử hợp lực chế tạo thành, năm đó để tranh đoạt thanh bảo kiếm này, nước Tấn đã đem quân tấn công nước Sở, vây khốn nước Sở ba năm." "Thanh kiếm này có gì đặc biệt mà nước Tấn lại vì nó mà chủ động đem quân đánh nước Sở." Hà Hoa kinh ngạc.

"Xin hãy nghe tôi nói tiếp, cô sẽ hiểu." Bố Phương nói: "Lúc đó, khi nước Tấn sắp công phá thành trì, vua Sở tay cầm trấn quốc chi bảo Thái A Kiếm chủ động xuất kích, trên chiến trường đã xảy ra một chuyện kinh người, đó là Thái A Kiếm bùng nổ ra một đạo kiếm khí, trực tiếp đánh cho quân đội nước Tấn tan tác." "Sau này, nước Sở bị Đại Tần tiêu diệt, Thái A Kiếm rơi vào tay Tần Thủy Hoàng Doanh Chính." "Lịch sử cũng có ghi chép, sau khi Tần Thủy Hoàng Doanh Chính có được 'Thái A Kiếm', vô cùng yêu thích, trong《Sử ký - Lý Tư liệt truyện》cũng ghi chép rằng 'Thái A Kiếm' cũng theo Tần Thủy Hoàng vào hoàng lăng, thanh kiếm này cũng trở thành một trong những nguyên nhân Hạng Vũ đào lăng Tần Thủy Hoàng." "Dùng Thái A Kiếm so với Phá Thiên Kích trong tay tôi, Phá Thiên Kích cứ như một món đồ rác rưởi." Vương Bàn Tử định vứt vũ khí trong tay đi.

"Bàn Tử, đừng vứt, cầm lấy phòng thân." Bố Phương nói xong, thở dài một hơi: "Có tìm được Thái A Kiếm hay không, vẫn còn là một ẩn số." "Nếu tìm được, cầm ra ngoài khoe khoang, bị người của

cục di sản phát hiện, sẽ phải ngồi tù mọt gông!" Hà Hoa che miệng cười trộm.

"Khụ khụ." Bố Phương ho khan một tiếng.

Nếu tìm được Thái A Kiếm, ném vào không gian hệ thống, không lấy ra, ai cũng không phát hiện được.

"Chúng ta đã thành công mở được quách." Nói đến đây, Bố Phương chỉ vào bộ áo giáp sĩ quan Vương Bàn Tử đang mặc và cây Phá Thiên Kích đang cầm, "Và đã tìm được đồ tùy táng." "Theo lý, chúng ta nên lập tức tìm lối ra khỏi mộ thất, dù sao, trong mộ thất nguy cơ tứ phía, ai cũng không chắc, giây tiếp theo có kích hoạt cơ quan hay không, lựa chọn chính xác là lập tức tìm lối ra khỏi mộ thất mới đúng." "Tại sao chúng ta không đi nhỉ?" "Mọi người biết không?" "Tại sao chúng ta không đi, mọi người biết không?" Bố Phương hỏi.

"Anh không nói, làm sao chúng tôi biết." Mấy người đều cạn lời.

"Trên người Bạch Khởi có bảo vật." Bố Phương nhỏ giọng nói.

"Thật hay giả?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử vô cùng kinh ngạc.

"Hoàn toàn chính xác." Bố Phương nói: "Bạch Khởi là người đứng đầu lục tướng Đại Tần, không thể nào chỉ có áo giáp, binh khí làm đồ tùy táng, ở Đại Tần, không phải ai cũng có thể làm tướng quân, Bạch Khởi lợi hại như vậy, Tần Thủy Hoàng Doanh Chính nhất định sẽ thu mua lòng người." "Doanh Chính sẽ ban thưởng cho Bạch Khởi một thứ, đó là Ngọc Long Ngọc Bội." "Bởi vì Bạch Khởi không đơn giản, từ mấy chục triệu người nổi bật lên, trở thành một danh tướng truyền kỳ, là rồng trong loài người." "Được Doanh Chính ban thưởng Ngọc Long Ngọc Bội, Bạch Khởi thu được vinh diệu tột cùng, sau này nhất định sẽ trung thành tận tụy." "Đây cũng là một trong những thủ đoạn thu mua lòng người của Doanh Chính lúc đó." "Nói cách khác, trên người Bạch Khởi có Ngọc Long Ngọc Bội do

Doanh Chính ban thưởng." Hà Hoa chỉ vào thi thể Bạch Khởi nói.

"Tôi không dám chắc có hay không, tìm là biết." Bố Phương đi đến trước thi thể, cúi người xuống, đưa hai tay ra, đặt lên đầu thi thể sờ từng chút một.

"Trên đầu Bạch Khởi không có gì, Ngọc Long Ngọc Bội chắc là giấu trong quần áo." Hà Hoa không nhịn được lên tiếng.

"Mô kim cũng có quy củ, chúng ta không thể phá quy củ." Bố Phương nói: "Khi mô kim, phải làm như tôi, bắt đầu từ đầu, sau đó hai tay từ hai bên tìm xuống, điều cần hết sức chú ý là không được vén quần áo lên, như vậy là rất bất kính với người đã khuất, chỉ có thể dựa vào xúc giác để cảm nhận đồ tùy táng." "Mô kim nhiều quy củ vậy." "Nếu đổi lại là đám trộm mộ khác, sợ là đã lấy đồ tùy táng đi rồi." Hà Hoa nói.

"Loại trộm mộ đó, thường mười người vào thì chín người chết, một người còn lại không gãy tay cũng gãy chân." Bố Phương đáp lại.

Hà Hoa: "..." Đang nói, tay phải Bố Phương đột nhiên dừng lại ở vị trí eo của thi thể, và nắm lấy một thứ, "Xem ra mọi thứ đều nằm trong dự liệu của tôi, quả nhiên ngoài Du Hí Bảo Kiếm, khôi giáp, Phá Thiên Kích, còn có đồ tùy táng khác, còn thứ tôi đang nắm trong tay phải có phải là Ngọc Long Ngọc Bội hay không, chỉ có lấy ra xem mới xác định được." Nghe vậy, mấy người đều mong đợi, mắt không chớp nhìn Bố Phương.

Bố Phương buông tay ra, nắm lấy cánh tay thi thể, cẩn thận nhấc lên, sau đó tay trái đỡ cánh tay đó, tay phải sờ vào trong túi áo, cảm giác đầu tiên là vô cùng lạnh lẽo.

"Có phải Ngọc Long Ngọc Bội không?" Bàn Tử hỏi.

"Tôi không thể xác định có phải là Ngọc Long Ngọc Bội không,

nhưng tôi có thể khẳng định, thứ tôi sờ được là ngọc, lành lạnh." Bố Phương ngẩng đầu nhìn Bàn Tử.

"Vù vù vù –" Lúc này, trong không gian kín mít, không biết từ đâu, một cơn gió nhẹ thổi qua.

Mấy người vội vàng nhìn về phía đông nam, chỉ thấy ngọn nến đang chao đảo trong gió.

"Thật quỷ dị." Bố Phương thấy vậy, lập tức dừng động tác trong tay.

"Đáng sợ quá." Hà Hoa run rẩy.

"Bố Phương, cậu cứ thích ra vẻ, để tôi ra vẻ cùng cũng được.

Kết quả một mình cậu ra vẻ hết, giờ gặp báo ứng rồi nhé." Vương Bàn Tử lên tiếng cười.

"Cười cái gì, nếu có báo ứng, chúng ta phải cùng nhau chịu." Đào Tử nói với Bàn Tử một câu, rồi nhìn Bố Phương: "Bố Phương, đừng sợ, cứng lên." "Quỷ đang thổi đèn." Bố Phương nhìn ngọn nến chao đảo nói.

Nghe vậy, mấy người đều im bặt, trở nên căng thẳng.

"Phù." Thấy gió ngừng, ngọn nến cháy bình thường, Bố Phương thở phào một hơi, nói: "Mộ thất này kín, tự dưng thổi một cơn gió nhẹ, mọi người không thấy quỷ dị sao?" "Rất quỷ dị." Mấy người nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Lão Hồ, nhìn chằm chằm vào ngọn nến, có gì bất thường báo cho tôi biết." Bố Phương dùng tay lau mồ hôi trên mặt, lên tiếng.

"Ừ." Hồ Bát Nhất gật đầu, nhìn chằm chằm vào ngọn nến.

"Cuối cùng cũng lấy ra được." Bố Phương nắm chặt ngọc bội, trực tiếp lấy ra.

Hắn không vội xem xét ngọc bội ngay, mà trước tiên nhìn cây nến, may mà nó vẫn cháy bình thường.

"Tôi biết rồi." Hà Hoa đột nhiên nói: "Bạch Khởi vốn không cho chúng ta mang đồ tùy táng đi, nhưng suy nghĩ một lúc, ông ấy đã đồng ý." "Chém gió giỏi thật." Vương Bàn Tử nói.

"Ngọc Long Ngọc Bội, không nhìn ra bất kỳ khuyết điểm nào, trên đó khắc một con rồng bạc, có thể khắc được hoàn hảo như vậy, tôi chỉ có thể nói, tay nghề của người thợ chế tác ngọc bội này quá đỉnh." Bố Phương nói rồi cất đi.

"Tiếp theo, chúng ta tìm lối ra khỏi mộ thất." Bố Phương nói xong, bất giác quay đầu, liếc nhìn cây nến, phát hiện ngọn lửa đã biến thành màu xanh lục, và chao đảo dữ dội.

"Vãi chưởng!" Mấy người đều nhìn thấy, sau lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

"Hừ!" Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh vang vọng trong mộ thất, dường như rất phẫn nộ.

"Trá thi rồi!" Vương Bàn Tử nhìn thi thể, hét lớn một tiếng.

Chương 412

"Tiểu tặc, dám trộm Ngọc Long Ngọc Bội của ta!" Tay phải Bạch Khởi nắm chuôi kiếm, rút thanh kiếm cắm trong bụng ra, đôi mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm Bố Phương, vô cùng tức giận.

Ngọc Long Ngọc Bội là do Thủy Hoàng Đế ban thưởng, thuộc về ông ta, tuyệt đối không cho phép người khác lấy đi.

"Ha ha!" "Bây giờ Ngọc Long Ngọc Bội là của tôi rồi!" Bố Phương hùng hồn nói.

"Ngươi!" Bạch Khởi tức đến suýt phun ra một ngụm máu tươi, nhưng, khi ánh mắt ông ta nhìn về phía một gã béo, ông ta không nhịn được nữa, một ngụm máu tươi phun ra.

"Phụt!" Chiến giáp và binh khí Phá Thiên Kích của ông ta, vậy mà bị một gã béo mặc trên người, cầm trong tay, một đời anh danh, hoàn toàn bị hủy hoại.

Để người khác nhìn thấy, còn tưởng Sát Thần Bạch Khởi là một tên béo thì sao.

"Năm người các ngươi, cùng lên đi!" Bạch Khởi nhổ một bãi, phun hết máu còn sót trong miệng xuống đất, kiếm chỉ vào năm người hét lớn.

"Một ông lão dầu hết đèn tắt, năm người chúng ta cùng lên, truyền ra ngoài, người khác sẽ nói chúng ta lấy đông hiếp yếu, Bàn Tử, lên xử lý đi." "Tôi thích xem giang hồ đối đầu trực diện." Bố Phương nói.

"Anh Bàn, cố lên!" Hà Hoa cũng nói.

Vương Bàn Tử vốn đang do dự có nên lên hay không, kết quả nghe lời của Hà Hoa, lập tức hăng hái hẳn lên, nói: "Lão già, hôm nay

ngươi chết dưới đao của ta, có lẽ là ý trời, xem chiêu!" "Khẩu khí lớn thật." Bạch Khởi cầm kiếm chém bay cây Phá Thiên Kích đang đâm tới, sau đó lao tới nhảy lên, một cước đá vào người Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử ngã lộn nhào, đập xuống đất.

"Yếu quá." Bạch Khởi lên tiếng hỏi: "Không có một đối thủ nào sao?" "Để tôi." Hồ Bát Nhất cũng muốn đấu một trận với danh tướng truyền kỳ, tay không đi lên.

Bạch Khởi thấy vậy, liền vứt Du Hí Bảo Kiếm trong tay đi: "Tên này trông có vẻ khỏe mạnh, cũng không biết có phải chỉ là một con cọp giấy không." Hồ Bát Nhất hừ lạnh một tiếng, vung nắm đấm phải.

Bạch Khởi chắp tay trái sau lưng, cũng dùng nắm đấm đáp lại.

Rất nhanh, hai người đã giao đấu với nhau.

"Bố Phương, Hồ Bát Nhất không phải đã dùng Tinh Quan Đinh Thi Châm cắm vào da thịt Bạch Khởi sao, sao lại trá thi?" Hà Hoa nhìn Bố Phương hỏi.

"Tinh Quan Đinh Thi Châm mà Vương Bàn Tử mua là hàng giả." Bố Phương nói.

"...

À." Nghe vậy, Hà Hoa đã hiểu.

"Rầm!" Bạch Khởi một chưởng đánh vào ngực Hồ Bát Nhất, người sau lập tức bay ngược ra sau đập xuống đất.

"Yếu quá yếu quá." Bạch Khởi như đang đánh nhau với trẻ con.

"Mạnh thật!" Hồ Bát Nhất đứng dậy từ dưới đất, khâm phục nói.

"Trong mắt kẻ mạnh, không có chỗ cho kẻ yếu, đừng nói nhiều." Bạch Khởi nói xong, nhìn Bố Phương: "Bây giờ đến lượt ngươi, tên

tiểu tặc đã trộm Ngọc Long Ngọc Bội của ta.” “Ngươi đang cầu xin ta đánh cho ngươi ra bã đấy.” Bố Phương xắn tay áo, đi về phía Bạch Khởi.

“Phụt.” Hà Hoa cười ra tiếng heo kêu.

“Mẹ kiếp!” Bạch Khởi văng một câu tục tĩu: “Thật ngông cuồng tự đại, thật sự nghĩ rằng có thể chiến thắng ta sao?” “Ai ngông cuồng tự đại, ai tự cho là đúng, ai coi trời bằng vung, trong lòng không có chút tự biết mình nào sao?” Bố Phương đáp lại.

“Dám cãi lại, hôm nay, bản tướng sẽ để ngươi chết ở đây.” Cơn phẫn nộ của Bạch Khởi đã lên đến đỉnh điểm.

“Những kẻ muốn ta chết, đều đã bị ta tiễn đi báo cáo với Diêm Vương rồi.” Bố Phương bẻ ngón tay, xương cốt phát ra tiếng ‘rắc rắc’.

“Chết đi!” Bạch Khởi đứng vững trung bình tấn, thẳng tắp tung ra một cú đấm phải đầy sức mạnh.

“Chậm quá.” Bố Phương nghiêng người, né được cú tấn công, sau đó nhấc chân phải, một cước đá vào người Bạch Khởi.

“Phụt!” Bạch Khởi đập xuống đất, cảm giác khắp xương cốt tứ chi đều rung động, vội vàng đứng dậy, lau vết máu ở khóe miệng, kinh ngạc nhìn Bố Phương: “Ngươi không phải người thường.” “Người khác đều gọi ta là thần.” Bố Phương thản nhiên nói.

“A!” “Cười chết ta!” Bạch Khởi không tin lời đối phương.

“Đã đến lúc kết thúc sinh mệnh của ngươi rồi!” Bố Phương tay phải nắm chuôi đao, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, dựng trước mặt, hai ngón tay trái lướt qua lưỡi đao, lập tức lóe lên đao khí màu trắng!

“...” Bạch Khởi thấy vậy, sợ đến liên tục lùi lại.

“Hạo Nhiên Kiếm Khí!” Bố Phương tay phải giơ Hắc Kim Cổ Đao, một đao chém xuống.

Một đạo kiếm khí hủy thiên diệt địa chém thẳng về phía Bạch Khởi.

“Thật khủng khiếp!” “Chết trong tay ngươi, ta chết không hối tiếc!” Bạch Khởi trừng mắt, nhìn kiếm khí lao tới.

Không phải ông ta không né tránh, mà là sợ đến không đi nổi nữa.

“Xoẹt!” Dưới đạo kiếm khí hủy thiên diệt địa, Bạch Khởi trực tiếp bị chém thành hai nửa, Hạo Nhiên Kiếm Khí không giảm, oanh tạc lên vách tường, khi uy lực tan đi, trên vách tường xuất hiện một vết nứt.

Chương 413

"Lợi hại quá!" "Trời ơi!" Hà Hoa và Đào Tử hai người kinh hãi đến mức cằm rớt xuống đất.

"Phù." "Bạch Khởi bị xử lý rồi." Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người đều thở hổn hển.

Hai người không kinh ngạc, vì cả hai đều đã biết thực lực của Bố Phương.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Bạch Khởi, điểm nâng cấp huyết mạch +3,5 triệu!" "Còn thiếu hơn hai triệu điểm nâng cấp huyết mạch để nâng cấp lên Chí Tôn Long Huyết!" Bố Phương tra đao vào vỏ, có thể khẳng định rằng, trong hoàng lăng này, hắn có thể nâng cấp Chí Tôn Long Huyết, khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, dù sao, trong cổ mộ này, có Chương Hàm, Bạch Khởi, chắc chắn còn có rất nhiều nhân vật lưu danh sử sách của Đại Tần.

"Bố Phương, anh có thể cho tôi biết, tại sao anh lại mạnh như vậy không?" Hà Hoa hoàn hồn hỏi.

"Tạm thời không nói cho cô biết." Bố Phương nói: "Tiếp theo, chúng ta sẽ tìm lối ra khỏi mộ thất trong vòng ba phút." "Nếu cậu có thể tìm ra lối ra khỏi mộ thất trong vòng ba phút, tôi sẽ gọi cậu là bố." Vương Bàn Tử nói.

Hắn hoàn toàn không tin Bố Phương có thể tìm được lối ra trong vòng ba phút.

Bố Phương giả vờ không nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, cầm đèn pin chiếu xạ các bức tường xung quanh: "Không biết mọi người có phát hiện không, các bức tường đều được xây bằng gạch xanh, trông không có bất kỳ cơ quan nào." "Nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên tường

không có một chút khe hở nào, hơn hai ngàn năm trước, làm thế nào họ dùng những viên gạch xanh lớn này để xây tường kín mít như vậy." "Điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến là, lúc đó họ đã dùng một loại gì đó giống như xi măng để lấp các khe hở, tương tự, loại tường này, dùng mắt không tìm được cơ quan, phía sau có thể là thông đạo của địa cung." Hồ Bát Nhất nói.

"Bố Phương, tôi cần phải nói cho cậu biết, còn lại một phút, nếu cậu không tìm được lối ra khỏi mộ thất, tôi sẽ không gọi cậu là bố đâu." Vương Bàn Tử nói.

"Chỗ này, là một cánh cửa." "Sau đó bị người ta dùng gạch xanh lấp lại." Bố Phương chỉ vào một bức tường nói.

Mấy người nhìn kỹ, phát hiện đúng là có dấu vết gạch xanh xây sau này, và có cả đường viền của cửa.

"Cửa đã tìm thấy rồi, nhưng chúng ta không ra được, dù sao, cửa đã bị lấp lại." Hà Hoa nói.

"Bố Phương tuệ nhãn như đuốc, cậu tìm thử xem, không chừng sẽ phát hiện cơ quan mở cửa bí mật." Vương Bàn Tử nói.

"Muốn rời khỏi mộ thất, chỉ có thể phá tường." Bố Phương đưa tay phải ra, giơ hai ngón tay thon dài, sau đó đâm vào, lợi dụng công phu Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng, kẹp ra một viên gạch xanh.

"Bố Phương, cậu có thể đừng bá đạo như vậy không!" "Hai ngón tay có thể đâm vào khe hở, kẹp ra một viên gạch xanh." Vương Bàn Tử đối với Bố Phương bội phục sát đất.

"Nếu tôi không đoán sai, chiêu cậu vừa dùng là tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, Song Chỉ Tham Động!" Hồ Bát Nhất nói.

Song Chỉ Tham Động?

Nghe vậy, Hà Hoa và Đào Tử mặt đỏ bừng.

"Bố Phương, cậu vậy mà lại biết Song Chỉ Tham Động!" Vương Bàn Tử kinh ngạc, trực tiếp ôm lấy đùi Bố Phương: "Bố ơi, cầu xin bố dạy con tuyệt kỹ này!" "Như vậy, tôi không cần lo không tìm được vợ nữa!" "Tôi đã lấy ra một viên gạch, tiếp theo, phá tường sẽ dễ dàng hơn." Bố Phương vừa phá tường, vừa nói.

Một nén hương trôi qua.

Tường bị Bố Phương phá thành một cái lỗ, phía sau là một mảng tối đen.

Lập tức, một luồng không khí trong lành tràn vào.

Mấy người hít vào mũi, đều cảm thấy tinh thần sảng khoái.

"Không khí tràn vào rất ẩm ướt, chứng tỏ bên ngoài nhất định có một nguồn nước." Hồ Bát Nhất nói: "Nước của chúng ta bây giờ, không đủ dùng nửa ngày, trong hoàng lăng có nguồn nước, đối với mấy người chúng ta, là một tin tốt." "Đi thôi." Bố Phương bước ra khỏi mộ thất.

Mấy người đều theo sát phía sau.

Chỉ thấy ra khỏi mộ thất phụ, bên ngoài là một mộ đạo tối đen, nhưng khác với mộ thất, vách tường của mộ đạo này không được xây bằng gạch xanh, mà là một vách đá tự nhiên.

"Động rộng hai mươi mét, cao khoảng ba mươi mét!" Hồ Bát Nhất ước lượng, nói: "Nếu tôi không đoán sai, thứ xuất hiện trước mắt chúng ta chính là mộ đạo dẫn đến địa cung hoàng lăng." "Vách tường mộ đạo và mộ thất khác nhau, không có gạch đá xanh, chứng tỏ, mộ đạo này được hình thành tự nhiên, không có một chút dấu vết khai thác nào." "Tôi có một thắc mắc." "Tại sao không xây một mộ đạo tốt để dẫn đến địa cung, mà lại chọn một con đường như thế

này.” Hà Hoa hỏi.

“Cái này tôi tạm thời không biết.” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

“Thật không thể tin được.” Bố Phương cảm thán: “Ai có thể ngờ bên trong hoàng lăng lại có một không gian dưới lòng đất hình thành tự nhiên, nhìn về phía trước, mộ đạo này nhìn không thấy điểm cuối.” “Loại đường hầm hình thành tự nhiên này, còn nguy hiểm hơn mộ đạo do con người xây dựng, không ai biết được, ở cuối con đường tăm tối, có quỷ quái gì đang chờ chúng ta.” “Chúng ta đã đến đây, có lẽ là ý trời, đi thôi.” Bố Phương cầm đèn pin đi về phía trước.

Hắn đi rất vững vàng, đi một bước, nhìn mười bước.

“Vù vù vù vù –” Lúc này, một cơn gió nhẹ từ phía trước thổi tới.

Hà Hoa cầm cây pháo sáng trong tay, ngọn lửa bay về phía sau, sợ chết khiếp.

“Mọi người cẩn thận, loại gió này trong hoàng lăng, không thể là gió bình thường, nhất định có thứ gì đó đang tác quái.” Bố Phương nói.

Nghe vậy, mấy người đều nuốt nước bọt, bất giác dựa sát vào Bố Phương.

“Có thứ gì đó!” Đột nhiên, Vương Bàn Tử vô tình nhìn thấy hai bên đường hầm có những thứ mờ ảo.

Mấy người lập tức dừng bước.

Bố Phương cầm đèn pin, chiếu trái phải đường hầm, nhờ ánh sáng đèn pin, năm người có thể thấy, những thứ ở hai bên đường hầm, là những đóa hoa màu trắng và đỏ gần như giống hệt nhau.

Nếu là bình thường, mấy người căn bản không thể nhìn nhiều, nhưng đây là lăng Tần Thủy Hoàng, bên trong không có ánh nắng,

những đóa hoa này lại mọc ra, rực rỡ như vậy, giống như một phong cảnh tuyệt đẹp, không thể không khiến người ta để ý.

Chương 414

Mấy người đều nhìn về cùng một chỗ, bất giác cùng đi về phía những đóa hoa.

Khi đến gần, họ phát hiện những đóa hoa màu trắng, đỏ này từ nơi này, mọc thẳng đến sâu trong đường hầm.

Chỉ thấy hoa màu đỏ và trắng, đều có cuống dài 30-60mm, 4-6 đóa xếp thành hình tán, mọc ở đỉnh cuống, cánh hoa hình kim ngược, bao hoa màu đỏ nở ngược ra sau cong lại, mép có hình gợn sóng, ống bao hoa rất ngắn; nhị và vòi nhụy nhô ra, hình hoa nhỏ, chu vi trên 6mm.

Sau khi nhìn rõ hoa, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt: "Có ai biết hai loại hoa này, lần lượt là hoa gì không?" "Tôi không tin những bông hoa này mọc ra, dù sao trong cổ mộ không thể mọc hoa được." Hà Hoa nói: "Tôi lại thấy, những bông hoa này là do người xưa làm ra." "Ví dụ như hoa hồng, có thể dùng quả cầu xốp để làm thành hoa hồng lưới tơ." "Em Hà Hoa nói có lý." Đào Tử nói: "Theo tôi biết, trong cổ mộ, không một ngọn cỏ mọc, không thể có hoa, chắc chắn là sau khi xây xong hoàng lăng, họ đã đặt những bông hoa này vào để trang trí." Hồ Bát Nhất cau mày suy nghĩ một lúc, nói: "Nếu trong cổ mộ thật sự mọc hoa, vậy thì thật quá quỷ dị!" "Hít!" Đột nhiên, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì.

"Bàn Tử, cậu nhìn ra rồi à." Bố Phương cười nói.

"Ừ." Vương Bàn Tử gật đầu, nói: "Những đóa hoa màu đỏ này là hoa Bỉ Ngạn, Lão Hồ, chẳng lẽ ông không nhớ, chúng ta đã thấy nó một lần trong thành cổ Tinh Tuyệt sao?" "Tuy những bông hoa Bỉ Ngạn đó là ảo giác chúng ta thấy, nhưng chúng giống hệt những đóa hoa màu đỏ này!" "Tôi thật sự già rồi, đãng trí rồi, không nhận ra." Hồ

Bát Nhất vỗ trán, nói: "Ở cuối đường hầm này, chẳng lẽ lại có một cái động quỷ, Nữ vương Tinh Tuyệt đang ở đó sao." Nữ vương Tinh Tuyệt?

Nghe cái tên này, khóe miệng Bố Phương giật giật.

Lúc ở thành cổ Tinh Tuyệt, Nữ vương Tinh Tuyệt có nói, ba năm sau sẽ đến tìm hắn, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, đến bóng dáng đối phương cũng không thấy.

"Em Hà Hoa, em Đào Tử, những đóa hoa màu đỏ này là hoa Bỉ Ngạn, hai em không tin trong cổ mộ có hoa mọc sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hà Hoa: "..." Đào Tử: "..." "Những bông hoa Bỉ Ngạn màu đỏ này, còn được gọi là hoa Mạn Châu Sa Hoa, Mạn Thù Sa Hoa, Mạn Xu Sa Hoa, bắt nguồn từ từ 'Mạn Thù' của Văn Thù Bồ Tát.

Tượng trưng cho tình yêu vô tận, điềm báo của cái chết, lời triệu hồi của địa ngục." Hồ Bát Nhất nói.

"Tình yêu vô tận?" "Điềm báo tử vong?" "Sự triệu hồi của địa ngục?" "Nghe đáng sợ quá đi," Hà Hoa nói.

"Tôi không hiểu ý nghĩa của 'tình yêu vô tận'." "Nhưng hai câu sau, 'điềm báo tử vong' và 'sự triệu hồi của địa ngục', thì tôi lại biết." Vương Bàn Tử nghe vậy liền lên tiếng: "Đi tiếp xuống dưới là sẽ chết!" "Tôi không tin đâu," Đào Tử đáp lại.

Vương Bàn Tử: "…" "Theo những gì tôi biết, hoa Bỉ Ngạn chỉ mọc trên đường Hoàng Tuyền, là loài hoa của địa ngục.

Chúng mọc ở đây là một điềm báo không tốt cho chúng ta," Bố Phương nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Hà Hoa đột nhiên nói: "Nếu thế thì con đường này không phải là đường hầm, mà là đường Hoàng Tuyền!" "Nếu là

đường Hoàng Tuyền, phía trước chắc hẳn phải có cầu Nại Hà," Vương Bàn Tử quả quyết.

"Mà nói lại, những bông hoa màu trắng kia, chẳng lẽ cũng là hoa Bỉ Ngạn sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Những bông hoa màu trắng đó gọi là Mạn Đà La hoa, cũng là hoa Bỉ Ngạn trắng." "Ý nghĩa của nó là 'nỗi nhung nhớ vô tận, tình yêu tuyệt vọng, lá thư từ thiên đường'." Bố Phương trích dẫn kinh điển: "Truyền thuyết kể rằng, từ rất lâu rất lâu về trước, bên bờ Tam Đồ Hà của Minh phủ nở đầy những vạt hoa Bỉ Ngạn." "Hương hoa của nó có một sức mạnh ma thuật." "Có thể khiến người ta nhớ lại tiền kiếp của mình.

Có hai yêu tinh bảo vệ hoa Bỉ Ngạn, một là hoa yêu tên Mạn Châu, một là diệp yêu tên Sa Hoa." "Hoa Bỉ Ngạn có hoa và lá chung một gốc, nhưng vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau.

Hoa yêu và diệp yêu đã canh giữ hoa Bỉ Ngạn hàng ngàn năm, nhưng chưa từng gặp mặt, vì khi hoa nở thì không có lá, lá chỉ xuất hiện khi hoa đã tàn." "Hoa yêu và diệp yêu điên cuồng nhớ nhung đối phương, bị giày vò trong đau khổ.

Vào một tháng bảy nọ, Mạn Châu và Sa Hoa đã lén vi phạm quy định của thần linh để gặp nhau." "Năm đó, vào tháng bảy, hoa Bỉ Ngạn nở rộ khắp nơi, đỏ tươi như máu." "Thần linh trách tội họ, đày Mạn Châu và Sa Hoa vào luân hồi, và nguyền rủa họ vĩnh viễn, đời đời kiếp kiếp chịu khổ nạn ở nhân gian, không thể gặp lại." "Từ đó, hoa Bỉ Ngạn còn được gọi là Mạn Châu Sa Hoa, là loài hoa nở trên đường đến thiên quốc." "Cũng là loài hoa duy nhất nở trên đường Hoàng Tuyền." "Mỗi lần chuyển thế, Mạn Châu và Sa Hoa đều ngửi thấy hương hoa Bỉ Ngạn và nhớ lại tiền kiếp, sau đó thề sẽ không bao giờ chia xa nữa, nhưng kiếp sau vẫn rơi vào vòng luân hồi của lời

nguyền.” “Hoa Bỉ Ngạn, hoa nở bên bờ kia, dẫn lối đến địa ngục.” “Cách duy nhất để phá giải lời nguyền là tìm được bông Mạn Châu Sa Hoa chân chính, được kết thành từ nước mắt của hai người, đồng thời, phải dùng máu của một trong hai người nhuộm đỏ bông hoa đó.” “Hết rồi à?” Mấy người đang nghe say sưa, thấy Bố Phương dừng lại, không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Nói nhiều quá, tôi khô cả họng rồi.” Bố Phương lấy một chai nước khoáng từ trong ba lô ra, uống vài ngụm rồi nói: “Câu chuyện này rất dài, thời gian không cho phép, tôi sẽ kể luôn kết cục.” “…” Mấy người chăm chú lắng nghe.

“Kết cục là Mạn Châu và Sa Hoa chưa một kiếp nào được ở bên nhau.” “Đôi khi, ta có thể nhìn thấy hoa Bỉ Ngạn nở rộ, những đóa hoa đỏ tươi ấy tựa như những bàn tay đang cầu nguyện với thiên đường, một thứ hạnh phúc vừa thành kính, nồng nhiệt lại vừa tuyệt vọng.” “Loài hoa tựa như lửa ấy tràn đầy bi thương nhưng lại cháy bỏng lòng chung thủy của tình yêu.” “Hu hu hu.” Nghe xong, Hà Hoa không kìm được mà rơi nước mắt: “Câu chuyện cảm động quá.” “Ha ha ha ha!” Bố Phương đột nhiên không nhịn được mà ôm bụng cười lớn.

“Câu chuyện cảm động như vậy mà anh còn cười được.” “Anh có lương tâm không vậy?” Đào Tử bực bội nói.

“Không ổn rồi,” Vương Bàn Tử nói: “Bố Phương bình thường rất ít cười, chắc chắn là trúng tà rồi.” “Ặc.” Nghe vậy, mấy người đều lo lắng.

“Ha ha ha ha!” “Hoa Bỉ Ngạn có một truyền thuyết, các người tin thật à?” Bố Phương cười hỏi.

Cái gì?

Biến cố đột ngột khiến mấy người ngây ra.

Bố Phương ngừng cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mọi người đừng bị vẻ ngoài của hai loại hoa này lừa, chúng đúng là hoa Bỉ Ngạn thật, nhưng về vấn đề truyền thuyết hoa Bỉ Ngạn, có nhiều điều mọi người không biết.

Thực ra, dân gian gọi chúng là hoa thạch toán, hoa Bỉ Ngạn trắng gọi là Mạn Đà La hoa, hoa Bỉ Ngạn đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa." "Đây là một loài hoa tượng trưng cho vẻ đẹp của cái chết, không có gì thần bí cả.

Ở nước ta, hoa Bỉ Ngạn mang ý nghĩa ưu mỹ, thuần khiết.

Người Nhật cho rằng hoa Bỉ Ngạn là hồi ức bi thương, còn người Hàn lại cho rằng nó tượng trưng cho tình yêu vô tận." "Loài hoa này có củ hình cầu, có thể đâm rễ sâu dưới đất vài mét, nên có thể mọc trong khe đá.

Củ của nó có thể hút nước từ dưới lòng đất." "Như vậy, tôi cũng có thể hiểu tại sao ở đây lại mọc hoa Bỉ Ngạn." "Hơn nữa, mùa hoa nở là hè sinh thu tàn.

Cổ mộ này kín gió, không khí lại vô cùng ẩm ướt, không khác gì trong núi sâu, có lẽ đã chênh lệch một mùa, nên bây giờ đúng là mùa hoa nở." "Chỉ vì hoa thạch toán đỏ thường mọc ở khu mộ địa nên mới bị đồn thổi là loài hoa mọc trên đường Hoàng Tuyền." Nghe Bố Phương giải thích xong, mấy người đều nhíu mày.

"Bố Phương, nếu đã biết rõ như vậy, tại sao không nói sớm?" Hà Hoa hai tay chống nạnh, nhíu mày hỏi.

Thấy hắn không trả lời, cô nói tiếp: "Làm chúng tôi sợ hết hồn một phen, anh chọc giận tôi rồi đó." "Tôi... tôi cũng vừa mới nhớ ra thôi." Bố Phương nói.

Mấy người: "…" "Loài hoa này, thực ra không đáng sợ chút nào

sao?" Hà Hoa chỉ vào hoa Bỉ Ngạn, nhìn Bố Phương hỏi.

Chương 415

"Ừm." Bố Phương gật đầu, cúi người xuống, tay phải nắm một cành hoa Bỉ Ngạn trắng nhổ lên, đặt trước mặt mấy người: "Mọi người xem, trước đó tôi nói nhầm, rằng đây là điềm báo rất xấu, là tôi cố ý làm vậy để dọa các người thôi.

Loại thạch toán trắng này, cùng với thạch toán đỏ, đều là một loại dược liệu có dược hiệu rất tốt." "Nó có thể tiêu sưng, diệt côn trùng, trị hạch bạch huyết, mụn nhọt, đau khớp do phong thấp, rắn cắn, phù thũng, diệt ruồi, diệt chuột, phòng dịch bệnh, v.v.

Vì vậy, nó còn được gọi là thần hộ mệnh của sức khỏe, còn có tên là Xá Tử hoa hoặc Xá Lợi Tử." "Trước khi vào địa cung của hoàng lăng mà gặp được nó, có thể nói là chúng ta vô cùng may mắn." "Kiến thức của anh thật là phong phú quá đi." Hà Hoa kinh ngạc.

Trong mắt cô, Bố Phương như một vị giáo sư di động.

Bố Phương chuyển chủ đề: "Trong gian mộ phụ, Bàn Tử mặc áo giáp bị bạch đoàn đá một cước ngã xuống đất, không bị thương nặng.

Lão Hồ thì khác, bị bạch đoàn đánh một chưởng bay đi, đập xuống đất, lưng chắc chắn bị thương, sưng lên rồi." Hồ Bát Nhất lập tức đáp lại: "Lưng tôi đau quá." "Anh quay người lại đi." Bố Phương nói.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất quay người lại.

Bố Phương vò nát bông hoa Bỉ Ngạn trong tay, sau đó vén áo của anh lên, phát hiện vị trí bị thương rồi bôi lên da của anh.

"Hù." Hồ Bát Nhất thở ra một hơi khí đục, nói: "Cảm giác man mát, cơn đau đang từ từ biến mất." "Để cho chắc ăn, chúng ta nên hái thêm một ít hoa Bỉ Ngạn." Bố Phương nói.

Nghe vậy, mấy người đều nhổ mười mấy cây hoa Bỉ Ngạn, bỏ vào ba lô của mình.

“Không thể chậm trễ được nữa.” “Chúng ta tiếp tục tiến lên.” Bố Phương cầm đèn pin, bước về phía trước đường hầm.

Mấy người đều theo sát phía sau.

Đi được hơn một giờ.

“Không biết mọi người có để ý không, chúng ta đi một mạch về phía trước, vách mộ đang dần dần rộng ra và cao lên.” Bố Phương lên tiếng.

“Thật vậy.” Vương Bàn Tử thấy đường mộ rộng hơn năm mươi mét, cao hơn một trăm mét, cảm thấy không thể tin được: “Điều này nói lên điều gì?” “Nói lên rằng chúng ta sắp đi đến cuối đường rồi.” Bố Phương trả lời.

“Nhìn phía trước kìa!” Đột nhiên, Hà Hoa dừng bước, chỉ về phía trước kinh hô.

“Oa!” Ánh mắt nhìn về phía trước, mấy người đều há hốc miệng.

Họ nhìn thấy phía trước trăm mét, xuất hiện một vùng ánh sáng trắng.

“Trong một ngôi mộ cổ kín mít lại có ánh sáng?” “Thật là quỷ dị!” Vương Bàn Tử cảm thấy quá kỳ quái.

Mấy người nhận ra điều bất thường, đều nhìn quanh.

“Nơi có ánh sáng phía trước, có thể là cuối đường hầm này.” “Nhưng ở đó lại có một vùng ánh sáng kỳ lạ mà chúng ta tạm thời chưa biết là gì.” “Chúng ta phải hết sức cẩn thận.” Bố Phương nói.

Ực.

Mấy người đều căng thẳng nuốt nước bọt.

Bố Phương cầm đèn pin, dẫn mấy người đi từng bước một.

Khi đi đến cuối đường, chỉ thấy trước mắt là một không gian rộng lớn.

Lúc này, họ đang ở trên một vách núi đứt đoạn, bên trong cũng là một hang đá khổng lồ hình thành tự nhiên, bên dưới là một vực sâu không thấy đáy.

Nếu đi thêm vài bước nữa, họ sẽ rơi xuống, tan xương nát thịt.

"Đáng sợ!" Mấy người đều lùi lại một bước, mồ hôi lạnh trên mặt không ngừng túa ra.

Bên trong sáng như ban ngày, trong vách đá trên đỉnh, có một quả cầu khổng lồ, phát ra ánh sáng trắng, chiếu rọi không gian bên trong sáng như ban ngày.

Ai mà ngờ được, trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng lại có một không gian rộng lớn như vậy.

"Chiều dài của hang đá này khoảng ba nghìn mét, rộng khoảng hai nghìn năm trăm mét!" "Phía đối diện có một đường mộ, chúng ta muốn qua đó, chỉ có thể đi qua cây cầu kia!" Hồ Bát Nhất nói.

"Cây cầu đó có chắc chắn không?" "Nếu tất cả chúng ta cùng lên, cầu gãy thì toi đời," Hà Hoa nói.

"Cầu treo này được làm bằng gỗ Kim Tơ Nam Mộc." "Hàng ngàn năm không mục nát." Bố Phương nói: "Có thể tưởng tượng được, Đại Việt thời đó giàu có đến mức nào." "Tôi tò mò, hòn đá ở trên kia." "Tại sao lại sáng như vậy." Hà Hoa chỉ tay lên trên nói.

"Chắc là bảo thạch." Vương Bàn Tử quả quyết.

"Bảo thạch không thể phát ra ánh sáng như vậy." "Quá nhiều rồi." Đào Tử nói.

Vương Bàn Tử: "…" "Tôi biết rồi." Bố Phương nói: "Đá phát sáng, thường có hai loại, một là vật chất huỳnh quang, hai là vật chất lân quang." "Trong các vật chất phát sáng tự nhiên thường chứa các nguyên tố phóng xạ, cung cấp tia xạ cho các vật chất huỳnh quang hoặc lân quang bên trong, vì vậy nó có hại cho con người." "Còn có một trường hợp phát sáng khác, đó là hiện tượng vật chất phóng xạ giải phóng năng lượng, ví dụ như Radium và Polonium, những nguyên tố phóng xạ này tự thân chúng sẽ phát sáng." "Nếu vậy, tảng đá lớn phát sáng kia, không phải đá huỳnh quang, cũng không phải đá lân quang, vậy thì lượng bức xạ mà nó tỏa ra phải lớn đến mức nào chứ," Hà Hoa kinh ngạc.

"Con người ở trong môi trường này, không quá ba giờ sẽ xuất hiện triệu chứng khó chịu, nhiều nhất là hai mươi bốn giờ sẽ phát bệnh." Bố Phương nói.

Ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Tiếp theo, chúng ta chỉ có hai con đường để lựa chọn." "Tiếp theo, chúng ta chỉ có hai con đường để lựa chọn." "Một, quay lại đường cũ, hai, tiếp tục tiến lên!" Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Chương 416

"Chúng ta vào mộ vì mục đích gì, là để lấy thuốc trường sinh bất lão, tôi chọn tiếp tục tiến lên." Hà Hoa nói.

Mấy người đều lần lượt bày tỏ thái độ, chọn tiếp tục đi tới.

"Bàn Tử, đừng vội lên cầu." Bố Phương gọi lại.

"Sao vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Cây cầu này trông có vẻ không nguy hiểm, nhưng trên cầu có cơ quan hay không, chúng ta không biết." "Trước khi đi, chúng ta cần dùng vật thay thế để thử xem cây cầu có đáng tin cậy không." Bố Phương nói.

"Có nguy hiểm không chứ." "Bố Phương, cậu nhát gan quá đấy." Vương Bàn Tử nói.

Bố Phương không thèm để ý đến Vương Bàn Tử, nhìn quanh một lượt, cúi người nhặt một hòn đá to bằng lòng bàn tay từ dưới đất lên, rồi ném lên cầu.

Theo một đường parabol, hòn đá đập vào ván cầu, rồi lăn về phía trước vài vòng, phát ra tiếng "cốp cốp cốp".

Và trên ván đá lóe lên một vài tia lửa.

Sau đó, ngọn lửa màu xanh lục bao trùm lấy hòn đá to bằng lòng bàn tay.

"Hít!" Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Nhìn chằm chằm vào ngọn lửa màu xanh lục, hắn sợ hãi nói: "Nếu vừa rồi tôi đi qua, chắc đã bị lửa thiêu chết rồi." "Bàn Tử, đừng coi thường bất cứ thứ gì mà người xưa thiết kế trong lăng mộ." "Vừa rồi

nếu cậu đi lên, đã bị thiêu cháy rồi.” Bố Phương nói.

“Lửa gì vậy?” Đào Tử hỏi.

“Đá huỳnh quang cháy ra ngọn lửa màu xanh lục, còn có một màu khác, là màu vàng.” “Nếu tôi không đoán sai, trên cây cầu này được quét đầy bột đá huỳnh quang, chỉ cần bị vật gì đó ma sát, gặp không khí sẽ tự bốc cháy.” Bố Phương chỉ vào cây cầu nói: “Xem kìa, chưa đầy một phút, cây cầu treo dài mấy nghìn mét đã bốc cháy ngọn lửa màu xanh lục.” “Trông đáng sợ quá.” “Trông giống như một lối vào thông xuống địa ngục.” Hà Hoa nói.

“Ngọn lửa màu xanh lục này, trông có vẻ đáng sợ, nhưng mọi người đừng lo lắng, bởi vì lửa huỳnh quang sẽ không gây ra một chuỗi phản ứng hóa học, năng lượng phát ra chỉ có khoảng hơn 10% chuyển thành nhiệt năng, phần còn lại biến thành quang năng, ánh sáng của nó được gọi là ánh sáng lạnh.

Dù bị ngọn lửa màu xanh lục bao bọc, cũng sẽ không bị bỏng.” Bố Phương nói.

“Nếu đã như vậy.” “Chúng ta đi qua đi.” “Tôi nóng lòng muốn vào địa cung lắm rồi.” Vương Bàn Tử nói.

“Bàn Tử, đừng vội.” “Ngôi mộ ở đó, có chạy đi đâu được.” Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: “Người xây lăng, tại sao lại xây một cây cầu treo ở đây, chẳng lẽ là để cho kẻ trộm mộ đi lên, kích hoạt cơ quan, sau khi cầu gãy sẽ rơi xuống vực sâu?” Lời của anh vừa dứt.

Một luồng khí từ dưới vực sâu xộc lên.

Mấy người đều bất giác lùi lại vài bước.

“Xoạt xoạt xoạt!” Luồng khí tiếp xúc với ngọn lửa màu xanh lục, trực tiếp biến thành ngọn lửa màu đỏ, bùng cháy dữ dội.

“Khủng khiếp quá!” “Ánh lửa lạnh, trực tiếp biến thành liệt hỏa!”

“Nếu vừa rồi chúng ta đi lên, chắc chắn bị thiêu thành tro!” Vương Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói.

“Nơi này quả nhiên không đơn giản như chúng ta tưởng, mọi người thấy rồi đó, lửa huỳnh quang, tiếp xúc với luồng khí kỳ lạ kia, lập tức bốc cháy dữ dội.” “Tôi rất tò mò, luồng khí xộc lên từ bên dưới, tại sao lại có thể khiến lửa huỳnh quang biến thành liệt hỏa trong nháy mắt.” Hà Hoa nhìn chằm chằm vào cả cây cầu lửa, kinh ngạc nói.

“Điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến, là luồng khí xộc lên đó là khí thiên nhiên.” “Đó là một loại nhiên liệu hóa thạch ở thể khí được cấu thành từ metan, chỉ tồn tại ở các mỏ dầu và mỏ khí thiên nhiên, cũng có một lượng nhỏ ở các vỉa than.” “Giống như dầu mỏ, nó tồn tại trong các cấu trúc địa chất kín dưới lòng đất.” “Khí thiên nhiên, gặp lửa, sẽ bốc cháy.” “Theo tôi thấy, Lý Tư thời đó không thể nào để lại một lối vào địa cung cho bọn trộm mộ, tôi nghi ngờ ông ta đã để lại chiêu độc, ở ngay dưới cái hố đen ngòm kia.” Bố Phương nói.

Hà Hoa cũng nói: “Khí thiên nhiên gặp lửa huỳnh quang sẽ biến thành liệt hỏa, thậm chí gây ra nổ khí, nhiệt độ đủ để làm tan chảy một chiếc ô tô trong tích tắc.

May mà, khí thiên nhiên không độc.” “Cầu treo được làm bằng gỗ Kim Tơ Nam Mộc, lửa huỳnh quang trên đó sẽ không làm hại người, nhưng dưới cầu, luồng khí thiên nhiên thổi lên từ cái hố đen ngòm đó tiếp xúc với lửa huỳnh quang, sẽ bốc cháy làm bị thương người.

Tôi nghi ngờ bên dưới có một mỏ dầu khí thiên nhiên.” Hồ Bát Nhất nói.

“Đi qua cây cầu này, chỉ có một con đường chết.” Bố Phương cảm thán: “Thủ đoạn của Lý Tư thật cao minh.” “Lời này là sao?” Mấy người kinh ngạc.

“Suy nghĩ kỹ sẽ biết.” “Chỉ cần chúng ta lên cầu, đế giày ma sát với ván cầu, sẽ bốc cháy ngọn lửa màu xanh lục, bên dưới cứ cách một khoảng thời gian lại xộc lên một luồng khí thiên nhiên.” Bố Phương nói: “Còn về việc tại sao khí thiên nhiên lại xộc lên, điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến là do gió lưu động bên dưới đã đẩy nó lên.” “Hơn một nghìn năm trước, họ đã biết hóa học rồi sao?” Vương Bàn Tử kinh ngạc.

“Trí tuệ của người xưa, đừng coi thường như vậy.” Bố Phương nói: “Mọi người đừng quên, họ có thể luyện ra tiên đan trường sinh bất lão.” “Bây giờ chúng ta phải đi thế nào?” Hà Hoa hỏi.

“Cây cầu đã bị lửa thiêu rụi, chúng ta chỉ có thể bỏ cuộc.” Bố Phương nói: “Người xây lăng đã để lại một con đường khác để đến địa cung.” “Con đường anh nói, có phải là sạn đạo ở hai bên vách đá không?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Chính xác.” “Những sạn đạo này được xây trên vách đá, trông có vẻ dẫm lên sẽ gãy, nhưng lại cực kỳ vững chắc.” “Nếu tôi không đoán sai, hai con sạn đạo này được xây cho những người có địa vị cao quyền trọng sử dụng.” “Sạn đạo hẹp như vậy sao mà đi được?” Hà Hoa nhìn sạn đạo giả gỗ rộng nửa mét, kinh ngạc nói.

“Chỉ cần sơ sẩy một chút là rơi xuống, mất mạng như chơi đấy.” Vương Bàn Tử cũng nói.

“Không đi sạn đạo, thì chúng ta đi đâu?” Bố Phương hỏi lại: “Mọi người có biết còn con đường nào khác để đi không?” Nghe vậy, mấy người đều im lặng.

“Bố Phương nói đúng, nếu không đi sạn đạo, chúng ta chỉ có thể ở lại đây, hoặc quay trở ra.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

“Thời gian không còn nhiều.” “Nếu cứ đứng ở đây, cơ thể sẽ xuất hiện cảm giác khó chịu, đừng quên trên đỉnh có một viên đá huỳnh

quang lớn.” Bố Phương nói xong, cầm đèn pin, lưng dựa vào vách tường, bước lên sạn đạo bên tay phải.

“Bố Phương, anh dũng cảm quá, dám bước lên sạn đạo.” “Anh có thể đừng liều mạng như vậy không.” “Em sợ quá.” Hà Hoa nói.

“Đưa tay cho tôi.” “Tôi dắt cô đi.” Bố Phương nghiêng người, đưa ra bàn tay trái thân thiện.

Chương 417

Hà Hoa cũng bước lên sạn đạo, tay phải nắm lấy bàn tay dày dặn của Bố Phương.

Hồ Bát Nhất và mấy người khác đều đi theo sau.

Mấy người đi trên sạn đạo, trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, đi trên sạn đạo rộng nửa mét quả thực vô cùng nguy hiểm, chỉ một chút bất cẩn là sẽ rơi xuống vực sâu.

Họ chỉ có thể đi ngang như cua.

Có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mấy người.

May mà trên đỉnh có một viên đá huỳnh quang khổng lồ chiếu sáng cả một khu vực, mọi thứ phía trước đều có thể nhìn rõ.

"Em sợ quá." "Không dám đi nữa." Hà Hoa hoảng sợ.

Có thể khẳng định, chỉ cần sơ sẩy trượt chân rơi xuống, sẽ nát bét.

"Lão Hồ, cậu là bộ đội, hát một bài cho chúng tôi lên tinh thần đi." Vương Bàn Tử đi cuối cùng nói.

"Trong hoàn cảnh này, tôi không hát nổi." Hồ Bát Nhất đáp.

"Hà Hoa, em đừng sợ." Bố Phương quay đầu nhìn cô, dùng tay lau đi giọt nước mắt trên khóe mi, nói: "Chỉ cần em có thể khắc phục được sự yếu đuối trong lòng, em có thể chiến thắng nỗi sợ hãi." "Nếu không được, thì hít thở sâu vào." "Vâng vâng." Hà Hoa gật đầu, hít thở sâu vài hơi.

Một giờ sau.

Bố Phương dẫn mấy người đi từng bước trên sạn đạo chật hẹp: "Báo cho mọi người một tin tốt, chúng ta đã đi ra khỏi phạm vi bức xạ

rồi.” “Vậy thì, đoạn đường tiếp theo, chúng ta đi chậm lại.” Bàn Tử nói.

“Đúng vậy.” Bố Phương đáp, rồi nói: “Nhưng con đường phía trước tối om, so với việc bị bức xạ chiếu vào, xem ra còn nguy hiểm hơn.” “Tiếp theo, chỉ có thể dùng đèn pin của tôi để soi đường.” “Nếu dùng pháo sáng, khí thiên nhiên từ dưới xộc lên gặp phải tia lửa sẽ bốc cháy, lúc đó, chúng ta chắc chắn sẽ tự rối loạn đội hình, trượt chân rơi xuống vực sâu.” Bố Phương vừa nói, vừa bật đèn pin, chiếu về phía trước.

“Tốt quá rồi.” “Phía trước trăm mét có một cửa động đường kính khoảng mười mét.” Bố Phương cầm đèn pin chiếu về phía trước, vui mừng nói.

Nghe vậy, mấy người đều phấn chấn lên.

“Chúng ta đi thôi.” “Thắng lợi đang ở phía trước.” Bố Phương dẫn mấy người đi tới.

Mười phút sau.

Năm người cuối cùng cũng đi hết sạn đạo, vào trong đường hầm, đều không hẹn mà cùng dựa vào vách tường, thở hổn hển.

“Tôi nói với hai cô em này, con sạn đạo này còn nguy hiểm hơn cả con sạn đạo trên quỷ động ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.” Vương Bàn Tử thở hổn hển nói.

“Em cảm thấy đối phó với bạch đoàn trá thi cũng không đáng sợ bằng con sạn đạo này.” Hà Hoa nói.

“May mà chúng ta không ai sợ độ cao.” Bố Phương nói xong, nhìn con đường hầm tối om nói: “Chỉ cần chúng ta đi vào trong đó, cứ đi thẳng về phía trước, là có thể đến được địa cung.” “Vậy chúng ta đi nhanh lên.” “Chúng tôi nghỉ ngơi xong rồi.” Mấy người đều lên tiếng.

Bố Phương gật đầu, bước về phía đường hầm tối om.

"Chúng ta đã bao lâu chưa ăn gì?" Bố Phương hỏi.

"Lâu lắm rồi." Hà Hoa trả lời.

"Tôi có dự cảm, trong địa cung sẽ vô cùng nguy hiểm." "Cho nên trước khi vào, chúng ta phải lấp đầy bụng, để cơ thể phục hồi trạng thái tốt nhất." Bố Phương nói.

Nghe vậy, mấy người đều lấy ba lô xuống, lấy ra mấy gói bánh quy nén, xé ra ăn.

Sau đó lại lấy nước ra, uống vào bụng.

"Tôi hết nước rồi." Vương Bàn Tử nói.

"Tôi cũng vậy." Hà Hoa nói.

Bố Phương và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đồng thanh nói: "Việc cấp bách của chúng ta bây giờ là phải nhanh chóng tìm một nguồn nước, nếu không thiếu nước nghiêm trọng sẽ bị khô miệng, lưỡi sưng.

Tim đập nhanh, cơ bắp co giật!" "Không biết mọi người có chú ý nghe không." "Phía trước có tiếng nước nhỏ giọt rất nhỏ truyền đến." "Thông tin này đối với chúng ta, là một điềm báo tốt." Bố Phương vừa cười vừa bước về phía trước.

Đi được một lúc lâu, tiếng nước nhỏ giọt ngày càng lớn.

Bố Phương dừng bước, cầm đèn pin chiếu về phía trước, nói: "Đúng như chúng ta thấy, đây là từng vũng nước nhỏ, do những thạch nhũ hình nón phía trên nhỏ xuống." "Còn chờ gì nữa." "Mau lấy nước đi." Vương Bàn Tử vội vàng chạy đến trước vũng nước to bằng lòng bàn tay, cúi người xuống.

"Đừng lấy." "Cổ mộ này kín gió, không khí bên trong đã ảnh hưởng đến chất lượng nước ở đây." "Uống vào, không tốt cho cơ

thể.” Bố Phương nói.

“Vậy nghe cậu.” Vương Bàn Tử đứng dậy.

“Không khí ở đây chứa nhiều hơi nước, rất trong lành.” Hồ Bát Nhất nói: “Nguồn nước chắc ở một nơi nào đó.” Lời của anh vừa dứt, Hà Hoa đột nhiên lên tiếng: “Có một cửa động.” Mấy người nhìn theo, chỉ thấy ở vách tường bên trái có một hang đá rộng hai mét, cao ba mét.

“Một con đường rẽ.” Vương Bàn Tử nói.

Chương 418

"Đúng vậy, một con đường rẽ." Bố Phương nói: "Ở đây xuất hiện một con đường rẽ, chúng ta không thể phán đoán được, con đường nào thông đến đường mộ của địa cung." "Bây giờ có hai con đường, chúng ta nên đi con đường nào?" Hà Hoa nhíu mày hỏi.

"Trong trường hợp không biết đi đường nào, xin hãy xem tôi làm, đừng lên tiếng." Bố Phương đi đến giữa hai con đường, nhắm mắt lại, đứng im bất động.

Mấy người đều không biết Bố Phương đang làm gì.

"Không khí có hơi nước thổi ra từ con đường rẽ này." Bố Phương mở mắt ra, chỉ vào con đường rẽ vừa phát hiện nói.

"Sao anh chắc chắn vậy?" Mấy người hỏi.

"Tôi vừa mới cảm nhận." Bố Phương nói: "Chỉ có không khí lưu động, hơi nước mới thổi ra được." "666." "Đứng im mà cũng cảm nhận được." "Bố Phương, anh có thể đừng lợi hại như vậy không, chuyện gì hay ho cũng để một mình anh làm hết." "Đi thôi." "Chúng ta đi con đường có không khí lưu động này, mới là lựa chọn chính xác." Bố Phương vừa nói, vừa cầm đèn pin, bước vào con đường hầm ẩm ướt, oi bức.

Năm người đi trong đường hầm, thể lực dần dần suy kiệt.

May mà mấy người biết bên trong có một nguồn nước, nên vẫn còn chút tinh thần.

Nhưng đi được mấy nén hương, sắc mặt năm người dần dần trở nên khó coi.

"Nếu còn không tìm được nguồn nước." "Chúng ta có thể sẽ bị

phiền não, đau đầu vì thiếu nước." Vương Bàn Tử lên tiếng.

Bố Phương lau mồ hôi trên mặt, nói: "Nghỉ ngơi tại chỗ vài phút, hồi phục thể lực rồi đi tiếp." Nghe vậy, mấy người đều dừng lại, thở hổn hển.

Sau khi thở xong, trong đường hầm lập tức yên tĩnh lại.

Năm người có thể nghe thấy tiếng nước chảy "rào rào" truyền đến.

"Tiếng nước chảy?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Tôi cũng nghe thấy." "Không sai được." Hồ Bát Nhất nói.

"Vừa rồi chúng ta đi quá vội, bên tai chỉ nghe thấy tiếng bước chân." Bố Phương nói: "Tiếp theo, chúng ta đi theo tiếng nước chảy." Không bao lâu sau, mấy người đi vào một góc rẽ, chỉ thấy trước mắt là một không gian rộng lớn, bên trong là một hang đá rộng bằng sân bóng đá, bên dưới là một con sông trong vắt thấy đáy đang chảy.

"Một con sông ngầm." "Chúng ta tìm thấy nước rồi." Mấy người đều khó nén được niềm vui trong lòng.

Khi hoàn hồn, mấy người chạy đến bên bờ sông, dùng hai tay vốc nước trong lành lên uống.

Sau khi uống no, lấy bình rỗng ra đựng nước.

"Xoạt." Bố Phương không thèm cởi quần áo, nhảy ùm vào dòng nước mát lạnh, khiến đầu óc tỉnh táo lại.

Mấy người trên bờ thấy vậy, cũng nhảy xuống nước.

Thưởng thức vài phút, năm người lần lượt lên bờ.

"Bàn Tử, cậu đi tìm xem xung quanh có thứ gì có thể đốt lửa, sưởi ấm không." Bố Phương nói.

“Được.” Vương Bàn Tử cầm pháo sáng, tìm kiếm trong hang đá rộng bằng sân bóng đá.

“Chúng ta từ lúc vào mộ, chưa hề nghỉ ngơi.” “Em cảm thấy mệt rã rời rồi.” “Nghỉ ngơi ở đây đi.” Hà Hoa chỉ xuống chân nói.

“Được.” Bố Phương gật đầu.

“Có củi rồi.” Vương Bàn Tử ôm một đống củi, đặt xuống đất, giải thích: “Bên kia có một đống củi, chắc là do người xưa để lại.” Hiểu được nguồn gốc của đống củi, Bố Phương nhóm lửa, chẳng mấy chốc trong hang đá tối om, một đống lửa bùng lên.

“Nước đã giải quyết xong, nhưng chúng ta cần thức ăn.” Hồ Bát Nhất nhìn con sông ngầm chảy chầm chậm nói: “Cũng không biết trong nước có cá lớn không.” “Theo tôi biết, sông ngầm có cá, nhưng không nhiều, thường là những loài cá nhỏ thuộc họ cá nheo hoặc họ cá chép.” “Hơn nữa, mắt của các loài cá sống trong sông ngầm đều thoái hóa, biến thành ‘cá mù’.” Bố Phương nói xong, cởi quần áo đặt bên cạnh để lửa hong khô, cầm Hắc Kim Cổ Đao, đi dọc theo bờ, xem trong nước có cá không.

“Tôi đi với cậu.” Vương Bàn Tử đứng dậy, đi theo sau Bố Phương.

Hồ Bát Nhất ở lại, bảo vệ hai cô gái.

“Bàn Tử, cậu thấy không.” “Nơi chúng ta đang ở, là một vùng nước cạn.” Bố Phương cầm đèn pin, chiếu xuống nước, có thể thấy rõ lớp bùn.

“Không thấy một con cá nào cả.” Bàn Tử thất vọng nói.

“Mẹ kiếp!” Giây tiếp theo, cả hai đều kinh hô.

Chỉ thấy lớp bùn lỏng ra, một con vật thuộc lớp giáp xác toàn thân màu trắng, dài khoảng mười centimet bò ra, trên mặt nó có một đôi

mắt nhỏ, và đồ trang trí giống hoa văn, trên mặt còn mang theo vẻ cười khổ.

Có thể thấy, nó khác với hầu hết các loài động vật.

“Kỳ lạ thật, trong nước sao lại có thằn lằn nhỉ.” Vương Bàn Tử nhìn con vật nhỏ nổi lên mặt nước, thấy bộ dạng của nó, không khỏi kinh ngạc nói.

“Con vật nhỏ này chỉ trông giống thằn lằn thôi.” “Theo tôi biết, đây là một con kỳ nhông.” “Là một trong những loài động vật lưỡng cư nhỏ, thuộc bộ có đuôi, ngoại hình giống thằn lằn nhưng không có vảy, cơ thể được bao bọc bởi lớp da mềm và ẩm ướt, con trưởng thành thường sống bán thủy sinh, ở những nơi ẩm ướt và tối tăm.” Bố Phương nói.

Trước khi nhìn rõ, hắn không biết, nhưng sau khi nhìn rõ, hắn đã hiểu ra.

Chương 419

“Ra là kỳ nhông.” “Tôi cứ tưởng là một con thằn lằn nhỏ.” Vương Bàn Tử cười khổ một tiếng, nói: “Tôi nhớ trong núi băng Côn Luân có một con Bá Vương Kỳ Nhông, không phải đã bị tiêu diệt rồi sao, không biết nơi này có không.” “Có thì tốt quá.” Bố Phương trả lời.

Chỉ cần giết được kỳ nhông cấp Bá Vương, hắn sẽ nhận được lượng lớn điểm nâng cấp huyết mạch.

“Con kỳ nhông trắng to bằng hai ngón tay này có độc không?” Vương Bàn Tử chỉ vào con kỳ nhông trong nước hỏi Bố Phương.

Nếu không có độc, hắn sẽ bắt lên, đem đi nướng chín rồi ăn.

“Con kỳ nhông này có độc, trong trứng và phôi thai của nó tồn tại một loại độc tố rất mạnh, cùng chất với độc cá nóc, nếu ăn nhầm sẽ gây tê liệt, vì vậy kỳ nhông chỉ thích hợp để ngắm, không thích hợp để ăn.” Bố Phương trả lời.

“Ặc.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức dẹp bỏ ý định ăn kỳ nhông trong đầu.

“Trong nước không có cá, chỉ có con kỳ nhông này, xem ra chúng ta phải nhịn đói rồi.” Vương Bàn Tử tay trái xoa cái bụng bự nói.

“Con sông ngầm này, đã có kỳ nhông, vậy thì chắc chắn có cá.” Bố Phương khẳng định.

“Vậy chúng ta lội xuống nước tìm cá.” Bàn Tử đề nghị.

Bố Phương gật đầu, không để ý đến con kỳ nhông trắng nhỏ, xắn quần lên, bước xuống nước, cầm đèn pin chiếu rọi, cúi đầu nhìn xuống nước cẩn thận tìm cá.

“Bố Phương, ánh sáng của đèn pin, có làm cá sợ chạy mất

không?" Bàn Tử hỏi.

"Ở đây thì không." Bố Phương trả lời: "Đừng quên, nơi này không giống những nơi khác.

Tôi đã nói trước đó, cá trong sông ngầm, đa số đều mù, không có mắt." "Tôi biết rồi." Vương Bàn Tử gật đầu.

Hai người lội nước tiến lên được hai mét thì dừng lại.

Bởi vì phía trước, có một bóng đen đang từ từ bơi lại, mặt nước gợn sóng.

"Gì vậy?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Tôi cũng không biết." Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đưa cho Vương Bàn Tử cầm.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện cá nheo khổng lồ bạch tạng, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Bố Phương thẳng thắn nói: "Thứ đang bơi về phía chúng ta là một con cá nheo khổng lồ bạch tạng." "Có khả năng là ánh sáng của đèn pin đã thu hút nó." "Cá nheo khổng lồ bạch tạng, sống ở đây sao?" Bàn Tử kinh ngạc.

"Con sông ngầm này là nước ngọt, nó sống ở đây không có gì lạ, điều kỳ lạ là, con cá nheo khổng lồ bạch tạng này to như một con lợn." "Chúng ta lên bờ." Bố Phương nhìn bóng dáng mờ ảo dưới nước, ước lượng kích thước của nó, liền kéo Bàn Tử chạy ngược lại.

Ngay lúc đó.

Cá nheo khổng lồ bạch tạng thấy hai người bỏ chạy, liền tăng tốc, há cái miệng to như chậu máu, định nuốt Vương Bàn Tử nhiều thịt.

"Bàn Tử, lên bờ trước!" Bố Phương phản ứng nhanh nhạy, dùng sức đẩy mạnh Vương Bàn Tử ra, khiến con cá nheo khổng lồ bạch

tạng đớp hụt.

“Bố Phương, cậu cẩn thận.” Vương Bàn Tử đứng dậy từ trong nước, vội vàng lên bờ.

“Chán sống rồi.” Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, nhìn con cá nheo khổng lồ bạch tạng đang quay đầu bơi lại nói.

Cá nheo khổng lồ bạch tạng không hiểu tiếng người, trong mắt nó, con người là thịt, nó lao thẳng tới như cá mập, há miệng lớn cắn về phía Bố Phương.

“Phập!” Bố Phương vô cùng bình tĩnh, với tốc độ nhanh như chớp, hai tay cầm đao, đâm vào miệng của con cá nheo khổng lồ bạch tạng.

Con cá nheo khổng lồ bạch tạng giãy giụa vài cái, rồi chết.

“Hít.” Chứng kiến tất cả, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Trong mắt hắn, Bố Phương thực sự quá mạnh mẽ.

Đối mặt với một con cá nheo khổng lồ bạch tạng to như lợn nái, hắn từ đầu đến cuối vẫn giữ được sự bình tĩnh như vậy.

Tất nhiên, Bố Phương vừa cứu hắn một mạng, cả đời này hắn sẽ không quên.

“Chúng ta có thể ăn một bữa no nê rồi.” Bố Phương nói xong, dùng đao rạch bụng cá, làm sạch nội tạng.

Vương Bàn Tử cũng xuống, cầm đèn pin soi sáng cho Bố Phương.

Dưới ánh sáng, hai người có thể thấy, trong bụng con cá nheo lớn này có mấy con cá nhỏ.

“Cá nheo ăn cá nhỏ, trong bụng có cá là chuyện bình thường.” Bố Phương nói.

“Bố Phương, Bàn Tử, vừa rồi ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Hồ Bát Nhất và hai người kia nghe thấy tiếng động ở đây, vội vàng chạy đến.

“Vừa rồi tôi và Bố Phương đang tìm cá dưới nước, kết quả là con cá nheo khổng lồ bạch tạng này tự tìm đến cửa.” Bàn Tử kể lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra.

Nghe xong, Hồ Bát Nhất không nhịn được cười mấy tiếng, nói: “Con cá nheo lớn này, muốn ăn thịt hai người, kết quả lại chết trong tay Bố Phương.” “Trước khi vào địa cung, có thể ăn được con cá nheo lớn này, đối với chúng ta mà nói, là vô cùng hạnh phúc.” Bố Phương vác con cá nheo lớn, đi lên bờ.

Chương 420

Khi đến bên đống lửa, Bố Phương đặt con cá nheo lớn xuống, dùng đao cắt thịt của nó, đưa cho bốn người.

“May mà ở đây có củi để chúng ta nhóm lửa, nếu không có lửa, chúng ta vì để sống sót, chỉ có thể ăn sống con cá nheo lớn này.” Bàn Tử nói.

“…” “Con cá nheo lớn để ở bên cạnh, trên người tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, chúng ta không biết mùi này có thu hút thứ ma quỷ gì đến không.” “Chúng ta phải luôn chú ý xung quanh.” Bố Phương lên tiếng nói.

Lỗ Tam Công và tôi.” “Trong hoàng lăng có quỷ đầu to.” “Tôi đi trong đó một đoạn dài cũng không biết cái thứ quỷ đầu to đó là gì,” Hồ Bát Nhất nói.

“Nếu nó dám ra ngoài.” “Tôi nhất định sẽ đánh cho nó phọt cả shit ra,” Vương Bàn Tử nói chắc nịch.

“Nếu quỷ đầu to thật sự xuất hiện.” “Anh Bàn đừng có nói thì mạnh miệng, làm thì co rúm nhé,” Hà Hoa cười nói.

Cả nhóm ngồi nướng cá, mười mấy phút sau thì cá sắp chín.

Không có dầu, không có muối, năm người chỉ đành ăn thịt cá nướng nguyên vị.

“Xoạt xoạt xoạt!” Đúng lúc này, dưới dòng sông đen kịt bỗng có tiếng động.

Âm thanh đó giống như có thứ gì đó từ dưới nước trồi lên mặt nước.

Bố Phương vội vàng cầm lấy cây đèn pin đặt bên cạnh chiếu tới.

Dưới ánh mắt của năm người, chỉ thấy dưới sông có một con quái vật khổng lồ.

To bằng cả một con voi lớn.

Thứ đầu tiên nhô lên khỏi mặt nước là một phần sống lưng màu đen, không có vảy, sau đó một cái đầu to lớn nổi lên.

Đôi mắt to của nó như hai cái bóng đèn phát sáng, suýt nữa thì làm chói mù đôi mắt chó hợp kim của năm người.

"Quái vật đáng sợ!" Năm người đều bất giác lùi lại, định bỏ chạy, nhưng thấy nó không động đậy nên lại đứng yên tại chỗ.

"Thứ quái quỷ gì vậy?" "Cá sấu à?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Không phải cá sấu, chắc là một con hà mã lớn!" Hồ Bát Nhất nói.

"Đừng đoán nữa." "Chúng ta mau chạy thôi," Hà Hoa sợ hãi nói.

"Mọi người đi trước!" "Tôi bọc hậu!" Bố Phương lên tiếng.

"Đi thì cùng đi." "Tôi không muốn bị quái vật ăn thịt," Hà Hoa đáp.

"Vậy cùng đi." Bố Phương cầm lấy quần áo, chạy về phía cửa hang.

Bàn Tử và những người khác cũng vội vã theo sau.

Thấy mấy con người bỏ chạy, con quái vật khổng lồ dưới nước liền bộc phát.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã từ dưới nước lao thẳng lên bờ, chặn đứng đường đi của họ.

"Bá Vương Kỳ Nhông!" Bố Phương kinh hãi thốt lên.

Con này còn lớn hơn cả con Bá Vương Kỳ Nhông ở núi băng Côn Luân, khuôn mặt nó trông vô cùng hung tợn.

Cái miệng lớn của nó có thể nuốt chửng một người trưởng thành

trong một lần.

“Oa oa, oa oa!” Bá Vương Kỳ Nhông khép miệng lại, phát ra âm thanh giống như tiếng trẻ con khóc, khiến người ta sởn gai ốc.

“Tiếng kêu đáng sợ quá,” hai chân Hà Hoa run lẩy bẩy, lắp bắp nói.

“Loài cá sấu Loan lớn nhất thế giới e rằng cũng không phải là đối thủ của con Bá Vương Kỳ Nhông này,” Đào Tử nói.

“Bố Phương, cậu có xử lý được nó không?” “Trông cậy cả vào cậu đấy,” Hồ Bát Nhất nói.

Những người còn lại đều đặt hết hy vọng vào Bố Phương.

“Vậy để tôi giải quyết nhanh gọn nó,” Bố Phương chắp hai tay lại, niệm chú Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ năm, Sát Thần Lệnh: “Thiên địa huyền hoàng, thiên nhạc phong sơn, thần hữu vô thường, thiên lệnh vô cực!” Lời vừa dứt, Hắc Kim Cổ Đao trong vỏ đao tức thì bay vọt lên trên đỉnh đầu Bá Vương Kỳ Nhông, phân hóa ra hàng vạn thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Cùng với cú lao xuống như tia chớp của bản thể, nó trực tiếp đâm xuyên qua thân thể Bá Vương Kỳ Nhông.

Sau đó, hàng trăm, hàng vạn thanh Hắc Kim Cổ Đao cũng lao xuống như sấm sét.

Bá Vương Kỳ Nhông ngẩng đầu, miệng phát ra tiếng khóc như trẻ con, thân thể lỗ chỗ vết thương.

Theo nhát đao cuối cùng hạ xuống, nó đổ ầm xuống đất.

Chương 421

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Bá Vương Kỳ Nhông!" "Nhận được ba triệu năm trăm nghìn điểm nâng cấp huyết mạch!" "Điểm nâng cấp huyết mạch lớn hơn mười triệu, có nâng cấp huyết mạch không?" "Nâng cấp!" Bố Phương kích động, thầm đáp lại trong lòng.

"Đinh!" "Nâng cấp huyết mạch thành công!" "Chí Tôn Long Huyết, nâng cấp thành Long Vương huyết mạch!" "Thiên phú: Long Vương nổi giận, chấn động trời đất!" Bố Phương cảm thấy máu trong cơ thể mình sôi trào, mấy phút sau mới trở lại bình thường.

"Đinh!" "Hệ thống thông báo, nâng cấp Long Vương huyết mạch cần mười lăm triệu điểm nâng cấp huyết mạch!" Bố Phương nghe vậy, gật đầu.

Sau khi nâng cấp huyết mạch, mọi mệt mỏi đều tan biến, tinh thần lập tức tràn đầy.

"Thật đáng sợ!" Hà Hoa nhìn con Bá Vương Kỳ Nhông đã chết nằm trên đất, ánh mắt nhìn Bố Phương đầy vẻ kính phục.

Cô nuốt nước bọt, hỏi: "Bố Phương, cậu là người tu tiên à?" Nếu ban nãy cô không nhìn lầm, chiêu thức Bố Phương sử dụng chính là Vạn Kiếm Xuyên Tâm.

"Bố Phương, ở trong pháo đài Quan Đông, chiêu thức cậu dùng để giết Hồng Hống, có phải cậu bị thứ gì đó nhập vào không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Khụ khụ," Bố Phương ho khan một tiếng, nói: "Mọi người cứ làm quen là được, đừng tỏ ra kinh ngạc như vậy." "Sao mà không kinh ngạc được!" "Trên thế giới này có hơn bảy tỷ người, cũng chỉ có một mình cậu có thể dùng chiêu đó thôi," Đào Tử nói.

“Mà nói lại, Bá Vương Kỳ Nhông không phải đã tuyệt chủng rồi sao?” “Sao ở đây lại có một con?” Hà Hoa hỏi.

“Nơi khác e là cũng có Bá Vương Kỳ Nhông, chỉ là chúng ta không biết thôi,” Bố Phương đáp, “Mọi người đừng để nhận thức hạn chế tư duy của mình.

Ở những nơi hoang vu không người, thường xuyên xảy ra những hiện tượng mà khoa học không thể giải thích được.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng được xây dựng từ hơn hai nghìn năm trước, bên trong xuất hiện những quái vật mà chúng ta không biết cũng chẳng có gì lạ.

Nếu tôi đoán không lầm, loài kỳ nhông lẽ ra đã tuyệt chủng từ thời tiền sử này hẳn đã ẩn náu dưới lòng con sông ngầm này để sống sót đến ngày nay.” “Mọi người còn nhớ tiếng kêu của con Bá Vương Kỳ Nhông không?” Bố Phương hỏi.

“Giống như tiếng trẻ con khóc,” Hà Hoa trả lời.

“Bởi vì nó có quan hệ họ hàng xa với cá oa oa, nên Bá Vương Kỳ Nhông còn được gọi là Khoa Nhĩ Ngạc Nguyên, hoặc Cự Kỳ Nhông, là một loài vật tồn tại từ thời viễn cổ.” “Tôi hy vọng trong ngôi mộ cổ này sẽ có thêm những con Bá Vương Kỳ Nhông khác,” Bố Phương nói.

Giết một con Bá Vương Kỳ Nhông đã được ba triệu năm trăm nghìn điểm nâng cấp huyết mạch.

Nếu xuất hiện thêm mười con, lần lượt giết hết, hắn có thể nhận được ba mươi lăm triệu điểm nâng cấp huyết mạch.

Bổ sung thêm một câu, không biết có không nữa.

Nghe lời Bố Phương, Vương Bàn Tử và mấy người kia đều kinh ngạc đến ngây người, cằm gần như rớt xuống đất.

Mới xuất hiện một con đã dọa cả đám sợ chết khiếp.

Nếu còn xuất hiện thêm nữa, trái tim nhỏ bé của họ không chịu nổi đâu.

"Chúng ta đi thôi." "Đi theo đường hầm lúc trước là có thể đến được địa cung." Bố Phương nói xong, liền đi ra khỏi hang đá.

Một giờ sau.

Năm người lại một lần nữa bước vào đường hầm dẫn đến địa cung.

"Oa oa!

Oa oa!" Nhưng đúng lúc này, tiếng khóc trẻ con ồn ào vang lên.

"Đáng sợ quá." "Tiếng khóc này, nghe như của mấy nghìn, mấy vạn con kỳ nhông cùng phát ra," Vương Bàn Tử nói.

"Chúng ta mau đi thôi," Bố Phương chạy thật nhanh về phía trước.

Số lượng kỳ nhông quá nhiều, hắn không có đủ tự tin để giết hết từng con một.

"Ầm!" Một bức tường đột nhiên sụp đổ!

Vô số con kỳ nhông màu trắng, màu đen tràn ra, bò về phía Bố Phương và nhóm của hắn.

"Bố Phương, mau chạy!" "Đừng quay đầu lại!" Vương Bàn Tử hét lớn.

"Không chạy nữa," Bố Phương dừng lại, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, "Đừng quên, máu của tôi có thể xua đuổi chúng." "Xoẹt!" Bố Phương rạch ngón tay, vẩy dòng máu vàng óng về phía bầy kỳ nhông đang lao tới.

"Oa a!" Hàng vạn con kỳ nhông phát ra tiếng khóc thét, rồi rút đi

như thủy triều.

“Hù,” Bố Phương cảm nhận cơn đau nhói từ lòng bàn tay, hít một hơi, vội vàng lấy băng gạc từ ba lô ra băng bó lại.

“Bố Phương, cậu lại cứu mọi người một lần nữa.” “Chúng tôi vô cùng cảm kích,” Hà Hoa nói, “Tôi quyết định rồi, tôi muốn làm fan của cậu.” “Tôi cũng muốn làm fan của cậu,” Đào Tử nói.

“Tại sao bên trong lại có nhiều kỳ nhông như vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Chắc là con của con Bá Vương Kỳ Nhông kia, trải qua mấy nghìn năm nên số lượng mới nhiều như vậy,” Hồ Bát Nhất nói: “Chúng truy sát chúng ta, chắc là để báo thù cho mẹ của chúng.” “Nói có lý,” mấy người còn lại đều tin lời của Hồ Bát Nhất.

Chương 422

“Chúng ta đi suốt chặng đường đều là hữu kinh vô hiểm, tất cả đều là công lao của một mình Bố Phương.” “Phải không?” Hà Hoa cười hỏi.

“Biết rồi còn hỏi,” Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

“Đi thôi,” Bố Phương cất bước đi về phía trước.

Đi được vài phút, Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: “Bố Phương, chúng ta chỉ cần đi thẳng theo đường hầm này là sẽ đến được địa cung sao?” “Đúng vậy,” Bố Phương gật đầu.

“Hy vọng con đường này có thể thông thẳng đến địa cung,” Hà Hoa nói: “Nếu lại gặp phải thứ quỷ quái gì, tôi chắc sẽ bị dọa chết mất.” Đi trong đường hầm âm u chật hẹp, Bố Phương luôn cảnh giác xung quanh, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lại, sợ rằng quái vật sẽ lặng lẽ đi theo sau.

“Chúng ta đi được gần ba tiếng rồi, địa cung chắc không còn xa nữa đâu,” Hồ Bát Nhất vừa đi vừa nói.

“Hy vọng là vậy,” Hà Hoa đáp.

Nếu phải đi thêm hai tiếng nữa, chân cô sẽ nhũn ra mất.

“Tôi cứ có cảm giác trong địa cung có quái vật đang chờ chúng ta đến nộp mạng,” Vương Bàn Tử nói.

“Bàn Tử, cậu làm ơn ngậm cái miệng quạ của cậu lại đi.” “Nếu thật sự bị cậu nói trúng, chúng ta không phải vào mộ tìm tiên đan mà là đi nộp mạng đấy,” Hà Hoa bực bội nói.

Vương Bàn Tử: “…” “Đừng sợ, Hà Hoa, cho dù trong địa cung có nguy hiểm, tôi cũng sẽ bảo vệ tính mạng của cô,” Bố Phương nói.

“Anh Bố tốt thật,” Hà Hoa cười nói.

“Trộm mộ là chuyện phạm pháp, không biết cảnh sát giao thông Tây An có đang đợi chúng ta bên ngoài mộ cổ để tóm gọn không nữa,” Vương Bàn Tử nói.

“Nếu cảnh sát biết, chắc họ đã phong tỏa bên ngoài, đang ngồi chờ thỏ như chúng ta ra ngoài đấy,” Hồ Bát Nhất tiếp lời.

“Hai người đừng dọa tôi chứ.” “Tôi không muốn ngồi tù mọt gông đâu,” Hà Hoa sợ hãi nói.

“Chắc là hai chúng tôi lo xa thôi,” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đồng thanh nói.

Mấy người không nói chuyện nữa, vừa đi về phía trước vừa căng thẳng và sợ hãi.

“Vù vù vù.” Đúng lúc này, một làn gió mát từ phía trước thổi tới.

Cả nhóm không khỏi rùng mình.

“Tự dưng lại có gió thổi.” “Tôi cảm giác có chuyện không lành sắp xảy ra,” Vương Bàn Tử nói.

“Đừng suy nghĩ lung tung, gió thổi từ phía trước chứng tỏ chúng ta sắp đến địa cung rồi,” Bố Phương lên tiếng.

Nghe vậy, mấy người còn lại đều bán tín bán nghi, trong lòng vừa lo lắng vừa vui mừng.

Một nén hương sau.

Bố Phương và nhóm của hắn bước ra khỏi đường hầm.

Chỉ thấy phía trước bỗng trở nên quang đãng, một không gian cực kỳ rộng lớn, tối om, ước chừng phải lớn bằng cả nghìn sân bóng đá.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai có thể tưởng tượng được

trung tâm địa cung của Tần Thủy Hoàng lại có một không gian rộng lớn đến vậy?

"Mấy lão chuyên gia vớ vẩn, bảo địa cung Tần Thủy Hoàng chỉ cao ba mươi mét." "Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi đã tin lời bốc phét của mấy lão rồi," Vương Bàn Tử chửi bới.

"Bố Phương, tôi cần xác nhận lại, nơi này có phải là địa cung của hoàng lăng không?" cô gái Hà Hoa chỉ tay về phía trước tối đen, nhìn Bố Phương hỏi.

"Đây là địa cung của lăng Tần Thủy Hoàng, không sai đâu," Bố Phương quả quyết.

"Địa cung cho tôi cảm giác rất rộng lớn," Hà Hoa nói.

"Tiếc là bên trong không có đèn, chúng ta không thể mở rộng tầm mắt được," Bố Phương nói xong, cầm đèn pin chiếu xuống chân, "Nhìn xuống đất đi, bên dưới được lát bằng những viên gạch xanh có diện tích gần một mét vuông, là do con người xây dựng." "Chúng ta đi lên xem thử đi," Vương Bàn Tử nói.

"Chờ đã, các cậu nhìn lên trên kia xem?" đột nhiên, Hồ Bát Nhất kinh ngạc kêu lên.

"Soạt!" Ánh mắt của mọi người đều hướng lên, chỉ thấy bốn năm con ngựa được đúc bằng đồng xanh đang kéo một cỗ xe ngựa cổ đại lơ lửng trên không trung, tạo cảm giác vô cùng chấn động.

"Không chỉ một cỗ, có rất nhiều cỗ xe ngựa cổ đại," Bố Phương cầm đèn pin chiếu lên không trung, chỉ thấy nhiều nơi trên không đều lơ lửng những cỗ xe ngựa cổ đại.

"Trí tuệ của người xưa không đơn giản như chúng ta tưởng tượng, làm thế nào họ có thể khiến những cỗ xe ngựa này lơ lửng trên không trung và giữ cho chúng không hề động đậy?" Vương Bàn Tử tò

mò hỏi.

“Nếu nhìn kỹ, cậu sẽ phát hiện có những sợi tơ vàng treo chúng,” mắt Bố Phương sắc như chim ưng, có thể nhìn thấy rõ mồn một.

“Nếu vậy thì cũng không có gì lạ nữa,” Hồ Bát Nhất nói.

“Theo tôi được biết, trong địa cung lăng Tần Thủy Hoàng có một lượng lớn thủy ngân, tạo thành cảnh tượng sông ngòi thủy ngân.

Chương 423

Xin hỏi, thủy ngân ở đâu?" Hà Hoa hỏi.

"Ở trung tâm địa cung." "Lát nữa cô sẽ thấy," Bố Phương nói, "Chúng ta hiện giờ chỉ đang ở vòng ngoài cùng của địa cung thôi.

Doanh Chính là thiên cổ nhất đế, cô nghĩ địa cung của ông ta chỉ to bằng sân bóng rổ thôi à?" Hà Hoa: "…" "Kết quả thăm dò khoa học cho thấy, trong địa cung lăng Tần Thủy Hoàng không chỉ có thủy ngân mà còn có những thứ linh tinh khác.

Nói về thủy ngân, trữ lượng của nó vô cùng lớn, có người phỏng đoán rằng thủy ngân có đến vài tấn, thậm chí hàng trăm tấn." "Điều khiến các chuyên gia kinh ngạc hơn nữa là khi so sánh sự phân bố thủy ngân trong địa cung với bản đồ lãnh thổ triều Tần sau khi Tần Thủy Hoàng Doanh Chính thống nhất Thăng Long, họ phát hiện hai bản đồ này có sự tương đồng đáng kinh ngạc," Hồ Bát Nhất nói.

"Nếu nói vậy, lẽ nào sau khi Doanh Chính chết, trong cung đã sử dụng một lượng lớn thủy ngân để thực hiện một ý tưởng hoành tráng của một vị đại đế vương sao?" Hà Hoa hỏi.

"Chuyện này tôi tạm thời không biết," Hồ Bát Nhất đáp.

"Người xưa chắc không biết thủy ngân, ngày nay chúng ta biết nó là một loại kim loại lỏng có độc tính.

Nếu có người tiến vào địa cung, sẽ hít phải hơi thủy ngân bốc lên mà trúng độc.

Ngoài chúng ta ra, thủy ngân còn có khả năng cách nhiệt tốt, tạo thành một lớp cách nhiệt bên trong địa cung.

Đồng thời, thủy ngân còn có tác dụng diệt khuẩn, vì vậy các nhà

khoa học phổ biến cho rằng thủy ngân trong địa cung được dùng để chống mục và chống trộm." "Tuy nhiên, lúc đó có lẽ họ không ý thức được những tác dụng này của thủy ngân." "Vào thời điểm đó, người xưa để giải quyết khó khăn thiếu vàng, đã phát minh ra kỹ thuật mạ vàng, mạ bạc.

Thủy ngân là một loại dược liệu rất quan trọng trong việc mạ vàng, mạ bạc.

Vì vậy có thể suy đoán, vào thời Xuân Thu đó, việc đặt thủy ngân trong mộ thất là một biểu tượng thể hiện sự giàu có!" "Việc có một lượng lớn thủy ngân ở đây, đối với Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, dường như có một ý nghĩa đặc biệt hơn," Bố Phương dẫn kinh điển nói.

"Theo ghi chép lịch sử, Doanh Chính vào năm hai mươi tuổi đã say mê 'trường sinh thuật' và 'chân nhân thuật'." "Để đạt được mục đích tu tiên, dưới sự cổ vũ của các phương sĩ luyện đan như Lư Sinh, Doanh Chính thậm chí đã dời hoàng cung vào trong địa cung của thành Hàm Dương, không ra khỏi cửa, ở dưới đó vừa phê duyệt tấu chương, vừa 'tiếp dẫn' thần tiên, không cho phép người ngoài quấy rầy." "Có một ghi chép còn khác thường hơn, đó là có một đoạn văn như thế này: 'Thanh (một người phụ nữ) sớm mất chồng, cả đời ở vậy không tái giá', Doanh Chính xem xong, liền phong bà là 'Trinh Phụ', và hạ lệnh cho người ở địa phương xây dựng một tòa 'Hoài Thanh Đài' để biểu dương." Nghe những lời này, Vương Bàn Tử nhíu mày, "Tại sao một vị đại đế vương lại vì sự trinh tiết của một người phụ nữ như vậy mà ra sức biểu dương chứ?" "Chuyện này không đơn giản như bề ngoài đâu," Bố Phương nói, "Từ việc 'lễ kháng vạn thừa', đến việc 'dụng tài tự vệ', rồi đến 'trinh tiết bài phường', đây là một người phụ nữ không tầm thường, tên của bà chỉ có một chữ, đó là 'Thanh'!" "Gia tộc của bà ở huyện Ba quận Chi, nay là khu vực

đông nam Trùng Khánh.

Vài năm trước, các nhà khảo cổ học thuộc một trong năm phái đạo mộ đã tìm thấy lăng mộ của 'Thanh' tại một thị trấn tên là trấn Long Sơn!" "Do thời gian đã lâu, kiến trúc trên mặt đất của mộ huyệt đã hoàn toàn thay đổi, nhưng phát hiện này đã giúp chúng ta tiến gần hơn một bước đến việc giải mã bí ẩn!" "Tôi không muốn nghe câu chuyện này đâu, câu chuyện này quá kỳ quái," Hà Hoa xen vào.

"Cô em Hà Hoa, có lẽ cô không biết, người phụ nữ tên 'Thanh' này vô cùng không đơn giản, bà là một nữ thần, biết thuật bất tử!" "Cô không muốn nghe à?" "Không nghe thì tôi không kể nữa," Bố Phương nói.

Nữ thần?

Thuật bất tử?

"Tôi muốn nghe!" "Xin hãy kể tiếp đi!" "Vậy nghe tôi kể đây," Bố Phương mở lời: "Vào thời điểm đó, các chuyên gia khảo cổ đã khoanh vùng khu vực Trường Thọ nơi có mộ của Thanh, kho vũ khí của bà ở huyện Bành Thủy, mỏ chu sa ở huyện Tây Dương lại để quan sát, và phát hiện ra rằng, phạm vi thế lực mà bà kiểm soát, vừa khéo nằm trong phạm vi của núi Vu, nơi phát nguyên của văn hóa Vu của nước Thiên." "Núi Vu này là một ngọn thần sơn, linh sơn trong thần thoại thượng cổ, là nơi phát tường của văn hóa Vu của nước Thiên, và quan trọng hơn, đó là nơi sản xuất chính của 'bất tử chi dược'.

Vào thời đó, đan sa và thủy ngân chính là danh từ đại diện cho 'bất tử chi dược'." "Trên thực tế, những vu sư người Ba, được mệnh danh là những nhà hiền triết cổ đại, từ sớm đã hiểu được đặc tính của đan sa, và bắt đầu con đường đan thuật dài đằng đẵng và bí ẩn, và nhờ đó đã sở hữu sức mạnh thông thần không thể tranh cãi ở lưu vực Hạp Giang." "Trong quá trình tiến hành các nghi thức vu thuật, có một quá

trình giao lưu giữa trời và người, quá trình giao lưu này không thể giống như giao tiếp bình thường giữa người với người, mà cần có một số biểu hiện bên ngoài.

Uống đan sa hoặc bột đan sa, thậm chí là một lượng nhỏ thủy ngân, có thể khiến cơ thể cứng đờ, toàn thân run rẩy, đây là một khía cạnh không thể thiếu trong các nghi thức vu thuật." "Trong tình hình văn hóa Vu thịnh hành lúc bấy giờ, nếu không nắm vững vu thuật thì chắc chắn không được.

Chỉ có người nắm giữ cả chính quyền, quân quyền và thần quyền mới có thể thực sự kiểm soát được sức mạnh tài chính của một đế quốc hùng mạnh, và Thanh chính là người có thể kiểm soát được điều đó." "Nhiều dấu hiệu cho thấy, Thanh có thể là hậu duệ của một gia tộc Ba Vu nổi tiếng, thậm chí có thể là vu sư có quyền uy nhất trong giới vu sư." "Trong mắt Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, Thanh không phải là một vu sư đơn giản, mà chắc chắn là 'nữ thần' núi Vu có công lực chuyên nghiệp nhất." "Doanh Chính có thể hoàn toàn kiểm soát được đan sa và thủy ngân của bà, nhưng không thể có được 'thuật bất tử' mà bà nắm giữ trong đầu." "Vì vậy, để thực hiện giấc mơ trường sinh, Doanh Chính hoàn toàn có lý do để cung cấp mọi điều kiện cần thiết và che chở cho việc kinh doanh đan sa của Thanh.

Đổi lại, Thanh cũng hoàn toàn có khả năng cung cấp một lượng lớn thủy ngân và thuật bất tử cho địa cung của Tần Thủy Hoàng." "Hóa ra thủy ngân trong địa cung là do nữ thần núi Vu, Thanh, cung cấp." "Không, tôi có một thắc mắc, chẳng phải Tần Thủy Hoàng Doanh Chính đã được Thanh truyền thụ thuật bất tử rồi sao?" "Tại sao ông ta vẫn chết và được chôn cất ở đây?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Có ưu điểm thì sẽ có khuyết điểm, thuật bất tử cũng không ngoại lệ," Bố Phương nói, "Giống như Chương Hàm, sau khi Doanh Chính tiêu thụ hết tiên đan trong miệng, ông ta sẽ hồi sinh." "Đây hẳn là một

loại thuật tử nhi phục sinh!" "Thật hay giả, chỉ cần chúng ta đi sâu vào trong là sẽ biết đáp án." "Chúng ta đi thôi." Năm người cất bước, bước lên con đường lát đá xanh.

"Nói thật, bây giờ nhìn thấy từng bước trong lăng Tần, tôi cảm thấy vô cùng chấn động.

Trước khi vào đây, tôi đã nghĩ đến khả năng này, nhưng cũng không ngờ, địa cung còn chấn động lòng người hơn tôi tưởng tượng," Hà Hoa cầm một cây pháo hoa, nhìn cảnh vật xung quanh nói.

"A!" Giây tiếp theo, cô hét lên một tiếng.

"Sao vậy?" Mấy người đều nhìn về phía cô, chỉ thấy sắc mặt cô vô cùng tệ.

"Nhìn kìa," Hà Hoa chỉ tay xuống chân nói.

"Vãi nồi, người!" Ánh mắt của Bố Phương và những người khác theo hướng tay Hà Hoa chỉ xuống, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo giáp đen, quỳ một gối xuống đất, cúi đầu hướng về phía trước.

Tay trái cầm một ngọn giáo dài ba mét.

"Không chỉ một người, có rất nhiều người," Bố Phương cầm đèn pin chiếu khắp nơi, chỉ thấy những binh lính Tần này xếp thành một hàng thẳng tắp, giống như một con rồng dài.

"Tại sao những binh lính Tần này lại làm vậy?" Vương Bàn Tử không hiểu.

"Ở thời cổ đại, binh lính quỳ một gối là một loại quân lễ, thuận tiện cho việc truyền đạt quân tình và mệnh lệnh, thể hiện sự trung thành và tôn kính cao độ!" Bố Phương trả lời.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử lên tiếng phán đoán, "Với trận thế này, chắc chắn là đang quỳ lạy Doanh Chính!" "Chúng ta xem thử xem, đây

là người thật hay là tượng binh mã," Hồ Bát Nhất đề nghị.

"Được." Mấy người đều không có ý kiến.

Bố Phương cầm đèn pin, đến trước mặt một binh lính Tần, rồi đưa tay phải ra, tháo chiếc mặt nạ trên mặt người đó xuống.

Chỉ thấy khuôn mặt của người đó, ngũ quan đầy đủ, trông gần giống như một người đàn ông trung niên, và đang mở mắt.

"Tôi không nhìn ra được, người này sống hay chết!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Chương 424

"Quá chấn động!" "Tôi đoán, số binh lính Tần trong địa cung này có đến cả trăm vạn!" Bố Phương suy đoán.

"Nếu họ sống lại." "Chỉ cần phun nước bọt thôi cũng đủ dìm chết chúng ta rồi," Hà Hoa nói xong, chắp hai tay lại, nhắm mắt, thầm cầu nguyện, hy vọng họ sẽ không sống lại.

"Mọi người cũng thấy rồi, địa cung lăng Tần là do con người xây dựng, có thể biết được những người thợ thủ công năm đó tài giỏi đến mức nào.

Để xây dựng hoàng lăng này, chắc chắn đã có rất nhiều người phải chết!" "Còn về đường hầm chúng ta đi, tôi đã quan sát, nửa sau là được đào mới.

May mắn là chúng ta không kích hoạt cơ quan nào." Bố Phương vừa nói xong, nghe thấy tiếng bước chân 'bịch bịch' chạy tới, liền nhìn mấy người kia nói: "Có người đến." "Có người đến?" Nghe lời Bố Phương, mấy người đều căng thẳng, bất giác dựa lưng vào nhau, quan sát xung quanh.

"Bịch bịch." Tiếng bước chân ngày càng lớn, một bóng người đột nhiên từ trong bóng tối lao ra, ngã xuống đất, lăn vài vòng, sau đó ôm lấy đùi Bố Phương, ngẩng đầu nhìn hắn, "Cho tôi nước… cho tôi nước." Bố Phương nhìn đôi môi khô nứt của ông lão, biết đối phương đang khát nước nghiêm trọng, liền lấy một chai nước khoáng từ ba lô ra, vặn nắp chai đưa cho ông.

"Ực ực ực." Ông lão hai tay cầm chai nước, tu ừng ực vào miệng.

"Cảm ơn." "Cậu là ân nhân của tôi." "Lão già này vô cùng cảm kích cậu." Ông lão đặt bình nước xuống, quỳ trước mặt Bố Phương,

dập đầu năm sáu cái.

"Nói chuyện đàng hoàng," Bố Phương đỡ ông lão dậy.

"Lúc nãy tôi ở xa, thấy ở đây có ánh sáng nên chạy tới.

Có thể gặp được cậu ở đây, chắc là ông trời không muốn tôi chết," ông lão nói xong, nhìn Bố Phương hỏi, "Ân nhân, xin hỏi quý danh của cậu là gì?" "Bố Phương." "Tên hay," ông lão cười nói, "Tôi tên là Hồ Cáp!" "Cứ gọi tôi là lão già là được," Hồ Cáp cười nói.

Hồ Cáp?

Nghe cái tên này, khóe miệng Bố Phương giật giật.

"Phụt!" Giây tiếp theo, Hồ Cáp đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, rồi ngã xuống đất, vẻ mặt suy yếu, thều thào nói: "Tôi sắp chết rồi, ai biết y thuật cứu tôi với." "Ông bị bệnh gì vậy?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Tôi cũng không biết, cảm thấy cơ thể suy yếu, đầu óc mê man," ông lão trả lời.

"Toang rồi." "Trong năm người chúng ta, không có ai làm bác sĩ cả," Vương Bàn Tử nói.

"Bàn Tử, cậu đừng nói những lời xui xẻo như vậy được không," Hà Hoa nói.

"Lão Hồ, lấy nước tiểu lừa ra, bôi lên mũi ông ấy," Bố Phương lên tiếng.

Ông lão không bị thương ngoài da, điều duy nhất có thể là ông lão đã hít phải một lượng lớn hơi thủy ngân bốc lên.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất lấy bình đựng nước tiểu lừa ra, dùng tay chấm một ít, đè lên mũi Hồ Cáp.

"Tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi," Hồ Cáp thở hổn hển vài hơi,

mới từ dưới đất đứng dậy.

"Hít phải một lượng lớn khí độc thủy ngân mà còn sống, ông may mắn đấy," Bố Phương nói.

Nghe vậy, Hồ Cáp kinh hãi, sau khi hoàn hồn mới nói: "Không sao, tôi vào mộ để tìm tiên đan trường sinh bất tử." "Tiên đan trường sinh bất tử, ông nghe được ở đâu vậy?" Bố Phương hỏi.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng muốn biết.

"Bí mật," Hồ Cáp cười nói.

"Nói mau," Vương Bàn Tử trực tiếp túm lấy cổ áo ông ta, "Không nói thì tôi đánh cho ông phọt cả shit ra bây giờ." Hồ Cáp: "…" "Lão gia, có phải ông đã ký thỏa thuận bảo mật với người khác không?" Bố Phương hỏi.

"Không có," Hồ Cáp lắc đầu, nói: "Nếu ân nhân đã muốn biết, vậy lão hủ sẽ nói.

Tôi nghe người khác nói trong mộ có tiên đan trường sinh bất tử, nên đã lén lút đào một đường hầm vào.

Nhưng tôi cũng không ngờ, hoàng lăng này thực sự quá lớn, thức ăn tôi mang theo đều đã ăn hết, cứ đi vòng vèo trong đường hầm mãi mới đến được đây, gặp được mấy người các cậu." "Vãi thật." "Hóa ra là nghe người khác nói trong mộ có tiên đan trường sinh bất tử," Vương Bàn Tử nói.

"Lão gia, ông có thể cho tôi biết, người nào nói trong lăng Tần có tiên đan trường sinh bất tử không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Tôi không quen người đó, chắc là một tên trộm mộ," Hồ Cáp nói: "Tôi là một người sắp chết rồi, vào trong mộ này để thử vận may, nếu thật sự có được tiên đan trường sinh bất tử thì tôi lời to, nếu không có thì coi như là một bài học." "Ông ở trong mộ cổ này bao nhiêu ngày

rồi?" Hà Hoa tò mò.

"Tôi ở trong mộ cổ này chắc cũng được ba ngày rồi." "Nhưng tôi đã đào đường hầm mất hơn một tháng," Hồ Cáp nói.

"Lão gia, ông thật may mắn, ở trong mộ cổ ba ngày mà trên người không có một vết thương nào," Hồ Bát Nhất cười nói.

"Tuy tôi không bị thương ngoài da, nhưng tôi bị nội thương, tôi ở trong mộ bị dọa đến có di chứng rồi," ông lão nói với vẻ sợ hãi.

Nghe vậy, mấy người đều cười.

"Bố Phương, chúng ta tiếp tục đi thôi," Đào Tử lên tiếng.

"Đừng vội." "Địa cung là nơi nguy hiểm nhất trong toàn bộ lăng Tần.

Sau khi Doanh Chính thống nhất Thăng Long, gia tộc Công Thâu, một trong những gia tộc giỏi về cơ quan thuật, đã phục mệnh cho Doanh Chính.

Chương 425

Trong địa cung này, chắc chắn có cơ quan thuật do gia tộc Công Thâu thiết lập.

Nếu chúng ta mạo hiểm tiến lên, kích hoạt cơ quan, chắc chắn sẽ cửu tử nhất sinh.

Không ai trong chúng ta muốn biến thành người thực vật, sống dở chết dở cả." Nghe vậy, mấy người đều ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

"Hù!" Bố Phương thở ra một hơi, lấy một cặp pin ra, lắp vào đèn pin, sau đó chiếu về phía trước.

Sau khi xác nhận đi xác nhận lại nhiều lần, hắn mới cẩn thận dẫn mọi người đi từng bước một.

Một nén hương trôi qua.

Mọi người đến dưới một cánh cổng đồng lớn.

"Mẹ kiếp!" "Trên cổng, có mười mấy xác chết bị đóng đinh!" "Nhìn mà da đầu tôi tê dại!" Vương Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó kinh hãi nói: "Những xác chết này, đều đang trợn mắt nhìn chúng ta, cứ như còn sống vậy!" "Người bị đóng đinh trên cửa còn sống?" Nghe lời Bàn Tử, Bố Phương lắc đầu, nghiêm túc nói: "Những người trên cửa đã chết rồi." "Trước khi chết chắc đã phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng." "Còn nữa, nhìn mắt của họ xem, bị dùng dây thép nhỏ banh ra." "Chết rồi cũng không cho nhắm mắt," Bố Phương nói.

"Tại sao lại phải đóng đinh họ lên cửa?" Hà Hoa hỏi.

"Theo tôi thấy, đóng những xác chết này lên cửa là để hù dọa

những kẻ trộm mộ!" "Để những kẻ trộm mộ không dám vào trong," Hồ Bát Nhất nói.

"Lão Hồ, nói có lý," Vương Bàn Tử nói.

"Tôi đoán, đây là một bức tường thành hình tròn khổng lồ, muốn vào trong, chỉ có thể mở cánh cửa đồng này," Bố Phương nói: "Cánh cửa này không giống những cánh cửa mộ thất khác, nhìn từ bên ngoài, cánh cửa này rất phi thường, toàn thân được làm bằng đồng xanh!" "Ý cậu là, cánh cửa đồng này không thể mở được?" Bàn Tử hỏi.

"Tôi không nói là không thể mở được cánh cửa đồng này." "Cánh cửa đồng này ít nhất cũng nặng vài nghìn cân," Bố Phương nói.

Vài nghìn cân?

Nghe vậy, mấy người đều nhìn nhau.

Sức của họ cộng lại cũng không bằng một con trâu.

Liệu có thể đẩy được cánh cửa này không?

"Tôi tin Bố Phương có cách mở được cánh cửa đồng này," Hồ Bát Nhất nói.

"Tôi cũng tin," Vương Bàn Tử lập tức tiếp lời.

Hắn cho rằng, bên trong cánh cửa đồng này có vô số vàng bạc châu báu.

Bố Phương đi đến trước cửa, tay phải đặt lên cửa đồng sờ soạng, không quay đầu lại nói: "Nếu không có thủ đoạn đặc biệt, rất khó để mở được cánh cửa này, trừ khi mang thuốc nổ vào, cho nổ tung nó.

Nhưng tôi đã quan sát một lúc, phát hiện cánh cửa đồng này không dày, chỉ cao một chút.

Nếu tôi không đoán sai, hai cánh cửa đồng này có cơ quan để mở." "Vậy thì, chỉ cần chúng ta tìm được cơ quan, nhấn một cái, cửa đồng

sẽ tự động mở ra," Vương Bàn Tử nói.

Bố Phương nghe vậy, gật đầu.

"Nếu dùng cơ quan để mở cánh cửa đồng này, có thể thấy được đây cũng là một trong những thủ đoạn cao minh của người đã thiết kế lăng Tần," Hồ Bát Nhất mở lời: "Chúng ta đi trộm mộ, có một số cửa đá của mộ nếu bị mở ra, sẽ kích hoạt cơ quan bên trong, lúc đó, những kẻ trộm mộ đắc ý bước vào, kết quả bị tên ngầm bắn chết, đi báo danh với Diêm Vương." "Nếu vậy, việc tiến vào khu vực trung tâm của địa cung là vô cùng nguy hiểm.

Nhưng chúng ta đã mang mục đích đến đây, tên đã lên dây, không thể không bắn," Vương Bàn Tử nói.

"Mọi người tìm xem, phát hiện ra chỗ nào đặc biệt thì báo cho tôi," Bố Phương quan sát cánh cửa, đồng thời nói.

"Được." Mấy người đáp một tiếng, chia nhau ra tìm.

"Thật kỳ lạ." "Tại sao trên cánh cửa đồng lại có những đường vân này nhỉ?" Bố Phương phát hiện trên cánh cửa đồng có những rãnh nhỏ có vết máu, không khỏi nhíu mày.

"Bố Phương, chúng tôi không phát hiện ra điều gì đặc biệt cả," Hà Hoa đứng sau lưng hắn nói.

"Chúng tôi cũng không tìm thấy gì." Mấy người lần lượt đứng sau lưng Bố Phương.

"Không tìm thấy gì thì thôi," Bố Phương nói, hai tay nắm lấy chân phải của một xác chết trên cửa, dùng sức kéo xuống, ném xuống đất.

"Bố Phương, cậu làm gì vậy?" "Chẳng lẽ, cậu muốn dùng những xác chết đã chết hơn hai nghìn năm này để giải tỏa?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

“Bàn Tử, đừng suy nghĩ lung tung,” Bố Phương dùng đèn pin chiếu lên cửa, nói: “Nhìn thấy gì không?” “Một móng rồng!” mấy người đồng thanh nói.

“Đúng!

Móng rồng!” “Nếu tôi không đoán sai, trên cánh cửa đồng này khắc một con rồng!” “ manh mối để mở cửa, nằm trên mình con rồng này!” Bố Phương quả quyết.

“Chỉ nhìn thấy một cái móng rồng mà đã quả quyết trên cửa khắc một con rồng, tôi học ít, cậu đừng lừa tôi,” Vương Bàn Tử nói.

“Cho tôi thời gian một bài hát.” Bố Phương đặt ba lô xuống đất, cởi áo khoác ngoài, kéo những xác chết trên cửa xuống.

Chương 426

Với những xác chết ở trên cao, hắn trực tiếp thi triển khinh công bay lên.

Chỉ mất vài phút.

Bố Phương đã kéo toàn bộ mười mấy xác chết trên cửa xuống.

"Thấy chưa." "Trên cánh cửa đồng, khắc một con phi long năm móng, có một đôi cánh!" Bố Phương lùi lại mười mét, dùng đèn pin chiếu vào cánh cửa đồng, để mọi người nhìn rõ.

"Trên cửa có một hàng chữ triện!" "Cũng không biết viết gì," Vương Bàn Tử nói.

"Trên cửa viết, kẻ vào đây sẽ chết không có chỗ chôn!" Đào Tử nói.

Kẻ vào đây sẽ chết không có chỗ chôn?

"Hít!" Nghe vậy, mấy người đều hít một hơi khí lạnh.

"Lời này mà từ miệng của thiên cổ nhất đế Doanh Chính nói ra, thật bá khí biết bao!" Vương Bàn Tử sau khi hoàn hồn nói.

"Từ câu nói này, chúng ta có thể dự cảm được, bên trong địa cung vô cùng nguy hiểm." "Ai sợ thì quay về đi," Bố Phương nói.

"Tôi không về," Vương Bàn Tử nói, "Chết trong lăng Tần Thủy Hoàng tôi cũng không thiệt, sau này người nhà tôi đến lăng Tần cúng bái tôi, thật là có mặt mũi!" Hồ Bát Nhất: "…" Mấy người bàn bạc một hồi, quyết định không rời đi.

Hà Hoa nhìn Bố Phương nói: "Bố Phương, mở cửa đi." "Để tôi thử xem có thể đẩy được cánh cửa này không," Bố Phương xắn tay

áo, đi đến trước cánh cửa đồng, ném đèn pin cho Vương Bàn Tử.

"Hự!" Bố Phương hét lên một tiếng trầm thấp, đột nhiên dùng sức, muốn đẩy cánh cửa đồng ra, kết quả cánh cửa không hề nhúc nhích!

"Xem ra, chúng ta phải quay về rồi!" Hà Hoa thất vọng nói.

"Mọi người đừng thất vọng, tôi biết một cách có thể mở được cánh cửa đồng này!" Bố Phương thở hổn hển, nhìn mấy người đang thất vọng nói.

"Cách gì?" mấy người đều phấn chấn hỏi.

"Đó là…" "Dùng máu của tôi để mở cánh cổng đồng này." Bố Phương chỉ vào từng đường rãnh trên cửa, nói: "Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trên đó có vết máu, nên tôi đoán phương pháp mở cánh cổng đồng này là dùng máu!" "Bố Phương, máu của cậu quý giá lắm." Vương Bàn Tử khuyên nhủ.

"Đừng có thử bừa để mở cổng, lỡ không có tác dụng thì lãng phí vô ích." "Tôi cũng nghĩ vậy." Bố Phương nói.

"Cho nên tôi quyết định, trước tiên cứ dùng máu của đám lính Tần này thử xem, nếu không có hiệu quả thì mới dùng máu của tôi.

Dù sao thì tôi cũng không biết cách nào khác để mở cánh cổng đồng này cả." "Vậy cứ làm theo cách của cậu đi." Sau một lúc im lặng, Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Bố Phương đi tới chỗ một tên lính Tần, túm lấy cổ áo hắn rồi lôi đi.

Dưới ánh mắt của mọi người, Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, rạch một đường trên lòng bàn tay tên lính Tần rồi đặt tay hắn lên cánh cổng đồng.

Một cảnh tượng không thể tin nổi đã xuất hiện.

Cánh cổng đồng như có khả năng hút máu, chỉ trong nháy mắt đã hút cạn máu của tên lính Tần, khiến cả người hắn khô quắt lại.

"Có hiệu quả thật này!" Bố Phương thấy máu tươi của tên lính Tần lấp đầy một rãnh hình móng rồng thì kích động nói.

"Bàn Tử, Lão Hồ, hai người đi lôi đám lính Tần tới đây." Hai người nghe vậy liền hành động, vội vàng chạy tới chỗ đám lính Tần rồi kéo lê đến cho Bố Phương.

Bố Phương cứ như đang làm thịt gà, Hắc Kim Cổ Đao vung lên, lòng bàn tay của tên lính Tần liền bị rạch một đường.

"Bố Phương, đừng làm vậy nữa được không?" Hà Hoa lên tiếng.

"Dù sao họ cũng là mạng người." Bố Phương nghe vậy nhưng không đáp lời.

Hà Hoa vốn có lòng dạ thánh mẫu, hắn không cảm thấy có gì kỳ lạ, nhưng nếu không làm vậy thì sao mở được cánh cổng đồng này.

Muốn mở cổng thì phải có hy sinh, có lẽ Hà Hoa vẫn chưa ý thức được điều đó.

"Tôi với Lão Hồ đã lôi hơn một trăm tên lính Tần rồi, vẫn chưa đủ sao?" Vương Bàn Tử nhìn đống thi thể chất thành một ngọn núi nhỏ sau lưng Bố Phương, hỏi.

"Còn thiếu vài người nữa!" Bố Phương đáp.

Có thể thấy, con rồng bay năm móng trên cánh cổng đồng đã được lấp đầy bằng máu tươi, chỉ còn thiếu hai con mắt là chưa được đổ đầy!

"Được rồi!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mỗi người lôi thêm hai tên lính Tần đã bị cương thi hóa đặt bên tay trái Bố Phương.

“Lần này chắc là đủ rồi!” Bố Phương lặp lại động tác trước đó, máu tươi của bốn tên lính Tần chảy theo các đường vân, lấp đầy hai mắt của con rồng bay năm móng!

“Ong!” Đúng lúc này, đôi mắt của con rồng vàng năm móng đột nhiên mở ra, bắn ra hai luồng sáng màu đỏ!

“Thật kinh khủng!” Đám người Bố Phương đứng dưới cánh cổng đồng thấy vậy đều cảm thấy khó tin.

Chương 427

Hai luồng sáng màu đỏ bắn trúng hai ngọn đèn trên tường, ngay lập tức gây ra phản ứng dây chuyền.

Rất nhanh, từng ngọn đèn trong địa cung lần lượt bùng cháy.

Chỉ trong vài hơi thở, ánh lửa đã xua tan bóng tối trong địa cung!

"Chấn động!" "Thực sự quá chấn động!" Không còn bóng tối, nhóm người Bố Phương đã có thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Chỉ thấy trong địa cung, từng hàng lính Tần quỳ một chân trên mặt đất, số lượng lên đến cả triệu người, tạo ra một khí thế vô cùng hùng mạnh.

Trên trần còn treo những cỗ xe ngựa cổ đại.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là ở trên đỉnh đầu, ngay phía chính bắc, có một tòa cung điện vàng rực đang lơ lửng.

Trên mái ngói của cung điện, một con rồng đen khổng lồ đang nằm phủ phục, trông sống động như thật.

Có một hàng cầu thang dẫn lên trên.

"Cung điện lơ lửng trên trời nằm phía trên tường thành hình tròn kia, muốn lên đó thì chỉ có cách đi vào cổng đồng thôi." Vương Bàn Tử cười hỏi: "Chẳng lẽ Doanh Chính được chôn cất trong cung điện đó sao?" "Ầm ầm!" Lúc này, một tiếng sấm rền vang vọng khắp địa cung.

Bố Phương lên tiếng: "Đừng đoán nữa, cửa sắp mở rồi, vào trong sẽ biết thôi." Sau tiếng sấm, nhóm người Bố Phương có thể nghe rõ tiếng cơ quan mở cổng đồng khởi động, ngay sau đó, hai cánh cửa của cánh cổng đồng cao ba mươi trượng từ từ mở ra.

Ngay lập tức, một luồng khí hôi thối nồng nặc điên cuồng tuôn ra!

Cùng lúc đó, những tiếng quỷ khóc sói tru vang lên, trong luồng khí còn có những chiếc đầu lâu đáng sợ bay ra!

"Bố Phương, sao lại có cả đầu lâu bay ra dọa người sớn cả ra quần thế này?" Vương Bàn Tử kinh hãi hỏi.

"Đây là hiện tượng mà ngay cả khoa học cũng không giải thích được." Bố Phương đáp.

"Tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra." Luồng khí hôi thối cổ xưa tuôn ra, trong chớp mắt đã tràn ngập khắp địa cung, những ngọn đèn trên đài đang cháy bỗng bùng lên dữ dội.

Đồng thời, màu sắc của ngọn lửa từ màu cam đỏ kỳ dị chuyển thành màu xanh lục.

"Không biết mọi người có nhớ không, trong những mộ thất lõi bị phong kín, không khí sau hơn hai nghìn năm lắng đọng sẽ mục rữa, biến thành hủ khí." Bố Phương nói với mấy người.

"Ai biết về loại khí này đều hiểu rằng, hít phải nó vào cơ thể là có thể gây chết người!

Đừng ngẩn ra đó nữa, mau dùng tay bịt mũi lại đi." Nghe vậy, Vương Bàn Tử và những người khác đều vội vàng dùng tay bịt mũi.

"Giống như khi vào mộ thất màu trắng." Bố Phương vừa nhìn chằm chằm vào khoảng không mờ mịt bên trong cánh cổng đồng, vừa nói.

"Chúng ta phải kiên nhẫn đứng ngoài chờ vài phút, đợi hủ khí bên trong thoát hết ra ngoài rồi mới vào được!" "Gàooo!" Đúng lúc này, một tiếng rắn rít dài vang lên.

Bố Phương chỉ thấy một con rắn khổng lồ không gì sánh được, có

tới chín cái đầu to, từ bên trong cổng đồng trườn ra.

"Vãi chưởng!

Rắn liền thân chín đầu!" Mọi người thấy cảnh này đều kinh hãi thốt lên.

Con rắn khổng lồ này ngẩng cao chín cái đầu, cao đến mười mét, thân dài gần trăm mét.

"Phi khoa học quá!" Vương Bàn Tử nói.

"Sao trong địa cung lại có rắn liền thân chín đầu được chứ!" "Bàn Tử, cậu không tin cũng phải tin, vì con rắn liền thân chín đầu đang ở ngay trước mặt chúng ta kìa!" Hồ Bát Nhất nói.

"Gàooo!" Con rắn liền thân chín đầu há to chín cái miệng, phát ra tiếng rít dài, lưỡi rắn đầy nọc độc.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện rắn liền thân chín đầu, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Tiếng hệ thống vang lên bên tai, Bố Phương không dám lao lên sờ vào nó, chỉ mỉm cười nói: "Con rắn này đẹp thật." "Đinh!" "Ký chủ khen rắn liền thân chín đầu một câu, điểm nâng cấp huyết mạch +70!" "Rắn xấu thật." "Đinh!" "Ký chủ mắng rắn liền thân chín đầu một câu, điểm nâng cấp huyết mạch +60." "Điểm nâng cấp huyết mạch lớn hơn 100!" "Có nâng cấp huyết mạch cho rắn liền thân chín đầu không?" "Nâng cấp!" "Rất tiếc, rắn liền thân chín đầu từ chối nâng cấp huyết mạch, đồng thời ném cho ngài một ánh mắt khinh bỉ!" "Toang rồi, chết chắc rồi." Hồ Cáp nhìn con rắn chín đầu, sợ đến bán sống bán chết, mặt mày tái mét.

"Tránh ra!" Bố Phương thấy con rắn chín đầu phun ra một luồng sáng xanh lục, vội vàng hét lớn.

Mọi người nghe vậy đều ngã lăn sang một bên.

"Ầm!

Ầm!” Hàng loạt tiếng nổ vang lên!

Trên mặt đất xuất hiện sáu cái hố lớn.

Năm người Bố Phương an toàn vô sự, nhưng ông lão Hồ Cáp thì không được như vậy.

Ông ta bị đãng trí tuổi già, phản ứng chậm chạp, bị luồng sáng bắn trúng, cả người nổ tung, máu thịt văng tung tóe.

“Hồ Cáp chết rồi.” Hà Hoa nhìn vũng máu thịt bầy nhầy, cơ thể run rẩy.

Chương 428

“Hồ Cáp vừa mới nói chết chắc rồi, kết quả bị nói trúng thật.” Vương Bàn Tử nói.

“Bố Phương, cậu có thể đánh bại con rắn liền thân chín đầu không?” Hồ Bát Nhất cảnh giác nhìn con rắn lớn, hỏi Bố Phương.

“Chắc là được.” Bố Phương thản nhiên đáp.

“Vãi chưởng!” Nghe lời Bố Phương, ánh mắt của mọi người đồng loạt đổ dồn về phía hắn.

Con rắn liền thân chín đầu lợi hại như vậy mà Bố Phương nói có thể đánh bại.

Họ đối với Bố Phương bội phục sát đất.

“Lui ra sau, để tôi xử lý nó.” Bố Phương lên tiếng.

“Bố Phương, cố lên!” Mấy người vội vàng lùi lại, Vương Bàn Tử nói với Bố Phương.

“Vút!” Một tiếng rít lớn vang lên.

Rắn liền thân chín đầu há cái miệng to như chậu máu, phun ra một luồng sáng xanh lục tấn công Bố Phương.

“Lộp cộp!” Bố Phương chạy như tia chớp, né được đòn tấn công, chỉ thấy chỗ hắn vừa đứng đã bị luồng sáng bắn thủng một cái hố lớn.

Hắn không chọn cách dùng máu để dọa con rắn chạy đi, vì con mồi đã vào tròng thì sẽ không để nó thoát.

“Xì xì!” Một cái đầu của con rắn liền thân chín đầu thè lưỡi ra, tấn công xuống, định nuốt chửng Bố Phương.

“Gầm!” Bố Phương không chạy trốn, đứng vững trung bình tấn, phát ra một tiếng gầm giận dữ, tiếng rồng ngâm lập tức vang vọng khắp địa cung!

Tai của Vương Bàn Tử và những người khác đều ù đi.

“Gào...” Nghe thấy âm thanh đó, con rắn liền thân chín đầu sợ hãi hét lên một tiếng thảm thiết, ngay sau đó, nó nằm rạp xuống đất, toàn thân run lẩy bẩy.

“Keng!” Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, bước về phía con rắn.

Tiếng gầm giận dữ vừa rồi chính là thiên phú ‘Long Vương Nhất Nộ, Chấn Phố Thiên Địa’.

“Chuyện gì vậy?

Con rắn liền thân chín đầu vừa rồi không phải hung hãn lắm sao?

Sao giờ lại nằm bẹp dưới đất run rẩy thế này?” Hồ Bát Nhất và những người khác đều không hiểu chuyện gì, há hốc miệng kinh ngạc.

Bố Phương giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, một đao chém xuống, chặt đứt một cái đầu của con rắn.

Mất khoảng hai ba phút, hắn đã chém bay cả chín cái đầu của con rắn, bên tai cũng vang lên tiếng của hệ thống.

“Đinh!” “Ký chủ tiêu diệt rắn liền thân chín đầu!” “Điểm nâng cấp huyết mạch +3.000.000!” “Bố Phương, anh ngầu quá!

Em là fan của anh!” Hà Hoa hoàn hồn, nói.

“Bố Phương, cậu mạnh thật đấy!” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

“Cửa đồng vừa mở đã xuất hiện một con rắn liền thân chín đầu, chuyện này tôi cũng không ngờ tới.” Bố Phương nói: “Tôi có dự cảm, bên trong địa cung sẽ nguy hiểm hơn bên ngoài gấp trăm lần.” “Có cậu

ở đây, tôi không sợ." Vương Bàn Tử hỏi: "Chúng ta vào cổng đồng bây giờ luôn chứ?" "Nếu chúng ta đường đột vào, vừa bước qua cửa đá chắc chắn sẽ có cơ quan chết người!" Bố Phương nói: "Bên trong cổng đồng xám xịt một màu, tôi không thấy rõ có gì.

Trước khi vào, tôi phải thử xem bên trong có nguy hiểm không!" Nói xong, Bố Phương mở ba lô, lấy ra một chai nước suối rồi nói: "Bây giờ, chai nước trong tay tôi sẽ là vật thế thân." "Ý cậu là ném chai nước vào để dò đường." Vương Bàn Tử nói.

"Sai rồi, là dùng cách lăn." Bố Phương đáp lại một tiếng, rồi đứng bên ngoài cổng đồng, giống như ném bóng bowling, dùng sức ném chai nước trong tay vào trong.

Vì chai nước hình tròn, sau khi rơi xuống đất, nó cứ thế lăn vào bên trong.

Rất nhanh, chai nước đi vào làn sương mù xám xịt, không có động tĩnh gì, xem ra đã dừng lại.

"Không có động tĩnh gì truyền ra, có vẻ bên trong cổng đồng không nguy hiểm." Đào Tử nói.

"Nói vậy không đúng, cơ quan cần thời gian để khởi động." Bố Phương vừa nói vừa chộp lấy cây pháo sáng trong tay Bàn Tử rồi ném vào trong cổng đồng.

Cây pháo sáng rơi xuống đất, dưới ánh lửa, năm người đã thấy được chai nước.

"Bố Phương xem kìa!

Chai nước ở kia!

Chẳng có nguy hiểm gì cả!" Vương Bàn Tử cười nói.

Lời của hắn vừa dứt.

Chương 429

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ lớn từ trên đỉnh cửa truyền đến, sau đó năm người chỉ thấy một bóng đen rơi xuống.

"Rầm!" Một tiếng động lớn vang lên.

Dưới ánh lửa, năm người có thể thấy một phiến đá đồng hình vuông vừa rơi xuống.

"Đáng sợ quá." Vương Bàn Tử há hốc miệng nói.

Vừa rồi hắn còn bảo bên trong không có nguy hiểm, vậy mà nhìn thấy cảnh này, mắt hắn suýt lồi cả ra.

Phiến đá đồng đập xuống, chai nước bị đè bẹp.

Nếu cây pháo sáng ở ngay cạnh chai nước, thì dùng mông cũng biết nó sẽ có kết cục giống hệt chai nước, bị phiến đá đồng đè nát.

"Nếu vừa rồi mình vào trong, không có gì bất ngờ thì đã bị đè thành một đống thịt nát rồi." Hồ Bát Nhất nói.

"Vù!" Một luồng khí mạnh quét ra, năm người Bố Phương đều không đứng vững, liên tục lùi lại.

"Phiến đá đó đáng sợ quá.

Suýt nữa dọa tôi són cả ra quần rồi." Hà Hoa mặt mày có chút tái nhợt nói.

"Chân tôi sợ đến nhũn cả ra, suýt nữa tè ra quần." Vương Bàn Tử nói.

"Đi thôi!" Bố Phương lau mồ hôi lạnh trên trán, dẫn Hồ Bát Nhất và những người khác bước qua ngưỡng cửa, tiến vào bên trong cổng đồng, ngay lập tức cảm thấy không khí bên trong vô cùng lạnh lẽo.

“Mọi người cũng thấy rồi đấy, phiến đá đồng này dày khoảng hai mươi centimet, trọng lượng ước tính hơn một nghìn cân.” Bố Phương nói.

“Mặt đất cũng bị đập lõm xuống một mảng.” “Cơ quan này do ai đặt ở đây vậy?

Tôi cảm thấy nó còn kinh khủng hơn cả mộ trắng!” Vương Bàn Tử nói.

“Gia tộc Công Thâu!” Bố Phương nói.

“Gia tộc này giỏi về cơ quan thuật, phiến đá đồng này được đặt ở trên, chai nước đã kích hoạt cơ quan dưới đất, cơ quan khởi động, phiến đá rơi xuống.

Mọi người đừng coi thường cơ quan của gia tộc Công Thâu, nếu không kết cục sẽ giống như chai nước bị phiến đá đồng đè bẹp.” “Phiến đá đồng này không phải tự nhiên mà có, toàn bộ đều có dấu vết đẽo gọt của con người.

Thông thường nó được dùng để đặt dưới giường quan tài, nhưng lại đặt nó trên đỉnh để làm cơ quan thì rất hiếm thấy.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

“Nếu đây là cơ quan, chúng ta mới chỉ phá được một cái.

Trong địa cung này rốt cuộc có bao nhiêu cơ quan, tôi không biết.

Tiếp theo, mọi người đi đứng phải vững một chút, đi một bước, nhìn mười bước!” Bố Phương nói.

“Dù sao thì những nhĩ thất, trắc mộ thất mà chúng ta đã qua không thể so sánh được với lõi địa cung lăng Tần Thủy Hoàng, mức độ nguy hiểm bên trong không thể đoán trước được.” “Nếu tôi không đoán sai, cơ quan này vừa bị chúng ta khởi động, bánh răng cơ quan đã chuyển động, nếu chúng ta không cẩn thận kích hoạt cơ quan khác, sẽ chết

ngay tại chỗ!" Hồ Bát Nhất nói: "Tôi đề nghị, Bố Phương làm đội trưởng, tất cả đều nghe theo chỉ huy của một người." "Tôi không có ý kiến." Vương Bàn Tử nói.

"Đội trưởng Bố, ra lệnh đi.

Rốt cuộc chúng ta nên đi thế nào đây?" Hà Hoa nhìn khoảng không mờ mịt phía trước, rồi nói với Bố Phương.

"Đứng sau lưng tôi.

Tôi sẽ dẫn mọi người tiến lên." Bố Phương nói.

Nghe vậy, hai cô gái đứng sau lưng Bố Phương trước tiên, sau đó là Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đi sau cùng.

Năm người xếp thành một hàng thẳng, Bố Phương cầm pháo sáng giơ ra phía trước, cố gắng chiếu sáng xa nhất có thể, rồi bước vào màn sương mù mờ mịt.

Đi được vài phút, Bố Phương quan sát xung quanh rồi nói: "Bên trong này có kết cấu khác với mộ thất, chúng ta hiện đang đi trong một hành lang dài." "Hành lang dài?" Nghe hai từ này, Hồ Bát Nhất cau mày, suy nghĩ một giây rồi nói: "Hành lang dài đều là đường thẳng một chiều, giống như một con đường cao tốc thẳng tắp được xây trong hang núi vậy, nếu chúng ta kích hoạt cơ quan thì đến chỗ để né cũng không có." Ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, Bố Phương dừng bước, nói: "Trước khi chết, tôi sẽ nói cho mọi người biết về năm loại cơ quan tà môn trong lăng Tần Thủy Hoàng." Mấy người đều chăm chú lắng nghe, để chết cũng phải chết cho minh bạch.

"Trong lăng Tần, ám tiễn là một trong năm loại tà môn.

Theo ghi chép của【Sử Ký】và【Hán Thư】, có một câu thế này, liên nỗ trong lăng Tần Thủy Hoàng được giấu ở khắp nơi trong hầm mộ, chỉ cần giẫm phải cơ quan, chúng sẽ bắn ra, sức sát thương cực

kỳ mạnh, ít nhất có thể bắn xa tám trăm bước!" "Liên nỗ có thể bắn ra ám tiễn xa tám trăm bước?" "Hít!" Nghe vậy, Bàn Tử và những người khác đều hít một hơi khí lạnh, người trước nói: "Súng lục thông thường có thể bắn xa hơn một nghìn mét, liên nỗ có thể bắn xa tám trăm bước, nếu tính một bước là một mét, thì cũng là tám trăm mét!

Mình có chạy trước bảy trăm mét thì vẫn bị ám tiễn bắn trúng!" "Nghe nói, loại ám tiễn này có thể tự động thu hồi." Bố Phương tiếp tục.

"Vãi chưởng!

Còn tự động thu hồi được nữa!" Mấy người bạn của Bố Phương đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

"Ám tiễn có thể thu hồi chắc là do đuôi nó có buộc dây sắt, khi cơ quan chuyển động, dây sắt được kéo về, ám tiễn cũng theo đó mà quay lại." Bố Phương nói.

"Nếu vậy thì cũng không có gì lạ." Mấy người đều hoàn hồn.

Chương 430

"Cơ quan tà môn thứ hai trong năm loại, lưu sa!" "Mộ lưu sa có thể coi là một trong những phương pháp chống trộm mộ cao tay nhất thời cổ đại Trung Quốc, phương pháp này cũng chỉ xuất hiện trong các lăng mộ cổ đại của nước ta.

Mộ lưu sa là đặt ít thì vài tấn cát, nhiều thì vài trăm tấn xung quanh mộ đạo, nếu kẻ trộm mộ không cẩn thận chạm vào một viên gạch, một bức tường sẽ sập xuống, lúc đó lưu sa sẽ điên cuồng tuôn ra chôn vùi kẻ trộm mộ, khiến họ chết ngạt." "Vào thời đại của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, đa số các lăng mộ đều sử dụng biện pháp chống trộm mộ này!

Tôi dám chắc, trong lăng Tần chắc chắn cũng có cơ quan lưu sa, và không chỉ một chỗ!" "Ặc, Hà Hoa, quần cô bị ướt rồi à?" Bố Phương thấy quần Hà Hoa ướt, không nhịn được hỏi.

"Tôi… lên đỉnh thôi." Hà Hoa gượng cười đáp.

Thực ra là do nghe Bố Phương kể về các cơ quan nên sợ đến tè ra quần.

Nói lên đỉnh là để che giấu sự ngượng ngùng.

"Ồ ồ." Bố Phương gật gật đầu, nói tiếp: "Cơ quan tà môn thứ ba, cơ quan tiêm đao!" "Loại cơ quan này xuất hiện rộng rãi vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, trong lăng mộ của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính cũng sẽ có.

Cơ quan này thiết kế rất đơn giản, đào rỗng bên dưới, đặt những vật nhọn vào, kẻ trộm mộ không cẩn thận đi qua sẽ rơi xuống bị đâm chết.

Với trí tuệ của người xưa, loại cơ quan này có thể sử dụng nhiều lần, sau khi kẻ trộm mộ rơi vào bẫy, cái bẫy sẽ nhanh chóng phục hồi." "Tôi đi trộm mộ bao nhiêu năm chưa từng gặp loại cơ quan này." Bàn Tử nói.

"Tôi gặp một lần rồi, bên dưới đặt toàn dao nhọn." Bố Phương nói.

Khi cùng Vô Tà đi tìm cổ đồng kinh, tiến vào di chỉ cổ thành, dưới địa cung, trong mộ thất có cái bập bênh, Lão Xưng đã rơi xuống, bị những con dao nhọn bên dưới đâm xuyên qua người.

Tóm lại, rơi vào loại bẫy này chỉ có một con đường chết.

"Cơ quan tà môn thứ tư trong năm loại, trớ chú!" Bố Phương nói: "Hai người nghe đến trớ chú chắc sẽ nghĩ đến Tinh Tuyệt nữ vương." "Đúng vậy." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cười nói.

"Thực ra đa số mọi người nghe đến trớ chú sẽ liên tưởng đến lời nguyền của Pharaoh, ai quấy rầy sự yên nghỉ của Pharaoh sẽ phải chết.

Hiện tại, cũng không biết là thật hay giả, trớ chú ở nước ta tương đối hiếm thấy, nhưng không có nghĩa là không có.

Ví dụ như vào thời Nam Bắc triều, trên quan tài của một bé gái có ghi 'Kẻ mở quan tài sẽ chết', khiến không ít người sợ hãi." "Trên quan tài ghi 'Kẻ mở quan tài sẽ chết' thì có gì đáng sợ.

Lúc ở bên ngoài, chẳng phải chúng ta đã thấy trên cổng đồng có ghi 'Kẻ vào sẽ chết không có chỗ chôn thân' sao?

Tôi cũng có sợ đâu." Vương Bàn Tử nói.

"Nghe tôi nói hết đã.

Điều đáng sợ không phải là những tổn thương vật lý, mà là nỗi sợ

hãi về tâm lý mới là kinh khủng nhất.

Trong lăng Tần Thủy Hoàng có xuất hiện trớ chú!" Bố Phương nói: "Lời nguyền đó, tôi đã thấy rồi!" "Trên cổng đồng, dòng chữ 'Kẻ vào sẽ chết không có chỗ chôn thân'?" Bàn Tử kinh ngạc.

"Chính là những dòng chữ đó!" Bố Phương khẳng định.

Sau đó nhìn Hà Hoa nói: "Em gái Hà Hoa, đừng sợ, có anh ở đây, dù gặp nguy hiểm gì anh cũng sẽ bảo vệ tính mạng của em." Hắn lo cô bé Hà Hoa này sợ hãi trong lòng, nên lên tiếng trấn an.

"Vâng vâng." Hà Hoa gật đầu, nghe lời Bố Phương, cô không còn sợ hãi như vậy nữa.

"Bố Phương, trong lăng Tần, loại cơ quan tà môn thứ năm là gì?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Thủy ngân!" Bố Phương nói: "Đây là cơ quan duy nhất được chứng thực tồn tại trong lăng Tần Thủy Hoàng, vì trong【Sử Ký - Tần Thủy Hoàng bản kỷ】có ghi chép rõ ràng, lăng Tần 'lấy thủy ngân làm trăm sông, Giang Hà, biển lớn, dùng máy móc rót vào, trên có thiên văn, dưới có địa lý.' Ngoài ra, trong các điển tịch hóa học của nước ta, đều có ghi chép về việc Tần Thủy Hoàng sử dụng thủy ngân!

Trước đây tôi đã nói, thủy ngân trong lăng Tần là do nữ quả phụ tên 'Thanh' cung cấp.

Hơn nữa, bây giờ tôi ngửi thấy mùi khí thủy ngân bốc hơi rất nồng!

Điều này cho thấy, chúng ta sắp đến nơi có sông ngòi biển cả được tạo ra hoàn toàn bằng thủy ngân!

Quan quách của Doanh Chính cũng ở nơi đó!" "Vậy chúng ta nhanh chân lên đi." Vương Bàn Tử kích động nói.

“Bàn Tử, vội vàng như vậy làm gì, vội đi nộp mạng à?” Đào Tử không nhịn được lên tiếng hỏi.

Vương Bàn Tử: “…” “Chẳng lẽ mọi người không tò mò, tại sao bên trong lại có nhiều sương mù như vậy?

Sương mù sao lại không lan ra ngoài?” Bố Phương nói.

“Quá kỳ lạ!

Bố Phương, cậu có biết những làn sương này từ đâu ra không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Điều duy nhất tôi có thể chắc chắn là những làn sương mù xám xịt này là hơi thủy ngân bốc lên, vì trong sương mù chứa một lượng lớn khí thủy ngân!

Nhưng theo tôi biết, thủy ngân là một loại khí không màu không vị.” “Có lẽ hơi thủy ngân bốc lên ở đây, trong địa cung kín này, sau hơn hai nghìn năm lắng đọng, đã biến thành sương mù xám xịt.” “Nếu vậy thì có thể giải thích được tại sao bên trong lại có sương mù xám xịt.” Hồ Bát Nhất nói: “Sương mù bên trong cổng đồng, nếu không có gió thổi, sẽ không tràn ra ngoài.” “Bình dưỡng khí có đủ không?” Bố Phương hỏi.

“Đủ dùng nửa tháng.” Hồ Bát Nhất khẳng định.

Chương 431

"Vậy thì tốt.

Nếu sau khi vào trong, bình dưỡng khí dùng hết, hít phải thứ khí thủy ngân xám xịt này, sẽ chết ngay lập tức." Bố Phương nói xong, dẫn bốn người dò dẫm tiến về phía trước.

Đi được một đoạn, Bố Phương đột nhiên dừng lại.

"Sao vậy Bố Phương?" Hà Hoa hai tay nắm lấy vai Bố Phương, hỏi.

"Có cơ quan!

Ngay trước mặt tôi!" Bố Phương chỉ xuống chân mình nói: "Phía trước có một viên gạch xanh dài một mét vuông, viên gạch này khác với những viên khác, có vết lõm xuống một chút.

Nếu tôi không đoán sai, bên dưới là cạm bẫy dao nhọn!" Nghe vậy, mấy người đều nửa tin nửa ngờ.

Chỉ nhìn một viên gạch xanh mà nhận ra được sao?

"Tôi biết các người nghe thì không tin, mắt thấy mới là thật!" Bố Phương nói rồi, chân trái đứng vững, chân phải giẫm lên viên gạch xanh, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, chỉ thấy viên gạch xanh đó tách làm đôi, giống như cửa bị người ta đẩy ra, trực tiếp mở xuống dưới.

Bên dưới tối đen như mực, năm người không thấy rõ có gì.

Vương Bàn Tử tò mò, liền ném một cây pháo sáng xuống.

Cây pháo sáng rơi xuống khoảng ba mươi mét, sau khi chạm đất, dưới ánh lửa, năm người thấy bên dưới có những con dao nhọn, và

một con quái vật mặt mày dữ tợn, vẻ mặt hung ác!

“Bố Phương, cậu có biết con quái vật dưới đó là gì không?” Hà Hoa hỏi.

“Tạm thời thì tôi không biết.” Bố Phương lắc đầu.

Con quái vật dưới đó có một cái đầu nhỏ, không phải mặt người, giống mặt hồ ly, cao khoảng hai mét, có tay có chân, toàn thân lông lá, có một cái đuôi, tóm lại, nhìn qua là biết một thứ quỷ quái nguy hiểm.

“Nó không lên được đâu.

Thân dưới của nó đã bị dao nhọn đâm xuyên rồi!” Hồ Bát Nhất nói.

“Chúng ta phải cảm ơn nó.

Nếu không phải nó giẫm phải viên gạch xanh này, tôi cũng không nhìn ra được viên gạch này là cạm bẫy.” Bố Phương lên tiếng.

“Cậu nói có lý.” Mấy người đều cười, Vương Bàn Tử nói với con quái vật bên dưới: “Này anh bạn, cảm ơn nhé!” “A!” Con quái vật bên dưới ngẩng đầu nhìn mấy người, phát ra tiếng gầm rống.

“Muốn tôi kéo anh bạn lên không?” Vương Bàn Tử cười hỏi.

Con quái vật mặt hồ ly không hiểu lời của Bàn Tử, cũng không lên tiếng, nhưng khi thấy Vương Bàn Tử làm động tác kéo lên, nó liền gật gật đầu.

“Yên tâm một vạn lần đi, tôi sẽ không kéo anh bạn lên đâu.” Bàn Tử nói.

Quái vật mặt hồ ly: “…” “Hay là để tôi tiễn cậu đi gặp Diêm Vương gia nhé.” Bố Phương lên tiếng.

“Đừng làm vậy mà.

Nếu không có con quái vật mặt hồ ly này, chúng ta sẽ không phát hiện ra viên gạch xanh có vết lõm, cứ để nó ở dưới đó, sống chết mặc bay, xem tạo hóa của nó thế nào." Hà Hoa nói.

"Không phải đâu, nó gặp phải năm người chúng ta, có lẽ là sự sắp đặt của ông trời." Bố Phương nói.

"Nói theo cách của tôi, con quái vật mặt hồ ly này chỉ là vật hy sinh trên chiến trường.

Bị dao nhọn đâm xuyên ở dưới đó, nó vô cùng đau đớn.

Tôi giúp nó giải thoát mới phải." "Vậy thì giết nó đi." Hà Hoa nói: "Tôi lo nó sẽ bất chấp tất cả mà trèo lên, ăn thịt cả năm chúng ta mất." "Vừa nãy không phải cô bảo đừng giết sao?

Bây giờ lại thay đổi ý định rồi?" Bàn Tử hỏi.

"Thói quen thôi, quen là được." Hà Hoa đáp.

Vương Bàn Tử: "…" "Bàn Tử, đưa súng cho tôi!" Bố Phương đưa tay phải ra với Bàn Tử, nói: "Chuyện này giao cho tôi làm!" "Để tôi làm cũng được." Vương Bàn Tử nói: "Màn thể hiện này không thể để một mình cậu chiếm hết được." "Được thôi." Bố Phương thu tay lại.

"Hôm nay chết trong tay Bàn gia ta, có lẽ là ý trời!" Vương Bàn Tử cầm súng liên thanh, nhắm vào con quái vật mặt hồ ly, bắn một tràng điên cuồng!

"A!" Con quái vật mặt hồ ly bị đạn bắn trúng, kêu lên một tiếng thảm thiết đau đớn, sau đó chết đi.

"Bàn Tử, giết bừa người vô tội, sẽ bị trời phạt đấy." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử nói: "… Màn thể hiện này có rủi ro quá,

biết vậy đã để Bố Phương làm!" Hắn lo sau này ra ngoài sẽ bị sét đánh.

"Đi thôi.

Chương 432

Đừng sảy chân rơi xuống đó.” Bố Phương nói xong, bước sâu vào hành lang.

“Bố Phương, tại sao bên trong lại có con quái vật mặt hồ ly vậy?” Hà Hoa hỏi.

“Chắc là do một tiên nhân đào thông, không biết vì sao bị biến dị, nên bị kẹt lại đây vĩnh viễn.” Bố Phương suy đoán.

“Thì ra là vậy.” Hà Hoa tin lời hắn.

Đi khoảng một nén nhang, năm người vẫn chưa ra khỏi hành lang.

“Không thể đi tiếp được nữa!

Phía trước còn nguy hiểm hơn cả cạm bẫy dao nhọn!” Bố Phương lên tiếng.

“Vãi chưởng!

Sao đám cơ quan này lại dám bày ra lồ lộ trước mặt thế này!” Vương Bàn Tử kinh hô.

Chỉ thấy hai bên hành lang phía trước đặt một hàng cơ quan liên nỗ.

Tổng cộng mười lăm cỗ!

Trên mỗi cỗ liên nỗ đều có một mũi tên sắc bén!

“Những cỗ nỏ này là thiết bị liên động, chỉ cần kích hoạt cơ quan, chúng sẽ bắn ra cùng một lúc!

Hơn nữa, chắc chắn sẽ có một bộ cơ quan cung cấp mũi tên cho chúng!

Sự thật chứng minh, cẩn thận là có ích, nếu dùng cách chạy mà xông về phía trước, không phanh kịp, sợ rằng sẽ kích hoạt cơ quan, bị mũi tên bắn chết!

Mọi người đừng động đậy, cẩn thận kích hoạt cơ quan." Bố Phương nói xong, quay đầu nhìn Bàn Tử nói: "Đưa cho tôi cái ô kim cương." "Được." Vương Bàn Tử tháo cái ô kim cương treo sau mông đưa cho Bố Phương.

Bố Phương cầm lấy, cảm thấy rất nặng, liền mở ra.

Cái ô này là một công cụ bảo vệ cơ thể, chủ yếu dùng để chống lại các loại ám khí, cơ quan trong mộ, giống như một cái khiên, đã xuất hiện trong rất nhiều bộ phim về trộm mộ.

Tương truyền ô kim cương được làm từ thép tinh luyện trộn với kim loại quý hiếm, toàn thân là khung thép lá sắt, dù nỏ mạnh đến đâu cũng không thể xuyên thủng.

Cái ô này thuộc loại công cụ trộm mộ, nhưng do chi phí chế tạo và độ hiếm có, nên rất ít kẻ trộm mộ sử dụng.

Bố Phương bây giờ chỉ hy vọng, cái ô kim cương mà Vương Bàn Tử mua từ chợ đen là hàng thật!

Đừng như cái kim châm quan tài Định Thi kia, chẳng có tác dụng gì!

Nếu là hàng giả, hậu quả không cần nói cũng biết!

"Bố Phương, hay là chúng ta lui lại, ra ngoài tìm đường khác vào địa cung, liều một phen, xe đạp biến thành xe máy?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Lui lại, tìm đường khác?" Nghe câu này, Bố Phương lắc đầu, nói: "Chúng ta đi trộm mộ, là đã đặt mạng mình ở chỗ Diêm Vương rồi, đã vào địa cung thì đừng sợ nguy hiểm.

Bây giờ chúng ta cược một lần, thế nào?" "Cược?" Mấy người hỏi.

"Cược xem cái ô kim cương mà Bàn Tử mua từ chợ đen có phải là hàng thật không!" Bố Phương nói.

"Đừng cược nữa.

Cái này đáng sợ quá.

Nếu ô kim cương là giả, chúng ta sẽ bị mũi tên đâm xuyên người mà chết.

An toàn là trên hết, tôi không muốn chết." Hà Hoa nói.

"Tôi đùa với mọi người thôi." Bố Phương nói: "Báo cho mọi người một tin tốt, cái ô này là hàng thật!" Hắn phát hiện ô không dùng vải hay giấy dầu làm.

"Hàng thật?" Nghe vậy, mấy người đều kinh ngạc.

"Nếu không tin, có thể dùng Hắc Kim Cổ Đao của tôi đâm mạnh vào!" Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, đưa cho Hồ Bát Nhất.

"Vậy để tôi thử.

Cậu đứng vững nhé." Hồ Bát Nhất nhận lấy Hắc Kim Cổ Đao, không dám dùng sức đâm, sợ cây đao chém sắt như bùn này một nhát đâm thủng ô, làm Bố Phương bị thương, nên khống chế lực đạo, chỉ dùng một phần sức lực, cầm đao đâm vào ô kim cương.

Mũi đao chạm vào mặt ô, phát ra một tiếng 'keng'!

"Lão Hồ, dùng sức đâm đi.

Chương 433

Đừng sợ làm tôi bị thương.

Nếu thật sự làm tôi bị thương, tôi cũng không trách cậu đâu, cứ coi như tôi tự tìm khổ, lấy thân thử pháp.” Bố Phương nói.

“Được!” Nghe vậy, Hồ Bát Nhất dồn sức, đột ngột đâm tới!

“Keng!” Một tiếng động lớn vang lên!

“Chết tiệt!

Tôi còn chưa bắt đầu mà!” Bố Phương không đứng vững, cầm ô kim cương lùi lại liên tục, chân phải giẫm phải một viên gạch xanh, tiếng đá lún xuống cũng vang lên.

Hồ Bát Nhất: “…” Mọi người: “…” “Cạch cạch cạch!” Lúc này, từ dưới đất truyền lên tiếng bánh răng cơ quan chuyển động!

Cơ quan được kích hoạt, ba mươi cỗ liên nỗ đã lên dây như cảm ứng được sự tồn tại của con người, đồng loạt quay lại, nhắm thẳng vào năm người Bố Phương!

“Lần này sợ là thật sự phải chết ở đây rồi.

Có câu nói của người xưa rất hay, không tìm chết sẽ không chết.” Hà Hoa rơm rớm nước mắt.

“Tiên đan chưa tìm được mà mạng đã mất ở đây, lỗ chết rồi.” Vương Bàn Tử nói.

“Mọi người đừng hoảng, đứng sau lưng tôi.” Bố Phương xoay người, hai tay nắm chặt ô kim cương, hét lớn.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và những người khác đều đứng sau lưng Bố Phương.

“Vút!” Ba mươi cỗ liên nỗ đồng thời bắn tên, cùng lúc găm vào ô kim cương.

“Cứ bị động thế này cũng không phải là cách.

Bàn Tử, Đào Tử, hai người nổ súng, phá hủy mấy cái liên nỗ kia đi.” Bố Phương nói.

“Được.” Hai người đáp lại một tiếng, nhân lúc liên nỗ đang lên dây, cầm súng ló đầu ra, nổ súng bắn hạ chúng.

Cứ như vậy, nửa giờ sau, ba mươi cỗ liên nỗ đã bị Vương Bàn Tử và Đào Tử nổ súng phá hủy.

“Phù!” Bố Phương thở ra một hơi, đầu đầy mồ hôi, nói: “Mệt chết tôi rồi.” Mũi tên bắn vào ô kim cương có lực giật rất lớn.

Nếu không phải thể chất hắn tốt, sức lực lớn, đổi lại là người khác cầm ô, e rằng cả năm người đều đã chết ở đây.

“Mẹ kiếp, dọa chết tôi rồi.

Tôi cứ tưởng hôm nay phải chết ở cái nơi quỷ quái này.” Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên mặt, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

“May mà có Bố Phương, không thì chúng ta sợ là đã bị tên bắn chết rồi.” Hà Hoa nói.

“Đúng vậy.

Bố Phương luôn có thể dẫn dắt chúng ta hóa nguy thành an.

Tôi đối với cậu bội phục sát đất, nếu nhà tôi có em họ, nhất định sẽ giới thiệu cho cậu.” Vương Bàn Tử nghiêm túc nói.

“Cơ quan đã bị vô hiệu hóa.

Chúng ta tiếp tục tiến lên.” Bố Phương cầm ô kim cương, sau khi xác nhận gạch dưới chân an toàn, liền dẫn bốn người dò dẫm đi sâu

vào hành lang.

“Vừa rồi tôi quan sát kỹ, chất lượng của những cỗ liên nỗ đó rất tốt, nếu chúng ta không mang theo súng, căn bản không thể phá hủy được, chỉ có thể cầm ô kim cương đỡ tên, từng bước một lùi lại.” Nghe vậy, Bố Phương lên tiếng: “Những mũi tên do liên nỗ bắn ra, găm vào ô có một lực xung kích rất mạnh.

Cung tên chế tạo hiện nay, e rằng cũng không có tầm bắn xa và uy lực lớn như những cỗ liên nỗ này.

Bây giờ, mọi người chắc đã hiểu địa cung này nguy hiểm đến mức nào rồi chứ.” “Tôi thực sự không thể tưởng tượng được, người xưa vào thời đó lại có thể nghiên cứu ra loại vũ khí đáng sợ như liên nỗ.” Bàn Tử nói.

“Không có gì kỳ lạ cả.

Đừng quên, người xưa còn có thể luyện chế ra tiên đan.” Bố Phương nói.

“Bố Phương, những cơ quan liên nỗ vừa rồi có phải do gia tộc Công Thâu thiết kế không?” Hà Hoa hỏi.

“Chắc đến tám chín phần mười.” Bố Phương trả lời.

“Anh có thể kể cho em nghe một chút về gia tộc Công Thâu không?” Hà Hoa tò mò.

“Được thôi.

Gia tộc Công Thâu này là một thế gia về cơ quan, bắt nguồn từ tổ sư thợ thủ công Lỗ Ban thời Chiến Quốc.” “Lỗ Ban chính là tổ sư của gia tộc Công Thâu, tên là Công Thâu Ban.

Chương 434

Ông từng có một trận quyết đấu sinh tử với tổ sư của Mặc gia là Mặc Tử." "Xin anh hãy kể chi tiết về trận quyết đấu sinh tử của hai người họ." Mấy người không nhịn được lên tiếng.

Bố Phương gật đầu, nói: "Vào thời đại cá lớn nuốt cá bé đó, trong các nước, nước Sở rất hùng mạnh, nước Tống lại vô cùng yếu ớt.

Sở Huệ Vương vì muốn xưng bá thiên hạ, quyết định tấn công nước Tống, xâm chiếm lãnh thổ của họ.

Vua Sở đã tìm đến chưởng môn nhân của gia tộc Công Thâu là Công Thâu Ban, bỏ ra số tiền lớn mời gia tộc Công Thâu chế tạo các loại binh khí dùng để công thành.

Công Thâu Ban dù sao cũng được mệnh danh là người thợ tài hoa đầu tiên có thể khiến đồng xanh mở miệng, đã lợi dụng cơ quan thuật kết hợp với việc công thành sát lục, giúp vua Sở tạo ra chín loại cơ quan đáng sợ.

Vua Sở vô cùng vui mừng, trọng thưởng cho gia tộc Công Thâu, đồng thời tập hợp bốn mươi vạn đại quân, chuẩn bị xuất chinh đánh Tống." "Các nước xung quanh nghe tin vua Sở cử ra đội quân hùng hậu như vậy, lại có cơ quan thuật của gia tộc Công Thâu trợ giúp, cho rằng không quá ba ngày, nước Tống tất sẽ diệt vong, đều lần lượt rút sứ thần khỏi nước Tống, cắt đứt mọi quan hệ, đối với lời cầu cứu của Tống Hậu Chiêu Công đều không hề đáp lại." "Mặc Tử nghe được tin này, từ nước Tống xuất phát, không ngủ không nghỉ, ăn gió nằm sương, liên tục đi mười ngày mười đêm, cuối cùng đến được nước Sở, gặp vua Sở, khuyên vua Sở từ bỏ việc tấn công nước Tống.

Vua Sở đương nhiên không chịu chấp nhận, đem binh khí cơ quan

của gia tộc Công Thâu ra cho Mặc Tử xem, nói rằng trong vòng ba ngày nhất định sẽ diệt Tống.

Mặc Tử xem xong, cảnh báo vua Sở rằng, nếu xâm lược nước Tống, sẽ toàn quân bị diệt, thảm bại trở về.

Vua Sở hoàn toàn không tin." "Mặc Tử bèn nói, có thể dùng cơ quan của Mặc gia và cơ quan của gia tộc Công Thâu để đối quyết.

Nếu thất bại, vua Sở có thể đi tiêu diệt nước Tống.

Thế là, Mặc Tử tại đại điện của vua Sở, trước mặt các vị tướng quân của nước Sở, cùng Công Thâu Ban diễn tập đối quyết cơ quan thuật.

Họ dùng thắt lưng làm tường thành, Công Thâu Ban tấn công, Mặc gia phòng thủ, tổng cộng tiến hành chín trận đối quyết.

Kết quả Mặc Tử chín trận chín thắng, đánh cho Lỗ Ban đại sư thua tan tác.

Vua Sở và các tướng quân của ông ta xem đến ngây người." "Công Thâu Ban sắc mặt khó coi, âm hiểm nói rằng, ông ta có cách đánh bại Mặc gia, tiêu diệt nước Tống.

Mặc Tử mỉm cười: 'Cách của ông là giết tôi, đúng không?' Vua Sở nghe lời Công Thâu Ban, liền nảy sinh sát tâm, hạ lệnh trói Mặc Tử lại.

Mặc Tử cười lớn: 'Thực ra muốn giết tôi, không cần đại vương phải ra tay.

Nếu đại vương nguyện ý lui binh, tôi nguyện ý hai tay dâng đầu lên cho đại vương.' Vua Sở âm hiểm cười: 'Nếu ngươi nguyện ý dâng đầu cho ta, ta sẽ từ bỏ việc tấn công nước Tống.' Mặc Tử nhìn vua Sở: 'Đại vương quý là vương hầu, lời nói của ngài có tuân thủ lời hứa không?' Vua Sở gật đầu cười nói: 'Đương nhiên, quân vô hí

ngôn, tuyệt không nuốt lời!' Cứ như vậy, Mặc Tử mượn một thanh kiếm từ tay một tướng quân, từng bước tiến về phía vua Sở.

Vua Sở kinh hãi: 'Ngươi làm gì?' Mặc Tử: 'Tôi muốn tự tay giao đầu cho đại vương,' rồi một kiếm chém bay đầu mình.

Mặc Tử một tay cầm kiếm, một tay đem đầu mình đưa đến trước mặt vua Sở." "Tất cả mọi người có mặt đều bị kinh ngạc đến ngây người, mọi người ngơ ngác nhìn, không nói nên lời.

Đầu của Mặc Tử đột nhiên mở miệng: 'Tôi đã dâng đầu, đại vương có tuân thủ lời hứa không?' Vua Sở bị chấn nhiếp hoàn toàn, nhìn đầu của Mặc Tử, căn bản không dám nhận, liên tục gật đầu: 'Tiên sinh thật là thần nhân, ta nguyện ý rút quân!' Chỉ có Lỗ Ban, hai tay nâng lấy cái đầu.

Ông phát hiện, ánh mắt của Mặc Tử đang sáng quắc nhìn mình.

Lỗ Ban cẩn thận quan sát, đột nhiên la lớn: 'Đại vương, đây là một người máy cơ quan, không phải Mặc Tử thật!

Chân thân của ông ta nhất định ở gần đây!' Mặc Tử đưa tay lấy lại đầu, lắp lại trên cổ, nhìn Lỗ Ban: 'Đây là cơ quan thuật Phi Công của Mặc gia.

Nếu gia tộc Công Thâu còn muốn đối đầu, hãy chuẩn bị đón nhận thất bại bi thảm nhất!' Nói xong, Mặc Tử xoay người ung dung rời đi, không một ai dám cản.

Nước Tống nhờ đó mà được cứu, Công Thâu Ban cũng từ đó hận chết Mặc gia." Nghe xong, Vương Bàn Tử nói: "Câu chuyện này tôi nghe không giống hai người quyết đấu sinh tử, cảm giác Mặc Tử đang ra vẻ thì đúng hơn." "Không phải đâu, hai nhà cũng vì thế mà đấu đá sinh tử hơn ba trăm năm, nhưng không phân được thắng bại, kết quả một nhà danh dương thiên hạ!" Vương Bàn Tử: "…" "Gia tộc

Công Thâu giúp nước Sở, tại sao trong lăng Tần lại có cơ quan của gia tộc Công Thâu?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Kia là do Công Thâu Cừu, chưởng môn đời mới của gia tộc Công Thâu, đã dẫn cả gia tộc đi đầu quân cho Đế quốc Đại Tần." "Gia tộc Công Thâu có Bá đạo cơ quan thuật, Công Thâu Cừu lại cực kỳ có thiên phú về phương diện này, có thể nói là hậu sinh khả úy, giỏi hơn cả mấy đời chưởng môn trước.

Thậm chí có lời đồn rằng trình độ tinh thông cơ quan thuật của hắn đã gần tiếp cận với tổ sư gia của gia tộc Công Thâu là Lỗ Ban đại sư." "Công Thâu Cừu đã cường hóa đến cực điểm phần tấn công có sức sát thương của cơ quan, đó chính là cái gọi là Bá đạo cơ quan thuật." "Đối với chuyện tổ sư gia Lỗ Ban từng thua trong cuộc quyết đấu với Mặc gia, Công Thâu Cừu luôn canh cánh trong lòng.

Vì vậy, hắn đã dẫn cả gia tộc đầu quân cho Đế quốc Đại Tần, định mượn sức của Đại Tần để tiêu diệt Mặc gia." Bố Phương giải thích.

Nghe xong, mấy người đều hiểu ra tại sao trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng lại có Bá đạo cơ quan thuật do gia tộc Công Thâu thiết lập.

"Nghe Bố Phương nói một hồi, tôi cảm thấy mình như được mở mang kiến thức vậy," Vương Bàn Tử cười nói.

"Sau này ai hỏi tôi về cơ quan của Mặc gia hay Bá đạo cơ quan thuật của Công Thâu gia tộc, tôi đều có thể nói vanh vách." "Tôi thấy cần phải nhắc lại một lần nữa, chỉ cần một cơ quan của Công Thâu gia tộc được kích hoạt thì các cơ quan khác cũng sẽ khởi động theo, chờ những kẻ trộm mộ như chúng ta đến nộp mạng.

Cho nên tiếp theo, chúng ta phải hết sức cẩn thận." "Nếu không thì chưa kịp thấy quan quách của Doanh Chính đã chết toi rồi." Bố

Phương vừa nói vừa cất bước tiến về phía trước.

"!" Đi được không bao lâu, năm người đã đến trước một cánh cửa lớn bằng ngọc phỉ thúy.

"Chỉ cần đẩy cánh cửa phỉ thúy này ra và đi vào, chúng ta có thể đến được trung tâm địa cung của Tần Lăng, nhìn thấy cảnh tượng trăm sông nghìn biển được tạo ra từ thủy ngân!" Bố Phương khó nén được sự kích động trong lòng.

"Cánh cửa phỉ thúy này mở thế nào?" Bàn Tử hỏi.

"Đẩy ra là được!" Bố Phương nói xong, hai tay đặt lên cánh cửa phỉ thúy, dùng sức đẩy mạnh, cánh cửa liền từ từ mở ra.

Ngay lập tức, một luồng khí lạnh lẽo điên cuồng tuôn ra, trong đó mơ hồ xen lẫn một tiếng rồng gầm.

"Ai không sợ chết thì theo tôi vào!" Bố Phương cất bước tiến vào trong mộ thất.

Chương 435

Mấy người do dự một lúc rồi cũng theo sát sau lưng hắn.

"Vãi chưởng!" Sau khi đi vào, tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên, mắt trợn tròn như muốn lồi ra ngoài.

Chỉ thấy bên trong là một mộ thất hình chữ nhật rộng bằng khoảng một trăm sân bóng đá!

"Mấy lão chuyên gia chó má, bảo mộ của Doanh Chính chỉ rộng bằng một sân bóng tiêu chuẩn!" Vương Bàn Tử chửi ầm lên.

"Nếu không phải tự mình chứng kiến, chắc tôi cũng tin sái cổ." Trên đỉnh mộ thất có những viên dạ minh châu khổng lồ, chiếu sáng không gian bên trong sáng như ban ngày.

Trong mộ thất là một biển thủy ngân, một đại dương màu bạc.

Bên trong có những ngọn núi cao sừng sững giữa biển thủy ngân.

Quan quách của Doanh Chính nằm ở chính giữa mộ thất, trên một bệ đá.

"Quan quách của Thiên cổ nhất đế Doanh Chính ở kia kìa!" "Thấy chưa!" Vương Bàn Tử chỉ vào chiếc quan quách hình rồng giữa biển thủy ngân, kích động nói.

"Tôi thấy rồi, không cần ông phải nói." Hà Hoa đáp.

"Nếu có thể mở nắp quan tài, nhìn mặt Thiên cổ nhất đế Doanh Chính một lần, tôi chết cũng không hối tiếc!" Hồ Bát Nhất cảm thán.

"Doanh Chính là người đầu tiên xưng đế, thi thể của ông ta có khả năng không bị phân hủy, được bảo quản rất tốt!" Bố Phương nói.

"Nói có lý." Mấy người đều tin lời hắn.

“Mọi người nhìn bích họa trên tường bên tay phải đi!” Bố Phương nói.

“Vãi chưởng!” Mấy người nghe vậy, nhìn sang, phát hiện trên bích họa vẽ một người đang cưỡi một con rồng đen.

Người này đầu đội mũ Bình Thiên, mình mặc long bào dệt bằng chỉ vàng, chân đi giày Vân Thải, dáng vẻ mày kiếm mắt sao.

“Tôi dám chắc người ngồi trên lưng rồng trong bức họa này chính là Doanh Chính!” Vương Bàn Tử nói.

“Đây là mộ thất của ông ta, đương nhiên là vẽ ông ta rồi.” Mấy người đồng thanh.

Vương Bàn Tử: “...” Bố Phương nhìn bức bích họa, cảm thấy có chút kinh ngạc, rồi nói: “Những bức bích họa trên tường mộ thất này hẳn là vẽ lại cuộc đời của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, không cần dùng bia đá ghi chép.” “Nếu tôi không đoán sai, thứ tự của các bức bích họa hẳn là bắt đầu từ lúc Doanh Chính 13 tuổi kế vị, trở thành vua một nước.” “Ồ, xin lỗi, tôi nói sai rồi!” “Cuộc đời của Doanh Chính được vẽ từ lúc ông ta sinh ra ở quê nhà Hàm Đan, nước Triệu!” “Nhìn bức bích họa này đi.” Bố Phương chỉ vào bức bích họa đầu tiên trên tường mộ thất bên tay trái, “Đứa trẻ sơ sinh trong vòng tay người phụ nữ này chính là Doanh Chính nhỏ lúc mới chào đời.” “...” “Bức bích họa thứ hai mươi bảy mới là cảnh Doanh Chính mười ba tuổi kế vị!” “Chỉ thấy trên bích họa, một cậu bé non nớt với gương mặt tuấn tú lạnh lùng ngồi trên ngai vàng, tựa như đang bao quát thiên địa, nhìn xuống văn võ bá quan bên dưới.” Văn võ bá quan đều đồng loạt quỳ lạy, cúi đầu xưng thần!” “...” Bố Phương dẫn bốn người đi dọc theo bức tường, vừa xem bích họa vừa nói: “Từ bức thứ hai trăm bảy mươi mốt đến bức thứ năm trăm năm mươi sáu là câu chuyện Doanh Chính thống nhất lục quốc!” “Bố Phương, tôi xin cậu đừng nói nữa

được không." Vương Bàn Tử nói: "Mộ thất lớn như vậy, tường lại có nhiều bích họa thế kia, không có mấy ngày, thậm chí mười mấy ngày thì không thể xem hết được." "Các cậu cứ đi theo sau tôi, tôi tưởng các cậu đang nghe chứ." Bố Phương cười đáp.

"Bọn tôi không đi sát cạnh cậu thì lo có chuyện xảy ra." Bàn Tử giải thích.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử phát hiện một bệ đá nhô lên giữa biển thủy ngân, trên đó chất đầy vàng bạc châu báu như núi, "Ha ha ha ha!

Tôi thấy đồ tùy táng nhiều không kể xiết rồi!" "Trời ơi!" "Chỗ vàng bạc châu báu này đều là bảo vật vô giá cả!" "Chỉ cần lấy một hai món ra ngoài bán đi, cả đời này không cần lo ăn lo mặc nữa." Hà Hoa nói.

"Mộ thất lớn như vậy, chắc chắn không chỉ có một đống châu báu này đâu." Bố Phương khẳng định.

Chỉ hy vọng thanh Thái A kiếm mà hắn cần tìm cũng nằm trong đống vàng bạc châu báu này.

"Chúng ta bơi vào đó đi." Bàn Tử hăm hở nói.

"Bơi vào?" Nghe vậy, Bố Phương có chút dở khóc dở cười, nghiêm túc nói: "Nhìn thấy châu báu cũng đừng mất lý trí, chúng ta có cách để vào, ví dụ như…" Lời của hắn chưa nói xong đã bị Vương Bàn Tử sốt ruột cắt ngang: "Ví dụ như?" "Ví dụ như ngồi thuyền vào!" Bố Phương chỉ xuống dưới bờ, nơi có mấy chiếc thuyền làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc.

"Phía dưới có nhiều thuyền vậy!" "Chúng ta lại không để ý." "Đúng là mắt tôi bị mù rồi." Vương Bàn Tử nói.

"Cậu không mù, chỉ là sự chú ý của cậu đều đặt cả vào đống châu

báu kia thôi." Bố Phương nói: "Có nhiều thuyền ở dưới như vậy, mọi người cũng đừng thấy lạ, vì sau khi chôn cất Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, trong vòng một tháng, con cháu của ông ta sẽ đến trước quan quách để tế bái." "Nói bừa à?" Bàn Tử hỏi.

"Phỏng đoán thôi!" Bố Phương đáp.

"Không giấu gì cậu, tôi nhìn thấy đống vàng bạc châu báu trên bệ đá giữa biển thủy ngân kia cũng không kìm lòng được, chỉ muốn chiếm làm của riêng.

Nhưng bây giờ đầu óc tôi rất tỉnh táo, tôi hơi nghi ngờ bệ đá đặt đồ tùy táng đó có cạm bẫy!" "Bố Phương, cậu sợ rồi à?" Bàn Tử nói.

"Lúc nãy vào mộ thất, không phải cậu nói ai không sợ chết thì theo vào sao!" "Tôi là lo cho an toàn của cậu." "Nếu cậu không sợ chết, vậy chúng ta ngồi thuyền đi." Bố Phương nhảy thẳng xuống, đáp xuống một chiếc thuyền làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc.

"An toàn, xuống đi." Mấy người lần lượt nhảy xuống.

Hà Hoa lên tiếng: "Đế quốc Đại Tần xa xỉ thật, lại dùng cả gỗ Kim Ti Nam Mộc để đóng thuyền." "Thời cổ đại đa số thuyền đều làm bằng gỗ sam, thuyền làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc rất hiếm thấy, không như hiện đại dùng thép để đóng thuyền." Bố Phương nói.

"Nói đến đóng thuyền hiện đại, nước ta vừa mới hạ thủy tàu sân bay chạy bằng năng lượng thông thường Sơn Đông." Hồ Bát Nhất nói.

"Dùng mông cũng biết, tàu sân bay mà nước ta vừa hạ thủy chỉ là món khai vị thôi." Bố Phương nói, "Bàn Tử, cậu và tôi dùng sào tre chèo thuyền, Lão Hồ chú ý bốn phía." Nghe vậy, hai người đều gật đầu.

"Mọi người còn nhớ không, trước khi chúng ta vào đây, có nghe

thấy một tiếng gì đó vọng ra không?" Hà Hoa hỏi.

"Nghe thấy rồi, Hà Hoa muội, em thật sự tin là có rồng à?" Bàn Tử cười nói.

Chương 436

“Rắn chín đầu còn có!” Hà Hoa hỏi lại.

“Có rồng thì lạ lắm sao?” “Nói cũng có vẻ có lý.” “Nếu thật sự có rồng, e là chúng ta sẽ bị nó nuốt chửng mất.” “Nếu có, tôi hy vọng hôm nay là con đực, còn nếu là con cái thì càng tốt!” Vương Bàn Tử nói.

“Bàn Tử, anh đừng có miệng quạ đen được không.” Hà Hoa nói.

“Nếu là con cái, bụng nó sẽ đau đấy.” “Cô cũng không phải nó.” Bàn Tử đáp.

Hà Hoa: “...” “Đừng bàn chuyện sinh lý nữa.” Bố Phương nói.

“Được.” Hà Hoa và Bàn Tử gật đầu.

Chẳng mấy chốc.

Bố Phương và Bàn Tử cầm sào tre đứng ở đuôi thuyền chèo, nhanh chóng đến dưới bệ đá chất đầy đồ tùy táng.

“Một cái đỉnh đồng.” Bố Phương dùng sào tre chỉ vào một cái đỉnh đồng bốn chân, “Thời cổ đại, trong mộ của công hầu vương tước không được phép có đỉnh, vì đỉnh có ý nghĩa vấn đỉnh thiên hạ, trên đời chỉ có đế vương mới được sở hữu.

Dù là vương hầu, nếu bị phát hiện cũng sẽ bị coi là tạo phản, đất phong sẽ lập tức bị tước đoạt, đầu của cả nhà cũng khó giữ.” “Từ món đồ này có thể thấy, đống châu báu này đều là đồ tùy táng hạng nhất!” “Nghe cậu nói vậy, tôi lại được mở mang kiến thức.” Vương Bàn Tử cười nói.

“Những món đồ tùy táng này đều rất quý hiếm, nếu chúng ta mang ra ngoài, bị cảnh sát phát hiện, sẽ bị đeo còng bạc, ngồi tù mọt gông!”

Bố Phương nói.

"Cho nên, chúng ta chỉ lấy một hai món nhỏ thôi!" "Nghe cậu." Mấy người đều đáp lời.

Sau khi quyết định xong.

Bố Phương dùng sào tre gạt một đống vàng bạc châu báu, giống như đang lau bàn.

Đồ tùy táng rơi xuống thuyền.

Hà Hoa và Đào Tử là con gái được ưu tiên, chọn mấy món đồ nhỏ.

Hồ Bát Nhất là người biết hàng, lấy một món bảo vật vô giá.

Bàn Tử không giống Hồ Bát Nhất, hắn vơ một vốc châu báu, bỏ vào ba lô.

Cuối cùng là Bố Phương.

Hắn đặt mấy món đồ lớn như đỉnh đồng ra sau thuyền, nhân lúc mấy người kia đang xem đồ mình lấy được, liền thu hết vào không gian hệ thống.

Toàn bộ quá trình diễn ra như nước chảy mây trôi.

Phải biết rằng, những món đồ quý giá nhất đều được đặt trong quan quách.

"Bàn Tử, chèo thuyền!" Bố Phương nói.

"Chúng ta đi mở quan quách của Doanh Chính!" "Được!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức phấn chấn hẳn lên.

"Mẹ kiếp!" Chèo được một nén hương, Vương Bàn Tử mồ hôi đầm đìa hỏi.

"Vẫn chưa tới à?" "Tiếp tục chèo đi!" Bố Phương nói.

"Nếu dễ dàng như vậy thì tôi mới thấy lạ đấy!" Vương Bàn Tử

thở hổn hển mấy hơi, lau mồ hôi trên mặt, cùng Bố Phương chèo thuyền, tiến về phía trung tâm mộ thất.

"Có công mài sắt có ngày nên kim, cuối cùng cũng đến rồi!" Lại một nén hương nữa trôi qua, chiếc thuyền gỗ Kim Ti Nam Mộc chở năm người Bố Phương cuối cùng cũng cập bến dưới bệ đá trung tâm mộ thất, quan quách hình rồng đã ở ngay trước mắt.

"Bàn Tử, đừng vội lên." Bố Phương nói.

"Dùng mông cũng biết, trên bệ đá này chắc chắn rất nguy hiểm." "Nói có lý." Hồ Bát Nhất nói.

"Quan quách của Doanh Chính ở đó, chắc chắn sẽ có cơ quan để ngăn chặn bọn trộm mộ tiếp cận.

Nếu kẻ trộm mộ đi lên, kích hoạt cơ quan, chắc chắn sẽ chết." Vương Bàn Tử: "..." Bố Phương lấy chiếc đỉnh đồng từ không gian hệ thống ra, ném thẳng lên trên.

"Keng!" Chiếc đỉnh đồng rơi xuống đất, lăn vài vòng rồi mới dừng lại.

"Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử nói.

"Bố Phương, cậu đang phí của trời đấy!

Ném cái đỉnh đồng đi mà mắt cũng không thèm chớp, nếu đỉnh đồng có vết xước thì nó không còn là bảo vật vô giá nữa đâu!" "Đừng lo, tôi không quan tâm." Bố Phương đáp.

Trong không gian hệ thống của hắn không chỉ có đỉnh đồng, mà còn có những món minh khí còn quý giá hơn nhiều.

Dùng một chiếc đỉnh đồng nặng hơn trăm cân để thử cơ quan, hẳn là sẽ có hiệu quả.

Chương 437

“Rầm rầm rầm!” Đúng lúc này, năm người đứng trên thuyền nhìn thấy từng viên gạch xanh to bằng lòng bàn tay trên bệ đá lõm xuống.

Sau đó, vô số mũi tên bắn vọt lên.

“Hít!” Năm người thấy vậy đều hít một hơi khí lạnh.

Những mũi tên này được bắn từ dưới đất lên.

Nếu họ đi lên đó, kích hoạt cơ quan, e là sẽ bị mũi tên đâm xuyên lòng bàn chân.

“Chiêu này quả thực quá cao minh,” Bố Phương cảm thán.

“Đặt liên nỏ ở dưới gạch xanh.” “Tên chắc chắn sẽ bắn hết, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, đợi tên hết là có thể đi lên.” Hồ Bát Nhất nói.

“Cũng đừng trách gia tộc Công Thâu lòng dạ độc ác, bọn họ cũng là làm theo lệnh của Lý Tư thôi.” Bố Phương vừa nói, vừa lấy ra một bao thuốc lá đưa cho Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

“Đây là thứ mà chúng ta phải đối mặt.

Đặt những cơ quan này ở đây, mục đích rất đơn giản, chính là không cho bọn trộm mộ động vào quan quách của Doanh Chính.” Ngay sau đó, hắn mở chiếc ô Kim Cương ra, đề phòng những mũi tên dài rơi xuống trúng người.

Một giờ sau.

Không còn mũi tên nào bắn lên từ dưới gạch nữa.

Mấy người tưởng đã an toàn.

Kết quả, lại một loạt mũi tên nữa bắn lên.

“May mà chúng ta không đi lên,” Hà Hoa nói.

“Nếu không lòng bàn chân thật sự có thể bị mũi tên đâm xuyên rồi.” “Chúng ta đi cùng một chỗ đi.” Bàn Tử nói.

“Chúng ta cứ coi như đang xem một màn mưa tên đi.” Bố Phương nói.

Mấy người nghe vậy, đều gật đầu.

Lại một giờ nữa trôi qua.

Không có mũi tên nào bắn lên.

“Đợi thêm nửa giờ nữa, nếu trong nửa giờ không có tên bắn lên, chúng ta sẽ đi lên.” Bố Phương nói.

“Nghe cậu, vậy đợi thêm nửa giờ.” Hồ Bát Nhất nói.

Nửa giờ không dài cũng không ngắn, cuối cùng cũng trôi qua.

“Tôi lên xem trước.” Bố Phương nhảy một cái, lên trên bệ đá.

Chỉ thấy bệ đá rộng khoảng nửa sân bóng rổ.

Trên mặt đất có những lỗ nhỏ bằng nắm tay.

Đi một vòng trên đó, Bố Phương nói với bốn người trên thuyền: “Tạm thời an toàn, lên đi.” “Được.” Mấy người đều gật đầu, lên bệ đá.

Tất cả đều bất giác đi về phía quan quách hình rồng.

Chỉ thấy quan quách rộng một mét rưỡi, dài hai mét.

“Quan quách làm bằng đồng, toàn thân giống như một con rồng,” Bố Phương cảm thán.

“Có cả đầu rồng và đuôi rồng.

Người thợ chế tạo ra chiếc quan quách này chắc chắn phải vô cùng lợi hại.” “Quan quách này đẩy thẳng ra được không?” Bàn Tử

hỏi.

“Mở quan quách của đế vương thường không tốn sức, chỉ cần tìm được cơ quan, kích hoạt nó là nắp quan tài sẽ tự động mở ra.” Bố Phương nói.

“Liệu có giống cách mở cửa đồng lớn không, phải dùng máu người!” Hồ Bát Nhất nói.

“Chắc là không,” Bố Phương đáp.

“Tôi đã quan sát kỹ một lượt, không thấy có rãnh hoa văn nào trên quan quách cả.” Vương Bàn Tử xắn tay áo, gầm lên một tiếng, định đẩy nắp quan tài, nhưng nắp quan tài không hề nhúc nhích.

“Bàn Tử, đừng phí sức vô ích,” Bố Phương nói.

“Nắp quan tài làm bằng đồng, ít nhất cũng nặng cả ngàn cân, không dùng cơ quan thì không đẩy nổi đâu.” “Đi đến góc đông nam thắp nến đi.” “Góc đông nam ở đâu?” Bàn Tử lấy một cây nến từ trong ba lô ra, hỏi.

Chương 438

“Ở phía sau.” Bố Phương vừa nãy đã xem la bàn, nên biết.

“Tôi biết rồi.” Vương Bàn Tử thắp nến xong, quay lại trước mặt mấy người.

“Không biết mọi người có phát hiện không, hai đầu quan quách, mỗi bên có hai dấu tay!” Bố Phương nói.

“Thật này.” Vương Bàn Tử nói.

“Trông như hai đôi tay của đàn ông trung niên.” “Lão Hồ, cậu và tôi cùng lúc ấn xuống xem sao, biết đâu đó là cơ quan mở quan tài!” Bố Phương nói.

“Sẽ không có nguy hiểm chứ?” Hồ Bát Nhất có chút sợ hãi.

“Liều một phen, được ăn cả ngã về không!” “Keng!” Bố Phương đưa hai tay ra, đặt lên dấu tay.

“Được.” Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, đưa hai tay ra, đặt lên dấu tay.

“Tôi đếm đến ba thì ấn xuống,” Vương Bàn Tử nói: “Ba!

Hai!

Một!” Lời vừa dứt.

Bố Phương và Hồ Bát Nhất đồng thời ấn tay vào dấu tay.

Khi hai người thu tay về, quan quách hình rồng rung lên, phát ra tiếng “ầm ầm”.

Tim của năm người đều thót lại.

Mộ thất chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập của

năm người.

Quan quách hình rồng im lặng vài giây, rồi nắp quan tài lật sang hai bên.

"Ha ha ha ha!" "Mở rồi!" "Doanh Chính, để ta xem ngươi rốt cuộc trông như thế nào!" Vương Bàn Tử đắc ý cười lớn.

Lời của hắn vừa dứt, một luồng khí màu trắng từ trong quan tài phun ra.

"Luồng khí trắng này là-?" Hà Hoa nhíu mày hỏi.

"Độc khí!" Hồ Bát Nhất quả quyết.

Độc khí?

Nghe vậy, Vương Bàn Tử và mấy người kia đều kinh ngạc.

"Mọi người đừng hoảng, há miệng ra!" Bố Phương rút Hắc Kim Cổ Đao, rạch ngón tay, bắn bốn giọt huyết mạch Long Vương vào miệng bốn người.

"Mặn quá!" Hà Hoa chép miệng nói.

"Máu của tôi có thể bách độc bất xâm!" Bố Phương nói.

"Đương nhiên, giọt máu này chỉ có thể bảo vệ các cậu an toàn trong nửa ngày, nếu sau nửa ngày chúng ta chưa ra ngoài, tôi lại phải cho máu." "Uống máu của cậu có thể bách độc bất xâm sao?" Mấy người đều kinh ngạc.

Bố Phương gật đầu, nói: "Quan tài mở ra dễ dàng như vậy, có độc khí phun ra cũng không có gì lạ.

Tương tự, độc khí trong quan tài cũng là lớp bảo hiểm cuối cùng của chủ nhân ngôi mộ." "May mà máu của Bố Phương có thể giải độc!" Hồ Bát Nhất nói.

“Nếu không, hít phải độc khí sẽ sùi bọt mép, sau đó hôn mê mà chết.” “Để tôi xem Doanh Chính rốt cuộc trông thế nào.” Bố Phương bước đến bên quan tài, nhìn vào bên trong, chỉ thấy một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi đang nằm đó.

Đầu đội mũ Bình Thiên, mình mặc long bào bằng chỉ vàng, chân đi giày Vân Thải, gương mặt mày kiếm mắt sao.

“Đây là Doanh Chính sao?” Bàn Tử nói.

“Tôi thấy còn đẹp trai hơn cả Chương Hàm.

Mấy ngôi sao nam hạng A bây giờ đứng trước mặt Doanh Chính cũng chẳng là cái thá gì!” “Mọi người nhìn long bào trên người Doanh Chính đi!” Bố Phương nói.

“Tôi dám chắc, nếu mang chiếc long bào này ra ngoài, nó sẽ lập tức trở thành quốc bảo còn quý hơn cả mười hai đầu thú bằng đồng!

Đương nhiên, nếu chúng ta mang thi thể của Doanh Chính ra cho mười bốn tỷ người dân nước ta xem, e là ai cũng sẽ đến để chiêm ngưỡng.” “Long bào mịn thật!” Vương Bàn Tử đưa tay ra sờ long bào.

“Long bào là biểu tượng của vua một nước, việc chế tác nó cầu kỳ hơn quần áo của dân thường rất nhiều.” Bố Phương nói.

“Chế tác long bào không chỉ tốn thời gian và công sức, một chiếc long bào thường mất khoảng ba năm để hoàn thành, trong ba năm đó không dám lơ là.

Các loại dược liệu, lụa tơ tằm, chỉ thêu đều có giá trị không nhỏ.

Chương 439

Long bào không thể giặt bằng nước, cũng giống như đồ hiệu bây giờ vậy.” “Thảo nào long bào dù là chất liệu hay cảm giác sờ vào đều tốt như vậy.” Vương Bàn Tử nói.

“Hóa ra làm một chiếc long bào cần khoảng ba năm, nếu cậu không nói, tôi còn tưởng chỉ cần vài ngày.” “Mà này Bố Phương, Doanh Chính không phải chết lúc năm mươi tuổi sao, sao trông chỉ mới khoảng hai mươi, chẳng lẽ người nằm trong quan tài là con trai ông ta, Hồ Hợi, hay là người khác!” Hồ Bát Nhất nói.

“Là Doanh Chính, không phải người khác.” Bố Phương nói xong, đưa tay ấn vào miệng Doanh Chính, “Trong miệng ông ta có một viên đan dược bốc khói trắng, giống như mặc ngọc dung, cứ năm trăm năm sẽ lột da một lần, trở nên trẻ hơn.” “Hóa ra là vậy.” Hồ Bát Nhất đã hiểu.

“Ặc.” Vương Bàn Tử kinh ngạc.

“Bố Phương, tay cậu đặt ở cổ áo, chẳng lẽ định giúp Doanh Chính cởi long bào ra?

Có phạm vào quy tắc không?” “Không có,” Bố Phương đáp.

“Tôi chỉ đang giúp ông ta chỉnh lại quần áo thôi.

Với lại, dùng mông cũng biết tôi không có hứng thú với đàn ông.” Bố Phương nói xong, hai tay đặt lên đầu Doanh Chính, đồng thời nói: “Này, quy tắc của Mô Kim là mở quan tài không được lột quần áo của thi thể, đương nhiên cũng không được cởi đồ, lấy của cải chứ không hại thi thể.

Long bào này dù vô giá, tôi cũng không thể phá vỡ quy tắc của Mô

Kim, phải tuân thủ!" "Cậu cũng đâu phải Mô Kim Hiệu Úy." Vương Bàn Tử nói.

"Bây giờ tạm thời không phải, nhưng sau này sẽ là vậy." Bố Phương nói: "Mô Kim Hiệu Úy là một tổ chức trộm mộ do Tào Tháo sáng lập, sau này tôi đi trộm mộ, chắc chắn sẽ thu được Mô Kim Phù thật!" "Để tôi sờ một lần đi," Bàn Tử nói.

"Lần nào cậu cũng sờ." "Không được, cậu là trai tân, dương khí trên người quá nặng, nếu Doanh Chính trá thi, trăm vạn quân Tần cũng sống lại, chúng ta sẽ toi đời." Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử: "..." Trong lúc nói chuyện, hai tay của Bố Phương men theo hai bên sườn của Doanh Chính, từ từ sờ xuống từng tấc một.

"Bố Phương, nếu ở thời đại đó, cậu mà sờ Doanh Chính như vậy sẽ bị chém đầu đấy." Bàn Tử cười nói.

"Nếu tôi ở thời đại đó, e là người làm hoàng đế chính là tôi." "Thôi đi, chém gió vừa thôi, dù sao tôi cũng không tin." Bố Phương cảm thấy thân hình Doanh Chính trên rộng dưới hẹp, từ đầu đến eo đều không phát hiện điều gì bất thường, nhưng hắn vẫn kiểm tra rất tỉ mỉ, sợ bỏ lỡ bảo bối.

"Bố Phương, tôi cũng sờ Doanh Chính được không?" Hà Hoa nói.

"Cô là dân nghiệp dư, đứng một bên xem là được rồi." Vương Bàn Tử đáp.

"Tên Bàn Tử chết tiệt, tôi nhớ kỹ." Hà Hoa nói.

"Có rồi, có rồi!" Đột nhiên, Bố Phương sờ thấy một chuôi kiếm dưới thân Doanh Chính, mặt hắn liền tươi như hoa.

"Bố Phương, sờ thấy gì rồi?" Vương Bàn Tử cũng kích động hỏi theo.

“Chuôi kiếm!” Bố Phương khẳng định, “Nếu tôi không đoán sai, thanh kiếm này không phải Thái A kiếm thì cũng là Định Tần kiếm!” “Cả hai thanh đều là kiếm tốt!” Vương Bàn Tử nói.

“Nếu thật sự là một trong hai thanh thì tốt quá rồi!” “Tôi sắp rút nó ra, chú ý ngọn nến.” Bố Phương nắm lấy chuôi kiếm, từ từ rút ra.

“Ngọn lửa nến vẫn bình thường.” Hồ Bát Nhất nói.

Nghe vậy, Bố Phương trực tiếp rút thanh kiếm ra.

Chỉ thấy toàn thân thanh kiếm được làm bằng đồng, tổng chiều dài khoảng 107 cm, lưỡi dài 77 cm, rộng 3.5 cm, chuôi dài 27 cm.

“Bây giờ tôi có thể xác định, đây là một trong những thanh bội kiếm của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, Định Tần kiếm, thanh còn lại là Thái A kiếm!” Bố Phương nói: “Định Tần kiếm còn được gọi là kiếm của Tần Thủy Hoàng.” “Bề mặt thanh Định Tần kiếm này đã được xử lý bằng quá trình oxy hóa crom, chôn dưới đất hơn 2000 năm mà vẫn sáng chói, sắc bén như mới.” “Định Tần kiếm cũng là một thanh danh kiếm cổ đại của nước ta.” “Do Tần Thủy Hoàng Doanh Chính cho đúc, dùng đồng từ núi phía bắc, khắc chữ tiểu triện của Lý Tư là ‘Định Tần’, dài ba thước sáu tấc, đúc vào năm Đinh Tị, năm thứ ba mươi bảy tại vị của hoàng đế.” “Bảo kiếm Định Tần cũng là một kiệt tác đại diện cho văn hóa kiếm xuất sắc của nước Việt Nam thời Xuân Thu Chiến Quốc, lại là thượng phương bảo kiếm của vị hoàng đế đầu tiên của nước ta, nên được hậu thế mệnh danh là ‘Thiên hạ đệ nhất kiếm’.

Từ thời Hán đã trở thành bảo vật chí tôn được hết mực tôn sùng, xứng danh là một tuyệt tác của Việt Nam.” “Mẹ nó, bảo vật giá trên trời!” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Có tiền cũng không mua được!” “Tôi cũng không biết thanh kiếm này và Thái A kiếm, thanh nào tốt hơn.” Bố Phương nói.

“Hẳn là Định Tần kiếm tốt hơn.” Hồ Bát Nhất nói: “Định Tần kiếm được mệnh danh là Thiên hạ đệ nhất kiếm, có thể thấy được ai mạnh ai yếu!” “Tôi thấy Định Tần kiếm và Thái A kiếm đều là kiếm tốt,” Bố Phương cười nói.

“Lấy được một trong hai thanh này, tôi đã lời to rồi.” “Bố Phương, cậu định ăn một mình à?” Vương Bàn Tử nói.

“Chưa được sự đồng ý của bọn tôi đâu!” “Bàn Tử, im miệng.” Hồ Bát Nhất bực bội nói: “Cậu ấy đã cứu chúng ta bao nhiêu lần, cậu ấy muốn thanh kiếm này cậu còn phản đối à.” “Nói cũng có lý.” Vương Bàn Tử suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Thanh Định Tần kiếm trong tay tôi, giá trị của nó không thể đong đếm được.

Thứ nhất, nó do Doanh Chính cho đúc.

Thứ hai, nó có giá trị lịch sử.

Chúng ta đều biết, người xưa thích dùng kiếm, những người như Âu Dã Tử, Can Tương, Mạc Tà đều là những đại sư đúc kiếm hàng đầu, nhưng tay của họ không phải là tay của hoàng đế, không thể so sánh được!” “Nếu thật sự phải ước tính giá trị của nó, e là trừ Doanh Chính, long bào trên người ông ta và Thái A kiếm ra, thì tất cả đồ tùy táng trong toàn bộ Tần Lăng cộng lại cũng không bằng thanh Định Tần kiếm này!” “Dù sao thì những món đồ tùy táng quý giá trong Tần Lăng đều không thể đo bằng tiền được.” Vương Bàn Tử nói: “Nhưng, theo tôi biết, Định Tần kiếm có hai thanh, một là A Phòng Định Tần kiếm, chôn dưới cung A Phòng, hai là Quan Đài Định Tần kiếm, chôn dưới đài Nhật Quan!” “Thanh trong tay tôi chính là thanh đó, Định Tần kiếm.” Bố Phương nói.

“Đừng có đánh trống lảng.” Vương Bàn Tử: “...” “Bố Phương, bây giờ anh có được Định Tần kiếm, giàu có ngang một nước rồi, em

bái anh làm sư phụ, dạy em trộm mộ đi!" Hà Hoa thành khẩn nói.

"Một cô gái tóc ngắn hoạt bát như em mà cũng làm được việc nặng nhọc như trộm mộ à." Bố Phương hỏi.

"Hậu cung của anh đang thiếu người, có một vị trí cho em, có muốn ngồi không?" "Để em suy nghĩ." Hà Hoa nói.

"Còn suy nghĩ gì nữa, trở thành một trong những người trong hậu cung của Bố Phương là điều may mắn nhất đời cô đấy." Vương Bàn Tử nói.

Chương 440

“Vậy...

được thôi.” Hà Hoa ngượng ngùng cúi đầu nói.

Nghe vậy, khóe miệng Bố Phương giật giật.

Cưa đổ Hà Hoa dễ dàng như vậy sao?

Nhưng nghĩ kỹ lại, từ lúc vào lăng mộ đến giờ, hắn đã chăm sóc Hà Hoa như vậy, trái tim cô ấy hẳn đã bị hắn chinh phục rồi.

“Lúc trộm mộ đừng có bàn chuyện yêu đương, ra ngoài rồi nói được không?” Hồ Bát Nhất nói.

“Với lại, Bố Phương cũng phải nghĩ đến cảm nhận của một thằng độc thân như tôi chứ.” Bố Phương gật đầu, nói: “Chúng ta vào lăng Tần Thủy Hoàng, một đường kinh mà không hiểm đến được đây, thật không dễ dàng.

Đồng thời, nơi chúng ta đang đứng cũng là điểm cuối của chuyến đi này.

Tôi đã mở quan quách của Doanh Chính, lấy được Định Tần kiếm, đối với tôi, vậy là mãn nguyện rồi.

Các cậu muốn xem Doanh Chính thì cứ xem, xem xong chúng ta sẽ theo đường cũ quay về.” “Tôi không xem Doanh Chính, tôi muốn đồ tùy táng trong quan tài.” Vương Bàn Tử cười hì hì xắn tay áo, giống như Bố Phương lúc trước, hai tay đặt lên đầu Doanh Chính, từ từ sờ xuống từng tấc.

Bố Phương quay đầu nhìn ngọn nến, thấy ngọn lửa vẫn bình thường, liền thở phào nhẹ nhõm.

“À phải rồi Bố Phương, Chương Hàm trước đó đã nói,” Hồ Bát Nhất đột nhiên nhớ ra.

“Khi Doanh Chính tiêu thụ hết tiên đan trong miệng, ông ta sẽ sống lại.” “Hình như đúng là có chuyện này thật.” Bố Phương nói xong.

“Không xong, chúng ta đều quên mất.” Chỉ thấy ngọn lửa nến từ màu cam chuyển sang màu xanh lục quỷ dị, và trong tình trạng không có gió, nó lại chao đảo trái phải!

“Bàn Tử, cậu đã làm gì?” Bố Phương hỏi.

“Tôi cởi long bào trên người Doanh Chính ra rồi!” Vương Bàn Tử nhe răng cười nói.

“Bàn Tử, cậu điên rồi à!” Hồ Bát Nhất lập tức nói.

“Cởi long bào trên người Doanh Chính làm gì!

Mau mặc lại cho ông ta.” “Không kịp nữa rồi.” Vương Bàn Tử cầm long bào bằng chỉ vàng, chạy đến trước mặt Bố Phương.

“Doanh Chính trá thi rồi!” “Ầm!” Đúng lúc này, quan tài phát nổ, Doanh Chính nắm chặt nắm đấm, bước về phía Vương Bàn Tử.

“Không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.” Bố Phương cảm thán.

“Tiểu tặc, dám trộm long bào của trẫm, trả đây!” Doanh Chính đưa tay phải ra, lạnh lùng nói.

“Của tôi rồi.” Vương Bàn Tử sống chết không chịu trả lại.

“Hỗn xược!” Doanh Chính nói xong, nhìn ra biển thủy ngân, “Còn chờ gì nữa, trẫm đã sống lại rồi, còn không mau hiện thân!” Lời vừa dứt, một con hắc long dài cả ngàn mét từ dưới biển thủy ngân phá nước lao ra.

“Vãi chưởng!” Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên.

“Lại có rồng thật!” “Bệ hạ!” “Ngài cuối cùng cũng đã sống lại!” Cũng lúc đó, từng tốp lính Tần từ bên ngoài xông vào!

“Trẫm vốn cần mấy ngàn năm mới sống lại được, đa tạ tên tiểu tặc này, dương khí trên người hắn quá nặng, vừa hay giúp trẫm tiêu thụ hết thần đan!” Doanh Chính chỉ vào Bàn Tử, sau đó hạ tay xuống, lên tiếng.

“Bố Phương, làm sao bây giờ?” Hà Hoa nhìn từng tốp lính Tần xông vào mộ thất, lòng kinh hãi run rẩy.

“Doanh Chính và trăm vạn quân Tần đều sống lại rồi!” “To gan!” Một tên lính Tần quát lớn.

“Dám gọi thẳng tên bệ hạ.” Hà Hoa: “...” “Hà Hoa muội, đừng hoảng, anh sẽ không để em chết ở đây đâu.” Bố Phương nói.

“Tiểu tặc, trả kiếm cho trẫm.” Doanh Chính chỉ vào thanh kiếm trong tay Bố Phương.

Bố Phương lắc đầu, nói: “Kiếm đã đổi chủ rồi, bây giờ ta mới là chủ nhân của nó!” “Bốp bốp bốp!” Doanh Chính vỗ tay, nói: “Ngươi là người đầu tiên không sợ trẫm, rất có khí phách, tất cả xuống địa ngục đi!” “Ngươi chết chắc rồi!” Doanh Chính ném cho Bố Phương một ánh mắt khinh miệt, sau đó tay phải vung lên, con hắc long dài ngàn mét đang vỗ cánh lơ lửng giữa không trung liền mở to cái miệng như chậu máu lao về phía Bố Phương.

“Xoẹt!” Bố Phương cầm đao rạch ngón tay, một chưởng đập xuống đất.

Một đồ hình bát quái hiện ra.

Một con kim long toàn thân bốc cháy, phá đất chui lên!

“Vãi chưởng!” “Rồng!” “Con rồng này còn lớn hơn cả của bệ hạ!” Binh lính Tần kinh ngạc.

“Ngươi có thể triệu hoán rồng sao?” Doanh Chính kinh ngạc.

“Thần nhân a!” “GÀO!” Long Vương do Bố Phương triệu hoán ra gầm lên một tiếng, tiếng gầm vang vọng khắp đất trời!

Chương 441

Tai mọi người đều ù đi.

“Lợi hại quá trời!” Nhìn con kim long rực lửa một miếng nuốt chửng con hắc long, Vương Bàn Tử hoan hô.

“Ngươi chết chắc rồi!” Bố Phương bật người lên, một kiếm đâm xuyên qua Doanh Chính đang ngẩn người!

“Phụt!” Doanh Chính phun ra một ngụm máu tươi, không nói nên lời, ngã xuống đất, cổ nghiêng sang một bên, chết hẳn.

“Bệ hạ!” “A a a a!” “Đừng chết mà!” Binh lính Tần đều khóc than.

“Xử lý chúng đi!” Bố Phương nói với Long Vương một câu.

Nghe vậy, Long Vương gật đầu, lao thẳng tới, nuốt hết binh lính Tần vào bụng.

“Bố Phương, anh mạnh quá!” Hà Hoa nói.

“Ngay cả rồng cũng nghe lời anh!

Em quyết định rồi, em muốn sinh cho anh thật nhiều thật nhiều khỉ con.” “Chúng ta ra ngoài thôi!” Bố Phương nói.

“Được.” Mọi người hoàn hồn, đều gật đầu.

Mọi người theo đường cũ quay về, mất hơn một ngày, thuận theo dây thừng leo lên khỏi đường hầm.

“Không tìm thấy thuốc trường sinh bất lão, có chút tiếc nuối.” Hà Hoa cười khổ.

“Ngôi mộ cổ này quá lớn, muốn tìm thuốc trường sinh bất lão chẳng khác nào mò kim đáy bể.” Bố Phương nói.

“Không được động, cảnh sát đây!” Đột nhiên, một nhóm người đàn ông vũ trang đầy đủ, cầm súng từ sau những gốc cây lớn bước ra.

“Toi rồi.” Hà Hoa nước mắt lưng tròng.

“Chúng ta phải ngồi tù mọt gông rồi.” “Tôi hối hận vì đã vào mộ.” Bàn Tử nói.

“Năm người các cậu, lợi hại thật đấy.” Người cảnh sát dẫn đầu nói.

“Vào trong mấy ngày rồi, bây giờ mới ra!

Chúng tôi chờ các cậu mà đến cả thời gian nghỉ phép cũng không có.” “Các anh cũng lợi hại thật,” Bố Phương nói rồi hỏi.

“Ở ngoài chờ chúng tôi nhiều ngày như vậy.

Có thể cho tôi biết, ai đã tố giác năm chúng tôi trộm lăng Tần không?” “Vệ tinh trên trời nhìn rõ mồn một!” Người cảnh sát chỉ lên trời.

“Vậy thôi,” Bố Phương nói.

“Coi như tôi chưa hỏi.” “Năm người các cậu gan lớn thật đấy,” người cảnh sát dẫn đầu cảm thán.

“Đến cả lăng Tần cũng dám trộm!” “Năm chúng tôi hôm nay sẽ bị phán xét sao?” Hà Hoa hỏi.

“Tội của các cậu không phải dạng vừa, chúng tôi phải đưa các cậu về Bắc Bình để xử lý.” Người cảnh sát vung tay, ra hiệu cho thuộc hạ đeo còng bạc cho năm người.

“Bố Phương, triệu hồi thần long ra xử lý chúng đi.” Bàn Tử nói nhỏ.

“Đừng lo, không sao đâu.” Bố Phương cười nói, “Đừng quên, tôi không phải người bình thường.” Trên đường về Bắc Bình.

Cảnh sát lục soát ba lô của năm người, tìm thấy một đống đồ tùy táng, đều là bảo vật vô giá, đặc biệt là chiếc long bào bằng chỉ vàng kia.

Tất cả đều kinh ngạc!

"Cậu tên gì?" Tổ trưởng tổ bắt giữ hỏi.

"Bố Phương." Bố Phương trả lời.

Bố Phương?

Nghe thấy cái tên này, người cảnh sát kia kinh ngạc.

Hắn từng nghe qua về nhân vật Bố Phương, cái tên này đã vang danh trong quân đội, năm đó trong thời kỳ kháng chiến, Bố Phương đã tàn sát mười vạn tên chó săn, là một vị chiến thần!

Nhưng hắn lại nghĩ.

Nếu người này thật sự là Bố Phương, e là cỏ trên mộ đã mọc cao rồi.

Dù sao, Bố Phương không thể nào sống từ thời đại năm một nghìn chín trăm bốn mươi chín cho đến tận bây giờ được!

Chương 442

“Có lấy đồ bồi táng không?” Cảnh sát hỏi.

“Lấy rồi.” “Nhưng mất rồi.” Bố Phương nói.

Hắn đã cất đồ bồi táng vào không gian hệ thống, cảnh sát muốn tìm cũng không thể nào tìm được.

“Thành thật khai báo, đồ minh khí lấy được đang giấu ở đâu?” Nữ cảnh sát lạnh lùng hỏi.

“Tôi nói rồi, tôi có lấy đồ bồi táng, nhưng mất rồi.” “Muốn tìm thì vào trong mộ mà tìm.” Bố Phương đáp.

“Chỉ cần cậu nói ra, có thể được giảm án.” Nữ cảnh sát nói.

“Đến Bắc Bình rồi hãy nói.” “Bây giờ tôi không muốn nói chuyện.” Bố Phương nói xong liền im lặng.

Nữ cảnh sát: “...” Từ Tây An đến Bắc Bình chỉ mất chưa đầy một ngày vì họ di chuyển bằng máy bay.

Sở Cảnh sát Bắc Bình.

Một đám cảnh sát đăng ảnh của năm người Bố Phương lên mạng.

Kèm theo chú thích, năm tên trộm lăng mộ Tần Thủy Hoàng đã sa lưới.

Chưa đầy một giờ sau.

Chỉ cần là người có điện thoại, đều đã biết chuyện lớn này.

Có người chửi mắng năm người họ.

Có người lại sùng bái họ.

Thậm chí còn có một số cô gái trẻ thầm yêu cả năm người.

Người thu hút nhiều fan nhất chính là Bố Phương, một thanh niên có khí chất thoát tục.

Nhiều người còn đòi bái hắn làm thầy.

Lúc này, cả năm người Bố Phương đều đang ngồi thành một hàng trong một căn phòng nhỏ.

Người thẩm vấn là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi.

"Năm người các cậu trộm lăng mộ Tần Thủy Hoàng là một vụ án trộm mộ nghiêm trọng, phá hoại văn vật, hủy hoại quốc bảo, dẫn dắt người khác phạm tội.

Bất kỳ tội danh nào cũng có thể bị phạt tù mười năm, nhưng các cậu lại lấy đi những món đồ bồi táng vô giá.

Nếu không có gì bất ngờ, ngày mai sẽ tuyên án tử hình." Vị cục trưởng nói.

"Hu hu hu." Nghe vậy, cô nàng Hà Hoa bật khóc nức nở.

"Bốp." "Ai là chủ mưu!" Cục trưởng hỏi.

"Là tôi." Hồ Bát Nhất chưa kịp nói đã bị Bố Phương cắt ngang, "Tôi là chủ mưu!" "Đẹp trai như cậu, ngay cả tôi cũng phải ghen tị." "Không lo làm việc đàng hoàng lại đi trộm mộ, đúng là ngu hết thuốc chữa." Cục trưởng nói.

"Tôi trộm mộ là để những món đồ bồi táng bị chôn vùi dưới lòng đất được thấy lại ánh mặt trời." Bố Phương đáp.

"Bây giờ nói cũng vô dụng." Cục trưởng trả lời.

Lời của ông ta vừa dứt.

Một loạt tiếng bước chân truyền đến.

"Nguyên thủ, ngài đã đến." Thấy người đến là một ông lão tóc bạc

trắng hơn bảy mươi tuổi, theo sau là một đám người, cục trưởng lập tức đứng dậy.

“Bố Phương, lâu rồi không gặp.” Ông lão bước vào, cười nói thẳng với Bố Phương.

“Ông là?” Bố Phương hỏi.

Hắn đánh giá ông lão, chỉ thấy thân hình đặc biệt còng xuống.

“Tôi là Trương Sơn.” Ông lão mỉm cười nói.

“Ông vẫn chưa chết à!” “Còn làm được Nguyên thủ!” Bố Phương kinh ngạc.

Nguyên thủ ở thế giới này là một thân phận song song, tương đương với người đứng đầu một quốc gia.

“Những năm qua, tôi vẫn không biết cậu ở đâu.

Chương 443

Hôm nay thấy vụ trộm mộ đăng trên mạng mới biết cậu ở đây, nên vội vàng chạy đến.” Trương Sơn cười nói.

“Bố Phương, cậu quen cả Nguyên thủ của Thiên Quốc.” “Lợi hại quá đi mất.” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái với Bố Phương.

“Thả năm người họ ra.” Trương Sơn nói với cục trưởng: “Tôi sẽ cho nhân dân Thiên Quốc một lời giải thích hợp lý.” “Vâng, thưa Nguyên thủ.” Cục trưởng không dám nhiều lời, lập tức lấy chìa khóa, mở chiếc còng bạc trên tay năm người.

“Bố Phương, tôi có thể cứu cậu một lần, nhưng không thể cứu cả đời.” “Rửa tay gác kiếm đi.” Trương Sơn nắm lấy tay Bố Phương, khuyên nhủ.

“Tôi sẽ suy nghĩ kỹ.” Bố Phương nói xong, lấy từ không gian hệ thống ra một mảnh vỡ vẫn đồng đưa cho Trương Sơn, “Thứ này thuộc về nhà họ Trương, bây giờ tôi trả lại cho ông.” Mảnh vỡ vẫn đồng này hẳn có được trong ngôi nhà cổ của nhà họ Trương.

Trương Sơn nhận lấy mảnh vỡ, liền nói: “Tôi có việc bận, đi trước đây.” “Được.” Bố Phương tiễn Trương Sơn rời đi, sau đó cùng Hồ Bát Nhất bốn người ra khỏi cục cảnh sát.

“Bố Phương, cậu đúng là ngầu bá cháy.” “Ngay cả Nguyên thủ cũng quen.” Hà Hoa nói.

“Nếu không có Bố Phương, mấy người chúng ta e là phải đi bắn muỗi.” Hồ Bát Nhất thở phào một hơi, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Sau này tôi không bao giờ đi trộm mộ nữa, sẽ ngoan ngoãn làm bà chủ nhà của mình.” Hà Hoa hạ quyết tâm.

“Đi thôi.” “Tôi mời mọi người ăn một bữa.” Bố Phương dẫn bốn người đến một quán ăn, gọi vài món và một thùng bia.

“Bố Phương, có thể kể cho chúng tôi nghe, cậu quen biết Nguyên thủ như thế nào không?” Bàn Tử hỏi.

“Chuyện này tôi tạm thời không thể nói.” Bố Phương đáp.

“Vậy thôi được rồi.” Mấy người thấy Bố Phương không nói, có chút thất vọng.

Ngày hôm sau.

Đào Tử và Hà Hoa đi máy bay về lại Tây An.

Bố Phương dẫn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử về nhà.

Mấy cô gái trong nhà đã đi du lịch, không biết khi nào mới về.

“Lần đầu đi trộm lăng mộ Tần Thủy Hoàng, tôi đã tự nhủ sau này sẽ rửa tay gác kiếm.” “Kết quả, chiến lợi phẩm đều bị cảnh sát tịch thu sạch.” “Càng nghĩ càng thấy cay.” Vương Bàn Tử nói.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất thở dài một hơi, nói: “Của tôi cũng bị tịch thu rồi.” “Hay là chúng ta đi trộm lăng mộ Tần Thủy Hoàng một lần nữa, dù sao vẫn còn nhiều nơi trong mộ chúng ta chưa khám phá.” Vương Bàn Tử đề nghị.

“Bàn Tử, bỏ cái ý định trộm lăng mộ Tần Thủy Hoàng đi.” “Trương Sơn nói với tôi rồi, ông ấy có thể cứu chúng ta một lần, nhưng không thể cứu cả đời.” Bố Phương đáp.

“.Ờ.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử đành dập tắt ý định đó.

“Tôi vừa xem luật, trộm mộ không hoàn toàn là phạm pháp.

Nhà nước sẽ không cấm người ta đi khám phá những ngôi mộ cổ chưa ai phát hiện, càng không yêu cầu nộp lại đồ bồi táng lấy được từ mộ cổ, trừ những ngôi mộ đã được nhà nước phát hiện, ví dụ như

lăng mộ Tần Thủy Hoàng, lăng mộ hợp táng của Võ Tắc Thiên và Lý Trị.

Nếu đi trộm những ngôi mộ này thì xin lỗi, khởi điểm ba năm, cao nhất là tử hình." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất đột nhiên nói: "Nếu chúng ta muốn đi tìm kho báu, chỉ có thể đến những di tích thần bí hiện vẫn chưa được phát hiện." "Lão Hồ, nói đúng lắm." "Chỉ cần chúng ta đi trộm những ngôi mộ cổ chưa ai phát hiện, thì dù có lấy được gì cũng sẽ không bị bắt." Bố Phương nói.

"Muốn tìm những ngôi mộ lớn chưa ai phát hiện, chúng ta phải đi khắp non sông vạn dặm để tìm huyệt, chân chắc chắn sẽ mỏi rã rời." Hồ Bát Nhất nói.

"Mỏi thì mỏi thôi." "Có câu nói rất hay, ba năm không khai trương, khai trương ăn đủ ba năm." Vương Bàn Tử cười nói.

"Xem tivi một lát đi, ngày mai chúng ta tính tiếp." Bố Phương cầm điều khiển từ xa, mở chiếc tivi Trường Hồng lên.

"Chào buổi tối quý vị khán giả, tôi là người dẫn chương trình Tin tức Liên hoàn XXX.

Chào mừng quý vị đến với chương trình kỳ này, sự kiện linh dị ở thôn Phong Môn." Sự kiện linh dị ở thôn Phong Môn?

Nghe người dẫn chương trình tin tức nói, cả ba người Bố Phương đều bị khơi dậy lòng hiếu kỳ.

"Thôn Phong Môn, thôn đóng cửa tuyệt hộ, nam không lấy được vợ, nữ không sinh được con, ngõ ngách nào cũng có di cốt, khúc quanh nào cũng có âm hồn!" "Có thể quý vị khán giả trước màn ảnh nhỏ không biết, thôn Phong Môn chính là ngôi làng ma số một của An Lạc chúng ta!" "Toàn thôn có 44 hộ gia đình, kiến trúc làng xã sử dụng phong thủy học ngược, đặc biệt phá hoại phong thủy." "Người và

quỷ chung sống, người chết không ra khỏi thôn, tục lệ mai táng kỳ lạ." "Cùng với việc không thờ thần mà lại thờ ma, cúng bái quan ngẫu là một hình thức sùng bái khác thường, ba đại tà tục này khiến thôn Phong Môn âm khí quá nặng." "Từ đó nảy sinh các loại sự kiện linh dị, có bí ẩn quan tài dừng xác, bí ẩn ghế thái sư, bí ẩn vết cào lúc nửa đêm, bí ẩn phát sốt, trong đó sự kiện linh dị mặt quỷ bên gối ở thôn Phong Môn là nổi tiếng nhất." "Vào năm 1963, có ba thanh niên ở Chấn Châu vì tò mò đã rủ nhau đến thôn Phong Môn." "Cái gì?" "Chuyện từ năm 1963 mà bây giờ mới lôi ra nói!" "Hết chương trình để phát rồi hay sao!" Vương Bàn Tử không nhịn được lên tiếng càm ràm.

"Những sự kiện linh dị kiểu này, bất kể là lúc nào, cũng đều có thể thu hút sự chú ý." Hồ Bát Nhất nói.

Người dẫn chương trình Tin tức Liên hoàn tiếp tục: "Ba thanh niên Chấn Châu mang theo giá vẽ đến thôn Phong Môn để vẽ phác họa.

Sau khi vào thôn, ba người ở trong một ngôi nhà có ba người đã chết, liên tiếp gặp phải mặt quỷ và chuyện tà ma.

Thanh niên họ Vương sợ đến mức són cả ra quần." "Mẹ nó!" "Ngồi xem tivi cũng trúng đạn!" Vương Bàn Tử cảm thấy thật khó tin.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh cười trộm.

"Mỗi buổi tối, ba thanh niên Chấn Châu đều nghe thấy tiếng trẻ con gọi 'Mẹ ơi… mẹ ơi…' ở bên ngoài, nhưng khi ra ngoài xem thì xung quanh nhà không một bóng người." "Ngoài ra, cả ba thanh niên Chấn Châu đều gặp cùng một cơn ác mộng, đó là nửa đêm có quỷ trèo lên giường." "Một hôm, một trong ba thanh niên vào ban ngày mở tủ quần áo tìm đồ, đột nhiên hét lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Sau khi tỉnh lại, anh ta nói đã nhìn thấy một khuôn mặt quỷ giấu sau đống quần áo trong tủ." "Giống hệt mặt quỷ trong mơ." "Nhưng hai người còn lại đi lục tủ thì không phát hiện điều gì kỳ lạ." "Ngay hôm đó, người bị ngất liền phát sốt cao." "Ngày hôm sau, lại có thêm một người mơ thấy mặt quỷ." "Khi giật mình tỉnh dậy, anh ta nghe thấy tiếng nước chảy loà xoà ngoài sân, bèn ghé mắt nhìn qua cửa sổ.

Chương 444

Dưới ánh trăng, anh ta thấy bóng lưng của một người phụ nữ không mảnh vải che thân đang tắm bên giếng nước trong sân, dùng gáo múc từng gáo nước dội lên người." "Thanh niên Chấn Châu đang kinh ngạc, đột nhiên người phụ nữ đó quay đầu lại, nở một nụ cười quỷ dị với anh ta." "Sau đó nhảy thẳng xuống giếng." "Khi thanh niên này gọi hai người bạn còn lại ra xem, họ kinh ngạc phát hiện mặt giếng vô cùng phẳng lặng, không một gợn sóng.

Bệ đá bên giếng cũng khô ráo, chậu và gáo cũng khô cong, không hề dính nước." "Sau khi sự kiện linh dị ở thôn Phong Môn xảy ra, nó đã thu hút một lượng lớn các đoàn khảo sát đến đây điều tra.

Qua khảo sát, các chuyên gia đã dần dần hé mở một phần bức màn bí ẩn của ngôi làng nhỏ này." "Sau khi các chuyên gia khảo sát kỹ lưỡng, lời đồn thôn Phong Môn là một ngôi làng ma chôn giấu một ngôi mộ lớn đã được chứng thực là tin đồn nhảm." "Bản tin Tin tức Liên hoàn hôm nay đến đây là kết thúc.

Chào tạm biệt và hẹn gặp lại quý vị khán giả vào ngày mai." "Ba thanh niên Chấn Châu kia, e rằng chỉ cần nghe ba chữ 'thôn Phong Môn' là đã sợ tè ra quần." Bàn Tử trêu chọc.

"Tôi cảm thấy trong làng có mộ." Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử nhíu mày, "Không phải chuyên gia đã chứng thực lời đồn thôn Phong Môn có mộ lớn là tin đồn nhảm rồi sao." "Chuyên gia thì chuyên gia." "Chúng ta là Mô Kim Hiệu Úy." "Nói theo cách của tôi, Mô Kim Hiệu Úy là chuyên nghiệp, còn chuyên gia là nghiệp dư." Hồ Bát Nhất nói.

"Thôn Phong Môn này, rất có thể chôn giấu một ngôi mộ lớn!" Bố

Phương nói.

Kiếp trước hắn có tìm hiểu về ngôi làng này, nó nằm ở ngoại ô thành phố Tiêu Tác, Hà Nam, là nơi cư trú của dân di cư từ thời nhà Nguyên.

Theo các tài liệu ghi lại, những người trong làng sớm nhất có thể truy ngược về thời nhà Hạ.

"Thôn Phong Môn có mộ của triều đại nào?" Bàn Tử kinh ngạc.

"Không phải mộ nhà Hạ thì cũng là mộ nhà Nguyên!" Bố Phương quả quyết.

"Bố Phương, cậu đang đùa đấy à." "Nếu thật sự có mộ thời nhà Hạ hoặc nhà Nguyên, chúng ta phất to rồi." "Nếu không có, đi đến thôn Phong Môn sẽ bị dọa són ra quần đấy." Vương Bàn Tử nói.

"Chắc chắn sẽ có." Bố Phương quả quyết.

Hắn có thể khẳng định thôn Phong Môn có mộ cổ là vì bên tai hắn vang lên tiếng của hệ thống: "Đinh!" "Nhiệm vụ chính tuyến đã mở!" "Tìm kiếm ngôi mộ cổ được chôn giấu dưới thôn Phong Môn!" "Hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng Long Tượng Bàn Nhược Công!" "Có nhận nhiệm vụ không?" "Nhận nhiệm vụ." Bố Phương thầm nghĩ.

Hắn biết, 'Long Tượng Bàn Nhược Công' là một môn võ công trong thế giới võ hiệp do Kim Dung sáng tạo ra trong Thần Điêu Hiệp Lữ, dựa trên Long Tượng Bàn Nhược Kinh, thuộc loại hộ pháp thần công tối cao của Mật tông, tổng cộng có mười ba tầng.

Chỉ cần luyện môn võ công này đến tầng thứ mười, ngoại công chưởng lực sẽ vô cùng mạnh mẽ, có sức mạnh của mười con rồng và mười con voi.

Mỗi một chiêu đều có lực ngàn cân, đánh bay Tống tử trong mộ cổ dễ như uống nước.

“Đinh!” “Ký chủ đã nhận nhiệm vụ, nhiệm vụ chính tuyến đang chờ hoàn thành.” “Chúc mừng ký chủ đã mở khóa chức năng livestream.” Livestream?

Bố Phương sững sờ, rồi hỏi: “Livestream trộm mộ à?” “Đúng vậy, ký chủ.” “Livestream trộm mộ, chỉ cần ký chủ tích lũy đủ điểm danh tiếng, có thể rút thưởng hoặc đổi lấy kỹ năng.” “Ký chủ có thể chọn không livestream, hoặc livestream.” “Livestream!” Bố Phương khẳng định.

Dù không tìm được mộ, vẫn có thể có fan tặng quà, cũng là một nguồn thu.

Dù sao, bây giờ các hot Tiktoker như Hứa Hoa Hoa livestream một giờ cũng có thể kiếm được năm mươi vạn.

“Xin ký chủ chọn nền tảng livestream.” “1, Douyu!” “2, Huya!” “3, Huya!” “...” “...” Bố Phương kiếp trước có tìm hiểu, nền tảng livestream lớn nhất là Douyu, mọi người thường xem livestream trên Douyu, các nền tảng khác thỉnh thoảng cũng xem.

Vì vậy, hắn chọn livestream trên nền tảng quen thuộc nhất: “Tôi chọn 1!” “Ký chủ đã đưa ra lựa chọn.” “Hệ thống đang thay ký chủ gửi đơn xét duyệt, trong vòng mười phút chắc chắn sẽ được thông qua.” Bố Phương nhìn về phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử: “Hai cậu ra chợ đen mua trang bị đi, ngày mai chúng ta xuất phát đến thôn Phong Môn.” “Tôi sẽ chuyển tiền qua WeChat cho hai cậu.” “Được.” Hai người gật đầu, rủ nhau ra khỏi nhà.

Mười phút nhanh chóng trôi qua.

Bố Phương cảm thấy điện thoại trong túi quần rung lên, liền lấy ra xem.

Douyu gửi cho hắn một tin nhắn, nội dung là đơn đăng ký

livestream đã được thông qua, có nghĩa là hắn có thể bắt đầu livestream trên Douyu.

Ngay sau đó.

Bố Phương vào phòng, mở máy tính, vào nền tảng Douyu, đăng nhập tài khoản và mật khẩu, tạo phòng livestream.

Phân loại livestream có hơi nhiều, livestream game, livestream ca hát, livestream show.

Hắn không suy nghĩ nhiều, cầm chuột, nhấn vào mục livestream ngoài trời.

Livestream ngoài trời đúng như tên gọi, là các hoạt động livestream ở ngoài trời, ví dụ như livestream tham gia tiệc tùng, hoặc livestream sinh tồn nơi hoang dã.

Tiếp theo là tên phòng.

Một cái tên phòng hay có thể thu hút người xem.

Bố Phương suy nghĩ một phút, đặt tên phòng livestream là: "Ai gan dạ thì vào, chủ bá lần đầu trộm mộ, sẽ đến thôn Phong Môn trộm mộ, đồng thời bắt ma." Tiêu đề tuy không phải là hay nhất, nhưng có còn hơn không.

Đặt xong tiêu đề, còn có phần giới thiệu phòng.

Bố Phương suy nghĩ bằng thời gian một bài hát, rồi gõ chữ: "Chủ bá là một nhà khảo cổ học chuyên nghiệp và cũng là một Mô Kim Hiệu Úy, sẽ dẫn mọi người đến những nơi ít người lui tới, khám phá thôn Phong Môn, lăng mộ mặt trời ở cổ quốc Lâu Lan tại hồ La Bố Bạc, sự kiện Lạc Sơn Đại Phật nhắm mắt rơi lệ, và sự kiện rồng rơi ở Dinh Xuyên, v.v...

Lên xe của tôi rồi thì đừng rời đi, tôi hàn chết cửa xe rồi, ha ha ha

ha~" "Đinh!" "Chúc mừng ký chủ tạo phòng livestream thành công, nhận được một gói quà nhỏ!" Gói quà nhỏ?

Bố Phương không ngờ tạo phòng livestream lại có thể nhận được một gói quà nhỏ, liền nói: "Mở ra." "Mở gói quà nhỏ thành công, chúc mừng ký chủ nhận được Mô Kim Phù và Quỷ Đăng." Giây tiếp theo.

Chương 445

Một chiếc móng vuốt tê tê màu vàng kim được chế tác tinh xảo xuất hiện trên bàn máy tính, cùng với một chiếc Quỷ Đăng toàn thân đen bóng.

Bố Phương cầm lấy Mô Kim Phù, đeo lên cổ.

Hắn biết Mô Kim Phù được làm từ móng vuốt sắc bén nhất của tê tê, sau đó phải qua một quy trình đặc biệt mới có thể hoàn thành.

Sách cầu tiên có ghi: "Dùng móng vuốt sắc bén nhất của tê tê, trước tiên ngâm trong dạ dày tê giác bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó phải chôn sâu dưới lòng đất trăm mét ở lầu rồng, hấp thụ linh khí của địa mạch tám trăm ngày, dài hơn một tấc, đen bóng, cứng vô cùng, trên phù có khắc hai chữ cổ triện 'Mô Kim', có tác dụng hộ thân, cực kỳ trừ tà." "Hệ thống, Quỷ Đăng có tác dụng gì?" Bố Phương hỏi.

"Trả lời ký chủ, Quỷ Đăng là một loại đèn dầu giống pháp khí, dùng đúng có thể xua ma, chắn sát khí.

Dùng sai có thể tụ âm, chiêu hồn, dẫn quỷ nhập thân." Nghe hệ thống nói, Bố Phương vội vàng châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu, rồi thở khói ra từ mũi.

Quỷ Đăng không thể dùng bừa, nếu dùng sai dẫn quỷ nhập thân thì phiền to.

Cùng lúc hút thuốc, hệ thống đã truyền phương pháp sử dụng Quỷ Đăng vào trong đầu Bố Phương.

Ba giờ sau.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử xách một vali hành lý trở về.

"Trang bị đầy đủ rồi." "Chúng ta mua vé máy bay cho ngày mai

ngay bây giờ.” Hồ Bát Nhất nói.

“Được.” Bố Phương gật đầu, sau đó cúi người mở vali, xem hai người đã mua những trang bị gì về.

Vali vừa mở ra, chỉ thấy bên trong đủ thứ đồ.

Có đèn pin, dây thừng, lưới cá, gạo nếp, máu chó mực, móng lừa đen, xẻng công binh quân dụng.

Ngày hôm sau.

Ba người đi máy bay đến Hà Nam.

Chiều tối, họ đến ngoại ô thành phố Tần Dương, trước mắt là một vùng núi non trùng điệp.

Đi vào trong núi, đường rất khó đi, lúc này lại là mùa hè, mấy người đều mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển.

“Không được rồi, nghỉ một lát đi.” Vương Bàn Tử mệt đến thở không ra hơi, dựa vào một tảng đá, yêu cầu nghỉ ngơi một lát.

Bố Phương và Hồ Bát Nhất nghe vậy, dừng bước.

“Tôi đi tiểu một lát, quay lại ngay.” Bố Phương tìm cớ rời đi, đến một nơi hai người không nhìn thấy, liền nói: “Hệ thống, bắt đầu livestream.” “Đinh!” “Chúc mừng ký chủ nhận được một công cụ livestream, drone.” “Bất kể là ngày mưa, ngày sương mù hay ban đêm, drone đều có thể ghi lại hình ảnh của ký chủ một cách rõ nét.” Bố Phương lau mồ hôi trên mặt, thấy một chiếc drone cỡ lòng bàn tay xuất hiện từ hư không.

Nó bay lượn mà không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

“Ký chủ đi đâu, drone sẽ theo đến đó.” Một chiếc drone nhỏ như vậy, đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy.

Drone mà hệ thống tặng chắc hẳn là công nghệ cao, không giống

như những streamer ngoài trời khác dùng điện thoại để livestream.

“Bắt đầu livestream thành công.” Nghe hệ thống nói, Bố Phương phát hiện ở phía trên góc trái phía trước, có một màn hình livestream ảo.

Hắn cử động một chút, hình ảnh trong camera cũng cử động theo.

“Không ngờ lại không có độ trễ.” Bố Phương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e là không ai tin.

Dù sao, những streamer lớn hay streamer nhỏ, livestream đều có độ trễ.

Hơn nữa, hình ảnh trong camera vô cùng rõ nét, zoom gần lại có thể thấy rõ lỗ chân lông trên mặt, còn rõ hơn cả chất lượng Blu-ray.

Công nghệ cao như vậy, không, phải là công nghệ đen, khiến Bố Phương vui mừng khôn xiết.

“Không có ai vào sao?” Bố Phương nhìn màn hình livestream, thấy con số ‘0’ ở trên, tự lẩm bẩm hỏi.

Không có ai trả lời câu hỏi của hắn.

Sau đó, Bố Phương nghĩ, những người xem livestream, ban ngày đều đi làm, tối mới xem.

Hơn nữa, hắn lại là một streamer mới bắt đầu, không có ai vào là chuyện bình thường, nghĩ đến đây, hắn cũng thấy thoải mái hơn.

Có người vào rồi.

Bố Phương thấy con số 0 ở góc trên bên phải màn hình livestream biến thành 1, và đang tăng lên, có chút vui mừng.

“Livestream trộm mộ, bắt ma?” “Cười chết mất, chủ bá, cậu biết

không?" "Trộm mộ là phạm pháp đấy, chủ bá chuẩn bị đi tù mọt gông đi!" "Lầu trên não úng nước à, tiêu đề chủ bá viết rõ ràng rồi, chủ bá lần đầu trộm mộ ở thôn Phong Môn.

Chương 446

Nhà nước đã cử mấy đoàn khảo sát đến đó, đều không phát hiện mộ cổ, nên cũng đã bỏ qua thôn Phong Môn này.

Theo luật pháp, thôn Phong Môn chỉ cần có mộ, chủ bá có trộm cũng không sao." "233, một streamer ngoài trời đứng trong rừng đòi đi trộm mộ." "Chủ bá đẹp trai quá." "Tôi là nam, nhưng đã bị nhan sắc của cậu chinh phục rồi.

Nếu không phiền, tối nay tôi tắm rửa sạch sẽ, tối đến phòng cậu nhé." "Vãi chưởng!" "Chất lượng hình ảnh của phòng livestream này rõ quá, vượt xa cả Blu-ray!" "Cũng không biết chủ bá dùng công cụ gì để livestream." Nhìn phòng livestream có chín người vào, khung bình luận bên tay trái có người nói đùa, có người nghi ngờ, có người khen ngợi, tâm trạng Bố Phương khá phức tạp.

Hắn điều chỉnh lại tâm trạng, nói với camera livestream: "Chào các ông chủ bà chủ, tôi là một streamer nhỏ lần đầu livestream, Bố Phương.

Những người vào đây, chắc hẳn đều xem tiêu đề mà vào.

Mục đích của tôi rất đơn giản, đó là dẫn mọi người vào những di tích thần bí mà hiện tại nhà nước chưa phát hiện, hoặc những di tích nhà nước đã phát hiện nhưng không quan tâm đến.

Và, cố gắng hết sức lấy đi tất cả bảo vật!" "Tiếp theo, tôi sẽ giới thiệu hai người bạn của tôi." Nói rồi, Bố Phương bước về phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Drone bay lượn, theo sát sau lưng Bố Phương.

"Thôn Phong Môn có ma, chủ bá, cậu dám đi thật à?" "Ba thanh

niên từ Chấn Châu trở về, ông nội tôi kể, ba người đó về nhà không được mấy ngày thì bị tâm thần." "Tôi xem tin tức rồi, không phải chuyên gia đã nói rồi sao, thôn Phong Môn không có mộ cổ, cũng không có ma, chỉ là người ta dùng để dọa trẻ con thôi." "Đồn nhiều rồi cũng có người tin." "Lầu trên não có vấn đề à." "Nếu thôn Phong Môn không có ma, tại sao ba thanh niên Chấn Châu sau khi về lại bị tâm thần?" "Các ông chủ bà chủ, đừng cãi nhau nữa." "Thôn Phong Môn có mộ cổ hay không, có ma hay không, có phải là tin đồn nhảm hay không, đến nơi chúng ta sẽ biết." Bố Phương nói với camera livestream.

Nghe Bố Phương nói, phòng livestream im lặng một lúc.

Bố Phương thấy không có bình luận, có chút hài lòng, sau đó chỉ vào Hồ Bát Nhất nói: "Giới thiệu với mọi người, vị này tên là Hồ Bát Nhất, Mô Kim Hiệu Úy, trên tay có một bản 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật! bản thiếu' do tổ tiên truyền lại." "Vị còn lại béo như một quả bóng, tên là Vương Bàn Tử, cũng là một Mô Kim Hiệu Úy, giỏi dùng súng, bắn rất chuẩn!" "Cái gì mà 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' của chủ bá nghe có vẻ ngầu thế nhỉ." "Lầu trên tai có vấn đề rồi, chủ bá rõ ràng nói là 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật'." "Chủ bá, làm sao để chứng minh hai người họ là Mô Kim Hiệu Úy?" "Bố Phương, cậu đang làm gì đấy?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Đang livestream." Bố Phương trả lời.

"Có ai xem không?" Vương Bàn Tử hỏi tiếp.

"Có vài người." Bố Phương nói thật.

"Mới có vài người à?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử cười như heo kêu.

"Bố Phương, mục đích livestream là gì?" Hồ Bát Nhất tò mò.

Bố Phương đi đến trước mặt Hồ Bát Nhất, ghé vào tai anh ta nói nhỏ: "Mục đích livestream là kiếm tiền." Mục đích thực sự là để tích lũy điểm danh tiếng, dùng để rút thưởng và đổi lấy kỹ năng.

"Chủ bá, không thèm để ý đến tôi, tôi thoát đây." Nhìn thấy bình luận này, Bố Phương nói với camera: "Xin lỗi mọi người, tôi livestream mà không nói trước với hai người bạn, nên cần chút thời gian để giải thích.

Được rồi, không phải các bạn muốn tôi chứng minh hai người bạn của tôi là Mô Kim Hiệu Úy sao?" Bố Phương vừa đi về phía trước vào núi, vừa nói với hai người: "Lão Hồ, Bàn Tử, lấy Mô Kim Phù ra, chứng minh các cậu là Mô Kim Hiệu Úy đi." "Được." Hai người gật đầu, lấy Mô Kim Phù đang đeo trên cổ ra, giơ ra trước camera livestream.

Vương Bàn Tử nói: "Các ông chủ bà chủ, thấy chưa, Mô Kim Phù!" "Tên mập chết tiệt, chém gió không biết ngượng à." "Tôi mua một cái Mô Kim Phù trên Taobao, giống của cậu đến chín phần.

Của cậu là Mô Kim Phù thật à? [mặt cười]" "Mô Kim Phù giả, chúng tôi đều là người lớn rồi, không lừa được đâu." "…" "Bố Phương, cậu xem bình luận trong phòng livestream ở đâu vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Lấy điện thoại của cậu ra, tìm kiếm số phòng 123****" Bố Phương trả lời.

Chỉ có một mình hắn có thể nhìn thấy màn hình livestream ảo.

Vương Bàn Tử muốn xem, chỉ có thể tải Douyu, hoặc vào nền tảng Douyu trên trình duyệt, tìm kiếm số phòng.

"Bố Phương, bạn của cậu nói không lừa được chúng tôi đâu." Hồ Bát Nhất nhìn điện thoại, thấy những bình luận nghi ngờ của fan, nói

nhỏ.

“Ha ha ha ha!” “Tôi nghe thấy rồi, Hồ Bát Nhất nói không lừa được chúng tôi đâu!” “Ba tên lừa đảo!” Hồ Bát Nhất: “…” Mô Kim Phù của anh ta và Bàn Tử là do Đại Kim Nha tặng.

“Các ông chủ bà chủ, có điều mọi người không biết, tổ tiên của Lão Hồ và Bàn Tử đều là Mô Kim Hiệu Úy, Mô Kim Phù không được truyền lại cho thế hệ sau, nhưng họ có bản lĩnh trộm mộ.” Bố Phương nói rồi lấy Mô Kim Phù đang đeo trên cổ ra, “Thấy chưa?” “Vãi chưởng!” “Thứ chủ bá đang cầm trên tay, nếu giả tôi đền tiền, là Mô Kim Phù thật!” “Hóa ra chủ bá là một Mô Kim Hiệu Úy thật sự!” “Tôi vừa tra Baidu, phát hiện hình dạng và miêu tả của Mô Kim Phù trong tài liệu giống hệt cái chủ bá đang cầm trên tay.” Phòng livestream im lặng mười mấy giây, sau đó khán giả đều kinh ngạc lên tiếng.

Họ cũng không ngờ một streamer mới bắt đầu livestream lại là một Mô Kim Hiệu Úy.

“Hít!” Nhìn Mô Kim Phù trong tay Bố Phương, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: “Bố Phương, cậu lấy đâu ra vậy?” “Tổ tiên tôi truyền lại.” Bố Phương nói.

“Tôi hiểu rồi.” Vương Bàn Tử tin lời Bố Phương.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất cũng không nghi ngờ gì lời Bố Phương, không ngờ Bố Phương lại có Mô Kim Phù thật sự.

Theo như anh ta biết, người có Mô Kim Phù chỉ có hai người, một là Shirley Dương, một là Bố Phương.

“Trời đất ơi!” “Nơi chủ bá đang ở, tôi thấy quen quá!” “Tôi ở Tiêu Tác, Hà Nam.

Nếu tôi không đoán sai, chủ bá đang ở ngoại ô thành phố Tần Dương.

Năm tôi mười tám tuổi từng cùng bạn gái vào núi ‘làm chuyện ấy’, ấn tượng vô cùng sâu sắc!” “Lầu trên, cậu có biết bây giờ tôi đang vô cùng ghen tị không!” “Ờ… Lầu trên không nên là ngưỡng mộ sao?” “Vốn định đi pha một tô mì ăn liền, nhưng không xem bình luận của fan đó nữa, tôi no rồi.” “Chủ bá, cậu dám đi trộm mộ ở thôn Phong Môn thật à?

Không sợ bị ma nhập sao?” Thấy trong phòng livestream hiện tại có hơn ba mươi người, trong đó có hơn mười người tích cực phát biểu, Bố Phương có chút vui mừng, liền nói với camera livestream: “Có một vị khán giả nói đúng rồi, chủ bá và hai người bạn hiện đang ở ngoại ô thành phố Tần Dương, thuộc khu vực thôn Phong Môn.

Chương 447

Xung quanh toàn là rừng núi rậm rạp, có rất nhiều bụi rậm, đường rất khó đi, giao thông tắc nghẽn, nên ô tô, xe máy, xe đạp đều không thể vào được.

Trong làng có ma hay không, đến nơi chúng ta sẽ biết." "Còn về nghi vấn của vị cư dân mạng sau." Nói đến đây, Bố Phương mỉm cười, đặt ba lô xuống, lấy móng lừa đen, máu chó mực, gạo nếp, lưới cá, đèn pin ra, cùng với chiếc xẻng công binh đeo sau lưng đặt xuống đất.

"Như mọi người đã thấy, đây là những công cụ tôi mang theo trong chuyến đi đến thôn Phong Môn lần này!" "Móng lừa đen tôi biết, là lựa chọn số một để trấn áp cương thi!" "Máu chó mực, nước ta có câu thành ngữ 'chó cắn áo rách', trong truyền thuyết, máu chó có hiệu quả đặc biệt trong việc trừ tà." "Một số kẻ trộm mộ khi đi trộm mộ thường mang theo một ít máu chó mực để phòng khi cần dùng.

Nếu trong quá trình trộm mộ xảy ra thi biến, thì lấy máu chó mực hất vào đầu, thường sẽ tiêu diệt được cương thi, hiệu quả còn cao hơn cả móng lừa đen." "Lưới cá dùng để trói hài cốt trong lăng mộ, phòng chúng tấn công người." "…" "Còn chiếc đèn dầu của chủ bá, tôi đoán là dùng để chiếu sáng!" Bố Phương nhìn bình luận, phát hiện có một fan kiến thức uyên bác, mắt sáng như đuốc, suy nghĩ một giây, liền nói với camera livestream: "Vị fan này, câu cuối cùng nói sai rồi, chiếc đèn này của tôi gọi là Quỷ Đăng, không phải đèn dầu, cũng không dùng để chiếu sáng.

Dùng đúng có thể xua ma, chắn sát khí.

Dùng sai sẽ tụ âm, chiêu hồn, dẫn quỷ nhập thân!" "Chưa nghe

bao giờ.” “Chủ bá chém gió à.” Khán giả trong phòng livestream đều không tin lời Bố Phương.

Nhưng khi thấy Bố Phương lấy ra chiếc la bàn được chế tác tinh xảo, họ mới biết trang bị trộm mộ đã đầy đủ.

“Vãi chưởng!” “Dân trộm mộ chuyên nghiệp đây mà!” “Chủ bá, đi trộm mộ thôi, có cần phải chuyên nghiệp đến vậy không!” “Khuyên chủ bá đừng trộm mộ, nếu không sẽ bị quản trị viên khóa phòng livestream đấy!” “2333, lầu trên dùng ‘chỗ ấy’ gõ bàn phím à, tôi +1!” Mẹ nó!

Trộm mộ thì quản trị viên sẽ khóa phòng livestream của tôi sao?

Không thể nào!

Trong hệ thống có chức năng livestream cơ mà!

Hệ thống nhất định sẽ can thiệp, khiến phòng livestream của tôi vĩnh viễn không bị khóa!

“Khi đến thôn Phong Môn, hy vọng các bạn không bị dọa són ra quần.” Bố Phương điều chỉnh tâm trạng, cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử tiến về phía trước, đồng thời nói với khán giả trong phòng livestream.

Hắn có thể khẳng định, thôn Phong Môn có điều cổ quái.

Kiếp trước, khi xem tivi, thấy các chuyên gia khảo cổ mở những chiếc quan tài, thi thể bên trong có thể dọa hắn sợ chết khiếp, buổi tối không dám đi vệ sinh.

“2333, chủ bá, tôi không phải là người từ nhỏ đã bị dọa mà lớn lên đâu!” “Tôi còn dám ngồi trên mộ xem phim kinh dị vào ban đêm nữa là.” “Ai tin lời lầu trên thì người đó là đồ ngốc.” “Chủ bá, lúc đến thôn Phong Môn, đừng bị dọa tè ra quần là được!” “Lão Hồ, Bàn Tử, hai cậu có biết hôm nay là ngày gì không?” Bố Phương cười hỏi.

“Là ngày chúng ta đến thôn Phong Môn trộm mộ.” Vương Bàn Tử nói.

“Hôm nay là mười lăm tháng bảy âm lịch!” Hồ Bát Nhất nói.

“Đúng!” “Mười lăm tháng bảy âm lịch!” Bố Phương nói.

“Chủ bá, mười lăm tháng bảy âm lịch là ngày gì?” “Có thể giải thích không?” Bố Phương nói với camera livestream: “Mười lăm tháng bảy âm lịch còn gọi là Tết Trung Nguyên, dân gian thường gọi là Tết Xá tội vong nhân, Lễ Vu Lan.

Phật giáo gọi là Lễ Vu Lan Bồn.” “Truyền thuyết nói rằng vào ngày Tết Trung Nguyên, Diêm Phủ sẽ thả toàn bộ quỷ hồn ra ngoài, dân gian thường tổ chức các hoạt động cúng tế quỷ hồn.

Những gia đình có tang mới, theo lệ phải đi tảo mộ.

Ở các địa phương thường cúng cô hồn dã quỷ, trở thành một trong những ngày lễ cúng tế lớn nhất của dân gian nước ta.” “Tết Trung Nguyên là ngày sinh của Trung Nguyên Địa Quan trong Tam Quan Đại Đế của Đạo giáo, các đạo quán sẽ tổ chức pháp hội vào ngày này để cầu phúc cát tường, tiến hành siêu độ cho tổ tiên, cứu vớt vong hồn, chính là ‘Thiên quan ban phúc, Địa quan xá tội, Thủy quan giải ách’.” “Trong Phật giáo, ngày mười lăm tháng bảy là ngày Lễ Vu Lan Bồn, nội dung cũng là siêu độ cho vong linh.

Vu Lan có nghĩa là giải cứu người bị treo ngược, bắt nguồn từ câu chuyện Mục Liên cứu mẹ.” “Vãi chưởng!” “Hôm nay là Tết Xá tội vong nhân!” “Chủ bá, cậu xong đời rồi.” “Một trong những tà tục của thôn Phong Môn là người chết không ra khỏi làng, chắc chắn sẽ có rất nhiều mộ, có cả một đàn quỷ hồn, đến đó là đi nộp mạng!” “Tôi khuyên cậu nên ngoan ngoãn quay về đi.” “Nếu bị ma đánh chết, tôi sẽ báo cảnh sát, để cảnh sát đến thu dọn thi thể cho ba người các cậu.” Bố Phương nói với camera livestream: “Các ông chủ bà chủ, tôi có

Quỷ Đăng, nếu dùng đúng cách, có thể xua ma, chắn sát khí!" "Hôm nay là mười lăm tháng bảy âm lịch, nếu thôn Phong Môn thật sự có ma, vậy thì tối nay rất có thể sẽ hiện hình, các bạn có mong chờ không?" "Tôi mong chờ chủ bá bị ma đánh chết!" "+1!" "Mấy fan này nói chuyện hài thật." Vương Bàn Tử cười nói, nhưng biết hôm nay là Tết Xá tội vong nhân, hắn cũng không cười nổi nữa.

Hắn trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ ma!

Đi trên con đường đá nhỏ yên tĩnh giữa núi rừng.

Ba người hít thở không khí trong lành, tiếp tục tiến về phía trước.

Đi hơn một giờ đồng hồ.

Ba người trèo đèo lội suối, đi vào một thung lũng xanh tươi.

Chỉ thấy hai bên là núi cao, trùng trùng điệp điệp, có những tảng đá nhô ra ngang, trên đó mọc đầy lá phong đỏ, cây hoàng lô, hoàng đạo lô, hoàng lưu tử, hoàng long đầu, hoàng lô tài, lá cây che khuất ánh nắng chiếu vào.

Phía trên là một cảnh đẹp, nhưng dưới thung lũng lại là một khung cảnh âm u.

"2333, tôi cảm thấy chủ bá đang đi ngắm cảnh." "Không giống đi trộm mộ." "Mới vào, không biết chủ bá trước đó đã khoe Mô Kim Phù, la bàn và các trang bị trộm mộ khác rồi!" "Thật hay giả vậy?" Đối với fan mới vào này, có vài fan kiên nhẫn đã giúp giải thích, chẳng mấy chốc đã tin rằng ba người Bố Phương đang đi trộm mộ ở thôn Phong Môn.

Khi ba người Bố Phương đi ra khỏi một vùng tối tăm, sau khi ra ngoài, trời bắt đầu mưa phùn!

"Mưa rồi sao?" "Dự báo thời tiết hôm nay không phải là không có mưa sao!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Nơi này thật tà ma, tiếp theo chúng ta phải cẩn thận, đi một bước, nhìn hai bước.” Hồ Bát Nhất nói.

“Bây giờ là chiều tối, mặt trời chưa lặn, sao lại có mưa?” “Thôn Phong Môn thật quá quỷ dị!” “Tôi cảm thấy ba người chủ bá chưa đến được thôn Phong Môn đã chết trên đường rồi.” “Khụ khụ.” Bố Phương ho khan một tiếng, nói với camera livestream: “Các ông chủ bà chủ, đây là hiện tượng bình thường.

Có mưa bóng mây là do mưa được tạo ra từ những đám mây ở xa, bị gió mạnh thổi đến một nơi khác rồi rơi xuống.

Có khi là do hai khối mây mang điện tích khác nhau trên cao không va chạm vào nhau dưới tác động của gió mặt trời, gây ra sự tăng cao của hàm lượng hơi nước trong không khí ở khu vực cục bộ, và do bức xạ mặt trời làm hơi nước bốc hơi nhanh hơn.” “Có khi thời tiết đột ngột thay đổi, bắt đầu có mưa, nhưng mưa từ trên cao rơi xuống chưa kịp chạm đất thì mây đã tan, nên thời tiết trông có vẻ quang đãng nhưng vẫn có mưa.” “Còn một trường hợp nữa, vào mùa hè ở miền Nam, trời nắng đẹp, trời quang mây tạnh, đối với những cơn mưa rào bất chợt cũng có thể hình thành mưa bóng mây, tức là mặt trời không hoàn toàn bị mây che khuất, trong điều kiện không có luồng khí lạnh, sẽ hình thành mưa bóng mây mà chúng ta gặp trong thực tế.” “Vãi chưởng!” “Hóa ra là như vậy!” “Chủ bá, lời giải thích này quá hợp lý!” “Thật đấy, tôi không biết luôn!” “Kiến thức của cậu phong phú đến mức tôi phải khâm phục sát đất!” “Chủ bá, xin nhận của tôi một lạy!” “Thích đàn ông Giang Nam tặng chủ bá mười viên cá viên -- Ba ba chủ bá, con khấu đầu lạy ba, cộp cộp cộp!” “Bố Phương, tôi phục cậu thật rồi đấy, không chỉ biết trộm mộ mà còn biết cả mưa bóng mây.” Vương Bàn Tử cảm thán.

Chương 448

“Bố Phương, đúng là quá lợi hại, ngay cả mưa bóng mây cũng biết.” Hồ Bát Nhất giơ ngón tay cái lên.

“Tôi có tìm hiểu về mưa bóng mây nên mới biết.” Bố Phương đáp lại.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử im lặng mấy giây rồi thở dài: “Màn ra vẻ này cậu chiếm hết rồi.” Ba người đi hết thung lũng dài cả ngàn mét thì gặp một ngã ba, một đường lên núi, một đường đi thẳng.

Cả hai con đường đều đã mấy chục, cả trăm năm không có người qua lại, cỏ dại mọc um tùm.

Bố Phương nhìn quanh một vòng, nhận thấy không khí không ngừng biến đổi, bèn nói: “Hai người có phát hiện không, sau khi chúng ta ra khỏi thung lũng, xung quanh bắt đầu có sương mù.” “Trời đang mưa bóng mây, lại còn có sương mù!” “Khu vực Phong Môn Thôn này đúng là quỷ dị thật!” Vương Bàn Tử nói.

“Đột nhiên có sương mù, có khả năng là ma quỷ đang tác quái!” “Chủ bá, tôi khuyên anh đừng dừng lại, lập tức quay về đường cũ đi!” “Hahaha, ngồi hóng chủ bá bị ma bóp chết!” “Có người.” Bố Phương đang định trò chuyện vài câu với khán giả trong phòng livestream thì thấy một bóng người mờ ảo bước ra từ trong sương, khiến hắn dựng tóc gáy.

“Hít!” “Cũng không biết là người hay ma!” Vương Bàn Tử nói.

“Nơi này tà môn quá!” Hồ Bát Nhất vừa nói, tay phải vừa nắm chặt con dao găm chiến thuật sắc bén, ánh mắt dán chặt vào bóng người mờ ảo đang từ từ bước ra từ trong sương mù.

“Ma hiện hình rồi.” “Ba người chủ bá tiêu đời rồi.” “Tôi chuẩn bị sẵn tinh thần báo cảnh sát rồi, chỉ cần ba người chủ bá bị ma đánh chết là tôi báo ngay.” “Chủ bá, mau lấy đèn ma ra đi.” “Đừng ngẩn ra đó nữa.” Bố Phương vừa nhìn chằm chằm bóng người mờ ảo, vừa liếc màn hình livestream.

Khi thấy rõ người bước ra từ trong sương, hắn liền nói vào camera: “Mọi người lo lắng thừa rồi, bóng người mờ ảo đó không phải ma, mà là một ông lão vào núi hái thuốc.” “Khốn kiếp.” “Tôi còn tưởng là ma chứ.” “Đã sớm bật quay màn hình, định cung cấp bằng chứng ba người bị ma đánh chết cho cảnh sát.

Kết quả lại cho tôi xem cái này, móa nó chứ.” “Chủ bá, may mắn một lần thôi, không có nghĩa là lần sau không gặp ma đâu!” “Hôm nay là rằm tháng bảy âm lịch, Tết Trung Nguyên đó, tôi nghi ông lão này có vấn đề!” Thấy có khán giả nghi ngờ, Bố Phương dùng Thiên Hỏa Ma Đồng nhìn ông lão một cái, phát hiện đối phương là người, không phải ma, liền nghiêm túc nói vào camera: “Chủ bá khẳng định đây là một ông lão, không phải ma.” “Sao lại là người chứ!” “Tôi rất muốn xem chủ bá bị ma đánh chết!” “Lầu trên, tôi tò mò thật, chủ bá có thù với cậu à, sao lại muốn xem chủ bá bị ma đánh chết thế, lẽ nào hồi nhỏ chủ bá đã búng trym cậu?” “Cút đi!” “Ba cậu trai trẻ, hôm nay là rằm tháng bảy âm lịch, Tết Trung Nguyên!” “Mau xuống núi đi, ban đêm cô hồn dã quỷ ra ngoài kiếm ăn, cẩn thận bị chúng nó xé xác đấy.” Lão đầu lưng đeo một cái gùi tre, bên trong đựng dược liệu, tốt bụng khuyên ba người.

“Ông ơi, lòng tốt của ông ba chúng cháu xin nhận, cho hỏi đường đến Phong Môn Thôn đi thế nào ạ?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Ba cậu muốn đến Phong Môn Thôn?” Lão đầu kinh ngạc vô cùng.

“Xin ông chỉ đường.” Hồ Bát Nhất nói.

“Tôi sẽ không chỉ đường cho ba cậu đâu!” “Lần trước tôi chỉ đường cho mấy tên thổ phu tử là ba tháng trước, sau khi bọn họ đi vào thì không bao giờ xuống núi nữa, e là đã chết trong Phong Môn Thôn rồi.

Cái thôn đó đặc biệt tà ma, âm khí cực kỳ nặng, e là có thứ không sạch sẽ!” “Ba cậu đi vào đó chỉ có toi mạng.

Hơn nữa, tôi nhìn ra rồi, ba cậu chắc chắn là dân trong làng không sống nổi nữa, muốn đến Phong Môn Thôn trộm mộ.

Tôi nhắc một câu, các chuyên gia đã nói rồi, chuyện Phong Môn Thôn có mộ cổ chỉ là tin đồn thôi!” Lão đầu nói với giọng sang sảng, đanh thép.

“Hahahaha!

Cười chết mất!” “Ba người chủ bá lại bị một ông lão bảy mươi tuổi dạy dỗ!” “Lầu trên não tàn à!

Ông lão tốt bụng khuyên ba người chủ bá xuống núi, chẳng lẽ cậu không nhìn ra sao?” “...” “Ông ơi, có điều ông không biết.” “Ba người chúng cháu đến Phong Môn Thôn để khảo cổ, hơn nữa, chúng cháu đều là sinh viên ngành khảo cổ.” Bố Phương nói.

“Chủ bá khéo ăn nói thật!

Nói việc trộm mộ mà thanh tao thoát tục thế!” “Trong đầu tôi đang điên cuồng tưởng tượng, hôn điên cuồng lên đôi môi ngọt ngào của chủ bá!” “Ọe!

Lầu trên kinh tởm thật!” “Tôi khuyên ba cậu tự lo lấy thân đi.” Lão đầu nói xong, liền cất bước rời đi.

“Đứng lại!” Vương Bàn Tử lạnh lùng quát.

“…” Lão đầu bị quát liền dừng lại.

“Lão già, mau nói đường đến Phong Môn Thôn đi, nếu không, tôi đánh cho ông phọt cả c*t ra bây giờ!” Vương Bàn Tử chỉ vào lão đầu nói.

Mềm không được thì phải dùng cứng, huống hồ ba người bọn họ mới đến, có người chỉ đường sẽ tìm được Phong Môn Thôn dễ hơn nhiều.

“Bàn gia ngầu bá cháy!” “Tôi thích kiểu tính cách này!” “Tôi thành fan rồi!” Bố Phương nhìn bình luận, khóe miệng giật giật, không ngờ Bàn Tử lại thu hút được fan.

“Đi theo con đường lên núi, trước khi trời tối chắc là đến nơi.” Lão đầu đành nói thật.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử phất tay, ra hiệu cho lão đầu mau đi.

Sau khi lão đầu rời đi.

Bố Phương và hai người kia đi theo con đường lên núi, càng lên cao, tầm nhìn càng lúc càng mờ đi.

Bởi vì xung quanh toàn là sương mù.

“Hít!” Đột nhiên, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, lấy điện thoại ra xem bình luận, kết quả phát hiện điện thoại mất sóng.

Vừa nãy còn có, chớp mắt một cái đã mất hẳn.

“Bàn Tử, sao thế?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Điện thoại mất sóng rồi!” Vương Bàn Tử nói thẳng.

Chương 449

"Điện thoại của tôi cũng mất sóng, quái lạ thật." Hồ Bát Nhất cũng lấy điện thoại ra xem, phát hiện không có một vạch sóng nào, ngay cả số 113 cũng không gọi được.

"Đột nhiên mất sóng." "Chuyện quỷ dị đến thật bất ngờ." "Chủ bá, ba người phải cẩn thận đấy, tôi nghi là do ma quỷ làm." "Nếu không có sóng thì chủ bá livestream kiểu gì?

Tôi thấy Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang cố tình tạo ra không khí kinh dị!" "Chủ bá, cho tôi một lời giải thích hợp lý đi!" Bố Phương trước tiên bảo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đừng hoảng, sau đó quay mặt về phía camera nói: "Mọi người nghe tôi nói, điện thoại không có sóng hoặc sóng yếu, chủ yếu là do tín hiệu trong quá trình truyền bị ảnh hưởng bởi địa hình, địa mạo, nhà cao tầng và các yếu tố khác.

Ví dụ như vị trí hiện tại của chúng ta ở nơi tương đối kín, tín hiệu có thể sẽ bị gián đoạn." "Tại sao tôi có thể livestream mà không bị ảnh hưởng?

Đó là vì drone của tôi có thể nhận tín hiệu vệ tinh từ trên trời, bất kể là núi cao hay địa hình kín đều không ảnh hưởng." "Drone của chủ bá là công nghệ đen à." "Xin hỏi chủ bá mua drone ở đâu vậy?" "Đừng nói với tôi là mua trên mạng nhé." Bố Phương vừa đi về phía trước, vừa nói: "Drone của tôi là phiên bản giới hạn toàn cầu, chỉ có một chiếc." Từ lúc bắt đầu livestream đến giờ đã gần hai tiếng.

Lượng người xem từ 0 tăng lên hơn sáu trăm người.

Lúc này, mặt trời sắp lặn.

Trời tối dần, mưa phùn lất phất, xung quanh có sương mù mờ ảo,

không khí có chút đáng sợ.

Để khán giả trong phòng livestream dần thích ứng với thể loại này, Bố Phương lên tiếng nói với hơn sáu trăm người xem: "Các vị khán giả thân mến, điểm đến của chuyến đi này, Phong Môn Thôn, không giống như nơi mà ba thanh niên ở Trấn Châu đến vẽ tranh đâu.

Vì vậy, tôi phải nhắc nhở một câu, khi chúng ta đến gần Phong Môn Thôn, không được lơ là, phải tập trung cao độ!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều cảm thấy Bố Phương rất kỳ lạ, không nhìn bình luận mà cứ nói chuyện với camera.

"Ngoài ra, Phong Môn Thôn bốn bề là núi, nhà cửa xây dựa vào núi, đường lên núi ngoằn ngoèo phức tạp.

Tôi cứ tưởng ông lão kia chỉ hướng, chúng ta chỉ cần đi theo con đường đó là đến được Phong Môn Thôn, kết quả là tôi nghĩ nhiều rồi.

Lên núi rồi mới phát hiện có rất nhiều con đường nhỏ, ba người chúng ta bây giờ chỉ có thể đi theo giác quan thứ sáu, hy vọng không đi nhầm đường." "Nếu thật sự đi nhầm đường, cũng không biết phải mất bao lâu mới ra được." Nghe Bố Phương nói, Vương Bàn Tử có chút chán nản: "Biết sớm Phong Môn Thôn khó tìm như vậy, lúc nãy tôi đã trói lão già kia lại, bắt ông ta dẫn đường." "Cười chết mất!" "Ba người về quê mà cứ như đi thám hiểm!" "Lầu trên mới vào à!" "Chủ bá đang đến Phong Môn Thôn để trộm mộ đấy!" "Tôi là người ở Tiêu Tác, Hà Nam, tôi biết đường đến Phong Môn Thôn cực kỳ khó đi, nếu không có người dẫn đường thì rất dễ bị lạc." "Hít!" "Nghe các vị nói vậy, tôi bắt đầu hơi tin là chủ bá đến Phong Môn Thôn để đấu rồi!" "Ồ, đúng rồi, không phải chuyên gia đã xác nhận Phong Môn Thôn có mộ cổ chỉ là tin đồn sao?" "Ba người chủ bá đi một chuyến công cốc à?" Bố Phương vừa đi về phía trước, vừa để ý xung quanh, vừa xem bình luận.

Hắn có thể thấy một nửa số khán giả tin rằng họ đi trộm mộ, nửa còn lại thì bán tín bán nghi.

Có người vào phòng livestream, cũng có người rời đi.

Bố Phương quan sát thấy số người vào nhiều hơn số người ra, quả nhiên, livestream trộm mộ mới lạ này rất hấp dẫn khán giả.

Lúc mặt trời lặn, chỉ trong vài phút, lại có thêm hơn một trăm người vào, hiện tại số người xem trực tuyến đã hơn bảy trăm người.

"Chủ bá, mau nói gì đi!" "Tôi biết anh không phải người câm đâu!" Bố Phương hắng giọng, nói vào camera: "Từ lúc chúng ta vào núi đến giờ đã hơn hai tiếng, chắc vẫn còn một đoạn nữa mới đến Phong Môn Thôn." "Trước đó tôi đã nói, trên núi có rất nhiều ngã rẽ nhỏ, mọi người cũng thấy rồi, ba người chủ bá đang đi theo giác quan thứ sáu.

May mà chúng tôi đi nhầm đường, nếu không ngẩng đầu lên xuyên qua sương mù mà không thấy đỉnh núi nào thì chắc chắn đã lạc trong núi rồi." "Ngoài ra, những người mới vào phòng livestream đều nói Phong Môn Thôn không có mộ cổ, tại sao lại tin lời chuyên gia như vậy?" "Thưa chủ bá, đa số chúng tôi đều tin lời chuyên gia!" "Vậy tôi hỏi các bạn, chuyên gia có chứng minh được 100% là Phong Môn Thôn không có mộ cổ không?" "Cái này... hình như không có." "Đừng quên, chủ bá là một Mô Kim Hiệu Úy thực thụ!" "Mô Kim Hiệu Úy giỏi tìm mộ, cho nên hãy tin tôi và hai người bạn của tôi, chuyến đi đến Phong Môn Thôn lần này, chắc chắn sẽ tìm được mộ cổ!" Nghe Bố Phương nói nghiêm túc như vậy, khán giả trong phòng livestream đều bất giác im lặng.

Ai cũng đang suy nghĩ, rốt cuộc chủ bá có đang lừa họ không.

Thấy không còn bình luận nào, Bố Phương nói vào camera: "Nói thật, hồi tôi học cấp hai, đọc tin tức về Phong Môn Thôn, tôi cũng

không tin có mộ cổ, nhưng sau khi tìm hiểu sâu hơn, tôi tin rằng Phong Môn Thôn có mộ cổ." "Biết tại sao không?" "Chủ bá nói nhanh đi!" "Chúng tôi muốn biết!" "Chủ bá, tôi nói cho anh biết, tôi ghét nhất là kiểu người úp úp mở mở như anh.

Thôi thì nể mặt anh đẹp trai, tha cho anh lần này!" "Tuyết Lỵ Dương tặng chủ bá một quả Hỏa Tiễn -- 2333, đang xem livestream trên Đấu Ngư mà lại gặp được cái thế anh hùng, chồng ơi, khi nào anh về?

Lúc về nhớ báo em một tiếng, em tắm rửa sạch sẽ chờ anh." … "Cảm ơn món quà của Tuyết Lỵ Dương." Bố Phương thấy một quả Hỏa Tiễn bay lên trên màn hình.

Cứ tưởng là fan hâm mộ tặng, kết quả nhìn tên mới biết là cô em gái Tuyết Lỵ Dương tặng.

Ngay khi Hỏa Tiễn xuất hiện.

Phòng livestream lập tức có thêm hơn năm mươi người vào.

Bố Phương biết những người này vào để cướp rương báu.

Dù sao trong rương báu cũng có Ngư Hoàn.

"Vãi chưởng!" "Lại có cả livestream trộm mộ!" "Tôi thích thể loại này!" "Chủ bá, mau giải thích tại sao Phong Môn Thôn lại có mộ cổ đi!" Bố Phương điều chỉnh lại tâm trạng, nói vào camera: "Các vị khán giả thân mến, theo như tôi được biết, Phong Môn Thôn có một điểm nghi vấn quan trọng!" "Từ sự kiện Phong Môn Thôn có ma, đến sự kiện mặt quỷ bên gối, rồi những lời đồn thôn dân nói Phong Môn Thôn có mộ cổ, mọi người có để ý không, thời gian xảy ra những sự kiện này đều vào dịp Tết Thanh Minh, Tết Trung Nguyên, và Tết Hàn Y!" "Hít!" "Tôi biết rồi, chủ bá muốn nói ba ngày lễ đó là ba ngày Tết Quỷ lớn của nước ta!" "Tôi tin là Phong Môn Thôn có thứ không sạch

sẽ!" "Chủ bá, tôi xin anh đừng nói nữa, trái tim nhỏ bé của tôi không chịu nổi đâu!" "Lầu trên, lúc vào không xem tiêu đề à?

Tiêu đề phòng livestream ghi rõ ràng, gan lớn thì vào." "Ba ngày Tết Quỷ, thực ra là thời gian ma quỷ ra ngoài lang thang!" "Đặc biệt là vào ba ngày lễ này, Phong Môn Thôn luôn xảy ra những sự kiện linh dị!" Nói đến đây, Bố Phương dừng lại, suy nghĩ ba giây rồi nói tiếp: "Ngày rằm tháng bảy, Tết Trung Nguyên, các nơi ở Hà Nam đều có phong tục dân gian, đó là cúng tế.

Vào những năm 50 của thế kỷ 20, mỗi dịp rằm tháng bảy, ban ngày nhà nào cũng phải cúng tế từ đường, lên mộ tổ, bày đồ cúng, đốt hương và vàng mã.

Nhà có điều kiện thì ăn chay tụng kinh, mời đạo sĩ lập đàn làm lễ.

Buổi tối thì thắp đèn đường, nhà nào ở ven sông thì thả đèn hoa đăng, đốt vàng mã, siêu độ cho cô hồn.

Hiện nay nhiều nơi vẫn còn giữ tục lệ lên mộ cúng tổ." "Dựa vào phong tục dân gian, cộng thêm các tin tức về Phong Môn Thôn đều xuất hiện trong thời gian của ba ngày Tết Quỷ, cho nên tôi dám khẳng định, những sự kiện linh dị ở Phong Môn Thôn và lời đồn có mộ cổ không phải là tin vịt!" "Hơn nữa, các chuyên gia nhà nước được cử đến Phong Môn Thôn khảo sát đều không đi vào dịp ba ngày Tết Quỷ, cho nên không phát hiện được điều gì kỳ lạ." "Nếu Phong Môn Thôn thật sự có ma, thì vào đêm rằm tháng bảy hôm nay, có thể sẽ diễn ra một trận người đấu với ma!" Nghe câu cuối cùng của Bố Phương.

Khán giả trong phòng livestream lập tức bùng nổ.

"Chủ bá ngầu vãi!" "Lại dám đến Phong Môn Thôn đánh ma!" "Tôi thích kiểu đàn ông mạnh mẽ như chủ bá, xin nhận của tại hạ một lạy!" "Tôi cảm thấy, ba người chủ bá mà gặp ma chắc sẽ sợ tè ra quần." "Hahaha, ngồi hóng ba người chủ bá bị ma đánh chết!" "Tôi

thấy chủ bá đang giả thần giả quỷ thì có!" "Lầu trên, mau ngậm miệng lại đi, ba người chủ bá thật sự đang đến Phong Môn Thôn trộm mộ, đồng thời bắt ma, và họ sắp đến nơi rồi.

Tôi là người ở Tiêu Tác, Hà Nam nên tôi biết." "Rừng sâu núi thẳm hoang vu, ba người chủ bá dám đi, đủ thấy họ gan lớn rồi, không giống mấy chủ bá ngoài trời khác, livestream ở ngọn đồi sau nhà mà cũng gọi là sinh tồn nơi hoang dã, dẹp mẹ đi!" "Tôi xin thề trước phòng livestream này, nếu chủ bá thật sự tìm được mộ cổ ở Phong Môn Thôn, tôi sẽ ăn ba cân c*t!" Bình luận trong phòng livestream khá nhiều.

Chương 450

Có người bị thu hút, có người nghi ngờ, có người không tin Phong Môn Thôn có mộ cổ!

Bố Phương tâm trạng có chút phức tạp, thấy số người xem trực tuyến đã hơn một nghìn người mà không có ai tặng quà.

Bàn bạc một lúc, hắn quyết định cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tăng tốc bước chân.

Chỉ cần đến được Phong Môn Thôn, những người không tin sẽ phải tin, và không thể nào không có ai tặng quà!

Đi khoảng năm sáu phút.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía xa là một sườn núi bị mây mù bao phủ, đám mây mù trên đỉnh núi đang từ từ chuyển động, giống như một vòng xoáy đang quay.

"Lão Hồ, ông có biết Phong Môn Thôn ở đâu không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Tạm thời không biết." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Phong Môn Thôn ở trên đỉnh núi!" Bố Phương chỉ vào ngọn núi cao phía trước.

"Sắp đến rồi thì tốt." Nghe vậy, Vương Bàn Tử thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Chủ bá, ba người còn cách Phong Môn Thôn bao xa?" "1 chọi 1!" Bố Phương thấy khán giả hỏi, liền giơ tay trái chỉ vào đỉnh núi bị sương mù trắng xóa bao phủ, nói: "Nếu tôi không đoán sai, Phong Môn Thôn được xây dựng ở trên đó, đi tiếp khoảng mười mấy phút nữa chắc là đến nơi." "Nhưng những lúc sắp đến mục tiêu thế này,

càng phải hết sức cẩn thận.

Không biết mọi người có phát hiện không, từ lúc chúng ta đến gần Phong Môn Thôn, sương mù càng lúc càng dày, độ ẩm trong không khí đặc biệt cao, chứng tỏ gần đây có thác nước hoặc hồ." Nói xong, Bố Phương quay đầu nhìn lại phía sau.

Drone cũng quay một vòng, bắt trọn góc nhìn của Bố Phương.

Từ trên núi nhìn xuống, chỉ thấy một mảng sương trắng, không còn thấy con đường lên núi nữa.

Điều này chứng tỏ nguồn gốc của sương mù chính là Phong Môn Thôn, từ đó lan ra ngoài.

"Tại sao trong núi lại có sương mù dày đặc như vậy?" "Tôi cảm thấy đây là hiệu ứng đặc biệt mà chủ bá tạo ra!" "Lầu trên đến từ châu Phi à, trong núi có sương mù là chuyện bình thường!" "Đúng vậy, trước đó chủ bá đã giải thích rồi, sương mù là do hơi nước trong không khí gặp lạnh ngưng tụ lại." "Bây giờ là rằm tháng bảy, không phải mùa đông, trong núi có sương mù dày đặc như vậy là rất bất thường." "Vãi chưởng, lẽ nào Phong Môn Thôn này là một nơi tà môn!" "Nếu đúng như vậy, tôi cảm thấy mình phải đến nơi đông người mới dám xem livestream của chủ bá, nếu không thì sợ lắm!" "Tôi thấy chỉ số IQ của lầu trên là 250, tự dọa mình." Bố Phương nhìn bình luận, mỉm cười, lên tiếng nói: "Các vị khán giả mới vào, đừng vội đưa ra phỏng đoán lung tung khi chưa hiểu rõ sự thật.

Trong núi có sương mù là bình thường, nhưng sương mù ở Phong Môn Thôn dày đặc như vậy thì có chút kỳ lạ.

Cho nên tôi nghĩ, chỉ vào ba ngày Tết Quỷ, Phong Môn Thôn mới có sương mù." "Tôi vừa tra Baidu, phát hiện sương mù ở Phong Môn Thôn đúng là chỉ xuất hiện vào ba ngày Tết Quỷ, chủ bá đoán đúng rồi." "Hít!" "Nếu vậy, Phong Môn Thôn thật sự có ma, chủ bá có khả

năng sẽ gặp phải!" "Ma!" Đột nhiên, Vương Bàn Tử đang đi phía trước hét lên một tiếng thất thanh.

Nghe vậy, Bố Phương và Hồ Bát Nhất nhanh chóng chạy tới.

"Ma à?" Hơn một nghìn khán giả trong phòng livestream đều nghe rất rõ.

Sau hơn một phút im lặng.

Khán giả đồng loạt gửi bình luận.

"Chủ bá, mau cho tôi xem ma đi, tôi muốn biết nó trông như thế nào!" "Tôi biết kết quả rồi, ba người chủ bá sẽ bị ma nhập, biến thành bệnh nhân tâm thần!" "Một đám ngốc, trên đời làm gì có ma, phải tin vào khoa học!" "Lầu trên, lúc ma xuất hiện, đừng có rút lại lời vừa nói là được." "Bàn Tử, sao thế?" Hồ Bát Nhất và Bố Phương đến sau lưng Bàn Tử, người trước lên tiếng hỏi.

"Nhìn kìa!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, hai chân run rẩy chỉ vào một cái xác trên mặt đất.

Hai người nhìn theo.

Chỉ thấy, trên mặt đất có một cái xác, là một người đàn ông khoảng bốn năm mươi tuổi, da thịt đã thối rữa, bốc mùi hôi thối, những con côn trùng nhỏ li ti lúc nhúc trên đó, gặm nhấm da thịt.

Hơn nữa, da của thi thể có màu đỏ sẫm, sau lưng dính đầy bùn đất ẩm ướt, sắc mặt cũng đỏ sẫm và hơi xám tro.

Đáng sợ hơn là, chân trái của thi thể đã biến mất, vị trí bị đứt trông rất kinh người, máu thịt bầy nhầy.

"Hít!" Bố Phương nhìn thấy thi thể, hít một hơi khí lạnh.

Tức thì, một luồng mùi hôi thối xộc vào khí quản, suýt nữa làm hắn nôn ọe.

May mà hắn kịp thời bịt mũi miệng, tình hình mới dần ổn định.

Cái xác này còn đáng sợ hơn cả những con zombie trong phim.

“Bàn Tử, mắt cậu bị ảo giác à?” “Chỉ là một cái xác thối thôi mà!” Hồ Bát Nhất nói.

“Mẹ kiếp, tôi còn tưởng gặp ma, hóa ra chỉ là một cái xác thối!” Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, nói xong liền đá vào cái xác một cái, chửi: “Dám dọa ông mày à, chết rồi ông đây cũng đá cho một phát!” “Các vị khán giả thân mến, có ai nhận ra thứ này không?” Bố Phương chỉ vào cái xác thối rữa trên mặt đất, hỏi.

Khán giả trong phòng livestream đều thấy, nhưng không biết dùng từ gì để hình dung.

Cái xác thối rữa này không phải giả, là thật!

Lúc này, bình luận trong phòng livestream đều dừng lại, như thể bị đứng hình.

Khác với Bố Phương dày dạn kinh nghiệm, những người xem không hề chuẩn bị tâm lý đã bị cái xác dọa cho chết khiếp.

Chương 451

Cộng với chất lượng hình ảnh siêu nét, cảm giác như đang đứng gần xem cái xác, da đầu ai cũng tê dại.

Sau vài phút im lặng.

Hơn một nghìn khán giả trong phòng livestream lập tức bùng nổ!

"Năm nay tôi mới mười sáu tuổi, chủ bá, tại sao lại cho tôi xem cái xác kinh tởm như vậy?

Hu hu hu, tôi hận anh!" "Chủ bá lại giết người rồi!" "Mẹ kiếp, lầu trên ngốc à!

Nếu chủ bá giết người thì có mở livestream không?" "Tôi phải thay quần lót rồi, cái xác thối này kinh khủng thật, dọa tôi chết khiếp, tè cả ra quần!" "Hahaha, mong là cái xác sẽ bật dậy, bóp chết ba người chủ bá!" "Chủ bá, mau lấy điện thoại ra, gọi 113 báo cảnh sát đi!" "Gặp chuyện lớn thế này đủ để lên báo rồi, đừng giả vờ không biết nhé!" "Tuyết Lỵ Dương tặng chủ bá một quả Hỏa Tiễn --- Một cái xác thối rữa cao độ, thời gian tử vong chắc không quá ba tháng!" "Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một trăm Ngư Hoàn ------- Tôi cảm thấy phòng livestream này sắp nổi rồi!" "…" "Cảm ơn món quà của em gái Tuyết Lỵ Dương, đúng vậy, thời gian tử vong của thi thể này không quá ba tháng." Bố Phương nói vào camera.

Khi thấy khán giả từ nghi ngờ, không tin, chuyển sang kinh ngạc, Bố Phương cảm thấy họ bắt đầu tin rằng Phong Môn Thôn không đơn giản, liền nói: "Anh chị em, còn nhớ ông lão chúng ta gặp trước khi lên núi không?

Ông ấy nói ba tháng trước đã chỉ đường cho mấy tên thổ phu tử, tôi đoán cái xác thối này chính là một trong số bọn họ!" "Chủ bá, anh

nói có lý." "Tôi cảm thấy người này là một trong những tên thổ phu tử lên núi ba tháng trước." "Vì ông lão đó đã nói, mấy tên thổ phu tử sau khi đến Phong Môn Thôn thì không bao giờ xuống núi nữa!" "Tất cả đều chết ở Phong Môn Thôn, kết quả, thật sự bị ông lão đó nói trúng rồi!" "Lầu trên, trước khi thấy xác, đừng vội khẳng định tất cả bọn họ đều chết ở Phong Môn Thôn!" "Đúng rồi chủ bá, thổ phu tử là gì?" "1 chọi 1!" Bố Phương thấy nhiều bình luận hỏi về thổ phu tử, liền nói vào camera: "Thổ phu tử là cách gọi của người vùng Hồ Nam đối với những kẻ trộm mộ." Có người không biết cũng không có gì lạ.

Nghe Bố Phương nói, mọi người trong phòng livestream đều hiểu thổ phu tử là gì. nhìn sương mù dày đặc xung quanh và cái xác dưới chân, có chút lo lắng nói với Bố Phương: "Tôi cảm thấy Phong Môn Thôn này không chỉ quỷ dị bình thường đâu, tôi vừa dùng la bàn xem, nơi này là đại hung chi tượng!" Đại hung chi tượng?

Nghe bốn chữ này, Vương Bàn Tử toàn thân run rẩy, liền chắp tay, trong lòng cầu nguyện, hy vọng không gặp phải ma.

"Hahaha, tôi cảm thấy ba người chủ bá sắp bị một đám cô hồn dã quỷ hội đồng!" "Chủ bá, mau chạy xuống núi đi!" "Ở nhà là an toàn nhất!" "Trộm mộ có rủi ro mà!" "Các vị khán giả thân mến, không cần lo cho ba chúng tôi đâu." "Nếu ba chúng tôi sợ chết thì đã không đi trộm mộ." "Giống như cảnh sát, nếu sợ kẻ trộm thì đã không làm cảnh sát rồi." Bố Phương tiếp tục nói vào camera: "Hơn nữa, lúc nãy có vị khán giả bảo tôi báo cảnh sát, không cần đâu, cái xác dưới chân đã thối rữa nghiêm trọng, đứng gần có thể ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc.

Bây giờ lại là mùa hè, nhưng nhiệt độ ở đây rất lạnh, nếu thi thể không bị mấy con giòi kia gặm nhấm thì sẽ được bảo quản tốt hơn." "Ngoài ra, hãy chú ý đến vị trí bị đứt ở chân, chỗ đó có dấu răng rất rõ, chủ bá có thể khẳng định không phải do người làm!" "Chờ đã chủ

bá!" "Trước tiên giải thích về giòi trong xác chết đi.

Thi trùng?

Không phải là thư trùng sao?" "Hahaha, rõ ràng là thư trùng (giòi), chủ bá cứ khăng khăng là thi trùng (giòi xác chết)!" "Các vị nói đúng, tôi gọi là thi trùng, các vị gọi là thư trùng!" Bố Phương nói: "Sau khi người chết, trứng côn trùng trong không khí sẽ bay vào người, cộng thêm trong đường tiêu hóa của cơ thể người cũng có trứng côn trùng, khi cơ thể thối rữa, nhiệt độ thích hợp, thịt người lại có dinh dưỡng, chúng sẽ phát triển thành giòi." "Giòi trong xác chết thối rữa có hai loại, một là loại do vi khuẩn biến dị tạo thành, do sau khi chết, trong cơ thể có nước, là điều kiện cần thiết cho vi khuẩn phát triển, vi khuẩn trong thi thể dần lớn lên, biến thành giòi." "Loại thứ hai là côn trùng tự nhiên, ví dụ như ruồi, kiến… đều bị mùi hôi của thi thể thu hút đến." Nói xong, Bố Phương cúi xuống, lật thi thể lại, để mặt úp xuống.

Chỉ thấy quần áo sau lưng thi thể rách nát, trong da thịt chi chít những con giòi.

Hành động này.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều không hiểu.

"Ọe, kinh tởm quá!" "Livestream mà, tại sao lại cho chúng tôi xem cái này?" "Sau lưng thi thể còn kinh khủng hơn phía trước!" "Trên lưng toàn là giòi, tôi nôn hết cả bữa cơm hôm nay ra mất!" "Tôi có linh cảm không lành, cảm giác xác chết sắp bật dậy!" Bố Phương liếc nhìn bình luận, sau đó chỉ vào cái xác thối rữa cao độ, nói: "Tôi đã kiểm tra một lượt, quần áo người này mặc là đồ nhà quê, tôi dám chắc người này không phải dân làng Phong Môn Thôn, mà là người làng khác, cũng chính là một trong số những tên thổ phu tử kia.

Chỉ là, tôi tạm thời không biết anh ta chết như thế nào." "Tôi nghĩ,

người này bị thứ gì đó cắn chết.” Hồ Bát Nhất nói: “Dấu răng ở chỗ chân bị đứt là bằng chứng tốt nhất!” “Trời ạ, tôi phát hiện dưới đất có một vệt trượt, người này chắc là bị thứ gì đó kéo đến đây.” Vương Bàn Tử nói.

“Cảm thấy sự việc ngày càng thú vị rồi.” “Hy vọng chủ bá sớm phá án, tìm ra hung thủ giết người.” “Lầu trên, xin đừng thể hiện chỉ số IQ 250 của mình ở đây, chủ bá không phải thám tử, cũng không phải cảnh sát, nếu tìm được hung thủ, tôi sẽ ăn sống c*t trong nhà vệ sinh nữ.” “Cảm thấy khán giả trong phòng livestream đều là nhân tài, nói chuyện hay thật.” “Lúc nãy có một vị khán giả nói, nếu chủ bá tìm được mộ cổ ở Phong Môn Thôn thì sẽ ăn ba cân c*t, bây giờ lại có một vị nói nếu chủ bá tìm được hung thủ giết người thì sẽ ăn sống c*t trong nhà vệ sinh nữ, nếu chủ bá thật sự tìm được mộ cổ và tìm ra hung thủ, không biết hai vị khán giả này có phải là quân tử nhất ngôn không.” “Quân tử nhất ngôn +1!” Bố Phương không nói gì, hắn biết hai vị khán giả này chỉ đang nói đùa.

“Các vị khán giả thân mến, tôi quan sát thấy sương mù xung quanh ngày càng dày đặc, bây giờ tầm nhìn chỉ còn khoảng một mét.

Thêm vào cái xác dưới chân, đối với chúng ta, đây là một tin xấu, một điềm báo không lành!” “Điều này cũng có nghĩa là, trong Phong Môn Thôn có thứ không sạch sẽ, có thể đang ẩn nấp ở nơi chúng ta không thấy, bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra, đánh chúng ta một đòn bất ngờ.” Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều căng thẳng. … Chỉ trong một phút, sương mù ngày càng dày, không thể nhìn thấy con đường phía trước.

“Bây giờ chủ bá ngay cả dưới chân cũng không thấy, toàn là sương trắng.” “Chủ bá, đừng đi tiếp nữa.” “Về đi, nguy hiểm lắm.” “Đúng là chủ bá có tâm, đến nơi nguy hiểm như vậy để livestream cho chúng ta xem.” “Không Thủ Lỗ Phi Cơ tặng chủ bá sáu cái Ngư Sí

----- Chủ bá, cứ đi tiếp đi, đừng sợ.” Thấy nhiều bình luận khuyên mình quay về, Bố Phương cảm thấy có chút ấm lòng.

Bây giờ thấy cái xác trên mặt đất, cũng không biết trong Phong Môn Thôn có thứ ma quỷ gì đang chờ đợi họ.

Nhưng có thể an toàn ra khỏi lăng mộ Tần Thủy Hoàng, trước đó, hệ thống lại cho đèn ma và Mô Kim Phù, Bố Phương trong lòng đã quyết định, tiếp tục đi về phía trước.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Bố Phương nói vào camera: “Cảm ơn các vị đã lo lắng cho chủ bá.

Còn những người xúi giục chủ bá đi tiếp thì có thể bớt lo đi, không cần các vị nói, chủ bá cũng sẽ tiếp tục tiến lên.” “Dù sao, tiêu đề livestream là đến Phong Môn Thôn trộm mộ, đồng thời bắt ma.

Đã đến đây, lại chuẩn bị vào Phong Môn Thôn, chủ bá sẽ không lùi bước, bỏ cuộc giữa chừng.

Livestream cũng phải tiếp tục, hơn nữa, mọi người không cần lo lắng không có tín hiệu, livestream sẽ không bị gián đoạn đâu.” “Chủ bá, đừng nói nữa, chúng tôi biết anh sẽ lên núi.” “Lên núi trong đêm tối à?

Nguy hiểm lắm!” “Đúng vậy, đèn pin chủ bá mang theo là ánh sáng trắng, chiếu vào sương mù không có hiệu quả.” “Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá mười quả Hỏa Tiễn ---- Chủ bá, chỉ cần anh vào được Phong Môn Thôn, tôi sẽ cho anh một bất ngờ lớn!” “Không Thủ Lỗ Phi Cơ tặng chủ bá bảy cái Ngư Sí ----- Chủ bá, lầu trên là người của anh à?” “Cảm ơn đại gia ‘Nhân Soái Tiền Hựu Đa’ đã tặng mười quả Hỏa Tiễn.” “Tôi xin giải thích, chủ bá không quen biết vị khán giả này.” Lời vừa dứt.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Trên màn hình livestream, hết quả Hỏa Tiễn này đến quả Hỏa Tiễn khác bay lên.

Chưa đầy một phút, đã có thêm năm trăm khán giả vào cướp rương báu.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Livestream trộm mộ hay như vậy mà mình không biết!" "Tôi thấy đây là một chủ bá mới, dù sao cấp độ livestream của chủ bá mới chỉ có 1!" Livestream chưa đầy ba tiếng, đã có hơn một nghìn năm trăm khán giả, Bố Phương trong lòng rất vui, liền nói vào camera: "Các bạn mới vào, và các bạn cũ, đừng vội, phần hay còn ở phía sau." "Ngoài ra, có một số khán giả hỏi chủ bá, đường không thấy nữa thì đi thế nào?" Nói đến đây, Bố Phương dừng lại một chút: "Tôi phải nhắc nhở, đừng quên - tôi là một Mô Kim Hiệu Úy." "Đối với một kẻ trộm mộ chuyên nghiệp, chỉ cần dùng la bàn, phong thủy là có thể suy ra được vị trí của Phong Môn Thôn." "Dù sao tôi cũng không tin!" "Tôi cảm thấy chủ bá là một kẻ lừa đảo!" "Dùng la bàn mà có thể suy ra vị trí của Phong Môn Thôn, vậy cần định vị làm gì." "Lầu trên, tôi nhắc cho cậu nhớ, đây là Phong Môn Thôn, không có tín hiệu, dùng định vị thế nào?" Bố Phương lấy la bàn treo bên hông ra, nhìn kim la bàn xoay tròn, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, nhưng sương mù quá dày, không thấy được bên ngoài.

Chương 452

"Bàn Tử, Lão Hồ, hai người dùng xẻng quạt tan sương mù trên đầu đi, để tôi nhìn rõ địa mạo bên ngoài." Bố Phương lên tiếng.

Hai người nghe vậy, lấy xẻng công binh ra, dùng sức vung một cái, sương mù trắng lập tức tan đi, nhưng rất nhanh lại tụ lại.

"Bên kia." "Tiếp tục." Bố Phương liếc nhìn địa hình bên ngoài, trong đầu đã có đáp án.

Cứ như vậy.

Mười phút sau.

Bố Phương suy nghĩ một giây, nói vào camera: "Các vị khán giả thân mến, tôi đã nhìn ra, cục diện phong thủy ở nơi này đặc biệt không đúng, là phong thủy nghịch hướng tà môn!" "Hít!" "Phong thủy nghịch hướng!" "Nếu vậy, Phong Môn Thôn này đáng sợ quá!" "Cảm giác nơi này không phải chỗ cho người ở!" "Theo như tôi biết, đặc biệt là thời cổ đại, người xưa rất coi trọng phong thủy, nhất là khi xây nhà, đều sẽ mời thầy phong thủy xem trước, sau đó mới quyết định vị trí xây dựng." "Dựa vào điểm này, chủ bá có thể chắc chắn, Phong Môn Thôn ở trên đỉnh núi!" "Tôi vừa xem la bàn, kim la bàn chỉ về phía đông, cung 'Cấn', là vị trí của Sinh Môn, trong thời cổ đại, Sinh Môn có ý nghĩa đại cát đại lợi." "Có thể có người trong phòng livestream nghe câu này, sẽ đi theo hướng Sinh Môn mà la bàn chỉ, nghĩ rằng có thể tìm được Phong Môn Thôn." "Thật sự như vậy sao?" "Không phải!" "Phong Môn Thôn này, sử dụng phong thủy nghịch hướng, đi xuống núi mới là Sinh Môn, đi thẳng về phía trước mới là Tử Môn, vì Sinh Môn và Tử Môn đối nghịch nhau!" "Cho nên, chúng ta muốn tìm Phong Môn Thôn, phải đi về hướng Tử Môn!" "Hít!"

“Nghe chủ bá nói vậy, tôi hình như đã ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Đến Phong Môn Thôn là tìm đường chết, ông tôi đã nói với tôi, Tử Môn là đại hung!” “Lầu trên chắc chắn vậy sao?” “Hahaha, ngồi hóng chủ bá bị ma đánh chết.” “Lầu trên, cậu có thể đừng lần nào phát biểu cũng lặp lại một câu được không?” “Lão Hồ, Bố Phương nói thật không vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Thật.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Anh cũng vừa xem qua, phát hiện bố cục phong thủy của thôn Phong Môn là nghịch hướng phong thủy.

Nói cách khác, nếu thôn Phong Môn có mộ táng, thì phải đi vào từ tử môn.

Lúc này, một số người trong phòng livestream bắt đầu lên tiếng phản đối.

“Chủ bá thật sự biết phong thủy à?

Chém gió!” “Tôi thấy chủ bá nói bừa thì có, chuyên gia đã chứng thực thôn Phong Môn không có mộ táng rồi.” “Lầu trên chắc không biết, chủ bá là một Mô Kim Hiệu Úy đấy!” “Chuyên gia so với Mô Kim Hiệu Úy, người trước là nghiệp dư, người sau mới là dân chuyên nghiệp.” Bố Phương nhìn lướt qua bình luận trong phòng livestream, thấy có người ủng hộ mình nên không lên tiếng nữa, chỉ chăm chú nhìn con đường dưới chân.

Theo những gì hắn biết, ở Thiên Quốc, chỉ có thôn Phong Môn là ngôi làng sử dụng nghịch hướng phong thủy, nên hắn cảm thấy ngôi làng này vô cùng kỳ quái.

Thế là, Bố Phương vừa bước đi vừa nhìn xuống chân, đồng thời ngẩng đầu nhìn vào camera livestream nói: “Tôi có thể khẳng định,

thôn Phong Môn chắc chắn có mộ cổ." "Chủ bá, sao anh chắc chắn vậy?" "Anh có thể cược với tôi không?" Bố Phương nói: "La bàn hiển thị, phương vị tử môn chính là thôn Phong Môn.

Điều đó cũng có nghĩa thôn Phong Môn có mộ cổ, còn cụ thể ở đâu thì phải vào làng tìm mới biết được." "Nếu chủ bá nói thật, vậy tại sao các đội khảo sát do nhà nước cử đến lại không tìm thấy mộ cổ ở thôn Phong Môn?" "Điều duy nhất tôi có thể nói là họ không biết cách tìm mộ.

Dù sao thì, mộ táng thời cổ đại thường được chôn dưới lòng đất, bên trên không hề có bia đá ghi lại cuộc đời của chủ mộ." Bố Phương đáp.

"Chủ bá nói có lý." "Tôi bắt đầu tin thôn Phong Môn có mộ cổ rồi đấy." "Lầu trên đừng tin lời chủ bá, thôn Phong Môn không thể có mộ cổ được, vì nơi có người ở, tôi tin là có mộ phần, nhưng không tin có mộ cổ!" Bố Phương không tiếp tục chủ đề này nữa mà chuyển sang chuyện khác: "Không biết mọi người có phát hiện ra không, từ lúc tôi lên núi đến giờ, hai bên có hai dãy núi kéo dài không dứt, phía trước là hai thung lũng.

Trong phong thủy học, hai dãy núi này là long tích, còn thung lũng là long đầu.

Ngoài ra, trước khi đến thôn Phong Môn, tôi đã xem bản đồ vệ tinh, biết rằng sau hai thung lũng này có một dòng nước chảy." Nghe những lời này, Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng: "Trong 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' do tổ tiên truyền lại có ghi chép, trong phong thủy học, hai con rồng bao quanh thôn Phong Môn là để bảo vệ ngôi làng này.

Theo lý mà nói, một ngôi làng xây trên núi chắc chắn sẽ bình an vô sự mới phải!" "Hết rồi à?" Bàn Tử hỏi.

“Chưa.” Hồ Bát Nhất lắc đầu, suy nghĩ một giây rồi nói tiếp: “Nhưng đó là đối với dương trạch, còn thôn Phong Môn này lại sử dụng nghịch hướng phong thủy.” “Hai con rồng không những không thể bảo vệ ngôi làng này mà còn trở thành vật trang trí vô dụng.” “Tôi biết rồi, việc xây dựng thôn Phong Môn sử dụng nghịch hướng phong thủy cũng tức là dùng phong thủy xây dựng âm trạch.” “Theo tôi được biết, chỉ có người chết mới sống ở nơi lấy tử môn làm lối vào.” “Nói cách khác, thôn Phong Môn không phải nơi cho người sống ở, mà là cho người chết.

Ngôi làng này cực kỳ đáng sợ!” “Hít!” “Thôn Phong Môn là nơi ở của người chết?” “Lừa tôi đấy à!” “Tôi là người Tiêu Tác, Hà Nam đây, tôi biết thôn Phong Môn có người ở, chỉ là họ đã dọn đi nơi khác thôi.” Bố Phương biết Hồ Bát Nhất không lừa người, anh ta nói thật, liền quay sang camera nói: “Các vị khán giả thân mến, ai lại đi xây dương trạch theo phong thủy của âm trạch chứ?” “Dùng mông cũng biết là không có ai.” “Trên đời không thể có ma, phải tin vào khoa học.” “Dùng phong thủy của âm trạch để xây nhà là tập tục của thôn Phong Môn.

Chủ bá, đừng nói thôn Phong Môn đáng sợ như thế, làm như anh hiểu rõ lắm không bằng.” “Lầu trên đúng là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng.

Ông nội tôi đã nói với tôi, chỉ có người chết mới dùng phong thủy của âm trạch để xây nhà.” “Trời đất ơi.

Người chết!” “Cộng thêm mấy tin đồn ma ám ở thôn Phong Môn, tôi càng ngày càng tin thôn Phong Môn là nơi ở của người chết rồi!” “Ba người chủ bá còn chưa vào thôn Phong Môn mà đã phát hiện ra những chuyện rợn tóc gáy thế này, tôi cũng toát mồ hôi hột thay cho họ.” “Tôi phải gọi điện báo cảnh sát, tố cáo ba người chủ bá đến thôn Phong Môn trộm mộ!” “Thằng ngu lầu trên, báo cáo báo cáo, báo cáo

cái đầu mày ấy, cảnh sát là bố mày à!

Không xem thì cút khỏi phòng livestream!

Nhà nước đã cử mấy đoàn khảo sát vào nơi tà môn như thôn Phong Môn này rồi mà đều không tìm được mộ cổ, cũng đã bỏ cuộc.

Nếu chủ bá thật sự tìm thấy rồi trộm đi, cũng chẳng ai làm gì được chủ bá đâu!" Bố Phương liếc nhìn màn hình livestream, phát hiện số người xem trực tuyến đã hơn một nghìn bảy trăm người, và không ai rời đi.

Có vẻ như chương trình livestream trộm mộ này khá hấp dẫn khán giả.

Nếu chuyện này lan ra ngoài, e rằng không ai tin nổi một streamer nhỏ mới bắt đầu phát sóng, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, số người xem trực tuyến trong phòng livestream đã lên đến hơn một nghìn bảy trăm người, và con số này vẫn đang tăng lên, số lượng bình luận còn nhiều hơn cả những phòng livestream có ba nghìn người xem trực tuyến.

Còn về hơn trăm kẻ thích chỉ đông chỉ tây trong phòng livestream, hắn không cần mở miệng, những người ủng hộ hắn cũng sẽ lên tiếng giúp.

Hít một hơi thật sâu, Bố Phương bình ổn lại tâm trạng rồi nói: "Phong thủy ở nơi này có thể cho thấy, thôn Phong Môn không hề đơn giản như bề ngoài.

Nếu mộ táng được chôn dưới thôn Phong Môn, điều đó có nghĩa là vô số nguy hiểm chưa biết đang chờ đợi chúng tôi.

Chỉ cần một chút sơ suất, mạng sống sẽ phải bỏ lại nơi này." "Vì vậy, tiếp theo đây, chúng tôi phải luôn cảnh giác, đi một bước, nhìn ba bước." "Xem livestream mười năm, lần đầu tiên thấy chủ bá tự dọa mình." "Tôi cảm thấy chủ bá đang nói thật lòng." "Một người dùng

mạng không muốn tiết lộ danh tính đã tặng chủ bá bốn viên cá viên --- hỏi một câu, chủ bá, ba người mua sẵn quan tài chưa?" Nhìn thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương cười, rồi quay mặt về phía camera nói đùa: "Người dùng mạng không muốn tiết lộ danh tính kia, yên tâm đi, ba chúng tôi đã chuẩn bị sẵn quan tài rồi.

Nếu chúng tôi có mệnh hệ gì, chết ở đây, sẽ có người đến nhặt xác cho." Nói xong, hắn cũng không để ý đến những bình luận tiếp theo của khán giả.

Bố Phương cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bước đi trên con đường nhỏ lát đá phiến lên đỉnh núi.

Mỗi khi đi được ba bước, Bố Phương lại quay đầu nhìn lại một lần.

Chương 453

Hắn lo lắng có thứ ma quỷ gì đó đột nhiên xuất hiện sau lưng, khiến cả ba trở tay không kịp.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên đến thôn Phong Môn, những gì sắp xảy ra đều là ẩn số.

Lúc này, sương mù trắng xóa dày đặc đến mức không nhìn thấy đường.

Khi Bố Phương tiến lên, sương mù bị luồng khí do bước chân tạo ra thổi dạt ra, giúp hắn có thể nhìn thấy đường đi dưới chân.

Nhưng phía trước có gì, cũng là một ẩn số.

Trong chốc lát, dáng vẻ cẩn trọng xen lẫn chút căng thẳng của ba người Bố Phương được khán giả trong phòng livestream nhìn thấy rõ mồn một.

Cũng không có nhiều khán giả lên tiếng nữa.

Không khí trở nên có chút căng thẳng, kinh dị.

Bởi vì khán giả biết, sương mù không phải là hiệu ứng đặc biệt mà chủ bá tạo ra, mà là sương mù dày đặc thực sự.

Họ đã từng thấy sương mù, nhưng chưa bao giờ thấy sương mù dày đặc đến thế.

Chưa đầy vài phút.

Tóc, mặt, quần áo và những phần cơ thể lộ ra ngoài của ba người Bố Phương đều bị mưa phùn và sương mù chứa đầy hơi nước làm cho ướt sũng.

“Mẹ kiếp, cái nơi quỷ quái thôn Phong Môn này thật sự quá tà

môn, bốn phía toàn là sương mù." "Cứ như thể lạc vào thế giới sương mù vậy!" Vương Bàn Tử lên tiếng.

"Nơi này quỷ dị không tầm thường, cũng không biết khi nào chúng ta mới ra khỏi phạm vi bị sương mù bao phủ!" Hồ Bát Nhất nói: "Hơn nữa, trời còn đang mưa phùn, chúng ta lại ở trên núi, trên trời toàn mây đen, còn chớp giật liên hồi, chắc là sắp có sấm sét, trời đất một màu u ám!" "Ai." Vương Bàn Tử thở dài một tiếng, nói: "Biết vậy lúc ra ngoài tôi đã xem hoàng lịch rồi, không chọn ngày rằm tháng bảy, ngày lễ cô hồn này để đi." "Chúng ta không còn xa thôn Phong Môn nữa." Bố Phương đột nhiên dừng bước, vì kim từ của chiếc la bàn trong tay hắn đã có sự thay đổi.

Đồng thời, dưới chân không còn là phiến đá nữa, mà đã biến thành đất.

Điều này cho thấy, ba người đã đi hết con đường mòn lên núi dài dằng dặc và đã lên đến đỉnh núi.

"Dưới chân biến thành đất bùn, mọc đầy cỏ dại?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Ở trong núi thì đây là hiện tượng bình thường, dù sao thì, trong một ngôi làng hẻo lánh như thế này, làm gì có đường xi măng." Hồ Bát Nhất giải thích.

"Tôi hiểu rồi." Vương Bàn Tử gật gù, ánh mắt nhìn về phía Bố Phương hỏi: "Bố Phương, sao lại dừng lại?" "Chẳng phải nên một mạch xông thẳng vào thôn Phong Môn sao?" "Có lẽ cậu không biết, khi chúng ta đến đây, kim từ của la bàn đột nhiên thay đổi, không còn chỉ về phía trước nữa, mà chỉ về hướng tây, vị trí của tử môn lại được điều chỉnh." "Chúng ta phải tin vào phương hướng mà la bàn chỉ dẫn, đi thôi." Bố Phương nói xong, xoay người, đi về phía bên trái.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất không dám lơ là, đều

lấy xẻng công binh ra làm vũ khí, đi bên cạnh Bố Phương, luôn cảnh giác xung quanh.

Đi được hơn ba mươi mét, Bố Phương dùng tay gạt lớp sương mù phía trước, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Chỉ thấy một ngọn núi, ở giữa có một khe nứt chỉ rộng nửa mét, bên trong bị sương trắng bao phủ, không biết có gì trong đó.

Hơn nữa, dưới vách đá bên phải khe nứt, có một tấm bia đá, trên đó viết ba chữ phồn thể màu đỏ son.

"Tôi chỉ học hết tiểu học, xin hỏi, ba chữ phồn thể đó là gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Chữ đầu tiên đọc là Phong." Chữ phồn thể đầu tiên khá dễ nhận ra, Hồ Bát Nhất đọc được ngay, nhưng hai chữ sau thì không nhìn ra.

"Ba chữ trên bia đá là 'Phong Môn Thôn'!" Bố Phương quả quyết.

"Hóa ra là vậy, chúng ta đến nơi rồi." Vương Bàn Tử có chút vui mừng nói.

"Ba người chủ bá thật sự đến được thôn Phong Môn rồi, tôi cứ tưởng tiêu đề viết bừa thôi chứ." "Tôi chờ đến hoa cũng tàn, chủ bá cuối cùng cũng đến thôn Phong Môn, tôi vui đến rơi nước mắt." "Hahaha, chủ bá vừa vào làng đã bị ma đè cho chết!" "Xung quanh toàn sương mù dày đặc, ba người chủ bá muốn vào thôn Phong Môn chắc sẽ không dễ dàng như vậy." "Ha ha ha ha!

Cười chết tôi rồi, ba người chủ bá lại đi nhầm chỗ.

Tôi là người có học, tôi biết ba chữ phồn thể trên bia đá là 'Phong Môn Thôn' (Phong trong gió), chứ không phải 'Phong Môn Thôn' (Phong trong niêm phong)!" "Nà ní!" "Phong Môn Thôn, không phải Phong Môn Thôn?" Một số ít người ủng hộ thích đọc bình luận, thấy bình luận của người tự xưng là 'trí thức', liền lên Baidu tra cứu, phát

hiện ba chữ phồn thể trên bia đá đúng là 'Phong Môn Thôn' (Phong trong gió), lập tức ngớ người.

Nhưng ba người streamer từ nơi xa xôi ngàn dặm tìm đến thôn Phong Môn (Phong trong niêm phong), lại tìm nhầm thành thôn Phong Môn (Phong trong gió).

Họ lập tức ôm bụng cười ngặt nghẽo.

"Cười ra nước mũi, ba người streamer vất vả trăm bề, cuối cùng lại đến nhầm chỗ, là thôn Phong Môn (Phong trong gió), không phải thôn Phong Môn (Phong trong niêm phong)!" "Chủ bá +1!" "Sao các người lại chắc chắn chủ bá đi nhầm chỗ?" Bố Phương nhìn bình luận trong phòng livestream, rồi quay sang camera nói.

"Xác nhận xong!" "Chủ bá là một tên mù chữ!" "Không nhận ra chữ trên bia đá, nghe gió thành bão, cứ tưởng là thôn Phong Môn (Phong trong niêm phong)!" "Thôi giải tán đi, tôi xem là thôn Phong Môn (Phong trong niêm phong), streamer lại đến thôn Phong Môn (Phong trong gió) (cười)." Bố Phương mỉm cười, lắc đầu, rồi nói với camera: "Hãy nghe tôi giải thích." "Không nghe không nghe, tôi quyết định chia tay anh." "Trước khi đội khảo sát đến thôn Phong Môn (Phong trong niêm phong), trong tài liệu họ đã thấy hai chữ 'Phong Môn' (Phong trong gió), nên đã nhầm lẫn, gây ra sự hiểu lầm." Thậm chí bây giờ trên bản đồ, một số nơi vẫn in là 'Phong Môn Thôn' (Phong trong gió)!" "Vì vậy, tôi ở đây không nêu tên phê bình, nhưng hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra lần thứ hai.

Mắt cận thị thì nên đeo kính vào!" Bố Phương nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Ha ha ha!

Cười chết tôi rồi!" "Một streamer nhỏ mà lại dám phê bình đội khảo sát của địa lý giữa ban ngày ban mặt!" "Tôi chỉ đùa thôi." Bố

Phương nhìn vào camera nói: "'Phong Môn Thôn' (Phong trong gió) chính là 'Phong Môn Thôn' (Phong trong niêm phong) mà chúng ta đang tìm." Tên trước là tên chính thức, nhưng mọi người đã quen gọi là 'Phong Môn Thôn' (Phong trong niêm phong) rồi --- vậy thì chúng ta cứ gọi là thôn Phong Môn đi." "Những người lúc nãy nói ba người chủ bá đi nhầm chỗ, sao không phản bác nữa đi?" "Vãi chưởng!" "Tôi tra tài liệu rồi, biết tên thôn Phong Môn đúng ra phải là 'Phong Môn Thôn' (Phong trong gió), vậy mà tôi lại không phân biệt trắng đen, cứ nói streamer đi nhầm chỗ!" "Tôi đúng là ngu ngốc lấy đá ghè chân mình." "Màn ra vẻ này của chủ bá, tôi không còn gì để nói." "Tôi xem livestream mười ba năm, trà trộn vào phòng livestream của đủ loại chủ bá để bóc phốt, kết quả hôm nay lại bị chủ bá bóc phốt ngược trong phòng livestream này." Bố Phương nhìn bình luận, thấy mọi người đã tỉnh ngộ, liền nói với camera: "Từ góc độ địa lý mà nói: thời cổ đại, những nơi có vị trí hiểm yếu, dễ thủ khó công được gọi là phong môn.

Cũng được gọi là huyền quan, phong môn và các tên gọi khác." "Nhưng, từ góc độ âm dương học: người xưa cho rằng, toàn bộ phương vị 90 độ phía đông nam là khu vực cát tường nhất, và khu vực này được gọi là 'phong môn'." "Trong cuốn 'Dương Trạch Thiên Nguyên Ngũ Ca' của Tưởng Đại Hồng đời Thanh có kinh văn: 『Canh hữu phong môn thông bát khí, tường không ốc khuyết giai nan tị, nhược ngộ tường phong phúc đốn tăng, nhược ngộ sát phong ương lập sinh.』 Phong môn, chỉ tám phương bốn phía bên ngoài nhà, nơi trống trải có gió thổi qua, gọi là môn giả, không phải có cửa thật, như nơi tường trống mái khuyết, có gió là được, đây chỉ là nói về khách ốc gần nhà, không phải bản thân chủ ốc." "Dựa trên nội dung giải thích ở trên, và xem xét vị trí địa lý cùng bố cục của 'thôn Phong Môn' mà đội khảo sát đã đo đạc, về cơ bản có thể xác định rằng, 'thôn Phong Môn' được đặt tên theo địa lý hiểm yếu và phong thủy bát quái." "Trong đó,

câu ‘nhược ngộ sát phong ương lập sinh’, có nghĩa là, nếu có người ngoài tiến vào thôn Phong Môn, ắt sẽ có họa huyết quang xảy ra!” “Trời đất ơi!” “Kiến thức của chủ bá cũng phong phú quá nhỉ!” “Đúng là một vị giáo sư kiến thức di động!” “Ngay cả nguồn gốc của thôn Phong Môn cũng biết!” “Xin hỏi chủ bá… không!

Chương 454

Bố ơi, con học dở môn lịch sử, bố có thể dạy con được không?

Tiền tiêu vặt mỗi tháng 1 vạn mà chị con cho, con sẽ đưa hết cho bố!" "Xin hỏi lầu trên, chị cậu làm nghề gì vậy?" "Chị tôi thường xuyên ra biển đàm phán kinh doanh!" "Hít!" "Có thể cho tôi xin phương thức liên lạc của chị cậu được không?" "Tôi gõ nhầm, chị tôi làm ăn ở vùng biển!" "Cút mẹ mày đi.

Hại tao suy nghĩ lung tung, còn dẫn dắt người khác phạm tội!" "Đừng nói những chuyện không lành mạnh trong phòng livestream của chủ bá, nếu không chủ bá sẽ cấm chat đấy." "Nghe chủ bá nói, tôi cảm thấy thôn Phong Môn vô cùng nguy hiểm, người ngoài vào sẽ gặp họa huyết quang, chẳng phải là thông báo trước cái chết sao!" "Thằng thiểu năng lầu trên, nếu người ngoài vào thôn Phong Môn sẽ gặp họa huyết quang, vậy tại sao đội khảo sát vào rồi lại bình an trở ra!" "Lầu trên là con trai tao, mày ngon rồi?

Dám mắng lão tử là thằng ngu, nhưng chỉ cần đọc thêm chút sách, sẽ biết chủ bá đang chém gió!

Hơn nữa, tao đang cố ý phối hợp với chủ bá để tạo ra không khí kinh dị!" "Vậy mà cũng tin lời ma quỷ của chủ bá, một vạn cái MMP gửi tặng chủ bá!" Bố Phương nhìn bình luận, trong lòng cười thầm, thực ra hắn cũng không biết ý nghĩa của câu "nhược ngộ sát phong ương lập sinh", dù sao trên Baidu cũng không có câu trả lời thỏa đáng.

"Mọi người đừng băn khoăn nữa." "Hôm nay là lễ cô hồn, bốn phía toàn sương mù, trên trời mây đen che kín đỉnh đầu, còn đang mưa, trời đất một màu u ám, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, nơi này, rất tà môn!" "Đột nhiên có một con ma nhảy ra, cũng không có gì lạ!"

“Nghe chủ bá nói vậy, tôi cảm thấy thôn Phong Môn âm u đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả cảnh trong phim ma gấp trăm lần!” “Tôi đang buồn tiểu, chắc phải nhịn đến sáng mai thôi, nếu không nhịn được, cứ tiểu ra luôn, dù sao hồi nhỏ tôi cũng đâu phải chưa từng đái dầm.” Trong phòng livestream có gần hai nghìn người.

Có mấy trăm khán giả nhát gan, đã chui vào trong chăn, giống như đang xem phim kinh dị, biết rõ xem tiếp sẽ sợ chết khiếp, nhưng vẫn phải cố gắng xem tiếp.

“Chủ bá, về đi!” “Thời tiết này cho thấy, ngày lễ cô hồn không nên vào thôn Phong Môn, nếu không chết lúc nào cũng không biết!” “Tôi nhát gan, nhưng tôi cũng phải cố gắng xem tiếp.” “Mong chờ chủ bá bị ma đánh chết.” Bố Phương đã quyết định đến thôn Phong Môn trộm mộ, không thể nào quay về.

Dù sao cũng đã đến nơi rồi, sao có thể không vào.

Ý định rút lui vừa nảy ra trong đầu đã bị hắn dập tắt ngay lập tức.

“Các vị khán giả thân mến, hiện tại thời tiết và không khí trong thôn Phong Môn vô cùng đáng sợ, nhưng không dọa được chủ bá đâu!” “Chuẩn bị sẵn sàng đi, chủ bá cùng Lão Hồ, Bàn Tử, bây giờ sẽ dẫn mọi người vào trong.” “Đi!” Bố Phương hét lớn một tiếng để lấy lại tinh thần, cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đi vào khe đá, sau đó quay sang camera nói: “Những khán giả nhát gan không cần sợ hãi, cứ coi như đang ngồi trước mộ xem phim kinh dị để rèn luyện can đảm đi.” “Chủ bá, thôn Phong Môn là ngôi làng ma ám số một An Lạc đấy.” “Tôi nằm trên giường xem livestream mà còn thấy da đầu tê dại, anh lại còn an ủi tôi.” “Tôi chỉ có thể nói, chủ bá gan thật lớn.” Đi trong khe đá rộng nửa mét, ba người Bố Phương chỉ có thể đi ngang như cua.

“Ực!” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nói: “Tôi có một dự cảm

không lành.” “Trong lòng tôi đột nhiên có cảm giác bất an, lo rằng lần này chúng ta có đi không có về.” Hồ Bát Nhất nói.

Bố Phương cũng mơ hồ cảm thấy có điềm chẳng lành, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh đi về phía trước.

Nếu cả ba đều sợ hãi, chẳng phải sẽ bị khán giả trong phòng livestream chế giễu sao.

Dưới dự cảm không lành đó, Vương Bàn Tử gần như đi một bước lại quay đầu nhìn lại.

Năm phút sau, ba người Bố Phương đi ra khỏi khe đá dài trăm mét, chỉ thấy cách đó vài trăm mét là những ngôi nhà đổ nát mờ ảo.

Đồng thời, cảm giác bất an trong lòng họ tăng lên theo đường thẳng.

Sau khi đi về phía trước thêm mười mấy bước, Bố Phương đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện thôn Phong Môn rộng hơn trong tưởng tượng.

“Ngôi làng kia chắc là thôn Phong Môn.” Bàn Tử chỉ về phía trước nói.

“Dùng mông cũng biết đó là thôn Phong Môn.” Hồ Bát Nhất lên tiếng: “Ngôi làng hoang tàn đổ nát, lại bị sương mù trắng bao phủ, trông giống hệt làng ma!” “Thôn Phong Môn lại là ngôi làng ma ám số một của nước ta, ở đây khiến tôi rợn tóc gáy.” “Các vị khán giả thân mến, tôi vừa đi một vòng, phát hiện bên ngoài làng là một bãi đất bằng phẳng, chúng tôi chỉ cần đi về phía trước vài trăm mét nữa là vào được làng.” Bố Phương nói với camera.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn phát hiện có điều không ổn.

Tầm nhìn ngày càng xa hơn.

Vốn dĩ sương mù dày đặc, chỉ có thể nhìn thấy những thứ xung quanh mình, bây giờ đã có thể nhìn thấy xa sáu, bảy mét.

Điều này cho thấy nguồn gốc của sương mù không phải ở thôn Phong Môn.

"Chủ bá, anh có phát hiện ra không, từ lúc ra khỏi khe đá, bên ngoài thôn Phong Môn, sương mù đã giảm bớt, trở nên thưa thớt hơn." "Hít!" "Sao lại như vậy!" "Không lẽ vào thôn Phong Môn sương mù sẽ càng dày đặc hơn sao?" "Giảm bớt rồi?" Bố Phương liếc nhìn bình luận, rồi đi về phía trước ba mươi mấy bước, nói: "Các vị khán giả, bây giờ tầm nhìn đã rất xa rồi, điều này cho thấy nguồn gốc của sương mù không phải ở thôn Phong Môn." "Bây giờ không có sương mù cản trở tầm nhìn, tôi có thể thấy, lúc này chúng ta đang ở trong một cánh đồng hoang, trong đất vàng ở ruộng còn lẫn rất nhiều đá nhỏ." "Ở trong núi thì đây là chuyện bình thường." "Ruộng bậc thang chỉ có thể trồng ngô, hoặc dâu tằm." "Nhưng bây giờ, trong ruộng, cỏ dại mọc um tùm, cỏ phi bồng và cỏ ba cạnh có thể thấy ở khắp nơi." Trong lúc Bố Phương đang nói, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang thăm dò trong ruộng.

"Hơn nữa, sau lưng tôi là một màn sương mù dày đặc.

Nói cách khác, từ lúc chúng tôi vào làng, càng đi về phía trước, sương mù sẽ càng loãng đi.

Đối với chúng tôi, đây là một tin tốt.

Tôi đoán, sương mù dường như bị một thứ ma quỷ nào đó điều khiển." Nói xong, Bố Phương nhanh chóng đi về phía trước.

Bây giờ mưa cũng đã tạnh.

Trời cũng sắp tối.

Từ lúc vào núi đến giờ, đã gần bốn tiếng đồng hồ.

Đường lại rất khó đi, thể lực bắt đầu dần dần suy kiệt.

Hơn nữa trong núi ban đêm là nguy hiểm nhất, huống chi đây lại là ngôi làng ma ám số một An Lạc.

Vừa chạy bộ, Bố Phương vừa nói với camera: "Xem ra, lần livestream trộm mộ ở thôn Phong Môn và bắt ma này sẽ không thuận lợi như vậy.

Ngoài ra, tôi cũng không rõ tại sao nơi này lại rộng như vậy, vì đường vào làng đều là ruộng bậc thang, con đường chính vào làng tôi tạm thời không biết ở đâu, cũng không cần thiết phải cố ý đi tìm đường vào làng, chúng tôi bây giờ phải nhanh chóng vào làng, như vậy cảm giác an toàn sẽ tăng lên." Mặc dù nói vậy, nhưng dự cảm không lành hiện lên trong đầu hắn vẫn không thể xua tan, càng đến gần làng, cảm giác đó càng mãnh liệt.

"Mẹ kiếp!" Lúc này, khi Vương Bàn Tử đang chạy về phía trước, bị một thứ gì đó ngáng chân, ngã sấp mặt xuống đất.

"Không sao chứ Bàn Tử." Hồ Bát Nhất vội vàng chạy đến bên cạnh, đỡ anh ta dậy.

Chương 455

"Tôi không sao, hóa ra là một con chuột cống lớn ngáng chân tôi." Vương Bàn Tử đứng dậy, nhìn xuống chân, phát hiện một con chuột to bằng con mèo, lập tức hiểu ra.

"Tránh xa con chuột đó ra." Bố Phương vừa nói vừa đi về phía trước mười mét.

"Chủ bá, sao vậy?" "Tại sao phải sợ một con chuột?" Mọi người trong phòng livestream đều không hiểu.

"Vì tôi ngửi thấy một mùi hôi thối, tỏa ra từ trên người con chuột." "Mùi hôi thối hít vào cơ thể, khiến người ta cảm thấy buồn nôn, người có thể chất không tốt, e rằng sẽ ngất xỉu ngay tại chỗ." Bố Phương giải thích.

"Vãi!" "Mùi hôi thối không chỉ tỏa ra từ trên người con chuột." Mũi của Bố Phương khá thính, hắn nhận ra, mùi hôi thối tỏa ra từ bốn phương tám hướng.

"Thảm không nỡ nhìn!" "Trong ruộng, lại có xác chết la liệt!" Vương Bàn Tử lấy đèn pin ra, chiếu xung quanh, chỉ thấy trên mặt đất có gần mười xác chết, được đặt một cách lộn xộn.

Cuối cùng, Bàn Tử cầm đèn pin chiếu vào một xác chết nữ tóc dài, chỉ thấy cơ thể đã thối rữa chỉ còn lại thịt nát, và những con giòi bọ chi chít bao phủ khắp cơ thể, đang ăn thịt và máu của cô ta.

"Các vị khán giả, hãy nhìn xem." "Xác chết nữ này, hai mắt lồi ra." "Trước khi chết chắc đã nhìn thấy thứ gì đó ma quỷ nên sợ hãi." Bố Phương đi đến trước mặt xác chết, bịt mũi nhìn vào camera nói.

"Xác chết nữ!" "Đáng sợ quá!" "Mẹ nó tôi sợ tè ra quần rồi!"

“Lầu trên, có khoa trương quá không vậy.” “Thật đấy, tôi không nói dối đâu, tôi đã nhịn rất lâu rồi, bị dọa đến nỗi tè ra luôn.” Bố Phương lùi lại mười mấy bước, lấy ra một chiếc khăn mặt trắng chưa dùng từ trong ba lô, buộc lên mặt.

Xung quanh có mười xác chết, trong đó có bảy xác nam, ba xác nữ, đều đã thối rữa ở mức độ cao, một số bộ phận cơ thể chỉ còn lại xương đen, những nơi có thịt đã biến thành thịt nát màu đen, một số xác chết thậm chí không có đầu, trên người đầy vết răng.

Giống như cách chết của thi thể bị cụt chân mà hắn thấy khi mới lên núi, trên người có vết răng.

Để khán giả trong phòng livestream có thể nhìn rõ hơn, Bố Phương dùng ý niệm điều khiển máy bay không người lái bay lên cao hơn, chiếu rõ hơn một chút.

“Mẹ nó!” “Chôn tập thể à!” “Đống xác chết lộn xộn?” “Cảm giác còn rợn tóc gáy hơn cả ngồi trước mộ xem phim kinh dị!” “Chủ bá, tôi cầu xin anh đừng cho tôi xem xác chết nữa, tôi là con gái, sợ đến nỗi hét toáng lên, hàng xóm còn tưởng nhà tôi có trộm vào định làm trò đồi bại với tôi nữa chứ.” “Cảnh tượng đáng sợ như vậy, sao chủ bá lại bình tĩnh thế?” “Cứ như thể đã quen rồi vậy.” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá mười cái vi cá ---- cảnh tượng rất đáng sợ, suýt nữa bị dọa chết.” “Chủ bá, báo cảnh sát đi!” “Chết mười người là chuyện lớn đấy!” “Lầu trên mau ngậm miệng lại, thôn Phong Môn có một tập tục tà ác, người chết không ra khỏi thôn.

Mười xác chết này trông đã chết lâu rồi, chắc là dân làng thôn Phong Môn.” “Giết người giấu xác à, hung thủ quá độc ác, giống như một kẻ liều mạng.” “Trước khi điều tra rõ chân tướng, xin lầu trên đừng nói bừa, kẻo lại vu oan cho người khác.” “Sắp vào thôn Phong Môn mà đã thấy xác chết, ai mà chịu nổi?

Cũng chỉ có ba người chủ bá thôi, dù sao tôi cũng sợ ỉa ra quần rồi.” “Tôi không phục ai, chỉ phục chủ bá đứng trước mặt xác chết mà bình tĩnh như vậy, chân cũng không run.” Trong chốc lát, trong phòng livestream có gần hai nghìn người, một số người bị dọa đến phát điên.

Mặc dù không ở hiện trường, nhưng nhìn cảnh tượng trong livestream cũng đủ thấy rợn tóc gáy.

Dù sao thì, mười xác chết, đều là con người.

Giống như những người Việt Nam vượt biên sang Anh, bị đông chết trong thùng xe tải đông lạnh.

Sau khi vụ việc đó được công khai, rất nhiều người nhát gan xem xong đều bị dọa chết khiếp.

Thành thật mà nói, nhìn thấy mười xác chết đã thối rữa ở mức độ cao trong cánh đồng hoang, ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy sợ hãi, không thể nào bình tĩnh được.

Hơn nữa, nguyên nhân cái chết của mười người này vẫn chưa rõ.

Ba người Bố Phương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng vậy, nói trong lòng không sợ hãi là nói dối.

“Các bạn khán giả thân mến, gặp phải chuyện này, trước tiên đừng chạy.” “Phải giống như chủ bá đây, run rẩy lấy bao thuốc từ trong túi quần ra.” Bố Phương lấy ra một bao thuốc lá Giáp Thiên Hạ giá 2.5 tệ, rút ra ba điếu, một điếu đưa cho Bàn Tử, một điếu cho Lão Hồ, rồi châm một điếu, hít một hơi thật sâu, thở khói ra từ mũi.

“Chủ bá, tay run rồi kìa?” “Lúc nãy không phải bình tĩnh lắm sao?” “Tiếp tục giả vờ đi!” “Cười chết tôi rồi, hóa ra chủ bá cũng là một kẻ nhát gan!” Bố Phương nhìn bình luận, lắc đầu, nghiêm túc nói: “Tôi bị bệnh run tay.” “Đừng tin lời chủ bá.” “Chủ bá +1!” “Đúng rồi chủ bá,

gặp xác chết sao không chạy đi?

Theo lý mà nói, không phải nên chạy ngược lại sao?

Giống như hồi nhỏ, gặp rắn là chạy nhanh hết mức có thể, tại sao lại lấy thuốc lá ra?" Nhìn thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương nói: "Bởi vì, hút thuốc có thể trấn tĩnh.

Những người bạn hút thuốc có thể sẽ biết, còn những người bạn không hút thuốc, có lẽ vắt óc suy nghĩ cũng không ra." "Lừa đảo, chủ bá là một kẻ lừa đảo lớn!" "Phát hiện một chủ bá đang lừa dối người khác, tôi phải tố cáo!" "Nữ bác sĩ xinh đẹp nhất Thiên Quốc tặng chủ bá mười con gà trống lớn ---- hút thuốc không thể trấn tĩnh, chỉ là khi bạn hút lâu, nó sẽ trở thành một thói quen, một loại ký thác tương tự, nhưng tốt nhất không nên học theo chủ bá, thói quen một khi đã hình thành rất khó thay đổi." "Vãi chưởng!" "Phòng livestream kinh ngạc xuất hiện nữ bác sĩ xinh đẹp nhất nước ta!" "Hít!" "Tôi hiểu rồi, hóa ra nữ bác sĩ đã để ý đến chủ bá, vì chủ bá trông quá đẹp trai!" "Sợ đến nỗi tôi vội vàng châm một điếu thuốc." "Chủ bá, tôi tin hút thuốc có thể trấn tĩnh!" Bố Phương cười, rồi nói: "Các vị khán giả thân mến, lúc nãy có một người bạn nói đúng rồi, mười xác chết này đều là cư dân thôn Phong Môn, tôi có thể phán đoán từ quần áo họ mặc." Nói đến đây, Bố Phương đi vào giữa các xác chết, chỉ một vòng, để khán giả trong phòng livestream có thể nhìn rõ quần áo họ mặc, để họ hiểu rằng hắn không nói dối.

Sau đó nhìn vào vết sưng tấy do thối rữa ở mức độ cao trên xác chết nữ, nói: "Thời gian tử vong của những xác chết này chắc đã lâu rồi, khoảng một đến mười năm, nguyên nhân tử vong, manh mối duy nhất để lại cho chúng tôi, chỉ có vết răng." "Muốn tìm hung thủ giết người." "Chắc sẽ rất khó." "Dù sao thì, hung thủ giết người, manh mối duy nhất để lại cho chúng ta chỉ có vết răng.

Con người chúng ta có miệng có răng, động vật như, mèo, chó, lợn, ngựa cũng đều có miệng có răng." Vương Bàn Tử nói.

Nghe vậy, Bố Phương cầm lấy cánh tay phải của xác chết nữ, đồng thời nói: "Trên cánh tay này có mấy vết thương, bị một thứ ma quỷ nào đó cắn mất thịt." "Đầu tiên, chúng ta loại trừ con người, vì vết thương lớn, miệng người nhỏ." "Còn nữa Bàn Tử, đừng lôi lợn và ngựa vào đây, lợn rừng ăn thỏ, chim non, nhưng không ăn thịt người, còn ngựa thì ăn cỏ." Khán giả trong phòng livestream nhìn mười xác chết đã thấy da đầu tê dại, bây giờ lại thấy Bố Phương không sợ bẩn cầm lấy một cánh tay của xác chết nữ, ai nấy đều muốn nôn ọe.

"Trời đất ơi!" "Chủ bá, có thể đừng mạnh bạo như vậy được không, ngay cả tay của xác chết nữ cũng dám sờ.

Anh không phải cũng dám 'chơi' xác chết chứ, nếu thật sự dám, tôi sẽ hâm mộ anh đấy!" "Thành thật mà nói, tôi hai mươi tuổi làm việc trong nhà tang lễ, mỗi ngày đều trang điểm cho những thi thể mới chết ---- bây giờ thấy chủ bá cầm tay của xác chết nữ đã chết không biết bao nhiêu năm, chủ bá đúng là không phải người bình thường, tôi phục!" "Tôi cứ tưởng chủ bá chỉ xem những xác chết thối rữa trước đó, sau này không có gì đặc sắc nữa, xem ra tôi còn non và xanh lắm.

Chủ bá quá đỉnh, từ bây giờ, tôi gọi anh là bố!" "Xin hỏi chủ bá, tại sao mười xác chết lại xuất hiện ở đây?" "Chủ bá nói những người này là dân làng thôn Phong Môn, tại sao lại phơi xác ngoài đồng hoang?

Làng tôi theo tục cũ, đều chôn xác chết ở ngoài làng." "Những người này chết rồi, con cháu họ không thể nào vứt họ ở đây được.

Xuất hiện ở đây, thật quá quỷ dị!" Bố Phương nhìn bình luận, thấy có người đặt câu hỏi, suy nghĩ ba giây, rồi nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Người bạn này, có lẽ mới vào phòng livestream, hoặc không phải

người ở Tiêu Tác, Hà Nam, nên không biết tập tục tà ác của thôn Phong Môn." "Mười xác chết phơi thây ngoài đồng hoang ở thôn Phong Môn, trong mắt người Tiêu Tác, Hà Nam, là hiện tượng bình thường, vì một trong ba tập tục tà ác của thôn Phong Môn chính là, người quỷ chung sống, chết không ra khỏi thôn!" "Đây là tục lệ được truyền từ đời này sang đời khác ở thôn Phong Môn." "Ý là, sau khi người chết, không thể chôn cất ở bên ngoài, phải chôn cất trong làng.

Còn về tại sao mười xác chết này lại xuất hiện ở đây, điều duy nhất tôi có thể nói là, mười người này không có người thân, nên bị tập trung lại, chôn ở đây." "Đất ở đây rất ẩm ướt, sau khi bị người ta phủ lên một lớp đất không dày, do mưa lớn, nước mưa đã cuốn trôi lớp đất, khiến thi thể lộ ra." "Nếu các bạn không tin." "Hãy nhìn xung quanh." Bố Phương vừa nói vừa đưa mắt nhìn khắp nơi, máy bay không người lái cũng bắt trọn tầm nhìn: "Ở đây rõ ràng là một cái hố dài mười mấy mét, cho thấy ruộng bậc thang ở đây, sau đó được đào thành một cái hố, trở thành một bãi tha ma." "Còn về, tại sao trên người mười xác chết lại có vết răng." Nói đến đây, Bố Phương trực tiếp nắm lấy tóc của xác chết nữ, nhấc lên, để khán giả trong phòng livestream có thể nhìn rõ hơn.

"Bố ơi!

Con sợ, cầu xin bố mau buông xuống!" "Tôi đối với chủ bá tâm phục khẩu phục!" "Chủ bá này, gan chắc làm bằng sắt!" "Mẹ nó, có thể đừng mạnh bạo như vậy được không!" Số người trong phòng livestream đã lên đến hai nghìn một trăm người, nhìn thấy Bố Phương nắm tóc xác chết nữ nhấc lên, lại thấy hai mắt của xác chết nữ lồi ra, trên người chi chít giòi bọ, tất cả mọi người đều bị dọa chết khiếp.

Chương 456

Bố Phương không hề để ý, liếc nhìn xác chết nữ, rồi quay sang camera, nghiêm túc nói: “Bây giờ mọi người có thể thấy, trên cơ thể xác chết nữ, như tay, chân, bụng, cổ họng, những nơi này đều có vết cắn không đều, và rất nhiều chỗ thịt đã biến mất.

Điều này cho thấy, khi thi thể của cô ấy lộ ra, mùi hôi tỏa ra đã thu hút chó hoang.

Vì vậy, theo suy luận này, tôi có thể suy đoán rằng, vết răng trên những thi thể này là do chó hoang gây ra.” “Hơn nữa, họ không phải bị chó cắn chết, còn về nguyên nhân tử vong, có thể là do bệnh tật, hoặc chết già.” “Chủ bá, làm sao anh biết xác chết nữ này chết như thế nào?” “Tôi thật sự cạn lời với lầu trên, xác chết nữ chết như thế nào, làm sao chủ bá biết được?

Tôi cầu xin bạn đừng làm khó chủ bá nữa!” “Chủ bá đến thôn Phong Môn để trộm mộ, đồng thời bắt ma, chứ không phải điều tra nguyên nhân cái chết của dân làng thôn Phong Môn!” “Chủ bá +1!” Bố Phương cũng không biết nguyên nhân cái chết của xác chết nữ, liền đưa ra một lời giải thích khiến mọi người hài lòng trước camera: “Con người không ngừng trưởng thành, DNA trong cơ thể không ngừng bị tổn hại, dẫn đến nhiễm sắc thể thay đổi, sẽ xuất hiện sự teo tóp không ngừng.” “Ngoài ra, con người sẽ bị bệnh tật quấy nhiễu, sẽ làm tăng tốc độ suy kiệt của các chức năng cơ thể, dần dần dẫn đến cơ thể con người ngày càng yếu đi, cuối cùng là tử vong.” “Trong thôn Phong Môn ít người ở, chó hoang trong núi sẽ rất nhiều, có lẽ một số bạn trẻ trong phòng livestream đã nghe người lớn trong nhà nói, chó hoang có mũi bẩm sinh rất thính, có thể ngửi thấy mùi xa mười dặm, khi đói bụng, chúng sẽ đào hang, vào trong mộ cổ để ăn thịt thối.”

“Chủ bá, lại lừa tôi đúng không.” “Thi thể được người ta hạ táng mà không cho vào quan tài à?” “Chủ bá chuyên đi lừa người, thu nhập cả trăm vạn một năm.” Nhìn những bình luận nghi ngờ, Bố Phương cười, sau đó nghiêm túc nói: “Hỏi hay lắm, mười cái xác được người ta hạ táng mà không cho vào quan tài, dùng mông cũng biết là có liên quan đến sự điêu tàn của thôn Phong Môn, giao thông ở đây tắc nghẽn, đến vật tư sinh hoạt cũng không vận chuyển vào được.” “Từ đó có thể thấy, điều kiện ở thôn Phong Môn rất tệ, không có tiền mua quan tài.

Một số người trẻ đi làm thuê kiếm được tiền cũng sẽ không mua quan tài, vì họ không phải thánh mẫu, người chết lại chẳng phải người nhà mình.” “Tôi đoán người hạ táng mười thi thể này lúc đó chắc hẳn rất vội vàng, cho nên dưới thân họ chỉ lót một tấm ván gỗ mỏng.” Bố Phương ném thi thể trong tay sang một bên, chỉ vào vị trí ban đầu của nó và nói: “Thấy không, chẳng phải là một tấm ván gỗ mục nát sao?” “Tai nghe là ảo, mắt thấy mới là thật, tôi thấy rồi!” “Lời chủ bá nói là thật!” Bố Phương tiếp tục: “Thi thể nữ này đáng lẽ được bọc trong chăn bông rồi mới chôn, trải qua mưa gió, chăn bông cũng sẽ mục nát.

Còn mấy thi thể khác, theo tôi thấy, có thể bị chiếu cuốn lại, hoặc là trực tiếp lấp đất lên.

Có lẽ người hạ táng về sau đã mất kiên nhẫn, xử lý qua loa mười người này.” “Vậy chủ bá giải thích thế nào về thi thể chúng ta thấy lúc lên núi?” “Cái này có làm khó được chủ bá không?” “Tôi theo dõi chủ bá lâu rồi, phát hiện năng lực suy luận của chủ bá vượt xa người thường!” Bố Phương nhìn mấy dòng bình luận, nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi nhìn vào camera nói: “Năng lực suy luận của tôi cũng bình thường thôi.

Về phần tại sao thi thể của gã trộm mộ kia lại ở đó, tôi đoán là

hắn bị mấy con chó hoang đói khát truy đuổi, chạy xuống núi nhưng không thoát được, cuối cùng bị chó hoang cắn chết ở đó." "Bốp bốp bốp, chủ bá nói hay lắm!" "Hahaha, chủ bá lại cướp lời thoại của tôi, phen này bị trừ lương chắc rồi!" "Thím lầu trên đùa thì được, nhưng tôi khuyên đừng lấy chủ bá ra đùa, cẩn thận chủ bá tặng cho gói cấm chat 365 ngày đấy!" "..." "Trong thôn hình như không có ai ở, trông như chết hết rồi." Vương Bàn Tử nhìn thôn Phong Môn tối om như mực, lẩm bẩm: "Năm đó thôn Phong Môn rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, mà trong một đêm lại chết nhiều người như vậy?" "...Ặc." Nghe lời Vương Bàn Tử, không khí trong phòng livestream trở nên có phần kinh dị.

"Chủ bá, mau bảo Bàn Tử ngậm miệng lại đi, tôi sợ." "Nghe hắn nói, tôi cảm thấy thôn Phong Môn cực kỳ nguy hiểm." "Chủ bá ơi, không cần phải liều mạng đâu, về đi.

Biết đâu sau khi ra ngoài lại được phú bà nào đó để mắt tới, có thể bớt phấn đấu cả chục năm." "Tôi là tiểu thư của một tập đoàn niêm yết, tiền tiết kiệm hơn trăm tỷ.

Bố gia, tôi muốn bao nuôi anh, một tháng một trăm vạn đủ không?" "Chém gió chứ gì!" "Nếu thật sự có nhiều tiền thế, tặng một quả Siêu Tên Lửa xem nào!" "Không tặng nổi à?

Giám định hoàn tất, bạn nữ muốn bao nuôi chủ bá là một kẻ lừa đảo, đừng tin lời cô ta!" "Nếu bạn nữ đó thật sự có trăm tỷ, các người nghĩ chủ bá sẽ để ý sao?

Đừng quên, chủ bá làm nghề trộm mộ, lấy một món đồ tùy táng từ mộ cổ ra cũng đủ nuôi ba đời người đấy!" "Mấy phú bà đang 'tự sướng' khi xem livestream của chủ bá thì cứ yên tâm đi, chủ bá sẽ không sa ngã để các người bao nuôi đùa giỡn đâu!" "Dừng dừng dừng!

Không thể nói chuyện lệch lạc nữa, phòng livestream này phải văn minh!" "Lão tử đây không có học, nhưng đã đọc Tân Hoa tự điển ba lần, tại hạ mạo muội hỏi một câu, có ai nhận biết chữ nhiều hơn tại hạ không?" "..." "Mọi người đừng văng bậy nữa." "Nếu bây giờ tôi, Lão Hồ và Bàn Tử quay về, thì mọi thứ sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.

Đã đến ngoài thôn rồi, dù phải cứng rắn cũng phải đi vào." Bố Phương nói xong, quay sang camera: "Cảm ơn sự quan tâm của các bạn dành cho ba người chúng tôi.

Ba chúng tôi đến thôn Phong Môn để trộm mộ, đồng thời bắt ma, không có lý do gì để quay về cả!" "Có thể các bạn trong phòng livestream không biết, thôn Phong Môn có quá nhiều bí ẩn, như bí ẩn về quan tài, bí ẩn về ghế thái sư.

Nói thật, với nhiều bí ẩn như vậy, chính tôi cũng muốn vào thôn xem thử, rốt cuộc bên trong ẩn giấu bí mật gì mà không ai biết." Một tràng lời nói không chỉ vực dậy tinh thần của Bàn Tử và Lão Hồ, mà còn khiến khán giả trong phòng livestream bình tĩnh lại.

Sau một lúc im lặng, khán giả đều trở nên phấn khích.

"Tôi biết mà, một chủ bá gan dạ như vậy không thể bị vài ba câu của khán giả khuyên lui được." "'Nhân ngoan thoại bất đa' tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa -------- Đả thủ năm sao Trương Thất Linh xin được xuất chiến!" Ầm!

Một quả tên lửa vàng óng ánh bay vút lên trên màn hình livestream!

"Vãi chưởng!" "Đại gia à!" "Ra tay là tặng luôn Siêu Tên Lửa trị giá hai nghìn tệ!" "Đại lão, có thiếu đệ tử không?" "Một đám nhà quê ---- một quả Siêu Tên Lửa đã khiến các người biến thành lũ liếm cẩu, nếu mười quả bay lên, chẳng phải các người sẽ kinh ngạc đến rớt cả cằm sao!" "Cảm ơn tiểu ca đã tặng Siêu Tên Lửa." Bố Phương thấy có người tặng Siêu Tên Lửa thì vô cùng kích động, nhưng khi đọc

bình luận của người đó, hắn đã hiểu ra.

Đây không phải là một khán giả bình thường tặng, mà là quà của một người quen.

Sự phấn khích cũng theo gió bay đi.

"Tiểu ca, không cần ra tay đâu, thôn Phong Môn này, tôi cùng Lão Hồ và Bàn Tử có thể đối phó được." Bố Phương nói với camera.

"Nhân ngoan thoại bất đa: Cẩn thận." Cẩn thận?

Nhìn dòng bình luận của người này, Bố Phương nhanh chóng quay người lại, nhìn quanh một vòng nhưng không phát hiện gì bất thường, mọi thứ đều bình thường.

Bố Phương cho rằng, Trương Thất Linh có lẽ đang nói, chuyến đi đến thôn Phong Môn này, phải cẩn thận. ...

"'Nhân soái tiền hựu đa' tặng chủ bá mười quả Siêu Tên Lửa ------ Tôi đã nói rồi, khi chủ bá vào thôn Phong Môn, tôi sẽ cho một bất ngờ lớn, tôi đã thực hiện lời hứa của mình." Theo sau mười quả Siêu Tên Lửa bay lên, chưa đầy ba phút, đã có hơn bảy trăm người vào phòng livestream để cướp rương báu.

"Hít!" "Đại gia!" "Fan cứng của chủ bá đây rồi, ra tay tặng hẳn hai vạn tệ, bấm liên tục để bắn tên lửa!" "Vãi nồi!" "Mọi người trong phòng livestream đều luyện thành tay kỳ lân hết rồi à?

Mấy trăm cái rương báu mà tôi không giật được một cái, đệt!" "Tôi phải 'quay tay' ba lần mỗi ngày, không tin là không giật được rương báu!" "Thím lầu trên, không giật được rương báu chắc là do mạng nhà thím có vấn đề." "Xàm!

Lão tử đang dùng mạng 5G, tốc độ mạng mà kém à?

Tôi không quan tâm, tất cả đều là tay kỳ lân, tôi không chấp nhận

phản bác!" Bố Phương nhìn màn hình livestream, quan sát số lượng người.

Hắn phát hiện có hơn bảy trăm người vào cướp rương, ba trăm người rời đi, còn lại hơn bốn trăm người.

Hơn bốn trăm người này, có lẽ đa số bị thu hút bởi nội dung trộm mộ.

Một số ít thì đang lặn, chờ người khác tặng quà để cướp rương.

"Cảm ơn 'Nhân soái tiền hựu đa' đã tặng mười quả Siêu Tên Lửa, vô cùng cảm kích." Bố Phương thành khẩn cảm ơn trước camera.

Mười quả Siêu Tên Lửa tương đương hai vạn tệ, chia năm năm với Đấu Ngư, hắn cũng nhận được một vạn.

Chương 457

Trong mắt người bình thường, một vạn tệ đã là một con số không nhỏ.

“Bố Phương, có người tặng mười quả Siêu Tên Lửa à?” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nghe Bố Phương nói, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Chắc chắn một trăm phần trăm.” Bố Phương gật đầu.

“Tuyệt vời, công phu không phụ lòng người, chúng ta có thu hoạch rồi!” Cả hai đều cười toe toét.

Họ cũng không ngờ, livestream mới vài tiếng đồng hồ mà đã có đại gia tặng mười quả Siêu Tên Lửa.

“Thấy ba người chủ bá nhận quà vui thế, tôi cũng muốn làm streamer.” “Thím lầu trên, dám livestream ở thôn Phong Môn vào ba ngày lễ ma quỷ không, tôi tặng quà cho.” “...Thôi, tôi sợ.” “Phòng livestream này không giống các streamer ngoài trời khác nhỉ, đêm hôm khuya khoắt, bên cạnh cũng không có gái, cũng không nướng BBQ!” “Lầu trên, vào mà không xem tiêu đề à?

Tiêu đề phòng livestream ghi rõ ràng rồi, phiền trước khi phát biểu thì xem kỹ một chút.

À, ba người chủ bá hiện đang ở ngôi làng ma số một nước ta, thôn Phong Môn!” “Hôm nay lại là rằm tháng bảy âm lịch, Tết Trung Nguyên!” “Ba người chủ bá có gặp phải chuyện ma quái gì không, tôi tạm thời không biết.” “Tóm lại, livestream đặc sắc nhất Đấu Ngư tối nay là ở đây!” Khi mười quả Siêu Tên Lửa bay lên rồi biến mất, chín phần mười khán giả đều không kìm được mà lên tiếng.

Số người xem trực tuyến cũng từ hai nghìn người, tăng thêm hơn bốn trăm, trở thành hai nghìn bốn trăm người.

Đối với con số này, Bố Phương khá hài lòng.

Hắn mỉm cười, nói với camera: "Các bạn vừa vào đừng sốt ruột, ba người chúng tôi sắp vào thôn Phong Môn trộm mộ rồi." "Nhưng, trước khi vào thôn, tôi có việc cần làm.

Cảnh tượng tiếp theo, những người có tâm lý yếu, hoặc nhát gan, xin hãy nhắm mắt khi xem." Nói xong, Bố Phương cúi người xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thi thể nữ, tay phải vô thức đưa đến vị trí đùi, từ túi đeo ở chân rút ra một con dao găm sắc bén.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, điên rồi à?" "Cô gái này chết không biết bao nhiêu năm rồi, anh định làm gì cô ấy!" "Lầu trên, cậu thấy chủ bá muốn làm gì thi thể nữ à?" "Trước khi biết kết quả, xin đừng gây hiểu lầm cho các bạn trong phòng livestream." "Chẳng lẽ chủ bá muốn lên trời?" Thấy cảnh này, khán giả trong phòng livestream đều thi nhau bình luận, tạo thành một làn sóng tin nhắn.

"Bố Phương, cậu không thể làm thế với thi thể này được, cậu định ra ra vào vào với nó à?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Nghe vậy, khóe miệng Bố Phương giật giật, cũng không thèm để ý, bắt đầu dọn dẹp quần áo mục nát trên người thi thể nữ.

Thấy vậy, Hồ Bát Nhất cau mày, lập tức lên tiếng: "Bố Phương, dừng lại, tỉnh táo đi, đó là thi thể, cẩn thận nhiễm bệnh!" "Tôi dám chắc chủ bá sắp lên báo rồi, ngày mai toàn dân sẽ biết, có một streamer trên nền tảng Đấu Ngư, dưới trời tối đen, công khai trước sự chứng kiến của hàng nghìn khán giả, ra ra vào vào với một thi thể nữ." Bố Phương vừa dọn dẹp quần áo mục nát trên người thi thể, vừa ngẩng đầu nhìn phòng livestream, khi thấy các bình luận, hắn trực tiếp ngây người.

Khán giả trong phòng livestream đều đang nói, hắn muốn "ra ra vào vào" với thi thể nữ.

Khẩu vị của hắn không nặng đến thế.

"Bố gia, mau lên tiếng giải thích đi." "Các bạn trong phòng livestream đều bị mấy antifan gây hiểu lầm rồi." "+1 cho chủ bá!" Bố Phương biết khán giả đều đang đùa, hắn mỉm cười, đứng thẳng người dậy, dùng tay lau mồ hôi trên mặt, rồi nói với camera: "Các vị khán giả, đừng nghĩ bậy nữa, tôi không có ý định 'làm' thi thể, tôi đang chuẩn bị thu thập thi du!" "Thi du, là chỉ mỡ từ thi thể khi phân hủy ở mức độ cao chảy ra thành dạng dầu, thường thấy ở những người béo." "Ở hầu hết các khu vực Nam Á, nghe nói một số pháp sư cắt hạ bộ của phụ nữ mang thai đã chết, sau đó dùng nến trắng đốt, dầu nhỏ giọt xuống chính là thi du.

Ngoài ra, thi du cũng có thể thấy trên thi thể vào mùa hè." "Thi thể trông như bị ngâm trong dầu vậy.

Có lời đồn rằng một số kỹ nữ sẽ sử dụng nó, bôi lên giữa hai lông mày để thu hút đàn ông, bắt nguồn từ Thái Lan." "Phục!" "Chủ bá đến cả thi du cũng biết!" "Nghe chủ bá nói vậy, tôi lại có thêm kiến thức!" "Trộm mộ đều thông minh thế à?" "Xin hỏi chủ bá tốt nghiệp đại học nào vậy?" Thấy những câu hỏi trong phòng livestream, Bố Phương nói với camera: "Sở dĩ tôi biết về thi du là vì nghe người già trong làng nói.

À, tôi chưa học đại học." "Tôi cho rằng chủ bá không nói thật." "Chủ bá không thừa nhận mình là một trí thức, chắc là muốn giả heo ăn thịt hổ." Bố Phương không tiếp tục chủ đề này nữa, đưa tay phải ra, chỉ vào thi thể nữ nói: "Nhìn bề mặt da xem, có một lớp thi du bẩn thỉu.

Nó có công dụng của nó, thời gian không chờ đợi ai, tôi sẽ không

giải thích thêm ở đây nữa.” Nói xong, Bố Phương với vẻ mặt nghiêm túc, cầm dao cạo thi du vào một chai nước khoáng.

“Vãi!” “Hóa ra chủ bá thu thập thi du bằng cách thô bạo như vậy!” “Thi thể nữ trên trời nhìn thấy chủ bá, chắc sẽ hận chết chủ bá!” “Trời ơi!” “Chủ bá, có thể đừng mạnh bạo thế được không!” “Cứ thế này, tôi bỏ theo dõi mất!” “Mẹ nó, tôi phục sát đất, thi thể nữ đã đáng sợ rồi, chủ bá lại còn nghiêm túc dùng dao cạo, thu thập thi du!” “Chủ bá, thu thập thi du không thể nhẹ nhàng hơn một chút à?” “Lầu trên, tôi thấy rồi, cậu là một thánh mẫu!” “Dùng mông cũng biết, dù chủ bá có dùng búa tạ đập vào thi thể, cô ấy cũng sẽ không cảm thấy đau đớn gì, vì đã chết rồi.” “Chào chủ bá, tôi là siêu quản lý phụ trách mảng livestream ngoài trời của Đấu Ngư, tôi đại diện cho nền tảng Đấu Ngư bày tỏ sự bất mãn sâu sắc với hành vi của anh.

Không chỉ thô bạo, mà còn truyền bá mê tín dị đoan.

Xin hãy tắt livestream ngay lập tức, chúng tôi đã báo cảnh sát, cứ chờ đến đồn uống trà đi!” “Siêu quản Đấu Ngư?

Đùa tôi à!” “Nếu thật sự là siêu quản Đấu Ngư, sao không khóa luôn phòng livestream của chủ bá, lại còn yêu cầu chủ bá tự tắt?

Giả mạo chứ gì!” “Cười chết mất!

Một tên ngốc nào đó giả làm siêu quản Đấu Ngư, cố tình dọa chủ bá!” Ban đầu, khán giả trong phòng livestream xem Bố Phương thu thập thi du mà thấy rợn tóc gáy, nhưng khi thấy một bình luận từ siêu quản Đấu Ngư, họ đều không nhịn được mà cười ra tiếng heo.

Bố Phương thu thập được nửa chai thi du thì dừng lại.

Hắn biết, cách livestream của mỗi người mỗi khác.

Hắn cố tình dùng cách thô bạo này để thu thập thi du, khiến khán giả cảm thấy sợ hãi, đồng thời cho họ biết, hắn gan lớn, không sợ thi

thể.

Nhưng giây tiếp theo, hắn thấy một bình luận khác thường, được ghim lên đầu khung bình luận, và chữ có màu đỏ.

Siêu quản Đấu Ngư?

Bất mãn với hành vi của mình, đã báo cảnh sát?

Yêu cầu mình tắt livestream?

Nhìn thấy bình luận đó, Bố Phương ngẩn người ba giây.

Rất nhanh, hắn đã hoàn hồn.

Chương 458

Là một streamer, hắn có thể phân biệt được ngay, bình luận này không phải do một khán giả nào đó cố tình giả mạo siêu quản Đấu Ngư.

Có thể từ phông chữ, và việc ghim bình luận, có thể thấy đây là do siêu quản Đấu Ngư gửi.

Bố Phương cúi đầu, nhìn xuống chân suy nghĩ.

Siêu quản Đấu Ngư chắc không nói đùa.

Nếu đã báo cảnh sát, thì cảnh sát chắc chắn sẽ tìm đến.

Nhưng, nơi hắn đến không phải là những khu lăng mộ được nhà nước phát hiện và bảo vệ, như Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, hay mộ chung của Võ Tắc Thiên và Lý Trị, cảnh sát căn bản không thể định tội cho hắn.

Về phần truyền bá mê tín dị đoan?

Thật là nực cười, hắn đang livestream trộm mộ, đồng thời bắt ma.

Bố Phương không để ý đến bình luận của siêu quản Đấu Ngư, giả vờ không biết, tiếp tục thu thập thi du.

Điều hắn không biết là, lúc này, cả nền tảng Đấu Ngư và cục cảnh sát Hà Nam đều đã chấn động.

Lúc này, tại công ty của nền tảng Đấu Ngư, một người phụ nữ trẻ đẹp khoảng ba mươi tuổi, đi giày cao gót, chạy vội đến văn phòng của tổng tài.

"Vào mà không biết gõ cửa à?" người đàn ông hơn năm mươi tuổi, đeo kính gọng vàng, đang ngồi trên chiếc ghế thoải mái, chất vấn.

Nghe vậy, người phụ nữ lập tức cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ông chủ của mình.

“Nói!

Có chuyện gì!” người đàn ông hỏi.

“Trên nền tảng hôm nay có một streamer mới, chỉ livestream được ba bốn tiếng đồng hồ, trong tình hình không có sự giới thiệu của nền tảng hay các streamer khác, số người xem trực tuyến đã từ 0 tăng lên hai nghìn năm trăm người, và con số này vẫn đang tăng, số người xem rất ổn định.

Trong phòng livestream, người ta đã tặng hơn hai vạn tệ tiền quà.” Người phụ nữ nói một mạch, chưa kịp nói hết đã bị ngắt lời.

“Cái gì?” “Một streamer nhỏ mới livestream mà đã hot như vậy!” “Cậu ta đang livestream cái gì?” Tổng tài của nền tảng Đấu Ngư, ông Hứa, đã bị sốc.

“Anh ta đang livestream trộm mộ.” “Tôi cũng không ngờ, một thanh niên đẹp trai như vậy lại gan to bằng trời, lại chọn đúng ngày rằm tháng bảy, Tết Trung Nguyên, để đến ngôi làng ma số một nước ta, thôn Phong Môn, trộm mộ và bắt ma!” “Vãi!” “Livestream trộm mộ, đồng thời bắt ma?” “Vâng thưa tổng tài, tiêu đề phòng livestream viết như vậy, rất hấp dẫn, chương trình cũng rất đặc sắc, đã thấy cả thi thể!” Thi thể?

“Hít!” ông Hứa hít một hơi khí lạnh, nói: “Đừng nói nữa, để tôi bình tĩnh lại đã.” “Thấy thi thể, rồi sau đó thì sao, streamer đó có báo cảnh sát không?” Sau khi bình tĩnh lại, ông Hứa lên tiếng hỏi.

“Streamer đó không báo cảnh sát.

Anh ta nói về những tục lệ kỳ lạ của thôn Phong Môn, rằng người chết không được đưa ra khỏi làng, sẽ được tập trung chôn cất tại một

bãi tha ma.

Tóm lại, lời nói của anh ta rất có lý.” “Nếu không xem livestream của anh ta, tôi còn không biết ngôi làng ma số một nước ta, thôn Phong Môn, lại có phong tục mai táng kỳ lạ như vậy.” nữ siêu quản nói.

“Để tôi xem, rốt cuộc người này là thần thánh phương nào!” Ông Hứa đứng dậy khỏi ghế, không lâu sau đã đến chỗ làm việc của nữ siêu quản, ngồi vào ghế của cô, nhìn vào màn hình máy tính.

Chỉ thấy chất lượng hình ảnh livestream rất rõ nét.

Điều đáng sợ là bây giờ là buổi tối, ở thôn Phong Môn tối đen như mực, có sương mù lờ mờ, trên mặt đất có thi thể nằm, tóm lại, không khí vô cùng kinh dị.

“Tổng tài Hứa, streamer đang thu thập thi du.” nữ siêu quản chỉ vào Bố Phương trên màn hình máy tính.

“Vãi chưởng!” “Người này không phải là Bố Phương, một trong Tần Lăng Ngũ Đạo sao!” “Hít!

Hồ Bát Nhất, còn có cả Vương Bàn Tử cũng ở đó, chỉ là không thấy hai cô gái kia!” Ông Hứa nhìn livestream, kinh ngạc tột độ.

Ông đã xem tin tức về Tần Lăng Ngũ Đạo bị bắt, chỉ không biết sau đó ra sao, dường như đã bị một nhân vật lớn nào đó xóa sạch dấu vết.

Những lãnh đạo cấp cao của An Lạc cũng không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.

“Tổng tài Hứa, có lẽ ngài không tin, phòng livestream này không khóa được.” nữ siêu quản nói.

Không khóa được?

Sao có thể!

Nghe vậy, ông Hứa vẻ mặt không tin, tay phải nắm chuột, muốn khóa phòng livestream này, nhưng dù thao tác thế nào, livestream vẫn tiếp tục, hoàn toàn bình thường.

“Chuyện gì thế này?” “Lại có thể không khóa được!” “Ngầu quá vậy!” Vẻ mặt kinh ngạc của ông Hứa đã thu hút rất nhiều nhân viên đang làm việc.

“Tôi đã báo cảnh sát, để cảnh sát xử lý streamer này!” nữ siêu quản nói.

“Báo cảnh sát là đúng rồi.” Ông Hứa nói xong, đứng dậy, rồi nhìn về phía một chàng trai bốn mắt, nói: “Tiểu Q, cậu rành về kỹ thuật hacker, xem thử tại sao phòng livestream của streamer này lại không khóa được.” Chàng trai tên Tiểu Q đi tới, ngồi vào ghế, và nói: “Làm sao có chuyện không khóa được phòng livestream, phần mềm livestream này là do tôi tạo ra mà.” “Phụt!” Giây tiếp theo, Tiểu Q trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Chương 459

Cậu ta muốn tắt phòng livestream, kết quả màn hình máy tính trực tiếp hiển thị đã nhiễm virus.

“Virus?” “Màn hình đen thui, chỉ có một biểu tượng cảm xúc giơ ngón giữa với tôi!” “Mẹ kiếp!” “Cao thủ à!” “Nếu tôi không đoán sai, kỹ thuật hacker của người này đã ở trên đỉnh kim tự tháp.

Vừa rồi tôi cưỡng ép nhập mã lệnh, muốn khóa phòng livestream, kết quả máy tính trực tiếp báo nhiễm virus!” Tiểu Q lau vết máu ở khóe miệng, lên tiếng.

“Tiểu Q, bây giờ gọi điện báo cảnh sát, đem tất cả mọi chuyện xảy ra nói cho cảnh sát Hà Nam biết.

Chuyện này không phải chúng ta có thể giải quyết được.” ông Hứa nói.

“À, Tiểu Mỹ, ghim một banner trên trang chủ của nền tảng livestream, nội dung là, ‘Cấm vào phòng livestream 123*****’!” ông Hứa nói.

Làm như vậy là để thể hiện thái độ của Đấu Ngư với bên ngoài, đồng thời có thể rũ bỏ quan hệ với streamer này. ...

Cùng lúc đó, tại cục cảnh sát thành phố Hà Nam, một nhóm cảnh sát đang xem phòng livestream của Bố Phương.

“Xem đi!” “Streamer này ăn gan hùm mật gấu rồi, dám vào ngày Tết Trung Nguyên đến thôn Phong Môn livestream trộm mộ, còn bắt ma.” “Mọi người có ý kiến gì, cứ nói ra.” Lời của cục trưởng, người có chức vụ cao nhất, vừa dứt.

Trưởng nhóm bắt giữ lập tức phát biểu: “Streamer này coi thường

pháp luật, dám đến thôn Phong Môn tiến hành hoạt động trộm mộ, thuộc về hành vi dẫn dắt người khác phạm tội.

Tôi đề nghị, lập tức để đồng nghiệp ở đồn cảnh sát Tiêu Tác vào núi bắt ba người họ!" Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía cục trưởng, chờ ông ra lệnh.

"Đừng làm như vậy." "Streamer này rất thông minh, hắn đến thôn Phong Môn trộm mộ, chứ không phải các lăng mộ như Lăng Tần Thủy Hoàng.

Nhà nước đã cử mấy đoàn khảo sát vào đó, nhưng không phát hiện có mộ cổ ở thôn Phong Môn, chỉ tìm hiểu được những tục lệ kỳ lạ và các sự kiện linh dị của làng.

Theo luật pháp quốc gia, streamer này đưa hai người đến thôn Phong Môn trộm mộ, thuộc về hành vi khám phá khu vực chưa biết." "Nói cũng đúng." Mọi người đều cảm thấy lời của cục trưởng có lý.

"Vãi chưởng!" Giây tiếp theo, khi cục trưởng nhắc đến bốn chữ Lăng Tần Thủy Hoàng, mọi người đều kinh ngạc kêu lên.

"Sao vậy?" cục trưởng hỏi.

"Tôi nhớ ra rồi, streamer này là một trong Tần Lăng Ngũ Đạo!" "Không, không phải tôi!" "Vụ việc lớn đó chỉ xuất hiện một giờ, tất cả thông tin liên quan đến vụ việc đó đều không cánh mà bay.

Điều duy nhất tôi có thể chắc chắn là do nguyên thủ ra tay!" "Thân phận của streamer này không đơn giản à!" cục trưởng nuốt nước bọt nói.

"Cục trưởng, nền tảng Đấu Ngư gọi điện đến, nói phòng livestream đó như được cài đặt hệ thống phòng ngự tối tân nhất!" Một nữ cảnh sát xinh đẹp bước vào, nhìn mọi người, rồi nhìn cục trưởng nói.

Phòng livestream được cài đặt hệ thống phòng ngự tối tân nhất?

Có nhầm không!

Mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc đến rớt cả cằm!

Nếu vậy, chuyện này khó giải quyết rồi!

"Cục trưởng, chúng ta có cần quản lý vụ này nữa không?" một cảnh sát đã hoàn hồn hỏi.

"Cứ theo dõi chặt chẽ phòng livestream cho tôi, tôi sẽ báo cáo lên cục thành phố Bắc Bình, xem họ nói gì!" cục trưởng lau mồ hôi lạnh trên trán, nói xong liền quay người rời khỏi phòng. ...

"Vãi nồi!" "Phòng livestream đột nhiên có thêm hơn một nghìn người xem?" "Và còn đang tăng nhanh chóng?" "Rốt cuộc là chuyện gì?" "Ai nói cho tôi biết với!" Bố Phương sau khi đổ đầy chai nước khoáng bằng thi du, nhìn vào màn hình livestream, phát hiện số người xem trực tuyến đã từ hai nghìn năm trăm người biến thành hơn ba nghìn năm trăm người, khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không có ai tặng quà để thu hút người xem, sao lại đột nhiên tăng thêm một nghìn người?

Chẳng lẽ, quan chức Đấu Ngư đã đề xuất lên trang chủ cho mình?

Có thật là như vậy không?

Hắn không biết, chỉ có thể đoán.

"Vừa vào phòng livestream đã thấy chủ bá vẻ mặt kinh ngạc, tôi không nhịn được cười ra tiếng heo!" "Chủ bá, thấy bộ dạng ngơ ngác của anh, để tôi nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra!" "Quan chức Đấu Ngư đã ghim một banner trên trang chủ, cấm chúng tôi vào phòng livestream này!" "Chúng tôi đều tò mò nên tìm kiếm số phòng rồi vào." "Cho nên số người đột nhiên tăng thêm hơn một nghìn, không có gì lạ

cả.” “Chủ bá đang trộm mộ ở thôn Phong Môn à?” “Hít!” “Trên mặt đất có thi thể!” “...” “Nếu không có banner của quan chức Đấu Ngư, có lẽ tôi đã bỏ lỡ một buổi livestream hay như vậy.” Bố Phương lướt qua các bình luận của khán giả, hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện.

Quan chức Đấu Ngư đã ghim một banner trên trang chủ Đấu Ngư TV, cấm người dùng vào phòng livestream của hắn.

Nhưng người dùng Đấu Ngư lại vì tò mò, đã tìm kiếm phòng livestream của hắn rồi vào xem.

Nếu nói như vậy, vị trí đề xuất này của quan chức Đấu Ngư thật sự quá hấp dẫn.

Chưa đầy mười phút, số người xem trực tuyến trong phòng livestream đã lên tới hơn bảy vạn người, và con số này vẫn đang tăng lên một cách điên cuồng.

Trong giới livestream, đây là một sự tồn tại như một kỳ tích.

Chương 460

Quan chức Đấu Ngư rõ ràng đã đánh giá thấp sự tò mò của khán giả, chỉ biết thể hiện thái độ với bên ngoài và rũ bỏ quan hệ, kết quả lại cho hắn một cơ hội quảng bá lớn.

Về phần tại sao phòng livestream không bị khóa, điều duy nhất Bố Phương có thể nghĩ đến là hệ thống đã ra tay giúp đỡ.

Cùng lúc đó, những streamer sắp livestream, sau khi thấy banner trên trang chủ, đều tò mò tìm kiếm số phòng của Bố Phương.

Khi các streamer này vào phòng livestream của Bố Phương, thấy số người xem đang tăng lên điên cuồng, họ nhận ra rằng ngành công nghiệp livestream trong tương lai sẽ khó khăn, vì người dùng Đấu Ngư đều bị thu hút vào phòng của streamer này.

Ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, đa số streamer đều quyết định kết thúc hợp đồng và chuyển sang nền tảng khác.

Một số streamer có tầm nhìn xa, biết rằng phòng livestream này sau này sẽ là hot nhất, nên muốn nhân lúc Bố Phương chưa nổi tiếng để tạo quan hệ tốt.

Có câu nói cũ rất hay, người nổi tiếng thị phi nhiều.

Một số streamer lòng dạ hẹp hòi, hoặc những người dùng ghen tị trên Đấu Ngư, đã nhắm vào phòng livestream của Bố Phương, mục đích của họ rất đơn giản, đó là dùng mọi thủ đoạn để phòng livestream này bị khóa.

Tiểu Đoàn Đoàn, là một streamer lớn hàng đầu trên nền tảng Đấu Ngư, độ nổi tiếng rất rộng, một tháng có gần hai triệu fan hoạt động.

Sở dĩ cô có thể thành công như vậy và ngồi ngang hàng với Đai

Muội Nhi, là vì ban đầu cô đã nổi tiếng trên nền tảng video ngắn Douyin nhờ sản xuất các video hài hước, đặc sắc và hát một số bài hát chế.

Thỉnh thoảng cô cũng hát nghiêm túc.

Do Tiểu Đoàn Đoàn không lộ mặt khi livestream cùng với giọng nói đáng yêu đó, khiến mọi người rất tò mò về ngoại hình của cô, nên dần dần có người yêu thích cô và trở thành fan hâm mộ.

Nhưng do nền tảng livestream Đấu Ngư đột nhiên xuất hiện một con ngựa ô, fan của cô đều chạy sang phòng livestream của Bố Phương để xem.

Số người xem trực tuyến cũng giảm mạnh.

Và các bình luận đều đang nói, không kịp giải thích nữa, mọi người mau đến 123**** xem chủ bá livestream trộm mộ và bắt ma, phòng livestream đó hay hơn phòng này nhiều.

Cầu xin hoa sai rồi, sẽ hối hận đó!

Để giữ chân fan của mình, Tiểu Đoàn Đoàn trực tiếp lấy điện thoại, trong nhóm WeChat, yêu cầu quản lý phòng cấm chat những người gây rối.

"Tiểu Đoàn Đoàn, cô nghĩ rằng để quản lý cấm chat tôi là xong chuyện à?" "Đừng quên, lão tử đây còn có tài khoản phụ!" "Các bạn nhỏ lớp một năm nhất, theo tôi, đại ca đưa các bạn đến phòng livestream của Bố gia xem livestream, rèn luyện lá gan!" Tiểu Đoàn Đoàn: "..." Cô vốn đang uống một ngụm nước để nói chuyện, nhưng khi thấy bình luận của "Đại ca lớp một năm nhất", cô suýt nữa không nhịn được mà phun nước ra.

Bố gia là ai vậy?

Sao lại có nhiều học sinh tiểu học yêu thích thế!

“Anh em rút!” “Đi trễ, phòng livestream của Bố gia có thể sẽ bị khóa!” “Tiểu Đoàn Đoàn, cứ tiếp tục dùng máy đổi giọng livestream đi nhé!

Tôi rút trước đây!” “Phụt!” Thấy bình luận cuối cùng, Tiểu Đoàn Đoàn tức muốn chết, nước bọt cũng phun ra.

Dùng máy đổi giọng livestream, chắc chắn là antifan.

“Các anh chị, các em, đừng đi mà.” “Lượt tiếp theo chủ bá sẽ ‘ăn gà’!” Tiểu Đoàn Đoàn dùng khăn giấy lau mặt, nói vào micro trên giá treo.

Nói xong, cô nhìn vào số người xem trực tuyến trong phòng livestream, chỉ còn lại 1 vạn người!

Vốn có ba mươi vạn người, hai mươi chín vạn đã đi mất!

Càng nghĩ càng buồn!

Cuối cùng, không nhịn được mà khóc lên!

A a a a!

“Chủ bá đừng khóc, tôi cũng đi xem Bố gia livestream đây!” Tiểu Đoàn Đoàn: “...” Điều cô không biết là, các phòng livestream của các streamer lớn khác cũng đang diễn ra tình trạng tương tự.

Nhất ca của Đấu Ngư Đại Mã Hầu, vua khoe khoang Phôi Húc Húc, PDD, A Lãnh Lãnh, Nạp Đậu Đậu... và các streamer nổi tiếng khác, đều bị số người xem đột ngột giảm mạnh làm cho ngây người. ...

“Hít!” “Hơn năm mươi vạn người!” Bố Phương nhìn vào số người xem trực tuyến trong phòng livestream xong, hít một hơi khí lạnh.

“Chủ bá, cái chai trong tay anh là gì vậy?

Nước sao lại bẩn thế?" "Lầu trên, mới vào à, chủ bá vừa thu thập xong thi du, đổ vào chai đó." "Không phải đang trộm mộ sao?" "Mộ ở đâu?" "Chủ bá sắp vào thôn Phong Môn rồi, người mới vào đừng nóng vội." "'Tiểu Hắc Phấn' tặng chủ bá 1000 viên cá ------ Nơi chủ bá đang ở, không khí rất kinh dị, xem livestream cảm thấy rất căng thẳng!" "'Kim vãn ngã gia thụy' tặng chủ bá chín vây cá ---- Nền tảng livestream xuất hiện streamer đầu tiên của Đấu Ngư livestream trộm mộ, tôi chỉ biết giơ ngón tay cái cho anh, và nói anh quá ngầu.

Tóm lại, xem livestream của anh xong, tôi một cước đá văng bạn gái đang ngủ bên cạnh, không để cô ấy làm phiền tôi xem livestream." "Lầu trên, bạn gái của cậu là búp bê bơm hơi phải không!

Hahahaha!" "Livestream trộm mộ?

Chương 461

Chủ bá không bị cảnh sát đồn Tiêu Tác ở Hà Nam bắt đi, tôi đổi tên thành Chó Ngốc!" "'Nhân soái tiền hựu đa' tặng chủ bá một tên lửa ------ Lầu trên là Chó Ngốc rồi, mấy đoàn khảo sát của nhà nước còn không tìm thấy mộ cổ ở thôn Phong Môn, lại không cho chủ bá tìm à?

Với lại, chẳng lẽ cậu không phát hiện, chủ bá livestream mấy tiếng rồi mà phòng livestream không bị khóa, không biết lý do sao?" Bố Phương châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, rồi thở khói ra từ mũi.

Hắn xem các bình luận, thấy mọi người đều đang hỏi những câu hỏi tương tự.

Xem ra, mấy chục vạn người này đều là từ banner trên trang chủ, tìm kiếm số phòng rồi vào.

May mà, có rất nhiều bạn bè giúp hắn trả lời, tiết kiệm được công giải thích.

Lúc này, Bố Phương phát hiện có một khán giả gửi tin nhắn riêng cho mình, mở ra xem.

Là do đại gia 'Nhân soái tiền hựu đa' gửi.

"Nhân soái tiền hựu đa: Chủ bá, tôi có thể khẳng định, phòng livestream của anh hot rồi!" Hot thì tốt.

Bố Phương rất mong muốn trở thành người số một trong giới livestream ngay bây giờ.

Mục đích livestream, một là để kiếm nhân khí, dùng để rút thưởng!

Hai là để kiếm tiền!

Từ lúc bắt đầu livestream đến giờ, chỉ mấy tiếng đồng hồ, số người xem đã đột phá con số kinh khủng là năm mươi vạn.

Và còn đang tăng lên điên cuồng.

Nếu không có gì bất ngờ, trong vài tiếng nữa, hắn có thể dùng điểm nhân khí để rút thưởng.

"Chủ bá không động đậy nữa, ngẩng đầu nhìn không khí!" "Vãi nồi!" "Chủ bá không phải bị ma nhập, bị giữ chặt rồi chứ!" "Xuất hiện ảo giác, thấy phía trước có một đám lớn nữ quỷ không mặc quần áo!" "Nếu là một trong hai khả năng đó, chủ bá sắp gặp rắc rối rồi!" "Lầu trên, đừng nói bậy nữa, xem dưới đất trước đi!" "...Sao lại nhắc tôi xem dưới đất, tôi là người nhát gan, dọa ra cả phân rồi!" "'Ngã tri chu hiệp' ----- Lợi hại quá trời, chủ bá lại có thể đứng giữa đống thi thể, hút thuốc, bình tĩnh như vậy.

Chủ bá, tốt nhất đừng để tôi gặp anh, không thì tôi sẽ dập đầu gọi ba ba!" Trong lúc Bố Phương hút thuốc, im lặng, phòng livestream đã tràn ngập một làn sóng bình luận, thật sự quá náo nhiệt.

Năm mươi vạn người xem trực tuyến, trong đó không ít người có thu nhập hàng vạn, chục vạn mỗi tháng, sẵn sàng tặng quà cho Bố Phương bất cứ lúc nào.

Bố Phương biết, những người gửi bình luận này đều là vì tò mò mà vào.

Điều hắn cần làm bây giờ là giữ chân họ.

"Siêu quản Đấu Ngư: Cấm hút thuốc trong phòng livestream!" "Hahahaha!

Siêu quản Đấu Ngư lên tiếng rồi, ghim bình luận lên đầu, chủ bá chỉ nhìn một cái rồi không thèm để ý, ngầu!

Tôi thích!" Bố Phương vứt điếu thuốc, đối với những câu hỏi của

khán giả trong phòng livestream, hắn đều kiên nhẫn giải đáp từng câu một: “Chào các vị khán giả mới tham gia, tôi là chủ bá Bố Phương, tôi và Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, hiện đang ở bãi tha ma.

Đối với những thi thể trên mặt đất, đừng sợ, đây là thôn Phong Môn, có một tục lệ kỳ lạ, người chết không được đưa ra khỏi làng.

Về phần xem chủ bá trộm mộ và bắt ma, sắp bắt đầu rồi.” Nói xong, Bố Phương đưa chai nước khoáng chứa thi du về phía máy bay không người lái trên không trung: “Mọi người xem, đây là thi du tôi thu thập từ thi thể nữ!” “Ọe!” “Ghê tởm quá!” “Giống như phân trong nhà vệ sinh, tôi ói rồi!” “Lầu trên, mắt cậu xuất hiện ảo giác rồi à, thi du mà là phân?

Đừng gây hiểu lầm cho các bạn trong phòng livestream được không!” “Thi du là một chất lỏng màu đen sẫm, gần giống như dầu mỏ!” “Chủ bá, khẩu vị của anh nặng thật đấy!” “‘Không thủ đáng tử đạn’ tặng chủ bá một tên lửa --------- Chủ bá, tôi mới vào, xin hỏi thu thập thi du để làm gì?” Thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương chỉ vào thi thể nữ nói: “Bây giờ là mùa hè, thi du dễ thấy trên các thi thể này.

Thi du thường ẩn dưới da của thi thể.

Tôi thu thập thi du, chỉ cần rạch một đường, dùng chai hứng ở một đầu, tay kia cầm dao cạo thi du ở những nơi khác, để thi du chảy vào chai là được.” “Nghe chủ bá nói vậy, tôi cảm thấy rất đơn giản!” “Lầu trên, tôi suýt bị cậu làm cười chết, biết không?

Thu thập thi du từ những thi thể mục nát này cần dũng khí rất lớn!” “Thu thập thi du, không phải ai cũng dám làm!” “Chủ bá mạnh mẽ quá!” “Cứ thế này, có lẽ tôi thật sự sẽ trở thành fan của chủ bá!” Mọi người hãy nhìn mười thi thể đang phân hủy trên mặt đất, có thể thấy mức độ phân hủy của chúng đều gần như giống hệt nhau.” Bố Phương chỉ vào mười xác chết trên đất, rồi chỉ vào xác nữ, nhìn thẳng

vào ống kính nói.

"Giống thật thế!" "Chuyện gì vậy?" "Chủ bá, mau nói cho tôi biết đi!" Khán giả trong phòng livestream đều nóng lòng muốn biết.

Bố Phương mỉm cười, nhìn vào ống kính và nghiêm túc nói: "Dựa vào mức độ phân hủy của mười thi thể trên mặt đất, có thể thấy mười người này đều chết cùng một thời điểm." "Điều này làm nảy sinh một nghi vấn, rốt cuộc năm đó làng Phong Môn đã xảy ra chuyện gì?

Dịch bệnh sao?

Bệnh tật, hay là do ma quỷ hại chết, mới khiến nhiều người trong làng chết đến vậy." "Khiến cho làng Phong Môn vốn tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, biến thành một ngôi làng ma!" "Những bí ẩn này, xem ra chỉ có thể đợi tôi vào trong làng mới có thể lần lượt làm sáng tỏ!" Nghe Bố Phương nói.

Hơn năm mươi vạn người trong phòng livestream đều nín thở, ai nấy đều muốn xem Bố Phương tiến vào làng, vén lên từng lớp màn che bí ẩn của làng Phong Môn.

"Đáng sợ quá!" "Nghe chủ bá nói vậy, tôi cảm thấy hiện tượng người chết bất thường ở làng Phong Môn chắc chắn là do ma quỷ gây ra!" "CMN, phòng livestream này có độc à!

Xem mấy phút rồi mà không thoát ra được!" "+1, phòng livestream này không phải dạng vừa, cứ như thuốc phiện vậy!" "Hai ông lầu trên, có nghiêm trọng đến thế không!

Ngoài ra, tôi xin khuyên chủ bá một câu, bây giờ hãy dừng lại ngay, ngoan ngoãn quay về đường cũ, đừng đi trộm mộ nữa, đừng dẫn dắt người khác phạm tội, đừng để người khác mù quáng sùng bái!" "Mấy người dùng Douyu trong phòng livestream này đều bị sao

vậy!

Không thể xem livestream bình thường một chút à?

Xem người khác chơi game, gái xinh hát hò cũng được mà!" "Tiểu Đoàn Đoàn chuẩn bị chơi PUBG kìa, không qua xem à?" "Mẹ kiếp!

Chương 462

Lầu trên não úng nước rồi à!

Chủ bá dẫn dắt người khác phạm tội?

Dùng mông cũng biết là không phải, chủ bá là một streamer có lương tâm, không giống mấy streamer ngoài trời khác, chỉ loanh quanh ở ngọn núi sau nhà rồi giả vờ sinh tồn hoang dã!" "Bảo tôi đi xem Tiểu Đoàn Đoàn livestream?

Xem một người dùng phần mềm đổi giọng để livestream thì có gì thú vị chứ?

Không dám lộ mặt, e là một bà cô bốn mươi tuổi rồi!" "Nếu Tiểu Đoàn Đoàn mà xinh như Ngốc Muội Nhi thì đã chẳng sợ lộ mặt!" "Trong mắt tôi, mấy streamer không lộ mặt đều trông như khủng long!" "Khoan đã, hình như tôi phát hiện có gì đó không ổn!" "Tôi thấy rồi, có người đang quảng cáo trá hình trên bình luận!" "Chắc là do chính Tiểu Đoàn Đoàn gửi." "Mẹ kiếp!

Hóa ra người đi quảng cáo lại là Tiểu Đoàn Đoàn à!" "Tôi còn tưởng là anti-fan chứ!" "Anti-fan: Trong lòng tôi tự biết nên anti ai!" Bố Phương cúi đầu bước đi, không để ý.

Khi ngẩng đầu lên nhìn vào màn hình bình luận, hắn phát hiện có sự xáo trộn.

Người thông minh đọc qua là biết có người đang cố tình gây rối trong phòng livestream, tiện thể quảng cáo cho mình.

Trên nền tảng Douyu, chuyện này xảy ra như cơm bữa.

Thường thì chỉ xuất hiện ở những phòng livestream đang hot.

Ví dụ như phòng livestream của vua trang bức Đại Mã Hầu hay

Phôi Húc Húc.

Việc các streamer khác gây rối trong phòng livestream của mình, Bố Phương cảm thấy rất bình thường.

Vì mỗi ngành nghề đều không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

Đã thấy rồi thì phải có cách xử lý.

Nếu để mặc cho cư dân mạng chịu đựng, chắc chắn họ sẽ cảm thấy ấm ức.

Ngay khi Bố Phương định đá người gây rối ra và cấm chat vĩnh viễn.

Vị thổ hào "Đẹp trai lại nhiều tiền" lại gửi cho hắn một tin nhắn riêng.

"Chủ bá, tôi thấy phòng livestream của cậu không có quản trị viên, hay là để tôi làm quản trị viên đi, nếu trong phòng xuất hiện những kẻ gây rối như thế này, tôi sẽ xử lý, cậu cứ tập trung livestream là được." Bố Phương đọc xong tin nhắn, biết rằng "Đẹp trai lại nhiều tiền" đã trở thành một fan trung thành của mình.

Hắn suy nghĩ kỹ lại, bây giờ phòng livestream đã nổi tiếng, chắc chắn sẽ có những streamer ghen tị tìm mọi cách gây rối, mức độ nguy hiểm lại cao.

Nếu phòng livestream không có quản trị viên, một mình hắn vừa livestream vừa phải xử lý những chuyện gây rối này, chắc chắn sẽ không xuể.

Có vài quản trị viên trong phòng livestream giúp xử lý những chuyện này, lại có thể theo dõi bình luận, là một lựa chọn không tồi.

Thế là, Bố Phương bấm vào màn hình livestream, cài đặt cho vị

thổ hào "Đẹp trai lại nhiều tiền" làm quản trị viên đầu tiên của phòng, đồng thời trả lời tin nhắn: "Vậy phiền cậu rồi, nếu trong phòng xuất hiện những kẻ gây rối, quảng cáo cho streamer khác, hay có anti-fan tích cực, cứ cấm chat vĩnh viễn luôn!" (Được thôi) "Chủ bá yên tâm, tôi làm việc hiệu suất rất cao." Vị thổ hào "Đẹp trai lại nhiều tiền" trả lời Bố Phương, rồi liền cấm chat vĩnh viễn tài khoản cấp 1 nghi là của Tiểu Đoàn Đoàn, sau đó đá ra khỏi phòng livestream.

"Tuyết Lỵ Dương tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa ------- Chồng ơi, cho em và Diệp Y Tâm mỗi người một chân quản trị viên đi!" Bố Phương thấy bình luận của Tuyết Lỵ Dương.

Hắn trực tiếp cài đặt cô làm quản trị viên, đồng thời bảo cô gái tên Diệp Y Tâm nhắn tin riêng cho mình.

Nếu không, tìm Diệp Y Tâm giữa biển bình luận mênh mông chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Sau khi sắp xếp xong ba vị quản trị viên.

Không lâu sau, phòng livestream đã khôi phục lại sự hài hòa, những chủ đề không lành mạnh cũng giảm đi đáng kể.

Bố Phương, chúng ta vào làng thôi." Vương Bàn Tử đã không chờ được nữa.

"Bình tĩnh, đừng nóng, tôi đang đựng một bình dầu xác." Bố Phương lại lấy ra một chai nước khoáng, uống hết nước trong chai, sau đó thu thập dầu từ thi thể.

Lần này động tác nhanh hơn, không còn bỡ ngỡ như lần đầu.

Chẳng mấy chốc.

Bố Phương bỏ hai chai dầu xác đã thu thập xong vào ba lô, rồi quay sang ống kính nói: "Dầu xác đã chuẩn bị xong, nhưng tôi hy vọng sau này sẽ không phải dùng đến nó." "Cảm giác chủ bá cẩn thận

ghê.” “Lầu trên không hiểu rồi, không sợ vạn điều, chỉ sợ một điều không may!” “Lỡ gặp nguy hiểm, chỉ có dầu xác mới có thể giải quyết, lúc đó chủ bá mà không có thì chẳng phải toi đời sao!” “Tiểu ca ca, add Zalo chị mm69****, xem ảnh nóng miễn phí!” “Hít!

Phòng livestream kinh hoàng xuất hiện người bán dâm!” “Mọi người đừng add, lừa tiền đấy!” “CMN, lần trước, lão tử bị lừa hơn một trăm tệ!” “Ai không tin có thể add, nếu bị lừa tiền thì đừng trách tôi không nhắc trước!” “----Tiểu Đông Qua Siêu Đáng Yêu đã bị quản trị viên cấm chat vĩnh viễn!” “Cấm hay lắm!” “Để mấy thanh niên trai tráng trong phòng livestream thấy được thì không hay rồi!” “Có người bán dâm à?” Bố Phương hơi sững sờ, rồi quay sang ống kính nói: “Quản trị viên để ý kỹ nhé, phát hiện ai bán dâm thì cấm chat vĩnh viễn luôn, không cần khách sáo.

Ngoài ra, tôi vừa ước tính sơ qua quãng đường đã đi, từ khe đá tôi đi ra, qua ruộng bậc thang, rồi đi tiếp về phía trước là sẽ vào làng!” Nói xong.

Bố Phương cất bước đi về phía trước, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử theo sát phía sau, người đi trước nói: “Tôi thấy cần phải nhắc lại một lần nữa, đây là ngôi làng ma số một An Lạc, một nơi vô cùng tà môn, âm khí rất nặng, hôm nay lại là rằm tháng bảy, Tết Quỷ!” “Trên trời mây đen dày đặc, có thể mưa to bất cứ lúc nào, vào làng sẽ xảy ra chuyện gì đều không thể biết trước, cho nên chúng ta phải vào làng càng nhanh càng tốt, tìm một căn nhà tốt để ở lại.” Nói xong.

Ba người Bố Phương tăng tốc bước chân.

Khi đi ra khỏi những thửa ruộng hoang, đứng trên nền đất bùn.

Chỉ thấy ở phía xa xa bị màn đêm bao phủ là những ngôi nhà mờ ảo.

Chương 463

Trước làng, lờ mờ có một vệt sáng lấp lánh.

Trông giống như một con sông chắn ngang.

“Chủ bá, xông lên!

Xông lên!

Xông lên!” “Chạy thêm trăm mét nữa là vào làng rồi!

Cố lên!” “Vừa ăn mì tôm, vừa ngồi xem chủ bá bị quỷ đánh chết.” “Chủ bá đừng hấp tấp, cẩn thận trong làng có ma quỷ đang chờ.” Bố Phương đi chậm lại, vừa đi vừa xem bình luận, mỉm cười nói với ống kính: “Có một bạn nhắc nhở rất đúng, lúc này tuyệt đối không được hấp tấp.

Trước đó khi tôi tìm làng Phong Môn, làn sương mù kia đột nhiên xuất hiện, bây giờ đi đến đây lại biến mất một cách bí ẩn, tôi cảm thấy quá kỳ quái.

Cả cái đống xác mà tôi thấy trên ruộng nữa, tôi không biết trong ngôi làng Phong Môn ngay trước mắt này đang ẩn giấu những thứ ma quỷ gì mà người khác không biết.” Dưới bầu không khí vừa căng thẳng vừa kinh dị này.

Ba người Bố Phương vừa đi về phía trước, vừa để ý xung quanh.

“Chủ bá, chạy đi, sốt ruột chết đi được!” “Tôi sắp hết dung lượng mạng rồi!” “Để xem livestream của cậu, tôi đã bất chấp sự phản đối của ba mẹ, cậu phải bắt được một con ma ở làng Phong Môn trước khi tôi hết dung lượng đấy.” “Lầu trên đúng là fan cứng của chủ bá!

Số điện thoại của cậu là bao nhiêu, nhắn tin riêng cho tôi, tôi nạp thẻ miễn phí cho!” “2333, cảm giác chủ bá nhát gan quá!” “Chủ bá

nhát gan?

Tôi cười đấy, cậu đã thấy ai dám đứng giữa đống xác chết hút thuốc mà bình tĩnh như vậy chưa?" "Chủ bá đang cảnh giác!" Nhất thời, hơn năm mươi vạn khán giả trực tuyến trong phòng livestream đều không biết Bố Phương đang cảnh giác điều gì, nếu có ma thì đã sớm xuất hiện rồi, không thể nào ngồi chờ chết được.

"Sự thật chứng minh, sự cảnh giác của tôi là đúng!" Bố Phương đi về phía trước hơn hai mươi mét, đột nhiên dừng bước, dùng tay bịt mũi miệng, nói với ống kính.

"Chủ bá, sao vậy?" "Mau nói đi!" Thấy khán giả trong phòng livestream tò mò, Bố Phương nói với ống kính: "Khi tôi, Lão Hồ và Bàn Tử đi đến đây, phía trước đột nhiên thổi tới một cơn gió nhẹ, một mùi hôi thối nồng nặc theo đó ập đến, hít vào có thể khiến người ta cảm thấy đầu óc choáng váng, may mà thể chất của ba người chúng tôi tốt nên đã chịu đựng được." "Mùi hôi thối khó ngửi này không giống mùi tôi ngửi thấy ở đống xác trước đó, nó có một mùi kỳ lạ, nguồn gốc ở đâu thì tôi tạm thời chưa biết, chỉ cần đi tiếp về phía trước, chắc sẽ có câu trả lời." "Mùi hôi thối?

Là từ trên người ma quỷ tỏa ra à?" "Phía trước có một hố phân bốc mùi ngút trời à?" "Lầu trên, trước khi thấy được sự thật, xin đừng đoán mò để gây hiểu lầm cho các bạn trong phòng livestream, lỡ như nguồn gốc của mùi hôi không phải như bạn nói, thì đừng xấu hổ mà chui xuống lỗ trốn nhé." "Tôi cảm thấy phía trước có một hố phân!" "+1!" "Trong phòng livestream sao nhiều não tàn thế!

Mùi hôi từ hố phân tỏa ra có thể khiến người ta choáng váng à?" "Tôi xin các người đừng nói nữa, tôi nhổ nước bọt đến khô cả miệng rồi!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương nói với ống kính: "Thưa các vị khán giả, tôi có thể khẳng định, mùi hôi này không phải tỏa ra từ hố

phân.” Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều không còn đoán mò những điều phi thực tế nữa.

Càng đi về phía trước, dù không có gió thổi, cũng có thể ngửi thấy trong không khí lẫn lộn cái mùi khiến người ta buồn nôn.

Và nó cứ kéo dài mãi.

Càng đi, Bố Phương càng cảm nhận được, khoảng cách đến nguồn gốc của mùi hôi thối ngày càng gần.

Bàn Tử, áo ngực… à không, khẩu trang mang theo chưa?” Hồ Bát Nhất dùng tay bịt mũi miệng, hỏi.

“Mang rồi, không, tôi còn chẳng nhớ trong ba lô có mấy cái khẩu trang y tế.” “…Nói nhầm.

Xấu hổ quá, khẩu trang!” Vương Bàn Tử vừa nói, vừa lấy ra ba chiếc khẩu trang y tế từ trong ba lô.

Bố Phương nhận lấy chiếc khẩu trang Bàn Tử đưa, đeo thẳng lên, cảm thấy dễ chịu hơn một chút, rồi nói với ống kính: “Thưa các vị khán giả, tôi ngửi thấy một mùi hôi thối trong không khí, ngửi giống như mùi tỏa ra từ xác chết đã lâu ngày, nhưng lại không dám chắc chắn.” “Mùi lạ ngửi giống xác chết?

Chẳng lẽ là xác chết thật à!” “Nếu vậy thì đáng sợ lắm!” “Trong làng Phong Môn đâu đâu cũng là người chết!” “Đủ để khiến người ta sởn cả gai ốc.” “Biết đâu trong làng Phong Môn đâu đâu cũng là hố chôn xác, thi thể bốc lên mùi tử khí!” Bố Phương nhìn bình luận trong phòng livestream, cũng không giải thích gì thêm, hắn có thể phân biệt được qua mùi vị, mùi lạ ngửi thấy ở đây chứa rất nhiều hơi nước, không giống mùi tử khí tỏa ra từ thi thể.

Mùi vị tuy giống mùi tử khí, nhưng lại pha trộn với mùi hôi của những thứ ma quỷ khác.

“Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, đi thôi!” “Tôi muốn xem thử, rốt cuộc là thứ ma quỷ gì tỏa ra mùi hôi này!” Nói xong, Bố Phương tăng tốc, cất bước đi về phía trước.

Theo bước chân không ngừng của ba người.

Mùi hôi càng lúc càng nồng, dù đeo khẩu trang cũng vô cùng khó chịu.

Đồng thời, khoảng cách đến vị trí có vệt sáng lấp lánh cũng ngày càng gần.

Nhìn xem, phía trước giống như một con sông chảy ngang, khá dài.

Khúc sông?

Nhìn đường nét của dòng sông, trong đầu Bố Phương hiện lên hai chữ khúc sông.

Khi ba người đến gần.

Quả nhiên giống như Bố Phương dự đoán.

Ở phía trước là một con sông đang chảy, giống như trên bản đồ vệ tinh, làng Phong Môn có một con sông chảy qua, và đây chính là nó.

Đứng trên bờ sông, mùi hôi thối khó ngửi trong không khí vô cùng nồng nặc.

“Ọe!” Đột nhiên, Vương Bàn Tử tháo khẩu trang ra, cúi xuống nôn.

“Bàn Tử, không sao chứ!” Một người lo lắng hỏi.

Chương 464

“Không sao.” Vương Bàn Tử đứng thẳng dậy, vội vàng đeo lại khẩu trang.

“Bảo cậu tập thể dục nhiều vào không nghe, giờ mới hối hận chứ gì.” Hồ Bát Nhất nói tiếp.

“Lão Hồ, đừng nói tôi nữa.” Vương Bàn Tử nói.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất gật đầu, ánh mắt nhìn về phía dòng sông.

Nhìn thấy khúc sông này, Bố Phương nói với ống kính: “Thưa các vị khán giả, mọi người cũng thấy rồi, trước mặt tôi là khúc sông sống của làng Phong Môn, nó khá dài, chắn ngang trước làng.” “Đội khảo sát của nhà nước phát hiện, nguồn nước của làng Phong Môn bắt nguồn từ con sông dưới chân thung lũng của làng, căn cứ vào khảo sát hạ lưu của con sông này chứng minh, lượng nước của sông rất dồi dào, một số nơi nước sâu hơn 2 mét.” “Cho nên tôi đoán, con sông này, độ sâu cũng phải hơn 2 mét.” “Gần đây không có cây cầu nào để chúng tôi đi qua, tiến trình của chúng tôi xem ra phải chậm lại một chút.” “Và tôi đã ước lượng, khúc sông sống này rộng khoảng mười lăm mét, nếu chúng tôi không muốn lãng phí thời gian đi đường vòng, vậy thì chỉ có thể bơi qua.

Yên tâm, kỹ năng bơi lội của ba chúng tôi rất tốt, sẽ không chết đuối trong nước đâu.” Bố Phương nói xong, nhìn sang hai bên khúc sông, đều không thấy điểm cuối.

“Chủ bá, làm bè tre đi qua đi!” “Lầu trên ngốc à, bơi qua có mấy phút, lãng phí thời gian làm bè làm gì!” “Chủ bá nói có lý, không muốn lãng phí thời gian thì chỉ có thể bơi!” “Hy vọng chủ bá xuống nước không bị chuột rút, chết đuối dưới sông!” “Chủ bá, đừng đánh trống

lảng nữa, tôi bây giờ chỉ muốn biết, nguồn gốc của mùi hôi rốt cuộc ở đâu?" "+1!" "Mọi người đừng vội, bây giờ tôi sẽ bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc của mùi hôi." Bố Phương trấn an khán giả trong phòng livestream, lấy đèn pin từ trong ba lô ra, rọi xung quanh, phát hiện không có gì đáng ngờ, liền rọi xuống nước.

Hắn có thể cảm nhận được, nguồn gốc của mùi hôi là từ dưới nước tỏa ra.

Câu trả lời chắc là ở dưới sông rồi.

Nhưng nước sông rất đục, một màu vàng sệt, không nhìn ra manh mối gì.

"Thông thường, nước sông đều không có mùi, không thể vô duyên vô cớ bốc mùi hôi thối được!" Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Bố Phương, rọi xuống bờ sông đi." "Đúng!

Bố Phương, làm theo lời Lão Hồ đi!" "Tôi và Lão Hồ nghĩ giống nhau." Vương Bàn Tử cũng nói.

"Được." Bố Phương gật đầu, cầm đèn pin đi đến mép bờ sông, rọi xuống!

Dưới ánh đèn pin, ba người Bố Phương thấy có thứ gì đó dưới nước, khi ba người nhìn rõ, đều bất giác hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy trong làn nước nông, nằm la liệt những bộ xương người không còn chút thịt nào!

Ba người Bố Phương bất giác lùi lại vài bước, vô thức vỗ ngực, thở hổn hển, tim đập thình thịch.

Xương người không thể là nguồn gốc của mùi hôi.

Nghĩ đến đây, Bố Phương lại tiến lên vài bước, đi dọc theo bờ sông, rọi đèn xuống nước, phát hiện trên lớp bùn dưới nước toàn là

những thi thể chỉ còn lại thịt rữa nằm ngổn ngang.

Có xương người, cũng có xương trâu bò.

Vân vân các thứ linh tinh.

Thậm chí còn có thể thấy xương của cá ăn thịt người.

Những bộ xương này gần như chất đầy dưới bờ sông, có thể tưởng tượng được, trong làn nước đục ngầu cũng như vậy.

Khụ!

Bố Phương nuốt nước bọt, chân suýt chút nữa cứng đờ, may mà hắn từng trải, nếu không đám xương cốt dưới nước có thể đã dọa hắn chết khiếp.

Số lượng xương người dưới nước còn nhiều hơn ở bãi tha ma.

Khúc sông này, đâu đâu cũng là nước đen đặc.

Cũng đã rõ, nguồn gốc của mùi hôi chính là ở đây.

Điều chỉnh lại trạng thái, Bố Phương lôi bao thuốc ra, lấy một điếu châm lửa, hít một hơi thật sâu, thở khói ra từ mũi, nhìn vào ống kính nói: "Thưa các vị khán giả, tôi đã biết nguồn gốc của mùi hôi ở đâu rồi." "Ở đâu?" "Tôi không thấy gì cả!" "Chủ bá, cậu đang lừa tôi phải không!" Bố Phương chưa nói xong, khán giả trong phòng livestream đã không kìm được mà lên tiếng.

"Thưa các vị, mùi hôi tỏa ra từ khúc sông này, quả thật là vậy!" Bố Phương chỉ xuống bờ sông nói: "Tôi thật sự không lừa mọi người.

Đồng thời, tôi cũng có thể đoán ra năm đó làng Phong Môn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến nhiều người chết như vậy." "Thật hay giả vậy chủ bá?" "Tôi không tin chủ bá thật sự đoán được!" Bố Phương liếc nhìn bình luận, rồi nói với ống kính: "Năm đó làng Phong Môn, chắc chắn đã xảy ra một trận dịch bệnh!" "Các bạn

trong phòng livestream có thể không biết dịch bệnh là gì, tôi giải thích ở đây, dịch bệnh là bệnh truyền nhiễm ác tính, từ xưa đến nay, con người đã gặp phải vô số dịch bệnh, trong đó có một số dịch bệnh đặc biệt nghiêm trọng, ảnh hưởng rất lớn đến thế hệ sau của con người như: SARS, dịch hạch, đậu mùa, cúm, tả, sốt rét, v.v." "Nói chung, dịch bệnh là do một số vi sinh vật gây bệnh mạnh, như vi khuẩn, virus gây ra." "Thường là sau thiên tai, do vệ sinh môi trường kém gây ra." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Chủ bá, xin cậu đừng nói nữa!" "Mau cho tôi xem dưới sông có cái gì đi!" "Tôi muốn biết!" "Xin cậu đấy!" Bố Phương nhìn bình luận trong phòng livestream, dụi tắt điếu thuốc, thấy khán giả muốn xem dưới sông có gì, liền giơ tay, điều khiển drone, phóng to hình ảnh livestream, để hơn năm mươi vạn khán giả trực tuyến có thể nhìn rõ thứ gì dưới nước.

Khi khán giả trong phòng livestream nhìn rõ thứ dưới nước, ai nấy đều chết lặng.

Cảnh tượng dưới nước, giống như một chiến trường cổ đại không ai dọn dẹp, thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi!

Cảnh tượng kinh hoàng!

Hình ảnh livestream với chất lượng vượt trội hơn cả Blu-ray, sắc nét đến tột cùng, khán giả cảm giác như đang đứng tại hiện trường quan sát.

"Hít!" "Thật kinh khủng!" "Tôi CMN sợ đến són ra cả phân!" "… Tôi đã thay một cái quần, bên cạnh chuẩn bị sẵn ba cái, hy vọng những cảnh sau đó đừng dọa tôi tè ra quần nữa!" "Dưới sông đâu đâu cũng là người chết!

Tôi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như bề ngoài!" "Thao!

Đừng cho tôi xem cái này nữa!

Chương 465

Tôi mắc chứng sợ lỗ, tôi phát bệnh rồi, xuất hiện các triệu chứng buồn nôn, khó thở, ngứa ngáy, da đầu tê dại, tôi không ổn rồi, mọi người mau giúp tôi gọi 120!!!" "Lầu trên, cho địa chỉ nhà đi, tôi ship cho cậu một cỗ quan tài!" "…Không nghiêm trọng đến thế chứ!" "Tiểu Tiên Nữ Tóc Đuôi Ngựa tặng chủ bá một Tên Lửa ------ Chủ bá, dưới nước đáng sợ như vậy, cậu không chạy à?

Ngoài ra, bản cô nương xin nhắc nhở khán giả trong phòng livestream, bạn nào mắc chứng sợ lỗ, xin hãy uống thuốc ngay!" "Cảm giác khán giả phòng livestream này toàn là nhát gan." "Hôm kia tôi vừa đến nghĩa địa, thấy xương người cũng không sợ!" "Lầu trên, CMN cậu đến nghĩa địa, đến thăm tổ tiên, xương người dưới sông không chỉ có một bộ đâu!" "Vãi chưởng!

Mọi người nhìn mặt nước kìa, có một thi thể úp mặt đang từ từ trôi đến!" "Khốn kiếp!

Lại có nữa à?" "Người chết à?" "Ma!" "Chủ bá mau chạy đi!

Có ma!" Nhất thời, hơn năm mươi vạn khán giả trực tuyến trong phòng livestream đều sởn cả gai ốc, chỉ cảm thấy phòng livestream này còn đáng sợ hơn ngồi trước mộ xem phim kinh dị gấp ngàn lần!

Bố Phương cầm đèn pin, rọi về phía vật thể trôi từ thượng nguồn đến, chỉ thấy một thi thể úp mặt, đang trôi nổi bập bềnh.

Nhìn kỹ lại.

Chỉ thấy thi thể này, thịt da đã thối rữa, vô cùng đáng sợ!

Rất nhanh, thi thể này chìm xuống nước, được vài giây, lại nổi lên từ dưới nước!

Thật đáng sợ!

Lần này, xác nổi không còn úp mặt nữa, một nửa thân chìm trong nước, nửa còn lại nổi trên mặt nước, và mặt quay thẳng về phía bờ.

Trên khuôn mặt quỷ dị đó, một con mắt đen ngòm, đang nhìn chằm chằm vào ba người Bố Phương.

Drone cũng đang bắt trọn góc nhìn của Bố Phương, hướng thẳng vào thi thể đang trôi nổi kia.

Nhìn vào, con mắt đen ngòm của xác nổi gần như đang nhìn chằm chằm vào tất cả mọi người.

Có thể dọa người sống sợ chết khiếp.

Một cái xác nổi à!" "Hình như tôi đã thấy ở đâu đó rồi!" Vương Bàn Tử nói.

"…Tôi đã thấy một lần trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng!" Hồ Bát Nhất hít một hơi khí lạnh nói: "Lần đó, Bố Phương bị kéo xuống nước." "Đúng!

Bố Phương gọi cái xác nổi đó là Hà Phiêu Tử!" "Tôi nhớ ra rồi." Vương Bàn Tử nói.

"Vãi chưởng!" "Ba người chủ bá đã đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng à!" "Hít!" "Hình như, ba người chủ bá đã trộm mộ Tần Thủy Hoàng, sau đó bị bắt!" "Chỉ là không biết tại sao, tin tức đó chỉ xuất hiện khoảng một giờ rồi biến mất!" "Chủ bá, trâu bò quá!" "Ngay cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng dám trộm!" "Cứ thế này, tôi sắp thành fan rồi!" "Chủ bá, thi thể trôi nổi trong nước mà Hồ Bát Nhất nói, gọi là xác nổi, đúng không?" Thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương gật đầu, nói: "Đúng, xác nổi!" "Thường chỉ những thi thể sau nhiều ngày chết đuối trong nước, do khí sinh ra từ sự phân hủy bên trong cơ thể, nổi lên mặt nước!" "Nhưng ở vùng biển, phương ngữ 'xác nổi' là

một từ chửi người, thường là 'xác nổi già', 'xác nổi con', mọi người đừng học theo!" "Vì sự tồn tại của xác nổi, nên mới xuất hiện nghề vớt xác!" "Trong thần thoại về thần sông, xác nổi được gọi là Hà Phiêu Tử, cái gọi là phiêu tử, cũng là tử phiêu, tức là xác chết trôi nổi trong nước sau khi chết, ý chỉ người đã khuất!" Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều giơ ngón tay cái tán thưởng.

"Kiến thức của chủ bá thật CMN phong phú!" "Tôi đối với cậu khâm phục năm vóc sát đất!" Bố Phương điều chỉnh lại tâm trạng, chỉ vào xác nổi nói: "Mọi người đừng sợ xác nổi, tôi đoán cái chết của nó, có lẽ liên quan đến dịch bệnh xảy ra trong làng." "Nơi đây từng xảy ra một trận dịch bệnh không thể cứu chữa, cho nên mới dẫn đến dân số trong làng giảm mạnh.

Mười thi thể tôi thấy trên ruộng trước đó, nếu không có gì bất ngờ, cũng là chết vì nhiễm dịch bệnh." "Chủ bá, tuy cậu nói có lý." "Nhưng tôi không tin." "Nói cho tôi biết, dịch bệnh bùng phát từ đâu?" Thấy một bình luận, Bố Phương trực tiếp nói: "Hỏi hay lắm, nguồn gốc bùng phát dịch bệnh chính là ở con sông này." "Trước đó tôi đã nói, dịch bệnh là do một số vi sinh vật gây bệnh, như vi khuẩn, virus gây ra." "Do trong sông có rất nhiều xương người, xương trâu bò, có lẽ cả chó mèo chết cũng bị ném vào đây, vì sự tồn tại của vi khuẩn, virus, dân làng Phong Môn đã uống nước sông, sau đó nhiễm bệnh." "Dù sao thì, ngôi làng này không có nước máy, để giải khát, chỉ có thể uống nước từ con sông này." Lời giải thích của Bố Phương rất có lý, hơn năm mươi vạn khán giả trực tuyến trong phòng livestream đều lần lượt im lặng.

Chỉ có một số ít người vẫn đang gửi bình luận.

"Chủ bá, nghe cậu nói vậy, tôi cảm thấy dân làng Phong Môn thật ngốc!" "Tại sao lại ném xương người, trâu bò chết xuống nước, chôn đi không tốt hơn sao?" "+1!" "Điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra là, ném

thi thể xuống nước, để dòng sông cuốn đi.

Còn tại sao không đào hố?

Có lẽ vì quá tốn sức.” Bố Phương trả lời.

“Cảm giác chủ bá nói rất có lý!” “Tôi vậy mà lại tin rồi!” “Tiếc là, nơi đây không thể bùng phát lũ lụt, cuốn trôi những thi thể trong sông đi, có lẽ hai đầu con sông này, đã bị chặn lại rồi!” Bố Phương nói tiếp.

“Ai!” “Tôi xin thay mặt dân làng Phong Môn dành một phút mặc niệm!” “Cảm giác thật thảm!

Chết cả một làng!” “May mà dịch bệnh không lây ra bên ngoài!” “Nếu không, có lẽ tôi đã không được sinh ra!” “Làng Phong Môn là một bài học đắt giá, chẳng trách nhà nước kêu gọi chúng ta yêu quý quê hương, giữ gìn vệ sinh!” “Tôi quyết định, từ ngày mai, mỗi ngày đều siêng năng rửa tay!” “Chủ bá, con sông này đang chảy mà!” “Không phải sẽ cuốn trôi xương cốt đi sao?” “Lầu trên, vừa rồi có chú ý nghe không, chủ bá đã nói rồi, hai đầu con sông này có lẽ đã bị chặn lại, có khả năng do thi công hiện đại hóa, đã chặn dòng sông, hoặc có nơi nào đó xảy ra sạt lở đất đá nghiêm trọng, vừa hay vùi lấp đoạn sông phía dưới!” “Tôi nghĩ, ban đầu người ta vứt trâu, cừu, chó xuống con sông ở làng Phong Môn, dần dần xuất hiện vi khuẩn, virus, dân làng sau khi uống nước, về nhà lây cho người khác, kết quả xuất hiện siêu lây nhiễm, lây cho cả làng, dưới tình thế không còn lối thoát, đã nhảy sông tự sát!” “Lầu trên, cậu nói có phần đúng, nhưng tôi cho rằng, đa số người nhiễm dịch bệnh chết tại nhà, một số ít chết trong làng, những người đi làm ăn xa trở về phát hiện, đã ném toàn bộ xuống sông.” “Tôi đoán đúng rồi, con sông này đang ở trạng thái tĩnh!” Bố Phương xắn tay áo, thò tay xuống nước thử, rồi nhìn vào ống kính nói.

“Nếu thật sự như vậy, thì dễ giải thích rồi, sau khi hai đầu sông bị chặn, nước bên ngoài không chảy vào được, ngày qua tháng lại, con sông này biến thành sông chết, vi khuẩn sinh sôi nhanh chóng.” “Cư dân làng Phong Môn sau khi uống nước này, không nhiễm bệnh mới là lạ!” Nói xong.

Bố Phương ngẩng đầu nhìn bình luận, phát hiện có rất nhiều bạn đang không ngừng chất vấn, liền cho drone hạ xuống, ống kính livestream hướng thẳng xuống nước, để mọi người nhìn rõ, con sông này đang ở trạng thái ngừng chảy.

Khi khán giả trong phòng livestream nhìn rõ con sông không có gợn sóng, đều ngừng chất vấn, lần lượt im lặng.

Như thể một bộ phim truyền hình đang chiếu, bị người ta nhấn nút tạm dừng, trở nên chết lặng.

Đợi đến khi hoàn hồn.

Phòng livestream lại nổi lên từng lớp từng lớp bình luận.

“Chủ bá, khả năng suy luận mà cậu thể hiện, quá mạnh mẽ, xin hỏi, sư phụ của cậu là thám tử lừng danh Conan phải không?” “Quản trị viên Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền tặng một Tên Lửa ----- Lầu trên, trước khi phát ngôn, có thể động não được không?

Thám tử lừng danh Conan là nhân vật hoạt hình, trong thực tế không có người như vậy.” “Cá Bơi Trong Nước tặng chủ bá một Tên Lửa, chủ bá, cậu biết năm đó làng Phong Môn xảy ra bệnh truyền nhiễm gì không?” “Lầu trên, tôi xin cậu đừng làm khó chủ bá nữa.” “Chủ bá hôm nay mới đến đây, làm sao biết được chuyện đã xảy ra.” Thấy có bạn hỏi làng Phong Môn rốt cuộc xảy ra dịch bệnh gì, Bố Phương mỉm cười, nói: “Tôi cảm thấy, dịch bệnh bùng phát ở làng Phong Môn, thuộc loại bệnh truyền nhiễm đặc biệt nghiêm trọng như SARS, đậu mùa.” “May mà họ không ra khỏi làng, tiếp xúc với thế

giới bên ngoài, lây cho người khác, nếu không sự kiện dịch bệnh năm đó, có lẽ đã được ghi lại trong lịch sử." "Ngoài ra, tôi biết căn bệnh dịch hạch nguy hiểm nhất trong lịch sử, mọi người có muốn biết không?" "Chủ bá biết thì mau nói đi." "Tôi rất tò mò, dịch bệnh giết người nhiều nhất, xếp hạng đầu tiên!" "2333, ngồi xem chủ bá ở làng Phong Môn nhiễm dịch bệnh, chết không cứu được!" "Lầu trên, tôi cảnh cáo cậu đừng lấy chủ bá ra đùa, nếu không lỡ trúng thật, tôi có thể men theo đường dây mạng đến tẩn cậu đấy!" "A!

Sợ quá!

Lão tử ngoài đời tự ti yếu đuối, nhưng trên mạng, bản tôn ý chí hiên ngang, chẳng sợ ai!" "…" "Mọi người đùa giỡn thì được, nhưng xin đừng cãi nhau." "Chúng ta là người trong phòng livestream, không chửi bới." Bố Phương nói xong, thấy khán giả sắp ngừng tranh cãi, liền nói: "Theo tôi được biết, trận dịch hạch có tỷ lệ cướp đi sinh mạng cao nhất là bệnh Dịch Hạch." "Thời gian lây nhiễm của bệnh Dịch Hạch kéo dài từ năm 1347 đến năm 1353, cũng là tròn 6 năm." "Trong 6 năm đó, tổng cộng đã cướp đi sinh mạng của 25 triệu người." "Theo tình hình lúc đó, nỗi kinh hoàng mà bệnh Dịch Hạch mang lại cho mọi người, tuyệt đối không kém gì 20 trận chiến quy mô lớn." "Vãi chưởng!" "Bệnh Dịch Hạch, vậy mà lại cướp đi hai mươi lăm triệu mạng người!" "Thật đáng sợ!" Nghe Bố Phương nói đến đây, khán giả trong phòng livestream.

Chương 466

Bố Phương vừa nhìn bình luận, vừa nói với ống kính: "Các bạn trong phòng livestream có lẽ đều có khái niệm về con số 25 triệu sinh mạng." "Nhưng nhận thức không rõ ràng lắm, vì con số như vậy nếu không dùng làm tham chiếu dọc, rất dễ bị bỏ qua." "Chúng ta có thể hiểu như thế này, 25 triệu sinh mạng người châu Âu tương đương với tổng dân số gần 1/3 của châu Âu lúc đó." "Hít!" "Con số tử vong kinh hoàng!" "Trận dịch hạch này, thật sự quá khủng khiếp!" "May mà loài người chúng ta đã chiến thắng bệnh Dịch Hạch!" "Hy vọng bệnh Dịch Hạch đừng xuất hiện nữa!" "Nếu dám xuất hiện lại, lão tử CMN trực tiếp lôi ra cuốn 'Thần Y Đại Điển' gia truyền, chữa khỏi bệnh Dịch Hạch!" Bố Phương không nói nữa, trận dịch hạch này, khiến phòng livestream xôn xao không ngớt, hắn nhìn vào ống kính nói: "Tiếp theo là trận dịch hạch đáng sợ như đậu mùa, ở nước ngoài." "Thôi được rồi, thời gian có hạn, các bạn không hiểu thì lên Baidu tìm hiểu nhé." "Tôi cảm thấy chủ bá nói thật, năm đó làng Phong Môn có thể đã bùng phát một trận dịch hạch không kém gì bệnh Dịch Hạch, ngoài dịch hạch ra, tôi không nghĩ có khả năng nào khác khiến dân làng Phong Môn tử vong." "…Chủ bá, trong sông nhiều vi khuẩn, virus như vậy!" "Cậu thật sự dám bơi qua à?" "Vãi chưởng!" "Chủ bá, cậu cởi áo khoác ra làm gì?" "Tôi phục!

Streamer vậy mà lại cởi áo khoác ra." "Tiểu Tiên Nữ Tóc Đuôi Ngựa tặng chủ bá một Tên Lửa ------- Chủ bá, cậu biết không?

Tôi bây giờ rất xấu hổ!" "Streamer không biết xấu hổ, vậy mà lại dưới sự chứng kiến của hơn năm mươi vạn người, cởi áo khoác ra!" "Trời đất ơi!" "Streamer vậy mà lại có cơ bụng tám múi săn chắc, trên người xăm một con rồng, quá sức bá đạo rồi!" "Tiểu Ngốc Quá tặng

chủ bá mười Viên Cá ------- Lần đầu làm kẻ phun tào có chút căng thẳng, các vị ngồi đây đều là kẻ xấu." "Siêu quản Douyu: Các bạn trong phòng livestream, xin đừng học theo chủ bá xăm mình." "Siêu quản, đừng nói nhảm nữa, phong tỏa phòng livestream đi!" "Lầu trên cút ra ngoài, tôi nhìn một cái là biết, cậu không phải fan của chủ bá khác, mà là kẻ ghen ăn tức ở!" Bố Phương nhét áo và quần vào ba lô, thực tế là thu vào không gian hệ thống.

Hắn có năng lực bách độc bất xâm, con sông đầy vi khuẩn và virus này không thể lây nhiễm cho hắn được.

Ngoài ra, hắn đã cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến làng Phong Môn, sẽ không bỏ cuộc giữa chừng.

Dù Lão Hồ và Bàn Tử có nhiễm bệnh dịch hạch, hắn cũng có cách chữa, y thuật Diệu Thủ Hồi Xuân không phải để trưng, khi cần dùng đến, hắn sẽ lấy ra sử dụng.

"Bố Phương, tôi không cởi quần có được không?" Vương Bàn Tử cởi áo trên ra, để lộ làn da trắng nõn nà.

"Ghen tị ghê!" "Ước gì tôi cũng trắng được như Bàn Tử, trắng che trăm xấu mà." Trong phòng livestream, một số khán giả thấy làn da của Bàn Tử liền không nhịn được mà bình luận.

"Cởi cả quần ra đi," Bố Phương nói, "Lại không có chuẩn bị quần khác, xuống nước là vi khuẩn sẽ bám vào quần đấy." "...Thôi được." Vương Bàn Tử lấy hết can đảm, cởi quần ra, chỉ còn lại một chiếc quần lót.

"Đưa quần áo cho tôi." Bố Phương ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ném quần áo qua.

Hai người nghe vậy, vò quần áo thành một cục rồi ném cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy, nhét vào trong ba lô.

Chỉ có mình hắn biết là hắn đã cất chúng vào không gian hệ thống.

Xong xuôi, Bố Phương vươn vai, nói với camera: "Mọi người đừng nghĩ bậy, chủ bá không có định giở trò gì đâu nhé." "Còn về việc tại sao phải cởi quần áo, chỉ cần là người hay tắm rửa thì sẽ biết." "Cởi đồ bơi sẽ nhanh hơn một chút." "Ngoài ra, không khí ở đây rất lạnh, nếu quần áo ướt sũng mặc trên người, có khả năng sẽ bị cảm lạnh." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Chủ bá, đừng có liều mạng thế chứ!" "Trong nước toàn là vi khuẩn với virus!" "Dưới bờ sông toàn là xác chết!" "Nước sông đục ngầu, đã biến thành nước tù, có độc đấy!" "Chủ bá định bơi qua thật à?

Đùa chắc!" "Dù sao thì tôi không tin, ba người chủ bá dám bơi qua thật!" "Chủ bá không phải người thường rồi, không sợ xương cốt người chết dưới nước, tôi thấy cái xác nổi lềnh phềnh trên mặt nước đã tè ra quần, vậy mà chủ bá không sợ, còn định bơi qua nữa!" "Tại hạ xin tặng ngài một chữ 'Phục'!" "Lầu trên mới vào đúng không, chưa biết à, chủ bá trước đó còn ngồi hút thuốc trên đống xác chết, bình tĩnh vãi!" "Chủ bá, trong sông toàn vi khuẩn, virus, xuống bơi không sợ bị nhiễm bệnh à?" "Tôi biết anh gan lớn, nhưng đừng lấy tính mạng ra đùa chứ, nhỡ anh chết thì tôi biết xem livestream hay thế này ở đâu?" Trong phút chốc, khán giả trong phòng livestream đều bắt đầu lo lắng cho Bố Phương.

Họ lo hắn sẽ bị nhiễm virus nghiêm trọng mà chết.

"Mọi người yên tâm, máu của chủ bá bách độc bất xâm!" Bố Phương thấy khán giả lo lắng, bèn nói thẳng: "Trước khi đi, tôi sẽ cho Lão Hồ và Bàn Tử uống một ít máu." "Trời đất ơi!" "Máu của chủ bá

bách độc bất xâm?" "Tin được không?" "Tôi thì không tin!" "+1!" Bố Phương không xem bình luận nữa, rút con dao găm sắc bén ra, rạch một đường trên ngón tay, đưa tay đến trước mặt Hồ Bát Nhất, ra hiệu cho cậu ta cúi đầu, há miệng nhận máu.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đã uống vài giọt máu rồng.

"Chủ bá, ngầu quá đi!" "Không hề do dự mà dùng dao rạch tay mình!" "Phục rồi, xin làm fan!" "Tiểu tiên nữ đuôi ngựa đôi tặng chủ bá một quả tên lửa ------ Chủ bá, đừng làm vậy, em nhìn mà đau lòng." "Chủ bá, làm thế, xuống sông vi khuẩn sẽ vào thẳng vết thương, sẽ trúng độc chết đấy!" "Tôi như thấy trước cảnh chủ bá chìm xuống nước rồi chết đi!" Bố Phương đeo ba lô chống nước vào, liếc nhìn bình luận rồi nói với camera: "Tôi đã nói rồi, tôi có năng lực bách độc bất xâm, nếu xuống nước mà không bị bệnh, chứng tỏ lời tôi nói là thật!" "Nếu là giả, tôi xuống nước là biết ngay!" "Đương nhiên, nếu tôi có nhiễm virus thì cũng không phát tác nhanh thế được!" "Tóm lại, tôi sẽ không sao đâu!" Nói xong.

Bố Phương đi tiên phong, đặt chân phải xuống nước dưới bờ sông.

Bàn chân chạm phải xương cốt, lập tức lún xuống, chìm vào lớp bùn.

Cũng may, nước sông chỉ hơi lành lạnh, chưa đến mức đóng băng.

Rất nhanh, Bố Phương đã thích nghi được.

Sau khi Bố Phương xuống nước, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng theo sát phía sau.

Ba người từng bước một đi về phía vùng nước sâu.

Bố Phương cẩn thận dùng chân dò dẫm dưới nước, sợ giẫm phải

vật gì sắc nhọn.

Hắn không sợ vi khuẩn và virus trong sông, chỉ sợ chảy máu.

Dù sao thì máu rồng cũng vô cùng quý giá.

"Chủ bá, nhanh lên đi!" "Đừng lo!" "Ở một cái làng nghèo như Phong Môn Thôn, mảnh kính là thứ hiếm thấy!" "Lầu trên chỉ biết mảnh kính thôi à?

Đừng quên dưới sông còn có trai sông đấy nhé!" Bố Phương giơ tay lên đi về phía trước, đi được khoảng ba mét, nước đã ngập đến ngực hắn.

Đợi đến khi mặt nước dâng lên đến cổ.

Bố Phương hít một hơi thật sâu, lao về phía trước, bơi kiểu tự do.

Để tránh nước sông bẩn thỉu lọt vào mũi miệng.

Hắn luôn ngậm chặt miệng, không để mũi chìm xuống nước.

Dựa vào một ngụm không khí trong miệng, hắn nhanh chóng bơi về phía trước.

Hai người kia cũng bơi rất giỏi, bơi song song cùng Bố Phương.

Bơi vào vùng nước sâu, ba người không biết dưới làn nước đục ngầu có thứ gì.

Chương 467

Khán giả trong phòng livestream, đa số đều chọn cách im lặng, sợ rằng bình luận sẽ làm phiền Bố Phương.

Chỉ trong giây tiếp theo.

Hơn năm mươi vạn khán giả đang xem trực tiếp thấy cái xác trôi nổi đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị, sau đó chìm xuống nước, tất cả đều dựng tóc gáy.

"Chủ bá, chạy mau!

Cái xác trôi nổi trên sông chìm xuống nước rồi!" "Chủ bá sắp toang rồi, tôi đã chuẩn bị sẵn ba cỗ quan tài cho ba người, đang cho người vận chuyển đến Phong Môn Thôn." "Lầu trên đùa à." "Xác trôi nổi ở đâu?

Tôi có thấy đâu?" "Lầu trên, nghe tôi này, vừa rồi cái xác đó cười quỷ dị với tôi một cái, rồi chìm xuống nước." "Thật lòng mà nói, tôi cảm giác ba người chủ bá sẽ bị cái xác đó kéo xuống nước rồi dìm chết." Bố Phương vừa bơi về phía trước vừa xem bình luận.

Thấy khán giả đều nói cái xác biến mất, hắn cũng đã biết.

"Mẹ kiếp!" "Cái xác đâu rồi?" "Đừng có chơi trò mất tích với tao chứ!" "Mau ra đây!" "Tao không nhìn thấy mày, tao sẽ sợ đấy." Vương Bàn Tử nói.

Hắn chắc chắn mình không hoa mắt, vừa rồi cái xác còn ở phía trước, chớp mắt một cái đã không thấy đâu.

"Không phải xác trôi nổi!" "Nên gọi là Hà phiêu tử!" Bố Phương nói.

"Chủ bá, sớm biết thế nên bỏ tiền ra thuê một người vớt xác đi

cùng.” “Bây giờ đối mặt với Hà phiêu tử, xem anh đối phó thế nào.” “Chủ bá chết rồi, phòng livestream này cũng tàn thôi!” “Bơi nhanh lên.” Bố Phương nói với Lão Hồ và Bàn Tử rồi dốc sức bơi về phía trước.

Hai người cũng theo sát phía sau.

Chỉ mất nửa phút.

Ba người Bố Phương đã bơi từ vùng nước sâu đến vị trí cách bờ khoảng hai ba mét.

Lúc này, mực nước đã hạ xuống ngang hông ba người.

Vừa đi về phía trước, ba người vừa quay đầu nhìn lại phía sau.

Ngay khi chuẩn bị leo lên bờ, ba người Bố Phương tưởng rằng đã an toàn.

Kết quả, họ đã thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Ở phía sau họ, một con Hà phiêu tử mặt mày dữ tợn, thân thể thối rữa, trông kinh khủng tột độ, đang giương vuốt, gầm gừ nhìn chằm chằm ba người.

Trông nó như thể kẻ thù của ba người Bố Phương, hận không thể ăn tươi nuốt sống họ.

“Hít!” “Kinh khủng như vậy!” “Dáng vẻ của Hà phiêu tử đáng sợ quá, tôi sợ tè ra quần rồi!” “A a a a!

Tôi không chịu nổi nữa!

Tôi bị ám ảnh, thần kinh có vấn đề, bác sĩ cũng không cứu nổi tôi!” “Lầu trên, thần kinh có vấn đề mà vẫn bình luận được, tôi không phục ai chỉ phục ông!” “Các vị khán giả thân mến, bây giờ tôi không có thời gian nói chuyện phiếm với mọi người.” “Tôi phải xử lý con Hà phiêu tử này!” Bố Phương nói với camera một câu, thò tay vào

nước, dùng ý niệm lấy ra thanh Định Tần Kiếm từ không gian hệ thống.

"Trời đất ơi!" "Chủ bá, anh làm thế nào vậy?" "Thò tay vào nước mà mò ra được một thanh trường kiếm, bá đạo quá!" "Cảm giác chủ bá không chỉ gan lớn, mà còn biết làm ảo thuật nữa!" "Chủ bá, anh biết không?

Anh sắp phất rồi đấy!" "A!" Hà phiêu tử gầm lên một tiếng, một vuốt chộp về phía Vương Bàn Tử.

"Đừng đánh tôi!" "Đánh Lão Hồ ấy!" Vương Bàn Tử ngửa người ra sau, né được một kiếp, sau đó chỉ vào Hồ Bát Nhất đang đứng bên cạnh nói.

Hà phiêu tử đánh không trúng Vương Bàn Tử, lập tức đổi mục tiêu, tung một cú đấm đầy uy lực về phía Hồ Bát Nhất.

"Bốp!" Hồ Bát Nhất nhanh chóng né sang một bên, tung một cú đá vào bụng Hà phiêu tử, đá bay nó đi.

"Soạt." Hà phiêu tử rơi xuống nước, bắn lên bọt nước, sau đó như một con cá, bơi về phía ba người Bố Phương.

"Hôm nay chết dưới kiếm của ta, có lẽ là ý trời!" Bố Phương đâm một kiếm vào một bóng đen dưới nước.

"Xoẹt" một tiếng!

Chỉ thấy bóng đen dưới nước giãy giụa hơn một phút, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Hà phiêu tử!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +300.000!" "An toàn rồi, lên bờ thôi." Bố Phương thở ra một hơi, cầm kiếm leo lên bờ.

"Chủ bá, anh xử lý Hà phiêu tử rồi à, sao tôi không thấy gì hết, lẽ

nào tôi bị mù?" "Lầu trên, nhìn thứ nổi lên mặt nước kìa!" "Hít!" Khi hơn năm mươi vạn khán giả đang xem trực tiếp thấy một cái xác nổi lên mặt nước, đầu bị đâm thủng, máu đen chảy ra, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

"Chủ bá, mạnh quá!" "Hà phiêu tử cũng không phải đối thủ của anh!" "Tôi thấy rồi, chủ bá không phải người thường, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng vậy." "Nếu là người thường, đã bị Hà phiêu tử giết chết từ lâu rồi." "Mà nói lại, tại sao trong con sông này lại có Hà phiêu tử nhỉ?" "Chủ bá, giải thích đi." "Không cần chủ bá giải thích, dùng mông cũng biết, Phong Môn Thôn là nơi tà môn, gặp Hà phiêu tử trong nước là chuyện bình thường, không có gì lạ cả." Bố Phương liếc nhìn bình luận, sau đó nói với camera: "Các vị, lúc nãy tôi quên nói với mọi người, Hà phiêu tử là thứ chỉ xuất hiện trong sách vở, trong truyền thuyết, trên Baidu rất ít ghi chép." "Người sau khi chết, bị ném xuống nước, hút đủ âm khí thì sẽ biến thành Hà phiêu tử." "Vừa rồi tôi thấy con Hà phiêu tử đó, trong tình trạng nước không chảy mà có thể nổi trên mặt nước di động, từ đó có thể thấy, Hà phiêu tử không phải là cương thi, nó còn sống!" "Hóa ra là vậy!" Nghe Bố Phương nói, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, cùng hơn năm mươi vạn khán giả trong phòng livestream, đều đã hiểu ra.

"Mẹ ơi!" "Trong tình trạng nước không chảy, xác chết có thể nổi trên mặt nước di động!" "Ngự tỷ lái Ferrari một tay online tặng chủ bá một quả tên lửa -------- Chủ bá, không chỉ xử lý được Hà phiêu tử, mà kiến thức còn uyên bác như vậy, cứ thế này em thành fan mất thôi." "Cảm ơn mọi người đã tặng quà, chủ bá vô cùng cảm kích." Bố Phương thấy rất nhiều bạn bè trên mạng tặng quà, liền nghiêm túc cảm ơn.

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía số người xem trực tuyến trong phòng livestream.

Hiện tại có hơn năm mươi chín vạn người.

Chương 468

Chỉ cần thêm một nghìn người nữa là đủ sáu mươi vạn, có thể rút thưởng.

"Chủ bá, người anh bẩn quá, mau đi tìm nước sạch mà tắm rửa đi." "Nhìn kìa, chủ bá trông như vừa từ hố phân chui lên vậy, tôi suýt nữa thì nôn." "Streamer của một nền tảng nào đó lăn lộn trong hố phân, mỗi tháng thu nhập trăm vạn." Bố Phương lấy khẩu trang từ trong ba lô chống nước ra, đeo lên mặt, nói với camera: "Trong làng có một cái giếng nước, hy vọng trong đó vẫn còn nước." "Chủ bá, anh chưa đến nơi này bao giờ, sao biết trong làng có giếng nước?" "Lầu trên, đừng hỏi chủ bá nữa, chủ bá có hack đấy." "Chúng ta vào làng thôi." Bố Phương cầm đèn pin chiếu sáng, sải bước đi về phía ngôi làng tối đen.

Bên tai hắn đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh!" "Số người xem trực tuyến trong phòng livestream đạt 60 vạn người, chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội rút thưởng, có rút ngay không?" "Rút!" Bố Phương lập tức đáp lại.

Lời vừa dứt.

Trong đầu hắn xuất hiện một vòng quay.

"Rào rào!" Kim chỉ nam nhanh chóng quay tròn.

Sau năm giây, nó mới chậm lại.

Cuối cùng, kim chỉ nam dừng lại ở một vùng màu đỏ.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ rút trúng Âm Dương Nhãn!" Bố Phương biết, Âm Dương Nhãn là một loại năng lực đặc dị thông linh, có thể nhìn thấy quỷ hồn hoặc những hiện tượng siêu nhiên mà người

thường không thấy được.

Năng lực Âm Dương Nhãn chưa bao giờ được kiểm chứng khoa học, nhưng vẫn có không ít người tin rằng nó tồn tại.

Theo tín ngưỡng dân gian, Âm Dương Nhãn có thể là bẩm sinh, cũng có thể do người ta tò mò mà thi pháp mở ra sau này.

Mặc dù Âm Dương Nhãn chưa được khoa học chứng thực, nhưng trong nhiều tôn giáo, đều có những nhân vật có thể dùng mắt thường nhìn thấy linh thể.

Những người này thường là thần nhân, tiên tri, hoặc những người có thần tính.

Ngoài ra, mèo và chó đen cũng có năng lực Âm Dương Nhãn.

Phần thưởng này tốt đấy.

Bố Phương mỉm cười, trực tiếp sử dụng Âm Dương Nhãn và chức năng nhìn đêm.

Giây tiếp theo.

Hắn có thể thấy, trong màn đêm đen kịt, hắn phát hiện một con mèo linh thể đang đứng trên một bức tường rào, nhìn chằm chằm vào hắn.

Con mèo linh thể dường như cảm giác được Bố Phương đang nhìn nó, nó nhảy xuống khỏi tường rào rồi chạy biến.

Sử dụng Âm Dương Nhãn sẽ tiêu hao tinh thần.

Bố Phương nheo mắt lại, tắt Âm Dương Nhãn, cầm đèn pin đi tiếp.

Nếu Phong Môn Thôn thật sự có ma, sử dụng Âm Dương Nhãn chắc chắn sẽ thấy được.

Rất nhanh, ba người Bố Phương đã đến bên ngoài một ngôi nhà đất.

Quan sát một hồi, họ phát hiện tường đất của ngôi nhà này đã xuất hiện những vết nứt, nếu có gió lớn, mưa bão, có khả năng sẽ sập.

Nói theo lời Bố Phương, ngôi nhà này không thể ở được.

"Ực!" Vương Bàn Tử thấy trong sân nhà đất có một cái cây, trên cây trĩu quả, không nhịn được nuốt nước bọt.

"Cây ăn quả dại!" "Ba người chủ bá có thể ăn no nê rồi!" "Ghen tị ghê!" Bố Phương liếc nhìn bình luận, phát hiện bạn bè trên mạng đều nói là cây táo, nhưng hắn cảm thấy không giống, bèn nói với camera: "Các vị, tôi vừa vào Phong Môn Thôn, phát hiện trong sân một nhà dân có một cây lớn, không biết có phải cây táo không, tôi phải lại gần xác nhận mới biết được." Camera của flycam có chức năng nhìn đêm, nên sáu mươi vạn khán giả trong phòng livestream có thể nhìn thấy rõ.

Thật lòng mà nói, mấy tiếng đồng hồ chưa ăn gì, nếu là quả dại, hắn cũng muốn nếm thử vị chua chua của nó.

Dưới gốc cây.

Bố Phương phát hiện, cây này cao khoảng bảy mét, vỏ cây màu xám, lá cây xanh bóng, dày và rậm rạp, tán cây hình bầu dục, hoa nhỏ màu xanh lục.

Quả trên cây to bằng quả óc chó, hình dạng giống quả táo, màu xanh hoặc xanh vàng.

"Trên cây nhiều táo xanh quá, tôi ăn một tuần cũng không hết." Vương Bàn Tử cười toe toét, xắn tay áo định trèo lên cây hái quả, nhưng bị Bố Phương cản lại.

"Đây không phải cây táo!" "Nhựa cây có độc cực mạnh!" Bố Phương khẳng định.

“Hả?” “Có độc cực mạnh!” Nghe vậy, Vương Bàn Tử sợ đến mức lùi lại liên tục.

“Chủ bá, sao anh biết nhựa cây có độc cực mạnh?” “Có thể nói cho chúng tôi biết không?” Các bạn nhỏ trong phòng livestream đều tò mò.

“Các vị, cây này không phải cây thường, nó là một trong năm loại cây nguy hiểm nhất thế giới, còn được gọi là cây Độc Phiên Thạch Lựu!” “Nó có nhựa cây màu trắng, độc tính cực mạnh, nếu dính phải, da sẽ xuất hiện triệu chứng như bị bệnh hủi, vì vậy nó còn có tên là ‘cây Mã Phong Đại Kích’.” “Cũng vì lý do này, Độc Phiên Thạch Lựu đã trở thành nơi trú ẩn tốt cho một số loài chim để tránh kẻ săn mồi.” “Cây Độc Phiên Thạch Lựu thường mọc trên bãi cát ven biển, là loại cây chắn cát rất tốt, rễ của nó có thể giữ chặt cát hiệu quả, từ đó bảo vệ bãi cát khỏi bị sóng biển hoặc gió mạnh xói mòn.” “Tôi cũng không ngờ, trong Phong Môn Thôn lại có một cây Độc Phiên Thạch Lựu, thật không thể tin nổi.” Lời hắn vừa dứt.

Từ trên cây Độc Phiên Thạch Lựu truyền đến tiếng quạ kêu chói tai.

Chương 469

"Hít!" Nghe tiếng kêu, Bố Phương hít một hơi khí lạnh, có chút căng thẳng nhìn vào phòng livestream nói: "Quạ kêu, tai họa đến!" "Chủ bá, đừng dọa người như thế." "Xin hỏi anh nghe ở đâu ra câu 'quạ kêu, tai họa đến'?

Tôi chưa bao giờ nghe." "Chủ bá nói bừa, lừa tôi chứ gì." "Đây là ngôi làng ma số một An Lạc, trên cây Độc Phiên Thạch Lựu không phải chim sẻ mà là quạ, nghe chủ bá nói thế, tôi cảm thấy sợ quá." Bố Phương nhìn bình luận của khán giả, liền trả lời: "Theo như tôi biết, 'quạ kêu, tai họa đến' --- người xưa cho rằng quạ là vật không may mắn, tiếng kêu của nó sẽ chiêu mời tai họa!" "Chủ bá, cái gì cũng biết, giỏi quá đi mất." "Anh có thể làm gia sư riêng cho tôi không?

Mỗi tháng tôi trả một triệu!" "Lầu trên, có lẽ không biết, trước đây có một phú bà muốn bao nuôi chủ bá, kết quả bị chủ bá lơ đẹp." "Chủ bá đừng lừa tôi, tôi là học bá môn lịch sử, theo tôi biết, quạ là loài chim may mắn!" "Không ngờ trong phòng livestream lại có cả học bá lịch sử." Bố Phương mỉm cười, sau đó nói: "Các vị, đây là Phong Môn Thôn, âm khí rất nặng, xuất hiện quạ, chắc chắn không phải là điềm lành, cho dù quạ là chim may mắn, hấp thụ âm khí ở đây cũng sẽ biến thành tà quạ." "Tôi không thể để con quạ này kêu mãi được." "Lỡ nó dẫn dụ thứ gì đó ma quái đến thì nguy hiểm." Vương Bàn Tử nói rồi nhặt một hòn đá dưới đất, ném lên cây.

"Quạ----quạ-----quạ!" Con quạ bay lên trời, lượn lờ vỗ cánh trên không trung, tiếp tục kêu ré lên.

"Mẹ kiếp, mày có thể yên lặng một chút không." "Nhất định phải để tao học Hậu Nghệ, bắn mày xuống mới ngoan à?" Vương Bàn Tử

chỉ vào con quạ đen mắt đỏ trên trời mắng.

"Nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi thôi." Bố Phương xoay người đi ra khỏi sân, men theo con đường mòn trong làng đi vào trong.

"Hy vọng tiếng quạ kêu không dẫn dụ thứ gì đó ma quái đến." Hồ Bát Nhất nói.

Lời cậu ta vừa dứt.

Một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Nghe như tiếng động vật chạy, phát ra âm thanh.

"Tiếng bước chân dồn dập, nghe đến ù cả tai, tôi phải tháo tai nghe ra xem livestream thôi." "Chủ bá, Phong Môn Thôn là ngôi làng ma số một, tôi cho rằng, một bầy ma đang chạy đến, chủ bá có di ngôn gì thì nói đi." "Chạy đi chủ bá, giữ mạng là quan trọng nhất, đừng đứng ngây ra đó!" "Nghe tiếng bước chân có thể đoán được không phải người, chủ bá chạy cũng không thoát đâu, chi bằng đứng chờ chết!" "Tôi cuối cùng cũng hiểu 'mỏ quạ' là từ đâu ra rồi!" "Quạ kêu, tai họa đến!" Bố Phương cầm Định Tần Kiếm, không hề kích hoạt Âm Dương Nhãn.

Ánh mắt hắn nhìn về hướng có tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ thấy hơn năm mươi con chó săn, mặt mày hung tợn, nhe răng lao tới.

Ngoại hình chúng hơi giống sói, đầu ngắn và tròn hơn đầu sói, lông màu nâu vàng hoặc nâu sẫm, có nhiều đốm đen không đều.

"Tôi biết rồi." Bố Phương nuốt nước bọt nói.

"Gì vậy?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Chó săn!" Bố Phương khẳng định.

"Phụt!" "Tôi mở tiệm thú cưng, nghe chủ bá nói 'chó săn' mà tôi

không nhịn được cười ra tiếng heo, theo tôi biết, chó săn là một trong những loài động vật ăn thịt có quần thể lớn nhất trên thảo nguyên châu Phi." "Lịch sử của lầu trên không đạt chuẩn à!" "Giáo viên dạy lịch sử là giáo viên thể dục à?" "Trong đầu chỉ biết châu Phi, chưa nghe nói đến châu Á à?" "Để tôi nói cho mà biết, chó săn là loài động vật ăn thịt sống ở châu Phi, bán đảo Ả Rập, châu Á và tiểu lục địa Ấn Độ!" "Mọi người đừng cãi nữa, mau giúp chủ bá báo cảnh sát đi!" "Hơn năm mươi con chó săn, ba người chủ bá không địch lại nổi đâu!" "Bây giờ báo cảnh sát cũng muộn rồi!

Đợi cảnh sát đến, e rằng xương cốt của ba người chủ bá đã bị chó săn nuốt hết rồi." "Hu hu hu----chủ bá sắp chết rồi!" "Đến Phong Môn Thôn trộm mộ?

Đồng thời bắt ma?

Tôi đoán bây giờ chủ bá hối hận đến xanh cả ruột rồi!" "Gầm!" Hơn năm mươi con chó săn, trực tiếp lao về phía ba người Bố Phương.

"Bố Phương, cho máu!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đồng thanh nói.

Cùng lúc hai người nói, bên tai Bố Phương vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện vua chó săn, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Xoẹt!" Bố Phương không có thời gian để nâng cấp huyết mạch cho chó săn, nếu chỉ có một con thì có thể thử, nhưng bây giờ thì không được.

Hắn cầm kiếm rạch ngón tay, cúi người, một tay vỗ xuống đất.

"Bốp" một tiếng!

Hơn năm mươi con chó săn đều sợ chết khiếp.

Chúng ngửi thấy một mùi vị kinh khủng vô cùng, tóm lại, đối phương không thể chọc vào được.

"...Chuyện gì thế này?" "Chó săn chạy trốn rồi?" "Biến cố này xảy ra đột ngột quá!" Thấy bầy chó săn đột nhiên quay đầu bỏ chạy, hơn sáu mươi vạn khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

"Quản lý 'Đẹp trai lại nhiều tiền' tặng chủ bá mười siêu tên lửa -------- Hú!

Lo lắng của tôi thừa rồi!" Cùng với siêu tên lửa được gửi đi, bây giờ lại là buổi tối, hàng nghìn người dùng của nền tảng trực tiếp vào cướp rương báu.

"Vãi chưởng!" "Livestream trộm mộ, đồng thời bắt ma?" "Tay chủ bá chảy máu kìa?" "Phòng livestream hơn sáu mươi vạn người, không ai nói gì à?" "Phòng livestream bị làm sao thế?" "Lầu trên, để tôi nói cho, chủ bá bá đạo vãi!" "Chủ bá bá đạo vãi?

Thật hay giả, tôi học ít, đừng lừa tôi nhé." "Không khoa học chút nào!" "Sao máu của chủ bá lại có thể dọa lui chó săn nhỉ!" "Tôi cũng không hiểu." "Chủ bá, giải thích cho chúng tôi đi." "Cái đầu ngu ngốc của tôi cũng không hiểu nổi." Hơn sáu mươi vạn khán giả trong phòng livestream lần lượt hoàn hồn, gửi bình luận hỏi.

Bố Phương liếc nhìn bình luận, phát hiện đều hỏi cùng một vấn đề, bèn nói với camera: "Máu của tôi là máu rồng, chó săn ngửi thấy mùi máu rồng nên sợ chạy mất." "Hít!" "Máu rồng?" "Chủ bá, anh lừa tôi à!" "Trên đời này căn bản không có rồng, máu trong cơ thể anh sao có thể là máu rồng được!" "Rồng chỉ là sinh vật thần thoại trong thời cổ đại, sống dưới nước!" "Tôi không lừa mọi người." Bố Phương nghiêm túc nói.

Bất kể hắn giải thích thế nào, khán giả trong phòng livestream đều

không tin máu của hắn là máu rồng.

"Chủ bá, tôi tạm tin lời anh, nhưng tôi hỏi, anh định tìm cổ mộ trong ngôi làng này thế nào?" "Phong Môn Thôn không có cổ mộ, chủ bá tìm một trăm năm cũng không ra đâu, đội khảo sát đã đến mấy lần rồi, chứng thực Phong Môn Thôn không có cổ mộ!" "Lầu trên, sao chắc chắn thế?

Lỡ như cổ mộ ở Phong Môn Thôn thật sự bị chủ bá tìm ra, có livestream học chó ăn phân không?" "Ọe!

Lầu trên ghê tởm quá, tôi nôn mất!" "Chủ bá, tôi thấy có một bạn hỏi rất hay, nếu Phong Môn Thôn thật sự có cổ mộ, thường được chôn dưới lòng đất, trên mặt đất không có bia đá làm dấu hiệu, làm sao mà tìm?" "Cho dù chắc chắn Phong Môn Thôn có cổ mộ, nó cũng không thể tự xuất hiện trước mặt anh, để anh đào lên được chứ~." "Lầu trên ngốc à, cổ mộ có di chuyển được không?

Chương 470

Xuất hiện trước mặt chủ bá, cười chết tôi mất!" "Quản lý 'Đẹp trai lại nhiều tiền' tặng chủ bá một quả tên lửa -------- Các bạn nhỏ, đừng quên, chủ bá là một Mô Kim Hiệu Úy, chủ bá chắc chắn sẽ có cách tìm cổ mộ!" "Nếu chủ bá thật sự là Mô Kim Hiệu Úy, có thể dùng la bàn định huyệt để tìm cổ mộ!" "Mô Kim Hiệu Úy đã trở thành quá khứ rồi.

Bây giờ chỉ có phái khảo cổ và các nhà khảo cổ học!" "Chủ bá không thể nào là Mô Kim Hiệu Úy!

Nếu đúng, tôi quỳ lạy ngay!" "Lầu trên, để tôi nhắc cho, trên cổ chủ bá treo cái gì kìa?" "...Vãi, vậy mà là Mô Kim Phù, tôi xin rút lại câu nói trên." "Những người trong phòng livestream, có người cũng có ý thức đấy, muốn tìm cổ mộ, có thể thông qua la bàn định huyệt để tìm." Bố Phương vừa nói, vừa lấy Thiên Tinh La Bàn từ trong ba lô chống nước ra.

"Những bạn mới vào có thể chưa biết, tôi, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều là Mô Kim Hiệu Úy." "Trong đó, bản lĩnh của Mô Kim Hiệu Úy, Phân Kim Định Huyệt, chỉ có tôi và Lão Hồ biết, mọi người muốn xem tôi tìm huyệt hay Lão Hồ tìm huyệt?" "Tôi muốn xem chủ bá tìm huyệt trước!" "Sau này đến nơi khác tìm cổ mộ, hãy để Hồ Bát Nhất!" "+1 chủ bá +1!" "Chủ bá nếu thật sự là Mô Kim Hiệu Úy, chắc chắn biết khẩu quyết của Mô Kim Hiệu Úy!" "Nếu không biết khẩu quyết, cầm la bàn đi lung tung, tôi sẽ không làm fan đâu!" Phát hiện khán giả đều thích xem mình tìm huyệt, Bố Phương quyết định trổ tài, tay trái cầm Thiên Tinh La Bàn, ánh mắt nhìn về phía ngôi làng, niệm khẩu quyết Phân Kim Định Huyệt của Mô Kim Hiệu Úy: "Tầm long phân kim, đoạn âm sơn, nhất trọng sơn tự nhất trọng quan, bình

quan như ngộ bát trọng hiểm, nan đoạn âm dương bát quái hình, phân đắc ngũ hành tam cục thụ, định vi thiên địa nhân hợp thông, thông càn thông khôn thông lục hải, kiều chấn cương đoái ly hộ môn, giác kháng thượng quan đắc nhật nguyệt, tất lâu hạ hành tẩu dương quan, hợp tắc sinh, phân tắc tử!" Cạch cạch cạch.

Kim từ trên la bàn nhanh chóng quay mấy vòng, sau đó chỉ về một hướng.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy rõ mồn một.

"Đây là khẩu quyết của Mô Kim Hiệu Úy à?" "Nghe có vẻ rất ngầu, chủ bá niệm chắc chắn là khẩu quyết của Mô Kim Hiệu Úy." "Ba ba chủ bá, con sai rồi, con đã hiểu lầm ba, hóa ra ba thật sự là một Mô Kim Hiệu Úy." "...Con trai sai rồi, dập đầu xin lỗi ba, cộp cộp cộp!" Bố Phương tay trái nâng la bàn đặt phía trước, đồng thời nói với camera: "Các vị khán giả thân mến, tiếp theo, chủ bá sẽ dạy mọi người cách xem phong thủy, đi theo hướng chỉ dẫn của kim từ la bàn để tìm huyệt." "Mọi người im lặng, đừng làm phiền tôi học tập." "Lỡ như bản lĩnh của chủ bá thật sự bị tôi học được, vậy thì tôi phất to rồi, ha ha ha ha." "Lầu trên, xin đừng mơ mộng, tỉnh lại đi, bản lĩnh của chủ bá không phải ai cũng học được đâu." "Nếu tôi có thể học được một chút da lông từ chủ bá, là có thể vênh váo trong trường rồi." "Mọi người có còn nhớ không, tôi đã nói trước đó, bố cục phong thủy của Phong Môn Thôn bị đảo ngược, thuộc về kiến trúc phong thủy nghịch hướng.

Trong phong thủy truyền thống của An Lạc, nhà cửa thường quay về hướng nam bắc, đặc biệt là ở phương bắc và vùng Thăng Long, nhưng nhà cửa ở Phong Môn Thôn lại hoặc là quay về hướng đông tây, hoặc là quay chéo, hoàn toàn không để ý đến bố cục phong thủy, cửa chính và cửa sổ đối diện nhau, càng không kiêng kỵ 'xuyên đường sát'." "Nhìn từ dưới núi lên, thế núi 'trước có trông, sau có dựa',

thuộc về bố cục phong thủy cực tốt, có hai con rồng bảo vệ, không thích hợp để chôn cất đế vương, nhưng cũng đủ điều kiện để chôn một vị tướng quân." "Nhưng kỳ lạ là, phong thủy ở đây bị đảo ngược, trước có sông, sau có núi, trước sông chặn đường, sau núi che mắt, cửa sinh tử hoán đổi, hoàn toàn là phong thủy nghịch hướng." "Từ điểm này có thể thấy, Phong Môn Thôn không phải là một nơi kỳ quái bình thường!" Bố Phương lên tiếng, khán giả trong phòng livestream đều lần lượt im lặng, chăm chú theo dõi.

"Trời đất ơi!" "Chủ bá nói rất có lý." "Phục rồi!" "Quản lý 'Đẹp trai lại nhiều tiền' tặng chủ bá một quả tên lửa ------- Mọi người im lặng, đừng làm ồn ào chủ bá." "Quản lý ngốc, tôi gửi bình luận chứ không phải nói chuyện, sao làm ồn chủ bá được?" "Chuyên gia cà khịa đã bị quản lý cấm ngôn 24 giờ." "Ha ha ha ha!

Cười chết mất!

Lại có người dám mắng quản lý!" Bố Phương liếc nhìn bình luận, nói: "Mọi người bớt nói bậy đi, tôi bây giờ đang ở trong làng, không thể dùng phong thủy bên ngoài làng để đo lường bên trong được." "Còn về việc tìm cổ mộ, thực ra rất đơn giản." "Mẹ kiếp!" "Tìm cổ mộ chôn dưới lòng đất mà đơn giản?" "Tôi học ít, chủ bá đừng lừa tôi nhé!" "Nếu chủ bá là một Mô Kim Hiệu Úy dày dạn kinh nghiệm, tìm mộ chắc sẽ đơn giản thôi!" "2333, ngồi xem chủ bá bị vạch trần không phải Mô Kim Hiệu Úy!" "Cái gọi là trên Càn dưới Càn là quẻ thuần dương, trên Khôn dưới Khôn là quẻ thuần âm, Trọng Khảm Bát Thuần Quái, Trọng Ly Bát Thuần Quái, cửa Khai đối với cửa Tử, cửa Kiến đối với cửa Sinh.

Từ xưa đến nay, bất kỳ ngôi mộ nào của An Lạc chúng ta đều được xây dựng dựa trên Bát Quái và Bát Môn." "Còn có thiên táng, thiên táng còn có thể gọi là 'điểu táng', là một tục lệ mai táng cổ xưa và độc đáo của vùng Tạng, dùng cho nông dân, mục dân và người bình

thường.” “Cũng có huyền quan táng, huyền quan là một hình thức mai táng cổ xưa của An Lạc chúng ta, đặc trưng là đặt quan tài của người chết lên vách núi cheo leo hiểm trở, nơi ít người qua lại.” “Ngoài nước ta, ở bán đảo Ấn-Chí-na, Indonesia cũng đã phát hiện ra hình thức này.” “Cách đặt quan tài ở các nơi có sự khác biệt, hoặc lợi dụng khe nứt trên vách đá để đặt quan tài; hoặc đục lỗ trên vách đá cắm cọc gỗ để đỡ quan tài; hoặc khoét vách đá thành hang, đưa quan tài vào, một đầu lộ ra ngoài hang.” “Quan tài đa phần được làm từ một thân cây gỗ đục rỗng, hình chữ nhật, cũng có một số ít quan tài hình thuyền.

Hình thức mai táng có nhất thứ táng, cũng có nhị thứ táng là chờ cho cơ thịt của người chết phân hủy hết, sau đó cho xương cốt vào quan tài rồi mới đưa lên vách núi.” “...” “Trước đây, tôi có tìm hiểu, dân làng Phong Môn Thôn là hậu duệ của những người di cư từ thời nhà Nguyên, có tài liệu ghi chép, những người sớm nhất trong làng có thể truy ngược về thời nhà Hạ.” “Từ những câu trên, có thể phán đoán rằng, mộ táng ở Phong Môn Thôn không phải là thiên táng, cũng không phải huyền quan táng.

Vì vậy, muốn tìm cổ mộ ở Phong Môn Thôn, phải phân tích địa hình của Phong Môn Thôn theo bố cục Bát Môn, sau đó dựa vào la bàn để tìm Tử Môn.” “Nếu tôi không đoán sai, Tử Môn thuộc quẻ Khôn, vị trí ở phía Tây Nam!” “Chúng ta chỉ cần đi đến trung tâm làng, sau đó đi theo hướng Tây Nam, sẽ tìm được cổ mộ.” Bố Phương nói xong, dẫn theo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử men theo một con đường đất nhỏ đi vào sâu trong làng.

“Chủ bá, ngầu quá, tặng anh 666!” “Trước đây xem livestream, cứ tưởng anh đang giả thần giả quỷ, nhưng, sau khi trải qua chuyện con sông Lưu Thủy, xử lý Hà phiêu tử, bây giờ những gì chủ bá nói, tôi đều tin!” “Chủ bá, anh nói gì cũng đúng!

Cảm giác như ông thầy họ Mã vậy!" "Lầu trên, đừng không tin, tôi vừa tra tài liệu, những gì chủ bá nói về bố cục phong thủy, về Bát Quái, không sai một chút nào!" "Nếu Phong Môn Thôn thật sự có mộ táng, vậy thì ba người chủ bá có thể gặp nguy hiểm rồi!" "Lầu trên, lời này có ý gì?" "Ông nội tôi nói với tôi, trong Bát Môn, ba cửa Khai, Hưu, Sinh là đại cát, cửa Cảnh là tiểu cát, cửa Kinh là tiểu hung, ba cửa Tử, Thương, Đỗ là đại hung!" "Hít!" "Nghe vậy, tôi đã hiểu rõ rồi." "Chủ bá muốn tìm mộ táng, chỉ có thể đi qua cửa Tử, mà cửa Tử là đại hung, chắc chắn sẽ có nguy hiểm!" "Mạng của chủ bá sắp để lại ở đây rồi." Không khí trong phòng livestream lập tức trở nên căng thẳng.

Thật ra, Bố Phương bây giờ rất tò mò, rốt cuộc là ai đã sử dụng phong thủy nghịch hướng để mai táng ở Phong Môn Thôn.

Bức màn bí ẩn lại sắp được vén lên.

Dưới sự thúc đẩy của tâm trạng tò mò, phấn khích này.

Bố Phương vừa sải bước đi về phía trước, vừa tính toán trong đầu bố cục phong thủy chính xác của Phong Môn Thôn.

Một nén hương trôi qua.

Bố Phương đột nhiên dừng lại, cầm đèn pin chiếu về phía trước, dưới ánh sáng của đèn pin, có thể nhìn thấy rõ một ngôi nhà đất đổ nát phía trước.

Ánh mắt hắn nhìn quanh.

Có thể phát hiện, có rất nhiều con đường đất nhỏ, nơi này dường như là một trung tâm giao thông của làng.

"Các bạn nhỏ trong phòng livestream, có lẽ có người đang sống ở thành phố." "Nơi tôi đang đứng bây giờ, giống như trung tâm thành phố, lấy nơi này làm điểm cố định, sau đó xây dựng những con đường

tỏa ra bốn phương tám hướng!" Bố Phương nói với camera.

"Chủ bá nói đúng, tôi là kỹ sư, có thể nhìn ra đây là giao điểm trung tâm của Phong Môn Thôn." "666a!

Chủ bá liếc mắt một cái là nhìn ra!" Bố Phương liếc nhìn những ngôi nhà phôi đất cũ kỹ, đổ nát, sau đó thở ra một hơi, nhìn vào camera nói: "Các vị khán giả thân mến, tôi đã đến trung tâm của Phong Môn Thôn, từ bây giờ, tôi phải luôn cảnh giác, khác với bên ngoài, Phong Môn Thôn đã hoang phế từ lâu, biến thành làng ma, chắc chắn có những thứ ma quái mà tôi không biết đang ẩn náu trong làng!" "Chủ bá, đừng có sợ, sống chết có số, không phục thì khô máu đi." "Nếu chết rồi, tôi sẽ thắp hương cho ông suốt một tháng." "'Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền' lại tặng chủ bá một quả tên lửa ------- Chủ bá cố lên." "'Loli Tóc Hai Bím' tặng chủ bá một siêu tên lửa ------ Ba ba chủ bá ơi, nếu có thể sống sót trở về từ Phong Môn Thôn, em sẽ là fan cứng của ba~!" "Loli lầu trên, có thể làm fan cứng của tôi không?

Tôi ở nền tảng nọ, có hơn một triệu fan, biết hát 'kê ca' và chơi bóng rổ đấy!" "Mẹ nó!

Streamer nền tảng khác mà dám vào phòng live của Bố gia đào góc tường à?

Cút ra ngoài!" "'Người đàn ông tốt tôi đây Vương Tiểu Cẩu' đã bị quản lý cấm chat 365 ngày!" Vương Tiểu Cẩu?

Bố Phương nhìn bình luận trong phòng live, thấy một người bạn có nick là 'Người đàn ông tốt tôi đây Vương Tiểu Cẩu' bị cấm chat, lẽ nào là Vương Tiểu Cẩu ở thôn Tần Lĩnh kia sao?

Chắc không phải đâu.

Nghĩ vậy, Bố Phương nói vào camera: "Quản lý, chỉ cần trong phòng live xuất hiện tên của nền tảng khác, cấm chat thẳng tay, đây là

phòng live của tôi, không cho phép đào góc tường.

Ngoài ra, trên đường đến đây, tôi đã phân tích và suy diễn toàn bộ địa hình của Phong Môn Thôn theo bố cục Bát Quái.

Từ lúc tôi bước vào khe đá, nơi đó ứng với Tử Môn của cung Khôn." "Bây giờ tôi đã vào làng, tôi cần phải mở rộng bố cục Bát Quái ra, chỉ có như vậy mới tìm được ngôi mộ được chôn giấu trong Phong Môn Thôn." "Mở rộng bố cục á?" "Mở rộng thế nào?" "Chủ bá, giải thích cho chúng tôi đi!" Thấy các bạn trong phòng live muốn biết cách mở rộng bố cục Bát Quái, Bố Phương suy nghĩ một giây rồi nói với camera: "Thưa các vị khán giả, mọi người hãy theo tôi nhé.

Việc mở rộng Bát Quái là để tôi dễ ghi nhớ hơn, từ đó suy rộng ra, mở rộng nó." "Dùng phương pháp diễn dịch, suy rộng ra, từ một việc mà hiểu ra những việc khác." "Chủ bá đang nói gì vậy?

Tôi không hiểu một câu nào cả!" "Không hiểu, không hiểu, tôi đi Baidu đây." "Mẹ nó!" "Lời của chủ bá cao siêu quá, nghe mà mặt tôi ngơ ngác luôn." "Cứ thế này là tôi hủy theo dõi chủ bá đấy nhé!" "Chủ bá, tôi chẳng phục ai, chỉ phục người nói ra những lời khiến tôi không hiểu nổi!" Bố Phương ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy mây đen giăng kín, bèn thở dài một hơi, nói: "Tiếc là trên trời có mây đen, nếu không tôi đã dùng Cửu Cung Bát Quái để tìm huyệt Thiên Bát Quái rồi!" "Mẹ nó!" "Chủ bá đến Cửu Cung Bát Quái cũng biết!" "Lợi hại thật đấy trời ơi!" Nghe lời Bố Phương, các bạn trong phòng live đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

"Chủ bá, Cửu Cung Bát Quái là gì vậy?

Chương 471

Tôi chưa nghe bao giờ.” “Cũng không biết chủ bá nghe được từ đâu, tôi chỉ biết Bát Quái chứ chưa từng nghe Cửu Cung Bát Quái.” “Lầu trên, cậu không biết không có nghĩa là chủ bá không biết.” “Chủ bá, giới thiệu sơ qua về Cửu Cung Bát Quái cho chúng tôi đi.” “Vậy tôi giải thích nhé.

Cửu Cung, là các nhà thiên văn học An Lạc thời cổ đại đã dùng hình chữ ‘Tỉnh’ để chia thiên cung thành chín phần bằng nhau: cung Càn, cung Khảm, cung Cấn, cung Chấn, Trung cung, cung Tốn, cung Ly, cung Khôn, cung Đoài.

Vào ban đêm, quan sát sự di chuyển của Thất Diệu và các tinh tú từ mặt đất, có thể biết được phương vị.” “Cửu Cung Bát Quái, còn gọi là Thiên Bát Quái, Lạc Thư, được kết hợp giữa thời gian của hai mươi tư tiết khí, không gian và các con số để tạo thành bố cục và cấu trúc cơ bản.” “Bố cục và cấu trúc này là đa chiều.” “Khi bói toán, người ta đặt ngày giờ cụ thể vào trong bố cục này, để phán đoán quy luật biến đổi của vạn vật tại một thời gian và phương vị cụ thể trong vũ trụ, lấy một điểm làm trung tâm, từ đó hình thành môi trường cát hung, cung cấp cơ sở để con người đưa ra quyết định về hành động và thời gian.” “Chủ bá, 666 quá!” “Đệt, đến Cửu Cung Bát Quái cũng biết!” “Chủ bá, có biết là ông ngầu bá cháy không?” “Tôi biết về Cửu Cung Bát Quái, nhưng chưa thực hành bao giờ.

Sau này đi tìm mộ khác, tôi sẽ biểu diễn cho mọi người xem một lần.” Bố Phương nói xong, tiếp tục chủ đề trước đó: “Trên đường đi, tôi đã đi qua bãi tha ma, con sông nước chảy, lúc đó tôi đều đi về hướng Tây Nam theo phương vị của Tử Môn.” “Nếu không có gì ngoài dự đoán, lối vào ngôi mộ ở Phong Môn Thôn nằm ngay dưới Tử

Môn.” “Tử Môn của ngôi làng này chỉ cách tôi vài chục mét thôi.” Nói xong.

“Phù!” Bố Phương hít sâu một hơi, tay trái cầm la bàn, men theo phương vị Tử Môn mà kim từ của Thiên Tinh La Bàn chỉ dẫn, dẫn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tiến về phía trước.

“Chủ bá, nói nhảm nhiều quá, tôi chỉ muốn xem trộm mộ thôi, tôi đợi không nổi nữa rồi, chạy nhanh lên đi!” “Lầu trên, tôi tặng cậu hai chữ ‘ngu ngốc’!” “Chủ bá đã nói rồi, Phong Môn Thôn là ngôi làng quỷ ám số một An Lạc, bên trong chắc chắn có giấu thứ gì đó ma quái.

Nếu chạy, tiếng bước chân sẽ vang lên, lỡ dụ quỷ ra thì sao?

Có vội cũng vô ích, mộ ở Phong Môn Thôn, có chạy đằng trời!” “‘Đại Ma Vương Bốc Đồng’ tặng chủ bá một siêu tên lửa ------ Mẹ nó, lầu trên dám mắng lão tử ngu ngốc, quản lý, cấm chat nó cho lão tử!” “‘Bảo Bảo Lạnh Lùng’ tặng chủ bá hai siêu tên lửa -------- là lão tử mắng đấy, quản lý, đá nó ra khỏi phòng cho lão tử!” “Tiếp đi, đừng dừng lại!” “Để xem ai nhiều tiền hơn!” “Hai người càng cãi nhau hăng, chủ bá càng vui!” Hơn sáu mươi vạn khán giả đang online trong phòng live, thấy có hai người đang khẩu chiến với nhau, ai nấy đều cười toe toét.

Bố Phương nhìn bình luận, thấy hai người đang công kích nhau bằng lời nói, hắn vỗ trán lắc đầu.

Có câu nói rất hay, lắm người thì nhiều chuyện.

Hắn liền nói vào camera: “Hai vị, đừng nóng nảy nữa, dừng lại đúng lúc đi.” “Nếu không phải chủ bá lên tiếng khuyên, hôm nay lão tử mắng cho thằng Đại Ma Vương khóc luôn!” “Ha ha, chúng ta nói chuyện riêng nhé, dám không hả đồ phế vật Bảo Bảo?” “Tôi có cảm giác Đại Ma Vương Bốc Đồng ngoài đời thì tự ti yếu đuối, nhưng trên

mạng thì lại hăng hái khí thế!" "Quản lý, cấm chat cả hai người họ đi." Bố Phương nói.

Chuyện công kích người khác bằng lời nói này thường xuyên xảy ra trên mạng, hắn không thấy có gì lạ.

Khi hai người bị quản lý cấm chat, phòng live lập tức trở lại hòa thuận.

"Chủ bá, mau tìm mộ đi, tôi đợi không nổi nữa rồi!" "Tôi chỉ chờ xem chủ bá đấu với đại Tống tử thôi!" "'Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền' lại tặng chủ bá một quả tên lửa --- Chủ bá, cẩn thận một chút, hôm nay là tiết cô hồn, Phong Môn Thôn chắc sẽ rất tà môn." Nhìn bình luận, Bố Phương nhíu mày.

Cái người tên 'Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền' này, mỗi lần phát biểu đều tặng một quả tên lửa.

Đối với loại fan chân chính này, Bố Phương hy vọng càng nhiều càng tốt.

Từ lúc bắt đầu live đến giờ đã được năm, sáu tiếng, tiền quà tặng chia đôi với nền tảng, hắn cũng kiếm được hơn bảy mươi nghìn.

Dù không tìm được mộ, dựa vào bảy mươi nghìn này, thời gian tới cũng không lo ăn lo mặc.

Vừa nghĩ, Bố Phương vừa bước về phía trước, đồng thời nói vào camera: "Cảm ơn quà tặng và sự ủng hộ của mọi người.

Bây giờ tôi, Lão Hồ và Bàn Tử đang đi vào một con hẻm nhỏ tối om, tôi tin rằng chúng ta đã không còn xa ngôi mộ nữa." Nói xong, Bố Phương tập trung tinh thần, cẩn thận để ý xung quanh mà tiến lên.

Con hẻm nhỏ này không rộng, chỉ khoảng một mét.

Hai bên là những ngôi nhà đất xiêu vẹo, đổ nát.

Trên mặt đất mọc rất nhiều cỏ dại.

Màu của chúng là màu vàng úa.

Nhìn qua cũng đủ khiến người ta cảm thấy hơi sởn gai ốc.

Trong không khí căng thẳng này, Bố Phương cứ đi ba bước lại quay đầu nhìn lại phía sau.

Nói thật, con hẻm thẳng tắp này có chút tà môn.

Con đường rộng một mét đối với ba người là vô cùng chật hẹp, nếu có thứ gì đó ma quái đột nhiên xông ra, đánh cho họ một đòn bất ngờ, có lẽ mạng cũng bỏ lại đây.

Cũng may mắn, ba người Bố Phương đi suốt một đoạn đường mà không gặp nguy hiểm gì.

Nhìn thì có vẻ nguy cơ tứ phía, nhưng thực tế lại hữu kinh vô hiểm.

Sau khoảng bốn, năm phút, ba người Bố Phương đi đến cuối con hẻm.

Hai bên có hai con đường rộng hơn hai mét, còn ở phía trước cách ba mét, cuối con hẻm, có thể thấy một khoảng đất trống và một ngôi nhà.

Đó cũng là ngôi nhà đất lớn nhất trong làng.

Bố Phương mở Âm Dương Nhãn ra, phát hiện ngôi nhà này rất tà dị, bị một mảng âm khí lớn bao phủ.

Hơn nữa, ở cửa lớn còn có một chiếc ghế thái sư cũ nát.

Thấy cảnh này, Bố Phương hít một hơi khí lạnh, sau lưng toát một lớp mồ hôi lạnh.

Nếu hắn không đoán sai, chiếc ghế thái sư này chính là một trong

những bí ẩn của Phong Môn Thôn.

Điều càng bí ẩn hơn là, bất cứ ai ngồi lên nó đều sẽ gặp phải chuyện kỳ quái.

Chương 472

Nhưng theo những gì hắn biết, đội khảo sát của quốc gia đã đến đây, chiếc ghế thái sư đáng lẽ phải ở trong phòng khách, sao lại xuất hiện ở cửa?

Thật quá quỷ dị.

Bố Phương dùng Âm Dương Nhãn nhìn chiếc ghế thái sư cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Ực!

Bố Phương nuốt nước bọt, nhìn vào camera nói: "Thưa các vị khán giả, tôi đã thấy vị trí Tử Môn rồi, đồng thời, đây cũng là nơi tà môn nhất trong cả ngôi làng." "Nhưng phía sau cuối con hẻm, hẳn là một khoảng đất trống không lớn, hoặc có lẽ là một cái sân, rốt cuộc là gì, tôi hiện tại hoàn toàn không biết." "Trong tình huống không rõ ràng này, tôi phải cẩn thận, mọi người hãy chuẩn bị tinh thần trước, tôi sắp vào đó đây." "Chủ bá, thắng lợi ở ngay trước mắt, xông vào một mạch đi!" "Quỷ đâu rồi?" "Mau hiện ra đánh chết chủ bá đi!" "Tôi chỉ muốn xem chủ bá bị quỷ đánh chết!" Bố Phương vừa đi về phía trước, vừa xem bình luận, thấy có người nói chỉ muốn xem hắn bị quỷ đánh chết, khóe miệng khẽ giật giật.

Cuối con hẻm, Bố Phương cầm đèn pin chiếu vào bên trong.

Cùng lúc đó, phần lớn khán giả trong phòng live đều vô cùng kích động, cũng đều nín thở, mong chờ chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Những người ngày thường đều là công dân tốt tuân thủ pháp luật, có cơ hội xem một cảnh tượng đặc sắc, kích thích như vậy, nhất thời đều không kìm được mà gửi bình luận.

Ngay lập tức, những người không tắt bình luận, màn hình live đều bị bình luận che kín.

Có người đang xem live ngon lành, kết quả bình luận hiện lên, điện thoại trực tiếp bị lag, trong cơn tức giận, tại chỗ đập nát điện thoại, tức đến bốc hỏa.

"Khốn kiếp!" "Mọi người có thể đừng gửi bình luận cùng lúc được không!" "Điện thoại của lão tử lag rồi!" "Lầu trên, điện thoại không được thì tắt bình luận mà xem!" "Chủ bá, lợi hại thật, vậy mà đã tìm được nơi tà môn nhất, cũng là nơi nguy hiểm nhất của Phong Môn Thôn.

Chuyện khác không nói, chỉ cần anh muốn, lúc nào cũng có thể 'làm' em!" "Chủ bá sắp tìm được mộ rồi, tôi phấn khích quá!" "Đúng vậy!" "Tôi cũng vô cùng phấn khích và kích động, có ai từng xem live trộm mộ phiên bản người thật chưa?

Chắc là chưa!

Hôm nay hãy mở to mắt ra mà xem cho kỹ!" "Đừng phấn khích vội, lỡ đâu chủ bá không tìm được mộ mà bị quỷ đánh chết thì ------ Khoan đã?" "Trời đất ơi!" "Chủ bá đang đùa tôi đấy à?

Miệng thì cứ luôn mồm cổ mộ?

Mẹ nó rõ ràng là một cái nấm mồ!" "Chủ bá đang đùa tôi đấy à?

Miệng thì cứ luôn mồm cổ mộ?

Mẹ nó rõ ràng là một cái nấm mồ!" Lúc này, hơn sáu mươi vạn khán giả online trong phòng live, qua camera quay ban đêm của drone, đã nhìn thấy bên trong là một nấm mồ chứ không phải ngôi mộ, sự phấn khích trước đó tan biến, giọng điệu trở nên vô cùng không thân thiện.

Cùng lúc đó, Bố Phương cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử

nhìn thấy nấm mồ cũng đều ngây người.

Khi bước vào khoảng đất trống, tầm nhìn xung quanh bỗng trở nên quang đãng, bên trong là một khu đất bằng phẳng có đường kính khoảng ba mươi mét.

Nhìn thẳng về phía trước, là một ngôi nhà gạch đỏ có quy mô rõ ràng tốt hơn những ngôi nhà đất khác.

Nó khác biệt rõ rệt với những ngôi nhà còn lại.

Ngôi nhà được xây bằng gạch đỏ, sau đó dùng cọc gỗ và ngói để lợp mái.

Có thể phân tích qua cửa sổ, ngôi nhà này có hai phòng và một sảnh lớn.

Trong điều kiện vô cùng tồi tàn của Phong Môn Thôn mà lại xuất hiện một ngôi nhà như vậy, kẻ ngốc cũng nhìn ra được gia đình này là nhà giàu nhất trong làng.

Nhưng điều mọi người không hiểu là, trước ngôi nhà cổ không biết đã bao nhiêu năm không có người ở này, lại có một nấm mồ hình tròn đường kính bốn mét, cao khoảng một mét hai, được bao bọc bằng gạch đỏ, trước mộ có một tảng đá chứ không phải bia đá.

Cái nấm mồ này đã khiến cảm xúc của các bạn trong phòng live bùng nổ.

Kỳ lạ là, ngôi mộ này lại đối diện ngay cửa chính của ngôi nhà.

Nấm mồ trông rất ngay ngắn, nhưng có xây tốt đến đâu đi nữa, nó cũng chỉ là một cái nấm mồ.

Bố Phương hoàn hồn, không nhịn được liếc nhìn bình luận.

Khán giả đều đang trêu chọc.

“Chủ bá, định chọc tôi cười chết à?

Trước đó cứ luôn mồm Phong Môn Thôn có cổ mộ, bây giờ thì biết rồi nhé!" "Hóa ra, thứ anh tìm được không phải mộ, mà là một cái nấm mồ!" "Tôi chắc chắn, chủ bá là Mô Kim Hiệu Úy dỏm!" "Không biết Phân Kim Định Huyệt à?

Định ra một cái nấm mồ?" "Không được rồi, tôi sắp cười chết rồi, mọi người mau giúp tôi gọi 120 đi!" "Đội khảo sát đã chứng thực Phong Môn Thôn không có cổ mộ, chủ bá ơi, phen này công cốc rồi, e rằng mạng cũng sẽ bỏ lại đây." "Ai!

Phong Môn Thôn không có cổ mộ, buồn quá!

Hy vọng tiếp theo sẽ có quỷ xuất hiện, để xem chủ bá bắt quỷ!" "Lầu trên, tôi nói cho mà biết, trên đời này căn bản không có quỷ, chỉ xuất hiện trong phim kinh dị thôi!" "Đừng nói nữa, gặp phải học sinh tiểu học rồi!" "Phù!" Bố Phương lấy ra một bao thuốc lá, đưa cho Lão Hồ và Bàn Tử trước, sau đó rút một điếu, châm lửa, hít một hơi thật sâu rồi thở ra từ mũi, bình ổn lại tâm trạng, trầm ngâm vài giây rồi nhìn vào camera nói: "Các vị, hãy theo tôi nhé!

Cổ mộ thường được chôn dưới lòng đất, thứ chúng ta đang thấy chỉ là một cái nấm mồ!" "Phong Môn Thôn cũng không đơn giản như tôi tưởng tượng!" "Tôi cứ nghĩ cổ mộ ở Phong Môn Thôn sẽ rất hoành tráng, kết quả xuất hiện trước mắt tôi lại là một cái nấm mồ, tôi cũng không biết tại sao Thiên Tinh La Bàn lại đưa tôi đến đây." "Nhưng nếu la bàn đã đưa tôi đến đây, chắc chắn có điều kỳ lạ!" Tiếng nói vừa dứt, Bố Phương bước đến trước nấm mồ, cẩn thận xem xét ngôi mộ cũ không ai chăm sóc, cỏ dại mọc um tùm.

Lúc này, khán giả trong phòng live lần lượt nhíu mày, chìm vào suy tư.

Chương 473

Họ vào phòng live, không đi đâu cả, cũng không ăn không uống, mắt thấy sắp tìm được cổ mộ, tất cả mọi người đều không chớp mắt, nín thở chờ xem.

Nhưng ai mà ngờ được, kết quả lại đáng thất vọng đến vậy.

Sau khi hiểu ra, tất cả đều bùng nổ.

"Tôi không nói nhiều, một vạn cái dislike ném cho chủ bá!" "Chủ bá, anh không nói với chúng tôi, sau khi đến Phong Môn Thôn, anh biết có cổ mộ hay không sao?" "Bây giờ đến rồi, xin hỏi cổ mộ ở đâu?

Nếu thật sự có, tôi không thấy, chỉ thấy một cái nấm mồ cỏ mọc cao ba mét!" "Lầu trên nói đúng!

Tôi ủng hộ, cái nấm mồ này rất ngay ngắn, giống như có người đã bỏ ra thời gian dài để xây dựng, nhưng có xây tốt đến đâu đi nữa, nó cũng chỉ là một cái nấm mồ không lớn bằng cổ mộ!" "Chủ bá, sao anh lại chắc chắn Phong Môn Thôn có cổ mộ thế?" "Để cho anh chém gió à?" "Nếu không cho tôi một lời giải thích hợp lý, tôi sẽ hủy theo dõi ngay, đi theo dõi người khác!" "Đi suốt đường, chủ bá đi qua bao nhiêu ngôi nhà, nhưng trước cửa những ngôi nhà đó không có nấm mồ nào cả, tại sao trước cửa ngôi nhà này lại có một cái nấm mồ?" "Kỳ lạ thật!" Đa số người trong phòng live đều đã luyện thành 'cánh tay kỳ lân', nhất thời, bình luận bay như mưa, không thể dừng lại.

Càng náo nhiệt, càng thêm náo nhiệt.

Bố Phương kiểm tra nấm mồ, đồng thời xem bình luận trong phòng live, thấy khán giả đang kích động chửi bới, hắn cũng không để ý, chỉ khẽ nhíu mày.

Hắn cảm thấy bình thường, không có gì kỳ lạ.

Mắt không thấy, tâm không phiền.

Bố Phương chọn cách tạm thời không xem bình luận, cẩn thận kiểm tra nấm mồ một lượt, phát hiện những viên gạch đỏ này được gia công thêm sau.

Nghĩ đến đây, Bố Phương sử dụng công pháp Song Chỉ Thám Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng, rút ra một viên gạch đỏ.

"Xì!" "Nấm mồ này, thật sự có điều kỳ lạ!" "Xì!" "Cái mộ này, thật sự có điều kỳ lạ." Bố Phương rút viên gạch đỏ ra, chỉ thấy bên trong có một lớp gạch khác.

Rốt cuộc là gạch gì, cần phải xác nhận lại.

Tiếp đó, hắn đưa tay vào trong, véo một ít vôi đá đặt lên mũi, hít vào, lập tức một mùi chua xộc vào phổi.

"Gạch cổ vôi xanh." Bố Phương nói.

"Hả?

Không phải nấm mồ được bao bọc bằng gạch đỏ sao?" "Sao lại là gạch cổ vôi xanh?" Nghe lời Bố Phương, Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"Hai người xem đi." Bố Phương lùi lại một bước, chỉ vào vị trí vừa rút viên gạch đỏ.

"Vãi chưởng!" "Đúng là gạch cổ vôi xanh thật!" Vương Bàn Tử hít hít mũi, kinh ngạc nói: "Nếu vậy, ngôi mộ này đã được xây từ rất lâu rồi!" "Ngôi mộ này không hề đơn giản." Hồ Bát Nhất nói: "Dùng gạch cổ vôi xanh bao bọc nấm mồ, chỉ có ở thời cổ đại.

Nếu tôi không đoán sai, ngôi mộ này được xây dựng từ thời cổ đại." Cuộc đối thoại của ba người, khán giả trong phòng live nghe rất

rõ.

“Mẹ nó!

Xây bằng gạch cổ vôi xanh thì cũng chỉ là một cái nấm mồ thôi, không phải cổ mộ.” “Chủ bá, mau đi tìm mộ đi.” “Đừng xem cái mộ này nữa.” “Tôi cảm giác ngôi mộ này là lối vào cổ mộ đấy.” “Vãi chưởng!

Lầu trên nói có vẻ có lý, chủ bá, mau đào mộ đi.” Bố Phương liếc nhìn bình luận, sau đó nói vào camera: “Mọi người đừng vội, tôi đâu có nói nấm mồ này là cổ mộ tôi muốn tìm đâu.” “Tôi rút một viên gạch đỏ ra, phát hiện bên trong có gạch vôi xanh, niên đại rất xa xưa rồi, đá đã biến thành màu đen, ở thời đại này rất khó thấy.

Nếu tôi không đoán sai, loại gạch này có thể truy ngược về thời nhà Minh.” “Ý là, ngôi mộ này có niên đại rất xa xưa, tôi không biết nó có phải là lối vào cổ mộ dưới lòng đất không.” “Ngôi mộ này được xây ở cửa nhà, có liên quan đến tà tục của Phong Môn Thôn.” “Tôi đã nói trước đó, một trong ba điều kỳ lạ của Phong Môn Thôn là người quỷ chung sống, chết không rời làng.

Tức là, người chết rồi không được chôn ngoài làng, chỉ có thể chôn ở cửa nhà mình.” “Chủ bá, nếu vậy thì sao?

Những thi thể ở bãi tha ma, thi thể ở con sông nước chảy, con cháu họ không chôn họ ở cửa nhà mình à?” “Đúng đó chủ bá, cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý đi.” “Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì dịch bệnh đã khiến một lượng lớn người trong làng tử vong, những người không có gia đình, trực tiếp bị những người đi làm công trở về xử lý qua loa.” “Tôi đi suốt đường, không thấy nhà người khác có mộ ở cửa, là vì con cháu họ đào hố, ném thi thể vào hố rồi lấp đất lên, nên tôi không thấy nấm mồ là chuyện bình thường.” “Nếu không có gì ngoài dự đoán, chủ nhân ngôi mộ này chính là chủ nhân

của ngôi nhà cổ này.” Nói đến đây, Bố Phương ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía ngôi nhà cổ rách nát.

Drone cũng đang ghi lại góc nhìn của Bố Phương.

Hơn sáu mươi vạn khán giả online trong phòng live, sau khi quan sát kỹ ngôi nhà cổ âm u, đều cảm thấy sởn gai ốc.

“Đó là nơi người ở sao?” “Tôi cảm thấy đó là nơi quỷ ở!” “...” “Người quỷ chung sống, chết không rời làng, xây mộ ở cửa nhà mình, chủ bá bịa ra đấy à!” “Lầu trên, không biết thì đừng phát biểu, tôi vừa tra tài liệu, phát hiện những gì chủ bá nói không sai chút nào, đây là tà tục chỉ có ở Phong Môn Thôn.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chủ bá, có thể đừng đánh trống lảng nữa không, cổ mộ anh muốn tìm đâu?” “‘Ớt Nhỏ Tức Giận’ tặng chủ bá một trăm viên cá viên ------ Chủ bá, đừng lừa tôi nữa, tôi không bị lừa đâu, chẳng lẽ anh định nói với tôi, ngôi mộ này chính là cổ mộ của Phong Môn Thôn à!” Ngay sau đó, các bạn trong phòng live đều phản ứng lại, lần lượt lên tiếng trách móc Bố Phương.

Thấy khán giả trong phòng live cứ bám riết không tha, Bố Phương cúi đầu thở dài, bình ổn lại tâm trạng, liếc nhìn ngôi nhà cổ và nấm mồ, rồi nói vào camera: “Mọi người đừng vội, la bàn đã dẫn tôi đến đây theo phương vị phong thủy, chắc chắn sẽ không sai đâu.” “Tôi đã nói, đây là vị trí Tử Môn.

Tại sao người ta lại xây nấm mồ ở vị trí Tử Môn, mọi người không cảm thấy kỳ lạ chút nào sao?” “Biết đâu, trong mộ lại có một thế giới khác!” “Còn có hay không, tôi chỉ có thể mở ngôi mộ này ra, xem xét kỹ lưỡng, là biết ngay.” “Trước khi mở mộ, tôi sẽ vào nhà xem xét trước, biết đâu có manh mối do chủ nhân ngôi mộ để lại, nếu tìm được thì có thể sẽ giúp ích cho việc tìm mộ của tôi.” Nói xong, Bố Phương nhìn về phía ngôi nhà cổ.

Hắn muốn tìm ngôi cổ mộ được chôn giấu dưới lòng đất ở Phong Môn Thôn.

Cái nấm mồ này, nếu có thể không mở ra thì tốt nhất đừng mở, ai mà biết được trong mộ có thứ ma quái gì.

“Phù.” Thở ra một hơi khí đục, Bố Phương bước về phía cửa nhà cổ, đồng thời lên tiếng nói: “Lão Hồ, Bàn Tử, hai người ở ngoài đợi tôi, có chuyện gì thì gọi.” “Chết thì cùng chết.” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất sống chết cũng không chịu ở ngoài.

“Vậy được thôi, đừng chạm vào chiếc ghế thái sư đặt ở cửa.” Bố Phương dặn dò một câu, bước qua ngưỡng cửa, cầm đèn pin, tiến vào trong ngôi nhà cổ.

“Lạnh quá!” Bố Phương vừa vào nhà cổ liền cảm thấy nhiệt độ bên trong lạnh đến đóng băng, tuyệt đối không bình thường.

Chương 474

Ở trong núi sâu, những ngôi nhà đất quanh năm không thấy ánh mặt trời cũng không lạnh đến thế.

Lúc ở ngoài cửa thì không cảm thấy gì.

Ực!

Nuốt nước bọt, Bố Phương dừng lại tại chỗ, cầm đèn pin chiếu xung quanh, đồng thời nói: "Thưa các vị khán giả, bây giờ tôi đã vào trong nhà.

Ở đây, tôi cảm thấy nhiệt độ vô cùng bất thường, lạnh đến đóng băng, ngôi nhà này hẳn là một nhà âm, tôi phải tập trung tinh thần cao độ." "Ngôi nhà này cũng khác với những ngôi nhà khác, chỉ có một gian duy nhất, bên trong biết đâu lại ẩn giấu cạm bẫy, hoặc cô hồn dã quỷ." "Hơn nữa, vị trí xây dựng ngôi nhà này nằm ở cung Khôn của Bát Quái, phía Tây Nam, giống như nấm mồ bên ngoài, đều nằm ở vị trí Tử Môn." "Nghĩ kỹ mà xem, trong tình hình bình thường, có ai lại xây nhà dương ở vị trí Tử Môn không?" Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng live đều lần lượt gõ bàn phím, trêu chọc hắn.

"2333, chủ bá, lại lo xa rồi!" "Không phải chỉ là một ngôi nhà không có người ở sao?

Có gì đáng sợ chứ!" "Lầu trên, đổi lại là cậu ở Phong Môn Thôn, sợ tè ra quần rồi!" "Chủ bá, cứ nhát gan nữa đi, xem tôi có hủy theo dõi không!" "Bố gia, đừng để ý, mấy người lầu trên vừa nhìn là biết xem live không mang não.

Nhà dương mà xây ở vị trí Tử Môn, là đang chê mình sống quá lâu đấy!" Đối với những bình luận này, Bố Phương chỉ liếc qua một cái rồi để ý xung quanh.

Nơi này là do Thiên Tinh La Bàn dẫn đến, tuyệt đối không thể không có điều kỳ lạ.

Vì vậy, mỗi khi di chuyển một bước, hắn đều quan sát xung quanh.

"Vãi chưởng!

Quỷ!" Đột nhiên, Vương Bàn Tử cầm đèn pin chiếu lên tường, thấy một bóng đen vụt qua, sợ đến mức hét lên một tiếng.

Quỷ?

Nghe vậy, Bố Phương nhìn về phía Vương Bàn Tử, chỉ thấy trán hắn ta đổ đầy mồ hôi lạnh, thở hổn hển, xem ra đã bị dọa không nhẹ.

"Bàn Tử, cậu thật sự thấy quỷ à?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

"Ừ!" Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, gật đầu lia lịa, nói: "Một bóng đen tóc dài đột nhiên vụt qua, chúng ta phải cẩn thận!" "Xì!" "Bóng đen tóc dài?" "Hình như lúc nãy tôi cũng thấy!" "Chỉ thoáng qua thôi, tốc độ thật sự quá nhanh!" "Lúc đầu tôi không để ý, kết quả nghe Bàn Tử nói có quỷ, cũng bị dọa giật mình!" "Cuối cùng cũng có thể thấy chủ bá bị quỷ đánh chết rồi!" "Lầu trên, mẹ nó cậu ăn gan hùm mật gấu à?

Đến quỷ cũng không sợ, còn cười xem chủ bá bị quỷ đánh chết!" "Chủ bá, mau chạy ra khỏi nhà âm đi!" "Nơi quỷ ở, không phải nơi người ở!" "Chạy được sao?

Lúc nãy không phải không thấy, quỷ vụt qua một cái, tốc độ nhanh như vậy, chủ bá ba người có chạy trước một nghìn mét cũng sẽ bị quỷ đuổi kịp!" "Tiếc quá, không được xem ba người chủ bá trộm mộ, đã bị quỷ đánh chết rồi, phòng live này sắp toang rồi." Bố Phương thấy các bạn trong phòng live đều hoảng loạn, đồng thời lấy Ngũ Đế Tiền từ trong ba lô ra, thấy không có động tĩnh gì, quyết định trấn an

lòng người, nói vào camera: “Mọi người đừng hoảng, có thể Bàn Tử hoa mắt thôi, Ngũ Đế Tiền trong tay tôi không có động tĩnh gì, chứng tỏ không có quỷ xuất hiện.” “Vãi chưởng!” “Chủ bá đến Ngũ Đế Tiền cũng có!” “Tôi cứ tưởng chỉ có Mô Kim Phù thôi chứ!” “Chủ bá, chắc chắn Ngũ Đế Tiền của anh là thật không?” Bố Phương cầm một chuỗi Ngũ Đế Tiền, đưa ra trước camera cho khán giả xem rõ, nói: “Các huynh đệ, tôi dùng nhân cách của mình để đảm bảo, Ngũ Đế Tiền trong tay tôi là hàng thật.” “Mẹ ơi, thứ chủ bá cầm trong tay lại là Đại Ngũ Đế Tiền, tức là tiền Bán Lạng của nhà Tần, tiền Ngũ Thù của nhà Hán, Khai Nguyên Thông Bảo của nhà Đường, Tống Nguyên Thông Bảo của nhà Tống và Vĩnh Lạc Thông Bảo của nhà Minh, chất liệu chế tác là đồng xanh.” “Tương ứng với các vị hoàng đế đã lập nên công nghiệp thiên thu, ghi danh sử sách An Lạc là Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Cao Tổ, Tống Thái Tổ, Minh Vĩnh Lạc Đại Đế.” “Đặt ở hiện tại, cũng là vật phẩm hiếm có, tôi thực sự không ngờ chủ bá lại sở hữu Đại Ngũ Đế Tiền, ghen tị quá!” “Đại Ngũ Đế Tiền là cái gì vậy?

Tôi học ít, không biết!” “Chủ bá, cầu xin anh giải thích cho chúng tôi!” Bố Phương đeo chuỗi Ngũ Đế Tiền vào tay trái, liếc nhìn bình luận, thấy có bạn không biết Đại Ngũ Đế Tiền, liền nói: “Đại Ngũ Đế Tiền có công năng cản sát, phòng tiểu nhân, trừ tà, vượng tài, cầu phúc và chủ yếu là diệt quỷ!” “Trong dân gian An Lạc cổ đại, vẫn luôn có tập tục dùng tiền cổ để trừ tà.” “Đem đồng tiền thông bảo có lỗ vuông không phân biệt lớn nhỏ, dùng chỉ đỏ xâu lại đeo trên cổ, vì đồng tiền đã qua tay vạn người, hội tụ dương khí của trăm nhà, có thể chống lại tà ma quỷ hồn.” “Vãi chưởng!” “Ngũ Đế Tiền bá đạo vậy sao?” “Lại có thể cản sát, diệt quỷ.” “Huynh đệ, công năng của Ngũ Đế Tiền mọi người cũng đã biết rồi.” “Nếu có quỷ, Ngũ Đế Tiền sẽ nóng lên, rung động, phát ra tiếng động để tôi biết.” Bố Phương nói.

Lời của hắn vừa dứt.

Bóng đen tóc dài vừa vụt qua lúc nãy, lại xuất hiện lần nữa.

"Vút." Bóng đen tóc dài trực tiếp vụt ra khỏi cửa lớn.

"Mẹ nó!" "Là một con mèo!" Bố Phương mở Âm Dương Nhãn, thấy một con mèo đen có mái tóc dài chạy ra ngoài.

"Chủ bá đùa tôi à!" "Mèo mà có tóc dài?" "Tin hay không thì tùy, dù sao thì tôi đã thấy rồi." Bố Phương nói.

"Cứ chém gió tiếp đi!" "Dù sao thì tôi không tin!" Các bạn trong phòng live đều thấy con mèo, đều biết mèo không có mái tóc dài.

"Bố Phương, con mèo tà dị đó có tấn công ba chúng ta không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Hắn tin lời Bố Phương.

Cái bóng đen tóc dài đó là một con mèo, năng lực của Bố Phương, hắn biết rõ.

"Cái này tôi tạm thời không rõ." Bố Phương nói: "Nếu con mèo tà dị đó dám tấn công ba người chúng ta, tôi sẽ đánh cho nó tè ra quần!" "Được." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Meo!" Lúc này, một tiếng mèo kêu vang vọng trong ngôi nhà cổ.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện trong phạm vi mười mét có một con mèo tà dị, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Nghe thấy giọng nói của hệ thống bên tai, Bố Phương cầm đèn pin chiếu xung quanh, không thấy bóng dáng con mèo tà dị đâu, chắc nó đã trốn sau vật cản.

Con mèo tà dị lúc nãy đã vụt ra khỏi cửa, Bố Phương cầm đèn pin bước ra khỏi ngưỡng cửa.

Đột nhiên, con mèo tà dị từ trên cửa rơi xuống, mặt mày hung tợn,

giơ móng trước, nắm chặt thành quyền, một quyền đấm vào trán Bố Phương.

"Bốp!" Bố Phương bị đấm một quyền vào trán, hơi lùi lại, cũng không ngờ con mèo tà dị này lại trốn trên cửa.

Cơn tức giận lập tức dâng lên, hắn lấy Hắc Kim Cổ Đao từ không gian hệ thống ra: "Để xem nắm đấm của mày nhanh, hay đao của tao nhanh!" "Trời đất ơi!" "Mắt tôi có bị ảo giác không vậy?" "Chủ bá to gan lớn mật, lại bị một con mèo đen tóc dài đấm một cú vào trán!" "Lúc nãy chủ bá nói thấy một con mèo đen tóc dài, ban đầu tôi không tin, bây giờ tin rồi!" "Ba ba chủ bá ơi, lúc nãy con lại không tin ba!" "Con trai dập đầu xin lỗi ba rồi!" "Cho tôi hỏi, có ai thấy chủ bá lấy đao ra từ đâu không?" "Nhìn kìa, sắc bén vô cùng, sợ chết đi được." Con mèo đen tóc dài rơi xuống đất, tại chỗ nhảy lên, định cho Bố Phương cú đấm thứ hai thì bị Bố Phương dùng tay trái tóm lấy gáy.

"Đinh!" "Vật chủ chạm vào mèo tà dị, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Nâng cấp!" Bố Phương đáp lại.

"Nâng cấp thành công!" "Huyết mạch mèo tà dị nâng cấp, huyết mạch Linh Yêu!" Lại nâng cấp thành công rồi!

Bố Phương có chút kinh ngạc.

Chương 475

"Meo." Mèo tà dị kêu một tiếng.

Bố Phương hoàn hồn, ném con mèo tà dị xuống chân, rồi nói: "Tự đánh vào mông mười cái!" Hả?

Nghe thấy lời này, con mèo tà dị ngơ ngác, nhưng, lúc nãy, nó đã đấm chủ nhân của mình.

"Bốp!" Con mèo đen xoay người, quay lưng về phía Bố Phương, dùng tay phải vỗ vào mông mình.

"Chuyện gì thế này?" "Lúc nãy con mèo tà dị không phải rất hung dữ sao?" "Chủ bá bảo nó tự đánh vào mông, nó thật sự đánh!" "Trời đất ơi!" "Chủ bá, quá đỉnh rồi!" "Cứ thế này là tôi phải làm fan cứng thôi!" "Tôi không hiểu, chủ bá chỉ tóm lấy con mèo tà dị, sau đó ném nó xuống đất, rồi bảo nó tự đánh vào mông, kết quả nó đánh thật!" "Mẹ nó!

Con mèo đen này là do chủ bá tìm đến diễn kịch à!" "'Bảo Bảo Lạnh Lùng' tặng chủ bá hai trăm cái vây cá --------- Đại Ma Vương, lão tử nhắn tin riêng rồi, hôm nay không mắng cho mày khóc, lão tử đổi tên thành chó ngốc!" "'Đại Ma Vương Bốc Đồng' tặng chủ bá một quả tên lửa -------- đứa nào sợ, đứa đó là chó!

Tao trả lời tin nhắn riêng đây!" "Tôi phục hai người lầu trên thật, cứ phải làm tổn thương nhau, không thể nghỉ một lát được à?" "Hóa ra là một con mèo tóc dài." "Tôi còn tưởng là quỷ chứ." Vương Bàn Tử bước ra, nhìn con mèo đen đang đứng đó tự vỗ mông mình, nói.

"Bàn Tử, sau này đừng có làm ồn nữa." Hồ Bát Nhất nói.

"Được." Vương Bàn Tử gật đầu.

“Canh ở cửa cho ta, phát hiện có gì thì báo cho ta.” Bố Phương nói với con mèo tà dị một câu, rồi lại bước vào trong nhà.

Bên trong ngôi nhà cổ này giống hệt như dự đoán trước đó.

Sảnh chính rộng khoảng mười mét vuông, hai bên có hai phòng.

Ở bên trái, ngoài một cái bếp lò để nấu ăn ra, những nơi khác trong nhà cổ không có gì bất thường.

Quan sát sảnh chính một lượt, Bố Phương nhìn về phía chiếc bàn cúng bằng gỗ sơn đỏ mục nát rộng một mét vuông đặt ở giữa sảnh, theo bàn cúng nhìn lên, có thể thấy trên tường treo một bài vị.

Trên bài vị có một ít mạng nhện trắng, chữ viết bằng bút lông trên đó đã sớm không thể nhìn rõ được nữa.

Bố Phương cầm đèn pin chiếu vào, đi về phía trước vài bước, rồi ngẩng đầu nhìn bài vị, sau khi thấy được đường nét của chữ viết trên đó, không khỏi hít một hơi khí lạnh: “Cổ trạch nhà họ Hồ.” Trên bài vị, tuy chữ viết không còn rõ nữa, nhưng Bố Phương vẫn có thể dựa vào trực giác mà đọc ra được.

Xì!

Giây tiếp theo, Bố Phương khẽ hít một hơi khí lạnh, phát hiện những dòng chữ trên bài vị dường như cứ cách một khoảng thời gian lại có người dùng bút lông viết lại cho rõ ràng.

“Các vị khán giả, tôi biết mình đang ở đâu rồi.” Bố Phương chỉ tay vào bài vị trên tường và nói: “Nhìn chữ viết này, nếu tôi không nhầm thì đây chính là nhà cũ của họ Hồ!” “Trước đó tôi đã nói, đây là nơi tà ma nhất làng Phong Môn, nằm ở vị trí Tử môn, không thể sai được.” Nghe Bố Phương nói, rồi thuận theo tay hắn chỉ nhìn lên.

Hơn sáu mươi vạn khán giả trong phòng livestream đều có thể lờ mờ nhận ra đường nét văn tự trên bài vị, những người không biết

cũng bắt đầu kích động.

“Chữ trên cùng chắc là chữ ‘Hồ’, tuy không rõ lắm nhưng tôi có thể lờ mờ nhìn ra.” “Streamer nói không sai chút nào.

Làng Phong Môn quả thực có một căn nhà cổ của một gia đình họ Hồ, đừng hỏi vì sao tôi biết, tôi tra tài liệu mà biết đấy.” “[Admin Đẹp Trai Hơn Cả Tiền lại tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa] ----- Streamer, phải cẩn thận đấy!

Cái ghế thái sư ở cửa tà lắm, nghe nói nửa đêm nó sẽ tự lắc lư!” Bạn bè trên mạng nói không sai, Bố Phương cũng đã hiểu rõ về căn nhà này.

Theo như hắn biết, phần lớn những lời đồn đại tà ma ở làng Phong Môn đều bắt nguồn từ đây.

Chắc chắn rồi, căn nhà cũ này xây ngay trên vị trí Tử môn, tương đương với việc xây trên một cửa ải của âm phủ địa phủ, Quỷ Môn Quan.

Dùng mông cũng biết, căn nhà này chắc chắn ẩn chứa bí mật không ai hay.

Sau khi hiểu ra, Bố Phương càng thêm cẩn trọng.

Nếu không cẩn thận mà bỏ mạng lại đây thì chỉ có nước đi tong.

Lại có chữ!

Bố Phương cầm đèn pin rọi lên bài vị, dưới ánh đèn có thể thấy trên bức tường phía trên bài vị có khắc mấy hàng chữ.

Do thời gian đã quá lâu, chữ viết trên tường dần phai màu, nếu Bố Phương không chú ý nhìn thì có thể đã bỏ qua.

Nhưng đó không phải là điểm chính, quan trọng là nội dung được khắc ở trên.

“Sau khi Vương Chấn Bằng, đệ nhất họa sĩ thời Nguyên qua đời, đã tặng Hồ Thái Du một bức tranh ‘Bá Nha Cổ Cầm Đồ’.” Đù má!

Căn nhà này lại có liên quan đến Hồ Thái Du!

Ực!

Bố Phương không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, đồng tử có phần co lại.

Vốn tưởng căn nhà này không có gì đặc biệt, chỉ là một căn nhà âm trạch tà quái, nhưng không ngờ, lai lịch của nó lại lớn đến vậy.

Hồ Thái Du là ai?

Chương 476

Nếu hỏi hơn sáu mươi vạn khán giả đang xem livestream, có lẽ chưa đến mười người trả lời được.

Bọn họ không biết, nhưng Bố Phương, người tinh thông lịch sử học ở kiếp trước, sao lại không biết?

Nói đơn giản, Hồ Thái Du là một trong những thi nhân nổi tiếng thời Nguyên, bảy tuổi đã có danh thơ, những nhân vật có thể lưu danh sử sách đều không phải người tầm thường.

Nhưng sau khi biết rõ điều này, Bố Phương không khỏi nhíu mày, Hồ Thái Du là người Bình Đỉnh, Nguyệt Châu, sao lại chết ở đây?

Lẽ nào ngôi mộ bên ngoài... là mộ của Hồ Thái Du?

Theo hắn biết, văn hiến ghi chép về làng Phong Môn có thể truy ngược về thời nhà Hạ, xa hơn thời Nguyên rất nhiều.

Lẽ nào do người đời sau xây cho ông?

Thôi kệ, căn nhà này đã có tên Hồ Thái Du thì chắc chắn có liên quan đến ông, đoạn văn tự trên đã chứng minh điều đó.

Bố Phương châm một điếu thuốc, rít một hơi, nhả khói ra từ mũi, ánh mắt nhìn vào mấy hàng chữ trên bài vị và nói: "Các vị khán giả, có lẽ các vị không biết, tôi vừa phát hiện ra một chuyện kinh thiên động địa, hãy nhìn mấy hàng chữ trên bài vị kia." "Streamer ơi, tôi hoa mắt rồi, không nhìn rõ mấy chữ đó, rốt cuộc là chữ gì vậy?" "Lầu trên, hoa mắt thì không biết ra tiệm kính mua kính đeo à?" "Chữ viết bên trên chắc là chữ viết thời Nguyên, văn tự Mông Cổ." "Lầu trên 666 ghê!

Đến cả chữ Mông Cổ cũng biết!" "Tôi chỉ...

đọc được chữ đầu tiên là chữ 'Nguyên' thôi?

Thôi bỏ đi, tôi đầu hàng, streamer dịch đi!" "Streamer, đừng nói vội, để tôi hỏi một câu trước, không phải lịch sử sớm nhất của làng Phong Môn có thể truy ngược về thời nhà Hạ sao, tại sao ở đây lại có chữ viết của người thời Nguyên?" Bố Phương nhả ra một ngụm khói, nói: "Những dân làng sớm nhất của làng Phong Môn là người thời Nguyên, nên ở đây xuất hiện văn tự Mông Cổ cũng không có gì lạ, vì vào thời đại đó, văn tự Mông Cổ cũng giống như chữ Hán, là loại chữ thông dụng nhất." "Nhìn vào văn tự trên, đọc từ phải sang trái là: 'Sau khi Vương Chấn Bằng, đệ nhất họa sĩ thời Nguyên qua đời, tặng Hồ Thiên Du một bức Bá Nha Cổ Cầm Đồ, mượn âm khí trời đất trong bảy bảy bốn mươi chín ngày', những chữ phía sau đã mờ không rõ, chỉ có một câu có thể nhìn rõ, đó là 'Thái Du giấu 5.6 bức họa tại đây!'" Đọc xong, Bố Phương nhìn vào camera livestream và nói: "Mọi người cũng đã thấy và nghe tôi nói rồi, văn tự trên có quan hệ rất lớn với Hồ Thái Du.

Có người nghe tôi nói đến cái tên Hồ Thái Du có thể đã lên Baidu tìm hiểu, thực ra ông ấy là người thời nhà Nguyên." "Nhưng, sau khi đọc hiểu được văn tự Mông Cổ trên tường, lại có vấn đề mới phát sinh." "Hồ Thái Du là người Bình Đỉnh, Nguyệt Châu, cũng chính là thành phố Nhạc Dương, Hồ Nam bây giờ, cách làng Phong Môn, Tiêu Tác, Hà Nam nơi chúng ta đang ở rất xa, tại sao trên tường lại có văn hiến liên quan đến Hồ Thái Du?" Trời đất ơi!

Nghe Bố Phương trích dẫn kinh điển giải thích, các bạn trẻ trong phòng livestream đều không khỏi bị khơi dậy hứng thú.

Lập tức, tất cả đều bùng nổ.

"Tôi biết rồi!

Streamer nói nhiều như vậy, nói cho chúng ta biết Hồ Thái Du là thi nhân thời Nguyên, lẽ nào..." "Đù má!

Tôi hiểu rồi, ngôi mộ bên ngoài chính là của Hồ Thái Du, streamer sắp phát tài to rồi!" "Phục!

Tôi không nói nhiều lời thừa thãi, kiến thức của streamer thì không ai sánh bằng!" "Trong mắt tôi, streamer là một thiên tài, không hợp là tuôn ra một tràng, chỉ cần nhìn mấy chữ khắc là có thể trích dẫn kinh điển.

Streamer, anh cứ thế này nữa là tôi phải gọi anh bằng bố đấy!" "Có chút đáng tiếc, chữ khắc phía sau đã phai màu." "Không đúng thì phải?

Tôi vừa tra tài liệu, phát hiện không có người nào tên là Hồ Thái Du cả.

Streamer, anh bịa ra à?" Trong phòng livestream thỉnh thoảng xuất hiện vài người nghi ngờ.

Nhìn thấy bình luận nghi ngờ, Bố Phương nói: "Các vị, về người tên Hồ Thái Du, tôi đã đổi một chữ, thực ra ông ấy tên là Hồ Thiên Du!" "Đù má!

Tôi xin lỗi!

Tôi tra trên Baidu không ra, hóa ra là streamer đã đổi chữ 'Thiên' thành chữ 'Thái'!" Bố Phương thấy khán giả không còn nghi ngờ nữa, liền tiếp tục nói: "Mọi người đừng vội, tôi khẳng định căn nhà cũ này có liên quan đến Hồ Thái Du là có bằng chứng cả." "Người tên Hồ Thái Du thực sự tồn tại, và là một thi nhân, có ghi chép trong lịch sử, nên tôi dám chắc ông ấy thực sự tồn tại trên đời này." "Từ những thông tin tôi phát hiện hiện tại, tôi chỉ có thể suy đoán rằng căn nhà cũ này có liên quan đến Hồ Thái Du.

Còn về ngôi mộ trước cửa là của ai, tôi tạm thời không biết, có thể là của chính ông ấy, cũng có thể không phải." "Tương tự, ngôi mộ

đó có phải là lối vào của cổ mộ dưới lòng đất hay không, tôi cũng không thể xác định." Bố Phương giải thích hợp lý, khán giả trong phòng livestream nghe rất thú vị, thế là họ bắt đầu tin rằng nhà thơ tên Hồ Thái Du có khả năng tồn tại trên đời này.

"Nếu Hồ Thái Du thực sự tồn tại, vậy ngôi mộ bên ngoài kia, chủ nhân là ai?

Không lẽ là chính Hồ Thái Du chứ!" "Quan tâm mộ của ai!

Streamer, lấy xẻng đào lên, xem một lần là biết ngay chứ gì, dù sao cũng là trộm mộ, trước khi vào cổ mộ, đào một ngôi mộ để khởi động tay đi!" "Lầu trên nói đúng, dù sao streamer cũng là trộm mộ, đào cái mộ này lên cho chúng tôi khai vị đi." "Tôi không nói gì khác, chỉ riêng kiến thức của streamer thôi, tôi cũng đã phục rồi!" "Thầy giáo lịch sử của tôi so với anh chỉ là cặn bã!" "Tôi là học bá môn lịch sử đây, streamer nói không sai, nhân vật họ Hồ này là một thi nhân lưu danh sử sách!" "Đừng nói nữa, để tôi hỏi, streamer, mau phân tích đi, rốt cuộc ngôi mộ ngoài cửa nhà cũ này là của ai?" "Tôi cũng nóng lòng muốn biết ngôi mộ bên ngoài là của ai!" Bố Phương nhìn bình luận, phát hiện lời nói của khán giả không giống nhau, khi thấy có người bảo hắn đi đào mộ, hắn lại không hề vội vàng, nghiêm túc nhìn vào camera nói: "Mọi người đừng nóng vội, để tôi làm rõ chủ nhân của ngôi mộ là ai trước, điều này sẽ giúp ích rất lớn cho hành động tiếp theo của tôi, không chừng lát nữa có thể tìm được manh mối liên quan đến cổ mộ làng Phong Môn." Nói xong.

Ánh mắt Bố Phương lại hướng về mấy hàng chữ khắc trên tường bài vị.

Phía sau chỉ có một câu có thể nhìn rõ, đó là: "Thái Du giấu họa tại đây!" Nhìn kỹ lại, hắn phát hiện nó không phải được khắc lên bằng dao hay công cụ sắc bén nào, mà là dùng bút lông viết lên đó.

Lại nhìn kỹ một lần nữa, Bố Phương không khỏi đưa tay trái lên sờ cằm, suy tư.

Giây tiếp theo.

Ánh mắt hắn di chuyển xuống dưới, nhìn vào bài vị, cũng là lúc trên đầu hắn như có một bóng đèn sáng lên, dường như đột nhiên hiểu ra, hoặc đã nghĩ ra điều gì đó.

"Vãi?

Streamer, không phải là nghĩ ra rồi chứ?" "Mọi người đừng đứng, ngồi vững vào, streamer chuẩn bị ra vẻ rồi!" Nhìn thấy vẻ mặt bừng tỉnh của Bố Phương, khán giả đều lần lượt kích động.

Lúc này, Bố Phương nhắm mắt lại, rồi mở ra, mắt đột nhiên sáng lên, trước tiên chỉ vào mấy hàng chữ trên bài vị nói: "Các anh em, tôi đã nhìn ra, những chữ này có vấn đề, là do người sau này thêm vào bằng bút lông." "Ngoài ra, nhìn bài vị kia, có bốn bài vị chính và năm bài vị nhỏ, nên tôi đoán, tên trên mấy bài vị nhỏ này là của chủ nhân căn nhà cũ, người được chôn trong ngôi mộ bên ngoài hẳn là một vị tiên nhân nào đó trong căn nhà này." "Từ việc bài vị họ Hồ, bài vị nhỏ, và mấy hàng chữ khắc trên đó, có thể suy đoán rằng, chủ nhân ngôi mộ bên ngoài hoặc gia tộc này, hẳn là vào thời nhà Nguyên đã di dân đến đây, hoặc là sau này từ Hồ Nam, cả gia tộc chuyển đến đây!" Lời của Bố Phương rất có lý.

Chương 477

Trong chốc lát, khán giả đều tin tưởng.

“Trời đất ơi!

Streamer, trí tuệ của anh cũng quá cao rồi, thế mà cũng suy ra được!!!” “[Vũ Thiên Đái Đao Bất Đái Tán tặng chủ bá một Tên Lửa] ------ Mới vào xem ba phút, thấy kiến thức của streamer, tôi phục!

Quyết đoán từ người qua đường chuyển thành fan!” “[Chân Bất Tiểu Hắc Phấn tặng chủ bá một trăm Vây Cá] Thật lòng mà nói, trước khi trộm mộ, streamer có phải là học bá môn lịch sử không?” “[Nhất Niên Cấp Nhất Ban Lão Đại tặng chủ bá một Viên Cá] Tôi không quan tâm!

Tôi muốn xem streamer trộm mộ, mặc kệ là mộ của ai, lấy xẻng đào lên đi!” Trong chốc lát, một số người trong phòng livestream đều tặng quà, người không có tiền thì tặng Viên Cá, không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Nhìn thấy những khán giả yêu thích mình, lại còn ủng hộ như vậy, tâm trạng của Bố Phương rất tốt.

Có thể khẳng định rằng, livestream trộm mộ, một chủ đề táo bạo, kích thích, kinh dị như thế này, cộng thêm lượng kiến thức trong đầu hắn, chẳng mấy chốc sẽ có bảy mươi vạn người hâm mộ.

Chuẩn bị đào mộ, ước chừng lúc đó, những người vào xem đều sẽ trở thành fan.

Thở sâu một hơi, Bố Phương điều chỉnh lại tâm trạng, đối diện với camera livestream, nghiêm túc cảm ơn: “Cảm ơn quà tặng và sự ủng hộ của các vị đại lão.

Các bạn trong phòng livestream, có lẽ đã ý thức được, căn nhà cũ này là do người thời Nguyên di dân đến, còn chủ nhân của ngôi mộ bên ngoài, hẳn là một chủ nhà nào đó của căn nhà này, bảo bối bên trong mộ có lẽ không đáng tiền." Lời của hắn vừa dứt.

Những người vừa tặng quà trong phòng livestream lập tức bùng nổ!

"Tôi vui quá đi!

Streamer lại gọi tôi là đại lão!" "Trời ơi!

Tôi vui quá đi mất!" "Tất cả ngồi xuống, không ai ngầu bằng tôi đâu, tôi vui đến rơi nước mắt luôn này!" "…" "Streamer, sau khi làm rõ những chuyện này, vậy manh mối về cổ mộ đã tìm được chưa ~?" "Không lẽ nào... bị đứt đoạn rồi chứ, giống như một sợi dây điện, bị người ta lấy kéo cắt đứt ở giữa vậy!" Chậc.

Bố Phương thấy có một người bạn trên mạng đã ý thức được manh mối cổ mộ bị đứt đoạn, bèn tặc lưỡi, nói: "Manh mối cổ mộ bây giờ đã đứt đoạn, theo tôi thấy, muốn tìm dấu vết của cổ mộ, chỉ có thể bắt đầu từ cái sân này.

Nếu tìm được, tôi sẽ men theo manh mối tìm xuống, nhất định có thể tìm ra!" Nói xong.

Ánh mắt Bố Phương hướng về ngôi mộ cao bằng nửa người ở ngoài cửa.

Hành động này bị khán giả trong phòng livestream nhìn thấy, ai nấy đều phấn khích.

Ai cũng nhìn ra, Bố Phương sắp có ý đồ.

"A ha ha ha ha ha!

Tôi biết mà, streamer là một người mạnh mẽ, chắc chắn sẽ nhắm

vào ngôi mộ ngoài cửa!" "Streamer, tôi cầu xin anh đừng nói nữa, mau lấy xẻng ra, đào đi!" Lúc này, trong số hơn sáu mươi vạn khán giả đang xem, có mấy ngàn người đã có mặt từ lúc Bố Phương mới bắt đầu phát sóng, họ luôn mong chờ có thể bắt đầu trộm mộ càng sớm càng tốt.

Đương nhiên, những khán giả khác cũng vào xem vì trộm mộ.

Bây giờ thấy Bố Phương chuẩn bị đào, làm sao còn bình tĩnh được nữa, ai nấy đều không thể kìm nén.

Đối với việc ra tay đào ngôi mộ này, Bố Phương cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Ngôi mộ này chắc chắn phải đào, dù sao bây giờ trong tay hắn không có một chút manh mối nào về cổ mộ, nếu phải đào, hắn sẽ chọn đúng chín giờ để bắt đầu, vì lúc đó, lưu lượng người xem trên Douyu là thời gian vàng cao điểm nhất.

Nhưng, nhìn thấy mức độ mong chờ của khán giả trong phòng livestream, hắn cảm thấy thời gian không còn quan trọng nữa.

Nếu vì chờ đợi mấy người đó mà làm hơn sáu mươi vạn khán giả trong phòng livestream thất vọng, thì lợi ích thu được không bù đắp được tổn thất.

Nghĩ vậy, Bố Phương đối diện với camera nói: "Các anh chị em, tôi quyết định bây giờ sẽ ra tay đào mộ.

Đây là làng Phong Môn, hôm nay lại là rằm tháng bảy, ngày lễ ma quỷ, đêm hôm khuya khoắt, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có thứ ma quỷ nào xuất hiện không.

Cho nên, nhân lúc chưa đến nửa đêm, ra tay càng sớm càng tốt." Nói xong, Bố Phương bước ra khỏi nhà.

Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều không

lọt tai, họ chỉ muốn xem trộm mộ, ai quan tâm đến sống chết của hắn, ai nấy đều gõ chữ thúc giục.

"~Streamer, đừng sợ!

Sống chết coi nhẹ, không phục thì làm!

Không phải chỉ là một ngôi mộ thôi sao?

Đến cả lăng Tần Thủy Hoàng anh còn dám trộm, lại sợ ngôi mộ này?" "Lầu trên nói đúng, streamer mau đào cái mộ đó lên đi!" "…" Thấy khán giả xúi giục đào mộ, khóe miệng Bố Phương hơi co giật, sau đó tay phải đưa ra sau lưng, tháo chiếc xẻng công binh treo ở hông ra, nhìn vào camera nói: "Các vị, trước khi đào mộ, tôi thấy cần phải nhắc nhở một câu, càng vào lúc này, càng phải cẩn thận, vì đây không phải là nơi bình thường, mà là một vùng đất âm được xây trên Tử môn, nếu không có gì kỳ quái, tôi cũng sẽ không đến đây." "Ngoài ra, tôi vốn định đào muộn hơn một chút, nhưng thôi, bây giờ ra tay vậy!" Bố Phương tay trái cầm xẻng công binh, tay phải cầm đèn pin, đi một vòng quanh ngôi mộ, kiểm tra kỹ lưỡng mặt đất một lượt, sau đó ngẩng đầu nhìn Bàn Tử và Lão Hồ nói: "Tôi không phát hiện cơ quan nào, an toàn." "Bên này cũng vậy." Hai người đều gật đầu.

Đối với việc đào mộ, hai người họ thực ra không muốn làm, dù sao họ chỉ có hứng thú với cổ mộ.

Nhưng đã đến đây rồi, thì phải cùng Bố Phương làm tới cùng, dù sao, có câu nói xưa rất hay, có phúc cùng hưởng.

Chương 478

Bố Phương đi đến trước đầu mộ, nhìn vào phòng livestream nói: "Tôi định bắt đầu từ đầu mộ này!" "Streamer, tôi phát hiện đầu mộ đều được xây bằng gạch đỏ và xi măng, trong tay anh chỉ có một cái xẻng công binh, không có công cụ phù hợp, xin hỏi, anh định mở nó ra bằng cách nào?" "Streamer, bỏ cuộc đi!" "Muốn đào mộ, trước hết phải dỡ bỏ lớp gạch đỏ bao bọc ngôi mộ đi!" "Theo tôi biết, chỉ có khoan điện mới có thể tháo gạch!" "Ở đây lại không có điện, mang khoan điện đi làm gì?" Nhìn những bình luận của khán giả, Bố Phương hơi nhíu mày, không ra tay một lần, e rằng họ không biết hắn lợi hại thế nào.

"Các vị, lo xa rồi." Bố Phương chỉ tay vào chỗ nối của hai viên gạch đỏ và nói: "Người xây mộ đã dùng gạch đỏ và xi măng để xây, tôi có thể dùng dao găm đút vào, sau đó bẩy viên gạch ra, rồi lần lượt bóc từng viên gạch, sau đó đào lớp đất trên mộ đi, sẽ thấy được quan tài." "Nhưng tôi sẽ không dùng dao găm để từ từ mài xi măng, như vậy quá lãng phí thời gian." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều tò mò, Bố Phương định dùng phương pháp gì để gỡ gạch ra.

"Streamer, không dùng dao găm, anh biết cách nào khác để gỡ gạch đỏ sao?" "Rốt cuộc là phương pháp gì?

Mau nói đi!" "Tôi nóng lòng muốn biết!" "…" Khóe miệng Bố Phương nhếch lên một nụ cười nhẹ, đưa tay phải ra, giơ hai ngón tay dài khác thường lên: "Gỡ gạch đỏ rất đơn giản, đó là dùng Nhị Chỉ Thám Động!" "Tôi muốn báo cảnh sát!

Streamer bậy bạ quá!" "Streamer bậy bạ quá, tôi thích!" "Siêu

quản đâu rồi?

Có streamer nói chuyện không lành mạnh, dẫn dắt các bạn trẻ trong phòng livestream phạm tội, mau khóa cái phòng này lại!" "Đợi đã, hình như tôi từng nghe, Nhị Chỉ Thám Động là một trong năm phái trộm mộ, tuyệt kỹ của phái Phát Khâu!" "Hít!

Tôi nhớ ra rồi, Nhị Chỉ Thám Động của streamer là tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, ngón trỏ và ngón giữa của tay phải dài khác thường, vô cùng linh hoạt.

Khi cần có thể thò vào những chỗ nhỏ hẹp, thăm dò tình hình bên trong, cũng có thể dễ dàng phá giải những cơ quan nhỏ trong mộ huyệt.

Thường phải luyện từ nhỏ, quá trình cực khổ không lời nào tả xiết." "Không thể nào, streamer là Mô Kim Hiệu Úy, sao có thể biết tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng?" "Theo tôi biết, Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng sử dụng tuyệt kỹ giống nhau!" "Lầu trên, tôi chưa từng nghe nói?

Xin hỏi, anh nghe ở đâu vậy?" "Không nói cho đâu!" "Đù má!" Bố Phương thu tay về, chắp tay sau lưng, nhìn vào camera nói: "Có một người bạn đã biết về Nhị Chỉ Thám Động và giải thích rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa." "Còn về việc tại sao tôi biết Nhị Chỉ Thám Động, là vì tôi đã luyện từ nhỏ, quá trình đau khổ không thể diễn tả." Lời của hắn vừa dứt.

Khán giả trong phòng livestream đều gửi bình luận.

"Streamer, anh đang chém gió!" "Hai ngón tay của anh đẹp như vậy, nhìn không có vết thương nào, không thể nào luyện từ nhỏ được!" "Anh tưởng chúng tôi đều là trẻ con ba tuổi à?" "Tôi cảm thấy streamer đang ra vẻ!" "Nếu anh không biết Nhị Chỉ Thám Động thì buồn cười lắm đấy!" "Các vị, hãy mở to mắt ra mà xem." Bố Phương

nói xong, hai ngón tay đút vào lớp xi măng ở khe hở, sau đó dùng sức kéo mạnh về phía sau, rút ra một viên gạch đỏ.

Cảnh tượng này, bị hơn sáu mươi vạn khán giả trong phòng livestream nhìn thấy.

Tất cả đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Vốn tưởng Bố Phương đang ra vẻ, kết quả lại là thật.

"Đù má!" "Streamer, anh có thể đừng bá đạo như vậy không!" "Hai ngón tay mà đút được vào xi măng!" "Cứ thế này, có lẽ cả những anti-fan đang ẩn náu trong phòng livestream cũng phải trở thành fan mất!" Đợi khán giả hoàn hồn, Bố Phương nói: "Mọi người đều đã tận mắt chứng kiến, những khán giả trước đó nói tôi ra vẻ, đừng có xấu hổ mà chui vào kẽ đá nhé.

Viên gạch đầu tiên đã được lấy ra, công việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều." "Bây giờ là tám giờ tối, cũng không biết cô hồn dã quỷ của làng Phong Môn lúc nào sẽ ra ngoài du đãng." "Vì vậy, tôi quyết định, phải tăng tốc độ, cố gắng trong vòng một tiếng đồng hồ, kiểm tra xong cái quan quách này." Nói xong, Bố Phương lần lượt rút từng viên gạch đỏ ra, ném ra sau lưng cách đó hai mét.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng không rảnh rỗi, cùng Bố Phương gỡ gạch.

Khoảng mười phút sau.

Gạch đỏ bị ba người bóc sạch, một đống gạch đỏ xuất hiện ở một vị trí sau lưng.

"Phụt!

Lại còn có gạch đá vôi nữa!" "Lớp bảo vệ của ngôi mộ này dày thật đấy!" Bố Phương lau mồ hôi trên trán, lại một lần nữa sử dụng công phu Nhị Chỉ Thám Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng để

rút ra một viên gạch đá vôi xanh, tiếp theo, công việc tháo dỡ sẽ dễ dàng hơn.

Trước đó khi thăm dò, hắn đã biết bên trong lớp gạch đỏ có một lớp gạch đá vôi xanh.

Nên bây giờ cũng không cảm thấy kinh ngạc gì.

Lại mất thêm mười mấy phút nữa.

Phía sau Bố Phương đã chất đầy đá.

Hắn không vội vàng đào ngay, mà lấy ra một bao thuốc, châm một điếu, hút.

"2333, streamer thông minh thật!

Bảo Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất dọn cỏ dại trên đầu mộ, còn mình thì hút thuốc trốn việc!" "…" Nhìn thấy bình luận này, Bố Phương sững sờ, rồi nhìn vào camera nói: "Admin, cấm chat cái tên [Bát Cấp Đại Cuồng Phong] này đi!

Tôi đang hút thuốc để trấn tĩnh đấy!" "[Bát Cấp Đại Cuồng Phong bị admin cấm chat 24 giờ!]" "Tôi chỉ đùa thôi, đừng coi là thật." Bố Phương thấy bạn trên mạng bị cấm chat, vội vàng cười nói.

"[Bát Cấp Đại Cuồng Phong tặng chủ bá một Viên Cá] ------ Admin cấm chat tôi, tôi tặng bạn một ánh mắt khinh bỉ!" "Hù." "Mệt chết tôi rồi." Vương Bàn Tử nhìn ngôi mộ đã biến thành một đống trọc lóc, hai tay chống hông, thở ra một hơi dài.

"Bàn Tử, nhổ mấy cọng cỏ đã mệt thế rồi, bảo cậu bớt quay tay đi, bây giờ thân thể hư nhược rồi chứ gì." Hồ Bát Nhất trêu chọc.

"Lão Hồ, đừng tưởng tôi không biết, không phải anh cũng giống tôi, cách ba năm ngày lại quay tay một lần sao." Vương Bàn Tử đáp lại.

“Cậu cũng biết à.” Hồ Bát Nhất nói: “Không lẽ cậu học lén của tôi đấy chứ.” Vương Bàn Tử không nói nên lời, đáp: “Cần gì học lén, đây là nghề thủ công truyền thống do bố tôi truyền lại.” “Khụ khụ.” Bố Phương ho khan một tiếng, hai người lập tức lúng túng chuyển chủ đề.

Sau khi nhổ sạch cỏ trên đầu mộ, ngôi mộ lộ ra bộ mặt thật của nó.

Chỉ thấy đất có màu đen sì.

Bố Phương cầm xẻng công binh, không do dự xúc xuống, đồng thời nói: “Các anh chị em trong phòng livestream có lẽ không biết, đất đắp mộ có màu đen, màu đen là hung.

Đất đen thường là đất bị nước ngâm, đối với tổ tiên là đại bất kính, đất đai phải sạch sẽ, màu sắc tốt nhất là tránh đất bùn, đất đen hoặc đất đỏ, những thứ này đều sẽ làm tổn hại vận thế của con cháu đời sau.” “Vãi!” “Streamer đến cả cái này cũng biết, đúng là thiên tài!” “Tôi là thầy phong thủy, chuyên chọn địa điểm hạ táng cho người khác, đến cả kiêng kỵ về đất đắp mộ mà tôi còn không biết!

Chương 479

Tôi quỳ lạy streamer!" Lớp đất đen trên mộ mềm hơn Bố Phương tưởng tượng, có thể quan sát bằng mắt thường là do ẩm ướt.

Bố Phương rút xẻng lên, mang theo một đống đất đen sì.

Hắn không vội hất đất ra sau, mà đặt lên trên ngôi mộ, tay phải bốc một nắm đất đen đưa lên mũi ngửi.

Lập tức, một mùi hôi thối xộc vào khí quản.

Bố Phương suýt nữa nôn ra, hất đất ra sau lưng cách đó hơn một mét, vừa đào vừa nói: "Dựa vào chất đất mà xem, quan quách chắc không được chôn sâu, lớp đất đắp này là mộ thổ nằm dưới lớp đất đắp, sự khác biệt giữa hai loại rất lớn, người trộm mộ có kinh nghiệm nhìn một cái là biết." "Streamer thông minh quá, khen một câu." "Lầu trên, streamer nói là người trộm mộ có kinh nghiệm, không chỉ có một mình streamer, còn có người khác nữa." "Đừng nói nữa, nghe streamer tiếp tục đi." "Những người xây mộ có thể sẽ biết, càng gần quan quách, chất đất mộ sẽ càng tơi xốp.

Vì thế hệ này truyền lại cho thế hệ khác, khi hạ táng, kết cấu bên trong mộ đều sẽ lợp một lớp ngói trên quan quách, giống như nhà đất, lợp mái vậy, có nơi sẽ dùng mấy thanh gỗ cố định thành hình vòm cầu rồi dùng gạch vuông lợp lên." "Bên trong mộ áp dụng kết cấu rỗng, dẫn đến lớp đất phía trên không thể kết nối với đất dưới lòng đất, không thể thoát nước tốt được." "Đất tôi đang đào bây giờ có màu đen xen lẫn màu vàng, điều này cho thấy tôi sắp đào đến quan quách rồi." "Streamer, ngầu!

Tôi cho anh 666!

Lại dùng xẻng công binh làm xẻng Lạc Dương để giám định chất

đất!" "Streamer không mang xẻng Lạc Dương à?" "Nếu lời của streamer là thật, vậy thì sắp thấy được quan quách của ngôi mộ rồi!" "Streamer, tôi cầu xin anh tăng tốc độ lên, chỉ cần thấy quan quách, tôi lập tức thành fan!" Bố Phương lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn lướt qua bình luận trên màn hình livestream, thầm cười trong lòng, thứ hắn cầm trong tay không phải là xẻng bình thường, hắn nói: "Các vị, thứ tôi cầm trong tay là xẻng sắt đầu nhọn chuyên dụng của lính đặc chủng!" "Hít!" "Streamer, mua qua kênh nào vậy?" "Có thể nói cho tôi biết không?" "Tôi muốn mua một cái để hót phân!" "Hót phân??" "Đúng, hót phân bò, phân lợn, phân gà các loại!" "Ghê tởm!" Bố Phương vừa xúc đất hất ra sau, vừa tương tác với khán giả trong phòng livestream, chẳng mấy chốc, sau lưng hắn đã chất thành một đống đất đen cao hơn nửa người.

Đồng thời, ngôi mộ cũng bị đào sâu xuống khoảng một mét.

Dưới chân Bố Phương, xuất hiện một cái hố rộng khoảng hai mét đường kính.

Dùng tay lau mồ hôi trên trán, Bố Phương dùng xẻng chọc chọc vào lớp đất mộ bên dưới.

Kết quả, hắn cảm giác được có thứ gì đó chặn cái cuốc ở dưới lớp đất mộ.

Hiểu ra, Bố Phương mừng rỡ, nhìn vào camera nói: "Các anh chị em, tôi có một tin tốt muốn báo cho mọi người, tôi đã đào đến lớp ngói phía trên quan quách." "Những viên ngói chôn trong đất mấy trăm năm, lại thêm ẩm ướt, không chịu nổi một cú va chạm, chỉ cần tôi dùng chút sức lực là có thể đập vỡ chúng." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng kích động, còn phấn khích hơn cả làng Phong Môn.

Ánh mắt họ vừa nhìn Bố Phương, vừa dán chặt vào hố mộ dưới

chân hắn.

“Streamer, đừng nói nhảm nữa!

Tôi muốn xem quan quách!” “[Bát Cấp Đại Cuồng Phong tặng chủ bá một Tên Lửa] ------- Streamer, tôi đã nạp hết tiền tiêu vặt của mình thành vây cá, tặng quà cho anh rồi, mau đào đi!” “Một câu thôi, tôi muốn thấy quan tài!” Thấy khán giả đều đang xúi giục, thúc giục, Bố Phương lại không hề vội vàng, dù sao, ngôi mộ này là một hung mộ, cũng không phải do hắn xây, không biết bên dưới có giấu cơ quan gì không.

Nếu thật sự có giấu cơ quan, mà hắn cứ lỗ mãng đào xuống, mạng sẽ bỏ lại đây.

Dưới lớp đất mộ là quan quách, Bố Phương cũng kích động theo khán giả, dùng lời của hắn mà nói, đây chính là sức hấp dẫn của việc trộm mộ.

Hắn cũng biết, trong quan quách ngoài chủ nhân ngôi mộ ra, còn có những thứ khác...

“Ầm ầm.” Một tiếng sấm vang lên.

Bầu trời đánh xuống một tia chớp.

Trong khoảnh khắc, làng Phong Môn sáng như ban ngày, nhưng nhanh chóng lại chìm vào bóng tối.

“Vãi, lại có sấm!” Vương Bàn Tử nhìn bầu trời mây đen dày đặc, lẩm bẩm một câu.

Hù~ Bố Phương hít một hơi thật sâu, bình ổn lại tâm trạng, cẩn thận lùi ra khỏi hố mộ, sau đó đứng ở mép, cầm xẻng sắt đầu nhọn chĩa xuống dưới, dùng sức đâm xuống!

Xoảng!

Rầm~ Giây tiếp theo, cùng với việc cái xẻng đâm xuống, dưới lớp đất mộ dày khoảng vài centimet, truyền ra tiếng ngói vỡ.

Khi tiếng thứ hai vang lên, đất đai toàn bộ sụp xuống.

Khu vực dưới lớp đất mộ lập tức lộ ra bộ mặt thật của nó.

Kết cấu bên dưới là một hình chữ nhật dài khoảng hai mét, Bố Phương đứng ở trên, nhìn thấy một cỗ quan quách cổ xưa.

Hơn nữa, nắp quan tài phủ đầy đất mộ và bụi bặm.

Đáy quan quách dường như được lót một lớp gạch đá xanh.

Nhìn rõ kết cấu của ngôi mộ cổ này, Bố Phương rõ ràng có chút thất vọng, nhưng nhanh chóng nghĩ rằng trong quan quách hẳn là có bảo vật, tâm trạng lại hồi phục.

Nhưng hơn sáu mươi vạn khán giả trong phòng livestream, chỉ thấy một cỗ quan quách, liền không chịu nổi.

“Streamer?

Mẹ nó chỉ có một cỗ quan tài, kho báu ở đâu?” “Đúng vậy!

Streamer, không phải anh trộm mộ sao?

Đào mộ?

Không phải trộm cổ mộ dưới lòng đất?” “Tôi thấy, streamer đến làng Phong Môn là để trộm mộ, không phải trộm cổ mộ!” Thấy khán giả lại thay đổi sắc mặt, Bố Phương quyết định hòa giải bầu không khí, nhìn vào camera nói: “Các vị, đừng vội, tôi cảm thấy đây không phải là một ngôi mộ bình thường, hơn nữa, các vị sẽ không cho rằng, trộm mộ thật sự giống như trong phim truyền hình, bảo vật chất đống như núi chứ?” “Mọi người bây giờ đừng nản lòng, mục đích tôi đào mộ là để mở quan quách, đợi quan quách mở ra, thì màn kịch hay cũng sẽ bắt đầu!” Nghe Bố Phương nói, mọi người trong phòng livestream

đều lần lượt bình tĩnh lại.

Chương 480

Ánh mắt đều hướng về cỗ quan quách cổ lão kia.

Bố Phương cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhảy vào hố mộ.

Thở sâu một hơi, Bố Phương lấy ra một cây cọ, nhẹ nhàng lau đi lớp đất và bụi bặm trên quan quách.

Chẳng mấy chốc, bộ mặt thật của quan quách đã hiện ra trước mắt mọi người.

"Đây không phải là một cỗ quan tài đơn giản." Bát Nhất khẳng định: "Được làm từ gỗ Kim Ti Nam Mộc!" "Hít!" "Nếu vậy, chủ nhân ngôi mộ không đơn giản đâu!" "Cỗ quan tài này chôn dưới đất mấy trăm năm, bề mặt vẫn còn bóng loáng!" Vương Bàn Tử nói.

"Lại là gỗ Kim Ti Nam Mộc!" Bố Phương hiểu ra, không thể kìm nén được sự kích động trong lòng.

Hắn nhìn vào chiếc drone đang quay phía trước và nói: "Anh chị em, hố mộ này không đơn giản như tôi tưởng tượng, hãy nhìn xem, toàn bộ cỗ quan quách này đều được làm từ gỗ Kim Ti Nam Mộc." "Tôi nói với các bạn thế này, gỗ Kim Ti Nam Mộc là loại gỗ cực kỳ quý hiếm của nước ta, cỗ quan quách này là bảo vật vô giá, có tiền cũng không mua được." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ.

"Cỗ quan quách Kim Ti Nam Mộc này, có tiền cũng không mua được?

Khủng khiếp vậy sao!" "Streamer, anh sắp phát tài to rồi!" "Nếu mang cỗ quan quách này ra ngoài bán được một trăm triệu, cả đời không cần đi làm, mỗi ngày làm cá muối, ăn thì ăn, uống thì uống."

“Tôi xem một video, một ông lão là hộ nghèo, nhưng đồ đạc trong nhà gỗ của ông đều được làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc, có lịch sử hơn bốn trăm năm, có người ra giá tám trăm triệu muốn mua căn nhà của ông, kết quả chuyên gia vào cuộc, khuyên ông giao căn nhà cho nhà nước bảo vệ.” “Có phải là bảo vật vô giá hay không tôi không biết, nhưng tôi có thể khẳng định, cỗ quan quách trước mặt streamer ít nhất cũng trị giá trên một trăm triệu!” “Một trăm triệu?” “Nhiều tiền như vậy, cả đời tôi sợ cũng không kiếm được!” “…” Bố Phương nói: “Quan tài làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc là một trong những loại dược liệu cực phẩm, ở thời cổ đại, chỉ có những người từ văn thần võ tướng trở lên mới được dùng.” “Nổi tiếng nhất phải kể đến hoàng đế Càn Long, vì để xây dựng lăng mộ của mình ở Thanh Ngọc Lăng, đã ra lệnh trộm lăng của Minh Thế Tông Chu Hậu Thông triều trước, mục đích là để lấy gỗ Kim Ti Nam Mộc trong cổ mộ.

Ngay cả hoàng đế Càn Long cũng coi trọng gỗ Nam Mộc như vậy, có thể thấy cỗ quan quách Kim Ti Nam Mộc trước mặt tôi quý giá đến mức nào.” “Cho dù tôi không tìm thấy cổ mộ chôn dưới lòng đất ở làng Phong Môn, không có đồ tùy táng, chỉ cần tôi mang cỗ quan quách này ra ngoài, đó cũng là một bảo vật hiếm có trên đời.” Nghe lời của hắn, khán giả trong phòng livestream đều kích động.

“Streamer, đừng nói nhảm nữa.” “Bây giờ tôi muốn xem, rốt cuộc người nào có thể nằm trong cỗ quan quách Kim Ti Nam Mộc quý giá như vậy.” Thấy khán giả thúc giục, Bố Phương định đưa tay ra đẩy nắp quan tài, nhưng đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền mở ba lô ra, tay phải thò vào trong.

Khán giả trong phòng livestream đang ở đỉnh điểm của sự kích động, vốn tưởng Bố Phương sắp mở quan tài, lại phát hiện Bố Phương đột nhiên dừng tay, thế là tất cả đều bùng nổ.

“Streamer, anh đang giở trò gì vậy?

Sao lại dừng lại?" "Các vị, đừng hiểu lầm, tôi đang thực hiện nghi thức chuẩn bị trước khi mở quan tài!" "Các vị, đừng hiểu lầm, tôi đang thực hiện nghi thức chuẩn bị trước khi mở nắp quan tài!" Bố Phương lấy một ngọn nến trắng từ trong ba lô chống nước ra, nói với phòng livestream.

"Cái gọi là 'Người thắp nến, quỷ thổi đèn', đây là quy tắc do tổ sư gia của phái Mô Kim, một trong năm phái trộm mộ lớn để lại.

Ý là trước khi mở quan tài, phải thắp một ngọn nến ở góc đông nam.

Nếu trong lúc trộm mộ, nến bị tắt thì phải nhanh chóng rút khỏi mộ thất và không được mang bất cứ vật gì ra ngoài.

Nếu mang ra, hậu quả sẽ khôn lường." "Ngược lại, nếu chủ nhân của ngôi mộ đồng ý cho tôi lấy đi đồ tùy táng, thì ngọn nến sẽ không tắt.

Đó chính là 'quỷ thổi đèn'." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream bắt đầu bàn tán.

"Chủ bá, lừa tôi đấy à?

Người chết rồi mà còn biết thổi nến sao?

Dọa ma à?" "Nếu là thật thì tôi thấy hơi rợn tóc gáy đấy.

Chủ bá mà còn sống thì tốt nhất nên tuân thủ quy tắc đi." "666!

Chủ bá quả nhiên là Mô Kim Hiệu Úy!" "Thế nhỡ gió thổi tắt nến thì sao?" Bố Phương nhìn thấy bình luận cuối cùng, cười nói: "Nếu gió thổi tắt, tôi có thể thắp lại.

Nhưng nếu trong tình trạng không có gió mà nến tự tắt thì phải rút lui." "Chủ bá, tôi hỏi nhỏ một câu, làm sao tìm được góc đông nam?

Chứ tôi là chịu, không phân biệt được phương hướng." "Lầu trên,

cậu không phân biệt được phương hướng không có nghĩa là chủ bá không làm được!" "Thôn Phong Môn này sử dụng phong thủy nghịch, vị trí góc đông nam thật sự không dám dựa theo la bàn." Bố Phương lấy la bàn ra nhìn một cái rồi nói: "Góc đông nam tôi tìm được, nhưng tôi sẽ không thắp ở đó, mà sẽ thắp ở hướng ngược lại!" Lời giải thích này hợp lý, khán giả trong phòng livestream không ai phản bác.

Hơn nữa, một Mô Kim Hiệu Úy, một nhà khảo cổ học, đến cả tuyệt kỹ của phái Phát Khâu là Súc Cốt Công hay Song Chỉ Tham Động đều biết.

Có lẽ sau này hắn có thể kế thừa tất cả các phái cũng nên.

Lúc này, phòng livestream yên tĩnh một cách kỳ lạ, chẳng mấy ai lên tiếng.

Nói ra chắc không ai tin, một phòng livestream có hơn sáu trăm ngàn người xem online mà số người bình luận chưa đến mười người.

Phải nói rằng, buổi livestream của Bố Phương vô cùng thành công, đề tài trộm mộ táo bạo, mới lạ và kịch tính, cộng thêm lượng kiến thức của hắn, mỗi giây mỗi phút đều kích thích giác quan của khán giả, đúng là trước không có ai, sau không có người. *Tách*~ Bố Phương cầm bật lửa, thắp nến, nghiêng nó đi rồi dùng sáp nến để cố định ngọn nến lên một viên gạch đỏ trong hố mộ.

Như vậy, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy ngọn nến.

"Được rồi anh em chị em, nến đã thắp, mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Tiếp theo tôi sẽ cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mở quan tài." Nói xong, Bố Phương đứng ở một đầu của quan quách.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều đang sốt ruột.

"Cuối cùng cũng tới rồi, tôi đợi đến sốt ruột luôn!" "Người thắp nến, quỷ thổi đèn, không ngờ trong giới trộm mộ lại có một câu nói

ngầu như vậy!" "Lầu trên như ếch ngồi đáy giếng vậy.

Theo tôi được biết, những cao thủ trộm mộ có truyền thừa đều tuân thủ quy tắc mà làm việc!" "Sau khi mộ lớn bị trộm rồi thì các nhà khảo cổ mới đến húp nước thừa thôi!" "Tôi thấy hơi không nỡ, hay là chủ bá đừng mở quan tài nữa, lấp đất lại đi.

Chương 481

Biết đâu đây là mộ tổ của nhà người ta, đào lên như vậy không hay đâu!" "Lầu trên câm miệng!

Không xem thì biến, không ai cản.

Đừng làm phiền chủ bá trộm mộ.

Mấy đội khảo sát kia vào đây mấy lần rồi, không trộm thì để chủ bá trộm à?" "Tôi xin giơ tay hỏi nhỏ một câu, xin hỏi chủ bá định dùng gì để mở quan quách?" Bất kỳ phòng livestream nào cũng không thể tránh khỏi vài thánh mẫu tồn tại.

Đối với những đề nghị như vậy, Bố Phương thường chọn cách lờ đi.

Nghề của hắn là trộm mộ, làm cái nghề đào mồ cuốc mả.

Tuy đào mộ người khác là không tốt, nhưng nếu biết bên trong có một miếng ngọc bội trị giá mấy trăm triệu mà lại chọn rời đi thì đúng là thằng ngu.

Quan trọng hơn là, thôn Phong Môn đã nuốt chửng mấy đội khảo sát, trong quan tài có thứ gì đó, muốn tìm manh mối về ngôi mộ cổ từ hiện trường là điều không thể.

Ngôi mộ này không có dấu hiệu bị mở, biết đâu bên trong lại giấu manh mối dẫn đến ngôi mộ cổ thì sao.

Nếu hắn không lấy được, e rằng mấy đội khảo sát kia sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh mất.

Nghĩ đến đây, Bố Phương càng thêm kiên định.

Sau đó, hắn rút con dao găm chiến đấu sắc bén từ túi đeo sau đùi,

cắm vào khe hở của nắp quan tài, rạch dọc theo khe hở, đồng thời nói với khán giả: "Đa số mọi người có thể không biết, nghi thức mai táng thời cổ đại và hiện đại có sự khác biệt lớn.

Có lẽ một số ít người biết rằng, bốn góc của quan quách thường được cố định bằng đinh thép!" "Tôi muốn mở quan quách, chỉ cần bẻ gãy bốn cái đinh thép ở bốn góc là có thể mở được." "Nhưng điều cần chú ý là, bên trong quan quách được niêm phong kín, trải qua mấy trăm, thậm chí cả ngàn năm lắng đọng, không ai có thể chắc chắn không khí bên trong có bị phân hủy thành khí độc hay không!" "Chủ bá, không phải anh có năng lực bách độc bất xâm sao?

Sợ gì khí độc?" "Lầu trên, cậu coi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là không khí à?" "Chủ bá đang dạy chúng ta kiến thức trộm mộ đấy, mọi người chăm chú học đi!" "Ngoài ra, lúc mở nắp quan tài phải hết sức cẩn thận, vì bên trong đã bị phong hóa nghiêm trọng, nếu động tác quá mạnh, nắp quan tài lỡ rơi vào trong sẽ phá hỏng minh khí bên trong." Bố Phương vừa nói vừa nắm chặt chuôi dao găm, dùng sức ấn mạnh xuống. *Rắc!* Quả nhiên đúng như hắn nói, khi nắp quan tài bị nạy lên, đinh thép cũng theo đó mà gãy.

"Bàn Tử, Lão Hồ, hai người lo nốt phần đinh thép ở đầu kia đi," Bố Phương nói.

"Không vấn đề." Nghe vậy, cả hai đều gật đầu.

Chẳng mấy chốc, bốn cây đinh thép cố định bốn góc quan quách đã bị bẻ gãy.

Bố Phương đưa hai tay ra, nắm lấy một bên quan quách, sau đó cẩn thận đẩy về phía trước. *Rầm* một tiếng.

Nắp quan tài nặng hơn một trăm kilôgam bị Bố Phương đẩy xuống đất không tốn chút sức lực nào, phát ra một tiếng động trầm đục.

Bố Phương không vội nhìn vào, nói: "Những lúc thế này, mọi người tuyệt đối đừng vội nhìn, hãy đợi nửa phút rồi hãy xem.

Trong khoảng thời gian đó, nếu trong quan quách có khí độc, nó sẽ phun ra ngoài." Nửa phút trôi qua nhanh chóng.

Trong khoảng thời gian này không có khí độc phun ra, Bố Phương xác định là không có nguy hiểm.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng kích động.

"Chủ bá, đừng đợi nữa!

Lấy đồ tùy táng rồi đi thôi!" "Nhanh lên chủ bá ơi!

Tôi buồn tiểu lắm rồi, nhịn nãy giờ!" "666 à!

Chủ bá thật sự dám mở quan quách.

Đồn cảnh sát ở Tiêu Tác, Hà Nam đang mang theo ba chiếc còng bạc, tốc hỏa tới hiện trường~" "Chủ bá, mau cho drone quay bên trong quan quách đi!" "Lão tử đây đi tảo mộ tổ tiên còn không dám nhìn xương trắng, thế mà lại hóng xem cái này!" Trong chốc lát, chín phần mười khán giả trong phòng livestream đều đang vô cùng sốt ruột muốn xem bên trong quan quách rốt cuộc có gì.

Bố Phương không ngờ khán giả lại kích động đến vậy.

Hắn ngậm miệng lại, hít một hơi thật sâu bằng mũi, quyết định tiêm cho khán giả một liều vắc-xin phòng bị trước: "Các vị huynh đệ tỷ muội, những lúc thế này, tốt nhất không nên hành động lỗ mãng.

Tạm thời không nói đến việc bên trong có đồ tùy táng hay không, cái xác chết đã mấy trăm, thậm chí cả ngàn năm tuổi kia có thể sẽ vô cùng kinh khủng và đáng sợ!" "Lúc trước tôi có nói một chuyện, khi tôi đào mộ, phát hiện đất mộ ở đây ẩm ướt, có hiện tượng đóng băng, chứng tỏ nhiệt độ ở đây quanh năm đều thấp.

Hơn nữa, cái quách này được chôn dưới đất mấy trăm năm, niêm phong rất tốt, thi thể có khả năng chưa bị phân hủy." "Vì vậy, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý.

Nhìn thấy thi thể đáng sợ, bị dọa són ra quần, dọa đến đau tim hay tè ra quần thì không hay đâu." Nói xong, Bố Phương từ từ thò đầu vào, nhìn vào bên trong quan quách.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream sớm đã kích động đến mặt đỏ tai hồng, làm sao nghe lọt tai lời của Bố Phương được. … Tối quá.

Ánh mắt Bố Phương nhìn vào bên trong quan quách, chỉ thấy một mảng tối đen, đành phải lấy đèn pin chiếu vào.

Chương 482

Dưới ánh đèn pin, Bố Phương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn rõ bên trong quan quách rốt cuộc có gì, đồng tử của cả ba không khỏi co rút lại.

Chỉ thấy bên trong quan quách, có một xác khô mặc áo vải bố thô màu trắng đang nằm.

Từ phần cổ và tay lộ ra bên ngoài, có thể thấy thi thể đã được xử lý chống phân hủy.

Da thịt đều teo lại như thịt khô, bám chặt vào xương cốt.

Trên mặt xác khô đeo một chiếc mặt nạ kim loại màu đen, bề mặt loang lổ vết gỉ sét. *Ực!* Bố Phương không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, nhìn drone trên trời, nói vào camera: "Các vị đại lão, dự đoán của tôi quả nhiên không sai.

Thi thể trong quan quách không hề bị phân hủy mà đã biến thành một xác khô.

Từ quần áo trên người và mặt nạ trên mặt, có vẻ đây là người của thôn Phong Môn, giống như chủ nhân của ngôi nhà cổ kia, còn là đời thứ mấy thì tôi tạm thời chưa biết." Nói xong, Bố Phương liếc nhìn màn hình livestream, phát hiện bình luận đã dừng lại, trở nên vô cùng yên tĩnh.

Cái gì?

Tình hình gì đây?

Mạng lag à?

Chắc là không.

Xem ra liều vắc-xin lúc nãy tiêm cho khán giả đã thất bại rồi.

Mấy khán giả này lúc ở bãi tha ma, thấy chục bộ xương trắng đã bị dọa không nhẹ, bây giờ dưới chất lượng hình ảnh siêu nét, thấy một thi thể đã chết mấy trăm năm trong quan quách, e là chịu không nổi rồi.

Trên màn hình livestream, thi thể trông như thật kia có thể tác động mạnh đến thị giác của mỗi người.

Bố Phương cảm thấy, chắc lúc nãy họ không nghe lọt tai lời hắn, nên không để tâm, giờ bị dọa đến mức không biết nên nói gì cho phải.

Một phút trôi qua, khán giả trong phòng livestream lần lượt hoàn hồn, tất cả đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!

Ma à?

Đây là cương thi khô phải không?" "Trời đất ơi, mấy trăm năm rồi mà thi thể không phân hủy thành xương trắng, vậy mà còn cả da cả thịt!" "Chủ bá, mau báo cảnh sát đi!

Cái xác khô này có gì đó kỳ lạ, để các nhà khảo cổ tiếp quản thì hơn!" "Tôi cảm giác… cái xác khô này sắp biến thành thi biến rồi!" Chưa đầy mười giây, màn hình livestream đã bị bình luận che kín!

Nhìn lướt qua vài bình luận, Bố Phương cúi người xuống, nghiêm túc quan sát xác khô, muốn tìm manh mối về nguyên nhân nó không biến thành xương trắng.

"Các vị, cái thây khô này đã bị phong hóa mấy trăm năm rồi, sớm đã không nhìn ra manh mối gì nữa." Bố Phương nhìn xác khô, nói mà không quay đầu lại.

Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều cười ồ

lên.

“Chủ bá, không phải anh là giáo sư biết đi, kiến thức uyên bác lắm sao?

Thế mà cũng không nhìn ra à, để tôi làm chủ bá cho!” “Lầu trên, mày giỏi thì mày lên đi!

Đừng có dọa són ra quần là được!” “…” Bố Phương không biết khán giả đang chế nhạo mình.

Khi ánh mắt nhìn về phía cánh tay của xác khô, hắn phát hiện ra manh mối.

Chỉ thấy lớp biểu bì trên cánh tay đang phát sáng, nếu không chú ý sẽ không phát hiện ra.

Cẩn thận dùng tay phải cạo một ít, sau đó đưa lên đầu lưỡi.

Hành động này đã bị khán giả trong phòng livestream nhìn thấy.

Tất cả đều chết lặng.

Nhìn thấy cái xác khô đáng sợ như vậy đã bị dọa cho chết khiếp, thực sự không dám tưởng tượng, Bố Phương lại dám dùng đầu lưỡi nếm thử thứ giống như vảy trên thi thể.

Lập tức, phòng livestream lại có một loạt khán giả ngã ngửa.

“Đậu má!

À không, Bố!

Bố có thể đừng gắt thế được không!

Cứ thế này chắc các em gái trong kênh bỏ theo dõi hết quá!” “Tôi không phục không được!

Chương 483

Chủ bá con mẹ nó cũng bình tĩnh quá rồi!" "Bố ơi là Bố, con sai rồi, con thật sự xem thường Bố rồi, lại dám nếm thử xác khô!" "Ba Đa Dã Kết Y tặng chủ bá một quả tên lửa ------ Chủ bá, đừng manh động, xác khô không ngon đâu!" "Lầu trên, là Ba Đa thật à? ????" "Vãi!

Nữ thần của tôi lại ở trong phòng livestream này!" "Con trai chủ bá tặng chủ bá một ngàn viên cá viên ----- Quá TM bạo lực rồi, trong truyền thuyết là độc cô cầu bại?

Chủ bá trộm mộ!" "2333, chủ bá đang chê mình sống lâu quá à.

Thông thường, lớp biểu bì của xác khô đều có vi khuẩn, chủ bá sắp bị bệnh rồi đấy!" Bố Phương liếc nhìn bình luận, thực sự không ngờ hành động này của mình lại có thể khiến khán giả bùng nổ như vậy.

Hắn không nói gì, nghiêm túc nếm thử vụn nhỏ trên lưỡi.

Khi bình tĩnh lại, một vị chua nhẹ và chát lan tỏa trên đầu lưỡi.

Sau khi hiểu ra, Bố Phương nhổ nó xuống đất, sau đó lấy một chai nước từ ba lô chống nước ra uống một ngụm, súc miệng rồi nhổ xuống đất.

"Chủ bá, không ngon à?

Nuốt xuống đi, nhổ ra làm gì?" "Chẳng lẽ… chủ bá đã biết được gì rồi?" Bố Phương nhìn vào camera livestream, nói: "Các vị, tôi vừa nếm thử vụn biểu bì của xác khô để tìm ra nguyên nhân nó không bị phân hủy." "Hãy nhìn vào cánh tay của xác khô, có một lớp màng mỏng trong suốt phát sáng!" Nói xong, Bố Phương ra lệnh cho drone

hạ thấp xuống, sau đó phóng to ống kính để khán giả có thể nhìn rõ lớp vảy trên người xác khô.

"Trước đó tôi đã nói, xác khô không bị phân hủy chắc chắn là đã được xử lý chống thối rữa, kết quả đúng là như vậy.

Lớp vảy mỏng trên thi thể, nếu tôi không đoán sai, thứ trong suốt được bôi lên thi thể là bạch cao nê." "Thời cổ đại, các gia đình giàu có thường dùng một trong những phương pháp chống phân hủy này.

Còn vua chúa quý tộc thì dùng chu sa hoặc vôi để chống phân hủy." "Phương pháp chống phân hủy được dùng trên xác khô này, tuy không thể đảm bảo thi thể không bị phân hủy trong hàng ngàn năm, nhưng để bảo quản thi thể trong vài trăm năm, thậm chí cả ngàn năm là có thể." Nghe Bố Phương giải thích, khán giả trong phòng livestream đều đã hiểu.

Vốn dĩ họ rất lo lắng, dù sao cũng chưa từng nghe nói ở một ngôi làng nghèo khó nào lại đào được một thi thể không biến thành xương trắng cả.

"Lúc nãy tôi còn tưởng cái xác khô này là cương thi chứ!

Lo chết đi được, sợ chủ bá bị nó xé xác!" "TM, dọa tôi tưởng thi thể sắp thi biến, nghe chủ bá giải thích, hóa ra chỉ là chuyện đơn giản như vậy." "Lầu trên, đừng tưởng thật sự đơn giản, nếu không phải chủ bá nói ra, e là cả đời cậu cũng không hiểu được." "Nói vậy thì thi thể không phải cương thi, có thể bắt đầu trộm mộ rồi?

Chủ bá mau lấy đồ tùy táng đi!" "Lầu trên mù à?

Trong quan quách chỉ có một cái xác khô, không có thứ gì khác, hiểu không!" "Cười chết tôi mất, chủ bá phí công vô ích đào mộ, kết quả chỉ có một thi thể, không có một món đồ tùy táng nào!" "Lầu trên, trí nhớ của cậu như cá vàng à, chỉ có bảy giây thôi sao?

Đừng quên, cái quan quách bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc kia, trị giá hơn một trăm triệu đấy!" "Đậu má!

Đừng nói nữa!

Cứ thế này tôi ghen tị với chủ bá chết mất!" Sau khi hiểu được tại sao thi thể không bị phân hủy, Bố Phương thở phào một hơi.

Nhưng khi nhìn bình luận, hắn phát hiện khán giả đều đang nói về việc trong quan quách không có đồ tùy táng.

Cúi đầu nhìn, quả thật không có gì, gần như có thể nhìn thấy hết.

Chỉ có quan quách và thi thể.

Thấy Bố Phương ngẩn người, Vương Bàn Tử vỗ vai hắn nói: "Bố Phương, đừng nản lòng, có cái quan quách gỗ Kim Ti Nam Mộc này là đủ rồi!" "Tôi thấy rồi, Bàn Tử đang an ủi chủ bá!" "2333, chủ bá đừng khóc, đứng lên đi!" *Ầm!* Ngay lúc này, màn hình livestream hiện lên một quả tên lửa vàng lấp lánh.

Giữa những bình luận đang chấn động, một dòng bình luận hấp dẫn xuất hiện.

"Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một quả siêu tên lửa ------ Bố gia, nói thật, không tìm được đồ tùy táng cũng đừng làm bậy nhé!

Chuyển cái quan quách ra ngoài cũng tốt hơn là làm trò một vào một ra với cái xác khô đó." "Lầu trên đại gia 6 thật, lời như vậy cũng nói được!" "Đậu má!

Vốn tôi không tin chủ bá sẽ làm trò một vào một ra với xác khô, nhưng nghe nhiều người nói thế này, tôi lại tin là chủ bá sẽ không tha cho cái xác khô này đâu!" Nhìn bình luận trong phòng livestream, khóe miệng Bố Phương giật giật.

Trong cái quan quách này trông có vẻ không có gì.

Nhưng thực tế lại không phải vậy.

Nhìn quan quách gỗ Kim Ti Nam Mộc trước mắt, Bố Phương có chút tiếc nuối nói: "Nói đúng rồi, ở đây ngoài quan quách ra chỉ có xác khô, bên trong gần như có thể nhìn thấy hết, không có đồ tùy táng nào khác~" "Có thể trong mắt các bạn, chỉ có cái quan quách này là đáng tiền.

Nhưng các bạn không biết rằng, thường thì trong tay hoặc trên người thi thể sẽ giấu minh khí, sự thật không giống như các bạn nghĩ, cũng không phải là không có gì cả -" Nói đến đây, Bố Phương đột nhiên chuyển chủ đề: "Trong quá trình trộm mộ, một số kẻ trộm mộ mới vào nghề thường bỏ qua những bảo vật vô giá, đó là những món đồ tùy táng trong quan tài trông không có chút giá trị nào.

Những bảo vật này giống như những đứa trẻ bị vứt bỏ, trong mắt họ không đáng một xu, nhưng thực tế lại vô giá.

Vì vậy, yếu tố đầu tiên của việc trộm mộ là phải có kiến thức phong phú về đồ cổ, và một đôi mắt biết giám định đồ tùy táng!" Nói xong, Bố Phương cúi người, cầm đèn pin chiếu vào bộ quần áo trên người thi thể.

Đồng thời, hắn ra lệnh cho drone hạ thấp xuống, quay cận cảnh xác khô để hơn sáu trăm ngàn khán giả có thể nhìn rõ chi tiết.

Dưới ánh đèn pin, mọi người có thể thấy rõ, chiếc áo trắng trên người xác khô, lớp lót mỏng bên trong có những sợi chỉ vàng.

Bộ quần áo vốn trông không đáng một xu, giờ đây lại lấp lánh những sợi chỉ vàng.

Chương 484

“Vãi chưởng!” “Bộ quần áo này ẩn chứa bí mật à!” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất nói: “Bộ quần áo này không đơn giản.” “Đúng!

Bộ áo trắng này không đơn giản!” Bố Phương nói: “Các vị lão gia trong phòng livestream, hãy nhìn bộ áo trắng này, toàn bộ được bảo quản hoàn hảo, không có một vết tích gì, trên áo không có hoa văn, chất liệu vải trông cũng bình thường.

Nhưng, tôi có thể nói một cách có trách nhiệm rằng, bề ngoài của áo trắng không có gì, nhưng bên trong lại được dệt bằng tơ tằm vàng.

Nếu mang ra hội đấu giá, có thể bán được cả chục triệu!” Nghe Bố Phương giải thích, khán giả trong phòng livestream kinh ngạc.

Không nhìn kỹ, họ thấy bộ áo trắng này bình thường và phổ biến, đều không tin.

“Chủ bá, anh đang đùa tôi à?

Tôi tuy nghỉ học từ lớp 7 nhưng tôi không ngốc nhé!

Tiền và giấy tôi vẫn phân biệt được!” “Lầu trên nói đúng.

Bộ áo trắng này, bán được mười triệu?

Bên trong dệt bằng tơ tằm vàng?

E là dệt bằng vàng ròng thì có!” “Chủ bá, đây chỉ là một bộ áo liền thân màu trắng bình thường thôi, đừng lừa tôi!” “2333, mắt của chủ bá thần quá rồi!” Thấy khán giả không tin, Bố Phương cũng không tức giận, vẻ mặt nghiêm túc giải thích: “Tôi biết các bạn sẽ không tin, xin hãy nhìn chất liệu của bộ áo trắng này.

Nếu là quần áo bình thường, chôn dưới đất vài năm đã mục nát rồi.

Nhưng bộ áo trắng này lại được bảo quản rất tốt.

Trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế chất liệu vải là chức cẩm!" "Có thể nhiều người trong phòng livestream không biết về chức cẩm.

Tôi xin giải thích ở đây, chức cẩm thời cổ đại chỉ dành cho người trong triều đình sử dụng." "Đương nhiên, một số quan lại quyền quý cũng có thể mua, người thường cũng có thể mặc, miễn là không bị phát hiện là được." "Công nghệ chế tác vô cùng phức tạp, có câu nói 'tấc gấm tấc vàng'.

Bộ mà chúng ta đang thấy là chức cẩm chưa nhuộm màu!

Chức cẩm thông thường có hoa văn năm màu rực rỡ." "Có thể thấy, chỉ dựa vào câu nói 'tấc gấm tấc vàng' của chức cẩm, cũng đủ biết bộ chức cẩm này có giá trị liên thành.

Còn giá trị thực sự của nó, tôi tạm thời không thể ước tính được." "Hít!" "Kiến thức của chủ bá phong phú thật, nói ra trôi chảy, cũng không biết có đang lừa chúng ta không!" "Lầu trên, đừng không tin, tôi vừa mới tra tài liệu, phát hiện lời của chủ bá không sai chút nào!" "Theo tôi được biết, chức cẩm năm màu rực rỡ đắt tiền hơn chức cẩm không nhuộm màu!" "A a a!

Lầu trên biết cái quái gì!

Vật hiếm thì quý, ví dụ, có một trăm bộ chức cẩm năm màu rực rỡ, và một bộ chức cẩm không nhuộm màu, dùng mông cũng biết cái sau quý hơn!" "Nghe ai đây?" Bố Phương liếc nhìn bình luận, thấy mọi người bắt đầu tin, chỉ còn một số ít người nghi ngờ.

Ngay sau đó, Bố Phương đưa tay phải ra, cẩn thận đè lên đường

vân lấp lánh chỉ vàng trên cổ áo của bộ chức cẩm, từ từ lau nhẹ.

Khi hắn nhấc tay ra, chỉ thấy đường vân ánh vàng kia, dưới ánh đèn pin, lập tức tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ!

"Các vị!

Tôi chắc chắn, bộ quần áo trên người thi thể là áo liền thân bằng chức cẩm!" "Vãi chưởng!

Ánh sáng vàng chóe, là bảo bối!" Trong phút chốc, khán giả trong phòng livestream sao có thể yên tĩnh được nữa, tất cả đều bùng nổ.

"Đậu má!

Hóa ra bộ áo trắng này là áo liền thân bằng chức cẩm, nếu chủ bá không nói, tôi e là còn chẳng thèm nhìn lần thứ hai." "Một đôi mắt tinh tường thật lợi hại, không kịp phòng bị đã bị chủ bá vả mặt." "Dùng tay lái máy bay tặng chủ bá bảy quả tên lửa ---- Đậu má!

Định để tôi thể hiện một phen, kết quả một mình anh thể hiện hết, không giải thích gì cả, một vạn cái đánh giá tệ cho chủ bá." "Vãi, bộ áo liền thân bằng chức cẩm này ít nhất cũng phải trị giá hơn năm mươi triệu nhỉ." "Bộ quần áo trên người thi thể này, e là có thể mua được mấy căn hộ ở Khải Toàn số 490!" "Lầu trên, nói câu đó, anh có tin không?" "Gió lốc cấp tám tặng chủ bá ba trăm vây cá ------- Tôi phục!

Kiến thức lịch sử của chủ bá, gần như là thuộc lòng, không hề ngập ngừng." "Mệt rồi uống Hồng Ngưu tặng chủ bá ba mươi quả siêu tên lửa --------- Chủ bá, quảng cáo cho tôi một cái đi." *Ầm!* Lúc này, một quả tên lửa vàng lấp lánh bay lên trời.

"Khốn!" "Chủ bá đang trộm mộ, không có thời gian quảng cáo cho anh đâu, mà nói thật, bây giờ trên người chủ bá cũng không có Hồng Ngưu." Thấy có người tặng ba mươi quả siêu tên lửa, Bố Phương

phấn khích, điều chỉnh lại cảm xúc, nói: “Cảm ơn mọi người đã tặng quà, còn việc quảng cáo cho tôi, ha ha.” “2333, chủ bá nhận phí quảng cáo của người ta rồi mà không quảng cáo, đúng là tay không bắt sói!” “Ha ha ha!

Cười chết tôi mất!” “Mệt rồi uống Hồng Ngưu tặng chủ bá một quả siêu tên lửa ------ Chủ bá, tôi tặng quà rồi, quảng cáo cho tôi một lần đi.” “Tôi làm gì phải làm theo.” “Tiền chưa đủ!” Bố Phương thẳng thắn nói.

Phòng livestream hiện tại có sáu trăm ba mươi ngàn người xem, nếu quảng cáo cho Hồng Ngưu, một chai sáu đồng, nếu mười vạn người đi mua một chai, thì họ đã kiếm được sáu trăm ngàn đồng.

Đối phương mới tặng 31 quả tên lửa, cũng chỉ có ba mươi mốt ngàn.

Quảng cáo cho đối phương, đúng là đồ ngốc.

“Mệt rồi uống Hồng Ngưu tặng chủ bá một quả tên lửa ------- Lúc nào hết livestream tôi sẽ nhắn tin riêng.” “Bộ quần áo trên người thi thể là áo liền thân bằng chức cẩm, chỉ có quan viên mới có thể mặc, tại sao lại xuất hiện trong một ngôi làng nghèo khó như thôn Phong Môn?” Khán giả trong phòng livestream vốn rất coi thường bộ áo liền thân bằng chức cẩm này, vì nó không có màu sắc và trông quá bình thường.

Đặc biệt là lớp bụi trên bề mặt áo khiến ánh sáng bị lu mờ.

Nhưng ai mà ngờ được, sau khi Bố Phương lau đi lớp bụi, bộ áo liền thân bằng chức cẩm trực tiếp tỏa ra ánh sáng, suýt nữa làm mù mắt chó hợp kim titan 24K của họ, đây là một bộ quần áo vô giá.

Chương 485

Nhìn màn hình đầy bình luận và quà tặng, trong lòng Bố Phương rất vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài, nói: "Cảm ơn mọi người đã tặng quà và ủng hộ, thật không dám giấu, mỗi một kẻ trộm mộ đều có nhãn quan đặc biệt và kiến thức giám định, có phát hiện được đồ tùy táng vô giá hay không, chỉ có thể dựa vào bản thân." "Nếu không có kiến thức về đồ cổ và trộm mộ, tôi khuyên tốt nhất đừng đi trộm mộ.

Tôi có thể gặp được minh khí trị giá cả trăm triệu mà bỏ qua, thực ra mỗi một kẻ trộm mộ đều rất uyên bác, không liên quan gì đến học vấn." "Chủ bá, tôi xin anh đừng nói nữa!

Tôi biết rồi, mấy kẻ trộm mộ đều có lượng kiến thức ngang với giáo sư trong các trường đại học danh tiếng!" "TM, sau khi xem chủ bá, tôi cho rằng mấy kẻ trộm mộ đều là giáo sư đại học!" "Xong rồi!

Thời buổi này, đi trộm mộ cũng cần có bằng cấp giáo sư trở lên, xem ra tôi phế rồi!" "Chủ bá, tốt nghiệp Thanh Hoa hay Bắc Đại vậy?" "Kệ chủ bá tốt nghiệp trường nào, chủ bá mau lấy bộ áo liền thân bằng chức cẩm trên người thi thể đi!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương chỉ vào thi thể nói: "Mọi người bình tĩnh, nếu đây là lần đầu tôi đi trộm mộ, có lẽ tôi đã bỏ qua bộ áo liền thân bằng chức cẩm vô giá này rồi." "Trời đất ơi!" "Hóa ra chủ bá không phải lần đầu trộm mộ!" "Lầu trên, có thể cậu không biết, chủ bá đã trộm lăng Tần Thủy Hoàng, sau đó bị bắt, tại sao lại xuất hiện ở đây một cách bình an vô sự thì tôi không biết." "Hít!" "Chủ bá trộm lăng Tần?" "Ngầu vãi!" Biết được Bố Phương lợi hại, mọi người trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Bố Phương không để ý đến bình luận, nói: "Chủ nhân của ngôi

mộ này, tại sao lại mặc một bộ áo liền thân bằng chức cẩm, tôi đoán, ông ta là một vị quan trong triều, cũng có thể là do người trong triều tặng.

Chỉ có khả năng này mới có thể giải thích được nguồn gốc của bộ áo chức cẩm.

Còn về việc có bạn nước nào đó bảo tôi lấy nó đi." Nói đến đây, Bố Phương đột nhiên dừng lại, sau đó nhìn vào camera, nghiêm túc nói: "Nói thật, bộ áo liền thân bằng chức cẩm này vô giá, cực kỳ quý hiếm.

Nếu tôi lấy nó đi, cả đời này không cần làm việc nữa, có thể giàu sang một phương." "Nhưng nói cho cùng, bộ áo liền thân bằng chức cẩm này là vật tùy thân của thi thể.

Tôi tìm không thấy ngôi mộ cổ được chôn dưới thôn Phong Môn, cũng sẽ không lấy nó đi, nhiều nhất là chuyển cái quan quách gỗ Kim Ti Nam Mộc này đi thôi." "Vì vậy, bây giờ tôi chỉ có thể từ bỏ." "Còn về nguyên nhân…" Nghe Bố Phương không lấy đi bộ áo liền thân bằng chức cẩm vô giá trên người thi thể, khán giả trong phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ.

"Chủ bá, đừng bỏ bộ áo liền thân bằng chức cẩm đó chứ, đó là một bảo vật vô giá đấy!" "Nói thật, nếu là tôi, chắc chắn sẽ ôm chặt bộ áo liền thân bằng chức cẩm này không buông, chết cũng phải ôm theo mà chết." "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một quả tên lửa ---- Bố gia, mang bộ áo liền thân bằng chức cẩm này ra đây, không cần lo không có chỗ bán, tôi bỏ ra một tỷ mua nó!

Nếu cảm thấy ít, tôi giúp anh liên hệ người mua, đảm bảo có người mua món đồ này!" "Vãi chưởng!

Đại gia à!" "Đậu má, lại dám bỏ ra một tỷ mua một bộ quần áo người chết mặc trên người, tôi phục!" "Thật lòng mà nói, tôi là một

streamer game mới bắt đầu, nếu có được một vị đại gia như vậy, tôi mỗi ngày sẽ thắp hương, cúng bái tổ tiên!" Đối với đề nghị của khán giả, Bố Phương lại thản nhiên lắc đầu, châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi thở ra qua mũi, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Các vị có điều không biết, không phải là tôi không lấy, cũng không phải là vấn đề có chỗ bán hay không, mà trong quy tắc của Mô Kim có một điều như vậy!" "Giống như 'quỷ thổi đèn', có một câu nói thế này: Gà gáy đèn tắt không chạm vàng, tìm của báu không lột đồ người chết.

Đây là một quy tắc mà cả người chết và người sống đều phải tuân thủ.

Bộ áo liền thân bằng chức cẩm này là quần áo trên người thi thể, dù thế nào tôi cũng không thể lấy, vì tôi là một Mô Kim Hiệu Úy.

Quan trọng nhất là, sau khi mở quan tài, không thể vén áo của thi thể lên, càng không thể cởi ra." Nghe xong, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra, nhưng để lại một món bảo vật vô giá như vậy không lấy, họ cảm thấy rất tiếc nuối.

"Tiếc quá!

Thật sự quá tiếc!

Đó là mấy căn hộ ở Khải Toàn đấy!" "Đúng là tiếc thật, hay là chủ bá phá lệ một lần đi, dù sao chúng tôi cũng không nói ra ngoài đâu!" "Lầu trên, có thể cậu không biết, có câu nói cũ rất hay, người làm trời nhìn.

Nếu chủ bá phá lệ, e là tổ sư gia của Mô Kim Hiệu Úy sẽ từ trong mộ bò ra, bóp chết chủ bá mất!" "Lầu trên nói đúng, tôi cho một like!

Trời biết đất biết anh biết tôi biết, nếu các Mô Kim Hiệu Úy khác biết được, e là sẽ ném cho chủ bá ánh mắt khinh bỉ!" Thấy đa số khán giả đều đang tiếc nuối bộ áo liền thân bằng chức cẩm, Bố Phương

quyết định an ủi trước: “Các vị đại lão, cũng đừng cảm thấy tiếc nuối, bộ áo liền thân bằng chức cẩm tuy quý giá, nhưng không phải là món đồ tùy táng duy nhất trong quan quách.” Còn đồ tùy táng khác?

Nghe Bố Phương nói, mọi người trong phòng livestream đều sáng mắt lên.

“Chủ bá, đồ tùy táng khác ở đâu?

Tôi không thấy?” “Tôi học ít, chủ bá đừng lừa tôi!” Bố Phương nói: “Không tin thì hãy nhìn theo tay tôi chỉ, nếu tôi không đoán sai, đó cũng là một món bảo vật vô giá.” Theo hướng tay Bố Phương chỉ, mọi người trong phòng livestream nhìn thấy một chiếc mặt nạ mà thi thể đang đeo.

Chiếc mặt nạ này đen kịt, trông như được làm bằng sắt đen, toàn thân gỉ sét, hoàn toàn không nhìn ra điểm nào quý giá.

“Không thể nào!” “Cái mặt nạ trông như một món đồ chơi bình thường, sao có thể vô giá được!” “Chủ bá, anh nghĩ cái mặt nạ này cũng vô giá như bộ áo liền thân bằng chức cẩm à?” “Lầu trên, đừng vội kết luận sớm như vậy!

Lát nữa bị chủ bá vả mặt thì đừng có kêu đau!” “Tôi có một thắc mắc, tại sao thi thể lại đeo mặt nạ?

Chẳng lẽ do trông quá xấu?” “Đúng vậy!

Chủ bá, giải thích cho chúng tôi đi, dù sao ở chỗ tôi người ta chôn cất đều không được dùng mặt nạ che mặt!” Thấy khán giả thắc mắc, Bố Phương lên tiếng giải thích: “Thật không dám giấu các vị, người thôn Phong Môn sau khi chết chôn cất, trên mặt đều sẽ đeo một chiếc mặt nạ, đây cũng là một trong những tà tục của làng.” “Mọi người đừng tin lời chủ bá, anh ta đang lừa chúng ta đấy.” “Tôi chưa từng nghe nói người chết rồi lại đeo mặt nạ để chôn cất.” “Lầu trên, xin

đừng thể hiện sự ngu dốt của mình ở đây." "Chủ bá nói đúng hết!" "Chủ bá nói đúng, tôi vừa tra tài liệu, người thôn Phong Môn sau khi chết đều đeo mặt nạ để chôn cất!" Bố Phương thấy khán giả dần dần tin tưởng, không cần giải thích thêm, liền nói: "Không biết mọi người có tìm hiểu về phong tục thụ táng của nước Liêu không, người sau khi chết cũng đeo mặt nạ để chôn cất." "Chủ bá, chúng tôi làm sao biết được phong tục thụ táng của nước Liêu chứ." "Tôi mới học cấp hai, so với anh, một sợi lông cũng không bằng." "Đừng nói nữa chủ bá, mau kể cho chúng tôi về phong tục thụ táng của nước Liêu đi, dù sao nghe xong đối với tôi cũng trăm lợi không một hại." Nhìn bình luận, thấy khán giả đều muốn biết, thế là Bố Phương chọn cách nói ngắn gọn: "Vào mùa hè năm 1999, tại một ngôi làng nhỏ ở Nại Mạn Tề, Thông Liêu, Nội Mông, một máy xúc đang làm việc ở đó, kết quả đào được mấy viên gạch xanh niên đại rất lâu đời.

Tiếp tục đào xuống, một ngôi mộ cổ hiện ra trước mặt thế nhân." "Ngôi mộ cổ này nằm trên sườn một ngọn núi tên là 'Miếu Tử Sơn' trong làng.

Miếu Tử Sơn trong mắt người dân địa phương là một mảnh đất phong thủy bảo địa, thế núi như một chiếc ghế thái sư." "Hơn một ngàn năm trước, ngọn núi này vì hình thái độc đáo của nó đã trở thành nghĩa địa của một gia tộc hiển hách." Theo khảo chứng sơ bộ của các chuyên gia khảo cổ tại hiện trường, đây là một ngôi mộ cổ thời Liêu." "Nhưng các chuyên gia không hề phấn khích về điều này, một là vì số lượng lăng mộ cổ đời Liêu được phát hiện khá nhiều, họ đã quen rồi." "Hai là vì lăng mộ cổ đời Liêu có xác suất bị trộm rất cao, trong số những ngôi mộ đời Liêu đã được phát hiện, chưa có một ngôi mộ nào còn nguyên vẹn, chưa từng bị phá hoại." "Thế nhưng khi các chuyên gia khảo cổ dọn dẹp sơ qua đường nét của ngôi mộ, họ đã kinh ngạc phát hiện ra rằng ngôi mộ này dường như vô cùng nguyên vẹn, cửa

mộ vẫn còn nguyên không hề hư hại, không có dấu vết bị trộm." "Ngôi mộ này quy mô tuy không lớn, nhưng những món đồ tùy táng la liệt bên trong lại khiến những người có mặt phải sững sờ." "Vô số vàng bạc ngọc ngà, hổ phách mã não chất thành núi, khiến cho các thành viên đội khảo cổ gần như không có chỗ đặt chân, chỉ sợ sơ ý một chút là sẽ làm hỏng những bảo vật vô giá dưới chân." "Điều khiến các chuyên gia khảo cổ phấn khích nhất là ở trung tâm mộ thất có đặt song song hai cỗ thi thể một nam một nữ, cả hai đều đội ngân quan mạ vàng, trên mặt che mặt nạ vàng." "Hai chiếc mặt nạ vàng óng ánh đã thu hút sự quan tâm đặc biệt của các chuyên gia, mặt nạ có dạng bán phù điêu, được chế tác theo dung mạo của chủ nhân ngôi mộ khi còn sống." "Vậy thì, tại sao hai vị chủ nhân ngôi mộ sau khi chết lại phải dùng mặt nạ vàng che mặt?" "Nguyên nhân chủ yếu đến từ phong tục mai táng độc đáo của dân tộc Khiết Đan." "Khiết Đan là một dân tộc du mục, sống theo nguồn nước và cỏ, đánh cá chăn nuôi, săn bắn để sinh tồn, đúng nghĩa là một dân tộc trên lưng ngựa." "Trong quá trình đấu tranh lâu dài với môi trường tự nhiên khắc nghiệt, họ dần hình thành một sự kính sợ đối với thế giới tự nhiên.

Vì vậy, người Khiết Đan sau khi chết sẽ được trả về với tự nhiên, từ đó phát sinh ra một phong tục "thụ táng" độc đáo." "Đúng như tên gọi, cái gọi là "thụ táng" chính là sau khi người chết, thi thể sẽ được treo lên cây, ít thì một tháng, nhiều thì nửa năm hoặc một năm, để cho nó tự nhiên phân hủy và phong hóa.

Trong quá trình thụ táng, thi thể khó tránh khỏi bị chim bay thú chạy xâm thực, đến mức trở nên không còn nhận ra được nữa." "Để giữ gìn sự tôn nghiêm của người đã khuất, cũng như để tiện cho việc thu thập hài cốt, người ta đã chế tạo ra mặt nạ kim loại để che mặt." "Từ những lời này, tôi có thể biết được, phong tục thụ táng của nước Liêu đeo mặt nạ là để không cho chim chóc ăn mất thịt trên mặt." Bố

Phương nói.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, lượng kiến thức của anh cũng không phải dạng vừa đâu!" "Nói thật, tôi là một sinh viên ngành lịch sử, so với anh, quả thực là châu chấu đá xe, tại hạ vô cùng bội phục!" "Thi thể đeo mặt nạ, chẳng lẽ là để kiến không gặm được?" "Lầu trên thông minh thật đấy, đoán trúng phóc rồi!" "Hai tên ngốc lầu trên, quan quách bằng gỗ Kim Tơ Nam Mộc, lại được niêm phong, kiến vào bằng cách nào?" "Suỵt!

Mọi người đừng nói nữa, nghe chủ bá đi." Sau khi rút kinh nghiệm từ lần trước, đa số khán giả trong phòng livestream đều không dám phát ngôn tùy tiện nữa.

Chẳng ai biết cái mặt nạ dùng để làm gì.

Thấy khán giả trong phòng livestream tò mò hỏi, Bố Phương mỉm cười nói: "Các bạn đã phát hiện ra một điểm nghi vấn quan trọng, không sai, mặt nạ trên mặt thi thể có lai lịch của nó, theo tài liệu cơ bản, phong tục mai táng kỳ lạ của làng Phong Môn đã được lưu truyền hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm!" "Sau khi người trong làng qua đời, theo tục lệ 'người chết không ra khỏi làng', họ chọn chôn cất ngay gần nhà, để bảo toàn sự tôn nghiêm của người đã khuất, trước khi hạ táng đều sẽ đeo cho thi thể một chiếc mặt nạ, ý là để người chết được an lòng, mặt nạ có thể giúp trừ tà!" "Đây là phong tục được truyền lại từ đời này sang đời khác của những cư dân đầu tiên ở làng Phong Môn." "Chủ bá, anh lại đang lừa tôi phải không!" "Thế tại sao lúc ở bãi tha ma trước đó, mười mấy thi thể kia lại không đeo mặt nạ?" "Mọi người xem kìa, có một ông bạn đang thể hiện sự ngu dốt, e là sắp bị chủ bá vả mặt rồi!" Bố Phương nhìn vào màn hình đạn mạc, thấy có người chất vấn, liền nói: "Đó là vì không có ai làm lễ hạ táng cho họ, những người đi làm ăn xa về chỉ xử lý qua loa, nên không đeo mặt nạ cho họ.

Ngoài ra, khi dân làng bình thường ở Phong Môn được hạ táng, họ đều dùng mặt nạ bằng gỗ, còn chiếc mặt nạ trên mặt thi thể trước mặt tôi lại là mặt nạ kim loại, thực ra cũng dễ hiểu thôi, đó là vì gia đình này không phải người bình thường, mà là một gia đình giàu có." "Chủ bá, lời giải thích của anh hợp lý đấy, nhưng tôi có một thắc mắc, đeo mặt nạ cho thi thể chắc không khó khăn lắm đâu nhỉ?

Tại sao những người đi làm ăn xa về lại không đeo cho họ?" Bố Phương thấy người bạn có nickname "Tôi Gân Cứng" liên tục chất vấn, cảm thấy vô cùng cạn lời, những chuyện này làm sao hắn biết được, toàn là đoán mò cả, thế là nói: "Vì người mai táng không phải thánh mẫu, quản lý đâu, cấm chat vĩnh viễn người này đi." Tôi Gân Cứng: "..." "Mọi người hãy nhìn chiếc mặt nạ trên mặt thi thể, nó đã nổi lên lớp gỉ đen, đây là màu sắc hình thành sau khi kim loại quý bị oxy hóa, nói cách khác, chiếc mặt nạ to bằng lòng bàn tay này có khả năng được làm từ bạc nguyên chất, hoặc vàng nguyên chất." Nghe lời Bố Phương nói, trái tim vốn đang bình lặng của khán giả trong phòng livestream lại trở nên kích động, mong chờ.

Chương 486

Có bài học từ chiếc áo Chức Cẩm Liên Y trước đó, không ai dám xem thường Bố Phương nữa.

Mọi người xem cho kỹ đây.” Bố Phương cầm con dao găm sắc bén, nhẹ nhàng ấn vào má trái của chiếc mặt nạ trên mặt thi thể, rồi gạt sang trái.

Một lớp bột gỉ đen lập tức rơi xuống.

Không còn lớp gỉ, mọi người có thể thấy chỗ bị cạo sáng lấp lánh màu vàng.

Chắc chắn là vàng rồi!

Sau khi xác nhận, Bố Phương lên tiếng nói: “Các vị, mọi người cũng đã thấy rồi, chắc hẳn đã tin lời tôi nói trước đó rồi chứ.” “Những lời tiếp theo của tôi, mọi người nhất định phải ghi nhớ trong lòng, giống như lớp gỉ đen trên mặt nạ này, phàm là thứ gì có thể sinh ra lớp gỉ đen như vậy, nhất định là kim loại quý, nếu có ai đi trộm mộ, tuyệt đối đừng bị vẻ bề ngoài trong ngôi mộ cổ mê hoặc, những thứ trông không bắt mắt lại thường là những bảo vật vô giá.” Nghe lời Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều ngây người.

Cũng phải, chiếc mặt nạ này, ngoài việc có chút đáng sợ ra thì trông rất bình thường, nhưng qua lời của Bố Phương, giá trị của nó đã tăng vọt.

Ngay lập tức, những khán giả còn tiếc nuối vì chiếc áo Chức Cẩm Liên Y đều vui mừng trở lại.

“Chủ bá, chiếc mặt nạ vàng này chắc phải nặng ba cân chứ nhỉ!

Đem đi bán được bao nhiêu tiền?” “Lầu trên, biết cái rắm, đây là

văn vật có thể truy ngược về tận thời nhà Hạ, không thể dùng giá vàng mà tính được!" "Nếu chủ bá thật sự đem cái mặt nạ vàng này đi bán như vàng thỏi, tôi cười chết mất!" "Tôi không phục tường, chỉ phục chủ bá, mẹ nó, sao mà bình tĩnh thế, phải là tôi, chắc đã phấn khích la hét ầm ĩ rồi!" "'Không Tay Đánh Máy Bay' tặng chủ bá một hỏa tiễn ----- Tôi nhận ra rồi, chủ bá đang dạy chúng ta kiến thức trộm mộ!" "'Quản Lý Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền' tặng chủ bá một siêu hỏa tiễn ------- Vàng thường phải dùng máy quang phổ để kiểm tra mới biết được, không ngờ anh lại có thể giám định như thế này!" "'Yêu Thích Sưu Tầm Đồ Cổ Thiên Diện Lão Quái' tặng chủ bá mười siêu hỏa tiễn ------ Chủ bá, tôi muốn chiếc mặt nạ vàng này, giá cả chúng ta nói chuyện riêng!" Nhìn màn hình đạn mạc của khán giả, Bố Phương trong lòng rất vui, còn việc có người khen hắn bình tĩnh, thực ra là do đã trải qua nhiều chuyện rồi.

Từ Bình Sơn ở Tương Tây đến Trường Sa, trên suốt chặng đường đi, những nỗi kinh hoàng hắn gặp phải đã không đếm xuể.

Nếu tỏ ra hoảng loạn, không những không được việc gì mà còn bị khán giả trong phòng livestream chê cười.

Nghĩ vậy, hắn nghiêm túc nói với ống kính: "Cảm ơn quà của mọi người, còn việc có người muốn mua chiếc mặt nạ này, có thể đến Phan Gia Viên ở Bắc Bình đợi tôi trước." "'Yêu Thích Sưu Tầm Đồ Cổ Thiên Diện Lão Quái' tặng chủ bá một siêu hỏa tiễn ------- Bố gia, chúng ta hẹn gặp ở Phan Gia Viên, tôi sẽ đợi anh ở đó, chiếc mặt nạ vàng này tôi mua chắc rồi." Nhìn thấy dòng đạn mạc này, Bố Phương khẽ mỉm cười, không cần phải lo lắng về vấn đề tiêu thụ chiếc mặt nạ nữa.

"Chết tiệt, chủ bá, sao anh không động đậy nữa?

Mau lấy mặt nạ đi chứ!" "Chẳng lẽ chủ bá bị quỷ ám rồi sao?

Nhưng nghĩ lại, chủ bá là người bá đạo như vậy, quỷ thấy chắc cũng phải tránh xa ba thước!" "Chủ bá, tôi nói cho anh biết, làng Phong Môn thuộc khu vực chưa được khai phá, nghĩa là anh lấy đồ đi, cảnh sát cũng không dám đụng vào anh đâu!" Bố Phương cảm giác có người đang rình mò trong bóng tối, nên muốn lắng nghe động tĩnh, thấy khán giả thúc giục, hắn liền hoàn hồn, nhìn vào ống kính nói: "Cảm ơn mọi người đã nhắc nhở, thực ra tôi biết mà, chiếc mặt nạ trên mặt thi thể, tôi sẽ lấy, nhưng phải có quy tắc." Vừa nói, Bố Phương vừa lấy từ trong ba lô chống nước ra một cuộn dây thừng, mở dây ra, dài khoảng một mét.

Sau đó, hắn cầm một đầu dây, luồn qua dưới cổ thi thể, rồi thắt một nút, như vậy đã tạo thành một cái thòng lọng siết cổ thây khô, sau đó, hắn cầm đầu dây còn lại thắt một nút, quàng lên cổ mình, rồi mới lên tiếng nói: "Những gì cần làm tôi cũng đã làm rồi, bây giờ có thể mò vàng!" Nói xong, Bố Phương dùng sức hai tay, nhảy vào trong quan quách.

Hành động này khiến khán giả trong phòng livestream đều ngạc nhiên.

"Chủ bá, tại sao lại phải làm như vậy?" "Đứng thẳng bên ngoài quan quách, gỡ mặt nạ trên mặt thi thể rồi đi không được sao?" "Tôi cảm thấy chủ bá sắp 'một vào một ra' với thi thể!" Nhìn khán giả, Bố Phương mỉm cười, giải thích: "Có lẽ các bạn không biết, Mô Kim Hiệu Úy có quy tắc, ví dụ như cách tôi đang dùng bây giờ, nếu muốn lấy đi đồ tùy táng trên người chủ nhân ngôi mộ, thì phải vào trong quan quách, để thể hiện sự tôn trọng với người đã khuất!" "Có một số người nghĩ lệch lạc rồi, tôi không có ý định 'một vào một ra' với thi thể, trừ khi người nằm bên trong là một mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, và cơ thể được bảo quản tốt, không bị thối rữa, không bị phong hóa, vẫn giống như lúc còn trẻ!" "Đù má!" "Chủ bá đỉnh vãi!" "Đến

cả thi thể cũng không tha!" Nghe lời Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc, thi nhau giơ ngón tay cái lên.

"Còn về việc tại sao tôi lại dùng dây thừng siết cổ thi thể, đầu kia lại treo trên cổ mình, là có nguyên nhân, chỉ cần tôi ngả người về sau, thi thể sẽ ngồi dậy, và khi thi thể duy trì cùng một đường thẳng với tôi, đó không phải là tôi tự tay lấy bảo vật trên người thi thể nữa, mà là thi thể tự dâng cho tôi." "Không phục không được a." "Chủ bá nói chuyện trộm mộ mà thanh tao thoát tục như vậy, cũng chỉ có anh thôi." Bố Phương liếc nhìn màn hình đạn mạc, thấy khán giả đều đang cười, tiếp tục nói: "Nếu lúc thi thể ngồi dậy, dây thừng bị đứt, hoặc đứt hẳn, tôi phải nhanh chóng rút khỏi quan quách, không được lấy một vật nào, nếu đã lấy rồi, thì phải ngoan ngoãn đặt lại chỗ cũ." Nói xong, Bố Phương hai tay nắm lấy hai tay của thi thể, sau đó ngả người về sau, đồng thời lên tiếng nói: "Mọi người xem cho kỹ, đừng chớp mắt nhé, cách truyền thừa này, chỉ những Mô Kim Hiệu Úy có lương tâm nhất mới sử dụng, đồng thời, phương pháp này có thể bảo vệ tốt sự nguyên vẹn của đồ tùy táng." "Nếu là những tên trộm mộ khác, chúng căn bản không quan tâm đến những quy tắc này, cũng không để ý đến việc có làm vỡ minh khí hay không." Khi Bố Phương ngả người về sau, thi thể đang nằm thẳng cũng từ từ ngồi dậy, cho đến khoảnh khắc thi thể ngồi thẳng.

Bố Phương mặt lộ vẻ vui mừng, liền dùng tay nắm dây thừng quấn quanh cổ mình mấy vòng, khi đã ổn định được thân hình thi thể, hắn trực tiếp đưa hai tay ra sau gáy thi thể.

"Các huynh đệ tỷ muội, tiếp theo tôi sẽ gỡ mặt nạ xuống.

Tôi vừa quan sát, phát hiện mặt nạ của thây khô không phải là đậy lên, mà dùng chỉ vàng buộc lại." "Chỉ cần tôi gỡ chỉ vàng ra, thì có thể lấy được mặt nạ vàng." Khi tay chạm vào sau gáy của thây khô, chạm trực tiếp vào chỉ vàng, Bố Phương cắn răng mừng thầm, trực tiếp dựa

vào cảm giác để gỡ chỉ vàng.

Nhưng gỡ mãi không ra, chắc là đã bị thắt nút chết.

Hắn đành phải đổi cách khác, dùng ngón cái và ngón trỏ hợp tác, dùng móng tay bẻ gãy chỉ vàng.

Khi chỉ vàng đứt, chiếc mặt nạ trên mặt thây khô lập tức lỏng ra.

Thấy vậy, Bố Phương tuần tự đặt thây khô nằm thẳng lại.

"Tiếp theo, lấy minh khí." Bố Phương nói một câu, đưa tay phải ra nắm lấy mặt nạ, hơi dùng sức nhấc lên, mặt nạ vàng lập tức rời khỏi mặt thây khô, bị lấy đi.

"Phù!" Bố Phương thở phào nhẹ nhõm, đưa mặt nạ vàng cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất đã chuẩn bị sẵn một miếng vải trắng, bọc mặt nạ vàng lại, rồi cất thẳng vào ba lô.

"Hít!" Ngay sau đó, Bố Phương cẩn thận quan sát khuôn mặt của thây khô, đột nhiên hít một hơi khí lạnh.

"Đù má!" "Kinh khủng quá đi!" "Cương thi sao?" "Đừng nói nữa, tôi sợ tè ra quần rồi." Khán giả trong phòng livestream thấy thây khô không còn mặt nạ che, đều kinh hãi.

Chỉ thấy, không còn mặt nạ che chắn, khuôn mặt của thây khô lập tức lộ ra dưới không khí.

Dưới chất lượng hình ảnh siêu việt hơn cả Blu-ray, có thể thấy rõ hai mắt của thây khô đen kịt, hốc mắt lõm xuống, da thịt trên má có màu đen sẫm, dính chặt vào xương, đặc biệt là cái miệng co rút lại vì thiếu nước, nhăn nheo, đáng sợ nhất là có hai chiếc răng nanh lộ ra, trông hệt như cương thi.

Cú sốc thị giác mà cỗ thây khô này mang lại thực sự quá mạnh.

Còn đáng sợ hơn cả những nữ quỷ mặc đồ trắng, tóc dài, mặt tái nhợt trong phim kinh dị.

"Sắp có biến cương thi à?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ực!

Chương 487

Hồ Bát Nhất nuốt một ngụm nước bọt, "Thi thể như thế này, tôi lần đầu tiên thấy, có chút đáng sợ!" "Vạn vật đều tương sinh tương khắc, nếu thi thể có biến, tôi cũng có cách xử lý." Bố Phương nói xong, nhìn vào ống kính nói: "Các huynh đệ tỷ muội, đừng sợ, thi thể không có dấu hiệu biến đổi, thây khô như thế này, được chôn dưới đất hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm, không tiếp xúc với không khí, trở thành thế này, cũng không có gì lạ cả." "Đù má!

Không lạ cái đầu nhà anh!" "Cỗ thây khô này nhất định có vấn đề, nhìn hai cái răng nanh như cương thi kia là biết!" "2333, chủ bá sắp bị thây khô hút máu rồi!" Bố Phương lắc đầu, nói: "Hai chiếc răng nanh của thây khô, gọi là răng nanh lộ ra ngoài, vì thiếu nước nghiêm trọng, dẫn đến khuôn mặt co rút, sau khi nướu teo lại, răng nanh sẽ lộ ra." Nghe lời Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy hợp lý, họ im lặng một lúc.

Ánh mắt nhìn về phía thây khô nằm trong quan quách, không còn kinh hãi như lúc đầu nữa.

"Nếu như vậy, thì không có gì đáng sợ." "Bộ dạng của thây khô, nhìn cứ như sắp biến đổi, xem ra tôi nghĩ nhiều rồi." "Chủ bá, xin hỏi trong quan quách, ngoài mặt nạ vàng ra, còn có đồ tùy táng nào đáng tiền không?" "Tôi muốn hỏi chủ bá, manh mối về ngôi mộ cổ ở đâu?

Chẳng lẽ anh lại dùng lý do 'trong quan quách có manh mối về ngôi mộ cổ' để đào mộ tổ nhà người ta lên đấy chứ!" "Lầu trên giống tôi, bây giờ ngoài mặt nạ vàng và chiếc áo Chức Cẩm Liên Y của chủ nhân thây khô ra, chẳng còn gì khác cả!" Đa số khán giả đã quên mất mục đích đào mộ của Bố Phương, đều thi nhau lên tiếng trêu chọc.

Nhìn những dòng đạn mạc của khán giả, tâm trạng Bố Phương có chút không tốt, cũng giống như khán giả, trong quan quách ngoài mấy món đã biết ra, không thấy minh khí nào khác.

Mặc dù đã có được một chiếc mặt nạ vàng, nhưng mục đích thực sự là tìm ngôi mộ cổ được chôn dưới làng Phong Môn, bây giờ lại không có bất kỳ manh mối nào.

Chỉ biết trong làng này có mộ cổ.

"Chủ bá, đừng nhìn nữa, không có minh khí nào khác đâu." "Có được một chiếc mặt nạ vàng là đủ rồi." "Rút lui đi chủ bá, lỡ có biến cố gì, mất mạng ở đây thì toi đời." Nhìn màn hình đạn mạc, khán giả đều đang khuyên đi, Bố Phương suy nghĩ một lúc, quyết định tìm kiếm trên người thi thể một lần nữa, biết đâu lại có bảo vật.

Nếu có thể phát hiện manh mối về ngôi mộ cổ trên người thi thể thì tốt quá rồi.

Nghĩ đến đây, Bố Phương nghiêm túc nhìn vào ống kính nói: "Có lẽ một số bạn còn nhớ, mục đích lần này tôi đến làng Phong Môn là để tìm kiếm ngôi mộ cổ dưới lòng đất, nhưng trong chiếc quan quách này, dường như không có bất kỳ manh mối nào liên quan đến ngôi mộ cổ, chiếc mặt nạ vàng kia tuy đặc biệt, nhưng cũng chỉ là đồ tùy táng của chủ nhân ngôi mộ, chắc không liên quan đến mộ cổ." "Nói cách khác, ngôi mộ cũ này được chôn ở vị trí tử môn của làng Phong Môn, không thể nào chỉ có vài món đồ tùy táng, chắc chắn còn có minh khí khác." "Nếu trong quan quách thật sự có giấu bí mật, tôi nhất định có thể tìm ra." "Tiếp theo, tôi sẽ tìm kiếm cẩn thận, mọi người hãy chờ xem." Thật ra, Bố Phương bây giờ cũng không có tự tin, vì bên trong quan quách mọi thứ đều rõ như ban ngày, chiếc áo Chức Cẩm Liên Y trên người thi thể, nhìn qua cũng không giấu thứ gì.

Nếu thật sự có bí mật chưa được phát hiện, chắc là giấu ở vị trí

dưới eo của thi thể rồi.

Nghĩ đến đây, Bố Phương ở trong quan quách, đưa hai tay sờ vào đầu thi thể, đồng thời lên tiếng nói: "Trong giới Mô Kim Hiệu Úy có một quy tắc như thế này, nếu muốn tìm kiếm toàn diện trong quan quách, phải bắt đầu sờ từ đầu thi thể xuống, điều cần chú ý là hai tay phải đặt ở hai bên thi thể, không được đặt lung tung, phải theo thứ tự đầu, cổ, hai cánh tay của chủ nhân ngôi mộ." "Trong lúc đó tốt nhất không nên vén quần áo của thi thể, chỉ có thể dựa vào xúc giác để phát hiện minh khí, cũng chính là điều tôi đã nói với các bạn trước đây, mở quan không vén áo, lấy của không bạo thi." Vừa nói.

Hai tay Bố Phương sờ đến vị trí eo của thi thể.

Đột nhiên, hắn sững người.

Tay trái dường như sờ thấy một vật hình gậy, trong phút chốc, hắn kích động nói: "Các vị khán giả, xem ra mọi thứ đều nằm trong dự liệu của tôi, bên trong chiếc quan quách này không hề đơn giản, không chỉ có vài món minh khí." Vừa nói, Bố Phương tay trái nắm lấy vật hình gậy, kéo ra một chút.

Khi nhìn thấy vật đó, Bố Phương nhận ra ngay đó là một đầu của một cuộn tranh.

Ực.

Không biết tại sao, Bố Phương đột nhiên vô thức nuốt một ngụm nước bọt, ngẩng đầu nhìn lên hố mộ, nhìn chằm chằm vào ngọn nến đặt trên viên gạch đỏ, sau nửa phút, thấy nó vẫn cháy bình thường, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chủ bá, bây giờ nên thừa thắng xông lên, lấy món minh khí đó ra, đừng ngẩng đầu nhìn nến nữa." "Nến cháy bình thường, nếu nó tắt tôi sẽ báo cho anh." "2333, chủ bá chắc chắn là đi trộm mộ nhiều quá, để

lại di chứng rồi.” “Chủ bá, mau lấy vật đó ra đi, cho chúng tôi xem rốt cuộc là thứ gì!” Thấy Bố Phương không động đậy, khán giả trong phòng livestream đều thúc giục.

Bố Phương lau mồ hôi trên trán, nói: “Các vị, các bạn không ở hiện trường, có lẽ không biết, lúc tôi kéo món minh khí bị thi thể đè dưới thân ra, một cảm giác bất an đột nhiên xuất hiện trong lòng.” “Thật ra, cảm giác này, thật sự quá kỳ lạ, giống như cơ thể đang nhắc nhở tôi phải cẩn thận vậy.” “Đù má!” “Tôi lần đầu tiên nghe nói, cơ thể nhắc nhở người ta phải cẩn thận!” “Chủ bá, tôi xin anh đừng nói nữa, mau lấy minh khí ra cho tôi xem một cái đi!” “Ừm.” Bố Phương gật đầu, nói: “Thứ này, là một cuộn tranh, còn có phải là thật hay không, tôi lấy ra xem là biết.” Trong lúc nói chuyện, Bố Phương lại nắm lấy vật hình gậy, từng chút một kéo ra ngoài.

Chỉ mất nửa phút, Bố Phương đã kéo được món minh khí đó ra.

Đồng thời, cuộn tranh hình gậy, hiện ra trước mắt mọi người.

Ực.

Lại nuốt một ngụm nước bọt, Bố Phương nhìn vào ống kính nói: “Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, tôi nhớ, trên bài vị ở ngôi nhà cổ có mấy dòng chữ, người đứng đầu giới họa sĩ thời Nguyên, Vương Chấn Bằng, sau khi chết đã tặng cho Hồ Thái Du một bức tranh Bá Nha Gảy Đàn Cổ ------ rồi câu cuối cùng là, Thái Du giấu tranh ở đây.” “Vãi chưởng!” Nghe lời Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ.

“Tôi biết rồi!

Bức tranh trong tay chủ bá, là của người đứng đầu giới họa sĩ thời Nguyên, Vương Chấn Bằng, đù má, bức tranh này phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ!” “Tôi cảm thấy bức tranh này, là bảo vật hiếm có!” “Chủ bá, phát tài lớn rồi!” Bố Phương lúc này vô cùng kích động, vội

vàng cởi sợi dây buộc cuộn tranh, sau khi mở cuộn tranh ra, hắn kinh ngạc.

Chỉ thấy trong tranh hai người ngồi đối diện, ba người hầu đứng sau lưng hai người, mỗi người một vẻ mặt khác nhau, vô cùng có thần.

Bức tranh này kết hợp giữa lối vẽ bạch miêu và tô màu, nét vẽ đơn giản mà giàu biến hóa, khắc họa chính xác nội tâm nhân vật, đặc biệt là sự chuyên chú khi gảy đàn của Du Bá Nha và sự nhập thần khi nghe đàn của Chung Tử Kỳ, đều sống động như thật, hiện rõ trên giấy.

"Đù má, tranh Bá Nha Gảy Đàn Cổ!" "Đù má, tranh Bá Nha Gảy Đàn Cổ!" Sau khi xác định được vật trong tay, trong đầu Bố Phương như có một tiếng sấm vang lên.

Khiến tai hắn ù đi.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng làm sao hắn có thể ngờ được, dưới thi thể lại giấu bức tranh Bá Nha Gảy Đàn Cổ.

Hoàn hồn, Bố Phương hai tay cầm cuộn tranh, cẩn thận quan sát, phát hiện giấy vẽ không hề đơn giản, chất lượng vô cùng tốt.

Sau khi xác định bức tranh này có lịch sử, Bố Phương nói: "Nói thật, các vị khán giả, tôi đã tìm được báu vật rồi." "Tìm được báu vật là tốt rồi!" "Chủ bá sau khi phát tài, đừng quên tổ chức một buổi họp mặt fan nhé!" "Chủ bá, anh không đang lừa tôi đấy chứ?" "Có khả năng, thứ anh đang cầm chỉ là một cuộn tranh bình thường." "Lầu trên, tôi xin anh đừng thể hiện sự ngu dốt của mình nữa, chứng cứ rành rành." "Nếu là thật, chủ bá cả đời này ăn tiêu không phải lo rồi." "'Thánh Phun Chuyên Nghiệp' tặng chủ bá một nghìn cá viên ------- Ai mà tin bức tranh trong tay chủ bá là giả, tôi phản tay cho một like." "'Ngày Mưa Mang Dao Không Mang Ô' tặng chủ bá ba mươi vi cá ------ Vương Chấn Bằng tôi biết, người đứng đầu giới họa sĩ thời

Nguyên, đù má!

Bức tranh này lại là của họa sĩ số một thời Nguyên vẽ.” “Tôi cũng muốn đi trộm mộ, ba ba chủ bá, dắt tôi theo với.” Trong chốc lát, phòng livestream ngoài một số ít người không tin ra, đại đa số khán giả đều vô cùng phấn khích, một món đồ tùy táng như vậy, chỉ cần bán đi, số tiền thu được có thể mua nhà mua xe lấy vợ, số tiền còn lại, tiêu cả đời không hết.

Nhìn một số khán giả nghi ngờ, Bố Phương cũng không nói gì, dù sao, trong một ngôi mộ cũ mà tìm được bức tranh của họa sĩ số một thời Nguyên, nói ra, e rằng kẻ ngốc cũng không tin.

Nhưng sự thật như sắt thép bày ra trước mắt, không thể không tin.

Bố Phương suy nghĩ một lúc, quyết định giải thích: “Cảm ơn quà của mọi người, ngoài ra tôi muốn nói, sở dĩ có người không tin bức tranh trong tay tôi là Bá Nha Gảy Đàn Cổ, chắc là vì họ biết, Bá Nha Gảy Đàn Cổ đang được cất giữ trong viện bảo tàng Cố Cung, mọi người hãy nghi ngờ nhìn vào ba chữ ở góc dưới bên phải của bức tranh này.” “Vương Chấn Bằng, còn có một con dấu!” “Hít, chẳng lẽ Vương Chấn Bằng đã vẽ hai bức Bá Nha Gảy Đàn Cổ sao!” “Lầu trên nói có lý.” Bố Phương khẽ mỉm cười, giơ bức tranh lên cho máy bay không người lái quay, nói: “Nhìn trong tranh, hai người ngồi đối diện, ba người hầu đứng sau lưng, mỗi người một vẻ mặt khác nhau, vô cùng có thần.

Chương 488

Cho người ta một cảm giác nét vẽ đơn giản." "Chính vì điểm này, tôi mới dám khẳng định, đây là bức tranh của Vương Chấn Bằng." "Tôi bây giờ thậm chí có thể dự đoán, nếu tôi đăng bức tranh này lên mạng, chắc chắn sẽ nhận được sự tán thưởng của cộng đồng mạng." Nói đến đây, Bố Phương cuộn bức tranh lại, đưa cho Hồ Bát Nhất, bảo anh cầm lấy.

Hồ Bát Nhất nhận lấy cuộn tranh, cũng mở ra xem, Vương Bàn Tử tò mò ghé đầu vào.

"Chủ bá, nói thật, trước khi đi trộm mộ, anh làm nghề gì thế?

Kiến thức quá phong phú đi!

Mở miệng là nói vanh vách!" "Nếu thật sự như vậy, thì bức tranh này, chắc chắn là Bá Nha Gảy Đàn Cổ rồi." "Dù sao tôi cũng không tin, không giống Bá Nha Gảy Đàn Cổ." Lại có người không tin, Bố Phương lắc đầu, nói: "Trí nhớ của các bạn chỉ có bảy giây thôi à?

Mấy dòng chữ khắc trên ngôi nhà cổ đã nói rõ mọi chuyện rồi, chẳng lẽ các bạn quên rồi sao." "Câu đó 'Thái Du giấu tranh ở đây', bức tranh được giấu dưới thi thể trong quan quách." Lời của Bố Phương có lý có cứ, khán giả trong phòng livestream đều á khẩu không nói nên lời, bất giác chọn tin tưởng.

Cuộc sống của đa số người trong phòng livestream đều khá bình lặng, mặc dù kiến thức nhiều, kinh nghiệm nhiều, nhưng đều không liên quan đến phương diện lịch sử.

"Chủ bá, giỏi thật, đến cả bức Bá Nha Gảy Đàn Cổ thời Nguyên cũng biết!" "Tôi bây giờ cười đau cả bụng, đội khảo sát quốc gia đã đến đây nhiều lần, lại bỏ qua ngôi mộ cũ này, kết quả bị chủ bá đến

sau nhặt được một món hời lớn, chẳng lẽ trong tiểu thuyết, đây chính là vả mặt sao?" "Những nhân viên đội khảo sát ở đây, khi xem livestream này, e rằng sẽ phun ra máu tươi." "'Ly Ly Nguyên Thượng Thảo' tặng chủ bá một trăm cá viên ----- Tôi cảm thấy, nhân viên đội khảo sát ở đây, đang xem livestream." "'Quản Lý Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền' tặng chủ bá một siêu hỏa tiễn -------- Bố gia, lúc về, nhất định phải cho tôi xem Bá Nha Gảy Đàn Cổ, cho tôi thưởng thức một phen." "'Không Tay Đánh Máy Bay' tặng chủ bá mười hỏa tiễn -------- Chủ bá, chút quà mọn gửi tặng, hy vọng anh có thể bình an trở về từ làng Phong Môn!" "Tôi yếu ớt giơ tay hỏi một câu, chủ bá, đã tìm được manh mối về ngôi mộ cổ chưa?" Nhìn màn hình livestream bị đạn mạc và quà tặng chiếm đầy, thật lòng mà nói, Bố Phương hiện tại trong lòng vô cùng vui sướng.

Có câu nói hay, có công mài sắt có ngày nên kim.

Bố Phương nhìn màn hình livestream đầy quà tặng và đạn mạc cuồng nhiệt, kéo dài sáu bảy phút mới từ từ dừng lại, tiếp đó, ánh mắt hắn nhìn về phía số người xem trực tuyến, đã có khoảng bảy mươi vạn người xem.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng không ai tin, một streamer nhỏ mới bắt đầu livestream, chỉ trong vòng chưa đầy mười tiếng đồng hồ, đã có bảy mươi vạn người xem.

Càng nghĩ càng vui, Bố Phương vẻ mặt vui mừng nói với ống kính: "Cảm ơn quà của mọi người, thật ra, tôi cũng không ngờ, ngôi mộ cũ trông bình thường này, trong quan quách lại có nhiều đồ tùy táng phong phú như vậy." Nói xong, Bố Phương cẩn thận quan sát hố mộ, và cả thây khô trong quan quách, sau khi xác nhận nhiều lần, hắn lên tiếng nói: "Điều khiến tôi tiếc nuối là, trong ngôi mộ cũ này, không có bất kỳ manh mối nào liên quan đến ngôi mộ cổ." "Bố Phương, chúng ta không tìm manh mối về ngôi mộ cổ nữa." Vương Bàn Tử vỗ

vai Bố Phương, "Chúng ta chuyển cả cái quan quách này đi đi." Hồ Bát Nhất: "…" Nghe lời của Bàn Tử, Bố Phương lắc đầu, nói: "Không vội không vội, cái quan quách này ở đây cũng không chạy đi đâu được, lúc chúng ta về, tiện tay chuyển đi luôn." "Ừ." Vương Bàn Tử gật đầu.

"Chủ bá, manh mối về ngôi mộ cổ không tìm thấy, anh định nghỉ ngơi ở đây một đêm, rồi về nhà sao?" "Lầu trên SB, dùng mông cũng biết, ngôi mộ cổ chôn dưới lòng đất, không phải một ngày là tìm thấy được, cho chủ bá thêm hai ba ngày nữa đi." "Đúng vậy chủ bá, manh mối về ngôi mộ cổ không tìm thấy, tiếp theo anh định làm gì?" "Phù!" Bố Phương thở ra một hơi, nói: "Ở đây không tìm được manh mối về ngôi mộ cổ, có lẽ la bàn đã chỉ sai chỗ rồi, dù sao, làng Phong Môn là một nơi tà môn, phương hướng đều ngược lại." "Chủ bá nói có lý!" Khán giả trong phòng livestream nghe vậy, đều tin tưởng.

"Chủ bá, mau đi hướng ngược lại tìm mộ cổ đi!" "Tối nay tôi không ngủ, xem livestream đến sáng." "Lầu trên, không thể quan tâm đến chủ bá một chút sao?

Chủ bá từ lúc vào núi livestream đến giờ, một đường trèo non lội suối, mệt mỏi rã rời, bây giờ lại đào ngôi mộ này lên, dù sao, tôi chưa thấy chủ bá nghỉ ngơi, trừ mấy phút hút thuốc lười biếng." Thấy có khán giả quan tâm, Bố Phương cảm thấy hài lòng, cười nói: "Các vị khán giả mới vào, có lẽ không biết, đây là ngôi làng ma số một An Lạc, hôm nay lại là rằm tháng bảy âm lịch, đêm khuya, cô hồn dã quỷ có thể sẽ ra ngoài lang thang, không ai biết trong làng ẩn chứa những gì." Để không liều mạng hành động, tôi quyết định nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đi tìm mộ cổ." Thật ra, mệt cả buổi, cũng nên nghỉ ngơi hồi phục thể lực.

"Bây giờ mười một giờ rồi, chủ bá, mau tắt livestream nghỉ ngơi đi, cố gắng sáu giờ sáng mai livestream." "Cảm thấy chủ bá nói có lý,

trời đã tối rồi, nếu còn hành động, là lấy mạng ra đùa, người đi phía trước, hồn đuổi phía sau." "Chủ bá, anh định ở đâu?" "…" Bố Phương liếc nhìn màn hình đạn mạc, chỉ tay vào ngôi nhà cổ nói: "Ở nơi nguy hiểm nhất." "Chủ bá, đừng đùa nữa được không, ngôi nhà cổ đó là nơi cho người ở sao?" "Ngôi nhà cổ ở vị trí tử môn, cũng có nghĩa là, được xây trên cửa quỷ, nếu không chủ bá, trước đó sao lại chắc chắn như vậy, ở đây có mộ cổ?" "Kết quả, bị đoán sai rồi?" Bố Phương cho máy bay không người lái quay về phía ngôi nhà cổ, để khán giả có thể nhìn thấy, nhưng khi nhìn vào màn hình đạn mạc, Bố Phương không vội trả lời, châm một điếu thuốc, nói: "Nơi nguy hiểm nhất, cũng là nơi an toàn nhất, nơi này là vị trí tử môn, có khả năng giấu manh mối về ngôi mộ cổ." "Nó sẽ tự nhảy ra, để tôi phát hiện." Nói xong, Bố Phương từ trong hố mộ trèo lên.

Không có động tĩnh gì, cả ngôi làng vô cùng yên tĩnh, đột nhiên, một cơn gió lạnh lẽo thổi qua.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đều im lặng.

"Xào xạc!" Nghe thấy tiếng động, Bố Phương có chút căng thẳng, ánh mắt nhìn về phía ngọn nến trên viên gạch đỏ.

Chỉ thấy ngọn lửa dưới cơn gió, cháy có phần mãnh liệt, sau đó, lúc sáng lúc tối.

Ực!

Bố Phương nuốt một ngụm nước bọt, từ không gian hệ thống lấy ra Hắc Kim Cổ Đao nắm trong tay, ánh mắt lưu ý xung quanh, và thỉnh thoảng cúi đầu, liếc nhìn thây khô trong quan quách, lo lắng nó đột nhiên sống dậy, đánh cho hắn một trận bất ngờ.

Thật quá quỷ dị.

Vốn dĩ không có gió, kết quả đột nhiên thổi tới.

Vừa mới trèo lên hố mộ, đã xảy ra chuyện này?

Nhìn bộ dạng cẩn thận của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều thi nhau trêu chọc.

“233, chủ bá lại nhát gan rồi.

Chỉ cần có gió thổi cỏ lay, chủ bá lại cẩn thận đến đáng sợ.” “Chủ bá, anh lo lắng thừa rồi, ở trong núi, có gió là chuyện bình thường.” “Tôi cảm thấy như sắp có mưa lớn.” “Chủ bá đừng nhát gan, cứng lên, không có gì kỳ lạ đâu!” “Tôi cảm thấy ngọn gió này không bình thường, là gió âm, chủ bá, phải cẩn thận.” “Lẽ nào là do nắp quan tài không đậy nên mới xảy ra chuyện kỳ lạ?” Bố Phương nhìn vào quan tài, phát hiện xác khô bên trong không hề động đậy, chỉ có nắp quan tài là chưa đóng lại.

Nghĩ đến đây, Bố Phương lại nhanh nhẹn nhảy vào trong hố mộ, nhìn vào ống kính livestream nói: “Anh chị em, đừng không tin, lúc trước tôi có để ý, nơi này tuy ở trên đỉnh núi nhưng xung quanh có núi lớn, cây to bao bọc, bố cục vô cùng chặt chẽ, sẽ không tạo ra gió lưu động.” “Lúc tôi trèo lên khỏi hố mộ, gió lại nổi lên, có thể là chủ nhân ngôi mộ đã tức giận.

Tôi cho là như vậy.” Nói rồi, Bố Phương chỉ tay vào nắp quan tài: “Xem này, nắp quan tài không đóng lại.

Sau khi tôi lấy được đồ tùy táng, vì quá phấn khích nên đã quên mất quy tắc của Mô Kim.” “Trong giới Mô Kim có một câu nói, người chết là lớn nhất, tôi sẽ đậy nắp quan tài lại.” Nói xong, Bố Phương dang hai tay nắm lấy hai bên mép nắp quan tài, nâng nó lên rồi đặt lên trên quách.

“Két két két.” Sau khi đóng nắp lại, Bố Phương lau mồ hôi trên trán, phát hiện ngọn nến đã cháy bình thường trở lại, bèn quay mặt về phía ống kính nói: “Quả nhiên nằm trong dự liệu của tôi.

Anh em, nghe kỹ xem, không còn tiếng ‘vù vù’ nữa, cũng có nghĩa là, gió đã ngừng rồi.” Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều im lặng một lúc, chưa đầy một giây sau, tất cả đều bùng nổ.

“Hít!” “Vãi chưởng!

Chủ bá, sức của cậu rốt cuộc lớn cỡ nào vậy?” “Một mình mà có thể bê được cái nắp quan tài nặng hơn trăm cân!” “Chủ bá khỏe quá, tôi yêu mất rồi.” “…” “Ban đầu tôi không tin, kết quả đúng y như chủ bá nói, vừa đóng nắp quan tài lại là gió ngừng thổi luôn!” “Trời ạ, có chút đáng sợ rồi đấy!” Tuy không nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng như xác khô sống lại, nhưng ngọn nến đang cháy bình thường trở lại kia lại như đang gõ vào trái tim của mỗi người.

“Trong phòng livestream có nhà khoa học nào không?

Có thể giải thích rõ ràng đây là chuyện gì không?” “Nói thật, tôi là một nhà khoa học đây, cũng không thể giải thích rõ hiện tượng này.” “Lầu trên giả mạo nhà khoa học à, nếu là nhà khoa học thì làm gì có thời gian xem livestream.” “Ngọn nến trở lại bình thường, thật đáng sợ…” Hít một hơi thật sâu, Bố Phương ổn định lại tâm trạng, nhìn vào ống kính nói: “Các vị khán giả, hiện tượng này gọi là quỷ thổi đèn.

Trước đây tôi đã nói rồi, không biết mọi người còn nhớ không, trong giới Mô Kim có một quy tắc mà cả người sống và người chết đều phải tuân thủ.

Chương 489

May mà chủ nhân ngôi mộ đã nguôi giận, xem ra không trách tội tôi vì đã lấy đồ mà không đậy nắp quan tài lại." Trong lúc nói, Bố Phương trèo ra khỏi hố mộ.

Cũng chính lúc này, nắp quan tài khẽ rung lên.

Tiếng rung rất nhỏ, Bố Phương hoàn toàn không nghe thấy.

Sau khi ra khỏi hố mộ, hai chân đứng vững trên mặt đất, Bố Phương quay đầu nhìn lại ngôi mộ một cái, cũng không có ý định lấp đất lại.

"Chủ bá, như vậy không tốt lắm đâu, đào mộ người ta lên rồi mà không lấp đất lại à?" "233, tôi biết kết quả tiếp theo rồi, chủ nhân ngôi mộ sẽ bò ra khỏi quan tài, sau đó vào nhà cũ, nhân lúc chủ bá đang ngủ mà bóp chết chủ bá." "Cảm ơn mọi người đã nhắc nhở." "Trong giới Mô Kim cũng có quy tắc này, đào mộ xong, sau khi ra ngoài phải lấp đất lại." "Nhưng bây giờ đã quá muộn rồi." "Đất tạm thời không lấp lại." Bố Phương liếc nhìn bầu trời tối đen như mực, thản nhiên nói.

Khi cất bước đi về phía căn nhà cũ, Bố Phương liếc nhìn ngọn nến, thấy nó vẫn cháy bình thường thì cũng yên tâm phần nào.

"Cộp cộp." Bước chân trở lại vào trong căn nhà cũ, Bố Phương cầm đèn pin soi rọi khắp bốn phía, luôn có cảm giác có thứ gì đó quỷ dị đang rình rập trong bóng tối.

Các góc tường trong nhà giăng đầy mạng nhện.

Trông thật hoang tàn, có lẽ đã hơn hai mươi năm không có người ở.

Bên trong, ngoài bài vị trên tường, một chiếc ghế thái sư ở cửa, và một cái bàn vuông sơn đỏ ra thì không còn bất kỳ đồ đạc nào khác.

Trong hai căn phòng bên cạnh, giường gỗ cũng đã mục nát, hư hỏng.

“Chủ bá tối nay phải ngủ trên sàn đất lạnh rồi.” “Chủ bá sẽ không ngủ trên sàn đất đâu, vì tôi cảm thấy chủ bá không phải người thường!

Emmm… Hay là đừng ngủ nữa, thức tới sáng luôn đi!” “Lầu trên nói đúng!” “[Phòng quản lý Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một quả tên lửa --- Chủ bá, đừng nghe lời khán giả, buồn ngủ thì cứ ngủ, đừng lấy mạng ra mà thể hiện.

Trước khi ngủ tốt nhất nên làm chút phòng bị, không thôi đang ngủ mà có quỷ vào thì thảm đó.” “Thổ hào nói đúng.” Bố Phương đáp lại.

Hắn và khán giả đều đã hiểu sự quỷ dị của Thôn Phong Môn.

Nói thật, nếu cho một triệu tệ để ngủ lại đây một đêm, e rằng chết sống gì hắn cũng không muốn.

Không khí trong nhà lạnh lẽo, bầu không khí vô cùng đáng sợ, Bố Phương bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Nếu gần đây có căn nhà nào tốt hơn, có lẽ hắn đã không chọn ở lại đây.

Khi nhìn về phía bếp lò đất, hắn lên tiếng: “Bàn Tử, Lão Hồ, hai người ngủ trước đi, tôi gác ca.” “Được.” Hai người nghe vậy, đi đến bên cạnh bếp lò, ngồi xuống, dựa vào tường, nhắm mắt lại vài giây đã lập tức chìm vào giấc ngủ.

Từ đó có thể thấy, hai người đã quá mệt mỏi.

Bố Phương đi ra giữa nhà, nhỏ giọng nói: "Các vị khán giả, nói thật với các vị, căn nhà cũ này là nơi tà môn nhất trong cả thôn.

Ngoài việc có thể xảy ra nguy hiểm ra, cũng không có thứ gì để nằm xuống ngủ được cả.

Nơi duy nhất có thể nghỉ ngơi là chỗ bếp lò kia, cho nên hai tiếng sau, tôi sẽ đi gọi Lão Hồ gác ca, còn tôi sẽ ra đó ngủ." "Còn về việc phòng bị…" Nói đến đây, Bố Phương xoay người, quay lưng về phía khán giả, từ trong ba lô lấy ra một chiếc đèn màu đen tuyền.

Cầm chiếc đèn đặt dưới ống kính của flycam, Bố Phương hỏi: "Có ai còn nhớ thứ này không?" "Chủ bá, là Thi Đăng!" "Cũng không biết chủ bá lấy thứ này ra làm gì." "Thời đại nào rồi, có đèn pin không dùng, chủ bá lại dùng cái này, thật buồn cười." Bố Phương nhìn lướt qua bình luận, có chút dở khóc dở cười.

Hắn dùng tay trái nắm lấy chiếc bàn vuông sơn đỏ, kéo nó ra giữa nhà, sau đó đặt Thi Đăng lên trên, đồng thời nói: "Khán giả mới vào có thể không biết, chiếc Thi Đăng này của tôi, chỉ cần thắp sáng, có thể trừ tà, chắn sát khí.

Nếu dùng sai, sẽ tụ âm, chiêu hồn!" "Chủ bá, tôi học ít, đừng có lừa tôi nhé." "Nhìn là biết chủ bá đang chém gió." "Hai người lầu trên mới vào à, đừng không tin, trước đó đến cả Hà Phiêu Tử còn có, sao lại không có Thi Đăng được." "[Không Tay Lái Máy Bay] tặng chủ bá mười cái vi cá --- Chủ bá, chỉ thắp đèn thôi là biện pháp phòng hộ sao?

Phải rút vũ khí ra chứ!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lắc đầu, nói: "Các vị có lẽ không biết, nếu tôi không có chiếc Thi Đăng này, có lẽ tôi đã không ở lại Thôn Phong Môn qua đêm." "Thi Đăng là biện pháp phòng hộ của tôi, không cần phải rút vũ khí ra.

Mọi người có biết tại sao lại gọi là Thi Đăng mà không phải là đèn dầu không?" "Chủ bá, đừng thừa nước đục thả câu nữa!" "Rốt cuộc

là cái gì, sao tôi không hiểu gì cả!" "Nói mau đi chủ bá!

Tôi không đợi được nữa rồi." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều mù tịt, không biết lai lịch của Thi Đăng.

Bố Phương nhìn bình luận mỉm cười, sau đó cúi người, tay phải từ trong ba lô lấy ra một chai nước khoáng chứa đầy dầu thi thể: "Các vị khán giả, dầu của Thi Đăng…" Chai nước trông đen kịt, bên trong chứa đầy… Đúng vậy, chính là Thi Du!

Nhìn thấy cảnh này, khán giả trong phòng livestream nhớ lại cảnh Bố Phương thu thập Thi Du từ xác nữ ở bãi tha ma.

"Hít!" "Chủ bá, không lẽ cậu định dùng Thi Du để thắp đèn chứ?" "Thi Đăng, Thi Du.

Vãi chưởng!

Tôi biết rồi, Thi Đăng chỉ có thể dùng Thi Du để thắp sáng.

Chủ bá, tôi nói không sai chứ!" "Bây giờ tôi mới biết chủ bá thu thập Thi Du từ xác nữ ở bãi tha ma để làm gì rồi." "Chủ bá, khuyên cậu tốt nhất đừng thắp Thi Đăng lên, dùng sai sẽ tụ âm, chiêu hồn đó.

Lỡ như dùng sai thật, dẫn đến một lượng lớn quỷ hồn thì toi đời." Nhìn lướt qua bình luận, phát hiện khán giả đã đoán được việc mình sắp làm, Bố Phương cũng không vòng vo nữa, lên tiếng nói: "Các vị xem ra đã biết tôi định làm gì rồi.

Đúng vậy, trên thế giới này tồn tại rất nhiều hiện tượng mà ngay cả khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng, ví dụ như sét hòn, ánh sáng động đất, hiện tượng cơ thể người tự bốc cháy.

Tuy không thể giải thích rõ ràng, nhưng chúng lại thực sự tồn tại.

Chương 490

Đừng quên, đây là Thôn Phong Môn, cả thôn đều âm khí nặng nề, ngay cả quỷ hồn vào đây cũng sẽ lạc đường, không ai biết đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì." "Ngoài ra, trong những thứ tôi mang theo bên mình, chỉ có chiếc Thi Đăng này mới có thể nhắc nhở tôi khi nguy hiểm đến gần." "Một số khán giả trong phòng livestream có thể biết công dụng của Thi Du là dùng để chiêu hồn dẫn quỷ.

Mọi người chỉ biết một mà không biết hai." Nói đến đây, Bố Phương đột nhiên dừng lại, tay trái cầm chai Thi Du, tay phải vặn mở nắp chai, sau đó nghiêng chai để Thi Du chảy vào bấc của Thi Đăng.

Tức thì, Bố Phương ngửi thấy một mùi hôi thối đến buồn nôn, chỉ cau mày, cố gắng nhịn xuống.

Thấy Thi Du đã đổ vào gần đủ, Bố Phương vặn chặt nắp chai lại, sau đó lên tiếng: "Trong truyền thuyết dân gian có một chuyện, nếu đốt Thi Du trong không gian kín, khí cháy của Thi Du sẽ dẫn dụ quỷ, thực ra đó là lời đồn." "Nhìn kỹ mà xem, trong không gian kín, khí Thi Du sẽ không thể thoát ra ngoài." "Công dụng thực sự của Thi Du, là đổ nó vào Thi Đăng, sau khi thắp sáng bấc đèn, ánh lửa phát ra có thể làm giảm đáng kể dương khí trên người những người sống gần đó." "Trên người người ta có ba ngọn lửa, một trên đỉnh đầu và hai bên vai mỗi bên một ngọn, tổng cộng là ba ngọn, quỷ thì không có." "Có một cách nói rằng vào ban đêm âm khí nặng, đừng để người khác vỗ vai hoặc đội mũ, như vậy sẽ đè nén ngọn lửa của bạn, khiến cho những thứ dơ bẩn có cơ hội xâm nhập." "Cho nên buổi tối ra ngoài nếu cảm thấy phía sau có thứ gì đó vô hình đang theo sau, tuyệt đối đừng quay đầu mạnh lại, như vậy sẽ làm tắt ngọn lửa trên vai.

Nếu sợ hãi, gãi đầu vài cái là được." "Ánh lửa phát ra từ Thi Đăng có thể làm cho dương khí của tôi giảm xuống, trong trạng thái này, tôi có thể tạm thời mở được Thất Khiếu." "Thất Khiếu chỉ bảy lỗ trên đầu." "Nếu thật sự có thứ gì đó không sạch sẽ tiến vào nhà, tôi có thể nhìn thấy mà không cần mở Âm Dương Nhãn." Bố Phương nói.

Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ.

"Cái gì?

Tôi không nghe nhầm chứ, chủ bá có Âm Dương Nhãn?" "Vãi chưởng!" "Chủ bá, cậu có Âm Dương Nhãn thì cho chúng tôi xem một chút đi!" "Ý của chủ bá hình như là, dùng Thi Du thắp đèn, là để có thể tạm thời mở Âm Dương Nhãn!" "Trời ạ, thật hay giả vậy?

Có chuyện huyền ảo như vậy sao?" "Lầu trên, xem ra cậu lại bắt đầu không tin rồi." "[Phòng quản lý Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một quả tên lửa --- Bố gia, bây giờ tôi đều tin cả.

Không, từ chuyện này, tôi dường như hiểu rõ rằng thế giới này không đơn giản như tôi tưởng tượng, cậu phải cẩn thận một chút." "Cảm ơn huynh đệ Đẹp Trai đã tặng quà." Bố Phương cảm ơn một tiếng, sau đó nói: "Mọi người đã biết công dụng của Thi Du rồi, tiếp theo, tôi sẽ thắp sáng Thi Đăng." Nói xong, Bố Phương cúi người, từ trong ba lô lấy ra một chiếc bật lửa.

Cầm bật lửa, đặt vào chỗ bấc đèn của Thi Đăng. *Tách* một tiếng.

Khi lửa chạm vào bấc đèn, nó lập tức bắt cháy.

Tức thì, Thi Đăng phát ra một màu sắc kỳ dị, đó là màu hồng phấn, xua tan bóng tối trong khu vực năm sáu mét xung quanh.

"Trời ạ!

Có chút quỷ dị!" "Thắp Thi Đăng lên, ngọn lửa không phải nên màu vàng sao?

Tại sao lại là màu hồng phấn!" Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy đều cảm thấy không thể tin được.

Bố Phương cất bật lửa đi, ánh mắt nhìn về phía chiếc ghế thái sư.

Thấy Bố Phương nhìn chiếc ghế thái sư cũ kỹ, khán giả đều thi nhau trêu chọc.

"Chủ bá, ông nội tôi nói với tôi, đứa nào ngồi vào đó thì chết chắc, đồ ngốc!" "Trong nhà cũ không phải có một chiếc ghế thái sư sao?

Chủ bá, đi lấy nó ngồi nghỉ đi." "Lầu trên, đang đùa đấy à." "Chủ bá nói với tôi, ai mà ngồi lên chiếc ghế thái sư đó, sẽ nhìn thấy chuyện linh dị." Thấy bình luận của khán giả xúi mình đi ngồi ghế thái sư, khóe miệng Bố Phương giật giật, hắn không dại gì mà đi làm anh hùng, ngồi lên chiếc ghế thái sư đó.

Đúng như câu nói, không làm liều thì không chết.

Chuyển ánh mắt, Bố Phương khoanh chân ngồi xuống, đối diện với cửa ra vào, làm động tác như hòa thượng niệm kinh, nhắm mắt nói: "Các vị, chỉ cần có động tĩnh, tôi sẽ mở mắt ra ngay, tin không?" "233, chủ bá lại bắt đầu ra vẻ rồi!" "Chủ bá, có thể nghiêm túc một chút được không!" Bố Phương hé mắt nhìn bình luận, lên tiếng nói: "Bây giờ tôi chỉ hy vọng Thi Đăng sẽ không xuất hiện cảnh báo, và chuỗi tiền Ngũ Đế trên tay trái tôi không có động tĩnh gì." "Ngoài ra, tôi sẽ thỉnh thoảng để ý đến ngọn lửa của Thi Đăng, chỉ cần nó cháy mạnh lên, vậy thì nguy hiểm sắp đến." Thấy Bố Phương khoanh chân ngồi đó không nói gì nữa, khán giả trong phòng livestream vội vàng gõ chữ hỏi.

"Chủ bá, ngồi trên đất làm dáng vẻ hòa thượng niệm kinh như

vậy, eo không mỏi, chân không đau, tay không mệt sao?" "Chủ bá, nói gì đi chứ, có thể giải thích cho tôi biết, tại sao cậu lại chắc chắn dưới Thôn Phong Môn có chôn cất mộ cổ không?" "Trời ơi, lầu trên mà còn nhớ được lời của chủ bá, tôi phục!" Nhìn bình luận trong phòng livestream, Bố Phương đứng dậy.

Nói thật, giả bộ làm hòa thượng niệm kinh cũng có chút mệt.

Hắn suy nghĩ kỹ một giây, rồi nói: "Mọi người cứ hỏi mãi, vậy thì tôi sẽ tiết lộ một chút cho mọi người biết." "Trước đây tôi có nói rồi, lịch sử sớm nhất của Thôn Phong Môn có thể truy ngược về thời nhà Hạ.

Nhưng theo đội khảo sát đầu tiên mà nhà nước cử đến năm đó, điều tra người dân trong thôn thì họ đều mặc trang phục thời nhà Nguyên.

Sau đó, chỉ có người trong căn nhà cũ này là vẫn tiếp tục mặc." "Một điểm quan trọng hơn, lúc tôi vào thôn trước đây có để ý, cả thôn được xây dựng nhà cửa thông với nhau, giống như một mê cung, rất giống với lối kiến trúc của một dân tộc thời nhà Nguyên." "Lịch sử Thôn Phong Môn tuy có thể truy ngược về thời nhà Hạ, nhưng sau đó, những người di dân từ thời nhà Nguyên đã đến đây và định cư." "Theo tư liệu tôi tìm trên mạng, lời đồn Thôn Phong Môn có chôn cất mộ cổ rất có thể là thật.

Dưới lòng đất, người được chôn cất không phải là người bình thường, mà là một vị thừa tướng thời nhà Nguyên." "Thời cổ đại, thừa tướng đều là cánh tay phải của hoàng đế.

Thử tưởng tượng xem, một khi tôi tìm được ngôi mộ đó, đồ tùy táng bên trong chắc chắn sẽ nhiều đến mức tôi đếm mỏi tay." "Chủ bá, cậu không phải đang lừa tôi chứ?" "Theo tôi được biết, thừa tướng thời nhà Nguyên, chức quan đó lớn lắm đấy!" "Tôi đọc nhiều

sách, chủ bá không lừa được tôi đâu.

Theo tôi biết, các thừa tướng thời nhà Nguyên đều có thái ấp riêng, nếu qua đời, con cháu đời sau cũng sẽ chôn cất họ trong thái ấp, sao có thể xuất hiện ở một nơi điều kiện kém, giao thông tắc nghẽn, tà môn như Thôn Phong Môn được?" "Lầu trên nói có lý, tôi cho một like.

Thái ấp của các thừa tướng thời cổ đại chắc chắn đều ở những nơi kinh tế phát triển, không thể nào ở cái nơi tà môn, khỉ ho cò gáy như Thôn Phong Môn này được." "Chết tiệt, hai người lầu trên nghiêm túc vậy sao?" "Cảm giác như hai người nói rất có lý." "Vãi chưởng!

Tôi tra tư liệu rồi, được biết ở Tiêu Tác, Hà Nam có một vị thừa tướng thời nhà Nguyên tên là Hứa Sư Kính, lẽ nào được chôn ở đây sao?

Nhưng ông ấy là người Lý Phong Thôn mà!

Sao lại được chôn ở Thôn Phong Môn?" "Trời ạ, thật hay giả vậy?" "Nơi này thật sự có thừa tướng à?" Khán giả trong phòng livestream nghe Bố Phương nói Thôn Phong Môn có chôn mộ thừa tướng, đa số đều không tin, một số ít thì tin là thật, còn một số thì hoàn toàn mơ hồ.

Bố Phương xem qua một lượt bình luận, thấy khán giả nghi ngờ, bèn nghiêm túc suy nghĩ một giây rồi giải thích: "Hai vị khán giả vừa rồi nói đúng.

Thời cổ đại, địa vị của thừa tướng rất cao, đều có thái ấp riêng.

Nếu không có gì bất ngờ, tuyệt đối không thể nào chôn cất xa quê." "Nhưng về điểm này, mọi người chỉ biết một mà không biết hai.

Chương 491

Chỉ biết thừa tướng có thái ấp, mà không biết ở Tiêu Tác, Hà Nam từng xuất hiện một vị thừa tướng.

Có một khán giả nói đúng, tên là Hứa Sư Kính!" "Cống hiến chính của người này là: thiết lập phong trào tôn Nho trọng Đạo, quy phạm chế độ khoa cử.

Nói đơn giản là xây dựng Sùng Văn Các, và thỉnh cầu Nguyên Nhân Tông chiếu lệnh đưa chín người như Chu Đôn Di của Tống Nho, Hứa Hành của Nguyên Nho vào thờ tự trong miếu Khổng Tử.

Xây dựng Lỗ Trai Thư Viện cho Hứa Hành, Nhân Tông còn đích thân viết tên viện." "Cống hiến chính thứ hai: bảo vệ đất đai, cải cách chế độ mai táng.

Lần đầu tiên đề xuất phải trân trọng bảo vệ đất đai, cải cách mai táng, ban hành chế độ tộc táng, cấm các phong tục xã hội không tốt như dùng âm dương tướng địa, tự ý chiếm dụng đất canh tác để mai táng.

Phải trân trọng bảo vệ đất đai rừng cây, giảm nhẹ sưu dịch, yêu thương nông dân, ngăn chặn việc xây dựng lớn, phá núi hủy rừng, xây chùa miếu bừa bãi, để tránh 'tổn binh thương nông', 'bòn rút phúc lợi để thỏa mãn tư dục', được Thái Định Đế khẳng định và thi hành." "Theo sử liệu ghi lại, sau khi Hứa Sư Kính qua đời, ông được chôn cất tại quê nhà, cũng chính là nơi đây, Thôn Phong Môn." "Biết được những điều này, tôi mới dám khẳng định dưới lòng đất Thôn Phong Môn có chôn cất mộ cổ." "Chủ bá, quê hương của Hứa Sư Kính không phải tên là Lý Phong Thôn sao?

Sao ở đây lại biến thành Thôn Phong Môn?" "233, chủ bá chuyên

lừa người, tháng thu nhập cả triệu.” Nhìn những bình luận nghi ngờ, Bố Phương lên tiếng nói: “Tên thôn có thể thay đổi.

Ban đầu nơi này tên gì tôi không biết, nhưng tôi biết, bây giờ nó tên là Thôn Phong Môn, trước đó nữa cũng là Thôn Phong Môn, và trước đó nữa, tên là Lý Phong Thôn.” Nghe hắn nói, mọi người trong phòng livestream đều tin tưởng phần nào.

Thử nghĩ xem, một vị thừa tướng thời nhà Nguyên, trong mộ chắc chắn sẽ có rất nhiều đồ tùy táng.

“Vãi chưởng.” “Nếu là thật thì, chủ bá ơi…” “Đó là mộ thừa tướng đấy, nếu tìm được, cả đời này không cần lo lắng nữa rồi.” “Lầu trên, đừng nói sớm quá, chủ bá có tìm được mộ cổ hay không còn là một vấn đề.” “Chủ bá là Mô Kim Hiệu Úy, sao lại không tìm được mộ cổ chứ.

Nếu thật sự là mộ thừa tướng, không nói đâu xa, chủ bá mua lại cả cái nền tảng livestream Douyu này cũng được!” “[Không Tay Lái Máy Bay] tặng chủ bá một quả tên lửa --- Nghe mà tôi cũng thấy kích động rồi, tối nay sợ là mất ngủ.” “[Đêm Mưa Mang Đao Không Mang Dù] tặng chủ bá mười cái vi cá --- Chủ bá, hay là tối nay đừng ngủ nữa, ra ngoài tìm mộ thừa tướng luôn đi.” “[Siêu Mỹ Tuyết Lệ Dương] tặng chủ bá một siêu hỏa tiễn --- Chồng ơi, đừng nghe lầu trên, mệt thì nghỉ ngơi đi.” “[Tiểu Tiên Nữ Tóc Đuôi Ngựa] tặng chủ bá mười quả tên lửa --- Chủ bá là chồng của tôi, ai cũng không được giành với tôi!” “[Phòng quản lý Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] --- Bố gia, nếu bình an trở về từ Thôn Phong Môn, nhớ dành thời gian tổ chức một buổi gặp mặt fan nhé, đừng quên đấy, để chúng tôi cùng chúc mừng.” Lúc này, bình luận quà tặng đã tràn ngập màn hình livestream, Bố Phương nghiêm túc cảm ơn: “Cảm ơn mọi người đã tặng quà.

Nhưng tôi phải nhắc nhở, mọi người nên chuẩn bị tâm lý trước,

mộ thừa tướng không phải tầm thường, bên trong chắc chắn sẽ có cơ quan, không chừng còn có cả thú giữ mộ." "Còn về buổi gặp mặt fan, khi tôi về Bắc Bình, nếu cảnh sát không tìm tôi gây phiền phức, tôi sẽ cân nhắc kỹ." Nói xong, Bố Phương thở ra một hơi khí trọc.

Nói thật, hắn căn bản không sợ cảnh sát tìm đến, dù sao nơi này cũng thuộc khu vực chưa được nhà nước khai thác.

Hắn không vi phạm pháp luật, cảnh sát không có quyền can thiệp.

Hơn nữa, hắn tự tin có thể tìm được ngôi mộ thừa tướng chôn dưới lòng đất ở Thôn Phong Môn.

Châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi thở khói ra từ mũi, Bố Phương liếc nhìn màn đêm đen kịt ngoài cửa, sau đó quay mặt về phía ống kính nói: "Trở lại vấn đề chính, bây giờ chắc mọi người đã cơ bản tin rằng Thôn Phong Môn có mộ cổ rồi." "Nhưng đáng tiếc là, tôi vẫn chưa tìm được manh mối của mộ cổ, hy vọng ngày mai có thể tìm được." "Ọt ọt ọt." Lúc này, bụng hắn kêu lên.

Bố Phương đói đến mức nuốt nước bọt, mở ba lô, từ bên trong lấy ra một gói bánh mì ngũ cốc to bằng lòng bàn tay, xé túi ra ăn.

Từ lúc bắt đầu livestream đến giờ, hắn chưa có hạt cơm nào vào bụng, chỉ uống nước.

Cộng thêm việc gặp Hà Phiêu Tử ở sông Lưu Thủy, rồi lại đào mộ cũ, đã tiêu hao rất nhiều thể lực.

Thể chất của hắn tuy tốt, nhưng không thể bỏ ăn bỏ ngủ được.

Nếu cứ cố chấp livestream tiếp, một khi gặp phải thứ gì đó bẩn thỉu, phản ứng chậm chạp, cái mạng nhỏ này có thể sẽ bỏ lại đây.

Suy đi tính lại một hồi, Bố Phương với vẻ mặt có chút mệt mỏi đối diện với ống kính nói: "Các vị khán giả, mọi suy nghĩ đều đã rõ ràng, chỉ còn lại manh mối mộ cổ là chưa tìm được." "Tối nay cũng

không biết sẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ, cho nên tôi quyết định tắt livestream.

Ngày mai sẽ dùng trạng thái tốt nhất để đi tìm mộ thừa tướng." Ý của Bố Phương đã quá rõ ràng.

Hắn đã mệt mỏi gần nửa ngày, cần phải nghỉ ngơi hồi phục thể lực.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là, khán giả trong phòng livestream đều không cho hắn tắt.

Các streamer khác tắt livestream thì khán giả cũng thôi.

Nhưng khán giả trong phòng livestream này lại khác.

Hơn bảy mươi vạn khán giả, có một nửa số người quyết định thức trắng đêm xem livestream, một số người đang làm việc ở công ty hoặc công trường cũng đã xin nghỉ phép trước với cấp trên.

"Chủ bá ba ba, tôi cầu xin cậu đừng tắt livestream!

Tôi không nỡ đâu!" "Lầu trên nói đúng, chủ bá bây giờ tắt livestream thì cũng quá vô trách nhiệm rồi, các streamer khác đều live đến sáng, cậu mới live có mấy tiếng." "A a a a, mẹ đây mang thai con của mày mà mày nỡ lòng nào…" "Mấy người lầu trên, đừng cãi nữa.

Chủ bá là người chứ không phải sắt, mệt mỏi cả nửa ngày rồi, cũng cần nghỉ ngơi.

Chẳng lẽ muốn xem chủ bá lao lực quá độ mà chết sao?" "Đúng đúng đúng, tính mạng là số một, livestream là số hai." Nhìn những bình luận tiếc nuối và quan tâm của khán giả, Bố Phương cảm thấy ấm lòng, sau đó lên tiếng nói: "Nói thật, trong mộ cổ còn nguy hiểm gấp mười lần ở trong căn nhà cũ tà môn này.

Nếu tối nay tôi không thể dưỡng tinh tích lũy sức lực, ngày mai

tìm được mộ cổ rồi đi vào, có thể sẽ bỏ mạng trong đó." "Ngoài ra, livestream hôm nay đến đây là kết thúc, tôi cũng không nỡ." "Nếu mọi người thích tôi, xin hãy nhấn nút [Theo dõi] ở góc trên bên phải, khi nào tôi livestream sẽ nhận được thông báo." "Chủ bá, đừng tắt livestream mà, tôi muốn xem cậu bị quỷ đánh chết." "…" Tâm niệm vừa động, Bố Phương tắt livestream, flycam cũng theo đó biến mất.

"Phù." Thở ra một hơi khí trọc, Bố Phương ngồi xuống đất, lưng dựa vào chiếc bàn vuông sơn đỏ, mắt nửa nhắm nửa mở nhìn ra ngoài.

Vốn định cố gắng thêm khoảng một giờ nữa rồi đi gọi Hồ Bát Nhất gác ca, kết quả trong trạng thái này, hắn không cầm cự được bao lâu đã ngủ thiếp đi. —— Cùng lúc đó, tại đồn cảnh sát Tiêu Tác, Hà Nam.

Một người đàn ông xông vào văn phòng của sở trưởng: "Cục trưởng, nói ra có lẽ ngài không tin, trong ngôi mộ cũ ở cửa Thôn Phong Môn, lại có minh khí vô giá!" "Tôi biết." Sở trưởng đáp.

Hôm nay, ông đã cử mười mấy người đến Thôn Phong Môn để cùng Bố Phương khảo sát, kết quả vừa vào núi đã gặp phải sương mù trắng dày đặc, trong núi không có tín hiệu, không thể dùng định vị để tìm Thôn Phong Môn.

Chương 492

Sau đó tìm được một người dẫn đường, đi đến Thôn Phong Môn cũng bị lạc, đành phải từ bỏ, quay về.

Cho nên, ông chỉ có thể thông qua xem livestream để biết tình hình của Bố Phương.

"Sở trưởng, Bố Phương, hắn đã lấy được bức tranh Bá Nha Cổ Cầm Đồ, mặt nạ vàng, cả cái quách bằng gỗ kim ti nam mộc kia, có lẽ cũng sẽ bị hắn dọn đi." Cảnh sát nói.

"Haiz." Nghe vậy, người đàn ông được gọi là sở trưởng thở dài một hơi.

Nói thật, mấy món bảo vật hiếm có bị một tên trộm mộ lấy được ngay trong khu vực quản lý của mình mà không thể bắt giữ, thật là bi ai.

"Tên streamer tên Bố Phương đó còn nói, ở Thôn Phong Môn có chôn mộ thừa tướng!" Cảnh sát tiếp tục.

"Chuyện này tôi cũng biết." Vẻ mặt sở trưởng khó chịu nói.

Nếu mộ cổ thật sự bị Bố Phương tìm thấy và lấy đi đồ tùy táng bên trong, thì viện bảo tàng văn vật sẽ tổn thất biết bao nhiêu đồ quý.

Thật quá mất mặt, Thôn Phong Môn có mộ cổ mà đội khảo sát nhà nước cử đi lại không hề hay biết.

"Tiểu Vương, lập tức thông báo xuống, bảo Chu Cầm dẫn một trăm cảnh sát, dùng mọi cách, cố gắng trong thời gian ngắn nhất tiến vào Thôn Phong Môn.

Chúng ta bây giờ đã đi sau Bố Phương một bước, đây là sự thật không thể chối cãi.

Cho nên, tôi muốn các cậu phải đến trước khi Bố Phương tìm được mộ cổ, tìm ra ngôi mộ thừa tướng mà hắn nói." Lúc này, hành động của đồn cảnh sát Tiêu Tác, Hà Nam, Bố Phương tự nhiên không biết.

Nếu biết, hắn cũng sẽ không có chút lo lắng nào.

Bởi vì Thôn Phong Môn là một nơi âm khí nặng nề, ngay cả quỷ cũng sẽ lạc đường, những cảnh sát đó muốn vào được là điều không thể, trừ phi trong đội có một người hiểu phong thủy, biết xem la bàn.

"Cào cào cào." Trong giấc ngủ, Bố Phương mơ hồ nghe thấy tiếng móng tay cào tường, cơ thể không khỏi rùng mình.

Tiếng động nhỏ, hắn không để ý.

Chỉ cau mày rồi lại tiếp tục ngủ.

Nhưng ngay giây tiếp theo, tiếng móng tay cào tường đột ngột thay đổi.

"Ầm ầm" một tiếng động lớn truyền đến.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Chết tiệt!

Bố Phương giật mình một cái, lập tức mở mắt ra, đầu óc trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Ngay cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng bị tiếng động đó làm cho tỉnh giấc.

"Tiếng sấm à?" Hồ Bát Nhất dụi dụi mắt hỏi.

"Sấm cái con khỉ!" Vương Bàn Tử nói, "Chắc chắn là do thứ quỷ quái nào đó gây ra!" *Ực!* Bố Phương đứng dậy, cầm đèn pin, rón rén đi về phía cửa.

Lúc này, cơn buồn ngủ của hắn đã tan biến.

Đầu óc tỉnh táo lạ thường.

Ngoài cửa bây giờ đang truyền đến tiếng "cộp cộp", ba người đều nghe thấy rõ ràng.

Tim cũng đập thình thịch.

Bước về phía trước, Bố Phương có thể nghe thấy tiếng động càng lúc càng lớn.

Trong bầu không khí căng thẳng, đáng sợ này, hắn hít vào một hơi, sau đó nín thở, bước đi thật nhẹ nhàng, sợ thứ quỷ quái bên ngoài nghe thấy.

Không lâu sau, Bố Phương đã đến cửa, chiếc ghế thái sư bí ẩn ở ngay bên cạnh.

Hắn dùng hai tay nắm lấy cánh cửa gỗ, áp mặt vào cửa, ló đầu ra ngoài nhìn.

Bên ngoài tối đen như mực, hắn đành phải bật đèn pin lên.

Dưới ánh sáng của đèn pin, Bố Phương không phát hiện ra thứ gì quỷ quái, tiếng động kỳ lạ cũng ngừng lại khi ánh đèn sáng lên.

Ảo giác sao?

Bố Phương lắc đầu, không thể nào.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nghe thấy.

Chương 493

"Bố Phương, phát hiện ra gì không?" Vương Bàn Tử ở sau lưng Bố Phương, nhỏ giọng hỏi.

"Không." Nghe vậy, Bố Phương lắc đầu.

"Hít!" Giây tiếp theo, khi ba người Bố Phương, Lão Hồ, Bàn Tử nhìn về phía hố mộ, phát hiện trên đống đất có mấy dấu chân sâu hoắm, cả ba không hẹn mà cùng hít một hơi khí lạnh.

"Tiếp theo, tôi nói nhỏ một chút, nếu nói lớn, cẩn thận thứ quỷ quái kia nghe thấy tiếng mà đến." Bố Phương hoàn hồn, dùng tay phải che miệng mũi, nhỏ giọng nói với hai người.

"Đáng sợ quá!" "Nắp quan tài lại ở ngoài mộ!" Vương Bàn Tử chỉ về phía hố mộ, nơi có chiếc nắp quan tài đang nằm phẳng trên mặt đất, nói.

"Tôi nhớ rất rõ, nắp quan tài đã được tôi đóng lại, và đậy rất kín mà." "Sao lại xuất hiện trên mặt đất được nhỉ?" Bố Phương cảm thấy có chút kinh ngạc, "Lẽ nào… thi thể đã bật dậy!" "Tôi cũng nghĩ giống cậu." Vương Bàn Tử nói.

"Thi thể chắc chắn đã bật dậy rồi!" Hồ Bát Nhất nói, "Vừa rồi tôi nghe thấy tiếng móng tay cào, không phải cào tường mà là cào quan tài.

Còn có tiếng ầm ầm là tiếng nắp quan tài rơi xuống đất.

Dấu chân trên hố mộ là do nó từ bên trong đi ra.

Nếu vậy thì, vừa rồi chúng ta nghe thấy tiếng động bên ngoài, là do xác khô đang hoạt động ở ngoài!" "Nói cách khác, xác khô ở bên ngoài, địch trong tối, ta ngoài sáng!" "Trời ạ.

Có chút đáng sợ rồi!" Sau khi hiểu ra, Bố Phương sợ đến run người, theo bản năng muốn hét lên, nhưng dường như có một bàn tay vô hình đã bóp chặt lấy cổ họng hắn.

Xảy ra chuyện thi thể sống lại như vậy, mà Thi Đăng lại không có phản ứng?

Nghĩ đến đây, Bố Phương quay đầu nhìn vào trong nhà.

Chỉ thấy chiếc Thi Đăng đặt trên bàn thờ sơn đỏ, sau khi nhìn thấy màu sắc của ngọn lửa phát ra, hắn suýt nữa đã buột miệng chửi thề.

May mà nhịn được.

Không biết từ lúc nào, bấc đèn của Thi Đăng đã biến thành ngọn lửa màu xanh lục, ánh lửa phát ra không còn là màu hồng phấn nữa mà là màu xanh lục quỷ dị.

Ngọn lửa ma màu xanh lục yêu dị không ngừng nhảy múa từ phía, như thể có thứ gì đó đang đứng xung quanh thổi vào.

Đồng thời, trong căn phòng tối tăm, trên bức tường đặt bài vị xuất hiện những bóng đen mờ ảo kỳ dị.

Thi Đăng biến đổi từ lúc nào?

Bố Phương lại không hề hay biết.

Nhìn thấy bóng đen mờ ảo trên tường động đậy, sau lưng Bố Phương toát ra một lớp mồ hôi lạnh, cả người cứng đờ tại chỗ, dường như không còn sức lực để cử động.

"Cộp cộp cộp." Giây tiếp theo, ngoài nhà vang lên tiếng bước chân.

Bố Phương dùng mông cũng biết, đó là tiếng gót giày của xác khô đạp trên mặt đất.

"Bàn Tử, Lão Hồ, hai người lấy móng lừa đen ra!" Trong bầu

không khí đáng sợ này, Bố Phương không hoảng không vội lên tiếng, đồng thời từ không gian hệ thống lấy ra Hắc Kim Cổ Đao làm vũ khí phòng thân.

"Được." Hai người nghe vậy, lập tức chạy đến chỗ bếp lò, cũng không nói nhiều, mở ba lô ra, lấy móng lừa đen ra, sau đó nhanh chóng đến bên cạnh Bố Phương.

"Xác khô ở đâu bên ngoài nhà, tôi không biết.

Tôi đề nghị đóng cửa lại." "Nếu nó muốn vào, tôi có thể phát hiện ngay lập tức." Bố Phương nói.

"Nghe cậu." Vương Bàn Tử lấy chiếc ghế thái sư ở cửa, đặt vào trong nhà, sau đó Hồ Bát Nhất đóng cửa lại và cài then.

"Cộp cộp cộp…" Tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, xem ra xác khô đã ở ngay bên ngoài.

Không lâu sau, Bố Phương trực tiếp dùng ý niệm mở phòng livestream, đồng thời bật chức năng nhìn đêm, để khán giả trong phòng livestream có thể nhìn rõ.

Quả nhiên, livestream vừa bắt đầu, đã có hơn bảy nghìn khán giả tràn vào.

Phải biết rằng, bây giờ đã gần nửa đêm.

Vừa vào phòng livestream, khán giả thấy Bố Phương cầm thanh trường đao sắc bén, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cầm móng lừa đen, không hề thấy ba người có vẻ mệt mỏi, mà trông rất căng thẳng.

"Trời đất ơi!

Chủ bá, đang cho chúng tôi xem phúc lợi đêm khuya sao?

May mà tôi cứ nhìn điện thoại, không thì nằm xuống ngủ mất, có thể đã bỏ lỡ rồi." "Vốn tôi đang đánh rank kim cương trong Vương

Giả Vinh Diệu, kết quả đột nhiên nhận được thông báo chủ bá livestream, tôi quả quyết chọn bóp team, xem phúc lợi đêm khuya vẫn tốt hơn." "Không ổn, ba người chủ bá trông có vẻ căng thẳng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?" "Đúng vậy, tôi cũng nhìn ra, chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi, ba người chủ bá mới căng thẳng như vậy!" "Chuyện gì xảy ra vậy?", "Chủ bá, có thể giải thích cho tôi được không?" Bố Phương liếc nhìn bình luận trên kênh livestream, đang định nói thì cánh cửa gỗ của căn nhà cũ bỗng nhiên động đậy mấy cái, phát ra tiếng "kẽo kẹt".

Ực!

Nuốt nước bọt, Bố Phương cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, lên tiếng nói: "Các vị khán giả, thấy cánh cửa rồi chứ, tôi đoán là con khô thi đang đẩy cửa, muốn vào trong.

Chương 494

Nó động đậy cửa mấy cái rồi lại im lặng, chắc là đang áp tai vào cửa để nghe ngóng động tĩnh bên trong." "Vãi chưởng, thật hay giả vậy?

Khô thi sống lại rồi à?" "Chắc không đâu chủ bá, tôi cảm giác anh đang lừa tôi, chắc là dân làng Phong Môn từ bên ngoài trở về!" "Lầu trên, xin đừng thể hiện chỉ số thông minh của mình nữa, ngày lễ ma quỷ, ai lại từ bên ngoài trở về chứ?" "Cái vị netizen nói dân làng Phong Môn trở về chắc đầu bị ngựa đá rồi, đó là khô thi của chủ bá!" "Không sai, làng Phong Môn mấy chục năm không có người ở, đã trở thành ngôi làng ma số một An Lạc, người đứng ngoài cửa không thể nào là người sống được." "Nếu tôi không đoán sai, người bên ngoài chính là khô thi, là cái xác trong quan tài ở ngôi mộ cổ tôi đào hôm nay." Bố Phương giải thích.

"Trời đất ơi!

Chủ bá, tôi học ít, đừng lừa tôi nhé, khô thi đã chết mấy trăm, thậm chí cả ngàn năm, liệu có thể bò ra khỏi quan tài để hoạt động, tập thể dục được không?" "Chủ bá, có thể anh đoán sai rồi, bên ngoài là người sống, không phải người chết, hoặc là chó săn thôi." "Trước đây làng Phong Môn có chó săn, cũng có khả năng ngoài cửa là một con chó săn." "Mũi chó săn rất thính, là động vật ăn thịt, ngửi thấy hơi thở của ba người chúng ta nên mới tò mò." "Không tin lời tôi sao?

Quên Hà Phiêu Tử rồi à?" Bố Phương nói xong, ánh mắt nhìn về phía ngọn đèn xác trên bàn thờ, máy quay không người lái cũng bắt được góc nhìn đó.

"Vãi chưởng!" "Lửa quỷ màu xanh lục!" "Tôi nhớ rõ ràng là ánh

lửa màu hồng mà!" "Trời ạ, đáng sợ quá!" Khán giả trong kênh livestream sau khi thấy ngọn lửa quỷ màu xanh lục đều kinh hãi.

Mấy giây trôi qua, tất cả đều im lặng, ánh mắt chăm chú nhìn vào tim đèn của ngọn đèn xác, vì họ nhớ lời Bố Phương đã nói trước đó, chỉ cần có thứ gì đó không sạch sẽ xuất hiện, đèn xác sẽ phát ra cảnh báo.

Thấy khán giả im lặng, Bố Phương lên tiếng: "Anh chị em, ngoài cửa tuyệt đối không thể là chó săn!

Tiếp theo, tôi sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, cứ ôm cây đợi thỏ, chờ nó vào." "Bây giờ tôi chỉ hy vọng, con khô thi này biết điều, ngoan ngoãn bò lại vào quan tài, nằm xuống ngay ngắn." Vừa dứt lời, Bố Phương lại nhìn về phía cánh cửa gỗ của ngôi nhà cũ.

Chỉ thấy cánh cửa lại động đậy.

Lần này, cửa rung lắc dữ dội hơn nhiều.

Nếu không có then cài cửa, có lẽ con khô thi đã đẩy cửa vào rồi.

Cùng lúc đó, số lượng khán giả trong kênh livestream đã lên tới hơn hai trăm chín mươi nghìn người, thấy cửa rung lắc dữ dội, phát ra tiếng rầm rầm, họ lập tức xác định đây không phải là động tĩnh mà một con chó săn có thể gây ra.

"Đây không phải là động tĩnh mà chó săn có thể gây ra, tôi sai rồi." "Haha, ngồi xem chủ bá bị khô thi đánh chết." "Chủ bá, mau chạy bằng cửa sau đi!

Đừng đánh với người chết!" "Lầu trên, mắt nào của cậu thấy ngôi nhà cũ này có cửa sau?

Chỉ có một cửa sổ, ra vào chỉ có một lối duy nhất!" "Chạy cũng không thoát, chủ bá dứt khoát đứng trong nhà chờ chết cho rồi." "Admin 'Đẹp Tra Lại Nhiều Tiền' lại tặng chủ bá một quả tên lửa

-------- Bố gia, mau nhanh trí nghĩ ra cách đối phó với khô thi đi, đừng đứng đó chờ chết!" Bố Phương liếc nhìn bình luận, thấy mọi người trong kênh đang lo lắng cho sự an nguy của mình, sau khi xem bình luận của admin đại gia, anh nói: "Mọi người chú ý, gặp phải chuyện thế này, đừng chỉ biết cắm đầu chạy, phải bình tĩnh!" "Nếu cảm thấy hoảng sợ, có thể châm một điếu thuốc, trấn tĩnh lại." Lời của hắn vừa dứt, Hồ Bát Nhất đã đưa một điếu 'Giáp Thiên Hạ' đến trước mặt hắn.

Bố Phương nhận lấy điếu thuốc, đặt lên miệng, châm lửa, rít một hơi.

Phải biết rằng, loại thuốc này chỉ có ở Quảng Tây, một bao rất rẻ, chỉ hai tệ rưỡi một bao, nhưng bây giờ không còn bán nữa.

"Vãi chưởng, có ma!" Đột nhiên, Vương Bàn Tử vô tình dùng đèn pin chiếu về phía bếp lò, phát hiện trên tường xuất hiện một khuôn mặt người.

Cùng lúc đó, cánh cửa gỗ cũng ngừng rung lắc.

Bố Phương bước lại gần xem, phát hiện đó không phải mặt nạ, mà là một khuôn mặt người.

Khuôn mặt này bị khảm vào trong tường.

Hốc mắt lõm sâu vào trong, hai mắt mở to, đen ngòm, không thể nhìn rõ được diện mạo thật sự.

Bố Phương đối mặt với nó mấy giây, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Trước đó khi vào nhà không để ý, bây giờ mới chú ý, ngôi nhà cũ này thật sự quá đáng sợ.

Khán giả trong kênh livestream thấy khuôn mặt đó, ai nấy đều cảm thấy sởn gai ốc.

“Bên ngoài có phải khô thi hay không thì chưa biết, nhưng sao lại có một khuôn mặt người ở đây?” “Có nhà khoa học nào đang xem livestream không?

Xuất hiện giải thích giùm tôi tại sao trên tường lại có mặt người đi, cầu xin đấy!” “Sợ quá, chủ bá, đừng ở trong ngôi nhà cũ này nữa, không ai biết được, giây tiếp theo, liệu có một cái xác nào đó rơi từ trên xà nhà xuống không.” Lúc này, tim Bố Phương đập nhanh hơn, có thể khẳng định, bất kỳ ai thấy khuôn mặt trên tường cũng sẽ sợ chết khiếp.

“Các vị, mặt người trên tường chỉ là một cái mặt nạ thôi, không phải mặt người thật, đừng sợ.” Bố Phương bình tĩnh lại, nói với khán giả.

“Khốn kiếp!” “Sợ chết tôi rồi, hóa ra chỉ là một cái mặt nạ.” Khán giả trong kênh livestream đều đã hiểu.

Bố Phương lấy hai nắm tro từ trong bếp lò, đi đến bên cạnh Lão Hồ và Bàn Tử, nói: “Đừng động đậy, tôi bôi tro lên mặt hai người.” “Bôi tro làm gì?” Vương Bàn Tử nghi hoặc.

“Theo tôi biết, tro trong bếp lò có thể làm giảm dương hỏa khí trên người, chỉ cần bôi lên mặt, những thứ không sạch sẽ sẽ không nhìn thấy chúng ta.” Bố Phương vừa nói vừa bôi tro lên mặt hai người.

“Cậu cũng bôi à?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Ừm.” Bố Phương gật đầu, dùng hai tay đầy tro bôi lên mặt mình.

“Đèn xác tắt rồi.” Vương Bàn Tử nhìn đèn xác, nói: “Không gió mà tắt, chủ nhân ngôi mộ nổi giận rồi!” Ực!

Bố Phương nuốt nước bọt, trong nháy mắt không còn ánh sáng xanh lục của đèn xác chiếu rọi xung quanh, không khí trở nên đáng sợ hơn.

May mà cả ba người đều có đèn pin.

“Không khí trong ngôi nhà cũ này lưu thông, đèn xác không thể tự nhiên tắt được, đây là Quỷ Xuy Đăng (Ma thổi đèn)!” Hồ Bát Nhất nói: “Người thắp nến, ma thổi đèn, thực tế là tín hiệu giao tiếp giữa kẻ trộm mộ và chủ nhân ngôi mộ, nếu nến không tắt, chủ nhân ngôi mộ không tức giận, nếu nến tắt, chủ nhân ngôi mộ đã nổi giận!” “Nhưng lúc trước khi tôi từ huyệt mộ trở về, ngọn nến trắng không tắt mà.” “Chẳng lẽ sau khi chúng ta vào ngôi nhà cũ này, nến mới tắt.” Lời của hắn vừa dứt.

Chương 495

"Ầm!" một tiếng động lớn vang lên.

Bố Phương nhìn sang, chỉ thấy cánh cửa gỗ bị một chân đá thủng một lỗ lớn.

Bàn chân đó không mang giày, da thịt đều đã teo tóp dính sát vào xương.

"Là chân của khô thi!" "Nó sắp phá cửa vào rồi." Vương Bàn Tử nói.

Khán giả trong kênh livestream thấy bàn chân đó, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

"Thật không thể tin được!

Lại là chân của người chết!" "Streamer, có di ngôn gì thì nói đi." "Haha, chủ bá sắp bị khô thi hấp diêm rồi." "Mẹ nó!

Chân cương thi kìa, chủ bá, đừng nhìn nữa, chạy mau!" "Đúng là chó thật, cái xác chết mấy trăm năm rồi mà vẫn còn sống được!" Là người gây ra chuyện, Bố Phương bây giờ có chút căng thẳng, không ngờ khi trộm mộ, cái xác trong quan tài không sống lại ngay lập tức, mà lại đợi lúc hắn đi rồi mới sống lại, bây giờ còn tìm đến tận cửa.

Hắn đối mặt với ống kính livestream nói: "Các vị khán giả, thứ này bây giờ nên gọi là Lão Tống Tử, là loại cương thi biến dị khó đối phó." "Tôi cho rằng mình đã lấy đi bức tranh Bá Nha Cổ Cầm, từ đó đã chọc giận nó." "Chỉ hy vọng nó không biết tôi ở trong này, rồi ngoan ngoãn rời đi." "Lý do tôi bôi tro lên mặt là để Lão Tống Tử không nhìn thấy tôi." "Ngoài ra, với tình thế hiện tại của Lão Tống Tử, nó muốn xông vào, đứng chờ chết, không bằng chủ động xuất

kích.” Nghe câu cuối cùng của Bố Phương, khán giả trong kênh livestream đều kinh ngạc.

“Chủ động xuất kích?

Chủ bá, đừng đùa nữa được không!” “Đó là Lão Tống Tử đáng sợ đấy!” “Tôi đề nghị bây giờ chạy trốn, báo cảnh sát để họ mang súng đến xử lý Lão Tống Tử.” “Lầu trên, cậu nghĩ chủ bá có thể thoát ra ngoài được không?

Lão Tống Tử đang đứng ngoài cửa kìa!” “Có ai ở Tiêu Tác không?

Mau giúp chủ bá báo cảnh sát!” “Tôi ở Tiêu Tác, Hà Nam đây, đã báo cảnh sát rồi, nhưng họ không tin.” “Nếu báo thành công thật, cũng vô dụng thôi, cảnh sát từ bên ngoài đến đây, chắc chắn phải mất một ngày!

Đến lúc đó, chỉ có thể nhặt xác cho chủ bá thôi.” “Hù!” Bố Phương thở ra một hơi khí đục, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, từng bước một tiến về phía Lão Tống Tử.

Lúc này, chân của Lão Tống Tử không rút ra được, bị kẹt trong cái lỗ bị đá thủng.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện Lão Tống Tử, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Thực lực của Lão Tống Tử cũng không hề yếu.

Nếu thành công nâng cấp huyết mạch của đối phương, đối với hắn sẽ có trăm lợi mà không có một hại.

“Nâng cấp huyết mạch!” Đi đến trước cửa, Bố Phương đưa tay phải ra, chạm vào chân của khô thi.

“Nâng cấp thất bại!” “Lão Tống Tử không đồng ý nâng cấp huyết mạch, và còn ném cho ngươi một ánh mắt khinh bỉ!” Hành động này, bị khán giả trong kênh livestream nhìn thấy, ai nấy đều kinh ngạc.

“Chủ bá, có cần phải bá đạo vậy không!

Đến cả chân của Lão Tống Tử cũng dám sờ!” “Tao không phục tường, chỉ phục mày thôi!” “Nếu Lão Tống Tử là nữ, e là sẽ bị chủ bá thông từ phía sau!” “Chủ bá, cảm giác tay thế nào?” Bố Phương lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Các vị, cảm giác tay thế nào, tôi không nói ra được.” “Không quá một phút, khô thi sẽ phá cửa vào.” “Bây giờ, tôi phải ra tay rồi!” Hét khẽ một tiếng, Bố Phương hai tay nắm chặt chuôi đao, giơ trường đao qua đầu, đang định chém xuống, chặt đứt chân của Lão Tống Tử thì đột nhiên dừng lại.

Như vậy không thú vị.

Hay là dùng lửa đốt chân Lão Tống Tử đi.

Đúng, như vậy mới thú vị.

Nghĩ đến đây, Bố Phương liền hạ đao xuống, vội vàng chạy đến vị trí bàn thờ, lấy bật lửa từ trong ba lô ra, rồi quay lại trước cửa.

“Chủ bá, chém một đao xuống đi!

Đừng có nhát gan, tôi đang hưng phấn mà anh lại dừng là sao!” “Tôi yếu ớt hỏi một câu, chủ bá, anh lấy bật lửa ra làm gì?” “Admin ‘Đẹp Tra Lại Nhiều Tiền’ lại tặng chủ bá một quả tên lửa ------ Bố gia, nói là chủ động xuất kích mà?” “Cho các vị xem chút kịch tính.” Bố Phương đối mặt với ống kính livestream mỉm cười, sau đó tay phải cầm bật lửa, đặt ở vị trí đùi của Lão Tống Tử: “Các vị, xem cho kỹ đây, tôi sẽ dùng lửa đốt nó.” Nghe những lời này, khán giả trong kênh livestream đều ngẩn người.

“Vãi nồi!” “Dùng lửa đốt Lão Tống Tử?” “Chủ bá, anh đang liều mạng tìm chết à!” “Không, tôi thích.” “Chủ bá, có mang theo xăng không?

Nếu có, đổ lên người Lão Tống Tử, châm lửa đốt chết nó đi!” Bố

Phương không xem bình luận, tay phải cầm bật lửa, ngón cái ấn công tắc.

“Tách” một tiếng, một ngọn lửa màu vàng lập tức xuất hiện.

Ngọn lửa từ bật lửa đang cháy, đốt vào một vị trí trên đùi của Lão Tống Tử.

Chiếc áo liền quần bằng gấm trên người Lão Tống Tử, và cả chiếc quần, lập tức bốc cháy.

Ban đầu nó không có cảm giác, nhưng khi lửa cháy lâu, nó cảm thấy đau đớn, miệng phát ra tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Đồng thời, chân phải của Lão Tống Tử đạp loạn xạ, lửa nhanh chóng bị dập tắt.

“Chết tiệt!” “Chủ bá, anh đang phung phí của trời!

Lại dùng lửa đốt chiếc áo liền quần bằng gấm!” “Mẹ nó, đó là một món bảo vật vô giá, vậy mà bị chủ bá dùng bật lửa đốt, trời đất ơi, con nhà giàu cũng không dám chơi như vậy!” “Ầm!” Lão Tống Tử hoàn toàn nổi giận, trở nên hung bạo như sấm, dùng hết sức lực toàn thân, đập nát cánh cửa gỗ.

Dưới ánh đèn pin chiếu sáng, Bố Phương nhìn thấy ở cửa, một người đang đứng sừng sững, lúc này lửa giận ngút trời, mặt mày hung tợn, nhe răng trợn mắt.

“Xào xạc-----” Một luồng gió lạnh lẽo thổi từ sau lưng Lão Tống Tử tới.

Chương 496

Tóc của Bố Phương bị gió thổi bay, luồng gió âm u này, mang theo một luồng khí sát phạt hung hãn.

Lão Tống Tử cao khoảng một mét chín, cao hơn cả cửa của ngôi nhà cũ.

Điều này đúng như dự đoán của hắn.

Lão Tống Tử, hốc mắt đen ngòm, hai chiếc răng nanh dài lộ ra ngoài, giống như răng của cương thi, móng tay của hai tay, dài và cong.

"Hả?

Lão Tống Tử ngớ người ra rồi à?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

Lão Tống Tử nghe vậy, nhìn trái ngó phải, không phát hiện người ở đâu.

"Chuyện gì thế?

Lão Tống Tử không nhìn thấy ba chúng ta sao?

Chúng ta đang đứng ngay trước mặt nó mà!" Hồ Bát Nhất nói.

Khán giả trong kênh livestream cũng thấy Lão Tống Tử đang ngơ ngác.

"Nói thật, Lão Tống Tử, mẹ nó đáng sợ vãi!" "Cao một mét chín, chỉ có xương cốt, không có một chút thịt, giống như một cây mía vậy." "Gầy gầy cao cao, móng tay dài cong, dọa tôi són cả ra quần." "Chủ bá, hình như gặp phải Lão Tống Tử bị mù rồi." "Lầu trên nói có lý, mắt của Lão Tống Tử đen ngòm, giống như không có mắt vậy!" "Haha, nằm xem chủ bá bị Lão Tống Tử thông từ phía sau!" Nhìn

lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng nói: "Các vị, tôi đã bôi tro lên mặt, Lão Tống Tử không nhìn thấy là chuyện bình thường, không có gì kỳ lạ cả, ngoài ra, nó không mù." "Hừ!" Nghe thấy tiếng động ngay gần, Lão Tống Tử hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên, một cái tát hướng về phía phát ra âm thanh.

Cái tát như lá chuối quạt tới, Bố Phương vội ngửa người ra sau, thoát được một kiếp.

Khi đứng thẳng người dậy, Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, một đao đâm tới.

"Keng!" Hắc Kim Cổ Đao, một thanh trường đao, xuyên thấu vào bụng của Lão Tống Tử, máu đen chảy ra.

"Hống!" Lão Tống Tử ngửa đầu gầm lớn, phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, hai tay theo phản xạ nắm lấy thân Hắc Kim Cổ Đao, muốn bóp nát, nhưng không được.

"Xoẹt!" Bố Phương đứng vững hai chân, lại dùng sức, nắm chặt chuôi đao, đẩy vào trong.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như chém bùn trực tiếp đâm xuyên qua bụng của Lão Tống Tử.

"Phụt!" Lão Tống Tử phun ra một ngụm máu cũ, cố nén cơn đau dữ dội, bước lùi về sau.

"Phập!" Bố Phương lập tức tiến lên, lại đâm thêm một nhát.

Lão Tống Tử: "…" Khán giả trong kênh livestream thấy vậy, đều vô cùng phấn khích.

"Chủ bá, 666 vãi!" "Chiến đấu với Lão Tống Tử mà lại bình tĩnh như vậy, chiếm được thế thượng phong!" "Chủ bá, mau tấn công chính diện, đừng tha cho nó!" "Lầu trên nói đúng!

Tôi đồng ý!" "Hống!" Lão Tống Tử gầm lên một tiếng, hai chân đạp mạnh xuống đất, cả người bay ngược ra sau, vững vàng đáp xuống cách đó mười mét.

"Thế này cũng được, đáng sợ như vậy!" Khán giả trong kênh livestream thấy vậy, đều trợn mắt há mồm.

"Lão Tống Tử không dễ đối phó như tôi tưởng." "Nếu là người bình thường bị chủ bá đâm hai nhát như vậy, e là đã chết rồi." "Máu chảy ra từ vết thương của Lão Tống Tử.

Trời ạ, lại đông lại rồi!" "Chủ bá, đâm cũng không chết, mau đưa Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chạy xuống núi đi!" "Hù!" Bố Phương thở ra một hơi khí đục, đang định mở miệng nói.

Kết quả, Lão Tống Tử nghe thấy tiếng thở, tai động đậy, lập tức bắn tới, tay phải nắm chặt thành quyền, một cú đấm uy lực kinh người đánh tới.

Tốc độ của Lão Tống Tử nhanh như quỷ mị, khiến người ta không kịp phòng bị.

"Chết đi, ta thành toàn cho ngươi." Bố Phương ném thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay đi, lòng bàn tay phải dùng sức, một quả cầu sét chói mắt lập tức xuất hiện.

Ầm!

Hai lòng bàn tay va vào nhau, trên người Lão Tống Tử lóe lên từng tia sét, bị điện giật đến toàn thân co giật.

Ầm!

Bố Phương đẩy tay phải về phía trước, đánh bay Lão Tống Tử đi mười mấy mét.

Hắn sử dụng chính là Thiên Lôi Chưởng.

Ở bên ngoài mộ thất của Cô Mặc Vương Tử, bên cái giếng ngầm đó, hắn đã dùng một lần để giết chết con mãng xà.

"Hít!" "Sét???" "Chủ bá lại có thể triệu hồi ra sét!" "Trời đất ơi!" Khán giả trong kênh livestream đều kinh ngạc.

Không ai ngờ rằng, Bố Phương khí chất thoát tục, lòng bàn tay phải lại có thể ngưng tụ ra một quả cầu sét.

Chuyện này nói ra, e là không ai tin.

Chương 497

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, có lẽ họ sẽ không tin trên đời lại có người có thể ngưng tụ ra điện.

Thật quá không thể tưởng tượng nổi.

Trong phút chốc, cả kênh livestream bùng nổ.

"Chủ bá, nói thật đi, anh là người?" "Là Lôi Thần à?

Hay người ngoài hành tinh?" "Tôi cảm thấy chủ bá là một tu tiên giả đó!" "Nếu chủ bá thật sự là tu tiên giả, vậy những tu tiên giả có thể khai thiên tích địa trong truyền thuyết, có lẽ thật sự tồn tại trên thế giới này!" Nhìn bình luận, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây, lên tiếng giải thích: "Các vị, đừng kinh ngạc, việc tôi có thể ngưng tụ ra sấm sét, thuộc về hiện tượng mà khoa học không thể giải thích rõ." "Xạo!" "Bố gia, anh chắc chắn biết, chỉ là đang che giấu, không nói cho chúng tôi biết thôi." Khán giả trong kênh livestream đều nghĩ như vậy.

Không xem bình luận nữa, Bố Phương nhìn về phía Lão Tống Tử.

Chỉ thấy nó đang nằm trên mặt đất cách đó mười mét, thân thể co giật.

"Lão Tống Tử bị thương nặng như vậy, một lát nữa có thể sẽ chết." Vương Bàn Tử từ trong nhà đi ra, lên tiếng nói.

"Tôi cảm thấy Lão Tống Tử không đơn giản." Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Bị thương nghiêm trọng như vậy, mà vẫn chưa chết, đủ để chứng minh, nó có bản lĩnh." "Bốp!" Đúng lúc này, Lão Tống Tử chống hai tay xuống đất, cả người như lò xo, bật dậy.

Chỉ thấy, hai hốc mắt đen ngòm của Lão Tống Tử, đột nhiên xuất

hiện hai chấm đỏ, sau đó biến thành màu đỏ.

“Lão Tống Tử mở mắt rồi!” Vương Bàn Tử kinh hãi nói.

“Nếu vậy, nó có thể nhìn thấy chúng ta rồi.” Hồ Bát Nhất nói.

Ực!

Nghe những lời này, Bố Phương nuốt nước bọt, sau lưng cũng toát một lớp mồ hôi lạnh.

Lão Tống Tử mở mắt, có thể nhìn thấy, không còn là đánh bừa nữa.

“Chết tiệt, Lão Tống Tử mọc lông rồi!” Bố Phương nói xong, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Chỉ thấy Lão Tống Tử để lộ ra ngoài không khí phần cổ, mặt, chân, tay, đều mọc ra lông màu đỏ.

Đồng thời, quần áo cũng phồng lên.

Tứ chi cũng trở nên phồng to.

Bây giờ nhìn, giống như một người khổng lồ.

“Trời đất ơi, Lão Tống Tử tiến hóa thành Hống rồi!” Vương Bàn Tử nói: “Còn nhớ ở núi Ngưu Tâm, trong mộ của tướng quân nước Kim, trong quan tài ở cửa ải, con Tống Tử lông đỏ đó không?

Ban đầu không có lông, sau khi sống lại mới mọc ra.” “Nhớ!” Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: “Con Tống Tử lông đỏ đó, gọi là Thi Sát!” “Thực lực của Lão Tống Tử bây giờ cũng không biết đã tăng lên bao nhiêu cấp.” “Để tôi kể cho các bạn về Hống, nếu không sẽ không biết nó lợi hại thế nào.” Bố Phương nói: “Theo tôi biết, sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, cơ thể của ngài đã hóa thành mặt trời, mặt trăng, các vì sao và sông núi hồ ao.” “Não trái của Bàn Cổ hóa thành Đại Địa Chi Mẫu Nữ Oa, não phải của Bàn Cổ hóa thành Nhân Hoàng Phục

Hy, tim của Bàn Cổ hóa thành Ngọc Hoàng Đại Đế Hạo Thiên, còn xương sọ của Bàn Cổ thì hóa thành Thần Thú Chi Vương Hống." "Hống nên là người mạnh nhất trong Tứ Đại Cổ Thần, vì nhục thân của nó vô cùng cường đại, nhưng trí tuệ của Hống lại không bằng Nữ Oa, Phục Hy và Hạo Thiên." "Nói Hống là thượng cổ đại thần có chiến lực lợi hại nhất, không phải là nói suông, mà có cơ sở." "Theo truyền thuyết, năm đó khi Hoàng Đế và Xi Vưu đại chiến, Hống nhìn thấy liền nổi hứng ham vui, cũng lập tức xuống trần gian, kết quả làm cho trần gian trở nên thảm không nỡ nhìn, khiến nhà tan cửa nát, lưu lạc khắp nơi." "Nhưng Hống quá mạnh, không ai là đối thủ của nó." "Sau đó, Đại Địa Chi Mẫu Nữ Oa lòng mang thiên hạ, không nỡ nhìn bá tánh sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, bèn ra tay đối phó với Hống, nhưng Hống là do xương sọ của Bàn Cổ hóa thành, vô cùng cứng rắn, Nữ Oa đối với Hống cũng không có cách nào." "Cuối cùng Nữ Oa đã mời một vị thượng cổ đại thần khác là Phục Hy, hai người hợp sức vây khốn Hống." "Cuối cùng Nữ Oa và Phục Hy hợp lực rút hồn phách của Hống ra, sau đó chia làm ba phần trấn áp ở ba nơi khác nhau." "Thân thể của Hống tuy không thể phá hủy, nhưng không có hồn phách cũng chỉ là một cái xác không hồn." "Nhưng Nữ Oa và Phục Hy đã xem thường Hống, tưởng rằng Hống chỉ có nhục thể cường đại, hồn phách không có gì lợi hại, nhưng không có hồn phách mạnh mẽ, làm sao có thể chống đỡ được một nhục thể cường đại như vậy?" "Ba phần hồn phách của Hống bị trấn áp, lần lượt trốn thoát khỏi phong ấn do Nữ Oa và Phục Hy thiết lập." "Phần hồn phách đầu tiên của Hống, chui vào trong cơ thể của đại tướng dưới trướng Hoàng Đế là Doanh Câu, sau đó phần hồn phách này và Doanh Câu dung hợp lại với nhau, cuối cùng đại chiến với Hoàng Đế bảy bảy bốn mươi chín ngày, cuối cùng bị Hoàng Đế chém giết nhục thể, hồn phách không rõ tung tích." "Phần hồn phách thứ hai thì nuốt chửng hồn phách của Hậu Khanh đã chết, Hậu Khanh lúc sinh thời cũng là

một viên đại tướng dưới trướng Hoàng Đế, sau khi chết không có người thu dọn thi thể nên oán niệm rất lớn, sau khi sống lại bắt đầu gây họa cho nhân gian, Hoàng Đế cũng không có cách nào đối phó." "Cuối cùng Nữ Oa đến, thu phục linh hồn của Hậu Khanh." "Phần hồn phách thứ ba của Hống thì nhân lúc con gái của Hoàng Đế là Nữ Bạt bệnh nguy, chui vào trong cơ thể nàng." "Cuối cùng Nữ Bạt tính tình đại biến, trở nên gầy như que củi, toàn thân tỏa ra nhiệt lượng khổng lồ, đi đến đâu, đất đai khô cằn ngàn dặm, sau này được gọi là Hạn Bạt." "Vì đặc tính của Hạn Bạt không thể ở lại nhân gian, cuối cùng bị Ứng Long giết chết." "Bây giờ đã biết Hống lợi hại đến mức nào rồi chứ!" "Thủy tổ của cương thi, Nữ Oa và Phục Hy liên thủ cũng không làm gì được!" "Tôi phục!" "Lượng kiến thức của chủ bá cũng không phải dạng vừa đâu!" "Đến cả chuyện hồng hoang cũng biết!" "Lão Tống Tử có hai chiếc răng nanh giống cương thi, chủ bá cũng nói, Hống là thủy tổ của cương thi, chẳng lẽ tổ tiên của Lão Tống Tử là thượng cổ đại thần Hống?" "Lầu trên nói có lý." "Chết tiệt, bây giờ tôi nên gọi Lão Tống Tử là quái vật Hống lông đỏ rồi!" "Tên nghe có chút kỳ quặc, gọi là Lão Tống Tử lông đỏ thì hơn." Bố Phương liếc nhìn bình luận, lắc đầu, nói: "Lão Tống Tử bây giờ huyết mạch đã được nâng cấp, nên gọi là Thi Hống!" "Thi Hống?" Nghe cái tên này, khán giả trong kênh livestream đều đã hiểu.

"Hống!" Thi Hống nhìn ba người Bố Phương, thở hổn hển, tức giận, đứng cách đó mười mét, từ trên cao nhìn xuống ba người.

Giây tiếp theo.

Thi Hống lập tức bước đi, tiến về phía Bố Phương.

Sau khi biến thành người khổng lồ, nó không còn tốc độ quỷ mị như trước nữa.

"Thi Hống đến rồi, chủ bá, đừng ngẩn người ra nữa, mau chạy

đi!" "Trước đó nhân lúc nó mù còn đánh được, bây giờ không đánh được nữa đâu!" "Haha, nằm xem chủ bá bị Thi Hống đánh chết." "Lầu trên, có lòng thông cảm không?

Toàn nói lời khó nghe!" "Admin 'Đẹp Tra Lại Nhiều Tiền' lại tặng chủ bá một quả tên lửa ----- Bố gia, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương đối mặt với ống kính livestream nói: "Tôi không đi, có muốn đi cũng không được." "Tôi vừa mới nói, Hống bị Ứng Long giết chết." "Trong cơ thể tôi chảy dòng máu của Long Vương, là khắc tinh của Hống." Nghe những lời của Bố Phương, khán giả trong kênh livestream đều vô cùng lo lắng.

Họ đã thích Bố Phương, không muốn nhìn Bố Phương bị Thi Hống đánh chết.

"Đến lúc nào rồi mà còn ra vẻ!" "Chủ bá, mau chạy đi!" Nhìn Thi Hống ngày càng đến gần, Hồ Bát Nhất nhìn về phía Bố Phương: "Máu của cậu có thể dọa lui nó không?" "Có thể trấn áp nó!" Bố Phương nói, dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường trên ngón tay trái, sau đó vẩy máu ra phía trước.

"…" Ngửi thấy uy áp kinh thiên động địa tỏa ra từ dòng máu màu vàng kim, Thi Hống lập tức ngây như phỗng, giống như một pho tượng, đứng yên không động đậy, ngay cả mắt cũng không dám chớp.

Tổ tiên của nó là thượng cổ đại thần Hống bị Ứng Long giết chết, bây giờ ngửi thấy mùi máu này, nó cảm thấy đối phương còn mạnh hơn cả Ứng Long.

Giống như con người kia, là một con rồng hóa thành hình người.

"Thi Hống, mẹ kiếp, động đậy cho tao!" "Tao muốn xem chủ bá bị đánh chết, mẹ kiếp, động đậy cho tao!!!" Trong kênh livestream, những khán giả ghen ăn tức ở, tưởng rằng Bố Phương sẽ bị Thi Hống đánh chết, nhưng kết quả, lại không như họ nghĩ.

Không ai ngờ rằng, Bố Phương dùng dao rạch ngón tay, vẩy máu ra đất, Thi Hống liền không động đậy nữa.

Biến cố này, xảy ra quá đột ngột.

Vốn dĩ họ đang rất phấn khích, bây giờ lòng lại nguội lạnh đi một nửa.

"Ha ha ha ha!" "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Quả nhiên không làm tôi thất vọng!" "Chủ bá, có thể giải thích cho tôi, tại sao Thi Hống lại không động đậy nữa không?" "'Tay Không Múa Súng' tặng chủ bá mười quả tên lửa ------ Ban đầu tưởng chủ bá chắc chắn sẽ chết, kết quả đột nhiên cho tôi một cú ngoặt, bất ngờ này, thật khiến tôi vui quá, tôi rất tò mò, tại sao máu của anh lại có màu vàng kim?" "Admin 'Đẹp Tra Lại Nhiều Tiền' lại tặng chủ bá một quả siêu tên lửa ------ Không nói gì khác, chủ bá, anh là người giỏi nhất!" Khoảnh khắc này, đại đa số khán giả trong kênh livestream đều đã hồi phục từ trạng thái lo lắng, thi nhau không kìm được mà dùng cách gõ chữ để bày tỏ sự phấn khích lúc này.

Chương 498

Bố Phương nhìn bình luận, thở đều, đối mặt với ống kính livestream nói: "Cảm ơn mọi người đã lo lắng, những câu hỏi của các bạn, tôi sẽ trả lời từng cái một." "Nói thật, nếu tôi không có tuyệt kỹ trong người, gặp Thi Hống, nhất định sẽ ngay lập tức, điên cuồng chạy trốn xuống núi." "Thi Hống không động đậy, là bị máu của tôi trấn áp!" "Dù các bạn có tin hay không, tôi cũng phải nói lại một lần nữa, máu của tôi là huyết mạch Long Vương!" "Màu máu của tôi là màu vàng kim, là vì đó là máu rồng." "Tôi không rõ máu rồng có thể trấn áp Thi Hống được bao lâu, việc tôi sắp làm tiếp theo, là xử lý nó." "…" "Bây giờ Thi Hống không động đậy, chủ bá, có thể chọn xử nó từ chính diện, cũng có thể xử nó từ phía sau." "Lầu trên, tôi nghi ngờ anh đang lái xe, nhưng tôi không có đủ bằng chứng." "Chủ bá, tôi đề nghị bây giờ lập tức xuống núi!

Vạn nhất máu của anh mất hiệu lực, không trấn áp được Thi Hống, là toi đời đấy." "Lầu trên, không biết nhổ cỏ phải nhổ tận gốc à?

Nếu chủ bá để mặc Thi Hống, những ngôi làng có người ở gần đó, có thể sẽ bị Thi Hống tắm máu!" "Tôi thấy cứ để phi công không quân lái máy bay chiến đấu, ném một quả bom, nổ chết Thi Hống là được!" "Thịt và máu của Hống, vô cùng cứng rắn!

Bom không làm nó bị thương được đâu!" "Tôi ủng hộ chủ bá, bây giờ xử chết Thi Hống đi!" Hít một hơi thật sâu, Bố Phương sắc mặt nghiêm túc, dưới sự chứng kiến của mọi người, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, tiến về phía Thi Hống.

Nhìn con người đang tiến tới, Thi Hống toàn thân run rẩy, giây tiếp

theo, nó lập tức quỳ hai gối xuống đất, dập đầu xuống đất, lạy Bố Phương.

"…" Thi Hống lại quỳ xuống!

Bố Phương có chút kinh ngạc.

Hắn cũng không ngờ rằng, Thi Hống lại quỳ xuống.

Khán giả trong kênh livestream thấy vậy, đều không hiểu.

Tổ tiên của Thi Hống là thượng cổ đại thần Hống, tại sao lại quỳ lạy một con người như Bố Phương?

"Tình huống gì đây?" "Chủ bá cũng không phải thần thánh gì!

Thi Hống quỳ lạy chủ bá làm gì?" "Tôi cảm thấy Thi Hống đang quỳ xuống xin tha mạng!" Nhìn thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương cảm thấy vị khán giả này nói có lý.

"Chết dưới lưỡi đao của ta, có lẽ là thiên ý." Bố Phương đi đến trước mặt Thi Hống, hai tay nắm chặt chuôi Hắc Kim Cổ Đao, giơ đao qua đầu.

Hắn không phải thánh mẫu, cho dù Thi Hống có dập đầu gọi cha xin tha mạng, hắn cũng sẽ không tha.

"…" Thi Hống ngẩng đầu, chỉ thấy trường đao chém xuống.

"Keng!" Bố Phương một đao chém bay đầu của Thi Hống.

Cục!

Cục!

Đầu của Thi Hống rơi xuống đất, lăn trên mặt đất hơn một mét mới dừng lại.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Thi Hống, điểm nâng cấp huyết mạch +1,000,000!" "Hù!" Bên tai vang lên tiếng của hệ thống, Bố Phương

xác định Thi Hống đã chết, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Thấy vậy, khán giả trong kênh livestream đều kích động.

"Chết tiệt!

Chủ bá cũng quá tàn nhẫn rồi, chém bay đầu Thi Hống, không hề có một chút do dự!" "Thịt và máu của Hống không phải rất cứng rắn sao?

Sao chủ bá lại chém bay được đầu của nó?" "Lầu trên, anh nghĩ con dao trong tay chủ bá là hàng bình thường à?" "Chủ bá tàn bạo quá!" "'Tiểu Tiên Nữ Tóc Đuôi Ngựa Đôi' tặng chủ bá bảy chiếc máy bay ------ chủ bá, anh mạnh quá, tặng anh một nụ hôn!" "'Tay Không Múa Súng' tặng chủ bá mười chiếc ------- mọi người đều thấy rồi đó, chủ bá, đang dùng mạng sống để livestream cho chúng ta xem, không giống những chủ bá khác, đi đến núi hoang, sinh tồn trong tự nhiên." "Admin 'Đẹp Tra Lại Nhiều Tiền' lại tặng chủ bá ba mươi quả siêu tên lửa --------, thật là mạnh!

Nói thật, tôi tưởng ba người họ sẽ bị Thi Hống giết, không ngờ, Thi Hống lại bị chém chết!" "'Tôi Thật Sự Không Phải Lão Thầy Bói Làng Bên' tặng chủ bá một chiếc máy bay ---------- ba ba chủ bá, có thể dẫn con đi trộm mộ không?" Trong một lúc, gần năm mươi vạn khán giả trong kênh livestream, có người thì liên tục tặng quà, người không có tiền thì tặng cá viên.

Các loại quà, như siêu tên lửa và máy bay, được tặng tới tấp hơn mười phút mới dừng lại.

Những món quà này mang lại lượng người xem và thu nhập, khiến Bố Phương trong lòng vui như hoa nở.

Có câu nói cũ rất hay, rủi ro cao đồng nghĩa với lợi nhuận cao.

Suy nghĩ ba giây, Bố Phương đối mặt với ống kính livestream nói:

“Cảm ơn mọi người đã tặng quà và ủng hộ, lần này có thể chiến thắng Thi Hống, phần lớn là nhờ huyết mạch của tôi đã trấn áp nó, cũng là một phen hú vía, tiếp theo, tôi có lẽ sẽ nghỉ ngơi tạm thời vài phút để hồi phục thể lực.” “Chủ bá nói đúng, nghỉ ngơi là quan trọng nhất!” “Nếu ở đây lại xảy ra chuyện linh dị, anh phải mở livestream cho tôi xem đấy!” “Chủ bá, mau tắt livestream nghỉ ngơi đi!” “Hai người lầu trên, chủ bá chỉ nghỉ ngơi vài phút, không phải tắt livestream.” Bố Phương liếc nhìn bình luận, phát hiện khán giả đều đang khuyên anh tắt livestream nghỉ ngơi.

“Uống chút nước cho đỡ khát.” Hồ Bát Nhất mở ba lô, lấy ra một chai nước đưa cho Bố Phương: “Lần này chiến thắng Thi Hống, đều là công lao của cậu.” Nhận lấy chai nước, Bố Phương tu một hơi.

Bây giờ miệng hắn đang khô, cũng rất khát, lúc này uống nước có trăm lợi mà không có một hại.

Nghỉ ngơi khoảng một điếu thuốc, Bố Phương cảm thấy thể lực đã hồi phục, nhìn vào ống kính livestream nói: “Các vị khán giả, tôi không có ý định ngủ, lần này Thi Hống xuất hiện, lần sau không chừng có ma, tôi không thể lơ là cảnh giác được nữa.” “Có lẽ một số khán giả trong kênh sẽ hỏi, không phải mặt tôi đã bôi tro rồi sao?

Sao Thi Hống mở mắt lại có thể nhìn thấy, thực ra, đó cũng là điều tôi không ngờ tới, trong hành động trộm mộ, chúng ta thường sẽ gặp phải những nguy hiểm không thể lường trước, không thể kiểm soát, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng!” “Trong tình huống đó, bất kể thực lực bản thân có mạnh đến đâu, mang theo bao nhiêu pháp bảo khắc địch chế thắng, vẫn không thể loại trừ được nguy hiểm, nói theo cách của tôi, khi vào lăng mộ dưới lòng đất, hoặc trong huyệt mộ, việc đầu tiên tôi phải làm, là tập trung mười vạn phần tinh thần, và phải chú ý xung quanh, giữ tâm cảnh giác.” “Còn về việc, tại sao Thi Hống có thể nhìn thấy tôi, là vì huyết mạch của nó đã được nâng cấp,

từ Lão Tống Tử, tiến hóa thành Thi Hống!" Nói đến đây, Bố Phương nhặt cái đầu của Thi Hống rơi trên đất lên: "Nhìn xem, đầu của Thi Hống, ngoài mắt, miệng, những chỗ khác đều mọc lông đỏ!" "Mẹ nó đáng sợ quá!!!" "Chủ bá, mau vứt cái đầu của Thi Hống đi!" "Tôi tin lời anh!" Thấy bình luận của khán giả, Bố Phương ném cái đầu của Thi Hống lên trên cái xác không đầu, đồng thời nói: "Thi Hống ăn thịt người, lợi hại hơn Tống Tử bình thường rất nhiều, nếu không phải tôi đã giết nó, nó nhất định sẽ tắm máu sạch sẽ phạm vi mười dặm xung quanh!" Tắm máu sạch sẽ phạm vi mười dặm?

Đáng sợ như vậy!

Khán giả trong kênh livestream nghe những lời của Bố Phương, đều kinh hãi.

"Chủ bá, nếu không có máu rồng trấn áp Thi Hống, chẳng phải đã chết rồi sao!" "Lầu trên nói đúng, chủ bá mà không có máu rồng, có lẽ đã bị Thi Hống đánh cho ra bã rồi!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lắc đầu, lên tiếng nói: "Không có máu rồng, tôi cũng có nhiều cách khác để giết chết Thi Hống." "Chủ bá ơi, không dùng máu rồng mà có cách nào diệt được Thi Hống sao?" "Nếu làm được thật, để tôi tin thì tôi gọi bằng bố!" "Ngoài máu rồng ra, không có cách nào khác giết được Thi Hống đâu!" "Chủ bá, đừng cố tỏ ra vẻ nữa." Nhìn lướt qua màn hình đạn mạc, thấy khán giả đều không tin, Bố Phương mỉm cười, giơ tay trái lên lắc lắc, chuỗi Ngũ Đế Tiền lập tức phát ra tiếng "leng keng", "Mọi người đừng quên, tôi có thứ này." "Không phải là Ngũ Đế Tiền sao?" "Cái này mà giết được Thi Hống à?

Chủ bá, tôi học ít, đừng lừa tôi nhé." "Haha, chủ bá chém gió thủng cả trời rồi." "Leng keng leng keng…" Bố Phương biết rằng trăm nghe không bằng một thấy, bèn tháo chuỗi Ngũ Đế Tiền ra, đặt lên mặt của Thi Hống, ngay lập tức phát ra tiếng "xèo xèo".

Gò má của Thi Hống bị Ngũ Đế Tiền làm bỏng, bốc lên khói đen.

Chương 499

Khán giả trong phòng livestream thấy vậy đều kinh ngạc tột độ.

Vốn tưởng Bố Phương đang chém gió, ai ngờ lại đỉnh thật.

"Vãi chưởng!" "Ngũ Đế Tiền vậy mà có thể làm bỏng lớp da thịt cứng rắn của Thi Hống!" "666 thật chứ!" Đeo lại Ngũ Đế Tiền vào cổ tay trái, Bố Phương đối diện với ống kính livestream nói: "Các vị, đây là Đại Ngũ Đế Tiền, tiền tệ của Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông, Tống Thái Tổ và Vĩnh Lạc Đại Đế, những thời kỳ đỉnh cao tại vị, có công năng tịch tà, trừ sát!" "Ôi trời!" "Chủ bá, anh lấy ở đâu ra thế?" "Tiết lộ được không?

Tôi cũng đi kiếm một bộ!" "Lầu trên đừng mơ, chỉ một đồng Tần Bán Lượng thôi cũng không tìm nổi đâu.

Tôi nhớ là có loại Tiểu Ngũ Đế Tiền!" "Tôi biết chỗ có Tần Bán Lượng, trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng ấy." "Vào trộm lăng mộ Tần Thủy Hoàng à?

Tôi thấy ông ngồi tù mọt gông thì có!" "Kệ đi, trong mắt tôi, chủ bá là đỉnh nhất!" Thấy bình luận của một người xem, Bố Phương lên tiếng: "Đúng vậy, có một loại là Tiểu Ngũ Đế Tiền, đó là tiền tệ từ thời năm vị hoàng đế Thuận Trị, Khang Hi, Ung Chính, Càn Long, Gia Khánh." "Nhưng Tiểu Ngũ Đế Tiền không bằng Đại Ngũ Đế Tiền." "Lấy Tần Thủy Hoàng Doanh Chính làm ví dụ, ông là người đầu tiên trong lịch sử xưng đế." "Mỗi vị hoàng đế trong Đại Ngũ Đế Tiền đều mạnh hơn các hoàng đế của Tiểu Ngũ Đế Tiền." Nói xong, Bố Phương thở ra một hơi khí đục, "Được rồi, tôi nói vào chuyện chính đây.

Lần này đến thôn Phong Môn, trên đường đi quả thực dầy rẫy

nguy hiểm, vừa kinh vừa hiểm, tôi đã phát hiện ra một bí mật." "Trên tường có ghi 'Thái thú giấu tranh tại đây!'" "Thực tế, bức họa cổ cầm Bá Nha không phải là đồ bồi táng, mà dùng để trấn thi!" "Giống như lần tôi, Bàn Tử và Lão Hồ đến núi Ngưu Tâm, trong mộ của tướng quân nước Kim, thi thể tướng quân trong quan tài có ngậm một lá bùa.

Chỉ cần có người lấy đi đồ bồi táng, nó sẽ nổi giận, bật dậy thành xác sống!" "Nhưng ở thôn Phong Môn, vì tôi đã lấy đi bức họa cổ cầm Bá Nha giấu dưới thi thể, từ đó dẫn đến việc trấn thi mất hiệu lực, thi thể sống dậy, biến thành Hống!" "Bây giờ tôi mới biết, dùng bức họa cổ cầm Bá Nha có thể trấn áp được Thi Hống, không cần phải lãng phí máu rồng quý giá của tôi." Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream không thể kìm được, thi nhau phát biểu.

"Haha, chủ bá rõ ràng có thể dùng bức họa cổ cầm Bá Nha để trấn thi, kết quả lại cứ thích tỏ vẻ, lấy dao rạch ngón tay lấy máu trấn thi." "Chủ bá, anh cũng lợi hại quá rồi!" "Đến cả việc dùng bức họa cổ cầm Bá Nha để trấn thi mà cũng biết!" Nhìn đồng hồ, bây giờ đã là hai giờ sáng, Bố Phương đối diện với ống kính livestream nói: "Các vị khán giả, tôi phải tắt livestream đây, nghỉ ngơi sớm một chút.

Đợi ngày mai tôi mở livestream, mọi người vào xem tiếp nhé.

Thật ra, bây giờ cũng không có gì hay để xem.

Nếu tiếp tục livestream, tôi sẽ không được nghỉ ngơi, ngày mai có thể sẽ phải muộn mới mở lại được." "Chủ bá, bây giờ chưa buồn ngủ, cứ live tiếp đi!" "Đừng tắt chủ bá ơi, tôi vừa xem vừa ngủ!" Gần năm mươi vạn khán giả trong phòng livestream đều không nỡ, Bố Phương phải khuyên nhủ mấy phút, dỗ dành cảm xúc của họ, sau đó tâm niệm vừa động, tắt livestream.

"Muộn quá rồi, nghỉ ngơi thôi." Bố Phương nói với Lão Hồ và Bàn Tử một câu, rồi đi vào trong nhà, dựa vào bàn thờ ngồi xuống.

Sau đó, hắn mở hậu trường của nền tảng livestream Đấu Ngư, kiểm tra thu nhập từ buổi livestream.

Khi nhìn thấy con số thu nhập, Bố Phương nuốt nước bọt, mắt trợn trừng.

Thu nhập: 2,13 triệu.

Hắn có thể khẳng định, mình tuyệt đối không nhìn nhầm.

Nếu không chia năm năm với nền tảng Đấu Ngư, thu nhập sẽ là 4,26 triệu.

Trong đầu hắn hiện lên một câu: Livestream đúng là kiếm tiền thật.

Tất nhiên, nếu không livestream trộm mộ, e rằng sẽ không có nhiều người vào xem, không gặp phải những chuyện kinh dị, kích thích, khán giả cũng không thể vô cớ tặng quà cho hắn được.

"Bố Phương, sao thế?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Thu nhập livestream là 2,13 triệu!" Bố Phương nói.

"Cái gì?

Hai triệu một trăm ba mươi nghìn!" Nghe con số này, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đang ngồi cũng phải đứng bật dậy.

"Chính xác một trăm phần trăm!" Bố Phương tiếp tục nói.

"Mẹ kiếp, livestream kiếm tiền ác thật!" Vương Bàn Tử nói, "Có lúc tôi thực sự ghen tị với mấy hot boy hot girl trên mạng.

Nhưng khi đến lượt mình kiếm được tiền thì, ừm… Thơm thật!" "Ting!" Đúng lúc này, Bố Phương nhận được một tin nhắn riêng, mở ra xem, thì ra là của cô nàng đại gia trong phòng livestream, Tiểu tiên nữ đuôi ngựa đôi.

“Tiểu tiên nữ đuôi ngựa đôi: Anh Bố, vừa rồi anh dùng đao chém Thi Hống, thật sự quá ngầu!

Em đã quay lại toàn bộ video livestream, muốn đăng lên Weibo cho hơn mười triệu fan của em biết, được không ạ?” Đọc xong nội dung, Bố Phương suy nghĩ một giây, đây quả thực là gãi đúng chỗ ngứa, “Được, tôi đồng ý.” “Tiểu tiên nữ đuôi ngựa đôi: Anh Bố tốt quá!

Chỉ cần anh có thể bình an trở về từ thôn Phong Môn, em sẽ cho anh một bất ngờ lớn.” Tốc độ trả lời tin nhắn của đối phương rất nhanh, Bố Phương xem xong nhưng không trả lời lại.

Bây giờ điều quan trọng nhất là độ nổi tiếng.

Nếu cô gái này thực sự đăng video lên Weibo, hơn mười triệu fan của cô ấy mà thấy, chắc chắn sẽ có rất nhiều người vào xem livestream của hắn.

Chỉ cần tích lũy đủ số lượng người xem, hắn có thể rút thưởng.

Xong việc, Bố Phương tắt phòng livestream, cùng Lão Hồ và Bàn Tử hút xong một điếu thuốc, rồi nhắm mắt ngủ say.

Điều Bố Phương không biết là, sau khi Tiểu tiên nữ đuôi ngựa đôi đăng video lên Weibo, nó đã trở nên cực kỳ nổi tiếng.

Cùng lúc đó, tại thành phố Liễu, trong một biệt thự sang trọng.

Là tổng tài của Đấu Ngư, ông Hứa lúc này sắc mặt vô cùng khó coi.

Ông ngồi trên ghế sofa, đã uống mấy chai rượu, dưới đất cũng có hơn chục đầu mẩu thuốc lá.

Chương 500

Ông vô cùng hối hận vì đã cho đặt biểu ngữ cảnh báo trên trang chủ của Đấu Ngư.

Vốn định nhắc nhở người dùng không nên vào xem livestream, nhưng không ngờ, vì chuyện này mà phòng livestream của Bố Phương lại càng hot hơn.

Các streamer lớn của Đấu Ngư đều gọi điện cho ông, yêu cầu gỡ bỏ biểu ngữ cảnh báo đó.

Nhưng việc đặt biểu ngữ cảnh báo là để rũ bỏ quan hệ với Bố Phương, không thể gỡ xuống trong thời gian ngắn được.

Tối hôm qua, công ty cảnh sát ở Tiêu Tác, Hà Nam đã yêu cầu ông khóa phòng livestream của Bố Phương, nhưng ông không thể nào đóng được.

Dưới áp lực đó, trong lúc Bố Phương đang livestream, ông đã gọi vào số điện thoại đăng ký làm streamer, nhưng gọi mãi không được.

Ông ta nào biết, cái nơi ma quái như thôn Phong Môn, một chút tín hiệu cũng không có.

Tình hình của Bố Phương là sự việc phiền phức nhất trong lịch sử thành lập của Đấu Ngư.

Muốn giải quyết, e rằng chỉ có thể tìm chính chủ nhân của nó.

"Reng reng reng!" Đúng lúc này, điện thoại của ông reo lên.

Ông Hứa đang lúc rạng sáng, giật nảy mình, vội vàng cầm điện thoại lên nghe.

"Chào ông Hứa, tôi là **** thuộc Cục cảnh sát thành phố Bắc

Bình.

Có một streamer trên nền tảng Đấu Ngư đang livestream trộm mộ, chúng tôi đã biết.

Do streamer đó đang khám phá ở một khu vực không xác định, không vi phạm pháp luật, chúng tôi sẽ hủy bỏ việc truy cứu." "Tôi biết rồi." Ông Hứa cúp máy, ném điện thoại sang một bên.

Quá tốt rồi!

Phòng livestream này không vi phạm pháp luật, vậy thì ưu tiên đề xuất cho Bố Phương!

Dù sao, buổi livestream kéo dài chưa đến nửa ngày, thu nhập đã khủng như vậy!

Tốc độ kiếm tiền kinh khủng này là số một trong lịch sử giới livestream.

Ngoài Bố Phương ra, không có streamer nào mới mở livestream có thể làm được!

Ông cầm lại điện thoại, gọi cho một cấp dưới trong công ty, sau khi kết nối, ông nói: "Tiểu Nhan, sau này một mình cô phụ trách phòng livestream của Bố Phương, phải tận tâm tận lực phục vụ cậu ta, tiền hoa hồng quà tặng, cô cũng có một phần!" Người tên Tiểu Nhan là một mỹ nữ ngự tỷ khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi.

Cô biết rằng, với đề tài livestream táo bạo và mới mẻ như trộm mộ, cộng với sự hỗ trợ hết mình của Đấu Ngư, Bố Phương sẽ nhanh chóng trở thành streamer số một toàn mạng.

Phần hoa hồng mà cô có thể nhận được sẽ được tính bằng đơn vị trăm vạn, nghìn vạn, thậm chí là cả tỷ.

Ý thức được điều này, Mạch Nhan Nhan cười tươi như hoa,

“Tổng tài, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ phục vụ tốt cho Bố Phương.

Nhưng thưa tổng tài, tôi vẫn chưa nhận được đơn xin ký hợp đồng của đối phương.” Ông Hứa nói: “Vậy cô hãy dùng mọi cách để cậu ta ký hợp đồng với nền tảng của chúng ta, đừng để đối thủ truyền kiếp là Hổ Nha cướp mất Bố Phương!” “Vâng, được ạ.” Mạch Nhan Nhan nói xong, cúp máy.

Muốn ký hợp đồng với Bố Phương, bước đầu tiên là phải liên lạc được.

Nếu có thể gặp mặt Bố Phương thì tốt nhất.

Là một người phụ nữ trưởng thành và quyến rũ, cô có cách để Bố Phương phải xiêu lòng.

Những chuyện xảy ra ở Đấu Ngư, Bố Phương hoàn toàn không biết.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Trong núi sâu, màn đêm mờ ảo đã tan biến.

Khoảng sáu giờ sáng, trời đã sáng.

Một giờ nữa trôi qua, một vầng hồng nhật từ từ nhô lên từ phía đông.

“Cuối cùng cũng xong!” Bên ngoài cổng nhà cổ ở thôn Phong Môn.

Bố Phương cầm cây xẻng sắt nhọn, dùng đất mộ lấp lại hố mộ.

Nhìn ngôi mộ đơn sơ, Bố Phương lau mồ hôi trên trán.

Hắn đã tỉnh dậy lúc năm rưỡi, ném thân xác không đầu và cái đầu của Thi Hống vào trong quan tài, mất một tiếng rưỡi để lấp lại hố mộ.

Trước đó, Thi Hống sống dậy đã làm hỏng chiếc quan tài gỗ kim ti nam mộc, khiến nó không còn giá trị.

Nếu chiếc quan tài còn nguyên vẹn, lúc về hắn đã tiện tay mang đi rồi.

Chương 501

Nhìn đồng hồ, bây giờ khoảng bảy giờ, Bố Phương tâm niệm vừa động, mở phòng livestream.

Máy bay không người lái xuất hiện từ hư không, ống kính quay phim nhắm vào hắn.

Một khung hình trong suốt ảo cũng hiện ra.

Bố Phương nhìn vào màn hình livestream, khi thấy số người xem trực tuyến, hắn lập tức kinh ngạc.

Vừa mới mở livestream, số người xem trực tuyến đã lên tới mười bảy vạn người.

Thật không thể tin được.

Con số này không phải là giả chứ?

Những người này không ngủ, cứ ở lại trong phòng livestream suốt à?

Nghĩ đến đây, Bố Phương nuốt nước bọt, thấy khu vực đạn mạc trong phòng livestream hiện lên từng lớp từng lớp bình luận.

Hắn biết rõ.

Trong mười bảy vạn người này, đại đa số là khán giả mới.

"Trời ơi!

Video mà Tiểu tiên nữ đăng tối qua là thật, chủ bá thật sự đang trộm mộ ở thôn Phong Môn!" "Lợi hại thật chứ, Bố gia chém Thi Hống bằng đao!" "Tôi phục rồi!" "Lại có người dám trộm mộ, gan hùm mật gấu à?" "Nhìn qua điện thoại thấy mấy cái xác chết mà tôi sợ chết khiếp!" "Không nói nhiều, streamer này, tôi là fan cứng rồi!"

“Đúng là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả!

Bố ba ba, xin nhận của con một lạy!” “Tôi ở Tiêu Tác, Hà Nam đây, chủ bá ơi, tôi có thể đến thôn Phong Môn tìm anh không?” “Lầu trên, tôi khuyên bạn tốt nhất đừng đến nơi ma quái như thôn Phong Môn, không thì mất mạng ở đó, không ai đến nhặt xác cho đâu!” “Phòng quản ‘Đẹp trai lại nhiều tiền’ tặng chủ bá một quả tên lửa ------- Tôi vừa ngủ dậy, vào phòng livestream, nhìn đạn mạc, sao lại có nhiều người mới thế này?

Là bot à?” “Anh bạn ‘Đẹp trai’ đại gia ơi, tôi nói cho anh biết, tối qua Tiểu tiên nữ đuôi ngựa đôi đã đăng video lên Weibo, đoạn ghi hình livestream đó hot luôn rồi!” “Những người mới trong phòng livestream đều là ngưỡng mộ danh tiếng của Bố gia mà đến!” “Đẹp trai lại nhiều tiền: Ra là vậy, tôi hiểu rồi.” Nhìn đạn mạc một phút, Bố Phương đã hiểu.

Hóa ra là cô bé loli tối qua đã đăng video ghi hình livestream lên Weibo, thu hút mười mấy vạn người ngưỡng mộ danh tiếng mà đến.

Hiểu ra rồi, Bố Phương châm một điếu thuốc, ánh mắt nhìn vào số người xem trực tuyến trong phòng livestream.

Chưa đầy ba phút, đã có hơn ba mươi vạn người, và con số vẫn đang tăng lên.

Mười người thì có bảy, tám người là khán giả mới.

Nhìn số lượt đăng ký kênh, đã có bảy mươi tám vạn người.

Những người này là fan cứng.

Nghĩ vậy, Bố Phương nhìn vào ống kính livestream nói: “Các vị khán giả, ai chưa đăng ký thì đăng ký đi, lúc tôi mở livestream, mọi người sẽ nhận được thông báo.” Lời của hắn vừa dứt.

Những người chưa theo dõi Bố Phương đều cầm điện thoại, dùng

ngón cái nhấn vào nút đăng ký màu xanh. 666!

Lượt theo dõi sắp đạt một triệu rồi!

"Ting!" Đúng lúc này, Bố Phương đột nhiên nhận được một tin nhắn riêng, mở ra xem, là của cô nàng đại gia tối qua gửi.

"Tiểu tiên nữ đuôi ngựa đôi: Bố gia, không phiền anh chứ!

Tối qua em đã đăng video ghi hình livestream lên Weibo, còn lên cả top tìm kiếm, có hơn một triệu lượt click đấy!" Nhìn tin nhắn của cô nàng đại gia, Bố Phương thở ra một làn khói trắng.

Chỉ mới qua mấy tiếng đồng hồ, cô nàng đại gia đã mang đến cho hắn mấy chục vạn người xem.

Nghĩ vậy, Bố Phương trả lời tin nhắn: "Nếu tôi không đoán sai, những khán giả mới này đều từ Weibo đến." "Tiểu tiên nữ đuôi ngựa đôi: YES SIR!

Chủ bá, em đã giúp anh tăng mấy chục vạn fan, anh phải cảm ơn em thật tốt đấy nhé.

Em thích nhất là cơn cuồng phong cấp tám, khi nào offline fan, đừng quên nhé.

Em muốn xem bức họa cổ cầm Bá Nha." "Không biết anh Bố có để ý không, tên của những khán giả mới đến, phía trước đều có hai chữ 'Mô Kim' đứng đầu.

Ví dụ như Mô Kim Tiểu Hắc Thủ, Mô Kim Nãi Thủ… mấy cái tên hài hước này, còn có người dùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Phát Khâu nữa." Xem xong, Bố Phương ngẩng đầu nhìn đạn mạc, quả nhiên giống hệt như lời cô nàng đại gia nói.

Ánh mắt hắn lại nhìn về phía số người xem trực tuyến, đã có hơn năm mươi vạn người.

Trong số này, chín phần mười là khán giả mới.

Nghĩ vậy, Bố Phương trả lời tin nhắn của cô nàng đại gia: “Thật sự cảm ơn cô rất nhiều.

Khi về, tôi sẽ dành thời gian tổ chức một buổi offline fan.” Tiếp theo, việc cần làm là giữ chân những khán giả mới này.

Chương 502

Suy nghĩ kỹ ba giây, Bố Phương mỉm cười đối diện với ống kính livestream nói: “Chào buổi sáng mọi người, tôi tên là Bố Phương.

Hai người bạn đồng hành khác của tôi, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang ngủ trong nhà cổ.

Chắc mọi người cũng biết, nơi tôi đang ở là thôn Phong Môn, nơi ma quái nhất là nhà cổ họ Hồ.

Tối qua đã xuất hiện Thi Hống, tôi đã chiến đấu với nó một lúc, dẫn đến thời gian nghỉ ngơi của tôi chỉ khoảng ba tiếng đồng hồ.

Nhưng, bây giờ tinh thần tôi rất tốt, không cần lo tôi livestream được nửa chừng rồi viện cớ tắt đâu.” “Hôm nay, tôi cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, sẽ dẫn mọi người đi tìm ngôi mộ cổ được chôn dưới lòng đất của thôn Phong Môn!” “Ngoài ra, hãy nhìn kia.” Bố Phương chỉ vào ngôi mộ cổ nói, “Tối qua tôi đã đào nó lên, sáng nay khi thức dậy, tôi đã lấp lại hố mộ.

Còn thi thể của chủ nhân ngôi mộ cũng đã được chôn cất lại.

Tôi cũng rất tôn trọng người đã khuất!” “Ai, tiếc quá!

Tối qua đã bỏ lỡ cảnh Bố gia chém Thi Hống!” “Thi Hống xuất hiện ư?” “Phòng quản ‘Đẹp trai lại nhiều tiền’: Lầu trên, theo tôi kịp không, thi thể sống dậy biến thành Thi Hống!” “Người chết, sẽ sống dậy à?

Thật hay giả vậy?

Tôi học ít, đừng lừa tôi nhé!” “Tôi cảm thấy Thi Hống là do chủ bá tìm diễn viên đóng, hoặc là hiệu ứng đặc biệt của livestream!” “Giống như trong phim truyền hình, mấy con rồng, kỳ lân làm hiệu

ứng trông rất thật!" "Lầu trên, đi xem TV của bạn đi!" "…" Nhìn lướt qua đạn mạc, phát hiện có khán giả không tin, Bố Phương lên tiếng giải thích: "Các vị, nếu không tin, tối qua trong lúc tôi không biết, chủ nhân ngôi mộ đã sống dậy.

Thời gian có hạn, tôi không giải thích nhiều.

Những ai đã xem video ghi hình livestream mà không tin có thể đến thôn Phong Môn, đào ngôi mộ cổ này lên, thi thể của Thi Hống vẫn còn ở trong đó." Lời của hắn vừa dứt.

Những người không tin trong phòng livestream đều lần lượt im lặng.

Họ đều đã xem video ghi hình livestream.

Thôn Phong Môn là nơi ma quái, dù sống hay chết họ cũng không muốn đến đó.

Trong phòng livestream, những người dùng mới của Đấu Ngư, nghe lời Bố Phương nói, đều tò mò vào Weibo xem video ghi hình livestream mà cô nàng đại gia đã đăng tối qua.

Xem xong mười mấy phút, họ chuyển màn hình điện thoại về lại phòng livestream.

"Hít!" "Thi Hống to lớn, thật đáng sợ!" "Bố gia tối qua vậy mà không hề tỏ ra chút sợ hãi nào, còn chém được nó, thật khiến Mã mỗ đây khâm phục!" "Lão hán đẩy xe tặng chủ bá một nghìn viên cá ------- Tôi phục!

Người sống mà đánh chết được cả Thi Hống!" "Mô Kim Tiểu Năng Thủ tặng chủ bá mười cái vây cá ------- Bố gia tối qua một đao chém bay đầu Thi Hống, quá bá khí!" "Bàn Sơn Lam Cô Nương tặng chủ bá 10 viên cá ------- Nói thật, tối qua tôi cảm thấy Thi Hống bị khí thế của Bố gia trấn áp.

Tôi không cảm thấy chủ bá sẽ thua, cứ như Bố gia là nhân vật chính, còn Thi Hống chỉ là hòn đá lót đường cho Bố gia trưởng thành." "Tôi ở đây cảm ơn Tiểu tiên nữ, nếu không đăng video ghi hình livestream lên Weibo, có lẽ tôi đã không biết có người livestream trộm mộ." "Tiểu tiên nữ là ai?" "Tiểu tiên nữ đuôi ngựa đôi: Là bản tiên nữ đây." "Tôi biết rồi, là cô nàng đại gia trong phòng livestream này." "Tiểu tiên nữ đuôi ngựa đôi tặng chủ bá một quả siêu tên lửa --------- Cảm ơn mọi người đã ủng hộ anh Bố, nếu thích chủ bá thì có thể nhấn theo dõi.

Sau này tôi sẽ ghi hình thêm nhiều video đặc sắc của anh Bố để đăng lên Weibo!" Chỉ trong một nén nhang từ lúc mở livestream, số người xem trực tuyến đã lên tới hơn chín mươi vạn người.

Nghĩ vậy, Bố Phương đối diện với ống kính livestream nói: "Cảm ơn Tiểu tiên nữ và các anh chị em đã ủng hộ.

Thu hoạch lớn nhất của tôi khi livestream là các bạn.

Nếu các bạn không cho tôi quyết tâm tiếp tục, nếu tối qua các bạn không đứng sau lưng tôi, người chết có lẽ là tôi." "Bây giờ tôi quay lại chủ đề chính.

Chắc mọi người còn nhớ, mục đích tôi đến thôn Phong Môn là để tìm ngôi mộ cổ được chôn dưới lòng đất và trộm nó.

Nói thật, ngôi mộ cổ thực sự còn lớn hơn cả sân bóng đá, hoàn toàn khác với ngôi mộ cổ kia.

Một khi tôi vào mộ cổ, hệ số nguy hiểm sẽ tăng vọt." Trong lúc nói chuyện, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người từ trong nhà cổ đi ra, đứng ở cửa vươn vai, ngáp.

"Chủ bá, làm sao mới tìm được mộ cổ?" "Lầu trên, tôi nói cho bạn biết, chủ bá là Mô Kim Hiệu Úy, tìm mộ cổ chôn dưới lòng đất dễ

như uống nước.” “Nói thật, khu vực thôn Phong Môn này hơi lớn, muốn tìm cũng không dễ đâu!” Nhìn lướt qua đạn mạc, Bố Phương nhíu mày, suy nghĩ kỹ ba giây, rồi hướng về ống kính livestream nói: “Các vị, còn nhớ câu cuối cùng trên bài vị không?” “Đúng vậy, ‘Thái thú giấu tranh tại đây!’” “Dựa vào việc hôm qua tôi vào núi xem phong thủy, nhà cổ này được xây trên vị trí Tử môn, cùng một đường thẳng với ngôi mộ cổ kia.

Chính vì cục diện phong thủy Tử môn mà mới dẫn đến khả năng cao chủ nhân ngôi mộ bị biến thành Hống.” “Tôi cũng biết, bức họa cổ cầm Bá Nha được đặt dưới thân mộ là để trấn thi.” “Nhưng, điều khiến tôi thắc mắc là, đối với người chết, phong thủy tốt như vậy, tại sao không dùng để chôn cất thừa tướng Hứa Sư Kính của triều Nguyên?” Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy mơ hồ, ngây người ra, chỉ có vài người hiểu được một chút ý tứ.

“Chủ bá, ý câu cuối cùng của anh là, chỉ có người chết mới chọn chôn cất ở vị trí Tử môn.

Trước đó anh cũng đã nói, thôn Phong Môn là thôn của người chết.” “Lầu trên, theo tôi kịp không, trên thế giới này, không có người chết còn sống!” “Đội khảo sát đã chứng thực thôn Phong Môn không có mộ cổ, chủ bá đang lừa chúng ta!” Nhìn thấy dòng đạn mạc cuối cùng, Bố Phương nhắm mắt lắc đầu.

Nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống yêu cầu hắn tìm ngôi mộ cổ chôn dưới lòng đất ở đây, không thể nào không có được.

Điều khiến hắn không hiểu là, thôn Phong Môn sử dụng cục diện phong thủy ngược.

Nói cách khác, vị trí Tử môn là vị trí phong thủy tốt nhất, tại sao nơi này lại chôn cất một người nhà giàu?

Tôi hình như hiểu ra rồi!

Đúng lúc này, Bố Phương nghĩ đến tối qua, hắn và khán giả trong phòng livestream đã nói, phong thủy của thôn Phong Môn sử dụng phong thủy ngược.

Ở nhà cổ không tìm được mộ cổ, đi về hướng ngược lại hẳn là có thể tìm thấy.

Không suy nghĩ nhiều, Bố Phương nhìn vào ống kính livestream nói: "Các vị khán giả, trong số các bạn có thể có người có trí nhớ tốt, còn nhớ tôi đã nói tối qua, thôn Phong Môn sử dụng phong thủy ngược.

Chương 503

Tôi đã dùng la bàn ở vị trí nhà cổ họ Hồ này nhưng không tìm được mộ cổ, không phải là vấn đề của la bàn, mà là vấn đề phong thủy của nơi này.

Nói ngắn gọn, tôi đã biết vị trí của mộ cổ, đi về hướng ngược lại tìm, nhất định có thể tìm thấy mộ của thừa tướng!" Nghe lời Bố Phương, đại đa số người trong phòng livestream đều bừng tỉnh ngộ.

"Chủ bá nói đúng!" "Mau mang xẻng đi thôi!" "Tôi muốn xem trộm mộ!" Bố Phương lấy ra Thiên Tinh La Bàn, "Ai biết về la bàn, nhìn một cái là biết, vị trí hiện tại là ở vị trí Tử môn, tuyệt đối không giả được.

Nhưng ở đây không có mộ cổ, mộ cổ có khả năng ở Sinh môn." "Nhưng, Sinh môn đó là cục diện phong thủy dương trạch của người sống mà!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều gãi đầu bứt tai.

"Chủ bá, ý của anh là, cục diện mộ táng của thôn Phong Môn, đối chiếu với bát quái, được xây ở vị trí ngược?" "Phong thủy học khó quá, tôi cứ ngoan ngoãn đọc sách của tôi thôi!" Nhìn lướt qua đạn mạc, phát hiện có một số khán giả không hiểu, Bố Phương nói: "Để tôi nói đơn giản và rõ ràng hơn một chút nhé.

Cục diện phong thủy của thôn Phong Môn là sinh tử môn đối hoán, tức là Tử môn là sinh cục, Sinh môn là tử cục.

Mộ của thừa tướng nhà Nguyên không ở Tử môn, mà ở Sinh môn." "Theo tôi được biết, nếu chôn người chết ở nơi đầy dương khí, là bất kính với chủ nhân ngôi mộ.

Nói nghiêm trọng hơn, làm như vậy có thể là đang nguyền rủa chủ

nhân ngôi mộ không có con cháu nối dõi!" Nói xong, Bố Phương nhíu mày chìm vào suy tư.

Thôn Phong Môn là một nơi ma quái, những sự kiện kỳ dị và linh dị thực sự quá nhiều, ngàn đầu vạn mối mâu thuẫn, cứ như một đám trâu đánh nhau.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy hơi sợ.

"Chủ bá, lời anh nói làm tôi sợ quá." "Chôn người ở nơi dương khí có thể nguyền rủa đời sau không có con cháu ư?" "Nếu vậy, người chôn Hứa Sư Kính có thể không phải là con cháu của ông ta, mà có lẽ là kẻ thù trên triều đình!" Nhìn đạn mạc, Bố Phương lắc đầu nói: "Các vị, đừng đoán nữa, không có ý nghĩa gì.

Tôi phát hiện, nhà cửa ở thôn Phong Môn và mộ táng được xây ngược nhau." "Bây giờ tôi chỉ hy vọng mộ của Hứa Sư Kính chưa bị bọn trộm mộ ghé thăm." "Từ xưa đến nay, trong mười tên trộm mộ thì có chín tên dựa vào bát quái và phong thủy để tìm long mạch, định huyệt.

Tôi có thể nhìn ra điểm kỳ quái của thôn Phong Môn, những tên trộm mộ kia cũng có thể làm được." "Học thuyết phong thủy ngược của thôn Phong Môn, nhà cổ và mộ cổ trên vị trí Tử môn, tất cả những dấu hiệu này đều cho thấy, ở hướng ngược lại, vị trí Sinh môn nhất định ẩn giấu một bí mật không ai biết." "Nếu mộ của Hứa Sư Kính thực sự ở Sinh môn." "Điều này cho thấy, người chọn vị trí mộ cổ cho ông ta là một cao thủ phong thủy!" "Tất cả có nằm trong dự liệu của tôi hay không, bây giờ không thể xác định.

Để kiểm chứng khả năng hư vô mờ mịt này, tôi quyết định thử một lần!" Nói xong, Bố Phương tâm niệm vừa động, cho máy bay không người lái bay lên cao trăm mét, cho nó xoay một vòng, quay toàn cảnh thôn Phong Môn.

Nhìn vào màn hình livestream, Bố Phương phát hiện ở phía trước nhà cổ khoảng hơn một nghìn mét, có một công trình kiến trúc.

Về công trình kiến trúc đó, phải đến gần mới nhận ra được.

Nhìn vài giây, Bố Phương rút con dao găm chiến đấu từ túi đeo chân ra, khắc khắc vẽ vẽ trên mặt đất.

Máy bay không người lái cũng hạ xuống, quay phim.

Sau một nén nhang, Bố Phương dùng dao găm vẽ ra một bản đồ hình chữ nhật đơn giản trên mặt đất.

Cất dao găm đi, Bố Phương chỉ vào bản đồ nói: "Các vị khán giả, đây là bản đồ tôi vẽ, đừng chế nhạo tôi vẽ không đẹp.

Vị trí hiện tại của tôi ở đây, cũng là vị trí nhà cổ họ Hồ, tôi đã đánh dấu bằng một vòng tròn.

Vừa rồi máy bay không người lái bay lên, tôi phát hiện ở hướng đông bắc, có một công trình kiến trúc cách đây một nghìn mét, tôi ước tính lộ trình, khoảng cách là một nghìn mét." "Tiếp theo, tôi sẽ dùng cục diện bát quái trên la bàn để phân tích." "Hướng tây nam đối diện với hướng đông bắc, nhà cổ ở phía tây nam, vậy thì vị trí Sinh môn ở phía đông bắc.

Trùng hợp là, trên đường thẳng của vị trí Sinh môn phía đông bắc, cách tôi một nghìn mét có một công trình kiến trúc." "Nếu suy đoán của tôi là đúng, thì công trình kiến trúc đó có thể liên quan đến mộ cổ!" "Bất kể suy đoán của tôi có chính xác hay không, tôi đều phải đi tìm hiểu cho ra nhẽ!" "Bây giờ chúng ta xuất phát thôi." Lời vừa dứt.

Bố Phương vào nhà cổ, đeo ba lô lên, đi theo hướng đông bắc mà kim từ trên la bàn chỉ dẫn.

"Lão Hồ, thấy chưa, có Bố Phương ở đây, chuyện tìm mộ một mình cậu ta làm hết, chúng ta không cần phải làm gì, thoải mái chứ."

Vương Bàn Tử cười nói.

“Rất thoải mái!” Hồ Bát Nhất cười đáp.

Thời tiết hôm nay nắng đẹp.

Ba người Bố Phương sảng khoái tinh thần sải bước tiến về phía mục tiêu.

Chẳng mấy chốc, ba người đi vào con ngõ nhỏ không có ánh nắng chiếu vào, không khí mát lạnh.

Bố Phương đi đầu, thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh.

Hắn hơi lo lắng có chó săn ẩn nấp ở đây.

Nhanh chóng, ba người Bố Phương bình an vô sự đi ra khỏi thôn, tầm nhìn đột nhiên rộng mở.

Nhìn ra xa, chỉ thấy những ngọn núi xanh biếc nối liền nhau, trước mặt là một vùng đất rộng, trong vòng hai ba nghìn mét, trên mặt đất mọc đầy cỏ dại, cây sồi nhỏ và cây thông nhỏ.

Do phía trước không có vật cản cao che khuất tầm nhìn, Bố Phương có thể nhìn thấy, cách đó khoảng chín trăm mét, có một công trình kiến trúc thấp màu đỏ son.

Vừa đi về phía trước, Bố Phương vừa chỉ vào công trình kiến trúc màu đỏ son đó nói: “Các vị khán giả, thấy ngôi nhà đó chưa, giống như tôi đoán, nó nằm trên đường thẳng của Sinh môn.” “Nhưng không cảm thấy kỳ lạ sao, tại sao người dân thôn Phong Môn lại xây nhà ở ngoài thôn?” “Thị lực của tôi tốt, tôi nhìn ra rồi, đó hẳn là một ngôi miếu!” “Nếu là miếu, xây ở ngoài thôn thì không có gì lạ!” “Theo tôi được biết, vào thế kỷ 18, nhiều cư dân nông thôn rất mê tín.” “Vì vậy, họ sẽ xây dựng một ngôi miếu Thổ Địa ở lối vào làng để thờ cúng Thổ Địa Công, cầu mong Thổ Địa bảo vệ sự bình an trong lòng mọi người.

Vì vậy, dù thời đại tiến bộ, người ta không còn tin vào những điều mê tín phong kiến này, họ cũng sẽ không đi phá dỡ những ngôi miếu nhỏ này." "Do những ngôi miếu nhỏ này do tiền bối xây dựng, trong thời đại mà năng suất lao động rất kém phát triển, miếu Thổ Địa có vị trí cao trong lòng nông dân, vì vậy không dễ bị phá dỡ." "Ngoài ra, từ xưa đến nay, các vị thần của nước ta có đủ loại truyền thuyết, vì vậy nông dân tin rằng miếu Thổ Địa là có thật." "Còn nữa, hoàng đế nổi tiếng Chu Nguyên Chương không sinh ra trong một gia đình danh giá, ông là con của một nông dân.

Vì vậy, nhiều nông dân nghèo đã xây một ngôi miếu Thổ Địa ở ngoài thôn, hy vọng có thể mang lại may mắn và tài lộc." "Nghe chủ bá giải thích như vậy, ở thôn Phong Môn, ngoài thôn phía đông bắc có một ngôi miếu, cũng không có gì lạ." "666a!

Chủ bá đến cả nguồn gốc của ngôi miếu cũng biết!" "Ở đầu làng tôi cũng có một ngôi miếu, tôi cứ tưởng là nhà của hòa thượng, xấu hổ quá!" Bố Phương nhìn thấy dòng đạn mạc cuối cùng, mỉm cười, rồi nghiêm túc nói: "Ngôi miếu này chắc chắn có điều kỳ quái!" "Tôi cũng không biết mọi người có phát hiện ra một chuyện kỳ lạ không." "Một trong những hủ tục của thôn Phong Môn là người quỷ chung sống, chết không rời làng!" "Ý là, sau khi người ta chết, không thể rời khỏi làng." "Nhưng tôi ở trong làng, ngoài việc nhìn thấy một ngôi mộ cổ ở nhà cổ kia, cửa nhà những người khác không có mộ, kỳ lạ thật.

Chương 504

Nếu nói trước đây người ta đào hố ở trước cửa nhà, rồi ném người chết vào hố, sau đó lấp đất lại, thì thật vô lý." "Trên đường tôi đến đây, có một bãi tha ma, phát hiện có mười mấy thi thể, nhưng đó chỉ là số ít người.

Người chết trong sông Lưu Thủy cũng không phải là toàn bộ người trong làng." Ực!

Nghĩ đến đây, Bố Phương nuốt nước bọt, "Một vấn đề mới đã nảy sinh, những người chết trước đây ở thôn Phong Môn, đều được chôn ở đâu?" Nghi vấn này vừa được đặt ra.

Không thể không nói, vấn đề này toát lên sự bí ẩn, kinh hoàng, khiến ai cũng cảm thấy sởn gai ốc.

Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều phản ứng lại, trong đầu họ hiện lên một câu hỏi, người chết ở thôn Phong Môn được chôn ở đâu?

Giây tiếp theo, phòng livestream bùng nổ.

"Mẹ kiếp!

Đúng như lời chủ bá nói, thôn Phong Môn ngoài một ngôi mộ ra, không thấy mộ nào khác, có chút đáng sợ rồi!" "Vãi!

Hủ tục của thôn Phong Môn, người quỷ chung sống, chết không rời làng, sau khi chết, ở cùng với quỷ à?" "Chủ bá, tôi xin anh đừng nói nữa, tôi vừa mới thay tã xong." "May mà bây giờ là ban ngày, nếu là ban đêm chủ bá nói ra, tôi có thể sợ tè ra quần!" Trong chốc lát, gần một triệu khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy hơi sởn gai ốc.

Nhìn lướt qua đạn mạc, phát hiện đại đa số khán giả cảm thấy sợ hãi, Bố Phương lên tiếng: "Các vị, các bạn lại không ở hiện trường, không cần phải sợ.

Tôi cảm thấy chuyện này có liên quan đến ngôi mộ cổ mà tôi đang tìm.

Người quỷ chung sống, chết không rời làng, có lẽ là manh mối quan trọng để mở hoặc tìm ra mộ cổ!" "Vấn đề này, tôi tạm gác lại." "Trước mắt, tìm mộ cổ mới là quan trọng nhất." Trong lúc nói chuyện, Bố Phương sải bước, nơi đây là một vùng đồng bằng, lại vắng người, hẳn là không có ai đào bẫy săn thú.

Mười mấy phút sau, ba người Bố Phương đã đến cách công trình kiến trúc màu đỏ son ba mươi mét.

Quả nhiên, đó là một ngôi miếu cao khoảng năm mét.

Ngôi miếu này rất nhỏ.

Xung quanh nó cỏ dại mọc um tùm, tường đổ vách nát, một cảnh tượng hoang tàn.

Ngôi miếu đã lâu không được tu sửa, tượng thần bị phá hủy, dưới cơn gió se lạnh, một khung cảnh thê lương.

Mạng nhện giăng kín, điện vũ sụp đổ, lư hương nghiêng ngả.

"Hù!" Đến trước miếu, Bố Phương thở ra một hơi khí đục.

Máy bay không người lái cũng đang ghi lại tầm nhìn của Bố Phương.

Khi khán giả trong phòng livestream nhìn thấy ngôi miếu đổ nát, họ đều ngây người.

Vốn tưởng công trình kiến trúc mà Bố Phương muốn tìm là một ngôi chùa, hoành tráng biết bao, kết quả khi nhìn thấy ngôi miếu nhỏ

xíu to bằng mấy cái nhà vệ sinh, họ đều không nói nên lời.

"Chủ bá, cái miếu nát này mà liên quan đến mộ cổ anh muốn tìm á?" "Cái này mà là miếu?

Tôi chưa bao giờ thấy ngôi miếu nào nhỏ như vậy!" "Nói thật, tôi cảm thấy lần này chủ bá đi toi công rồi.

Không phải tôi chém gió, đến thằng ngốc cũng nhìn ra, cái miếu nát này không liên quan gì đến mộ cổ!" "Ây ây ây, chủ bá, anh lấy dao găm ra làm gì thế?" "Đừng học Hạng Vũ tự vẫn nhé!" "Chủ bá, đừng mà!" Nhìn lướt qua đạn mạc, phát hiện có một số khán giả nghĩ mình sắp tự vẫn, Bố Phương khóe miệng giật giật, nói: "Các vị, đừng nghĩ bậy nữa, tôi không có ý định tự vẫn đâu." Trong lúc nói chuyện, Bố Phương cầm dao găm cạo một mảng tường gạch, tay trái hứng lấy bột, rồi vê một ít bột, đặt dưới mũi ngửi.

"Ôi trời!" "Chủ bá đang dùng, không lẽ là kỳ thuật trong trộm mộ, 'Văn tự quyết' trong 'Vọng, văn, vấn, thiết', thông qua mùi vị để phán đoán loại hình à?" Bỏ tay xuống, Bố Phương nhìn lướt qua đạn mạc, rồi đối diện với ống kính livestream nói: "Đúng vậy, tôi đang sử dụng chính kỳ thuật này.

Hãy nhìn viên gạch này." Bố Phương chỉ vào viên gạch có bề mặt sơn màu đỏ son nói: "Bột đá của viên gạch có màu xanh, từ đó có thể thấy, đây không phải là gạch đá đỏ, cũng không phải gạch vôi, mà là gạch đá xanh!" "Về phần bề mặt của ngôi miếu có màu đỏ son, hẳn là do người đời sau sơn lên!" "Miếu thờ thời đó không có màu đỏ son!" "Nói tóm lại, ngôi miếu này tuy nhỏ, không lọt vào mắt xanh của mọi người, nhưng trong mắt tôi, rất có thể là do người thời Nguyên xây dựng!" "Nó đổ nát là do sự bào mòn của năm tháng!" Nghe lời Bố Phương, gần một triệu khán giả trong phòng livestream, ánh mắt nhìn ngôi miếu đều thay đổi, không còn xem thường nữa.

“Lợi hại thật Bố gia của tôi!” “Tôi cảm thấy anh nói không sai chút nào, cái miếu nát này, nhìn xem, có sức nặng của lịch sử!” “Tôi rụt rè đứng dậy, giơ tay hỏi một câu, mộ cổ có ở trong đó không ạ?” Tôi rụt rè đứng lên, giơ tay hỏi một câu, mộ cổ ở đâu vậy ạ? ” “Đúng đó chủ bá, mộ cổ ở đâu?

Thật sự ở đây à, sao tôi không thấy gì hết? ” “Bị trộm mất rồi à? ” Bố Phương không vội trả lời vấn đề về ngôi mộ cổ mà lên tiếng: “Thưa quý vị khán giả, tôi đã nói từ trước, yếu tố quan trọng nhất của trộm mộ là phải có một đôi mắt tinh tường, biết phát hiện.

Khi tiến hành thăm dò, đừng bị vẻ bề ngoài đánh lừa, phải dựa vào kiến thức và kinh nghiệm để phân tích.” “Nếu không, gặp núi báu mà không vào thì đúng là đồ ngốc.” “Còn về manh mối của mộ cổ, tôi hy vọng có thể tìm thấy trong ngôi miếu này.” Nói xong, Bố Phương bước vào trong miếu, chỉ thấy bên trong vô cùng hoang tàn.

“Chủ bá, tôi phục anh rồi! ” “Lại cho anh ta ra vẻ thành công nữa rồi! ” “Thần con mẹ nó ‘gặp núi báu mà không vào thì đúng là đồ ngốc’! ” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương mỉm cười, đi lên tầng hai của ngôi miếu.

Nếu không có gì bất ngờ, trong miếu sẽ có hai bức tượng đá hình quan văn nam nữ có lịch sử lâu đời.

Chương 505

Không lâu sau.

Bố Phương đã lên lầu hai của miếu, chỉ thấy bên trong xiêu vẹo ngả nghiêng, nếu không có mấy cây cột chống đỡ, e là đã sập từ lâu.

Còn tượng quan văn ở đâu ư?

Hắn nhìn về phía chính bắc.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Bố Phương, ở phía chính bắc có hai bức tượng đá màu trắng cao khoảng một mét năm, một mét sáu, nam bên trái, nữ bên phải.

"Hai bức tượng này có đáng tiền không? " Vương Bàn Tử cười hỏi.

"Đáng tiền cũng không vác đi được." Hồ Bát Nhất đáp lời, như thể vô hình tạt cho Vương Bàn Tử một gáo nước lạnh.

"Cũng phải." Vương Bàn Tử cười khổ.

Drone cũng bay lên, quay lại cảnh tượng bên trong tầng hai của ngôi miếu.

"Chủ bá, mau xuống đi, cẩn thận miếu sập chôn sống anh bây giờ! " "Không phải chứ chủ bá, cái miếu nát này có gì hay mà xem? " "Ngoài hai bức tượng đá ra." "Vãi chưởng!

Tượng đá! " "Sao ở đây lại có hai bức tượng đá nhỉ? " "Khốn kiếp, hình như tôi nhận ra rồi, đây là ngôi miếu nát trên tin tức! " "Lầu trên nhớ ra rồi kìa, đúng vậy, nếu ông không nhắc, chắc tôi cũng không nhận ra." "Chủ bá, giải thích đi, tại sao tượng đá thời Minh lại xuất hiện trong một ngôi miếu thời Nguyên? " Nhìn lướt qua bình luận, hắn phát hiện khán giả đều đang sốt ruột muốn biết tại sao

tượng đá thời Minh lại xuất hiện trong ngôi miếu thời Nguyên.

Câu hỏi này tạm thời chưa biết câu trả lời.

Biết rồi giải thích sau cũng không muộn.

Nghĩ vậy, Bố Phương cất tiếng: "Đội khảo sát quốc gia trong quá trình khảo sát 'thôn Phong Môn' đã khá bất ngờ và vui mừng khi phát hiện một trong ba ngôi miếu ở đây thờ một đôi tượng đá nam nữ mặc quan phục.

Tượng nam bên trái, nữ bên phải, trong tư thế ngồi uy nghiêm, đoan trang." "Bên trái là một võ tướng mắt tròn giận dữ, ở giữa bên phải là một văn quan, bên trái văn quan là chủ dạ xoa, bên phải là thị nữ (một đôi vợ chồng)." "Dựa vào trang phục, có thể suy đoán thuộc về trang phục thời Tống, Minh." "Đội khảo sát sau đó đã tra cứu và chứng thực đặc điểm trang phục của hai triều đại Tống, Minh." "So với trang phục thời Đường, trang phục thời Minh có sự đảo ngược rõ rệt về tỷ lệ áo và váy, từ áo trên ngắn váy dưới dài, dần dần kéo dài áo trên và rút ngắn độ dài của váy." "Cổ áo cũng từ kiểu cổ đối xứng thời Tống biến thành chủ yếu là cổ tròn.

Đặc điểm nổi bật nhất là khuy cài đã thay thế cho dây buộc tồn tại hàng ngàn năm." "Nhưng khuy cài không phải bắt đầu từ thời Minh, từ phần eo của áo bện thời Nguyên đã thấy hình thức khuy cài.

Việc sử dụng khuy cài cũng là một cuộc cách mạng, thể hiện sự tiến bộ của thời đại.

Ngoài ra, sự thịnh hành của Lý học cũng ảnh hưởng nhất định đến phong cách trang phục." "Đội khảo sát đã giải thích về hai bức tượng đá rồi.

Tôi cũng không cần nói chi tiết thêm làm gì." "Đây là nơi tế tự của thôn Phong Môn." "Cũng là một trong những hủ tục của thôn Phong

Môn, không thờ thần, lại đi thờ một đôi vợ chồng quan viên, tại sao vậy? ” “Theo các chuyên gia, những chuyện tương tự thế này chỉ nên xuất hiện trong hình thức tế tự ở tông miếu.” “‘Thôn Phong Môn’ từng là nơi ở ẩn của một vị quan viên.” “Tuy không thể tiếp tục khảo chứng những sự thật này, nhưng từ nhiều dấu hiệu cho thấy, ‘thôn Phong Môn’ quả thực có một câu chuyện không hề tầm thường.

Người lập nên ngôi làng này hẳn phải là một người có năng lực quản lý và tu dưỡng văn hóa nhất định.” Bố Phương lấy đèn pin ra, chiếu vào tượng đá, sau đó dùng tay lau đi lớp bụi bặm bên trên: “Nhìn xem, hai bức tượng đá này được tạo hình vô cùng tinh xảo, dù đã qua ngàn năm vẫn sáng bóng như mới.

Chính vì điểm này mà tôi mới cảm thấy chúng có vấn đề.” “Chủ bá, không phải chỉ là hai bức tượng đá thôi sao?

Có gì kỳ lạ đâu? ” “Lầu trên đọc sách ít quá rồi, ý của chủ bá là hai bức tượng đá được bảo quản tốt như vậy, chắc chắn đã dùng một phương pháp chế tác đặc biệt để tạo ra.” “Nói thật, tôi là chủ một cửa hàng đồ cổ, thật sự không nhìn ra tượng đá có vấn đề gì.” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương chỉ vào tượng đá nói: “Hai bức tượng này, bề mặt không có một vết nứt nào.

Phải biết rằng đây là đỉnh núi, bốn mùa thông gió, nhà cũng dột, lớp vỏ ngoài của tượng đá chắc chắn đã dùng một loại kỹ thuật nung chống nước nào đó.” “Nếu tôi không đoán sai, tượng đá được làm bằng sa thạch kết hợp với phương pháp nung tráng men ở nhiệt độ thấp.” “Chủ bá, tôi xin anh đừng nói nữa, tôi biết mộ cổ ở đâu rồi! ” “Tôi xem livestream mà cứ ngỡ đang được thầy giáo lịch sử của tôi giảng bài! ” Thấy cảm xúc của khán giả đang dâng trào, Bố Phương đối diện với ống kính nói thẳng: “Mộ cổ không ở đâu khác, nó ở ngay đây.” … Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

“Chủ bá, anh biết mộ cổ ở đây sao? ” “Tôi học ít, đừng lừa tôi nhé! ” “Thôn Phong Môn căn bản không có mộ cổ, nếu thật sự có, tôi ăn cứt! ” Phù!

Chương 506

Bố Phương thở ra một hơi, nói: “Thưa quý vị, nói thật nhé, trong miếu thường đặt tượng Phật, nhưng ở đây lại xuất hiện hai bức tượng đá, đây là hành vi ‘giấu đầu hở đuôi’.” “Ý là, càng cố che đậy sự thật thì kết quả lại càng lộ liễu hơn.” Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy vẻ mặt chắc như đinh đóng cột của Bố Phương, đều lần lượt im lặng.

“Suỵt! ” “Mọi người đừng ồn ào nữa, chủ bá hình như đã phát hiện ra gì đó, nên mới khẳng định ở đây có mộ cổ! ” “Tất cả ngồi xuống, chủ bá chuẩn bị ra vẻ đây! ” Liếc qua bình luận, Bố Phương chỉ vào hai bức tượng đá, hướng về ống kính nói: “Thưa quý vị khán giả, tôi cho rằng hai bức tượng đá này không nhất định là của thời Minh, có thể là di vật của các triều đại khác.” “Tại sao tôi lại nói vậy ư?

Theo ghi chép sử liệu, triều Minh là triều đại cuối cùng do người Hán chủ đạo trong lịch sử nước An Lạc chúng ta.” “Chắc có người biết, hễ là triều đại do người Hán thống trị, thì trước hết trang phục mặc trên người sẽ khác với trang phục thời Thanh.” “Đặc biệt là quan phục, quan phục thời Thanh và thời Nguyên có màu sắc tương đồng nhưng hoa văn khác nhau, còn quan phục thời Minh và thời Đường lại có hoa văn tương đồng nhưng màu sắc khác nhau.” “Nhìn chân của hai bức tượng này, có khắc một chiếc giày ‘oa tử’, đầu mũi giày cong lên.

Thực ra điều này có ngụ ý, bởi vì mũi giày cong vút là do người thời đó muốn vũ hóa thành tiên.

Người thời đó quan niệm ‘lấy trên làm trọng’, nên nó có ý nghĩa ‘phù dao trực thượng’ (lên như diều gặp gió).” “Cũng có thể là để bảo

vệ chân, vì giày thời xưa đều làm bằng vải, để khi đi đường không bị va vào vật cứng." "Còn một ý nghĩa khác, đó là gửi gắm ước nguyện tốt đẹp." "Mũi giày cong lên hy vọng cuộc đời có thể thuận buồm xuôi gió như thuyền, đường quan lộ thăng tiến không ngừng, một bước lên mây." "Tuy đây là một tư tưởng mê tín phong kiến, nhưng cũng có thể thấy được sự gửi gắm ước nguyện tốt đẹp của người thời đó." "Nói nhiều như vậy, thực ra tôi muốn mọi người chú ý đến bệ đá dưới chân hai bức tượng, bên dưới là một phiến đá xanh đường kính khoảng một mét rưỡi." "Tôi hiểu rồi! " "Ý của chủ bá là, bên dưới hai bức tượng đá này ẩn giấu một bí mật không ai hay biết! " "Không lẽ là lối vào mộ cổ đấy chứ? " "Lầu trên, suy nghĩ giống tôi." "Nếu lối vào mộ cổ thật sự giấu dưới tượng đá, thì mặt mũi của mấy người trong đội khảo sát quốc gia kia, e là bị chủ bá vả cho sưng vù." "Chủ bá, mau đẩy đổ tượng đá, đập vỡ phiến đá xanh để vào mộ cổ đi." "`Phòng Quản Đẹp Trai Hơn Tui` lại tặng chủ bá một quả tên lửa ------ Lầu trên, gấp gáp cái gì, nếu lối vào mộ cổ thật sự giấu dưới tượng đá thì cũng có chạy đi đâu được." "`Tay Không Lái Máy Bay` tặng chủ bá một trăm vây cá ------ Tôi âm thầm cầu nguyện trong lòng, mong rằng mộ cổ được chôn ngay bên dưới ngôi miếu." Thấy có khán giả bảo mình đẩy đổ tượng đá, Bố Phương lắc đầu cười khổ: "Thưa quý vị khán giả, xin chớ nóng vội.

Do giày 'oa tử' thời cổ đại gần như giống nhau, nên tôi đoán rằng đội khảo sát lúc đó đã nhầm lẫn hai bức tượng đá này là di vật thời Minh, nhưng thực tế, chúng là của thời Nguyên." "Tại sao tôi lại nói chúng là của thời Nguyên ư?

Bởi vì ngôi mộ được chôn cất ở thôn Phong Môn là của một vị thừa tướng triều Nguyên." "Còn về việc bảo tôi đẩy đổ hai bức tượng đá, tôi thấy thôi đi." "Hai bức tượng này là do người xưa dùng mồ hôi công sức tạo ra, nếu phá hủy chúng, e rằng những người thợ làm ra

chúng mà biết được, sẽ bật nắp quan tài sống dậy bóp chết tôi mất." "233, chủ bá nói chuyện hài hước thật." "Chủ bá, đừng lừa tôi nữa, nói thẳng là đẩy không nổi đi." Bố Phương hít một hơi thật sâu, lấy la bàn từ trong túi ra: "Theo la bàn hiển thị, vị trí hiện tại của tôi là sinh môn." "Vậy vị trí mộ cổ ở đâu? " Lúc này, Bố Phương cất la bàn, chỉ vào tượng đá nói: "Nếu tôi không đoán sai, lối vào mộ cổ được giấu ngay bên dưới hai bức tượng đá này! " Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích.

"Chủ bá, mau cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hợp lực, chuyển tượng đá sang một bên, sau đó đập vỡ phiến đá xanh đi! " "Nếu bên dưới thật sự là lối vào mộ cổ, nó sẽ lộ ra thôi! " "Tôi cười, chuyển tượng đá sang một bên á? " "Hai bức tượng đá này, ít nhất cũng nặng hơn một nghìn cân." "Di chuyển ư?

Chẳng dễ dàng gì đâu! " "Tôi đề nghị đập nát tượng đá! " Bố Phương tạm thời không xem bình luận, đưa tay phải ra, cong ngón trỏ và ngón giữa lại, gõ vào tượng đá, phát ra tiếng "cốc cốc cốc".

Nghe thấy vài tiếng vang trong trẻo, Hồ Bát Nhất lập tức lên tiếng: "Tượng đá rỗng ruột, điều này có nghĩa là trọng lượng của nó rất nhẹ! " "Tượng đá rỗng ruột? " "Không thể nào! " "Thợ thủ công thời Nguyên có thể tạo ra tượng đá rỗng ruột sao? " "Lầu trên, ngốc thì phải đọc sách nhiều vào, thời cổ đại, tượng đá rỗng ruột rất phổ biến! " "Mọi người, đừng cãi nhau nữa, nghe chủ bá nói tiếp đi." Bố Phương nói: "Theo bố cục mộ táng thời cổ, chỉ có một lối vào, đó là con đường để hạ táng chủ nhân ngôi mộ, chỉ có thể đi theo 'phong long đạo'.

Nói cách khác, nếu dưới tượng đá thật sự là lối vào mộ cổ, chúng tôi chỉ có thể vào mà không thể ra." "Ngoài ra, có lối vào thì cũng sẽ có lối ra." "Người xây dựng lăng mộ, để bảo toàn tính mạng, không trở thành vật bồi táng, sẽ đào một lối thoát hiểm trong quá trình xây dựng,

và nó sẽ không nằm gần lối vào.” “Rầm rầm rầm.” Trong lúc nói, Bố Phương đi ra sau tượng đá, dùng hai tay ôm lấy nó, sau đó kéo sang một bên.

“Chủ bá, mạnh quá vậy! ” “Chỉ bằng sức một người mà có thể kéo hai bức tượng đá sang một bên! ” … Khi tượng đá bị kéo đi, một phiến đá xanh khắc hình một đóa hoa lộ ra.

“Vãi chưởng! ” “Trên phiến đá có hoa văn! ” “Phiến đá xanh này chắc phải có giá trị liên thành nhỉ? ” “Lầu trên, đừng có đu trend nữa, đá xanh thì nhiều vô số kể, cho tôi phiến đá xanh khắc hoa văn này, tôi còn chẳng thèm đưa tay ra nhận.” Bố Phương đi trở lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phiến đá xanh, thở ra một hơi, nói: “Trên phiến đá xanh có hai cái vòng kéo, chắc là dùng làm nắp đậy.” “Để tôi và Bàn Tử lo phiến đá này.” Hồ Bát Nhất nói với Bố Phương một câu.

Anh ta và Vương Bàn Tử hợp lực, dùng hết sức bình sinh, nhấc bổng phiến đá xanh có đường kính khoảng một mét rưỡi lên, đặt sang một bên.

Chỉ thấy, bên dưới phiến đá xanh là một khoảng tối đen như mực.

Chương 507

Bố Phương cúi xuống, dùng đèn pin chiếu vào trong, phát hiện một cầu thang đá đi xuống, cũng là một lối vào mộ dốc nghiêng.

Hắn đứng dậy, lau tay, hướng về ống kính nói: "Anh em, đây là lối vào mộ cổ." Lúc này, hơn một triệu khán giả đang xem trong phòng livestream nghe Bố Phương nói vậy, ai nấy đều trở nên kích động.

"Vãi chưởng!

Thật sự tìm thấy rồi? " "Bên dưới tượng đá thật sự ẩn giấu lối vào mộ cổ! " "Cái thằng nào bảo thôn Phong Môn không có mộ cổ?

Ra đây ăn cứt đi! " "Đừng lề mề nữa Bố gia, mau xuống đi! " "`Mạc Kim Tróc Nã Thủ` đã tặng chủ bá 500 viên cá ------ Từ lúc phát sóng đến giờ, tôi vẫn luôn xem livestream, chỉ chờ chủ bá xuống mộ thôi! " "`Mạc Kim Tiểu Hòa Thượng` đã tặng chủ bá mười bảy chiếc máy bay ------ Quà tôi tặng rồi, coi như là lời cổ vũ, hy vọng chủ bá đừng câu giờ nữa." Trong phút chốc, khán giả trong phòng livestream đều không nhịn được mà hối thúc.

Đối với sự hối thúc của khán giả, dùng lời của Bàn Tử mà nói, có thể sống thêm vài giây thì tại sao phải vội vã xuống dưới nộp mạng.

"Khốn kiếp! " "Chủ bá, còn chờ gì nữa? " Thấy Bố Phương không đi xuống, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ.

Liếc qua bình luận, phát hiện cảm xúc của khán giả đang sôi sục, Bố Phương lên tiếng: "Vừa mới mở lối vào mộ cổ, phải đợi vài phút để không khí trong lành tràn vào." "Ra là vậy! " Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều đã hiểu.

Vài phút nhanh chóng trôi qua.

Hít một hơi thật sâu, Bố Phương lên tiếng: “Được rồi anh chị em, mọi thứ đã sẵn sàng.

Bây giờ là 11 giờ trưa, hôm nay vận may của tôi không tệ, chỉ dùng vài tiếng đồng hồ đã tìm ra lối vào mộ cổ.

Không nói nhảm nữa, chúng ta xuống thôi.” “Nếu không đến tối, trong miếu này sẽ xảy ra chuyện kỳ quái, không ai biết trước được.” Lời vừa dứt.

Bố Phương đặt chân phải lên một bậc thang đá của lối vào mộ cổ, sau đó từng bước một đi xuống, giống như đi xuống cầu thang.

Không gian bên dưới đối với Bố Phương có hơi chật hẹp, chỉ rộng hơn một mét.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử theo sát phía sau hắn.

Drone bay ở trên cùng.

Vừa đi xuống mười bậc thang, Bố Phương vừa nói: “Thưa quý vị khán giả, mọi người cũng thấy rồi đấy, lối vào mộ dốc nghiêng này vô cùng chật hẹp.

Tôi mới đi được nửa đường, mùi đất mộ càng lúc càng nồng, cũng không biết phía trước có gì.” “Dựa theo bố cục mộ táng thời Nguyên mà suy đoán, vị trí hiện tại của tôi là ở trên đỉnh địa cung.” “Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, không lâu nữa, chúng ta sẽ vào đến lối đi của địa cung.” “Không ai trong chúng ta biết được, bên trong địa cung sẽ ẩn giấu thứ quái quỷ gì, và những chuyện không thể lường trước được! ” Để cho hàng triệu khán giả trong phòng livestream thích ứng với sự thay đổi môi trường kinh dị, âm u trong mộ cổ, Bố Phương kiên nhẫn giải thích cho họ về bố cục và những nguy hiểm của mộ táng.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều rất tò mò.

Họ muốn biết, ngôi mộ dưới lòng đất rốt cuộc trông như thế nào.

Người chết trong quan tài trông ra sao, liệu có cơ quan tên ngầm, hay cạm bẫy gì không.

“Chủ bá, đừng nói về mộ cổ đáng sợ như vậy, em là con gái, em sợ.” “Tôi chờ đến hoa cũng tàn rồi, Bố gia cuối cùng cũng vào mộ cổ.” “Trời ạ!

Chủ bá thật sự tìm thấy mộ cổ rồi sao?

Tôi vừa mới ngủ dậy, có ai tóm tắt cho tôi chuyện gì đã xảy ra không? ” “Lầu trên mới ngủ dậy?

Không phải tối qua đi trộm gà bắt chó đấy chứ? ” “…” “Để tôi tóm tắt cho, chủ bá từ nhà cũ ở thôn Phong Môn đến ngôi miếu này, sau đó tìm ra lối vào lăng mộ Hứa Sư Kinh, vừa mới đi xuống.” Không lâu sau.

Ba người Bố Phương từ lối vào mộ dốc nghiêng đi ra, tiến vào một đường hầm mộ cổ tối tăm, chật chội.

Đường hầm này có hình bán nguyệt.

Chương 508

Hắn dùng đèn pin chiếu sang hai bên, quan sát vài giây rồi lên tiếng: "Thưa quý vị khán giả, đây đúng là mộ cổ, đường hầm hình bán nguyệt này có thể chứng minh điều đó." "Dựa theo bố cục mộ táng thời cổ mà suy đoán, đi tiếp về phía trước, đường hầm sẽ rộng ra." Quả nhiên!

Đi vào trong khoảng ba mươi mấy mét, Bố Phương đột nhiên thấy phía trước có một con dốc đi xuống, không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Dưới ánh sáng của đèn pin, có thể phát hiện trần hầm phía trên cao lên ba mét, đồng thời hai bên tường phía trước cũng trở nên rộng rãi hơn, khoảng hai mét.

Có thể cho sáu người trung niên đi song song.

Bình ổn lại tâm trạng, Bố Phương lên tiếng: "Chúng ta đã vào phạm vi địa cung, hệ số nguy hiểm tăng vọt.

Phía trước có nguy hiểm gì, hiện tại tôi tạm thời chưa biết." … "Chủ bá, mau cho drone công nghệ cao bật chức năng nhìn đêm đi." "Như vậy, chúng ta có thể thấy rõ đường hầm mộ cổ trông như thế nào." "Lầu trên nói đúng." Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương khẽ động ý niệm, ra lệnh cho drone bật chức năng nhìn đêm.

Khi chức năng nhìn đêm được bật, khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng thấy rõ bố cục của đường hầm mộ cổ.

"Vãi chưởng! " "Mẹ nó đây là đâu vậy? " "Lầu trên tai bị điếc à?

Chủ bá đã nói rồi, đây là khu vực bên ngoài địa cung! " "Hít! " "Chủ bá quả là đỉnh, đã vào đến địa cung rồi! " "Mộ thất ở đâu nhỉ?

Emm… Chủ bá mau đi tìm đi." "`Tay Không Lái Máy Bay` đã tặng

chủ bá một quả tên lửa ------ Nói thật, năm mười sáu tuổi tôi từng vào đường ống ngầm dưới đất chơi trốn tìm, cảm giác vô cùng ngột ngạt.

Thật không thể tin nổi, chủ bá ở trong mộ cổ tối tăm, chật chội mà lại bình tĩnh đến vậy." "Lầu trên, lợi hại." "`Phòng Quản Đẹp Trai Hơn Tui` lại tặng chủ bá ba quả tên lửa ------ Bố gia, cẩn thận một chút, mộ cổ chắc chắn nguy hiểm hơn thôn Phong Môn." "`Mô Kim Truyền Nhân Tuyết Lỵ Dương` đã tặng chủ bá 99 siêu tên lửa ------ Em ở nhà chờ anh bình an trở về." Bùm!

Theo sau món quà của Tuyết Lỵ Dương, màn hình livestream tràn ngập những quả tên lửa vàng lấp lánh!

"Vãi cả nồi.

Đây mới thật sự là đại gia! " "99 siêu tên lửa, cũng là 19,8 vạn tệ! " "Lương một tháng của tôi có hai nghìn rưỡi, cả năm cũng không tiết kiệm đủ một vạn, chị gái đại gia ra tay một phát là gần hai mươi vạn tệ quà tặng! " "Phú bà, em không muốn cố gắng nữa, bao nuôi em đi, cầu xin chị! " "Các vị, có chú ý không, chị gái đại gia nói, 'Em ở nhà chờ anh bình an trở về', không lẽ là vợ của Bố gia à? " "Vãi chưởng! " "Hình như đúng là vợ Bố gia thật! " Liếc qua bình luận, phát hiện khán giả đã đoán ra Tuyết Lỵ Dương là vợ mình, Bố Phương cũng không giấu giếm, mỉm cười nói: "Thưa quý vị khán giả, đúng vậy, Tuyết Lỵ Dương là vợ tôi! " Nghe vậy, các cô gái trong phòng livestream đều đau lòng.

Họ tưởng Bố Phương chưa có bạn gái, ai ngờ đã có vợ rồi.

Bố Phương không ngờ Tuyết Lỵ Dương lại tặng quà cho mình vào lúc này.

Phải biết rằng, 99 siêu tên lửa ngoài việc nhận được một nửa thu nhập, còn có thể thu hút những người dùng Đấu Ngư thích săn hòm báu vào xem.

Lúc này, Bố Phương nhìn vào số lượng người xem trực tuyến trên màn hình, chỉ trong ba phút ngắn ngủi đã tăng thêm mười vạn người.

Thấy vậy, Bố Phương trong lòng rất vui, nhưng bây giờ không phải là lúc mờ mắt vì tiền, hắn điều chỉnh lại tâm trạng, hướng về ống kính nói: "Cảm ơn mọi người đã tặng quà." Nói rồi, Bố Phương chỉ tay về phía trước: "Nhìn xem, đường hầm mộ cổ hình bán nguyệt này hoàn toàn là đất, dưới chân cũng không được lát đá xanh, điều này cho thấy đường hầm này là do con người đào ra, không được trang trí." "Thời cổ đại, để xây dựng một ngôi mộ lớn bằng sân bóng đá, cần tốn từ một năm đến mười năm thời gian.

Quá trình đó không có máy móc, hoàn toàn dựa vào sức người.

Đến đây, tôi không thể không khâm phục ý chí của người xưa! " "Còn về nguy hiểm của mộ cổ ở đâu ư?" Nói đến đây, Bố Phương im lặng một lúc, đưa tay phải ra thành hình móng vuốt, vồ vào vách tường, lập tức vồ ra một nắm đất tơi xốp.

Sau đó hắn đưa nắm tay đang nắm chặt đến trước ống kính của drone, xoa xoa, rồi mở tay ra, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Như mọi người đã thấy, một trong những nguy hiểm của mộ cổ chính là đường hầm hình bán nguyệt được đào thủ công này.

Không có đá xanh gia cố, đất lại tơi xốp, điều này báo hiệu rằng, chỉ cần có chấn động, toàn bộ đường hầm có khả năng sụp đổ." "Nếu xảy ra động đất, ngôi mộ bị ảnh hưởng, xảy ra sạt lở, thì tôi, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sẽ không có cơ hội chạy thoát, sẽ bị chôn sống trong lăng mộ." Nghe Bố Phương nói những lời nghiêm túc như vậy, khán giả trong phòng livestream từ trạng thái phấn khích tột độ, bừng tỉnh, sau đó rơi vào trạng thái sợ hãi đối với ngôi mộ dưới lòng đất.

Dường như trong vô thức, họ cảm thấy không khí trong phòng

livestream trở nên nghiêm trọng.

Chương 509

Bố Phương nói tiếp, nhìn vào ống kính: “Thưa quý vị khán giả, tôi tin rằng mọi người đã ý thức được sự nguy hiểm của ngôi mộ này.

Cũng không biết mọi người có nghe câu nói cũ này không, thường thì trong tình huống nguy hiểm cao, sẽ cho chúng ta thu hoạch được lợi nhuận cao! ” “Mọi người đừng sợ hãi ngôi mộ.

Nó chết, chúng ta sống, sợ cái búa! ” “Chỉ cần chúng ta tập trung tinh thần cao độ, luôn để ý xung quanh, gặp phải chuyện nguy hiểm cũng có thể hóa nguy thành an! ” “Tiếp theo, tôi sẽ dạy mọi người cách làm đuốc! ” Nói xong.

Bố Phương từ không gian hệ thống lấy ra một ít vỏ cây tùng, một tờ báo, dầu hỏa và một đoạn gốc tre dài nửa mét.

“Chủ bá, đến cả đuốc cũng biết làm? ” “Có thể đừng lợi hại như vậy được không! ” “Trời ơi, Bố gia quả thực là toàn năng! ” “Quá ngưỡng mộ! ” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương mỉm cười nhìn vào ống kính nói: “Khán giả trong phòng livestream có thể trong đời thực chưa từng thấy đuốc.” “Những khán giả biết về đuốc có thể sẽ biết, đuốc chính tông có thể cháy được khoảng ba đến bốn tiếng đồng hồ, được làm bằng vỏ cây tùng khô, ở giữa quấn giấy thấm dầu hỏa.” … “Mọi người lấy bút ra, ghi lại nhé, tiếp theo tôi sẽ nói về phương pháp làm đuốc.” Bố Phương nói: “Khi làm đuốc, tôi thường thích dùng vỏ cây tùng xé thành miếng nhỏ, ở giữa dùng một tờ báo hoặc giấy vàng cuộn lại làm bấc, sau đó tẩm dầu hỏa hoặc dầu máy.” “Bên ngoài dùng vỏ cây tùng hoặc rơm rạ quấn chặt lại, càng chặt càng tốt, rơm rạ quấn càng dày càng tốt.

Làm như vậy, đuốc sẽ không dễ bị bung ra và tắt giữa đường.”

“Sau khi bó đuốc xong, phải chấm một ít dầu hỏa hoặc dầu máy lên đầu đuốc, dùng diêm hoặc bật lửa châm, để đuốc cháy một lúc, đợi vỏ cây tùng lộ ra tàn lửa.” “Người đi đường đêm có thể cầm đuốc lên đường.

Để tăng độ sáng, không để đuốc tắt, có thể vừa đi vừa vung đuốc, lợi dụng gió để thổi lửa đuốc càng cháy càng to, càng sáng.” “Đuốc là sản phẩm của thời đại nông thôn chúng ta, chỉ là một công cụ chiếu sáng cho người nông thôn những năm 60-70 đi đường đêm thôi.” “Nhưng trong mộ cổ, tầm quan trọng của đuốc là không thể thiếu.” Trong lúc nói, Bố Phương cũng làm theo các bước, chế tạo xong một cây đuốc: “Tiếp theo, tôi sẽ châm đuốc.” Thấy Bố Phương lấy bật lửa ra châm đuốc, khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác.

“Chủ bá, không phải anh có đèn pin sao?

Việc gì phải làm chuyện thừa thãi này? ” “Đúng vậy?

Ba cái đèn pin không đủ dùng à? ” “Đuốc lại không chiếu xa bằng đèn pin, chủ bá cầm đuốc chiếu sáng làm gì? ” “…Trí nhớ của mấy người giống cá vàng, chỉ có bảy giây thôi à?

Chủ bá vừa mới nói, trong mộ cổ, tầm quan trọng của đuốc là không thể thiếu! ” “…” Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả không hiểu, Bố Phương kiên nhẫn giải thích: “Trên mặt đất, đèn pin quả thực hữu dụng hơn đuốc, nhưng đừng quên, bây giờ chúng ta đang ở trong địa cung của một ngôi mộ cổ.” “Trong mộ cổ, một trong những tác dụng của đuốc là có thể cảnh báo cho chúng ta về sự thay đổi của không khí, điểm này, đèn pin không làm được.” “Hơn nữa, trong mộ cổ cơ quan và bố cục phức tạp, thường xuyên xảy ra thay đổi không khí.

Đặc biệt là những ngôi mộ bị chôn vùi dưới lòng đất hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm, có những nơi không khí đã thối rữa, lúc đó

đuốc sẽ có sự thay đổi, ánh lửa sẽ yếu đi, nhắc nhở chúng ta không khí không đủ.

Nếu đuốc tắt, có nghĩa là chúng ta đã vào nơi thiếu không khí." "Ngoài ra, một số nơi trong mộ cổ sẽ sản sinh ra khí độc đặc biệt.

Những khí này khi thổi vào đuốc, có thể làm cho đuốc đổi màu hoặc cháy dữ dội.

Lúc đó, chúng ta không được lơ là dù chỉ một chút, phải nhanh chóng rút lui." "Chủ bá, không phải anh có năng lực bách độc bất xâm sao?

Sợ cái búa gì khí độc chứ! " "Lầu trên, đừng ở đây khoe sự ngu dốt của mình nữa được không, chủ bá là 'chúng ta', chứ không phải 'tôi'! " Cất bật lửa, Bố Phương tay phải cầm đuốc giơ ra phía trước, vừa đi vừa nói: "Hiện tại ánh lửa của đuốc có màu cam, có thể chiếu sáng trong phạm vi ba đến sáu mét.

Ngoài ra, tôi xin nhắc nhở, đuốc bền hơn đèn pin mà tôi mang theo, đuốc có thể sử dụng bốn tiếng, còn đèn pin của tôi chỉ có thể sử dụng hai tiếng." "Chủ bá, đèn pin của anh chỉ dùng được hai tiếng thôi à?

Nếu không có đuốc, trong hai tiếng không ra khỏi mộ cổ, chẳng phải sẽ thành người mù sao? " "Thằng SB lầu trên, chủ bá chẳng lẽ không nghĩ đến vấn đề này à?

E là trong ba lô của chủ bá còn có mấy cái đèn pin dự phòng và pin nữa đấy! " "Phòng Quản Đẹp Trai Hơn Tui lại lên tiếng: 'Mấy anh hùng bàn phím trong phòng livestream đừng chửi bậy, xin hãy văn minh một chút.' " Bố Phương nói: "Dầu máy tôi mang theo có thể dùng đuốc trong ba ngày.

Còn đèn pin, sẽ dùng khi vào mộ thất mở nắp quan tài." Nói rồi, Bố Phương đưa đèn pin cho Hồ Bát Nhất, bảo anh ta cất đi.

Cùng lúc đó, những khán giả đang ngơ ngác trong phòng livestream sau khi nghe Bố Phương giải thích, cuối cùng cũng hiểu được tầm quan trọng của đuốc trong mộ cổ.

"Phương pháp làm đuốc, tôi ghi lại rồi, đợi chủ bá tắt livestream, tôi sẽ đi mua vật liệu làm thử." "Lầu trên bỏ cuộc đi!

Chương 510

Làm được đuốc cũng không thành trộm mộ được đâu.” “Thành trộm mộ rồi cũng không tìm được những ngôi mộ cổ chưa ai phát hiện ra đâu.” “…Lão tử có nói muốn làm trộm mộ đâu?

Lão tử làm đuốc để chiếu sáng! ” “…” “`Chu Mỗ` đã tặng chủ bá một viên cá ------- Cái phòng livestream này toàn là nhân tài, nói chuyện lại dễ nghe, tôi siêu thích ở đây.” “Chủ bá đỉnh vãi, giải thích cũng không ai bằng! ” Thấy khán giả tán thành, Bố Phương trong lòng vui vẻ, xem ra livestream đã thành công.

Nếu cứ tiếp tục livestream như vậy, không quá ba ngày, số lượng fan của hắn có thể sẽ vượt qua mốc một triệu rưỡi.

Vừa nghĩ, Bố Phương vừa cầm đuốc đi về phía trước, tiến sâu vào trong địa cung.

Trong lúc đi, Bố Phương thỉnh thoảng liếc nhìn hai bên vách tường.

Nếu vách tường xuất hiện đất rơi, có khả năng là động đất, lúc đó, phải lập tức chạy ngược trở lại.

Khi ba người Bố Phương không ngừng tiến sâu vào địa cung, khán giả trong phòng livestream đều lần lượt im lặng, ngoan ngoãn xem livestream.

Không biết đường hầm tối tăm, chật chội này dẫn đến đâu.

“Rắc! ” Đúng lúc này, Bố Phương đang đi đầu, chân phải giẫm phải một thứ gì đó trên mặt đất, làm nó gãy đôi.

Âm thanh giòn tan, trong đường hầm mộ cổ tĩnh lặng, vang lên đặc biệt rõ ràng.

Bố Phương bất giác sững người, thần kinh theo đó căng như dây đàn.

Thứ hắn giẫm phải, nằm dưới lớp đất.

Rốt cuộc là thứ gì? … "Chủ bá, sao không đi nữa? " "Vãi chưởng, không lẽ Bố gia dính bẫy rồi! " "Không nghe thấy tiếng 'rắc' vừa nãy à?

Bố gia chắc là giẫm phải cái gì đó rồi! " Ực!

Nuốt một ngụm nước bọt, Bố Phương lùi lại một bước, cầm đuốc chiếu xuống mặt đất.

Chỉ thấy một cái que đen sì.

Chính xác hơn, là một cánh tay xương trắng.

Bị giẫm thành hai đoạn.

Giống như một cây mía bị bẻ gãy.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Bố Phương bảo Vương Bàn Tử dùng xẻng đào lên.

Vài phút sau.

Vương Bàn Tử dùng xẻng sắt nhọn xúc đất đi, thấy một bộ thi thể bị một lớp đất mỏng chôn vùi.

Sau khi dọn dẹp xong, đó là một bộ xương hoàn chỉnh, và quần áo người chết mặc trên người vô cùng kỳ dị, là một chiếc áo bào khá rộng.

Phần tay áo và ống quần đều ngắn, giống như áo cộc tay.

Nhìn hồi lâu, ba người Bố Phương vẫn không thể phân biệt được đây là quần áo của triều đại nào.

Cũng may là loại tử thi này đã thấy nhiều, nếu không ba người Bố

Phương e là đã sợ hãi chạy ngược trở ra.

Cùng lúc đó, hơn một triệu khán giả đang xem trong phòng livestream, thực sự không ngờ rằng, Bố Phương lại giẫm phải một bộ thi cốt không biết đã chết bao nhiêu năm.

Ngay lập tức, một số khán giả mới vào phòng livestream, sợ đến mức chân tay tê dại.

“Vãi chưởng!

Xương khô!

Tôi vừa vào phòng livestream đã thấy cái này, sợ chết mất!

Chương 511

” “Lầu trên đừng sợ, ở phòng livestream của Bố gia, phải có một trái tim lớn, nói thật, mẹ nó đáng sợ vãi! ” “…Tôi cũng là khán giả cũ rồi, đột nhiên thấy Bàn Tử đào ra một bộ xác chết, có chút chịu không nổi! ” “Chủ bá, người chết trong mộ có phải là trộm mộ không?

Tại sao lại chết ở đây?

Ngôi mộ này không phải rất nguy hiểm sao? ” Bố Phương thở ra một hơi, sau đó ngồi xổm xuống, kiểm tra người chết, đồng thời lên tiếng: “Người chết này không phải là trộm mộ.

Tại sao ư?

Bởi vì ở bên ngoài, chúng tôi không phát hiện bất kỳ dấu vết của đường hầm trộm mộ nào.

Tương tự, lối vào mộ cổ chúng tôi đi vào cũng vô cùng kín đáo, hai bức tượng đá quan văn kia cũng không bị di chuyển.” “Cho nên, tôi, Lão Hồ và Bàn Tử là nhóm đầu tiên đi từ lối vào chính của mộ cổ vào đây.

Tôi cho rằng bộ xác chết trước mặt chúng tôi không phải là người thời cổ đại, mà là dân làng thôn Phong Môn.” “Chủ bá, ý anh là, người chết này một nửa khả năng là người cổ đại, một nửa khả năng là dân làng thôn Phong Môn.

Nếu là người cổ đại, thi cốt đã chết mấy trăm năm, quần áo trên người e là đã mục nát thành tro bụi.

Tôi cảm thấy đây là dân làng thôn Phong Môn.” “Nếu là dân làng thôn Phong Môn, vậy thì kỳ lạ rồi, họ vào trong ngôi mộ này để làm gì?

Trộm mộ à? ” “Chủ bá, người này hẳn là người thôn Phong Môn, đi vào từ một lối vào khác.” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây, nói: “Nói có lý, người này có khả năng là người thôn Phong Môn.

Dựa theo nội dung tin tức, một trong những hủ tục quan trọng nhất của thôn Phong Môn là không thờ thần, mà thờ quỷ!

Quỷ ở đây, thực tế chính là hai bức tượng đá kia.” “Trước đây tôi có thể không hiểu, nhưng sau khi đến miếu, phát hiện lối vào mộ cổ giấu dưới tượng đá, tôi cảm thấy, người dân thôn Phong Môn không phải đang tế bái tượng đá, mà là tế bái một người nào đó trong ngôi mộ này.” “Nói cách khác, nếu cư dân thôn Phong Môn là dân di cư từ thời Nguyên, vậy thì, người họ tế bái là tổ tiên.

Mộ tổ tiên, họ có trộm không? ” Lúc này, Bố Phương đứng dậy, chỉ vào thi thể: “Nhìn tư thế của người chết, mặt úp xuống, người đổ về phía trong mộ.

Thời gian tử vong quá lâu, thi thể đã biến thành xương trắng, không nhìn ra nguyên nhân cái chết.” “Tôi cảm thấy người này chết trước, sau đó bị người cố ý mang đến đây, dùng đất chôn lại.” “Gặp phải người chết ở đây, đối với chúng tôi, là một tin xấu.

Ngôi mộ này không đơn giản như tưởng tượng, nó đã được phủ lên một tấm màn bí ẩn.” “Chúng tôi không biết ở phía trước, thứ quái quỷ gì đang chờ đợi.” “Nói thật, hành động trộm mộ lần này, đã trở nên ngày càng nguy hiểm! ” Nghe Bố Phương nói vậy, khán giả trong phòng livestream biết rằng, ngôi mộ đã bị Bố Phương khoác lên vẻ thần bí, nhưng tương đối, nỗi sợ hãi trong lòng họ cũng dần dần tăng lên.

“Chủ bá, vừa nãy anh nói rồi, đi tiếp nữa có thể sẽ chết, tôi khuyên anh mau ra ngoài đi.” “Lầu trên, nếu muốn xem trộm mộ thì ngậm cái

mồm quạ của ông lại! ” “Bố gia đã đi đến đây rồi, nếu quay về tay không mà về à! ” “Nói có lý.

Nhưng tôi thấy Bố gia không cần thiết phải vì mấy món đồ cổ mà đánh mất mạng ở đây.” Khán giả trong phòng livestream đều không hy vọng Bố Phương chết, thi nhau khuyên anh ra khỏi mộ cổ.

Đối với sự quan tâm của khán giả, Bố Phương cảm thấy trong lòng ấm áp.

Hắn đối với địa cung của mộ cổ, mộ thất phía trước, vô cùng tò mò.

Cho dù khán giả trong phòng livestream quỳ xuống cầu xin hắn đi, hắn cũng sẽ không bỏ dở giữa chừng.

Thế là, Bố Phương hướng về ống kính, có trách nhiệm nói: “Cảm ơn mọi người đã lo lắng cho tôi.

Tôi đã đi đến đây rồi, đối với tôi, không có lý do gì để quay về.” “Đây cũng là sức hấp dẫn của mộ cổ, không chỉ có các bạn, mà ngay cả tôi cũng vậy, vô cùng muốn vén lên tấm màn bí ẩn của ngôi mộ ngàn năm này.” “Chúng ta tiếp tục tiến lên thôi.” Cái xác này không lẽ có liên quan đến những thi thể đã biến mất ở Phong Môn thôn sao?

Trong lúc đi về phía trước, Bố Phương nảy ra một nghi vấn, lông mày bất giác nhíu lại.

Vấn đề này vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn, phải biết rằng, Phong Môn thôn đã tồn tại hàng trăm, hàng nghìn năm, số người chết phải nhiều đến mức nào?

Những thi thể đó được đặt ở đâu?

Khi Bố Phương tiến sâu vào trong đường hầm, ngoảnh lại đã không còn thấy cỗ thi thể kia nữa, phía sau chỉ còn một màn đêm đen kịt.

Đi về phía trước khoảng sáu phút, Bố Phương giơ đuốc lên rọi xung quanh, phát hiện vách động và đỉnh động đang dần dần mở rộng ra.

Do sự thay đổi này diễn ra từ từ, nếu không phải Bố Phương quan sát kỹ lưỡng thì khó mà phát hiện được.

Nhận ra điều này, Bố Phương bất giác tăng cường cảnh giác, cậu lên tiếng nói: "Các vị khán giả thân mến, hiện tại tôi đang đi sâu vào địa cung, mọi người có thể thấy vách động và đỉnh động đều đang rộng ra, đường hầm hình bán nguyệt này có đường kính khoảng bảy mét!" "Từ bây giờ, tôi phải luôn chú ý dưới chân và xung quanh đỉnh động!" "Chỉ cần lơ là một chút, không chừng sẽ giẫm phải cơ quan đá vụn, đỉnh động sụp xuống, đá rơi xuống có thể đè chết tôi." "Tiếp theo, phải đi một bước, nhìn hai bước." Vừa giải thích, Bố Phương vừa đi chậm lại, tiến về phía trước.

Thấy Bố Phương như vậy, khán giả trong phòng livestream đều mất kiên nhẫn.

Chương 512

"Chủ bá, có thể nhanh hơn không!

Cứ chậm như rùa thế này, tôi phải lấy roi quất bây giờ!" "Haizz!

Cứ đi thế này thì không biết đến bao giờ mới tới được mộ chính!" "Lầu trên, cẩn thận bị Shirley Dương cấm chat đấy!" "Nơi Bố gia đang ở là một ngôi mộ cổ đầy rẫy nguy hiểm, nếu đi sai một bước, có thể mất mạng trong đó." "Nói có lý, nhưng tôi tò mò hơn là trong lăng mộ của Hứa Sư Tĩnh có bao nhiêu đồ tùy táng?" Một số khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương đi quá chậm, đều không nhịn được mà hối thúc.

Những người này đã xem livestream hai ngày mới thấy được mộ cổ, không kích động mới là lạ.

Thấy khán giả trên kênh chat hối thúc, Bố Phương không để tâm, lấy ra một điếu thuốc, châm lửa hút.

Những khán giả này căn bản không biết mộ cổ nguy hiểm đến mức nào.

Khán giả không biết, chẳng lẽ hắn cũng không biết mộ cổ hung hiểm ra sao?

Nghĩ vậy, Bố Phương lên tiếng: "Mọi người bình tĩnh đừng nóng vội, đây là một ngôi mộ cổ thời Nguyên, mức độ nguy hiểm bên trong, ngay cả Phong Môn thôn cũng không thể so sánh được." "Chỉ riêng đường hầm này thôi, có khả năng sẽ sụp đổ, các cơ quan trong hầm cũng đủ cho tôi ăn hành rồi.

Đặc biệt là những nơi có bôi kịch độc, chỉ cần da chạm vào là sẽ tan chảy ngay lập tức." "Còn về đồ tùy táng trong mộ cổ, có thể có rất

nhiều.” “Dựa theo xuất xứ và niên đại, mỗi một món đồ tùy táng ở đây mang ra thị trường đều có thể là vô giá!” Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều không nhịn được nuốt nước bọt.

“Chủ bá, nếu tìm được đồ tùy táng, làm một event rút thưởng đi, ai trúng thì gửi cho người đó!” “666!

Lầu trên, ý kiến hay đấy!” “Ha ha ha!

Tôi có thể rút đến khi chủ bá phá sản luôn.” Nhìn lướt qua kênh chat, thấy khán giả rất hứng thú với việc rút thưởng, Bố Phương cười nói: “Các vị, đề nghị này không tồi, khi nào tôi tìm được đồ tùy táng, sẽ chọn vài món ra cho mọi người rút thăm.” “Bố gia tốt quá, tôi yêu anh chết mất.” “Tôi mà trúng một món thì cả đời này không cần phải làm việc nữa.” “Xem livestream mười năm, tôi cảm thấy Bố gia là người có tâm nhất, không như mấy chủ bá khác, mỗi lần rút thưởng cho fan chỉ lấy ra vài trăm đến vài nghìn, cùng lắm là một hai vạn tệ cho chúng tôi rút.” Bố Phương giơ đuốc, cảnh giác tiến về phía trước, sự thật chứng minh, tăng cường cảnh giác không hề thừa.

Xào xạc xạc… Đúng lúc này, một cơn gió lạnh lẽo từ phía trước thổi tới, ập vào người Bố Phương.

Đồng thời, Bố Phương ngửi thấy trong không khí có một mùi hôi thối kỳ lạ.

Mùi hôi này không giống như mùi từ xác chết thối rữa, càng không phải mùi không khí mục nát, nhưng ngửi vào mũi lại khiến người ta buồn nôn.

Cơn gió đến nhanh mà đi cũng nhanh.

“Khí độc à?” Vương Bàn Tử kinh ngạc.

“Chắc không phải khí độc!” Hồ Bát Nhất nói: “Mùi hôi này không phải tỏa ra từ thi thể, tôi nghĩ trong mộ cổ có thể có khí độc!” “Vậy

phải làm sao?

Chúng ta không mang mặt nạ phòng độc!" Vương Bàn Tử nói.

"Đừng lo, tôi sẽ bảo vệ tính mạng của hai người." Bố Phương nói xong, ánh mắt nhìn về phía ngọn đuốc.

Vừa rồi khi cơn gió lạnh thổi qua, ngọn lửa của cây đuốc trong khoảnh khắc đó đột nhiên tóe ra rất nhiều tia lửa nhỏ li ti, nhưng những tia lửa bay ra nhanh chóng tắt ngấm, khi khí độc tan đi, ngọn lửa lập tức cháy lại bình thường.

Đến đây, Bố Phương cảm thấy cơn gió vừa rồi không đơn giản như hắn nghĩ, rốt cuộc là thứ gì?

Ngoài khí độc ra, còn có thể là gì nữa?

Nghi vấn này, có lẽ chỉ khi tiếp tục tiến lên mới có thể biết được.

Vừa đi về phía trước, Bố Phương vừa nhìn chằm chằm xuống chân, đồng thời nói: "Các vị khán giả thân mến, bây giờ tôi đã ở khu vực sâu nhất của địa cung rồi, vừa rồi có một cơn gió thổi qua, tôi ngửi thấy một mùi hôi thối, không giống mùi tỏa ra từ thi thể, tạm thời tôi không biết đó là khí gì." "Chủ bá, đừng lo, chắc chỉ là một cơn gió từ bên ngoài thổi vào mộ cổ thôi." "Tôi cũng nghĩ vậy, dưới lòng đất làm gì có gió, nếu có gió chắc chắn là từ bên ngoài thổi vào." Nhìn kênh chat của khán giả, Bố Phương thầm lắc đầu, phủ nhận suy đoán của họ.

Đây không phải lần đầu tiên hắn trộm mộ, hắn vô cùng chắc chắn, khí thể vừa rồi tuyệt đối không phải là gió từ bên ngoài đơn giản.

Nếu là gió, ngọn đuốc nhất định sẽ có phản ứng bất thường.

Nhưng nếu là khí độc, ngọn đuốc chỉ biến đổi nhẹ.

Là phúc không phải họa, là họa khó tránh.

Phía trước rốt cuộc có gì, chỉ có tận mắt chứng kiến mới có thể nhận ra.

Sắp xếp lại suy nghĩ, Bố Phương không nói nhiều, dẫn theo Lão Hồ và Bàn Tử từng bước tiến vào nơi sâu nhất của đường hầm.

Trong lúc đi vào, Bố Phương thỉnh thoảng lại để ý ngọn đuốc xem có xuất hiện dị thường gì không.

Càng đi vào trong, mùi hôi thối đó càng nồng nặc.

Nồng đến mức chỉ cần hít một hơi là vào thẳng cơ thể.

Tương ứng, ngọn đuốc đang cháy phát ra tiếng "lách tách", những tia lửa liên tục bắn ra ngoài rồi tắt ngấm.

Ực!

Nuốt một ngụm nước bọt, Bố Phương hơi căng thẳng, mùi hôi trong không khí không biết có độc hay không, nếu có độc, vậy thì Lão Hồ và Bàn Tử sẽ gặp nguy hiểm.

Để đảm bảo an toàn, Bố Phương lấy từ trong ba lô ra hai chiếc khăn lau mồ hôi chưa dùng, sau đó làm ướt chúng bằng nước rồi đưa cho hai người, nói: "Dùng khăn ướt bịt mũi miệng, khi nào khăn khô thì lại đổ thêm nước." "Được." Hai người nhận lấy khăn, bịt mũi miệng rồi gật đầu.

Chương 513

Bố Phương bước đi, theo đà tiến lên.

Vách động và đỉnh động xung quanh trở nên bằng phẳng, từ những bức tường đất đơn sơ trở nên nhẵn nhụi.

Tuy đều là đất bùn, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, từ đây trở đi, tường và đỉnh động đã được con người xử lý.

"Cứ đi một đoạn, đường hầm lại có sự thay đổi, là sao vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Điều này cho thấy chúng ta đang ở cuối địa cung rồi." Hồ Bát Nhất đáp.

"Đúng vậy!" Nghe vậy, Bố Phương gật đầu, nói: "Tiếp theo, chúng ta phải luôn cẩn thận, đến nơi thế này, có nghĩa là càng nguy hiểm!" Đi được hai phút.

Một luồng lục quang kỳ dị đột nhiên chiếu ra từ phía trước.

Bố Phương theo phản xạ đưa tay che mắt, cảm thấy không có nguy hiểm, lại bỏ tay xuống.

Chỉ thấy cách đó mười mét, đường hầm đã đến cuối, tuy luồng lục quang chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng cả ba người đều đã thấy, không thể nào là ảo giác.

"Vãi, trong địa cung mộ cổ sao lại có lục quang?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Quái dị thật!" Hồ Bát Nhất nói: "Tôi cũng không biết là tình huống gì!" "Đừng đi nữa, cứ đứng yên tại chỗ đã." Bố Phương nói với hai người một câu, rồi quay mặt về phía ống kính livestream: "Các vị khán giả thân mến, phía trước cuối đường hầm xuất hiện một vệt

lục quang là điều không bình thường." "Chúng ta đã đến cuối đường hầm, điểm cuối cách đây mười mét, ngoài ra, tôi muốn nói rằng mùi hôi thối đó càng nồng, nguồn gốc không chừng ở bên ngoài cuối đường hầm." "Vấn đề này tôi tạm gác lại, hãy nhìn về phía trước, có một vệt lục quang!" "Chủ bá, lừa tôi đấy à?

Trong mộ cổ đen kịt như mực, làm gì có lục quang?" "233, chủ bá chém gió không cần bản nháp!" "Nếu có ánh sáng thì sao tôi không thấy?" Thấy khán giả nghi ngờ, Bố Phương hơi sững sờ, chẳng phải hắn đã bật chức năng nhìn đêm của máy bay không người lái rồi sao?

Sao lại không thấy được?

Vãi chưởng!

Khi nhìn vào màn hình livestream, hắn phát hiện vệt lục quang ở cuối đường hầm đã bị máy bay không người lái lọc mất.

Hiểu ra, Bố Phương tâm niệm khẽ động, tắt chức năng quay đêm của máy bay không người lái.

Giây tiếp theo, trên màn hình livestream, ngoài ánh lửa từ cây đuốc, còn có một vệt lục quang kỳ dị.

Ngay sau đó, khán giả đã thấy được luồng lục quang mà Bố Phương nói đến.

Vị trí đó ở bên ngoài cuối đường hầm, trông giống như một ngọn lửa ma màu xanh lục.

"Thật không thể tin được!" "Thật sự có một vệt lục quang!" "Lục quang?

Mẹ nó là quỷ hỏa mà!" "...

Tôi sợ són ra quần rồi, các vị cứ từ từ xem, tôi đi rửa đít trước đã!" "Một ngôi mộ cổ đầy rẫy nguy hiểm, cộng thêm cơ quan ngàn

năm không hỏng, lại có một vệt lửa ma, quá hợp luôn!" "[Không Tay Vẫn Lái Máy Bay] tặng chủ bá một quả tên lửa ------- Bố gia, đừng vì tò mò mà đi tới xem, mau rút khỏi mộ cổ đi, không thì chết trong đó không ai dám vào nhặt xác đâu." "Lầu trên, ngậm cái mồm quạ của ông lại, nếu chủ bá có mệnh hệ gì, ông livestream trộm mộ cho tôi xem à!" "[Không Tay Vẫn Lái Máy Bay]: ...Tôi rút lại lời vừa nói." Thấy hàng triệu khán giả trong phòng livestream đã thấy rõ luồng lục quang, Bố Phương cũng khôi phục chức năng quay đêm của máy bay không người lái, rồi vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mọi người đều đã thấy, tôi không nói dối, phía trước đường hầm, có một vệt lục quang, và có những đốm sáng màu xanh lục lơ lửng trong đó." "Tôi cho mọi người xem, là để nhắc nhở đừng chủ quan trong mộ cổ, thời cổ đại, những người giàu có rất coi trọng mộ phần, khi ra lệnh xây lăng mộ, họ đã cho thợ thiết kế đủ loại cơ quan chết người khác nhau trong mộ, để phòng bọn trộm mộ lấy đi những món đồ tùy táng vô giá." "Vì vậy phía trước là cơ quan cạm bẫy, lời nguyền, hay ảo ảnh, tôi đều không biết." "Khi đi qua đó, nhất định phải hết sức cẩn thận." "Chủ bá, tiến lên đi, thắng lợi ở phía trước!" "Bố gia, đừng lề mề nữa, tôi muốn xem thứ quái quỷ gì ở phía trước phát ra lục quang!" Nhìn lướt qua kênh chat, thấy khán giả đã không đợi được nữa, Bố Phương cũng không câu giờ, điều chỉnh lại trạng thái, cầm đuốc bước về phía trước.

Trong khoảnh khắc, khán giả trong phòng livestream đều căng mắt ra nhìn.

Rất nhanh, Bố Phương cầm đuốc đi đến cuối đường hầm.

Cuối đường hầm hình bán nguyệt là một cánh cửa vòm, được con người đào thủ công.

Sau cửa vòm dường như là một đường hầm khác, chỉ có điều đường hầm này rất quái dị, bị lục quang bao phủ, một khung cảnh

toàn màu xanh lục.

Trông cực kỳ âm u và quỷ dị.

Không nói nhiều, Bố Phương bước qua cửa vòm, tiến vào đường hầm kỳ dị, đồng thời lên tiếng: "Các vị khán giả thân mến, tôi đã đi ra khỏi cuối đường hầm cũ, con đường này bây giờ, hẳn là đường dẫn đến mộ thất rồi." Nói xong, Bố Phương hơi ngẩng đầu, quan sát xung quanh.

Đường hầm này cũng gần giống đường hầm vừa đi qua, sau khi qua cửa vòm, đi được vài bước trên đường hầm này, Bố Phương cảm giác mùi hôi kỳ lạ càng nồng hơn.

Dường như có một dự cảm không lành.

Bố Phương dừng bước, lùi lại một bước.

"Dừng lại rồi?" Vương Bàn Tử suýt nữa đâm sầm vào Bố Phương, không nhịn được hỏi.

"Sống là tốt nhất." Bố Phương đáp lại Vương Bàn Tử.

Khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương không tiến mà lùi, đều bắt đầu bình luận.

"Chủ bá, không đi nữa à, phía trước có ma canh cửa sao?" "Bố gia, tôi xin anh đừng đi một bước dừng một bước nữa, trái tim nhỏ bé của tôi chịu không nổi đâu!" "233, chủ bá nhát quá." Sự cẩn thận của Bố Phương, trong mắt khán giả, lại là nhát gan.

Nhưng sự thật chứng minh, sự cẩn thận của Bố Phương là đúng, ngay khi hắn lùi lại một bước, cách đó sáu mét trong đường hầm phía trước, không khí tự động bùng cháy thành một quả cầu lửa màu xanh lục to bằng nắm tay.

Quả cầu lửa màu xanh lục to bằng nắm tay lơ lửng cháy ở đó.

Thấy quả cầu lửa màu xanh lục đang cháy hừng hực, những khán giả đang cười nhạo Bố Phương nhát gan trong phòng livestream, nụ cười trên mặt họ hoàn toàn đông cứng lại.

Chương 514

Tự dưng xuất hiện một quả cầu lửa ma quái, mẹ nó, chỉ có kẻ ngốc mới tiếp tục tiến lên.

Cuối cùng họ đã hiểu tại sao Bố Phương lại lùi một bước.

Thấy quả cầu lửa màu xanh lục, Bố Phương có chút kinh ngạc, trong lòng lập tức nảy sinh sự kiêng dè, may mà kịp thời đè nén sự e ngại xuống đáy lòng, lau vệt mồ hôi trên trán, có chút sợ hãi nói: "Các vị khán giả thân mến, số mộ cổ tôi đã trộm không dưới năm ngôi, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy loại cầu lửa kỳ dị tự dưng xuất hiện thế này, nếu tôi liều lĩnh đi qua, có thể sẽ bị tấn công, bị thiêu sống đến tro cũng không còn." "Ngoài ra, đường hầm này tràn ngập sắc xanh lục, vô cùng quái dị." "Có một quả cầu lửa xanh lục, có thể sẽ có những quả khác." Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream vẫn chưa hoàn hồn khỏi trạng thái sợ hãi, phải mất khoảng ba giây sau mới dần tỉnh táo lại, nhưng rồi lại rơi vào kinh hãi.

"Tôi cảm giác... như bị chủ bá tát một cái thật đau!" "Mẹ nó, tôi cứ nghĩ phía trước chẳng có nguy hiểm gì, kết quả... biến ra một quả cầu lửa xanh lục!" "Cách làm của Bố gia là đúng, mộ cổ dưới lòng đất thật sự quá nguy hiểm!" "Nếu cứ xông bừa vào, chỉ có một con đường chết!" "[Đáng Yêu Muốn Chết] tặng streamer mười chiếc máy bay ------ Sau này đứa nào chưa hiểu rõ sự tình mà còn nói Bố gia nhát gan, tao ngay lập tức cho một like!" "Đù má!

Trong mộ cổ có quỷ hỏa, quá bất thường!" "E rằng ngay cả nhà khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng!" "[Không Tay Vẫn Lái Máy Bay] tặng chủ bá một quả tên lửa ----- Bố gia, tại sao ngọn lửa lại có màu xanh lục?" Nhìn lướt qua kênh chat, Bố Phương thả lỏng

khỏi trạng thái căng thẳng, nhìn chằm chằm vào quả cầu lửa xanh lục vài giây, phát hiện màu sắc của nó là màu xanh lục thuần túy, nghĩ rồi nói: "Các vị khán giả thân mến, tôi hình như biết quả cầu lửa hình cầu màu xanh lục này là gì rồi, nếu tôi không đoán sai, đây là quỷ hỏa!" "Khán giả trong phòng livestream có thể không biết quỷ hỏa là gì, tôi xin giải thích, quỷ hỏa chính là lân hỏa, thường xuất hiện ở nông thôn, nơi xuất hiện nhiều nhất là vào mùa hè khô nóng, ở các khu mộ, hoặc trong mộ cổ." "Nhưng thỉnh thoảng cũng xuất hiện ở thành thị." "Vì trong xương người có chứa nguyên tố phốt pho, thi thể sau khi phân hủy sẽ trải qua biến đổi, sinh ra photphin, photphin có nhiệt độ bắt cháy thấp, có thể tự bốc cháy." "Những người nhát gan hoặc mê tín gọi nó là 'quỷ hỏa'." "Màu sắc của quỷ hỏa thay đổi theo màu sắc của nguyên tố phốt pho chứa trong cơ thể người." "Thông thường chúng ta có thể thấy quỷ hỏa có 3 màu: xanh lục, xanh lam, đỏ, nếu có màu đặc biệt, chứng tỏ trong cơ thể người chết có một số nguyên tố vi lượng với hàm lượng đặc biệt cao." Nghe lời giải thích của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

"Vãi chưởng!" "Hóa ra là lân hỏa!" "Nghe Bố gia giải thích, tôi hình như đã biết tại sao trong đường hầm này lại có một vệt lục quang rồi, vì nó chứa đầy một lượng lớn photphin, loại khí này được tạo ra từ các thi thể thối rữa!" "Nếu thật sự là vậy, trong mộ cổ chắc chắn có người chết!" "Quả cầu lửa xanh lục này, nhìn có vẻ nhiệt độ cao, nhưng thực tế nhiệt độ rất thấp." Bố Phương tiến lên vài bước, đưa tay phải ra cảm nhận quỷ hỏa, nói: "Lúc trước có một người bạn nói trong đường hầm chứa đầy photphin, thực ra là không đúng." "Chủ bá, không đúng ư?" "Cho tôi một lời giải thích hợp lý." Thấy khán giả không hiểu, Bố Phương chỉ vào hai bên đường hầm, mặt đất, nói: "Những nơi tôi chỉ, đều được rắc một lớp mỏng vật chất dạng vảy màu trắng, đó chính là bột phốt pho, những khán giả học hóa học đều biết, phốt pho có nhiệt độ bắt cháy rất thấp, sau khi va chạm

và ma sát với không khí, sẽ bốc cháy thành lửa." "Lục quang trong đường hầm này là do phốt pho phát ra." "Trong không khí không có photphin, nếu có, tôi cầm ngọn đuốc trong tay, đi đến đâu, nơi đó sẽ bùng cháy." "Vậy trước đó, quỷ hỏa tự dưng xuất hiện, chủ bá giải thích thế nào?" "Cái này, ngay cả khoa học cũng không giải thích được!" Lúc này, Bố Phương cúi xuống, bốc một ít đất lên, nhìn một cái, rồi lại ném xuống đất: "Tôi cho rằng trong đường hầm này, những người chôn cất chủ nhân ngôi mộ đã rắc loại bột phốt pho này vào đây, qua hàng nghìn năm lắng đọng, bột phốt pho vẫn còn nguyên vẹn." "Một khi trong đường hầm có gió lưu động, cả đường hầm sẽ bùng cháy thành một biển quỷ hỏa." "Sau đó sẽ tạo ra đủ loại ngọn lửa kỳ dị." "Những kẻ trộm mộ không có văn hóa thấy cảnh này, chắc chắn sẽ sợ chết khiếp." "Thực ra không cần phải lo lắng chút nào, bị loại lửa này bao trùm toàn thân, cũng sẽ không bị thiêu sống, quỷ hỏa là lửa nhiệt độ thấp, cháy trên cơ thể cũng không bị thương, chỉ cảm thấy ấm áp mà thôi." "Chủ bá, chém gió vừa thôi!" "Nhiệt độ của quỷ hỏa chắc chắn siêu cao!" "Tôi không tin anh dám thò tay vào bắt quỷ hỏa đang lơ lửng trong không khí!" Liếc nhìn kênh chat, thấy khán giả không tin, Bố Phương tiến lên vài bước, rồi đưa tay phải ra, xuyên vào trong quỷ hỏa.

Vẻ mặt hắn không hề đau đớn, vô cùng bình tĩnh.

Thấy cảnh này, khán giả trong phòng livestream, chết lặng.

"Vãi chưởng!

Thật sự là lửa nhiệt độ thấp!" "Chủ bá, sau này tôi tin anh hết!" "Những ngọn quỷ hỏa này thực ra cũng không có gì đáng sợ!" "Người xưa đặt bột phốt pho ở đây, chỉ để cố tình dọa bọn trộm mộ thôi nhỉ?" "Nếu tôi không đoán sai, mùi lạ mà chủ bá ngửi thấy trước đó, thực ra là mùi phốt pho!" "Nói có lý." "Tôi học hóa học, những lời chủ bá nói lúc nãy, không hề giả chút nào!" "Tôi phục!

Chủ bá ngay cả hóa học cũng biết!" "Lịch sử, địa lý, đồ cổ, giờ lại thêm cả hóa học, chủ bá lại thông thạo cả bốn thứ, tôi cảm thấy làm một tên trộm mộ còn khó hơn thi vào Thanh Hoa, Bắc Đại!" "Chủ bá, mau tiến lên đi!" "Tôi muốn xem cương thi!" Sau khi hiểu rõ về lân hỏa, Bố Phương như trút được gánh nặng, thở phào một hơi, mùi lạ ngửi thấy trước đó không phải khí độc, mà là mùi phốt pho.

"Tiếp tục tiến lên thôi." Bố Phương bước đi, chỉ thấy đế giày ma sát với mặt đất, bùng lên ngọn quỷ hỏa màu xanh lục.

"Hơi đáng sợ." Vương Bàn Tử nhìn hai chiếc giày dưới chân mình đang bốc cháy quỷ hỏa, có chút kinh hãi nói.

"Đợi đến nơi an toàn, dùng nước dập tắt là được." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử gật đầu.

"Đường hầm này rắc đầy bột phốt pho, tôi cảm thấy rất kỳ lạ." Bố Phương nói.

"Tôi cũng nghĩ vậy, người xưa không thể nào lãng phí rắc bột phốt pho vào đường hầm này một cách vô ích." Hồ Bát Nhất nói: "Tôi cảm thấy có nguy hiểm." Lời của hắn vừa dứt.

"Rắc" một tiếng vang lên.

Chân phải của Bố Phương giẫm lên mặt đất, chiếc giày lún xuống một nửa vào bùn đất.

Thấy vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều không dám động đậy, người trước hỏi: "Giẫm phải cơ quan rồi à?" "Chắc không phải cơ quan." Bố Phương đáp một câu, nhấc chân phải lên, chỉ thấy bên dưới là một mảnh ngói, đã bị giẫm vỡ, xuất hiện vài vết nứt nhỏ dài vài centimet, bên dưới vết nứt là một mảng đen kịt.

Đột nhiên, một luồng khí không màu phun ra.

“Đù má!” “Chiểu khí!” Biết được đó là khí gì, Bố Phương vội vàng ngồi xuống, dùng đất bùn che kín vết nứt, làm xong, hắn đứng dậy, lùi lại một bước: “May mà ở đây không có quỷ hỏa đang cháy, không thì hậu quả nghiêm trọng!” “Đường hầm này quả nhiên không đơn giản như tôi nghĩ, bên dưới đường hầm quỷ hỏa, là một không gian, bên trong có chiểu khí.” Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác.

“Chiểu khí là gì vậy?” “Tôi chưa từng nghe qua.” Nhìn lướt qua kênh chat, thấy khán giả không biết chiểu khí là gì, Bố Phương giải thích: “Chiểu khí, đúng như tên gọi, là khí trong đầm lầy, vùng đất ngập nước.

Mọi người thường thấy, ở đầm lầy, cống nước bẩn hoặc hầm phân, có bọt khí nổi lên, nếu chúng ta châm một que diêm, có thể đốt cháy nó, đó chính là chiểu khí hình thành tự nhiên trong giới tự nhiên.” “Trong mộ cổ có chiểu khí, điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến là dưới lòng đất có phân bò, vì phân bò có thể sinh ra chiểu khí.” “Chiểu khí và phốt pho thường đi đôi với nhau.” “Điều đáng sợ là, một khi chiểu khí tiếp xúc với quỷ hỏa đang cháy, hai thứ kết hợp, sẽ bùng cháy dữ dội, lúc đó nhiệt độ sẽ trên nghìn độ, và sẽ gây ra vụ nổ.” “Nói đơn giản hơn, đường hầm này, là một đường hầm nổ.” Giây phút này, Bố Phương cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh toát, khi hoàn hồn, hắn lập tức lấy một chai nước từ ba lô ra, dập tắt ngọn quỷ hỏa đang cháy lơ lửng phía sau.

“Tiến là chết, lùi là sống, chúng ta quay lại!” Bố Phương không nói nhiều, nhanh chóng rút lui.

“Cộp cộp cộp.” Lúc này, trong đường hầm chỉ còn tiếng bước chân của ba người Bố Phương đang chạy ngược lại.

Khán giả trong phòng livestream nhìn dáng vẻ căng thẳng của Bố

Phương, đều bắt đầu bàn tán.

"Chủ bá sao vậy?

Gặp ma à?" "Vãi chưởng, chủ bá không lẽ nhát gan rồi chứ!" "Lầu trên, ông mù à?

Chủ bá vừa nói rồi, đó là một đường hầm nổ, tiến lên là chết." "Đừng cãi nhau nữa, đợi chủ bá giải thích!" Không có tâm trí để ý đến khán giả, Bố Phương cùng Lão Hồ và Bàn Tử nhanh chóng và an toàn quay trở lại lối vào, vị trí cửa vòm.

"Hù!" Bố Phương tham lam hít thở, sau khi thở đều, hắn chỉ vào đường hầm màu xanh lục quỷ dị nói: "Các vị khán giả thân mến, tôi cứ tưởng đường hầm kỳ dị này thông đến mộ thất, kết quả nó là một cái bẫy." "Nhìn xem, ba chúng tôi vừa chạy nhanh về, có ba vệt đường trên đó, đang cháy quỷ hỏa màu xanh lục." "May mà vị trí tôi đang đứng không có phốt pho, nếu không đã cháy lan tới đây rồi." "Điều đó không đáng sợ, đáng sợ là, bên dưới đường hầm đó có chiểu khí, nếu tôi không bịt kín cái khe hở đó lại, chiểu khí sẽ điên cuồng tuôn ra, trộn lẫn với lân hỏa, sẽ bùng cháy dữ dội." "Lúc đó, nếu chúng tôi không chạy ra kịp, ước chừng trong vòng một phút, chúng tôi sẽ bị thiêu sống thành tro bụi." "Chủ bá, anh bách độc bất xâm, còn sợ lửa à?" "Đúng vậy!

Không sợ lửa thì xông vào đi!" "Hai lầu trên, muốn xem chủ bá chôn thân trong biển lửa à?" Nhìn lướt qua kênh chat, Bố Phương lắc đầu, không nói nhiều, tâm niệm khẽ động, tắt chức năng nhìn đêm của phòng livestream.

Giây tiếp theo, hơn một triệu khán giả đang online trong phòng livestream, thấy bên trong đường hầm, những ngọn quỷ hỏa đang bùng cháy, đốt cháy toàn bộ những nơi có phốt pho, đều thấy da đầu tê dại.

Trông đáng sợ như vậy, ai mà có dũng khí đi vào.

“Kinh khủng đến thế!” “Cảnh tượng này, đời tôi mới thấy!” “Trời ơi, ngọn lửa quỷ nhiệt độ thấp đang cháy hừng hực, e rằng không bao lâu nữa, không khí trong đường hầm sẽ bị đốt hết.” “Nếu có người đứng trong đó, dù không chết, cũng sẽ chết ngạt, anh em, tôi nói có đúng không?” “Đúng đúng đúng.” Trận hỏa hoạn lớn này cháy gần mười phút, rồi dần tắt.

Cũng có nghĩa là, bột phốt pho trong đường hầm đã cháy hết.

Chương 515

Sau khi lân hỏa tắt, đường hầm trở nên đen kịt, Bố Phương lấy đèn pin ra, bật lên, một cột sáng trắng chiếu vào, chỉ thấy hai bên tường và mặt đất của đường hầm đã bị lân hỏa đốt đen, nhiều lân hỏa như vậy cùng lúc cháy, nhiệt độ cao, tôi đứng ở đây cũng có thể cảm nhận được sức nóng." "Lân hỏa cũng là lửa lạnh, thứ duy nhất có thể khiến nó bùng cháy dữ dội chỉ có chiểu khí, nếu tôi không đoán sai, bên dưới lòng đất không phải có một lượng lớn phân bò, mà là một lượng lớn người chết." "Tôi cảm thấy khả năng là người chết cao hơn." "Người chết cũng giống như phân bò, qua nhiều năm tháng lên men, sẽ sinh ra chiểu khí." Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream tin rằng dưới lòng đất là người chết, chứ không phải phân bò.

Vì mộ cổ dùng để chôn người chết, chứ không phải chôn phân bò.

"Vãi chưởng!

Tôi cảm giác dưới lòng đất là một hố chôn trăm người!" "Trăm người?

Tôi thấy là hố chôn ngàn người!" "Tất cả ngồi xuống, dưới đất là hố chôn vạn người!" "Hố chôn vạn người?

Tôi cười rồi đấy!" "Nếu dưới đất là hố chôn vạn người, thì không gian dưới đó phải lớn đến mức nào mới chứa được một vạn thi thể?

Hố chôn ngàn người là cùng!" "Ai da ai da, chân tôi sao lại quỳ xuống rồi?" "Dưới đất giấu một ngàn người chết?

Sợ đến mức tôi không dám nói gì nữa!" "Thời cổ đại thật khủng khiếp, một ngôi mộ cổ, động một cái là chôn cả ngàn người, vẫn là thời đại mới hài hòa tốt đẹp hơn!" Nhìn lướt qua kênh chat, thấy khán

giả đã ý thức được sự khủng bố của mộ cổ, nghĩ rồi, Bố Phương quay mặt về phía ống kính livestream nói: "Có một người bạn nói đúng rồi, bên dưới đường hầm phía trước là một hố chôn ngàn người, rốt cuộc ngôi mộ cổ này có bí mật gì không muốn người khác biết, mà người xưa lại thiết kế ra chiêu sát thủ đồng quy vu tận với bọn trộm mộ thế này!" "Vấn đề này, chúng ta có vắt óc ra cũng không nghĩ ra được." "Nhưng như vậy lại tốt cho tôi, mộ cổ càng nguy hiểm, chứng tỏ nó càng không đơn giản." "Chủ bá, không phải anh biết hết sao?" "Vậy thì, tại sao người xưa lại rắc phốt pho ở đường hầm phía trước, và giấu chiểu khí dưới lòng đất?" "Lầu trên, đừng làm khó Bố gia được không, anh ta lại không phải người cổ đại, làm sao biết được!" Nhìn lướt qua kênh chat, thấy có một người bạn đang cố tình gây khó dễ, suy nghĩ nghiêm túc một giây, Bố Phương nói: "Trong mộ cổ, có những nơi có quỷ hỏa, là để mê hoặc và dọa lui bọn trộm mộ, nếu bọn trộm mộ nhận ra quỷ hỏa không có uy hiếp, chắc chắn sẽ không thèm để ý mà xông vào, vậy thì chẳng khác nào chui vào miệng cọp, khi chân giẫm vỡ lớp ngói giấu dưới lớp bùn, mặt đất sẽ sụp xuống, chiểu khí dưới lòng đất sẽ tuôn ra, hòa cùng quỷ hỏa, thiêu sống bọn trộm mộ." "Chủ bá ngầu vãi!" "Suy luận thực tế, quá hợp lý, tát vào mặt cái người bạn gây khó dễ kia bốp bốp!" Bố Phương nói: "Những gì tôi nói, chính là tình huống mà tôi vừa gặp phải." "Nếu vừa rồi tôi không kịp thời bịt kín vết nứt, chiểu khí tuôn ra, có khả năng sẽ gây ra một trận hỏa hoạn nhiệt độ cao." "Lúc đó trong tình huống nguy cấp, đầu óc tôi chắc chắn sẽ trống rỗng, lại bị lửa đốt, chắc chắn sẽ nhảy loạn xạ, bước chân cũng sẽ rối loạn, như vậy, mặt đất cũng sẽ sụp xuống nhiều hơn, cuối cùng, chiểu khí và lân hỏa hoàn toàn kết hợp, sẽ gây ra vụ nổ, dưới phản ứng dây chuyền, đường hầm bị chấn sập, mộ cổ cũng sẽ bị ảnh hưởng." "Người thiết kế cơ quan này, vô cùng tàn nhẫn vô nhân đạo, muốn dùng cả ngôi mộ làm cái giá, để đổi lấy mạng của bọn trộm mộ." "Không chỉ bọn trộm mộ không chạy thoát,

mà ngay cả chủ nhân ngôi mộ cũng sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn ở nơi này." "Sát chiêu của nhà thiết kế mộ cổ, quả thực kinh thiên động địa, quá độc ác!" "Đồng thời, tôi cũng vô cùng khâm phục người này, đã thiết kế đường hầm phía trước thành một cái bẫy, vận dụng phản ứng hóa học, để chiếu khí và lân hỏa kết hợp tạo ra vụ nổ, bọn trộm mộ ở trong đó, chắc chắn sẽ bị nổ tan xác." "Nói thật, lưng tôi đã ướt đẫm mồ hôi lạnh." "Nếu không phải tôi đủ bình tĩnh, e rằng mạng nhỏ đã bỏ lại trong đó rồi." Nói xong, Bố Phương dùng tay lau mồ hôi trên trán, miệng cũng khô khốc, phải uống nước giải khát.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream nghe Bố Phương giải thích, sắc mặt đều tái nhợt.

Vừa rồi xác định dưới lòng đất là hố chôn ngàn người, tâm thần đã bất định, bây giờ lại biết được sự khủng bố của đường hầm phía trước, ai nấy đều bị dọa sợ.

"Thủ đoạn của người xưa quá tàn độc, lại dùng cái giá hủy mộ để đổi lấy mạng của bọn trộm mộ!" "Tôi cảm giác trong ngôi mộ cổ này, ẩn giấu một bí mật kinh người!" "Vãi cả nồi!

Suýt nữa tè ra quần!" "Đây chắc là một trong những thủ đoạn chống trộm thời cổ đại, người xưa không muốn đồ tùy táng trong mộ bị lấy đi!" "[Không Tay Vẫn Lái Máy Bay] tặng chủ bá sáu chiếc máy bay ------- Bây giờ tôi mới hoàn hồn, Bố gia, sau này tôi sẽ không hối thúc nữa, trong mộ cổ, đi sai một bước là chết, quá kinh khủng!" "[Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền] tặng chủ bá một quả tên lửa ------ Mộ cổ nguy hiểm như vậy, Bố gia, còn trộm nữa không?

Hơn nữa, đường đi chỉ có một, trước đó, không thấy có ngã rẽ nào khác!" "Thổ hào nói có lý, tôi cũng muốn hỏi, người cổ đại, có hiểu phản ứng hóa học không?" "Lầu trên, không biết rồi nhé, thời cổ đại, người ta gọi hóa học là luyện đan thuật, họ cũng hiểu một chút về

phản ứng hóa học, ví dụ như người xưa thường dùng phản ứng hóa học của bạc và lưu huỳnh để kiểm tra thực phẩm có độc không, còn có thuật luyện đan." Nhìn lướt qua kênh chat, Bố Phương nói: "Người thời Nguyên có thể thiết kế ra loại cơ quan phản ứng hóa học này, không có gì lạ cả.

Trước thời Nguyên, người xưa đã nắm vững hóa học và kỹ thuật công nghiệp rồi, ví dụ như thời Xuân Thu, đã phát minh ra la bàn." "Còn về việc có trộm mộ nữa hay không, câu trả lời là có." Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Bố gia, đường đi chỉ có một, một phần dưới đất đã rỗng, giẫm lên, không phải sẽ rơi vào hố chôn ngàn người sao?" "Lúc đó, muốn trèo lên, e rằng khó như lên trời!" "Mọi người đừng cãi nữa, chủ bá chắc chắn có cách đi qua!" "..." Bố Phương nói: "Muốn đi qua, chắc chắn có cách, chỉ cần chúng ta đi qua được, hẳn là có thể đến được mộ thất, mặt đất của đường hầm rất giòn, chỉ cần dùng sức giẫm mạnh một chút là sẽ lún xuống, vì vậy cách đi qua, là giẫm sập mặt đất, để đất bùn toàn bộ lún xuống, nếu ven tường có đường đi, có thể bám vào tường mà đi." "Chúng ta đi thôi." Rất nhanh.

Bố Phương và Lão Hồ cùng Bàn Tử, ba người đến nơi chiếu khí rò rỉ ra.

"Bốp!" Không nói nhiều, Bố Phương giơ chiếc xẻng sắt đầu nhọn lên đập xuống.

"Ầm ầm!" Giây tiếp theo, lớp ngói bị đập vỡ, đất bùn lún xuống.

Mặt đất phía trước đường hầm cũng theo đó rơi xuống.

Bên dưới là một cái hố.

Đen kịt.

Chưa đầy một phút, mặt đất của đường hầm dài hơn ba mươi mét

đã lún xuống.

"Vãi chưởng!" "Cái hố dài thế?" Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

"Thật không thể tin được." Hồ Bát Nhất nói: "May mà hai bên tường có một lớp đất dày khoảng hai mươi centimet, chúng ta có thể bám vào tường, giẫm lên đó mà đi." "Đừng vội đi, để tôi xem đáy hố sâu bao nhiêu." Bố Phương lấy đèn pin ra, chiếu vào cái hố đen kịt, và thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Dưới ánh sáng của đèn pin.

Có thể thấy, cái hố sâu khoảng mười mét, bên dưới chất đầy người chết.

Những người chết này đều đã thối rữa không còn máu thịt, biến thành xương trắng.

Bố Phương không nhịn được nuốt nước bọt, bên dưới thi cốt chất đống như núi!

Những người này, e rằng đều là người của Phong Môn thôn, sau khi chết, bị người ta thu thập, đặt ở đây.

"Các vị khán giả thân mến, thấy chưa?" Bố Phương chỉ vào hố chôn ngàn người, nhìn vào ống kính máy bay không người lái nói.

"Bố gia, tôi cũng không thấy gì!" "Bật chức năng nhìn đêm của máy bay không người lái đi, chúng tôi mới thấy được!" "Thật muốn biết bên dưới có gì!" Nhìn lướt qua kênh chat, Bố Phương nhớ ra, trước đó đã tắt chức năng nhìn đêm của phòng livestream, tâm niệm khẽ động, chức năng nhìn đêm được bật lên.

Giây tiếp theo.

Màn hình livestream toàn là xương trắng của người chết, chất

đống vào nhau, lộn xộn không theo trật tự!

Giây phút này, khán giả trong phòng livestream, đều (bị) dọa đến da đầu tê dại.

Mỗi một bộ xương trắng, tượng trưng cho một linh hồn đã chết.

Nhiều người bị chôn cùng một chỗ như vậy, khán giả vừa thấy da đầu tê dại, vừa thấy lông tóc dựng đứng.

Phòng livestream im phăng phắc khoảng mười giây, sau đó kênh chat phủ kín toàn bộ màn hình.

“Nhiều xương người thế này, dọa tôi chết khiếp!” “Mẹ nó, tôi sợ són ra quần rồi!” “Chủ bá đừng ngẩn người nữa, mau đi đi!

Chương 516

Thấy nhiều người chết như vậy, là điềm không lành!" "Tôi cảm thấy những người chết này, đều là dân làng Phong Môn thôn đã mất tích từ lâu!" "[Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền]: Bố gia đi men theo mép hố chôn ngàn người, nếu rơi xuống, nằm cùng với thi thể, tôi lo cho Bố gia quá." "Hố thiên táng này trông thì đáng sợ nhưng không có nguy hiểm.

Nhìn thấy những người chết này chứng tỏ tôi đã đến đúng nơi, ngôi mộ cổ này chính là lăng mộ của Hứa Sư Kính.

Người của thôn Phong Môn sau khi chết cũng sẵn lòng chia sẻ vị trí mộ cổ, để bà con làng xóm được chôn cất ở đây." Bố Phương quay mặt về phía camera livestream, nói.

"666 vãi!" "Cảnh tượng kinh dị thế này mà trong mắt Chủ bá cứ như chuyện thường ngày." "Bố gia, nơi này không nên ở lâu, đi thôi." Thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương gật đầu, sau đó đi ngang như cua, hai tay bám vào vách đất, bước trên lớp đất dày chỉ chừng hai mươi centimet.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử theo sát phía sau.

Đi được khoảng mười mét, Bố Phương lên tiếng: "Các vị, ở nơi thế này, tuyệt đối đừng nhìn xuống hố xác, nếu không tâm thần sẽ rối loạn, không tự chủ được mà nhảy xuống đấy." "Nếu không có gì bất ngờ, ở cuối đường hầm này chính là mộ thất." Sau vài điếu thuốc, ba người Bố Phương đã đi dọc theo vách tường qua khỏi hố xác.

"Đúng là hú vía." "Nếu mà rơi xuống hố xác, nằm chung với đống xương trắng và người chết, nghĩ thôi tôi đã thấy tê cả da đầu rồi." Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, nói.

“Bàn Tử, cậu sợ cả xác chết à?” Hồ Bát Nhất trêu chọc.

“Tôi sợ độ cao, ông không biết sao, tôi có chứng sợ độ cao.” “May là cái hố xác này chỉ cao khoảng mười mét, chứ mà cao ba mươi mét thì tôi chết cũng không đi, cùng lắm là tìm đường khác vào hợp quân với các cậu thôi.” Vương Bàn Tử nói.

Hu!

Bố Phương hai tay chống hông, thở ra một hơi dài.

Hắn liếc nhìn hố xác, vừa rồi may mà không bị trượt chân, hoặc đất đá sạt lở, nếu không cả ba người rơi xuống thì e là không thể lên ngay được.

Không dừng lại lâu.

Bố Phương lấy đuốc ra châm lửa, giơ lên đi về phía trước.

Đi về phía trước khoảng mười mét, cảnh tượng hiện ra trước mắt lại ngoài dự liệu của hắn.

Ở ngay phía trước ba mét là một bức tường gạch xanh.

Nhìn qua là có thể nhận ra, đây không phải cửa mộ thất, mà là một bức tường được xây cố định.

Con đường phía trước đã bị bức tường chặn lại.

“Vãi thật.” Nhìn bức tường không biết dày bao nhiêu, Bố Phương hơi há miệng, có chút kinh ngạc.

“233, Chủ bá sắp phải về tay không rồi!” “Phải chi mang theo búa tạ thì tốt rồi, Chủ bá có thể đập nát bức tường!” “Lầu trên IQ cao thật đấy, nếu ông lấy gạch nhà mình đập ra một cái lỗ được thì tôi nhận ông làm con trai!” Không để ý đến bình luận, Bố Phương đi đến trước tường, quan sát một lượt, nó cao khoảng bảy mét, rộng khoảng sáu mét.

Hai đầu của bức tường gạch xanh hẳn là đã cắm sâu vào trong lòng đất.

Khe hở giữa các viên gạch chỉ khoảng nửa centimet.

Kiểm tra một lượt xong, Bố Phương liếc nhìn bình luận trong phòng livestream, phát hiện khán giả cũng không ngờ lại xuất hiện một bức tường chặn đường đi.

"Chủ bá, lẽ nào đây là cửa mộ thất?" "Rõ ràng là một bức tường, dùng mông cũng biết không phải mộ thất." "Chủ bá bây giờ chắc chắn đang thất vọng lắm." "Xuất hiện một bức tường ở đây, có phải đang ám chỉ đây là đường cùng không?" "Bố gia, không phải cuối đường hầm là mộ thất sao?

Nó ở đâu vậy?

Sao tôi không thấy?" "Bị ai bê đi mất rồi à?" Bố Phương không hề thất vọng, hắn suy nghĩ ba giây rồi quay mặt về phía camera nói: "Các vị, chỉ có một con đường để đi tiếp, hơn nữa, đây tuyệt đối không thể là đường cùng.

Phía sau bức tường này chắc chắn có một thế giới khác.

Bức tường này hẳn là được xây sau khi hoàn thành ngôi mộ, rõ ràng là để ngăn chặn bọn trộm mộ vào trong trộm đồ minh khí." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều tin tưởng.

"Bố gia, còn chờ gì nữa, mau lôi từ trong túi ra một quả bom hẹn giờ, đặt dưới tường rồi cho nó nổ tung đi." "Bom hẹn giờ?

Lầu trên đúng là thiên tài không màng hậu quả." "Mẹ nó, dùng bom phá tường, đây là hành vi tìm chết mà." "Chủ bá, đợi tôi trong mộ nhé, tôi mang khoan điện đến tìm anh ngay." "...Ha ha ha." "Sau bức tường là mộ thất, nghĩ thôi đã thấy kích động rồi." Nhìn những bình luận của khán giả, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, mọi người

nghĩ đây chỉ là một bức tường bình thường thôi sao?" Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều sững sờ.

"Chủ bá, ý anh là, bức tường này có cơ quan?" "Vãi chưởng!

Không thể nào!" "Tường mà có cơ quan, lần đầu tôi nghe đấy!" "Lầu trên, dốt thì đọc thêm lịch sử đi.

Trong mộ cổ, cơ quan tên độc đều được giấu trong gạch, chỉ cần kích hoạt là tên độc sẽ bắn ra.

Chủ bá dù có năng lực bách độc bất xâm thì không chết cũng bị thương, chảy máu." Bố Phương nói: "Tôi không nói bức tường này có cơ quan, nhưng cũng có khả năng cơ quan được giấu bên trong tường." "Bức tường này chặn đường vào của chúng ta, nhưng ngược lại, nó ở đây giống như để ngăn người từ bên trong đi ra." "Giác quan thứ sáu mách bảo tôi, chúng ta đã rất gần mộ thất rồi." "Hơn nữa, có câu nói xưa rất hay, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, có tường thì tay không dỡ tường." "Câu cuối là do Chủ bá tự thêm vào phải không, hài thật đấy." "Văn tự An Lạc thật bác đại tinh thâm." "'Đêm hôm bắt dế đồng' tặng Chủ bá một quả Hỏa tiễn ------- Chủ bá, nếu anh không dùng công phu Song Chỉ Thám Động mà dỡ được viên gạch này xuống, tôi gọi anh là bố hai năm." "'Đêm hôm bắt dế đồng' tặng Chủ bá một quả Hỏa tiễn ------- Chủ bá, nếu anh không dùng công phu Song Chỉ Thám Động mà dỡ được viên gạch này xuống, tôi gọi anh là bố hai năm." Thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương không thèm để ý, vừa nhìn là biết đối phương đang đùa.

Hắn suy nghĩ một lát rồi quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả, tôi có hai cách dỡ tường.

Cách thứ nhất là dùng Song Chỉ Thám Động, dỡ ra một lỗ hổng, tốc độ sẽ nhanh hơn.

Cách thứ hai thì hơi chậm một chút, mọi người muốn xem cách

nào?" "Bố gia, dùng cách thứ hai đi!" "Song Chỉ Thám Động tôi xem rồi!" "Không biết Chủ bá sẽ dùng cách gì để dỡ tường đây!" Thấy khán giả không thích xem Song Chỉ Thám Động, Bố Phương cũng không dùng nữa.

Hắn lấy đèn pin ra chiếu lên tường, thấy khe hở giữa các viên gạch được trám bằng vữa vôi để cố định.

Chương 517

Sau đó, hắn đưa tay trái ra gõ gõ lên tường, phát ra tiếng "cộc cộc".

Hắn dùng móng tay cạo lớp vữa ở khe hở, một ít bột đen dính lại trên móng tay.

Nhìn một cái, Bố Phương quay về phía camera nói: "Các vị khán giả, tôi đã kiểm tra rồi, phát hiện bức tường này vô cùng chắc chắn.

Nhìn lớp bột tôi cạo ra này, nếu tôi không đoán sai, vữa này được làm từ vôi tôi hoặc dùng nước cơm nóng, máu heo và các tạp chất khác trộn lại." "Loại chất kết dính này mấy nghìn năm cũng không mục nát." "Thật ra, nếu một tên trộm mộ bình thường đi đến đây, trong tình huống không có thuốc nổ, chỉ có thể quay về đường cũ." "Mà dù có bom, cũng không dám cho nổ." "Thực ra cách đi qua cũng đơn giản thôi, đó là dùng đao cắt tường thành một cái lỗ, rồi chui qua." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều ngây người.

"Vãi chưởng!" "Dùng đao cắt tường được á?

Tôi, một trí thức Thanh Hoa, mà lại không biết điều này!" "Tôi cũng giống lầu trên, cũng là trí thức đây.

Dùng đao không thể nào cắt được bức tường chắc chắn như vậy!" Liếc nhìn bình luận, phát hiện trong phòng livestream còn có cả sinh viên trường đại học danh tiếng Thanh Hoa, Bố Phương nở một nụ cười: "Đừng không tin, thật sự có thể đấy." "Dùng đao cắt tường?" "Bố Phương, cái màn ra vẻ này có thể để tôi thể hiện không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Được thôi." Bố Phương gật đầu.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử rút con dao găm chiến thuật ở bao chân ra, dùng sức chém vào tường, chỉ nghe một tiếng "keng"!

"Tường cứng thế này, dùng đao không cắt được đâu." Vương Bàn Tử thu dao lại, coi như bỏ cuộc.

"Chủ bá, bỏ cuộc đi!" "Dùng đao không cắt tường được đâu, Bàn Tử là tấm gương trước mắt đấy!" "Đúng vậy!

Dùng công phu Song Chỉ Thám Động rút gạch đi!" "Thời gian là vàng bạc, đừng lãng phí nữa." Nhìn bình luận, thấy khán giả không tin, Bố Phương hít sâu một hơi, lấy Hắc Kim Cổ Đao từ không gian hệ thống ra, rồi không tốn chút sức lực nào cắm mũi đao vào khe gạch, sau đó cắt xuống như một cái cưa điện.

Dao găm của Bàn Tử chỉ là hàng phổ thông, còn Hắc Kim Cổ Đao thì chém sắt như chém bùn.

Gạch xanh dưới lưỡi Hắc Kim Cổ Đao cứ như đậu phụ.

"Mẹ nó!" "Gặp ma à!" "Chủ bá xòe tay ra, một thanh trường đao từ không khí xuất hiện ngay trong tay!" "Đúng là thần thánh phương nào!" "Chẳng lẽ mắt tôi bị ảo giác rồi sao?" "Không thể nào!" "Bố gia 666 quá, lại còn biết biến ảo thuật nữa!" "Thật lòng mà nói, thân phận của Chủ bá ngoài Mô Kim Hiệu Úy ra, có phải còn là một ảo thuật gia không?" "Mọi người ngồi xuống cả đi, đây chỉ là thao tác cơ bản của Bố gia thôi!!!" Thời gian trôi qua từng giây, Bố Phương không có thời gian xem bình luận.

Hắn hai tay nắm chặt chuôi đao, cắt ba mặt, chỉ còn lại mặt cuối cùng.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều im lặng.

Ai mà ngờ được, trên đời này lại có người thật sự có thể dùng đao cắt tường.

Nếu chuyện này đồn ra ngoài, e rằng các chuyên gia cũng không tin.

Ầm!

Rút Hắc Kim Cổ Đao ra, Bố Phương tung một cước đá vào bức tường.

Một mảng tường đã bị cắt rời trực tiếp đổ vào trong.

Một cái lỗ cao một mét, rộng một mét xuất hiện.

Nghe tiếng động lớn, khán giả trong phòng livestream bùng nổ.

"Chủ bá, có thể đừng 'trâu' thế được không!" "Nếu anh cứ 'trâu' như vậy nữa, em có thể sẽ ngoại tình mà yêu anh mất!" "Tôi chẳng phục ai, chỉ phục Bố gia!" Thở phào một hơi vì mệt, Bố Phương nhìn vào màn hình bình luận, thấy khán giả đều kinh ngạc, khen hắn "trâu", hắn suýt nữa đã cười phá lên vì tự mãn.

May mà hắn kiềm chế được.

Hắn suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: "Các vị khán giả, luôn có đường để đi tiếp.

Qua được bức tường này, khoảng cách đến mộ thất chắc không còn xa nữa." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều nhao nhao thúc giục.

"Chủ bá, mau vào đi!" "Tôi muốn xem cương thi!" "Thật lòng, tôi không thể đợi được để thấy quan tài rồi!" "'Tay không lái máy bay' tặng Chủ bá một quả Siêu Hỏa tiễn ----- Bố gia, nếu em là con gái, chắc chắn sẽ vượt ngàn dặm tìm anh!" "Vãi, đại gia, ngàn dặm tặng...?" "'Tiểu tiên nữ tóc đuôi ngựa đôi' tặng Chủ bá ba quả Hỏa tiễn ----- Anh Bố ơi, lần sau đi trộm mộ có thể dẫn em theo được không ạ?" Thấy bình luận này, Bố Phương lắc đầu, nói: "Một cô nhóc như em mà đi trộm mộ, tôi mà dẫn em vào chắc em sợ tè ra quần

mất!" Hắn biết mộ cổ nguy hiểm.

Nếu thật sự dẫn "tiểu tiên nữ" đi trộm mộ, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô bé chết trong mộ cổ, làm sao ăn nói với gia đình cô bé?

Nếu mộ cổ mà giống như công viên giải trí thì dẫn cả nghìn người vào cũng được.

"'Tiểu tiên nữ tóc đuôi ngựa đôi': Thôi được rồi ạ.

Trộm mộ không hợp với em, em sinh ra đã có số xem livestream rồi." Khán giả trong phòng livestream nghe Bố Phương nói, đều chau mày.

Bố Phương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều là đàn ông, có thêm một cô gái thì tốt biết mấy.

Nghĩ đến đây, họ đồng loạt lên tiếng.

"Bố gia, lần sau đi trộm mộ, nhớ dẫn theo một cô em nhé!" "Cô em đó chắc chắn không phải dạng thường, phải biết trộm mộ!" "Đúng đúng đúng, quyết định vậy đi!" Liếc nhìn bình luận, thấy yêu cầu của khán giả, Bố Phương nói: "Các vị khán giả, chuyện đó là chắc chắn rồi.

Có một cô em biết trộm mộ đi cùng đương nhiên là tốt nhất, chính vì có câu, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt." Shirley Dương là một Mô Kim Hiệu Úy.

Nhưng hắn sẽ không để cô ấy đi.

Chương 518

Lỡ như Shirley Dương chết trong mộ, thì trời đất này không tìm ra người thứ hai.

Còn có Hoa Linh Nhi, Hồng Cô Nương và những người khác nữa.

"Chủ bá, tôi tin rằng trong dân gian chắc chắn có nữ trộm mộ!" "Tôi cảm thấy ở Lạc Dương và Hà Tây đặc biệt nhiều!" Bố Phương nói: "Có thì có, nhưng rất ít." "Bởi vì nghề trộm mộ, dù là thời cổ đại hay hiện đại, đều là một công việc đòi hỏi thể lực." "Dù sao cũng phải đào đường hầm, đánh cương thi và đủ thứ linh tinh khác.

Trộm mộ về cơ bản đều là để che mắt người đời, nên để hành động thuận tiện, đàn ông sẽ nhanh nhẹn hơn phụ nữ." "Trong các sự kiện được ghi lại về trộm mộ, điều kiện tổng hợp của nữ trộm mộ đều kém hơn nam." "Thời cổ đại trọng nam khinh nữ, những việc thế này thường do đàn ông làm, rất ít phụ nữ tham gia." "Nếu bảo tôi tìm nữ trộm mộ để hợp tác, tôi sẽ chọn tìm trong ngũ đại phái trộm mộ." "Mô Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Khảo cổ." "Chủ bá, đừng quên nhé, lần sau xuống đấu, nhớ dẫn theo một cô gái, không thì ba cô cũng được, tôi thích xem cảnh tè ra quần." Nhìn bình luận, Bố Phương trả lời qua loa với khán giả: "Được rồi, tôi biết rồi." Ngay sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía số người xem trực tuyến, đã hơn một triệu ba trăm nghìn người rồi.

Chỉ cần vượt qua một triệu rưỡi là có thể rút thưởng.

Lau mồ hôi trên trán, Bố Phương vui vẻ mỉm cười.

Trong mắt hắn, thế giới này là công bằng, có bỏ ra công sức mới có hồi báo.

Nghỉ ngơi cũng đủ rồi, Bố Phương thu lại Hắc Kim Cổ Đao, cầm

đuốc đến trước lỗ hổng.

Hắn định đi vào nhưng rồi sững người lại.

"Chủ bá, sao không đi nữa?" "Giờ phút quan trọng, đừng có xìu chứ!" "Khốn kiếp!

Chủ bá sợ trong nháy mắt à!" "Bố gia chắc không phải thấy ma rồi chứ?" "Không đâu, nếu có ma, tôi chắc chắn sẽ thấy!" Bố Phương hoàn hồn, quay về phía camera nói: "Tôi ngửi thấy mùi hôi thối, chứng tỏ phía sau bức tường là một không gian kín.

Trước khi vào, tôi phải xác nhận bên trong có an toàn hay không." Nói xong, hắn liền giơ đuốc đưa vào trong động.

Lập tức, ngọn đuốc bùng lên dữ dội, phát ra tiếng "lách tách".

Bố Phương vội vàng rụt tay lại, quay về phía camera, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Các vị khán giả, không khí trong mộ cổ kín đã mục rữa rồi, chúng ta đợi không khí sạch vào thay thế rồi hẵng vào cũng không muộn." Thời gian trôi qua từng giây.

Đợi khoảng mười phút, Bố Phương lại đưa đuốc vào lần nữa, lần này ngọn lửa đã cháy bình thường.

"Được rồi." "Chúng ta vào thôi." Bố Phương nhấc chân phải, bước qua lỗ hổng rồi đi vào trong.

Dưới ánh lửa le lói, Bố Phương có thể thấy bức tường bên trong cũng là một đường hầm, điểm khác biệt là mặt đất và hai bên tường đã được lát gạch đá xanh.

Phát hiện ra điều này, Bố Phương có chút vui mừng, lên tiếng: "Anh chị em ơi, mọi người cũng thấy rồi đấy, người xưa bắt đầu từ đây đã lát gạch xanh, chứng tỏ chúng ta đã vào phạm vi của mộ cổ." "Nếu không có gì bất ngờ, đi thêm trăm mét nữa là đến mộ thất!" Tiếp tục đi vào trong ba mươi mét.

Bố Phương dừng lại, chỉ thấy phía trước là một cánh cửa đá.

"Trời đất ơi!" "Cuối cùng cũng thấy cửa, quan tài của chủ mộ chắc ở trong đó!" "Ngầu thật!

Hóa ra cửa mộ cổ được làm bằng đá!" Bố Phương bước nhanh đến dưới cửa đá, quan sát một lượt.

Đây là một bức tường, trên đó có một cánh cửa đá.

Cửa đá cao khoảng một mét tám, rộng khoảng một mét sáu.

Nếu không đoán sai, đây là chủ mộ thất, quan tài của chủ mộ Hứa Sư Kính đang ở bên trong.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng trở nên kích động.

"Tôi có linh cảm mãnh liệt, trong quan tài ở mộ thất chắc chắn có đồ tùy táng vô giá!" "Chủ bá, sắp phát tài to rồi!" "Các vị khán giả, thật lòng mà nói, trước khi đến đây, tôi đã hình dung ra mười mấy kiểu cấu trúc bên trong của ngôi mộ này, nhưng thật không ngờ cuối đường hầm lại là chủ mộ thất." "Ngôi mộ này trông có vẻ sơ sài." "Sau bức tường lại là mộ thất!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Xem livestream hai ngày nay, chính là để chờ đợi giây phút tiến vào chủ mộ thất, mở nắp quan tài của chủ mộ.

Bây giờ, họ cũng không thể giữ được bình tĩnh nữa.

"Mở quan tài!

Mở quan tài!!" "Chủ bá, mau vào đi!" "Vào?

Sao mà vào?

Cửa còn chưa mở mà!" Liếc nhìn bình luận, Bố Phương nói: "Muốn vào thì trước tiên phải mở được cánh cửa đá này." "Còn về việc tại sao lăng mộ của một Thừa tướng đời Nguyên lại sơ sài như

vậy, tôi chỉ có thể giải thích rằng, sau khi chết ông ấy không còn là Thừa tướng nữa, mà chỉ muốn làm một người bình thường." "Nhưng mọi người cũng đừng nản lòng, tuy ngôi mộ này sơ sài, nhưng có câu nói xưa rất hay, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo!" "Đi một đoạn đường hầm dài như vậy mới đến đây, e rằng bên trong còn có một thế giới khác!" "Nói nhiều cũng vô ích, để tôi tìm thử xem, biết đâu lại phát hiện ra cơ quan, có thể mở được cửa đá!" Hắn tìm hơn một phút nhưng không thấy cơ quan mở cửa đá.

"Cửa này là cửa sập nghìn cân, chỉ có thể nâng lên hạ xuống!" "Chắc chắn có cơ quan!" "Cứ tìm kỹ lại xem, chắc chắn sẽ tìm ra!" Hồ Bát Nhất quả quyết.

Nghe vậy, Bố Phương cầm đuốc tìm kiếm trên tường, rất nhanh, hắn phát hiện một viên gạch xanh trên tường có điểm khác biệt.

"Mẹ kiếp, hóa ra cơ quan mở cửa sập nghìn cân lại được giấu ở đây!" Bố Phương dùng công phu Song Chỉ Thám Động, rút viên gạch ra, chỉ thấy bên trong có một hòn đá lồi ra.

"Chủ bá 666 quá!

Cơ quan giấu trong gạch mà cũng tìm ra được!" "Người xưa thật thông minh, giấu cơ quan trong tường để người khác không phát hiện." "Bố gia, mau ấn cơ quan, vào mộ thất đi!" Liếc nhìn bình luận, thấy khán giả đã không đợi được nữa, Bố Phương nói: "Cũng giống như làm bài thi vậy, làm xong đề, xem lại một lần không thấy lỗi, nhưng xem lại lần thứ hai thì lại phát hiện ra!" Nói xong, Bố Phương ấn vào hòn đá.

Khoảnh khắc đó, mọi thứ im lặng trong vài giây.

Chương 519

Theo sau là một tiếng "cạch".

Cửa đá phát ra tiếng "ầm ầm".

Chỉ thấy cửa đá từ từ nâng lên.

"Tốt quá rồi." "Để tôi vào trước." Vương Bàn Tử thấy vậy, liền muốn xông vào mộ thất, nhưng bị Hồ Bát Nhất cản lại: "Mẹ nó cậu có thể đừng bốc đồng thế được không, lỡ chết trong đó, tôi sẽ nhét cậu vào quan tài chôn chung với xác chết luôn đấy." Ặc.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử bình tĩnh lại.

"Đừng vội vào, mộ thất này kín mít, không có gió, không chừng có độc khí, nếu vào, Bàn Tử sẽ sùi bọt mép mà chết đấy." "Hai người lấy khăn ướt bịt mũi miệng lại." Bố Phương nói xong, lấy đèn pin chiếu vào trong mộ thất.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một chiếc quách lớn.

Chiếc quách này trông vô cùng hoành tráng.

Nó được làm từ gỗ Kim Ti Nam Mộc.

Trên tường bên trong có vẽ những bức tranh cổ xưa sống động như thật.

Quan sát một phút.

Bố Phương đã nắm rõ kết cấu của gian mộ thất này.

Chiều dài và rộng khoảng năm mươi mét.

Một gian mộ thất lớn.

Gạch xanh trên tường phản chiếu ánh đèn pin.

Không hề có chút vàng son lộng lẫy nào.

Bên trong trống rỗng, chỉ có một chiếc quan tài, bốn cây cột tròn có đèn trường minh, còn lại chỉ là những bức tranh trên tường.

"Khốn kiếp!" "Trên đất lại chẳng có một cái bình, cái lọ nào, thật làm tôi thất vọng quá!" Vương Bàn Tử cũng nhìn vào, có chút thất vọng nói.

"Màn kịch chính nằm trong quách kia kìa!" "Nếu bên trong có một món đồ tùy táng trị giá một trăm triệu, chúng ta phát tài rồi." Hồ Bát Nhất nói.

Một trăm triệu?

Nghe con số này, Vương Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt.

Đối với hắn, một trăm triệu là một con số trên trời.

Nếu đổi thành tiền giấy một trăm tệ, e là đếm đến chuột rút tay.

Lúc này, máy bay không người lái cũng đang ghi lại góc nhìn của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream thấy bên trong mộ thất cổ kính vô cùng, đều cạn lời.

"Núi vàng núi bạc đâu?" "Mẹ nó chứ Thừa tướng đời Nguyên mà nghèo thế này sao?" "Sau khi chết, con cháu đời sau mang theo tài sản chạy tứ tán hết rồi à?" "'Tay không lái máy bay' tặng Chủ bá một quả Hỏa tiễn ------ Bố gia, lần sau xuống đấu thì trộm mộ lớn một chút, theo tôi thấy, mộ của Thừa tướng Hứa Sư Kính đời Nguyên này chỉ là một cái đấu nhỏ thôi!" "'Quản lý đẹp trai nhiều tiền' tặng Chủ bá một quả Siêu Hỏa tiễn ------ Lần sau trộm mộ, nhất định phải chọn lăng mộ đế vương nhé!" "Lăng mộ đế vương thì tôi chỉ biết Lăng Tần Thủy Hoàng, với mộ hợp táng của Võ Tắc Thiên và Lý Trị, nhưng hai lăng mộ đó đã được nhà nước bảo vệ rồi.

Chủ bá muốn tìm một lăng mộ đế vương chưa ai biết đến ở An

Lạc, e là khó như lên trời!" "Lầu trên, quên Chủ bá là Mô Kim Hiệu Úy à?" "Long mạch của An Lạc bắt nguồn từ Côn Luân, đến đó chắc chắn sẽ tìm được lăng mộ đế vương!" Liếc nhìn bình luận, phát hiện khán giả đã mất hứng thú với mộ thất của Thừa tướng đời Nguyên này, ngược lại lại vô cùng hứng thú với lăng mộ đế vương.

Hắn nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: "Mọi người đừng coi thường mộ Thừa tướng đời Nguyên này, riêng cái quách bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc trong mộ thất kia đã trị giá ít nhất hơn một trăm triệu rồi.

Nếu không tìm được đồ tùy táng, mẹ nó chứ tôi vác cả nó đi luôn." "Vác cái quách gỗ Kim Ti Nam Mộc đi?" Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều sững sờ.

Cái quách đó ít nhất cũng nặng vài trăm cân.

Nặng như một con heo nái.

"Chủ bá, nếu anh vác được cái quách Kim Ti Nam Mộc này ra ngoài, tôi trồng cây chuối ăn phân chó!" "Không thể nào vác cái quách đó ra ngoài được!" "Đừng quên, trên đường trở về có hố xác, chỗ đó đã sụp lở, không có mặt đất, muốn vác đi đúng là chuyện viển vông." Liếc nhìn bình luận, Bố Phương lắc đầu: "Xem ra, mọi người lại không tin rồi." "Tin anh mới là đồ ngốc!" Khán giả trong phòng livestream đều nghĩ vậy.

"Khụ khụ." Bố Phương giả vờ ho một tiếng, nói: "Gian chủ mộ thất này, trông thì trống trải, sạch như chùi, nhưng dù sao cũng là mộ thất của Thừa tướng Hứa Sư Kính đời Nguyên.

Nếu tôi quan sát kỹ, chắc chắn sẽ phát hiện ra bảo vật vô giá." "Trong mộ cổ, phần thưởng hấp dẫn nhất nằm trong quan tài của chủ mộ, đương nhiên, chín mươi chín phần trăm đồ minh khí quý giá nhất đều ở trong quan tài." "Bây giờ trong mộ thất trông có vẻ không có gì, nhưng đừng quên, quách còn chưa mở mà." Nghe Bố Phương nói,

khán giả trong phòng livestream đều dần bình tĩnh lại.

"Chủ bá lừa người cũng giỏi thật." "Tôi thấy, lời Chủ bá nói là để gỡ lại thể diện thôi!" "Mở quan tài đi Chủ bá, nếu không tìm được món đồ minh khí nào thì đừng ngạc nhiên đến rớt cằm nhé." Bố Phương nhìn màn hình livestream, phát hiện mỗi lần khán giả phát ngôn, ý tứ đều gần như giống nhau.

Chắc là họ có sự ăn ý ngầm.

Đồng thời hắn thầm nghĩ trong lòng, lão tử mà tìm được đồ tùy táng, không đâm thủng mông từng đứa một từ phía sau mới là lạ.

Điều chỉnh lại trạng thái, Bố Phương nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta vào thôi, không khí mới đã lấp đầy gian mộ thất rồi." "Được." Nghe vậy, hai người đều gật đầu.

Bước vào mộ thất, ba người Bố Phương đều bất giác đi về phía quách.

Chương 520

Sau khi đi vòng quanh xem hai vòng, họ mới đến dưới tường để xem bích họa.

Hắn rất có hứng thú với bích họa đời Nguyên.

"Tôi đoán, bích họa trên bốn bức tường này là cuộc đời của Thừa tướng Hứa Sư Kính đời Nguyên." Bố Phương nói.

Lời hắn vừa dứt, trong gian mộ thất liền vang lên tiếng reo kinh ngạc của Vương Bàn Tử.

"Ha ha ha, xem tôi phát hiện ra gì này?" Hắn đang ôm một cái hũ đất.

"Chẳng lẽ là đồ sứ?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi: "Bàn Tử, cậu tìm thấy ở đâu vậy?" "Góc đằng kia." Vương Bàn Tử nghiêng người, chỉ vào góc tường phía xa sau lưng.

"Chỉ có một món thôi à?" Bố Phương hỏi.

Việc Bàn Tử tìm thấy hũ gốm trong mộ thất không khiến hắn ngạc nhiên chút nào.

Vừa nãy đứng ngoài nhìn vào mộ thất, bị quách che khuất tầm nhìn nên không phát hiện ra có hũ gốm ở góc tường.

"Đúng vậy, trong mộ thất chỉ có cái hũ gốm này thôi." Vương Bàn Tử cẩn thận đặt nó xuống đất, sau đó lôi thuốc lá ra hút.

Hắn quá kích động, phải hút một điếu để trấn tĩnh lại.

"Cái hũ gốm phủ đầy bụi này trông giống đồ sứ." "Nếu là đồ sứ thì đáng giá lắm đấy." Hồ Bát Nhất ngồi xổm xuống, tay phải cầm một miếng vải khô, lau sạch sẽ toàn bộ hũ gốm.

Sau khi lau sạch bụi, hũ gốm không có chút bóng loáng nào, cũng không có hoa văn, chỉ là một cái hũ gốm bình thường dùng để đựng nước hoặc thực phẩm.

Cái hũ này bán được một trăm tệ đã là chuyện khó tin.

"Bố Phương, món đồ cổ này đáng giá mấy trăm triệu?" Vương Bàn Tử ngoáy tai rồi hỏi.

Đáng giá mấy trăm triệu?

Nghe Bàn Tử nói, Bố Phương suýt nữa cười phì ra tiếng heo, nghiêm túc đáp: "Cái hũ vỡ này cho không tôi còn chẳng thèm." "Cái gì?" Vương Bàn Tử há hốc miệng, nhận ra cái hũ vỡ này không đáng tiền, lập tức lòng nguội lạnh đi một nửa.

"Bàn Tử, đừng thất vọng." Hồ Bát Nhất đứng dậy, vỗ vai hắn nói: "Còn cái quách bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc kia mà." Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức phấn chấn trở lại, cười nói: "Lão Hồ, chắc ông cũng nhìn ra rồi, cái quách gỗ Kim Ti Nam Mộc trong mộ thất này là của lão tổ nhà tôi, tôi là hậu duệ, hôm nay đến đây là để vác nó về nhà." Hồ Bát Nhất: "..." Thấy Hồ Bát Nhất cạn lời, khán giả trong phòng livestream đều trêu chọc.

"Vừa nãy Hồ Bát Nhất nói cái hũ vỡ là đồ sứ, tôi tin rồi đấy, kết quả lại là một cái hũ vỡ." "Lão Hồ, đồ sứ của ông đâu rồi?

Bị ai bê đi mất rồi à?" Liếc nhìn bình luận, phát hiện khán giả đang trêu chọc Hồ Bát Nhất, Bố Phương cũng không lên tiếng.

Hắn suy nghĩ một lát rồi quay mặt về phía camera nói: "Anh em, tôi cảm thấy bên trong có gì đó kỳ lạ!" "Chủ bá, có gì kỳ lạ đâu, đến góc đông nam thắp nến mở quan tài đi." "Không phải anh có đôi mắt tinh tường sao?" "Nếu có gì kỳ lạ, đã sớm bị anh phát hiện rồi." Chuyển ánh mắt khỏi camera, Bố Phương nhìn chiếc quách gỗ Kim Ti

Nam Mộc, nói: “Mọi người đều đã rõ tình hình trong mộ thất rồi, ngoài một cái hũ ra, không có món đồ minh khí nào cả.

Thứ duy nhất có thể thu hút sự chú ý của tôi chính là cái quách này.

Tôi nghĩ, nếu thật sự có gì đó kỳ lạ, thì nó được giấu trong quách.” Lúc này, khán giả trong phòng livestream, thấy Bố Phương định động đến cái quách, đều trở nên kích động.

Thứ họ muốn xem nhất chính là xác chết bên trong quách.

Họ vô cùng tò mò xem xác chết trông như thế nào.

“Chủ bá, mở quan tài đi!” “Tôi không đợi được nữa rồi!” “‘Tay không lái máy bay’ tặng Chủ bá một quả Hỏa tiễn ----- Bố gia, sau khi mở quan tài, đừng quên xử lý cương thi nhé!” “‘Quản lý đẹp trai nhiều tiền’ tặng Chủ bá một quả Hỏa tiễn ----- Khẩu vị của đại gia ‘Máy bay’ hơi nặng đấy!” Liếc nhìn màn hình livestream, phát hiện các loại quà tặng bay tới tấp, phải ba phút sau mới dừng lại.

Vừa đi về phía quách, Bố Phương vừa liếc nhìn số người xem trực tuyến, đã là một triệu ba trăm chín mươi nghìn người.

Chỉ còn thiếu mười một vạn nữa là có thể rút thưởng.

Bây giờ là buổi chiều, đến tối, lượng người xem sẽ đông hơn.

Bố Phương tin rằng hôm nay nhất định có thể rút thưởng, còn mấy giờ thì không chắc, nếu ước chừng một khoảng thời gian thì chắc là khoảng bảy giờ.

Nhận thấy khán giả đang kích động, Bố Phương suy nghĩ một lát rồi quay mặt về phía camera nói: “Cảm ơn quà tặng của mọi người, tôi tin rằng trong chiếc quách gỗ Kim Ti Nam Mộc này nhất định có một món hi thế trân bảo, giống như cái ở trước mộ nhà cũ của họ Hồ, bên trong có bức tranh Bá Nha Cổ Cầm Đồ!” “Đợi đã!” Khi còn cách

quách ba mét, Bố Phương đột nhiên dừng lại, giơ tay phải ra hiệu cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đừng tiến lên nữa.

"Sao vậy Bố Phương?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi.

"Tôi không thấy có gì bất thường cả!" Hồ Bát Nhất nói.

"233, Chủ bá lại sợ rồi!" "Lầu trên, biết cái búa gì, đây gọi là cẩn thận!" "Mỗi một tên trộm mộ cẩn thận, tỷ lệ sống sót đều cao hơn rất nhiều so với những kẻ bốc đồng, lỗ mãng!" "Chủ bá, nói gì đi chứ!" Ực!

Bố Phương nuốt nước bọt, chỉ vào phía trước dưới chân, nói: "Mẹ kiếp, viên gạch này là cơ quan!" Nhìn theo hướng tay Bố Phương chỉ, chỉ thấy một viên gạch lát nền dài rộng khoảng ba mươi centimet, trong khi các viên gạch khác trong mộ thất chỉ to bằng lòng bàn tay.

"Cơ quan?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Chắc là cơ quan." Hồ Bát Nhất nói.

"Chủ bá, không phải chỉ là một viên gạch thôi sao?

Chương 521

Đi vòng qua là được rồi!" "Đúng vậy, đừng có giẫm lên!" "Nếu không toàn bộ cơ quan trong mộ thất sẽ bị kích hoạt, lúc đó có mười cái mạng cũng chết ở đây." "233, ngồi xem Chủ bá sợ." Liếc nhìn bình luận, phát hiện lời nhắc nhở của khán giả là đúng, Bố Phương đi sang trái ba bước, sau khi đường thẳng đến quách không còn viên gạch khác biệt kia nữa, hắn mới bước tiếp.

Trước đó ba người vừa vào mộ thất đã đi vòng quanh quách mấy vòng, may mà không giẫm phải viên gạch đá xanh kỳ lạ đó.

Đương nhiên, cũng không thể chắc chắn đó có phải là cơ quan hay không, nhưng dù sao cái nhìn đầu tiên, ý nghĩ đầu tiên của hắn là cơ quan.

Khi đến trước quách, Bố Phương quay đầu nhìn lại viên gạch kỳ lạ đó, rồi quay mặt về phía camera nói: "Được rồi các vị khán giả, bây giờ tôi sẽ kiểm tra cái quách này." Nói xong.

Bố Phương nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, lấy la bàn ra, tìm góc đông nam, thắp nến lên." "Được." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất gật đầu, lấy la bàn từ sau lưng ra, xem một phút, tìm được vị trí, rồi lấy một cây nến trắng từ trong ba lô ra, cầm lấy, đi đến góc đông nam.

Quan sát cái quách.

Bố Phương phát hiện trên quách có khắc hình chim bay thú chạy.

Có những hoa văn này, giá tiền bán cái quách này ra ngoài lại được nâng lên mấy bậc.

Nhìn nắp quách, không có dùng đinh sắt cố định.

Dùng gang nóng chảy để bịt kín khe hở.

Bên trong quách có thể nói là kín không kẽ hở.

“Chủ bá, nến đã thắp rồi.” “Mau đẩy nắp quách ra đi.” “Tôi không đợi được nữa rồi.” Liếc nhìn bình luận, Bố Phương hiểu được tâm trạng của họ lúc này, hắn nghiêm túc nói: “Các vị khán giả, đừng vội, cái quách này không dùng đinh sắt cố định, mà dùng gang nóng chảy để bịt kín khe hở.” “Muốn mở quách, chỉ có thể dùng đao cắt lớp gang này ra.” Lời vừa dứt.

Bố Phương lấy Hắc Kim Cổ Đao từ không gian hệ thống ra.

Khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương biến ra thanh đao đen, cũng không ngạc nhiên đến rớt cằm, họ đã thấy một lần rồi.

“Két két két.” Bố Phương tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, cắm mũi đao vào vị trí khép lại của quách.

Sau đó thuận theo đường thẳng mà cắt ra.

Nếu không có Hắc Kim Cổ Đao và những thanh kiếm tốt như Định Tần Kiếm, thì không thể nào cắt được lớp gang này.

Mười phút sau.

Bố Phương thu lại Hắc Kim Cổ Đao, đặt tay trái lên nắp quách, nói: “Được rồi anh em, tiếp theo là mở quách.” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều căng mắt ra nhìn.

“Cuối cùng cũng đợi được đến khoảnh khắc này!” “Tôi đoán đồ minh khí trong quách này, cộng lại, phải trị giá hơn hai mươi mấy trăm triệu!” “Lầu trên, biết cái rắm!” “Cộng lại được ba trăm triệu đã là tốt rồi!” “Nếu trong quách không có đồ minh khí, chỉ có một bộ xác chết, Chủ bá sẽ thất vọng lắm đây!” “Hù!” Thở ra một hơi, Bố Phương đặt hai tay lên nắp quách, dùng sức một mình, đẩy nắp quách lật nhào xuống đất.

Một tiếng “RẦM” nặng nề vang lên.

Những khán giả đang đeo tai nghe, bật âm lượng lớn nhất đều giật mình kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Đây là nắp quách làm từ gỗ Kim Ti Nam Mộc đấy!" "Chủ bá, không thể nhẹ tay hơn được à?" "Nắp quan tài gỗ Trinh Nam vàng của tôi hỏng mất rồi." Vương Bàn Tử vội vàng chạy tới xem xét nắp quan tài, phần va chạm với mặt đất đã bị mài mòn, trở nên vô cùng không hoàn chỉnh.

"Nắp quan tài có phải làm bằng kim cương đâu, va xuống đất thì mài mòn là chuyện bình thường." Bố Phương thản nhiên nói.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử ngẩn người, hiểu ra rồi nói: "...Bố Phương, lần sau đừng làm thế nữa, tôi đau lòng lắm." "Được." Bố Phương cười cười, không vội xem xét bên trong quan tài mà cầm đuốc thắp sáng bốn ngọn đèn trường minh trong mộ thất.

Bên trong có dầu đồng, gặp lửa là cháy ngay.

"Xoạt xoạt xoạt!" Ánh lửa bùng lên, soi sáng phạm vi mười mấy mét xung quanh.

"Chủ bá, tôi xin anh đừng thừa nước đục thả câu nữa." "Mau xem trong quan tài đi." Khán giả trong phòng livestream không khỏi thúc giục.

Theo tiềm thức, Bố Phương nhìn về phía drone công nghệ cao đang quay phim.

Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương thấy khán giả đang sốt ruột muốn chết, nên cũng không chọn cách tiếp tục câu giờ.

Hắn đi đến bên quan tài, lấy đèn pin từ trong ba lô ra, cúi đầu nhìn vào trong, đồng thời chiếu đèn vào.

Dưới ánh sáng của đèn pin.

Chỉ thấy trong quan tài chứa đầy thứ nước màu xanh nhạt.

Nước có mùi thuốc nồng nặc.

Bên trong là một ông lão trông như đã hơn trăm tuổi đang nằm.

Ông ta mặc một chiếc áo choàng đen rộng thùng thình.

Mắt nhắm nghiền, khuôn mặt và thân thể khô quắt, hai tay đặt trên bụng.

Trông như một ông lão như ngọn đèn cạn dầu đang ngủ say.

Chương 522

Thi thể không hề biến thành xác khô, cũng không bị thối rữa hay trở thành xương trắng.

"Vãi chưởng!" "Người xưa!" Bố Phương kinh ngạc thốt lên, "Mẹ kiếp, là đại thừa tướng Hứa Sư Kính thời nhà Nguyên." "Nếu ông chưa chết, tôi nhất định phải cùng ông trò chuyện ba ngày ba đêm." "666!" "Ông lão này số tốt thật, chết rồi mà thân thể vẫn không bị phân hủy, trông như người sống vậy." Vương Bàn Tử nói.

"Nước này không đơn giản." Hồ Bát Nhất đưa tay vào trong quan tài múc một ít nước, đưa lên mũi ngửi.

Ực!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream nhìn thấy thi thể trong quan tài, ai nấy đều sợ chết khiếp.

"Kinh dị quá, thi thể nằm trong nước mà lại không bị phân hủy!" "Đáng sợ vãi, ông lão da trắng bệch nằm trong nước, là quỷ sao!" "Tôi đi thay quần trước đã, lại sợ són ra quần rồi." "Bình thường thôi, người ta ngâm trong nước, nước chắc chắn sẽ từ mũi, miệng, tai rót vào, làm thi thể căng phồng lên." "..." Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương thấy khán giả vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, bèn nói: "Anh em, đừng sợ, có rất nhiều phương pháp để giữ cho thi thể không bị phân hủy, trong đó có Định Thi Đan." Định Thi Đan?

Nghe thấy tên loại đan dược này, khán giả trong phòng livestream đều ngây người.

"Vãi chưởng, thật hay giả vậy?

Trên đời thật sự có loại đan dược khiến người ta ăn vào mà thân

thể không bị phân hủy sao?" "Định Thi Đan mà ăn vào được à?

Mở mang tầm mắt quá!" "Mọi người đừng ồn ào nữa, để chủ bá giải thích về Định Thi Đan đi!" Bố Phương nói: "Định Thi Đan không phải để ăn, mà là một viên châu màu tím ngậm trong miệng người chết, là một loại đan hoàn được bí chế trong Lịch Lao Sơn thuật bằng chu sa và tử ngọc để ngăn người chết thi biến." "Thời xưa, đa số quý tộc sau khi chết đều không muốn bị hỏa táng, nếu sau khi chết có dấu hiệu thi biến, gia quyến sẽ mời đạo sĩ dùng Định Thi Đan để trấn áp người chết, chuyện này ngoài gia quyến ra tuyệt đối không tiết lộ nửa lời cho người ngoài." Nghe Bố Phương giải thích, khán giả trong phòng livestream đều hiểu về Định Thi Đan.

"Tôi cảm thấy trong miệng ông lão Hứa Sư Kính không hề ngậm Định Thi Đan." "Nếu có ngậm thì chắc chắn có thể nhìn ra được." "Chủ bá, tại sao chủ nhân ngôi mộ này nằm trong nước mà không bị phân hủy?" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả hỏi, Bố Phương bèn chỉ vào trong quan tài nói: "Bởi vì nước này không phải nước bình thường, nói chính xác thì đây là dung dịch chống ăn mòn!" "Vãi, ra là vậy, tôi còn tưởng ông lão chết nằm trong quan tài là quỷ chứ.

Hết cả hồn." "Đúng là một phen hú vía!" "Nghe chủ bá nói, tôi không thể không khâm phục trí tuệ của người xưa, trong thời đại kém phát triển đó mà có thể nghiên cứu ra loại dung dịch chống ăn mòn này, tại hạ thực sự bái phục." Hiểu rồi, Bố Phương nói: "Thời xưa, những người có địa vị cao đặc biệt coi trọng việc chống phân hủy sau khi chết." "Bởi vì người xưa cho rằng, sau khi chết, hồn bay về trời, phách về với đất, cái chết không phải là kết thúc, mà là một vòng luân hồi của sinh mệnh, sau khi đến một thế giới khác, họ cũng sống như khi còn tại thế." "Vì vậy, một mặt phải giúp hồn khí thuận lợi lên thiên đình, mặt khác phải chăm sóc tốt cho hình phách." "Chủ bá, tôi học ít, thật sự không hiểu ý của anh." "Lầu trên, ngốc thật, chủ bá đã

nói rồi, người xưa coi trọng việc chống phân hủy sau khi chết." "..." "Trong quan tài có minh khí không?" "Nếu có thì chủ bá phát tài rồi!" "Có cái quái gì đâu, vừa nãy tôi nhìn vào trong nước rồi, đến một mảnh minh khí cũng không có!" Bố Phương nhìn vào trong quan tài, không phát hiện minh khí, nhưng khi ánh mắt hắn nhìn về phía tay của thi thể, hắn liền vui mừng.

Chỉ thấy trên hai cổ tay của thi thể đều đeo một chiếc vòng tay màu xanh biếc.

Vì nước có màu xanh nhạt, nếu không nhìn kỹ bằng mắt thường thì rất khó phát hiện, trừ phi múc hết nước ra.

Nếu hắn không đoán sai, đây là một đôi vòng tay phỉ thúy.

Đồng thời hắn thầm nghĩ, mẹ kiếp, cuối cùng cũng không uổng công một chuyến, phát tài rồi!

Quản lý phòng "Đẹp Trai Tiền Lại Nhiều" tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Mọi người có phát hiện không, mặt chủ bá biến thành mặt cười rồi kìa." Nhìn bình luận của quản lý phòng, ánh mắt của khán giả trong phòng livestream đều đổ dồn về Bố Phương trong màn hình.

Chỉ thấy Bố Phương đứng bất động, ánh mắt dán chặt vào trong quan tài.

Họ cũng nhìn vào bên trong quan tài, ngoài một thi thể có thể dọa người ta són ra quần thì chẳng có gì cả.

Giây tiếp theo.

Sau khi nhìn thấy chiếc vòng trên cổ tay thi thể, tất cả đều kích động.

"Vãi chưởng!" "Tôi phát hiện ra rồi!

Là minh khí!" "Chủ bá sắp giàu to rồi, theo tôi được biết, minh khí

mà có đôi thì giá trị sẽ tăng gấp bội!" "Hai chiếc vòng tay này, nếu chủ bá mang đến nhà hàng Tân Nguyệt ở Bắc Bình bán đấu giá, e rằng sẽ kiếm được một con số trên trời!" "Kích động đến mức tôi cũng muốn đi trộm mộ." "Lầu trên, bình tĩnh chút đi, đừng có đầu óc nóng lên cầm xẻng chạy ra khỏi nhà, mộ không tìm thấy mà đào nhầm mộ người ta là phải đền tiền đấy, còn bị chú công an mời đi uống trà, nhốt vào phòng tối nữa." "Hù!" Thở ra một hơi, Bố Phương nhìn lướt qua bình luận, phát hiện khán giả trong phòng livestream đã thấy minh khí, hắn bèn hướng về phía camera nói: "Thưa các vị khán giả, mọi người cũng đã thấy rồi, trong quan tài có đồ bồi táng." "Hai chiếc vòng này được chủ mộ đeo trên tay, chứng tỏ đôi vòng tay này là vật yêu thích nhất của chủ mộ, chết rồi cũng muốn chúng đi theo." "Nếu mang đi bán, đôi vòng tay này đã được đại thừa tướng Hứa Sư Kính thời Nguyên đeo trên tay mấy trăm năm, e rằng sẽ có vô số người tranh giành!" "Khi đó, số tiền bán minh khí sẽ được tính bằng đơn vị trăm triệu, thậm chí là tỷ!" Lời của Bố Phương vừa dứt.

Một số khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng, tôi không nghe nhầm chứ?" "Chủ bá lại nói thi thể đeo vòng tay trên tay mấy trăm năm!" "Phải biết rằng, người sống được một trăm tuổi đã là nghịch thiên rồi, sao có thể đeo mấy trăm năm được?" "Lầu trên, tôi xin anh đừng thể hiện sự ngu dốt của mình nữa được không." "Ông lão sau khi chết được chôn cất ở đây, và trên tay đeo vòng tay, chẳng lẽ không phải là mấy trăm năm sao?" "..." "Chủ bá, nếu nước không độc, thì thò tay xuống tháo vòng tay trên tay thi thể ra rồi đi thôi." "Dù sao thì trộm mộ, mục đích là vì minh khí!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả nhắc nhở, Bố Phương lắc đầu nói: "Các vị có điều không biết, nước trong quan tài này đã có lịch sử mấy trăm năm, thậm chí là cả nghìn năm, đã biến thành nước bẩn!" "Thò tay vào, những vi khuẩn bẩn thỉu, nhớp nháp sẽ bám đầy cánh

tay, tôi nghĩ thôi đã thấy ghê tởm rồi." "Nói đơn giản nhé, nhà các bạn có hố phân, các bạn có dám thò tay xuống không?" "Lợi hại rồi chủ bá của tôi." "Trộm mộ mà còn mắc bệnh sạch sẽ!" "Vậy chủ bá, anh không thò tay xuống lấy minh khí, lẽ nào đang đợi thi thể ngồi dậy, chắp tay dâng minh khí cho anh sao?" Bố Phương ho khan một tiếng, nói: "Múc hết dung dịch chống ăn mòn trong quan tài ra, sau đó mới lấy minh khí, đừng quên, Bàn Tử vừa tìm được một cái hũ gốm, dùng cái hũ đó múc nước, khoảng mười phút là có thể múc hết nước trong quan tài ra." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất nhìn về phía Vương Bàn Tử đang cười toe toét, mắt dán chặt vào chiếc vòng trên cổ tay thi thể, nói: "Bàn Tử, đừng ngẩn ra đó nữa, mau lấy hũ múc nước đi!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức không vui, hỏi: "Tại sao lại là tôi?" "Vì cậu sinh ra đã có số múc nước rồi." Hồ Bát Nhất nói.

"...Lão Hồ, ông cứ yên tâm, tôi chết, chết ở đây, cũng không làm cái việc khổ sai múc nước này đâu!" Vương Bàn Tử tuy nói vậy, nhưng cơ thể lại rất thành thật, hai tay cầm hũ gốm, cho vào trong quan tài, sau khi nước đầy thì lấy ra, đổ ra đất sau lưng.

Trong ba người, hắn là người yếu nhất, việc múc nước tự nhiên rơi vào tay hắn.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Vương Bàn Tử thoải mái hơn.

"Đây hẳn là định luật 'thật thơm' trong truyền thuyết!" "Bàn Tử, có thơm không?" "Vương Bàn Tử cốt khí ngời ngời, lại đi múc nước ư?

Emm, thơm quá!" Thấy khán giả trêu chọc Vương Bàn Tử, Bố Phương không nhịn được cười.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Chưa đầy mười phút, Bàn Tử đã múc ra chín phẩy bảy phần mười dung dịch chống ăn mòn trong quan tài.

Còn lại mực nước cao vài centimet, hắn không làm nữa.

"Lần sau đổ đấu, tôi sẽ bỏ tiền thuê người giúp." Vương Bàn Tử mệt đến thở hổn hển, nói: "Tôi thật sự không hợp với việc chân tay." "Vất vả cho cậu rồi Bàn Tử, uống ngụm nước cho đỡ khát." Bố Phương lấy một chai nước từ trong ba lô, vặn nắp chai đưa cho Bàn Tử.

Nhận chai nước, Vương Bàn Tử cười với Bố Phương: "Thank you!" "Ôi trời, còn biết tiếng Anh!" Bố Phương có chút kinh ngạc, hiểu ra rồi nói: "Là người An Lạc thì đừng có nói tiếng Anh làm gì!" Nghe vậy, Bàn Tử gật đầu.

Nhìn lướt qua ngọn nến, thấy nó vẫn cháy bình thường, Bố Phương lấy găng tay y tế dùng một lần từ trong túi ra, nhìn vào camera nói: "Thưa các vị khán giả, tiếp theo, tôi sẽ mô kim!" "233, Bố gia, anh định sờ xác thì nói thẳng ra đi!" "Đừng lấy chuyện mô kim ra lừa tôi!" "Chủ bá, nếu anh dám sờ xác, vẫn là câu nói đó, tôi sẽ trồng cây chuối ăn phân chó!" Liếc nhìn bình luận, Bố gia không thèm để ý, không chút do dự, hắn trèo vào trong quan tài.

"Chủ bá ngầu thật, trong quan tài hôi như vậy mà cũng dám trèo vào." "Vãi chưởng!

Chủ bá không phải định sờ xác thật đấy chứ!" "Trời ơi, chủ bá đến ông lão trăm tuổi cũng không tha, đúng là một ông già biến thái!" "Nghe nhiều người nói quá, tôi lại tin là chủ bá vào quan tài để sờ xác thật!" "Hù." Đứng trong quan tài, Bố Phương thở ra một hơi, sau đó chắp hai tay trước mặt, cúi người kính cẩn vái chủ mộ ba cái.

Chương 523

Thấy vậy, khán giả trong phòng livestream mới nhận ra mình đã nghĩ sai.

Bố Phương vào quan tài không phải để sờ xác, mà là để kính cẩn vái lạy chủ mộ ba cái.

"Chủ bá, đại thừa tướng Hứa Sư Kính thời Nguyên đã chết cả nghìn năm rồi, tại sao phải lạy?" "Tôi lạy trời lạy đất lạy cha mẹ, tuyệt đối không lạy một người chết không có quan hệ huyết thống!" "Hít!" "Lẽ nào Hứa Sư Kính là tổ tiên của chủ bá!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả thích đoán mò, Bố Phương lên tiếng nói: "Thưa các vị khán giả, tôi vào quan tài không phải để sờ xác, ngoài ra, đại thừa tướng Hứa Sư Kính thời Nguyên cũng không phải là tổ tiên của tôi." "Còn về việc tại sao tôi phải lạy." "Đó là vì trong quy tắc của Mô Kim có một điều như vậy, sau khi mở nắp quan tài, vào trong quan tài, phải kính cẩn vái chủ mộ ba cái, nếu nhân hồn của ông ấy ở trong mộ thất thấy được, cảm thấy hài lòng, thì tôi lấy đi vòng tay của ông ấy, ông ấy cũng sẽ không trách." "Chủ bá, trong mộ thất này có nhân hồn của Hứa Sư Kính sao?" "Thật hay giả vậy?" "Tôi học ít, đừng có lừa tôi!" Trong mộ thất âm u, lại có một hồn ma, một số khán giả nhát gan trong phòng livestream đều vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Thấy khán giả hỏi, Bố Phương nói: "Tôi nói thật, sau khi người ta chết, thiên hồn lên trời, địa hồn xuống đất, nhân hồn ở lại bên cạnh thi thể." "Nếu mở nắp quan tài, lấy đồ bồi táng, mà ngọn nến tắt ngấm, đó là do nhân hồn [quỷ] thổi, cái gọi là quỷ thổi đèn." "Khi đó, nếu tôi không đi, nhân hồn sẽ bay vào mi tâm của thi thể, từ đó thi thể sẽ sống lại.

Giữ lại toàn bộ mạng sống của đám trộm mộ ở đây." "Có rất nhiều phương pháp để thi thể sống lại, điều tôi nói hiện giờ chỉ là một trong số đó." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream lại được mở mang tầm mắt.

"Chủ bá, nhân hồn của chủ mộ có làm hại anh không?" "233, chủ bá đang dọa người thôi, trên đời làm gì có nhân hồn, nếu có thì thế giới loạn rồi!" "Lầu trên, mới xem livestream à?

Hà Phiêu Tử, Thi Hống còn có, sao lại không có nhân hồn được?" Chỉnh lại áo choàng cho thi thể, Bố Phương trèo ra khỏi quan tài, nói: "Tiếp theo, tôi sẽ lấy đồ bồi táng." "Chủ bá, quần áo trên người thi thể cũng lột ra luôn đi, thọ bào mặc trên người chắc chắn rất có giá trị!" "Lầu trên nói đúng, lột quần áo của người chết ra, sau đó tổ chức một hoạt động rút thăm, để tôi rút, ai trúng thưởng thì gửi cho người đó!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lắc đầu, nói: "Mô Kim Hiệu Úy vào cổ mộ, chỉ có thể lấy một hai món minh khí, ngụ ý làm việc phải chừa lại một đường lui, không thể dọn sạch, nếu không sẽ làm Mô Kim Hiệu Úy đời sau chết đói." "Nếu phá vỡ quy tắc này, tổ sư gia của Mô Kim sẽ nguyền rủa tôi." Nói xong, Bố Phương nhìn về phía vòng tay trên tay thi thể, sau đó đưa hai tay vào trong quan tài, tay trái nắm lấy cánh tay phải của thi thể, tay phải nắm lấy vòng tay, nhẹ nhàng tháo ra khỏi cổ tay thi thể.

Ngay sau đó, hắn đặt vòng tay phỉ thúy vào tay Hồ Bát Nhất.

Ực!

Hồ Bát Nhất hai tay nâng một tấm vải trắng, nhìn chiếc vòng phỉ thúy, không nhịn được nuốt nước bọt, nói: "Phỉ thúy trong suốt xanh biếc, không một chút tì vết, chắc chắn được làm từ phỉ thúy cực phẩm." "Mẹ kiếp, lần này về phát tài to." Lời của hắn vừa dứt.

Chiếc vòng phỉ thúy thứ hai đã được Bố Phương đặt lên tay hắn.

“Tôi lấy đồ bồi táng của chủ mộ, có vẻ như ông ấy không tức giận.” Bố Phương nhìn ngọn nến đang cháy bình thường nói, “Nếu lúc nãy tôi không vái ba cái, e rằng ngọn nến đã tắt rồi.” “Chủ bá, mau nhìn thi thể đi, xem có dấu hiệu thi biến không.” “Ngôi mộ trước nhà cổ ở Phong Môn Thôn là một bài học đắt giá.” “Không Thủ Đả Phi Cơ” tặng chủ bá một Tên Lửa ---- Bố gia, cẩn tắc vô ưu, cầm đao chém đầu chủ mộ đi!

Như vậy thì không thi biến được nữa!” “Quản lý phòng ‘Đẹp Trai Tiền Lại Nhiều’ tặng chủ bá ba Tên Lửa ---- Lầu trên nói đúng, cẩn tắc vô ưu!” Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả nhắc nhở, Bố Phương lại nhìn vào trong quan tài, thi thể vẫn như trước khi mở nắp, không có dấu hiệu thi biến.

Hiểu rồi, hắn nói với camera: “Cảm ơn mọi người đã nhắc nhở, thi thể không có dấu hiệu thi biến, trước khi ra ngoài, tôi phải đậy nắp quan tài lại.” Nói xong.

Bố Phương đi đến nắp quan tài rơi trên đất, dùng hai tay nhấc lên, đặt lên trên quan tài, sau khi đậy kín, tâm trạng hắn vô cùng thoải mái.

Đồng thời thầm nghĩ: Đây là ngôi mộ cổ thời Nguyên nghèo nhất mà ta từng gặp, cũng là ngôi mộ dễ đổ đấu nhất.

“Chủ bá gan thật lớn, lại dám trộm mộ!” “Lấy vòng tay bồi táng của chủ mộ, tôi báo cảnh sát rồi, chủ bá, chờ cảnh sát đến tìm, đeo cho anh chiếc vòng bạc nhé!” “Mẹ kiếp, lầu trên là thằng ngu từ trong tảng đá ở Hoa Quả Sơn nhảy ra à?” “Ngôi mộ cổ mà chủ bá trộm chưa được nhà nước phát hiện và bảo vệ!” “Không vi phạm pháp luật!” Nhìn lướt qua bình luận, thấy có một người bạn nói rằng hành vi của hắn đã vi phạm pháp luật, Bố Phương hiểu ra rồi nói: “Nước có quốc pháp, nghề có nghề quy, nếu đã biết tôi là Mô Kim Hiệu Úy, vậy tôi cũng không giấu nữa, tôi cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử

ba người đều là những người dân tốt tuân thủ pháp luật, những ngôi mộ đã được nhà nước phát hiện và bảo vệ, ví dụ như lăng mộ Tần Thủy Hoàng." Tuyệt đối sẽ không động đến lần thứ hai!" "Trong rừng sâu núi thẳm, ví dụ như ở Phong Môn Thôn này, có một ngôi mộ cổ thời Nguyên được chôn cất, tuy không lớn, nhưng chỉ có những người như tôi và Hồ Bát Nhất hiểu biết về phong thủy mới có thể tìm thấy, mục đích tìm mộ cổ, là để cho những minh khí đã bị chôn vùi dưới lòng đất hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm được tái hiện trước mắt thế nhân!" "Nếu không tìm mộ cổ, lỡ như xảy ra động đất, mộ cổ sụp đổ, minh khí bên trong vỡ nát, thì thật sự không thể phục hồi được." Giây phút này, khán giả trong phòng livestream nghe Bố Phương nói một cách có lý có lẽ, ai nấy đều ngây người.

Không ai ngờ rằng, Bố Phương lại có thể nói về ngành nghề trộm mộ một cách thanh cao thoát tục như vậy.

Cứ như là Văn Khúc Tinh hạ phàm.

Những khán giả nói rằng Bố Phương trộm mộ vi phạm pháp luật, lập tức không nói nên lời.

"Tôi phục!" "Chủ bá là người tôi biết trong số các chủ bá, là người biết lừa người nhất!" "Có thể biến chuyện xấu thành chuyện tốt, 666a!" "Không Thủ Đả Phi Cơ" tặng chủ bá một Tên Lửa ---- Bố gia, nói thật đi, anh không phải là Văn Khúc Tinh hạ phàm chứ?" "Song Mã Vĩ Tiên Nữ" tặng chủ bá mười máy bay ---- Hóa ra mục đích trộm mộ của anh Bố là để cho những minh khí bị chôn vùi dưới lòng đất được tái hiện trước mắt thế nhân, em hiểu rồi." "..." Nhìn lướt qua bình luận, thấy có người nói mình là Văn Khúc Tinh hạ phàm, hiểu ra rồi, Bố Phương nói: "Tôi không phải là Văn Khúc Tinh hạ phàm, mọi người đừng gây hiểu lầm cho khán giả trong phòng livestream." Hắn cũng biết Văn Khúc Tinh của khán giả là ai, không phải là người, mà là một ngôi sao.

Ngôi sao này là một trong bảy ngôi sao của Bắc Đẩu Thất Tinh trong Đạo giáo, là ngôi sao thứ tư.

Trong thần thoại cổ đại, Văn Khúc Tinh là ngôi sao chủ quản vận văn, những người viết văn hay được triều đình tuyển dụng làm quan lớn đều được cho là Văn Khúc Tinh hạ phàm.

Bố Phương nói: "Khán giả trong phòng livestream có thể không biết, trên thế giới này, bất kỳ sự vật nào cũng có hai mặt, chuyện tốt có thể thành chuyện xấu, chuyện xấu có thể thành chuyện tốt, đó gọi là chủ nghĩa duy vật biện chứng." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

"Vãi chưởng!

Tôi lại học được một chiêu mới!" "Chủ bá, kiến thức của anh thật phong phú!" "Nếu không phải chủ bá nói về chủ nghĩa duy vật biện chứng, e rằng tôi chết cũng không biết!" "Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta ra ngoài thôi." Bố Phương nói.

"Được." Hai người gật đầu.

Khi Bố Phương vừa bước chân phải ra khỏi cửa mộ thất, hắn cảm thấy một luồng gió lạnh thổi vào sau lưng, lành lạnh.

Giây phút này, lông tóc hắn dựng đứng.

Hắn vô thức quay đầu lại, nhìn về phía ngọn nến ở góc đông nam, phát hiện màu sắc của nó đã chuyển sang màu xanh lục.

"Mẹ kiếp, chủ mộ này lại giở trò gì đây!" "Không phải là đồng ý cho mình lấy đồ bồi táng đi sao?" "Lúc mình quay về thì đột nhiên thay đổi ý định?" Bố Phương nói.

Ngọn lửa của nến chuyển sang màu xanh, chứng tỏ chủ mộ đang tức giận, có thể thi biến bất cứ lúc nào.

“Chủ bá, lúc nãy thi thể có đồng ý cho anh mang đồ bồi táng đi không?” “Anh bịa chuyện à!” “233, ngồi xem chủ bá bị Tống tử cắn!” “Không Thủ Đả Phi Cơ: Bố gia, đừng ngẩn ra đó nữa, mau chạy đi!

Dù sao minh khí cũng đã đến tay rồi!” “Quản lý phòng ‘Đẹp Trai Tiền Lại Nhiều’: Chỉ cần ra khỏi mộ cổ là an toàn rồi!” Nhìn lướt qua bình luận, thấy có khán giả bảo mình chạy, Bố Phương lắc đầu, nói: “Căn bản không chạy được, trong mộ cổ, chủ mộ là trời, sau khi thi biến thành Tống tử, sẽ bộc phát ra toàn bộ thực lực, tốc độ nhanh như chớp.” “Theo tôi, lúc nãy tôi vái chủ mộ ba cái, ý là tôi lấy đi vòng tay bồi táng trên tay ông ấy, chủ mộ chỉ cho tôi xem, chứ không cho tôi mang đi.” “Vãi chưởng!” “Chủ bá, anh nói có lý quá!” “Tôi nhớ, ở trong mộ thất, ngọn nến vẫn cháy bình thường, nhưng ngay khoảnh khắc chân phải anh bước ra khỏi cửa đá mộ thất, ngọn nến lập tức đổi màu!” “Các loại dấu hiệu cho thấy, suy đoán của anh là thật, không phải là nói suông.” Ực!

Sau khi hiểu ra, Bố Phương không nhịn được nuốt nước bọt, vội vàng thu chân phải lại, khi nhìn về phía ngọn nến ở góc đông nam, nó vẫn còn màu xanh.

Xem ra, chủ mộ biết hắn muốn mang đồ bồi táng đi rồi.

Nếu không trả lại, chủ mộ có thể sẽ thi biến, sử dụng bạo lực, giết chết ba người, sau đó thu lại đồ bồi táng đã bị lấy đi.

“Chủ bá, mau chạy ra khỏi mộ cổ đi!” “Đừng để mất mạng ở đây!” “Tôi không muốn tận mắt thấy anh bị Tống tử đánh chết đâu!” “Chủ bá, đừng nghe họ.

Chương 524

Đến cả Thi Hống còn phải quỳ, Tống tử thấy anh, e rằng sẽ sợ chết khiếp." "Phúc bất trùng lai." "Họa vô đơn chí." "Bố gia, mau lấy vũ khí phòng thân!" Liếc nhìn bình luận, Bố Phương nói: "Minh khí đã đến tay, không có lý do gì phải trả lại, nếu tôi sợ Tống tử thì đã không đi trộm mộ." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream nhận ra, Bố Phương muốn xử lý thi thể!

"Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, nắp quan tài bằng gỗ Trinh Nam vàng kịch liệt rung động.

Đồng thời, một làn sương mù màu xanh đặc quánh bốc ra.

Không lâu sau, mộ thất dài rộng khoảng năm mươi mét đã tràn ngập sương mù xanh, điều kỳ lạ là, sương mù không thoát ra khỏi mộ thất, giống như bị ai đó điều khiển vậy.

"Vãi chưởng!" "Tại sao trong quan tài lại bốc ra khí xanh?" "Quá không khoa học!" "Hiện tượng kỳ lạ này, e rằng cả khoa học cũng không giải thích rõ được!" Khán giả trong phòng livestream thấy vậy, đều kinh ngạc.

"Là khí độc à?" Vương Bàn Tử vội vàng bịt miệng mũi, lên tiếng hỏi.

"Không phải khí độc, nếu là khí độc, hai chúng ta hít vào cơ thể, sớm đã ngã xuống đất, sùi bọt mép mà chết rồi." Hồ Bát Nhất đáp.

"Lão Hồ và Bàn Tử, hai người lấy móng lừa đen ra!" Bố Phương nói, "Tôi có dự cảm, không lâu nữa chủ mộ sẽ bò ra khỏi quan tài." Bây giờ tầm nhìn rất thấp, may mà ba người đứng gần nhau, nếu không chỉ có thể tìm đối phương qua tiếng động.

“Được.” Hai người nghe vậy, gật đầu, vội vàng lấy móng lừa đen từ trong túi ra.

Một tay cầm móng lừa, một tay cầm dao găm.

Thấy Bố Phương trán đổ mồ hôi, tay phải cầm trường đao, ánh mắt dán chặt vào vị trí quan tài không nhúc nhích, khán giả trong phòng livestream đều lo lắng cho sự an nguy của hắn.

“Bố gia, xông lên lật nắp quan tài, một đao đâm chết nó đi!” “Lầu trên, bây giờ có nhìn rõ được không?” “Nếu chủ bá xông lên, đạp phải cơ quan gạch trên sàn, mũi tên độc bắn ra từ tường, e rằng sẽ chết ở đây!” “Ầm!” Một tiếng động lớn vang lên trong mộ thất.

Lau mồ hôi trên trán, Bố Phương nói: “Nắp quan tài rơi xuống đất rồi, thi thể sắp bò ra khỏi quan tài, chuẩn bị đi.” “Con Tống tử này cũng khá thông minh!” “Biết ba chúng ta không dễ đối phó, nên thả ra sương mù xanh, biến chúng ta thành người mù!” Vương Bàn Tử nói.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất đột nhiên kinh hô một tiếng, “Vãi chưởng!” Dường như đột nhiên hiểu ra, hắn nói: “Sương mù trắng ở Phong Môn Thôn, chẳng lẽ cũng là do thi thể tạo ra?” “Lão Hồ, anh nói có lý.” Bố Phương nói, “Như vậy, việc sương mù trắng xuất hiện vô cớ bên ngoài đã có lời giải thích, tôi còn tự hỏi, lại không phải mùa đông, Phong Môn Thôn sao lại có sương mù, hóa ra là do Tống tử giở trò!” “Tống tử cũng lợi hại thật, có thể tạo ra sương mù trắng, còn có cả sương mù xanh!” Vương Bàn Tử cảm thán.

“Đừng nói nữa, Tống tử bò ra khỏi quan tài rồi!” Bố Phương nhìn về phía trước, trung tâm mộ thất, nơi có một bóng đen mờ ảo, nói.

“Gào.” Bóng đen mờ ảo từ trong sương mù xanh đi về phía ba người Bố Phương, phát ra tiếng gầm như sư tử.

Nghe vào tai, cảm thấy rợn người.

Cùng lúc đó, phòng livestream hơn một trăm bốn mươi vạn người, trở nên im phăng phắc.

Đa số khán giả vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào bóng đen mờ ảo đó.

Họ rất tò mò, Tống tử sau khi sống lại trông như thế nào.

Chỉ có vài người đang phát biểu.

"Ôi mẹ ơi, sợ chết tôi rồi!" "Nói thật, nghe bóng đen mờ ảo đó phát ra âm thanh rợn người, tôi sợ đến són ra một cục phân rồi!" "Lầu trên, anh lợi hại hơn tôi, tôi sợ đến tè ra quần, chứ không bị sợ són ra phân." "Ói!" "Lầu trên đó thật ghê tởm!" "Tôi ói rồi!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy chỉ có vài chục đến hàng trăm bình luận, Bố Phương lên tiếng nói: "Thưa các vị khán giả, đừng sợ, chỉ cần chiến thắng được sự hèn nhát trong lòng, là có thể chiến thắng được nỗi sợ hãi, nếu không được thì hút điếu thuốc cho đỡ sợ!" "Cứ thế này nữa, chúng ta sẽ bị động chịu đòn, tôi chọn chủ động tấn công!" Nói xong.

Bố Phương cầm đao, xông về phía bóng đen.

Khi cách con Tống tử thi biến khoảng một mét, hắn giơ Hắc Kim Cổ Đao chém xuống.

Giây tiếp theo.

"Keng" một tiếng vang lên.

"Mẹ kiếp!" "Da của con Tống tử này cứng quá, thân thể còn cứng hơn cả thép!" Bố Phương chém liên tiếp mấy nhát, đều không làm Tống tử bị thương, không nhịn được nói.

"Chủ bá, không phải con dao trong tay anh chém sắt như chém bùn sao?" "Không chém chết được Tống tử?" "Bây giờ chạy cũng không chạy được, chi bằng đứng yên, để Tống tử một phát tát chết!" Một số khán giả trong phòng livestream đều trêu chọc Bố Phương.

“Bốp!” Bố Phương định lùi lại vài bước, nào ngờ, Tống tử với tốc độ nhanh như chớp, nhanh chóng đưa tay ra, nắm chặt lấy hai cánh tay của hắn.

Sau đó, giây tiếp theo.

Hắn đã thấy một cảnh tượng khó quên.

Chỉ thấy Tống tử cúi đầu, mở cái miệng đầy nước dãi màu xanh nhớp nháp ra, định cắn một miếng.

Con người trong lúc nguy cấp, thường sẽ bộc phát ra sức mạnh không thể tưởng tượng.

Bố Phương cũng không ngoại lệ.

Ngay lúc sắp bị Tống tử cắn vào cổ, trong cơ thể hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh kỳ diệu, hai tay rung lên, hất văng tay của Tống tử, sau đó một phát tát vào mặt nó.

“Bốp!” Một tiếng tát vang dội, vang vọng trong mộ thất nửa phút mới dừng lại.

Tống tử cũng bay ra sau, rất trùng hợp, đập vào quan tài.

Quan tài bằng gỗ Trinh Nam vàng, trực tiếp vỡ nát.

Chương 525

Cảnh này, may mà không để Vương Bàn Tử thấy.

Nếu không chắc chắn sẽ gào khóc thảm thiết.

"Tình hình gì vậy?" "Chủ bá bị Tống tử tát cho một cái rồi à?" "Vãi chưởng!" "Nếu vậy, thì một bên mặt của chủ bá chắc chắn sưng lên rồi!" "Hai người lầu trên đừng nói nữa, chủ bá vẫn đang đứng đó mà." "Bị tát một cái là Tống tử." Thấy Bố Phương an toàn đứng trong sương mù xanh, bóng đen mờ ảo đó, cũng chính là Tống tử không thấy đâu, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Không ai ngờ rằng.

Bố Phương một cái tát, lại có thể đánh bay Tống tử đi mấy mét.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, e rằng không ai tin.

"Chủ bá, anh có thể đừng mạnh mẽ như vậy không!" "Cứ thế này nữa, chồng tôi có thể sẽ yêu anh mất!" "Phải.

Phải chi chồng sắp cưới của tôi cũng mạnh mẽ như chủ bá thì tốt rồi." "Chủ bá này thật mạnh, tôi thành fan rồi!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả đã hồi phục từ trạng thái lông tóc dựng đứng, trở nên kích động, Bố Phương hiểu ra, lên tiếng nói: "Thưa các vị khán giả, Tống tử bị tôi một phát tát bay, tiếc là đập trúng quan tài gỗ Trinh Nam vàng, quan tài vỡ rồi, không còn giá trị nữa!" "Mẹ kiếp!" Nghe Bố Phương nói, Vương Bàn Tử trực tiếp ngã xuống đất.

Quan tài gỗ Trinh Nam vàng trị giá mấy trăm triệu, cứ thế bị hủy rồi!

"Bàn Tử, đừng giả chết, Tống tử vẫn chưa giải quyết xong đâu." "Đợi Bố Phương xử lý xong Tống tử, lúc đó cậu muốn giả chết ở đây

cũng được.” Hồ Bát Nhất nói.

“Mấy trăm triệu, cứ thế mà mất.” “Tiếc quá.” Vương Bàn Tử từ dưới đất đứng dậy, cả người tinh thần sa sút.

Hắn đau lòng chết đi được vì cái quan tài gỗ Trinh Nam vàng.

Chỉ thiếu chút nữa, là ngất đi.

Bố Phương quay đầu nhìn Bàn Tử, thấy hắn đã đứng dậy, bèn nói: “Lão Tống tử này hành động chậm, nhưng tốc độ ra tay lại nhanh, như tia chớp vậy.” “Nếu lúc nãy tôi không bộc phát ra một luồng sức mạnh thần bí, có thể đã bị Tống tử cắn chết rồi.” “Lời thừa, ta không nói nhiều!” “Tiếp theo, ta sẽ tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương!” Nhìn con Tống tử đang đi tới trong sương mù xanh, Bố Phương quyết định sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ hai, Phong Hỏa Lệnh để tiêu diệt nó.

Nghĩ đến đây.

Bố Phương đưa ngón trỏ và ngón giữa tay phải lên miệng, mắt nhìn chằm chằm vào con Tống tử đang từng bước tiến về phía mình, niệm chú ngữ của Phong Hỏa Lệnh: “Tả Phù Lục Giáp, Hữu Vệ Lục Đinh, Tiền Hữu Hoàng Thần, Hậu Hữu Việt Chương, Thần Thức Sát Phạt, Bất Tị Hào Cường, Cấp Cấp Như Luật Lệnh!” “Xá!” Lời vừa dứt, Bố Phương chỉ tay về phía con Tống tử trong sương mù xanh.

Giây tiếp theo.

Trước đầu ngón tay của hắn, trong không khí xuất hiện một vòng tròn nhỏ, theo vòng tròn mở rộng ra một mét, biến thành một Phong Hỏa Luân đang quay nhanh, cháy rực lửa.

Nhìn Phong Hỏa Luân như một vầng mặt trời đỏ, con Tống tử vô cùng e dè, lập tức đi sang bên phải.

Phong Hỏa Luân dường như có thể khóa chặt con mồi, nhanh như

chớp bay về phía Tống tử.

"Ầm!" Khi Phong Hỏa Luân va vào người Tống tử, nó lập tức phát nổ.

Tống tử bị nổ đến máu thịt be bét.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Tống tử, nhận được một vạn điểm nâng cấp huyết mạch!" Nghe thấy tiếng hệ thống vang lên bên tai, Bố Phương thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Tống tử chết, sương mù xanh trong mộ thất cũng theo đó tan biến.

Cùng lúc đó.

Khán giả trong phòng livestream thấy thịt nát vương vãi trên sàn mộ thất, ai nấy đều chết lặng.

"Vãi chưởng!" "Ai nói cho tôi biết, Tống tử chết rồi sao?" "Mẹ kiếp, không phải lúc nãy, chủ bá lấy ra bom, ném chết Tống tử đấy chứ!" "Lầu trên im miệng, nếu tôi nhớ không nhầm, thứ giết chết Tống tử, là cái Phong Hỏa Luân đang cháy rực lửa đó!" "Mẹ ơi, cái thứ Phong Hỏa Luân đó, không phải là do chủ bá biến ra đấy chứ?" "Không Thủ Đả Phi Cơ" tặng chủ bá một Tên Lửa ---- Bố gia, nói thật đi, rốt cuộc anh là ai?" "Quản lý phòng 'Đẹp Trai Tiền Lại Nhiều' tặng chủ bá một Tên Lửa ---- Bố gia, đó là Na Tra à?

Tôi xem Tây Du Ký, biết cái thứ Na Tra đạp dưới chân gọi là Phong Hỏa Luân!" "Vãi chưởng!

Hóa ra chủ bá là Na Tra!" "Trời ơi!" "Hóa ra Na Tra đẹp trai như vậy!" "Thật không ngờ, Na Tra trong Tây Du Ký lại đi trộm mộ!" "Không đúng, trước khi Tống tử chết, chủ bá đã niệm chú ngữ!" "Cái Phong Hỏa Luân đó, chắc chắn là do chủ bá triệu hồi ra!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương mặt đầy vạch đen, hắn biết, khán giả đang

đùa về Na Tra: "Thưa các vị khán giả, mọi người cũng đã thấy rồi, tôi cũng không giấu nữa, thứ tôi vừa sử dụng, là thức thứ hai Phong Hỏa Lệnh trong Thần Quỷ Thất Sát Lệnh!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, mau viết một cuốn sách đi, viết hết các chiêu thức vào sách, tôi sẽ bỏ tiền ra mua!" "Lầu trên nói đúng!" "Chỉ cần tôi học được Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thần cản giết thần, phật cản giết phật!" "Chủ bá, có thể cho tôi biết, anh học đạo thuật Thần Quỷ Thất Sát Lệnh như thế nào không?" "Thật ra thì, tôi cũng không biết nữa." "Bố gia, đừng đùa nữa." Nhìn qua bình luận, thấy khán giả không tin, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây rồi nói: "Thần Quỷ Thất Sát Lệnh bắt nguồn từ thời Tùy Đường, do đạo nhân Viên Thiên Cương nổi tiếng tập hợp tinh túy đạo thuật của phái Ma Y và phái Mao Sơn sáng lập ra.

Vì đạo thuật này quá mạnh mẽ, tiết lộ thiên cơ nên đã bị thiên đình phong sát." "Còn việc tôi học được Thần Quỷ Thất Sát Lệnh thì nói ra dài dòng lắm.

Nó được gia gia của gia gia tôi… truyền lại." "Đến đời tôi thì do cơ duyên xảo hợp nên học được." Đây không phải là gói quà tân thủ, mà là đạo thuật hệ thống truyền cho.

Nghe Bố Phương nói vậy, khán giả trong phòng livestream đều thất vọng.

Họ cảm thấy Bố Phương không nói thật.

"Chủ bá, nếu anh không muốn nói thì tôi cũng không làm khó nữa!" "Tuyệt học không truyền ra ngoài, tôi hiểu!" "Mau rời khỏi mộ thất đi!" "Cẩn thận có động đất!" Bố Phương nói: "Cảm ơn mọi người đã nhắc nhở, bây giờ tôi sẽ cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ra ngoài!" "Hết động đất rồi à?" Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất cảm

thấy mộ thất không còn rung lắc, chỉ có vài mảnh đất vụn từ khe nứt trên đỉnh rơi xuống, ngạc nhiên hỏi.

"Không phải động đất.

Vừa rồi Phong Hỏa Luân đánh trúng Tống tử gây ra vụ nổ, sóng xung kích mạnh mẽ có lẽ đã làm kết cấu cổ mộ lỏng lẻo." "Chúng ta mau chạy thôi." "Nhân lúc cổ mộ chưa sập, mau thoát ra ngoài." Bố Phương nói xong, co cẳng chạy ra khỏi mộ thất.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng theo sau.

Chương 526

Ba người chạy ngược lại theo đường cũ, lao vào trong đường hầm.

Đất cát hai bên đường hầm liên tục sạt lở.

Ba người Bố Phương vô cùng hoảng hốt, tim đập thình thịch.

Cùng lúc đó, hơn một triệu bốn trăm ngàn khán giả trong phòng livestream đều không ngờ cổ mộ lại sụp đổ.

Nhìn cảnh ba người Bố Phương điên cuồng chạy trốn trên màn hình, khán giả đều trợn tròn mắt.

"Vãi chưởng!" "Cuộc đào thoát vĩ đại khỏi cổ mộ!" "Chủ bá, nhanh lên nữa đi!" "Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Bố Phương đột ngột phanh gấp, dừng lại nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, không cần chạy nữa.

Cổ mộ đã sập, nhưng đường hầm này không bị ảnh hưởng." "Mẹ kiếp, đáng sợ quá." Vương Bàn Tử thở hổn hển nói: "May mà ba chúng ta phản ứng nhanh, chạy đến nơi an toàn, không thì thật sự bị chôn trong mộ thất đó rồi." Hồ Bát Nhất cũng nói: "Đại nạn không chết, ắt có phúc về sau!" "Nơi này không nên ở lâu." "Đi thôi." Bố Phương vứt luôn cây đuốc, dùng đèn pin chiếu sáng con đường hầm tối đen phía trước, chạy một mạch.

Một giờ sau, ba người chui ra khỏi cửa đường hầm, trở lại ngôi miếu hoang.

"Hù… hù… hù…" Sau khi ra ngoài, cả ba không nói một lời, chỉ thở dốc!

Nhìn sắc trời bên ngoài, Bố Phương biết bây giờ là hoàng hôn,

không nói nhiều, quay mặt về phía camera nói: “Các vị khán giả, chắc hẳn mọi người đã nhận ra, nghề trộm mộ này vô cùng nguy hiểm, có thể chết trong cổ mộ bất cứ lúc nào.” “Chủ bá thật may mắn!” “Vậy mà có thể bình an vô sự chạy ra khỏi cổ mộ!” “Đúng là người xui xẻo thì uống nước cũng nghẹn!” “Hóng địa điểm trộm mộ tiếp theo của chủ bá!” “Tôi đọc giới thiệu của chủ bá rồi, trên đó có ghi địa điểm trộm mộ thứ hai là Lop Nur!” “Lop Nur?

Đó là sa mạc rộng lớn vắng bóng người mà!” “Bạn lầu trên, sa mạc lớn cũng có tên.

Lop Nur nằm trong sa mạc lớn nhất nước ta là Taklamakan, đồng thời Taklamakan cũng là một trong mười sa mạc lớn nhất thế giới!” Nhìn qua bình luận, thấy khán giả đang bàn tán về Lop Nur, Bố Phương cũng không nhịn được mà lên tiếng: “Các vị, Lop Nur ở Tân Cương, trong sa mạc Taklamakan, hình dáng như tai người, được mệnh danh là ‘Tai của Trái Đất’, còn được gọi là ‘Biển Chết’!” “Chương trình trộm mộ kỳ tới sẽ tìm kiếm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất và Thái Dương Mộ.” Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều sôi nổi hẳn lên.

Ai cũng biết về cổ quốc Lâu Lan, quốc gia này thành lập vào năm 176 trước Công nguyên, nhưng đến năm 630 sau Công nguyên lại đột nhiên biến mất một cách bí ẩn, có lịch sử hơn tám trăm năm.

Đây là một tiểu quốc có kinh tế phát triển trên con đường tơ lụa cổ đại.

“Chủ bá!” “Xin hỏi khi nào thì đi tìm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất?” “Tôi muốn xem chủ bá đào xác nữ Lâu Lan!” “【Không Tay Lái Máy Bay】 tặng chủ bá mười tên lửa siêu cấp: Theo tôi được biết, cổ quốc Lâu Lan có một nữ vương, gọi là Nữ vương Lâu Lan, đẹp như tiên nữ!” “【Quản lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】 tặng chủ bá ba

mươi tên lửa siêu cấp: Bố gia, mong chờ lần phát sóng tiếp theo!" Nhìn màn hình livestream bị đủ loại quà tặng và bình luận chiếm đầy, Bố Phương nhìn vào camera, nghiêm túc nói: "Cảm ơn mọi người đã tặng quà và ủng hộ tôi.

Chuyến đi đến thôn Phong Môn đã khép lại.

Ai chưa theo dõi thì hãy nhấn theo dõi, lần sau khi tôi phát sóng, các bạn sẽ nhận được thông báo." Ngay sau đó, ánh mắt hắn nhìn vào số người xem trực tuyến, 1,6 triệu người.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, đã có thêm hơn mười vạn người vào xem.

"Vãi chưởng!" Bố Phương không kìm được mà kêu lên một tiếng.

"Sao vậy?" Nghe thấy tiếng, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng nhìn sang hỏi.

"Không có gì." Bố Phương đáp.

Phòng livestream đột nhiên có thêm mười vạn người, những người này chắc chắn là vào để giật rương báu.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ, độ nổi tiếng đạt 1,5 triệu, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Rút!" Bố Phương lập tức trả lời.

Vừa dứt lời, trong đầu hắn liền xuất hiện một vòng quay.

"Cộc cộc cộc!" Kim chỉ nam quay nhanh, phát ra tiếng cộc cộc.

Một phút sau, tốc độ của kim chỉ nam chậm lại, chỉ vào khu vực màu đỏ.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ rút trúng Giám định thuật!" "Hệ thống đã cấy ghép kiến thức đồ cổ các triều đại vào não bộ ký chủ." Giây tiếp theo, Bố Phương kinh ngạc, ánh mắt nhìn vào một viên gạch trên tường miếu.

Thông tin của nó lập tức hiện ra.

“Gạch xanh, sản phẩm thời nhà Nguyên!” “Giá trị: 100 tệ!” Nhắm mắt lại, Bố Phương chuyển dời sự chú ý, thông tin hiển thị của viên gạch xanh liền biến mất.

Hắn đã hiểu sơ qua.

Chỉ cần tập trung chú ý nhìn vào một vật, giá trị của nó sẽ hiện ra.

Có Giám định thuật, nếu muốn dấn thân vào giới đồ cổ, chắc chắn sẽ kiếm bộn tiền.

Dùng lời của Đại Kim Nha thì có kỹ năng này mà không làm đồ cổ thì thật là lãng phí.

Nghĩ đến đây, Bố Phương quyết định sau khi trở về sẽ mở một cửa hàng đồ cổ ở chợ Phan Gia Viên.

“Trộm mộ trực tiếp?” “Lừa ai thế!” “Tôi phục rồi, chủ bá này chưa trộm được cái mộ nào mà số người xem trực tuyến đã lên tới một triệu sáu trăm ngàn!” “Lầu trên ơi, tôi nói cho mà biết, chủ bá vừa mới từ trong cổ mộ chạy ra đấy!” “Đợi chủ bá tắt live, chắc chắn sẽ có người đăng lại video lên mạng, lúc đó có thể vào xem.” “Trời ơi!” “Chủ bá vừa từ trong cổ mộ chạy ra sao?

Nếu vậy thì tôi đã sai lầm lớn rồi!” Nhìn qua bình luận, Bố Phương thấy khán giả mới vào đang lên tiếng chất vấn, liền nói: “Các vị khán giả, chuyến trộm mộ ở thôn Phong Môn kỳ này không bắt được ma quỷ, có chút tiếc nuối.

Buổi livestream hôm nay đến đây là kết thúc.

Chương 527

Ai muốn xem lại video thì có thể lên Weibo tìm kiếm ‘Song Mã Vĩ Tiểu Tiên Nữ’.

Tôi sắp tắt live đây.” “Đừng mà chủ bá!” “Còn chưa bắt được ma!” “Tôi muốn xem bắt ma!” “Nói khó nghe chút, nếu anh dám tắt live, tôi sẽ hủy theo dõi ngay!” Nhìn bình luận, thấy khán giả không cho tắt live, Bố Phương im lặng một lúc rồi nói: “Thế giới này có ma quỷ, nhưng chỉ những người có âm dương nhãn mới có thể nhìn thấy.” “Tôi có bắt một con quỷ ở thôn Phong Môn, nhưng các bạn cũng không thấy được.” “Có lẽ các vị khán giả trong phòng livestream sẽ hỏi, thế giới này có ma không?

Thế giới này rốt cuộc có ma hay không?” “Câu hỏi này được rất nhiều người hỏi.

Trong nhiều câu chuyện kinh dị, ma và người ở hai không gian khác nhau, ma có thể thấy người, trêu chọc người, nhưng người lại không thấy ma.” “Chuyện như vậy trong cuộc sống thực tế cũng thường nghe nói, truyền thuyết rằng có người có âm dương nhãn, có thể thấy ma, vậy tại sao người bình thường lại không thấy?

Âm dương nhãn rốt cuộc là gì?” “Ma mà tôi cho rằng là linh hồn của người chết hóa thành.” “Người lúc sống có oán khí cực lớn sẽ biến thành ma để tìm kẻ thù lúc sinh thời.” “Vì vậy, dân gian có câu ‘không làm chuyện trái lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa’.” “Ma quỷ trong Đạo giáo thì lại khác, họ cho rằng ma chỉ là một trong năm nẻo chúng sinh.

Người sau khi chết có thể lên trời, có thể tiếp tục làm người, cũng có thể đọa làm súc sinh, có thể xuống địa ngục, và dĩ nhiên cũng có thể

biến thành ma.” “Nhưng người chết thành ma chỉ có một phần năm khả năng, không phải ai chết cũng nhất định biến thành ma theo đúng nghĩa.” “Trong đạo thư, ma có hai đặc điểm: một là cầu xin, hai là hay sợ hãi.” “Thứ nhất, kẻ cầu xin: Ma có hoàn cảnh khó khăn, bản thân không sản xuất, nguồn sống hoàn toàn dựa vào việc đi khắp nơi cầu xin.” “Đặc điểm thứ hai của ma là ‘hay sợ hãi’.

Bình thường chúng ta luôn nghĩ ma rất đáng sợ, nên hễ nhắc đến ma là nghĩ đến hình ảnh mặt xanh nanh vàng, nhe nanh múa vuốt, khiến chúng ta sởn gai ốc.” “Nhưng người ta lại không biết rằng ma còn sợ người hơn.

Bình thường chúng ta hay nghe hai thành ngữ để miêu tả ma: một là lén lén lút lút, hai là lòng mang dạ quỷ, cho thấy ma cũng rất sợ chúng ta.” “Người bình thường không thấy ma, nhưng ma lại thấy người.

Chúng vừa thấy chúng ta đã sợ hãi vội vàng trốn đi, đợi chúng ta đi rồi mới dám ra, vì vậy chúng ta căn bản không cần phải sợ ma.” “Bình thường chúng ta sống ở nơi dương quang, còn ma thì trốn ở nơi tăm tối.

Chúng ta có dương khí, ma lại có âm khí.

So sánh ra thì hoàn cảnh của chúng ta tốt hơn gấp trăm nghìn lần.

Tóm lại, ma rất đáng thương.” “Vì vậy, Đạo giáo rất coi trọng việc siêu độ cho các loại ma quỷ.

Trong các đạo quán thường tổ chức các pháp hội thí thực, mời gọi cô hồn dã quỷ mười phương đến tham gia, hy vọng dùng pháp lực siêu độ, giúp chúng thoát khổ được vui, thoát khỏi thân quỷ, đầu thai làm người.

Dù không được pháp ích, cũng có thể ăn no một bữa, giải quyết cái

đói khổ nhất thời." "Ngoài ra, cũng có người cho rằng ma chỉ là một loại sóng năng lượng, một loại sóng điện từ không có thực thể." "Chúng có thể nhìn thấy tất cả con người thực thể, nhưng mắt người lại không thể bắt được." "Nhưng một số người sẽ phát ra sóng não kỳ lạ, cộng hưởng với những hồn ma này, từ đó nhìn thấy chúng, đó cũng chính là cái gọi là âm dương nhãn." "Về định nghĩa hồn ma, các tôn giáo khác nhau có cách nói khác nhau, ngay cả khoa học cũng có định nghĩa độc đáo của riêng mình." "Nhưng có một điều có thể khẳng định: mình không thù oán với ma thì chúng cũng không dọa mình, ma quỷ không đáng sợ như vậy." "Ngoài ra, đây là mười loại người mà tà ma yêu thích nhất." "1.

Người thận khí hư suy (Ma quỷ thuộc âm, chân sẽ lạnh trước)." "2.

Người làm việc ác, lòng dạ bất an (Lòng bất an tự sinh bóng ma)." "3.

Người thường xuyên thức khuya (Âm dương đảo lộn, khí huyết bất điều)." "4.

Người ham mê sắc dục (Ham mê thì thận khí suy)." "5.

Người thường xuyên ở trong trạng thái sợ hãi, lo âu (Sợ hãi tổn thương thận, thận hư thì thấy ma)." "6.

Người có lòng tham nặng (Tham thì dễ hao khí, tâm hư)." "7.

Người lao lực quá độ (Lao lực thì khí hư, khí hư thì tà nhập)." "8.

Người u sầu, bi thương (Bi thương tổn khí, dễ thấy hồn ma)." "9.

Người thường xuyên ở nơi tử địa (Mồ mả, linh đường, nhà xác, nhà tang lễ)." "10.

Người vận thế khốn đốn (Vận suy thì khí nhược, thần hư)." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Vốn tưởng ma quỷ rất đáng sợ, kết quả nghe Bố Phương nói một hồi, dường như họ không còn sợ ma nữa, hóa ra ma lại sợ người.

"Phục!" "Chủ bá thật là một trí thức!" "Ngay cả 'ma' cũng biết rõ như vậy!" "Nhưng mà tôi vẫn sợ ma." "Lầu trên, tôi cũng giống bạn." Nhìn qua bình luận, Bố Phương nói: "Tôi đã nói rõ rồi, các bạn không có âm dương nhãn, không nhìn thấy ma.

Lý do sợ hãi thực ra là không chiến thắng được sự yếu đuối trong lòng." "Chỉ cần chiến thắng được sự yếu đuối, là có thể khắc phục được nỗi sợ hãi trong lòng." "Nếu thành công, thì nửa đêm canh ba ngồi trước mộ xem phim kinh dị cũng không sao." "Chủ bá à!" "Anh lừa tôi hết lần này đến lần khác!" "Bố gia không lừa chúng ta đâu, anh ấy nói thật đấy." "Đừng không tin." "【Mùa Hè Ăn Dưa Hấu】 tặng chủ bá một tên lửa siêu cấp: Chủ bá, xin hỏi làm thế nào mới tán được cô gái mình thích?" Nhìn thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương ngẩn người.

Chuyện thế này mà cũng hỏi mình.

Nhưng nghĩ kỹ lại, đối phương đã tặng quà trị giá hai nghìn tệ, không trả lời thì trong lòng áy náy.

Thế là, Bố Phương đối mặt với camera nói: "Làm thế nào để tán được cô gái mình thích, thực ra rất đơn giản." "Thật hay giả vậy?" "Chủ bá, mau dạy tôi!" "Ba ba, cầu xin ngài hãy nói cho con biết!" "Tôi không muốn làm cẩu độc thân nữa!" Lúc này, hơn một triệu người trong phòng livestream đều sôi nổi.

Hơn hai mươi mấy vạn người còn lại có bạn gái cũng chăm chú lắng nghe.

Suy nghĩ ba giây, Bố Phương nói: "Ngoài mặt một kiểu, sau lưng một kiểu, ở Thượng Hải một kiểu, ở Bắc Bình một kiểu!" "Khốn kiếp!" "Một vạn cái đánh giá tệ cho chủ bá!" "【Mùa Hè Ăn Dưa

Hấu】: Chủ bá, lời của anh làm trái tim tôi tan nát." "Tôi lại thấy lời của chủ bá không sai chút nào, chỉ cần làm như vậy trước mặt cô gái mình thích, chắc chắn sẽ thành công!" "Dù sao thì, con gái đến tuổi hiểu chuyện cả rồi." "【Quản lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】: Các vị khán giả, ai không biết tán gái thì lên Baidu mà tìm." "Nói lại chuyện chính, chủ bá, bây giờ anh định tắt live à?" Bố Phương nói: "Tạm thời chưa tắt, đợi ra khỏi rừng sâu núi thẳm này rồi tính." Vừa rồi hắn nghĩ kỹ lại, cảm thấy trên đường trở về có thể tăng thêm một chút độ nổi tiếng, nên đã thay đổi ý định, không tắt livestream lúc này.

Nghe Bố Phương nói, cảm xúc của khán giả trong phòng livestream lại khôi phục.

"Chúng ta lâu rồi chưa ăn gì." "Hay là tôi đi săn chút thú rừng về, ăn no bụng rồi hẵng về?" Vương Bàn Tử xoa bụng đề nghị.

"Vậy Bàn Tử đi săn đi, nếu không tìm được thú rừng thì cứ quay về." Bố Phương nói: "Tôi nhóm lửa, Lão Hồ, anh đi tìm một con suối nhỏ, lấy ít nước sạch về uống." "Được." Nghe vậy, hai người gật đầu nhận lệnh.

Sau khi hai người rời đi, Bố Phương nhặt một ít củi khô gần ngôi miếu, đặt ở bên ngoài cửa miếu hoang, dọn sạch cỏ dại trên mặt đất rồi nhóm một đống lửa.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Bố Phương đưa mắt nhìn về phía thôn Phong Môn.

Chỉ thấy thôn Phong Môn, một ngôi làng đổ nát hoang tàn, dưới ánh mặt trời, một màu vàng óng.

Chương 528

Những làn sương trắng đã tan biến.

"Chủ bá, sương trắng bao phủ khu vực thôn Phong Môn đã tan rồi, có phải điều đó có nghĩa là người ta có thể từ bên ngoài đi vào mà không bị lạc đường nữa không?" "Nếu đúng là như vậy." Nhìn qua bình luận, Bố Phương nói tiếp lời một khán giả: "Nếu đúng là như vậy, các nhà khảo cổ học và cảnh sát ở Tiêu Tác, Hà Nam, chắc chắn sẽ đến đây." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác.

"Chủ bá, lời này có ý gì?" "Tại sao cảnh sát và các nhà khảo cổ học ở Tiêu Tác, Hà Nam lại đến nơi này?" "Thôn Phong Môn khỉ ho cò gáy này, đâu đâu cũng toát lên vẻ quỷ dị và âm u, e là trâu bò cũng không thèm đến đây ăn cỏ." Nhìn qua bình luận, Bố Phương lắc đầu, nghiêm túc nói: "Tôi đoán, trong số các nhà khảo cổ học đó chắc chắn sẽ có một hoặc hai người xem livestream của tôi.

Thấy tôi phát hiện ra một ngôi cổ mộ trong ngôi miếu ở thôn Phong Môn, lúc đó chắc chắn họ sẽ rất kích động.

Các nhà khảo cổ học đặc biệt hứng thú với cổ mộ, nhất là những ngôi mộ có niên đại lâu đời." "Tin tôi đi, họ chắc chắn sẽ đến, và cảnh sát ở Tiêu Tác, Hà Nam cũng sẽ theo sau." "Chủ bá, đừng đoán mò nữa." "Đó chỉ là suy đoán của anh, không phải là sự thật." Nhìn qua bình luận, Bố Phương nói: "Thật ra, tôi còn mừng nữa là.

Thôn Phong Môn vắng bóng người này có một nhóm người đến, chắc chắn sẽ tăng thêm phần náo nhiệt cho nơi đây." Nói xong, Bố Phương điều khiển drone bay lên cao, để quay toàn cảnh.

Nhìn vào màn hình livestream, Bố Phương phát hiện Bàn Tử đang

xách một con thỏ trắng lớn trở về.

Ở phía khác, Hồ Bát Nhất vừa tìm được nguồn nước, đang dùng bình để lấy nước.

Còn có… có một nhóm người đang từ dưới núi đi lên.

Nhóm người này có khoảng ba mươi mấy người.

Hơn hai mươi người mặc đồng phục cảnh sát, khoảng mười người mặc quần áo hàng chợ.

Trong đội ngũ, có hai cô gái.

"Vãi chưởng!" "Đến thật rồi!" "Chủ bá liệu sự như thần!" "Còn giỏi hơn cả Gia Cát Lượng!" "Chủ bá, mau zoom gần camera vào, tôi muốn xem hai cô gái kia." Liếc qua bình luận, phát hiện khán giả thấy gái là lại kích động như tiêm máu gà.

Không nói nhiều, Bố Phương liền zoom gần camera livestream.

Ực!

Nhìn hai cô gái sinh đôi trên màn hình, khán giả trong phòng livestream không ngừng nuốt nước bọt.

Cả hai đều cao, khoảng một mét bảy tám.

Mặc quần short bò, áo thun trắng, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mái tóc dài buông xõa sau lưng, uốn lượn sóng.

"Trời ạ, hai cô gái này, đỉnh quá đi!" "【Không Tay Lái Máy Bay】: Yêu rồi yêu rồi!" "Tôi dùng hai tay gõ chữ để chứng tỏ sự trong sạch!" Bố Phương nhìn thêm hai cô gái sinh đôi vài giây, rồi chuyển ánh mắt sang người đi đầu.

Người đó là một ông lão, tuổi khoảng ngoài sáu mươi.

Đeo một cặp kính lão, chống một cây gậy, chân đi không được

lanh lẹ.

Bố Phương điều khiển drone hạ xuống, sau đó quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả, tin hay không tùy các vị, những người này chắc chắn sẽ chọn ngôi miếu này để dừng chân, vì lối vào cổ mộ nằm trong miếu." "Chủ bá đỉnh!" "Chủ bá, tôi muốn tán hai cô gái kia!" "【Không Tay Lái Máy Bay】 tặng chủ bá một tên lửa siêu cấp: Bố gia, giúp tôi xin WeChat, sau khi thành công sẽ tặng thêm ba mươi tên lửa siêu cấp nữa!" "【Quản lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】: Đại gia lầu trên, đừng thấy gái là đi không vững nữa, bình tĩnh đi!" Bố Phương có chút dở khóc dở cười, đang định mở miệng thì Vương Bàn Tử xách con thỏ về.

"Bố Phương, tôi thấy một nhóm người đang lên núi, hướng về phía này." Vương Bàn Tử nói.

"Ừm." Bố Phương nói: "Ăn no bụng rồi chúng ta đi." "Được." Nghe vậy, Vương Bàn Tử gật đầu.

Mười phút sau, Hồ Bát Nhất trở về, từ trong ba lô lấy ra sáu chai nước suối trong lành mát ngọt.

"Bàn Tử, làm thịt con thỏ, da thì dùng dao lột thẳng ra, tôi đổ nước cho anh rửa nội tạng." Bố Phương nói.

"Chuyện đơn giản." Vương Bàn Tử cười nói.

Không lâu sau, con thỏ đã được làm sạch sẽ.

Hồ Bát Nhất lấy một cây tre to bằng cánh tay thiếu niên, xiên con thỏ vào đầu nhọn, đặt bên đống lửa để nướng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Nửa giờ sau, thỏ đã chín.

Một nhóm người lạ mặt cũng đã đến.

“Chào ba vị.” Giáo sư Tiêu của nhóm khảo cổ mỉm cười chắp tay với ba người Bố Phương, sau đó nói: “Tự giới thiệu, tôi là Giáo sư Tiêu, một nhà khảo cổ học kỳ cựu.” Bố Phương không nhìn Giáo sư Tiêu, mà nhìn hai cô gái đứng sau lưng ông.

Mẹ kiếp, hai cô gái này thật sự quá đẹp.

Thấy ánh mắt Bố Phương không nhìn mình, Giáo sư Tiêu cảm thấy có chút ngượng ngùng, rồi nói: “Hai vị phía sau là cháu gái của tôi, bên phải là Tiêu Lãnh, bên trái là Tiêu Điềm.” Nghe vậy, Bố Phương mới nhìn về phía Giáo sư Tiêu: “Chào Giáo sư Tiêu, không biết ngài đến đây có việc gì?” Đối phương biết tên mình, hắn không hề cảm thấy kinh ngạc.

Vì lúc livestream, hắn có giới thiệu với khán giả.

“Lão Hồ, hai đứa cháu gái của Giáo sư Tiêu đúng là đẹp thật, tôi chảy cả nước miếng rồi.

Bố Phương là người có vợ rồi, chúng ta mỗi người một đứa.” Vương Bàn Tử nói nhỏ.

Chương 529

“Đừng mơ mộng nữa, đối phương có để ý đến hai chúng ta không?” Hồ Bát Nhất đáp.

“Mục đích chúng tôi đến đây là để khai quật ngôi cổ mộ thời Nguyên kia.” Giáo sư Tiêu cũng không giấu diếm, chỉ vào ngôi miếu, nói thật.

“Tôi hiểu rồi.” Bố Phương tỏ ra đã hiểu.

“Cậu em trai này, lão hủ vô cùng bội phục.” “Mười năm trước, tôi đã đến thôn Phong Môn, quả quyết rằng nơi này không có cổ mộ, kết quả mới mấy ngày, cậu đã tìm ra cổ mộ, thật là tát vào mặt già này của tôi.” Giáo sư Tiêu cười nói.

“Thực ra loại cổ mộ chôn dưới lòng đất này, chỉ có người hiểu phong thủy mới có thể tìm được.” “Giáo sư, ông cũng đừng cảm thấy mình kém cỏi.” Bố Phương nói.

“Chúng ta bắt tay một cái, kết giao một người bạn.” Giáo sư Tiêu đưa tay phải ra nói.

Bố Phương gật đầu, đưa tay hữu nghị ra bắt tay với Giáo sư Tiêu.

“À mà… cái vòng tay đó có thể cho tôi xem được không?” Giáo sư Tiêu hỏi.

“Được.” Bố Phương nói.

Cái vòng tay mang ra từ cổ mộ, Hồ Bát Nhất đang giữ.

Nghe Bố Phương nói, Hồ Bát Nhất từ trong ba lô lấy ra một miếng vải trắng, bên trong bọc hai chiếc vòng tay phỉ thúy, đưa cho Giáo sư Tiêu lớn tuổi.

“Cực phẩm!” Giáo sư Tiêu nhìn hai chiếc vòng tay, kinh ngạc thốt lên.

“Ông nội, hai cái vòng này đeo trên tay người chết, cho cháu cháu cũng không thèm.” Tiêu Lãnh lên tiếng.

“Cháu không hiểu đâu.” Giáo sư Tiêu nói: “Đây là sản vật thời nhà Nguyên, có giá trị nghiên cứu lịch sử rất lớn!” “Chiếc vòng phỉ thúy này, chế tác hoàn mỹ đến vậy, không nhìn ra một chút tì vết nào.

Công nghệ hiện đại cũng không thể chế tác ra chiếc vòng hoàn mỹ như vậy.” “Có thể tưởng tượng, người chế tạo hai chiếc vòng này lúc đó, chắc chắn là một đại sư!” Nghe vậy, Tiêu Lãnh ngoảnh đầu đi, tỏ vẻ khinh thường chiếc vòng.

“Giáo sư Tiêu, tôi tò mò, hai cháu gái của ông tại sao lại theo ông đến đây?” Bàn Tử hỏi.

“Hai đứa cháu gái của tôi là để bảo vệ an toàn cho tôi.” Giáo sư Tiêu nói: “Thôn Phong Môn là nơi tà môn, không thiếu chó săn, rắn độc, nếu chúng dám xuất hiện, cháu gái tôi ra tay là có thể giải quyết được.” “Hai cô cháu gái trắng trẻo nõn nà thế này, có gì đặc biệt sao?” Bàn Tử tò mò.

“Tốt nghiệp từ học viện tác chiến đặc chủng nữ.” “Lợi hại không?” Giáo sư Tiêu cười nói.

“Ngầu!” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

Nếu hai cô gái sinh đôi này tốt nghiệp từ học viện tác chiến đặc chủng, thì không thể chọc vào được.

“Vòng tay trả cậu.” Giáo sư Tiêu không nỡ trả lại chiếc vòng cho Hồ Bát Nhất, người sau lập tức cất vào ba lô.

Bố Phương và Giáo sư Tiêu trò chuyện vài phút.

Biết được đội khảo cổ có tổng cộng chín người.

Ngày mai họ sẽ thuê dân làng gần đó để khai quật ngôi cổ mộ thời Nguyên đã sụp đổ.

Tạm biệt Giáo sư Tiêu, ba người Bố Phương đi ra khỏi rừng sâu núi thẳm.

Khi ra khỏi núi, Bố Phương tắt phòng livestream.

Tại một thị trấn nhỏ, họ tìm một khách sạn ở lại một đêm.

Ngày hôm sau, họ đến thành phố Tiêu Tác để bắt máy bay về Bắc Bình.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Về đến Bắc Bình đã được một tháng.

Trong thời gian này, Bố Phương đã dành thời gian ở bên hai cô gái Tuyết Lị Dương và Diệp Nhất Tâm.

Ngoài ra, hắn cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hợp tác mở một cửa hàng đồ cổ.

Có Giám định thuật của Bố Phương, từ khi cửa hàng đồ cổ mở cửa đến nay, đều có thu hoạch.

Một ngày nọ, trời mây đen kịt, sấm chớp đùng đoàng, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống.

Chợ đồ cổ Phan Gia Viên, các cửa hàng đồ cổ đều đóng cửa, tạm ngừng kinh doanh.

“Hôm nay chỉ có một đơn hàng, kiếm được mười ba vạn!” “Sướng!” Tại Phan Gia Viên, ở một ngã tư, trong một cửa hàng đồ cổ rộng ba mươi mét vuông, Vương Bàn Tử ngồi trong quầy, đếm tiền thu được từ việc bán đồ cổ hôm nay, cười nói.

“Ít quá.” Hồ Bát Nhất nói: “Tùy tiện lấy một món đồ tùy táng từ một ngôi cổ mộ có niên đại lâu đời, giá trị ít nhất cũng phải trên một triệu.” “Lời của cậu gãi đúng chỗ ngứa của tôi rồi đấy.” Vương Bàn Tử nói: “Ước gì trộm được một cái lăng mộ đế vương!” “Nước ta có mấy trăm vị hoàng đế, đến nay trên mặt đất vẫn còn dấu tích, lăng tẩm đế vương có thời đại rõ ràng có hơn một trăm tòa, phân bố ở hơn một nửa các tỉnh thành trên cả nước.” “Cho nên lăng tẩm đế vương của nước ta không chỉ số lượng đông đảo, lịch sử lâu đời, mà còn độc nhất vô nhị trên thế giới.

Bố cục nghiêm ngặt, kiến trúc hoành tráng, công nghệ tinh xảo, có phong cách độc đáo, chiếm một vị trí quan trọng trong lịch sử văn hóa thế giới.” Hồ Bát Nhất nói.

Chương 530

"Bố Phương, chúng ta đi trộm một cái lăng mộ đế vương thì sao?" Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương đang sắp xếp đồ cổ trên giá sách trong cửa hàng, hỏi.

Nghe vậy, Bố Phương lắc đầu: "Tôi đã nói với khán giả rồi, chương trình trộm mộ kỳ tới sẽ đi tìm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất và Thái Dương Mộ!" "Thái Dương Mộ?" Nghe tên ngôi mộ, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều kinh ngạc.

"Đúng, Thái Dương Mộ, nằm ở bờ bắc của cổ đạo sông Khổng Tước.

Cổ mộ có hàng chục ngôi, mỗi ngôi đều có một huyệt mộ của người chết được bao quanh bởi một vòng cọc gỗ hình tròn ở giữa.

Bên ngoài được bao quanh bởi bảy vòng tròn cọc gỗ cao hơn một thước, và tạo thành nhiều tia phóng xạ.

Nó đã tồn tại được ba nghìn tám trăm năm." "Nhưng Thái Dương Mộ bây giờ đã bị cát vàng chôn vùi." "Muốn tìm được nó, chỉ có người hiểu Thiên tinh phong thủy thuật và Phân kim định huyệt mới có thể tìm thấy." "Thái Dương Mộ có lịch sử lâu đời như vậy, nếu lấy ra một món đồ tùy táng từ trong đó, giá trị của nó có thể là một con số thiên văn." "Cậu nói có lý." Vương Bàn Tử nói: "Còn nhớ lần trước chúng ta đi tìm cổ thành Tinh Tuyệt không?

Mẹ kiếp, ban ngày bị mặt trời phơi nắng, buổi tối thì lạnh như mặc một cái quần lót đứng trong tuyết." "Dù sao thì tôi sống chết cũng không muốn vào sa mạc nữa." "Tiểu Béo, nhát gan rồi à?" Hồ Bát Nhất nói: "Sa mạc tôi đã đi ba lần, còn đào khoáng trên núi băng Côn Luân.

Tôi coi đó là trải nghiệm phong phú cho cuộc đời." "Lão Hồ, nói đúng lắm!" "Đi sa mạc thêm một lần nữa thì có sao đâu, cứ coi như làm phong phú thêm trải nghiệm cuộc đời." Vương Bàn Tử nói: "Tôi quyết định rồi, sẽ cùng Bố Phương đi tìm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất, và trộm Thái Dương Mộ mà tạm thời chưa biết chủ nhân là ai!" "Đúng vậy." Hồ Bát Nhất cười nói.

Anh ta rất hứng thú với cổ quốc Lâu Lan này.

Có lịch sử khoảng tám trăm năm, rồi một đêm đột nhiên biến mất.

Chuyện này thực sự quá kỳ lạ.

Giống như chuyện xảy ra ở hồ Thần Bí ở Quảng Tây.

Hồ Thần Bí vốn là một cánh đồng ngô, sau một trận mưa lớn năm 1997, trong một đêm đã biến thành một hồ nước rộng khoảng 400 mẫu.

Mười năm sau, hàng vạn tấn nước hồ cùng với một tiếng nổ lớn đã biến mất trong một đêm, nhưng chưa đầy ba tháng sau lại xuất hiện trở lại.

Nếu cổ quốc Lâu Lan cũng biến mất trong một đêm như hồ Thần Bí, thì chắc chắn sẽ xuất hiện trở lại.

Nếu không phải, thì cổ quốc Lâu Lan đã bị cát vàng chôn vùi.

"Ông chủ có ở đây không?" Đúng lúc này, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, đội mưa đến trước cửa hàng đồ cổ.

Thân thể, tóc, mặt, quần áo, giày đều ướt sũng.

Da của ông ta rất đen, đen đến mức nếu đen thêm chút nữa thì giống người châu Phi rồi.

Người này chắc hẳn sống dưới ánh nắng mặt trời quanh năm nên bị rám đen.

Người ta nói một cái trắng che ngàn cái xấu, một cái đen hủy hoại tất cả.

Người muốn trắng ra cần phải mất một thời gian dài chăm sóc da.

"Mời vào." Bố Phương đánh giá người đàn ông, rồi tập trung chú ý nhìn vào chiếc túi ni-lông màu trắng ông ta đang ôm trong tay.

Bên trong túi chắc là đựng một vật hình tròn.

Người đàn ông bước vào, Bố Phương đưa cho ông ta một chiếc khăn mặt, nói: "Bán minh khí à?" Nhận lấy khăn, lau mồ hôi trên mặt và lau cả tóc, người đàn ông quay đầu nhìn ra sau, nói: "Tôi bán đồ, có thể đóng cửa lại được không?" Đóng cửa?

Nghe vậy, Bố Phương do dự, cảm thấy người đàn ông này có vẻ đáng ngờ.

"Tiểu Béo, đi đóng cửa lại." Hắn nói một tiếng, rồi tìm một chiếc ghế dài đặt bên cạnh người đàn ông.

"Không biết quý danh của ông là gì?" Bố Phương đưa cho người đàn ông một ly trà nóng, hỏi.

"Tôi tên là Reheman." Reheman.

Nghe cái tên, Bố Phương nhíu mày, giây tiếp theo đã hiểu ra, người này là người Tân Cương.

Ở Tân Cương, tên trước, họ sau.

"Có bạn từ phương xa đến, chẳng vui sao." "Có thể cho tôi xem món đồ ông muốn bán không?" Bố Phương đưa tay ra cười hỏi.

Hắn cảm thấy món đồ người đàn ông mang đến e là không đơn giản.

"Món đồ tôi mang đến rất đáng sợ, xem xong đừng sợ tè ra quần nhé." Reheman nói.

Nghe vậy, Bố Phương cười lắc đầu: “Đừng dọa tôi, mau mở túi ra cho tôi xem.” “Vậy được, chỉ cho cậu xem một cái.” Reheman nói xong, mở túi ra.

“Mẹ kiếp!” Giây tiếp theo, Bố Phương không có chút chuẩn bị tâm lý nào, nhìn vào trong túi, trực tiếp bị dọa chết khiếp, kinh hãi kêu lên một tiếng.

Món đồ bên trong túi vô cùng đáng sợ.

Một cái đầu người.

Chương 531

Đầu của một nữ thi.

Cái đầu khô quắt, mắt mở to, tóc vẫn còn, dính sát vào da đầu.

"Bố Phương, cái gì vậy?" "Đáng sợ lắm à?" Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương đang kinh ngạc, sắc mặt có chút tái nhợt, hỏi.

Bố Phương hoàn hồn, nghĩ đến cái đầu nữ thi trong túi, cả người không khỏi run lên vì lạnh, nói với Bàn Tử và Lão Hồ: "Mẹ kiếp, món đồ trong túi dọa tôi chết khiếp, là một cái đầu nữ thi." Đầu nữ thi?

Nghe bốn chữ này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Hai người lăn lộn trong giới đồ cổ một thời gian, nhưng chưa bao giờ nghe nói có người mang đầu đi bán.

"Ông chủ, ra giá đi." "Giá cả hợp lý thì tôi bán cho cậu." Reheman vỗ vỗ vào túi ni-lông nói.

Bố Phương vốn định đuổi khách, nhưng lời chưa kịp nói ra, hắn muốn biết người này lấy cái đầu nữ thi từ đâu.

Im lặng một lúc, Bố Phương nói: "Nói cho tôi biết, cái đầu nữ thi này từ đâu mà có." Nghe vậy, Reheman mở miệng định nói: "Nó…" Lời của ông ta chưa kịp nói xong đã bị ngắt lời.

Vương Bàn Tử mắng: "Mẹ kiếp Reheman, cái đầu nữ thi này có ai mua không?" "Mau cút đi!" "Tôi nghe nói, người nước ngoài thích nhất loại đồ này." Reheman không đi, nói.

"Ông nói đúng, bọn Tây thích nghiên cứu loại đồ này nhất." "Ở lại đây ông cũng không biết ngoại ngữ, bán cho tôi đi." Bố Phương cười nói.

“Còn anh ta?” Reheman chỉ vào Vương Bàn Tử.

“Anh ta là người tốt.” Bố Phương đáp.

“Tên mập này cũng tốt bụng đấy.” Bố Phương nói.

“Ặc.” Nghe lời Bố Phương, Nhiệt Cáp Mạn liếc nhìn Vương Bàn Tử.

Dù sao thì, vừa rồi Vương Bàn Tử đã bảo ông ta cút, nên tóm lại là ông ta chẳng có cảm tình gì với Bàn Tử cả.

“Nhiệt Cáp Mạn, ông lấy được cái đầu nữ thi này từ đâu, kể chi tiết đi.” Bố Phương lên tiếng.

“Không được, không được.” Nhiệt Cáp Mạn lắc đầu.

Hử?

Bố Phương ngẩn người.

Đã nói là tốt bụng, kết quả lại không chịu nói.

“Cho tôi cái này.” Nhiệt Cáp Mạn đưa tay phải ra, ngón cái và ngón trỏ xoa vào nhau, ra hiệu cho Bố Phương.

“Tôi hiểu rồi, phí mở miệng chứ gì.” Bố Phương cười, rồi móc từ túi quần ra một tờ một trăm tệ đưa cho Nhiệt Cáp Mạn.

Nhận lấy tờ một trăm tệ, Nhiệt Cáp Mạn nhìn mấy lần, tỏ vẻ yêu thích không nỡ rời tay, biết chắc là tiền thật, bèn nói: “Chuyện tôi lấy được cái đầu nữ thi này nói ra thì dài lắm.” “Câu chuyện phải kể từ một năm trước, tôi là dân trấn Lạp Khải, tay nghề nuôi lạc đà cực giỏi, trong vòng trăm dặm không ai không biết, không ai không hay, hơn nữa, tôi còn là người thứ hai sau An Lực Mãn được mệnh danh là bản đồ sống của sa mạc.” “Hôm đó tôi đang cho lạc đà ăn, thì có ba nhà thám hiểm người nước ngoài và một người An Lạc tìm đến tôi, muốn tôi dẫn họ vào sa mạc để tìm kiếm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất

một cách bí ẩn.

Tôi nghe xong liền từ chối ngay, nơi đó rất tà ma.

Vốn dĩ tôi không định dẫn họ đi, nhưng họ đưa tôi một vạn đô la Mỹ, tôi thấy tiền sáng mắt, bèn đồng ý dẫn họ vào sa mạc." "Rồi sao nữa?" Thấy Nhiệt Cáp Mạn bỗng ngậm miệng lại, sống chết không chịu hé nửa lời, Bố Phương không nhịn được hỏi.

"Phí mở miệng." Nhiệt Cáp Mạn cười nói.

"!" Bố Phương lại lấy ra một tờ một trăm tệ đưa cho ông ta.

Nhiệt Cáp Mạn này còn biết kiếm tiền hơn cả An Lực Mãn, cũng không biết có quan hệ gì với An Lực Mãn không.

Nhận tiền, Nhiệt Cáp Mạn cười toe toét.

Đúng lúc định mở miệng thì bị cắt ngang.

"Nhiệt Cáp Mạn, khoan đã, tôi có hai câu hỏi, ông và An Lực Mãn có quan hệ gì?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Không có quan hệ gì cả." Nhiệt Cáp Mạn trả lời.

"Vậy ông từ Tân Cương mang cái đầu này về đây bằng cách nào?" "Hệ thống an ninh ở nhà ga chỉ để trưng à?" Hồ Bát Nhất nói.

"Cái này là bí mật." Nhiệt Cáp Mạn cười nói.

"Tôi dùng mông cũng biết, chắc chắn là ông đã nhờ vả mấy vị chuyên gia kia, để họ mang cái đầu nữ thi này về đây." Bàn Tử nói, "Dù sao thì, ông cũng là người thứ hai sau lão già An Lực Mãn được mệnh danh là bản đồ sống của sa mạc, một nhà khảo cổ học có tiếng, vào sa mạc Taklamakan để nghiên cứu khảo cổ.

Ông làm người dẫn đường, trên đường gặp thiên tai như bão cát, ông đã dẫn họ vào di tích cổ thành để tránh bão, cứu mạng họ, họ mang ơn ông, nên đã nhờ ông mang đầu nữ thi về Bắc Bình, sau đó

giao lại cho ông." "Vãi chưởng!" "Gần như y hệt những gì cậu nói!" "Nhìn ông ngáo ngáo ngơ ngơ vậy mà, dùng mông cũng đoán ra được.

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong." Nhiệt Cáp Mạn nói.

Chương 532

"Tôi mà ngáo ngơ á, đầu óc tôi lanh lợi lắm đấy, tin tôi đấm cho ông són cả ra quần không?" Vương Bàn Tử xắn tay áo, chỉ vào Nhiệt Cáp Mạn nói.

"Bàn Tử, đừng nói nữa." Hồ Bát Nhất liếc Vương Bàn Tử, bực bội nói.

"Được rồi." Vương Bàn Tử bình tĩnh lại.

Sau khi hiểu rõ làm thế nào Nhiệt Cáp Mạn mang được cái đầu nữ thi từ Tân Cương về, Bố Phương lên tiếng: "Nhiệt Cáp Mạn, ông kể tiếp đi, chuyện sau khi vào sa mạc." "Được." Nhiệt Cáp Mạn gật đầu, nhìn Bố Phương và Hồ Bát Nhất rồi nói: "Sau khi tôi dẫn ba nhà thám hiểm nước ngoài và người An Lạc kia vào sa mạc, ba gã người nước ngoài đó hoàn toàn không biết nước quý giá thế nào trong sa mạc, đi được một đoạn là lại uống ừng ực, kết quả là trong một ngày đã uống hết sạch nước.

Nếu không phải cách một cái giếng nước không xa, mấy người họ và cả tôi nữa chắc chắn đã chết trong sa mạc rồi." "Đừng nói mấy chuyện vô dụng đó, vào trọng tâm đi." Vương Bàn Tử không nhịn được lên tiếng.

Nghe vậy, Nhiệt Cáp Mạn sững sờ, rồi quyết định nói ngắn gọn: "Đội ngũ năm người chúng tôi, nhà thám hiểm họ Đằng kia đưa cho tôi một tấm bản đồ, khi tôi dẫn họ đi theo lộ trình trên bản đồ đến khu vực cổ thành Lâu Lan thì đột nhiên gió nổi lên, bão cát xuất hiện." "Cơn bão cát đó che trời lấp đất, ba gã người nước ngoài hoảng loạn, tự rối loạn trận địa, chết trong bão cát." "Tôi cho lạc đà vây thành một vòng để cản gió cát, nằm bên trong, dùng chăn lông quấn quanh

người.” “Đợi khi gió cát đi qua, tôi tỉnh lại, vốn dĩ có năm người, cuối cùng chỉ còn lại một mình tôi.” “Có thể khẳng định, ba nhà thám hiểm nước ngoài đó đã chết thật, còn người An Lạc kia, chắc cũng tiêu rồi.” “Tôi không muốn để đồng bào An Lạc phơi thây nơi hoang dã, nên đã tìm kiếm gần đó, kết quả không tìm thấy người, mà lại tìm thấy một cái đầu nữ thi dưới lớp cát vàng.” “Cũng là cái đang đựng trong bao này.” “Tôi không vứt đi mà mang về nhà, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một năm, sau đó nhờ một người bạn mà tôi quen, cũng là một nhà khảo cổ học có chút danh tiếng, giúp tôi mang cái đầu nữ thi này về Bắc Bình.” “Nếu như ông nói, ông đến Bắc Bình mấy ngày rồi?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Nói thật, tôi mới đến Bắc Bình hôm qua, hôm nay ra Phan Gia Viên.” Nhiệt Cáp Mạn nói.

“Chú Nhiệt Cáp Mạn, sao chú lại khóc?” Hồ Bát Nhất nghi ngờ.

“Đây đâu phải là nước mắt.” Nhiệt Cáp Mạn dùng tay lau mắt, nói: “Tôi dẫn bốn người đó vào sa mạc, dự tính là hơn một tháng, nếu họ bình an trở về, tôi sẽ nhận được chín nghìn đô la Mỹ còn lại.” “Kết quả là ba nhà thám hiểm nước ngoài đó đều chết trong sa mạc.” “Nếu không phải gã người nước ngoài họ Đằng kia trả trước cho tôi một nghìn đô la Mỹ, tim tôi có lẽ đã tan nát rồi.” Nghe xong.

Cả ba người Bố Phương đều cúi đầu.

Họ hiểu cảm giác của Nhiệt Cáp Mạn.

“Ông chủ, nói đi nói lại, ông trả bao nhiêu tiền để mua cái đầu nữ thi của tôi?” Nhiệt Cáp Mạn hỏi.

“Một vạn!” Suy nghĩ một lát, Bố Phương nói.

Cái đầu nữ thi này, hắn biết nó đến từ đâu, nếu không lầm thì chính là từ cổ quốc Lâu Lan đã biến mất một cách bí ẩn.

Cái đầu này chắc chắn là của nữ thi Lâu Lan không còn nghi ngờ gì nữa.

"Nhiều vậy sao?" "Tôi còn tưởng nó chỉ đáng giá vài nghìn thôi chứ!" Nghe Bố Phương ra giá, Nhiệt Cáp Mạn kinh ngạc.

"Vậy, có bán cho tôi không?" Bố Phương cười hỏi.

Nếu ông ta không bán, chắc chắn sẽ có người khác mua.

Ra tay mua cái đầu nữ thi này, cũng coi như là ý trời.

"Bán bán bán!" Nhiệt Cáp Mạn cười lớn, "Tiền trao cháo múc!" Nghe vậy, Bố Phương đứng dậy khỏi ghế dài, đến ngăn kéo quầy lấy ra một cọc tiền một trăm tệ, đưa cho Nhiệt Cáp Mạn.

Nhận tiền, đếm đi đếm lại bảy tám lần, Nhiệt Cáp Mạn mới cất vào túi, đồng thời đưa cái túi đựng đầu nữ thi cho Bố Phương.

"Tôi đi trước đây." Nhiệt Cáp Mạn đứng dậy, không ở lại lâu.

"Đừng vội." Hồ Bát Nhất nói, "Bên ngoài đang mưa to, ở lại trong nhà trú mưa đi, đợi mưa tạnh rồi đi cũng chưa muộn." "Nói phải." Nhiệt Cáp Mạn cười nói.

Bố Phương đeo găng tay dùng một lần, thò tay vào túi, lấy cái đầu nữ thi ra.

"Đáng sợ quá." Nhìn nữ thi mắt vẫn mở trừng trừng, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

"Không có gì đáng sợ, chỉ là một cái đầu thôi." Nhiệt Cáp Mạn nói.

"Đại thúc, sao chú không sợ?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Vì có Hồ Đại che chở cho tôi, nên tôi không sợ." Nhiệt Cáp Mạn nói.

Hồ Đại?

Nghe cái tên này, khóe miệng Hồ Bát Nhất giật giật.

Hồ Đại này, cũng là cái tên mà An Lực Mãn thường lẩm bẩm bên miệng, Hồ Đại là tên của vị chúa tể tối cao duy nhất trong vũ trụ trong kinh Cổ Lan, đấng đáng được sùng bái.

"Bố Phương, cậu bỏ ra một vạn để mua cái đầu nữ thi này, có đáng không?" Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Bố Phương, nhỏ giọng hỏi.

Bố Phương không để ý đến Vương Bàn Tử, ánh mắt dán chặt vào cái đầu nữ thi.

Ba giây sau.

Giá trị của cái đầu nữ thi hiện ra.

"Đầu nữ thi Lâu Lan, giá trị ba vạn!" Biết được điều này, Bố Phương nhìn sang Vương Bàn Tử: "Không lỗ, tôi lời được hai vạn." "Vãi chưởng." "Nói vậy là, cái đầu nữ thi này trị giá ba vạn tệ." Vương Bàn Tử mặt mày lập tức tươi như hoa.

Cất đầu nữ thi đi, Bố Phương nhìn Nhiệt Cáp Mạn nói: "Đại thúc, chỗ ông có truyền thuyết nào về việc tại sao cổ quốc Lâu Lan lại biến mất không?" "Cái này có." Nhiệt Cáp Mạn nói, "Nguyên nhân cổ quốc Lâu Lan biến mất là vì đã chọc giận Thần Mặt Trời." "Ông nói Thần Mặt Trời, là Thần Mặt Trời Apollo à?" Bàn Tử hỏi.

"Tôi không biết người đó là ai." Nhiệt Cáp Mạn nói, "Thần Mặt Trời mà tôi nói là mặt trời di động trong sa mạc." "Bản thể của ngài là một mặt trời nhỏ, thường hóa thành hình người đi lại trong sa mạc." "Truyền thuyết kể rằng, Thần Mặt Trời đi ngang qua cổ quốc Lâu Lan, vì tò mò nên đã vào thành, nhưng dân chúng Lâu Lan không chào đón ngài, nguyên nhân rất đơn giản, vì người nào đến gần ngài đều sẽ bị sốt." "Cũng vào ngày đó, một vạn nô lệ người Hán tấn công, cổ

quốc Lâu Lan chỉ có vài nghìn binh lính, hoàn toàn không phải là đối thủ của nô lệ Hán, đúng lúc vua Lâu Lan định đầu hàng." "Tất cả đều bị nóng chết." "Sau đó, Thần Mặt Trời biến mất." "Trong vòng một năm sau khi ngài biến mất, cổ quốc Lâu Lan đã phải chịu mấy lần tấn công quy mô lớn của nô lệ Hán." "Tuy Lâu Lan đã dốc toàn lực đất nước để đẩy lùi nô lệ Hán, nhưng lại rơi vào cảnh tan nhà nát cửa." "Tất cả những điều này đều do Thần Mặt Trời mang lại, ngài là một tai tinh, nếu không có ngài, cổ quốc Lâu Lan cũng sẽ không bị nô lệ Hán tấn công." "Sau khi Thần Mặt Trời biết chuyện, tức giận bừng bừng, lần đó ngài đã giúp cổ quốc Lâu Lan tiêu diệt nô lệ Hán, không được cảm ơn thì thôi, cuối cùng lại đổ nguyên nhân nô lệ Hán tấn công lên đầu ngài." "Trong cơn tức giận, Thần Mặt Trời chỉ dùng một đêm đã xóa sổ cổ quốc Lâu Lan khỏi thế giới này." Nghe xong lời của Nhiệt Cáp Mạn.

Chương 533

Cả ba người Bố Phương đều kinh ngạc.

Thần Mặt Trời?

Bịa ra phải không!

Truyền thuyết này có hơi hoang đường.

"Đại thúc, truyền thuyết này ông bịa ra phải không, không phải đã chuẩn bị sẵn từ trước chứ?" Vương Bàn Tử nói.

Nhiệt Cáp Mạn lắc đầu, nói: "Truyền thuyết này, ở chỗ tôi rất ít người biết, tôi cũng là nghe người ở trấn khác kể lại." "Tôi cảm thấy, nguyên nhân cổ quốc Lâu Lan biến mất rất kỳ lạ, khoa học không thể giải thích rõ ràng được." Lời ông ta vừa dứt.

Có ba người che ô đẩy cửa bước vào tiệm đồ cổ.

Không phải ai khác, chính là Giáo sư Tiêu mà Bố Phương quen biết, cùng với Tiêu Lãnh, Tiêu Điềm, hai mỹ nữ song sinh.

"Ặc." "Giáo sư Tiêu, sao ngài lại đến đây?" Bố Phương hỏi.

"Đến đây, có chuyện muốn thương lượng với cậu." Giáo sư Tiêu nói xong, vẫy tay với Nhiệt Cáp Mạn: "Gió nào thổi ông đến đây vậy?" "Tôi đến bán đồ." Nhiệt Cáp Mạn đáp.

"Đồ gì?" Giáo sư Tiêu tò mò.

"Một cái đầu nữ thi." Nhiệt Cáp Mạn cũng không giấu giếm, nói thật.

"Cái đầu đâu rồi?" "Bán cho chủ tiệm rồi." Nghe vậy, Giáo sư Tiêu nhìn Bố Phương hỏi: "Cậu có thể cho tôi xem cái đầu nữ thi đó không?" "Đợi một chút." Bố Phương vào một căn phòng, ôm cái đầu

nữ thi ra.

Ực!

Nhìn cái đầu nữ thi mắt vẫn mở trừng trừng, Giáo sư Tiêu không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, có chút sợ hãi.

Ngay cả hai cô gái xuất thân từ học viện tác chiến đặc chủng cũng giật mình.

"Đáng sợ quá." "Cái đầu trông như một cái đầu người sống vậy." Sắc mặt Tiêu Điềm có chút tái nhợt nói.

"Em gái, đừng sợ." Tiêu Lãnh vỗ vai em gái, an ủi.

"Cái đầu nữ thi này đến từ cổ quốc Lâu Lan, giáo sư muốn nghiên cứu thì có thể mua lại từ tôi." Thấy Giáo sư Tiêu nhìn chằm chằm vào cái đầu nữ thi, Bố Phương nói.

"Nếu đúng như vậy, thì cái đầu này thật sự có giá trị nghiên cứu lịch sử." Giáo sư Tiêu nói, "Nữ thi này bị chém đầu, trên cổ có vết cắt của dao." "Cái đầu này, ba vạn!" Bố Phương giơ ba ngón tay nói.

"Giá này hợp lý, tôi mua." Giáo sư Tiêu nói xong, liền bảo Tiêu Lãnh: "Cháu đi quét mã QR trên tường, trả cho ông chủ ba vạn." "Ông nội, cái đầu này trông đáng sợ vậy, mua về làm gì." Tiêu Lãnh vừa nói vừa quét mã trả ba vạn.

"Đặt cái đầu nữ thi này trong viện bảo tàng, cho du khách tham quan." Giáo sư Tiêu cười nói.

Lời ông ta vừa dứt.

Nhiệt Cáp Mạn đứng dậy khỏi ghế dài, lên tiếng.

"Tôi đi đây, nếu không đi sẽ không kịp chuyến tàu." "Cầm ô của tôi đi." Giáo sư Tiêu đưa chiếc ô trong tay cho ông ta.

"Cảm ơn giáo sư." Nhiệt Cáp Mạn nhận ô, cảm ơn giáo sư một

tiếng rồi rời đi ngay.

"Phải rồi giáo sư, ngài tìm tôi có chuyện gì?" Bố Phương đi thẳng vào vấn đề.

"Ừ." Giáo sư Tiêu gật đầu, nói: "Lần trước tôi xem livestream của cậu, chương trình livestream tiếp theo là đi tìm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất và tìm mộ Thái Dương, nói thật với cậu, tôi rất có hứng thú với cổ quốc và mộ Thái Dương." "Cổ quốc Lâu Lan bị cát vàng vùi lấp, mộ Thái Dương cũng vậy, chỉ có người hiểu thiên tinh phong thủy thuật và phân kim định huyệt mới có thể tìm thấy." "Vì vậy, tôi muốn dẫn theo học sinh của mình đi cùng." "Không được." Bố Phương lắc đầu, nói: "Sa mạc quá nguy hiểm, giáo sư đừng đi, ở nhà là an toàn nhất." "Tính mạng của tôi sinh ra là để dành cho khảo cổ." "Nếu cậu có thể tìm thấy cổ quốc Lâu Lan, tôi sẽ cho cậu mười vạn đô la Mỹ." Giáo sư Tiêu nói.

"Chỉ cần cổ quốc Lâu Lan còn tồn tại trên đời, tôi nhất định có thể tìm thấy, ngài cứ yên tâm, tôi sẽ không dẫn ngài đi đâu." Bố Phương nói.

Sự nguy hiểm của sa mạc, hắn hiểu rõ.

Lần trước đi tìm cổ thành Tinh Tuyệt, nếu không phải quen thuộc với tình tiết câu chuyện, có mười cái mạng cũng không đủ ném vào đó.

Lần đó đã gặp phải kiến hành quân sa mạc, hỏa xà và thi hương ma dư, ba thứ cực kỳ đáng sợ.

Bây giờ đi tìm cổ quốc Lâu Lan, cũng không biết sẽ gặp phải thứ kinh khủng nào.

"Tôi xin cậu, đưa tôi đi đi." Giáo sư Tiêu quỳ xuống đất, ôm lấy chân phải Bố Phương khóc lóc, "Nguyện vọng lớn nhất đời tôi là tìm

thấy cổ quốc Lâu Lan.

Nếu không được nhìn thấy một lần, tôi chết không nhắm mắt!" "Khóc cũng vô dụng." "Đã nói là không đưa đi, là không đưa đi." Bố Phương nói.

Dẫn theo cả nhóm người của Giáo sư Tiêu vào sa mạc, đông người lắm chuyện.

Đi vài người là tốt nhất.

"Ông nội, chúng ta đi thôi." "Không cần phải cầu xin cậu ta." "Ở nước ta, không phải chỉ có một mình cậu ta biết phong thủy và phân kim định huyệt." Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm đỡ Giáo sư Tiêu dậy, cô chị nói.

Chương 534

"Haizz." Giáo sư Tiêu thở dài, nói: "Xem ra, chỉ có thể tìm người khác." Nhìn ba người Giáo sư Tiêu rời đi, Vương Bàn Tử lên tiếng: "Bố Phương, ba chúng ta khi nào thì vào sa mạc, đi tìm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất và mộ Thái Dương?" "Ba ngày nữa xuất phát." "Đi sa mạc, phải tìm một người dẫn đường có thể đưa chúng ta vào sa mạc và đưa chúng ta ra." "Đã có người rồi, chính là Nhiệt Cáp Mạn." "Mấy ngày này, tôi đi mua trang bị." Bố Phương nói.

"Vậy quyết định thế nhé." Hồ Bát Nhất nói.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Ba ngày sau.

Bố Phương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người, đeo ba lô, đáp máy bay đến Tân Cương.

Sau khi xuống máy bay, họ bắt một chiếc taxi đến trấn Lạp Khải.

Thị trấn nhỏ Lạp Khải bên ngoài sa mạc có phong cảnh rất đẹp.

Bây giờ là mùa hè, thời tiết nóng nực, mọi người đều ở trong nhà không ra ngoài.

Trên đường phố, người thưa thớt.

"Ba vị, đến đây làm gì thế?" Một người đàn ông mặc áo vải thô, đội mũ rộng vành, da ngăm đen, tuổi khoảng bốn mươi mấy, trông gian manh tráo trá, dắt một con lạc đà, theo sau là bảy tám con lạc đà vừa từ sa mạc trở về, nhìn ba người Bố Phương hỏi.

"Ba chúng tôi từ Bắc Bình đến, xin hỏi, nhà Nhiệt Cáp Mạn ở đâu?" Thấy có người, Bố Phương có chút vui mừng, vội vàng cười hỏi.

Từ Bắc Bình đến?

Nghe vậy, người đàn ông gian manh cảm thấy ba người này đặc biệt có tiền, cười nói: "Nhiệt Cáp Mạn dẫn một nhóm người vào sa mạc rồi." "Tôi vừa từ sa mạc về, có chạm mặt ông ta." Hử?

Nghe vậy, Bố Phương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người nhìn nhau.

Đồng thời thầm nghĩ trong lòng, chết tiệt, đến muộn rồi!

"Tôi tên Hắc Mạn Bát, ba vị muốn vào sa mạc đúng không?" Hắc Mạn Bát cười nói.

"Không sai." Bố Phương gật đầu, nói: "Ông có thể dẫn chúng tôi vào sa mạc và đưa về an toàn được không?" "Cái này chắc chắn được." "Ba vị cứ yên tâm một vạn lần." "Chỉ cần tiền nong đầy đủ." "Dẫn các vị đi khắp sa mạc Taklamakan cũng không thành vấn đề." Hắc Mạn Bát cười nói.

"Bình tĩnh đã." "Ba chúng tôi thương lượng một chút." Bố Phương đi ra xa mười mét, nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nói: "Lão già tên Hắc Mạn Bát này, trông giống người xấu." "Cậu nói có lý." Hồ Bát Nhất nói, "Hay là chúng ta tìm một người dẫn đường sa mạc khác?" "Tôi cũng nghĩ vậy." Vương Bàn Tử nói.

"Cứ dùng ông ta đi." Bố Phương nói, "Nếu ông ta dám giở trò, ba chúng ta xử lý ông ta." "Được." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gật đầu.

"Chú Hắc Mạn Bát, chúng tôi đã thương lượng xong, nhờ chú làm người dẫn đường." Ba người quay lại, Bố Phương nói.

"Đi đến nơi nào trong sa mạc?" Hắc Mạn Bát hỏi.

"Cổ quốc Lâu Lan!" Bố Phương thẳng thắn nói.

Nghe tên quốc gia này, sắc mặt Hắc Mạn Bát lập tức trở nên kinh hãi: "Không đi, không đi!

Nơi đó tà ma lắm, một tháng trước, tôi dẫn một nhóm người nước ngoài đến đó, đến nơi đó, tất cả đều biến mất không một dấu vết." Biến mất không một dấu vết?

Bố Phương nghe vậy ngẩn người, thấy bộ dạng của ông ta không giống nói dối, liền nói: "Đưa chúng tôi đến nơi đó, tôi cho ông mười vạn tệ!" "Trả trước cho ông hai nghìn tệ!" Nói rồi, Bố Phương lấy từ ba lô ra một cái ví, đếm hai mươi tờ một trăm tệ đưa cho ông ta.

Ực!

Nhìn những tờ tiền ngay trước mắt, Hắc Mạn Bát nuốt nước bọt.

Do dự một lúc lâu, ông ta đành liều mình nhận lấy hai nghìn tệ.

"Ba vị, trước tiên đến nhà tôi ở một đêm, ngày mai chúng ta xuất phát." Hắc Mạn Bát gượng cười nói.

"Không vấn đề." Bố Phương nói.

Người ta vừa từ sa mạc trở về, không thể ngay lập tức lại vào sa mạc.

Không lâu sau.

Ba người Bố Phương đến nhà của Hắc Mạn Bát.

Ngôi nhà là một căn nhà bằng đất.

Hộ nghèo.

"Đại thúc, nhà chú nhiều chai rỗng quá." Bố Phương nhìn đống chai nước khoáng chất như núi trong sân nói.

"Mấy cái chai này có thể bán lấy tiền, đều là tôi nhặt về đấy." Hắc Mạn Bát lùa lạc đà vào dưới mái che cỏ, rồi ôm cỏ dương cho chúng

ăn, đồng thời đáp lời.

“Bán cho tôi ba mươi cái chai đi.” Bố Phương nói.

Chương 535

Trong sa mạc, nước càng nhiều càng tốt.

“Mấy cái chai này cũng không đáng bao nhiêu tiền, cậu cần bao nhiêu thì cứ lấy bấy nhiêu.” Đối đãi với kim chủ, Hắc Mạn Bát rất khách sáo với Bố Phương.

“Vậy được.” Bố Phương mỉm cười, cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lấy chai đựng nước.

Sau khi đổ đầy ba mươi chai nước.

Họ đặt chúng lại một chỗ.

Bố Phương chỉ vào những chai nước, nhìn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nói: “Hai người có tin không, tôi có thể làm chúng biến mất?” Nghe vậy.

Cả hai đều cười.

Vương Bàn Tử nói: “Bố Phương, nếu cậu có thể làm ba mươi chai nước này biến mất, tôi họ Vương viết ngược!” “Nhìn cho kỹ đây.” Bố Phương ngồi xổm xuống, tay phải chạm vào những cái chai, ý niệm vừa động, tất cả đều được thu vào không gian hệ thống.

“Vãi chưởng!” “Chai đâu rồi?” Vương Bàn Tử nhìn những cái chai biến mất không một dấu vết, kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất cũng dụi mắt: “Tôi rõ ràng đang nhìn chằm chằm mà, sao đột nhiên biến mất vậy?” “Bố Phương, rốt cuộc là chuyện gì?” “Chẳng lẽ cậu cũng giống như Nữ vương Tinh Tuyệt, chỉ cần dùng mắt nhìn một vật là có thể đưa nó vào một không gian không xác định?” Vương Bàn Tử nói.

“Gần như vậy.” Bố Phương gật đầu.

“Trâu bò!” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Bố Phương.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Màn đêm buông xuống, thời tiết hạ nhiệt, trấn Lạp Khải sáng đèn.

Ba người Bố Phương tìm một quán nướng trong trấn ngồi xuống, ba người uống hết ba thùng bia, ăn một trăm xiên thịt cừu nướng, đến nửa đêm, say khướt trở về nhà Hắc Mạn Bát, ngã đầu xuống ngủ.

Khi tỉnh dậy, đã là bảy giờ sáng.

“Mọi thứ đã chuẩn bị xong, chúng ta vào sa mạc thôi.” Trong sân, Hắc Mạn Bát nhìn ba người Bố Phương từ trong nhà bước ra, cười nói.

“Xuất phát!” Bố Phương ngồi lên con lạc đà thứ hai.

Người dẫn đường Hắc Mạn Bát ngồi con đầu tiên.

Cứ như vậy, bốn người cùng mười ba con lạc đà rời khỏi trấn Lạp Khải, tiến vào sa mạc vô tận.

Sa mạc vô tận, giống như một biển cát chết.

Hùng vĩ, tĩnh lặng, mang một vẻ mặt nghiêm nghị, luôn cho người ta một màu sắc đơn điệu, màu vàng, màu vàng, màu vàng nóng bỏng vĩnh viễn.

Dường như thiên nhiên đã ngưng đọng những con sóng hung dữ, những cơn cuồng nộ ngút trời ngay tại đây, khiến nó mãi mãi tĩnh lặng.

Trong biển cát vô biên, điểm xuyết từng bụi cây, đó là liễu cát.

Chính những bụi liễu cát ấy đã rót vào biển cát vốn im lìm một sức sống mãnh liệt.

Để có thể tồn tại trong sa mạc thiếu nước, liễu cát dựa vào ý chí

kiên cường, cắm rễ thật sâu vào lòng đất cát, dài đến mấy chục mét, vươn thẳng đến nơi có nguồn nước.

Ở đây, một khi sự sống đã nảy mầm, thì khó mà tàn lụi, bởi vì hoàn cảnh gian khổ thường có thể nuôi dưỡng những sinh mệnh vĩ đại và kiên cường.

Đi được mấy tiếng đồng hồ.

Mặt trời treo cao trên bầu trời.

Dưới ánh mặt trời gay gắt, bãi Gobi như đang bị nướng trên lò, luồng khí nóng bỏng quét qua từng tấc đất, khiến người ta không thở nổi.

Ba người Bố Phương và người dẫn đường Hắc Mạn Bát ngồi trên lạc đà.

Phía sau họ trong biển cát mênh mông để lại một chuỗi dấu chân rõ ràng.

"Chú Hắc Mạn Bát, chú có biết cổ quốc Lâu Lan ở đâu không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Một tháng trước, tôi đã đến đó một lần, lộ trình đến biển Chết tôi còn nhớ, nhưng không biết cổ quốc Lâu Lan ở chỗ nào trong biển Chết." Hắc Mạn Bát đáp.

"Chỉ cần ông đưa chúng tôi đến biển Chết là được." Bố Phương nói.

Chỉ cần đến được nơi đó, hắn có cách tìm ra cổ quốc Lâu Lan.

"Không vấn đề." "Chỉ cần không xảy ra sự cố bất ngờ, tôi nhất định có thể đưa ba vị đến biển Chết." Hắc Mạn Bát nói.

"Muốn đến biển Chết, phải đi dọc theo sông Khổng Tước." Hồ Bát Nhất nói, "Sông Khổng Tước này, ở nơi này, đều chảy ngầm

dưới đất." "Đúng vậy." Hắc Mạn Bát gật đầu, rồi nói: "Yên tâm, tôi quen thuộc sa mạc, sẽ không bị lạc đường." "Ặc." Hồ Bát Nhất cảm thấy, đối phương càng nói vậy, càng không đáng tin.

Chương 536

Nhưng thôi, hắn chọn tạm thời tin tưởng, dù sao một tháng trước ông ta đã đến đó một lần, chỉ cần Hắc Mạn Bát đưa họ vào sa mạc, rồi lại đưa ra an toàn, thì đó là một người dẫn đường tốt.

"Nóng chết mất." "Mùa hè vào sa mạc, đúng là hành vi tìm chết." Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên mặt nói.

"Quen là được." Hắc Mạn Bát nói, "Tôi bốn mùa đều vào sa mạc, đã hơn hai mươi năm rồi, vẫn sống tốt." "Chúng ta đã đi được khoảng ba tiếng rồi." "Đi thêm một tiếng nữa thì ăn trưa." Hồ Bát Nhất nói.

Nghe vậy, mấy người Bố Phương đều gật đầu.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Đi được khoảng hơn một tiếng.

Bốn người dừng lại trên một cồn cát, trải thảm ra nghỉ ngơi.

Nhìn về phía sau, một hàng dài dấu chân lạc đà.

Ở đây, không thấy liễu cát, dương hồ hay các loại thực vật sa mạc khác.

Thiên nhiên đã trải cho nơi này một tấm thảm màu vàng.

Gió thổi qua, như thể có người đang giũ tấm thảm, bụi mù mịt trời.

Ăn no bụng, Bố Phương đi đến một cồn cát cách đó mười mét, ý niệm vừa động, mở phòng livestream.

Drone công nghệ cao và một màn hình ảo xuất hiện từ không trung.

Vừa mới phát sóng, phòng livestream đã có hơn một nghìn người

vào xem.

Và số người vẫn đang tăng lên nhanh chóng.

"Vãi chưởng!" "Bố gia, cuối cùng cũng live rồi!" "Thật đấy, tôi đợi chết luôn!" "Chủ bá cả tháng không live, tôi còn tưởng chết rồi chứ!" "Lầu trên, ngậm cái mồm quạ của ông lại, chủ bá vẫn sống sờ sờ kia kìa!" "Trời ơi!" "Chủ bá đang đứng trên cát vàng, sau lưng là một vùng cát vàng óng ánh, đang ở trong sa mạc à?" "Hít!" "Chủ bá không lẽ thật sự đi tìm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất sao?" "Đậu má, chủ bá có tâm quá!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá mười Tên lửa siêu cấp: Bố gia, cuối cùng cũng live rồi, tôi đợi đến hoa cũng tàn." "Tiểu tiên nữ hai bím tặng chủ bá sáu mươi sáu máy bay: Anh Bố, em nhớ anh chết đi được, thấy anh live là em vào ngay, vui đến rơi nước mắt." "Quản lý đẹp trai nhiều tiền tặng chủ bá ba mươi Tên lửa siêu cấp: Tôi không nói nhiều, Bố gia, tôi yêu anh!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả thấy mình livestream mà vui đến rơi nước mắt, Bố Phương cười, đối mặt với camera nói: "Cảm ơn mọi người đã tặng quà, sáng nay tôi từ trấn Lạp Khải vào sa mạc, bây giờ là giữa trưa, cũng là thời điểm nóng nhất trong ngày ở sa mạc, nhưng mọi người yên tâm, tôi và Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, cùng người dẫn đường, thể chất đều rất tốt, sẽ không bị say nắng, chết khát, chết nóng trong sa mạc đâu." Nói xong.

Bố Phương đổi tiêu đề phòng livestream thành: "Chủ bá trộm mộ kỳ thứ hai, tiến đến biển Chết, tìm kiếm cổ quốc Lâu Lan bí ẩn biến mất và trộm mộ Thái Dương." "Chủ bá, thật sự đi tìm cổ quốc Lâu Lan à?" "Tôi cảm giác như đang đi du lịch trong sa mạc thì đúng hơn?" "Biển Chết đáng sợ như vậy, chủ bá có cái gan mà đi!" "Chủ bá chắc chắn đang lừa chúng ta!" Thấy một số khán giả nghi ngờ, Bố Phương nghiêm túc nói: "Đừng không tin, tôi thật sự đi đến biển Chết, tìm kiếm cổ quốc Lâu Lan và trộm mộ Thái Dương." Thấy vẻ mặt

nghiêm túc của Bố Phương, những khán giả nghi ngờ trong phòng livestream đều lần lượt ngừng nghi ngờ.

"Chủ bá, thấy anh nghiêm túc như vậy, tôi tạm tin lời anh." "Trong sa mạc nguy hiểm lắm, có bão cát, lũ bùn đá, báo cát, kiến hành quân sa mạc các kiểu, chủ bá, về đi." "Lầu trên nói có lý." "Nếu chủ bá không cẩn thận, bị cuốn vào lũ bùn đá, mất mạng trong sa mạc, tôi biết tìm đâu ra chủ bá livestream trộm mộ thứ hai?" "Chủ bá, hay là vào núi sâu tìm một lăng mộ đế vương nào đó mà trộm đi." "Sa mạc không phải là nơi con người nên đến." Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả khuyên mình quay về, Bố Phương lắc đầu, nói: "Các vị khán giả, nói thật với mọi người, tôi và Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đã từng vào sa mạc một lần, đi tìm cổ thành Tinh Tuyệt, đã có kinh nghiệm sinh tồn trong sa mạc, lần này đi tìm cổ quốc Lâu Lan, chắc sẽ không khó khăn đến vậy." Nghe lời Bố Phương.

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Cổ thành Tinh Tuyệt?

Cái đó họ cũng biết, một trong ba mươi sáu nước Tây Vực, Tinh Tuyệt xa xôi đó, có quan có dân, có binh có tướng, rõ ràng là một yếu địa hoàn chỉnh trên con đường tơ lụa.

Nhưng đến khoảng thế kỷ thứ 4 sau Công nguyên, quốc gia này đột nhiên biến mất một cách bí ẩn trong bụi bặm của lịch sử.

Tương tự, cổ thành Tinh Tuyệt và cổ thành Lâu Lan đều ở trong biển Chết.

Nơi biển Chết này, thường có các cổ quốc biến mất một cách bí ẩn.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy, biển Chết này vô cùng bí ẩn.

"Chủ bá, đã tìm thấy cổ thành Tinh Tuyệt rồi sao?" "Có gặp Nữ

vương Tinh Tuyệt không?" "Có 'làm' gì không?" "Tôi muốn biết!" "Chủ bá, đừng im lặng nữa mà, tôi xin anh hãy nói cho tôi biết đi!" Thấy khán giả tò mò, Bố Phương hướng về phía camera nói: "Cổ thành Tinh Tuyệt đã tìm thấy rồi, cũng đã gặp Nữ vương Tinh Tuyệt nằm trong quan tài gỗ thần Côn Luân, còn có cả cái động quỷ vực sâu không đáy đó nữa." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hít một hơi khí lạnh.

"Chủ bá 666!" "Đến cả người của hai nghìn năm trước cũng gặp được!" "Tôi phục!" "Chủ bá, có 'làm' gì Nữ vương Tinh Tuyệt không?" Im lặng một lúc lâu, Bố Phương trả lời: "Ừm." "Vãi chưởng!" "Chủ bá, anh quá mạnh rồi!" "Đến người chết cũng không tha!" "Quá tàn bạo!" "233, tôi muốn xem chủ bá 'làm' Nữ vương Lâu Lan!" "Lầu trên, tiện tay cho một like, nói thật, tôi cũng muốn!" Bố Phương không xem bình luận nữa, quay lại bên cạnh Hồ Bát Nhất và mấy người, nói: "Tiếp tục đi thôi." Nghe vậy, mấy người gật đầu.

Leo lên lạc đà.

Bốn người lại lên đường trong sa mạc vô tận.

Lúc này.

Những khán giả trong phòng livestream chưa từng thấy sa mạc đều phấn khích.

"Sa mạc thật sự quá đẹp." "Nguyện vọng lớn nhất đời tôi là được đi du lịch sa mạc một lần với người mình thích." "Tôi dám cá, bây giờ số người online trong phòng livestream là ba mươi vạn người, không có mười người từng đến sa mạc đâu!" "Lầu trên, xin lỗi nhé, tôi ba năm trước đã đến sa mạc một lần." "Sa mạc nóng như vậy, đến đó làm gì?" "Cho lão tử một vạn tệ, lão tử cũng không đi sa mạc!" "Nói đi nói lại, chủ bá, cần đi mấy ngày mới đến biển Chết?" Liếc qua bình luận, thấy khán giả hỏi, Bố Phương trả lời: "Nếu may mắn, chúng tôi

sẽ đến biển Chết trong vòng một tháng.” Trong vòng một tháng?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngã ngửa.

Bây giờ là mùa hè, sa mạc nóng như vậy, họ còn không muốn ở trong sa mạc một phút.

Bố Phương lại dám ở lâu như vậy.

“Vãi chưởng!” Đột nhiên, người dẫn đường Hắc Mạn Bát đang ngồi trên lạc đà dẫn đường phía trước hét lên một tiếng kinh hãi.

Mười ba con lạc đà nối thành một hàng cũng dừng lại.

Theo ánh mắt của Hắc Mạn Bát nhìn về phía trước.

Chương 537

Có thể thấy, ở phía trước cách đó ba mươi mét, có những ụ cát hình nón nhô lên đột ngột.

Khoảng hơn một nghìn cái.

Ụ cát hình nón cao một mét, dưới rộng trên hẹp.

Cứ nửa mét lại có một ụ cát.

Hơn nữa, ở đó, có xương trắng của lạc đà và xương người.

Tuy không nhiều, nhưng rất đáng sợ.

Ực!

Bố Phương không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Chết tiệt, mình mới vào sa mạc được một buổi sáng, đã thấy những ụ cát hình nón nhô lên này, còn có cả xương cốt, chẳng lẽ là ý trời sắp đặt?" "Chú Hắc Mạn Bát, chú có biết những ụ cát hình nón nhô lên này là gì không?" Hồ Bát Nhất nhìn người dẫn đường hỏi.

"Nói thật, tôi cũng là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy." Hắc Mạn Bát vừa nói vừa lấy từ túi áo ra một bao thuốc lá, rút một điếu châm lửa, rít mấy hơi mạnh, từ mũi phun ra khói, trấn tĩnh lại, rồi nói: "Tôi nghe người ta nói, trong sa mạc, những ụ cát hình nón này là thứ vô cùng đáng sợ, thấy chúng là điềm báo của cái chết sắp đến." "Hàng nghìn ụ cát này không giống như do con người tạo ra." Bố Phương vừa nói vừa leo xuống khỏi lạc đà, cầm một chiếc xẻng công binh bước tới.

"Kim chủ, quay lại!" "Đừng đi!" "Cậu mà mất mạng ở đó, tôi biết đi đâu tìm người đòi tiền?" "Chúng ta đi đường vòng!" "Cậu chủ, về thôi!" "Đừng đi!" "Mạng nhỏ của cậu mà mất ở đó, tôi đi đâu tìm

người đòi tiền đây?" "Tôi đi đường vòng!" Thấy Bố Phương đi tới, người dẫn đường Hắc Mạn Bát hét lớn.

"Yên tâm, tôi mà chết thì cũng không thiếu của anh một đồng nào đâu." Bố Phương đáp mà không quay đầu lại.

"Bàn Tử, tôi cũng qua xem thử." Hồ Bát Nhất trèo xuống lạc đà, cũng cầm một cái xẻng đi tới.

"Được thôi." Vương Bàn Tử cũng không sợ, cũng tò mò về mấy ụ cát hình nón kia.

"Trời cao phù hộ!" Hắc Mạn Bát không đi theo, hai tay chắp lại, thành kính vái trời.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc. "Vãi chưởng!" "Sao trong sa mạc lại có mấy ụ cát hình nón kia nhỉ?" "Lầu trên, mấy ụ cát đó không đáng sợ, đáng sợ là ở đó có thi thể của chủ lạc đà.

Gặp tình huống này, phản ứng đầu tiên của người ta chắc chắn là đi đường vòng, tôi thật không ngờ chủ bá lại vác xẻng công binh xông lên." "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Bố gia, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, đừng xem nữa, lỡ mất mạng ở đó thì thật sự toang đấy." "【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Bố gia, cẩn thận một chút, tôi cứ có cảm giác mấy cái ụ cát kia là tổ của động vật nào đó!" Nhìn qua bình luận, thấy có khán giả lo lắng cho sự an toàn của mình, Bố Phương cười nói: "Các vị khán giả thân mến, không cần lo cho tôi đâu, tôi chỉ tò mò xem bên trong mấy ụ cát đó có gì thôi." Nói xong, hắn liếc nhìn số người xem trực tuyến trong phòng.

Lên sóng chưa đầy nửa giờ mà đã có khoảng một triệu khán giả online.

Hơn nữa, con số này vẫn đang tăng lên nhanh chóng.

Cứ theo đà này, e rằng chưa đầy hai tiếng nữa, những khán giả xem livestream khác cũng sẽ bấm vào, và số người xem sẽ đạt trên một triệu sáu trăm nghìn.

Chẳng mấy chốc, Bố Phương đã đến gần mấy ụ cát kia.

Những ụ cát hình nón này đứng sừng sững giữa sa mạc, không theo quy luật nào, có ụ cách nhau nửa mét, một mét, mét rưỡi, có ụ lại dính liền vào nhau, trông rất kỳ quái.

Thi thể của chủ nhân lạc đà nằm ở sâu bên trong một chút.

Bố Phương đi vào, đếm kỹ lại.

Hắn phát hiện có bảy xác lạc đà và xương cốt của ba người.

Trên những thi thể này đều phủ một lớp cát, có lẽ là do gió trong sa mạc thổi cát rơi lên trên.

Ngay sau đó, Bố Phương phát hiện bên cạnh một bộ xương người có một chiếc ba lô bị chôn vùi dưới lớp cát.

Nếu không dùng mắt thường quan sát kỹ, e rằng khó mà phát hiện được.

Không nghĩ nhiều, Bố Phương đi tới, cúi người xuống, dùng tay bới cát ra, đồng thời nói: "Anh em, bây giờ lớp cát bề mặt sa mạc rất nóng, giống như được rang trong chảo vậy, nhiệt độ cực kỳ cao.

Nếu tay tôi mà da mỏng thịt mềm thì chắc chắn sẽ bị bỏng." "Ngoài ra, tôi phát hiện ra một chiếc ba lô." "Trong chiếc ba lô này có thể có thông tin về danh tính của người đã khuất." "Chủ bá, mắt của anh thần thật đấy!" "Chiếc ba lô bị cát vùi lấp chỉ lộ ra một chút mà cũng có thể phát hiện được!" Thấy Bố Phương đào được chiếc ba lô ra, khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy kinh ngạc.

“Chiếc ba lô này màu hồng, mười phần thì hết tám chín là của con gái đeo.” Bố Phương đặt ba lô xuống chân rồi kéo khóa ra.

Chỉ thấy bên trong có ba chai nước, một gói băng vệ sinh, một máy ảnh, một huy hiệu trường và một chiếc ví.

Thấy gói băng vệ sinh, khán giả trong phòng livestream dám chắc chủ nhân của chiếc ba lô là một cô gái.

“Chủ bá, chủ nhân của ba lô chắc chắn là một cô gái rồi, xem huy hiệu trường đi, trên đó chắc chắn có thông tin của cô ấy.” “666, chủ bá ngay cả đồ của người chết cũng không tha.” Không để ý đến bình luận, Bố Phương liếc nhìn huy hiệu trường, sau đó mở ví ra, thấy bên trong có một xấp tiền một trăm tệ, khoảng hơn ba mươi tờ, một chứng minh thư và năm thẻ ngân hàng.

Xong xuôi, hắn hướng về phía camera nói: “Anh em, chủ nhân của chiếc ba lô là một cô gái, sinh viên đại học Hạ Môn, tên thì tôi không tiện nói.” “Số tiền trong ví và tiền trong thẻ ngân hàng đều là của tôi rồi!” “Thật lòng mà nói, tôi ghen tị với chủ bá quá, trên đường đi tìm cổ quốc Lâu Lan mà lại nhặt được tiền!” Bố Phương lắc đầu, nói: “Tôi không có hứng thú với tiền của người chết.

Lát nữa tôi sẽ đào một cái hố, chôn cất ba người họ cho họ được mồ yên mả đẹp.” “Tôi cũng phát hiện ra một cái ba lô ở đây.” “Trong ba lô có ví tiền, một chứng minh thư, là của một người đàn ông, cũng học đại học Hạ Môn.” Lúc này, Hồ Bát Nhất đào được một chiếc ba lô ở bên cạnh, mở ra kiểm tra rồi nói.

Nghe vậy, Bố Phương dường như đã hiểu ra, nói: “Cô gái và chàng trai này hẳn là một cặp tình nhân đi du lịch trong sa mạc, còn người còn lại chắc là một người dẫn đường.” “Khi ba người họ ở đây, không biết đã xảy ra chuyện gì, cả bảy con lạc đà đều bỏ mạng.” “Cậu nói có lý.” Hồ Bát Nhất nói: “Để tôi kiểm tra xương cốt của họ,

không chừng có thể biết được nguyên nhân tử vong." "Cậu chủ, có phát hiện gì không?" Hắc Mạn Bát thấy Bố Phương và những người khác không gặp chuyện gì, vì tò mò nên cũng đi tới.

Nghe người dẫn đường hỏi, Bố Phương kể lại sự việc một cách đơn giản.

Chương 538

"Hít!" Nghe xong, Hắc Mạn Bát hít một hơi khí lạnh, nói: "Ba người họ chắc là vào sa mạc từ ba tháng trước, hai người là người ngoài, một nam một nữ, sau đó đã thuê một người dẫn đường ở thị trấn của chúng tôi." "Hóa ra ba người họ chết ở đây." "Người trong thị trấn có đi tìm ba người họ không?" Hồ Bát Nhất chỉ vào bộ xương trắng, nhìn Hắc Mạn Bát hỏi.

"Không có." Hắc Mạn Bát lắc đầu, nói: "Ở thị trấn của chúng tôi, mỗi năm đều có vài người chết trong sa mạc." "Sa mạc Taklamakan rất lớn, muốn tìm người chết quả thực khó như lên trời." "Dù sao, trong sa mạc một khi có gió nổi lên, mọi thứ trên mặt đất đều sẽ bị cát vùi lấp." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất gật đầu.

Bố Phương cúi xuống, nhặt một khúc xương cánh tay trắng hếu lên, chăm chú quan sát.

Chỉ thấy trên khúc xương có vô số vết cắn nhỏ li ti.

Có thể tưởng tượng được người này trước khi chết chắc chắn đã rất đau đớn.

"Chủ bá, tại sao trên cánh tay lại có vết cắn?" "Có thể giải thích cho tôi được không?" "Lầu trên, đừng hỏi nữa, nếu chủ bá biết thì đã nói rồi." "【Không Thủ Đả Phi Cơ】: Bố gia gan thật lớn, xương cánh tay trắng hếu mà cũng dám cầm lên xem." Nhìn qua bình luận, Bố Phương lại kiểm tra xương cốt của lạc đà và hai người chết còn lại, phát hiện trên những bộ xương này đều có những vết cắn li ti.

Hắn liền nói: "Các vị khán giả thân mến, tôi có lẽ đã biết nguyên nhân cái chết của ba người và bảy con lạc đà rồi." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều chấn động.

“Vãi chưởng!” “Mới kiểm tra một chút mà đã biết nguyên nhân tử vong rồi sao?” “Chủ bá, anh cũng quá đỉnh rồi!” “Chủ bá có thể sánh ngang với thám tử lừng danh Conan rồi!” Bố Phương nói: “Lạc đà và ba người này đều bị cắn chết.

Hung thủ thuộc giới động vật, lớp côn trùng, chính là kiến sa mạc!” “Cụ thể là loại kiến nào trong sa mạc thì trước khi nhìn thấy, tôi không dám chắc chắn!” “Chủ bá, anh nói có lý.” “Vết cắn nhỏ như vậy trên xương cốt, cũng chỉ có thể là kiến thôi.” “Không lẽ là kiến quân đội sa mạc sao?” “Theo tôi được biết, kiến quân đội sa mạc thích sống theo bầy đàn, một đàn thường có khoảng một đến hai triệu con!” “Bảy con lạc đà và ba người này gặp phải chúng, bị kiến quân đội sa mạc bao vây, chạy cũng không thoát, sau đó bị ăn thịt.” “Lầu trên, tôi không tin lời anh, kiến quân đội căn bản không xây tổ.

Hung thủ giết lạc đà và người chắc chắn đang ẩn náu trong những ụ cát hình nón kia.” Nhìn qua bình luận, thấy có khán giả đoán là kiến quân đội sa mạc, Bố Phương nhớ lại trên đường đi tìm cổ thành Tinh Tuyệt, họ gặp bão cát, phải trốn vào di tích cổ thành để lánh nạn, những con kiến quân đội sa mạc đó ẩn nấp dưới lòng đất.

“Nơi này không nên ở lâu, Bố Phương, chúng ta đi thôi.” Hồ Bát Nhất nói.

Nghe vậy, Bố Phương gật đầu, nói: “Thu dọn thi thể cho ba người phơi thây nơi hoang dã này đi.

Chúng ta gặp được họ, có lẽ là ý trời.” “Không vấn đề.” Hồ Bát Nhất đáp.

Cứ như vậy, bốn người Bố Phương thu dọn thi thể, mang ra xa hơn trăm mét, đào ba cái hố, ném xương vào, sau đó dùng xẻng lấp đất lại, tạo thành ba ngôi mộ.

Bố Phương thành kính vái lạy ba người, đồng thời nói: “Trên đời

không có bữa trưa miễn phí, bốn người chúng tôi giúp ba vị thu dọn thi thể, để ba vị được mồ yên mả đẹp.

Số tiền mà ba vị chưa tiêu hết, bốn người chúng tôi sẽ giúp các vị tiêu cho thật tốt." "Chủ bá, không phải vừa rồi anh nói không có hứng thú với tiền của người chết sao?" "Lừa tôi à?" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Bố gia, lạy cũng lạy rồi, nói cũng nói rồi, đến lúc chia tiền rồi, có phần của tôi không?" Dưới ánh mắt của hàng triệu người trong phòng livestream, Bố Phương cầm một xấp tiền, chia cho mỗi người một tờ, cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Hắc Mạn Bát chia nhau.

"Cậu chủ, tốt quá rồi." Hắc Mạn Bát đếm số tiền trong tay, tổng cộng có mười bảy tờ một trăm tệ, vui đến chảy cả nước mắt.

"Chúng ta mau rời khỏi đây thôi." "Nơi này không phải là chỗ để người ở." Bố Phương nói.

Lời hắn vừa dứt, tiếng kêu của lạc đà vang lên.

"Mị!" Bốn người nhìn sang, chỉ thấy mười ba con lạc đà đang gào thét.

Điều đáng sợ là, từ trong những ụ cát hình nón, từng con kiến màu đỏ sẫm to hơn ngón tay cái chui ra.

Ực!

Nhìn đàn kiến đang ập đến như sóng biển, Bố Phương không nhịn được nuốt nước bọt: "Đi!" Bốn người co cẳng chạy về phía lạc đà.

Nhìn đàn kiến dày đặc, khán giả trong phòng livestream đều tê cả da đầu.

Hóa ra bên trong những ụ cát hình nón kia là tổ của loài kiến to bằng ngón tay cái này.

“Vãi!

Đây là loại kiến gì trong sa mạc vậy?” “To thế?” “Trong sa mạc thật đáng sợ!” “Thật lòng mà nói, tôi cảm thấy mấy con kiến to hơn ngón tay cái này còn đáng sợ hơn cả kiến quân đội sa mạc.” “Tôi có thể khẳng định, nếu chủ bá bị đàn kiến này bao vây, trong vòng nửa phút, máu thịt sẽ bị gặm sạch!” Chưa đầy ba phút, bốn người Bố Phương đã leo lên lạc đà, định cưỡi chúng chạy ngược lại thì thấy, phía trước, từng mảng cát lún xuống, không ngừng có những con kiến to hơn ngón tay cái bò ra.

Trước, sau, trái, phải, đều là kiến.

Nhìn vòng vây của đàn kiến, Hắc Mạn Bát nhanh trí nói: “Bọn kiến này chắc là sợ nước.” “Chúng ta dùng nước mở một con đường là có thể ra ngoài.” “Cách đó không được đâu.” “Nếu dùng nước mở đường, nước chỉ rơi lên mình kiến, còn nước rơi xuống cát sẽ bị hút cạn ngay lập tức.” Hồ Bát Nhất nói.

“Cậu nói có lý.” Hắc Mạn Bát đáp.

“Chạy cũng không thoát, xem ra chết chắc ở đây rồi.” Vương Bàn Tử chán nản nói.

“Loại kiến này tên là Hắc Thích Đại Ngạc Nghĩ.” Bố Phương nói: “Thời xưa, loại kiến này có thể tiêu diệt cả một đội quân.” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều chấn động.

Hắc Thích Đại Ngạc Nghĩ lại có thể tiêu diệt cả một đội quân, thật khiến người ta kinh ngạc.

“Streamer, có di ngôn gì thì nói nhanh đi!” “Tôi thấy, đứng chờ chết không bằng ăn một bữa no, làm con ma no!” “Sẽ không chết đâu, ngay cả Thi Hống cũng chết dưới đao của chủ bá, người mạnh như chủ bá sao có thể bị kiến ăn thịt chứ.” “Đinh!” “Hệ thống phát hiện

Hắc Thích Đại Ngạc Nghĩ Hậu, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Nghe thấy giọng nói của hệ thống bên tai, Bố Phương nhìn quanh, không biết con kiến nào là kiến chúa.

"Vãi chưởng, kiến chúa kìa?" Đột nhiên, Vương Bàn Tử chỉ vào một con kiến khổng lồ đang bò lên từ một hố cát, to như một con lợn trưởng thành, trông vô cùng đáng sợ.

"Mẹ nó, kiến chúa cũng ra mặt, chắc là đói lắm rồi." Hồ Bát Nhất nói xong, nhìn sang Bố Phương: "Máu của cậu có thể đuổi chúng đi không?" "Chắc là được." Bố Phương nói.

Sau đó, hắn lấy Hắc Kim Cổ Đao từ không gian hệ thống ra, rạch một đường trên ngón tay trái, cúi người, vỗ lòng bàn tay trái xuống đất cát.

Giây tiếp theo, cả đàn Hắc Thích Đại Ngạc Nghĩ đang liên kết thành một mảng lớn lập tức đứng yên không nhúc nhích.

Chương 539

"Cậu chủ của tôi lợi hại quá!" Thấy vậy, Hắc Mạn Bát kinh ngạc thốt lên.

Hắn cảm thấy Bố Phương không phải là người bình thường.

Có thể chắc chắn rằng, nếu không có Bố Phương ở đây, họ có thể đã bị kiến xé xác.

Đương nhiên, hắn không biết Hồ Bát Nhất cũng rất lợi hại.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream tưởng rằng Bố Phương sẽ bị kiến ăn thịt, kết quả là hắn ra tay rạch ngón tay, đàn kiến lập tức bất động.

Biến cố xảy ra quá đột ngột, tất cả đều chấn động.

"Chủ bá 666!" "Một giọt máu mà lại kinh khủng đến thế!" "Không chỉ có thể trấn áp Thi Hống, mà còn có thể trấn áp hàng trăm, hàng triệu con Hắc Thích Đại Ngạc Nghĩ." "【Song Mã Vĩ Tiên Nữ】 tặng chủ bá mười sáu chiếc máy bay ----- Không nói gì khác, anh Bố mạnh đến nỗi mắt em cũng tỏa ra hình trái tim rồi." "【Mùa Hè Ăn Dưa Hấu】 tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa ----- Tôi tưởng chủ bá sắp chết, kết quả lại có một cú lật kèo, tôi phục!" "【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá 666 cái vây cá ---- Bố gia, tôi có thể mua một cân máu của anh không?" "Phù!" Thở ra một hơi, Bố Phương liếc nhìn bình luận trong phòng livestream, phát hiện khán giả đều tưởng mình sắp bị kiến cắn chết, kết quả lại không như dự đoán.

Về phần vị đại gia phòng quản muốn mua máu của mình, hắn sống chết cũng không đồng ý bán máu, liền nói: "Các vị khán giả thân mến, mọi người cũng thấy rồi đấy, kiến trong sa mạc một khi xuất hiện là hàng triệu con, mẹ nó, nếu tôi không có máu rồng, chắc đã sợ

vỡ mật rồi.” “Ngoài ra, vị đại gia phòng quản, anh cứ yên tâm một vạn lần đi, tôi sẽ không bán máu đâu.” Hắc Mạn Bát thấy Bố Phương đang lẩm bẩm một mình với chiếc máy bay không người lái, cảm thấy có chút kỳ lạ, không nhịn được hỏi: “Cậu chủ, chúng ta giẫm lên mình kiến mà đi ra ngoài, có bị cắn không?” Nghe vậy, Bố Phương nhìn quanh.

Theo lẽ thường, chỉ cần hắn rỏ máu ra, đàn kiến sẽ rút đi như thủy triều.

Chẳng lẽ chúng cũng giống như Thi Hống, bị máu rồng trấn áp?

Nếu vậy thì giẫm lên chúng đi ra ngoài chắc là an toàn.

“Hướng đạo, đừng nóng vội, để cho chắc ăn, để tôi dùng xẻng mở một con đường rồi hãy đi cũng không muộn.” “Nếu giẫm lên mình kiến mà bị chúng cắn ngược lại thì không hay.” Bố Phương vừa nói vừa cầm xẻng công binh đi về phía những ụ cát hình nón.

Mở đường từ đây thì có thể tiến về phía trước.

Nếu mở đường ở phía sau thì phải đi đường vòng mới đến được cổ quốc Lâu Lan đã biến mất một cách bí ẩn.

Cuối cùng, Bố Phương quyết định đi nâng cấp huyết mạch của kiến chúa.

Nếu thành công, hắn có thể ra lệnh cho kiến chúa để đàn kiến rút lui.

“Vãi chưởng!” “Chủ bá đi về phía kiến chúa làm gì vậy?” “Làm gì thế?” “Hít!” “Chủ bá quá dũng mãnh!” “Ngay cả kiến chúa cũng không tha!” “Chủ bá, tôi cầu xin anh hãy làm người đi!” Nhìn bình luận, mặt Bố Phương đầy vạch đen.

Mấy khán giả này cứ thích suy nghĩ lung tung.

“Nâng cấp huyết mạch!” Nhìn kiến chúa đang đứng yên không nhúc nhích, Bố Phương đưa tay phải ra, chạm vào đầu nó.

“Đinh!” “Nâng cấp thành công!” “Huyết mạch Hắc Thích Đại Ngạc Nghĩ Hậu được nâng cấp thành huyết mạch Thiên Yêu!” “Thiên phú: Độc Dịch!” Lại nâng cấp thành công rồi!

Bố Phương cảm thấy có chút kinh ngạc, không nghĩ nhiều, nói với kiến chúa: “Dẫn quân đội của ngươi về nhà đi.” Nghe vậy, kiến chúa gật đầu, sau đó quay người đi về, bò vào trong hố.

Những con Hắc Thích Đại Ngạc Nghĩ đang đứng yên trên mặt đất cũng như thủy triều rút lui, trở về tổ.

Mấy ụ cát hình nón kia cũng biến mất không thấy đâu.

Xem ra kiến chúa biết rằng những ụ cát này có thể cản đường của chủ nhân Bố Phương, nên đã ra lệnh cho thuộc hạ dỡ bỏ chúng.

“Trời đất ơi!” “Cậu chủ, một câu nói của ngài có thể khiến kiến chúa rút lui!” Hắc Mạn Bát bây giờ vô cùng sùng bái Bố Phương.

Khán giả trong phòng livestream cũng cảm thấy không thể tin được.

Bố Phương chỉ sờ đầu kiến chúa, sau đó bảo nó về nhà, kết quả kiến chúa lại gật đầu một cách đầy nhân tính.

“Chủ bá, kiến chúa hiểu được tiếng Trung sao?” “Chắc không phải đâu.

Hay là kiến chúa nhận nhầm người rồi!” “Lầu trên nói có lý!” “Tôi chưa từng nghe nói kiến có thể hiểu được tiếng người!” “Kiến chúa chắc chắn là nhận nhầm chủ bá rồi!” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá mười chiếc máy bay --- Thành thật mà nói Bố gia, kiến chúa có thể hiểu được tiếng người không?” “【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa ---- Bố gia, cho

mọi người một lời giải thích hợp lý đi.” Nhìn bình luận, thấy khán giả muốn biết, Bố Phương nghiêm túc, hướng về phía camera nói: “Các vị khán giả thân mến, có điều mọi người không biết, tay của tôi có siêu năng lực, chỉ cần chạm vào động vật, ví dụ như kiến, gián, chúng sẽ được tôi truyền thụ kiến thức.” “Kiến chúa có thể hiểu được lời tôi nói, là vì tôi đã truyền thụ kiến thức cho nó!” Nếu không nói là đã nâng cấp huyết mạch của kiến chúa, kiến chúa mới có thể hiểu được lời hắn nói, e rằng khán giả cũng sẽ không tin.

“Chủ bá, hóa ra là anh đang nói xạo, lừa chúng tôi à!” “Chắc là chủ bá cũng không biết giải thích thế nào.” Bố Phương không nói thật, khán giả trong phòng livestream đều thất vọng.

Bố Phương nói: “Anh chị em, sau này sẽ còn xuất hiện nhiều chuyện mà khoa học không thể giải thích được, mọi người cứ quen dần là được.” “Chủ bá, đừng nói nữa.” “Mau lên đường đi tìm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất đi.” “Ở nơi này đã hơn một giờ rồi.” “Nghe lời mọi người.” “Chúng ta lên đường.” Bố Phương đáp lại hai câu rồi leo lên lạc đà.

Bốn người lại bước vào biển cát mênh mông, vô tận.

Nhìn ra xa, đâu đâu cũng là một màu vàng đơn điệu, ngay cả một cái cây cũng không có.

Sự rộng lớn của sa mạc khiến mỗi người đều cảm thấy mệt mỏi, dường như không bao giờ đi ra được.

Đi được hơn một giờ, Bố Phương lại có phát hiện mới.

Chỉ thấy trên cồn cát vàng óng như sóng phía trước, có một hàng dấu chân kéo dài vào sâu trong sa mạc.

“Hướng đạo, nhóm người này không phải cũng giống chúng ta, đi đến Biển Chết chứ?” Bố Phương chỉ vào dấu chân phía trước, hỏi.

“Chắc chắn rồi.” Hắc Mạn Bát nói: “Những người đi đến Biển Chết đều sẽ đi chung một con đường.

Chương 540

Nhìn dấu chân trên mặt đất, lạc đà khá nhiều, ít nhất cũng ba mươi con.

Nhóm người này chắc chắn mang theo trang bị, thức ăn, nước uống, v.v." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Lần trước tôi đi tìm cổ thành Tinh Tuyệt, người nước ngoài đi trước, tôi đi sau.

Lần này, không lẽ lại là người nước ngoài sao?" "Không phải người nước ngoài, là người An Lạc chúng ta." Hắc Mạn Bát nói: "Anh còn nhớ tôi nói với anh không?

Khi tôi từ sa mạc trở về, trên đường đã gặp được 'bản đồ sống sa mạc' Nhiệt Cáp Mạn, ông ta dẫn theo một đội khảo cổ khoảng mười người vào sa mạc, lạc đà cũng mang theo mấy chục con.

Dấu chân trên cát vàng này chắc là do họ để lại." "Hướng đạo, phía trước có cổ thành nào không?" Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, hỏi.

"Có một cổ thành, tên là Thành Ma Quỷ!" Hắc Mạn Bát nói: "Đi thêm khoảng ba bốn giờ nữa, lúc đó mặt trời cũng lặn, chúng ta sẽ nghỉ đêm ở đó." Thành Ma Quỷ?

Nghe tên cổ thành, Vương Bàn Tử giật mình, nói: "Trong cổ thành có ma quỷ không?" "Bàn Tử, đừng có giật mình thon thót thế, cậu có tin trên thế giới này có ma quỷ không?" Hồ Bát Nhất hỏi lại.

"Tôi không tin." Vương Bàn Tử lắc đầu.

Hắc Mạn Bát nói: "Truyền thuyết kể rằng Thành Ma Quỷ nguyên là một tòa thành trì hùng vĩ.

Đàn ông trong thành tuấn tú khỏe mạnh, phụ nữ trong thành xinh

đẹp lương thiện.

Người trong thành chăm chỉ lao động, sống một cuộc sống ấm no, vô lo vô nghĩ." "Thế nhưng, cùng với sự tích lũy của cải, tà ác dần dần chiếm lĩnh tâm hồn của con người.

Họ bắt đầu chìm đắm trong hưởng lạc và tửu sắc.

Để tranh đoạt của cải, trong thành đâu đâu cũng đầy rẫy sự lừa lọc và chém giết đẫm máu, khuôn mặt của ai cũng trở nên hung tợn đáng sợ." "Thần linh để thức tỉnh lương tri của con người, đã hóa thành một người ăn xin rách rưới đến thành trì.

Thần linh nói với họ rằng, tà ác đã biến một người giàu có thành một kẻ ăn xin, nhưng lời nói đó không có tác dụng, ngược lại còn bị người trong thành chửi mắng và chế giễu." "Thần linh trong cơn tức giận đã biến nơi đây thành một đống phế tích, tất cả mọi người trong thành đều bị chôn vùi dưới đống đổ nát đó.

Mỗi đêm, những linh hồn không siêu thoát lại than khóc trong thành, hy vọng thần linh có thể nghe thấy tiếng sám hối của họ." Ực!

Nghe xong câu chuyện, Vương Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt: "Thành Ma Quỷ đáng sợ vậy sao, mỗi đêm đều có thể nghe thấy tiếng quỷ khóc sói tru." "Câu chuyện này chưa chắc đã là thật." Hắc Mạn Bát nói.

"Vậy ông có dám nghỉ đêm ở Thành Ma Quỷ không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Tôi chưa bao giờ dám nghỉ đêm ở Thành Ma Quỷ, chỉ dám đứng từ xa nhìn." Hắc Mạn Bát trả lời.

"Vậy hôm nay sao lại dám?" Vương Bàn Tử chất vấn.

"Vì có Bố gia ở đây." Hắc Mạn Bát nói.

“Cậu chủ, tôi hỏi ngài, tối nay có muốn nghỉ đêm ở Thành Ma Quỷ không?” “Nói trước với ngài, nơi này có chút tà môn.” Hắc Mạn Bát nói.

“Nghỉ đêm ở đâu cũng được.” Bố Phương nói: “Dựng lều ngủ trên cát vàng cũng được.” “Tôi biết rồi.” Hắc Mạn Bát gật đầu.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Cát sỏi dưới nắng gắt tỏa ra từng tia hơi nóng.

Ngẩng đầu nhìn lên, dường như cả mảnh cát vàng dưới chân đều đang bồng bềnh một lớp sóng nhiệt nhàn nhạt, kéo dài.

Những con lạc đà đang đi, móng chân của chúng để lại những dấu chân trong sa mạc.

Bố Phương lấy túi da dê đựng nước ra, mở nắp, tuôn mấy ngụm lớn vào miệng.

Trong không gian hệ thống có ba mươi bình nước, trên lạc đà cũng chở nước, đủ uống nửa tháng.

Đi không biết bao lâu, mặt trời đã gần hoàng hôn, sa mạc hiện lên một màu vàng óng.

Vô số nếp gấp của những đụn cát như những con sóng ngưng đọng, kéo dài đến tận chân trời xa xôi.

“Chủ bá, nói một câu đi.” “Vẫn chưa đến Thành Ma Quỷ à?” Nhìn qua bình luận, Bố Phương nói: “Đi thêm một giờ nữa, chắc là đến Thành Ma Quỷ.” “Ngoài ra, chênh lệch nhiệt độ ở khu vực sa mạc rất lớn, chênh lệch nhiệt độ trung bình năm có thể lên tới 50 độ.” “Chênh lệch nhiệt độ ngày đêm còn lớn hơn, buổi trưa mùa hè mặt đất có thể lên tới 80 độ, nếu chôn một quả trứng dưới cát, chẳng mấy chốc sẽ chín.

Nhiệt độ ban đêm lại giảm xuống dưới không độ.” “Do chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn, có lợi cho việc tích trữ đường trong thực vật, nên dưa và quả ở các ốc đảo sa mạc đều đặc biệt ngọt.” Nghe lời Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream lại được mở mang kiến thức.

“Chủ bá, đỉnh quá!” “Ngay cả chênh lệch nhiệt độ ngày đêm trong sa mạc cũng biết.” “Lầu trên, có gì đâu, tôi cũng biết mà.” “Đợi đã!” “Bên trái là gì vậy?” “Nhìn một mảng xám xịt kìa?” “Bão cát phải không?” “Lầu trên, anh nói có lý!” “Chắc chắn là bão cát rồi, nó đang lan rộng ra!” “Chủ bá, mau chạy ngược lại đi!” “Đừng đi về phía trước nữa!” Bố Phương cũng nhìn về phía bên trái, chỉ thấy bầu trời ở phía xa đột nhiên xuất hiện một mảng màu xám, đang không ngừng lan rộng về phía này, ngày càng lớn, ngày càng rộng, giống như một tấm thảm lông của thần đêm che khuất ánh mặt trời, che lấp bầu trời.

Bầu trời phía tây đã là một mảng xám xịt, một bên xám vàng, một bên xanh biếc, cũng là một cảnh tượng, màu xám lấn tới, màu xanh lùi ra, chỉ có mặt trời đang giãy giụa, lúc lấn vào, lúc lùi ra, trên trời treo lơ lửng một điểm sáng lúc mạnh lúc yếu.

Bão cát chưa đến, nhưng gió đã nổi lên.

Gió “vù vù” thổi qua mặt đất, cuộn lên một lớp bụi dày, cát, sỏi bay đầy trời, không khí khắp nơi tràn ngập một mùi cát vàng khó chịu.

Cơn bão cát đang ập đến từ xa, tiếng rít như tiếng bò rống, ào ào, như tiếng sấm rền, ở chân trời, bắt đầu có một đường màu vàng run rẩy, cuộn về phía trước.

Ực!

Chương 541

Bốn người Bố Phương không chớp mắt nhìn một lúc, đều không nhịn được nuốt nước bọt.

"Cơn bão cát lớn quá, thật sự che trời lấp đất!" Hắc Mạn Bát kinh hãi kêu lên, sau đó nhìn về phía Bố Phương: "Cậu chủ, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước hay quay lại?" "Tiếp tục tiến về phía trước." "Đến Thành Ma Quỷ tránh bão cát." Bố Phương đáp.

"Tôi cũng nghĩ vậy!" Hắc Mạn Bát nói xong, tay phải vỗ vào mông lạc đà, giục nó chạy.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều thót tim.

"Chủ bá, bỏ cuộc đi!" "Bão cát lan nhanh quá!" "Khoảng nửa giờ nữa là chôn vùi các anh rồi!" "Chạy cũng không thoát, không bằng ăn một bữa no, làm con ma no!" "Lầu trên, chủ bá đang đối mặt với tình cảnh như vậy, có thể đừng nói lời châm chọc được không?" "Ngồi xem chủ bá chết trong bão cát." Bố Phương dùng khăn che mặt, bịt miệng mũi.

Hắn cưỡi lạc đà chạy theo sau Hắc Mạn Bát.

Không chỉ bốn người họ chạy về phía Thành Ma Quỷ, mà cả chuột cát, báo cát, thằn lằn, bọ cạp, rắn đuôi chuông, rắn vừng trong sa mạc cũng đang liều mạng chạy trốn.

Nghe thấy phía sau có động tĩnh truyền đến, Bố Phương quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cách đó ba mươi mét, có bảy tám con báo cát đang chạy tới.

Tốc độ của những con báo cát này rất nhanh, chưa đầy nửa phút là có thể đuổi kịp.

“Chủ bá sắp toang rồi!” “Mấy con báo cát này chắc đói lắm rồi, đến để ăn thịt!” “Lầu trên, cầu xin anh đừng khoe sự ngu dốt của mình ở đây nữa, bây giờ đại nạn sắp đến rồi!” “Mấy con báo cát kia, làm gì có thời gian ăn uống, chắc chắn là đang chạy trốn!” “Đinh!” “Hệ thống phát hiện báo cát, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Nghe thấy tiếng hệ thống vang lên, Bố Phương liếc nhìn đàn báo cát phía sau.

Lúc này, trời đất hỗn loạn, cát bay đá chạy, gió lớn gào thét.

Nếu bị cuốn vào trong bão cát, chắc chắn sẽ bị hất tung lên trời.

“Liều mạng!” Bố Phương thấy một con báo cát chạy tới, liền lao xuống, ôm chặt lấy nó.

Một người một mãnh thú lăn mấy vòng trên cát.

“Đinh!” “Có nâng cấp huyết mạch báo cát không?” “Nâng cấp!” Bố Phương lập tức đáp.

“Nâng cấp thành công!” “Huyết mạch báo cát nâng cấp thành huyết mạch Linh Yêu!” “Thiên phú: Tốc độ gấp mười!” Nâng cấp thành công, Bố Phương rất vui mừng.

“Chủ bá đỉnh vãi!” “Lại dám lao vào báo!” “Cũng không sợ nó nổi điên, cắn một miếng sao!” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Bố gia, lần sau đừng làm vậy nữa, nguy hiểm quá.” “Ngồi trên lạc đà chạy trốn không tốt sao?” “Chủ bá lao vào báo cát làm gì?” “Báo cát cũng không chọc ghẹo anh ta mà.” “【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Bố gia, giải thích cho mọi người đi.” Bố Phương không nhìn bình luận, nói với con báo cát đang đứng bên cạnh: “Bảo đồng bạn của ngươi dừng lại.” Nghe vậy, con báo cát gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên trời gầm một tiếng.

Sáu bảy con báo cát đã chạy xa hơn ba mươi mét nghe thấy tiếng, đều phanh gấp lại.

Thấy vậy, Bố Phương ngồi lên lưng con báo cát, hai tay nắm chặt da cổ nó: "Đi!" Một tiếng ra lệnh, con báo cát lập tức bộc phát tốc độ gấp mười, lao về phía trước.

Tốc độ nhanh đến nỗi chỉ còn thấy tàn ảnh ở lại chỗ cũ.

Lúc này, khán giả trực tuyến trong phòng livestream có hơn một triệu năm trăm nghìn người.

Thấy Bố Phương cưỡi trên lưng báo cát, ai nấy đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

"Vãi, chuyện gì vậy?" "Con báo cát đó nghe lời chủ bá sao?" "Mẹ nó, thật quỷ dị, chủ bá lao vào báo cát, báo cát lại chở chủ bá lao về phía trước." "Mọi người đừng ồn ào, đợi chủ bá giải thích cho chúng ta." Bố Phương cúi người áp sát vào con báo cát, chỉ nghe thấy tiếng gió rít bên tai.

Thiên phú tốc độ gấp mười của báo cát, chạy thật sự quá nhanh.

Mười mấy giây, đã vượt qua sáu bảy con báo cát đang dừng lại.

Những con báo cát đang dừng lại cũng bắt đầu chạy, theo sau vua báo cát.

Chưa đầy một phút, Bố gia đã đuổi kịp Hắc Mạn Bát, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Vãi!" Nhìn Bố Phương cưỡi trên lưng báo cát, Vương Bàn Tử không nhịn được kinh hô một tiếng: "Bố Phương, cậu cũng quá dũng mãnh rồi." Nghe vậy, Bố Phương đáp: "Tôi đi trước xem Thành Ma Quỷ còn cách bao xa." "Được." "Vậy cậu đi nhanh về nhanh, đừng đi luôn đấy." Vương Bàn Tử nói.

Bố Phương gật đầu, nói với vua báo cát: "Xông lên!" Giây tiếp theo, "vút" một tiếng, vua báo cát chở Bố Phương lao về phía trước.

Chiếc máy bay không người lái công nghệ cao như hình với bóng, bám sát theo sau Bố Phương.

Chạy được ba nghìn mét, Bố Phương thấy một tòa cổ thành khổng lồ ở phía xa.

Báo cát, thằn lằn các loại đều đã vào trong cổ thành.

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ và chấn động.

Lập tức, mặt Bố Phương lộ vẻ vui mừng.

Quay đầu lại nhìn, thấy Hồ Bát Nhất mấy người đang cưỡi lạc đà chạy nhanh tới.

Thời gian mà bão cát để lại cho họ chỉ còn lại hơn hai mươi phút cuối cùng.

Nếu trong vòng hai mươi phút này không thể trốn vào di tích cổ thành, tất cả sẽ bị cuốn lên trời.

"Bố Phương, đi!" Hồ Bát Nhất ba người cưỡi lạc đà, người đi trước nhìn Bố Phương đang ngồi trên báo cát nói.

Chương 542

“Ừm.” Bố Phương gật đầu đáp.

Chẳng mấy chốc, bốn người Bố Phương đã đến dưới cổ thành.

Chỉ thấy lối vào là một cánh cổng lớn mở toang.

Trên tường thành có một tấm biển, viết ‘Ô Nhĩ Hòa Phong Thành’, còn gọi là ‘Thành Ma Quỷ’!

Bố Phương chỉ vào cổ thành, hướng về phía camera nói: “Các vị khán giả thân mến, theo tôi được biết, vào kỷ Phấn Trắng, nơi đây là một hồ nước ngọt khổng lồ.

Sau hai lần biến động lớn của vỏ Trái Đất, hồ nước đã biến thành một vùng đất khô cằn xen kẽ sa thạch và đá phiến sét, trong địa chất học gọi là nền đài Gobi.” “Chủ bá, đừng nói nữa, bão cát đến rồi, không vào thành, tìm một ngôi nhà để trốn, bị bão cát cuốn lên trời là toang hẳn đấy.” “Lầu trên, anh nói có lý.” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】: Bố gia, mau vào thành đi!” Thấy khán giả nhắc nhở, Bố Phương cũng không nói nhiều, cùng Hồ Bát Nhất mấy người tiến vào tòa cổ thành này.

Bước vào cổng lớn, chỉ thấy phía trước là một con đường rộng rãi, khoảng sáu mươi mét, hai bên đường là những ngôi nhà liền kề nhau.

Bốn người đi về phía bên phải, tùy tiện vào một ngôi nhà.

Chỉ thấy bên trong có thằn lằn, báo cát, chuột cát, v.v.

đang trốn bão cát.

Thấy vậy, bốn người đều không khỏi sững sờ.

Trong nhà, hàng trăm cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào bốn người, khiến họ không khỏi rùng mình.

Ực!

Nuốt nước bọt, Bố Phương nhìn vua báo cát đang đứng sau lưng mình: "Dọa chúng đi." "Gào!" Vua báo cát đi đến trước mặt Bố Phương, há to miệng, gầm lên một tiếng.

Nhưng chuột cát, rắn, thằn lằn trong nhà vẫn không đi.

Vua báo cát: "…" "Thôi bỏ đi.

Cứ cùng nhau ở đây tránh bão cát vậy." Bố Phương tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Thật lòng mà nói, nhìn thấy hơn một trăm con rắn chen chúc trong nhà, da đầu hắn cũng tê dại.

Mấy con rắn cát, thằn lằn này đều có độc.

Hắn có năng lực bách độc bất xâm thì không sợ, nhưng Hồ Bát Nhất ba người thì không có.

"Rào rào!" Lúc này, bão cát ập đến.

Từng hạt cát bay vào trong nhà.

May mà mười mấy con lạc đà đứng ở cửa, chặn được cát.

Bố Phương nhìn ra ngoài, chỉ thấy trời đất mịt mù, một màu xám xịt, gió lớn gào thét, kèm theo đó là mùi bụi bặm khó ngửi.

"Mẹ nó, trận bão cát này trông đáng sợ quá." Vương Bàn Tử nhìn ra ngoài phòng, lớn tiếng nói.

Bọn Bố Phương nghe thấy, âm lượng rất nhỏ.

Nhưng vẫn có thể nghe rõ Bàn Tử nói gì.

"Cũng không biết bao giờ bão cát mới tan." Hồ Bát Nhất nói.

“Bão cát nhanh nhất thì một đêm, chậm nhất thì bảy ngày mới tan.” Hắc Mạn Bát chán nản nói: “Tôi hối hận vì đã vào sa mạc này quá, có tiền rồi mà chết ở đây thì tiền nhiều cũng có ích gì chứ.” Nghe vậy, Bố Phương và Hồ Bát Nhất liếc nhìn nhau.

Có thể thấy, tâm trạng của người dẫn đường Hắc Mạn Bát đã sa sút.

Bố Phương vỗ vai gã, nói: “Cứ yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tính mạng của anh.

Hơn nữa, bây giờ chúng ta ở trong nhà, chỉ có cát bay vào, đập vào người hơi đau một chút, ráng chịu là qua thôi.” Được Bố Phương an ủi, tâm trạng sa sút của Hắc Mạn Bát dần hồi phục, gã nói: “Kim chủ, ngài phải giữ lời đấy nhé, tôi thì không sợ gì, chỉ sợ chết thôi.” “Ừ.” Bố Phương gật đầu, rồi nói: “Tôi ra ngoài tìm ít cành hồ dương để nhóm lửa.” “Đừng!

Ngài không ở đây, tôi sợ lắm.” Hắc Mạn Bát vội vàng nắm lấy tay Bố Phương: “Kim chủ, đừng đi.” Bố Phương gỡ tay Hắc Mạn Bát ra, nói: “Buổi tối trong sa mạc nhiệt độ xuống dưới âm mười độ, không có lửa thì định để cơ thể lạnh cóng à?” “Cũng có lý.” Hắc Mạn Bát buông tay, nói: “Kim chủ, ngài phải cẩn thận đấy!” “Yên tâm đi, tôi đi nhanh về nhanh.” Bố Phương nói xong, len qua mấy con lạc đà, bước ra khỏi nhà, suýt chút nữa bị gió lớn thổi bay, may mà hắn vẫn đứng vững được.

May là đã đeo kính chống gió.

Nếu không để cát bay vào mắt thì sẽ không thấy đường nữa.

Bên tai chỉ có tiếng gió “vù vù”.

Máy bay không người lái công nghệ cao bay trên không, quay lại cảnh Bố Phương trong cơn bão cát, giống như cá bơi trong nước,

không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, đi về phía ngoài thành.

Chương 543

Trước khi vào cổ thành, hắn có để ý thấy bên ngoài có rất nhiều cây hồ dương.

Điều này cho thấy dưới lòng đất có nguồn nước.

“Chủ bá, trốn trong nhà không tốt sao?” “Ra ngoài tìm chết à?” “Vãi chưởng.

Chẳng lẽ chủ bá định khô máu với bão cát à?” “Trời ơi!

Chủ bá, làm người tử tế không được à?

Sao cứ phải đối đầu với thiên tai vậy?” “Mấy ông lầu trên im đi.” “Tôi nói này, chủ bá đang chạy trốn thì phải!” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương thấy khán giả nói bậy, không nhịn được lên tiếng: “Thưa các vị khán giả, tôi không có ý định đối đầu với bão cát, nếu muốn đối đầu thì phải làm thế nào chứ?” “Tôi đi tìm cây hồ dương, dùng làm củi.” “Hồ dương là một loài thực vật trong sa mạc, chịu hạn, chịu úng, sức sống vô cùng ngoan cường.” “Nó còn được gọi là hồ đồng, cây anh hùng, là một loại cây thân gỗ tự nhiên lá rụng cỡ trung, đường kính có thể đạt tới một mét rưỡi, lá cây to và có mùi thơm.” “Bây giờ là mùa hè, lá đã rụng xuống đất, không ngửi thấy mùi thơm của lá được.” “Trước đó tôi đã nói rồi, ban đêm ở sa mạc rất lạnh.” “Nếu không có lửa, cả đêm thân thể sẽ run cầm cập, không ngủ ngon được.” Nghe Bố Phương giải thích, khán giả trong phòng livestream đều đã hiểu ra.

“Chủ bá, làm như vậy thật sự quá mạo hiểm.” “Lỡ như mất mạng, hai người bạn kia của cậu chắc chắn sẽ đau lòng đến rơi lệ như mưa.” “Không Thủ Đả Phi Cơ: Bố gia, phải cẩn thận đấy.” Bố Phương không nói nhiều, bất chấp nguy cơ bị bão cát cuốn lên trời,

hắn đi ra khỏi thành Ma Quỷ.

Đi dọc theo bức tường thành bên tay phải.

Đi được khoảng ba mươi bước.

Hắn thấy một cây hồ dương.

Cất Hắc Kim Cổ Đao, đứng vững gót chân, Bố Phương dùng tay bẻ cành cây hồ dương.

Mười phút sau.

Bố Phương ôm một bó cành cây quay về theo đường cũ.

Khi vào thành Ma Quỷ.

Hắn mơ hồ nghe thấy tiếng kêu cứu của phụ nữ từ phía sau.

Quay đầu nhìn lại, Bố Phương phát hiện sau lưng mình khoảng mười mét, có một nhóm người và mấy con lạc đà đang vật lộn trong bão cát.

Nếu không lầm.

Nhóm người đó có Nhiệt Cáp Mạn và đội khảo cổ.

"Chủ bá, đừng ngẩn ra nữa, mau vào nhà đi." "Nhìn mà tôi sốt ruột chết đi được." "Tôi phục luôn!" "Chủ bá đứng im không nhúc nhích, chẳng lẽ hóa đá rồi sao?" Bố Phương không để ý đến bình luận, hắn nhận ra nhóm người đó có khoảng mười người.

Hai ba người đi đầu, chưa đi được mấy bước đã bị gió thổi ngã xuống đất.

Không nghĩ nhiều.

Bố Phương vứt bó cành cây xuống, chạy tới đỡ họ.

Nhóm người này đều là đồng bào An Lạc, sao hắn có thể khoanh tay đứng nhìn, thấy chết không cứu được chứ.

“Ông chủ.” Thấy có người đỡ mình dậy, Nhiệt Cáp Mạn nhìn kỹ vài lần, phát hiện đó là ông chủ của tiệm đồ cổ ở Bắc Bình.

“Là tôi.” Bố Phương gật đầu.

“Bố Phương, mau ra sau giúp tôi tìm một người, là cháu gái tôi, Tiêu Lãnh bị rớt lại phía sau rồi.” Tiêu giáo sư nắm chặt tay Bố Phương, nói.

Nhìn thấy Bố Phương ở đây, ông không hề cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao thì ông cũng có lấy điện thoại ra xem livestream.

Ông biết Bố Phương vào sa mạc muộn hơn họ một ngày.

“Giáo sư yên tâm, tôi sẽ cố hết sức tìm cháu gái của ông.” “Nếu không tìm được, ông cũng nên chuẩn bị tâm lý trước.” Bố Phương nói với Tiêu giáo sư.

“Tôi biết năng lực của cậu mà.” “Chỉ cần cậu ra tay, chắc chắn có thể tìm được và đưa cháu gái tôi về an toàn.” Tiêu giáo sư đáp lại.

“Vào trong cổ thành trước đi.” “Đi về phía tay phải, vào căn nhà thứ ba đợi tôi.” Bố Phương nói.

“Ừ.” Tiêu giáo sư gật đầu.

Thấy cả đoàn người đã vào cổ thành.

Ánh mắt Bố Phương dừng lại trên người một gã đàn ông béo ú trong đội, còn béo hơn cả Vương Bàn Tử.

Người này, chẳng lẽ là thầy phong thủy mà Tiêu giáo sư mời đến?

Không nghĩ nhiều.

Bố Phương đi ra ngoài thành.

Chương 544

Nói thật, trong cơn bão cát mịt mù xám xịt này, tìm một người quả thực khó như lên trời.

Nhưng vẫn phải thử một lần.

Tiêu Lãnh dù sao cũng là một đại mỹ nhân.

Nếu tìm được và cứu cô ấy, Bố Phương có thể khẳng định, chắc chắn sẽ chiếm được trái tim của Tiêu Lãnh.

Lúc này.

Khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương không vào cổ thành mà lại đi ra ngoài, ai nấy đều ngơ ngác.

"Chủ bá, đi đâu vậy?" "Hướng vào cổ thành ngược rồi!" "Trời đất ơi!" "Chủ bá không phải là mù đường đấy chứ." "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, đừng tìm chết trong bão cát nữa, mau quay về đi." "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một trăm cái vi cá: Nói thật, tôi cảm thấy Bố gia ở trong bão cát quá là bình tĩnh luôn." Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương nói: "Thưa các vị khán giả, bây giờ tôi phải đi tìm một đồng bào An Lạc, sống phải thấy người, chết phải thấy xác." "Đó là cháu gái của Tiêu giáo sư, Tiêu Lãnh." Nghe Bố Phương nói vậy.

Khán giả trong phòng livestream đều nhao nhao lên tiếng.

"Chủ bá, quay về đi!" "Chỉ là một người phụ nữ thôi, không cần thiết phải vì cô ta mà mạo hiểm, hơn nữa, Tôn giáo sư không phải còn một cô cháu gái tên Tiêu Điềm sao?" "Trên đời này, người có lương tâm như chủ bá không còn nhiều nữa." "Tôi nhìn một cái là biết ngay, chủ bá đang trên đường đi anh hùng cứu mỹ nhân." Không để ý đến

bình luận.

Bố Phương bước đi khó nhọc trong làn cát xám mịt mù.

Đồng thời thầm nghĩ trong lòng, hôm nay trời nắng chang chang, vậy mà đến hoàng hôn lại nổi bão cát, thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Hắn đi về phía trước hơn mười mét trong cơn gió dữ dội.

Bố Phương thấy phía trước một mét có một bóng người mờ ảo, đang bò trên đất, lết về phía trước.

Ực!

Thấy người, Bố Phương nuốt nước bọt, người này tám chín phần là cháu gái của Tiêu giáo sư, Tiêu Lãnh rồi.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá!" "Vậy mà thật sự tìm được Tiêu Lãnh!" "Lầu trên, sao chắc chắn người đó là Tiêu Lãnh vậy?" "Cũng có thể là người khác mà." "Không Thủ Đả Phi Cơ: Bố gia, cứu người!" Thấy có người đi tới, Tiêu Lãnh kiệt sức ngất đi.

Sống hay chết, tính mạng đành giao cho người này vậy.

"Chết tiệt!" "Vậy mà lại ngất đi!" Bố Phương nhìn Tiêu Lãnh nằm im bất động, có chút kinh ngạc, ngay sau đó, hắn ôm cô lên, dìu cô quay trở về.

Nửa giờ sau.

Bố Phương dìu Tiêu Lãnh vào trong nhà.

Lúc này, trời cũng đã tối hẳn.

Bên ngoài tối đen như mực, cát bay đầy trời, cùng với tiếng gào thét của gió lớn.

Thấy Bố Phương dìu Tiêu Lãnh trở về.

Tiêu giáo sư vui mừng đến rơi nước mắt.

“Bố Phương, thật sự quá cảm ơn cậu.” Tiêu giáo sư vô cùng biết ơn Bố Phương.

Đặt Tiêu Lãnh lên một tấm thảm len đã trải sẵn, Bố Phương thở phào một hơi, nói: “Không cần khách sáo.” “Cảm ơn anh đã cứu chị tôi.” Tiêu Điềm nhìn Bố Phương, không nhịn được lên tiếng cảm ơn.

Nghe vậy, Bố Phương gật đầu đáp lại.

Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía giữa phòng.

Chỉ thấy có một đống than đang cháy.

Chắc là do nhóm của Nhiệt Cáp Mạn mang theo.

Trong phòng có tổng cộng mười lăm người, đều vây quanh đống lửa, ngồi thành một vòng tròn.

“Tiêu giáo sư, giới thiệu mọi người đi.” Hồ Bát Nhất nói.

“Được.” Tiêu giáo sư nói ngắn gọn, lần lượt giới thiệu.

Ông có hai trợ lý, cũng là giáo sư, hai cô cháu gái và bốn sinh viên.

Vị cuối cùng là thầy phong thủy ông mời đến.

Tên là Quan Tinh, một hòa thượng đầu trọc, tự xưng là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo.

“Ra là người cùng ngành.” Bố Phương chắp tay với hòa thượng đầu trọc Quan Tinh.

“Tôi đến đây lần này, không phải để trộm mộ, mà là giúp Tiêu giáo sư tìm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất.” Quan Tinh gượng cười nói.

Chương 545

“Ra là vậy.” Bố Phương cười đáp lại.

Thực ra, hắn không có chút thiện cảm nào với gã hòa thượng đầu trọc tự xưng là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo này.

Nụ cười nói chuyện với gã cũng chỉ là giả vờ.

Hắn nửa tin nửa ngờ lời của gã hòa thượng đầu trọc.

Hắn cũng nghi ngờ gã không phải là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo.

Cái gọi là “Quan Sơn Thái Bảo” hắn cũng biết, là họ “Phùng”, một gia tộc quyền thế ở địa phương, tổ tiên nhiều đời đều sống trong hẻm núi Vu Sơn Quan.

Nếu gã hòa thượng đầu trọc này thực sự là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo, sao không sống ở hẻm núi Vu Sơn Quan, mà lại chạy đến sa mạc chết tiệt này để giúp Tiêu giáo sư tìm cổ quốc Lâu Lan?

Hơn nữa, Quan Sơn Thái Bảo không biết thuật phong thủy thiên tinh, không thể quan sát phong thủy, phân biệt khí tượng, thì làm sao có thể định vị huyệt vị được chứ?

“Chủ bá, Quan Sơn Thái Bảo chẳng lẽ cũng là một môn phái trộm mộ sao?” “Tôi chưa từng nghe nói về Quan Sơn Thái Bảo bao giờ?” “Cái gã béo đầu trọc kia, mặc đồ hòa thượng, trông giống hệt một nhà sư, liệu có biết quan sát phong thủy, phân biệt khí tượng như Mô Kim Hiệu Úy không?” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, giải thích về Quan Sơn Thái Bảo đi.” “Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Nói thật, tôi cũng muốn tìm hiểu về Quan Sơn Thái Bảo.” Nhìn lướt qua bình luận, Bố

Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây, rồi nói: "Họ Phùng là một gia tộc quyền thế ở địa phương, người trong tộc đều tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo, đời đời sống trong hẻm núi Vu Sơn Quan.

Hẻm núi đó địa hình hiểm trở, có vô số huyền quan, tổ tiên của họ đã vào huyền quan, tìm được rất nhiều thiên thư và dị khí, sau đó khổ công nghiên cứu, luyện thành vu thuật đã thất truyền từ lâu." "Cuối Nguyên đầu Minh, tương truyền đến đời Phùng Vương Ly, dựa vào việc tinh thông Quan Sơn Chỉ Mê Thuật, đã tiến hành các hoạt động trộm mộ bí mật khắp nơi trên đất An Lạc." "Thực tế, gia tộc họ Phùng này vô cùng giàu có, mục đích trộm mộ là để lấy được các cổ quyển và cổ tịch được giấu trong các ngôi mộ cổ." "Có thể các bạn không biết, Quan Sơn Thái Bảo và hoàng đế Đại Minh, để lăng mộ của mình sau khi chết không bị trộm, đã đề nghị hủy Mô Kim Phù, Phát Khâu Ấn, rồi lại để hoàng đế Đại Minh phái quân đi trấn áp đám đạo tặc Tả Lĩnh." "Phát Khâu Ấn bị hủy, cuối cùng chỉ còn lại ba cái Mô Kim Phù, đều là do Quan Sơn Thái Bảo gây ra." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

"Mẹ nó, cái đám Quan Sơn Thái Bảo này thật đáng ghét." "Ra nguyên nhân Mô Kim Hiệu Úy ít người là đây, thủ phạm chính là Quan Sơn Thái Bảo!" "Chủ bá, đập cho cái gã Quan Tinh tự xưng là hậu duệ Quan Sơn Thái Bảo một trận đi!" "Nói có lý đó." "Cái môn phái trộm mộ Quan Sơn Thái Bảo này, có thể coi là kẻ thù của Mô Kim Hiệu Úy." Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả đều kích động, Bố Phương lên tiếng: "Tôi không chắc đối phương là hậu duệ thật của Quan Sơn Thái Bảo hay là giả." "Nếu có bằng chứng xác thực, tôi sẽ nhổ hết răng của gã." "Chủ bá!" "Nếu nhổ hết răng của gã hòa thượng đầu trọc kia, chắc phải đau lắm nhỉ?" "Lầu trên, tôi nói cậu nghe, nhổ răng mà không có thuốc tê thì sống không bằng chết." "Không nghiêm trọng đến vậy chứ." "Tôi tò mò, chủ bá, làm sao để

biết đối phương có phải là Quan Sơn Thái Bảo thật hay không?" Bố Phương nói: "Cái này đơn giản, nếu gã hòa thượng đầu trọc thật sự là hậu duệ của họ, chắc chắn sẽ biết Quan Sơn Chỉ Mê Phú." "Vãi chưởng!" "Chủ bá, đến cả Quan Sơn Chỉ Mê Phú cũng biết, chẳng lẽ cậu cũng là Quan Sơn Thái Bảo?" "Lầu trên mới vào à?" "Chủ bá có Mô Kim Phù, biết bản lĩnh của Mô Kim Hiệu Úy, là một Mô Kim Hiệu Úy chính tông, sao có thể là Quan Sơn Thái Bảo được.

Chủ bá biết Quan Sơn Chỉ Mê Phú, chắc là nghe đồng bọn kể lại!" "Tiêu giáo sư, ông tìm vị thầy phong thủy này ở đâu vậy?" Bố Phương liếc nhìn gã hòa thượng đầu trọc, rồi nhìn Tiêu giáo sư hỏi.

"Tôi tuyển trên mạng." Tiêu giáo sư trả lời.

Tuyển trên mạng?

Nghe vậy, Bố Phương kinh ngạc đến ngây người.

Theo lời hắn, tuyển dụng trên mạng vô cùng không đáng tin cậy.

Hoàn hồn lại, Bố Phương nhìn Quan Tinh hỏi: "Ông là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo?" "Đúng vậy." Quan Tinh gật đầu.

"Làm sao để chứng minh ông là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo?" Bố Phương truy hỏi.

"Tấm bài này là minh chứng tốt nhất." Quan Tinh từ trong tay áo lấy ra một tấm bài gỗ, trên đó khắc bốn chữ Quan Sơn Thái Bảo: "Tấm bài này là do tổ tiên tôi truyền lại." Thấy vậy.

Bố Phương lập tức hiểu ra.

Quan Tinh là Quan Sơn Thái Bảo giả.

Tấm bài của Quan Sơn Thái Bảo thật được làm bằng vàng ròng.

Ở Bình Sơn, trong ngôi mộ cổ của đại tướng quân thời Nguyên, hắn đã từng thấy tấm bài của Quan Sơn Thái Bảo một lần.

“Lão Hồ, tấm bài kia chắc là dùng thanh gỗ đẽo ra nhỉ.” Bàn Tử nói nhỏ.

“Đúng vậy.” Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: “Tấm bài này cho thấy, người này không phải Quan Sơn Thái Bảo.” “Bây giờ tin tôi là Quan Sơn Thái Bảo rồi chứ?” Gã hòa thượng đầu trọc cất tấm bài gỗ đi, toe toét cười với mấy người Bố Phương.

Nghe vậy, Bố Phương lắc đầu, nói: “Ông có biết Quan Sơn Chỉ Mê Phú của Quan Sơn Thái Bảo không?” “Quan Sơn Chỉ Mê Phú là cái quái gì?” Quan Tinh kinh ngạc.

“Tôi nói cho ông nghe, Quan Sơn Chỉ Mê Phú là manh mối để tìm kiếm Địa Tiên thôn.” Bố Phương không giấu giếm, nói thẳng.

Ực!

Nghe vậy, Quan Tinh không nhịn được nuốt nước bọt: “Cậu rốt cuộc là ai?” “Mô Kim Hiệu Úy!” Bố Phương lấy ra Mô Kim Phù đang đeo trên cổ, rồi nói: “May mà ông không phải Quan Sơn Thái Bảo, nếu không thì tôi đã nhổ hết răng của ông rồi.” “Quan Sơn Thái Bảo và Mô Kim Hiệu Úy có thù oán sao?” Quan Tinh hỏi.

“Ừ.” Bố Phương gật đầu.

“Chuyện này tôi thật sự không biết.” Quan Tinh nói: “Tôi chỉ biết Quan Sơn Thái Bảo là một môn phái trộm mộ, nhà tôi đều họ Quan, chẳng lẽ không phải là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo?” “Người của Quan Sơn Thái Bảo đều họ Phùng, không liên quan gì đến họ Quan cả.” Bố Phương trả lời xong, lên tiếng hỏi: “Tôi hỏi ông, làm thế nào để tìm được cổ quốc Lâu Lan đã biến mất?” “Cái này đơn giản!” Nghe vậy, Quan Tinh lập tức cười đáp lại.

“Cái này đơn giản!” Nghe vậy, Quan Tinh lập tức cười đáp lại.

Tìm cổ quốc Lâu Lan đơn giản?

Nghe vậy, Bố Phương giật mình kinh ngạc.

Ngay cả hắn cũng không có trăm phần trăm tự tin có thể tìm được cổ quốc Lâu Lan, vậy mà gã hòa thượng đầu trọc này lại có vẻ nhẹ nhàng như vậy.

Hắn nghiêm mặt hỏi: "Tìm thế nào?" "Tạm thời không tiết lộ." Quan Tinh đáp.

"Được." Bố Phương gật gật đầu, nói: "Nếu tìm không được thì đừng trốn ở đâu đó xấu hổ nhé." "Bố Phương, Quan Tinh có một năng lực đặc biệt, đó là Văn Phong Thính Lôi Thuật!" Tiêu giáo sư nói với Bố Phương: "Quan Tinh đã giới thiệu với tôi về Văn Phong Thính Lôi Thuật, nếu cổ quốc Lâu Lan thực sự bị cát vàng chôn vùi dưới lòng đất, chỉ cần bắn một phát súng lên trời, dưới đất sẽ có tiếng vọng truyền lên." "Khi đó, Quan Tinh có thể nghe ra được, dưới đất có cổ quốc Lâu Lan hay không." Nghe vậy, Bố Phương nói: "Theo tôi được biết, Văn Lôi Thính Phong Thuật là tuyệt kỹ của Tả Lĩnh Lực Sĩ." Nói xong.

Hắn liếc nhìn Quan Tinh đầu to tai lớn, tiếp tục nói: "Muốn luyện thành tuyệt kỹ này, cần phải đứng trong mưa, nghe sấm!" "Cậu cũng biết à!" Quan Tinh giơ ngón tay cái lên với Bố Phương, nói: "Không chỉ phải đứng trong mưa nghe sấm, mà còn phải để người khác gào thét bên tai!" "Tôi cũng là bị cha tôi ép buộc mới luyện thành đó!" Nghe vậy, mọi người đều tỏ ra hứng thú.

Chương 546

Tiêu giáo sư nói: "Quan Tinh, tại sao cha cậu lại ép cậu luyện Văn Lôi Thính Phong Thuật?" "Chuyện này dài lắm." Quan Tinh nói: "Tôi cũng không giấu diếm, cha tôi là một tên trộm mộ, ông ấy có một người đồng bọn, vì người đó biết Văn Lôi Thính Phong Thuật nên các ngôi mộ cổ đều do người đó tìm thấy.

Có một lần, hai người vào một ngôi mộ tướng quân nước Kim, người đồng bọn của cha tôi trúng cơ quan mà chết." "Sau khi cha tôi trở về, bán hết số minh khí, tiền kiếm được đều đem đi cờ bạc hết." "Không còn đồng bọn, ông ấy không tìm được ngôi mộ nào nữa." "Lúc đó tôi mới bảy tuổi, cha tôi liền nhắm vào tôi." "Mỗi khi trời sấm chớp mưa giông, tôi đều bị cha trói dưới mưa để nghe sấm." "Nói ra có thể các vị không tin, cha tôi đã bị sét đánh chết." Nghe đến đây.

Bọn Bố Phương đều kinh ngạc.

Cũng không ngờ, cha của Quan Tinh lại bị sét đánh chết.

Quan Tinh tiếp tục nói: "Tôi đem cha tôi vào núi sâu chôn cất, khóc trước mộ cả một đêm, ngày hôm sau, khi tôi định rời đi, trời quang mây tạnh, vạn dặm không mây, lại đột nhiên vang lên một tiếng sấm." "Tôi nghe thấy dưới đất có tiếng vọng dồn dập." "Trong lòng tôi thầm nghĩ, dưới đất có mộ cổ!" "Kết quả tôi đã đoán đúng, một năm sau, trong núi xảy ra động đất, nứt ra một khe lớn, nhìn vào trong, là một tòa bảo điện." "Sau khi đội khảo cổ đến, mới biết đó là một ngôi mộ cổ thời nhà Đường." Khán giả trong phòng livestream cũng nghe được lời của Quan Tinh, đều tỏ ra hâm mộ.

"Vãi chưởng!" "Văn Lôi Thính Phong Thuật hay thật!" "Nằm trên

giường chắc chắn có thể nghe thấy tiếng kêu truyền đến." "Không Thủ Đả Phi Cơ: Quan Tinh có tuyệt kỹ, e rằng đến tiếng kiến kêu cũng có thể nghe thấy." "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, cậu có biết Văn Lôi Thính Phong Thuật không?" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương nói: "Tôi tạm thời không biết Văn Lôi Thính Phong Thuật!" "Hòa thượng đầu trọc, tôi hỏi ông, thân mang tuyệt kỹ, một năm kiếm được bao nhiêu tiền?" Bàn Tử hỏi.

"Ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm." Quan Tinh nói: "Mỗi lần tôi thiếu tiền, đều đi tìm mộ cho bọn trộm mộ, số minh khí lấy ra, tôi cũng có phần." "Không tồi, có đầu óc." Hồ Bát Nhất nói: "Biển Chết lớn như vậy, tìm cổ quốc Lâu Lan, phải tìm đến bao giờ?" "Cái này… cái này…" Quan Tinh nói: "Chắc là trong vòng một tuần có thể tìm được." Trong vòng một tuần?

Nghe vậy, Bố Phương nhíu mày, nói: "Sự tự tin trước đó của ông đâu rồi?

Không phải là đơn giản sao?" "Tôi dùng nhân cách của mình để đảm bảo, trong vòng một tuần chắc chắn có thể tìm được cổ quốc Lâu Lan đã biến mất một cách bí ẩn!" Quan Tinh chỉ lên trời nói.

"Đừng nhìn tôi." "Cũng không phải tôi bắt ông vào sa mạc tìm cổ quốc Lâu Lan." Bố Phương nói.

Quan Tinh: "…" "Vù vù vù!" Lúc này, một trận gió lớn gào thét ập đến.

Vô số hạt cát bay vào trong nhà.

"Tôi lên lầu đây." "Mẹ nó, gió lớn quá!" "Sức gió ít nhất cũng cấp mười!" Bố Phương vội vàng đứng dậy, ôm Tiêu Lãnh đang hôn mê lên mười bậc thang, trên lầu hai có bốn năm phòng.

Tùy tiện chọn một phòng, Bố Phương đi vào.

Đặt Tiêu Lãnh xuống đất, Bố Phương quay mặt về phía ống kính livestream nói: "Thưa các vị khán giả, có thể các bạn không biết, vì nơi này nằm ở cửa gió, thành Ma Quỷ này quanh năm bốn mùa gió lớn không ngừng, sức gió lớn nhất có thể lên đến cấp mười, nếu một người đứng trong gió lớn, chắc chắn sẽ bị thổi bay." "Gió lớn mạnh mẽ đã tạo nên "danh tiếng" cho thành Ma Quỷ, càng khiến nó có hình thù của "ma quỷ"." "Trước khi tôi vào cổ thành, cũng đã nhìn thấy hình dáng của thành Ma Quỷ, nhìn từ xa, tòa thành Ma Quỷ này giống như một tòa lâu đài lớn ở châu Âu thời trung cổ." "Trong thành Ma Quỷ có những tòa lâu đài lớn nhỏ san sát, cao thấp xen kẽ, tôi hiện đang ở ngoại vi, chưa vào nội vi, nội vi mới thực sự hùng vĩ." "Trải qua hàng ngàn năm, do gió và nước xâm thực, mặt đất đã hình thành những khe rãnh sâu cạn khác nhau." "Lớp đá lộ ra bị gió lớn điêu khắc thành những hình thù kỳ quái, có cái nhe nanh múa vuốt, có cái giống như quái thú, có cái lại cao chót vót." "Chủ bá, đừng nói nữa, nghỉ ngơi sớm đi." "Lầu trên nói có lý." "Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lấy trạng thái tốt nhất đi tìm cổ quốc Lâu Lan đã biến mất một cách bí ẩn trong Biển Chết." Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Gió lớn thế này, ngủ cũng không ngủ được, tối nay không nghỉ ngơi." "Như vậy thì tốt quá." "Tôi vốn định đi ngủ, kết quả nghe chủ bá không nghỉ ngơi, tôi cũng thức trắng đêm luôn." "Nói lại, truyền thuyết mà Hắc Mạn Bát kể, buổi tối thành Ma Quỷ có tiếng quỷ khóc sói tru, có phải là tiếng gió gào thét không?" "Cũng không biết bão cát bao lâu nữa mới tan." "Nếu bão cát không tan, chủ bá có thể sẽ bị kẹt chết trong thành Ma Quỷ." Rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, Bố Phương trò chuyện với phòng livestream về những trải nghiệm của mình.

Không biết tự lúc nào, ba tiếng đã trôi qua.

Tiếng gió gào thét bên ngoài đã nhỏ đi.

“Chủ bá, không phải bão cát đã tan rồi chứ?” “Nếu vậy thì sáng mai có thể xuất phát rồi!” Khán giả trong phòng livestream cũng nghe thấy tiếng gió nhỏ đi, đều kích động.

Họ xem livestream là để được thấy cổ quốc Lâu Lan đã biến mất một cách bí ẩn và lăng mộ Thái Dương.

“Tôi ra ngoài xem sao.” Bố Phương nói với khán giả trong phòng livestream một tiếng, rồi đi ra khỏi phòng, đến trước một cửa sổ, bên ngoài tối đen như mực, cát trong không khí đã không còn nhiều, sức gió cũng giảm đi.

Quay trở lại phòng, Bố Phương quay mặt về phía ống kính livestream nói: “Bão cát đã tan, có thể là do cơn gió cấp mười trở lên đã thổi bay bão cát đi rồi.” “!” “Gió cấp mười mà lại có thể thổi bay bão cát!” Bố Phương vốn định tương tác với khán giả trong phòng livestream, kết quả vô tình thấy Tiêu Lãnh đang ngủ trên thảm len trong phòng nhíu mày, tỉnh lại.

Tiêu Lãnh bây giờ rất yếu.

Bố Phương đỡ cô dậy, để cô dựa vào tường.

Tiếp đó, đưa cho cô một túi da dê đựng nước.

Uống vài ngụm nước, đầu óc tỉnh táo hơn một chút, Tiêu Lãnh nhìn xung quanh.

Thấy Bố Phương, cô hỏi: “Là anh cứu tôi phải không?” “Ông tôi và em gái tôi đâu rồi?” “Tôi đã cứu họ rồi.” Bố Phương nói: “Ông và em gái cô đang ở dưới lầu.” Nghe vậy, Tiêu Lãnh gật đầu, nói với Bố Phương: “Cảm ơn anh đã cứu tôi, nếu không có anh, có lẽ tôi đã chết rồi.” “Không cần khách sáo, tôi cứu cô, có lẽ là chuyện do trời định.” Bố Phương nói: “Ăn chút đồ ăn, rồi nghỉ ngơi đi.” “Được.” Tiêu Lãnh gật đầu.

“Chủ bá, cô gái này xinh như vậy, không có chút ý định nào sao?” “Tôi nuốt nước bọt cái đã.” “Thật ghen tị với chủ bá, lại có thể ở cùng một mỹ nữ.” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, đừng nhát gan, tới luôn đi!” “Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Vì sự nghiệp nối dõi tông đường, Bố gia, gieo giống đi.” Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả xúi giục, Bố gia lắc đầu, nói: “Tôi sẽ không làm bậy đâu.” “233, chủ bá nhát gan quá!” “Đừng nhát gan nữa chủ bá, bây giờ chỉ có hai người thôi!” “Tôi không nói gì khác, chủ bá, tới luôn đi!” Không xem bình luận nữa, Bố Phương dựa vào tường, nhắm mắt ngủ.

Vừa mới nhắm mắt lại, hắn đã nghe thấy tiếng “quỷ khóc sói tru” vô cùng thê lương.

Âm thanh rất ồn ào.

Hoàn toàn không nghe rõ những người khác đang nói gì.

Ực!

Bố Phương mở mắt ra, không nhịn được nuốt nước bọt, hắn cũng thấy Tiêu Lãnh đang nằm trên thảm len với vẻ mặt không thể tin được.

Bố Phương gật đầu, nói: “Có lẽ truyền thuyết của Hắc Mạn Bát là thật.” Tiêu Lãnh không biết Hắc Mạn Bát là ai, nhưng cô đã nghe người dẫn đường Nhiệt Cáp Mạn kể về truyền thuyết của thành Ma Quỷ.

“Kim chủ, không hay rồi!” “Bên ngoài toàn là đầu lâu!” Đúng lúc này, Hắc Mạn Bát đẩy cửa phòng ra, nói với Bố Phương.

Bên ngoài toàn là đầu lâu?

Nghe vậy, Bố Phương ngẩn người.

“Bên ngoài” mà Hắc Mạn Bát nói, chắc là bên ngoài ngôi nhà.

Nhưng hắn nhớ rõ, trước đó bên ngoài không có đầu lâu.

Chương 547

Không nghĩ nhiều, Bố Phương cùng Tiêu Lãnh theo Hắc Mạn Bát xuống lầu.

Hắc Mạn Bát nói: "Vừa nãy tôi xuống lầu xem lạc đà, một cục xương bị gió thổi vào nhà, vì tò mò, tôi cầm đèn pin rọi ra ngoài, thì thấy một bãi toàn đầu lâu." Bố Phương nhìn Hắc Mạn Bát, thấy sắc mặt gã trắng bệch, bị dọa không nhẹ.

Lấy đèn pin từ trong ba lô ra, Bố Phương cầm nó đi ra khỏi nhà.

Bão cát bên ngoài đã tan, gió lớn cũng không còn, chỉ có tiếng gió "vù vù".

Sao lại nhiều đầu lâu như vậy?

Bố Phương cầm đèn pin rọi xuống đất, chỉ thấy trên con đường lớn rộng sáu mươi mét, không biết dài bao nhiêu, có từng chiếc đầu lâu nằm la liệt.

Những chiếc đầu lâu này có cái dựng đứng, có cái đổ ngã, có cái nửa dưới chôn trong cát vàng.

Ước chừng khoảng hơn ba vạn cái.

Bố Phương nhíu mày, nói: "Không biết mọi người có phát hiện không, trên mặt đất chỉ có đầu người, mà không thấy thi thể đâu cả." "Hít!" Nghe vậy, Hắc Mạn Bát hít một hơi khí lạnh: "Đáng sợ quá." Tim gã đập thình thịch.

Lập tức từ trong túi áo lấy ra một bao thuốc, rút một điếu châm lửa, rít mạnh mấy hơi, từ trong mũi phun ra khói thuốc, rồi vào nhà, đi gọi bọn Hồ Bát Nhất và Tiêu giáo sư xuống.

Cùng lúc đó.

Thấy một bãi toàn đầu lâu, khán giả trong phòng livestream đều tê cả da đầu.

"Vãi!" "Sao lại có nhiều đầu người như vậy?" "Rốt cuộc chúng từ đâu chui ra?" "Mẹ kiếp, nhìn đáng sợ quá!" "Chủ bá bây giờ đứng im không nhúc nhích, không phải bị dọa ngốc rồi chứ?" "Lầu trên, cậu thấy có khả năng đó không?" "Chủ bá mạnh như vậy, một bãi đầu người, sao có thể bị dọa được?" "Song Mã Vĩ Tiên Nữ tặng chủ bá mười chiếc máy bay: Nói thật, tôi sợ tè ra quần rồi." "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, những cái đầu người này, không thể tự dưng xuất hiện được." "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Trời ơi!

Thành Ma Quỷ đáng sợ như vậy, thì cổ quốc Lâu Lan e rằng còn đáng sợ hơn gấp mười lần!" Tiêu Lãnh, một mỹ nữ, lúc này miệng há to, có thể nhét vừa một quả trứng gà, nói: "Nhiều đầu lâu như vậy, tôi cũng là lần đầu tiên trong đời được thấy!" Nhìn Tiêu Lãnh một cái, thấy vẻ mặt hoảng sợ của cô, Bố Phương lên tiếng: "Hay là hai chúng ta lấy đầu lâu đá bóng đi." Tiêu Lãnh: "…" Cũng không biết, trong tình huống này, Bố Phương lại có thể nói đùa.

Thấy Tiêu Lãnh không nói nên lời, Bố Phương quay mặt về phía ống kính livestream nói: "Thưa các vị khán giả, tôi cũng không ngờ, sau bão cát và gió lớn, trên con phố này lại xuất hiện mấy vạn chiếc đầu lâu." "Một chiếc đầu lâu, đại diện cho một người chết." "Cũng không biết những người này chết như thế nào." "Tôi cảm thấy thật thảm thương." "Fuck!" "Sao lại nhiều đầu người như vậy?" Lúc này, những người trên lầu đều đã xuống hết.

Một sinh viên của Tiêu giáo sư, Lâm Giang, du học ở nước Anh, kinh hãi kêu lên.

"Thật không thể tin được!" Tiêu giáo sư cầm đèn pin rọi khắp nơi,

nhìn bãi đầu lâu nói: “Những người này, chắc đều là cư dân trong thành Ma Quỷ.” Hồ Bát Nhất cũng nói: “Những cái đầu người này, dường như đều bị chôn ở đây, trận bão cát và gió lớn trước đó đã thổi bay lớp cát vàng trên mặt đất, khiến những cái đầu người này lộ ra.” Nghe vậy, Tiêu giáo sư lắc đầu, nói: “Tôi biết một phong tục của thành Ma Quỷ, đó là khi đánh nhau với các quốc gia khác, sau khi thắng lợi, sẽ chặt đầu kẻ địch, rồi mang về, đặt trên con đường thần đạo này, để quân chủ của thành Ma Quỷ chứng kiến.” Lời của Tiêu giáo sư cũng có thể giải thích được, Bố Phương lên tiếng: “Đừng đoán nữa.” “Những cái đầu người này có điểm kỳ quái!” Đầu người có điểm kỳ quái?

Nghe vậy, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào những cái đầu người đó.

Nhìn đi nhìn lại, đều không thấy có gì kỳ quái.

“Chủ bá, kỳ quái ở đâu?” “Lừa tôi à?” “Những cái đầu lâu này, chẳng lẽ sẽ động đậy?” “Lầu trên, đầu lâu động rồi sao?

Tôi không thấy?” Bố Phương cúi người xuống, cầm đèn pin rọi vào một chiếc đầu lâu dựng đứng, cách phía trước nửa mét, mặt hướng về phía mọi người.

“Đầu người đó, lộ ra một nụ cười quỷ dị!” Hồ Bát Nhất nói: “Bố Phương, đó là điểm kỳ quái cậu nói à?” “Đúng vậy!” Bố Phương gật đầu, nói: “Tôi vừa quan sát, phát hiện rất nhiều chiếc đầu lâu, đều có một nụ cười quỷ dị!” “Ặc.” Nghe vậy, mọi người đều dựng tóc gáy.

Trước đó sao không phát hiện ra nhỉ!

Kết quả Bố Phương lại là người đầu tiên phát hiện ra điểm kỳ quái!

“Chủ bá, 666 quá!” “Sở hữu một đôi mắt tinh tường, khác biệt với

mọi người!" "Không Thủ Đả Phi Cơ: Thực ra tôi cũng phát hiện ra rồi, chỉ là không nói thôi." "111" "A a a a." Đột nhiên, trong thành Ma Quỷ vang lên tiếng quỷ khóc sói tru.

Âm thanh vô cùng thê lương.

Tiêu Lãnh nhìn Bố Phương nói: "Lớn hơn so với âm thanh nghe được lần đầu." Bố Phương nói: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau ra khỏi thành thôi." "Được." Mọi người đều đáp lại.

Âm thanh "quỷ khóc sói tru", thật sự quá rợn người.

Hắc Mạn Bát và Nhiệt Cáp Mạn vào nhà, thấy lạc đà sợ đến mềm cả chân, nằm rạp trên đất, cả hai đều bất lực.

"Lạc đà không đi nữa." Hắc Mạn Bát đi ra, nhìn mọi người nói.

"Không đi nữa?" Vương Bàn Tử kinh ngạc, nói: "Không có lạc đà, chúng ta đi bộ bằng hai chân trong sa mạc, chắc chắn sẽ mệt chết." "Tôi cũng không có cách nào cả." "Lạc đà nghe thấy tiếng quỷ khóc sói tru, sợ đến mềm cả chân, thân thể run cầm cập." Hắc Mạn Bát khóc không ra nước mắt nói.

"Mẹ nó, cái thành Ma Quỷ này thật tà môn!" Hồ Bát Nhất nói: "Chúng ta vào nhà đi." "Trời sáng, tiếng kêu thê lương "quỷ khóc sói tru" chắc sẽ ngừng lại." Lạc đà nghe thấy tiếng quỷ khóc sói tru, sợ đến mức không chịu đi nữa.

Mọi người đành phải vào trong nhà. "Bây giờ là bốn giờ sáng, khoảng hai tiếng rưỡi nữa trời sẽ sáng." Giáo sư Tiêu nhìn đồng hồ rồi nói: "Cũng không biết tiếng quỷ khóc sói tru đó truyền đến từ đâu." Ực!

Lúc này, Quan Tinh nuốt một ngụm nước bọt, chỉ tay xuống chân nói: "Âm thanh truyền từ dưới đất lên." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Dưới lòng đất Ma Quỷ Thành này, e là không đơn giản." "Thật

ra, tôi cũng tò mò về tiếng kêu thảm thiết phát ra từ bên dưới." Giáo sư Tiêu nói. "Giáo sư Tiêu, đừng tò mò, lòng tò mò sẽ hại chết người đó, ở trong nhà là an toàn nhất." Nhiệt Cáp Mạn nói. "Có quỷ!" Bố Phương cảm nhận được xâu tiền Đại Ngũ Đế đeo ở tay trái có động tĩnh, buột miệng nói theo phản xạ.

Nghe Bố Phương nói vậy, khán giả trong phòng livestream đều chấn động.

Chương 548

"Chủ bá, em gan nhỏ lắm, đừng dọa em mà!" "Có quỷ thật hả?" "Nếu có quỷ thật, mấy người chủ bá sợ là bị quỷ đánh chết mất." "Trên đời này làm gì có quỷ, chủ bá đang dọa chúng ta thôi!" "[Không Thủ Đả Phi Cơ] tặng chủ bá một [Tên Lửa]: Thật lòng mà nói, Bố gia, anh biết có quỷ ở đâu à?" "[Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa] tặng chủ bá một [Siêu Tên Lửa]: Bố gia, nếu Ma Quỷ Thành có quỷ thật thì mau chạy đi!" "Kim chủ, quỷ ở đâu?" "Đừng dọa tôi chứ." Hắc Man Bát mặt mày kinh hãi nói.

Nghe tiếng quỷ khóc sói tru đã sợ gần chết, giờ lại nghe Bố Phương nói có quỷ, cả người hắn lạnh toát từ đầu đến chân, như thể rơi vào hầm băng. "Bố Phương, có quỷ à, quỷ ở đâu?" Giáo sư Tiêu hỏi.

Ông tin vào khoa học, không tin trên đời này có quỷ.

Nghiên cứu khoa học đã chỉ ra rằng, ma quỷ chỉ tồn tại trong não bộ con người.

Sau khi tiến hành các cuộc điều tra khoa học quy mô lớn, các nhà khoa học đã kết luận "quỷ" không tồn tại.

Chuyện ma ám đều do môi trường xung quanh tác động tâm lý gây ra.

Linh hồn, tức là ý thức, tinh thần, hoạt động tâm lý, là kết quả của hoạt động sinh lý trong não, là sản phẩm của các phản ứng vật lý và hóa học, không thể tồn tại tách rời khỏi não bộ.

Khi người chết đi, hoạt động của não chấm dứt, ý thức mất đi, cái gọi là linh hồn cũng theo đó mà tan biến.

Con người thường có ảo giác, nhưng đa số không nhận ra điều đó.

Thực nghiệm đã chứng minh, ma quỷ chỉ là hình ảnh giả tạo trong đầu, do bệnh tật, mệt mỏi hoặc áp lực, khiến não bộ con người trong một khoảnh khắc nào đó mất đi cảm nhận về vị trí của cơ thể. "Quỷ ở ngoài nhà!" Bố Phương chỉ tay ra ngoài, "Không tin thì nhìn đi." Nghe vậy, mọi người bất giác nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy trong màn đêm đen kịt bên ngoài, từng đốm sáng màu lục từ dưới đất bò lên.

Số lượng khoảng hơn hai ngàn, và vẫn còn những bóng ma liên tục trồi lên.

Những bóng ma màu lục này có hình dáng giống hệt con người. "Vãi chưởng, quỷ!" Hắc Man Bát hét toáng lên, cả người bị dọa không nhẹ, ngã vật ra đất rồi ngất đi. "Hít!" Giáo sư Tiêu hít một hơi khí lạnh, cả người sững sờ chết lặng.

Ông vốn cho rằng trên đời này không có quỷ, kết quả chúng lại xuất hiện. "Trên đời không thể có quỷ được, chắc chắn tôi bị ảo giác rồi." Tiêu Lãnh lên tiếng. "Tôi cũng thấy rồi." "Chắc là thật đó." "Chẳng lẽ là ảo giác do cái gì đó tạo ra?" Hồ Bát Nhất nói. "Dưới lòng đất Ma Quỷ Thành không lẽ có cây Thi Hương Ma Dụ chứ?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

Nghe vậy, Bố Phương lắc đầu, nói: "Chỉ khi nhìn thấy Thi Hương Ma Dụ người ta mới xuất hiện ảo giác." "Những bóng ma này là thật!" Nghe câu này, khán giả trong phòng livestream đều thấy da đầu tê dại. "Chủ bá mau chạy đi!" "Đừng đứng ngây ra đó nữa!" "Nhiều ma xanh như vậy, chủ bá sắp toi rồi sao?" "Chủ bá không chạy thoát được đâu, kết quả chắc chắn là bị đám ma này hội đồng." "Hiện tượng mà ngay cả khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng được!" "Mẹ kiếp, tôi sợ ngu người luôn rồi!" "[Cung Trư] tặng chủ bá một

[Vi Cá]: Ực!

Nhiều ma như vậy, tôi cũng là lần đầu tiên trong đời được thấy, Ma Quỷ Thành này thật quá đáng sợ!" "[Không Thủ Đả Phi Cơ] tặng chủ bá một [Tên Lửa]: Cũng không biết đám ma này có tấn công người không nữa." "[Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa] tặng chủ bá một trăm [Vi Cá]: Bố gia, mau chạy đi!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả bảo mình chạy, Bố Phương lắc đầu, quay mặt về phía camera nói: "Một số tôn giáo hoặc người mê tín cho rằng sau khi chết con người có 'linh hồn', gọi là quỷ.

Những bóng ma tôi đang thấy cũng là quỷ!

Tôi thật sự không ngờ trong Ma Quỷ Thành lại có ma!

Về việc những bóng ma này có tấn công tôi không, tạm thời tôi chưa biết.

Nhưng chắc chúng sẽ không tha cho tôi đâu.

Ngoài ra, tôi đã phát hiện ra tiếng quỷ khóc sói tru phát ra từ đâu rồi.

Đúng vậy, chính là từ miệng những con ma màu lục này.

Trước đây người dẫn đường Hắc Man Bát có kể truyền thuyết về Ma Quỷ Thành, tôi cảm thấy truyền thuyết đó có khả năng là thật.

Nếu tôi không đoán sai, những bóng ma này được hình thành từ linh hồn thoát khỏi cơ thể của cư dân trong Ma Quỷ Thành sau khi họ chết đi." Nếu tôi không đoán sai, những bóng ma này đều là do cư dân trong Ma Quỷ Thành chết đi, linh hồn thoát khỏi cơ thể mà hình thành." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream đều vỡ lẽ. "Chủ bá nói có lý." "Cư dân Ma Quỷ Thành bị 'Thiên Thần' giết chết, sau khi chết linh hồn thoát khỏi thể xác, biến thành ma." "Vậy những cái đầu lâu trên đất có liên quan gì đến mấy con ma này

không?" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương nói: "Những chiếc đầu lâu này đều lộ ra một nụ cười quỷ dị, thật sự rất kỳ quái!

Tôi có cảm giác những cái đầu này còn sống." "Chủ bá, không thể nào!" "Đầu lâu sao có thể sống được chứ?" "[Không Thủ Đả Phi Cơ] tặng chủ bá một [Tên Lửa]: Cứ có cảm giác Bố gia sẽ bỏ mạng ở đây mất." Không nhìn bình luận nữa, Bố Phương hướng mắt ra ngoài.

Chỉ thấy những bóng ma màu lục đó sau khi bò lên khỏi mặt đất, hai cánh tay màu lục của chúng liền nhặt những chiếc đầu lâu trên đất lên, đặt lên đầu mình.

Những con ma màu lục này không còn chỉ là một luồng sáng xanh nữa, mà đã có một cái đầu lâu.

Hai mắt và miệng của đầu lâu phát ra ánh sáng lục. "Ực!" Thấy cảnh này, Bố Phương không nhịn được nuốt nước bọt, "Thì ra đầu người là của chúng." "Các ngươi trốn bão cát ở Ma Quỷ Thành của ta, sau cơn bão lại không tỏ chút thành ý, giết một con lạc đà để cúng tế.

Chương 549

Vậy thì giao mạng lại đây đi.

Ta không tin, mấy kẻ các ngươi có thể chiến thắng được quân đoàn u linh của ta!" Đúng lúc này, một giọng nói già nua vang vọng khắp Ma Quỷ Thành.

Bố Phương và mọi người đều nghe rõ mồn một.

Khán giả trong phòng livestream cũng nghe thấy, ai nấy đều kinh ngạc. "Ai đang nói vậy?" "Sao giọng nói lại lớn thế?" "Vãi chưởng, là người hay quỷ vậy?" "Tôi nghe ra trong lời nói của lão già kia tràn đầy tức giận, e là mạng của chủ bá phải bỏ lại đây rồi." "233, chủ bá sắp bị quân đoàn u linh hội đồng rồi!" "Có giỏi thì ra đây, xem Bàn gia đây có đánh cho mày phọt cả c*t ra không!" Vương Bàn Tử đứng ở cửa, chỉ tay ra ngoài mắng. "Ngươi khẩu khí lớn thật đấy, nhưng không đáng để ta ra tay!" Giọng nói của lão già đáp lại Vương Bàn Tử. "Người này chắc là Thiên Thần trong truyền thuyết rồi." Bố Phương nói.

Nghe vậy, mọi người đều tin. "Thiên Thần, xin ngài đại nhân đại lượng, tha cho chúng tôi đi!

Chúng tôi bây giờ sẽ giết lạc đà cúng tế ngài!" Hắc Man Bát đã tỉnh lại, hỏi Hồ Bát Nhất chuyện gì đã xảy ra.

Hồ Bát Nhất không giấu giếm, kể lại toàn bộ sự thật.

Sau khi biết về Thiên Thần, Hắc Man Bát lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ. "Hừ!" "Muộn rồi!" "Đứng đó chờ chết đi!" Thiên Thần nói xong mấy câu đó thì không thèm để ý đến mọi người nữa. "Rầm rầm rầm!" Tiếng bước chân vang lên dồn dập.

Bố Phương nhìn ra ngoài, chỉ thấy quân đoàn u linh có khoảng ba vạn tên, xếp thành hàng ngay ngắn chỉnh tề.

Tên u linh dẫn đầu, tay phải cầm một thanh kiếm, tay trái cầm một chiếc khiên.

Đám u linh phía sau toàn bộ đều đang nhe nanh múa vuốt. "Không chạy thoát được rồi." Nhiệt Cáp Mạn mặt mày đưa đám nói: "Lý Bất Hồ đại địa bàn, không bảo vệ được ta rồi.

Ngay cả ta, tấm bản đồ sống của sa mạc này, cũng phải chết ở đây cùng các người.

Không tìm được cổ quốc Lâu Lan mà lại chết ở nơi này, ta chết không nhắm mắt!" Giáo sư Tiêu ngẩng đầu lên, khóe mắt chảy ra những giọt lệ già nua. "Hu hu hu." "Sớm biết vậy tôi đã không vào sa mạc rồi." Bốn sinh viên đi cùng giáo sư Tiêu đều bật khóc thành tiếng.

Bốn người họ bây giờ vô cùng hối hận.

Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm hai chị em xuất thân từ học viện tác chiến đặc nhiệm nữ, hai người rút ra dao găm chiến thuật thủ thế ngược, chờ đợi quân đoàn u linh.

Thấy Bố Phương vẫn bình tĩnh như không, khán giả trong phòng livestream đều sững sờ. "Vãi chưởng!" "Chủ bá, ngầu vậy sao?" "Đối mặt với ba vạn con ma mà mày cũng không nhíu một cái?" "Tôi thấy chủ bá bề ngoài thì không hoảng, nhưng thực tế trong lòng đang hoảng như cầy sấy!" "[Không Thủ Đả Phi Cơ] tặng chủ bá một [Tên Lửa]: Bố gia, nếu anh không chết dưới tay quân đoàn u linh, tôi sẽ cho anh một bất ngờ lớn!" "[Song Mã Vĩ Tiên Nữ] tặng chủ bá mười [Máy Bay]: Anh Bố, nếu anh chết, em cũng không sống nữa." "Chị gái nhà giàu trên lầu, nói thật không vậy?" "Chủ bá lợi hại như vậy, sao có thể chết ở Ma Quỷ Thành được!" "[Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa] tặng chủ bá một [Siêu Tên Lửa]: Bố Phương, cố lên!" Nhìn

tốc độ tiến quân của quân đoàn u linh, Bố Phương ước tính khoảng một phút nữa chúng sẽ đến nơi.

Hắn quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả thân mến, không cần lo cho tôi, tôi có cách để chiến thắng!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều chấn động. "Vãi, tôi phục!" "Đại nạn sắp ập xuống đầu mà chủ bá còn có thể nói ra những lời như vậy!" "Chủ bá 666 quá!

Trước khi chết cũng không quên gáy một câu!" "Kim chủ, anh thật sự có cách chiến thắng quân đoàn u linh của Thiên Thần sao?" Hắc Man Bát kinh ngạc nhìn Bố Phương.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Bố Phương. "Thật sự có cách!" Bố Phương nói: "Quân đoàn u linh, trong mắt tôi, còn chẳng bằng cái rắm!" Nghe vậy, hơn một triệu bảy trăm nghìn khán giả đang online trong phòng livestream ngã ngửa ra hàng loạt. "Quân đoàn u linh sắt thép kiên cường, trong mắt chủ bá lại chẳng bằng cái rắm!" "Chủ bá, đừng nói nữa, quân đoàn u linh đã ở ngay trước mắt rồi!" "Chạy đi còn kịp!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy đa số khán giả trong phòng livestream không tin.

Bố Phương lắc đầu.

Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, hắn bước ra khỏi nhà. "Bố Phương thật sự có cách chiến thắng quân đoàn u linh sao?" Giáo sư Tiêu hỏi Hồ Bát Nhất.

Ông chỉ thấy Bố Phương dùng máu để trấn áp Thi Hống, sau đó dùng đao chém chết nó. "Tôi tin anh ấy." "Chắc chắn là có." Hồ Bát Nhất nói.

Sau mấy lần xuống mộ cùng Bố Phương, anh không rõ Bố Phương còn bao nhiêu lá bài tẩy chưa sử dụng. "Tôi tin." Nghe vậy, giáo sư Tiêu gật đầu.

Chương 550

Đối mặt với quân đoàn u linh chỉnh tề, Bố Phương quyết định sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh để đánh bại chúng.

Đạo thuật Thần Quỷ Thất Sát Lệnh có bảy thức, trong đó thức thứ tư rất thích hợp để đối phó với số lượng lớn đối thủ.

Một chưởng vỗ xuống đất có thể gây ra một vụ nổ dây chuyền lớn.

Ánh mắt Bố Phương nhìn chằm chằm vào quân đoàn u linh cách đó ba mươi mét, miệng lẩm nhẩm thần chú của thức thứ tư Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: "Thái Thượng Chân Quân, hạo khí trường tồn!

Thần hữu vô hình, chư thiên tuyệt địa!" "Bốp!" Đọc xong thần chú, Bố Phương cúi người, tay phải vỗ mạnh xuống đất.

Ngay sau đó, những tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên!

Ầm!

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy dưới chân quân đoàn u linh xảy ra một vụ nổ dây chuyền, giống như những con ma đó đã giẫm phải bom mìn được chôn sẵn từ trước.

Lũ ma bị nổ bay biến mất.

Cát vàng cũng bị hất tung lên trời.

Dưới ánh đèn pin, chỉ còn thấy những đốm sáng xanh le lói giữa một vùng trời đất mịt mù cát vàng. "Ực!" Giáo sư Tiêu không nhịn được nuốt nước bọt.

Ông cũng không ngờ Bố Phương lại lợi hại đến vậy.

Một chưởng vỗ xuống đất lại có thể gây ra nổ lớn. "Vãi chưởng!" "Kim chủ, anh cũng quá mạnh rồi!" Thấy quân đoàn u linh bị nổ đến hồn bay phách tán, Hắc Man Bát chấn động.

Hắn đã nghĩ mình sẽ chết dưới tay quân đoàn u linh, kết quả Bố Phương vừa ra tay đã tiêu diệt sạch sẽ chúng. "Ông chủ Bố quả thực là thần nhân!

Xin nhận của tôi một lạy, cảm ơn đã cứu mạng tôi!" Nhiệt Cáp Mạn quỳ xuống đất, thành kính bái lạy Bố Phương. "Anh Bố, cảm ơn anh đã ra tay cứu chúng tôi!" Bốn sinh viên của giáo sư Tiêu thấy Nhiệt Cáp Mạn cảm ơn Bố Phương cũng bắt chước theo. "Chị ơi, Bố Phương lợi hại quá!" Tiêu Điềm giơ ngón tay cái về phía bóng lưng của Bố Phương, rồi nhìn sang chị gái Tiêu Lãnh nói. "Trên đời lại có người mạnh như vậy, em thật sự không ngờ tới." Tiêu Lãnh nói: "Nếu Bố Phương không làm nghề trộm mộ nữa, rửa tay gác kiếm đi tòng quân, chắc chắn có thể làm tướng quân!" "Chị, em hình như nhớ, lúc em huấn luyện ở học viện đặc nhiệm nữ, viện trưởng có nói với em, thời Dân quốc có một người tên là Bố Phương, có hơn mười vạn con chó săn của Uy Quốc đã chết dưới đao của anh ta. "Nếu chị không đoán sai, người này chính là Bố Phương của thời Dân quốc." Tiêu Lãnh nói: "Bố Phương mạnh như vậy, chắc chắn đã nắm giữ thuật trường sinh bất lão, bất tử.

Cũng có khả năng tuổi thọ của anh ta rất dài, sống từ thời Dân quốc đến bây giờ cũng không có gì lạ." "Chị ơi, chị đừng nói nữa." Tim em đập thình thịch rồi này.

Khuôn mặt trái xoan tinh xảo của Tiêu Điềm đỏ ửng lên, nói: "Em muốn sinh khỉ con cho Bố Phương." "Em gái à." Tiêu Lãnh nhìn em gái, không biết nên nói gì cho phải, một lúc sau mới nói: "Thật ra, chị cũng thích Bố Phương, chị cũng thèm cái đó của cậu ta!

Chuyện kia chắc chắn siêu lợi hại!" "Chị, cơ hội không thể bỏ lỡ, em phải tìm cơ hội tán tỉnh, để Bố Phương phải gục ngã." Tiêu Điềm cười nói. "Em gái đầu óc lanh lợi, chị đây chỉ chờ em ra tay thôi." Tiêu Lãnh nói.

Cuộc đối thoại của hai người bị hòa thượng đầu trọc nghe thấy, trong lòng vô cùng khó chịu.

Mình biết Văn Phong Thính Lôi Thuật, cũng lợi hại như vậy, sao cặp chị em song sinh này lại không thích mình?

Ầm!

Theo sau tiếng nổ lớn, âm thanh chìm vào im lặng.

Quân đoàn hơn ba vạn u linh đã bị nổ tan tành.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến không nói nên lời, cằm rơi cả xuống đất.

Nhìn vào màn hình livestream, chỉ thấy cát bụi mịt mù đang rơi xuống, không còn thấy ánh sáng xanh lục đâu nữa.

Họ đã nghĩ Bố Phương chỉ đang gáy rằng mình có cách chiến thắng quân đoàn u linh, không ngờ Bố Phương lại trâu bò thật. "Chủ bá trâu bò!" "Vừa ra tay đã tiêu diệt sạch quân đoàn u linh!" "Tôi xin bái phục sát đất!" "[Không Thủ Đả Phi Cơ]: Tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò thật!" "[Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa] tặng chủ bá một [Siêu Tên Lửa]: Bố gia, một chưởng vỗ xuống đất gây ra nổ dây chuyền?

Thật không thể tin nổi!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương nói: "Các vị khán giả thân mến, tôi cũng không giấu giếm gì, chiêu tôi vừa sử dụng là thức thứ tư của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, Địa Sát Lệnh, chiêu này chuyên dùng để đối phó với số lượng lớn đối thủ." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng hiểu ra. "Chiêu

thức này cậu học được ở đâu vậy?

Chương 551

Chẳng lẽ là hậu duệ của Viên Thiên Cương?" Giáo sư Tiêu nhìn Bố Phương, miệng há hốc, kinh ngạc hỏi.

Theo những gì ông biết, đạo thuật Thần Quỷ Thất Sát Lệnh do đạo nhân nổi tiếng Viên Thiên Cương thời cuối Tùy đầu Đường sáng tạo ra, tập hợp tinh hoa của phái Ma Y và phái Mao Sơn.

Nếu Bố Phương là hậu duệ của Viên Thiên Cương, biết Thần Quỷ Thất Sát Lệnh cũng không có gì lạ.

Nghe giáo sư Tiêu hỏi, Bố Phương lắc đầu, nói: "Cái này là do ông cố của ông cố tôi truyền lại, đến đời tôi, do cơ duyên xảo hợp nên học được." Giáo sư Tiêu: "..." Thấy Bố Phương không muốn nói, ông cũng không hỏi thêm để làm khó đối phương.

Nhưng dù sao đi nữa, trong mắt ông, Bố Phương vô cùng mạnh mẽ. "Nhóc con, ngươi quá mạnh!

Vừa ra tay đã tiêu diệt ba vạn quân đoàn u linh của ta!" Đúng lúc này, giọng nói của Thiên Thần vang lên. "Trốn trong bóng tối nói chuyện, không có mặt mũi gặp người à?" Bố Phương cười nói. "Hừ!

Ta triệu hồi quân đoàn u linh, sức mạnh tiêu hao rất lớn, đợi ta hồi phục sức mạnh, sẽ cho ngươi biết tay!" Thiên Thần đáp lại.

Nghe vậy, Bố Phương cười, không thèm đối thoại với con rùa rụt cổ Thiên Thần này nữa, cầm đèn pin đi ra khỏi nhà.

Trước đó, hòa thượng béo tốt đầu trọc Quan Tinh nói tiếng quỷ khóc sói tru truyền từ dưới đất lên.

Những con ma này cũng từ dưới đất bò lên.

Thi thể của hắn có thể ở dưới đó.

Vừa rồi gây ra vụ nổ dây chuyền, nếu dưới đất có một không gian trống, vậy thì đợi cát bụi lắng xuống, có thể thấy được diện mạo thật sự.

Mọi người trong nhà đều theo sau Bố Phương đi ra ngoài.

Trời vẫn chưa sáng, trong màn đêm đen kịt, bụi vàng mịt mù.

Đợi nửa tiếng sau, khi bụi vàng bị gió thổi đi, mọi người cầm đèn pin chiếu vào, chỉ thấy nơi vừa nổ đã hình thành một cái hố lớn, bên dưới là một đại điện.

Giữa đại điện có một quan tài đá.

Quan tài đá này dài khoảng hai mét, rộng khoảng một mét ba.

Nắp quan tài phủ đầy cát vàng.

Bốn phía đại điện được xây bằng đá xanh, trên đó có những bức bích họa.

Vốn dĩ những bức bích họa này có màu sắc, nhưng sau khi bị không khí ăn mòn, chúng đã phai màu ngay trước mắt mọi người. "Vãi chưởng, dưới đất lại có một ngôi mộ cổ!" Vương Bàn Tử kinh hô. "Giáo sư Tiêu, ông có nhìn ra không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Giáo sư Tiêu nói: "Nếu tôi không đoán sai, đây là lăng mộ của quốc vương Ma Quỷ Thành, cũng là vị quốc vương đầu tiên.

Đáng tiếc, một ngôi mộ cổ được bảo tồn hoàn chỉnh như vậy lại bị phá hủy thế này." "Giáo sư, lời này của ông sai rồi!" Vương Bàn Tử nói: "Bố Phương ra tay, gây ra nổ dây chuyền, làm lộ ra ngôi mộ cổ dưới lòng đất, có lẽ đây là ý trời!

Hơn nữa, ngôi mộ cổ này chưa bị nhà nước phát hiện, tôi xuống lấy một hai món minh khí." "Không được, không được!" Nghe vậy, giáo sư Tiêu lập tức nói: "Muốn khai quật ngôi mộ cổ này, cần phải

xin phép nhà nước, sau khi nhà nước đồng ý, sẽ cử các nhà khảo cổ học đến tiến hành." Nghe vậy, Vương Bàn Tử không vui, nói: "Giáo sư, tôi và ông lại không cùng một phe, tôi là Mô Kim Hiệu Úy, chuyên đi trộm mộ, ông cản được tôi sao?" "Ông nội tôi không cản được, nhưng hai chúng tôi có thể cản được." Lúc này, Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm hai chị em lên tiếng, đồng thời rút ra dao găm chiến thuật thủ thế ngược. "Hai con nhóc ranh, cản được Bàn gia đây sao?" Vương Bàn Tử xắn tay áo, hoàn toàn không coi hai cô gái ra gì. "Tiến lên một bước thử xem!" Tiêu Lãnh nói. "Tưởng Bàn gia không dám à?" Vương Bàn Tử tiến lên một bước.

Giây tiếp theo, Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm liếc nhau, lập tức lao lên. "Đừng làm loạn!" Thấy vậy, Bố Phương lên tiếng.

Nghe Bố Phương lên tiếng, Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm dừng lại.

Nếu Bố Phương không can thiệp, hai người họ tự tin có đủ khả năng đánh cho Vương Bàn Tử răng rơi đầy đất. "Nếu Bố Phương không ngăn lại, có lẽ cậu đã bị hai cô gái này đánh rồi." Giáo sư Tiêu nói: "Bố Phương, ngôi mộ cổ này giao cho nhà nước xử lý đi." "Gặp núi báu mà không vào là đồ ngốc.

Ngôi mộ này là do tôi phát hiện, tôi muốn xuống xem một chút." Bố Phương nói xong, lại tiếp tục: "Giáo sư, nếu ngôi mộ cổ này đã được phát hiện từ trước, tôi tuyệt đối sẽ không động vào!" "Tôi hiểu rồi." Giáo sư Tiêu nói.

Ông nghe ra Bố Phương kiên quyết muốn xuống, cản cũng không được.

Chương 552

Lúc này, thấy ngôi mộ cổ, khán giả trong phòng livestream đều phấn khích.

Họ cũng không ngờ Bố Phương sử dụng thức thứ tư Địa Sát Lệnh của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh lại làm nổ ra một ngôi mộ cổ.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, e là không ai tin. "Chủ bá, ngôi mộ cổ cách mặt đất khoảng mười lăm mét, làm sao xuống được?" "666 quá!" "Dưới lòng đất Ma Quỷ Thành lại có một ngôi mộ cổ!" "." "[Không Thủ Đả Phi Cơ] tặng chủ bá 66 [Siêu Tên Lửa]: Bố gia, tôi đã nói trước, anh mà sống sót tôi sẽ cho anh một bất ngờ lớn, lời hứa của tôi đã được thực hiện!" "[Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa] tặng chủ bá một [Siêu Tên Lửa]: Bố gia, xử luôn ngôi mộ cổ này đi!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương nghiêm túc nói: "Cảm ơn mọi người đã tặng quà, về việc xuống mộ, thật ra rất đơn giản, dùng dây thừng leo xuống." Nói xong, Bố Phương vào nhà, tìm nơi để trang bị, lấy ra một cuộn dây thừng dài ba mươi mét.

Cuộn dây này được đặt trên lưng lạc đà để nó chở. "Sợi dây này nhìn chỉ to bằng hai ngón tay, có chịu được trọng lượng của một người không?" Hà Quang, một trong bốn sinh viên của giáo sư Tiêu, hỏi. "Đừng coi thường sợi dây này.

Đây là loại dây chuyên dụng của lính đặc chủng." Bố Phương vừa nói vừa đứng ở mép hố lớn, thả một đầu dây xuống ngôi mộ. "Anh mua ở đâu vậy?" Hà Quang kinh ngạc. "Đừng hỏi, hỏi cũng không nói đâu." Bố Phương thả dây xuống, còn thừa khoảng mười bốn mét, sau đó buộc đầu dây còn lại vào một cột đá chắc chắn. "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người ở trên đợi.

Tôi xuống xem có nguy hiểm gì không." Bố Phương vừa nói vừa buộc dây vào hông. "Cẩn thận một chút!" Hồ Bát Nhất dặn dò. "Bố Phương, lần nào cậu cũng đi trước, lần này để tôi xuống trước đi." Vương Bàn Tử chủ động xin đi. "Vội vã xuống thế, muốn làm thịt nữ cương thi à?" Bố Phương cười hỏi.

Hắn nhận ra Vương Bàn Tử hơn một tháng không trộm mộ, tay chân đã ngứa ngáy.

Cộng thêm tính cách trời không sợ đất không sợ, xuống dưới chắc chắn sẽ không kiêng dè gì, xông thẳng đến quan tài. "Tôi không làm thịt nữ cương thi đâu." Vương Bàn Tử xua tay, cười nói: "Xuống dưới cẩn thận một chút." Bố Phương gật đầu, kéo căng sợi dây, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, bắt đầu xuống mộ.

Lúc này, thấy Bố Phương một mình một ngựa xuống mộ, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích.

Họ xem livestream cũng là để xem trộm mộ.

Bất kể Bố Phương có trộm mộ hay không, họ đều muốn xem. "Chủ bá trâu bò, cho tôi đi với?" "666!

Chủ bá hình như không mang theo loa xuống!" "Mang loa xuống làm gì?

Quẩy với cương thi à?" "Quẩy với cương thi, cười chết tôi rồi!" "[Phi Phi Phi Phi Phi] tặng chủ bá một [Tên Lửa]: Tôi đã lặn trong phòng livestream mấy tiếng đồng hồ, cứ tưởng chủ bá chỉ đi du lịch sa mạc, không ngờ lại trộm mộ thật!" "[Không Thủ Đả Phi Cơ] tặng chủ bá mười [Máy Bay]: Bố gia, nếu gặp cương thi, lấy điện thoại ra bật DJ, quẩy với nó luôn!" "[Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa] tặng chủ bá một [Siêu Tên Lửa]: Tôi tò mò bản thể của cái lăng mộ kia ở đâu?" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương không để ý.

Khi còn cách mặt đất khoảng nửa mét, hắn không xuống nữa, tay trái nắm chặt dây thừng, tay phải cầm đèn pin chiếu xuống đất.

Chỉ thấy trên mặt đất có một lớp bột màu trắng.

Cả đại điện, trừ vị trí của quan tài, toàn bộ cung điện hình tròn này, trên mặt đất đều có bột màu trắng.

Ực!

Bố Phương không nhịn được nuốt nước bọt, nhìn vào camera nói: "Các vị khán giả thân mến, tôi hình như phát hiện ra chủ mộ thất này có gì đó kỳ quái!

Trên mặt đất có một lớp bột màu trắng." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều cạn lời. "Bột trắng thì có gì đáng sợ?" "Lại không phải bột độc!" "Chủ bá, xuống đi!" "Cứ treo như vậy, tay không mỏi à?" "Người trên lầu không biết à, chủ bá rất lợi hại, chủ bá có thể một tay nắm dây thừng, treo lơ lửng giữa không trung, có thể kiên trì rất lâu!" "Chủ bá, tôi biết rồi, bột trắng trên đất là bột đuổi côn trùng!

Chỉ cần rắc ở đó, kiến và chuột sẽ không phá hoại mộ thất!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lắc đầu, nói: "Nếu là bột đuổi côn trùng, tôi nhất định sẽ ngửi thấy mùi thuốc!" "Chủ bá, tôi nhớ rõ là anh có khả năng bách độc bất xâm, dù bột này có độc cũng không sao mà!" "Người trên lầu nói có lý, chủ bá rõ ràng là nhát gan rồi." "Cũng không biết chủ bá đang lo lắng cái gì." "Hù!" Thở ra một hơi, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả thân mến, điều tôi lo lắng là, lớp bột trắng này, có thể là Kỳ Dương Phấn!" Kỳ Dương Phấn?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Họ đều không biết trên đời lại có loại bột này. "Vãi chưởng!" "Tôi

được mở mang tầm mắt rồi!" "Nói thật, tôi tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh mà còn không biết trên đời lại có Kỳ Dương Phấn!" "Người trên lầu, yếu quá, tôi học quốc phòng mà còn không biết!" "[Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa]: Bố gia, giải thích cho tôi về Kỳ Dương Phấn đi!" Thấy khán giả không biết Kỳ Dương Phấn, Bố Phương lên tiếng giải thích: "Anh em, tôi giải thích thế này nhé, chỉ cần da dính phải Kỳ Dương Phấn, sẽ lập tức ngứa ngáy, dù không chạm vào cũng ngứa!

Tóm lại, Kỳ Dương Phấn vô cùng đáng sợ!

Mười năm trước, có bốn tên trộm mộ đến Lạc Dương trộm mộ, tiến vào một ngôi mộ của tướng quân Đông Kinh, trong chủ mộ thất, trên mặt đất rắc đầy Kỳ Dương Phấn, nhưng trong bốn tên trộm mộ, có ba tên không thèm để ý đến lớp bột trên đất, xông thẳng đến quan tài.

Kết quả dính phải Kỳ Dương Phấn liền ngứa không chịu nổi!

Chương 553

Cứ một cào là một mảng thịt da lại rơi xuống!

Chuyện này, là do tên trộm mộ sống sót kể lại cho đồng hành của hắn.

Một đồn mười, mười đồn trăm, trăm đồn ngàn, sau đó người trong giới trộm mộ đều biết trong mộ cổ có một loại bột khiến người ta nghe thấy đã sợ mất mật!" Nghe Bố Phương kể, khán giả trong phòng livestream đều da đầu tê dại, lông tóc dựng đứng. "Chủ bá, tôi xin anh đừng nói nữa!" "Cứ một cào là một mảng thịt rơi xuống, nghe thôi tôi đã sợ són ra quần rồi!" "Chẳng lẽ Kỳ Dương Phấn dính vào da có thể làm cho da thịt mềm ra?

Sức của bọn trộm mộ đều lớn hơn người bình thường, cào vào da thịt mà cũng không cần dùng hết sức?" "[Lão Hán Thôi Xa] tặng chủ bá một [Tên Lửa]: Chủ bá, dưới đó có phải Kỳ Dương Phấn hay không còn chưa chắc, nếu phải, xuống đó chắc chắn chết, nếu không phải, thì sao?" "[Không Thủ Đả Phi Cơ] tặng chủ bá một [Siêu Tên Lửa]: Bố gia, đừng mạo hiểm xuống nữa, lên đi!" "[Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa] tặng chủ bá một ngàn [Vi Cá]: Rút lui, hình như không phải phong cách của Bố gia!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả khuyên mình đừng dính vào vũng nước đục này, Bố Phương nói: "Các vị khán giả thân mến, tôi có cách xác định lớp bột trên đất có phải là Kỳ Dương Phấn hay không." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều háo hức mong chờ. "Chủ bá, cách gì vậy?" "Chẳng lẽ định lấy thân thử pháp?" "Người trên lầu, bạn nghĩ chủ bá sẽ lấy thân thử pháp sao?" "Là cách gì mà liều mạng vậy?" "Tôi cảm giác chủ bá định học theo Thần Nông, dùng miệng thử xem bột trắng bên dưới có phải Kỳ Dương Phấn không!" Bố Phương không nhìn bình luận,

ngẩng đầu nhìn lên trên hố, gọi lớn: "Bàn Tử, bắt cho tôi một con chuột cát, dùng dây thừng buộc lại, thả xuống cho tôi!" "Được thôi!

Chờ chút!" Đứng trên miệng hố, Vương Bàn Tử thấy Bố Phương giao việc, liền chạy vào trong nhà.

Sau cơn bão cát, chuột cát trong nhà đã chạy đi gần hết, rắn cát phần lớn cũng đã rời đi.

Một phần nhỏ rắn cát bụng căng tròn, nhìn là biết đã ăn chuột cát.

Nhìn thấy một đám chuột cát đang run lẩy bẩy ở góc tường, Vương Bàn Tử đi tới, tay phải đeo găng tay bắt lấy một con, rồi đi thẳng ra ngoài.

Dùng dây thừng buộc vào bụng con chuột, Vương Bàn Tử thả nó xuống. "Được rồi!" Bố Phương thấy con chuột đã hạ xuống bên cạnh mình, liền lên tiếng gọi.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử không thả dây nữa.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác. "Chủ bá, cần chuột cát làm gì?" "Con chuột cát thật đáng thương, chủ bá, mau thả nó ra đi." "Người trên lầu nói có lý." "233, chủ bá bảo đồng bọn bắt cóc chuột cát, tôi báo cảnh sát rồi đấy!" Bố Phương cất đèn pin vào túi áo, sau khi cởi dây cho con chuột, hắn nhìn lướt qua bình luận, phát hiện có một số khán giả bảo mình thả con chuột.

Lập tức, khóe miệng hắn giật giật.

Hắn biết những người này là thánh mẫu.

Hắn quay mặt về phía camera: "Các vị khán giả thân mến, có điều các vị không biết, khi bọn trộm mộ đi trộm mộ, đều sẽ mang theo gia cầm, ví dụ như vịt, để dò xem trong mộ có khí độc hay không, hoặc không khí có đủ không.

Bây giờ, tôi sẽ ném con chuột cát này xuống, nếu lớp bột trắng bên dưới là Kỳ Dương Phấn, con chuột chắc chắn sẽ lăn lộn trên đất, đau đớn vô cùng!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng hiểu ra. "Chủ bá trâu bò!" "Cách này, chắc là nghĩ bằng mông ra phải không?" "Nói thật, nếu lớp bột trắng bên dưới là Kỳ Dương Phấn, con chuột cát kia chẳng phải chết oan sao?" "Tôi cảm thấy con chuột cát đó đáng thương quá, chủ bá, thả nó đi." "Thằng SB trên lầu, tao cũng phục mày, sao không đến các lò mổ mà ngăn người ta giết lợn, giết gà, giết vịt đi?" "Một năm tao ăn mấy trăm triệu con lợn, chủ bá cho một con chuột cát làm vật thí nghiệm thì sao?" "Mọi người đừng cãi nhau nữa." "." Thích xem náo nhiệt là bản tính của con người, Bố Phương cũng không ngoại lệ.

Không nói nhiều, Bố Phương ném con chuột cát xuống.

Con chuột rơi xuống đất, lăn vài vòng, cơ thể dính đầy bột trắng, biến thành một con chuột bạch nhỏ.

Con chuột đứng dậy, lập tức chạy trốn đi mất. "Hù!" Thấy vậy, Bố Phương thở phào nhẹ nhõm, xác định bên dưới an toàn.

Không chần chừ, Bố Phương hạ xuống, chân đáp xuống đất.

Cúi đầu nhìn, giày của hắn đã lún vào một nửa.

Trong mộ thất, lớp bột này dày khoảng năm, sáu centimet. "Chủ bá, lớp bột trắng này rốt cuộc là gì?" "Anh biết không?" "Biết thì nói cho chúng tôi đi!" "Nói thật, tôi cũng không biết lớp bột này là gì!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả tò mò, Bố Phương cúi người, tay phải đeo găng tay bốc một ít bột đưa lên mũi.

Giây tiếp theo, một mùi tanh của xác người xộc vào cơ thể.

Sắc mặt Bố Phương có chút khó coi, buồn nôn đến suýt nữa thì ói ra. "Chủ bá, sao vậy?" "Bột có độc à?" Bố Phương quay mặt về phía

camera nói: "Các vị khán giả thân mến, tôi thật sự không ngờ, lớp bột này lại là xương người nghiền ra!" Ực!

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều nuốt một ngụm nước bọt.

Họ cũng không ngờ lớp bột này lại là xương người nghiền ra. "Kinh khủng quá!" "Nhiều bột như vậy, rốt cuộc cần bao nhiêu xương người mới có thể nghiền ra được nhiều thế này?" "Cung điện hình tròn lớn như vậy, ít nhất cũng phải vạn người trở lên!" "Cũng không biết đặt tro cốt trong này để làm gì?" "." "Vấn đề này, tôi tạm thời gác sang một bên." Bố Phương nói: "Mục đích tôi xuống đây là để kiểm tra xem chủ mộ thất có an toàn không." Nói xong, Bố Phương cầm đèn pin chiếu lên tường.

Chỉ thấy những bức bích họa trên đó đã phai hết màu sắc tươi đẹp ban đầu.

Bích họa không còn màu sắc, chỉ còn lại những đường nét.

“Chủ bá, vừa nãy ở trên dùng đèn pin chiếu vào bích họa vẫn còn màu mà, sao xuống dưới này lại không còn màu nữa?” “Vãi!” “Bức bích họa này không phải có gì đó kỳ quái chứ?” “Vừa nãy còn bình thường, sao màu sắc đột nhiên biến mất, không phải có ma quỷ tác quái đấy chứ?” “[Tay Không Múa Súng] tặng chủ bá một quả tên lửa --- Bố gia, không phải anh cũng thấy bích họa có điều kỳ lạ sao?” “[Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền] tặng chủ bá một quả siêu tên lửa --- Mọi người đừng hoảng hốt, hãy nghe Bố gia giải thích.” Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả nghi ngờ bích họa có vấn đề, Bố Phương liền giải thích, “Thưa các vị khán giả, bích họa không có gì kỳ quái cả.

Vốn dĩ phòng mộ chính được bịt kín, nhưng phía trên bị sập xuống, không khí lọt vào tiếp xúc với bích họa, khiến màu sắc của nó

dần phai đi.” “Giống như binh mã dũng trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng vậy, lúc mới được khai quật thì màu sắc rất phong phú, nhưng đáng tiếc là bây giờ đã phai màu hoàn toàn thành màu đất nung.” “Gốm màu của binh mã dũng là gốm nung ở nhiệt độ thấp, lớp màu không bám chắc.” Thời đó người ta đều dùng màu thực vật và khoáng vật, sau một thời gian dài bị bịt kín, khi tiếp xúc với không khí trong nháy mắt, chúng sẽ dần bị oxy hóa, màu sắc tự nhiên sẽ bong ra.” Nghe Bố Phương giải thích, khán giả trong phòng livestream đều đã hiểu ra.

Chương 554

Họ cứ tưởng bích họa có gì đó cổ quái, hóa ra không phải.

“Chủ bá 666!” “Kiến thức của tôi thật hạn hẹp!” “Chủ bá ơi, đến trường tôi làm giáo viên lịch sử đi!” Bố Phương cầm đèn pin chiếu lên bích họa, đồng thời nói, “Nội dung được vẽ trên bích họa, tôi đã hiểu đại khái rồi.

Đây là cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ.” “Vào một ngày nọ, một người đàn ông tuấn tú đã đến Thành phố Quỷ để tránh bão cát, và gặp được một cô gái xinh đẹp trong thành.

Hai người lâu ngày sinh tình, hạ sinh một cô con gái...

Theo thời gian trôi qua, con cháu ngày càng đông, họ đã xây dựng nên một vương quốc.” “Họ cần cù chăn nuôi lạc đà sa mạc, đi khắp nơi giao thương buôn bán.” “Cuộc đời mỗi người không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, vị quốc vương này cả đời đã chinh chiến hàng chục trận, và lần nào cũng thắng lợi trở về.” “Chắc những trận chiến thất bại thì không được vẽ lên đây rồi.” Nói xong, Bố Phương cầm đèn pin đi một vòng trong phòng mộ để kiểm tra, không phát hiện cơ quan nào.

Không nán lại, hắn trèo dây thừng lên trên.

Trên mặt đất, mọi người đều vây lại.

Giáo sư Tiêu không nhịn được hỏi, “Dưới đó có an toàn không?” “An toàn!” Bố Phương gật đầu.

“Tôi muốn xuống xem phòng mộ của Băng Khô, vị quốc vương đầu tiên của Thành phố Quỷ!” Giáo sư Tiêu nói xong, liền bảo hai cô cháu gái buộc dây thừng và thả ông xuống.

Không lâu sau, ngoại trừ hai người dẫn đường và một sinh viên của giáo sư Tiêu không xuống, những người còn lại đều đã vào trong ngôi mộ cổ.

"Ai." Nhìn quanh phòng mộ không thấy một món đồ tùy táng nào, Vương Bàn Tử thở dài một hơi, nói: "Không có một món đồ tùy táng nào cả, đây có phải là phòng mộ chính không vậy?" Nghe vậy, giáo sư Tiêu lên tiếng, "Đồ tùy táng thường được đặt ở các điện phụ." Điện phụ?

Nghe vậy, Vương Bàn Tử ngẩn ra, khi hoàn hồn lại, hắn nói với Bố Phương và Hồ Bát Nhất, "Tôi đi tìm điện phụ đây!" "Tìm thấy thì sao, chẳng phải cũng chỉ được lấy một hai món đồ tùy táng thôi sao?" Hồ Bát Nhất nói, "Chuyện thường thôi, trong các ngôi mộ cổ thông thường, những bảo vật quý hiếm đều nằm trong quan quách của chủ mộ." "Lão Hồ, cậu nói đúng." "Tôi đúng là càng già càng lẩm cẩm." "Đến chuyện này mà cũng quên mất." Vương Bàn Tử vỗ đầu.

"Dưới sàn phòng mộ chính rắc nhiều bột xương như vậy để làm gì?" Hồ Bát Nhất cúi xuống, véo một ít bột lên đưa gần mũi ngửi, rồi nhíu mày nhìn mọi người.

"Theo tôi biết, phòng mộ chính mà có tro cốt là điềm không lành." Giáo sư Tiêu lên tiếng, "Để an toàn, chúng ta nên lên trên đi." "Giáo sư Tiêu, chúng ta vừa mới xuống mà, sao lại lên ngay?" một sinh viên của giáo sư Tiêu hỏi.

"Đúng vậy!" Giáo sư Tiêu nói, "Mấy người trẻ các cậu lên trước đi." "Giáo sư, cho em xem thêm một lát nữa đi ạ." Hà Quang cầu xin.

"Vậy được, chỉ được xem năm phút thôi!" "Sau năm phút, lập tức lên ngay cho tôi!" Giáo sư Tiêu nghiêm nghị nói.

"Rõ ạ." Hà Quang đáp lời.

Bố Phương lấy Thiên Tinh La Bàn treo bên hông xuống, nhìn phương vị, tìm đến góc đông nam rồi trực tiếp cầm một cây nến trắng đi tới đó.

Đặt cây nến xuống, Bố Phương lấy bật lửa châm lên, đồng thời cất giọng: "Người thắp nến, ma thổi đèn, Khám dư đảo đẩu mịch tinh phong!" "Thủy ngân ban, dưỡng minh khí, long lâu bảo điện khứ vô số!" "Ấm trầm quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh mạc cận tiền!" "Thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tả Lĩnh nhiễu trứ tẩu!" "Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc!" "Chủ bá 666!" "Ngâm một bài thơ hay quá!" "Bố Phương, anh thắp nến làm gì vậy?" Tiêu Điềm tò mò hỏi.

"Đây là một trong những quy củ của Mô Kim Hiệu Úy." "Trước khi mở quan tài, phải thắp một cây nến ở góc đông nam!" "Nếu nến tắt, không được lấy bất cứ thứ gì, phải nhanh chóng rút khỏi phòng mộ!" "Nếu không rút lui, hậu quả xảy ra, tôi không chịu trách nhiệm đâu!" "Người sống thì quy củ cũng là chết thôi." Tiêu Điềm nói: "Nến tắt thì thực ra chúng ta cũng có thể không đi mà." Nghe vậy, Bố Phương lắc đầu, "Các cô không phải Mô Kim Hiệu Úy, không cần tuân thủ quy tắc này." "Đương nhiên, nếu nến tắt mà không nhanh chóng rút khỏi phòng mộ, thi thể sẽ trá thi biến thành Tống tử, sức mạnh vô cùng, da cứng hơn cả sắt thép.

Xin hỏi, không dùng máu lừa đen, các cô có thể thắng được nó không?" "Tôi hiểu rồi." Tiêu Điềm nói, cô đã ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Sau đó, cô tiếp tục hỏi, "Vậy nếu nến không tắt thì sao?" "Không tắt thì an toàn." "Ở trong phòng mộ bao lâu cũng được." Bố Phương đáp.

"Em hiểu rồi." Tiêu Điềm gật gật đầu.

“Mô Kim Hiệu Úy thì tôi biết, nhưng quy củ thì lại không rõ.

Mô Kim Hiệu Úy thật sự tồn tại trong lịch sử, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn.

Đây là một đội quân đào mộ, một chức quan do Tào Tháo thiết lập.” “Thời Tam Quốc, khói lửa khắp nơi, dân chúng lầm than.” “Tào Tháo đã thiết lập Mô Kim Hiệu Úy, chuyên đào mộ của các bậc quan lại quyền quý, số đồ tùy táng thu được đều sung vào quân lương.” Ực!

Nghe vậy, Vương Bàn Tử không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Thật không ngờ, một cô gái từ học viện tác chiến nữ lại biết Mô Kim Hiệu Úy do Tào Tháo lập ra.

Giáo sư Tiêu cũng nói, “Việc người trộm mộ trước khi mở quan tài phải thắp một cây nến, thực ra có ba nguyên nhân.” Nghe vậy, ánh mắt của Bố Phương, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều đổ dồn về phía ông.

“Giải thích theo góc độ khoa học hiện đại, việc thắp một cây nến trong phòng mộ, nếu đèn tắt có nghĩa là nồng độ oxy trong phòng mộ không đủ, vì sự an toàn của bản thân, đương nhiên chuồn là thượng sách.” “Thứ hai, tại sao lại phải đặt nến ở góc đông nam?

Theo tôi biết, điều này liên quan đến kiến thức âm dương bát quái phức tạp của An Lạc cổ đại.

Trong bát quái, Càn là trời, Khôn là đất, Chấn là sấm, Tốn là gió, Cấn là núi, Đoài là đầm, Khảm là nước, Ly là lửa.

Hướng đông nam thuộc quẻ Tốn, có nghĩa là hướng gió, là cửa chính.

Cửa của đại đa số lăng mộ đều mở ở góc đông nam, đây cũng là nơi không khí lưu thông mạnh nhất.

Một khi nến đặt ở góc đông nam mà cũng tắt, chứng tỏ nơi đó thật sự không phải chỗ cho người sống ở." "Thứ ba, đặt nến ở góc đông nam còn có một nguyên nhân nữa là gần cửa.

Một khi có nguy hiểm, kẻ trộm mộ có thể lập tức cầm nến rút lui.

Đương nhiên đó là thời cổ đại, thời mà chưa có đèn pin, họ chỉ có thể dựa vào ánh lửa từ nến để soi sáng phòng mộ âm u, chật hẹp." Nghe xong, Bố Phương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều cảm thấy ông già này nói rất có lý.

Sau đó, Bố Phương nói, "Việc đặt nến ở phía đông nam của quan tài không hoàn toàn là bịa đặt, trong đó có yếu tố phong tục dân gian.

Chương 555

Trong Cửu Cung, phía đông nam là Tốn vị.

Tốn là gió, Tốn giả nhập dã, quẻ Tốn cũng tượng trưng cho gió, có ý nghĩa không lỗ nào không vào được." "Theo quan niệm dân gian, góc đông nam của quan tài là Tốn vị, có nghĩa là lối ra vào của vong linh." "Cho đến tận ngày nay, ở các vùng nông thôn phía bắc, khi nhà có người qua đời, họ sẽ đặt người đã khuất trong quan tài và quàn ba ngày rồi mới đem chôn cất.

Cũng có nơi quàn bảy ngày, gọi là 'đầu thất', để cho người đã khuất lưu luyến dương gian, 'đầu thất' cũng là ngày hồn về.

Trong thời gian quàn, họ sẽ thắp một ngọn đèn trường minh ở góc đông nam quan tài.

Có người nói là để soi đường cho người đã khuất về nhà, cũng có người nói là để chỉ lối cho người đã khuất đến thế giới cực lạc." "Thôi được rồi." "Tôi xin vào thẳng vấn đề." "Mục đích của việc trộm mộ là để lấy minh khí." Nói đến đây, Bố Phương đưa mắt nhìn về phía chiếc quan tài đá ở giữa phòng mộ.

Lúc này, thấy ánh mắt Bố Phương khóa chặt vào chiếc quan tài đá, khán giả trong phòng livestream đều trở nên kích động.

"Ha ha ha ha!" "Cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến!" "Chủ bá, mở quan tài đi!" "Tôi không chờ được nữa rồi!" "Xem livestream cả ngày, cuối cùng chủ bá cũng sắp mở quan tài!" "Bố Phương, tuyệt đối không được mở quan tài!" Giáo sư Tiêu có một dự cảm mãnh liệt, vội vàng lên tiếng khuyên can.

"Tại sao không mở?" Bố Phương hỏi.

“Nếu mở quan quách ra, thi thể trá thi thì phải làm sao?” Giáo sư Tiêu nói, “Cái thân già này của tôi không đánh lại Tống tử đâu.” “Ra là giáo sư lo lắng chuyện này.” Bố Phương cười cười, nói, “Cứ yên tâm một vạn lần đi, tôi mở quan tài, nếu thi thể có trá thi, tôi sẽ không để nó làm hại ông.

Một người làm một người chịu!” “Thi thể trá thi, tôi sẽ xử lý nó!” Nghe vậy, giáo sư Tiêu yên tâm hơn không ít, nhưng vẫn còn lo lắng.

Ông bình ổn lại tâm trạng, nói với các sinh viên của mình, “Đừng xem nữa, mau trèo dây thừng lên đi.” “Vâng thưa giáo sư.” Ba người sinh viên đành bất lực trèo dây thừng lên trên.

Những người còn lại đều bất giác bước về phía chiếc quan tài đá.

Ực!

Nhìn lên quan tài đá, hai bên đều có khắc một con chim tiên, giáo sư Tiêu không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, lên tiếng: “Quan tài đá khắc hai con chim tiên, một trống một mái, ngụ ý chết rồi cũng phải ở bên nhau.

Điều này cho thấy trong quan quách không chỉ có một mình vị quốc vương Băng Khô, mà còn có cả người vợ Bình Nhạc của ông.” “Hai người?” Nghe vậy, Vương Bàn Tử kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ đôi vợ chồng này chết cùng một thời điểm?” Nghe vậy, giáo sư Tiêu lắc đầu, “Chắc là không phải.” “Nếu trong quan tài thật sự có hai người, vậy thì đôi vợ chồng này thật sự rất ân ái, chết rồi cũng muốn ở bên nhau.” Hồ Bát Nhất nói, “Tại thành phố Chương Bình, tỉnh Long Nham, một công trường xây dựng đã phát hiện ra một chiếc quan tài đá thời nhà Minh.

Sau khi các chuyên gia di vật văn hóa mở quan tài nghiệm thi, chủ nhân ngôi mộ là một cặp vợ chồng họ Trần và họ Ngữ!” “Chuyện một nam một nữ chung một quan tài không phải là không có, chỉ là rất

hiếm.” “Mẹ kiếp, trong quan tài có hai Tống tử!” Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

“Tiểu Béo, đừng có hở ra là hoảng.

Trong quan tài có hai cỗ thi thể, không phải là hai Tống tử.” Hồ Bát Nhất nói.

“Lần nào mở quan tài, thi thể cũng trá thi.” “Lần này chắc cũng không ngoại lệ đâu nhỉ?” Vương Bàn Tử nói, “Chuẩn bị sẵn máu lừa đen đi.” Hồ Bát Nhất vừa nói vừa lấy ra máu lừa đen.

Chuyện mở quan tài, cứ để Bố Phương làm là được rồi.

Bố Phương quan sát kỹ nắp quan tài, lên tiếng, “Nắp quan tài không dùng đinh sắt cố định, cũng không dùng vữa sắt để gắn chặt, nắp được đậy rất khít, có thể nói là kín không lọt gió.” “Nếu bên trong có khí độc, sau khi mở quan tài, khí độc sẽ phụt ra.” Nói đến đây, Bố Phương quay đầu nhìn giáo sư Tiêu, “Ông có mang mặt nạ phòng độc không?” “Có mang, nhưng để ở trên rồi.” Giáo sư Tiêu nói.

“Bảo sinh viên của ông cho mặt nạ phòng độc vào túi, dùng dây thừng thả xuống đây, cần bảy cái.” Bố Phương nói.

“Hiện tại có tám người, không phải cần tám cái sao?” Giáo sư Tiêu nói xong, đột nhiên nhớ ra Bố Phương có năng lực bách độc bất xâm, vội vàng nói, “Được rồi.” Bốn sinh viên của giáo sư Tiêu và hai người dẫn đường đang bò trên miệng hố nhìn xuống.

Thấy giáo sư Tiêu ngẩng đầu nhìn lên, Hà Quang hỏi, “Thưa giáo sư, có gì cần sai bảo ạ?” “Dùng túi đựng bảy cái mặt nạ phòng độc thả xuống đây!” Giáo sư Tiêu nói.

Nghe vậy, Hà Quang lập tức chạy vào nhà.

Anh cho mặt nạ phòng độc vào túi, buộc dây thừng rồi thả xuống.

Không lâu sau, trừ Bố Phương, bảy người còn lại trong phòng mộ chính đều đã đeo mặt nạ phòng độc.

Thấy mọi người đã đeo xong mặt nạ và ra dấu OK, Bố Phương đi đến một đầu quan tài đá, tay phải đẩy nắp quan tài, lập tức phát ra tiếng "long long long".

"Soạt!" Giây tiếp theo, một luồng khí đột nhiên phun ra từ trong quan tài.

Bố Phương theo bản năng lùi lại mấy bước, nhưng cũng hít phải luồng khí đó: "Khí độc!" Nghe vậy, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Nếu Bố Phương không bảo người ở trên thả mặt nạ phòng độc xuống, khi mở quan tài, khí độc phun ra, hít vào cơ thể thì toi đời rồi.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều lo lắng đến toát mồ hôi cho Bố Phương.

May mà hắn có năng lực bách độc bất xâm.

Nếu không, e rằng đã ngã xuống đất, sùi bọt mép mà chết rồi.

"Chủ bá, anh lừa tôi đấy à?" "Nếu là khí độc, sao anh không chết mà vẫn khỏe re thế?" "Lầu trên mới vào à?

Không biết chủ bá có năng lực bách độc bất xâm sao, ăn một trăm con dơi cũng không sao đâu!" "Đù má, thật hay giả vậy?" "[Bé Cưng Thích Chơi Bóng Rổ] tặng chủ bá một cái vây cá mập --- Trong quan tài lại có khí độc, thật không ngờ, trộm mộ đáng sợ quá!" "[Tay Không Múa Súng] tặng chủ bá một quả tên lửa --- Bố gia, tại sao trong quan tài lại có khí độc?" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương nói, "Nghề trộm mộ tuy có cơ hội lớn để phất lên sau một đêm, nhưng thực ra hệ số nguy hiểm rất cao.

Chủ yếu không phải vì trong lăng mộ có ma quỷ hay cơ quan.

Nói thật, với trình độ phát triển của nước ta thời cổ đại, mấy cái cơ quan đó đếm đi đếm lại cũng chỉ có vài loại, nắm rõ cách đối phó là được.

Chương 556

Còn chuyện ma quỷ thì có thể nói là nhảm nhí." "Nghề trộm mộ, nếu làm không cẩn thận, sẽ chết trong mộ." "Tại sao lại như vậy?

Thực ra chủ yếu là vì trong các ngôi mộ cổ thường có khả năng sản sinh ra khí độc." "Đương nhiên, những khí độc này không thể tự nhiên sinh ra được, mà là do người xưa cố ý tạo ra để đề phòng lăng mộ bị trộm." "Những loại khí độc này đều có ghi chép tương ứng trong các sách lịch sử của nước ta, như trong 'Tru Bệnh Diên Hầu Luận' có viết, khi vào lăng mộ có thể gặp phải khí độc, đặc biệt là vào tháng năm và tháng sáu thì không nên vào.

Đương nhiên, bây giờ đã có mặt nạ phòng độc, chỉ cần có gan, không sợ chết, thì bốn mùa trong năm, lúc nào cũng vào được." "Ngoài việc trong mộ cổ có khí độc, không cẩn thận còn có thể bị 'chó đen ăn thịt chó đen'.

Khi đi trộm mộ, tốt nhất nên đi cùng người quen, nếu đi cùng đồng nghiệp mà bị họ thiết kế sát hại thì chỉ có thể chết oan." "Quay lại vấn đề, khí độc trong mộ cổ rốt cuộc là thứ gì mà có thể khiến người ta vào là chết?" "Thực ra thứ này không có gì lạ.

Phải biết rằng mộ cổ vốn dĩ là một không gian kín.

Thông thường, lăng mộ càng lớn, một số kẻ trộm mộ thích sử dụng đuốc.

Trong điều kiện không đủ oxy, sẽ tạo ra một loại khí không màu không vị.

Loại khí này chắc hẳn mọi người đều đã nghe qua, đúng vậy, đó chính là carbon monoxide!" "Thời cổ đại, nếu muốn diệt cả nhà kẻ thù, người ta sẽ lợi dụng loại khí này để diệt tộc, đây là một thủ đoạn

vô cùng kín đáo.” “Gần như không có cách nào phát hiện ra.” “Đương nhiên, tuy thủ đoạn giết người này kín đáo, nhưng không có nghĩa là người thời đó không có cách đối phó.” “Khí độc trong quan quách là do con cháu đời sau của chủ mộ cho người bỏ vào.” “Mục đích rất đơn giản, đó là để đầu độc những kẻ trộm mộ.” “Không có chủ mộ nào lại muốn để kẻ trộm mộ lấy đi đồ tùy táng của mình.” Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream không chỉ biết rằng trộm mộ là một nghề vô cùng nguy hiểm, mà còn biết khí độc trong quan quách là do con người cố ý bỏ vào.

“Chủ bá 666!” “Kiến thức thật phong phú!” “Mau xem trong quan quách có minh khí gì không!” “233, tôi cược một gói cay, trong quan quách không có một món minh khí nào!” Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả không còn đặt câu hỏi, Bố Phương liếc nhìn góc đông nam, thấy cây nến vẫn cháy bình thường, liền cầm đèn pin chiếu vào trong quan quách.

Tò mò, bảy người còn lại cũng ghé đầu vào xem.

Dưới ánh sáng của đèn pin, mọi người có thể thấy rõ bên trong quan tài có hai cỗ thi thể, một nam và một nữ.

Hai người đã biến thành xác khô, không bị kiến ăn, thi thể cũng không bị thối rữa thành xương trắng.

Cả hai đều đội một chiếc vương miện.

Người nam mặc bộ kim lũ ngọc y màu vàng, người nữ mặc bộ kim lũ ngọc y màu đỏ.

Đôi giày họ mang cũng không tầm thường, là loại thải vân ngoa cao quý.

Ngoài hai thi thể của chủ mộ, trong quan tài còn có tiền tệ, đồ đồng, gương đồng, cốc vàng, đĩa đồng, bình đồng, v.v.

Số lượng khoảng hơn năm mươi món.

"Ực!" Vương Bàn Tử không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn không thèm để ý đến những món đồ tùy táng trong quan quách, ánh mắt chỉ dán vào bộ kim lũ ngọc y trên người hai thi thể, chiếc vương miện trên đầu và đôi thải vân ngoa dưới chân.

"Đồ tùy táng không nhiều." "Nhưng lại có giá trị nghiên cứu lịch sử rất lớn." Giáo sư Tiêu nói.

Bố Phương không nói gì, hắn nhìn chằm chằm vào chiếc vương miện trên đầu hai chủ mộ.

Giá trị của chúng lập tức hiện ra.

"Vương miện Tố Nhã --- Trị giá ba trăm triệu tệ." Biết được giá trị của vương miện, Bố Phương lại nhìn sang bộ kim lũ ngọc y.

Vài giây sau, giá trị của bộ y phục hiện ra.

"Kim lũ ngọc y --- Trị giá năm trăm triệu tệ!" Lúc này, hơi thở của Bố Phương có chút dồn dập, hắn lại nhìn sang đôi thải vân ngoa.

"Thải vân ngoa --- Trị giá ba mươi triệu tệ." "Giáo sư Tiêu, trong quan quách, món đồ tùy táng nào đáng tiền nhất?" Vương Bàn Tử cười toe toét.

Do đang đeo mặt nạ phòng độc nên người khác không thấy được biểu cảm trên mặt hắn.

Nghe vậy, giáo sư Tiêu chỉ vào bộ quần áo trên người thi thể nói, "Chỉ cần liếc mắt là tôi đã nhận ra, bộ quần áo này là đáng tiền nhất." "Giáo sư quả là có mắt nhìn!" Bố Phương giơ ngón tay cái tán thưởng.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream nhìn thấy vô số đồ tùy táng trong quan tài, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

“Chủ bá, còn chờ gì nữa?” “Mau lấy đồ tùy táng rồi chuồn thôi!” “Lời của Bố gia trước đây không sai chút nào, trộm mộ thật sự có thể giàu lên sau một đêm!” “[Bé Cưng Thích Hát Ca] tặng chủ bá mười viên cá viên --- Chủ bá, có thể cho em một món đồ tùy táng được không?” “Lầu trên, đừng mơ, chủ bá không cho đâu!” “Trừ khi quan hệ của bạn với chủ bá không bình thường!” “[Tay Không Múa Súng] tặng chủ bá một quả tên lửa --- Đồ tùy táng trong quan quách, bán đi lấy tiền có thể xây biệt thự ven biển rồi!” “[Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền] tặng chủ bá một quả siêu tên lửa --- Mộ cổ này đã có nhiều đồ tùy táng như vậy, vậy đồ tùy táng của vua Lâu Lan không phải còn nhiều hơn, tốt hơn sao?” “Xem đủ rồi thì đậy nắp quan tài lại đi.” Giáo sư Tiêu không bị của cải làm mờ mắt, lên tiếng nói.

“Hả?” Nghe vậy, Vương Bàn Tử liền nhìn về phía giáo sư Tiêu, “Giáo sư, ngôi mộ cổ này không bị phát hiện, quan tài đá cũng không được mở ra.

Ông, tôi và Bố Phương, Lão Hồ, không phải cùng một phe.” “Ông dám cản tôi, không sợ tôi giết ông diệt khẩu à?” “Tiểu Béo, cậu nói gì vậy!” Hồ Bát Nhất đẩy Vương Bàn Tử ra, rồi nói với giáo sư Tiêu, “Giáo sư, không cần khuyên chúng tôi nữa.

Chúng tôi trộm mộ là để cho những minh khí bị chôn vùi dưới lòng đất được thấy lại ánh mặt trời.” “Nói thật.” “Tôi lo rằng các cậu lấy đồ tùy táng, chủ mộ sẽ tức giận mà trả thi.” Giáo sư Tiêu nói ra lời trong lòng.

Ông vẫn còn nhớ.

Khi xem Bố Phương livestream trộm mộ ở Phong Môn Thôn, ngôi mộ cổ ở cổng nhà cũ của họ Hồ đó, chính vì lấy đồ tùy táng mà chủ mộ tức giận, sau đó trả thi.

Ông không muốn chết ở đây trước khi tìm được cổ quốc Lâu Lan.

“Ra là giáo sư lo lắng chuyện này.” Hồ Bát Nhất nói rồi an ủi, “Giáo sư, không cần lo lắng đâu.

Dùng lời của Bố Phương mà nói, Tống tử trong mắt cậu ấy, còn không bằng cái rắm.” Nghe vậy, hai chị em Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm đều bật cười.

Chương 557

“Nếu thi thể trá thi, các cậu phải bảo vệ cái thân già này của tôi đấy nhé.” Giáo sư Tiêu nói.

“Sợ chết thì sao đi khảo cổ?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Vốn dĩ tôi không sợ, nhưng từ khi biết thi thể sẽ trá thi thành Tống tử, tôi bắt đầu thấy sợ rồi.” Giáo sư Tiêu nói thật.

Làm nhà khảo cổ học mấy chục năm, chủ yếu là nghiên cứu các tư liệu vật chất do con người cổ đại để lại.

Vật chất ở đây chỉ những sản phẩm được con người cổ đại gia công có ý thức, như công cụ, vũ khí, đồ dùng, hoặc những ngôi nhà, lăng mộ do con người xây dựng.

Đương nhiên, đối tượng khảo cổ thông thường là các ngôi mộ cổ.

Ông và đồng nghiệp đã khai quật hàng chục ngôi mộ cổ, chưa từng gặp một cỗ thi thể nào trá thi cả.

Mãi đến khi thấy Bố Phương dùng đao chém Thi Hống mới biết, hóa ra trong mộ cổ có Tống tử.

“Dùng lời của Vô Tà mà nói, chỉ cần chiến thắng được sự hèn nhát trong lòng, là có thể chiến thắng được nỗi sợ hãi!” Bố Phương nói xong, đi đến đầu quan tài đá, lấy từ trong ba lô ra ba nén hương châm lên, hai tay cầm hương, vái quan tài ba vái.

Đồng thời thầm nghĩ trong lòng: Hai vị đã đến thế giới Tây Thiên Cực Lạc rồi thì đừng quay về nữa, không thì tôi lại phải tiễn hai vị đi gặp Diêm Vương, Diêm Vương sẽ không vui đâu.

“Chủ bá đang làm gì vậy?” “Tại sao lại phải vái quan tài?” “Chẳng lẽ đây là tổ tiên của vị quốc vương đầu tiên của Thành phố Quỷ?”

“Vãi!” “Tôi phục rồi!” “Họ hàng của chủ bá nhiều thật đấy!” “Mấy người lầu trên, đừng có đoán mò thiếu thực tế.” “Nếu hai người trong quan quách thật sự là tổ tiên của chủ bá, thì chủ bá có mở nắp quan tài không?” “[Tay Không Múa Súng]: Chẳng lẽ sau khi mở quan tài, vái chủ mộ ba vái cũng là quy củ của Mô Kim Hiệu Úy?” “[Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền] tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Tôi cứ có cảm giác thi thể sắp trá thi.” Cắm ba nén hương vào chân quan tài đá, Bố Phương đứng thẳng dậy, nhìn lướt qua bình luận, sau đó hướng về phía ống kính nói, “Thưa các vị khán giả, tôi cũng không giấu gì mọi người, đây không phải là quy củ của Mô Kim Hiệu Úy.” “Khi đi tảo mộ vào tiết Thanh Minh, có lẽ mọi người cũng đều vái lạy.” “Người ta nói rằng, khi cầm hương vái lạy quan quách hoặc phần mộ, người đã khuất trong lòng sẽ biết được.” “Đương nhiên, câu trả lời chính xác nhất là, trời đất và con người.

Vái trời để tưởng nhớ con người, vì vậy nên thắp ba nén hương.” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều im lặng một lúc.

“Vậy chủ bá, vừa nãy anh đã nói gì với người đã khuất vậy?” “Có tiện cho chúng tôi biết không?” “Mấy người lầu trên đừng hỏi nữa, chủ bá sẽ không nói đâu.” “Chủ bá, đừng nói nhảm nữa, mau lấy đồ đi!” “Lầu trên nói đúng, tôi không chờ được để xem anh lấy bảo bối rồi!” Thấy khán giả thúc giục, Bố Phương trực tiếp lấy ra một cuộn dây thừng từ trong ba lô.

Cuộn dây thừng này có màu sắc đặc biệt, màu đen.

“Dây trói xác!” Vương Bàn Tử nhận ra ngay.

“Tiểu Béo, dây trói xác là vật gì?” Giáo sư Tiêu hỏi.

“Dây trói xác thuộc loại vật có dương khí nặng, dùng để khắc chế âm khí, dùng để trói thi thể thì không gì tốt hơn!” Vương Bàn Tử nói, “Có thể ngăn thi thể biến đổi!” “Tôi hiểu rồi.” Giáo sư Tiêu gật gật

đầu, đã hiểu rõ.

Nhìn Bố Phương cầm dây thừng trèo vào trong quan quách, khán giả trong phòng livestream đều trở nên kích động.

"Ha ha ha ha!" "Hay rồi hay rồi!" "Chủ bá sắp trói thi thể nữ rồi!" "Thật là quá mãnh liệt!

Chủ bá ngay cả thi thể nữ cũng không tha!" "[Bé Cưng Thích Hát Ca] tặng chủ bá một quả tên lửa --- Chủ bá, làm tới đi!" "[Tay Không Múa Súng] tặng chủ bá một quả siêu tên lửa --- Bố gia, bình tĩnh một chút, đừng trói thi thể nữ, hãy vào một ra một với cô ấy đi!" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền] tặng chủ bá một trăm cái vây cá mập --- Các vị, đừng gây hiểu lầm cho các bạn nhỏ trong phòng livestream.

Vừa nãy Tiểu Béo đã giải thích rõ ràng, sợi dây trong tay Bố gia là dây trói xác!" Sau khi vào trong quan quách, Bố Phương chỉnh lại quần áo cho thi thể nữ, sau đó nói, "Mô Kim Hiệu Úy mỗi lần trộm mộ chỉ được lấy một hai món minh khí.

Mục tiêu của tôi là bộ áo bào kim lũ ngọc y trên người thi thể nam và nữ." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác, sau đó mới hoàn hồn.

"Chủ bá, không phải anh đã nói, khi trộm mộ không được lấy quần áo trên người người chết sao?" "Lầu trên lại nhớ được, trí nhớ tốt đến mức khiến lão già này phải ghen tị." "Bố gia, giải thích cho mọi người đi." Liếc nhìn bình luận, Bố Phương nói, "Lúc ở Phong Môn Thôn, là do tôi không mang theo dây trói xác, nên mới nói như vậy.

Nếu muốn lấy quần áo trên người thi thể nữ, phải dùng dây trói xác để trấn áp thi thể, ngăn nó biến đổi!" "Nếu không có dây trói xác mà lấy quần áo trên người người chết, thi thể sẽ mọc lông, trá thi." Nói xong, Bố Phương luồn một đầu dây thừng qua dưới cổ thi thể nữ,

sau đó thắt một nút, rồi buộc đầu kia vào cổ cô ta.

Khi hắn ngồi dậy, thi thể nữ cũng ngồi dậy theo.

Sau khi giữ được thăng bằng, Bố Phương đưa tay ra, cởi chiếc thắt lưng bằng sợi vàng ở eo của thi thể nữ.

Vừa cởi ra, chỉ thấy da của thi thể nữ mọc ra lông trắng, nhưng ngay sau đó lại co lại.

Thấy vậy, Bố Phương hít một hơi khí lạnh, nói: "Nếu không có dây trói xác trấn áp thi thể nữ này, mẹ nó thật sự đã trá thi rồi!" Khán giả trong phòng livestream cũng thấy cảnh đó, da đầu đều tê dại.

Họ không bao giờ ngờ rằng, một thi thể đã chết mấy nghìn năm mà lại có thể mọc lông.

"Chủ bá, đừng cởi nữa!" "Mau trèo ra khỏi quan tài, đậy nắp lại rồi về đi!" "Thi thể nữ kia có thể là Tống tử lông trắng đó!" "[Tay Không Múa Súng]: Bố gia, mạng sống là trên hết, trộm mộ là thứ hai, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách!" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền] tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Đừng sợ Bố gia, xử lý con Tống tử lông trắng đó đi, cho nó biết anh mạnh mẽ cỡ nào ở phương diện đó!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy đa số khán giả đều bảo hắn đi, Bố Phương lắc đầu, nói, "Bộ áo bào kim lũ ngọc y trên người thi thể nữ và nam, mỗi bộ trị giá bảy trăm triệu.

Nếu không lấy đi, chữ Bố của tôi sẽ viết ngược!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Họ không ngờ rằng, Bố Phương lại không chịu đi!

"Chủ bá gan thật lớn, tôi thành fan rồi!" "666a!

Chủ bá, nếu là tôi, tôi đã sợ tè ra quần rồi!" Không để ý đến bình luận nữa, Bố Phương ngồi trên đùi thi thể nữ, trực tiếp dùng hai chân đá vào hai cánh tay của cô ta.

“Thật khủng khiếp!” “Nói thật, tôi cũng là một kẻ trộm mộ.

Chủ bá, có phải anh vừa dùng tuyệt kỹ Khôi Tinh Thích Đấu của phái Bàn Sơn để đá vào hai cánh tay của thi thể nữ không?” “Lầu trên lợi hại, lại là kẻ trộm mộ, dẫn tôi đi trộm mộ với, làm giàu sau một đêm được không?” “Không thể không nói chủ bá thật sự quá đỉnh, ngồi trên đùi thi thể nữ mà hai chân vẫn có thể đá vào cánh tay được.” “[Tay Không Múa Súng] tặng chủ bá một quả tên lửa --- Bố gia, xem livestream của anh, tôi cảm thấy mình cũng biết trộm mộ rồi!” “Lầu trên thổ hào, vào một ngôi mộ cổ âm u chật hẹp, cậu có thể bình tĩnh như chủ bá không?” “Nói đi cũng phải nói lại, trộm mộ không phải là việc người bình thường có thể làm được!” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương nói, “Thưa các vị khán giả, tôi chỉ đá bình thường thôi, không phải là Khôi Tinh Thích Đấu!” “Người thực sự sử dụng Khôi Tinh Thích Đấu, ví dụ như Chá Cô Tiêu, có thể một cước đá nát xương sống của Thi Vương!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

“Vãi!” “Một cước đá nát xương sống của Thi Vương, cũng quá khủng bố rồi!” “Chiêu Khôi Tinh Thích Đấu lợi hại như vậy, sao chủ bá không học?” “Tuyệt kỹ của Bàn Sơn không truyền cho người ngoài, trừ khi chủ bá có quan hệ tốt với Bàn Sơn Đạo Nhân.” Bố Phương không nhìn bình luận nữa, tay trái nắm lấy tay áo của thi thể nữ, kéo ra.

Kéo xong một bên, lại đến bên kia.

Chương 558

Chưa đầy ba phút, Bố Phương đã cởi xong bộ áo bào kim lũ ngọc y màu đỏ trên người thi thể nữ.

Không còn quần áo, cơ thể thi thể nữ đã khô quắt, trông vô cùng đáng sợ.

Ngay sau đó, hắn đưa bộ áo bào cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhận lấy, chỉ cảm thấy chất liệu vải của bộ quần áo vô cùng tốt.

"Bàn Tử, từ trong ba lô của tôi, lấy thêm một cuộn dây trói xác đưa cho tôi." Bố Phương tháo sợi dây trên cổ xuống, trói hai tay thi thể nữ lại.

"Được." Vương Bàn Tử lấy một cuộn dây thừng màu đen từ trong ba lô của Bố Phương ra, đưa cho hắn.

Bố Phương nhận lấy, dùng phương pháp tương tự như với thi thể nữ, cởi bỏ bộ áo bào kim lũ ngọc y màu vàng trên người thi thể nam.

"Phù!" Bố Phương đưa bộ áo bào cho Hồ Bát Nhất xong, thở ra một hơi khí trọc, rồi trèo ra khỏi quan tài.

"Chủ bá 666a!" "Chưa đến mười phút, đã kiếm được mười bốn tỷ!" "Ghen tị quá!

Tôi cũng muốn đi trộm mộ!" "Kẻ trộm mộ Lạc Dương, Thần mỗ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa --- Bố gia, nói thật, tôi đối với anh bội phục năm vóc sát đất.

Tôi mở quan tài còn không dám vào trong, vậy mà anh lại dám!" "Chỉ riêng điểm này, tôi không thể so sánh với anh được!" "[Tay Không Múa Súng] tặng chủ bá mười sáu chiếc máy bay --- Bố gia, sức

hút của anh lớn thật, ngay cả đồng nghiệp cũng xem livestream của anh!" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền] tặng chủ bá sáu trăm cái vây cá mập --- Tôi cảm thấy thi thể sắp trá thi rồi!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy có một đồng nghiệp, Bố Phương nói, "Thực ra đừng nhát gan, nếu gan lớn, vào quan tài nằm ngủ cùng thi thể cũng không sao!" "Còn việc thi thể sắp trá thi là không thể nào." Nói đến đây, Bố Phương đột nhiên không nói được nữa.

Khi hắn nhìn về phía góc đông nam, phát hiện ngọn nến đã biến thành màu xanh lục, ánh sáng le lói chiếu lên người, âm u đáng sợ.

Khi nhìn vào trong quan quách, chỉ thấy thi thể nam và nữ, người trước toàn thân mọc ra lông đỏ, người sau mọc ra lông trắng.

Ực!

Nuốt một ngụm nước bọt, Bố Phương lên tiếng, "Tống tử lông đỏ, và Tống tử lông trắng!" "Mẹ kiếp!

Sắp trá thi rồi!" Vương Bàn Tử nhìn hai cỗ thi thể kinh hãi kêu lên, ánh mắt nhìn Bố Phương hỏi, "Dây trói xác không có tác dụng sao?" "Có tác dụng, nhưng chỉ là tạm thời." Bố Phương nói, "Dương khí của hai sợi dây trói xác này sắp cạn kiệt rồi.

Lúc tôi mua chúng, giá rất rẻ." "Nhưng may mà, tôi đã dùng dây trói xác cởi được bộ áo bào kim lũ ngọc y trên người chủ mộ." Nghe vậy, Vương Bàn Tử nói, "Bố Phương, bây giờ ra tay trước thì có lợi, dùng đao chặt đầu hai con Tống tử đi!" "Vô dụng thôi!" Nghe lời Tiểu Béo, Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói, "Bây giờ chúng đang trong trạng thái hồi sinh, là vô địch!" Vương Bàn Tử: "…" Lúc này, ánh mắt của khán giả trong phòng livestream đều dán chặt vào hai con Tống tử mọc lông trong quan quách.

Khi hoàn hồn lại, họ đều thi nhau lên tiếng nhắc nhở Bố Phương.

“Chủ bá, đừng ngẩn ra đó, nhân lúc Tống tử chưa trá thi, mau quay lại mặt đất đi!” “Nói có lý, chậm một bước có thể mất mạng ở đây đấy.” “Đáng sợ quá!” “Tống tử trông thật sự quá kinh khủng!” “666!

Cái phòng livestream này hay thật, thi thể trong quan quách lại có thể thi biến!” Bố Phương không hề sợ hãi, hắn thong thả lấy ra một bao thuốc lá Giáp Thiên Hạ từ túi áo, rút một điếu châm lên, rít một hơi rồi phả khói ra từ mũi.

Hắn nhìn lướt qua bình luận trong phòng livestream, thấy khán giả đều đang căng thẳng, khuyên hắn đi, bèn quyết định làm dịu bầu không khí, nói: “Thưa các vị khán giả, mọi người có muốn xem Tống tử nhảy disco không?” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Họ không bao giờ ngờ rằng, trong hoàn cảnh như vậy, Bố Phương lại có thể nói ra những lời như thế.

“Chủ bá, anh muốn chọc cười chết tôi à?” “Tôi đương nhiên là muốn xem Tống tử nhảy disco rồi!” “Chủ bá ơi, tôi muốn xem Tống tử quẩy, hỏi thật đấy, có cần nhường đường không?” “Chẳng lẽ mở điện thoại, bật một bài DJ, rồi Tống tử sẽ lắc đầu, vừa nhảy vừa bật?” “Ha ha ha!

Chủ bá hài hước thật!” “Tống tử mà bò ra khỏi quan tài, chắc là tấn công chủ bá luôn!” “Tôi có cảm giác chủ bá chẳng sợ Tống tử chút nào cả!” “【Ái Khiêu Vũ Đích Ngự Tỷ】 tặng chủ bá 66 chiếc máy bay: Chủ bá ơi, dắt em đi quẩy với được không?” “Được thôi thím lầu trên, tối nay chủ bá dắt ra ngoài bãi tha ma quẩy!” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Bố gia, nói thật, tôi muốn xem Tống tử quẩy!” “【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Bố gia, đừng lơ là cảnh giác nhé!” Nhìn qua bình luận, thấy đa số khán giả trong phòng livestream đã bình

tĩnh lại, Bố Phương cảm thấy mình đã thành công trong việc xoa dịu bầu không khí.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn chuyển sang số người xem trực tuyến trong phòng livestream.

Hơn một triệu chín trăm ngàn người.

Tổng cộng mới livestream chưa đầy một tuần mà đã có nhiều khán giả như vậy.

Chuyện này mà đồn ra ngoài, e là đủ khiến các streamer trên toàn thế giới chấn kinh suốt hai năm.

Chỉ cần số khán giả đạt hai triệu rưỡi, hắn lại có thể rút thưởng.

Nghĩ đến đây, Bố Phương có chút vui mừng.

"Giáo sư, mọi người lên trên đi." "Ở lại đây chỉ thêm vướng chân tôi thôi." Bố Phương nhìn mấy người giáo sư Tiêu nói.

"Lão già này bội phục." Giáo sư Tiêu giơ ngón tay cái với Bố Phương, nói: "Một người làm một người chịu, cổ nhân nói không sai mà!" "Đừng nói nhảm nữa, mau lên đi!" "Tống tử sắp biến đổi rồi!" Bố Phương mất kiên nhẫn nói.

Hắn không thể trơ mắt nhìn đồng bào An Lạc chết dưới tay Tống tử được.

"Tiêu Lãnh, Tiêu Điềm, hai đứa ở lại giúp Bố Phương." Giáo sư Tiêu nói.

"Vâng ạ, ông nội." Hai cô gái gật đầu.

"Câu lúc nãy đấy, đừng ở lại vướng chân tôi!" Bố Phương nói, "Mau lên trên đi!" Tiêu Lãnh: "…" Tiêu Điềm: "…" Mấy người giáo sư Tiêu biết Bố Phương lo cho an toàn tính mạng của họ, nên không nán lại nữa mà bám vào dây thừng leo lên trên.

Mấy sinh viên ở trên biết giáo sư Tiêu tuổi già sức yếu nên cùng nhau kéo dây thừng, đưa ông lên.

Không lâu sau, nhóm người của giáo sư Tiêu đã lên hết.

Chương 559

Bên trong phòng mộ chính, chỉ còn lại Bố Phương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người.

Bố Phương dùng đèn pin chiếu vào trong quan tài, chỉ thấy tốc độ mọc lông trên hai cỗ thi thể ngày càng nhanh.

"Thi thể sắp biến đổi rồi!" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều nắm chặt đề tử lửa đen trong tay.

"Rầm!" "Rầm!" Đúng lúc này, hai tiếng động vang lên.

Bố Phương biết, Tống tử lông đỏ và Tống tử lông trắng đã dùng sức giật đứt dây trói xác.

"Gào!" Một Tống tử đỏ, một Tống tử trắng đứng dậy từ trong quan tài, gầm lên giận dữ với Bố Phương.

Từ đó có thể thấy, hai con Tống tử đang vô cùng phẫn nộ.

Nguyên nhân của sự phẫn nộ, có lẽ là do Bố Phương đã cởi bộ kim lũ ngọc y trên người chúng lúc trước.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy hai con Tống tử mặt mũi hung tợn, vẻ mặt dữ tợn thì ai nấy đều dựng tóc gáy.

"Vãi chưởng!" "Hai con Tống tử to vãi!" "Chủ bá chết chắc rồi!" "Lẽ ra có thể chạy từ trước!" "Giờ hối hận rồi chứ gì?" "【Lạc Dương Đạo Mộ Tặc Thần Mỗ】 tặng chủ bá một Tên Lửa: Cảm giác chủ bá sắp toang ở đây rồi." "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Thằng lầu trên, ngậm cái mồm quạ đen của mày lại, nếu Bố gia có mệnh hệ gì, tao sẽ theo dây mạng đến đập mày một trận." "...

Lầu trên có cánh tay kỳ lân, đừng có chọc vào!" "【Quản lý Nhân

Soái Tiền Hựu Đa】: Mọi người đừng cãi nhau nữa, yên lặng xem livestream đi.” Ầm!

Tống tử lông đỏ nhấc chân phải lên, đá nát thạch quan.

Hai con Tống tử bước ra từ trong đó.

“Mẹ kiếp, Lão Hồ, ông và tôi đối phó với con Tống tử lông trắng, Bố Phương đối phó con lông đỏ, quả này không thể để một mình Bố Phương ngầu hết được!” Vương Bàn Tử nói, “Lão Hồ, hai ta cũng phải thể hiện một lần, cho đám người giáo sư Tiêu biết chúng ta không phải dạng vừa đâu.” “Được!” “Tôi đối phó với con Tống tử lông đỏ!” Bố Phương vừa nói dứt lời, tâm niệm vừa động, từ không gian hệ thống lấy ra thanh Hắc Kim Cổ Đao, nắm chặt trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai con Tống tử đang bước tới.

Đúng lúc này, nhạc chuông điện thoại của hắn vang lên.

“Nếu tôi là DJ... nếu tôi là DJ... em có yêu tôi không?

Em có yêu tôi không?

DJ nửa đêm của em đây...” Nghe thấy âm thanh này, Tống tử lông đỏ và Tống tử lông trắng nhìn nhau, mặt mày ngơ ngác.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều dở khóc dở cười.

“Đệch!” “Đùa tôi à?” “Thời đại nào rồi mà chủ bá còn dùng bài này làm nhạc chuông điện thoại?” “Lầu trên không biết rồi, bài này hồi mới ra hot lắm đấy!” “Đang chuẩn bị đại chiến thì có người gọi điện thoại!” “Ai gọi điện thế?” Vương Bàn Tử hỏi.

Nghe Bàn Tử hỏi, Bố Phương lôi điện thoại ra, liếc nhìn, là một số không lưu tên, hắn trượt màn hình, nghe máy rồi hỏi: “Ai vậy?” “Là tôi, Tiểu Ca đây.” Giọng của Trương Thất Linh truyền ra từ đầu dây bên kia.

Nghe vậy, Bố Phương hiểu ra.

Hóa ra là Trương Thất Linh gọi điện.

Cũng không biết anh ta gọi cho mình có chuyện gì.

"Tôi phục rồi!" "Tống tử lông đỏ với Tống tử lông trắng không xử nữa à?" "Chủ bá lại có tâm trạng nghe điện thoại!" "Chê mình sống lâu quá à?" "【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng chủ bá một quả trứng gà: Chủ bá, có thể nể mặt Tống tử một chút được không?" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một Tên Lửa: Tôi vạn lần không ngờ, đối mặt với hai con Tống tử gần trong gang tấc mà Bố gia vẫn có thể thản nhiên nghe điện thoại!" "【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá mười chiếc máy bay: Bố gia, tôi cầu xin anh đừng làm tôi lo lắng giùm nữa!" Bố Phương không nhìn bình luận, liếc nhìn hai con Tống tử đang tiến lại gần, rồi nhìn Bàn Tử và Lão Hồ, vẫy tay ra hiệu cho hai người họ lên.

"Lão Hồ, khô máu!" Vương Bàn Tử hét lớn, cầm đề tử lửa đen xông về phía Tống tử lông trắng.

Chỉ cần nhét được móng lừa vào miệng Tống tử là thắng lợi.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử và Tống tử lông trắng đã giao chiến.

"Bảo là đối phó Tống tử lông đỏ mà cuối cùng lại đứng nghe điện thoại!" Hồ Bát Nhất liếc Bố Phương một cái, sau đó xông lên nghênh chiến Tống tử lông đỏ.

"Tiểu Ca, có chuyện gì không?" Bố Phương đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi sắp đến Ma Quỷ Thành rồi." Trương Thất Linh trả lời.

Nghe vậy, Bố Phương sững sờ, rồi có chút kích động nói: "Được, tôi biết rồi." Hắn không ngờ Trương Thất Linh lại đến đây.

Đối phương đến đây, chắc chắn là có mục đích.

Nghĩ đến đây, Bố Phương nói: “Tiểu Ca, tôi cúp máy trước nhé, tôi còn phải đánh Tống tử nữa.” Vừa dứt lời, chỉ nghe đầu dây bên kia vang lên một tiếng “Ừm”.

Cúp máy, cất điện thoại đi.

Bố Phương nhìn về phía trước, chỉ thấy Vương Bàn Tử bị Tống tử lông trắng đánh cho bầm dập mặt mày, miệng không ngừng chửi rủa: “Thằng chó, ăn một móng lừa của Bàn gia mày đây.” Hồ Bát Nhất thì khá hơn, không bị thương.

Chương 560

"Bố Phương, Tống tử lông đỏ giao cho cậu đấy!" "Tôi qua giúp Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất nói với Bố Phương một tiếng, rồi lao thẳng về phía Tống tử lông trắng.

Vương Bàn Tử đang ở thế yếu khi chiến đấu với Tống tử lông trắng, khi Hồ Bát Nhất vào giúp thì lập tức chiếm thế thượng phong.

"Gào!" Tống tử lông đỏ gầm lên một tiếng giận dữ, tung một quyền đầy uy lực về phía đầu Bố Phương.

Cú đấm này nếu trúng vào đầu người, chắc chắn sẽ nở hoa.

Bố Phương ngửa người ra sau, né được một chiêu.

Trong lúc đứng thẳng dậy, tay cầm đao của hắn vung ngang, chém vào ngực bụng Tống tử lông đỏ.

Một đòn này đã đánh Tống tử lông đỏ lùi lại mấy bước.

"Chủ bá 666!" "Chiêu này mà trúng vào bụng người ta, chắc dạ dày co giật luôn quá!" Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích.

Giống như khán giả trên sân bóng, thấy đội mình ghi bàn liền giơ tay reo hò.

"Bố Phương, Tống tử lông trắng bị bọn tôi áp chế rồi!" Vương Bàn Tử đắc ý nói.

Nghe vậy, Bố Phương liếc nhìn, phát hiện trong miệng Tống tử lông trắng đang ngậm một cái đề tử lửa đen.

Thân thể nó không động đậy, như thể đã hóa đá.

Bố Phương vừa né đòn tấn công của Tống tử lông đỏ, vừa giơ

ngón tay cái với Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

"Keng!" Sau khi né được mấy đòn tấn công của Tống tử lông đỏ, Bố Phương hai tay nắm chặt chuôi Hắc Kim Cổ Đao, chém mạnh một nhát xuống.

Giây tiếp theo, trên ngực Tống tử lông đỏ xuất hiện một vết chém sâu thấy cả thịt, máu đen đặc sệt tuôn ra.

"Gàoooo!!!" Tống tử lông đỏ to lớn cảm thấy đau thấu tim, há miệng gào thét.

"Bố Phương, đỡ lấy!" Hồ Bát Nhất thấy vậy, ném cái đề tử lừa đen trong tay cho hắn.

"Bộp!" Bắt được đề tử lừa đen, Bố Phương nhét thẳng vào miệng Tống tử lông đỏ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống tử lông đỏ lập tức không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bố Phương.

"Vãi chưởng!" "Lợi hại thật, đề tử lừa đen của tôi!" "Tống tử lông đỏ và Tống tử lông trắng lại bị móng lừa trấn áp!" "Mẹ ơi, con yêu nó mất rồi!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】: Khán giả trong phòng livestream, sau này đi trộm mộ nhớ mang theo đề tử lừa đen nhé!" "【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá năm trăm cái vây cá: Tôi cảm giác đề tử lừa đen sắp tăng giá rồi!" "Phù!" Thở phào một hơi, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Đúng như tên gọi, đề tử lừa đen có thể khắc chế cương thi, cũng như Tống tử trong các ngôi mộ cổ, đặc biệt là khắc chế những loại yêu quái như cương thi đã xảy ra thi biến, khó đối phó." "Có cao thủ trộm mộ mang theo đề tử lừa đen không phải là móng lừa màu đen, mà là một loại chế phẩm từ gạo nếp.

Tương truyền thời xưa gạo nếp có tác dụng khắc chế cương thi,

còn đề tử lừa đen (móng lừa) là dùng gạo nếp kết hợp với bí thuật Mao Sơn để luyện thành." "Tiếp theo, tôi sẽ xử lý con Tống tử lông đỏ và con Tống tử lông trắng này." Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá đỉnh vãi!" "Ngồi xem chủ bá một vào một ra, xử lý hai con Tống tử!" "【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】: Xin hỏi chủ bá, anh xử lý Tống tử từ phía trước hay từ phía sau?" "【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】: Bố gia, anh không bị điên đấy chứ?

Tống tử có thể 'xử lý' được sao?" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lắc đầu nói: "Đừng có suy nghĩ vớ vẩn không thực tế." "Tôi không hề có ý định 'một vào một ra' với Tống tử!" "Chủ bá ơi, hai con Tống tử da dày thịt béo, làm sao giết được chúng?" "Hai con Tống tử đáng yêu như vậy, chủ bá, tôi cầu xin anh, tha cho chúng đi!" "Vãi chưởng, tôi phục!

Lầu trên, cậu lại thấy Tống tử đáng yêu à?" "【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng chủ bá một chiếc máy bay: Chủ bá, tôi cho anh một gợi ý, nhốt hai con Tống tử vào lồng, mở một sở thú, chắc chắn sẽ có người mua vé xem." "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Lầu trên, nói thật, cách của cậu quá ngây thơ rồi, Tống tử sức mạnh vô cùng, nếu nhốt trong lồng, du khách đến xem, Tống tử phá lồng ra ngoài thì du khách không gặp nạn à?" "【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】: Bố gia đã muốn xử lý Tống tử thì chắc chắn sẽ không để lại người sống." Nhìn qua bình luận, Bố Phương cười nói: "Hay là tôi dùng xích sắt trói hai con Tống tử lại, sau đó cho mọi người rút thưởng, ai trúng thì tôi cho tài xế vận chuyển đến tận nơi, thế nào?" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hoảng sợ.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá đừng mà!" "Tống tử lông đỏ và Tống tử

lông trắng đáng sợ như vậy!" "Nếu gửi đến nhà, chắc bị nó xử luôn quá!" "Tôi phục!" "Nói thật, món quà lớn mà chủ bá tặng cho tôi thật là kinh khủng vãi!" Mỉm cười, vẻ mặt Bố Phương đột nhiên trở nên nghiêm túc, hắn cầm Hắc Kim Cổ Đao, vung về phía trước, chém bay đầu Tống tử lông đỏ.

"Bụp!" Mất đầu, Tống tử lông đỏ chết ngay lập tức, ngã xuống đất.

Máu đen từ vết thương tuôn ra xối xả.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Tống tử lông đỏ, điểm nâng cấp huyết mạch +1.000.000!" "Keng!" Lại một đao chém xuống!

Đầu của Tống tử lông trắng rơi xuống đất.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Tống tử lông trắng, điểm nâng cấp huyết mạch +1.000.000!" "Phù!" Giải quyết xong hai con Tống tử, Bố Phương thở ra một hơi dài.

Sau đó hắn cùng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử khiêng xác hai con Tống tử, ném vào trong thạch quan.

Tiếp đó, Bố Phương đậy nắp quan tài lại.

Không còn mối đe dọa từ Tống tử, nhóm người Bố Phương và khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy như trút được gánh nặng.

"Chúng ta lên thôi." Bố Phương nắm lấy một sợi dây thừng chuyên dụng của lính đặc chủng, nói với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử: "Tôi có một người bạn đang ở đây." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau.

Bạn của Bố Phương?

Rốt cuộc là ai?

Đến đây làm gì?

Vương Bàn Tử định hỏi, nhưng thấy Bố Phương đã leo dây thừng lên nên đành nén lại.

Chương 561

"Chủ bá, bạn của anh cũng là đạo mộ tặc à?" "Là con gái à?" "Nếu là con gái thì tốt quá." "Người có thể làm bạn với Bố gia chắc chắn không đơn giản!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】: Thật mong chờ bạn của Bố gia." "【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng chủ bá một Tên Lửa: Tôi đoán bạn của Bố gia là một lão gay chuyên xử lý Tống tử!" "【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】: Lầu trên, lợi hại." Rất nhanh, Bố Phương leo dây thừng lên, trở lại mặt đất, liếc nhìn về phía cổng thành, không thấy Tiểu Ca đâu, sau đó liếc nhìn bình luận, nói: "Người bạn đó của tôi chắc sắp đến rồi, đến lúc đó, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều háo hức mong chờ.

"Bạn của cậu cũng là đạo mộ tặc à?" Quan Tinh hỏi.

"Ừm!" Bố Phương gật đầu, nói: "Giang hồ tương truyền có ngũ đại môn phái đạo mộ, người bạn này của tôi cũng thuộc một trong năm phái đó." "Mô Kim Hiệu Úy à?" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vừa lên tới nơi, Bàn Tử liền hỏi.

"Phát Khâu Trung Lang Tướng!" Bố Phương nói thẳng.

"Hít!" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Cũng không ngờ người bạn này của Bố Phương lại có lai lịch lớn như vậy.

Phát Khâu Trung Lang Tướng!

"Vãi chưởng!" "Phát Khâu Trung Lang Tướng, chủ bá ơi, bạn của anh lai lịch lớn thật đấy!" "Nói thật, tôi là một đạo mộ tặc, biết đến Phát Khâu Trung Lang Tướng, người này chắc chắn là kẻ lắm tiền

nhiều của!" "Theo tôi được biết, Phát Khâu Trung Lang Tướng thường chỉ hứng thú với những ngôi mộ lớn, đến đây, chẳng lẽ là cùng chủ bá đến lăng mộ vua Lâu Lan à?" "Phát Khâu Trung Lang Tướng là cái quái gì vậy?" "Tôi hai mươi mấy tuổi rồi, chưa từng nghe nói đến Phát Khâu Trung Lang Tướng?" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】: Không hiểu, không hiểu, để tôi Baidu." "【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá một chiếc máy bay: Thổ hào máy bay, đừng Baidu nữa, để Bố gia giải thích là biết ngay." Nhìn qua bình luận, thấy đa số khán giả trong phòng livestream không biết Phát Khâu Trung Lang Tướng là gì, Bố Phương quay mặt về phía camera, nghiêm túc nói: "Thưa quý vị khán giả, tôi cũng không giấu giếm, Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng đều do Tào Tháo thiết lập, phái trước có Mô Kim Phù, phái sau có Phát Khâu Ấn, thủ đoạn sử dụng của hai phái gần như tương đồng, có thể coi là một nhà." "Phát Khâu Trung Lang Tướng là chức quan thời cổ đại, 'Phát' có nghĩa là khai quật, 'Khâu' có nghĩa là mộ phần, mộ cổ, 'Trung Lang Tướng' là tên chức quan!" "Nói một cách thông tục, đó là chủ nhiệm văn phòng đạo mộ quốc gia!" "Lỗ Tấn từng nói, Tào Tháo đã thiết lập các chức quan như 'Mô Kim Hiệu Úy' và 'Phát Khâu Trung Lang Tướng', chuyên môn để trộm mộ!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra, Phát Khâu Trung Lang Tướng cũng giống như Mô Kim Hiệu Úy, đều là đi trộm mộ.

"Đúng rồi chủ bá, tôi hỏi, người bạn đó của anh là nam hay nữ?" "Lầu trên hỏi hay lắm, thực ra tôi cũng muốn biết." "233, tôi cho rằng bạn của chủ bá là nữ." "Tôi thấy là nam." "Mọi người đừng đoán nữa, không phải nam cũng chẳng phải nữ." Nhìn qua bình luận, thấy khán giả đang đoán giới tính bạn của mình, Bố Phương cũng không tiết lộ trước.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Bây giờ trời đã sáng.

Một lát sau, phía đông chân trời hiện lên một mảng trắng bạc như bụng cá, mặt đất dần dần sáng lên.

Bầu trời cũng dần sáng, giống như ai đó đã quét một lớp màu trắng lên nền trời xanh nhạt, dưới lớp màu trắng ấy ẩn chứa vô số tia sáng vàng.

Lúc này, ánh bình minh như hoa tươi nở rộ, như sóng nước lan tỏa.

Đột nhiên từ trong đám mây xanh thẫm vút lên một đường cong mảnh, đường cong ấy đỏ rực, lấp lánh ánh vàng, như dung nham sôi trào bắn lên, rồi như một mũi tên lửa lao thẳng lên cao.

Lúc này tôi mới bàng hoàng nhận ra, hóa ra ban ngày tươi sáng là khoảnh khắc được bắn ra từ bầu trời đêm.

Một lúc sau, mặt trời đỏ từ từ nhô lên, ánh sáng chiếu rọi biển mây, ngũ sắc bay lượn, rực rỡ như gấm.

"Trời sáng rồi!" Vương Bàn Tử nói.

Không còn bóng tối, mọi người cảm thấy sự mệt mỏi trong cơ thể tan biến hết.

Lúc này, mọi người đều bị cảnh đẹp trong Ma Quỷ Thành thu hút.

Giống như lời Bố Phương đã nói với khán giả trong phòng livestream trước đó, trong thành, thành lũy san sát, đẹp không tả xiết.

Tiêu Điềm lấy máy ảnh từ trong ba lô ra chụp ảnh.

Mọi người đều đồng loạt lấy thức ăn từ ba lô ra ăn.

Giáo sư Tiêu đi đến trước mặt Bố Phương, nói: "Tối qua gặp bão cát, lúc chạy trốn, cái túi da dê đựng nước bị rơi mất rồi." "Bây giờ đội của tôi, nguồn nước chỉ đủ dùng trong ba ngày." Nghe vậy, Bố

Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây, nói: "Dưới lòng đất Ma Quỷ Thành có nguồn nước, trên mặt đất chắc chắn có giếng nước, ông dẫn người hoặc cử người vào sâu trong thành cổ tìm xem, chắc sẽ tìm được giếng nước." "Nói có lý." Giáo sư Tiêu đáp lời.

Sau đó ông bảo Nhiệt Cáp Mạn dẫn bốn sinh viên vào sâu trong thành tìm giếng nước trữ nước.

"Bố Phương, chúng ta cùng đi tìm quốc gia biến mất bí ẩn." "Hay là đi chung một nhóm đi." Giáo sư Tiêu nói.

"Chủ bá, đừng đi cùng đám người giáo sư Tiêu!" "Đúng như người ta nói, đông người lắm chuyện!" "Ba người các anh cộng thêm một người dẫn đường là tốt nhất!" "Đúng, đừng đi cùng lão già đó!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một Tên Lửa: Thực ra đi cùng cũng được, dù sao đông người cũng vui." "【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Thổ hào Không Thủ, cậu thích xem hai cô cháu gái của giáo sư Tiêu chứ gì." Nhìn qua bình luận, thấy nhiều khán giả đề nghị không đi cùng nhóm người giáo sư Tiêu, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây, nói với giáo sư Tiêu: "Đi cùng cũng được, nếu trên đường gặp nguy hiểm, tự bảo vệ mình cho tốt." "Được!" Giáo sư Tiêu cười nói.

Có Bố Phương ở đây, ông cảm thấy an toàn.

"Bạn của anh đến rồi!" Đột nhiên, Tiêu Lãnh thấy một người đàn ông cưỡi lạc đà tiến vào thành cổ, liền chỉ vào người đó nói.

Nghe vậy, Bố Phương quay người lại, ánh mắt nhìn về phía cổng thành.

Chỉ thấy một người đàn ông toàn thân quấn trong áo choàng trắng đang ngồi trên một con lạc đà trắng.

Sau lưng anh ta đeo một thanh đao.

Người đó không ai khác, chính là Trương Thất Linh.

Không lâu sau, Trương Thất Linh cười lạc đà đến trước mặt Bố Phương và mọi người, nhìn Bố Phương nói: "Lâu rồi không gặp." "Đúng là lâu rồi không gặp." Bố Phương cười đáp.

Hai người lâu ngày gặp lại, trò chuyện rất vui vẻ.

Từ miệng Trương Thất Linh, Bố Phương biết được, Ngô Tà và Vương Bàn Tử (của Đạo Mộ Bút Ký) đi tham gia một hoạt động khảo cổ, không có thời gian đến đây.

"Hai vị này chắc anh chưa biết tên." Bố Phương chỉ vào Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang đi ở phía sau không xa, nói với Trương Thất Linh.

"Tôi biết, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử!" Trương Thất Linh trả lời.

Chương 562

Sở dĩ anh ta nhận ra là vì có xem livestream của Bố Phương, và Bố Phương đã giới thiệu hai người họ.

"Mái xéo, ai là Bàn Tử?" "Tôi là Bàn gia!" Vương Bàn Tử nhìn Trương Thất Linh mặt lạnh như băng nói.

Nghe vậy, Trương Thất Linh không thèm để ý.

"Đệch!" "Lại dám không thèm để ý đến Bàn gia!" Vương Bàn Tử đang định chửi thì Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Định bàn tử quải thiên kim, hải tử quái hưởng, câu trảo thích câu quán đại đỉnh nguyên lương, nguyệt chiêu tử nguyên thải bao bất thượng." Nghe vậy, Trương Thất Linh đáp lại: "Vô hữu nguyên lương, sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa, cảm vấn vị đỉnh thượng nguyên lương, tại hà phương phân giáp, sách đắc kỷ đạo khâu môn?" "Ha ha." Nghe đối phương nói, Hồ Bát Nhất mỉm cười, trả lời: "Nhất giang thủy nhất lưỡng ngạn cảnh, đồng sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa, hồ gia phân sơn giáp, diêu tử giải khâu môn, đa tằng đặng bảo điện, vô xử mịch long lâu!" Nghe cuộc đối thoại của hai người, khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác.

"Đệch!" "Lão Hồ và anh chàng đẹp trai kia đang nói gì vậy?" "Đại sư phiên dịch đâu rồi?" "Đệch!" "Lão Hồ và anh chàng đẹp trai kia đang nói gì vậy?" "Đại sư phiên dịch đâu rồi?" "【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Nghe mà như vịt nghe sấm!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá chín mươi chín chiếc máy bay: Nói thật, tôi nghe không hiểu!" "【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá sáu trăm sáu mươi sáu cái vây cá: Bố gia, anh có biết hai người họ nói gì không?" Nhìn qua bình luận, Bố

Phương nói: "Các vị, lát nữa tôi sẽ giải thích, trước tiên để tôi giới thiệu, người đàn ông ngồi trên lạc đà trắng kia tên là Trương Thất Linh, người khác đều gọi là Tiểu Ca, là một người đã sống hơn một nghìn năm!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều chấn kinh!

"Vãi chưởng!" "Sống hơn một nghìn năm, không thể nào?" "Chủ bá, tôi học ít, đừng lừa tôi nhé!" "Trương Thất Linh trông mới hai mươi mấy tuổi, sao có thể sống hơn một nghìn năm được?" "Đùa tôi à?" "Trương Thất Linh mà thật sự sống hơn một nghìn năm, tôi ăn cứt chó cho các người xem!" "666!

Lầu trên khẩu vị nặng thật!" "【Ái Khiêu Vũ Đích Ngự Tỷ】: Nói thật, anh chàng tên Tiểu Ca này không đẹp trai bằng chủ bá." "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Lầu trên, tôi nói cậu nghe này, nếu đẹp trai mà ăn được thì mười bốn tỷ người dân nước ta không cần ăn cơm nữa rồi!" "【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá ba Siêu Tên Lửa: Mọi người đừng học chủ bá chém gió!" Thấy khán giả không tin, Bố Phương cũng không nói nhiều, suy nghĩ một giây rồi nói: "Cuộc đối thoại giữa Lão Hồ và Tiểu Ca là ám ngữ trong giới trộm mộ." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

Hóa ra hai người họ đang nói ám ngữ.

"Câu đầu tiên của Lão Hồ, 'Định bàn tử quải tiền kim' có nhiều ý nghĩa, ví dụ như lão sư phụ, huynh trưởng, các hạ, tóm lại là một cách xưng hô rất nể mặt!" "Câu trả lời của Tiểu Ca, 'Vô hữu nguyên lương' có ý hỏi, các người trộm mộ ở đâu?

Phạm vi hoạt động thường ở đâu?

Cơ quan sở trường nhất là cơ quan của mộ cổ triều đại nào?" "Hồ Bát Nhất trả lời Tiểu Ca 'Nhất giang thủy nhất lưỡng ngạn' là câu

cửa miệng, ý nói tuy mỗi người một nơi, cách xa nhau, nhưng đều là đồng nghiệp, 'sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa' là nghề gia truyền của tổ tiên." "Trong ám ngữ, 'Hồ gia' là chỉ bản thân Hồ Bát Nhất, đi khắp nơi, cũng có nghĩa là bốn phương tám hướng, năm hồ bốn biển. 'Đa tằng đặng bảo điện, vô xử mịch long lâu' có nghĩa là từ xưa đến nay, từ trước đến sau, không hiểu phong thủy thì không tìm được long lâu bảo điện, dù có đi qua mộ cổ cũng chưa chắc tìm được, chỉ có thể sống qua ngày, phải tìm được mục tiêu chính xác mới có thể trộm mộ, ngọn núi cao chọc trời mới có thể gọi là long lâu!" "'Bảo điện' là dãy núi hùng vĩ bằng phẳng, 'long lâu bảo điện' gộp lại chỉ những ngôi mộ cổ siêu lớn có đồ bồi táng xa hoa!" "Nói đơn giản, Lão Hồ và Tiểu Ca đang dùng ám ngữ để giao tiếp!" "...

Vãi cả nồi!" "Tôi cảm thấy ám ngữ của giới trộm mộ giống như văn ngôn văn vậy, cần phải có người dịch!" "Nếu không phải chủ bá giải thích, cho tôi mười năm tôi cũng không dịch nổi cuộc đối thoại của Hồ Bát Nhất và Trương Thất Linh!" "【Kim Văn Ước Đả Lam Cầu Mạ?】 tặng chủ bá một chiếc máy bay: Chuyện khác tôi không nói nhiều, Bố gia đỉnh vãi!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một Tên Lửa: Nói đi cũng phải nói lại, Bố gia, khi nào thì xuất phát đi tìm cổ quốc Lâu Lan?" "【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Bố gia, xuất phát đi!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương nói: "Thưa quý vị khán giả, xin chớ nóng vội, lát nữa sẽ xuất phát đi tìm cổ quốc Lâu Lan biến mất bí ẩn!" "Mái xéo, cậu thật sự là hậu nhân của Phát Khâu à?" Vương Bàn Tử nhìn Trương Thất Linh có mái tóc dài, cắt kiểu mái xéo che một mắt hỏi.

"Bao đổi nếu là giả." Trương Thất Linh trả lời.

Sau đó anh ta lấy từ trên người ra một cái ấn đồng, trên đó khắc bốn chữ cổ: "Thiên Quan Tứ Phúc!" Ực!

Thấy vậy, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt.

Có thể xác định, Trương Thất Linh thật sự là hậu nhân của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Phát Khâu Thiên Ấn là vật phẩm hộ thân trừ tà của môn phái Phát Khâu.

Phát Khâu có ấn, Mô Kim có phù, đều là vật hộ thân chứ không phải thứ bịa đặt như 'quỷ thổi đèn'.

"Tiểu Ca, anh đến đây làm gì?" Bố Phương hỏi.

"Đến cổ quốc Lâu Lan, lấy một món đồ!" Trương Thất Linh nói: "Còn là đồ gì thì tạm thời không tiết lộ!" Nghe vậy, Bố Phương gật đầu.

Tiểu Ca không nói, hắn cũng không hỏi thêm.

"Chào Trương Thất Linh, tôi là giáo sư Tiêu, rất vui được làm quen." Giáo sư Tiêu cười nói.

Ông liếc mắt một cái đã nhận ra, người đeo đao sau lưng này chắc chắn không đơn giản, không chừng cũng lợi hại như Bố Phương.

"Ừm." Trương Thất Linh đáp một tiếng.

Giáo sư Tiêu: "…" Vạn lần không ngờ, Trương Thất Linh lại lạnh lùng như vậy.

Cứ như thể nói thêm một chữ sẽ chết vậy.

"Giáo sư, có thể lên đường rồi!" "Giáo sư, có thể lên đường rồi." Lúc này, bản đồ sống của sa mạc Nhiệt Cáp Mạn cưỡi con lạc đà đầu đàn, dẫn theo bốn sinh viên của giáo sư Tiêu từ trong thành cổ trở ra, đến nơi thì dừng lại, nói với giáo sư Tiêu già nua. 'Có thể lên đường rồi?' Nghe vậy, giáo sư Tiêu ngơ ngác.

"À, không phải!" Nhiệt Cáp Mạn ý thức mình nói sai, vội vàng sửa lại: "Xin lỗi giáo sư Tiêu, tôi lỡ lời, chúng ta có thể xuất phát rồi."

“Ừm!” Giáo sư Tiêu hài lòng gật đầu, sau đó leo lên lạc đà, nói với Bố Phương: “Đội của tôi đã sẵn sàng xuất phát!” Nhìn qua nhóm người giáo sư Tiêu, ánh mắt Bố Phương lại nhìn về phía ngôi nhà tránh gió cát, chỉ thấy người dẫn đường Hắc Mạn Ba dắt lạc đà ra, không lâu sau, hắn nói với Hồ Bát Nhất, Tiểu Ca và Bàn Tử: “Chúng ta cũng xuất phát!” “Tôi không đợi được nữa rồi.” Vương Bàn Tử nói.

Rất nhanh, ba người Bố Phương lên lạc đà.

Do hai người dẫn đường sa mạc dẫn đường, họ tiến về biển Chết, tìm kiếm cổ quốc Lâu Lan biến mất bí ẩn.

Cứ như vậy, mọi người rời khỏi Ma Quỷ Thành, một lần nữa bước chân lên sa mạc.

Cảnh đẹp của sa mạc đẹp không tả xiết.

Một sinh viên của giáo sư Tiêu, Hà Quang, người thích nghe nhạc, vui vẻ hát lên: “Tôi muốn xuyên qua sa mạc này, tìm kiếm bản ngã thật sự, bên mình chỉ cần một con lạc đà bầu bạn, ngọn gió kia thổi, đám mây kia bỗng trôi, hiện ra một dòng sông nhỏ của tình yêu…” “Dừng, dừng, đừng hát nữa!” “Nghe Bàn gia tôi nói này!” Vương Bàn Tử nói: “Trong sa mạc, nước là quý giá nhất!” “Cậu mà còn hát nữa, khát nước thì lại phải uống nước, như vậy chỉ lãng phí nước một cách vô ích!” “Lúc về nhà, cậu thích hát thế nào thì hát, tôi không quan tâm!” “Bàn gia, tôi hát mấy câu thôi, không được sao?” Hà Quang nói.

“Tiểu Hà, nghe lời Bàn Tử đi.” Giáo sư Tiêu lên tiếng.

“Vâng thưa giáo sư.” Hà Quang gật đầu.

Theo bản đồ trên tấm da dê, muốn đến biển Chết, phải đi dọc theo sông Khổng Tước mới đến được.

Chương 563

Từ sáng sớm đi đến trưa.

Trong sa mạc, buổi trưa cũng là lúc nóng nhất trong ngày.

Nhiệt độ mặt đất khoảng ba mươi mấy độ.

Nhóm người Bố Phương ai nấy mồ hôi đầm đìa.

Áo mặc trên người sau lưng đều ướt sũng.

"Bịch!" Đúng lúc này, một sinh viên của giáo sư Tiêu, chính là Hà Quang thích hát, ngã từ trên lạc đà xuống, rơi xuống cát vàng.

Nghe tiếng động, mọi người đều dừng lại.

"Hà Quang, em sao vậy?" Giáo sư Tiêu vội vàng xuống lạc đà, ôm Hà Quang vào lòng, và mở một chiếc ô để che nắng cho cậu.

"Giáo sư, đầu em choáng quá." Hà Quang yếu ớt nói.

"Lúc trước vẫn ổn mà, sao lại choáng đầu nhỉ?" Một sinh viên khác của giáo sư Tiêu, Trần Linh, hỏi.

Bố Phương xuống lạc đà, đi đến bên cạnh Hà Quang, đưa tay sờ trán cậu, chỉ cảm thấy nóng ran, nói: "Cậu nhóc này bị say nắng, may mà chỉ là say nắng nhẹ!" "Cái này tôi biết, say nắng có say nắng tiền triệu, say nắng nhẹ và say nắng nặng!" Giáo sư Trần nói, "Trong vòng trăm dặm gần đây không có một bệnh viện nào, trong số chúng ta lại không có ai biết y thuật." "Ai!" Lúc này, giáo sư Tiêu thở dài một hơi: "Biết vậy, tôi đã xin cấp trên một bác sĩ đi cùng rồi." "Say nắng trong sa mạc, nếu không xử lý kịp thời, có thể nguy hiểm đến tính mạng." Nhiệt Cáp Mạn nói.

Nghe vậy, Hà Quang rơi nước mắt, năm nay cậu mới hai mươi

mốt tuổi, không muốn đi gặp Diêm Vương.

“Tiểu Hà, em sẽ không sao đâu, nhất định có thể sống sót ra khỏi sa mạc.” Giáo sư Tiêu an ủi.

“Giáo sư, cứu em.” Hà Quang khóc nói.

Hiện tại cậu mặt đỏ bừng, có chút tái nhợt, vã mồ hôi nhiều, da nóng ran hoặc lạnh ẩm, huyết áp giảm, mạch yếu, nhịp tim tăng nhanh, nhiệt độ cơ thể trên 38 độ.

“Chủ bá, đừng nhìn nữa, mau xuất phát đi tìm cổ quốc Lâu Lan đi.” “Anh cũng không phải bác sĩ, đứng đó chỉ lãng phí thời gian.” “Lầu trên, có lương tâm không vậy?” “Chủ bá là loại người thấy chết không cứu sao?” “Hơn nữa, Hà Quang là đồng bào của chúng ta mà!” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】: Bố gia, anh có cách cứu cậu ấy không!” “【Quản lý Nhân Soái Tiền Hựu Đa】: Cứu hay không cứu, Bố gia chắc chắn đã có quyết định rồi!” Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: “Tôi không phải bác sĩ, nhưng biết y thuật, nhưng, tôi không mang theo kim châm!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều có chút kinh ngạc.

“Vãi chưởng!” “666a!” “Chủ bá lại biết y thuật!” “Bố Phương, tôi cầu xin cậu nghĩ cách cứu Hà Quang.” Giáo sư Tiêu mắt rưng rưng lệ.

“Được!” Bố Phương cũng không muốn nhìn Hà Quang trẻ tuổi như vậy chết trong sa mạc, nói: “Giáo sư, bảo ba sinh viên kia quạt cho Hà Quang đi.” “Được.” Ba sinh viên nghe vậy, lập tức lấy quạt ra quạt cho Hà Quang.

“Giáo sư, cởi quần áo trên người Hà Quang ra, như vậy có thể tản nhiệt trên diện rộng, sau đó dùng nước dội lên toàn thân, tiếp đó làm ướt khăn mặt, lau khắp người cậu ấy, sau đó gấp khăn mặt thành dải dài, đặt lên trán Hà Quang.” “Còn nữa, mọi người có mang theo ‘nước lạnh pha muối’ không?” “Phải rồi, có mang theo ‘nước điện giải vị

mặn' không?" Bố Phương nhìn giáo sư Tiêu hỏi.

"Có mang theo." Giáo sư Tiêu gật đầu, rồi nhìn Tiêu Lãnh nói: "Lấy một chai nước điện giải vị mặn ra đây." "Vâng." Tiêu Lãnh đáp một tiếng, lấy một chai nước màu vàng nhạt từ trong ba lô trên lưng một con lạc đà rồi đưa cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy, vặn nắp chai, đưa cho Hà Quang đang yếu sức và nói: "Uống vài ngụm là được, đừng uống nhiều quá." Nghe vậy, Hà Quang gật đầu, uống vài ngụm rồi nhắm mắt lại.

Anh chỉ hy vọng cách xử lý của Bố Phương có hiệu quả.

"Giáo sư, thể chất của cậu sinh viên này không ổn lắm đâu!" Vương Bàn Tử nói.

"Đúng vậy." "Nếu có thể bình an ra khỏi sa mạc, tôi sẽ bắt mấy đứa phải rèn luyện thân thể nhiều hơn." Giáo sư Tiêu nói.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Khoảng hơn một giờ sau.

Hà Quang mở mắt, nhìn mọi người, rồi nhìn giáo sư Tiêu nói: "Em cảm thấy đầu không còn choáng nữa." Nghe vậy, giáo sư Trần đưa tay phải sờ trán Hà Quang, thấy đã hết nóng, vui mừng nói: "Tiểu Hà, cậu từ cõi chết trở về rồi, mau cảm ơn Bố Phương đi." "Nếu Bố Phương không ra tay, e là cậu đã bỏ mạng trong sa mạc này rồi." "Phù!" Thở ra một hơi, Hà Quang đứng dậy, tuy đầu vẫn hơi choáng nhưng đã tỉnh táo hơn.

Anh chắp tay, cúi người chào Bố Phương: "Bố Phương, cảm ơn cậu đã cứu tôi." "Không cần khách sáo!" Bố Phương xua tay rồi trèo lên lạc đà.

Thấy Hà Quang đã khỏe lại, mọi người trong đội khảo cổ đều nhìn Bố Phương với ánh mắt khâm phục.

Thật không ngờ, một Mô Kim Hiệu Úy chính tông lại còn biết cách xử lý chứng say nắng.

“Chủ bá, 666 thật!” “Chỉ vài câu nói đã khiến Hà Quang khỏe lại!” “Nói thật đi, trước khi đi trộm mộ, có phải chủ bá từng làm bác sĩ không?” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Tôi không nói nhiều, Bố gia đỉnh vãi!” “【Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】 tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Bố gia, tôi xin anh làm bác sĩ riêng cho tôi đi!” Nhìn lướt qua màn hình bình luận, Bố Phương hướng về phía camera nói: “Các vị khán giả, nếu bị say nắng, có thể dùng phương pháp của tôi để xử lý, nhưng đương nhiên, đến bệnh viện vẫn là lựa chọn sáng suốt nhất.” Bầu trời xanh biếc, mặt đất vàng rực, trong sa mạc ngoài hai màu xanh và vàng ra thì chẳng còn thấy màu sắc nào khác.

Xa xa trên sa mạc có những cơn lốc xoáy, từng cột từng cột cuộn cát vàng lên rất cao, như thể mọc lên từ mặt đất, xoay tròn rồi lao đi trên sa mạc.

Ở đây, sa mạc nóng hầm hập, như thể đang cháy trong ngọn lửa hừng hực.

Nhóm Bố Phương cảm thấy nóng nực, mồ hôi đầm đìa, hơi nóng bao bọc quanh người, tạo cảm giác như đang ở trong phòng xông hơi.

Chẳng biết đã đi bao lâu.

Nhóm Bố Phương đi giữa biển cát mênh mông vô tận.

Bất chợt!

Một vùng cát vàng mênh mông hiện ra trước mắt mọi người.

Chương 564

Xa hơn nữa là những đồi cát nhấp nhô, cũng chỉ toàn một màu vàng của cát.

Đây là thế giới của cát vàng, cát vàng mênh mông nối liền với chân trời, không thể nào phân biệt được đâu là điểm cuối của sa mạc.

Con người ở trong đây giống như không bao giờ có thể đi ra được.

"Vãi chưởng!" "Nhìn phía trước kìa!" "Có một tòa thành cổ khổng lồ!" Vương Bàn Tử chỉ về phía trước, kinh ngạc hét lên.

Mọi người đều nhìn theo hướng tay của Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy ở phía xa trong sa mạc có một tòa thành cổ khổng lồ.

Trong thành, các pháo đài san sát.

Hơn nữa, còn có sương mù trắng bao phủ, trông có vẻ hơi mờ ảo.

Ực!

Giáo sư Tiêu không nhịn được nuốt nước bọt: "Chẳng lẽ là cổ quốc Lâu Lan?" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Chắc là không phải, cổ quốc Lâu Lan ở trong Biển Chết, không thể mọc chân chạy đến đây được!" Cùng lúc đó.

Khán giả trong phòng livestream thấy tòa thành cổ khổng lồ kia cũng đều kinh ngạc.

"Ôi trời!" "Tại sao trong sa mạc lại có thành cổ chứ?" "Thật là kỳ dị!" "【Phi Phi Phi Phi Phi】 tặng chủ bá một chiếc Máy Bay: Tôi cược một gói cay, trong thành cổ đó chắc chắn có rất nhiều mỹ nữ!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Thật lòng mà nói, tòa thành cổ xuất hiện ở xa kia là của vương quốc nào vậy?"

“【Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】: “Tôi cảm thấy sợ quá!” Trương Thất Linh lấy ống nhòm ra nhìn tòa thành cổ một lúc rồi nói: “Thứ tôi thấy là hư ảnh, là hải thị thận lâu!” Hải thị thận lâu?

Nghe vậy, giáo sư Tiêu, Hồ Bát Nhất, Tiểu Béo, Hà Quang… Tất cả đều sững sờ.

Không ngờ tòa thành cổ khổng lồ kia lại là hải thị thận lâu.

“Hải thị thận lâu tôi chỉ mới nghe nói, không ngờ cả đời này lại có thể được thấy một lần.” Giáo sư Tiêu cảm thán: “Thật quá hùng vĩ.” “Tách!” Tiêu Điềm thích chụp ảnh liền lấy máy ảnh ra, nhắm vào hải thị thận lâu và bấm máy.

“Hải thị thận lâu, còn gọi là thận cảnh, là một hiện tượng tự nhiên hình thành do sự khúc xạ và phản xạ toàn phần của ánh sáng.

Ánh sáng phản xạ từ các vật thể trên trái đất, qua sự khúc xạ của khí quyển tạo thành hư ảnh.” “Bản chất của nó là một hiện tượng quang học.” “Sự xuất hiện của hải thị thận lâu có liên quan mật thiết đến vị trí địa lý, điều kiện vật lý của trái đất cũng như các đặc điểm khí tượng tại những nơi đó vào thời gian cụ thể.” “Đặc điểm của nó là thường xuất hiện tại cùng một địa điểm và thời gian xuất hiện nhất quán.” Bố Phương giải thích.

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

“Vãi chưởng!” “Tôi phục thật!” “Đến cả hải thị thận lâu mà chủ bá cũng biết!” “Không thể không nói, kiến thức của chủ bá thật phong phú!” “【Yêu Yêu Yêu Đát】 tặng chủ bá một chiếc Máy Bay: 666!

Nền tảng Đấu Ngư xuất hiện chủ bá biết tuốt!” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Tôi không phục ai, chỉ phục Bố gia!” “【Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】: Thật lòng mà nói,

Bố gia, trong đầu anh có phải chứa lượng kiến thức của cả một thư viện không?" Bố Phương nhìn vào camera và nói tiếp: "Từ xưa đến nay, thận cảnh luôn được người đời chú ý.

Trong thần thoại phương Tây, thận cảnh được mô tả là hóa thân của ma quỷ, là điềm báo của cái chết và bất hạnh!" "Còn trong thần thoại cổ đại nước ta, hải thị thận lâu lại được xem là tiên cảnh.

Tần Thủy Hoàng và Hán Vũ Đế từng dẫn người đến Bồng Lai tìm tiên cảnh, nhiều lần phái người đi tìm linh đan diệu dược." "Khoa học hiện đại đã có lời giải thích chính xác về hải thị thận lâu, cái gọi là thận lâu chỉ là ảo ảnh quang học!" "Sự phân bố nhiệt độ bất thường của không khí là điều kiện khí tượng cho sự hình thành của hầu hết các thận cảnh." "Nguyên nhân hình thành hải thị thận lâu, tôi lấy thận cảnh hạ làm ví dụ." "Vào mùa hè, dưới ánh nắng gay gắt, cát trong sa mạc bị phơi nắng nóng rực.

Do nhiệt dung riêng của cát nhỏ, nhiệt độ tăng rất nhanh, lớp không khí gần mặt cát tăng nhiệt độ rất cao, trong khi lớp không khí phía trên vẫn còn thấp, tạo ra sự phân bố nhiệt độ bất thường." "Do nóng nở lạnh co, lớp không khí nóng ở dưới gần mặt cát có mật độ nhỏ, lớp không khí lạnh ở trên có mật độ lớn.

Như vậy, chiết suất của không khí ở lớp dưới nhỏ hơn lớp trên." "Khi ánh sáng phản xạ từ một vật thể cao ở xa." "Từ lớp không khí đặc hơn ở trên đi vào lớp không khí loãng hơn ở dưới sẽ bị khúc xạ liên tục, góc tới của nó dần tăng lên.

Khi tăng đến bằng góc giới hạn thì xảy ra phản xạ toàn phần.

Lúc đó, con người nhìn ngược theo tia sáng phản xạ sẽ thấy được thận cảnh hạ." "Trên đường nhựa cũng vậy.

Do mặt đường màu sẫm, vào mùa hè dưới ánh nắng gay gắt khả năng hấp thụ năng lượng mạnh, cũng sẽ hình thành trên mặt đường

sự phân bố đặc trưng là lớp không khí trên lạnh, mật độ lớn, lớp không khí dưới nóng, mật độ nhỏ, nên cũng sẽ hình thành thận cảnh hạ." "'Hải thị thận lâu' xảy ra trong sa mạc là do ánh sáng mặt trời gặp phải không khí có mật độ khác nhau gây ra hiện tượng khúc xạ." "Trong sa mạc, ban ngày cát đá bị mặt trời nung nóng, nhiệt độ bề mặt lớp cát tăng lên nhanh chóng." "Do tính dẫn nhiệt của không khí kém, khi không có gió, sự chênh lệch nhiệt độ theo chiều dọc trên sa mạc rất rõ rệt: dưới nóng, trên lạnh.

Lớp không khí trên có mật độ cao, lớp không khí dưới có mật độ thấp." "Khi ánh sáng mặt trời từ lớp không khí mật độ cao đi vào lớp không khí mật độ thấp, góc của tia sáng thay đổi.

Qua sự khúc xạ của ánh sáng, ốc đảo hoặc thành cổ ở xa sẽ hiện ra trước mắt người." "Trên mặt biển hoặc mặt sông, đôi khi cũng xuất hiện hiện tượng 'hải thị thận lâu' này." "Hải thị thận lâu là một ảo ảnh quang học, là hư ảnh hình thành do ánh sáng phản xạ từ các vật thể trên trái đất qua sự khúc xạ của khí quyển." "Gọi tắt là thận cảnh.

Theo nguyên lý vật lý, hải thị thận lâu là do các lớp không khí khác nhau có mật độ khác nhau, mà ánh sáng lại có chiết suất khác nhau trong không khí có mật độ khác nhau." "Cũng là do sự khác biệt về mật độ giữa không khí lạnh trên mặt biển và không khí ấm ở trên cao, gây ra sự khúc xạ ánh sáng." Nghe Bố Phương trích dẫn kinh điển giải thích, không chỉ khán giả trong phòng livestream kinh ngạc, mà ngay cả giáo sư Tiêu và những người khác cũng sững sờ.

"Bố Phương, đỉnh!" Giáo sư Tiêu giơ ngón tay cái lên: "Tôi cũng không ngờ, một Mô Kim Hiệu Úy chuyên nghiệp lại am hiểu cả điều kiện hình thành hải thị thận lâu." Nghe vậy, Bố Phương đáp: "Mỗi một Mô Kim Hiệu Úy chính tông, kiến thức đều uyên bác, không thua kém gì giáo sư đâu!" "Đúng vậy!" Vương Bàn Tử cũng nói: "Thực ra về hải thị thận lâu, tôi cũng biết!" "Vậy Tiểu Béo, nguyên nhân hình

thành hải thị thận lâu là gì?" Hồ Bát Nhất cười hỏi.

Vương Bàn Tử: "…" Thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía mình, Vương Bàn Tử nói: "Tôi không nói được, tôi mà nói ra thì xui lắm, để Bố Phương nói đi." "Ha ha." Nhiều người bật cười, nhưng không ai vạch trần Vương Bàn Tử không biết.

"Vừa đi vừa nói đi." Bố Phương ngồi trên lạc đà đi về phía trước, nói: "Hải thị thận lâu là một ảo ảnh hình thành do sự khúc xạ của vật thể ở xa.

Nguyên nhân sinh ra nó là do mặt trời làm nhiệt độ mặt đất tăng lên, hình thành một gradien nhiệt độ." "Do mật độ khác nhau, tia sáng sẽ xảy ra hiện tượng khúc xạ tại ranh giới gradien nhiệt độ." "Bộ não của chúng ta cho rằng ánh sáng luôn truyền theo đường thẳng, nhưng khi ánh sáng đi qua lớp không khí có nhiệt độ thấp hơn, mật độ lớn hơn ở dưới, nó sẽ khúc xạ xuống dưới.

Vì vậy, vật thể ở xa hiện ra trong não sẽ cao hơn so với thực tế." "Hải thị thận lâu thường xảy ra trên biển, vì không gian không khí trên biển trong một phạm vi nhất định có độ ẩm lớn, độ dày cũng tương đối lớn.

Lượng hơi nước lớn như vậy dưới sự vận động tình cờ hình thành một hệ thống thấu kính khổng lồ." "Khi nhiệt độ gần mặt đất thay đổi đột ngột, sẽ dẫn đến sự chênh lệch lớn về mật độ không khí.

Cảnh vật ở xa, khi ánh sáng truyền đi sẽ xảy ra khúc xạ và phản xạ toàn phần bất thường, từ đó tạo ra thận cảnh." "Ngoài ra, sự xuất hiện của hải thị thận lâu còn liên quan đến chiết suất của các lớp không khí ở độ cao khác nhau, và hàm lượng hơi nước là yếu tố khí tượng quan trọng ảnh hưởng trực tiếp đến chiết suất." "Đồng thời, cũng có mối quan hệ nhất định với sự thay đổi đột ngột của nhiệt độ, độ ẩm tương đối." "Không khí gần mặt biển do nhiệt độ nước biển

thấp hơn, hơi nước ẩm ướt, nên chiết suất lớn hơn.

Không khí phía trên do ảnh hưởng của ánh nắng mặt trời nên nhiệt độ cao hơn.” “Chiết suất của lớp không khí trên mặt biển giảm dần theo độ cao từ dưới lên.

Chương 565

Do tính không liên tục của sự thay đổi các yếu tố khí tượng." "Dẫn đến sự thay đổi chiết suất của ánh sáng trong không khí cũng không liên tục.

Khi tia sáng đi qua đỉnh của lớp không khí có chiết suất lớn, trong điều kiện thời tiết trong xanh, không gió hoặc gió nhẹ, sẽ dễ hình thành phản xạ toàn phần, từ đó tạo ra kỳ quan hải thị thận lâu." Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream cảm giác như vừa nghe giảng cả tuần.

"Chủ bá, tôi xin anh đừng nói nữa!" "Cảm giác như nghe anh giải thích về hải thị thận lâu giống như ngồi trong trường nghe giảng cả tuần vậy!" "Tiếp tục đi, tôi đang nghe say sưa đây này!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Bố gia, nhìn sắc trời kìa, sắp có biến rồi!" "【Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】: Vãi chưởng!

Sắc trời đột nhiên tối sầm lại, chuyện gì vậy?" Đúng lúc này, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo đến.

Trời đất tối sầm lại.

Trên sa mạc cũng nổi gió lớn.

Nhiệt độ vốn nóng nực bỗng nhiên hạ xuống.

Nhóm Bố Phương chỉ cảm thấy mát mẻ.

"Ực!" Nuốt nước bọt, Bố Phương nói: "Sắp mưa to rồi!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử không nhịn được chửi: "Mẹ kiếp, trời đổi nhanh như lật sách vậy?" "Sa mạc mà mưa thì hiếm thấy lắm." Nhiệt Cáp Mãn lên tiếng: "Tôi nhớ lần mưa gần nhất là bảy năm trước, lúc đó

tôi dẫn mười mấy người nước ngoài đi thám hiểm sa mạc.

Khi ấy gió lớn, mưa như trút nước, một loại động vật kỳ lạ từ dưới cát bò lên, cắn chết mấy người nước ngoài." "Những người còn lại chạy theo tôi mới thoát chết được!" "Nói đơn giản, mưa trong sa mạc là điềm không lành!" "Anh dẫn đường, đừng dọa tôi chứ." Hà Quang nói: "Cơn sốt của tôi còn chưa khỏi hẳn đâu." Không trả lời Hà Quang, Nhiệt Cáp Mãn trèo xuống khỏi lạc đà, quỳ trên cát vàng, lạy trời một lạy, miệng lẩm bẩm tiếng Tân Cương, ngoài Hắc Man Ba ra không ai hiểu.

"Đại thúc đang làm gì vậy?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Cầu xin Hồ Đại ban cho tôi bình an." Hắc Man Ba trả lời.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Chủ bá, tăng tốc lên, cho lạc đà chạy đi!" "Trong sa mạc không có chỗ trú mưa, chủ bá sắp bị ướt rồi!" "Tôi cảm thấy có thứ gì đó quỷ quái đang gây sự!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Bố gia, bây giờ dựng trại tại chỗ hay tiếp tục đi về phía trước?" "【Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】 tặng chủ bá ba quả Siêu Tên Lửa: "Nghe theo Bố gia." Lúc này Bố Phương đang ngồi trên lạc đà, ánh mắt nhìn quanh, thấy không có gì bất thường, liền hướng về phía camera nói: "Không thể đi tiếp được nữa." "Mọi người xuống lạc đà dựng trại!" Nhiệt Cáp Mãn giơ hai tay lên trời, vung vẩy la lớn.

Đúng là người đông sức mạnh lớn.

Chưa đầy mười phút sau.

Nhóm Bố Phương đã dựng xong một cái lều lớn có thể chứa được khoảng hai mươi người.

"Tôi sợ chết trong sa mạc này quá." Trần Linh nhìn bầu trời tối sầm bên ngoài, mắt rưng rưng nói.

“Nói thật, tôi cũng sợ.” Hà Quang nói.

“Đừng hoảng.” “Có Bàn gia tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu.” Vương Bàn Tử nói với giọng hùng hồn.

“Bố Phương, trời trở nên bất thường rồi.” Trương Thất Linh nói với Bố Phương: “Cậu còn nhớ lúc tôi và A Ninh đi thuyền ra biển tìm mộ dưới đáy biển không?” “Lúc đó thời tiết đang đẹp, đột nhiên mây đen giăng kín, sấm chớp đùng đùng, gió lớn nổi lên, rồi xuất hiện thuyền ma!” “Ấn tượng sâu sắc.” Bố Phương nói: “Lần này không biết sẽ xuất hiện thứ quỷ quái gì đây!” “A!” Đột nhiên, cô gái Tiêu Điềm hét lên một tiếng, chỉ xuống chân mình nói: “Có sâu róm!” Sâu róm?

Nghe vậy, mọi người đều vô thức nhìn xuống.

Chỉ thấy từ dưới cát vàng chui ra một con thằn lằn.

Con thằn lằn này không giống thằn lằn cát, da màu đen, trên lưng có một cái mào.

Vẻ mặt trông rất hung dữ, to bằng lòng bàn tay.

“Xì!” Con thằn lằn nhìn mọi người một lượt, rồi há miệng, vươn đầu định cắn vào bắp chân Tiêu Điềm.

“Bốp!” Tiêu Điềm sau khi bình tĩnh lại, một chân đá bay con thằn lằn đi.

Được huấn luyện, cô nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc.

Đồng thời, cô cũng hiểu ra đây không phải sâu róm, mà là một con thằn lằn trong sa mạc.

Con thằn lằn va vào lều rồi rơi xuống đất.

“Mẹ kiếp, không thể là thằn lằn cát được, thằn lằn cát không thể nào tấn công người!” Vương Bàn Tử quả quyết.

Bố Phương chỉ vào con thằn lằn, chắc chắn nói: "Thực Nhân Tích!" Bố Phương chỉ vào con thằn lằn, khẳng định: "Thực Nhân Tích, còn gọi là rắn bốn chân hay rắn cứu mẹ, thuộc loài bò sát máu lạnh!" Thực Nhân Tích?

Nghe cái tên, giáo sư Tiêu và những người khác đều kinh ngạc.

Thật không ngờ.

Con thằn lằn to bằng lòng bàn tay lại là Thực Nhân Tích.

Mang hai chữ "thực nhân", dùng mông cũng biết là nó ăn thịt người.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Trong sa mạc có Thực Nhân Tích, chuyện này mà đồn ra ngoài, e là không ai dám vào sa mạc du lịch nữa!" "Mới chỉ có một con Thực Nhân Tích, nếu là một bầy thì nhóm của chủ bá sợ là gặp họa!" "【Ta Chân Bất Ngoan Nhân Nữ Đế】 tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: "Có một con Thực Nhân Tích, chứng tỏ có cả một bầy, chủ bá cẩn thận!" "【Hồ Cáp Dã】 tặng chủ bá một chiếc Phi Thuyền: "Chủ bá, tôi đề nghị giết con Thực Nhân Tích này, nướng lên ăn, cho nó biết là người ăn thằn lằn, chứ không phải thằn lằn ăn người!" "【Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】 tặng chủ bá một nghìn vây cá: "Bố gia, xử nó đi!" Nhìn qua màn hình bình luận, thấy có một khán giả thích xem náo nhiệt nhảy ra, Bố Phương nói: "Cảm ơn mọi người đã tặng quà, còn về việc bảo tôi nướng con Thực Nhân Tích này ăn, nói thật, tôi nhìn cái mặt hung dữ của nó là đã không có khẩu vị rồi!" "Xì!" Con Thực Nhân Tích lè chiếc lưỡi chẻ đôi, cũng là lưỡi rắn.

Chương 566

Nó đối đầu với nhóm Bố Phương.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Thực Nhân Tích!" "Có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Âm thanh của hệ thống vang lên bên tai, ngay khi Bố Phương định từ từ tiến lại gần để giữ con Thực Nhân Tích.

Con Thực Nhân Tích phát lực, lao đi như tia chớp.

Bố Phương cũng chỉ hơi sững người một chút, rồi tay phải đưa ra sau lưng, nắm lấy cán chiếc xẻng công binh đầu nhọn ở sau eo, rút ra, hung hăng đập về phía con Thực Nhân Tích.

"Bốp!" Con Thực Nhân Tích bị đập xuống đất đau đến mức co giật.

Nó cũng không ngờ, tốc độ phản ứng của con người lại nhanh đến vậy.

Vốn tưởng ra tay trước có thể đoạt mạng Bố Phương, kết quả nào ngờ lại nhận lấy kết cục tàn phế.

"Bốp!" Bố Phương căm ghét con Thực Nhân Tích này, lại còn muốn ăn thịt người.

Hắn bước tới, một xẻng đập nát nó thành một đống thịt bầy nhầy.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Thực Nhân Tích, điểm nâng cấp huyết mạch cộng năm mươi nghìn!" "Tốc độ phản ứng của cậu còn trên cả tôi!" Tiêu Lãnh nói với Bố Phương.

Cô cứ ngỡ Bố Phương sẽ bị con Thực Nhân Tích cắn, kết quả lại ngoài dự liệu của cô.

“Ầm!” Ngay khi Bố Phương định nói gì đó, đột nhiên một tiếng sấm vang lên!

Ngay sau đó, những hạt mưa to hơn hạt đậu tương rơi xuống lều, phát ra tiếng “bộp bộp bộp”.

Nhiệt độ nóng bức cũng biến mất.

“Tôi nhớ ra rồi.” Nhiệt Cáp Mãn nhìn đống thịt bầy nhầy của con Thực Nhân Tích nói: “Bảy năm trước, mấy nhà thám hiểm nước ngoài kia chính là bị Thực Nhân Tích ăn thịt.” Nghe vậy, Trương Thất Linh đi về phía con Thực Nhân Tích, dưới ánh mắt của mọi người, lấy một chút thịt, đặt dưới mũi ngửi, rồi nói: “Đây là giống loài biến dị của Thực Nhân Tích.” “Gen của nó có tính di truyền.” “Kích thước cơ thể có thể lớn lên, to như một con cá sấu trưởng thành.” “Ực!” Nghe vậy, mọi người đều không nhịn được nuốt nước bọt.

“Nếu đúng như vậy, con Thực Nhân Tích này chỉ là con non, mẹ nó chắc chắn rất lớn!” Hồ Bát Nhất nói.

Mẹ của con Thực Nhân Tích đang ở gần đây, giáo sư Tiêu, người của Hỏa Nhân và hai người dẫn đường đều dựng tóc gáy.

Bố Phương nói: “La Bố Bạc, cũng là Biển Chết, một trong những nơi kỳ dị nhất nước ta.

Tương truyền người đặt chân vào nơi này rất nhiều, nhưng người có thể ra ngoài thì lại vô cùng ít.” “Nổi tiếng nhất chính là vụ mất tích của nhà khoa học Bành Gia Mộc.” “Thằn lằn khổng lồ ăn thịt người chỉ sống ở La Bố Bạc, là loài vật còn sót lại từ thời cổ đại hay là loài biến dị, vẫn chưa rõ.” “Tương truyền vào năm 1978, ở La Bố Bạc đã phát hiện một hang động ngầm khổng lồ, bên trong có hàng nghìn con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người.

Lúc đó không ít người đi thám hiểm đã bị ăn thịt.

Để tiêu diệt những con thằn lằn này, cấp trên đã quyết định cho nổ bom hạt nhân ở Biển Chết." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi.

"Tôi cảm thấy mấy con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người này thật thảm!" "Bị bom hạt nhân nổ chết!" Bố Phương nói tiếp: "Thằn lằn khổng lồ ăn thịt người ở La Bố Bạc có lẽ vẫn chưa bị tiêu diệt hết.

Những người gặp phải chúng, ai nấy đều tái mặt khi nhắc đến!" "Rắn lục sa mạc bình thường tuy lợi hại, nhưng dù sao cũng biết tập tính ưa sáng của chúng.

Chỉ cần không đụng phải là không có vấn đề gì." "Thằn lằn khổng lồ ăn thịt người còn lợi hại hơn rắn lục rất nhiều.

Bình thường chúng đều trốn dưới cát vàng, mắt thường không thấy được.

Một bước giẫm xuống, lúc rút chân lên thì chân đã không còn." "Điều đáng sợ nhất là lực cắn của chúng cực lớn, thích ăn những sinh vật đang ngủ say trên sa mạc, ví dụ như chúng ta!" "Không hay rồi!" "Đến rồi!" Đúng lúc này, giọng của hòa thượng đầu trọc Quan Tinh cũng trở nên lớn hơn.

Mọi người không cần đoán cũng biết, đó chính là Thực Nhân Tích!

Bên ngoài có tiếng động truyền vào trong lều.

"Lúc này, mọi người tuyệt đối không được hoảng loạn, lưng tựa lưng, cùng nhau đối mặt khó khăn!" Bố Phương cầm xẻng công binh, nói với mọi người.

Lúc này, mọi người tuyệt đối không được hoảng loạn, lưng tựa lưng, cùng nhau đối mặt khó khăn!" Bố Phương cầm xẻng công binh, nói với mọi người.

Nghe vậy, mọi người đều tụ tập lại ở giữa lều.

Mười mấy người vây thành một vòng tròn.

Các thành viên đội khảo cổ cũng đều có xẻng công binh, cầm để phòng thân.

Không lâu sau.

Mọi người chỉ thấy từng con Thực Nhân Tích to bằng lòng bàn tay từ dưới lều chui vào.

“Nhiều Thực Nhân Tích thế này, tôi không đối phó nổi.” Hà Quang hoảng hốt, nói: “Phải chi mang theo bột đuổi côn trùng thì tốt rồi.” “Tiểu Quang, đừng sợ.” “Không thì tè ra quần bây giờ.” Giáo sư Tiêu nói với anh ta.

Bầy Thực Nhân Tích tiến vào, hình thành một vòng vây, trực tiếp tấn công nhóm Bố Phương.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều tê cả da đầu.

Chương 567

"Không ổn, tôi mắc chứng sợ lỗ, sắp điên rồi!" "Nhiều Thực Nhân Tích thế này, nhóm của chủ bá có lẽ còn không đủ cho chúng ăn no!" "Vừa mới vào xem livestream của chủ bá, chưa xem đã ghiền thì đã thấy chủ bá rơi vào tuyệt cảnh!" "【Dì Thích Nhảy Quảng Trường】 tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: "Chủ bá, đừng ngẩn ra nữa, mau nghĩ cách đi!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: "Đối mặt với hàng nghìn con Thực Nhân Tích, Bố gia vẫn có thể giữ được bình tĩnh, tôi khâm phục không thôi!" "【Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】 tặng chủ bá mười chiếc Máy Bay: "Bố gia, thay vì chờ bị Thực Nhân Tích cắn chết, sao không giết vài con đi!" "Bố Phương, sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ tư Địa Sát Lệnh, nổ chết chúng đi!" Trần Linh nói.

Nghe vậy, Bố Phương lắc đầu, nói: "Làm vậy thì tôi cũng bị nổ chết, trừ phi bọn Thực Nhân Tích ở ngoài mười mét!" "Phải chi mang theo súng máy thì tốt rồi." Vương Bàn Tử nói: "Chỉ cần đủ đạn, một vạn con Thực Nhân Tích cũng sẽ bị tôi tiêu diệt!" "Xì… xì… xì!" Đám Thực Nhân Tích dày đặc lè lưỡi rắn, phát ra tiếng kêu xì xì.

"Keng!" Ngay khi bầy Thực Nhân Tích sắp lao vào mọi người, Trương Thất Linh rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, rạch một đường trên ngón tay.

Ngay sau đó, anh thực hiện một động tác cúi người phong độ, lòng bàn tay trái đập xuống đất.

"Bốp!" Chỉ thấy tay của anh đã nhuốm đầy máu tươi.

Giây tiếp theo.

Hàng nghìn con Thực Nhân Tích đều sững sờ, sau đó đi vòng

quanh mọi người một vòng rồi theo đường cũ rút lui.

"Vãi chưởng!" "Lợi hại quá đi trời!" Vương Bàn Tử nhìn Trương Thất Linh kinh ngạc kêu lên.

Thật không ngờ.

Máu của Tiểu ca lại có thể xua đuổi được Thực Nhân Tích.

Thật không thể tin nổi.

"Máu của cậu ta bá đạo thật!" "Tôi cũng muốn có!" Hồ Bát Nhất nói.

"Lại một nhân trung chi long!" Nhìn Trương Thất Linh với vẻ mặt lạnh lùng như từ chối người khác ngàn dặm, giáo sư Tiêu giơ ngón tay cái lên.

Trước đây, ông nghĩ người này có lẽ cũng lợi hại như Bố Phương.

Kết quả đúng là như vậy!

Thấy bầy Thực Nhân Tích bị máu của Trương Thất Linh dọa chạy, bốn sinh viên của giáo sư Tiêu đều thở phào nhẹ nhõm.

Cứ ngỡ sẽ bị Thực Nhân Tích xé xác, kết quả lại không như họ nghĩ.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng kinh ngạc.

"Ôi trời!" "Hậu nhân của Phát Khâu Trung Lang Tướng trâu bò thật!" "Máu tươi mà có thể dọa chạy hơn một nghìn con Thực Nhân Tích!" "【Bảo Bối Thích Ca Hát】: "Máu của Tiểu ca là máu gì vậy?" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa: "Quả nhiên, người cứng không nói nhiều!" "【Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】: "Bố gia nói Trương Thất Linh đã sống một nghìn năm, tôi có chút tin rồi đấy!" "Cậu trai tóc mái xéo, máu của cậu là máu gì vậy?" Vương Bàn Tử chạm vào Trương Thất Linh đang dùng băng gạc băng

bó vết thương, hỏi.

Trương Thất Linh không để ý đến Vương Bàn Tử, nghiêm túc băng bó vết thương.

Vương Bàn Tử: "…" "Máu của Tiểu ca là máu Kỳ Lân, có nhiều năng lực đặc biệt không thể tưởng tượng, vào thời khắc nguy hiểm có thể phát huy tác dụng to lớn!" Bố Phương lên tiếng.

Máu Kỳ Lân?

Nghe tên huyết mạch, mọi người không khỏi kinh ngạc.

Kỳ lân ai cũng biết, là một loài thú cát tường truyền thống của An Lạc.

Trong 《Lễ Ký - Lễ Vận đệ cửu》 có ghi: "Lân, Phượng, Quy, Long, gọi là Tứ linh", có thể thấy địa vị của Kỳ Lân ngang hàng với Rồng, không hề thấp hơn.

"Bố Phương có máu Rồng, Tiểu ca có máu Kỳ Lân, hai người lấy được huyết mạch này từ đâu vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

Nói thật, anh ta cũng muốn có một huyết mạch.

Có huyết mạch rồi thì mấy con thi miết, rết, rắn độc kia đều phải tránh xa!

"Tiểu Béo, huyết mạch là do bẩm sinh, có lẽ tổ tiên của tôi là Rồng, còn tổ tiên của Tiểu ca là Kỳ Lân!" Bố Phương tiếp tục nói xạo: "Giống như con người chúng ta, đều do tinh tinh tiến hóa thành!" "Tôi hiểu rồi." Vương Bàn Tử nói: "Ý của cậu là, Rồng tiến hóa thành người, còn Kỳ Lân của Tiểu ca cũng tiến hóa thành người." Bố Phương vỗ tay, cười nói: "Thông minh!" "Tôi dùng mông cũng nghĩ ra được!" Vương Bàn Tử nói.

"Bên ngoài mây đen giăng kín, sấm chớp đùng đùng, trời đất một

màu tối tăm!" "Xem ra boss vẫn chưa xuất hiện!" Trương Thất Linh đi đến cửa lều, vén tấm bạt lên, nhìn ra ngoài một lát rồi nói.

Bên ngoài, mưa rơi như hạt đậu, gió lớn thổi mạnh.

May mà lều được dựng chắc chắn, nếu không có thể sẽ bị gió thổi đổ, hoặc thổi bay đi.

"Ực!" Nghe Tiểu ca nói, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt: "Boss vẫn chưa xuất hiện?" "Đúng vậy!" Trương Thất Linh gật đầu, nói: "Tôi có dự cảm, nó sắp xuất hiện rồi!" "Quan Tinh, ông có khả năng Văn Phong Thính Lôi, nghe thử xem, ngoài tiếng mưa rơi, tiếng sấm, có động tĩnh gì khác không." Giáo sư Tiêu nhìn người trợ thủ được Hoa Tiền thuê, nói.

Nghe vậy, hòa thượng đầu trọc Quan Tinh nhắm mắt lại.

Lắng nghe cẩn thận.

"Không cần nghe!" "Đến rồi!" Bố Phương lên tiếng.

"Ở đâu?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Nhìn kìa!" Bố Phương chỉ ra ngoài cửa lều.

Chương 568

Thực ra người đầu tiên phát hiện là Tiểu ca, chỉ là anh không nói ra.

Bởi vì anh đã vén tấm bạt cửa lên, mắt vẫn luôn nhìn ra ngoài.

Mọi người đều ghé lại gần, nhìn theo hướng tay của Bố Phương.

Chỉ thấy dưới bầu trời u ám, cách lều khoảng trăm mét, một con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người to hơn cả xe tải Giải Phóng, quả là một con quái vật khổng lồ, từ dưới một cồn cát nghiêng bò lên, lè lưỡi rắn, bước bốn chân về phía này.

Tốc độ có phần chậm chạp.

Đầu của con thằn lằn khổng lồ này rất lớn, như một cái chậu tắm lớn, có một đôi mắt màu đỏ rực.

Vảy màu đen, phản chiếu ánh sáng u ám.

Trên lưng có một hàng mào dựng đứng.

Móng vuốt cũng dài, to và sắc bén.

Tóm lại, đây là một loài quái vật bò sát đáng sợ.

Nhìn một cái là cảm thấy sát khí đằng đằng.

"Tôi cứ tưởng rồng Komodo là loài thằn lằn lớn nhất thế giới, không ngờ loài thằn lằn lớn nhất thế giới lại ở trong sa mạc Taklamakan của nước ta!" Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất cũng nói: "Rồng Komodo là động vật có độc trên trái đất.

Con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người to và dài hơn cả xe tải Giải Phóng này chắc chắn có kịch độc." "Một giọt nọc độc, e là có thể giết

chết một người trong nháy mắt.” “Gào!” Con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người dừng lại, há cái miệng to như chậu máu, gầm lên một tiếng về phía mọi người.

Bố Phương nhận ra nó đang thị uy.

Chỉ thấy trong miệng nó mọc đầy những chiếc răng nanh bẩn thỉu.

Là một loài động vật ăn xác thối, miệng nó tỏa ra mùi hôi thối kinh khủng.

Thật sự còn bẩn hơn cả hố xí lâu năm.

Mọi người đều buồn nôn muốn chết.

Tiêu Điềm lấy khẩu trang N95 từ trong ba lô ra phát cho mọi người.

Đeo khẩu trang, che kín miệng mũi, Bố Phương hướng về phía camera nói: “Bất kỳ động vật nào, kể cả trâu nước trưởng thành to lớn như yêu viên, chỉ cần bị thằn lằn khổng lồ ăn thịt người cắn một miếng, dù không bị thương nặng, cũng sẽ nhanh chóng chết trong đau đớn.” “Tôi có thể thấy, phía trước hàm dưới của con thằn lằn khổng lồ này có tuyến độc.

Nọc độc của nó là một loại độc tố hỗn hợp.

Loại độc này sẽ khiến vết thương chảy máu không ngừng, huyết áp giảm mạnh, nạn nhân sẽ chết vì mất máu qua miệng.” “Ngoài ra, do trong miệng thằn lằn khổng lồ ăn thịt người có mảnh vụn thịt thối, nếu bị cắn trúng, vi khuẩn trong nước bọt sẽ gây ra triệu chứng nhiễm trùng huyết nghiêm trọng cho nạn nhân, sau đó tử vong.” “Khoảng ba ngày nhiễm trùng huyết phát tác chậm rãi đủ để nạn nhân thoát khỏi hiện trường bị tấn công, nhưng con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người hung tàn sẽ dựa vào khứu giác nhạy bén vô song, âm thầm bám theo nạn nhân bị cắn.” “Đây cũng là một trong những điểm đáng sợ của

thằn lằn khổng lồ ăn thịt người." "Loài thằn lằn khổng lồ ăn thịt người mà chúng ta thấy thích tụ tập ăn uống, thường xuyên từ bốn phương tám hướng kéo đến dự tiệc.

Đối mặt với bầy thằn lằn đáng sợ đổ về từ mọi phía, đối với nạn nhân mà nói, đó là một sự tuyệt vọng bất lực và kinh hoàng.

Những con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người đang đói cồn cào có thể sẽ không đợi con mồi chết hẳn.

Chỉ cần nạn nhân ngã xuống, nhân lúc họ sùi bọt mép, hôn mê bất tỉnh, bầy thằn lằn sẽ không thể chờ đợi mà tranh nhau lao vào nạn nhân đang hấp hối, điên cuồng xé xác ăn thịt!" "Loại thằn lằn khổng lồ ăn thịt người này chỉ sống trong phạm vi khu vực La Bố Bạc!" "Gặp được nó, chứng tỏ chúng ta đã tiến vào La Bố Bạc!" "Thằn lằn khổng lồ ăn thịt người đang trên bờ vực tuyệt chủng, số liệu hiện tại cho thấy ở Biển Chết có khoảng hơn hai mươi con!" "Khi thức ăn khan hiếm, chúng cũng sẽ lội sông vượt biển đến nơi khác tìm xác thối.

Nhưng con người đã đánh giá thấp mức độ tà ác của loài vật còn sót lại từ thời khủng long này." "Chúng không chỉ ăn thịt chết, mà còn ăn cả người sống, cũng không hề thương tiếc mà nuốt chửng đồng loại.

Vì vậy mọi người khi nhìn thấy nó, tuyệt đối đừng bị những động tác chậm chạp của nó đánh lừa!" "Con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người này có tướng mạo tà ác xấu xí, khiến người ta không rét mà run.

Ấn tượng đầu tiên mà con quái vật này mang lại cho tôi là nó như thể vừa bò ra từ hố phân của địa ngục vậy." Nghe đến đây, khán giả trong phòng livestream đều dựng tóc gáy.

"Chủ bá, con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người này to quá!" "Vừa

nhìn thấy nó lần đầu, tôi đã giật mình!" "Chủ bá, anh nói không sai, thằn lằn khổng lồ ăn thịt người là loài vật còn sót lại từ thời khủng long!" "Tôi có thể khẳng định, khủng long bạo chúa thời tiền sử cũng không đấu lại con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người to hơn xe tải Giải Phóng này!" "【Mô Kim Tiểu Hắc Thủ】 tặng chủ bá một viên Cá Viên: "Chủ bá, con thằn lằn khổng lồ ăn thịt người to như vậy sao mà giết được?

Hơn nữa, khứu giác của chúng rất nhạy, sẽ từ bốn phương tám hướng kéo đến tụ tập ăn uống.

Nếu vậy thì sẽ có thêm nhiều thằn lằn khổng lồ nữa!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng chủ bá một quả Tên Lửa: "Bố gia, đừng ngẩn ra nữa, mau chạy đi!" "【Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền】 tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: "Không thể lui được nữa, Bố gia, xử nó đi!".

Quản lý Đẹp Tra Nhiều Tiền lại tặng chủ bá một Tên Lửa Siêu Cấp: "Không có đường lui, Bố gia, khô máu đi!" Nhìn qua bình luận, thấy có khán giả khuyên nên chạy trốn, Bố Phương lắc đầu, nói: "Bây giờ đã đến vùng ngoại vi Lop Nur, sắp đến cổ quốc Lâu Lan rồi, tôi sẽ không quay lại, cũng sẽ không bỏ chạy." "Dùng lời của vị quản lý kia thì, không có đường lui!" "Chẳng phải chỉ là một con thằn lằn ăn thịt khổng lồ thôi sao?

Nếu nó đã đến, tôi sẽ dũng cảm đối mặt, đối với tôi nó chẳng có gì đáng sợ!" Nghe những lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá đỉnh vãi!" "Ngay cả thằn lằn ăn thịt khổng lồ cũng không thèm để vào mắt!" "Cứ bá đạo thế này nữa là tôi thành fan đấy!" "Tả Lĩnh Trần Hạt Tử tặng chủ bá một viên cá: "Thật lòng mà nói, Bố gia, anh quá ngầu rồi!"" "Tay Không Lái Máy Bay tặng

chủ bá một Tên Lửa: “Tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò!”” “Quản lý Đẹp Tra Nhiều Tiền: “Tôi phải phàn nàn, tốc độ bò của con thằn lằn ăn thịt này chậm quá đi!”” Ánh mắt Bố Phương nhìn con thằn lằn ăn thịt đang chậm rãi bò về phía này, nói: “Thưa quý vị khán giả, nhìn xem, nó có hình dáng giống khủng long thời viễn cổ.

Các học giả nghiên cứu động vật bò sát cổ đại rất hứng thú với loại sinh vật trông như đến từ địa ngục này, khát khao nghiên cứu cũng rất mãnh liệt, các nhà khoa học có thể thông qua nó để nghiên cứu tập tính của khủng long.” “Ví dụ như nó có thể sinh sản đơn tính, không cần con đực thụ tinh, con cái vẫn có thể đẻ ra thằn lằn con.” “Đối mặt với loại quái thú bò sát ăn thịt người này, nếu không phải siêu nhân hay Ultraman thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Đối với người bình thường mà nói, nếu không muốn bị nó ăn thịt, cách tốt nhất là không nên bước vào vùng biển chết chóc không một bóng người này.” “Nhưng vấn đề là, tôi biết lòng hiếu kỳ của con người là vô hạn, tin rằng có không ít du khách không sợ chết lại cực kỳ hứng thú với loại thằn lằn khổng lồ kích thích thị giác này.” “Muốn xem thằn lằn ăn thịt thì có thể xem livestream, ví dụ như tôi đang livestream cho các bạn xem đây, cũng có thể đến đây, nhưng nếu không muốn bị con khủng long hiện đại này ăn thịt, để chuyện này truyền ra ngoài thì mất mặt lắm.” “Chuyện như vậy có lẽ đã xảy ra nhiều lần trong vùng biển chết chóc này.” “Như tôi đã nói trước đây, người bước vào vùng biển chết chóc thì nhiều, nhưng người ra được thì lại cực kỳ ít.” “Có thể bị thằn lằn ăn thịt ăn mất, cũng có thể chết trong bão cát.

Tóm lại, đừng vì hiếu kỳ mà đến đây xem thằn lằn ăn thịt.” “Con thằn lằn ăn thịt này dài khoảng mười mét, nặng hàng chục tấn.” “Có thể các bạn chưa biết, vào năm 2000, một nhà thám hiểm nước ngoài đã đến đây, còn mang theo một chiếc máy ảnh để chụp ảnh con thằn

lằn ăn thịt, đó là một quyết định vô cùng tồi tệ.” “Nhà thám hiểm đó đã bị vẻ ngoài già nua, chậm chạp của con thằn lằn ăn thịt đánh lừa.” “Có lẽ lúc chụp ảnh ông ta đã quá phấn khích, hoàn toàn không nhận ra con thằn lằn đang tiến lại gần mình.” “Nhân đây, tôi phải nói với các nhiếp ảnh gia rằng, khi làm việc ngoài tự nhiên, họ thường bị ống kính đánh lừa, quên mất khoảng cách với mãnh thú.” “Bởi vì khi nhìn động vật qua ống kính, người ta thường không ý thức được chúng đang ở gần đến mức nào.

Chương 569

Động vật cũng rất kiên nhẫn, chúng cũng biết lừa người.

Đến khi nhận ra nguy hiểm thì đã lỡ mất thời cơ tốt nhất để chạy trốn." "Trở lại câu chuyện, khi khoảng cách giữa con thằn lằn ăn thịt và nhà thám hiểm dần thu hẹp, nhà thám hiểm đáng thương cũng đang từng bước tiến đến cái chết." "Con thằn lằn ăn thịt có ý đồ xấu đã nhân lúc nhà thám hiểm đang chuyên tâm quan sát, đột ngột phát động tấn công bất ngờ, không hề cho ông ta một lời cảnh báo để chạy trốn." "Tình hình sau đó chúng ta không biết được, nhưng có thể khẳng định, một con thằn lằn ăn thịt to hơn cả chiếc xe tải Giải Phóng tấn công nhà thám hiểm, ông ta chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

Nếu không chết, ông ta cũng đã trốn thoát được một thời gian." "Nhưng tất cả đều nằm trong dự liệu của con thằn lằn.

Nạn nhân trong cơn hoảng loạn, cũng chính là nhà thám hiểm, đã không kịp đến bệnh viện.

Sau khi độc phát tác và tử vong, con thằn lằn bám theo như hình với bóng đã ăn thịt ông ta." "Ngay cả quần áo cũng không chừa lại, trên mặt đất chỉ còn vết máu và vật dụng cá nhân, ví dụ như chiếc máy ảnh." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều dựng tóc gáy.

Họ đã nhận ra con thằn lằn ăn thịt bám theo như hình với bóng này đáng sợ đến mức nào.

Trong sa mạc, dù cho bạn chạy trước một ngày, nó cũng sẽ đuổi kịp, giống như giòi trong xương vậy.

"Chủ bá, tôi cầu xin anh hãy tiêu diệt con thằn lằn ăn thịt này đi!" "Để nó lại đây, những người đến sau chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm!"

“Lầu trên, anh nghĩ chủ bá đánh lại được nó à?” “Chủ bá, nếu không chạy, anh chắc chắn sẽ bị nó ăn thịt!” “Tiểu Nhu Mê Phim tặng chủ bá một Vây Cá: “Sợ chết tôi rồi!”” “Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá một Tên Lửa: “Bố gia, dùng Địa Sát Lệnh, kích hoạt nổ liên hoàn dưới đất, cho nổ chết con thằn lằn ăn thịt khổng lồ này đi!”” “Quản lý Đẹp Tra Nhiều Tiền: “Đúng vậy, cho nổ chết nó!”” Nhìn qua bình luận, Bố Phương lắc đầu, nói: “Vảy của con thằn lằn ăn thịt này rất cứng, có thể nói là đao thương bất nhập.

Dùng thuốc nổ cũng sẽ không gây thương tích nặng, làm vậy ngược lại còn chọc giận nó.” “Vậy chủ bá, anh cũng không chạy, cũng không ra tay, thì làm sao tiêu diệt nó?” “Chủ bá, tôi thấy bộ dạng bình tĩnh của anh, không lẽ anh có cách xử lý con quái vật khổng lồ này?” “Ha ha, tôi thấy rồi, chủ bá đang giả vờ bình tĩnh cho chúng ta xem thôi, lát nữa khi con thằn lằn đến gần, chắc chắn sẽ gọi mọi người cười lạc đà bỏ chạy!” Bố Phương nói: “Vạn vật đều tương sinh tương khắc, cái gọi là nhất vật hàng nhất vật!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người.

“Chủ bá, tôi tò mò, thiên địch của con thằn lằn ăn thịt này là ai?” “Lầu trên, đừng hỏi nữa, khủng long sống thời hiện đại làm gì có thiên địch!” “Tôi cũng nghĩ vậy!” “Cười chết tôi, thằn lằn ăn thịt không có thiên địch?

Lừa ai vậy?” “Tay Không Lái Máy Bay: “Tôi cảm thấy thiên địch của nó chính là Bố gia!”” “Quản lý Đẹp Tra Nhiều Tiền: “Không, thiên địch của nó là loài người chúng ta!”” Nhìn qua bình luận, phát hiện có khán giả đã trả lời đúng, Bố Phương nói: “Khán giả trong phòng livestream, có lẽ vừa rồi mọi người đều đang hỏi, thiên địch của con thằn lằn ăn thịt là ai?

Rốt cuộc nó có thiên địch không?” “Theo tôi biết, con thằn lằn ăn thịt này là sinh vật thời tiền sử, còn được gọi là La Bố Đa Long, cho

đến nay là loài thằn lằn lớn nhất.

Vẻ ngoài của nó tuy trông có vẻ vụng về, nhưng tốc độ tấn công lại nhanh như chớp, khiến người ta không kịp đề phòng." "Hơn nữa, La Bố Đa Long có nọc độc chết người, thực ra đó là chất nhầy trong miệng nó chứa lượng lớn vi khuẩn, bị nó cắn còn thảm hơn cả trúng độc!" "Vết thương sẽ không thể lành, dần dần sẽ thối rữa, cuối cùng nhiễm trùng toàn thân mà chết!" "Tóm lại, thằn lằn ăn thịt là một loài động vật bò sát vô cùng đáng sợ!" "Nếu nói về thiên địch trong thế giới động vật hoang dã, vậy thì chỉ có loài người chúng ta!" "Khủng long có còn sống cũng không địch lại được máy bay đại pháo của con người!" "Chúng ta dùng trí tuệ để chiến thắng.

Nếu đấu tay đôi, con người không phải là đối thủ của nó, đến trâu nước hoang dã nó còn ăn được, huống chi là con người." "La Bố Đa Long da dày thịt béo, có khả năng phòng ngự mạnh mẽ.

Hiện tại ở vùng biển chết chóc này không có thiên địch nào của nó xuất hiện, có thể nói đây là địa bàn của nó!" "Loài quái vật khổng lồ này thích ăn nhất là động vật cỡ lớn, đối tượng săn mồi thường là lạc đà, báo sa mạc, voi sa mạc, sư tử sa mạc, vân vân." "Có lúc đói quá, nó sẽ ăn cả đồng loại!" "Chủ bá, cầu xin anh đừng nói nữa!" "Ấn tượng của tôi đã sâu sắc lắm rồi, tối nay ngủ chắc chắn sẽ gặp ác mộng!" Bố Phương tiếp tục: "Thiên địch của thằn lằn ăn thịt, ngoài loài người chúng ta, còn có chính nó, nó sẽ thường xuyên ăn thịt đồng loại, thật là một chuyện bi thảm." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đã hiểu ra.

Thiên địch của La Bố Đa Long, ngoài con người, còn có chính nó.

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện La Bố Đa Long, có thể thăng cấp huyết mạch!" Bên tai vang lên giọng nói của hệ thống, Bố Phương nhìn con La Bố Đa Long cách đó ba mươi mét.

Không bao lâu nữa nó sẽ đến đây.

Bây giờ không thể tán gẫu với khán giả nữa, phải nghĩ cách thăng cấp huyết mạch cho nó.

“Bố Phương, cậu có tự tin xử lý được con La Bố Đa Long không?” Giáo sư Tiêu hỏi.

Tim ông giờ đang đập thình thịch.

“Đừng hỏi, hỏi tức là có.” Bố Phương đáp.

Có?

Nghe vậy, giáo sư Tiêu suýt nữa ngã quỵ.

Thật không ngờ, Bố Phương lại tự tin đến thế.

“Giáo sư Tiêu, ông có mang súng không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Có mang.” Giáo sư Tiêu gật đầu, nói: “Hỏi làm gì?” “Bàn gia tôi là tay súng thần đấy, đưa súng cho tôi, tôi sẽ bắn mù hai mắt con La Bố Đa Long, biến nó thành kẻ mù!” Vương Bàn Tử cười nói.

“Được.” Giáo sư Tiêu đáp một tiếng, sau đó bảo Tiêu Lãnh đưa khẩu súng lục Desert Eagle cho Vương Bàn Tử.

Nhận lấy khẩu súng, Vương Bàn Tử trực tiếp nhắm vào con La Bố Đa Long đang chậm chạp bò tới: “Đòi ăn tao à, Bàn gia tao sẽ biến mày thành rồng một mắt!” “Pằng!” Ngay sau đó, Vương Bàn Tử bóp cò.

Một viên đạn cỡ 0.357 bay ra khỏi nòng.

Tốc độ của viên đạn bắn ra cực nhanh, chỉ trong vài cái chớp mắt đã bắn trúng mắt phải của La Bố Đa Long.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “keng”.

Thì ra La Bố Đa Long đã phản ứng theo bản năng nhắm mắt lại,

viên đạn bắn trúng lớp vảy trên mí mắt nó.

"Tên mập kia, phải công nhận, tài bắn súng của cậu chuẩn thật!" "Nhưng đạn không có tác dụng gì với La Bố Đa Long cả!" Giáo sư Tiêu nói.

"Mẹ kiếp, con khủng long sống thời hiện đại này, vảy của nó cứng quá!" Vương Bàn Tử nói xong, nhìn khẩu Desert Eagle trong tay, rồi đưa thẳng cho Tiêu Lãnh.

"Lần này, e rằng ngay cả "Hồ đại" cũng không bảo vệ được chúng ta nữa rồi!" Nhiệt Cáp Mạn mặt mày ủ rũ nói: "Tôi hối hận vì đã dẫn các người vào sa mạc quá!" "Đừng hoảng!" "Nếu hoảng loạn sẽ gây ra phản ứng dây chuyền!" Bố Phương nói.

Nghe vậy, Nhiệt Cáp Mạn bình tĩnh lại, vội vàng lấy thuốc lá ra châm lửa.

"Mái ngố, lấy máu ra dọa nó đi." Vương Bàn Tử nói với Tiểu Ca.

Chương 570

"Vô dụng, La Bố Đa Long không sợ máu Kỳ Lân của tôi." Trương Thất Linh nói.

"Vậy còn máu rồng?" "Cũng vậy thôi!" "Tại sao?" "Bởi vì nó có mắt, có thể phân biệt được, tôi không phải Kỳ Lân, Bố Phương không phải rồng!" "La Bố Đa Long sống sót từ thời khủng long đến giờ, chắc chắn rất thông minh!" Trương Thất Linh nói.

Nhìn con quái vật khổng lồ La Bố Đa Long đang bò tới, Bố Phương hít sâu một hơi, hô lên: "Khô máu!" Khô máu?

Nghe lời Bố Phương, mọi người đều kinh ngạc.

"Bố Phương, con La Bố Đa Long to hơn cả xe tải Giải Phóng, cậu định chơi nó thật à?" Giáo sư Tiêu hỏi.

"Đúng vậy!" "Con quái vật khổng lồ này, nếu đấu tay đôi, cậu có đánh lại nó không?" Tiêu Lãnh cũng nói.

"Đừng hỏi, hỏi tức là chơi được!" Bố Phương lấy Hắc Kim Cổ Đao từ không gian hệ thống ra, cầm lấy, đi về phía La Bố Đa Long.

Vừa bước ra khỏi lều, hắn đã bị mưa làm ướt sũng.

Gió lớn thổi qua, cảm giác thật mát mẻ.

Nhìn Bố Phương với vẻ mặt bình tĩnh đi về phía con La Bố Đa Long, khán giả trong phòng livestream đều chấn động.

Không ai ngờ rằng Bố Phương lại dám đi về phía con quái vật to hơn cả xe tải.

Mẹ nó chứ, vẻ mặt còn bình tĩnh như không.

"Tao không phục tường, chỉ phục chủ bá!" "Mẹ nó chứ, bá đạo

vãi chưởng!" "Thật lòng mà nói, nhìn bộ dạng tà ác của con La Bố Đa Long, tôi suýt nữa sợ chết khiếp." "Bàn Sơn Khảo Cáp Tử tặng chủ bá mười viên cá: "Chủ bá, đừng hành động lỗ mãng, con La Bố Đa Long đáng sợ như vậy, anh có phải là đối thủ của nó không?"" "Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá bảy trăm Vây Cá: "Nói có lý, tôi thấy ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách mới là lựa chọn sáng suốt!"" "Quản lý Đẹp Tra Nhiều Tiền tặng chủ bá một Tên Lửa Siêu Cấp: "Không biết Bố gia có xử lý được con La Bố Đa Long không!"" "Ngao!" La Bố Đa Long mở cái miệng đầy nhớp nháp, gầm lên một tiếng với Bố Phương, sau đó dùng bốn chân bò về phía hắn.

"Hù!" Bố Phương dừng lại, thở ra một hơi trọc khí.

Thật sự mà nói, con quái vật này da dày thịt béo, đao thương bất nhập, đấu tay đôi không lại nó.

Phải thăng cấp huyết mạch của La Bố Đa Long mới được.

"Tạch tạch tạch!" Không dừng lại lâu, Bố Phương lao đi.

Tốc độ của hắn rất nhanh.

Chưa đầy một phút, hắn đã chạy ra sau lưng con La Bố Đa Long ở bên phải.

La Bố Đa Long lập tức quay người lại.

Cũng trong lúc nó quay người, tay phải của Bố Phương vỗ lên lưng nó: "Thăng cấp huyết mạch!" "Đinh!" "Thăng cấp thất bại!" "La Bố Đa Long từ chối thăng cấp huyết mạch, đồng thời lườm ngươi một cái!" Thăng cấp thất bại cũng nằm trong dự liệu của Bố Phương.

Dù sao thì con La Bố Đa Long này là sinh vật sống sót từ thời khủng long, ngay cả con người nó cũng ăn, làm sao có thể cúi đầu thần phục con người được.

Nếu đã dùng sức mạnh không được, Bố Phương quyết định sử

dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh để tiêu diệt nó.

Thành công hay thất bại, đều phải thử một lần.

"Ngao!" La Bố Đa Long há miệng máu táp về phía Bố Phương.

Bố Phương không chút do dự, lập tức né sang một bên.

Hắn lăn một vòng trên mặt đất rồi đứng dậy, chạy thẳng ra xa mười mét.

"Chủ bá, đừng đánh nữa, mau cưỡi lạc đà chạy đi!" "Không đánh lại nó đâu!" "Đa Tài Đa Ức tặng chủ bá mười Tên Lửa Siêu Cấp: "Chủ bá, tiễn con La Bố Đa Long này đi gặp Diêm Vương đi!"" "Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá ba mươi Tên Lửa Siêu Cấp: "Quà đã tặng, Bố gia, cố lên!"" "Quản lý Đẹp Tra Nhiều Tiền tặng chủ bá sáu mươi sáu Tên Lửa Siêu Cấp: "666!

Bố gia đại chiến La Bố Đa Long!"" Lau nước mưa trên mặt, Bố Phương liếc nhìn bình luận, nói: "Cảm ơn mọi người đã tặng quà, không cần lo lắng cho an nguy của tôi, tốc độ tấn công của La Bố Đa Long tuy nhanh!" "Nhưng tôi có thể né được!" Theo sau ba vị đại gia tặng hơn một trăm quả Tên Lửa Siêu Cấp, những người thích săn hòm báu vật đều đổ vào phòng livestream.

Lượng người xem cũng đột phá hai triệu.

Thấy trong màn hình livestream con thằn lằn khổng lồ to hơn cả xe tải, tất cả đều chấn động.

"Vãi chưởng!" "Quái thú à?

Trông tà ác quá vậy?" "Trời ơi!" "Cái con này là quái thú gì vậy?" "Hai lầu trên mới vào à, để tôi nói cho biết, đây là thằn lằn ăn thịt, khủng long sống thời hiện đại, còn gọi là La Bố Đa Long!" "666666!" "Dùng cả tính mạng để livestream cho chúng ta xem, chủ bá có tâm, tôi thành fan rồi!" "Ngốc Ngốc Ngốc Ngốc Ngốc Muội tặng chủ bá một

quả trứng gà: “Bố đại ca, đừng để bị La Bố Đa Long ăn thịt nhé, lần sau đi trộm mộ nhớ dẫn em theo!”” “Giải Trí Trần Ngọc Kỳ tặng chủ bá một quả chuối: “Người đàn ông này thật dũng mãnh!

Dám chiến đấu với La Bố Đa Long, tôi yêu rồi!”” Không nhìn bình luận nữa, Bố Phương niệm thần chú của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ năm Sát Thần Lệnh: “Thiên địa huyền hoàng, thiên nhạc phong sơn, thần hữu vô thường, thiên lệnh vô cực!” “Xá!” Ngay sau đó, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Bố Phương bay thẳng lên đỉnh đầu La Bố Đa Long, trực tiếp phân tách ra vạn thanh trường đao!

Mỗi thanh đao đều có tia chớp lượn lờ, trông vô cùng đáng sợ!

“Ầm!” Hắc Kim Cổ Đao bản thể là thanh đầu tiên lao thẳng xuống!

Giống như một quả bom khoan đất, nó nện vào lưng của La Bố Đa Long.

Đao dài một mét ba, một nửa đã cắm vào trong da thịt nó!

Chương 571

“Ngao!” La Bố Đa Long phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, nghe mà da đầu tê dại.

“Ầm!

Ầm!

Ầm!” Chưa đầy một phút, vạn thanh Hắc Kim Cổ Đao đã lao thẳng xuống, đâm xuyên qua lưng của La Bố Đa Long.

Nó đau đớn gào thét, máu đỏ tươi từ vết thương tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Mặc dù La Bố Đa Long bị thương nặng, nhưng nó vẫn không gục ngã.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến mức hồi lâu không thể hoàn hồn.

Thật không ngờ, Bố Phương không chỉ có thể kích hoạt nổ liên hoàn dưới đất mà còn có thể khiến Hắc Kim Cổ Đao phân tách ra vạn thanh đao giống hệt nhau.

Thật quá không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện này mà nói ra ngoài, e rằng không ai tin.

“Chủ bá của tôi lợi hại quá!” “Lại có thể làm trọng thương con La Bố Đa Long đao thương bất nhập!” “Thật lòng mà nói, đầu gối tôi bất giác quỳ xuống, chủ bá quá mạnh rồi!” “Cái Mũ Của Anh Xanh Rồi tặng chủ bá một Tên Lửa: “Chủ bá, có thể đừng bá đạo như vậy không?”” “Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá một Tên Lửa Siêu Cấp: “La Bố Đa Long: Đây là chuyện con người có thể làm ra sao?”” “Quản lý Đẹp Tra Nhiều Tiền: “Bố gia, thêm một lần vạn kiếm xuyên

tâm nữa, tiễn La Bố Đa Long đi gặp Diêm Vương đi!"" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lắc đầu, nói: "Không cần nữa!" "Tại sao không cần?" "Chủ bá, có thể giải thích cho tôi không?" "Chẳng lẽ chủ bá có cách khác để tiêu diệt La Bố Đa Long?" Bố Phương nói: "Đến lượt Kiến Sói Gai Đen rồi!" Lời hắn vừa dứt, dưới lớp cát đột ngột trồi lên từng ụ cát.

Khi cát tan đi, từng con kiến chỉ to bằng ngón tay cái xuất hiện.

Không bao lâu, hàng vạn con Kiến Sói Gai Đen bò về phía La Bố Đa Long.

Con rồng khổng lồ bất lực trước bầy kiến này.

Một cú đớp xuống cũng chỉ ăn được vài trăm con, không thể tiêu diệt hoàn toàn.

Nhìn từng con Kiến Sói Gai Đen bò lên người La Bố Đa Long, gặm nhấm máu thịt ở vết thương, sau đó chui vào bên trong, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Thưa quý vị khán giả, tôi cũng không giấu giếm nữa, một trong những thủ hạ của tôi là Kiến Hậu đang dẫn theo đàn em đến đây giúp tôi!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

Không bao lâu, La Bố Đa Long đau đớn ngã xuống đất.

Ngay khoảnh khắc nó ngã xuống, một ụ cát lớn trồi lên, sau khi tan ra, Kiến Hậu to như con heo nái trưởng thành hiện nguyên hình.

Bố Phương nhìn Kiến Hậu, nó lớn hơn cả ngón tay cái.

Chắc chắn nó cảm nhận được nguy hiểm nên đã dẫn bầy kiến đến giúp.

Kiến Hậu gật đầu đáp lại Bố Phương rồi đi về phía La Bố Đa Long.

Lúc này, trong lều, nhóm người của giáo sư Tiêu đều phấn khích.

Không bao lâu nữa, con La Bố Đa Long đáng sợ sẽ bị bầy kiến ăn sạch.

"Bố Phương, vất vả cho cậu rồi." Hai cô gái Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm cầm ô đi ra, đến bên cạnh Bố Phương che mưa cho hắn, đồng thanh nói.

"Ừm!" Bố Phương gật đầu, sau đó lấy từ túi áo ra một bao thuốc, châm một điếu, hít một hơi, nhả khói ra từ mũi rồi nói: "La Bố Đa Long tuy đáng sợ, nhưng chỉ cần chiến thắng được sự hèn nhát trong lòng thì cũng không có gì phải sợ." Chẳng mấy chốc, La Bố Đa Long đã bị hàng triệu con Kiến Sói Gai Đen ăn sạch sẽ, chỉ còn lại bộ xương.

Sau khi ăn no nê, bầy Kiến Sói Gai Đen theo Kiến Hậu chui xuống dưới cát, ẩn mình đi.

"Hù!" Dập tắt điếu thuốc, Bố Phương thở phào một hơi.

Ngay sau đó, bầu trời mây đen giăng kín, sấm chớp đùng đoàng lập tức biến mất, thay vào đó là trời quang mây tạnh.

Mặt trời lại xuất hiện, ánh nắng gay gắt chiếu rọi mặt đất.

Trời đất lại trở nên sáng sủa.

Những người trong lều đều đồng loạt bước ra, vây quanh bộ xương La Bố Đa Long bàn tán.

"Tôi không nói khoác đâu, bộ xương La Bố Đa Long này, giá trị chắc chắn trên một triệu!" Vương Bàn Tử chỉ vào bộ xương, nhìn mọi người nói.

Nghe vậy, Bố Phương nhìn kỹ bộ xương.

Giá trị của nó liền hiện ra.

“Bộ xương La Bố Đa Long trị giá mười triệu!” “Thật lòng mà nói, bộ xương này rất có giá trị thưởng lãm!” Giáo sư Tiêu nói.

“Ai có thể vận chuyển nó ra ngoài?” Hà Quang hỏi.

“Trực thăng có thể cẩu đi!” Bố Phương nói: “Bộ xương này trị giá mười triệu!” Mười triệu?

Giáo sư Tiêu và bốn sinh viên của mình nghe thấy con số này đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Chương 572

Thu nhập một tháng của họ còn chưa đến một vạn tệ.

Mười triệu đối với họ là một con số trên trời!

Một lúc sau, Trần Linh nói: "Người thấy có phần, chúng ta bán bộ xương này đi, tiền kiếm được chia đều!" "Mơ đi!" Vương Bàn Tử nói.

Trần Linh: "…" "Đừng nhìn nữa, mau lại đây giúp một tay, cùng nhau dỡ lều." Bố Phương nói với những người đang vây xem bộ xương.

Nghe vậy, mọi người đều đi tới.

Chưa đầy mười phút, họ đã dỡ xong chiếc lều có thể chứa khoảng hai mươi người.

"Bố Phương, nếu không có cậu, có lẽ chúng tôi đã bị La Bố Đa Long ăn thịt rồi." "Cảm ơn cậu đã cứu mọi người." Giáo sư Tiêu cảm ơn Bố Phương.

"Tôi có thể cứu các người một lần, nhưng không thể cứu cả đời." "Tiếp theo nếu gặp phải nguy hiểm lớn hơn, các người phải tự bảo vệ mình." Bố Phương nói.

"Được." Giáo sư Tiêu gật đầu.

"Xuất phát!" Bố Phương trèo lên lạc đà, gọi mọi người một tiếng.

"Ây ây ây!

Chủ bá, đừng đi vội!" "Bộ xương La Bố Đa Long không cần nữa à?" "Nó là bảo bối trị giá mười triệu đấy!" "Tôi phục, lúc chủ bá đi, đến một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn bộ xương La Bố Đa

Long!" "Có tiền là ngông cuồng thế đấy!

Bộ xương mười triệu cũng không cần!" "Thật lòng mà nói, tôi đã mua vé máy bay đi Tân Cương rồi, bộ xương đó là của tôi!" "Lầu trên, tôi khuyên anh đừng đi, đi rồi chưa chắc đã tìm được đâu." "Như chủ bá đã nói, người vào vùng biển chết chóc thì nhiều, ra được thì ít!" "Bảo Bối Thích Hát Ca: "Bộ xương La Bố Đa Long sẽ trở thành một trong những cảnh quan của sa mạc Taklamakan!"" "Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá một Tên Lửa: "Bố gia tiến vào vùng biển chết chóc, chẳng bao lâu nữa chắc sẽ tìm được cổ quốc Lâu Lan đã biến mất một cách bí ẩn!"" "Quản lý Đẹp Tra Nhiều Tiền tặng chủ bá một Tên Lửa Siêu Cấp: "Ha ha ha ha, tôi muốn xem Bố gia xử lý nữ thi Lâu Lan!"" Nhìn qua bình luận, thấy nhiều khán giả hỏi tại sao không lấy bộ xương La Bố Đa Long, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây rồi nói: "Thưa quý vị khán giả, bộ xương La Bố Đa Long tuy trị giá mười triệu, nhưng nó quá nặng, không thể vận chuyển ra khỏi sa mạc được, đó là một trong những lý do tôi không lấy nó." Không gian hệ thống không chứa vừa bộ xương La Bố Đa Long.

Nếu chứa được, hắn đã cho nó vào không gian hệ thống rồi.

"Các bạn, đi bộ thôi." "Lạc đà mệt quá rồi." Nhiệt Cáp Mạn nhìn những con lạc đà đang thở hổn hển, vô cùng đau lòng, là người đầu tiên xuống khỏi lạc đà, nói với mọi người.

Mọi người nghe vậy cũng đều xuống lạc đà.

Như vậy có thể giảm bớt gánh nặng cho chúng.

"Cổ quốc Lâu Lan mà chúng ta đang tìm kiếm là một tiểu quốc trên con đường tơ lụa cổ đại, nằm ở phía tây Lop Nur, ở trung tâm Tây Vực, vương quốc có phạm vi từ Dương Quan ở phía đông, đến cổ thành Niya ở phía tây, đến núi Altun ở phía nam, và đến Hami ở phía bắc, chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng trên con đường tơ lụa cổ đại.

Nhưng vào năm 330, nó đột nhiên biến mất, muốn tìm được nó khó như lên trời.” Hướng dẫn viên Nhiệt Cáp Mạn nói.

“Tôi có tự tin tìm được.” Vương Bàn Tử đáp lời: “Không, là nhất định sẽ tìm được!” “Oa, có sông kìa!” Tiêu Điềm kinh ngạc reo lên.

Cả đoàn người đi lên một cồn cát khá cao, chỉ thấy phía trước bên dưới có một con sông nhỏ đang chầm chậm chảy về phía đông.

“Vãi chưởng!” “Sông thật này!” “Thật không thể tin được!” Vương Bàn Tử nói.

“Không phải ảo giác.” Giáo sư Tiêu véo đùi mình, cảm thấy đau, mừng rỡ nói.

“Con sông này rộng khoảng hai mươi mét, tổng chiều dài khoảng hai cây số!” Bố Phương nói: “Đây là con sông mới xuất hiện sau khi sông Khố Mộc hồi sinh.

Vào năm 1934, một đội thám hiểm đã hạ trại bên bờ sông Khố Mộc để tìm kiếm một khu mộ cổ có “một nghìn cỗ quan tài” ẩn giấu trong lưu vực sông.” “Trong lúc tìm kiếm, họ đã phát hiện ra con sông mà chúng ta đang thấy.

Những người đó đã tạm thời đặt cho nó một cái tên, gọi là “Tiểu Hà”.” “Cách bờ đông của Tiểu Hà năm nghìn mét có một ngọn đồi nhỏ tròn trịa.” Nghe đến đây, mọi người đều lấy ống nhòm ra, nhìn phương vị trên la bàn rồi hướng về phía đông.

Chỉ thấy ở đó có một ngọn đồi nhỏ cao khoảng ba mươi mét.

Nhìn từ xa, trên đỉnh đồi có một rừng cây khô rậm rạp, kỳ lạ là các thân cây khô đứng rất sát nhau, dường như cây này nối liền cây kia, chống đỡ lẫn nhau.

Còn có những vật được bọc trong vải trắng, đều có hình dáng con người, trông giống như xác ướp gỗ.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, lần lượt hạ ống nhòm xuống.

Bố Phương nhìn mọi người một cái, không nói gì, tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn, hắn chỉ vào con sông nhỏ nói: "Con sông nhỏ này "có lẽ" là di chỉ của cổ quốc Lâu Lan, cũng là nghĩa địa công cộng của cư dân nơi đây." Nghe lời Bố Phương, bốn sinh viên đi cùng giáo sư Tiêu đều run lên vì lạnh.

Thứ họ sợ nhất chính là nghĩa địa.

"Tiêu Lãnh cầm ống nhòm cẩn thận nhìn con sông đang chầm chậm chảy, thấy trên mặt sông có những chiếc thuyền, liền cảm thán.

Nghe vậy, Bố Phương lắc đầu, quả quyết: "Đó là quan tài thuyền!" Quan tài thuyền?

Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc.

Cứ tưởng chỉ là thuyền gỗ, ai ngờ lại là quan tài thuyền!

"Đỉnh thật!" "Trên đời lại có cả quan tài thuyền!" "Người xưa không phải coi trọng nhập thổ vi an sao?" "Chôn trong thuyền à?" "Bảo Bối Thích Hát Ca: "Thật lòng mà nói, tôi sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên nghe thấy hai chữ "quan tài thuyền"!"" "Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá một Tên Lửa: "Lầu trên, tôi cũng giống anh!"" "Quản lý Đẹp Tra Nhiều Tiền: "Chết tiệt, hơn một nghìn con Tống tử!"" Nhìn qua bình luận, thấy khán giả lạ lẫm với "quan tài thuyền", Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi quay mặt về phía camera nói: "Thưa anh chị em, có thể mọi người chưa biết, quan tài thuyền là một trong những loại hình mai táng, thường dùng quan tài hình thuyền độc mộc, những gì phát hiện ở đây cũng vậy.

Trên con sông nhỏ này có hơn một nghìn cỗ quan tài thuyền, đây cũng là một lăng mộ quan tài thuyền!" "Quan tài thuyền có hai loại,

đặt trên mặt đất gọi là thổ táng quan tài thuyền.” “Đặt trên biển hoặc sông thì gọi là thủy táng quan tài thuyền.” Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều có nhận thức sơ bộ về “quan tài thuyền”.

Chương 573

"Trời ơi!" "Nghe chủ bá nói vậy, tôi lại được mở mang kiến thức!" "Thật lòng mà nói, e rằng giáo viên lịch sử của tôi cũng không biết về quan tài thuyền, chủ bá lợi hại quá!" "Đầu Bạn Cùng Lớp Của Tôi Xanh Mướt tặng chủ bá một Tên Lửa: "Chủ bá, tại sao những người này không "nhập thổ vi an"?"" "Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Tôi cũng tò mò tại sao họ lại thủy táng."" "Quản lý Đẹp Tra Nhiều Tiền tặng chủ bá một Tên Lửa Siêu Cấp: "Bố gia, giải thích cho mọi người đi."" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Người xưa coi trọng "nhập thổ vi an" có nghĩa là thổ táng, người chết sau khi được chôn xuống đất thì người chết mới được yên nghỉ, người sống mới thấy yên lòng!" "Chúng ta thấy thủy táng ở đây, là vì những người này lúc sinh thời giỏi dùng thuyền, sau khi chết được chôn cất bằng thuyền là chuyện hợp tình hợp lý." "Cũng có thể là tập tục." Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

"Vãi!" "Chủ bá nói có lý quá!" "Cho tôi mười năm nữa, e rằng cũng không nghĩ ra được điểm này!" Bố Phương nói: "Có thể các bạn không biết, thổ táng quan tài thuyền được phát hiện ở An Lạc, địa điểm là trong tỉnh Tứ Xuyên, thời đại từ Chiến Quốc đến Tây Hán, là táng tục của dân tộc Ba Thục, ở các vùng như Trùng Khánh, Quảng Nguyên, Thành Đô đều có phát hiện." "Ở nước ngoài, hải táng quan tài thuyền được phát hiện ở Đông Nam Á, quần đảo Solomon, quần đảo Samoa, tập tục ở đó chỉ có tù trưởng mới được sử dụng quan tài thuyền, không đặt ở ven biển mà đặt giữa biển lớn." "Chúng ta thấy ở đây cư dân cổ quốc Lâu Lan dùng thuyền độc mộc làm quan tài, chứng tỏ vào thời đó, loại thuyền này có vị trí cực kỳ quan trọng." "Ở An

Lạc chúng ta, táng tục quan tài thuyền phân bố ở khu vực phía nam, nhiều nhất là ở Phúc Kiến, Giang Tây và khu vực núi Vũ Di, là táng tục cổ xưa được truyền từ đời này sang đời khác, đặc trưng cơ bản là đặt người chết vào trong quan tài có hình dạng giống thuyền." "Cách thức an táng thuyền lại có sự phân biệt giữa treo trên vách đá, đặt trên cây và chôn dưới đất." "Cho đến nay, quan tài thuyền được phát hiện có niên đại sớm nhất là hai cỗ quan tài lấy xuống từ Quan Âm Nham và Bạch Nham ở núi Vũ Di, đều được làm từ gỗ nam mộc nguyên khối, hình dạng gần như tương đồng với thuyền đánh cá được sử dụng ở vùng cổ nam." "Hai cỗ thuyền được phát hiện ở Quan Âm Nham có niên đại vào thời nhà Hạ, cũng có người cho là thời Thương Chu." "Dựa theo ghi chép trong văn hiến lịch sử, có thể biết được, rất nhiều dân tộc ở nước ta có tập tục dùng thuyền làm quan." Hồ Bát Nhất cũng nói: "Có một truyền thuyết dân gian lưu hành ở vùng núi, kể rằng vào thời xa xưa, có một chàng trai tên là Vũ Di từ phương xa đến." "Đội sao giẫm trăng, dầm sương dãi gió cần cù khai sơn, đến khi tóc bạc, con cháu đầy đàn, nơi này đã biến thành một điền viên tú lệ với tùng xanh tre biếc bốn mùa tươi tốt, đến cả thần tiên trên trời cũng ngưỡng mộ." "Vì Vũ Di có công khai sơn, các vị tiên đã phong ông là "Vũ Di quân", núi non xanh biếc cũng vì thế mà được đặt tên là núi Vũ Di." "Vũ Di quân trước khi lâm chung đã dặn dò con cháu: sau khi chết hãy đặt di thể vào linh tra để ông có thể vượt qua Ngân Hà trên trời; và đặt cần câu vào trong linh tra làm quà tặng cho các vị tiên hữu trên trời." "Con cháu của ông tuân theo di chúc, dùng gỗ tròn đục thành linh tra, đặt thi thể và cần câu của Vũ Di quân vào, rồi ở kẽ hở vách đá phía đông của ngọn Tiểu Tàng Phong nơi ông từng ở, đặt một tấm ván gỗ, đặt linh tra lên trên để ông có thể chèo thuyền bay đi." "Chuyện này truyền ra ngoài, rất nhiều người tu chân thành tiên ngưỡng mộ danh tiếng đến tu hành giảng đạo, hái thuốc luyện đan, đến khi đạo hạnh viên mãn thì dặn dò đệ tử đặt thi thể vào trong linh

tra, đặt trên ván gỗ ở các vách đá cheo leo để vượt sông lên tiên." "Những nơi treo linh tra đó, sau này được đặt những cái tên mỹ miều như "Tiên Du Nham", "Thăng Nhật Phong", "Phi Tiên Đài", "Thăng Chân Động"." "Cái gọi là linh tra chính là quan tài thuyền còn được cất giữ trong các kẽ hở vách đá ở núi Vũ Di cho đến nay, người dân địa phương gọi là "giá hác thuyền", và gọi những tấm ván gỗ đặt quan tài thuyền là hồng kiều bản." "Người xưa có thơ rằng: "Tam khúc tiên nham hữu giá thuyền, trất phong mộc vũ kỷ kinh niên; cổ kim cộng khán trường như thử, nguyện tá linh tra thượng cửu thiên." Chính là nói về lịch sử của quan tài thuyền." "Ngày xưa người dân núi Vũ Di dâng hương cho Vũ Di quân đều dùng cá khô để cúng tế, điển tích cũng bắt nguồn từ đây." Nghe xong lời của Hồ Bát Nhất, giáo sư Tiêu không nhịn được hỏi: "Tiểu Hồ, sao cậu biết những chuyện này?" "Quê tôi ở Phúc Kiến, nghe các cụ già kể lại." Hồ Bát Nhất trả lời.

"Ra là vậy." Giáo sư Tiêu gật đầu.

Mọi người dừng lại trên cồn cát khoảng mười mấy phút.

Thấy mọi người đã nghỉ ngơi xong, Bố Phương đi xuống cồn cát, hướng về phía "lăng mộ quan tài thuyền".

Nếu có thể tìm được manh mối về "cổ quốc Lâu Lan" ở đây thì tốt rồi.

Hai bên bờ con sông nhỏ có những cây dương khô, cắm thẳng vào cát vàng.

Nhìn qua là biết do con người làm.

"Bố Phương, đồ tùy táng trong những quan tài thuyền này có nhiều không?" Vương Bàn Tử đi theo sau Bố Phương, hỏi.

"Hơn một nghìn cỗ quan tài, dùng mông cũng biết đồ tùy táng chắc chắn nhiều." Bố Phương nói: "Chỉ là…" "Chỉ là?" Vương Bàn Tử vội

hỏi.

Nghe Bố Phương nói đồ tùy táng nhiều, mặt hắn cười toe toét.

"Chỉ là những người này lúc sinh thời là ngư dân, đồ tùy táng có nhiều hơn nữa cũng không đáng tiền." Bố Phương nói.

Nghe vậy, nụ cười của Vương Bàn Tử lập tức cứng đờ, hắn nghiêm túc nói: "Cái này… không sao, có câu nói cũ rất hay, chất lượng không đủ, ta lấy số lượng bù vào!" Nụ cười của Vương Bàn Tử cứng đờ lại, hắn nghiêm túc nói: "Có câu nói rất hay, chất lượng không đủ thì ta lấy số lượng bù vào!" Nghe vậy, Bố Phương đáp: "Cũng có lý." Không lâu sau, Bố Phương đi xuống từ trên đồi cát, đến cách "dòng sông nhỏ" hơn mười mét.

Chỉ thấy nơi đây có vô số cây hồ dương đã chết, Bố Phương kiểm tra mấy cây rồi quay mặt về phía ống kính nói: "Những cây hồ dương này quả thực được trồng nhân tạo, cho dù bị mưa gió bào mòn mấy nghìn năm vẫn nở hoa rực rỡ, không hề khô héo, vẫn giữ được phẩm chất mấy nghìn năm không đổ." "Nhìn vào đây, chỉ có thể dùng hai từ 'hỗn loạn' và 'thảm khốc' mới có thể miêu tả chính xác nơi này." "Trên mặt đất, có những chiếc thuyền quan đã bị mở tung, có những chiếc mở một nửa, ván gỗ vương vãi khắp nơi." Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người.

"Chủ bá, sao mấy cái thuyền quan này lại ở trên bờ?" "Chẳng lẽ đạo mộ tặc ở đây đã kéo chúng từ dưới sông lên?" "Vãi chưởng!" "Nơi này trông đáng sợ quá!" "Tôi có thể làm bảo bối của anh không?

Tặng chủ bá một siêu tên lửa: Chủ bá ngầu quá!

Ở trong mộ đạo dòng sông nhỏ hỗn loạn và thảm khốc như vậy mà vẫn bình tĩnh, đến mày cũng không nhíu một cái." "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá mười bảy chiếc máy bay: Lầu trên, Bố gia gan hùm mật gấu, nửa đêm ngồi trước mộ xem phim kinh dị còn không

sợ!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa: Khụ khụ!

Bố gia đã chiến thắng sự yếu đuối trong lòng, nên sẽ không sợ hãi kinh hoàng!" Nhìn qua bình luận, thấy khán giả hỏi, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây rồi nói: "Hai bên bờ sông nhỏ có những chiếc thuyền quan rải rác, có thể là do lũ lụt cuốn lên bờ, cũng có khả năng bị bọn trộm mộ kéo lên." "Ực!" Lúc này, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, hắn dùng xẻng cạy nắp một chiếc thuyền quan, định tìm đồ tùy táng, chỉ thấy bên trong là một thi thể nữ đã được làm thành xác ướp khô, mặt mũi dữ tợn, xương trắng lộ ra khiến người ta tê cả da đầu, dù là ban ngày nhưng vẫn âm u đáng sợ!

"Trời đất ơi!" "Nữ tống tử!" Nghe lời của gã béo, mọi người đều đi tới.

"Mẹ kiếp, đây là xác ướp, một phụ nữ?" Hồ Bát Nhất nhận ra, vừa nói vừa thu con lừa đen lại.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream bùng nổ!

"Vãi!" "Lại là xác ướp!" "Đáng sợ vãi!" "Nói thật, tôi sợ tè ra quần rồi." "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một tên lửa: Bố gia, tôi muốn xem chính diện cái xác." "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa: Đại gia lầu trên, khẩu vị của anh hơi nặng đấy." "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo: Theo tôi biết, xác ướp có nguồn gốc từ Ai Cập cổ đại, sao ở đây lại có?" Nhìn qua bình luận, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây rồi lên tiếng: "Thưa các vị khán giả, có thể các vị không biết, xác ướp hay còn gọi là 'xác khô nhân tạo' là chỉ thi thể được bảo quản lâu dài trong điều kiện chống phân hủy nhân tạo hoặc trong điều kiện tự nhiên." "Nếu không có biện pháp chống phân hủy, thi thể nữ này đã trở thành một bộ xương trắng rồi." "Trên thế giới này, có rất nhiều khu vực dùng hương liệu chống phân hủy để xử lý thi thể, lâu ngày sẽ khô quắt lại, hình thành xác ướp." "Người Ai Cập

cổ đại tin rằng sau khi chết, linh hồn sẽ không tan biến mà vẫn nương náu trong thi thể hoặc tượng điêu khắc, vì vậy các pharaoh sau khi qua đời đều được làm thành xác ướp." "Người Ai Cập cổ đại dùng hương liệu chống phân hủy để bảo quản thi thể, thể hiện sự kính trọng đối với người đã khuất.

Ngoài ra, kỹ thuật đông lạnh cơ thể người cũng được một số học giả coi là một dạng kỹ thuật tạo ra xác ướp hiện đại." "Tại 'Ai Cập cổ đại' lưu truyền một câu chuyện thần thoại cảm động." "Rất lâu về trước, con trai của thần đất Geb là Osiris rất tài giỏi, từng là vua pharaoh của Ai Cập, ông đã dạy người dân sản xuất nông nghiệp, như trồng trọt, làm bánh mì, nấu rượu, khai khoáng, mang lại hạnh phúc cho mọi người." "Vì vậy, người dân vô cùng kính trọng Osiris, coi ông là Thần sông Nile, tin rằng ông ban cho con người sự sống.

Ông có một người em trai tên là Seth, kẻ này lòng dạ bất chính, đã dùng âm mưu sát hại anh trai mình là Osiris để chiếm đoạt ngai vàng." "Một hôm, Seth mời anh trai Osiris đến dự bữa tối, còn mời rất nhiều người đến dự cùng.

Trong bữa ăn, Seth chỉ vào một chiếc rương lớn tuyệt đẹp và nói với mọi người: 'Ai có thể nằm vừa chiếc rương này, ta sẽ tặng nó cho người đó'." "Dưới sự khích lệ của mọi người, Osiris đã thử trước mặt tất cả." "Ngay khi ông vừa nằm vào, Seth liền đóng nắp rương, khóa lại, rồi ném Osiris xuống sông Nile." Nghe đến đây, Vương Bàn Tử không nhịn được xen vào: "Tên Osiris này, thử một lần mà thành ra chết thật luôn!" Nghe vậy, mọi người đều cười khổ lắc đầu.

Bố Phương tiếp tục kể: "Sau khi Osiris bị hại, vợ ông là nữ thần Isis đã đi khắp nơi tìm kiếm.

Quả nhiên, có công mài sắt có ngày nên kim, bà đã tìm thấy thi thể.

Không ngờ, chuyện này lại bị Seth biết được." "Seth nửa đêm lại

trộm thi thể đi, chặt xác Osiris thành bốn mươi tám mảnh, vứt ở những nơi khác nhau." "Isis lại đi đến những nơi khác nhau tìm lại các mảnh thi thể của Osiris, sau đó đem chôn cất." "Về sau, con trai của Osiris là Horus ra đời, từ nhỏ đã dũng cảm." "Sau khi trưởng thành, chàng đã đánh bại Seth, báo thù cho cha và kế thừa vương vị ở nhân gian." "Chàng đã đào các mảnh thi thể của cha từ khắp nơi, ghép lại thành một thể hoàn chỉnh, làm thành xác khô 'xác ướp'." "Nhờ sự giúp đỡ của các vị thần, chàng đã làm cho cha mình sống lại." "Osiris sống lại không phải ở nhân gian, mà là ở âm gian." "Ở một thế giới khác, ông trở thành chúa tể, chuyên phụ trách xét xử người chết và bảo vệ các pharaoh ở nhân gian." "Câu chuyện thần thoại này bắt đầu lưu truyền trong dân gian." "Sau đó, các pharaoh Ai Cập nghe được liền lợi dụng để lừa gạt nhân dân, rằng pharaoh có thần linh trợ giúp, vì vậy khi sống là người thống trị, sau khi chết cũng là người thống trị." "Ai dám chống lại pharaoh, khi sống sẽ bị trừng phạt, sau khi chết cũng không thể thuận lợi vượt qua sự phán xét của Osiris ở âm gian." "Kể từ đó, mỗi khi một pharaoh Ai Cập qua đời, đều phải diễn lại một lần câu chuyện thần thoại về Osiris." "Bước đầu tiên là cử hành nghi thức tìm thi thể." "Điểm thứ hai là cử hành nghi thức thanh tẩy, tức là giải phẫu thi thể, lấy ra nội tạng và tủy xương, làm thành xác khô 'xác ướp'." "Phương pháp cụ thể, trước tiên ngâm thi thể trong một loại nước muối, để hòa tan mỡ và rửa sạch lớp biểu bì." "40 ngày sau, vớt thi thể ra phơi khô." "Sau đó nhồi hương liệu vào khoang bụng, bên ngoài bôi một lớp nhựa cây để tránh thi thể tiếp xúc với không khí và vi khuẩn, rồi dùng vải quấn chặt thi thể lại." "Cứ như vậy, một 'xác ướp' trường tồn bất hủ đã được tạo ra." "Bước thứ ba là tụng niệm chú pháp, làm lễ 'khai quang' cho mắt, mũi, tai, miệng của xác ướp, nhét thức ăn vào miệng." "Tương truyền, làm vậy thì xác ướp có thể hô hấp, nói chuyện, ăn uống như người sống." "Cuối cùng là nghi thức mai táng, đặt 'xác ướp' vào quan tài đá, đưa

vào lăng mộ ‘nơi ở vĩnh hằng’ đã được xây dựng sẵn từ khi còn sống.” Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

“Lợi hại rồi chủ bá của tôi!” “Ngay cả nguồn gốc của ‘xác ướp’ cũng biết!” “Tôi phục rồi!” “Không Thủ Đả Phi Cơ: Tôi cảm thấy trong mỗi chiếc thuyền quan đều có một xác ướp!” “Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa: Hơn một nghìn xác ướp tống tử!” Không nhìn bình luận, Bố Phương lấy ra một con dao găm từ túi đeo bên đùi, rạch lớp vải lanh quấn quanh thi thể nữ, nói: “Mọi người thấy chưa?

Da thịt của thi thể nữ đã khô quắt, qua mấy nghìn năm vẫn tỏa ra một mùi hương thoang thoảng.” “Quá trình làm xác ướp ở đây đơn giản hơn, thường dùng nước muối, hương liệu, dầu cao và vải lanh để xử lý thi thể thành xác ướp, sau đó đặt trong quan tài kín gió, có thể giữ cho nó không bị phân hủy trong hàng nghìn năm, yên lặng chờ đợi linh hồn quay về nương náu vào thể xác.” “Theo quan niệm của người Ai Cập cổ đại thời đó, con người chỉ có thể sống lại ở âm gian chứ không phải nhân gian.

Do đó, dù thi thể và linh hồn kết hợp lại cũng không thể làm người ta sống lại trên thế gian, mà chỉ có thể sống trong địa cung sâu dưới lòng đất.” “Với tư cách là giai cấp thống trị, các chủ nô để thỏa mãn nhu cầu cuộc sống sau khi chết, đã không tiếc huy động toàn bộ sức người, sức của của cả nước để xây dựng lăng mộ.

Kim tự tháp đã xuất hiện trong bối cảnh đó.” “Việc xuất hiện xác ướp ở đây có thể chứng minh, vương quốc Lâu Lan cổ đại biến mất một cách bí ẩn có liên quan đến Ai Cập cổ đại.” “Nói có lý.” Giáo sư Tiêu nói: “Xác ướp có nguồn gốc từ Ai Cập cổ đại, mộ đạo dòng sông nhỏ này cũng là nghĩa trang công cộng của cư dân vương quốc Lâu Lan cổ đại.” “Chết tiệt!

Chẳng tìm thấy một món đồ tùy táng nào!" Vương Bàn Tử cầm xẻng công binh đầu nhọn cạy mở hơn mười nắp thuyền quan trên bờ, tất cả đều là xác ướp, không tìm thấy một món bảo vật nào, vô cùng thất vọng.

"Không tìm thấy là bình thường." Bố Phương nói: "Mấy chục năm trước, đã có những người đào vàng ghé qua đây, lấy đi hết vàng bạc châu báu và đồ đồng rồi." "Nơi này có bao nhiêu văn vật, cũng giống như sự biến mất của vương quốc Lâu Lan cổ đại, mãi mãi là một bí ẩn!" "Chúng ta đến muộn rồi." Vương Bàn Tử nói.

"Mục đích của chúng ta là tìm kiếm vương quốc Lâu Lan cổ đại đã biến mất một cách bí ẩn." Hồ Bát Nhất nói: "Bên trong đó có lẽ không một món vàng bạc châu báu nào bị người ta lấy đi, chỉ cần tìm được là chúng ta phát tài." "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau đi thôi." Giáo sư Tiêu nói: "Tôi luôn cảm thấy đây không phải là nơi dành cho người." "Giáo sư, nếu sợ thì có thể đi trước, không ai cản đâu." Vương Bàn Tử nói.

"Mọi người cẩn thận." Giáo sư Tiêu không ở lại đây, dẫn theo đội khảo cổ đi dọc theo dòng sông nhỏ về phía trước.

Chẳng mấy chốc, trong mộ đạo dòng sông nhỏ chỉ còn lại Bố Phương, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Trương Thất Linh và Hắc Mạn Bát, tổng cộng năm người.

"Bố Phương, đám người giáo sư Tiêu có tìm được vương quốc Lâu Lan không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Chương 574

"Xem ý trời." Bố Phương nói xong, xắn ống quần lên rồi lội xuống nước.

Hắn định xuống kéo một chiếc thuyền quan lên xem thử.

Nếu trong thuyền quan có đồ tùy táng thì tốt rồi.

"Chủ bá, không phải 'gà gáy đèn tắt không sờ vàng' sao?" "Bắt đầu hành động sờ vàng rồi à?" "666 ghê!

Chủ bá mạnh đến mức quên cả quy củ rồi sao?" "Tôi có thể làm bảo bối của anh không? tặng chủ bá một chiếc máy bay: Chủ bá, tôi khuyên anh tốt nhất đừng động vào quan tài ban ngày, cẩn thận tổ sư gia sờ vàng từ trong mộ bò ra bóp chết anh đấy." "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một tên lửa: Haha, hình như trong quy củ của Mô Kim Hiệu Úy, không có điều nào cấm không được sờ xác nữ." "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa: Tôi cảm thấy Bố gia không phải sờ vàng, mà là tìm xác nữ xinh đẹp để làm tí!" Bố Phương xuống sông, tưởng nước nông, ai ngờ sâu đến khoảng ba mét, nước ngập đến cổ, chỉ còn cái đầu lộ ra ngoài.

Hắn liếc nhìn bình luận, nói: "Thưa các vị khán giả, quy củ sờ vàng là chết, người là sống!" "Nếu tôi không xuống nước kéo một chiếc thuyền quan lên mở nắp, những món đồ tùy táng bên trong sẽ mãi mãi ở lại đây, không thể cho thế nhân chiêm ngưỡng." "Vì vậy, để có thể khiến các món minh khí được thấy lại ánh mặt trời, tôi quyết định tạm thời quên đi quy củ của Mô Kim Hiệu Úy." Nghe vậy, cả đám khán giả trong phòng livestream đều ngã ngửa.

Cái lý do thuyết phục này, nếu để tổ sư gia sờ vàng nghe thấy, e rằng sẽ tức hộc máu già.

“Chủ bá, tôi muốn xem mở quan tài!” “Thật ra, tôi xem livestream là để xem thi thể bên trong quan tài!” “Lầu trên, tôi cũng giống anh!” “Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một phi thuyền: Tôi có một thắc mắc, tại sao những chiếc thuyền này không trôi đi trên mặt nước?” “Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một tên lửa: Con sông này chảy về hướng đông, theo lý mà nói, thuyền ở trên đó sẽ từ từ trôi theo dòng nước chứ, tại sao lại không hề nhúc nhích?” “Tận Thế Đái Tán Bất Đái Đao tặng chủ bá một siêu tên lửa: Tôi cảm thấy nơi này thật quỷ dị!” Không nhìn bình luận, Bố Phương giơ tay phải, nắm lấy mép thuyền gỗ, định kéo đi thì lại cảm thấy nặng như ngàn cân.

Ực!

Không nhịn được nuốt nước bọt, Bố Phương quay mặt về phía ống kính nói: “Nói ra có thể các vị không tin, chiếc thuyền này rất nặng!” “Thuyền nặng?” “Chủ bá, tôi học ít, đừng lừa tôi!” “Chẳng lẽ trong thuyền quan có một đống vàng, nên mới nặng như vậy?” “Lầu trên, không thể nào!” “Nếu trên thuyền có vàng, chủ bá chắc chắn đã kéo đi rồi!” “Bố Phương, tôi xuống giúp cậu.” Trên bờ, Vương Bàn Tử thấy Bố Phương kéo không nổi thuyền quan, không nhịn được nhảy xuống sông.

Hồ Bát Nhất và Trương Thất Linh nhìn nhau.

Giây tiếp theo, hai người cũng xuống sông.

“Dũng cảm quá!” Hắc Mạn Bát hút thuốc, nhìn mấy người Bố Phương nói.

“Thuyền quan bị xích đồng buộc lại.” Trương Thất Linh ở một góc thuyền quan, sờ thấy một sợi xích sắt trong nước, lên tiếng nói: “Bốn góc chắc đều dùng một sợi xích đồng, dưới đáy nước chắc chắn có vật nặng.” “Nếu không có vật nặng, thuyền quan đã trôi theo dòng nước rồi.” “Giống như tôi nghĩ.” Bố Phương ở một góc thuyền quan,

cũng sờ thấy một sợi xích đồng.

“Phát hiện xích đồng, đối với tôi là một tin tốt.” Vương Bàn Tử nói: “Xích đồng này có giá trị lịch sử mấy nghìn năm, mang về chợ đồ cổ Phan Gia Viên ở Bắc Bình, e rằng mấy tay nhà giàu sẽ mua về làm xích chó!” Nghe lời của Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cười hai tiếng nói: “Tiểu béo, chúng ta không cần thiết phải mang xích đồng về, bảo bối đáng tiền hơn đang ở trong quan tài của vua Lâu Lan chờ chúng ta đến lấy kìa.” “Chúng ta không cần kéo thuyền quan lên bờ.” “Leo lên mở nắp thôi.” Bố Phương vừa nói vừa leo lên thuyền quan.

Chiếc thuyền gỗ này dài bốn, năm mét, rộng một mét rưỡi, có thể chứa được bảy tám người.

Không lâu sau, bốn người đã leo lên thuyền quan.

Do Bàn Tử nặng ký, thuyền quan nghiêng về phía đó.

“Khả năng chịu tải của thuyền này cũng thấp quá!” Vương Bàn Tử trực tiếp đạp lên nắp gỗ, sau đó đợi Hồ Bát Nhất và Trương Thất Linh đi ra phía trước, hắn mới đi ra phía sau.

Như vậy, thuyền quan đã giữ được thăng bằng.

“Đinh!” “Hệ thống phát hiện con mãng xà sa mạc đã sống ba nghìn năm, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!” Lúc này, bên tai vang lên tiếng của hệ thống, khiến Bố Phương giật nảy mình.

“Vãi!” “Con mãng xà sa mạc sống ba nghìn năm?” “Thân hình nó phải lớn đến mức nào chứ?” Bố Phương hỏi.

Nói xong, hắn nhìn xuống mặt sông, không phát hiện động tĩnh gì khác thường.

Lúc này, tim hắn đã treo lên đến cổ.

“Bố Phương, con mãng xà sa mạc sống ba nghìn năm ở đâu?” “Sao

tôi không thấy?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Thấy Bố Phương chăm chú quan sát dưới nước, Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng: "Bố Phương, đừng dọa người ta chứ." "Hù!" Trương Thất Linh hít một hơi khí lạnh, "Chuẩn bị chiến đấu!" "Tà Lưu Hải, chẳng lẽ cậu cũng phát hiện ra mãng xà sa mạc?" Vương Bàn Tử nói.

Nghe vậy, Tiểu Ca lắc đầu.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Bố Phương, không thể nào là diễn.

Nếu có con mãng xà sa mạc sống ba nghìn năm, thì chắc chắn là có.

Mãng xà sa mạc?

Hắc Mạn Bát ở trên bờ nghe rõ mồn một, không nói nhiều, trực tiếp chạy về phía đồi cát.

Anh ta không muốn bị con mãng xà nuốt chửng một miếng.

"Chủ bá, lừa ai đấy?" "Mãng xà sa mạc ở đâu?" "Nếu có thì sao tôi không thấy?" "666 thật!

Chủ bá nói có mãng xà sa mạc, kết quả bị nó cho leo cây rồi!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một chiếc máy bay: Tôi không tin trên đời này có con mãng xà sa mạc sống được ba nghìn năm!" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng streamer một tên lửa: Lầu trên nói có lý, mãng xà sa mạc có thể sống ba nghìn năm, căn bản không thực tế!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một siêu tên lửa: Trước đây còn thấy con Brontosaurus sống sót từ thời khủng long, có con mãng xà sa mạc sống ba nghìn năm thì có gì lạ đâu?" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá mười siêu tên lửa: Bố gia, tôi đoán con mãng xà sa mạc ẩn mình dưới nước, nếu ở trên cát vàng thì chúng ta đã thấy rồi." Lúc này, bốn người trên thuyền quan đều vô cùng căng thẳng.

Lại còn đang ở trên mặt nước.

Nếu con mãng xà sa mạc làm lật thuyền, rơi xuống nước sẽ không thể thi triển quyền cước.

Ngoài ra, mãng xà không có độc, nhưng có khả năng siết mồi cực mạnh.

Chương 575

Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Con mãng xà sa mạc không ở trong nước, nó không phải trăn nước, nó ở dưới cát vàng!" "Theo tôi biết, mãng xà sa mạc thông thường là loài rắn nhỏ, toàn thân dài khoảng ba mét, cũng không biết con mãng xà sa mạc sống ba nghìn năm này lớn đến mức nào." "Mãng xà sa mạc xuất hiện rồi!" Đột nhiên, Vương Bàn Tử chỉ vào bờ, từ dưới cái hang bên dưới một chiếc thuyền quan bị lật, một con mãng xà sa mạc chui ra.

Bố Phương nhìn sang.

Chỉ thấy đầu con mãng xà sa mạc này to như đầu trâu, thân to như thùng nước.

Khi nó chui ra, thân dài khoảng mười mét, đuôi thô ngắn, phần cuối nhọn, thân hình trụ tròn, vảy ở nửa thân trước khá mịn, vảy ở nửa thân sau có những đường vân nổi lên, nền màu vàng và có những hoa văn lớn không đều, bụng màu vàng đất, có những đốm đen.

Cùng lúc đó, thấy con mãng xà sa mạc sống ba nghìn năm, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Má ơi!" "Con mãng xà sa mạc sống ba nghìn năm mà nhỏ vậy sao?" "Lầu trên, nhỏ á?

Tôi suýt nữa sợ ngất đi." "Một con mãng xà sa mạc trưởng thành bình thường chỉ dài khoảng ba mét, và chỉ to bằng cánh tay thôi." "Con mãng xà sa mạc đang thấy đây, có thể lớn đến vậy, đúng là nghịch thiên rồi!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một tên lửa: Bố gia, mãng xà sa mạc có thể sống đến bây giờ sao?" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa: Bố gia, sao ông biết nó lớn như vậy?" Bố Phương liếc nhìn bình luận rồi lên tiếng: "Con mãng xà sa mạc này có sống

được ba nghìn năm hay không, có lẽ chỉ có nó mới biết." "Còn về việc tại sao nó lại lớn như vậy!" Nói đến đây, Bố Phương chỉ vào con mãng xà nói: "Nhìn kìa!" Khán giả trong phòng livestream nhìn về phía con mãng xà.

Chỉ thấy nó bơi đến bên một chiếc thuyền quan đã mở nắp, thò đầu vào, một miếng cắn lấy thi thể nữ xác ướp, sau đó ngẩng đầu lên, nuốt vào bụng.

Vừa rồi Vương Bàn Tử đã cạy mở hơn mười chiếc thuyền quan.

Thi thể xác ướp bên trong đều bị con mãng xà ăn hết.

Ăn no nê, con mãng xà sa mạc còn chẳng thèm liếc nhìn mấy người Bố Phương một cái, bơi vào trong hang dưới thuyền quan, ẩn mình đi.

"Vãi thật!" "Con mãng xà sa mạc lại không ăn chúng ta!" Vương Bàn Tử nói: "Làm tôi lo lắng vô ích một phen!" Bố Phương lau mồ hôi trên trán, nói: "May mà có xác ướp, không thì có lẽ nó đã ăn chúng ta rồi." "Ngoài ra, con mãng xà sở dĩ lớn như vậy là do ăn thịt người chết mà lớn lên." Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều cạn lời.

Tưởng rằng con mãng xà sẽ làm thịt mấy người Bố Phương chứ.

Kết quả nó ăn no một bữa rồi lặn mất.

Thật là thất vọng.

"Chủ bá, mở quan tài đi!" Điều chỉnh lại trạng thái, Bố Phương quay mặt về phía ống kính nói: "Thưa các vị khán giả, xin hãy bình tĩnh, nói thật, sự xuất hiện của con mãng xà sa mạc đó đã khiến tôi kinh hãi một phen, nhưng giờ thì ổn rồi, nó đã ăn hơn mười thi thể khô, tiêu hóa cần một khoảng thời gian nhất định, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện, vì vậy chúng ta không cần phải sợ nữa." Trương

Thất Linh quan sát nắp gỗ, lên tiếng: "Bốn góc đều có một chiếc đinh sắt cố định." Nghe vậy, Vương Bàn Tử nói: "Loại đinh này là đinh đồng, mấy nghìn năm không mục, giá mà mang theo búa thì tốt rồi, trực tiếp nhổ đinh ra là được." "Dùng sức mạnh cạy ra là được rồi." Nói rồi, Hồ Bát Nhất lấy ra một cây xà beng, chèn đầu nhọn vào khe hở, sau đó dùng sức ấn xuống, nắp gỗ lập tức bị bật lên.

Đinh đồng cũng bung ra khỏi thân thuyền.

"Tiểu béo, này!" Hồ Bát Nhất ném cây xà beng cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bắt lấy xà beng, chèn vào khe hở.

Chẳng mấy chốc, bốn chiếc đinh đồng cố định nắp gỗ đã bung ra.

"Rầm!" Bố Phương và Trương Thất Linh mỗi người một bên cầm nắp gỗ, nhấc lên rồi ném xuống sông.

Giây tiếp theo!

Mấy người Bố Phương nhìn thi thể nằm trong quan tài, đều kinh ngạc tột độ!

Chỉ thấy xác ướp có mái tóc đen dài và khuôn mặt được bảo quản hoàn hảo đến khó tin!

Vẻ mặt thiêng liêng trang nghiêm của xác ướp nữ ấy, mãi mãi khiến người ta không thể nào quên!

Thi thể nữ xác ướp nằm trên giường quan, mặc trang phục cao quý, mái tóc đen dài rẽ ngôi giữa đội một chiếc mũ dạ nhọn màu vàng có dải băng đỏ.

Đôi mắt khép hờ, tựa như vừa mới chìm vào giấc ngủ.

Sống mũi cao thanh tú, đôi môi hé mở để lộ hàm răng, để lại cho hậu thế một nụ cười vĩnh cửu.

Nàng thi thể mang "nụ cười bí ẩn" ấy, đã trải qua mấy nghìn năm tháng trong chiếc quan tài tối tăm không thấy ánh mặt trời.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy thi thể nữ trong thuyền quan, ai nấy đều không khỏi kinh ngạc.

Vốn tưởng trong thuyền quan là một xác ướp khô quắt.

Ai ngờ được, người bên trong lại là một mỹ nữ tuyệt trần tựa như vừa mới chìm vào giấc ngủ.

"Má ơi!" "Đây là người sống phải không?" "Thật không thể tin được!" "Người chết mấy nghìn năm, thi thể lại được bảo quản tốt đến vậy!" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một tên lửa: Chủ bá, nếu anh dám làm gì bậy, tôi gọi anh hai năm là ba!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một viên cá: Nói thật, thi thể nữ này đẹp vãi!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá mười chiếc máy bay: Hai tay gõ phím, chứng minh trong sạch!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa: Tôi cảm thấy thi thể nữ này không hề đơn giản!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Nói thật, tôi cũng không ngờ, sau khi mở quan tài lại thấy một người được bảo quản tốt đến vậy, khiến tôi cũng giật mình." "Ực!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn thi thể nữ phong hoa tuyệt đại nói: "Thi thể nữ này, trông mới mười tám tuổi, cao khoảng một mét sáu, thân hình nhỏ nhắn, giống như một loli." "Cơ thể của thi thể nữ hoàn toàn không có một chút mục nát nào, chắc chắn đã dùng thủ đoạn chống phân hủy cực kỳ cao siêu." Hồ Bát Nhất nói.

"Trong miệng có thứ gì đó." Trương Thất Linh chỉ vào miệng hé mở của thi thể nữ nói: "Nếu tôi không đoán sai, trong miệng thi thể nữ có một viên định thi châu." Nghe vậy, Vương Bàn Tử đưa tay ra, định mở miệng thi thể nữ thì bị Bố Phương ngăn lại: "Đừng chạm vào, tay cậu có huyết khí, chạm vào sẽ trực tiếp trá thi." "Vãi chưởng!" "Bố

Phương, đừng dọa tôi chứ!" Vương Bàn Tử vội vàng rụt tay lại.

Không để ý đến Vương Bàn Tử, Bố Phương lấy ra một đôi găng tay dùng một lần từ trong phòng hệ thống đeo vào tay, sau đó mở miệng thi thể nữ ra, quả nhiên, Tiểu Ca đoán không sai.

Trong miệng thi thể nữ ngậm một viên châu màu tím, thảo nào có thể tồn tại mấy nghìn năm.

Không lấy viên châu ra, Bố Phương quay mặt về phía ống kính nói: "Thưa các vị khán giả, trong miệng thi thể nữ có định thi châu, nên mấy nghìn năm không mục, sau khi chết có thể dùng định thi châu, thân phận chắc chắn không tầm thường." "Còn là ai thì tôi tạm thời không biết." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều tò mò về thân phận của thi thể nữ.

"Tôi cảm thấy thân phận thi thể nữ này bình thường, nếu không đơn giản thì nên được chôn cất trong lăng mộ xa hoa." "Lầu trên, anh nghĩ người dùng được định thi châu là người bình thường à?" "Mọi người đừng đoán mò nữa." "…" Bố Phương cẩn thận quan sát hàng nghìn chiếc thuyền quan trên mặt sông, phát hiện chúng được xếp đặt vô cùng ngay ngắn.

Chương 576

"Hù!" Hít sâu một hơi, Bố Phương nhảy xuống nước, leo lên một chiếc thuyền quan khác.

Không lâu sau, hắn cầm xẻng công binh đầu nhọn cạy nắp chiếc thuyền quan này.

Người bên trong là một thi thể nữ khô quắt, quần áo mặc trên người giống như của nô tỳ.

Xem xong, Bố Phương đậy nắp gỗ lại, rồi lại nhảy xuống nước, đi đến một chiếc thuyền quan khác.

Nhìn Bố Phương mở một chiếc thuyền quan, lại đi mở chiếc thứ hai, khán giả trong phòng livestream đều mù tịt, không biết Bố Phương đang làm gì.

"Chủ bá, đang làm gì vậy?" "Không làm gì thi thể nữ à?" "Bọn tôi còn đang chờ anh làm đó!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lắc đầu, nhìn vào ống kính livestream nói: "Thưa các vị khán giả, tôi vừa kiểm tra mấy chiếc thuyền quan, có thể xác định rằng, họ đều là nô tỳ của thi thể nữ được bảo quản hoàn hảo kia, vì vậy tôi đoán rằng, thi thể nữ đó chính là công chúa Lâu Lan trong truyền thuyết!" "Người ta gọi nàng là công chúa Tiểu Hà." "Vì vậy tôi cảm thấy, nơi này không phải là nghĩa trang công cộng của cư dân Lâu Lan, mà là một lăng mộ quan trọng." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều không tin lời Bố Phương.

Bởi vì Bố Phương không đưa ra bằng chứng chứng minh thi thể nữ mấy nghìn năm kia là công chúa Lâu Lan.

"Chủ bá, cứ chém gió tiếp đi, tôi nghe đây!" "Tôi học ít, nhưng không ngốc, chủ bá, anh lừa không được tôi đâu!" "Nói thật, tôi cũng

không tin!" "Công chúa Lâu Lan sao lại thủy táng?" "Không phải nên liệm vào quan quách, nhập thổ vi an sao?" "Tôi có thể làm bảo bối của anh không?

Tặng chủ bá một chiếc máy bay: Lầu trên, chỉ biết nhập thổ vi an thôi à?

Thủy táng, hỏa táng, huyền quan táng, có cần tôi giải thích cho không?" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một tên lửa: Bố gia nói thi thể nữ đó là công chúa Lâu Lan, chẳng lẽ đã nắm được bằng chứng rồi sao?" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa: Ngồi hóng Bố gia đưa ra bằng chứng, chứng minh thi thể nữ đó là công chúa Lâu Lan!" Nhìn qua bình luận, phát hiện đa số khán giả trong phòng livestream không tin.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Bố Phương.

Bởi vì chưa đưa ra bằng chứng, bọn họ không tin cũng là chuyện bình thường, không có gì lạ.

"Bố Phương, mau xem này, trên tay thi thể nữ lại có hình xăm!" Vương Bàn Tử đeo găng tay, kiểm tra tay trái của thi thể nữ, phát hiện trong lòng bàn tay có một đóa hoa, phát hiện này khiến hắn giật mình, sau đó vội vàng gọi Bố Phương.

Nghe lời của gã béo, Bố Phương không nói nhiều, trực tiếp nhảy xuống sông, hướng về phía thuyền quan mà ba người Bàn Tử đang ở.

Sau khi leo lên thuyền quan, Bố Phương lau nước trên mặt, cầm lấy cánh tay của thi thể nữ, nhìn vào hình vẽ trên tay nói: "Một đóa hoa màu đỏ, không phải xăm lên." Không phải xăm lên?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Má ơi!" "Chủ bá, không phải xăm lên, chẳng lẽ là dán lên?" "Mấy nghìn năm trước hình như không có loại giấy dán đó đâu!"

“Đúng vậy, cũng không có hình xăm!” “Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một chiếc máy bay: Chủ bá, xem ra anh lại lừa chúng tôi rồi!” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một tên lửa: Lầu trên, đừng không tin, Bố gia nói không phải xăm lên, thì không phải xăm lên!” “Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một siêu tên lửa: Bố gia, có thể nhìn ra đó là hoa gì không?” Nhìn qua bình luận, Bố Phương nói: “Hoa có sáu cánh, trung tâm là một vòng tròn, đây không phải là hoa, mà là một loại ấn ký trớ chú!” “Vãi chưởng!” “Ấn ký trớ chú?” “Cái quái gì vậy?” Thấy khán giả mù mờ, Bố Phương lên tiếng giải thích: “Ấn ký trớ chú thực sự tồn tại, trước đây tôi cùng Hồ Bát Nhất và tiểu béo đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, sau khi vào trong đã bị nữ vương Tinh Tuyệt nguyền rủa, sau lưng xuất hiện một ấn ký kỳ quái, chỉ có Mộc Trần Châu mới có thể giải trừ lời nguyền.” “Theo tôi biết, vương quốc Lâu Lan cổ đại đã bị nguyền rủa, mới khiến nó biến thành một thành phố chết hoang tàn, và dần dần biến mất trên thế giới.” “Nhưng thực hư thế nào không thể phân biệt được, về một phương diện nào đó, lời nguyền của Lâu Lan và lời nguyền của pharaoh Ai Cập có những điểm tương đồng.” “Lời nguyền của pharaoh Ai Cập là: ‘Bất kể là ai, chỉ cần làm phiền sự yên nghỉ của pharaoh, sẽ bị nguyền rủa.’ Tuy nhiên, qua phân tích của các nhà khoa học và nghiên cứu khảo cổ, là do trong lăng mộ của pharaoh có chất độc, nên mới dẫn đến việc những người giải mã lăng mộ pharaoh lần lượt tử vong.” “Lời nguyền của vương quốc Lâu Lan cổ đại, nói chung là giống nhau, không, cũng có khả năng là khác nhau.

Trong thế giới của tôi, tồn tại sức mạnh siêu nhiên!” “Bởi vì, có những chuyện dùng khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng, điều này có thể gọi là hiện tượng siêu nhiên.” “Thực ra, số phận của công chúa Lâu Lan rất bi thảm.” “Khoảng hai nghìn năm trước, vua Lâu Lan trong một trận chiến đã mất liên lạc với quân đội, bất đắc dĩ phải trốn vào một khu mộ địa.” “Trong khu mộ địa đó, vua Lâu Lan đã quen biết

một người phụ nữ bí ẩn, và cùng nàng tư định chung thân." "Sau khi hai người sống cùng nhau một thời gian, vua Lâu Lan một mình trở về Lâu Lan, lại tiếp tục cuộc sống đế vương của mình." "Thời gian trôi qua, một năm sau, khi vua Lâu Lan trở lại khu mộ cổ, phát hiện người phụ nữ bí ẩn đó đã lặng lẽ qua đời, bên cạnh để lại một cô con gái ngoan ngoãn." "Vua Lâu Lan đưa cô bé này về Lâu Lan, phong làm công chúa Lâu Lan, luôn hết mực cưng chiều, coi như hòn ngọc quý trên tay.

Sau khi lớn lên, công chúa Lâu Lan trở thành người phụ nữ đẹp nhất Lâu Lan và cả khu vực Tây Vực, được rất nhiều người ngưỡng mộ theo đuổi." "Trong đó, một dũng sĩ rất nổi tiếng ở Tây Vực là vương tử nước Vu Điền, cũng vì ngưỡng mộ dung nhan của công chúa Lâu Lan mà đến Lâu Lan chuẩn bị cầu hôn." "Trước đó, vì vương quốc Lâu Lan bị đại quân Nhu Nhiên của nhà Hán trấn áp, bị ép phải liên hôn." "Vua Lâu Lan đã gả cô công chúa yêu quý của mình cho khả hãn của vương quốc Nhu Nhiên, để cầu hòa giải mâu thuẫn chiến tranh giữa hai nước." "Đúng lúc vào buổi chiều hôm đó, công chúa Lâu Lan được mời đi gặp gỡ bí mật với vương tử Vu Điền, hai người sau khi hẹn hò xong, chuẩn bị tối gặp mặt, nhưng không ngờ khi công chúa Lâu Lan ra khỏi cung đã bị võ sĩ phát hiện, và đưa về cung, kết quả tự nhiên là không thể đến điểm hẹn." Nghe đến đây, Vương Bàn Tử không nhịn được lên tiếng: "Tình yêu, đâu phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió!" "Tiểu béo, cậu có tình yêu rồi hẳng nói những lời này." Hồ Bát Nhất nói.

Bố Phương tiếp tục kể: "Vương tử Vu Điền theo thời gian và địa điểm đã hẹn với công chúa Lâu Lan để chờ đợi, kết quả lại nhầm một người phụ nữ che mạng là công chúa Lâu Lan, hai người liền mỗi tối gặp nhau ở đó." "Thực ra, người phụ nữ che mạng đó tên là 'Lan Nạp', là một nữ tỳ của một quán trọ." "Một hôm, sau khi gặp gỡ kết

thúc, Lan Nạp đưa vương tử Vu Điền đến quán trọ nơi cô ở, khi đang rót nước cho vương tử Vu Điền, tấm mạng che mặt vô tình rơi xuống, vương tử Vu Điền bị vẻ đẹp của Lan Nạp làm cho kinh ngạc và say đắm.

Sau nhiều ngày tiếp xúc, vương tử Vu Điền dần bị Lan Nạp thu hút, và nảy sinh hảo cảm." "666!" "Vương tử Vu Điền này chắc chắn đã nghĩ Lan Nạp là công chúa Lâu Lan!" "Cũng không biết vương tử Vu Điền, khi biết rõ người phụ nữ che mạng không phải tên là công chúa Lâu Lan mà là Lan Nạp, sẽ có phản ứng gì!" "Mọi người đừng ồn ào nữa, nghe chủ bá kể tiếp đi!" Cũng không biết vương tử Điền quốc, không hề hay biết cô gái che mạng sa không phải công chúa Lâu Lan, mà là Lan Nạp, không có phản ứng gì!" "Mọi người đừng cãi nữa, nghe chủ bá kể tiếp đi!" Liếc nhìn khung bình luận, thấy khán giả đang nóng lòng chờ đợi, Bố Phương kể tiếp: "Sau đó, vương tử Điền quốc ban ngày ở bên Lan Nạp, tối đến lại đi gặp công chúa Lâu Lan trong mộng, nhưng cậu ta không hề biết rằng, mỗi ngày mình gặp đều là cùng một người, không hề có chút nghi ngờ nào." "Không lâu sau, Hán quốc hủy bỏ hiệp ước đã ký với Lâu Lan, dẫn quân rầm rộ tấn công." "Trong tình thế khẩn cấp, quốc vương Lâu Lan đã để vương tử Điền quốc dẫn quân xuất chinh chống cự, sau khi giành thắng lợi, vương tử Điền quốc nhận được sự yêu mến đồng lòng của người dân Lâu Lan." "Quốc vương Lâu Lan vì để ban thưởng cho vương tử Điền quốc đã đồng ý gả viên ngọc quý trên tay mình là công chúa Lâu Lan cho cậu ta." "Sau hôn lễ long trọng, trong đêm tân hôn của hai người, vương tử Điền quốc háo hức vén khăn che mặt của công chúa Lâu Lan lên, lại phát hiện người mình gặp gỡ mỗi ngày không phải là công chúa." "Ngay tại chỗ, cậu ta liền ngây người!" Nghe đến đây, khán giả trong phòng livestream đều ôm bụng cười lớn!

“Ha ha ha ha!” “Cười chết tôi rồi!” “Vương tử Điền quốc chắc chắn sốc nặng!” “Tôi có thể làm lốp dự phòng của nàng được không?” tặng chủ bá một tên lửa: “233, rõ ràng hẹn ngày mai hai đứa mình kết hôn, lại bảo em họ cưới tôi!” “Không Thủ Đả Phi Cơ” tặng chủ bá một tên lửa siêu cấp: “Tôi dám chắc, lúc đó vương tử Điền quốc xỉu luôn rồi!” “Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền”: “Bố gia, mau kể chuyện phía sau đi, tôi không thiếu chút lưu lượng đó đâu!” Bố Phương nói: “Vương tử Điền quốc lúc đó đang ngây người liền bỏ lại công chúa Lâu Lan một mình, xông cửa chạy đi, để lại công chúa Lâu Lan một mình không phòng bị.” “Tiếp đó, vương tử Điền quốc quay lại quán trọ tìm Lan Nạp, biết được chân tướng sự việc, và bày tỏ tình yêu của mình với nàng.” “Kết quả, lại bị Lan Nạp từ chối!” “Công chúa Lâu Lan sau khi bị vương tử Điền quốc lạnh nhạt, cũng biết được chuyện chàng ta hẹn hò với cô gái ở quán trọ, tâm trạng kích động, quyết định trả thù vương tử!” “Nhưng vương tử Điền quốc vừa trải qua chiến thắng, được người dân Lâu Lan yêu mến, công chúa chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ của thần linh!” “Sau đó, công chúa Lâu Lan đã bắt Lan Nạp từ quán trọ và loan tin ra ngoài rằng nàng sẽ bị chôn trong một ngôi mộ.

Vương tử Điền quốc biết tin, lập tức chạy đến ngôi mộ đó, quỳ trước mộ đau đớn tột cùng, rồi tuẫn tình tự sát!” “Công chúa Lâu Lan vạn lần không ngờ vương tử Điền quốc lại tự sát, điều này càng làm sâu sắc thêm lòng căm hận của nàng đối với Lan Nạp!” “Nàng quyết định tổ chức một buổi lễ tế thần linh quy mô lớn, muốn Lan Nạp, người đang yêu vương tử trong lòng, thề sẽ không yêu ai khác nữa, nhưng Lan Nạp thà chết không chịu khuất phục.” “Công chúa Lâu Lan thấy vậy, trực tiếp giao đầu lâu của vương tử Điền quốc cho Lan Nạp.” “Lan Nạp ôm đầu lâu của vương tử khóc lóc thảm thiết trước mặt thần linh, quyết định tự sát và đọc lên tên vị thần cai quản cái chết của Lâu Lan, giáng lời nguyền vĩnh viễn lên vương quốc!” “Vài

năm sau, vương quốc Lâu Lan ứng nghiệm lời nguyền, nguồn nước của quốc gia ngày càng khan hiếm, cho đến khi nguồn nước dần khô cạn, cuộc sống của người dân Lâu Lan bị ảnh hưởng nghiêm trọng, từng nhà lục tục rời khỏi vương quốc." "Khi đó, công chúa Lâu Lan hối hận không thôi, đến trước mộ Lan Nạp, nhận lỗi và cầu xin linh hồn Lan Nạp trên trời cao tha thứ." "Vào đêm hôm đó, công chúa Lâu Lan có một giấc mơ kỳ lạ, mẹ nàng báo mộng, nói rằng nàng có một người em gái song sinh không giống mình lắm, lúc nhỏ bị một chủ quán trọ mang đi, tên là Lan Nạp." "Sau khi tỉnh mộng, công chúa Lâu Lan biết rằng mình đã tự tay giết chết em gái ruột, trong sự tự trách và hối hận, nàng bệnh tật rồi qua đời, Lâu Lan trở thành một tòa thành chết, cho đến tận ngày nay." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều rất lâu không thể hoàn hồn.

Liếc nhìn khung bình luận, phát hiện không có mấy người lên tiếng, Bố Phương cất lời: "Các vị khán giả, đây chỉ là một câu chuyện truyền thuyết, đừng lún sâu vào quá!" Nghe vậy, khán giả đều hoàn hồn.

"Chủ bá, qua câu chuyện của anh, tôi nghe ra được sự biến mất của Lâu Lan là do Lan Nạp đọc tên vị thần cai quản cái chết, nguyền rủa vĩnh viễn cổ quốc Lâu Lan, khiến nó biến thành một tòa thành chết, rồi dần dần biến mất!" "Nhưng trước đây, người ta nói cổ quốc Lâu Lan biến mất trong một đêm mà!" "Lầu trên, chủ bá nói rồi, chỉ là truyền thuyết thôi!" "Vậy cô gái trong quan tài thuyền kia, có phải là công chúa Lâu Lan không?

Nếu đúng, đóa hoa trong lòng bàn tay cô ấy, có thật là dấu ấn lời nguyền không?" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương lên tiếng: "Thi thể nữ được bảo quản hoàn hảo này có phải là công chúa Lâu Lan không, và đóa hoa trong lòng bàn tay trái có phải là dấu ấn lời nguyền không, hai vấn đề này, muốn làm rõ, cần phải tìm ra bằng chứng!" "Vì vậy tôi

quyết định, sẽ lục soát bên trong quan tài thuyền này!" "Biết đâu, thật sự có thể tìm ra bằng chứng!" Nói xong, Bố Phương lấy ra một cây nến trắng từ trong ba lô, thắp lên, đặt ở góc đông nam.

Chỉ trong giây tiếp theo, ngọn nến trực tiếp tắt ngấm.

Bố Phương lấy ra một cây nến trắng từ trong ba lô, thắp lên, đặt ở góc đông nam.

Chỉ trong giây tiếp theo, ngọn nến trực tiếp tắt ngấm.

"Vãi chưởng!" "Quỷ xuy đăng!" "Chủ bá, mau chạy đi!" "Thích Hát Ca Bảo Bảo Bảo": "Nến vừa thắp đã tắt, điềm không lành a!" "Không Thủ Đả Phi Cơ" tặng chủ bá một tên lửa: "Chạy, có kịp không?" "Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền": "Bố gia, vừa đặt nến xuống, ngọn lửa đã tắt ngay, tình hình gì vậy?" Liếc nhìn khung bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, đây là hiện tượng bình thường, ngọn nến bị gió tự nhiên thổi tắt." "Vừa rồi tôi có thể cảm nhận được, có gió thổi qua." Trong lúc nói, Bố Phương lấy bật lửa ra, thắp lại ngọn nến.

Chỉ thấy ngọn lửa bùng lên rồi lại lụi đi, là do gió thổi.

Nghe Bố Phương giải thích, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

"Má ơi!" "Đúng là gió thật!" "Tôi còn tưởng là quỷ xuy đăng chứ!" "Thật lòng mà nói, tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần thi thể vùng dậy rồi, kết quả là một phen hú vía!" "Chưa Đi Học Tiểu Minh" tặng chủ bá một viên cá: "Trong sa mạc nóng như vậy, sao lại có gió chứ?" Nhìn thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương cười, hướng về phía ống kính nói: "Gió là một hiện tượng tự nhiên do không khí lưu động gây ra, nguyên nhân là do bức xạ nhiệt của mặt trời." "Ánh sáng mặt trời chiếu xuống bề mặt trái đất, làm cho nhiệt độ bề mặt tăng lên, không khí trên bề mặt bị nóng nở ra, trở nên nhẹ và bay lên cao." "Sau khi

không khí nóng bay lên, không khí lạnh ở nhiệt độ thấp sẽ chảy vào theo chiều ngang, không khí bay lên do dần dần nguội đi, trở nên nặng và rơi xuống, do nhiệt độ bề mặt cao hơn lại làm nóng không khí khiến nó bay lên, sự lưu động không khí như vậy sẽ tạo ra gió." "666!" "Kiến thức của chủ bá thật phong phú!" "Tôi phục rồi!

Chủ bá, xin nhận của tại hạ một lạy!" "Không Thủ Đả Phi Cơ" tặng chủ bá một tên lửa siêu cấp: "Thật lòng, nghe xong lời giải thích của Bố gia, tôi mới biết gió hình thành như thế nào!" "Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền" tặng chủ bá mười tên lửa siêu cấp: "Bố gia, mạc kim đi thôi!" Thấy khán giả thúc giục, ánh mắt Bố Phương nhìn vào trong quan tài thuyền.

Bên trong ngoài một thi thể nữ được bảo quản hoàn hảo, lộ ra nụ cười bí ẩn, không có một món đồ tùy táng nào.

Không chỉ khiến Bàn Tử thất vọng, mà ngay cả Bố Phương và Hồ Bát Nhất cũng thất vọng.

"Hù!" Thở ra một hơi, Bố Phương nhún chân, đứng hai bên hông của thi thể nữ, đồng thời nói: "Trên người thi thể nữ này hẳn là có bảo bối!" Nói xong, hắn quay đầu nhìn cây nến, phát hiện ngọn lửa vẫn cháy bình thường.

Hắn liền đưa hai tay ra, nắm lấy thi thể nữ, từng tấc từng tấc sờ xuống dưới.

Chương 577

Khi tay sờ đến cổ của thi thể nữ, Bố Phương cảm giác được, dưới gáy thi thể có một vật gì đó.

Thấy Bố Phương dừng lại, Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Bố Phương, sao không động đậy nữa?" "Có đồ!" Bố Phương nói.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và cả khán giả trong phòng livestream đều vô cùng kích động!

"Quả nhiên!

Công phu không phụ lòng người, chủ bá cuối cùng cũng sắp có thu hoạch!" "Chủ bá, mau lấy đồ ra xem, xem là bảo bối gì!" Không nhìn khung bình luận, Bố Phương tay trái tóm lấy vật đó, trực tiếp lấy ra.

Hóa ra vật mà thi thể nữ gối dưới cổ là một chiếc hộp đồng.

Chiếc hộp không có bất kỳ hoa văn nào, và đã bị khóa lại.

"Tôi là chuyên gia mở khóa, Bố Phương, đưa hộp cho tôi, tôi mở!" Vương Bàn Tử nói, đồng thời lấy ra một sợi dây thép từ trong ba lô.

"Không cần!" Trương Thất Linh lúc này chỉ vào cánh tay phải của thi thể nữ nói, "Thứ cô ấy cầm trong tay hẳn là chìa khóa để mở hộp đồng." Nghe vậy, ánh mắt Bố Phương nhìn về phía cánh tay của thi thể nữ, không nói nhiều, trực tiếp mở tay cô ấy ra, quả nhiên, trong tay cô ấy đang nắm một chiếc chìa khóa đồng nhỏ bằng ngón út.

"Có chìa khóa thì dễ rồi." "Bố Phương, mau mở hộp đồng ra, tôi đoán bên trong chứa trân châu vô giá." Vương Bàn Tử cười nói.

"Không vội không vội, hộp ở trong tay tôi, lại không mọc chân chạy được." Bố Phương nói, đồng thời cẩn thận kiểm tra chiếc hộp đồng.

Sau khi xác nhận không có cơ quan.

Hắn tay phải cầm chìa khóa, cắm vào lỗ khóa của hộp.

"Cạch!" Một tiếng giòn tan vang lên.

Loay hoay vài cái, Bố Phương đã thành công mở được chiếc hộp đồng bị khóa.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào chiếc hộp đồng mà Bố Phương đang cầm trên tay trái.

Bố Phương không chút do dự, tay phải cầm nắp hộp, mở từ dưới lên.

"Vút!" Sau khi hộp mở ra một khe hở nhỏ bằng ngón trỏ, ba cây kim bạc bắn ra từ bên trong!

Bay thẳng về phía đầu Bố Phương!

Bố Phương không kịp phản ứng, trong gang tấc, Tiểu Ca nhanh chóng đưa tay phải ra, tóm gọn ba cây kim bạc!

"Mẹ kiếp, dọa chết tôi rồi!" Bố Phương chửi một câu.

Nếu Tiểu Ca không ra tay, kim bạc đâm trúng đầu thì đau phải biết!

Ba cây kim bạc có độc, dù đâm trúng, hắn cũng sẽ không sao, vì có năng lực bách độc bất xâm.

"Tiểu Ca, cảm ơn nhiều!" Bố Phương cảm ơn Trương Thất Linh.

"Không cần khách khí." Trương Thất Linh nói xong, xòe tay phải ra, chỉ thấy đầu nhọn của ba cây kim bạc có điểm đen, dùng mông cũng biết là có độc.

Không nhìn lâu, Tiểu Ca không chút do dự, ném kim vào trong sông.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream tưởng Bố Phương sẽ bị kim bạc đâm trúng, kết quả Tiểu Ca đột nhiên ra tay.

"666!" "A Ba Trương thật là trâu bò!" "Không ra tay thì thôi, một khi ra tay kinh người!" "" Liếc nhìn khung bình luận, thấy khán giả khen Tiểu Ca, Bố Phương trong lòng quyết định, phải tìm cơ hội gỡ lại thể diện.

"Chủ bá, chẳng phải anh có một đôi mắt giỏi phát hiện sao?" "Không phát hiện ra cơ quan ám khí ẩn giấu trong hộp à?" "Lầu trên, cơ quan giấu trong hộp, sao mà phát hiện được?" "Không Thủ Đả Phi Cơ" tặng chủ bá một tên lửa: "Bố gia không có mắt nhìn xuyên thấu, không biết trong hộp có cơ quan là chuyện bình thường." "Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền" tặng chủ bá một tên lửa siêu cấp: "Thật lòng mà nói, vừa rồi tim tôi như treo lên, thật sự lo lắng cho Bố gia." Liếc nhìn khung bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, nói thật, việc trong hộp có ẩn giấu cơ quan, thật sự nằm ngoài dự liệu của tôi." "Ngoài ra, tôi cảm thấy chiếc hộp đồng này không hề tầm thường, bên trong hẳn là chứa đồ vật quan trọng." Nói xong, Bố Phương cúi người nhặt chiếc hộp đồng từ trong quan tài thuyền lên.

Vừa rồi bị dọa, trong lúc hoảng hốt, chiếc hộp đã rơi xuống chân hắn.

Sau khi mở hộp ra, bên trong có một miếng ngọc bội không một tì vết.

Ngọc bội có hình dáng hoa và chim.

"Ực!" Nhìn miếng ngọc bội tinh xảo, Vương Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt, "Ngọc bội này, chắc chắn giá trị liên thành!" "Miếng 'Tường vân ngọc bội' này có lịch sử vài nghìn năm, giá trị không nhỏ là điều chắc chắn." Bố Phương cầm Tường vân ngọc bội đưa ra trước ống kính, nói: "Như mọi người thấy, ngọc bội có hình

phượng hoàng, phượng hoàng đại diện cho bộ lạc có vật tổ là loài chim, hai bộ lạc xung đột, rồng thắng, hợp nhất với phượng, từ đó, thiên hạ thái bình, ngũ cốc bội thu, cũng là biểu hiện của sự cao quý cát tường, tường vân đại diện cho điềm lành, thể hiện lời chúc tốt đẹp cho tương lai." "Ngọc có rất nhiều loại, có loại do người xưa điêu khắc, cũng có loại được chế tác bằng công nghệ hiện đại." "Thời gian không chờ đợi ai, tôi không giải thích nhiều nữa." "Trong hộp lại có một tấm lụa trắng!" Bố Phương cất Tường vân ngọc bội, kiểm tra lại chiếc hộp đồng, phát hiện bên dưới có một lớp ngăn.

"Lụa trắng, chắc chắn ghi lại cuộc đời của thi thể nữ này." Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương mở tấm lụa, nói: "Bố Phương, đọc đi!" "Được!" Bố Phương gật đầu, chăm chú đọc thầm một lượt văn tự trên tấm lụa.

May mà văn tự trên lụa là chữ Hán, không phải "tiếng Tocharian".

Đọc xong, Bố Phương gấp tấm lụa lại, nói: "Trên lụa, quả thực là cuộc đời của thi thể nữ này, suy đoán của tôi quả nhiên là đúng, thi thể nữ này không phải là công chúa Lâu Lan, mà tên là Kha Nguyệt, lúc mất mới mười chín tuổi." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Ban đầu còn không tin thân phận của thi thể nữ, kết quả Bố Phương đã tìm ra bằng chứng, chứng minh thi thể nữ này là công chúa Kha Nguyệt.

"Một cô gái xinh đẹp như vậy, mới sống trên đời được mười chín năm!" "Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc!" "Chúng ta đi thôi." "Ở đây cũng mấy tiếng rồi." Bố Phương nói.

Chương 578

Nghe vậy, Bàn Tử và mấy người kia gật đầu.

Đậy lại nắp gỗ cho công chúa Kha Nguyệt, mấy người quay trở lại bờ.

Bây giờ trời đã hoàng hôn.

Bố Phương và mấy người ngồi trên lạc đà, đi dọc theo con sông nhỏ về phía mộ đạo.

Đi được khoảng trăm mét, Vương Bàn Tử vẫn không quên được vẻ đẹp của công chúa Kha Nguyệt, quay đầu nhìn lại một cái, kết quả phát hiện trên chiếc quan tài thuyền đó, có một người đang đứng, chính là công chúa Kha Nguyệt, "Mẹ kiếp, công chúa Kha Nguyệt đứng dậy rồi!" Nghe vậy, Bố Phương và mấy người đều quay đầu nhìn lại sau lưng.

Kết quả không hề thấy công chúa Kha Nguyệt đâu cả.

"Bàn Tử, cậu chắc là bị ảo giác rồi." Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử dụi dụi mắt, phát hiện công chúa Kha Nguyệt đã biến mất, ngơ ngác nói: "Chắc là tôi mệt quá, nên bị ảo giác." "A a a a!

Cứu mạng a!" "Hà Quang điên rồi!" Khi Bố Phương và năm người đi đến dưới một ngọn đồi.

Từ trên núi chạy xuống một đám người, chính là nhóm của giáo sư Tiêu.

Chỉ nghe thấy một trợ thủ của giáo sư Tiêu, cũng là giáo sư Vương, người nhỏ con, nhưng chạy nhanh nhất.

Bố Phương cho lạc đà dừng lại, nhìn giáo sư Vương đang chạy tới, định lên tiếng hỏi đã xảy ra chuyện gì, kết quả giáo sư Vương đã không đợi được mở miệng nói với Bố Phương: "Bố Phương, Hà Quang điên rồi, hắn giết chết Trần Linh rồi, còn muốn giết tất cả chúng tôi!" Lời của ông ta vừa dứt, ngoài Hà Quang và Trần Linh không có mặt, nhóm người của giáo sư Tiêu và người dẫn đường Nhiệt Cáp Mãn đều từ trên núi chạy xuống.

"Hà Quang điên rồi, điên rồi." Bố Phương nói.

Vương giáo sư: "" Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều tò mò.

"Chủ bá, mau hỏi xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Hà Quang trước đó vẫn bình thường, sao lại phát điên?" "Thật đáng sợ quá đi!" "Không Thủ Đả Phi Cơ" tặng chủ bá một tên lửa: "Biến thành người điên, cũng không giết người chứ, Hà Quang chắc là bị tà nhập rồi!" "Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền" tặng chủ bá một tên lửa siêu cấp: "Nơi này không nên ở lâu, Bố gia, mau đi thôi!" Liếc nhìn khung bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Thích hóng chuyện là bản tính của con người, tôi cũng không ngoại lệ." Hồ Bát Nhất nhảy xuống lạc đà, nhìn giáo sư Tiêu hỏi: "Giáo sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Hà Quang bây giờ đang ở đâu?" Sau khi giáo sư Tiêu thở đều lại, mới lên tiếng: "Chúng tôi lên ngọn đồi đó, phát hiện trên đó có rất nhiều thi thể, đều được bọc bằng vải gai, là xác ướp.

Tôi đã bảo đừng động lung tung, Hà Quang vì tò mò, muốn xem diện mạo của xác ướp, liền dùng tay xé tấm vải gai ra, kết quả trực tiếp biến thành một người khác, sức lực cũng lớn hơn, sống sờ sờ bóp chết Trần Linh." "Ai." Nói đến đây, giáo sư Tiêu thở dài một hơi, "Nếu tôi không dẫn họ lên ngọn đồi đó, Hà Quang cũng sẽ không phát điên, Trần Linh cũng sẽ không bị bóp chết." "Ông nội, ông đừng tự trách!" Tiêu Lãnh nói: "Có lẽ đây là ý trời!" "Hà Quang chắc là trúng

thi độc rồi!" Bố Phương nói.

Thi độc?

Nghe vậy, nhóm người của giáo sư Tiêu đều bừng tỉnh.

"Nói có lý!" Giáo sư Tiêu nói: "Cũng chỉ có 'thi độc' mới có thể giải thích tại sao Hà Quang lại phát điên!" "Chủ bá, thi độc là gì vậy?" "666!

Một người chết, lại có thi độc!" "Lầu trên, đừng không tin, chắc chắn có!" "Thích Hát Ca Bảo Bảo Bảo" tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Hà Quang trúng thi độc, tại sao không chết, mà lại phát điên giết người?" "Không Thủ Đả Phi Cơ" tặng chủ bá một tên lửa: "Thật lòng, đáng sợ quá!" "Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền": "Vẫn là câu nói đó, nơi này không nên ở lâu, Bố gia, mau đi thôi!" Liếc nhìn khung bình luận, thấy khán giả không biết thi độc là gì, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, hướng về phía ống kính nói: "Các vị khán giả, có điều các vị không biết, cái gọi là 'thi độc' là một loại virus do thi thể sinh ra." "Chỉ cần nhiễm phải, nhìn ai cũng không vừa mắt, hận không thể chém đối phương thành ngàn mảnh." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

"Khủng khiếp như vậy!" "Thi độc thật đáng sợ!" "Vãi chưởng!" "E rằng ngay cả khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng được!" "Thích Hát Ca Bảo Bảo Bảo" tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Hà Quang thật xui xẻo, lại nhiễm phải thi độc!" "Không Thủ Đả Phi Cơ" tặng chủ bá một tên lửa: "Bố gia, tôi thấy livestream cũng được một lúc rồi, anh sờ thi thể, không nhiễm phải thi độc sao?" "Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền" tặng chủ bá một tên lửa siêu cấp: "Đúng vậy!

Thi thể của công chúa Kha Nguyệt không sinh ra thi độc sao?" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương nói: "Công chúa Kha Nguyệt không có thi độc, nguyên nhân đơn giản, là vì thi thể đó không sản sinh ra thi

độc.” “Không phải mỗi người chết đều sẽ sinh ra thi độc.” “Bố Phương, tôi cầu xin cậu cứu Hà Quang, nó còn trẻ, tôi không muốn nhìn nó chết đi.” Giáo sư Tiêu nắm lấy tay Bố Phương, cầu xin.

“Chỉ cần trói Hà Quang lại, đợi thời gian phát tác của thi độc qua đi, sẽ không sao nữa.” Bố Phương nói.

Nghe vậy, giáo sư Tiêu như nhìn thấy hy vọng.

“Hà Quang xuống rồi!” Lúc này, giáo sư Vương chỉ lên núi, người trông như vừa từ chiến trường bước ra chính là Hà Quang.

Ánh mắt của mọi người nhìn sang.

Chỉ thấy quần áo trên người hắn rách nát, hai tay, miệng đều dính máu.

Dùng mông cũng biết, Hà Quang chắc là đã ăn thịt Trần Linh.

“Ực!” Khán giả trong phòng livestream đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Vạn lần không ngờ, Hà Quang trúng thi độc lại ăn thịt người!

“Chủ bá, mau đi thôi!” “Đừng để bị Hà Quang ăn thịt!” “Trời ơi!” “Cũng đáng sợ quá đi!” “Thích Hát Ca Bảo Bảo Bảo” tặng chủ bá một chiếc máy bay: “Tôi cảm thấy lập tức cưỡi lạc đà bỏ chạy là lựa chọn tốt nhất!” “Không Thủ Đả Phi Cơ” tặng chủ bá một tên lửa: “Bố gia, khoanh tay đứng nhìn, hay ra tay?” “Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền” tặng chủ bá ba tên lửa siêu cấp: “Hà Quang bây giờ không phải là người nữa, Bố gia, một đao chém chết hắn đi, nhìn hắn, tôi sởn cả gai ốc!” Khi Hà Quang xuống núi, giáo sư Tiêu và những người khác đều chạy ra sau lưng Bố Phương và mấy người kia.

“Tất cả đều phải chết!” Hà Quang mắt đỏ như máu, nhìn Bố Phương và những người khác, khàn giọng nói.

Nghe lời của đối phương, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

“Mẹ nó, dám dọa Bàn gia!” “Xem tao đánh mày ra cả c*t!” Vương Bàn Tử nhảy xuống lạc đà, cầm xẻng công binh xông lên, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Màn ra vẻ này, chắc chắn thành công!” “Bàn Tử, đừng để bị cắn, nếu không sẽ nhiễm thi độc đấy!” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Hả?

Vương Bàn Tử nghe vậy, trực tiếp cầm xẻng công binh, làm động tác moonwalk lùi về.

Mọi người đều dở khóc dở cười.

Nhanh chóng, Hà Quang xông về phía mọi người.

Chương 579

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Bố Phương tháo thắt lưng da, không nói nhiều, trực tiếp quất vào đầu Hà Quang!

"Bốp!" Một tiếng vang lên.

Trên mặt Hà Quang trực tiếp xuất hiện một vệt thắt lưng.

Cả người hắn cũng ngã xuống đất.

"Bàn Tử, cho hắn một cú Thái Sơn áp đỉnh!" Bố Phương nhìn Hà Quang đang bò dậy từ dưới đất, nói với Vương Bàn Tử.

"Được thôi!" Vương Bàn Tử lùi lại một bước, trực tiếp xông về phía Hà Quang, khi còn cách hơn một mét, hắn trực tiếp nhảy lên.

"Bịch!" Vương Bàn Tử như một quả bóng thịt, cái mông to đập vào đầu Hà Quang.

Đầu của kẻ sau trực tiếp lún vào trong cát vàng.

"Bàn Tử, làm đẹp lắm!" Bố Phương nhảy xuống lạc đà, đeo găng tay, cầm một cuộn dây thừng đi tới, trực tiếp trói Hà Quang lại.

Sau đó kéo hắn ra, nếu không đầu Hà Quang bị chôn dưới cát vàng, sẽ chết ngạt.

Hà Quang dù giãy giụa thế nào, cũng bị dây thừng trói chặt.

"Ồn ào quá!" "Ngủ đi!" Vương Bàn Tử một chưởng chém vào gáy Hà Quang, đối phương trực tiếp ngất đi.

"Bố Phương, Bàn Tử, cảm ơn hai cậu." Giáo sư Tiêu cảm kích vô cùng.

Cũng may có hai người ra tay, mấy chiêu đã xử lý gọn Hà Quang.

“Giáo sư, thật sự không cần khách khí.” Vương Bàn Tử cười với giáo sư Tiêu nói: “Gả một đứa cháu gái cho tôi đi.” Giáo sư Tiêu nghe vậy, đang định lên tiếng thì Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm hai chị em trực tiếp dội cho Vương Bàn Tử một gáo nước lạnh: “Bàn Tử, anh cứ yên tâm một vạn lần, hai chị em tôi bất kể người nào, cũng sẽ không gả cho anh, cũng sẽ không yêu đương với anh.” Vương Bàn Tử: “” Nhìn Vương Bàn Tử mặt đầy vạch đen, giáo sư Tiêu cười an ủi: “Bàn Tử, cậu lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ có con gái thích, chỉ là chưa tìm thấy thôi.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử nói: “Phụ nữ theo Bàn gia tôi nhiều như biển, không thèm hai đứa cháu gái của ông đâu.” “Giáo sư, ông không đi thu dọn thi thể cho Trần Linh sao?” Hồ Bát Nhất nói.

“Đi!” “Chắc chắn phải đi!” Giáo sư Tiêu nói xong, dẫn theo mấy người đàn ông đi.

Mười phút sau, hai học sinh của giáo sư Tiêu khiêng thi thể của Trần Linh xuống, chôn ở dưới chân núi.

Màn đêm sắp buông xuống.

Mọi người không nghỉ ngơi, mà áp dụng phương án đi đêm nghỉ ngày.

Trên đường, có mấy con báo sa mạc bị giết.

Nhưng đã bị Bố Phương và Trương Thất Linh giải quyết.

Bảy ngày sau, mọi người cuối cùng cũng đến được vị trí trung tâm của Biển Chết.

Nơi đây khô cằn, không có một cây thực vật nào.

Màu sắc chỉ có màu vàng.

Nằm trong một vùng trũng, giống như một cái chậu.

Các con sông như Tarim, Công Tước, Cherchen, Sơ Lặc đều hội

tụ về đây, từng là hồ nước mặn lớn thứ hai của An Lạc, cũng là vùng đất khô hạn nổi tiếng trên thế giới.

Lúc này là hoàng hôn, khu vực sa mạc một màu vàng óng, khí hậu nóng nực.

Mọi người đều ngồi nghỉ trên một cồn cát.

"Nơi này thực vật cũng không có?" "Chỉ có cát vàng?" Vương Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Bố Phương nghe vậy, lên tiếng: "Lop Nur vốn là một hồ nước lớn, sau khi khô cạn, môi trường sinh thái xung quanh đã xảy ra những thay đổi trời long đất lở, thực vật thân cỏ đều khô chết, hàng dương, những người bảo vệ chống cát, chết hàng loạt, sa mạc với tốc độ ba đến năm mét mỗi ngày tiến về phía Lop Nur, nhanh chóng hòa làm một với sa mạc Taklamakan rộng lớn vô biên, từ đó, toàn bộ Lop Nur trở thành nơi không một ngọn cỏ, được gọi là 'Biển Chết'!" Nghe xong lời của Bố Phương, Vương Bàn Tử mới hiểu ra.

"Nơi này không một ngọn cỏ, thật đáng sợ!" Vương Bàn Tử nói: "Cái Biển Chết này, e rằng là khu vực cấm địa lớn nhất của sa mạc Taklamakan, không, là một trong những cấm địa lớn nhất của An Lạc chúng ta!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, nói: "Nơi này, giống như Khu 51 của Mỹ, tóm lại, vô cùng bí ẩn!" "Dưới lòng đất năm mươi mét hoặc sâu hơn, có thể tồn tại nguồn nước, bên trong có thể tồn tại những loài sinh vật cổ đại!" "Nơi đây có người Lop Nur sinh sống." Giáo sư Tiêu nói: "Dân tộc này sống bên bờ những 'tiểu hải tử' (hồ nước nhỏ) của sông Tarim, không trồng ngũ cốc, không chăn nuôi gia súc, chỉ sống bằng nghề đánh cá bằng thuyền độc mộc, phương ngữ của họ là một trong ba phương ngữ lớn của Tân Cương, phong tục và dân ca của họ đều có giá trị nghệ thuật độc đáo." "Một dân tộc chỉ ăn cá, uống trà la bố ma, mặc quần áo la bố ma, dinh dưỡng phong phú khiến

mỗi người đều sống thọ, tám, chín mươi tuổi vẫn còn lao động tốt, thậm chí có một chú rể trăm tuổi.

Của hồi môn khi kết hôn ở đây, thường là một 'tiểu hải tử', tức là một hồ nước nhỏ." "Trời ơi!" "Chú rể trăm tuổi?" "Vậy lúc động phòng, một ông già đèn cạn dầu, có cứng được không?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Giáo sư Tiêu nghe vậy, dở khóc dở cười nói: "Cái này thì tôi không biết." "Từng có một vương quốc phồn thịnh ở đây, chính là cổ quốc Lâu Lan, đã từng thu hút các nhà thám hiểm trong và ngoài nước." "Hàng nghìn năm qua, không ít nhà thám hiểm Trung Quốc và nước ngoài đã đến Biển Chết khảo sát, viết ra nhiều chuyên khảo và tác phẩm nổi tiếng, đăng tải không ít bài báo liên quan đến Lop Nur." "Nhưng, do các loại hạn chế và định kiến, cũng đã tạo ra nhiều sai lầm, khoác lên Lop Nur một màu sắc bí ẩn." "Có rất nhiều di chỉ, như Nhã Đan Long Thành, Bạch Long Đôi, Tam Long Sa!" "Đồng thời, dưới lòng sa mạc này, có nguồn tài nguyên khoáng sản kali clorua phong phú nhất An Lạc, trữ lượng hơn 2.5 tỷ tấn, là một trong số ít mỏ kali clorua siêu lớn của An Lạc chúng ta!" "Dự kiến nơi này sẽ thay thế Golmud trở thành nơi sản xuất kali clorua lớn nhất nước ta!" Nói đến đây, Bố Phương hướng về phía ống kính nói: "Các vị khán giả, Lop Nur kỳ diệu giống như một cái tai, có rất nhiều khu danh lam thắng cảnh, có đài lửa thời Hán, di chỉ thời Hán ở Doanh Bàn, Hồng Liễu Câu, Nhã Đan Đôn Hoàng!" "Chủ bá, cứ yên tâm một vạn lần!" "Tôi sẽ không vào sa mạc đâu!" "Lỡ gặp phải rồng Lop Nur, chết chắc!" "Lão Hán Thôi Xa" tặng chủ bá một viên cá: "Chủ bá, vào sa mạc lâu như vậy rồi, vẫn chưa tìm thấy cổ quốc Lâu Lan à?" "Thích Hát Ca Bảo Bảo Bảo" tặng chủ bá mười vi cá: "Thật lòng, tôi dần mất kiên nhẫn rồi, nếu còn không tìm thấy cổ quốc Lâu Lan, chủ bá, tôi sẽ bỏ theo dõi!" "Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền": "Các vị

đừng vội, Bố gia chắc chắn có thể tìm thấy!" "Cái tên chủ bá này cứ lượn lờ trong sa mạc." "Tiêu đề lại là 'Tìm kiếm cổ quốc Lâu Lan biến mất bí ẩn'." "Thật cười chết tôi!" "233, chủ bá đi du lịch sa mạc, thu nhập hàng tháng cả triệu!" "Hai người lầu trên, đừng không tin, có biết rồng Lop Nur không?

Trước đây tôi đã tận mắt thấy đó!" "Rồng Lop Nur?" "Vãi chưởng!" "Thật hay giả vậy?" "Không Thủ Đả Phi Cơ": "Tất nhiên là thật, Bố gia là người mạnh nhất, khán giả mới vào có thể xem lại video livestream kỳ trước ở Phong Môn Thôn, tóm lại, vô cùng kinh dị, kịch tính và đặc sắc!" "Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền": "Những khán giả nghi ngờ đó, nếu không tin Bố gia vào sa mạc tìm cổ quốc Lâu Lan, có thể kiên nhẫn xem tiếp, nếu Bố gia thật sự phát hiện ra, đừng có mà sốc tận hai năm nhé!" Liếc nhìn khung bình luận, phát hiện có khán giả mới vào, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, đừng vội, nôn nóng không ăn được đậu hũ nóng đâu, ý là nôn nóng sẽ lợi bất cập hại, làm việc nên theo trình tự và các bước, phải chú trọng phương pháp và chiến lược, nếu không sẽ chẳng làm nên chuyện gì!" "Chủ bá, nói gì cũng đúng!" "Ngồi xem chủ bá không tìm thấy cổ quốc Lâu Lan, thất vọng quay về!" "Quan Tinh, đến lúc cậu lên sân khấu biểu diễn rồi!" Giáo sư Tiêu nói với Quan Tinh.

"Được!" Quan Tinh đầu to tai lớn gật đầu, sau đó nhận khẩu súng lục Desert Eagle từ Tiêu Lãnh, đi ra xa mười mét, lên một cồn cát.

"Hù!" Sau khi hít một hơi thật sâu, hắn trực tiếp giơ súng lên, bắn liên tiếp ba phát lên trời.

"Pằng pằng pằng!" Tiếng súng vang vọng khắp bầu trời!

Quan Tinh lập tức nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe.

Chương 580

Bố Phương và những người khác cũng rất phối hợp với đối phương, không lên tiếng nói chuyện.

Nửa phút sau, Quan Tinh mở mắt ra.

Chưa kịp mở miệng, giáo sư Tiêu đã kích động hỏi: "Quan Tinh, có phải cổ quốc Lâu Lan ẩn giấu dưới lòng đất không?" Nghe vậy, Quan Tinh lắc đầu, nói: "Dưới lòng đất không có tiếng vọng, chứng tỏ dưới lòng đất không có gì cả!" "Chẳng lẽ cổ quốc Lâu Lan không ở đây?" Giáo sư Tiêu nói.

Bố Phương cười mà không nói.

Dùng lời của hắn, những người trợ giúp tuyển trên mạng không đáng tin cậy.

Nghĩ vậy, hắn hướng về phía ống kính nói: "Các vị khán giả, không giấu gì các vị, tổ tiên An Lạc chúng ta lịch sử rất coi trọng phong thủy dương trạch, qua quá trình phát triển lâu dài, ngày nay phong thủy dương trạch được chia thành phái Lý khí và phái Hình thế." "Vì vậy vị trí xây dựng của 'cổ quốc Lâu Lan', chắc chắn ở một nơi có phong thủy tốt, để trở nên phồn thịnh!" "Phong thủy, nếu nói lớn, liên quan đến sự hưng thịnh suy vong của cả một quốc gia, một khu vực, nhỏ thì liên quan đến một thành phố, một ngôi làng, một đơn vị hoặc gia đình." "Khi xem 'trạch', bước đầu tiên là xem phương vị 'lớn', như xem khu vực nào của một quốc gia là tốt nhất, tương đối giàu có, sau đó xem hình thể của 'trạch', như đất nước chúng ta, giống một con gà trống, vậy chúng ta có thể nhắm mắt lại, trên thân gà, bộ phận nào thịt nhiều nhất?

Nơi nào béo bở và có giá trị sử dụng nhất?" "Hai câu hỏi này, rất

dễ trả lời, như ba tỉnh Đông Bắc, nằm ở phần đầu gà, nơi đó đất đai phì nhiêu, là vựa lúa lớn, trong thời kỳ ba năm thiên tai, rất nhiều người từ các tỉnh Hà Bắc, Sơn Đông, An Huy...

đã đến đó sinh sống.

Trong thời kỳ khó khăn nghiêm trọng, toàn bộ lương thực lại được vận chuyển từ vị trí đầu gà đến các thành phố lớn hơn." "Người ăn gà đều biết, ức gà và đùi gà có nhiều thịt nhất, cũng là nơi giàu có nhất, đuôi gà và phao câu gà tương đối nghèo nàn, phần lưng gà thịt cũng không nhiều, các thành phố nằm ở những khu vực này cũng tương ứng kém hơn những nơi khác, đó là xem phương vị 'lớn'." "Nếu xem phương vị nhỏ, thì phải xem từng nhà một." "Tóm lại, phong thủy sư của 'cổ quốc Lâu Lan', chắc chắn đã dùng Tiên thiên bát quái làm thể, Hậu thiên bát quái làm dụng, để chọn ra vị trí!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá ngầu vãi!" "Ngay cả phong thủy cũng biết, không hổ là Mô Kim Hiệu Úy chính tông!" "Không Thủ Đả Phi Cơ" tặng chủ bá mười tên lửa siêu cấp: "Bố gia, tôi nhớ, lúc livestream trộm mộ ở Phong Môn Thôn, khi tìm mộ, anh đã dùng Hậu thiên bát quái để định huyệt!" "Quản lý phòng Đẹp Trai Nhiều Tiền": "Thổ hào lầu trên, trí nhớ của anh tốt thật, nhưng, cổ quốc Lâu Lan hình như không phải là mộ nhỉ?" "Hù!" Thở ra một hơi, Bố Phương đứng dậy, lên tiếng: "Tối nay, tôi sẽ sử dụng Hậu thiên bát quái, tìm ra vị trí chính xác của 'cổ quốc Lâu Lan'!" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất kinh ngạc.

Cũng phải thôi, Bố Phương lại tự tin như vậy.

Tổ tiên anh tuy truyền lại một cuốn "Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật", nhưng anh không dám tự tin, rằng tối nay trong biển cát vô tận này, có thể tìm ra vị trí chính xác của cổ quốc Lâu Lan đã

biến mất hàng nghìn năm!

“Bố Phương, cậu giỏi lắm!” Mọi người đều đồng loạt giơ ngón tay cái lên với Bố Phương.

Màn đêm sắp buông xuống.

Trước khu cắm trại, có ba đống lửa than đang cháy.

Bố Phương sau khi ăn no, cầm Thiên Tinh La Bàn, đi về phía một cồn cát cao hơn gần đó.

Bố Phương ăn no căng bụng xong, cầm Thiên Tinh La Bàn, đi về phía một cồn cát cao gần đó.

Thấy vậy, ngoại trừ Trương Thất Linh và hai người dẫn đường ở lại khu cắm trại, những người còn lại đều lon ton đi theo sau Bố Phương.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng kích động.

Họ đã đợi khoảnh khắc này từ rất lâu rồi.

“Tôi tin rằng, chỉ cần Chủ bá ra tay, chắc chắn sẽ tìm được Vương quốc cổ Lâu Lan!” “Lầu trên đừng mừng vội, Vương quốc cổ Lâu Lan đã biến mất mấy nghìn năm rồi, muốn tìm nó khó như mò kim đáy bể vậy.” “Thưa các vị, tôi xin đảm bảo với mọi người ở đây, nếu Chủ bá thật sự tìm được Vương quốc cổ Lâu Lan, tôi sẽ ăn phân chó hai năm!” “【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng Chủ bá một chiếc máy bay: Lầu trên khẩu vị nặng thật!

Mà này, phong thủy của Chủ bá nói hay như vậy, liệu có thật sự dùng Tiên Thiên Bát Quái để tìm ra vị trí chính xác của Vương quốc cổ Lâu Lan được không?” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá một quả tên lửa: Nếu có thể nhìn thấy Vương quốc cổ Lâu Lan, tôi chết cũng không hối tiếc!” “【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng Chủ bá ba siêu tên lửa: Mọi người trật tự, xem Bố gia biểu diễn

đây!" Đi lên cồn cát, Bố Phương đứng yên bất động.

Lúc này là mười giờ tối, sa mạc về đêm mang lại một cảm giác tĩnh lặng lạ thường.

Hai tay cầm Thiên Tinh La Bàn, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao.

Chỉ thấy giữa trời sao, vầng trăng tỏa sáng lấp lánh như một chiếc lưỡi hái.

Vương Bàn Tử tâm trạng vui vẻ, ngâm một câu thơ: "Đại mạc sa như tuyết, Yến sơn nguyệt tự câu!" "Mặt trăng thì dễ nhận ra rồi." Bố Phương nói: "Bầu trời sao như một dải lụa, lấm tấm những viên kim cương lớn nhỏ, được sắp đặt ngẫu nhiên, dải lụa ấy lại được rắc thêm bột kim cương, rồi trải rộng trên bầu trời." "Nhìn kìa!" Lúc này, Bố Phương chỉ tay về phía mấy ngôi sao gần dải Ngân Hà, "Mấy ngôi sao kia trông như một con thiên nga đang dang cánh bay lượn giữa Ngân Hà, đó là chòm sao Thiên Nga.

Còn mấy ngôi sao ở phía nam dải Ngân Hà rộng lớn kia, trông như một con bọ cạp lớn đang giơ cao đôi càng, vểnh đuôi lên, đó chính là chòm sao Thiên Hạt nổi tiếng!" "Những vì sao trên trời vô cùng bắt mắt, có lớn, có nhỏ, có sáng, có tối, có thể nhìn ra rất nhiều chòm sao.

Lúc này có thể thấy một chòm sao rất rõ ràng, đó là chòm Thiên Ưng, vì nó trông giống một con đại bàng đang bay, vô cùng sáng!" "Đêm hè thật diệu kỳ không thể tả, bầu trời sao lấp lánh càng thêm mỹ diệu và kỳ ảo." "Ngước nhìn trời sao, chỉ thấy vô vàn vì sao đang cố hết sức mình, gom góp từng chút ánh sáng lại với nhau.

Dù không rực rỡ như mặt trời, cũng không trong trẻo như mặt trăng, nhưng thứ ánh sáng mộng ảo ấy cũng đã rọi xuống nhân gian, biến mặt đất thành một thế giới kỳ diệu, khơi dậy khát vọng khám phá của con người." "Một đêm hè yên tĩnh, vạn vật đều đã chìm vào giấc

ngủ, chỉ có những vì sao trên trời đang chớp mắt, nhìn tôi một cách đầy bí ẩn." Nghe xong những lời cảm thán về bầu trời sao của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, thế còn việc dùng Tiên Thiên Bát Quái tìm Vương quốc cổ Lâu Lan đâu?" "Đệch!" "Chủ bá, ông đang troll tôi đấy à?" "Tôi thật sự cạn lời rồi, hóa ra Chủ bá đang ngắm cảnh đẹp trời sao trên sa mạc ban đêm!" "【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng Chủ bá một quả trứng: Nói thật, tôi không nhịn nổi nữa, muốn chửi thề!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá một quả tên lửa: Mọi người đừng vội, Chủ bá còn chưa bắt đầu mà!" "【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng Chủ bá mười siêu tên lửa: Thật sự, sa mạc về đêm đẹp quá!" Nhìn lướt qua bình luận, phát hiện khán giả đã hiểu lầm, Bố Phương bèn nói: "Thưa quý vị khán giả, xin hãy bình tĩnh.

Trước khi dùng Tiên Thiên Bát Quái tìm Vương quốc cổ Lâu Lan, tôi phải nói cho mọi người biết thế nào là Tiên Thiên và Hậu Thiên Bát Quái!" "Cá nhân tôi cho rằng, vạn vật trong tự nhiên và trời đất, lúc nào, nơi nào cũng ẩn chứa những quy luật, đặc điểm và một số định luật, công lý.

Chỉ là, chúng chờ đợi con người vận dụng và kế thừa.

Giống như quả táo rơi xuống đất, nhưng chỉ có Newton mới phát hiện ra bí mật trong đó.

Vì vậy, người giỏi sống là người phải giỏi phát hiện quy luật và vận dụng tốt quy luật!" "Tối nay, tại sa mạc Taklamakan, trong biển Chết, tôi sẽ nói về sự hiểu biết của mình đối với Tiên Thiên và Hậu Thiên Bát Quái." "Đương nhiên, lĩnh vực này nói ba ngày ba đêm cũng không hết, không thể kể hết được, nên tôi sẽ nói đơn giản thôi!" "Tiên thiên vi thể, hậu thiên vi dụng.

Lĩnh vực này có lịch sử lâu đời, vì vậy có một số nguồn gốc không thể khảo chứng.

Bất luận Tiên Thiên Bát Quái cụ thể ra sao, Hậu Thiên Bát Quái hình thành thế nào, nhưng nó bắt nguồn từ Phục Hy, sau này được Văn Vương diễn giải, dần dần mọi người không còn tranh cãi nữa.

Đi sâu hơn một chút, có thể hiểu 'Tiên thiên' bắt nguồn từ Hà Đồ, 'Hậu thiên' bắt nguồn từ Lạc Thư.

Điểm này phải biết, nếu không biết, rất dễ nhầm lẫn khi phân biệt Tiên Thiên và Hậu Thiên." "Hà Đồ vận, Lạc Thư khí, điểm này mọi người nhất định phải nhớ kỹ, nếu không, bàn về Tiên Thiên và Hậu Thiên, Hà Đồ và Lạc Thư, có nói nhiều cũng vô ích!" "Tiên thiên là bản chất, hậu thiên là hiện tượng!" Nói đến đây, Bố Phương xoay kim từ của la bàn, để nó quay tròn, đồng thời nói: "Người xưa theo đuổi cảnh giới 'thiên nhân hợp nhất'.

Chương 581

Không chỉ cần sơn mạch thủy pháp, mà còn cần cả nhật nguyệt tinh thần.

Từ thời thượng cổ, con người đã thường xuyên quan sát tinh tượng, nghiên cứu sự biến đổi của các vì sao, dùng để dự đoán họa phúc cát hung.

Khi lựa chọn phong thủy bảo địa, họ cũng sẽ kết hợp tinh hoa của thiên văn học." "Pháp tướng của trời đất là tám vạn bốn nghìn dặm, tâm thận của con người là tám tấc bốn phân, trên ứng với năm nghìn tinh tú, lại có hai mươi tám tinh tú ứng với núi sông địa lý trong thiên hạ.

Sao có tốt xấu, đất có cát hung!" "Vào thời xưa, người ta thông qua quan sát khí tượng để chọn vị trí lăng mộ hoặc nơi ở.

Bây giờ, tôi chỉ cần dựa vào Tiên Thiên Bát Quái là có thể tìm ra Vương quốc cổ Lâu Lan!" Nghe đến đây, khán giả trong phòng livestream đều phấn chấn.

"Chủ bá bắt đầu đi!" "Nói thật, tôi không thể chờ được nữa rồi!" "Mời Chủ bá bắt đầu màn trình diễn của mình!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, những lời của anh, tôi cảm thấy rất có lý, tin rằng anh có thể thông qua Tiên Thiên Bát Quái để tìm ra Vương quốc cổ Lâu Lan ở đâu!" "【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng Chủ bá một siêu tên lửa: Bố gia cố lên, tôi tin anh có thể làm được!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả thúc giục, Bố Phương nói: "Thưa quý vị khán giả, sau đây tôi xin được bắt đầu!" "Tiên Thiên Bát Quái, giảng về sự đối lập!" "Tức là đem tám quẻ tượng trưng cho trời, đất, gió, sấm, núi, đầm, nước, lửa chia

thành bốn cặp, để làm rõ mối quan hệ đối lập âm dương!" "Quẻ Càn và quẻ Khôn đối lập, gọi là thiên địa định vị.

Quẻ Chấn và quẻ Tốn đối lập, gọi là lôi phong tương bạc.

Quẻ Cấn và quẻ Đoài đối lập, gọi là sơn trạch thông khí.

Quẻ Khảm và quẻ Ly đối lập, gọi là thủy hỏa tương khắc!" "Ngoài ra, trời là dương, đất là âm.

Vì vậy, Tiên Thiên Bát Quái đặt vị trí của trời (Càn) ở phía nam (trên), và đặt vị trí của đất (Khôn) ở phía bắc (dưới)." "Tiên Thiên Bát Quái, cũng có quẻ Càn, quẻ Cấn và quẻ Khôn." "Nơi tôi đang đứng bây giờ, bốn phía chỉ có biển cát mênh mông vô tận, vì vậy muốn tìm 'Vương quốc cổ Lâu Lan' chỉ cần dùng quẻ Càn và quẻ Khôn là đủ!" "Tứ chính vị, dương trước, âm sau.

Ở hướng nam bắc, quẻ Càn ở trên, quẻ Khôn ở dưới, giao hòa với nhau, bèn thành Ly ở trên, Khảm ở dưới.

Vị trí Càn biến thành quẻ Ly, vị trí Khôn biến thành quẻ Khảm!" Lúc này, ánh mắt Bố Phương nhìn lên trời sao nói: "Nếu tôi không đoán sai, vị trí của Vương quốc cổ Lâu Lan nằm ngay dưới sao Thiên Bồng.

La bàn đối ứng với sao Thiên Bồng chính là vị trí Càn, cũng tức là hướng nam!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi nồi!" "Chủ bá, anh thật sự chắc chắn Vương quốc cổ Lâu Lan ở dưới sao Thiên Bồng sao?" "Tại sao không phải ở dưới sao Cự Môn hay Tham Lang?" Thấy khán giả nghi ngờ, Bố Phương lên tiếng giải thích: "Thưa quý vị khán giả, có điều mọi người không biết, trên bầu trời sao trên đầu tôi, chỉ có khu vực dưới sao Thiên Bồng mới thích hợp để xây dựng quốc gia!" "Vì vậy, Vương quốc cổ Lâu Lan,

chắc chắn nằm dưới sao Thiên Bồng!" "Muốn tìm nó, chúng ta cần đi dọc theo vị trí Càn, nhân lúc mặt trời chưa mọc, đến được nơi dưới sao Thiên Bồng!" Nói xong, Bố Phương quay sang Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mập nói: "Thu dọn trang bị!" "Được!" Hai người nghe vậy, lập tức chạy về khu cắm trại thu dọn.

Giáo sư Tiêu cũng bảo trợ lý và sinh viên thu dọn đồ đạc.

Không lâu sau, Bố Phương ngồi trên lưng lạc đà, tay trái cầm Thiên Tinh La Bàn, hướng về phía nam.

Mọi người đều đi theo sau hắn.

Cả đoàn người ngồi trên lưng lạc đà, phi như bay về hướng nam.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Vài giờ sau, trời đã hửng sáng, bầu trời sao cũng biến mất.

Lũ lạc đà mệt đến thở hồng hộc.

Bố Phương nhảy xuống khỏi lạc đà, chỉ thấy phía trước có một ngọn đồi cao hơn mười mét.

Khi hắn đi tới đó, mặt trời cũng vừa mọc từ phía đông, chẳng mấy chốc, đất trời đã sáng rõ.

Sau khi leo lên đỉnh đồi, Bố Phương lấy từ trong túi áo ra một bao thuốc lá, rút một điếu châm lửa, hít một hơi rồi phả khói ra từ mũi.

Thật ra, bây giờ hắn có chút buồn ngủ.

Hắn ngước mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ở phía xa, cách khoảng năm nghìn mét, có một tòa thành trì lớn.

Dưới ánh mặt trời, tòa thành cổ trông vàng son rực rỡ.

Bên trong thành, các công trình san sát nhau.

“Vãi chưởng!” Bố Phương không nhịn được kinh hô một tiếng.

Giây tiếp theo, hắn vội vàng liếc nhìn la bàn, chỉ thấy vị trí Càn vừa vặn chỉ đúng vào tòa thành cổ kia!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng đã thấy tòa thành cổ, ai nấy đều kinh ngạc.

“Vãi thật!” “Thành cổ, không lẽ đó là Vương quốc cổ Lâu Lan sao?” “Trời ơi, thành cổ này hùng vĩ quá!” “Thật sự, tôi cũng không ngờ, lạc đà đưa Chủ bá chạy suốt một đêm, đến khi trời sáng lại phát hiện ra một tòa thành cổ!” “【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng Chủ bá một siêu tên lửa: Đó có phải là Vương quốc cổ Lâu Lan không?” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá mười siêu tên lửa: Bố gia, có thể xác định tòa thành cổ đó có phải Lâu Lan không?” “【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】: Thành cổ này, không phải là ảo ảnh sa mạc chứ?” “【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】: Tôi thấy, lẽ nào là ảo ảnh sa mạc?” Nhìn lướt qua bình luận, phát hiện khán giả không tin, Bố Phương nói: “Thưa quý vị khán giả, tôi có thể khẳng định, những gì mọi người thấy tuyệt đối không phải là ảo ảnh sa mạc, đó chính là Vương quốc cổ Lâu Lan!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều bán tín bán nghi.

“Vậy Chủ bá, tại sao các nhà thám hiểm đến đây trước đó không phát hiện ra Vương quốc cổ Lâu Lan?” “Sao lúc đó lại phát hiện được?” “Đúng vậy!” “Rốt cuộc là chuyện gì?” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá một chiếc máy bay: Thật không thể tin nổi, Vương quốc cổ Lâu Lan đã biến mất mấy nghìn năm, lại có thể tái hiện trước mắt thế nhân!” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá một quả tên lửa: Chẳng hiểu vì sao, tôi lại tin rằng tòa thành cổ mình đang thấy chính là Vương quốc cổ Lâu Lan!” “【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng Chủ bá ba siêu tên lửa: Bố gia, có thể giải thích tại sao Vương quốc cổ Lâu Lan lại xuất hiện không?” Thấy khán giả hỏi,

Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây, rồi quay mặt về phía camera nói: "Không biết mọi người còn nhớ không, trước khi vào sa mạc, chúng ta đã gặp trận bão cát cuồn cuộn như rồng vàng kia?" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều bừng tỉnh.

"Vãi chưởng!" "Tôi hiểu rồi!" "Chẳng lẽ trận bão cát đó đã cuốn đi lớp cát vàng chôn vùi Vương quốc cổ Lâu Lan, khiến cho vương quốc cổ đã biến mất mấy nghìn năm tái hiện?" "Không sai!" Bố Phương nói.

"Chỉ có giải thích này mới có thể làm rõ tại sao Vương quốc cổ Lâu Lan lại xuất hiện!" Sau khi hiểu ra, khán giả trong phòng livestream đều tin rằng tòa thành cổ xuất hiện chính là Vương quốc cổ Lâu Lan.

"Cái người lúc trước nói nếu Chủ bá tìm được Lâu Lan sẽ ăn phân chó hai năm còn ở đó không?" "Chắc là không còn rồi!" "Lầu trên, đừng tha cho người đó!" "Nhớ kỹ, một ngày ba bữa đều phải ăn phân chó đấy!" "Nếu không có, tôi có thể gửi cho cậu!" "Ói!" "Mấy người trong phòng livestream này thật ghê tởm!" "Lầu trên, mới vào à?

Quen dần là được, tóm lại, người trong phòng livestream của Bố gia có đủ loại, có người làm ở nhà tang lễ, có người chuyên đào mộ người khác, có cả học sinh, vân vân và mây mây…" "Bố Phương, cậu vừa mới kinh hô cái gì vậy?" Một nhóm người đứng dưới chân đồi, Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Bố Phương đang đứng trên đỉnh và lên tiếng hỏi.

Chương 582

Nghe lời của Bàn Tử mập, Bố Phương nhìn xuống, nhìn mọi người, rồi nhìn Vương Bàn Tử nói: "Nói ra, e là có thể khiến cậu kinh ngạc hai năm đấy!" "Chuyện gì mà có thể khiến tôi kinh ngạc hai năm?" Vương Bàn Tử nói: "Bố Phương, đừng đùa tôi!" "Tìm thấy Vương quốc cổ Lâu Lan rồi!" "Ở ngay phía trước!" Bố Phương nói.

"Cái gì?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử kinh ngạc, không chỉ cậu ta, giáo sư Tiêu, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đều chấn động.

"Bố Phương, Vương quốc cổ Lâu Lan ở đâu?" Giáo sư Tiêu xúc động hỏi.

"Ở phía trước!" Bố Phương chỉ tay về phía tòa thành cổ cách đó năm nghìn mét.

Thấy vậy!

Giáo sư Tiêu, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, và cả nhóm người đều chạy về phía trước.

Khi họ đặt chân lên một cồn cát, chỉ thấy ở phía xa trong biển cát mênh mông vô tận, một tòa thành cổ có thể chứa được mấy vạn người đang sừng sững ở đó.

"Ực!" Mọi người không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Cứ tưởng Bố Phương nói phét.

Kết quả không ngờ, lại là thật!

"Tìm được Vương quốc cổ Lâu Lan, thật tốt quá rồi!" Giáo sư Tiêu vui mừng đến rơi nước mắt.

Nếu không có Bố Phương, muốn tìm được Vương quốc cổ Lâu

Lan, e là còn khó hơn lên trời.

“Một thành cổ phồn thịnh, một lần nữa xuất hiện trên thế gian, có lẽ là ý trời!” Hồ Bát Nhất chỉ tay lên trời nói.

Tâm trạng của mọi người vô cùng vui vẻ.

Khi Bố Phương leo xuống từ trên đồi, Rehmat nói với giáo sư Tiêu: “Ông chủ, tôi không đi nữa, tôi ở đây đợi các người về.

Nếu bảy ngày sau, các người không về, tôi sẽ dắt lạc đà của tôi về.” “Được!” Suy nghĩ vài giây, giáo sư Tiêu gật đầu.

Dẫn người vào đó cũng là để khảo sát, một hai ngày chắc là sẽ về.

Bảy ngày là quá đủ rồi.

“Lão Hắc, ông ở đây đợi tôi, hay là cùng tôi vào thành cổ?” Bố Phương nhìn người dẫn đường mà mình thuê, Hắc Mạn Ba, hỏi.

“Ông chủ, tôi đi cùng ông vào trong!” Hắc Mạn Ba cười nói.

Gã là người ham tiền, muốn vào Vương quốc cổ Lâu Lan, vớ lấy vài món bảo bối, bán đi, là có thể trực tiếp trở thành phú ông!

Trước khi đi vào Vương quốc cổ Lâu Lan, Hắc Mạn Ba giao con lạc đà yêu quý của mình cho Rehmat trông coi.

Ban đầu Rehmat sống chết không chịu trông.

Kết quả Hắc Mạn Ba trả công một ngày một nghìn nhân dân tệ.

Rehmat lập tức đồng ý.

Thấy mọi người đã sẵn sàng, Bố Phương vung tay về phía thành cổ Lâu Lan: “Xuất phát!” Ngay sau đó, hắn sải bước đi về phía thành cổ.

Mọi người đều theo sau Bố Phương, nhìn thấy thành cổ, dù tối qua cả đêm không ngủ, nhưng bây giờ ai nấy đều tràn đầy tinh thần.

Khi còn cách thành cổ khoảng năm trăm mét, nhìn qua, chỉ thấy trên cổng thành cao lớn có hai chữ "Lâu Lan" viết bằng nét chữ mạnh mẽ.

Bức tường thành dày và màu vàng nhạt trang nghiêm, tất cả đều toát lên một câu chuyện xa xưa đầy tang thương.

"Tôi đã tìm đúng chỗ rồi." Nhìn hai chữ "Lâu Lan" mạnh mẽ, Vương Bàn Tử nói.

"Nói thật, lúc này tôi vô cùng kích động, còn kích động hơn cả lúc vợ sinh con!" Giáo sư Tiêu nói: "Một vương quốc bí ẩn, có giá trị nghiên cứu lịch sử vô cùng lớn!" Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng kích động không kém.

Phải biết rằng, nếu không có Bố Phương livestream, e là cả đời họ cũng không được thấy Vương quốc cổ Lâu Lan đã biến mất bí ẩn mấy nghìn năm.

Những người trước đó không tin vào sự tồn tại của Vương quốc cổ Lâu Lan, giờ đều đã tin!

Dù sao, bằng chứng đã ở ngay trước mắt!

"Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Lại tìm được Vương quốc cổ Lâu Lan thật sự!" "Chuyện này mà truyền ra ngoài, e là có thể khiến cả thế giới chấn động hai năm!" "【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng Chủ bá mười siêu tên lửa: Bố tôi hồi trẻ đi bộ đội, rất hứng thú với Vương quốc cổ Lâu Lan biến mất bí ẩn.

Vừa rồi tôi đưa điện thoại cho ông xem, ông không tin, kết quả nhìn thấy hai chữ 'Lâu Lan' trên cổng thành, trực tiếp kinh ngạc đến rớt cả cằm!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá sáu mươi sáu siêu tên lửa: Tôi không nói nhiều, Bố gia đỉnh của chóp, ngay cả Vương quốc cổ Lâu Lan đã biến mất mấy nghìn năm cũng có thể tìm

ra!" "【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng Chủ bá một trăm siêu tên lửa: Bố gia, nhận quà đi!" Nhìn số người xem trực tuyến trong phòng livestream, hai triệu ba trăm nghìn người.

Bố Phương trong lòng có chút kích động, chỉ cần đạt hai triệu rưỡi người, là có thể rút thưởng.

Bây giờ màn hình livestream bị các loại quà tặng và bình luận màu mè che kín.

Chương 583

Quà tặng chạy liên tục suốt mười phút mới dần dần dừng lại.

Bố Phương bước qua cổng thành, đồng thời lên tiếng: "Cảm ơn quà tặng của mọi người, tôi nói thẳng, mục đích tôi đến đây là để trộm lăng mộ vua Lâu Lan!" Nghe vậy, khóe miệng giáo sư Tiêu giật giật.

Quả nhiên!

Là một Mô Kim Hiệu Úy, Bố Phương tìm kiếm Lâu Lan, mục đích chắc chắn là để trộm mộ!

Nhưng thôi kệ.

Mô Kim Hiệu Úy thường vào mộ chỉ lấy một hai món đồ tùy táng.

Vương quốc cổ Lâu Lan phồn thịnh như vậy, vàng bạc châu báu chắc chắn chất cao như núi!

Đối phương muốn lấy thì cứ lấy thôi!

Cản cũng không cản nổi!

Đi dạo trên những con đường của tòa thành cổ có lịch sử mấy nghìn năm, sự trầm tích của lịch sử khiến người ta không ngừng tìm kiếm những dấu ấn thời gian mà lịch sử để lại cho tòa thành này.

Tòa thành cổ ngàn năm nơi người Lâu Lan đã sinh sống qua nhiều thế hệ, từng nhiều lần bị phá hủy bởi chiến tranh, động đất và các thảm họa tự nhiên.

Nhưng ngày nay, nó vẫn kiên cường giữ được dáng vẻ của mấy nghìn năm trước.

Người Lâu Lan đã để lại một số di vật văn hóa và kỳ quan kiến

trúc, trở thành biểu tượng quan trọng nhất của thành cổ.

Đây cũng là những điểm mà mọi người ở đây có thể quan sát.

Giáo sư Tiêu thầm cầu nguyện những thánh vật linh thiêng trong thành cổ có thể mang lại may mắn, cát tường, bình an và sức khỏe cho mọi người.

Ông tin rằng mỗi một thánh vật ở đây đều có linh khí, đều có thể mang lại may mắn cho mình.

Lâu Lan với phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp, di tích văn hóa phong phú, và sự biến mất bí ẩn, đã thu hút vô số nhà thám hiểm trong và ngoài nước.

Nhưng đều không tìm thấy.

Cho đến hôm nay, ông dẫn người, đi theo Bố Phương, mới tìm được tòa thành cổ Lâu Lan có lịch sử lâu đời này!

Vương quốc Lâu Lan rất lớn.

Đoàn người của Bố Phương đi xuyên qua các con phố, đi khoảng ba giờ, họ dừng lại nghỉ ngơi dưới bóng râm trước một ngôi nhà.

Mọi người đều mệt mỏi lấy nước ra uống.

Uống vài ngụm nước cho đỡ khát, Bố Phương nhìn mọi người nói: "Vương quốc cổ Lâu Lan là nơi người Lâu Lan tụ cư, mang đậm phong tình độc đáo của Lâu Lan.

Các cô gái Lâu Lan thường được gọi là 'Kim Hoa', còn các chàng trai thì được gọi là 'A Bằng'!" Nghe vậy, giáo sư Tiêu kinh ngạc, hỏi: "Sao cậu biết những điều này?" "Từ tài liệu của những người đã từng thám hiểm khu vực này." Bố Phương trả lời.

Giáo sư Tiêu nghe vậy, đã hiểu ra.

"Trong thành có một con đường lớn chạy dọc từ nam ra bắc, hẳn

là con đường sầm uất nhất trước đây." Bố Phương nói: "Bây giờ lại trở thành một khu phố hoang tàn." "Con đường Hộ Quốc chạy từ đông sang tây, được gọi là 'Phố Tây'.

Ở đây có rất nhiều nhà hàng Trung và Tây, hẳn là Vương quốc cổ Lâu Lan rất phồn thịnh, có cả người phương Tây không quản ngại vạn dặm đến đây làm ăn!" "Một số ngôi nhà cổ trong các ngõ hẻm vẫn còn có thể tìm thấy dấu vết của sự phồn hoa xưa!" "Tôi có thể thấy, tòa thành cổ này bị bao trùm bởi một bầu không khí thương mại, không hổ là trung tâm giao thông của ba mươi sáu nước Tây Vực." "Đi dọc đường, tôi thấy các cửa hàng san sát nhau trên phố, trên kệ hàng bày la liệt hàng hóa!" "Những thứ này đã có tuổi đời mấy nghìn năm, sớm đã bị phong hóa rồi, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ biến thành tro bụi!" "Vì vậy, mọi người đừng vì tò mò mà khiến chúng hóa thành cát bụi!" Nghe đến đây, Vương Bàn Tử không nhịn được lên tiếng: "Dùng mông cũng biết, nơi này chắc chắn người ra kẻ vào, buôn bán vô cùng sầm uất!" "Tôi đang ở đâu?" Đúng lúc này, Hà Quang, người đã bị nhiễm thi độc, bị Vương Bàn Tử đánh ngất và hôn mê, đã tỉnh lại.

"Tiểu Hà, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi!" "Tôi cứ tưởng cậu sẽ không tỉnh lại nữa!" Giáo sư Tiêu vui mừng nói.

"Giáo sư, tại sao lại trói tôi?" Hà Quang muốn cử động, nhưng phát hiện mình bị dây thừng trói chặt.

"Chuyện này nói ra dài lắm!" Giáo sư Tiêu biết Hà Quang không nhớ chuyện gì đã xảy ra, bèn kiên nhẫn kể lại đầu đuôi câu chuyện cho cậu nghe.

"Tôi lại có thể bóp chết Trần Linh." Nghe xong lời của giáo sư Tiêu, ánh mắt Hà Quang lập tức đờ đẫn.

Giây tiếp theo, sau khi được một sinh viên khác cởi trói, cậu ta

trực tiếp quỳ xuống đất khóc nức nở.

“Ma!” Đột nhiên, Tiêu Lãnh hét lên một tiếng thất thanh!

“Ma!” Đột nhiên, Tiêu Lãnh hét lên một tiếng thất thanh.

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía cô.

Chỉ thấy sắc mặt cô trắng bệch, trông có vẻ hoảng sợ.

“Sao vậy?” Giáo sư Tiêu hỏi.

“Nhìn kìa!” Tiêu Lãnh chỉ tay về phía một cửa hàng đối diện bên kia đường, chỉ thấy cánh cửa gỗ bị gió thổi bật mở, bên trong có một người treo cổ tự tử.

Chương 584

"Là người, không phải ma!" Vương Bàn Tử nói: "Có gì mà phải sợ!" "Gió thổi mở cửa, đột nhiên nhìn thấy, tôi đương nhiên là sợ rồi." Tiêu Lãnh nói.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy da đầu tê dại.

"Vãi chưởng!" "Ma treo cổ!" "Người này chắc là người Lâu Lan nhỉ?" "Đáng sợ thật, người đã chết mấy nghìn năm rồi!" "Một người đang sống yên lành, tại sao lại không nghĩ thông mà treo cổ tự tử chứ?" "【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng Chủ bá một chiếc máy bay: Chủ bá, qua đó kiểm tra đi!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá một quả tên lửa: Lâu Lan phồn thịnh, giàu có nứt đố đổ vách, tại sao người này lại treo cổ tự tử?" "【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng Chủ bá một quả tên lửa: Tôi có cảm giác nhìn thấy người treo cổ, sẽ có chuyện không hay xảy ra!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Thật lòng mà nói, đi trong Vương quốc cổ Lâu Lan cũng đã mấy giờ đồng hồ, ngay cả một bộ xương cũng không thấy, bây giờ lại thấy một người treo cổ chết, tôi thật sự không ngờ!" Nói xong, Bố Phương cầm xẻng công binh, đi về phía cửa hàng.

Khi đến cửa, ánh mắt hắn quan sát bên trong.

Đây là một cửa hàng bán gấm vóc.

Trên kệ hàng, có đủ loại vải vóc.

Trải qua mấy nghìn năm, màu sắc tươi sáng của những tấm vải này đã phai nhạt.

"Bố Phương, vào trong xem đi." Vương Bàn Tử đi tới, chỉ vào bên

trong nói.

"Ừ!" Bố Phương gật đầu, bước qua ngưỡng cửa đi vào.

Chỉ thấy người treo cổ chết, tuổi tác khoảng sáu mươi mấy.

"Chủ bá, đừng xem nữa!" "Chẳng có gì kỳ lạ cả!" "Người treo cổ tự tử thì có đầy!" "【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng Chủ bá ba chiếc máy bay: Nói có lý!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, có nhìn ra được gì không?" "【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng Chủ bá một siêu tên lửa: Nói thật, bộ dạng của ông lão này đáng sợ quá!" Bố Phương đeo găng tay kiểm tra thi thể, không phát hiện điều gì bất thường, bèn nói: "Anh bạn, ông lão này chắc là chủ cửa hàng gấm vóc.

Còn về nguyên nhân treo cổ, thì không rõ!" "Không chỉ một nhà có người treo cổ, vừa rồi tôi đi kiểm tra một vòng, phát hiện nhà nào cũng có người treo cổ chết!" Hồ Bát Nhất lúc này đi vào cửa hàng gấm vóc, nói với Bố Phương.

Nghe vậy, Bố Phương hít một hơi khí lạnh: "Kinh khủng quá!" Không lâu sau, mọi người tập trung trên đường phố.

Bố Phương nhìn giáo sư Tiêu hỏi: "Giáo sư, ông đã nghiên cứu về Vương quốc cổ Lâu Lan biến mất bí ẩn nhiều năm, có biết tại sao những người này lại treo cổ tự tử không?" Nghe vậy, giáo sư Tiêu im lặng một lúc lâu, rồi nói: "Cái chết của những người này, có thể liên quan đến một bức tranh." "Xin hãy nói rõ hơn!" Bố Phương nói.

"Được!" Giáo sư Tiêu gật đầu, nói: "Thời đó, trong vương quốc cổ có một gã ngốc, đã vẽ một bức tranh, trên tranh là một cô gái xinh đẹp.

Những người nhìn vào cô gái trên tranh, chỉ cần quá một khoảng thời gian nhất định, sẽ phát hiện cô gái trên tranh cũng bắt đầu nhìn

mình, khóe miệng cô ta sẽ xuất hiện một nụ cười bí ẩn, sau đó người xem sẽ rơi vào nỗi bi thương vô tận rồi treo cổ tự tử!" Nghe xong, Bố Phương, Hồ Bát Nhất, Tiểu Ca, Bàn Tử mập bốn người đều nghĩ đến công chúa Kha Nguyệt.

Đã chết mấy nghìn năm, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười bí ẩn.

Bốn người chỉ cảm thấy rùng mình.

"Giáo sư, chuyện này là thật hay giả?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Tôi cảm thấy là thật." Giáo sư Tiêu nói: "Sau khi chuyện này xảy ra ở Vương quốc cổ Lâu Lan, gã ngốc đã bị bắt, bức tranh cũng biến mất!" "Bức tranh đó rơi vào tay ai?" Hồ Bát Nhất tò mò.

"Cái này thì không ai biết." Giáo sư Tiêu lắc đầu.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều chấn động.

"Vãi chưởng!" "Cô gái trên bức tranh đó, đáng sợ quá!" "Nhìn quá một khoảng thời gian, sẽ rơi vào nỗi bi thương vô tận!" "【Lão Hán Thôi Xa】 tặng Chủ bá mười cái vi cá: Gã ngốc đó lại có thể đáng sợ đến vậy!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá một quả tên lửa: Tôi cảm thấy có chút hoang đường!" "【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng Chủ bá một siêu tên lửa: Vương quốc cổ Lâu Lan đầy rẫy sự bí ẩn!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Thưa quý vị khán giả, thật lòng mà nói, Vương quốc cổ Lâu Lan không hề đơn giản như tôi tưởng tượng.

Những người này treo cổ chết, lời của giáo sư Tiêu có thật hay không, vẫn chưa thể xác định!" "Chỉ cần điều tra sâu hơn, chắc chắn có thể làm sáng tỏ mọi chuyện!" "Đương nhiên, mục đích của tôi đến đây là để trộm lăng mộ vua Lâu Lan!" "Trong lăng mộ của ông ta, vàng bạc châu báu chắc chắn chất cao như núi!" "Chúng ta đi thôi!" Rất nhanh, mọi người đi theo Bố Phương về phía tòa thành bảo cao

nhất trong thành cổ.

Thành bảo đó cũng chính là vương cung của Vương quốc cổ Lâu Lan.

“Chủ bá, đến vương cung làm gì?” “Ở đó có lăng mộ sao?” “Lầu trên, không cần hỏi đâu, vương cung là nơi ở của vua một nước, sao lại có lăng mộ được?” “【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng Chủ bá một chiếc máy bay: Bố gia, anh muốn tìm lăng mộ vua Lâu Lan à?” “【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá một quả tên lửa: Lăng mộ thời xưa thường được chôn dưới lòng đất, trên mặt đất không có dấu hiệu gì, một bữa cơm chắc không thể tìm ra được.

Tôi đoán Bố gia đến vương cung chắc chắn là để tìm châu báu, hoặc là để nghỉ ngơi!” “【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng Chủ bá một siêu tên lửa: Bố gia, tôi đề nghị đi tìm kho báu!” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: “Thưa quý vị khán giả, thật không dám giấu, tôi đến vương cung là để xem xét bố cục phong thủy của Vương quốc cổ Lâu Lan, vì vương cung là nơi cao nhất, có thể nhìn bao quát toàn thành!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

“Chủ bá 666!” “Lần này không phải ban đêm, không thể quan sát khí tượng, có phải sẽ dùng thuật Phân Kim Định Huyệt của Mô Kim Hiệu Úy để tìm huyệt không?” “Lầu trên, đừng hỏi nữa, kiên nhẫn xem là biết.” Đi bộ nửa giờ, mọi người đã đến dưới vương cung.

Chỉ thấy tòa vương cung này cao khoảng chín tầng.

Đẩy cửa lớn ra, chỉ thấy bên trong vô cùng rộng rãi.

“Mọi người chia nhau ra tìm, xem cầu thang ở đâu!” Bố Phương quay đầu nói với mọi người.

“Được!” Mọi người đều hành động.

Rất nhanh, một sinh viên của giáo sư Tiêu học chuyên ngành kiến trúc, cũng là Lam Mãnh, đã tìm thấy cầu thang.

Bố Phương dẫn mọi người lên cầu thang.

Cầu thang được làm bằng ngọc thạch.

"Chậc chậc chậc!" Nhìn cầu thang bằng ngọc thạch, Vương Bàn Tử cảm thán: "Vương quốc cổ này thật quá giàu có!" Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất ghé vào tai Vương Bàn Tử khẽ nói: "Bàn Tử mập, lần trước đi thành cổ Tinh Tuyệt, ngay cả một đồng tiền vàng cũng không lấy được.

Lần này, không thể về tay không được đâu!" "Lão Hồ, ông nói đúng!" Vương Bàn Tử nghe vậy, giơ ngón tay cái với Hồ Bát Nhất.

Mười mấy phút sau, mọi người đã lên đến nơi cao nhất của thành bảo, có thể nhìn bao quát toàn bộ Vương quốc cổ Lâu Lan.

Chương 585

Chỉ thấy trong thành cổ, nhà cao tầng san sát, đẹp không sao tả xiết.

Bố Phương liếc nhìn bố cục của Vương quốc cổ Lâu Lan, rồi quay mặt về phía camera trong phòng livestream nói: "Nhập sơn tầm thủy khẩu, đăng huyệt khán minh đường!" "Trong phong thủy học, các thầy phong thủy xưa tìm mộ địa, đầu tiên phải xem 'nước' từ đâu đến, và 'chảy' đi đâu, đồng thời cũng phải chú ý đến tình hình của minh đường trước huyệt!" "Vì vậy, người xưa rất coi trọng mối quan hệ giữa việc chọn mộ địa và nước!" "Không biết mọi người có nghe qua câu 'sơn quản nhân đinh, thủy quản tài' không?

Ý nghĩa là, đất cát xung quanh mộ táng tốt hay xấu sẽ ảnh hưởng đến sự hưng vượng của con cháu đời sau." Nghe đến đây, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Tôi cảm thấy Chủ bá nói rất có lý!" "Mẹ ơi, nhà tôi nghèo cả đời, không phải là do mộ phần tổ tiên chôn không đúng chỗ chứ?" "Lầu trên, tin cái này à?" "Dù sao thì tôi không tin lời Chủ bá!" "【Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo】 tặng Chủ bá một chiếc máy bay: 666!

Chủ bá lừa người cũng có bài bản ghê!" "【Không Thủ Đả Phi Cơ】 tặng Chủ bá một siêu tên lửa: Bố gia, khi nào có thời gian, tìm giúp tôi một huyệt phong thủy tốt, giá cả cứ ra giá!" "【Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa】 tặng Chủ bá ba siêu tên lửa: Như trên, tôi cũng trả tiền mời Bố gia tìm giúp tôi một mảnh đất phong thủy tốt!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy có người không tin, có người nhờ tìm huyệt, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc một giây, rồi lên tiếng: "Thưa

quý vị khán giả, tin hay không là tùy mọi người.

Còn về việc tìm đất phong thủy tốt, mời Hồ Bát Nhất đi, cậu ấy có kinh nghiệm hơn về mảng này!" "Trở lại chuyện chính, phong thủy mộ địa có năm nguyên tắc ngàn đời không đổi, trong đó bao gồm nguyên tắc tựa núi gần sông!" "Nguyên tắc cơ bản của một mộ địa tốt là: trước có triều, sau có dựa, trái phải có ôm.

Tức là tả Thanh Long, hữu Bạch Hổ, tiền Chu Tước, hậu Huyền Vũ!" "Nói đơn giản là bốn mặt bao bọc bởi núi!" "Nguyên tắc minh đường rộng rãi, điều này có lợi cho việc nuôi dưỡng nhân tài và phát triển sự nghiệp!" "Trước mộ huyệt phải có một khu đất rộng rãi và bằng phẳng!" "Nguyên tắc trở về với tự nhiên: đề cao tự nhiên là trên hết, thiên nhân hợp nhất!" "Nguyên tắc uốn lượn quanh co, mục đích của nguyên tắc này là để ngăn chặn sát khí xông thẳng vào!" "Con người sau khi sinh ra, điểm cuối cùng chính là mộ địa!" Nghe đến đây, giáo sư Tiêu và những người khác cùng khán giả trong phòng livestream đều gật gù.

Họ cảm thấy lời của Bố Phương rất có lý.

Bố Phương tiếp tục nói: "Những người già đã vất vả cả đời, làm thế nào để có một nơi an nghỉ tốt, đó là vấn đề mà con cháu phải suy nghĩ.

Điều này không chỉ là hiếu thuận với người lớn tuổi, mà còn có tác dụng rất lớn trong việc phù hộ cho con cháu đời sau!" "Ý nghĩa của phong thủy là giúp người ta xu cát tị hung, chọn một khu mộ tốt sẽ không bao giờ sai!" "Tiếp theo, tôi sẽ nói về 'mộ tướng', tức là cát hung của mộ phần và mộ táng!" "Khi xây dựng mộ phần hoặc lăng mộ, 'thần vị' của đất trong phong thủy vô cùng quan trọng.

Có thể thông qua việc xác định 'huyệt' và nơi nước đến, nước đi để xác định vị trí đại khái của 'thần vị'.

Sau đó dựa vào ‘tọa hướng’ của ‘huyệt’ và sự phối hợp của phân kim ngũ hành, tìm ra vị trí ‘chính xác’ của thần vị đất.

Đồng thời phải tham khảo môi trường xung quanh để ‘xác định’ thần vị đất.” “Thần vị đất như vậy vừa phù hợp với hình thế phong thủy âm dương, lại vừa phù hợp với lý khí của nó, có thể khiến mộ phần hoặc lăng mộ càng phù hợp với yêu cầu phong thủy, giúp nó có thể phù hộ cho con cháu đời sau tốt hơn!” “Chủ bá, cưng nhất, em cảm giác em hiểu phong thủy rồi, có thể đi làm thầy phong thủy được rồi!” “Nếu có người tìm em chọn mộ, em sẽ đi thẳng đến nơi bốn bề là núi!” “Học lỏm của chủ bá: Tiền triều hậu kháo tả hữu bao, Tả Thanh Long, Hữu Bạch Hổ, Tiền Chu Tước, Hậu Huyền Vũ, đúng là đất quý phong thủy!” “Lầu trên, 666, học được rồi à?” “Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một chiếc máy bay: Đất quý phong thủy không phải ai cũng tìm được đâu!” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Lầu trên nói có lý đó, chỉ những người tinh thông phong thủy mới tìm được thôi!” “Phòng quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Có câu nói rất hay, một phút trên sân khấu, mười năm khổ luyện dưới sân khấu, mọi người đừng tưởng nghe chủ bá nói vài câu là lĩnh hội được ngay nhé!” Nhìn lướt qua bình luận, thấy có khán giả cho rằng cứ tìm nơi bốn bề là núi chính là đất quý phong thủy, thực ra không phải vậy, Bố Phương mỉm cười, quay mặt về phía camera nói: “Tiền triều hậu kháo tả hữu bao, hay Tả Thanh Long, Hữu Bạch Hổ là những câu thường nghe thấy trong việc chọn mộ địa.” “Loại đất quý phong thủy này cần phải xem xét tổng thể xung quanh huyệt mộ.

Thực tế, bốn bề là núi, ở giữa là một vùng lòng chảo rộng rãi, cái mà phong thủy gọi là ‘huyệt’ nằm trong lòng chảo đó, còn bốn ngọn núi bao quanh, trong phong thủy gọi là ‘sa’!” “Địa hình này cũng được thể hiện trong chữ ‘táng’ (mai táng), bộ ‘củng’ bên dưới chữ táng có

nghĩa là hai tay chắp lại ôm lấy, tạo thành một cái hố lõm ở giữa." "Người xưa cho rằng một nơi chôn cất tốt là phải như vậy, cho nên chữ 'táng' thể hiện quan niệm mai táng của người xưa." "Ngoài ra, nơi bốn bề là núi thì có, nhưng không phải tất cả đều là đất quý phong thủy, trừ khi ở giữa có một vùng lòng chảo." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích!

"A ha ha ha ha!" "Tôi hình như biết địa hình của một vùng đất phong thủy tốt rồi!" "Ba ba chủ bá, xin nhận của con một lạy!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "Phòng quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá mười quả siêu tên lửa: Tôi đã bảo trợ lý sắp xếp người lái trực thăng vào sâu trong núi để tìm địa hình kiểu này rồi!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy vị phòng quản đại gia lại sốt ruột như vậy, Bố Phương thầm lắc đầu, lên tiếng nói: "Phòng quản đại gia, anh chỉ biết một mà không biết hai!" "Tiền triều hậu khán tả hữu bao, có lợi cho việc che chắn cái lạnh từ hướng bắc vào mùa đông.

Triêu sơn ở phía trước nên thấp hơn núi chính, vừa giống như đang cúng bái, lại tựa như con cháu đang triều kiến.

Dãy núi nhỏ liên miên không dứt, giống như có người đứng ở phía trước, thế cục này trong phong thủy gọi là 'Bách quan triều lập'!" "Mộ phần hoặc nơi mai táng có núi dựa ở sau lưng, bên trái là núi Thanh Long, bên phải là núi Bạch Hổ, núi dựa cùng với núi trái và núi phải tạo thành một thế ghế thái sư.

Trong núi có một dòng nước, như một dải ngọc, chảy lững lờ.

Xa có triêu sơn, gần có án sơn, phía trước là văn thư án, trước văn thư án là bách quan triều lập.

Nếu hội tụ đủ những điều kiện phong thủy tự nhiên như vậy thì có thể coi là một huyệt mộ tốt, người được chôn cất ở nơi này, con

cháu đời sau không giàu thì cũng sang!" "Cho nên, loại đất quý phong thủy như vậy không phải là không có, mà là vô cùng khó tìm!" Nghe xong lời của Bố Phương, nụ cười trên mặt khán giả trong phòng livestream đều cứng lại.

Cứ tưởng nơi bốn bề là núi chính là đất quý phong thủy, chôn xác ở đó có thể giúp con cháu đời sau thăng quan phát tài.

Kết quả, cũng không đơn giản như vậy.

Bốn bề là núi, ở giữa phải có lòng chảo, có sông nước chảy qua, núi trước phải thấp hơn núi sau, và phải có dãy núi nhỏ liên miên.

Nói tóm lại, muốn tìm được một vùng đất phong thủy như vậy, quả thực khó như mò kim đáy bể.

"Trời đất ơi!" "Cảm giác đất quý phong thủy khó tìm thật!" "Thật lòng mà nói, tôi là một thầy phong thủy đây, tôi tường không đỡ, chỉ phục chủ bá, ngay cả đất quý phong thủy 'tiền triều hậu khảo tả hữu bao' cũng biết!" "Không Thủ Đả Phi Cơ: Chủ bá, câu nói giàu không quá ba đời, có phải do mộ phần chôn không đúng chỗ nên mới dẫn đến như vậy không?" "Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Lời của Bố gia, tôi đã ghi lại hết.

Nếu thuộc hạ không tìm được một vùng đất phong thủy như vậy, tôi chết không nhắm mắt!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy có một vị đại gia đặt câu hỏi, Bố Phương nghiêm túc hẳn lên, nói: "Theo tôi, ý nghĩa của câu nói giàu không quá ba đời, tức là sau ba đời, nhân tài không còn nối tiếp, có thể có một chút liên quan đến nơi chôn cất của tổ tiên!" "Vãi!" "Cảm giác chủ bá nói hay quá!" "Trong phong thủy học, chúng ta gọi sơn mạch hoặc sông ngòi là long mạch!" Nói đến đây, Bố Phương chỉ tay về phía con sông lớn (sông Khổng Tước) bên ngoài thành cổ Lâu Lan, nói: "Như mọi người đã thấy, đó chính là một long mạch!" "Trên long mạch, có rất nhiều huyệt vị cát tường, nhưng

cũng tồn tại những huyệt vị hung hiểm!" "Thậm chí có những huyệt vị không đại cát, cũng không đại hung!" "Người nắm vững thuật phong thủy 'mục', có thể tìm ra huyệt vị tốt, hấp thụ năng lượng ẩn chứa trong long mạch!" Nói đến đây, Bố Phương chỉ vào mắt mình nói: "Các vị khán giả, xem mắt của tôi, có giống long nhãn không?" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều ôm bụng cười lớn.

"Chủ bá, anh đang đùa em à?" "Mắt của anh là mắt người, sao có thể là long nhãn được?" "Sao lại nghiêm túc vậy!" "Thật lòng mà nói, em thật sự không nhìn ra mắt của chủ bá là long nhãn!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một chiếc máy bay: Trên đời này vốn không có rồng, cũng chưa ai thấy mắt rồng cả, chủ bá hỏi em, em biết hỏi ai?" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Bố gia, đừng hỏi nữa, hỏi là mắt của anh giống long nhãn!" "Phòng quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá ba quả siêu tên lửa: Tôi tò mò, Bố gia, anh hỏi cái này để làm gì, có liên quan gì đến câu 'nắm vững thuật phong thủy mục, có thể tìm ra huyệt vị tốt' không?" Nhìn lướt qua bình luận, phát hiện khán giả đều không tin, Bố Phương nói: "Xem mắt của tôi đi, có phải là mắt to, đuôi mắt dài, lòng đen lòng trắng rõ ràng không?" "Thật không dám giấu, chủ bá, mắt em cũng giống anh!" "Mắt em cũng như vậy!" Bố Phương nói: "Người sở hữu 'long nhãn' trong truyền thuyết, mệnh cực kỳ tốt, cả đời vinh hoa phú quý, tiền đồ như gấm, quan cao lộc hậu, con cháu muôn đời phúc tựa giang sơn!" "Ực!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, mệnh anh tốt thật, có máu rồng rồi lại có cả mắt rồng!" Gãi gãi đầu, Bố Phương tiếp tục nói: "Cổ nhân có câu, sóng dài quý tự thành, tú khí lại thần tú, chính là nói về người có long nhãn!" "Không khoa học chút nào!" "Cảm giác chủ bá đang chém gió!" "666!

Chủ bá trong lúc tìm lăng mộ vua Lâu Lan cũng không quên tự thổi phồng một phen!" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một chiếc máy bay: Thật lòng mà nói, chủ bá, anh lừa em, hết bài này đến bài khác!" "Trở lại chuyện chính!" Bố Phương nói: "Người nắm vững thuật phong thủy 'mục', có thể tìm ra huyệt vị tốt, hấp thụ năng lượng ẩn chứa trong long mạch.

Năng lượng ẩn chứa trong long mạch cũng được chia thành năng lượng cát tường và năng lượng hung hiểm!" "Nếu chúng ta điểm huyệt vào điểm năng lượng cát tường, thì chúng ta sẽ hấp thụ được năng lượng cát tường của long mạch, con cháu đời sau của chúng ta sẽ phú quý thịnh vượng!" "Ngược lại, nếu chúng ta điểm huyệt vào điểm năng lượng hung hiểm, thì chúng ta sẽ hấp thụ năng lượng hung hiểm của long mạch, con cháu đời sau của chúng ta sẽ nghèo khó khốn cùng, không có người nối dõi!" "Cho nên, việc chọn lựa vị trí cho mộ phần hoặc nơi mai táng là vô cùng quan trọng!" "Có câu nói rất hay, tọa bắc triều nam, ngôi vị hoàng đế!" "Tọa tây hướng đông, nhà phú quý!" "Thứ nhất xem địa hình, lưng tựa núi cao, hai bên là đồi núi tạo thành thế ghế cao, có thể gọi là nơi tụ nhân tài.

Trước mặt có dòng nước chảy, có thể mang lại tài vận.

Thứ ba xem tài lực, tuyệt đối không được tùy tiện làm lớn, có bao nhiêu tài lực thì làm bấy nhiêu việc, có lòng hiếu thảo là được!" "Từ những kiến thức phong thủy mà tôi đã nói, mọi người có thể hiểu được tầm quan trọng của việc 'điểm huyệt' trong phong thủy mộ địa!" "Nếu tìm được một huyệt tốt, có thể đạt được hiệu quả phong thủy lâu dài, có thể phù hộ cho tiền đồ và phú quý của con cháu đời sau!" Nói đến đây, Bố Phương lấy từ trong túi áo ra một bao thuốc lá, châm một điếu, hít một hơi, rồi thở khói ra từ mũi, lên tiếng nói: "Các vị khán giả, tiếp theo, tôi sẽ nói về việc một mảnh đất tốt hay không phụ thuộc vào việc nó có đầy đủ tứ tượng là Chu Tước, Huyền Vũ,

Thanh Long, Bạch Hổ hay không, ngoài ra còn có long, án sa, minh đường, thủy khẩu, lập hướng, vân vân và vân vân." "Chỉ cần chuyên tâm ghi nhớ, tìm một nơi phong thủy tốt để chôn cất tổ tiên, con cháu của các vị sẽ có tiền đồ như gấm!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều nuốt nước bọt.

Trong thực tế, đa số mọi người đều là người bình thường.

Nếu có thể học được một chút kiến thức lợi hại từ Bố Phương, tìm một nơi phong thủy tốt để chôn cất tổ tiên, hoặc di dời mộ tổ tiên đến một nơi tốt hơn, không cần con cháu đời sau phải có tiền đồ như gấm, chỉ cần có cuộc sống khá giả, không trở thành gánh nặng cho quốc gia, là đã mãn nguyện rồi.

Bố Phương nói: "Nếu một khu mộ, phía sau có dãy núi non trùng điệp, phía trước có một vài ngọn núi thấp hoặc đồi nhỏ, hai bên trái phải có núi bao bọc, tầng tầng lớp lớp bảo vệ, phần giữa minh đường rõ ràng, địa thế rộng rãi, tốt nhất là có dòng nước uốn lượn bao quanh, thì môi trường địa lý này chính là một vùng đất quý phong thủy lý tưởng!" "Nếu là mộ phần trên đồng bằng, thì cơ bản nhất là phía trước thấp phía sau cao, hai bên trái phải có một số công trình kiến trúc che chở, chủ yếu là phía sau phải cao thì tốt, bên trái có một dòng suối nhỏ chảy qua cũng là tốt nhất!" "Thứ hai, mộ phần tối kỵ xung quanh cao mà nơi đặt mộ lại thấp, như vậy không tốt cho sức khỏe của con cháu.

Một khu mộ tốt không phải là không thể có nước vào, đồng thời mộ phần phải tuân theo nguyên tắc âm dương cân bằng!" "Không thể đặt ở nơi cùng sơn ác thủy, không thể đặt ở nơi đón gió trực diện!" "Ngoài ra, hiện nay ở một số nơi, có rất nhiều mộ phần là nghĩa trang công cộng, đa số được đặt thành từng hàng!" "Đối với những mộ phần như vậy, trước tiên phải xem vị trí của nghĩa trang đó có hợp phong thủy hay không, sau đó mới xem vị trí của từng ngôi mộ riêng

lẻ.

Trong nghĩa trang công cộng, thường không nên đặt ở hàng ngoài cùng bên trái hoặc bên phải, như vậy sẽ tạo thành Thanh Long khuyết thất, Bạch Hổ khuyết thất, không lợi cho phong thủy.

Tiếp theo là phía trước nên thoáng đãng, phía sau cao lớn là tốt!" "Khốn kiếp!" "Nhà tôi có một ngôi mộ nằm ở hàng ngoài cùng bên trái trong nghĩa trang, thảo nào mấy năm nay tôi làm gì cũng không thuận lợi, hóa ra là Thanh Long khuyết thất!" "Quyết định rồi, chọn ngày lành tháng tốt dời mộ!" "Lầu trên, đừng nghe chủ bá, anh ấy đang lừa chúng ta đấy!" "Nói về khoản lừa người trên Douyu này, ai là người giỏi nhất?

Chương 586

Chắc chắn là Bố gia!" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một quả tên lửa: Tôi cảm thấy chủ bá nói có lý, không phải đang lừa chúng ta đâu." "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Thật lòng mà nói, lời của Bố gia không hề giả dối chút nào, nghe không giống như đã chuẩn bị trước, mà là tùy cơ ứng biến." "Phòng quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Trong số mười mấy vạn chủ bá trên Douyu, e rằng chỉ có một mình Bố gia hiểu phong thủy.

Từ đây có thể thấy, việc mà các chủ bá khác làm được, Bố gia cũng làm được, việc mà các chủ bá khác không làm được, Bố gia vẫn có thể làm được.

Ai mạnh ai yếu, nhìn là biết ngay." Nhìn lướt qua bình luận, thấy trong phòng livestream vẫn còn một số khán giả không tin, Bố Phương mỉm cười, nói: "Các vị khán giả, đừng không tin.

Trong lý luận địa lý cổ đại, người ta nhấn mạnh rằng con người do cha mẹ sinh ra, sau khi cha mẹ qua đời nếu được chôn cất ở nơi tốt, hài cốt có thể nhận được sự ấm áp của địa khí, từ đó có tác dụng phù hộ cho con cháu." "Cho nên khi chọn mộ địa, phải tránh những nơi tuyệt địa, nếu không con cháu đời sau sẽ bị tổn hại.

Vì vậy không thể chôn ở nơi đón gió hoặc ẩm ướt, như vậy sẽ bất lợi cho con cháu." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích.

"Chủ bá, cảm ơn lời nhắc nhở quý báu của anh!" "Tôi vô cùng cảm kích anh!" "Nếu không có anh, lỡ chọn mộ địa ở nơi đón gió hoặc ẩm ướt, thì con cháu đời sau sẽ bất lợi rồi." Bố Phương tiếp tục nói:

“Tóm lại, nếu theo tiêu chuẩn phong thủy mộ phần, bắt buộc phải có các núi sau lưng như chủ sơn, thiếu tổ sơn và tổ sơn, đồng thời các yếu tố như núi Thanh Long, núi Bạch Hổ, hộ sơn, án sơn, triêu sơn, thủy khẩu cũng là những yếu tố phải được xem xét kỹ lưỡng.” “Những yếu tố này bắt buộc phải có, và phải phù hợp với yêu cầu của các loại núi trong phong thủy.” “Những điều này, có thể các vị không hiểu hết được, cần phải mời chuyên gia.

Đôi khi phương vị chỉ sai một chút, cát hung sẽ cách nhau một trời một vực.” Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng kinh ngạc!

“Trời đất ơi!” “Chọn sai mộ địa chỉ một chút, cát hung đã cách nhau một trời một vực?” “Thật lòng mà nói, tôi cảm thấy môn phong thủy này quá khó, còn khó hơn cả thi vào Thanh Hoa, Bắc Đại!” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò!” “Phòng quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá ba quả siêu tên lửa: Bố gia, tôi muốn hỏi, mộ địa như thế nào thì phong thủy tốt?” Thấy vị phòng quản đại gia hỏi, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi quay mặt về phía camera nói: “Người xưa các đời xây mộ đều yêu cầu có núi dựa, cũng là tìm ‘dương vị’ trong núi.

Nhưng tìm dương vị, cũng là tìm ở những nơi bằng phẳng, rộng rãi trên núi, chứ không phải trên vách núi cheo leo.

Cho nên, mộ địa chọn nơi phải bằng phẳng.” “Một mộ địa tốt yêu cầu phải có long mạch, cái gọi là long mạch, chính là những ngọn núi có ánh sáng tốt.” “Trên núi tìm một nơi địa thế tương đối bằng phẳng để xây mộ, có nghĩa là có sơn thần trấn áp, dã quỷ không dám quấy nhiễu.” “Một mộ địa tốt, nhất định phải có nước.

Sơn là dương, thủy là âm, cần phải âm dương hòa hợp.” “Song thủy hoàn nhiễu, chân long hiển tượng!” “Nhiều ngôi mộ cổ được

khai quật trên dòng sông là vì lý do này, có núi, có nước, có cây cối, đó mới là một vùng đất quý phong thủy tốt cho mộ địa!" "Ngoài ra, các vị khán giả, mộ địa chọn nơi không nên ở chỗ trũng thấp, địa thế phải hơi cao một chút, làm vậy là để phòng trời mưa đọng nước.

Nước vào mộ sẽ phá hỏng bên trong, một khi hỏng rồi thì sửa chữa rất phiền phức!" "Còn nữa, mộ địa có giáp cung sơn thì có thể làm quan.

Nếu phong thủy mộ địa có giáp cung sơn tương đối thấp, thì mộ địa đó là nơi phát khoa giáp, con cháu đời sau có thể đọc sách làm quan." "Nếu hướng nước chảy đi không có núi chặn lại, không có lan cung, một vùng đất bằng phẳng, thì mộ địa đó là nơi hạ đẳng!" "Nói cách khác, nếu có vài ngọn núi hoặc ba lớp, năm lớp núi chặn lại, lan giáp cung, thì sức mạnh phát phúc sẽ lớn hơn, phúc lực cũng sẽ lâu dài hơn!" "Bản thân nước không có khái niệm phương vị, nhưng đối với các mộ địa khác nhau, cùng một dòng nước sẽ tạo ra những khái niệm phương vị khác nhau!" Nói đến đây, Bố Phương đã khô cả họng.

Hắn thong thả đặt ba lô xuống, lấy từ trong ra một chai nước, uống vài ngụm rồi tiếp tục nói: "Chọn nơi có ánh nắng tốt.

Khi xây dựng mộ phần, trước tiên cần phải chọn mộ địa.

Mộ phần thuộc nơi cực âm, nếu chọn xây ở nơi không thấy ánh nắng, thì vận khí của cả gia tộc sẽ không thể tốt lên được!" "Phong thủy của mộ địa 'trọng' ở sự thanh tịnh.

Một nơi thoáng đãng, tầm nhìn rộng mở thì phong thủy tốt.

Hiện nay có rất nhiều đường sá, vốn dĩ phong thủy mộ địa rất tốt, nhưng đường sá được xây dựng đã phá hỏng phong thủy.

Đường sá có thể cắt đứt long mạch, xe cộ qua lại lâu ngày, khí trường sẽ bị tán loạn!" "Cho nên, nếu sau lưng mộ phần là đường sá,

chủ về điềm không lành!" "Sau lưng long mạch bị cắt đứt, không có chỗ dựa, chỉ có thể tự dựa vào chính mình!" "Trong đó còn phải xem độ lớn của con đường, ví dụ như đường nhỏ, chỉ có người đi bộ và ít xe cộ, hay là đường cao tốc, quốc lộ cấp một, quốc lộ cấp hai.

Trường hợp trước ảnh hưởng nhỏ, trường hợp sau ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng!" "Một mộ địa phong thủy tốt là sau lưng có chỗ dựa, tức là lưng tựa vào núi, phía trước thoáng đãng, hai bên có núi bao bọc, có nước vây quanh.

Long mạch sâu và xa, hai bên có sa sơn hộ giá, tàng phong tụ khí.

Phía trước có nước bao quanh hoặc dòng nước chảy, nước nên chảy chậm không nên chảy xiết.

Địa hộ phải đóng, thiên môn phải mở, như vậy mới là mộ địa có phong thủy tốt!" "Tóm lại, khi lựa chọn một vùng đất quý phong thủy, trước tiên phải xem phương vị nước đến và đi, sau đó căn cứ vào tọa hướng của mộ huyệt để phân kim, phối hợp âm dương ngũ hành, phải phù hợp với lý khí phong thủy thì mới có thể tạo phúc cho con cháu!" "Tôi nói nhiều như vậy, trong số khoảng hai triệu ba trăm năm mươi vạn khán giả trong phòng livestream, e rằng không có đến mười người hiểu được!" Nghe xong lời của Bố Phương, khóe miệng của khán giả trong phòng livestream đều giật giật.

Thật lòng mà nói, phong thủy học quá khó học!

"Chủ bá, anh ngầu là được rồi!" "Tôi cứ tưởng nghe xong lời của chủ bá là có thể tìm ra đất quý phong thủy, kết quả tôi chạy lên núi, nhìn phong thủy bốn phía, chỉ có hai chữ, hoang mang!" "Đừng nói nhảm nữa chủ bá, mau tìm lăng mộ vua Lâu Lan đi!" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một chiếc máy bay: Chủ bá, mau dùng thuật Phân Kim Định Huyệt của Mô Kim Hiệu Úy để tìm ra mộ huyệt của vua Lâu Lan đi!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên

lửa: Thật lòng, tôi không đợi được nữa rồi!" "Phòng quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Vua Lâu Lan cái lão Tống tử này, trong mộ huyệt chắc chắn có đầy rẫy cơ quan." Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả thúc giục, Bố Phương liền lên tiếng nói: "Các vị khán giả, tiếp theo, tôi sẽ dùng la bàn để định vị mộ huyệt của vua Lâu Lan!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng kích động, ai nấy đều háo hức mong chờ.

"Trước khi định vị mộ huyệt!" "Tôi muốn nói về phong thủy của mộ tổ!" "Vua Lâu Lan này cũng là tổ tiên của cổ quốc Lâu Lan!" Bố Phương nói: "Mối quan hệ giữa mộ tổ và con cháu đời sau, giống như rễ cây và thân cây.

Người sống giống như một cái cây đang sống, âm trạch giống như rễ cây.

Cái cây này có lớn tốt hay không, có sum suê hay không, mấu chốt là xem rễ cây có bám chắc hay không, cũng tức là mộ tổ có được chôn ở nơi tốt hay không.

Nếu rễ cây có thể bám vào một mảnh đất màu mỡ, thì cái cây này sẽ cành lá sum suê." "Kết quả cũng sẽ lớn và tốt, hoa và quả, chính là con cháu đời sau của các vị!" "Ngược lại, nếu rễ cây bám vào một mảnh đất cằn cỗi, thì cái cây này sẽ không lớn nổi, thậm chí sẽ khô héo chết đi!" "Cho nên, muốn tìm lăng mộ của lão Tống tử 'Vua Lâu Lan' này, phải dùng Tứ trụ Bát tự để xem phong thủy của mộ tổ, sau đó kết hợp với thuật Phân Kim Định Huyệt của Mô Kim Hiệu Úy để xác định vị trí mộ táng!" "Lăng mộ của Vua Lâu Lan tốt xấu ra sao, từ Bát tự niên trụ có thể đoán ra được một hai phần!" Nói đến đây, Bố Phương tay trái cầm Thiên Tinh La Bàn đặt trong lòng bàn tay, ánh mắt nhìn về phía trước, miệng lẩm nhẩm: "Bát tự âm dương tại quan sát, chỉ tại can thượng bất tại hạ, quan sát đồng thời đô xuất hiện, bất khán quan tinh chích khán sát." "Như quả đồng thời xuất hiện lưỡng

cá sát, minh tổ phần dĩ phân gia, can thượng quan sát đô bất hiện, dĩ niên trụ đại biểu!" "Can vi triêu sơn tiền diện, chi vi triêu hướng vi hậu phương, lâm can khắc triêu sơn, thập nhị chi vi triêu hướng!" "Tí Ngọ nam bắc Mão Dậu đông tây, Dần vi đông bắc tây nam hướng, Thìn Tị đông nam đối tây bắc, Mùi Thân tây nam đông hướng bắc, Tuất Hợi tây bắc hướng đông nam, địa chi tàng can thổ chất biện!" "Bính Đinh hồng thổ Nhâm Quý hoa, Canh Tân bạch tượng Kỷ Dĩ hoàng, Giáp Ất thanh thổ gia hữu căn, cận hữu thảo mộc tả hữu trường, địa chi tàng can tiểu hoàn cảnh, Nhâm Quý cận hữu khanh câu thủy, Giáp vi đại thụ Ất tiểu mộc, Bính Đinh khô thụ vi cán câu, Mậu vi tả, Kỷ hữu câu, Canh Tân vi lộ hoặc giả thạch đầu." "Chỉnh cá bát tự đại hoàn cảnh, đoạn pháp chi tàng đô nhất dạng, trạm tại triêu tiền phương vị, âm trạch tả hữu yếu chuyển hướng, cách vị địa chi vi long vị, ngũ hành định vị long phương, âm trạch địa chi nhược bị xung, tiêu chí âm trạch dĩ phá tương." "Âm trạch địa chi nhược phục ngâm, khả năng lưỡng xử hoặc bình địa, âm trạch chu vi tẫn sa, trung gian hữu cá bảo tháp, khả năng mộ táng tại tháp hạ!" "Tầm long phân kim xem triền sơn, một lớp triền là một lớp quan.

Quan môn tám lớp khóa, ắt có vương hầu ở chốn này!" Lời của Bố Phương vừa dứt.

Cây kim từ tính đang xoay tròn trên Thiên Tinh La Bàn dừng lại.

Chỉ thẳng vào chữ "Mão", tức là hướng đông!

Bố Phương lấy ống nhòm ra nhìn.

Chỉ thấy ở đó có một ngôi cổ tháp màu đen, cao khoảng bảy tầng.

Xung quanh là một vùng đất cát, không có nhà cửa hay vật cản nào.

"Hù!" Thở ra một hơi, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả, tôi có lẽ đã tìm thấy lăng mộ của lão Tống tử 'Vua

Lâu Lan' rồi!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Tìm thấy nhanh vậy?" "Chủ bá, anh không phải đang lừa bọn em đấy chứ?" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một quả tên lửa: Chủ bá, nhìn xem, lăng mộ Vua Lâu Lan ở đâu?" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá mười chiếc máy bay: Bố gia, nếu lời của anh là thật, tôi sẽ cho anh một bất ngờ lớn!" "Phòng quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Bố gia, anh thật sự đã tìm thấy lăng mộ Vua Lâu Lan?" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả hỏi, Bố Phương gật đầu, chỉ tay về phía ngôi cổ tháp màu đen ở trung tâm thành cổ, nói: "Các vị khán giả, tôi có thể khẳng định, lăng mộ của Vua Lâu Lan nằm dưới tòa tháp đen đó!" "Bố Phương, cậu không nhầm vị trí chứ?" Vương Bàn Tử nói.

"Không nhầm!" Bố Phương lắc đầu.

Chương 587

"Vậy chúng ta đi ngay bây giờ đi." Hồ Bát Nhất nói: "Vừa rồi tôi cũng đã dùng la bàn để định vị, vị trí xác định được cũng giống như của Bố Phương, chính là tòa tháp đen đó!" Chẳng mấy chốc, mọi người rời khỏi vương cung, tiến về phía tòa tháp đen ở trung tâm thành cổ.

"Chủ bá, vừa rồi anh đọc khẩu quyết của Mô Kim Hiệu Úy, 'Tầm long phân kim xem triền sơn, một lớp triền là một lớp quan', có nghĩa là gì vậy?" "Anh có thể giải thích cho bọn em được không?" "Thật lòng mà nói, em cũng không biết!" Thấy khán giả tò mò, Bố Phương quay mặt về phía camera, lên tiếng giải thích: "Trong khẩu quyết, đã đề cập đến hai khái niệm, một là 'triền sơn' và một là 'quan tỏa'!" "Trong phong thủy, triền sơn chính là long mạch!" "Xung quanh long mạch nhất định sẽ có những sơn mạch quấn quanh nó, giống như bên cạnh chủ nhân có hộ vệ, người bảo vệ càng nhiều, chứng tỏ địa vị của chủ nhân càng tôn quý!" "Long mạch càng nhiều, đại diện cho năng lượng mà long mạch tập hợp cũng càng mạnh!" "Chúng ta có thể thông qua hình dạng của triền sơn ở hai bên để phán đoán đâu là long mạch, tác dụng của nó là tàng phong!" "Quan tỏa là cửa ra của dòng nước ở khu đất này phải tương đối khép kín, mới có thể không bị rò khí!" "Hai bên dòng nước phải có núi uốn lượn để khóa cửa nước, có hãn môn khóa thủy khẩu, vân vân." "Người xưa thường nói ba năm tầm long, mười năm điểm huyệt, có thể thấy việc xác định vị trí chính xác của 'long huyệt', còn khó hơn cả việc tìm long mạch!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều đã hiểu ra.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Một giờ sau, nhóm người Bố Phương đã đến trung tâm của thành

cổ.

Chỉ thấy một khu đất trống trải, rộng khoảng mười sân bóng đá.

Ở giữa, sừng sững một ngôi cổ tháp màu đen.

Hình dạng của nó, bên dưới có một cái bệ cao lớn, trên bệ xây bảy tầng tháp, mỗi tầng lại nhỏ hơn tầng dưới.

Hình dạng của các tầng tháp trên cùng không có quy định nhất định, có loại mật thiềm, có loại tắc phúc bát.

Giáo sư Tiêu nói: "Cái chúng ta đang thấy được gọi là 'Kim Cương Bảo Tọa Thức Tháp'.

Tên gọi này là để chỉ tình huống kết hợp của bản thân nó.

Loại tháp này dùng để thờ phụng xá lợi của năm vị Phật trong Kim Cương giới của Mật tông Phật giáo, ở nước An Lạc chúng ta thì thịnh hành sau thời Minh." "Tôi vạn lần không ngờ, ở mấy ngàn năm trước, cổ quốc Lâu Lan đã xây dựng loại Kim Cương Bảo Tọa Thức Tháp này!" "Cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng, từ xưa đến nay, đây là câu nói thông tục mà người An Lạc chúng ta vui làm việc thiện thường dùng, cũng là lời khiêm tốn khi giúp người nghèo khó, cứu người bị thương!" Vương Bàn Tử nói: "Cổ tháp của nước An Lạc chúng ta có lịch sử lâu đời, hình dáng cao lớn nhất, số lượng bảo tồn nhiều nhất, là kiểu kiến trúc tháp Phật đặc trưng của dân tộc Hán.

Loại tháp này khoảng cách giữa các tầng tương đối lớn, nhìn thoáng qua, giống như một tòa lầu gác cao tầng!" "Bên trong tháp, thường có thang làm bằng gạch đá hoặc gỗ, để người ta có thể leo lên, ngắm nhìn phương xa!" "Lại gần xem thử!" Bố Phương nói rồi bước về phía cổ tháp, đồng thời quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả, có thể các vị không biết, hình dạng Kim Cương Bảo Tháp sớm nhất của nước An Lạc chúng ta xuất hiện trên các bức bích họa trong

hang đá thời Bắc Chu ở Đôn Hoàng." Đứng dưới chân bảo tháp, Bố Phương thấy tầng một có một cánh cửa gỗ lớn và dày.

Khi định bước lên mở cửa, hắn lại thấy trên cửa có một cái tổ ong to bằng cái thùng nước.

Còn về loại ong gì, trước khi nhìn thấy thì không thể xác định được.

"Ực!" Nuốt nước bọt, Bố Phương giơ tay phải, ra hiệu cho nhóm người giáo sư Tiêu ở phía sau dừng lại.

"Bố Phương, sao vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Nhìn trên cửa kìa!" Bố Phương nói.

Ánh mắt mọi người nhìn theo, liền thấy một cái tổ ong.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng đã thấy, đều trêu chọc Bố Phương.

"Chủ bá, lại sợ rồi!" "Một cái tổ ong thôi mà, chắc chắn là vỏ rỗng!" "Thật lòng mà nói, cổ quốc Lâu Lan bị cát vàng chôn vùi dưới lòng đất mấy ngàn năm, nếu thật sự có ong, chắc chắn cũng đã chết hết rồi!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, làm sao đây?

Chọc nó đi?" "Phòng quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Tôi cảm giác trong cái tổ ong to bằng thùng nước đó có ong đấy!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng nói: "Cẩn tắc vô áy náy!" "Là tổ của ong đầu người sa mạc!" Trương Thất Linh nói: "Loài ong này thân to, mình dài, độc tính cũng rất mạnh.

Trên người ong có một cây kim ngòi dài và mạnh mẽ, khi bị tấn công hoặc bị quấy nhiễu không thiện chí, chúng sẽ tấn công người theo bầy đàn, có thể khiến người bị dị ứng và phản ứng độc tính,

trường hợp nghiêm trọng có thể dẫn đến tử vong!" Nghe vậy, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

"Mẹ kiếp, nếu bị một bầy ong đầu người đốt, không chết cũng biến thành đầu heo mất!" Vương Bàn Tử nói.

"Tiểu ca, trong tổ ong, có còn ong đầu người không?" Bố Phương hỏi.

"Chắc là không còn đâu!" Trương Thất Linh nói: "Cổ quốc Lâu Lan bị cát vàng chôn vùi dưới lòng đất mấy ngàn năm rồi, nếu ong đầu người còn sống, thì đúng là gặp quỷ!" Bố Phương nghe vậy, thở phào một hơi.

Đơn giản mà nói, cát vàng đã chôn vùi cổ quốc Lâu Lan.

Những động vật, con người, chim chóc sống bên trong đều đã chết.

Nếu còn sống, thì thật không khoa học.

"Chuẩn bị sẵn sàng để chạy đi!" "Tôi sẽ chọc vào tổ ong bắp cày đây!" Bố Phương quay đầu nói với mọi người một câu, rồi bước lên bệ đá, sau đó ý niệm vừa động, lấy ra Hắc Kim Cổ Đao từ không gian hệ thống.

Dù sao đi nữa, cũng phải xem xét đến sự an toàn của mọi người, xác định xem có an toàn hay không.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương lấy dao ra, định chọc vào tổ ong, đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Lúc nhỏ tôi còn không dám chọc tổ ong bắp cày, chỉ dám đứng xa xa ném đá!" "Không thể nào, chủ bá lại dám đứng dưới tổ ong mà chọc!" "Thật lòng mà nói, tôi bây giờ vẫn còn ấn tượng sâu sắc, lúc nhỏ chọc tổ ong, bị ong đốt vào mông, vừa khóc vừa tè dầm chạy về nhà!" "Không Thủ Đả

Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Tôi là người thành phố, thật ngưỡng mộ các bạn có tổ ong để chọc!" "Phòng quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Bố gia, vạn nhất vạn nhất trong tổ ong thật sự có ong đầu người, anh chạy có kịp không?" Không để ý đến bình luận, Bố Phương cầm dao chọc vào cái tổ ong to bằng thùng nước trên cửa.

"Xoẹt!" Sau khi chọc liên tục vài nhát, Bố Phương thu lại Hắc Kim Cổ Đao.

Chỉ cần có ong đầu người bay ra, không nói hai lời, chạy ngay lập tức!

Vài giây sau, từng xác ong đầu người rơi ra từ khe hở rộng bằng hai ngón tay.

Thấy vậy, Bố Phương thở phào một hơi, quay đầu nói với nhóm người giáo sư Tiêu: "An toàn rồi!" Nghe vậy, mọi người đều bước lên bệ đá, đến trước cửa.

Vì tò mò, Vương Bàn Tử cúi người nhặt một xác ong đầu người lên, nhìn vài cái, rồi ném xuống đất, nói: "Thật đấy, mấy con ong đầu người này to bằng ngón tay cái, rất đáng sợ, trông giống như đầu người." "Đầu ong đầu người giống người, sao có thể?" Tiêu Lãnh nói.

Cô không tin.

Chương 588

“Em gái, đừng không tin!” Bàn Tử nói: “Bàn gia tôi ở trong Mê Động Long Lĩnh còn từng thấy cả nhện mặt người!” “Lời của tiểu béo là thật đấy.” Giáo sư Tiêu lên tiếng nói.

Nghe vậy, Tiêu Lãnh gật gật đầu.

“Cửa bị khóa rồi!” “Không mở được!” Vương Bàn Tử đặt hai tay lên cửa, định đẩy ra, kết quả chỉ nhúc nhích được vài cái.

“Bên trong cửa đã cài then rồi!” Giáo sư Tiêu nói.

“Mọi người lùi lại!” “Để tôi đá!” Bố Phương nói.

“Bố Phương, không được đâu!” “Phá hoại công trình kiến trúc lịch sử sẽ bị phạt tiền, còn phải vào nhà đá nữa đấy!” Giáo sư Tiêu nói.

“Xin lỗi, tôi không nghe thấy.” Bố Phương lùi lại vài bước, rồi đột nhiên tung một cú đá mạnh vào cửa.

Ầm!

Một cú đá sức mạnh cực lớn!

Trực tiếp đá tung cánh cửa!

Giáo sư Tiêu: “...” “666!” “Chủ bá thật mạnh mẽ!” “Cứ thế này, tôi có thể gọi em họ tôi vào làm fan được rồi!” “Bố Phương, khá lắm!” Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương bước qua ngưỡng cửa, đi vào trong bảo tháp, giơ ngón tay cái lên.

Diện tích tầng một của bảo tháp khá lớn, gần bằng nửa sân bóng rổ, có phần hơi tối.

Lấy đèn pin siêu sáng từ trong ba lô ra, Bố Phương cầm lấy, chiếu vào một bức tượng Phật ở giữa, lên tiếng nói: “Các vị khán giả, đây là

Đại Nhật Như Lai Phật, là Pháp thân Phật trong ba thân của Phật, là vị Phật tối cao và tôn quý nhất trong Mật tông, là cội nguồn của tất cả Phật pháp, ngự ở vị trí trung tâm của thế giới, cũng tức là ở giữa tháp này!" "Theo ghi chép, danh xưng Đại Nhật Như Lai xuất hiện trong kinh 'Đại Nhật' do Thiện Vô Úy dịch vào thế kỷ thứ bảy." "Đại Nhật có nghĩa là trừ bỏ mọi bóng tối, soi chiếu khắp vũ trụ vạn vật, có thể nuôi dưỡng vạn vật trên thế gian, ánh sáng của Đại Nhật là bất tử bất diệt!" Nói đến đây, Bố Phương cầm đèn pin chiếu về phía bức tượng Phật ở phía đông, nói: "Đây là A Súc Bệ Phật!" "Phía nam là Bảo Sinh Phật!" "Phía tây là A Di Đà Phật!" "Phía bắc là Bất Không Thành Tựu Phật!" Nghe xong lời giới thiệu của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Trời đất ơi!" "Chủ bá cũng lợi hại quá, liếc mắt một cái đã nhận ra năm bức tượng Phật này là ai!" "Tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "Thật lòng mà nói, tôi là một người đang tu ở Thiếu Lâm Tự đây, cũng không nhận ra được năm bức tượng Phật này.

Nếu không phải chủ bá nói ra, tôi thật sự không biết!" Bố Phương đi đến trước mặt tượng Đại Nhật Như Lai, chỉ thấy bức tượng này cao khoảng ba mét, đứng trên một bảo tọa, nói: "Ở đây có năm bảo tọa, trên mỗi bảo tọa đều có một vị Phật, đại diện cho năm phương Phật!" Giây tiếp theo, hắn gõ vào tượng Phật, âm thanh không hề trong trẻo, giống như gõ vào một khối bùn.

Hắn liền kinh hô một tiếng: "Vãi chưởng!" "Bố Phương, sao thế?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Nói ra có thể mọi người không tin, tượng Đại Nhật Như Lai này, được đúc bằng vàng!" Bố Phương chỉ vào bức tượng Đại Nhật Như Lai toàn thân màu vàng, nói.

Lúc đầu hắn tưởng rằng năm bức tượng Phật trong cổ tháp này

đều được sơn màu.

Kết quả vạn lần không ngờ tới, lại được đúc bằng vàng ròng!

"Hả?" "Đúc bằng vàng ròng?" Vương Bàn Tử nghe vậy, kinh ngạc đến nỗi rơi cả cằm.

"Đúc bằng vàng ròng à?" Vương Bàn Tử nghe vậy, cằm kinh ngạc rớt cả xuống đất.

"Chuẩn không cần chỉnh!" Bố Phương tay trái vịn vào bức tượng "Đại Nhật Như Lai", nhìn Vương Bàn Tử nói: "Bàn Tử, mấy pho tượng Phật vàng này nặng hơn ngàn cân, không thể nào dời đi được!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử thở dài một hơi, nói: "Mấy quả núi vàng này nặng quá, xem ra chỉ có thể nuốt nước bọt ừng ực thôi!" "Nếu năm pho tượng Phật vàng này mà nhỏ bằng cái thùng nước," Hồ Bát Nhất nói, "Thì tôi chắc chắn sẽ vác về nhà." "Cổ quốc Lâu Lan xây dựng tòa tháp này, ngoài việc thờ cúng ra, có khả năng dưới lòng đất tồn tại tà vật!" Tiêu giáo thụ nói: "Nói theo cách của tôi, dưới lòng đất có thể có sinh vật thần bí!" "Vãi chưởng!" "Dưới lòng đất không phải là lăng mộ của vua Lâu Lan sao?" Vương Bàn Tử nói.

"Bàn Tử, nghe tôi nói." Tiêu giáo thụ suy nghĩ nghiêm túc ba giây, nhìn mọi người nói: "Dưới tháp có lăng mộ vua Lâu Lan là thật, nhưng sinh vật thần bí kia, chính là trấn mộ thú của cổ mộ!" "Phía trên có bảo tháp, bên trong đặt Ngũ Phương Phật, chính là để trấn áp nó ở bên dưới, không cho nó thoát ra!" "Hít!" Nghe lời Tiêu giáo thụ, Hà Quang hít một hơi khí lạnh, nói: "Đáng sợ quá!" "Sinh vật thần bí cái con khỉ!

Dù sao tôi cũng không tin bên dưới có!" Vương Bàn Tử nói: "Bàn gia tôi đây đổ đấu ít nhất cũng cả chục ngôi mộ rồi, chưa từng thấy ngôi mộ nào có trấn mộ thú cả!" "Trước tiên cứ tìm lối vào hầm mộ dưới lòng đất đã!" Hồ Bát Nhất nói: "Bên trong chắc chắn có cơ quan

để mở, mọi người chia nhau ra tìm xem." Rất nhanh, mọi người chia nhau tìm kiếm ở tầng một của cổ tháp.

Bên trong tháp trống trải, ngoài năm pho tượng Phật đúc bằng vàng ròng ra thì không còn thứ gì khác.

"Mọi người không cần tìm nữa!" Lúc này, Bố Phương gọi mọi người.

Mọi người nghe Bố Phương nói, đều dừng lại, nhìn về phía hắn.

"Bố Phương, lẽ nào cậu đã tìm thấy cơ quan mở lối vào hầm mộ rồi sao?" Tiêu giáo thụ hỏi.

"Vâng!" Bố Phương gật đầu, nói: "Năm pho tượng Phật này có khả năng chính là công tắc mở mật đạo!

Mọi người nhìn bệ ngồi đi, không cố định, có thể xoay được!" "Ông ơi, lời của anh Bố Phương không sai chút nào." Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm hai cô gái lần lượt đi xem tượng Phật, phát hiện bệ ngồi có thể xoay tròn, đồng thanh nói với Tiêu giáo thụ.

"Chủ bá 666!" "Có một đôi mắt giỏi phát hiện, không dễ đâu." "Theo tôi được biết, loại công tắc mật đạo này nếu xoay sai, có thể sẽ kích hoạt toàn bộ cơ quan trong tháp!" "'Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo' tặng chủ bá một chiếc máy bay: Tìm được cơ quan mở mật đạo rồi, chủ bá đừng xoay sai nhé!" "'Không Thủ Đả Phi Cơ' tặng chủ bá một quả tên lửa: Các vị, Bố gia ra tay, chắc chắn có thể dễ dàng xoay cơ quan, mở mật đạo!" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa' tặng chủ bá một siêu tên lửa: Tôi có dự cảm không lành!" Nhìn thoáng qua màn hình bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, xoay tượng Phật về hướng nào, xoay mấy vòng, mấy chuyện này đối với tôi dễ như uống nước!" Lúc này, Bố Phương chỉ vào năm pho tượng Phật vàng nói: "Thiên hạ sơn xuyên địa lý, ngũ hành phong thủy, ta đều nắm trong lòng bàn tay, tìm một cái mật đạo thì có gì khó?"

“Trong tháp có năm pho tượng Phật, lần lượt ở Đông, Nam, Tây, Bắc và trung ương, tương ứng với Thiên Địa Ngũ Long, bố cục này ngầm hợp với Thiên Môn chi thuật, các ngôi mộ cổ thời nhà Minh từng sử dụng loại bố trí cơ quan này.” “Cổ tháp nằm ở vị trí trung tâm của vương quốc, nói theo cách của tôi, nó ở trên Thần vị, chiếm hết địa lợi!” “Người tìm huyệt cho vua Lâu Lan, hẳn là một cao thủ thông hiểu huyền học!” “Thực ra, Thiên Địa Ngũ Long, âm dương ngũ hành, mười tám kiểu biến hóa, chỉ là do địa điểm khác nhau nên có thêm một chút thay đổi mà thôi!” “Nói đơn giản một chút, lối vào hầm mộ nằm ngay dưới gạch nền!” Nghe vậy, mọi người đều lấy xẻng công binh ra gõ lên gạch nền.

Không lâu sau, Vương Bàn Tử gõ vào gạch nền, trong đó có hai viên gạch đá lớn phát ra tiếng vang “rỗng rỗng”.

Dùng mông cũng biết, đó chính là mật đạo thông xuống dưới lòng đất.

“Mọi người đứng lùi ra xa một chút!” Vương Bàn Tử chỉ vào chân mình nói một câu, sau đó lùi lại, nói: “Sau khi cơ quan mở ra, nếu có người đứng trên đó, có thể sẽ rơi xuống, bị thương thì không hay đâu.” “Hai viên gạch đá lớn này rộng khoảng hai mét vuông, mép gạch không có bất kỳ dấu vết cạy mở nào, chứng tỏ rất ít người từng mở nó.” Hồ Bát Nhất nói: “Có thể dùng thuốc nổ để phá, chứ dùng xà beng cạy chắc chắn không được.

Cơ quan mở mật đạo, Bố Phương đã tìm ra rồi, chính là năm pho tượng Phật!” “Cũng không biết mấy nghìn năm đã qua, cơ quan còn dùng được không nữa!” “Chúng ta không mang thuốc nổ.” Vương Bàn Tử nói, “Nếu cơ quan hỏng, tôi sẽ dùng búa tạ đập vỡ mật đạo!” “Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật!” Bố Phương nói: “Mỗi pho tượng Phật vàng, xoay về bên tay trái!” “Tượng Phật nặng quá!” “Tôi xoay không nổi!” Hà Quang thử xoay

tượng Phật, dùng hết sức bình sinh, tượng Phật vàng vẫn không nhúc nhích.

Trong số những người này, chỉ có Bố Phương và Trương Thất Linh, hai người có huyết mạch đặc biệt trong người, là có sức mạnh lớn!

"Tiểu ca, chúng ta lên!" Bố Phương nói.

"Được!" Nghe vậy, Trương Thất Linh gật đầu.

Chương 589

Mười phút sau, Bố Phương và Trương Thất Linh đã xoay xong năm pho tượng Phật.

Cả hai đều mệt đến thở hồng hộc như trâu.

"Ặc, không có động tĩnh gì?" Hà Quang kinh ngạc.

"Kiên nhẫn chờ đi!" Bố Phương nói.

"Tôi nghe thấy tiếng bánh răng cơ quan chuyển động rồi!" Thính quan tinh tường, lên tiếng nói.

Lời của hắn vừa dứt, năm pho tượng Phật lún xuống nửa mét.

Sau đó một tiếng "Ầm!" vang lên!

Chỉ thấy gạch nền sụp xuống, để lộ ra một con đường hầm sâu không thấy đáy!

"Vãi chưởng!" "Lối vào hầm mộ thật sự đã mở ra!" Ba học sinh của Tiêu giáo thụ kinh ngạc kêu lên.

Ba người họ vạn lần không ngờ, Bố Phương lại biết cách mở mật đạo.

Giây tiếp theo, cả ba người đều đồng loạt giơ ngón tay cái với Bố Phương.

"Bốp bốp bốp!" Tiêu giáo thụ vỗ tay, nhìn Bố Phương cười nói: "Quả nhiên, giang sơn đời nào cũng có nhân tài, bản lĩnh của Bố Phương có thể lẫy lừng cả mấy trăm năm!" "Giáo thụ quá khen rồi!" Bố Phương nói: "Thực ra trong số chúng ta, ngoài tôi ra, Hồ Bát Nhất và Tiểu ca cũng biết, chỉ là không nhanh bằng tôi thôi!" "Chỉ cần cho hai người họ một nén nhang, cũng có thể tìm ra được!" Lúc này!

Những khán giả mới vào phòng livestream đều phải nhìn Bố Phương bằng con mắt khác.

"Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Ngay cả cơ quan mở mật đạo do người xưa thiết kế mà cũng biết!" "Nói thật, lượng kiến thức của chủ bá làm tôi kinh ngạc!" "Tôi không nói nhiều, anh em chị em, tại hạ xin follow chủ bá trước!" "'Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo' tặng chủ bá một chiếc máy bay: Chủ bá, mau vào trong đi, thật lòng mà nói, tôi không đợi được nữa rồi!" "'Không Thủ Đả Phi Cơ' tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, lúc đi xuống phải hết sức cẩn thận!" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa' tặng chủ bá một siêu tên lửa: Hãy để những minh khí bị chôn vùi dưới lòng đất hàng nghìn năm không thấy ánh mặt trời được tái xuất, Bố gia, trông cậy vào cả đấy!" Nhìn thoáng qua màn hình bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, xin chớ nóng vội!" "Trước khi xuống dưới, tôi phải lấp đầy bụng, ngủ một giấc, để tinh khí thần hồi phục!" "Chủ bá, ông nói đúng!" "Tôi phục ông luôn!" "Lão tử xem livestream bao nhiêu ngày nay, chính là để xem trộm mộ!" "Kết quả tìm được lối vào hầm mộ, chủ bá lại đòi nghỉ ngơi!" "Lầu trên, đừng kích động!" "Chủ bá mà trạng thái không tốt đi vào hầm mộ, lỡ chết giữa đường thì nhìn khắp thế giới, còn streamer nào livestream trộm mộ cho chúng ta xem nữa?" "'Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo' tặng chủ bá mười chiếc máy bay: Chủ bá, tôi cầu xin ông đừng tắt livestream!" "'Không Thủ Đả Phi Cơ' tặng chủ bá một quả tên lửa: Thật đấy, tôi cứ tưởng Bố gia sẽ vào ngay chứ!

Kết quả là..." "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa' tặng chủ bá mười siêu tên lửa: Bố gia, tính mạng là số một, trộm mộ là số hai, mệt thì cứ nghỉ ngơi!" Nhìn thoáng qua màn hình bình luận, thấy mọi người đều kích động, Bố Phương cười nói: "Anh em, vào sa mạc bao nhiêu ngày nay, tôi vẫn chưa được ngủ ngon, bây giờ nghỉ ngơi trong

hầm mộ thì nguy hiểm lắm.” Nói xong, hắn liếc nhìn số người xem trực tuyến trong phòng livestream.

Hai triệu bốn trăm bảy mươi nghìn người.

Chỉ cần thêm ba mươi nghìn người nữa là có thể rút thưởng.

“Các vị khán giả, tôi sắp tắt livestream rồi.” “Quà miễn phí thì cứ tặng lia lịa lên đi.” “Chủ bá, ông cứ yên tâm một vạn lần!” “Tôi sẽ không tặng quà cho ông đâu!” “Trừ phi lúc nghỉ ngơi ông cũng bật livestream!” Thấy khán giả đã quyết tâm, Bố Phương liền nói: “Được, theo ý mọi người, tôi không tắt livestream.” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích.

Các loại quà tặng và bình luận che kín cả màn hình livestream.

Đồng thời, khán giả mới cũng ồ ạt tràn vào phòng.

“Mấy đại gia trong phòng livestream này đúng là lắm tiền, hòm báu rơi mà tôi nhặt mỏi cả tay!” “Khoan đã?

Streamer trộm mộ?” “Lầu trên, mới vào à?

Chắc không biết rồi, chủ bá đã tìm ra cổ quốc Lâu Lan biến mất một cách bí ẩn, sau khi hồi phục tinh thần sẽ đi qua đường hầm, tiến vào cổ mộ của vua Lâu Lan!” “Trời ơi!” “Lợi hại quá!” Nhân lúc số người xem chưa đến hai triệu rưỡi, Bố Phương liếc nhìn thu nhập livestream.

Từ lúc vào cổ quốc Lâu Lan đến hôm nay, thu nhập từ quà tặng đã có khoảng một trăm triệu.

Nếu không chia đôi với nền tảng Đậu Ngư, thu nhập cũng đã hai trăm triệu!

Con số này, trong mắt người bình thường, là một con số thiên văn.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, một streamer trộm mộ vào sa mạc

tìm kiếm cổ quốc Lâu Lan chưa đầy một tháng đã kiếm được một trăm triệu, e rằng sẽ khiến những người bình thường phải kinh ngạc suốt mười năm!

Bây giờ là bảy giờ tối.

Mọi người sau khi ăn lương khô, uống nước, đều tìm một chỗ trong cổ tháp trải thảm ra nằm nghỉ.

Bố Phương đốt một đống lửa than, khoanh chân ngồi đó, nhìn mọi người.

Ngoài hắn ra, chỉ có Tiểu ca là chưa ngủ, những người khác đều sắp chìm vào giấc mộng.

Mấy người này vào sa mạc, chưa ngày nào được ngủ ngon giấc.

Việc họ ngủ nhanh như vậy cũng không có gì lạ.

Trương Thất Linh không thích nói chuyện, Bố Phương nói với anh ta vài câu rồi lấy một tấm chăn len từ đống thiết bị, trải ra đất rồi ngủ.

Nào ngờ, vừa nằm xuống được vài giây, trong bảo tháp đã vang lên giọng của Trương Thất Linh: "Mọi người cẩn thận, có rắn!" Nghe vậy, những người đang say ngủ đều bị dọa tỉnh!

Sắc mặt ai nấy đều kinh hãi!

Vội vàng đứng dậy, tụ lại một chỗ!

"Thật đấy, tôi sợ nhất là rắn!" "Tiểu ca, rắn ở đâu?" Hà Quang hỏi.

Chương 590

Có thể thấy hai chân cậu ta đang run lẩy bẩy.

“Tiểu ca, rắn ở đâu?” Hà Quang hỏi.

Hai chân cậu ta đang run lẩy bẩy.

“Ở trên tượng Phật!” Trương Thất Linh cầm đèn pin chiếu vào tượng “Đại Nhật Như Lai”.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu tượng có một con rắn toàn thân màu đen.

“Loài rắn này là rắn đen sa mạc, còn gọi là Kim Lân Quái Xà, thân hình ngắn và mập, thường dài khoảng ba mươi centimet, toàn thân phủ lớp vảy đen lấp lánh, cực kỳ hung hãn!” “Rắn đen dựa vào cơ thể cường tráng, có thể bật lên không trung bay xa vài mét, răng chứa kịch độc, hung dữ vô cùng, có thể đoạt mạng người trong nháy mắt, người trúng độc không thuốc nào cứu nổi!” “Mắt của loài rắn này màu đỏ máu, ánh sáng không có tác dụng gì với chúng!” “Mẹ kiếp, rắn đen sa mạc, đáng sợ như mấy con rắn lửa có cục thịt trên đầu, những kẻ bảo vệ trong thành cổ Tinh Tuyệt vậy!” Vương Bàn Tử nói.

“Tổng cộng có năm con rắn!” Bố Phương cầm đèn pin chiếu vào năm pho tượng Phật, phát hiện trên đầu mỗi pho tượng đều có một con rắn đen cuộn tròn.

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream đều dựng tóc gáy!

Chỉ thấy rắn đen sa mạc máu lạnh vô tình, trông vô cùng đáng sợ!

“Chủ bá, mau chạy đi!” “Năm con rắn đều có kịch độc, Trương Thất Linh nói rồi, chỉ cần bị cắn một miếng là chết ngay lập tức!” “Tôi cảm thấy trong nhóm của chủ bá, sẽ có vài người chết dưới nọc

rắn!" "'Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo' tặng chủ bá một chiếc máy bay: Nếu tôi là một trong số họ, chắc chắn tôi đã chạy rồi!" "'Không Thủ Đả Phi Cơ' tặng chủ bá một quả tên lửa: Rắn từ đâu ra vậy?

Tại sao lại xuất hiện đúng lúc chủ bá nghỉ ngơi?" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa' tặng chủ bá một siêu tên lửa: Thật không thể tin được!" Nhìn thoáng qua màn hình bình luận, thấy khán giả khuyên mình chạy, Bố Phương cười nói: "Các vị khán giả, chạy không thoát đâu, năm con rắn, ở bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc và trung tâm, vây kín tứ phía, dù tôi có chạy trước năm mươi mét, chúng cũng đuổi kịp!" "Cho nên, chỉ có thể liều mạng với năm con rắn đen này thôi!" "Ngoài ra, nếu tôi không đoán sai, năm con rắn này là những kẻ bảo vệ đường hầm vào hầm mộ, tấn công tất cả những ai đi vào.

Việc ở đây xuất hiện năm con rắn đen, chứng tỏ trong lăng mộ của vua Lâu Lan, có thể tồn tại loại rắn này!" "Theo tôi được biết, loại rắn độc này có một con rắn mẹ!" "Ví dụ như khi tôi đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt, một vị đại tư tế của bộ lạc Zagrama đã dùng nhãn cầu bằng ngọc để triệu hồi từ Quỷ Động một con rắn mẹ mình người đầu rắn, có bốn chi, nó sẽ đẻ ra những quả trứng giống như nhãn cầu, mỗi quả trứng có thể nở ra hàng trăm con rắn quái!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều hít một hơi khí lạnh.

Đồng thời cũng hiểu ra sự nguy hiểm của hầm mộ.

"Trời ơi!" "Lão tổng tử vua Lâu Lan, để đề phòng lăng mộ bị trộm mộ, lại nuôi cả rắn đen để bảo vệ!" "Rắn mẹ mình người đầu rắn, có bốn chi?

Đáng sợ quá!" "'Không Thủ Đả Phi Cơ' tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, làm thế nào để đối phó với năm con rắn đen đây?" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa' tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, dùng máu dọa chúng đi!" Thấy quản lý phòng là đại gia bảo

mình dùng máu dọa rắn đen, Bố Phương lắc đầu, nói: "Gặp nguy hiểm là lại rạch máu, chắc mọi người xem cũng ngán rồi!" "Chủ bá, nói đúng!" "Tôi đề nghị tay không đấu với rắn đen!" Bố Phương không để ý đến bình luận, thấy con rắn đen trên đầu tượng Đại Nhật Như Lai bay vọt ra, hắn nhìn sang Trương Thất Linh, thấy anh ta cầm Hắc Kim Cổ Đao định rạch máu, liền nói: "Tiểu ca, đừng rạch máu." Nghe vậy, Trương Thất Linh nhìn sang Bố Phương.

Chỉ thấy hắn tay không tấc sắt lao về phía con rắn đen.

"Ực!" Ngoài Trương Thất Linh ra, nhóm người Tiêu giáo thụ đều nuốt nước bọt, kinh ngạc vô cùng!

"Vãi chưởng!" "Bố Phương, có thể đừng mạnh bạo thế không?" "Tay không tấc sắt lao lên đấu với rắn đen?" "Trời ơi!" "Mau rạch máu đi!" "Nếu bị rắn đen cắn..." "Khoan đã, Bố Phương có khả năng bách độc bất xâm, bị rắn đen cắn cũng sẽ không sao!" Lúc này, mọi người đều hiểu ra tại sao Bố Phương dám tay không lao lên chiến với rắn đen.

Hóa ra là hắn có khả năng bách độc bất xâm!

"Xì!" Con rắn đen đang bay trên không thấy Bố Phương lao tới, liền bay thẳng về phía hắn.

"Bốp!" Rất nhanh, con rắn đen đã vồ lên cổ Bố Phương.

Bố Phương phản ứng cực nhanh, lập tức tóm lấy thân rắn, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, kéo nó ra, dù con rắn đã cắn vào cánh tay hắn.

Đối với đòn tấn công của rắn đen, Bố Phương không đau không ngứa.

Hắn trực tiếp dùng hai tay nắm chặt con rắn, kéo sang hai bên, xé con rắn làm đôi!

Một tiếng "Rắc"!

Bố Phương bóp nát đầu con rắn!

Bàn tay hắn dính đầy dịch màu đen, đó cũng chính là máu của con rắn đen!

"Xì!" Thấy đồng bạn bị giết, bốn con rắn đen trên các pho tượng Phật khác đều nhìn chằm chằm vào Bố Phương.

Giây tiếp theo!

Chúng bay thẳng về phía hắn!

"Đến hay lắm!" Bố Phương không còn để rắn đen cắn, để lại vết thương nữa, ý niệm vừa động, hắn lấy ra Hắc Kim Cổ Đao, chém con rắn đen bay tới đầu tiên thành hai nửa!

"Xoẹt!" Chưa đầy một phút, bốn con rắn đen đã chết dưới đao của Bố Phương!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

"Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Một mình cân cả năm con rắn đen, những kẻ bảo vệ đường hầm!" "Nói thật, người dám tay không đấu với con rắn đen mà bị cắn một miếng là chết ngay, e rằng chỉ có chủ bá mà thôi!" "Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng sẽ khiến cả thế giới phải kinh ngạc!" "'Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo' tặng chủ bá một chiếc máy bay: Các streamer khác ở nhà livestream chơi game, còn streamer này lại dùng tính mạng để livestream cho chúng ta xem, dù sao thì tôi cũng phục người sau hơn!" "'Không Thủ Đả Phi Cơ' tặng chủ bá mười quả tên lửa: Bố gia, nói ra có thể ông không tin, tôi yêu ông mất rồi!" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa' tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: Cũng không biết lát nữa xà mẫu có xuất hiện không!" "Đinh!" "Lượt xem livestream đạt hai triệu năm trăm nghìn người!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội rút

thưởng!" Tiếng hệ thống vang lên bên tai, Bố Phương nhìn vào số người xem trực tuyến trong phòng livestream, không biết từ lúc nào, số người xem đã lên tới hai triệu rưỡi.

Không nói nhiều, Bố Phương quay mặt về phía camera nghiêm túc nói: "Cảm ơn mọi người đã tặng quà!" Ngay sau đó, ý niệm vừa động: "Bắt đầu rút thưởng!" Giây tiếp theo, trong đầu hắn xuất hiện một vòng quay.

Kim chỉ bắt đầu quay, phát ra tiếng "lộc cộc".

Không lâu sau, nó dừng lại.

Chương 591

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ rút trúng kỹ năng: Bàn Sơn tuyệt kỹ, Khôi Tinh Thích Đấu!" "Dung hợp!" Bố Phương đáp lại.

Chưa đầy ba giây!

Bố Phương cảm thấy cơ thể nóng lên, đã học được Bàn Sơn tuyệt kỹ, Khôi Tinh Thích Đấu!

Hắn định nói với nhóm người Tiêu giáo thụ, nghỉ ngơi thôi, kết quả còn chưa kịp nói, bên tai lại vang lên tiếng của hệ thống!

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Xà Mẫu, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" "Hít!" Nghe vậy!

Bố Phương hít một hơi khí lạnh, lên tiếng: "Xà Mẫu xuất hiện rồi!" "Mẹ kiếp!" "Xà Mẫu ở đâu?" "Bố Phương, đừng dọa tôi chứ!" Ba học sinh của Tiêu giáo thụ mặt mày tái nhợt.

Lời vừa dứt!

Mọi người chỉ thấy từ trong đường hầm sâu không thấy đáy, một con quái vật đầu người mình rắn bước ra!

Không sai, chính là Xà Mẫu!

Cũng là con boss đầu tiên mà Bố Phương gặp ở cổ quốc Lâu Lan!

Tiêu giáo thụ nói: "Trong thần thoại thượng cổ, hình tượng thân rắn mặt người là hình tượng của các vị thần lớn thường thấy, Phục Hy và Nữ Oa đều có thân rắn mặt người.

Trong 'Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Tây Kinh', ruột của Nữ Oa hóa thành mười vị thần nhân, Quách Phác cho rằng Nữ Oa là 'nữ thần đế giả thời cổ, thân rắn mặt người', một ngày biến hóa bảy mươi lần!"

“Ngoài Phục Hy và Nữ Oa, những người có thân rắn mặt người còn có các vị thần lớn như Chúc Âm và Tướng Liễu, họ đều có thân thế hiển hách trong thần thoại thượng cổ!” “Chúc Âm là thần của núi Chung Sơn, còn gọi là Chúc Long, mặt người thân rắn, màu đỏ, ở dưới núi Chung Sơn!” “Việc nghỉ ngơi hàng ngày của nó có thể chi phối sự thay đổi thời tiết của thế giới tự nhiên, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, thổi ra là mùa đông, thở ra là mùa hạ, không uống, không ăn, không nghỉ, thân dài ngàn dặm!” “Mắt của Chúc Long một khi nhắm mở, thế gian ngày đêm thay đổi, một lần hít thở, liền là xuân hạ thu đông, có thần cách của thần sáng thế, cùng tồn tại với trời đất!” “Tương tự với nó, còn có Tướng Liễu!” “Tướng Liễu có chín đầu mặt người thân rắn, tham lam thành tính, chín cái đầu lần lượt tìm thức ăn ở chín ngọn núi.” “Con Xà Mẫu bước ra từ đường hầm sâu không thấy đáy, hình tượng mang dáng vẻ nguyên thủy, có khả năng đến từ thời đại hồng hoang, mang theo sức mạnh nguyên thủy hoang dã, mặt mày hung tợn, khiến người ta nhìn đã thấy sợ!” “Xà Mẫu có kích thước bằng một chiếc xe tăng, thân nó chống đỡ từng cái đầu người cô độc, sự kết hợp này vô cùng kỳ dị!” “Trong bức ‘Sưu Sơn Đồ’ thời nhà Tống xuất hiện một người phụ nữ mặt người thân rắn, hình dáng của cô ta là nửa thân trên của một người phụ nữ, từ eo trở xuống là thân rắn!” “Con quái vật mặt người thân rắn mà chúng ta đang thấy, có phần ngực, hai cánh tay, cổ, đầu, còn phía dưới là thân rắn, và có bốn chân, mặt mày hung tợn, đáng sợ nhất là trên thân rắn, có từng khuôn mặt người hung dữ!” “Giáo thụ, Xà Mẫu đến từ thời đại hồng hoang sao?” “Sống sót từ thời đại hồng hoang đến giờ?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Hẳn là sống sót từ thời đại hồng hoang!” Tiêu giáo thụ nói: “Cũng không biết Xà Mẫu có năng lực kinh thiên động địa gì không!” “Trời ơi!” “Quái vật sống từ thời đại hồng hoang đến bây giờ?” Nghe vậy, ba học sinh của Tiêu giáo thụ sợ chết khiếp.

“Lão Hồ, cậu có tin lời của lão già Tiêu giáo thụ không?” Vương Bàn Tử nhẹ giọng hỏi.

“Cảm thấy hơi khó tin!” Hồ Bát Nhất đáp lại: “Tạm thời cứ tin đi!” Hắn nhớ rằng, Xà Mẫu ở thành cổ Tinh Tuyệt, là do đại tư tế dùng nhãn cầu bằng ngọc triệu hồi từ Quỷ Động!

Con Xà Mẫu hiện tại, có khả năng chính là như lời Tiêu giáo thụ nói, sống sót từ thời đại hồng hoang!

Nhưng, không thể xác định được!

“Gào!” Xà Mẫu mặt mày hung dữ gầm lên một tiếng với nhóm người Bố Phương.

Chỉ thấy nó có một miệng đầy răng già!

Trong miệng đầy nọc độc!

Và thổi ra một luồng gió mạnh!

“Mẹ kiếp, Xà Mẫu lại luyện thành cả Sư Hống Công!” Vương Bàn Tử nói.

Bố Phương nghe vậy, lắc đầu, nói: “Không phải Sư Hống Công, chỉ là tiếng gầm thôi, nói đơn giản, lần đầu gặp mặt, nó đang dằn mặt chúng ta!” “Cũng là đang thể hiện uy lực của nó cho chúng ta thấy!” “Để chúng ta phải sợ hãi!” Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

Cùng lúc đó!

Phần lớn khán giả trong phòng livestream đều há hốc miệng, kinh ngạc!

Một số khán giả có sức chịu đựng tâm lý kém, bị Xà Mẫu dọa ngất đi.

Vạn lần không ngờ, sẽ được thấy quái vật mặt người thân rắn!

Họ cứ nghĩ trên đời này không có loại quái vật đó!

Kết quả, trên đời thật sự tồn tại quái vật mặt người thân rắn!

"Trời ơi!" "Dáng vẻ của Xà Mẫu, thật sự rợn người!" "Thật đấy, tôi bị dọa chết khiếp!" "Mẹ nó tôi sợ đến són ra quần rồi!" "Mọi người cứ từ từ xem, tôi đi thay quần đã!" "'Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo' tặng chủ bá một chiếc máy bay: Chủ bá đừng sợ, khô máu với nó đi!" "'Không Thủ Đả Phi Cơ' tặng chủ bá một quả tên lửa: Tôi suýt nữa thì tè ra quần, may mà nhịn được!" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa' tặng chủ bá một siêu tên lửa: Quái vật mặt người thân rắn, hẳn là một trong những sinh vật thần bí của nước An Lạc chúng ta!" Nhìn thoáng qua màn hình bình luận, thấy khán giả nhìn thấy Xà Mẫu đều kinh ngạc, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây, quay mặt về phía camera lên tiếng: "Các vị khán giả, nói thật, tôi cũng giống mọi người, cũng không ngờ, lăng mộ của lão tổng tử vua Lâu Lan, con boss bảo vệ cổng hầm mộ, lại là Xà Mẫu mặt người thân rắn!" "Tôi có thể cảm nhận được, thực lực của nó vô cùng mạnh mẽ!" "Mười con khủng long bạo chúa, có lẽ cũng không phải là đối thủ của nó!" "Tôi sống hơn một trăm năm rồi, chưa từng thấy quái vật mặt người thân rắn, tôi không biết nó có năng lực gì, cho nên khi đối phó với nó, tôi phải cẩn thận hơn nữa!" "Chủ bá 666!" "Lại định đối phó với Xà Mẫu!" "Tôi phục ông thật!" "'Lão Hán Thôi Xa': Chủ bá, sống hơn một trăm năm?

Đùa tôi à?" "'Không Thủ Đả Phi Cơ' tặng chủ bá một siêu tên lửa: Bố gia, chạy đi, tôi không muốn thấy ông chết dưới tay Xà Mẫu đâu!" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa' tặng chủ bá một phi thuyền vũ trụ: Tôi không nói nhiều, Bố gia, nghe tôi khuyên một câu, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!" Nhìn thoáng qua màn hình bình luận, thấy khán giả bảo mình chạy, Bố Phương thầm lắc đầu, sau đó nhìn nhóm người Tiêu giáo thụ nói: "Xà Mẫu đến rồi, đừng đứng ngây ra

đó nữa, mau chạy ra khỏi cổ tháp!" Không chút do dự, nhóm người Tiêu giáo thụ đều chạy ra khỏi cổ tháp.

Thiết bị cũng không màng tới nữa.

Rất nhanh!

Trong cổ tháp, chỉ còn lại Bố Phương, và Trương Thất Linh!

Hai cánh tay của Xà Mẫu dài khoảng một mét rưỡi, nắm chặt quả đấm, lao về phía Bố Phương và Trương Thất Linh đang đứng sát nhau!

"Ầm!" Đến gần, Xà Mẫu giơ tay phải, tung ra một cú đấm đầy uy lực vào mặt Bố Phương.

Bố Phương không dùng nắm đấm đáp trả, hắn và Tiểu ca liếc nhìn nhau.

Hai người không chút do dự, trực tiếp chạy ra khỏi cổ tháp!

Chương 592

Xà Mẫu thấy vậy, bám sát theo sau!

Bên ngoài!

Ánh trăng chiếu rọi mặt đất, một vùng sáng nhạt!

Nhóm người Tiêu giáo thụ, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử chạy ra xa cổ tháp ba trăm mét.

"Xà Mẫu đúng là cái đuôi dai như đỉa!" Bố Phương quay đầu lại nhìn, phát hiện Xà Mẫu đang ở sau lưng mình ba mét!

Không chạy nữa!

Bố Phương quay người lại, tung ra một cú đấm thẳng!

Đánh cho Xà Mẫu một đòn bất ngờ!

Nắm đấm phải của hắn đấm vào ngực Xà Mẫu, ngay cả tượng Phật vàng nặng hơn ngàn cân Bố Phương còn có thể xoay được, một cú đấm này, trực tiếp đánh bay Xà Mẫu bảy tám mét!

Xà Mẫu ngã sõng soài trên đất, vội vàng đứng dậy!

Nó cũng không ngờ, sức mạnh của con người lại lớn đến vậy!

Nó cũng phải nhìn Bố Phương bằng con mắt khác!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương quay ngựa thương, đánh bay Xà Mẫu, đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Sức mạnh vượt xa sức tưởng tượng của tôi!" "'Không Thủ Đả Phi Cơ' tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, bộc phát thực lực, diệt gọn Xà Mẫu đi!" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Bố gia cẩn thận!" "Gào!" Xà Mẫu đứng dậy từ mặt đất, đứng tại chỗ

gầm lên một tiếng, vẫy cái đuôi dài của mình!

Từng cái đầu cô độc bay ra, lao về phía Bố Phương!

"Pằng!

Pằng!" Đúng lúc này, Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm hai cô gái chạy tới, cầm súng lục tấn công những cái đầu người.

Bố Phương quay đầu lại nhìn, phát hiện hai cô gái đang đứng sau lưng mình mười mét, không nói nhiều, nói: "Cảm ơn!" Sau đó quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả, như tôi đã nói, vạn vật đều tương sinh tương khắc, Xà Mẫu tuy tính tình độc ác, nhưng cũng có thiên địch, như chim ưng, chim điêu, chim xà thứu..." "Tiếp theo, tôi sẽ không dùng đạo thuật, mà sẽ sử dụng kỹ xảo bắt rắn của chim xà thứu, để tiêu diệt Xà Mẫu!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều mong chờ.

"666 a!" "Chủ bá, ngay cả thiên địch của rắn cũng biết!" "Tôi phục!" "Quả nhiên, mỗi một kẻ trộm mộ, kiến thức đều uyên thâm!" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa': Bố gia dùng tính mạng để livestream cho chúng ta xem, cũng không còn ai khác nữa rồi!" "Hít!" Sau khi hít sâu một hơi, Bố Phương lao về phía Xà Mẫu.

Hắn vận dụng bộ pháp linh hoạt để quần thảo với Xà Mẫu.

Mọi hành động của Xà Mẫu đều được Bố Phương thu vào mắt.

Dựa vào phán đoán nhạy bén về hành động của Xà Mẫu, Bố Phương không nhanh không chậm lượn lờ quanh nó, nhảy nhót khiêu khích, giống như một cao thủ võ hiệp có bộ pháp linh hoạt dùng "Lăng Ba Vi Bộ" để mê hoặc Xà Mẫu.

"Tiêu Lãnh, ném súng cho tôi!" Bố Phương nói với Tiêu Lãnh một câu.

"Được!" Tiêu Lãnh không nói nhiều, ném khẩu súng lục cho Bố

Phương.

"Pằng!" Bắt được súng, Bố Phương trực tiếp nhắm vào đầu Xà Mẫu bắn một phát.

Với kiểu "tác chiến ngoại vi" này, Bố Phương chiếm được ưu thế lớn.

Hắn xoay quanh Xà Mẫu.

Khi chim xà thứu và rắn chiến đấu, đôi chân dài của nó giúp nó chiếm hết lợi thế, đó là vũ khí lợi hại nhất để đối phó với rắn.

Một cú đá mạnh có thể gây sát thương cực lớn cho con mồi.

Bố Phương trong lúc giao chiến với Xà Mẫu, lần lượt né tránh các đòn tấn công trực diện, chạy ra sau lưng nó, dùng chân dài đá vào thân thể Xà Mẫu, và không quên nổ súng.

Xà Mẫu lần lượt bị kích động, muốn phản công thì lại thấy Bố Phương đã chạy ra sau lưng nó.

Một tiếng "Ầm" vang lên, chỉ thấy Xà Mẫu như một con ngựa, thân mình ngửa ra sau, hai chân trước giẫm mạnh xuống đất.

Giây tiếp theo, mọi người thấy từ trong cổ tháp, hàng vạn con rắn đen trườn ra.

"Hít!" Thấy vậy!

Bố Phương hít một hơi khí lạnh.

Nhiều rắn như vậy, dù hắn có khả năng bách độc bất xâm, cũng sẽ bị cắn nát thịt, ăn sạch.

"Kinh khủng như vậy!" "Nhiều rắn đen thế này, chúng ta căn bản không phải là đối thủ!" Ba học sinh của Tiêu giáo thụ sợ chết khiếp, chân cũng mềm nhũn.

“Mẹ kiếp!” Vương Bàn Tử nói: “Xà Mẫu biết mình lành ít dữ nhiều, gọi con cháu ra rồi!” Lúc này!

Chương 593

Khán giả trong phòng livestream đều dựng tóc gáy!

Đàn rắn đen như nước biển trườn ra từ cổ tháp, dày đặc, giống như vô số con côn trùng nhỏ chen chúc vào nhau, khiến người ta rợn tóc gáy!

"Chủ bá, đừng đánh với Xà Mẫu nữa!" "Mau chạy đi!" "Nói thật, tôi không ở hiện trường, chỉ xem qua màn hình livestream, thấy mấy con rắn đen này, tôi đã cảm thấy sợ hãi rồi!" "'Lão Hán Thôi Xa' tặng chủ bá một vây cá: Tôi cược một gói cay, tin tức đầu trang ngày mai, streamer trộm mộ của Đậu Ngư, dẫn đội đến sa mạc, toàn bộ chết dưới miệng rắn đen ở cổ quốc Lâu Lan!" "'Không Thủ Đả Phi Cơ' tặng chủ bá một siêu tên lửa: Lầu trên, ngậm cái mồm quạ của ông lại, Bố gia ngay cả Xà Mẫu còn không sợ, lại đi sợ mấy con rắn đen này sao?" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Bố gia, mau tìm cách tiêu diệt đám rắn đen này đi." Không nhìn bình luận, Bố Phương lấy ra Hắc Kim Cổ Đao, rạch ngón tay, một tay vỗ xuống mặt đất.

"Bốp!" Trong nháy mắt, hàng vạn con rắn đen đều dừng lại, giống như một bộ phim đang chiếu, bị người ta dùng điều khiển bấm nút tạm dừng.

Giây tiếp theo, hàng vạn con rắn đen nhìn về phía Bố Phương, đều tỏ ra sợ hãi.

Ngay sau đó chúng quay đầu, trườn vào trong cổ tháp.

Bố Phương thu lại Hắc Kim Cổ Đao, hang ổ của đám rắn đen này hẳn là ở trong hầm mộ dưới tháp.

Xà Mẫu không chạy trốn, cơ thể nó chỉ run lên vài cái.

Thấy không còn mối đe dọa từ rắn đen, khán giả trong phòng livestream đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ cứ nghĩ Bố Phương sẽ bị rắn đen ăn thịt.

Kết quả, nào ngờ!

Bố Phương chỉ cần rạch máu là đã hóa giải được nguy cơ!

"Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Máu của ông, đúng là thuốc đuổi côn trùng vạn năng!" Nhìn thoáng qua màn hình bình luận, Bố Phương cười, nói: "Các vị khán giả, hãy mở to mắt ra mà xem cho kỹ, tôi sẽ tiễn Xà Mẫu đi gặp Diêm Vương!" Lời vừa dứt, Bố Phương lao về phía Xà Mẫu.

Mũi chân đạp đất, bay lên, sau đó trên không trung tạo ra tư thế như sút bóng.

Ầm!

Mọi người chỉ thấy một cú đá uy lực cực lớn của Bố Phương giáng xuống đầu Xà Mẫu.

Đầu của nó lập tức nổ tung.

Khi Bố Phương đáp xuống đất, thân thể của Xà Mẫu cũng ngã xuống.

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Xà Mẫu!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +1,000,000!" Những người chứng kiến cảnh này đều kinh ngạc!

"Bố Phương, đúng là quá mạnh mẽ!" Vương Bàn Tử nói: "Một cước đá nổ đầu Xà Mẫu, tôi không vịn tường, chỉ phục ông thôi!" "Ực!" Nuốt nước bọt, Hồ Bát Nhất nói: "Nếu tôi không đoán sai, cú đá mà Bố Phương sử dụng, chính là Bàn Sơn tuyệt kỹ, Khôi Tinh Thích Đấu, chỉ là cách ra chân có khác một chút mà thôi!" Tiêu giáo thụ nghe vậy, hít một hơi khí lạnh, nói: "Bố Phương là Mô Kim Hiệu Úy, sao

lại biết Bàn Sơn tuyệt kỹ, Khôi Tinh Thích Đấu?" "Nói thật, tôi cũng không biết!" Vương Bàn Tử nói: "Trước đây Bố Phương không biết chiêu này, bây giờ lại sử dụng được!" "Anh Bố, đúng là bá đạo!" Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm hai cô gái, chạy đến trước mặt Bố Phương, đồng thanh nói.

"Đó là đương nhiên!" Bố Phương cười, rồi nói: "Đi thôi, muộn rồi, vào tháp nghỉ ngơi!" Nhìn Bố Phương đi vào cổ tháp, khán giả trong phòng livestream mới hoàn hồn sau cảnh hắn đá chết Xà Mẫu.

Vạn lần không ngờ, Bố Phương một cước đã tiễn Xà Mẫu đi gặp Diêm Vương.

"Trời ơi!" "Chủ bá, thật sự quá mãnh liệt!" "Cứ thế này, các em gái trong phòng livestream chắc sẽ thành fan hết mất!" "'Không Thủ Đả Phi Cơ': Bố gia, Xà Mẫu đã giải quyết xong, nhưng con cháu của nó vẫn còn sống, thật sự định ngủ trong cổ tháp sao?" "'Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa': Nói có lý, lỡ đang ngủ trong cổ tháp, nửa đêm bị rắn đen tấn công, cái mạng nhỏ này có thể thật sự mất ở đây đấy." Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền: "Nói có lý, lỡ đang ngủ trong tháp cổ, nửa đêm bị rắn đen tấn công thì cái mạng nhỏ này chắc đi tong thật!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả cứ yên tâm, lũ rắn đen kia vừa bị máu rồng của tôi dọa chạy mất rồi, sẽ không xuất hiện lại đâu!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều yên lòng.

Chẳng bao lâu sau, mọi người đều đã nghỉ ngơi trong tháp cổ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Sáng hôm sau, lúc bảy rưỡi.

Bố Phương nhíu mày tỉnh dậy.

Hắn ngồi thẳng người, lấy từ túi áo ra một bao thuốc và bật lửa,

châm một điếu rồi nhìn vào màn hình livestream, số người xem online là hơn năm mươi vạn.

Chà, tối qua có hơn năm mươi vạn khán giả không thoát khỏi phòng livestream.

Nghĩ vậy, Bố Phương hướng về phía camera nói: "Anh em, tôi quyết định tắt live rồi bật lại, như vậy có thể thông báo cho những khán giả khác!" Những khán giả đó đã xem livestream bao nhiêu ngày, mục đích là để xem trộm mộ.

Nếu hắn vào mộ mà bọn họ vào sau, chắc chắn sẽ phàn nàn. "Chủ bá, tắt đi!" "Tôi không có ý kiến!" "Thật ra tối qua tôi buồn ngủ lắm, kết quả uống sáu lon Red Bull, giờ vẫn còn tỉnh như sáo!" "..." Thấy khán giả đồng ý, Bố Phương khẽ động ý niệm, tắt phòng livestream rồi lại mở lên.

Những khán giả đã theo dõi kênh sẽ nhận được thông báo trên điện thoại.

Chẳng bao lâu sau, số người xem online trong phòng livestream tăng vọt.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, con số đã lên tới khoảng một triệu ba trăm ngàn người.

Đợi thêm mười phút, số người xem đã vượt qua hai triệu.

Bố Phương giật mình, thầm nghĩ trong lòng: "Mấy khán giả này rốt cuộc thích xem trộm mộ đến mức nào vậy chứ." Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích. "Chủ bá, mau xuống mộ đi!" "Thật đấy, tôi không chờ được nữa rồi!" "Tối qua tôi nghỉ rồi, chủ bá có bị rắn đen tấn công không?" "Lầu trên, tôi nói cho mà biết, không có đâu!" "Bé cưng thích hát hò tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Tôi đang ngủ thì điện thoại rung, cầm lên xem thấy thông

báo chủ bá lên sóng, cơn buồn ngủ bay sạch." "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một siêu tên lửa: "Bố gia, xem thần sắc của anh kìa, chắc tối qua ngủ ngon lắm, tinh thần đã hồi phục hoàn toàn rồi." "Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: "Tôi không nói nhiều, Bố gia, lần này xuống mộ phải cẩn thận một chút, đi một bước, nhìn ba bước nhé." Bố Phương nói: "Anh em, đừng nóng vội, ăn no xong là xuống mộ ngay." Chưa đầy một bài hát sau, tất cả mọi người trong tháp cổ đều đã dậy.

Chương 594

Sau khi ăn chút lương khô và uống nước, Bố Phương đeo ba lô, cầm đèn pin đi đến lối vào địa đạo, nhìn mọi người rồi nói với giáo sư và những người khác: "Lăng mộ cổ vua Lâu Lan rất nguy hiểm, mọi người chắc chắn muốn xuống chứ?" "Đã đến đây rồi, dĩ nhiên phải xuống xem thử!" Giáo sư Tiêu nói: "Ba sinh viên của tôi hiếu kỳ lắm, cũng muốn theo xuống!" "Đúng vậy Bố Phương, chúng tôi làm khảo cổ, không sợ chết!" Ba sinh viên đồng thanh nói. "Được!" Bố Phương nghe vậy, gật đầu nói: "Nếu gặp nguy hiểm, phải bảo vệ bản thân thật tốt!" "Đợi đã Bố Phương." Giáo sư Tiêu thấy Bố Phương định xuống địa đạo, vội lên tiếng.

Bố Phương dừng lại, nhìn về phía giáo sư Tiêu, "Sao vậy?" "Nếu sau khi xuống mộ gặp nguy hiểm, xin cậu hãy bảo vệ hai đứa cháu gái của tôi." Giáo sư Tiêu nói. "Chuyện đó để sau hãy nói!" Bố Phương nói xong, cầm đèn pin bước xuống địa đạo sâu không thấy đáy.

Mọi người lần lượt đi vào.

Con địa đạo tối tăm chật hẹp, dốc xuống.

Chỉ có tiếng bước chân "lộp cộp" vang vọng.

Bầu không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

Đi được khoảng một nén nhang, vẫn chưa thấy điểm cuối.

Vương Bàn Tử không nhịn được lên tiếng: "Mẹ kiếp, cái địa đạo này sâu thật đấy!" "Đi thêm một lúc nữa, biết đâu sẽ tới nơi!" Hồ Bát Nhất nói. "Tách!" Bố Phương châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi phả khói ra từ mũi, nói: "Văn hóa mai táng của nước ta thời cổ đại có lịch sử lâu đời, nội dung uyên thâm, phong phú đa dạng." "Bất kể triều đại nào, hình thức mai táng mấy ngàn năm của An Lạc đều bắt nguồn

từ Phục Hy Lục Thập Tứ Quái, diễn sinh ra bố cục phong thủy ngũ hành, vạn biến không rời khỏi cái gốc của nó, đều chú trọng chiếm hết địa thế thiên hạ, nói cho cùng là theo đuổi tám chữ: Tạo hóa chi nội, thiên nhân nhất thể." "Cổ quốc Lâu Lan là trung tâm của ba mươi sáu nước Tây Vực, giàu nứt đố đổ vách!" "Khi đó vừa có tiền, vừa có sức!" "Lăng mộ dưới lòng đất chắc chắn được xây rất lớn!" "Trong mộ cổ có thể tồn tại cơ quan 'lưu sa'!" "Loại cơ quan này, một khi bị kích hoạt, cửa cơ quan sẽ mở ra, một lượng lớn cát sẽ tràn vào mộ đạo chúng ta đang đi, chôn sống chúng ta!" "Hít!" Nghe vậy, ba sinh viên của giáo sư Tiêu đều hít một hơi khí lạnh. "Cơ quan đáng sợ thật!" Tiêu Lãnh nói. "Thật ra cũng không có gì đáng sợ!" Bố Phương đáp. "Chỉ cần không kích hoạt cơ quan, chúng ta sẽ an toàn!" Lại một nén nhang nữa trôi qua, nhóm người Bố Phương vẫn chưa đi hết địa đạo.

Khán giả trong phòng livestream bùng nổ! "Vãi chưởng!" "Địa đạo sao dài thế, thông đến địa ngục à?" "Thật đấy, con đường này cứ dốc xuống mãi, chủ bá cũng đi được cả tiếng rồi, chẳng lẽ đã đi xuống dưới lòng đất cả nghìn mét rồi sao?" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một siêu tên lửa: "Tôi không tin lăng mộ cổ vua Lâu Lan lại được chôn ở nơi sâu mấy nghìn mét dưới lòng đất!" "Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: "Quỷ dị quá!" "Mọi người đừng đi nữa!" Bố Phương dừng lại, giơ tay phải ra hiệu cho những người phía sau ngừng tiến lên, nói: "Cây đèn pin tôi cầm trong tay, chùm sáng có thể chiếu xa một trăm mét, nhưng sau khi vào địa đạo, khoảng cách chỉ còn mười mét!" "Tôi có thể khẳng định, không phải đèn pin có vấn đề!" "Trong địa đạo có điều kỳ quái!" Nghe vậy, mọi người đều tin lời Bố Phương.

Nếu không có gì kỳ lạ, đi mười mấy phút là phải tới nơi rồi! "Mẹ kiếp!" Hà Quang kinh ngạc nói. "Chùm sáng đèn pin thật sự chỉ chiếu

được mười mét." "Bóng tối bên trong có thể nuốt chửng ánh sáng không?" Sở Viêm, một sinh viên khác của giáo sư Tiêu, hỏi.

Giáo sư Tiêu nghe vậy, lắc đầu nói: "Có thể khẳng định, bóng tối không thể nuốt chửng nguồn sáng!

Hiện tượng đèn pin chỉ có thể chiếu xa mười mét ở đây, e rằng khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng được!" Hà Quang nói.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều mờ mịt!

Không ai biết tại sao cây đèn pin Bố Phương cầm trong tay có thể chiếu xa một trăm mét, nhưng trong địa đạo lại chỉ chiếu được mười mét! "Chủ bá, mau quay lại đi!" "Điềm báo không lành!" "Quay lại cái búa!

Lão tử xem livestream bao nhiêu ngày nay là để xem trộm mộ!

Nếu chủ bá mà nghe lời khuyên của mày quay về, tao nhất định sẽ mò theo dây mạng đến đánh cho mày ra bã!" "Bé cưng thích hát hò tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Mộ cổ mấy nghìn năm trước thật quỷ dị!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một siêu tên lửa: "Bố gia, không lẽ có ma quỷ đang tác quái sao?" "Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một phi thuyền vũ trụ: "Mong chờ Bố gia giải đố!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, cho tôi một bài hát!" Giọng nói vừa dứt, Bố Phương cầm đèn pin chiếu xuống chân, hai bên địa đạo và đỉnh mộ, không phát hiện điều gì bất thường.

Hắn đưa tay, lấy một ít đất trên vách tường đặt dưới mũi ngửi, có một mùi chua thối thoang thoảng hít vào cơ thể.

Vứt bỏ đất đi, Bố Phương lên tiếng: "Tôi có lẽ biết nguyên nhân tại sao chùm sáng đèn pin chỉ chiếu được mười mét rồi!" Nghe vậy, nhóm người giáo sư Tiêu và khán giả trong phòng livestream đều kinh

ngạc!

Chỉ ngửi đất mà Bố Phương đã biết rồi sao?

Trời ơi!

Cũng quá lợi hại rồi! "Bố Phương, mời nói!" Giáo sư Tiêu nói. "Bên trong địa đạo được trát một loại sơn có khả năng hấp thụ ánh sáng, được điều chế bằng một công thức bí mật từ thời viễn cổ!" Bố Phương quả quyết. "Thì ra là vậy!" Mọi người đều hiểu ra.

Chẳng trách đèn pin chỉ chiếu được mười mét, thì ra bên trong có loại sơn hấp thụ ánh sáng. "Vãi chưởng!" "Tôi phục rồi!" "Chủ bá ngầu vãi!" "Thật đấy, nếu chủ bá không nói ra, cho tôi dùng cả đời để nghiên cứu cái này, e rằng cũng không biết được!" "Tay không lái máy bay: "Bố gia 666!" "Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: "Vậy địa đạo này, Bố gia, có biết tại sao đi mãi không hết không?" Thấy quản lý đại gia hỏi, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây rồi nói: "Nếu tôi không đoán sai, địa đạo này là 'Huyền Hồn Thê'!" Huyền Hồn Thê?

Nghe cái tên xa lạ, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc. "Ôi trời!" "Huyền Hồn Thê, nghe tên đã thấy đáng sợ quá rồi!" "Nói thật, tôi là một kiến trúc sư, chưa từng nghe nói cầu thang có loại gọi là Huyền Hồn Thê." "Lầu trên, cậu kiến thức hạn hẹp rồi!" "Xin chủ bá giải thích về Huyền Hồn Thê!" Thấy khán giả tò mò, Bố Phương hướng về phía camera lên tiếng: "Các vị khán giả, Huyền Hồn Thê thực chất là một loại cơ quan thuật vô cùng lợi hại.

Chương 595

Để tạo ra loại cơ quan này, cần một số điều kiện đặc định, đó là sự phối hợp giữa vách tường, bậc thang chính, ánh sáng và ảo ảnh!" "Tôi cũng không ngờ, mấy nghìn năm trước, người Lâu Lan đã nắm giữ được loại cơ quan thuật lợi hại này!" "Có không ít nhà toán học và khoa học gia đều say mê con đường này, có người cho rằng đây là một loại thôi miên bằng con số, nhưng thực tế không phải, nó thực chất là một mê cung!" "Nếu không đi theo con đường chính xác, dù đi thế nào cũng không ra được!" "Huyền Hồn Thê, tổng cộng có hai mươi ba tầng!" "Cứ cách mười hai bậc đá, sẽ xuất hiện một ký hiệu hình trăng khuyết!" Nói đến đây, Bố Phương bảo những người phía sau đứng yên, còn hắn thì cầm đèn pin đi xuống mười mấy bậc thang.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn.

Đi xuống mười hai bậc thang, trên bậc đá dưới chân xuất hiện một ký hiệu hình trăng khuyết.

Không dừng lại, Bố Phương đi lên mười mấy bậc thang, quay trở lại trước mặt mọi người.

Thấy Bố Phương quay lại, Tiểu Béo dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên nói: "Nói ra có thể anh không tin, tôi và Lão Hồ, Đại Kim Nha từng đến Mê Quật Long Lĩnh, đã bị lạc trong Huyền Hồn Thê!" "Đúng vậy!" Hồ Bát Nhất cũng nói: "Lúc đó chúng tôi vừa mệt vừa đói, cứ đi lòng vòng trong đó khoảng bốn tiếng!" Nghe vậy, giáo sư Tiêu và những người khác đều vui mừng!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã từng trải qua Huyền Hồn Thê, chắc chắn biết cách thoát ra.

Không suy nghĩ nhiều, giáo sư Tiêu nhìn Hồ Bát Nhất hiếu kỳ hỏi:

"Tiểu Hồ, ở Mê Quật Long Lĩnh các cậu đã thoát ra khỏi Huyền Hồn Thê như thế nào?" "Cái này thật sự không nhớ rõ!" Hồ Bát Nhất nói: "Tôi già rồi, lẫn cẫn!" "Cái gì?" Hà Quang kinh ngạc: "Quên rồi sao?" Thấy Hồ Bát Nhất gật đầu, nhóm người giáo sư Tiêu đều thở dài.

Tưởng rằng Hồ Bát Nhất biết cách ra khỏi Huyền Hồn Thê!

Kết quả không ngờ, đối phương lại quên mất! "Tiểu Béo, cậu có nhớ cách ra khỏi Huyền Hồn Thê không?" Giáo sư Tiêu hỏi.

Vương Bàn Tử nghe vậy, suy nghĩ nghiêm túc ba giây, rồi nói: "Nói thật, tôi 'lái máy bay' nhiều quá, trí nhớ không tốt." Nói đến đây, hắn lắc đầu: "Nếu giờ cho tôi ăn một viên Não Bạch Kim, có lẽ sẽ nhớ ra!" Giáo sư Tiêu: "..." "Xem ra chúng ta sắp bị nhốt chết dí ở đây rồi." Triệu Ảnh, một trợ thủ của giáo sư Tiêu, nói: "Địa đạo này là Huyền Hồn Thê, nhưng trong số chúng ta, chỉ có Hồ Bát Nhất và Tiểu Béo từng trải qua một lần và đã thoát ra thành công, chỉ là họ quên mất phương pháp!

Giờ muốn quay lại, có lẽ phải mất mấy ngày!" Khán giả trong phòng livestream đều nghe được cuộc đối thoại của họ.

Nhất thời, họ bắt đầu lo lắng cho Bố Phương. "Chủ bá, lẽ ra anh không nên vào sa mạc tìm kiếm cổ quốc Lâu Lan biến mất một cách bí ẩn, giờ thì hay rồi, bị nhốt trong Huyền Hồn Thê, đi cũng không ra được!" "Huyền Hồn Thê là một cơ quan thuật vô cùng lợi hại, chắc chắn có cách phá giải, chủ bá, tôi tin anh, nhất định có thể thoát ra được!" "Theo tôi được biết, ký hiệu trăng khuyết trên bậc đá của Huyền Hồn Thê sẽ khiến người ta nảy sinh sai lầm về logic, đi vòng vèo trên đường rẽ, cuối cùng hoàn toàn mất phương hướng.

Chênh lệch độ cao của các bậc thang nhỏ, có thể là để khiến người ta phát sinh ảo giác về sự chênh lệch độ cao mà thiết kế ra!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một tên lửa: "Lầu trên nói có lý!"

"Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: "Bố gia, đừng lo lắng, sau lưng anh còn có hai triệu khán giả chúng tôi, chắc chắn có thể nghĩ ra cách giúp anh thoát khỏi Huyền Hồn Thê!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả cứ yên tâm, một cái Huyền Hồn Thê nho nhỏ, trong mắt một người xuyên không như tôi đây, chỉ là cái rắm.

Mọi người thấy sao, tôi có sợ hãi không?

Không hề đúng không?" "Chủ bá 666!" "Tôi thật sự phục rồi, Huyền Hồn Thê trong mắt chủ bá chỉ là cái rắm?" "Chủ bá này đẹp trai quá, tôi yêu rồi!" "Lầu trên, đó là chồng tôi, đừng giành với tôi!" "Thật đấy, nhan sắc của chủ bá đè bẹp tất cả mọi người trong giới giải trí!" Không xem bình luận nữa, Bố Phương nói với mọi người: "Mọi người tiếp theo hãy nghe tôi, đều lấy ra một cây nến và thắp lên!" "Được!" Mọi người đều không có ý kiến gì, răm rắp nghe theo, nhanh chóng mỗi người có một cây nến trắng.

Thấy mọi người đã thắp nến, Bố Phương nói: "Mười mấy người chúng ta phải dàn thành hàng ngang, giữ khoảng cách an toàn có thể nhìn thấy nhau ở giữa, mỗi khi đi xuống một đến hai bậc thang, những người gần nhau sẽ liên lạc với nhau.

Cứ đi xuống từ từ như vậy, thấy đường rẽ thì đánh dấu trên bậc thang, không lâu sau là có thể ra ngoài!" Nói xong, Bố Phương nói kế hoạch cho mọi người.

Mọi người nghe xong đều gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Thế là, mười mấy người hành động theo kế hoạch!

Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm hai cô gái dùng giấy bút vẽ một bản đồ nháp.

Mỗi tầng thang đã đi qua đều được đánh dấu trên bản đồ.

Nếu thấy đường rẽ, họ sẽ vẽ một dấu hiệu rõ ràng!

Vài phút sau, Bố Phương thấy một ngã rẽ cực kỳ kín đáo, hắn vẫy tay ra sau, ra hiệu cho Tiêu Lãnh. "Sao vậy?" Tiêu Lãnh hỏi. "Ghi lại rõ ràng ngã rẽ này trong bản đồ!" Bố Phương chỉ tay vào ngã rẽ nói. "Được!" Tiêu Lãnh gật đầu.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Mười mấy người cứ đi đi dừng dừng như vậy, tấm bản đồ mà hai cô gái ghi lại cũng ngày càng lớn.

Bố Phương lấy bản đồ nháp từ tay hai cô gái Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm, nhìn lướt qua.

Quả nhiên, hai cô gái ghi lại gần như giống hệt nhau!

Đường đi của Huyền Hồn Thê dọc ngang xen kẽ, không phải là cầu thang hai mươi ba tầng, mà giống như một đôi cánh ngỗng khổng lồ!

Đặt tấm bản đồ trước camera, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc! "Vãi chưởng!" "Trong lăng mộ của lão Tống tử vua Lâu Lan, cái Huyền Hồn Thê này lớn thật đấy!" "Trời đất ơi!" "Dưới lòng đất là một hang động tự nhiên sao?" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một tên lửa: "Bố gia, đã biết cách ra ngoài chưa?" "Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một siêu tên lửa: "Huyền Hồn Thê lớn như vậy, lối ra rốt cuộc ở đâu?" Bố Phương đặt bản đồ xuống, hướng về phía camera nói: "Các vị khán giả, 'Huyền Hồn Thê' không phải được thiết kế khéo léo dựa trên hang động tự nhiên, mà là do con người đào ra, thời gian thi công có thể mất khoảng ba năm!

Thực ra Huyền Hồn Thê cũng không lớn lắm, chỉ bằng một sân bóng đá thôi!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream bùng nổ! "Mẹ kiếp!

Huyền Hồn Thê to bằng sân bóng mà không đủ lớn à?" "Trong mắt chủ bá, Huyền Hồn Thê phải to như sân bay mới gọi là lớn sao?" "Đi nhiều đường rồi, cảm thấy không lớn nữa!" "Giống như mới vào trường, ban đầu cảm thấy lớn, nhưng đi nhiều rồi lại thấy nhỏ!" "Nói có lý!" "Tay không lái máy bay: "Bố gia đi một vòng trong Huyền Hồn Thê, cảm thấy nhỏ cũng không có gì lạ!" "Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: "Huyền Hồn Thê đã được ghi lại trên bản đồ, rồi sao nữa?" Thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương nói: "Sau đó thì tiếp tục nghe tôi đây.

Chương 596

Nếu có một trăm người ở trong này, Huyền Hồn Thê căn bản không có tác dụng giam giữ người!

Đương nhiên, lúc đó có lẽ cũng không cần thiết!

Bọn trộm mộ đa số đều làm việc đơn độc!

Không cần thiết phải xây Huyền Hồn Thê lớn như sân bay!

Nhưng, nếu chỉ có hai người, hoặc mười mấy người, không thể tính toán được chiều rộng của Huyền Hồn Thê, dễ bị mắc kẹt trong đó và càng lún càng sâu.

Trừ khi mang theo thiết bị chiếu sáng, ví dụ như thắp một cây nến trên mỗi bậc đá, nếu không chỉ dựa vào việc nghiên cứu ký hiệu trăng khuyết trên bậc đá, chỉ có con đường chết, không có đường sống!" "Ngoài ra, bậc đá màu đen không phải là loại thường, được làm từ một loại dược liệu đặc biệt, vô cùng cứng rắn!

Nếu không có công cụ sắc bén, khó mà tạo ra dấu hiệu trên đó!" Nói đến đây, Bố Phương chỉ vào bậc đá dưới chân nói: "Mọi người cũng thấy rồi, bậc đá màu đen, bề mặt được phủ một lớp vật liệu bí mật có thể hấp thụ ánh sáng!

Người An Lạc cổ đại quả nhiên thông minh, thực sự khiến người đời phải kinh ngạc thán phục, không phục không được!

Theo tôi được biết, loại vật liệu bí mật hấp thụ ánh sáng này có rất nhiều loại, thời cổ đại xuất hiện đặc biệt nhiều, chỉ là đều bị hoàng thất độc quyền!

Và chúng không được dùng vào những nơi hữu ích, mà đều được dùng để củng cố địa vị của họ, hoặc dùng trong lăng mộ!

Thời cổ đại, những bí mật này chỉ có một bộ phận nhỏ người biết!

Người bình thường sống cả đời, e rằng cũng chưa từng nghe nói trên đời tồn tại loại vật liệu bí mật có thể hấp thụ ánh sáng!" "Bản đồ mà Tiêu Lãnh và Tiêu Điểm hai cô gái vẽ đã ghi lại hoàn chỉnh Huyền Hồn Thê.

Cho nên, tiếp theo, chỉ cần đi dọc theo con đường còn lại chưa đi, tiến về phía trước, là có thể ra ngoài!" Nói xong, Bố Phương nhìn bản đồ, cầm đèn pin đi về phía trước.

Mọi người đều theo sát phía sau!

Biết rằng sắp có thể ra ngoài, ai nấy đều vui mừng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Bố Phương!

Đi khoảng một bài hát!

Chỉ thấy dưới chân không còn bậc đá nữa, mà đã trở thành gạch lát nền! "Phù!" Thở phào một hơi, Bố Phương nói: "Ra rồi!" Nghe vậy, mọi người đều giơ ngón tay cái lên! "Bố Phương, cậu thật quá lợi hại!" Giáo sư Tiêu nói: "Nếu không có cậu ở đây, có lẽ chúng tôi đã bị nhốt chết đói trong Huyền Hồn Thê rồi!" "Lúc ở trên, tôi đã nói rồi, lăng mộ vua Lâu Lan rất nguy hiểm!" Bố Phương nói: "Lần này có thể bình an thoát ra, là vì cơ quan thuật Huyền Hồn Thê này không có tính nguy hiểm tấn công.

Nếu tiếp theo gặp phải quái vật, tôi không bảo vệ được tính mạng của nhiều người như vậy đâu!" "Yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tự bảo vệ mình." Giáo sư Tiêu nói.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng khâm phục Bố Phương.

Nếu là người khác, có lẽ đã bị nhốt chết trong Huyền Hồn Thê.

Nhưng Bố Phương thì khác, chỉ dùng chưa đến nửa tiếng đã thoát ra được.

Trí tuệ thông minh như vậy, không phục không được. "Lợi hại quá chủ bá của tôi!" "Nhanh như vậy đã ra khỏi Huyền Hồn Thê!" "Chủ bá vừa đẹp trai, IQ lại cao, yêu quá yêu quá!" "Nói thật, số cô gái giành chồng với tôi ngày càng nhiều, tôi ấm ức quá đi!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá mười siêu tên lửa: "Bố gia có vợ rồi, mấy cô em hết cửa nhé!" "Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: "Thật ghen tị với Bố gia có nhiều fan nữ như vậy!" Bố Phương lấy đồng hồ ra xem, ở trong Huyền Hồn Thê mất hơn hai tiếng, bây giờ là mười giờ sáng.

Vốn tưởng vào địa đạo là đến minh điện của lăng mộ.

Kết quả nào ngờ, lại vào Huyền Hồn Thê.

Điều này cho thấy, lăng mộ của lão Tống tử vua Lâu Lan đầy rẫy cơ quan.

Nếu hắn không cảm thấy có điều kỳ lạ, có lẽ đã đi trong địa đạo mấy tiếng đồng hồ.

Sau khi ăn chút lương khô, uống vài ngụm nước, Bố Phương nhìn về phía trước mộ đạo, xung quanh tối đen như mực, luôn có cảm giác có quái vật đang chờ đợi. "Đi thôi!" Thấy mọi người đã nghỉ ngơi xong, Bố Phương cầm đèn pin đi về phía trước.

Mộ đạo này cao khoảng ba mét, rộng ba mét, bốn mặt đều được lát bằng gạch đá xanh.

Có thể thấy, khi vua Lâu Lan còn sống, việc sắp xếp người xây dựng lăng mộ không hề keo kiệt chút nào.

Từng viên gạch bên trong đều phải dùng tiền mua.

Đi khoảng mười phút.

Bố Phương thấy cuối mộ đạo cách đó năm mươi mét.

Thấy vậy, hắn cũng tăng tốc bước chân.

Chương 597

Chẳng bao lâu, hắn đã đi đến cuối, tiến vào một gian mộ thất rộng rãi.

Gian mộ thất này rộng khoảng tám mươi mét vuông.

Tối đen như mực.

Nếu không bật đèn pin, đưa tay ra không thấy năm ngón.

Nhiệt độ cũng đặc biệt thấp, nơi đây giống như một cái tủ lạnh.

Bố Phương cầm đèn pin chiếu vào bên trong, chỉ thấy bên trong không có một vật gì, trống trơn, trên bức tường đối diện có một cánh cửa, đó là Thiên Kim Hạp Môn, cũng là lối vào minh điện. "A!" Đột nhiên, Tiêu Điềm và Tiêu Lãnh hai cô gái hét lên một tiếng!

Nghe tiếng hét, mọi người đều nhìn về phía họ.

Thấy hai cô gái đứng dưới một bức tường, trên tường có một bức bích họa nhân vật cao ba trượng.

Bức họa vẽ một vị đại tướng mặc chiến giáp sặc sỡ, mặt mày uy nghiêm, tư thế thần võ, đôi lông mày dựng ngược, tay cầm chiến kích vàng!

Chỉ thấy ngài trợn mắt trừng trừng!

Tựa như đang nhìn chằm chằm vào nhóm người Bố Phương! "Bức bích họa đáng sợ quá!" Hai cô gái mặt mày kinh hãi, chạy ra sau lưng Bố Phương! "Trời ơi!

Bức bích họa nhân vật có màu sắc, cảm giác ngầu quá!" Hà Quang nói. "Thật không thể tin được!" Giáo sư Tiêu cảm thán: "Không ngờ mấy nghìn năm trước, nước Lâu Lan đã xuất hiện họa sĩ cao thủ!"

Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy đại hán uy vũ trợn mắt trừng trừng, đều kinh ngạc! "Vãi chưởng!" "Mẹ ơi!" "Ai vậy?" "Vua Lâu Lan sao?" "Tướng quân của cổ quốc Lâu Lan?" "Bé cưng thích hát hò tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Trời ơi!

Nhân vật trong bích họa trông như thật vậy!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một siêu tên lửa: "Bố gia, chụp lại nhân vật trong bích họa, đăng lên mạng, chắc chắn sẽ khiến cả thế giới kinh ngạc!" "Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: "Tôi lo nhân vật trong bích họa sống lại, đối đầu với Bố gia!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây rồi lên tiếng: "Các vị khán giả, nói ra có thể mọi người không tin, người trên bích họa, tôi quen!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream lập tức "Vãi chưởng!" "Chủ bá, đùa tôi à?" "Phòng livestream hơn hai triệu người, không một ai nhận ra, vậy mà anh lại nhận ra?" "Các vị, tôi xin thề ở đây, nếu chủ bá nói ra được tên của nhân vật trong bức họa, tôi sẽ trồng cây chuối ăn một bữa phân chó!" "Lầu trên ngầu vãi!" "Tôi cảm thấy chủ bá sắp bắt đầu ra vẻ rồi!" "..." "Bố Phương, cậu thật sự nhận ra người trong bích họa sao?" Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm kinh ngạc hỏi.

Không chỉ hai người họ, trừ Trương Thất Linh ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn! "Ừm!" Bố Phương gật đầu, chỉ vào nhân vật trong bích họa nói: "Người này tên là 'Thần Đồ'!" Thần Đồ?

Nghe vậy, mọi người đều mờ mịt!

Hoàn toàn không biết Bố Phương nói "Thần Đồ" là ai!

Họ cho rằng Bố Phương đang nói bừa!

Khán giả trong phòng livestream nghe Bố Phương nói nghiêm túc như vậy, đều ôm bụng cười lớn! "Cười chết tôi mất!" "Chủ bá, anh đang đùa tôi à?" "Có ai họ 'Thần' sao?" "Ngồi xem chủ bá chém gió

tiếp thế nào!" Bố Phương nhìn qua bình luận, thấy khán giả không tin, suy nghĩ nghiêm túc một giây rồi nói: "Mọi người nghe tôi nói hết đã." "Chủ bá cứ từ từ nói." "Tôi nghe anh chém gió đây." "Tuyệt đối không cười." "..." Bố Phương nói: "Thần Đồ trong truyền thuyết là vị thần có thể chế phục ác quỷ, là tướng quân dưới trướng của Chung Quỳ, nói đơn giản, là 'Môn Thần' thường ở bên tay trái!

Tương truyền thời viễn cổ, Thần Đồ và Uất Lũy là hai anh em, cả hai đều giỏi bắt quỷ.

Nếu có ác quỷ ra ngoài quấy nhiễu dân chúng, hai anh em Thần Đồ và Uất Lũy sẽ đến bắt phục, rồi trói lại cho hổ ăn.

Sau này người đời để xua đuổi tà ma, đã vẽ hình Thần Đồ, Uất Lũy và cả hổ lên cửa, lưu truyền đến ngày nay!

Cánh cửa bên trái là 'Thần Đồ', cánh cửa bên phải vẽ 'Uất Lũy', dân gian thường gọi là Môn Thần!

Hiện tại chúng ta đang thấy là tướng quân Môn Thần bên trái 'Thần Đồ'!

Bây giờ mọi người tin chưa?" Nghe xong, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Ban đầu không tin, bây giờ lại tin rồi! "Hít!" "Kiến thức của chủ bá thật phong phú!" "Ngay cả 'Thần Đồ' trong truyền thuyết cũng biết!" "Nói thật, tôi lại được mở mang kiến thức rồi!" "Xem livestream của chủ bá, tôi lãi to không lỗ!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một siêu tên lửa: "Bố gia, xin nhận của tại hạ một lạy!" "Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: "Vậy nói như vậy, trên bức tường bên tay phải, có một nhân vật bích họa, đó là Uất Lũy sao?" Bố Phương gật đầu, cầm đèn pin chiếu sang bức tường đối diện.

Chỉ thấy một bức bích họa nhân vật cao ba trượng, đội mũ bạc mặc giáp bạc, tay cầm hồng anh thương, mặt như son, hai mắt chạm đến tai, hai lông mày dựng ngược, dưới cằm có một bộ râu quai nón, "Uất Lũy, vị thần tiên được dân gian An Lạc tín ngưỡng!

Tương truyền cuối đời Thương đầu đời Chu, trên núi Độ Sóc có một cây đào lạ, thịt ngọt vị ngon, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ.

Dưới gốc cây đào có hai anh em sinh sống, người anh tên Thần Đồ, người em tên Uất Lũy, hai người tính tình chính trực, sức mạnh vô song, có hổ dữ giúp hai người canh gác rừng đào.

Trên núi Dã Ngưu Lĩnh có một tên Dã Đại Vương, tính tình tàn nhẫn, uống máu người, ăn tim người, tàn hại dân lành.

Một hôm, Dã Đại Vương sai người đến núi Độ Sóc đòi đào tiên, bị Thần Đồ, Uất Lũy đuổi đi.

Chương 598

Thủ hạ trở về, bẩm báo lại cho Dã Đại Vương nghe, Dã Đại Vương tức đến bốc khói bảy khiếu.

Một đêm nọ, Dã Đại Vương dẫn theo tín đồ của mình giả trang thành ác quỷ đến báo thù, bị Thần Đồ, Uất Lũy dùng cành đào trói lại ném cho hổ.

Phép dùng gỗ đào trừ tà từ đó mà ra, đồng thời cũng trở thành công cụ trừ tà đuổi quỷ." Nói xong, Bố Phương lấy bình nước ra, uống một ngụm nước, châm một điếu thuốc, rồi kể cho mọi người nghe truyền thuyết thứ hai. "Truyền thuyết ở biển Đông có một hòn đảo phong cảnh tươi đẹp tên là Độ Sóc, còn có tên là Đào Đô.

Trên núi có một cây đào lớn uốn lượn ba nghìn dặm, trên ngọn cây có một con gà vàng, mặt trời mọc thì gáy báo sáng.

Ở phía đông bắc của cây đào này, có một cành cây hình vòm, ngọn cây cong xuống, chạm mặt đất, giống như một cánh cửa lớn tự nhiên.

Trên núi Độ Sóc có đủ loại yêu ma quỷ quái, muốn ra ngoài phải đi qua cánh cửa quỷ này.

Mỗi khi gà vàng gáy vào buổi sáng, những hồn ma đi lang thang ban đêm phải quay trở về quỷ vực.

Hai bên cửa quỷ vực có hai vị thần đứng gác, tên là Thần Đồ, Uất Lũy.

Nếu hồn ma ban đêm làm những việc thương thiên hại lý, Thần Đồ, Uất Lũy sẽ lập tức bắt giữ, dùng dây thừng trói lại, đem cho hổ ăn.

Vì vậy tất cả các hồn ma đều sợ hãi Thần Đồ, Uất Lũy.

Cứ như vậy, trong dân gian lưu truyền phong tục dùng đại tiên hàng quỷ Thần Đồ, Uất Lũy và gỗ đào để trừ tà, tránh tai ương.

Người ta dùng gỗ đào khắc thành hình Thần Đồ, Uất Lũy, hoặc khắc tên Thần Đồ, Uất Lũy lên tấm gỗ đào, treo ở cửa nhà mình, dùng để tránh tà phòng hại.

Tấm gỗ đào này được gọi là 'đào phù'!

Đào phù, như tên gọi, dùng gỗ đào làm vật liệu.

Thời cổ đại, gỗ đào còn có tên là 'gỗ sợ quỷ', tín ngưỡng gỗ đào trừ quỷ trừ tà đã có từ lâu, và đều liên quan đến cửa nhà." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream cảm thấy kinh ngạc!

Từ hai truyền thuyết này, có thể nghe ra, Thần Đồ và Uất Lũy vô cùng lợi hại, quỷ đều sợ hai người họ! "Tôi quyết định rồi, mua hai bức chân dung của họ dán lên cửa, trừ tà!" "Tại sao lão Tống tử vua Lâu Lan lại cho vẽ Thần Đồ và Uất Lũy trong gian mộ thất này?" "Vãi chưởng!" "Quỷ dị quá!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một tên lửa: "Bố gia, hai bức chân dung trên tường, chẳng lẽ có điều kỳ quái?" "Quản lý vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một vũ trụ: "Thật đấy, tôi cảm thấy hai người này xuất hiện ở đây là điềm báo không lành!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Không có gì kỳ lạ cả, nơi chúng ta đang ở chính là cửa lớn của lăng mộ.

Có thể cổ quốc Lâu Lan cũng có tập tục này, đó là vào ngày rằm tháng giêng, dân gian thường có tục vào dịp năm mới, dán hoặc vẽ hai vị Môn Thần lên cửa lớn, dùng để trừ tà tránh quỷ, bảo vệ gia trạch, cầu bình an, trợ công danh, may mắn!

Là một trong những vị thần bảo hộ được dân gian yêu thích nhất!

Tôi thực sự không ngờ, lão Tống tử vua Lâu Lan lại cho họa sĩ vẽ

hai vị thần hộ mệnh ở cửa lăng mộ!

Có thể trong phòng livestream có nhà của khán giả nào đó dán hình Quan Vũ hoặc Trương Phi, Nhạc Phi làm thần hộ mệnh!" "Chủ bá nói đúng, nhà tôi dán hình Quan Vũ và Trương Phi!" "Nếu dán hình Thần Đồ và Uất Lũy, tôi cũng có thể nhận ra người trong bích họa của gian mộ thất này!" "Tôi cứ tưởng nhà người khác dán hình Quan Vũ và Trương Phi là để cho đẹp!" "Không phải, có thể trừ tà đấy!" "Nói thật, là một con người, tôi sợ nhất là ma quỷ!" "Nhất định phải mua Môn Thần về dán!" Nhìn qua bình luận, phát hiện khán giả rất hứng thú với việc dán Môn Thần, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây rồi lên tiếng: "Các vị khán giả, nếu đi mua hình Quan Vũ hay Trương Phi về dán, thì tuyệt đối đừng dán sai nhé!

Nếu dán sai, sẽ gọi là 'dán ngược Môn Thần'.

Theo cách nói mê tín trong dân gian, nếu dán sai vị trí trái phải của Môn Thần, trong một năm gia sự sẽ không thuận lợi, luôn cảm thấy khó khăn đủ bề.

Đây cũng là một cách nói, trong cõi u minh tự có thiên đạo!

Đương nhiên, nếu dán ngược, người có 'mệnh đại phú quý' có thể trấn áp được, dán ngược cũng không sao!

Tóm lại, tín ngưỡng Môn Thần đã có từ lâu!

Dù sao nhà tôi cũng không dán Môn Thần!" "Chủ bá không dán, tôi cũng không dán!" "Tôi cho rằng, người dán Môn Thần chỉ để an ủi tinh thần thôi!" "Haiz!" "Mấy người này, chẳng lẽ không biết, trên thế giới này không tồn tại ma quỷ sao?" "Lầu trên, vốn dĩ tôi không tin, nhưng sau khi xem livestream của Bố gia, tôi tin thế giới này có ma quỷ rồi!" "Đúng vậy!" "Đến cả thi thể chết mấy nghìn năm còn có thể bật dậy, sao lại không có ma quỷ được?" "Trong kỳ livestream trước, chủ bá đã nói, ma quỷ thật sự tồn tại trên thế giới này, chỉ là người

bình thường chúng ta không nhìn thấy, chỉ có những người có âm dương nhãn mới có thể nhìn thấy, hơn nữa, ma quỷ sợ người!" "Chủ bá, mau mở Thiên Kim Hạp Môn đi!" "Nói thật, tôi không thể chờ đợi được nữa để xem anh đối đầu với lão Tống tử vua Lâu Lan rồi!" "Chủ bá, mau mở Thiên Cân Hạp Môn đi!" "Thật chứ, tôi không đợi được để đối mặt với lão Tống tử vua Lâu Lan nữa rồi!" "'Bé Cưng Thích Hát' tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Cánh cửa nặng ngàn cân, chủ bá mở được không?"" "'Tay Không Múa Súng' tặng chủ bá một quả tên lửa: "Bố gia thông minh như vậy, chắc chắn biết cách mở Thiên Cân Hạp Môn!"" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiếc phi thuyền vũ trụ: "Cửa lớn mộ cổ có thể ngăn cản rất nhiều đạo mộ tặc, nhưng đối với Bố gia, e rằng cửa chỉ là vật bài trí mà thôi!"" Nhìn qua màn hình đạn mạc, thấy khán giả đang hối thúc, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, xin cứ bình tĩnh, Thiên Cân Hạp Môn chắc chắn có cách để mở." "Chỉ cần mang đủ kích nghìn cân là có thể dễ dàng nâng cánh cửa này lên!" Lời của hắn vừa dứt.

Vương Bàn Tử liền đi về phía Thiên Cân Hạp Môn, định tìm cơ quan mở cửa đá, nhưng tìm đâu cũng không thấy.

Khi còn cách cửa đá ba mét, chân phải của cậu ta đột nhiên giẫm lún một viên gạch trên sàn.

"Tôi… tôi giẫm phải cơ quan rồi," Vương Bàn Tử nói.

Cậu ta biết, nếu nhấc chân lên, cơ quan sẽ được kích hoạt!

"Tiểu Béo, đừng sợ!" Bố Phương nói.

Viên gạch có cơ quan, không ai ngờ tới.

Vương Bàn Tử vô tình giẫm phải, mọi người cũng không trách cậu ta.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người.

Không ai ngờ Vương Bàn Tử lại giẫm trúng cơ quan!

"Tôi cho rằng cơ quan mà Tiểu Béo giẫm phải cực kỳ có tính công kích!" "Ai!" "Sắp có người chết rồi!" "Nghề trộm mộ nguy hiểm thật!" "Có thể giàu lên sau một đêm, cũng có thể đi gặp Diêm Vương sau một đêm!" "Chủ bá, đừng ngẩn ra đó nữa, mau chạy đi!" "Đúng vậy đó!" "Tính mạng là trên hết!" "'Tay Không Múa Súng' tặng chủ bá một quả tên lửa: "Bố gia, có biết Tiểu Béo giẫm trúng cơ quan không?"" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: "Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!"" Nhìn qua màn hình đạn mạc, thấy khán giả bảo mình chạy, hắn im lặng một giây rồi nói: "Các vị khán giả, tôi sẽ không bỏ Tiểu Béo mà chạy đâu.

Chương 599

Tôi và cậu ấy đã cùng nhau vào sinh ra tử mấy lần rồi, không làm chuyện hèn nhát như vậy được!" Vương Bàn Tử nghe vậy, vô cùng cảm động.

"Cơ quan mà Tiểu Béo giẫm phải, nếu tôi không đoán sai, chính là "Nỏ Oa" trong các cơ quan mộ cổ!" "Loại cơ quan này, một khi khởi động, vô số mũi tên sẽ bắn ra, khiến đạo mộ tặc trong mộ thất bị vạn tiễn xuyên tâm!" Nghe vậy, ai nấy đều kinh hãi!

Đặc biệt là ba sinh viên của giáo sư Tiêu, sợ đến tè ra quần!

"Đáng sợ quá!" Giáo sư Tiêu nói: "Lần này chắc phải đi gặp Diêm Vương rồi!" Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng kinh hãi!

Một số người đang có ý định đi trộm mộ đều dập tắt ngay suy nghĩ đó.

Ai cũng sợ chết!

Tiền nhiều đến mấy cũng có ích gì, chết rồi thì sống không mang đến, chết không mang đi!

"Chủ bá, tôi xin cậu đừng nói nữa!" "Đáng sợ quá đi mất!" "Bây giờ tôi không còn hâm mộ chủ bá trộm mộ kiếm được nhiều tiền nữa!" "Thật lòng mà nói, nếu tôi là một trong số họ, tim tôi đã lạnh toát rồi!" "'Tay Không Múa Súng': "Tôi sống bao nhiêu năm nay, người tôi khâm phục nhất chính là Bố gia.

Người khác sợ hãi, còn anh ấy vẫn bình tĩnh như thường!"" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: "Tôi không nói nhiều, Bố gia đỉnh của chóp!"" Không nhìn đạn mạc

nữa, Bố Phương quay sang nhìn đám người giáo sư Tiêu: "Còn ngây ra đó làm gì?

Đợi chết à?

Sao không mau lui ra khỏi mộ thất?" Nghe lời Bố Phương, đám người giáo sư Tiêu không chút do dự, vội vàng chạy ra khỏi mộ thất, vào lại mộ đạo lúc trước.

Rất nhanh, trong mộ thất chỉ còn lại Bố Phương, Hồ Bát Nhất, Tiểu Ca và Vương Bàn Tử!

"Hoạn nạn mới thấy chân tình a!" Vương Bàn Tử nhìn mấy người Bố Phương mà cảm thán.

Trong lòng cậu ta lập tức không còn chút thiện cảm nào với đám người giáo sư Tiêu.

Lúc ra ngoài cũng không nói được một lời an ủi!

Tức chết đi được!

"Bố Phương, Lão Hồ, Tà Lưu Hải, ba người mau nghĩ cách giúp tôi thoát thân!" Vương Bàn Tử nói: "Tôi nhiều nhất chỉ có thể trụ được mười phút nữa, viên gạch dưới chân tôi hình như có lò xo, chỉ cần tôi thả lỏng, nó sẽ bật lên, lúc đó, hàng trăm mũi tên bắn ra, tôi sẽ biến thành con nhím!" "Tiểu Béo, cứ yên tâm!" Hồ Bát Nhất nói: "Tôi chỉ cần ba phút là có thể nghĩ ra cách cứu cậu!" Vương Bàn Tử nghe vậy, im lặng vài giây rồi nói: "Lão Hồ, sao tôi thấy không tin lời cậu lắm nhỉ!" "Loại cơ quan "Nỏ Oa" này không có công tắc tắt," Trương Thất Linh nói: "Tiểu Béo, thân thủ có linh hoạt không?" "No!" Vương Bàn Tử lắc đầu.

Thấy vậy, Trương Thất Linh gật gật đầu.

Nếu Vương Bàn Tử thân thủ linh hoạt thì có thể dễ dàng né tránh cơ quan Nỏ Oa!

“Nằm rạp xuống đất để né cơ quan có được không?” Vương Bàn Tử nói: “Giống như ở núi Ngưu Tâm, trong mộ tướng quân nước Kim ở Quan Đông, tôi kích hoạt cơ quan trên tường, nằm rạp xuống đất là né được!” “Không được!” Bố Phương cầm đèn pin quan sát kết cấu của gian mộ thất này rồi nói: “Cơ quan Nỏ Oa trong gian mộ thất này, một khi đã bắn ra thì không có bất kỳ chỗ nào có thể né tránh!” “Bốn bức tường đều lắp Nỏ Oa, đáng sợ nhất là trên đỉnh mộ cũng có!” “Cậu có thể tưởng tượng, mũi tên bắn từ trên đỉnh mộ xuống, xuyên thủng cơ thể từ đỉnh đầu, hành vi tàn nhẫn đến mức nào!” “Lão Tống tử vua Lâu Lan này cũng thật đủ độc ác, đặt cơ quan trong lăng mộ, khiến đạo mộ tặc có vào mà không có ra!” “Lão Tống tử vua Lâu Lan này cũng thật đủ độc ác, đặt cơ quan trong lăng mộ, khiến đạo mộ tặc có vào mà không có ra!” “‘Tay Không Múa Súng’ tặng chủ bá một chiếc máy bay: “Bố gia, bây giờ không phải lúc nói nhảm đâu, mau “lóe lên trí tuệ” nghĩ cách cứu mạng Vương Bàn Tử đi!”” “‘Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền’ tặng chủ bá một chiếc phi thuyền vũ trụ: “Đúng vậy, bây giờ nghĩ cách cứu Vương Bàn Tử mới là quan trọng nhất!”” Bố Phương lên tiếng: “Các vị khán giả, thật ra tôi đã nghĩ ra cách rồi, chỉ là quá trình hơi mạo hiểm!” “Nếu không có thương vong ngoài ý muốn thì sẽ là hữu kinh vô hiểm!” “Nếu xui xẻo thì có thể sẽ thân tử đạo tiêu!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều chấn động!

Hiện tại phòng livestream có hơn hai triệu bảy trăm nghìn người đang xem, nhiều người như vậy mà không ai nghĩ ra cách cứu Tiểu Béo!

Kết quả là Bố Phương đã nghĩ ra!

Quả nhiên!

Bố Phương đúng là người thông minh, không phục không được!

“Chủ bá 666!” “Chỉ trong vài phút đã nghĩ ra cách cứu Tiểu Béo!”

“Trời ơi!” “Chồng ơi, anh cũng quá giỏi rồi!” “Yêu chết đi được!” “Thật chứ, tôi sống hơn hai mươi năm, ngay cả tay con gái cũng chưa từng nắm, Bố gia lại có nhiều fan nữ như vậy, thật đáng ghen tị!” “‘Tay Không Múa Súng’: “Bố gia, chẳng lẽ anh định lấy thân thử nghiệm sao?”” “‘Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền’ tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: “Sao cơ?

Bố gia định lấy thân thử nghiệm?”” Nhìn qua màn hình đạn mạc, thấy có khán giả đoán đúng, Bố Phương liền hướng về phía camera nói: “Đúng vậy!

Tôi muốn lấy thân thử nghiệm!” “Hít!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hít một hơi khí lạnh!

Biết rõ có nguy hiểm, Bố Phương vẫn dũng cảm đối mặt!

Quá dũng mãnh!

Nhưng nghĩ lại, lấy thân thử nghiệm quá nguy hiểm!

Lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cái mạng nhỏ sẽ mất ở đây!

“Chủ bá, tôi xin cậu đừng lấy thân thử nghiệm!” “Nếu anh bị mũi tên xuyên thủng mà chết, tôi sẽ còn đau lòng hơn cả lúc bạn gái quen năm 2018 chia tay tôi!” “Đúng vậy!” “Đừng làm thế!” Thấy khán giả lên tiếng khuyên can, Bố Phương không để ý, nói: “Các vị khán giả, tôi đã quyết, không cần khuyên nữa, Tiểu Béo, tôi cứu chắc rồi!” Nghe vậy, Vương Bàn Tử mặt mày khổ sở nói: “Bố Phương, tôi xin cậu đừng nói nữa, tôi sắp không trụ nổi rồi!” “Cứu cậu ngay đây!” Bố Phương nói.

Dường như trong vô hình, Bố Phương đã ném cho Vương Bàn Tử một viên thuốc an thần, khiến cậu ta bình tĩnh lại, không còn hoảng loạn nữa!

“Bố Phương, cậu định cứu Tiểu Béo thế nào?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Thật lòng, anh cũng rất tò mò.

“Không có thời gian giải thích với cậu đâu, Lão Hồ, đưa Kim Cương Tán cho tôi!” Bố Phương nói.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, liền gỡ chiếc ô Kim Cương đang đeo sau lưng, ném cho Bố Phương.

Bắt được chiếc ô, Bố Phương nhanh chóng mở nó ra, rồi nói: “Lão Hồ, Tiểu Ca, hai người lui ra ngoài đi!” “Cứu Vương Bàn Tử, một mình tôi là đủ!” “Bố Phương, trông cậy vào cậu đấy!” Hồ Bát Nhất nói một tiếng, rồi cùng Trương Thất Linh lui ra khỏi mộ thất.

Chương 600

Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương cầm một chiếc ô, đều kinh ngạc!

"Ôi đệt!" "Chủ bá cầm ô làm gì?" "Chẳng lẽ dùng để đỡ tên?" "Nhưng tôi chưa từng nghe nói ô có thể đỡ được mũi tên sắc bén cả!" "'Tay Không Múa Súng' tặng chủ bá một quả tên lửa: "Bố gia, giải thích về chiếc ô trong tay anh đi!"" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: "Tôi thấy chiếc ô đó không đơn giản đâu!"" Thấy khán giả trong phòng livestream tò mò, Bố Phương nhìn chiếc ô trong tay, rồi nói với họ: "Chiếc ô này tên là 'Kim Cương Tán', là một công cụ phòng hộ, chủ yếu dùng để chống lại cơ quan ám khí trong mộ, có thể coi như một chiếc khiên!" "Vật liệu của nó được làm từ thép tinh luyện trộn với kim loại hiếm!" "Toàn thân đều là khung thép lá sắt!" "Ngay cả nỏ mạnh cũng không thể xuyên thủng!" "Giá thành chế tạo chiếc ô này rất đắt đỏ, trên đời e rằng không có quá mười chiếc!" "Ngoài ra, Kim Cương Tán là một vũ khí lợi hại bí truyền của phái Mô Kim, không sợ nước lửa, bách độc bất xâm, là vũ khí hộ thân của Mô Kim Hiệu Úy.

Vật liệu và công nghệ chế tạo đều là bí mật, đã thất truyền từ lâu, người nắm giữ cách chế tạo Kim Cương Tán rất khó tìm!" "Vào cuối thời nhà Thanh, có một cao thủ tầm long phong thủy tên là Trương Tam Gia, từng truyền lại hai chiếc, truyền thụ cho hai người." "Giải thích cho các bạn nghe rồi đấy!" "Tiếp theo, tôi sẽ cứu Tiểu Béo!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều háo hức chờ đợi.

Họ muốn biết Bố Phương sẽ cứu người như thế nào!

“Minh thương dễ đỡ, ám tiễn khó phòng, câu nói này không phải tự nhiên mà có!” Bố Phương vừa nói vừa đi đến bên cạnh Bàn Tử, “Tiểu Béo, chuẩn bị xong chưa?” “Chưa!” Vương Bàn Tử lắc đầu, nói: “Trước hết nói cho tôi biết, cậu định cứu tôi thế nào?” “Cậu không thấy chiếc ô trong tay tôi à?” Bố Phương hỏi lại.

“Tôi hiểu rồi, dùng ô để đỡ tên!” Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm trạng, nói: “Bắt đầu đi!” “Vậy bắt đầu!” Bố Phương nói, tay phải nắm lấy một cánh tay của Vương Bàn Tử, rồi kéo cậu ta về phía mình.

Viên gạch bị Vương Bàn Tử giẫm lún đột nhiên nhô lên.

Giây tiếp theo!

Âm thanh “rầm rầm rầm” vang lên!

Chỉ thấy trong mộ thất tối om, bốn bức tường và cả đỉnh mộ, từng viên gạch lõm vào, để lộ ra từng mũi tên!

Chỉ thấy trong mộ thất tối om, bốn bức tường và cả đỉnh mộ, từng viên gạch lõm vào, để lộ ra từng mũi tên sắc bén.

Ánh đèn pin chiếu vào, đầu mũi tên lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, trông vô cùng đáng sợ.

Những mũi tên này đều rất mạnh!

Đứng trong mộ thất, Bố Phương và Vương Bàn Tử cảm thấy như đang đứng giữa chiến trường, bị quân địch bao vây, không hoảng sợ mới là lạ!

“Ực!” Hai người không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt!

Một tiếng “vút” vang lên!

Chỉ thấy vô số mũi tên đồng thời bắn ra!

“Sợ chết tôi rồi!” “Bố Phương, cậu nhất định phải giữ được

mạng cho tôi đấy nhé!" Vương Bàn Tử nói.

"Mau nằm xuống cuộn tròn lại!" Bố Phương lập tức hét lên!

Vừa nói, một tay của hắn đã ấn Vương Bàn Tử xuống.

Cứ như vậy, Bố Phương tay trái cầm ô, cùng Vương Bàn Tử cuộn tròn dưới chiếc ô Kim Cương!

"Keng!

Keng!

Keng!" Mũi tên bắn vào Kim Cương Tán, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Vô số mũi tên dày đặc bắn vào Kim Cương Tán, giống như súng máy đang bắn, nếu không phải Kim Cương Tán cứng rắn, e rằng Bố Phương và Vương Bàn Tử đã bị bắn thành con nhím.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều chấn động.

Cảnh tượng này, đối với họ, thật sự quá hùng vĩ.

"Vãi chưởng!" "Lợi hại thật!" "Cảnh tượng này còn chấn động hơn cả những gì quay trong phim điện ảnh và truyền hình!" "Thật sự quá sốc thị giác của tôi!" "Thật đấy, xem livestream của Bố gia, tôi không hề hối hận!" "Đây hoàn toàn không phải kỹ xảo, mà là thật!" "Trời ơi!" "Phim truyền hình cũng không dám quay như vậy, Bố gia và Tiểu Béo lại dám diễn ngoài đời thực!" "'Mô Kim Trương Gia' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: "Thật lòng mà nói, nếu đoạn video này được tải lên mạng, e rằng sẽ gây chấn động cả giới mạng!"" "'Bé Cưng Thích Hát' tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Trong này cất giấu bao nhiêu mũi tên vậy?

Bắn cũng được mấy phút rồi mà vẫn chưa hết sao?"" "'Tay Không Múa Súng' tặng chủ bá một quả tên lửa: "Bố gia, nhất định phải trụ

đến giây phút cuối cùng nhé!"" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: "Thật sự không dám tưởng tượng cảm giác đứng dưới mưa tên là như thế nào!"" "Mẹ nó, phía sau tường chắc chắn đã được khoét rỗng, số lượng tên lắp vào chắc phải hàng vạn," Vương Bàn Tử nói.

"Bàn Tử, tôi đoán phải kiên trì thêm mười phút nữa!" Bố Phương nói: "Sau mười phút nữa, nếu tên vẫn chưa bắn hết, tôi sẽ viết ngược lại họ Bố của mình!" "Viết ngược họ Bố?" Vương Bàn Tử nghe vậy, hơi kinh ngạc.

Viết ngược họ Bố chắc sẽ khó lắm!

Cậu ta chỉ dám nói viết ngược họ Vương, chứ không dám nói viết ngược họ Bàn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Năm phút sau!

Đối với Bố Phương và Tiểu Béo dưới chiếc ô Kim Cương, thời gian như một ngày dài đằng đẵng!

Thật sự quá đáng sợ!

Nếu chiếc ô không cẩn thận bị lệch, mũi tên sẽ bắn xuống!

Nghĩ đến đây, cả hai đều hoảng sợ!

Chương 601

"Mới qua năm phút!" Vương Bàn Tử nói: "Cảm giác như tên bắn mãi không hết!" Lời cậu ta vừa dứt!

Không còn mũi tên nào bắn vào Kim Cương Tán nữa!

"Phù!" Không nghe thấy động tĩnh gì nữa, Vương Bàn Tử thở ra một hơi khí đục: "Cuối cùng tên cũng đã bắn hết!" Cùng lúc đó, trái tim đang treo lơ lửng của khán giả trong phòng livestream cũng được thả lỏng!

Họ cứ ngỡ Bố Phương sẽ không trụ được, kết quả không ngờ, anh lại bình an vô sự né hết được mưa tên!

"Tiểu Béo, đừng vội, cứ nằm yên đấy!" Bố Phương thấy Vương Bàn Tử định đứng dậy, vội vàng ấn cậu ta xuống.

"Bố Phương, chẳng lẽ cứ cuộn tròn trên đất, cuộn tròn không chán à?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Vì an toàn, cứ nghe tôi đi!" Bố Phương nói.

"Được rồi!" Vương Bàn Tử thở dài, lại nằm xuống đất, cuộn tròn cùng Bố Phương.

Thấy Bố Phương và Vương Bàn Tử vẫn ở dưới ô không đứng dậy, khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác!

Không biết hai người đang giở trò gì!

Họ xem livestream để xem trộm mộ, chứ không phải xem hai người nằm trên đất, không nhúc nhích!

Kiên nhẫn đợi nửa phút.

Thấy Bố Phương vẫn không đứng dậy, khán giả lập tức bùng nổ!

“Vãi cả nồi!” “Chủ bá, anh đang làm gì vậy?” “Tên đã bắn hết, cơ quan không còn uy hiếp nữa, sao không đứng dậy?” “Mau mở Thiên Cân Hạp Môn, vào “Minh Điện” tìm kho báu đi chứ!” “‘Bé Cưng Thích Hát’ tặng chủ bá một chiếc máy bay: “Chẳng lẽ Bố gia và Bàn Tử là gay, đang làm chuyện mờ ám dưới ô sao?”” “‘Tay Không Múa Súng’ tặng chủ bá một quả tên lửa: “Đừng nói thế, không thì tôi tin thật đấy!”” “‘Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền’ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: “Bố gia thật dũng mãnh, ngay cả đàn ông cũng… (cười nham hiểm).!”” Bố Phương áp mặt vào viên gạch lạnh lẽo, liếc nhìn màn hình đạn mạc, thấy khán giả đoán bừa, liền lên tiếng: “Các vị khán giả, đừng đoán lung tung, tôi không có sở thích đặc biệt nào, không thể nào là gay được, cứ yên tâm đi!” “Còn về việc tại sao tôi không đứng dậy, là vì tôi lo lắng sẽ có loạt tên thứ hai bắn ra!” “Đừng không tin!” “Tôi từng ở trong mộ đại tướng quân ở Bình Sơn, tiến vào cạm bẫy Úng Thành, thống soái Tương Tây La Lão Oai động vào quan tài, kích hoạt cơ quan tên ngầm, sau khi loạt tên đầu tiên bắn xong, tưởng là đã an toàn, kết quả là loạt tên lửa thứ hai bắn ra, lúc đó nếu không có tôi, không ai ngờ tới, đối mặt với nguy hiểm bất ngờ, đúng là thiệt đơn thiệt kép!” “Có bài học từ lần trước rồi!” “Cho nên, cẩn thận là điều cần thiết!” Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều không tin.

Họ cảm thấy Bố Phương đã bịa sẵn câu chuyện này, rồi thuận miệng nói ra.

“Chủ bá, trí nhớ của anh tốt thật, chuyện lâu như vậy mà còn nhớ rõ?” “Tôi học ít, chủ bá đừng lừa tôi!” “Ủa, mọi người không tin à?

Thật ra, tôi cũng không tin!” “Trong mộ cổ có tên lửa?” “Sao có thể?” “‘Tay Không Múa Súng’ tặng chủ bá một quả tên lửa: “Bố gia, cơ quan Nỏ Oa ngàn năm không hỏng trong mộ cổ, mũi tên bắn ra còn có lửa?”” “‘Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền’ tặng chủ bá một quả siêu

tên lửa: “Thật hay giả vậy?”” Liếc nhìn màn hình đạn mạc, thấy khán giả không tin, Bố Phương lên tiếng: “Các bạn không biết rồi, vào thời cổ đại, mũi tên có lửa được gọi là hỏa tiễn, thường dùng diêm tiêu và dầu.

Thành phần chính của diêm tiêu là lưu huỳnh, gặp oxy là cháy ngay!” “Nói theo cách của tôi, lúc đó ở cạm bẫy Úng Thành, những hỏa tiễn đó, không phải là tên lửa bay lên trời bây giờ, loại hỏa tiễn này đầu mũi tên được bôi diêm tiêu, khi bay, dù nhanh đến đâu, gió lớn đến đâu, trong không khí, hai mươi phần trăm oxy đó đủ để hỏa tiễn không bị tắt!” “Hỏa tiễn dùng dầu thời cổ đại thường được dùng để công thành.” Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều chấn kinh!

Vốn không tin, kết quả Bố Phương nói có lý có cứ, họ liền tin ngay!

“Vãi chưởng!” “Chủ bá của tôi lợi hại quá!” “Thật lòng mà nói, tôi học ở Đại học Bắc Kinh, kiến thức cũng không bằng chủ bá.

Đứng trước mặt chủ bá, tôi cảm thấy mình như kiến so với voi!” “Lầu trên, nói vậy là có bằng cấp mà không có văn hóa à?” “Ôi trời, thi đỗ Đại học Bắc Kinh mà không có văn hóa, cậu đang đùa tôi à?” “‘Tay Không Múa Súng’ tặng chủ bá một quả tên lửa: “Tôi xem thời gian, ba phút đã trôi qua, không có tên bắn ra, tôi cảm thấy Bố gia lo xa rồi!”” “‘Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền’ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: “An toàn rồi, Bố gia, có thể đứng dậy!”” Bố Phương không nghe lời khán giả mà đứng dậy.

Thông thường loại cơ quan Nỏ Oa này cần thời gian để nạp tên.

Nếu chỉ trong vài phút đã nạp xong thì thật không thể tin được!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Hai người nằm dưới ô mười phút.

Ngay khi Tiểu Béo định đứng dậy, một tiếng "vút" xé gió vang lên!

"Hít!" Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, không dám nhúc nhích, "Cơ quan này thật đáng sợ!" "Thấy chưa, sự cẩn thận của tôi là đúng đắn rồi nhé!" "...đám người giáo sư cũng sẽ quay lại, sau đó cùng nhau nghiên cứu cách mở Thiên Cân Hạp Môn, lúc đó chắc chắn cần khoảng nửa tiếng.

Loạt tên thứ hai, khoảng mười phút là nạp xong, rồi bắn ra!

Lúc đó chỉ có một chiếc Kim Cương Tán, có thể bảo vệ một hoặc hai người không chết, những người còn lại đều phải chết!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử gật gật đầu, rồi nói: "Bố Phương, trong khoảng thời gian này, hai chúng ta có thể ra khỏi mộ thất, vào mộ đạo để trốn mà, sao lại bắt tôi và cậu nằm dưới Kim Cương Tán?" "Tôi vừa nãy lo lắng, nếu đứng dậy mà chưa kịp ra khỏi mộ thất, mũi tên đã bắn ra thì sao?" "Tôi không dám đảm bảo có thể bảo vệ cậu bình an vô sự!" Bố Phương nói.

"Hiểu rồi." Vương Bàn Tử gật đầu.

Cùng lúc đó, ở cuối mộ đạo, đám người giáo sư Tiêu nhìn Bố Phương và Vương Bàn Tử đang trốn dưới Kim Cương Tán trò chuyện, đều kinh ngạc.

Mũi tên như được bắn ra từ súng máy, liên tục găm vào chiếc ô!

Hai người dưới ô lại không hề hoảng loạn, ung dung nói chuyện qua lại?

Hoàn toàn không coi mưa tên ra gì!

Lúc này, khán giả trong phòng livestream nhìn hai người đang lánh nạn dưới Kim Cương Tán, cuối cùng cũng hiểu ra tại sao họ lại nằm

trên đất không đứng dậy!

Hóa ra tất cả đều nằm trong dự liệu của Bố Phương!

Sẽ có loạt tên thứ hai bắn ra!

"Chủ bá 666!" "Đây là đại sư dự đoán cấp thần sao?" "Trời ơi!" "Thật lòng, tôi phục rồi!" "Dường như tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của chủ bá!" "'Tay Không Múa Súng': "Tôi không nói nhiều, Bố gia quá đỉnh!"" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một quả tên lửa: "Chỉ cần trụ được lần này nữa là an toàn rồi phải không?"" Bố Phương không nhìn màn hình đạn mạc, chỉ tập trung giữ chặt Kim Cương Tán.

Chương 602

Thật may là loạt tên này không phải là hỏa tiễn.

Nếu là hỏa tiễn, nhiệt độ trong mộ thất sẽ tăng cao, tuy không chết, nhưng sẽ bị nướng chín.

Vài phút trôi qua.

Không còn mũi tên nào bắn ra nữa.

Bố Phương áp tai xuống đất, sau khi không nghe thấy âm thanh gì, liền đứng dậy, thở phào nhẹ nhõm, rồi nói: "Cơ quan đã dừng, an toàn rồi!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử từ trên đất bò dậy, nói: "Thật là hữu kinh vô hiểm!" "Cộp cộp cộp!" Trong mộ đạo, Hồ Bát Nhất và đám người giáo sư Tiêu nghe thấy Bố Phương nói đã an toàn, vội vàng chạy vào mộ thất.

"Bố Phương, Tiểu Béo, hai người bình an vô sự, thật tốt quá." Hồ Bát Nhất nắm tay hai người, nhìn họ cười nói.

Vừa nãy ở trong mộ đạo nhìn hai người, tim gan run rẩy, thật sự lo lắng họ xảy ra chuyện.

Giáo sư Tiêu cũng cảm thán: "Bố Phương, cậu lợi hại quá." "Được giáo sư khen rồi." Bố Phương đáp lại.

"Số tên trên đất, ước chừng có cả vạn mũi!" Tiêu Lãnh cầm đèn pin, chiếu khắp mặt đất mộ thất rộng tám mươi mét vuông, thấy những mũi tên nằm ngang dọc, liền nói.

"Chắc cũng tầm đó." Bố Phương nói, cúi người nhặt một mũi tên trên đất lên, liếc nhìn đầu mũi tên, rồi ném đi, "Những mũi tên này, đầu mũi tên có độc, đừng dùng tay chạm vào, cũng đừng để dính vào da!" "Hiểu rồi!" Mọi người đều gật đầu.

Châm một điếu thuốc, Bố Phương bước về phía Thiên Cân Hạp Môn, đồng thời nói: "Trong mộ cổ lắp đặt cơ quan ám khí, đặt bẫy, là phương thức thường thấy để tiêu diệt những đạo mộ tặc tìm đến." Châm một điếu thuốc, Bố Phương bước về phía Thiên Cân Hạp Môn, vừa đi vừa nói: "Lắp đặt cơ quan ám khí, đặt bẫy trong mộ cổ là phương thức thường thấy để tiêu diệt sạch những đạo mộ tặc tìm đến." "Khi kẻ đào mộ lặng lẽ lẻn vào địa cung, họ không biết rằng thứ họ phải đối mặt không chỉ là những kho báu vô giá, mà còn là những cạm bẫy khó lường!" Nghe xong lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều tâm đầu ý hợp.

Đến trước Thiên Cân Hạp Môn, Bố Phương quan sát cánh cửa, một cánh cửa đá dày cao khoảng ba mét, rộng khoảng hai mét.

Hắn đưa tay phải lên sờ sờ cánh cửa, đồng thời nói: "Khó mà tưởng tượng được người xưa làm thế nào để tạo ra cánh cửa nặng như vậy, rồi lắp đặt nó." "Tục lệ hậu táng ở An Lạc đã có từ lâu, các vương hầu tướng tướng qua các đời không tiếc nhân lực, tài lực để xây dựng lăng mộ địa cung." "Mục đích là để ngăn chặn mộ táng bị đạo mộ tặc xâm phạm!" "Trong mộ huyệt đã thiết lập đủ loại cơ quan, cố gắng ngăn cản những kẻ trộm mộ tiến vào!" "Nhưng đạo mộ tặc không phải là hạng tham sống sợ chết!" "Sự can đảm của mỗi đạo mộ tặc đều vượt xa người thường!" "Thiên Cân Hạp Môn này, hình như đã bị bịt kín!" "Không có cơ quan nào để mở cả!" Hà Quang nói.

Bố Phương nghe vậy, lắc đầu, nói: "Chắc chắn có cơ quan để mở!" "Tôi tìm xem sao." "Phát hiện có viên gạch đặc biệt nào thì báo cho tôi." Mọi người liền tản ra tìm kiếm trong mộ thất.

"Phù!" Thở ra một hơi khí đục, Bố Phương nhìn chằm chằm vào chỗ lõm ở giữa cửa đá.

Chỗ lõm đó là một hoa văn phượng hoàng!

Thấy Bố Phương nhìn chằm chằm vào chỗ lõm trên cửa đá đến xuất thần, khán giả trong phòng livestream cứ ngỡ hắn đã hóa đá.

"Ôi trời!" "Chủ bá không phải bị trúng tà rồi chứ?" "Sốt ruột chết đi được, chủ bá, cử động đi chứ!" "Trời ạ!" "Chủ bá không phải bị quỷ nhập rồi chứ?" "'Lão Hán Đẩy Xe' tặng chủ bá sáu mươi cái vây cá: "Tôi không hiểu, cửa đá có gì đẹp mà nhìn ghê vậy?"" "'Tay Không Múa Súng' tặng chủ bá một quả tên lửa: "Trên cửa đá có một chỗ lõm, chẳng lẽ đó là chìa khóa để mở cửa?"" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: "Bố gia, có mở được cửa hay không, là trông cậy vào anh cả đấy!"" Bố Phương cúi đầu, nhìn vào túi quần, đưa tay vào túi móc ra miếng ngọc bội Tường Vân lấy được từ trong chiếc hộp đồng trong thuyền quan của công chúa Kha Nguyệt!

Sau đó, hắn hướng về phía camera nói: "Các vị khán giả, nếu tôi không đoán sai, cơ quan để mở Thiên Cân Hạp Môn chính là miếng ngọc bội Tường Vân này!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người, nhìn miếng ngọc bội trong tay Bố Phương, rồi lại nhìn chỗ lõm trên cửa đá, hai thứ khớp nhau đến lạ, dường như đúng như lời Bố Phương nói.

Miếng ngọc bội chính là chìa khóa để mở Thiên Cân Hạp Môn!

"Chết tiệt!" "Tôi quên mất miếng ngọc bội mà chủ bá lấy từ trong hộp đồng!" "Cũng không biết lời chủ bá nói có thật không, tôi sẽ chống mắt lên xem!" "Bố gia, mau đặt miếng ngọc bội vào chỗ lõm đi!" "Thật đó, tôi không đợi được nữa rồi!" Thấy khán giả trong phòng livestream hối thúc, Bố Phương gật đầu, tay phải cầm miếng ngọc bội đặt vào chỗ lõm trên cửa đá, quả nhiên nó vừa khít!

Bố Phương thấy cửa đá không có động tĩnh, thử xoay miếng ngọc bội, kết quả nó thật sự xoay được một vòng!

Một tiếng "cạch" vang lên.

Bố Phương lùi về sau vài bước.

Cùng lúc đó, những người đang tìm kiếm cơ quan mở cửa đá trong mộ thất đều đi đến sau lưng Bố Phương, nhìn chằm chằm vào cửa đá.

"Ủa, sao không có động tĩnh gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Kiên nhẫn chờ đợi!" Bố Phương đáp lại.

Cứ như vậy, mọi người đều im lặng, cũng không có ai bàn tán xì xào.

Toàn bộ mộ thất chìm trong tĩnh lặng khoảng một phút!

Bỗng nhiên một tiếng "Ầm!" vang lên!

Cánh cửa đá nặng ngàn cân rung chuyển!

Sau đó từ từ nâng lên!

Phát ra tiếng "rầm rầm rầm"!

Lúc này, nhìn cánh cửa đang từ từ nâng lên, mọi người đều vô cùng phấn khích!

Cánh cửa dẫn đến "Minh Điện" của ngôi mộ cổ đã được Bố Phương mở thành công!

Cũng không ngờ, Bố Phương chỉ mất chưa đầy năm phút đã tìm ra cách mở cửa!

Thật khiến người ta kinh ngạc!

"Bố Phương, cậu có biết không?" "Trong mắt tôi, cậu là một thiên tài trộm mộ trăm năm khó gặp!" Giáo sư Tiêu nói.

Chương 603

"Đúng vậy!" Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm gật đầu, đồng thanh nói: "Bố Phương, anh là một thiên tài, hai chị em em yêu anh mất rồi!" Nghe vậy, Bố Phương không quay đầu lại mà đáp: "Chuyện tình cảm ai mà nói rõ được, hai cô thích tôi, có lẽ là ý trời." Lời vừa dứt, Bố Phương cầm đèn pin bước qua cửa, đi vào mộ đạo tối om.

Mọi người đều theo sát phía sau.

"Chủ bá 666!" "Nếu trước đó ở mộ đạo con sông nhỏ không mở thuyền quan của công chúa Kha Nguyệt, lấy miếng ngọc bội trong hộp đồng, e rằng cánh cửa này vĩnh viễn không mở được!" "Lầu trên, chưa chắc, cửa đá có thể dùng thuốc nổ cho nổ tung!" "Đã đi cao tốc chưa?

Nhiều đoạn đường phải xuyên qua núi lớn đó!" "Phụt!" "Dùng thuốc nổ trong mộ cổ?" "Không phải là hành vi tìm chết sao?" "Hơn nữa, Thiên Cân Hạp Môn vừa dày vừa nặng, chắc chắn phải dùng loại thuốc nổ uy lực lớn mới có thể phá được!" "Nếu thật sự làm vậy, mộ cổ sẽ sụp đổ, mọi người sẽ bị chôn sống dưới lòng đất, tin không?" "'Tay Không Múa Súng' tặng chủ bá một quả tên lửa: "Mà này, bây giờ thuốc nổ có mua được không?"" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: "Bố gia, tiếp theo phải cẩn thận đấy, tôi cảm giác trong Minh Điện có quỷ đang chờ anh!"" Nhìn qua màn hình đạn mạc, Bố Phương thầm nghĩ: Hù dọa tôi à?

Trông tôi giống người bị dọa mà lớn lên sao?

Hắn lên tiếng: "Từ cửa hạp vào, chúng ta sẽ vào một gian "Minh Điện" trước.

Bố trí của nó mô phỏng theo nhà chính trong nhà của chủ nhân

ngôi mộ, tức là lão Tống tử vua Lâu Lan, khi còn sống.

Có đủ loại đồ đạc, những vật dụng này được gọi là minh khí!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng mong đợi.

Họ rất tò mò xem vua Lâu Lan thích dùng loại đồ đạc nào, và bài trí chúng ra sao.

"Đây là một mộ đạo thẳng tắp." Bố Phương nói: "Cách Minh Điện khoảng trăm mét, mọi người đi thêm một chút nữa là tới nơi." Nghe vậy, mọi người đều gật đầu.

Ánh sáng từ đèn pin trong tay Bố Phương có thể chiếu xa trăm mét.

Chỉ thấy cuối mộ đạo có một ô cửa không có cánh.

Bên trong đó, chắc chắn là Minh Điện.

"Đợi đã!" Lúc này, Bố Phương đột nhiên dừng lại.

Hắn phát hiện ở bên tay trái, trên tường có một mộ đạo khác.

Nói cách khác, hắn đã phát hiện một ngã rẽ.

"Ôi trời!" "Bây giờ có hai con đường, rốt cuộc con đường nào mới dẫn đến Minh Điện?" Vương Bàn Tử hỏi.

Nếu ngã rẽ này không xuất hiện, cuối mộ đạo chắc chắn là Minh Điện.

"Tôi cho rằng nên bỏ qua mộ đạo này, tiếp tục đi thẳng mới là lựa chọn sáng suốt!" Giáo sư Tiêu lên tiếng.

"Mọi người đợi tôi ở đây, tôi vào xem thử!" Bố Phương nói, rồi bước vào ngã rẽ đó.

"Em đi cùng anh!" Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm vội vàng đi theo.

Ở cùng Bố Phương, hai người cảm thấy an toàn.

Thấy hai cô gái đi bên cạnh, Bố Phương đúng là trái ôm phải ấp.

Hai cô gái này đều là cực phẩm.

Nhưng nghĩ lại, Bố Phương dập tắt ý nghĩ đó.

Bây giờ máy bay không người lái đang bay trên đầu quay phim.

Không thể để khán giả trong phòng livestream xem màn biểu diễn người thật việc thật được.

Đi được vài mét, sau khi rẽ một khúc cua, Bố Phương phát hiện ngã rẽ này đã hết đường, ở đây có một tảng đá lớn mang màu sắc huyền thoại, cực kỳ hiếm thấy!

"Ực!" Thấy vậy, Bố Phương nuốt một ngụm nước bọt.

Loại đá này, hắn cũng là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy, không biết là vật gì.

Nếu là minh khí, có thể dùng thuật Giám Định để nhận ra.

Nhưng đây là một tảng đá, thuật Giám Định không thể hiển thị thông tin của nó.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream thấy tảng đá năm màu sáu sắc, lấp lánh lưu chuyển, đều chấn kinh.

"Vãi chưởng!" "Đây là đá gì vậy?" "Đẹp thế?" "Trời ơi!" "Trên đời lại có loại đá này tồn tại, nếu đăng lên mạng, e rằng có thể gây chấn động thế giới mười năm!" "Thật lòng mà nói, tảng đá này đúng là một kỳ tích!" "'Bé Cưng Thích Hát' tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Chủ bá, mau mang tảng đá lớn này đi!

Nhìn là biết không phải vật tầm thường!"" "'Tay Không Múa Súng' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: "Vãi nồi!

Bố gia, sắp phát tài to rồi!"" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: "Tôi cũng không ngờ, trong mộ cổ

của lão Tống tử vua Lâu Lan lại có loại kỳ thạch này!"" Liếc nhìn màn hình đạn mạc, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, thành thật mà nói, tôi bây giờ rất kích động, nhưng tôi sẽ không bị lợi ích che mờ mắt, đằng sau những thứ đẹp đẽ thường tồn tại nguy hiểm!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người!

"233, chủ bá lại nói đạo lý rồi!" "Một tảng đá đẹp như vậy, không lấy đi, thật quá đáng tiếc!" "Đúng vậy!" "Nếu là tôi, chắc chắn sẽ mang đi!" "'Lão Hán Đẩy Xe': "Chủ bá gặp được bảo bối mà không lấy, chẳng lẽ trong lăng mộ còn có bảo vật tốt hơn tảng đá này?"" "'Tay Không Múa Súng': "Thành thật mà nói, tảng đá mang màu sắc huyền thoại này, nếu đặt ở nhà đấu giá, bảy mươi triệu người yêu thích sưu tầm đồ cổ ở An Lạc có thể đều sẽ tham gia, e rằng ngay cả người giàu nhất cũng sẽ ra tay tranh giành!"" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: "Tại sao tảng đá này lại ở đây?

Mục đích đặt nó ở đây là gì?"" Liếc nhìn màn hình đạn mạc, thấy khán giả xúi giục lấy tảng đá, Bố Phương lắc đầu, nói: "Các vị khán giả, tôi có một dự cảm mãnh liệt, tảng đá này rất nguy hiểm!" "Còn về mục đích người xưa đặt nó ở đây, người hiện đại ai mà nói rõ được?" Nghe Bố gia nói tảng đá có nguy hiểm, khán giả trong phòng livestream đều không tin.

Chương 604

Vì Bố Phương không đưa ra được lời giải thích hợp lý.

"Chủ bá, có nguy hiểm thật không?" "Tôi thấy không có đâu!" Bố Phương nói: "Các bạn không biết đấy thôi, người xưa cho rằng những tảng đá có màu sắc huyền thoại đều có sinh mệnh, có linh hồn tà ác bám vào!" "Linh hồn tà ác?

Trời ơi!" "Tôi cảm thấy thật đáng sợ!" "Chủ bá đừng đổ cho người xưa nữa, tôi bây giờ chỉ muốn biết, có lấy tảng đá này không?" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương đang định trả lời thì Tiểu Béo cầm đèn pin chen vào, trực tiếp dùng hai tay ôm lấy tảng đá, cười lớn nói: "Ha ha ha, tảng đá này đúng là báu vật vô giá!" "Hít!" Thấy Vương Bàn Tử dễ dàng ôm lấy tảng đá rộng sáu mươi centimet, cao bốn mươi centimet, Bố Phương hít một hơi khí lạnh, "Tảng đá này nhẹ lắm sao?" "Đúng vậy!" "Nhẹ hều!" Vương Bàn Tử đáp lại.

"Cậu không cảm thấy "nhẹ" một cách kỳ lạ sao?" Bố Phương hỏi.

"Không có gì kỳ lạ cả!" Vương Bàn Tử nói: "Tảng đá có màu sắc thần kỳ này, bị tôi bắt gặp, có lẽ là ý trời!" "Tôi định mang nó ra ngoài, để nó được thấy lại ánh mặt trời!" "Vậy được thôi!" Bố Phương cũng không ngăn cản Vương Bàn Tử, nói: "Tôi đi Minh Điện!" "Được!" Vương Bàn Tử gật đầu.

Rất nhanh, mấy người Bố Phương từ trong ngã rẽ đi ra, hội hợp với mọi người.

"Hả?" Giáo sư Tiêu nhìn Vương Bàn Tử đang ôm một tảng đá lớn có màu sắc huyền thoại, mặt cười toe toét, kinh ngạc nói.

"Bảo bối lớn đấy!" Vương Bàn Tử vỗ vỗ tảng đá, đáp lại.

“Tôi đề nghị cậu nên đặt nó về vị trí cũ.” Giáo sư Tiêu nói: “Tảng đá này, nhìn là biết không tầm thường, chắc chắn có sinh mệnh tồn tại bên trong!” Nghe vậy, Vương Bàn Tử quay mặt đi, “Cái gì?

Tôi không nghe thấy.” Giáo sư Tiêu: “...” “Đi thôi!” Bố Phương nói một tiếng, rồi đi về phía Minh Điện phía trước.

Mọi người đều theo sát phía sau.

Hồ Bát Nhất ghé vào tai Tiểu Béo khẽ hỏi: “Bố Phương có nói tảng đá này nguy hiểm không?” “Lão Hồ, tảng đá này nhìn là biết không có nguy hiểm!” Vương Bàn Tử nói: “Cậu lo lắng gì?” “Không có.” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Tảng đá này nếu không có nguy hiểm, mang ra ngoài chắc chắn có thể bán được giá trên trời!

Đương nhiên, bây giờ anh lo lắng, giống như lời giáo sư Tiêu nói, tảng đá có sinh mệnh!

“Béo, hòn đá cậu đang ôm, chẳng phải chúng ta đã gặp một lần rồi sao?” Ấn tượng của Hồ Bát Nhất có chút mơ hồ, lờ mờ nhớ lại đã từng gặp nó một lần khi đi trộm mộ.

Lần đó, vô cùng kinh tâm động phách.

“Lão Hồ, hòn đá có màu sắc thế này, hai chúng ta hình như mới thấy lần đầu trong đời thì phải!” Vương Bàn Tử nói xong, liếc nhìn Hồ Bát Nhất, thấy cậu ta đang chau mày suy nghĩ, liền nói thẳng: “Hồ Tư Lệnh, cứ yên tâm đi, dù có mười vạn cái hang chó cứng rắn, tôi cũng không lùi nửa bước đâu!” “Đi một bước xem một bước vậy!” Hồ Bát Nhất nói.

Thật lòng mà nói, nội tâm cậu lúc này đang vô cùng bất an.

Lúc này, sự chú ý của khán giả trong phòng livestream đều tập trung vào hòn đá bảy màu mà Vương Bàn Tử đang ôm trên màn hình.

Mọi người đều liên tưởng đến Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký.

Hòn đá đã sinh ra Tôn Ngộ Không là một linh thạch, tương truyền là viên đá còn sót lại khi Nữ Oa vá trời năm xưa, trên Hoa Quả Sơn hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, trải qua vạn năm mới đản sinh ra Tôn Ngộ Không.

Linh thạch này vốn do xá lợi tử của một con chó cổ hóa thành.

Nếu hòn đá trong tay Vương Bàn Tử mà cũng nhảy ra một Tôn Ngộ Không, chắc cả thế giới phải kinh ngạc đến rớt cằm mất.

Nhưng nghĩ lại, câu chuyện Tây Du Ký hoàn toàn là hư cấu.

Vì vậy, "hòn đá bảy màu" mà Vương Bàn Tử đang ôm hẳn không phải linh thạch, cũng không thể nhảy ra một Tôn Ngộ Không được!

Nhưng trước đó Bố Phương đã nói với giáo sư Tiêu, hòn đá này có sự sống!

Kẻ nào có thể làm một hòn đá mang thai chứ?

Ai mà bá đạo vậy?

"Cốc!

Cốc!

Cốc!" Đúng lúc này, khi nhóm Bố Phương còn chưa đi tới minh điện, vẫn đang trong mộ đạo, hòn đá bảy màu trong lòng Vương Bàn Tử đột nhiên vang lên tiếng gõ, cũng giống như tiếng tim đập!

"Ực!" Mọi ánh mắt đều đổ dồn về hòn đá mang màu sắc huyền thoại, ai nấy đều không kìm được mà nuốt nước bọt!

Khán giả trong phòng livestream cũng chấn động!

"Vãi chưởng!" "Hòn đá, lẽ nào có sinh mệnh thật?" "Tiếng gõ, hay là tiếng tim đập?" "Quỷ dị đến thế là cùng!" "Tôi thấy sợ quá đi!"

“Tuy bây giờ là ban ngày, nhưng trong cổ mộ thì bốn mùa đều tối tăm!” “Lão Hán Thôi Xa: Hòn đá này không đơn giản đâu.

Bỏ lại thì tiếc, mà mang theo, lỡ nó nhảy ra con yêu quái nào thì phiền phức to!” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Bố gia, tôi biết kiến thức của ngài phong phú, ngài có biết trên đời này có ai làm cho đá mang thai được không?” “Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Chấn động!

Đá cũng biết mang thai?” Liếc nhìn khung bình luận, Bố Phương lên tiếng: “Hòn đá đột nhiên vang lên ba tiếng cốc cốc cốc, tôi cảm giác có thứ gì đó bên trong đang gõ.

Nếu là âm thanh từ tim đập thì thật không thể tưởng tượng nổi!” “Ngoài ra, người có thể làm cho đá mang thai, e rằng chỉ có Nữ Oa thôi!” “Hít!” Nghe câu cuối cùng của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều hít một hơi khí lạnh, ai nấy đều kinh ngạc!

“Nữ Oa không phải là nữ sao?” “Làm cho đá mang thai được á?” “Chủ bá, ngài đang đùa tôi đấy à?” “Tôi thấy chủ bá nói có lý đấy.

Chương 605

Trong thần thoại thượng cổ, tương truyền Nữ Oa dùng đất sét phỏng theo hình dáng mình để tạo ra con người, sáng tạo và xây dựng xã hội loài người, lại còn lập ra chế độ hôn nhân, để nam nữ thanh niên kết đôi, sinh sôi nảy nở!" "Nữ Oa thần thông quảng đại, có năng lực kinh thiên động địa, làm một hòn đá mang thai thì có gì khó?" "Làm cả biển cả mang thai cũng được ấy chứ!" "Các vị, trở lại thực tế đi!" "Đừng lạc đề, lôi Nữ Oa vào làm gì!" "Đá không thể mang thai được, trừ phi có vật chất thần bí nào đó!" Bố Phương nghiêm túc nói: "Thưa các vị khán giả, tôi không bàn về thần thoại nữa.

Theo như tôi được biết, ba mươi năm trước, trên núi Côn Luân đã xuất hiện một kỳ thạch, trên mặt đá có những vòng tròn trắng không đều, trông giống như phôi thai của trẻ sơ sinh.

Theo từng giai đoạn thời gian, từ trứng thụ tinh, hình thành phôi thai, thậm chí có cả đầu, tay, chân của em bé, giống hệt như một đứa trẻ đang được nuôi dưỡng trong cơ thể mẹ!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều không tin!

"Chủ bá, tôi học ít, đừng có lừa tôi!" "Núi Côn Luân không thể có kỳ thạch như vậy được!" "Tôi chịu thua luôn rồi!" "Trong giới streamer, chắc Bố gia là người giỏi bịa chuyện nhất rồi, bịa chuyện cứ phải gọi là có bài bản!" Nhìn lướt qua khung bình luận, thấy khán giả không tin, Bố Phương nói: "Đừng không tin, 'kỳ thạch' mà tôi nói ở núi Côn Luân được gọi là 'Côn Luân thai'!" "Đó là một sản vật của tự nhiên, thực sự tồn tại trên thế giới này.

Bên trong nham thạch, sông băng hoặc cây cối, tự nhiên thai nghén ra những thứ có hình dạng giống trẻ sơ sinh, trong sách cổ gọi là 'địa

sinh thai'!" "Sự hình thành của Côn Luân thai là một hiện tượng vô cùng kỳ lạ, ngay cả khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng.

Để thai nghén ra nó, cần những điều kiện vô cùng khắc nghiệt, những nơi khác không có, chỉ có ở nơi hội tụ linh khí của trời đất, cũng chính là nơi khởi nguồn của long mạch!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều không nói nên lời.

Sau khi tra cứu tài liệu, họ phát hiện những lời Bố Phương nói không sai một chút nào!

"Chủ bá nói có sách, mách có chứng!" "Tôi tin rồi!" "Thật không thể tưởng tượng được, trên đời lại có Côn Luân thai." "Khoan đã!" "Hòn đá mà Vương Bàn Tử đang ôm, chẳng lẽ chính là Côn Luân thai?" "Bên trong lăng mộ vua Lâu Lan này, là nơi khởi nguồn của long mạch, hội tụ linh khí của trời đất sao?" "Trời ơi!" "Nếu vậy, hòn đá mang màu sắc thần kỳ này, chẳng lẽ là địa sinh thai?" "Lão Hán Thôi Xa: Lầu trên, tôi cũng nghĩ vậy!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Tôi không tin vào phỏng đoán của khán giả.

Bố gia, ngài nói xem, hòn đá có phải là địa sinh thai không?" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Nếu là địa sinh thai thì có thể giải thích được tại sao trong cổ mộ vua Lâu Lan lại có hòn đá thần bí này rồi!" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương lên tiếng: "Thưa các vị khán giả, hòn đá mà Béo đang ôm không phải là địa sinh thai!" Không phải địa sinh thai?

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Vậy rốt cuộc nó là hòn đá gì?

"Vãi!" "Đoán sai rồi!" "Chủ bá, ngài không cho chúng tôi một lời giải thích sao?" Bố Phương nói: "Địa sinh thai chỉ lớn bằng nắm tay, không thể nào là một hòn đá lớn như vậy!" "Cho nên, hòn đá mang màu sắc thần kỳ này, tuyệt đối không phải là địa sinh thai!" "Còn nó là

gì, đến lúc thích hợp, tôi sẽ nói cho các vị biết!" Kiếp trước hắn đã xem hàng trăm bộ tiểu thuyết trộm mộ, những trân bảo hay dị thú chưa ai biết đến xuất hiện trong cổ mộ hắn đều đã thấy qua, chỉ là trong thời gian ngắn không thể nhớ ra ngay được.

Hắn chỉ có một ấn tượng mơ hồ mà thôi.

Nghe Bố Phương nói vậy, khán giả trong phòng livestream đều nóng lòng chờ đợi.

Ai cũng vô cùng tò mò về hòn đá trong tay Bàn Tử.

"Bố Phương, mau lại nghe đi!" "Bên trong hòn đá có động tĩnh!" Lúc này, Vương Bàn Tử cảm thấy hòn đá rung nhẹ, vội vàng gọi Bố Phương.

"Được!" Bố Phương gật đầu, đi về phía Vương Bàn Tử, đồng thời quay mặt về phía camera nói: "Thưa các vị khán giả, như tôi đã nói trước đó, vị trí lăng mộ của vua Lâu Lan nằm trên 'thần vị', chứ không phải trên long mạch cát huyệt hay hung huyệt!" "Âm trạch là nơi người chết ở, trong phong thủy, 'thần vị' của đất đai là quan trọng nhất!" "Chỉ cần là người tinh thông phong thủy học, việc tìm ra thần vị quả thực dễ như trở bàn tay, dựa vào vị trí đại khái của huyệt, kết hợp với tọa hướng ngũ hành phân kim của mộ huyệt, và cả cách cục xung quanh, là có thể xác định chính xác phương hướng!" "Vua Lâu Lan được chôn cất trên thần vị, có thể phù hộ tốt cho con cháu đời sau!" "Mộ được táng ở nơi phong thủy bảo địa, nhưng kết quả, tai họa thiên nhiên là bão cát ập đến, trong một đêm đã chôn vùi cả cổ quốc Lâu Lan và mấy vạn dân trong thành!" Lời vừa dứt!

Bố Phương đã đi đến trước mặt Vương Bàn Tử, đưa hai tay ra, nắm lấy hòn đá bảy màu mà Béo đang ôm.

Cảm giác khi cầm hòn đá rất nhẹ, giống như đang cầm một miếng xốp nhựa.

Cùng lúc đó, hòn đá vẫn đang rung lên.

"Hù!" Hít một hơi thật sâu, Bố Phương đặt hai tay xuống dưới hòn đá, nâng nó lên trước ống kính: "Thưa các vị khán giả, các vị cũng đã thấy, hòn đá bảy màu đang rung lên từng hồi." "Ờ…" "Rồi sao nữa?" Không tương tác với khán giả, Bố Phương cầm hòn đá bảy màu, áp tai vào bề mặt, nhắm mắt lại, lắng nghe.

Khi mọi người đều im lặng, yên tĩnh nhìn Bố Phương.

Bố Phương nghe thấy tiếng "cốc cốc cốc" truyền ra từ bên trong hòn đá.

Âm thanh rất nhỏ, không lớn như lúc đầu.

Ngoài tiếng cốc cốc, còn có tiếng "ào ào ào", giống như hàng chục triệu con châu chấu đang vỗ cánh bay lên.

Ngẩng đầu lên, khi Bố Phương chuẩn bị mở miệng.

Vương Bàn Tử vội vàng hỏi: "Bố Phương, cậu biết bên trong hòn đá là gì không?" "Nói ra có thể mọi người không tin, nhưng bên trong hòn đá có rất rất nhiều côn trùng!" Bố Phương nói: "Là loại có cánh!" Nghe vậy, mọi người đều không tin!

Giáo sư Tiêu nói: "Hòn đá không có khe hở, không khí không lưu thông, nếu bên trong là côn trùng, chúng không thể sống được!" "Đúng vậy." "Nói ra cũng không ai tin!" Bố Phương nói xong, ném hòn đá lại cho Vương Bàn Tử, bảo cậu ta cầm lấy, rồi bước về phía minh điện cách đó mười mét: "Béo, cậu cứ cầm hòn đá trước đi, trộm mộ mới là mục đích của tôi!" Mọi người không tin, nhưng Bố Phương lại tin rằng bên trong hòn đá có côn trùng.

Còn là loại côn trùng gì thì hiện tại chưa thể biết được.

Thực ra hắn có thể dùng Hắc Kim Cổ Đao chém hòn đá ra.

Nhưng, Bố Phương không định động thủ với hòn đá bây giờ.

“Chủ bá, có thể làm rõ về hòn đá trước được không?” “Thật đấy, tôi tò mò về hòn đá lắm!” “Bên trong rốt cuộc có phải là côn trùng không?” Nhìn lướt qua khung bình luận, Bố Phương lên tiếng: “Đời người cũng giống như chơi cờ, phải có tầm nhìn xa trông rộng, đừng chỉ chăm chăm vào những thứ trước mắt (những gì mắt có thể thấy).

Nếu chỉ lo cái lợi trước mắt, thứ nhận được cuối cùng chỉ là niềm vui ngắn ngủi.

Chỉ khi có tầm nhìn xa, mới có thể trở thành người chiến thắng trong cuộc đời.” Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Đạo lý này, ai mà không hiểu chứ?

“Chủ bá 666!” “Tôi thực sự nể phục!” “Cảm thấy nói rất có đạo lý!” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Bố gia nói đúng, biết đâu trong cổ mộ còn có bảo vật tốt hơn đang chờ đợi!” “Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Vũ Trụ Chiến Hạm: Nghe Bố gia nói một câu, hơn cả đọc sách mười năm!” “Mọi người vào minh điện, phải cẩn thận, đừng tò mò, đừng sờ mó lung tung!” Đi đến cửa minh điện, Bố Phương quay đầu lại nhìn mọi người nói: “Ai không nghe lời, sẽ phải đi gặp Diêm Vương đấy!” Nghe vậy, mọi người đều gật đầu thật mạnh.

Bố Phương cầm đèn pin chiếu vào minh điện, quét một vòng xung quanh.

Nơi cột sáng chiếu tới, mọi thứ đều rõ ràng.

Chương 606

Minh điện có chiều dài và rộng khoảng trăm mét, mặt đất được lát bằng gạch chuyên dụng cho lăng mộ.

Những viên gạch này không được cố định bằng vữa sắt.

Dùng xẻng công binh chèn vào khe hở là có thể cạy lên được.

Bốn bức tường và đỉnh mộ đều được bịt kín bằng vữa sắt, có thể nói là kín không kẽ hở.

Sau khi quan sát khoảng nửa phút, Bố Phương bước vào minh điện, đồng thời nói: "Chính giữa minh điện có một khu vực nhỏ, gọi là 'hư vị'!" Hà Quang nghe vậy, lên tiếng: "Bố Phương, tôi làm khảo cổ cũng mấy năm rồi, chưa từng nghe nói vị trí trung tâm minh điện lại có hư vị?" "Là do anh kiến thức còn hạn hẹp thôi!" Bố Phương cầm đèn pin chiếu vào chính giữa minh điện, nơi đó không có vật gì bày biện, chỉ là một khoảng không, ngoài gạch lát nền thì vẫn là gạch lát nền.

"Nơi tôi đang chiếu, chính là 'hư vị', đừng dẫm lên đó, cơ quan được giấu dưới những viên gạch này!" "Một khi kích hoạt cơ quan, gạch ở hư vị sẽ mở ra, theo bố trí của người xưa, đầu tiên là cửa đá sẽ hạ xuống, bịt kín minh điện, khiến bọn trộm mộ không còn đường thoát.

Sau đó sẽ có các loại cơ quan như cát lún, nỏ độc hoặc cột đá xuất hiện!" "Người xưa thà phá hủy cả 'hư vị', cũng không để bọn trộm mộ lấy đi một món đồ tùy táng nào!" "Hít!" Hà Quang hít một hơi khí lạnh: "Bố Phương, cậu đúng là người tài trí!

Ngay cả cái này cũng biết!" "Quả nhiên, khảo cổ không lợi hại bằng trộm mộ!" Giáo sư Tiêu nói: "Kẻ trộm mộ đào đường hầm vào

cổ mộ, đối mặt với những cơ quan ngàn năm không hỏng.

Còn chúng tôi làm khảo cổ, là khai quật từng tấc đất một từ trên mặt đất xuống!" Bố Phương không đáp lời giáo sư Tiêu, nói: "Lăng mộ vua Lâu Lan, chúng ta là nhóm đầu tiên vào, cơ quan vẫn chưa bị phá hủy, vì vậy tiếp theo, chúng ta phải đi thật vững, đi một bước nhìn ba bước!" "Khoan đã!" "Không đúng lắm!" Lúc này, Vương Bàn Tử lên tiếng: "Theo tôi được biết, minh điện trong cổ mộ, từ xưa đến nay đều là nơi đặt quan quách.

Sách về mai táng viết rất rõ, minh điện là một trong những vị trí cốt lõi của lăng mộ.

Bất kể là hợp táng hay độc táng, chủ nhân của ngôi mộ đều phải mặc đại liễm chi phục, yên nghỉ trong quan quách, sau đó mới đậy nắp quan tài.

Nếu thi thể của chủ nhân ngôi mộ có vấn đề, không thể nhập quan, người ta cũng sẽ đặt quần áo mà chủ nhân từng mặc lúc sinh thời vào quan quách để chôn cất!" "Nhưng minh điện lớn như vậy, lại không có cả quan quách?" "Chuyện này không có gì lạ cả!" Bố Phương nói: "Minh điện không có quan quách, vậy thì tẩm điện chắc chắn có, đó mới là nơi đặt thi thể chủ nhân ngôi mộ!" "Hy vọng là vậy!" Vương Bàn Tử nói.

"Vua Lâu Lan cũng là vua của một nước, minh điện lại trống không thế này sao?" "Đúng vậy, không có lấy một món đồ tùy táng nào!" Sở Viêm cầm đèn pin chiếu xung quanh, nói: "Ngay cả một mảnh đá vụn trên đất tôi cũng không thấy!" "Người trẻ tuổi, lúc đến phối điện, đừng có kinh ngạc đến rớt cằm đấy!" Hồ Bát Nhất nói: "Đồ tùy táng đều được đặt trong phối điện!" "Tôi biết rồi." Sở Viêm gật đầu.

Thật ra, cậu ta đang vô cùng phấn khích.

Ở phối điện, chỉ cần lấy đi vài món đồ tùy táng, bán đi, số tiền thu được chắc chắn sẽ là một con số trên trời!

Bố Phương châm một điếu thuốc, quan sát kỹ lưỡng quy mô và kết cấu của minh điện từ trên xuống dưới, trái qua phải, rồi quay mặt về phía ống kính nói: "Thưa các vị khán giả, thật lòng mà nói, quy mô xây dựng của minh điện này, ở mấy ngàn năm trước đã thuộc hàng đỉnh của đỉnh rồi!" "Kết cấu của mộ thất là trên tròn dưới vuông, mặt đất bằng phẳng, còn hình dạng phía trên giống như một hình tròn bị cắt đi một nửa.

Theo cách nói của tôi, đó gọi là 'thiên viên địa phương'!" "Thiên viên địa phương là một biểu hiện của âm dương học, cũng là cốt lõi và tinh túy của nó." "Âm dương học là phương thức tư duy để các bậc tiên triết thời cổ đại nhận thức thế giới, tính đúng đắn của nó đã được chứng minh qua hàng ngàn năm thực tiễn xã hội. 'Thiên viên địa phương' chính là một biểu hiện cụ thể của học thuyết này." "Ngoài ra, trên mặt đất có sáu cái giá đá, trên đó trống không, không có gì cả!" "Nhưng, tôi biết trên đó từng đặt thứ gì!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều ngây người!

Trên sáu cái giá đá không có gì cả, làm sao Bố Phương biết được?

Những thứ đó được đặt lên sau khi chủ nhân ngôi mộ đã nhập liệm!

Đồ vật đã mấy ngàn năm rồi, người hiện đại làm sao có thể biết được?

"Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Ngay cả đồ vật trên giá đá cũng biết!" "Tôi học ít, đừng lừa tôi!" "Thật lòng, tôi không tin lời chủ bá nói!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Trên giá đá không có gì cả, chắc là vốn dĩ không đặt gì lên đó đâu?" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Giá đá

chỉ là vật trang trí trong minh điện thôi phải không?" Nhìn lướt qua khung bình luận, thấy khán giả không tin, Bố Phương chỉ tay vào giá đá nói: "Thưa các vị khán giả, sáu cái giá đá này chắc chắn đã từng đặt đồ vật, có lẽ đã bị người khác lấy đi rồi!" "Đó là những thứ gì ư?

Đó là sáu loại ngọc khí dùng để tế lễ, phân biệt là Bích, Tông, Khuê, Hổ, Chương và Hoàng!" "Sở dĩ trong minh điện đặt sáu loại ngọc khí này là vì nó bắt nguồn từ lễ 'mộ tế' của các bậc đế vương, tướng lĩnh thời cổ đại!" "Người xưa dùng ngọc để tế lễ trời đất và các vị thần, dùng ngọc chế tác thành các loại lễ ngọc để thông với trời đất, cầu cát tường và bình an!" "Trong đó, lễ khí tế tự tiêu biểu nhất, chính là sáu loại khí mà tôi vừa nói!" "Trong 'Chu Lễ - Xuân Quan - Đại Tông Bá' có ghi chép rằng: 'Dĩ ngọc tố lục khí, dĩ lễ thiên địa tứ phương, dĩ thương bích lễ thiên, dĩ hoàng tông lễ địa, dĩ thanh khuê lễ đông phương, dĩ xích chương lễ nam phương, dĩ bạch hổ lễ tây phương, dĩ huyền hoàng lễ bắc phương!' (Dùng ngọc làm sáu loại khí, để tế lễ trời đất bốn phương.

Dùng ngọc Bích màu xanh để tế Trời, dùng ngọc Tông màu vàng để tế Đất, dùng ngọc Khuê màu xanh để tế phương Đông, dùng ngọc Chương màu đỏ để tế phương Nam, dùng ngọc Hổ màu trắng để tế phương Tây, dùng ngọc Hoàng màu đen để tế phương Bắc!)" "Tiếp theo, tôi sẽ nói về sáu loại khí này!" "Người xưa cho rằng trời tròn, vì vậy ngọc Bích được làm thành hình tròn!" "Ngọc Bích đứng đầu trong sáu loại lễ ngọc thời cổ đại!" "Chủ yếu dùng để tế Trời!" "Hoàng đế thời cổ đại được gọi là 'Thiên tử', trời đại diện cho quyền uy của đế vương, vì vậy ngọc Bích chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong các loại ngọc khí thời cổ đại!" "Trong các loại ngọc khí thời cổ đại, ngọc Tông là loại đáng chú ý nhất.

Là một trong những lễ khí tế tự, nó chủ yếu được dùng để tế Đất!" "Trong bối cảnh xã hội lúc bấy giờ, chỉ có vua chúa quý tộc mới

có thể tham gia các hoạt động tế tự!" "Vì vậy, ngọc Tông cũng trở thành một vật phẩm tượng trưng cho thân phận, còn được gọi là 'thụy ngọc', có ý nghĩa là ngọc của điềm lành!" "Sau này, chủ nhân ngôi mộ một mặt vì để thể hiện thân phận địa vị của mình, mặt khác để ngăn thi thể bị thối rữa, đã mang ngọc Tông vào mộ.

Vì vậy, ngọc Tông cũng được dùng để liệm thi!" "Trong lòng người xưa, ngọc Tông là thần khí thông thiên địa, mang ý nghĩa trời tròn đất vuông, vừa trang trọng, thanh lịch, vừa hoành tráng mà giản dị." Ngay cả ngày nay, nó vẫn được nhiều người yêu thích." "Ngọc Khuê có hình chữ nhật dài, trên nhọn dưới vuông.

Trong các hoạt động tế tự thời cổ đại, nó chủ yếu được dùng để tế lễ phương Đông." "Đồng thời, nó cũng là một biểu tượng của quyền lực và địa vị, là vật phẩm bắt buộc phải mang theo trong các điển lễ triều hội thời cổ đại." "Thời nhà Chu, để tiện cho việc thống trị, Chu Thiên Tử đã ra lệnh cho các chư hầu định kỳ triều kiến." "Để thể hiện thân phận địa vị của họ, mỗi người được ban một miếng ngọc Khuê.

Dựa vào sự khác biệt về hình dạng và kích thước của ngọc Khuê, có thể thấy được sự chênh lệch về cấp bậc thân phận." "Đến thời Lưỡng Hán, ngọc Khuê dần biến mất trong cuộc sống thường ngày của người dân, chỉ một bộ phận vương công quý tộc mới sở hữu một số lượng nhỏ." "Thời nhà Minh, mặc dù ngọc Khuê đã trở thành một loại phục sức, nhưng vẫn thể hiện được sự khác biệt về đẳng cấp giữa người với người." "Hứa Thận thời Đông Hán trong 'Thuyết Văn Giải Tự' có nói: 'Bán khuê vi chương', nghĩa là nửa miếng ngọc Khuê là ngọc Chương.

Vạt nhọn phía trên của ngọc Khuê được vát chéo đi một bên, chính là ngọc Chương." "Ngọc Chương có năm loại: xích chương, đại chương, trung chương, biên chương, nha chương.

Trong đó xích chương là tế khí dùng để tế tự thần phương Nam, xếp hạng thứ tư trong các lễ khí tế tự của nước ta thời cổ đại." "Thời cổ đại, khi hoàng đế đi săn, ngọc Chương được dùng làm khí vật để tế tự sơn thần." "Núi sông lớn thì dùng đại chương, núi sông vừa dùng trung chương, núi sông nhỏ dùng biên chương." "Nếu tế núi, thì chôn ngọc Chương dưới đất, nếu tế sông, thì ném ngọc Chương xuống sông." "Có thể thấy, mặc dù tạo hình của ngọc Chương đơn giản, nhưng lại hàm chứa rất nhiều ý nghĩa sâu sắc." "Ngọc Hổ xếp cuối cùng trong sáu loại lễ ngọc thời cổ đại." "Là một loại ngọc khí làm từ ngọc có hình dạng giống hổ, trên thân khắc các hoa văn hình hổ theo kiểu điêu khắc tròn, phù điêu và khắc tuyến phẳng." "Nó được thêm vào danh sách 'lục khí' muộn nhất, ngọc Hổ được dùng để tế tự thần phương Tây." "Ngọc Hổ ban đầu là một loại trang sức, sau lại trở thành một loại tín vật để điều binh, được gọi là hổ phù." "Tạo hình và hình thái của nó ở các thời kỳ đều không giống nhau." "Ngọc Hổ thời Xuân Thu đa phần có dạng dẹt, thân trang trí bằng hoa văn đầu rồng, hoa văn mây; thời Hán đa phần lấy một loại hoa văn trang trí làm chủ đạo; thời Kim, tạo hình hổ càng phong phú hơn, hoặc cúi đầu nằm phục, hoặc quay đầu nằm phục; ngọc Hổ thời Minh Thanh thì càng chân thực hơn, chú trọng khắc họa chi tiết, thần thái đặc trưng vô cùng sống động." "Ngọc Hoàng là loại lễ ngọc có kiểu dáng phức tạp nhất, số lượng nhiều nhất, và thời gian lưu truyền lâu đời nhất trong lục khí." "Nó xuất hiện sớm nhất vào thời đại đồ đá mới, chủ yếu dùng để đeo trang trí." "Sau thời Thương Chu, ngọc Hoàng trở thành một loại lễ ngọc tế tự, dùng để tế tự thần phương Bắc." "Thông thường, hoàng cỡ lớn được dùng để tế tự, hoàng cỡ vừa và nhỏ thì dùng để đeo." "Ngọc Hoàng có hai hình dạng: một loại là dạng mảnh hình bán nguyệt, tâm hơi khuyết, tạo thành hình bán bích; loại kia là dạng vòng cung hẹp hơn." "Cùng với sự phát triển của lịch sử, tạo hình của ngọc Hoàng cũng không ngừng thay đổi." "Thời Xuân

Thu Chiến Quốc, hình dạng và hoa văn của ngọc Hoàng cực kỳ phong phú, xuất hiện cả hoàng dị hình; thời Nam Bắc Triều, quan phục cần phải đeo ngọc Hoàng bên người, lúc này ngọc Hoàng biến thành dạng sơ bối hoặc dạng lăng hình; từ thời Tống đến Minh Thanh, xuất hiện ngọc Hoàng cỡ nhỏ, chủ yếu dùng để thưởng ngoạn và sưu tầm." "Văn hóa lễ ngọc không chỉ thể hiện lòng thành kính của người xưa đối với trời đất, mà còn thể hiện sự tôn sùng và sùng bái của họ đối với các vị thần bốn phương." "Văn hóa truyền thống lấy ngọc làm trung tâm đã xuyên suốt toàn bộ quá trình phát triển lịch sử của An Lạc, cung cấp nguồn cảm hứng vô tận cho các nhà thiết kế và văn nhân hiện đại." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều chấn động.

Không ngờ, Bố Phương ngay cả lục khí thời cổ đại cũng biết!

Lại còn giải thích rõ ràng như vậy!

Vốn dĩ họ không hiểu, nhưng nghe xong lời giới thiệu của Bố Phương, liền lĩnh hội được ngay!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Thật lòng, tôi lại được mở mang kiến thức rồi!" "Bố gia, xin nhận của tại hạ một lạy!" "Xem livestream của chủ bá, lúc thi cử, nếu đề lịch sử có câu hỏi liên quan, tôi chắc chắn có thể trả lời đúng!" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một chiếc Máy Bay: Trời ơi!

Chủ bá lại còn là học bá lịch sử!" "Hỉ Hoan Khiêu Vũ Đích Tiểu Công Chúa Âm Khống tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Giọng của anh Bố hay quá, em muốn làm fan!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá ba Siêu Tên Lửa: Tôi tốt nghiệp đại học đã nhiều năm, kiến thức lịch sử quên mất một nửa.

Nghe chủ bá giảng lịch sử, giống như những kiến thức lịch sử đã mất của tôi lại quay về vậy!" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa

tặng chủ bá mười Vũ Trụ Chiến Hạm: Thật sự, tôi tốt nghiệp Harvard đây mà tự nhận kiến thức lịch sử không bằng Bố gia.

Bố gia thông minh tài trí, không phục không được!" Nhìn lướt qua màn hình livestream, Bố Phương có chút kinh ngạc.

Hắn chỉ nói về sáu loại ngọc thời cổ đại thôi mà.

Chương 607

Khán giả trong phòng livestream đã điên cuồng tặng quà, các loại quà tặng và bình luận đã che kín cả màn hình!

Nhìn lại số người xem trực tuyến trong phòng.

Ba triệu người!

"Ực!" Thấy con số này, Bố Phương không kìm được mà nuốt nước bọt.

Chỉ cần thêm năm mươi vạn người nữa là có thể rút thưởng!

Phải biết rằng, hắn livestream chưa đầy hai tháng đã có nhiều người xem như vậy.

Đa số khán giả có lẽ là vì đề tài trộm mộ, những yếu tố gay cấn, kích thích, kinh dị, quỷ dị và thám hiểm đã thu hút họ vào xem.

Có ba phần mười khán giả tặng quà, thu hút thêm nhiều người vào để giành rương báu.

Có thể giữ chân được những người này, Bố Phương cảm thấy buổi livestream đã thành công.

Không nghĩ nhiều nữa.

Bố Phương quay mặt về phía ống kính nghiêm túc nói: "Cảm ơn quà tặng của các vị khán giả.

Minh điện này không có quan quách, tôi phải đến tẩm điện, sẽ đi qua phối điện!" "Tôi đoán, trong phối điện vàng bạc châu báu chất chồng như núi." "Chủ bá, mau đến phối điện đi!" "Thật lòng, tôi rất muốn xem châu báu mấy ngàn năm trông như thế nào!" "Phối điện là nơi đặt đồ tùy táng, vậy chắc chắn có đặt cơ quan, chủ bá phải cẩn

thận nhé!" Bố Phương cầm đèn pin, định tiến vào mộ thất ở phía chính bắc của mộ thất.

Kết quả, điều không ngờ tới đã xảy ra!

Đúng lúc này, trong minh điện vang lên một giọng nói âm u: "Diêm Vương đang đợi các ngươi ở phối điện!" Giọng nói này không phải của bất kỳ ai trong đội.

Rất nhanh, mọi người đều tụ lại một chỗ, lưng đối lưng.

"Ai đang nói vậy?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Chẳng lẽ là người của năm đó?" Hà Quang mặt mày trắng bệch.

"Không thể nào!" Giáo sư Tiêu nói: "Trên đời này không có ai sống được đến hai trăm tuổi, huống chi là mấy ngàn năm!" Mọi người đều mù tịt, không biết ai đang nói chuyện.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đều dựng tóc gáy!

Giọng nói đột ngột vang lên!

Thật đáng sợ!

"Chủ bá, đừng ngây ra đó nữa!" "Mau chạy khỏi cổ mộ đi!" "Giọng nói đó có thể là của lão Tống tử vua Lâu Lan đấy!" "Hít!" "Cổ mộ mấy ngàn năm trước thật đáng sợ!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Bố gia, người nói chuyện đang ở trong bóng tối, phải cẩn thận!" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Đừng sợ, Bố gia, xử nó đi!" Mọi người tụ lại một chỗ, không ai nói gì.

Chờ đợi người nói chuyện xuất hiện.

Kết quả đối phương không xuất hiện, cũng không mở miệng nói thêm.

Điều này khiến mọi người càng thêm căng thẳng!

“Chẳng lẽ là âm thanh phát ra từ hòn đá mà Béo đang ôm?” Tiêu Lãnh nhìn vào hòn đá mang màu sắc huyền thoại trong tay Vương Bàn Tử, kinh ngạc nói.

“Vãi chưởng!” “Hình như đúng thật!” Ba sinh viên của giáo sư Tiêu phụ họa.

“Không thể nào!” Vương Bàn Tử lắc đầu nguầy nguậy, nói: “Hòn đá không hề phát ra âm thanh nào, nó chỉ rung lên thôi.” “Vậy rốt cuộc là ai nói?” Mọi người nhìn nhau.

Ai cũng không biết!

“Lẽ nào chúng ta đều bị ảo giác thính giác?” Giáo sư Tiêu hỏi.

“Có thể khẳng định, không phải ảo giác thính giác!” Bố Phương đáp: “Là có người nói!” Nói xong, hắn cất cao giọng: “Các hạ là ai?

Có gan thì ra mặt, đừng trốn trong bóng tối giở trò!” “Đúng!” Vương Bàn Tử cũng nói: “Nếu còn không ra, tiếp tục trốn trong bóng tối dọa bọn này, đến lúc bị phát hiện, cẩn thận phân trong người cũng bị tôi đánh bay ra ngoài đấy!” Giọng nói âm u lại vang lên: “Lũ chúng bây, mau cút khỏi đây cho lão tử, đừng có ở đây làm phiền lão tử!” “Vãi!” “Tên này, nói chuyện ngông cuồng thật!” Vương Bàn Tử nói.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream vô cùng tò mò về đối phương.

“Vãi chưởng!” “Người nói chuyện rốt cuộc là ai vậy?” “Lẽ nào là người trông mộ trong cổ mộ, bị chủ bá làm phiền?” “Không thể nào!” “Người trông mộ không thể sống mấy ngàn năm được!” “Tôi cảm giác đối phương là quỷ!” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Quỷ biết nói chuyện?

Tôi học nhiều, lừa không được tôi đâu!” “Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Bố gia, ngài biết người

nói chuyện là ai không?" Nhìn lướt qua khung bình luận, Bố Phương đang định nói thì chuỗi tiền Đại Ngũ Đế đeo trên tay trái có động tĩnh, khiến hắn kinh ngạc.

Rõ ràng, ở đây có tà túy!

Nghĩ vậy, Bố Phương quay mặt về phía ống kính nói: "Thưa các vị khán giả, tôi có thể khẳng định với các vị, đối phương không phải người, mà là quỷ!" Nghe lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

"Vãi chưởng!

Chương 608

Quỷ!" "Chủ bá, mau chạy đi!" "Không chạy nữa là bị quỷ bóp cổ chết đấy!" "Chạy?" "Chủ bá là người, quỷ sợ người!" "Nếu người nói chuyện là quỷ thật, tôi lại muốn xem xem, là người sợ quỷ, hay quỷ sợ người!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Lời của lầu trên khiến tôi nghĩ đến câu hỏi, có gà trước hay có trứng trước?" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Vũ Trụ Chiến Hạm: Bố gia, dùng nắm đấm to bằng bao cát của ngài, đấm chết con quỷ trốn trong bóng tối không dám ra mặt đi!" Bố Phương nói: "Anh em, con quỷ ở xung quanh đây, chắc chắn sẽ xuất hiện, chúng ta kiên nhẫn chờ đợi!" "Trời ơi!" "Là quỷ thật sao?" Ba sinh viên của giáo sư Tiêu suýt nữa sợ tè ra quần, ai nấy đều run rẩy!

"Bố Phương, cậu đừng dọa tôi!" "Tôi sợ nhất là quỷ!" Tiêu Điềm nói.

"Tôi dọa cô làm gì?" Bố Phương nói: "Cô đã nghe về 'mộ quỷ' chưa?

Kẻ nói chuyện chính là nó đấy!" Mộ quỷ?

Nghe tên này, mọi người đều mù tịt!

Hoàn toàn chưa từng nghe qua!

"Chủ bá, mộ quỷ là gì?" "Có thật không?" "Chẳng lẽ lại bịa ra để lừa chúng tôi đấy chứ!" "Trên đời này làm gì có quỷ." "Lầu trên, có quỷ đấy, chỉ là cậu không thấy thôi!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Mộ quỷ?

Lẽ nào là quỷ sống trong cổ mộ?" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Vũ Trụ Chiến Hạm: Mọi người đừng ồn ào nữa, nghe Bố gia giải thích đi!" Bố Phương nói: "Mộ quỷ là những

hồn ma xuất hiện trong nghĩa địa, là một loại hồn ma an phận, trong tình huống bình thường sẽ không hại người." "Chúng thích yên tĩnh chờ đợi đầu thai chuyển thế trong mộ, không thích bị người khác quấy rầy, vì vậy thường hay trêu đùa những người quấy rầy chúng, khiến họ rời khỏi nghĩa địa." "Ví dụ, mộ quỷ sẽ thả ra những ngọn ma trơi lơ lửng trong không trung, hoặc sẽ khiến người ta đi trong đêm không ra khỏi được nghĩa địa, cứ đi vòng quanh tại chỗ." "Đôi khi, chúng cũng sẽ tặng cho những người mà chúng công nhận một vài bảo vật trong mộ, nhưng nếu chưa được phép mà tự ý lấy trộm, sẽ bị mộ quỷ quấn lấy không tha." "Đồng thời, mộ quỷ còn có khả năng báo mộng, khi ở âm gian thiếu thốn vật phẩm gì đó, chúng sẽ báo mộng cho con cháu, bảo họ cúng tế." "Mộ quỷ cũng là một trong Bách Quỷ!" Nghe xong lời của Bố Phương, mọi người đều đã hiểu ra.

Hóa ra "mộ quỷ" thực sự tồn tại trên thế giới này!

"Vẫn không đi?" Lúc này, giọng nói âm u của mộ quỷ lại vang lên!

Mọi người không trả lời câu hỏi của nó.

Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Bố Phương, khẽ hỏi: "Bố Phương, mộ quỷ này có lợi hại không?" "Trong mắt tôi chỉ là cái rắm!" Bố Phương đáp.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử đang căng thẳng liền lấy lại tự tin, ưỡn ngực nói: "Mộ quỷ, ra đây, trốn trong bóng tối thì có bản lĩnh gì?" "Không sợ Bàn gia đây đánh cho phân trong người mày văng ra ngoài à?" "Khốn kiếp!" "Dám mắng lão tử!" "Tao sẽ cho mày biết tay!" Sau khi giọng nói của mộ quỷ vang lên, trong mộ đạo tối đen dẫn đến phối điện, từng cụm lửa xanh bỗng nhiên bùng cháy, khoảng mười mấy cụm, chính là ma trơi!

Chúng bay về phía Béo!

Mộ đạo phía trước tối om, nhưng lại cháy lên từng cụm từng cụm

lửa xanh lục, khoảng chừng hơn chục cụm, là quỷ hỏa!

Chúng đang bay về phía Vương Bàn Tử! "Khốn kiếp!" Vương Bàn Tử gầm lên: "Có ngon thì hiện thân đi!" "Thông thường những kẻ lắm lời đều sẽ chết!" Mộ Quỷ nói: "Ngươi cũng không ngoại lệ!" "Bàn gia ta phúc lớn mạng lớn!" Vương Bàn Tử đáp: "Chút quỷ hỏa mà đòi giết ta à?

Ta đây nhảy xuống vực cũng nhặt được bảo vật đấy!" Miệng thì nói cứng như vậy, nhưng Vương Bàn Tử đã trở nên vô cùng căng thẳng.

Nhanh quá!

Quỷ hỏa chỉ còn cách Vương Bàn Tử chưa đầy ba mét! "Đoàng!" Tiếng súng chói tai vang vọng trong minh điện.

Vương Bàn Tử giật khẩu súng lục đang cầm trong tay, nhắm vào một cụm quỷ hỏa mà bắn.

Viên đạn xuyên qua quỷ hỏa, găm vào vách tường.

Ngay lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều trêu chọc Vương Bàn Tử! "Ha ha ha ha!" "Anh Béo, đừng bắn nữa, Diêm Vương dưới địa phủ đang chờ anh đến báo danh kìa!" "Chủ bá xui thật, chưa vào được gian phụ để đồ bồi táng đã gặp phải Mộ Quỷ!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Bố gia, quỷ hỏa xử lý thế nào đây?" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Tôi nghĩ sau khi quỷ hỏa thiêu chết Vương Bàn Tử, mục tiêu thứ hai sẽ là Bố gia!" Nhìn lướt qua đạn mạc, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả thân mến, cứ yên tâm, tôi có cách đối phó với quỷ hỏa!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều chấn động!

Không ngờ Bố Phương lại biết cách đối phó với quỷ hỏa. "Bọn

bây cứ chờ bị quỷ hỏa thiêu chết đi!" Mộ Quỷ đắc ý nói. "He he!" Nghe lời của Mộ Quỷ, Bố Phương cười hai tiếng: "E là phải làm ngươi thất vọng rồi!" Dứt lời!

Bố Phương lấy ra một chai nước khoáng từ trong ba lô, sau khi mở nắp, tay trái cầm chai nước, đổ nước lên bàn tay phải đang cong lại thành hình cái gàu!

Rồi vẩy về phía quỷ hỏa! "Xoạt!" "Xoạt!" "Xoạt!" "..." Mọi người chỉ thấy những ngọn quỷ hỏa đang cháy hừng hực bị nước dập tắt. "Hít!" Mộ Quỷ hít một hơi khí lạnh: "Thế này cũng được à?" "Đương nhiên rồi!" Bố Phương đáp: "Thủy khắc Hỏa, chuyện ai cũng biết!" "Bốp!" Nghe lời Bố Phương, mọi người đều tự vỗ vào mặt mình.

Gặp nguy hiểm, đầu óc trống rỗng!

Ngay cả quy luật ngũ hành tương khắc cũng quên mất!

Hoàn toàn không thể trong cái khó ló cái khôn!

Quả nhiên!

Sự bình tĩnh của Bố Phương, không ai có thể sánh bằng!

Chương 609

"Nói thật, Bố Phương, cậu còn lợi hại hơn cả thằng con trai đỗ Thanh Hoa của tôi!" Giáo sư Tiêu vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên với Bố Phương.

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Cứ tưởng Vương Bàn Tử sẽ bị quỷ hỏa thiêu chết.

Sau đó quỷ hỏa sẽ thiêu rụi cả nhóm Bố Phương, kết quả, ai mà ngờ được!

Bố Phương lấy ra mấy chai nước khoáng từ ba lô và dập tắt hết quỷ hỏa! "Chủ bá 666!" "Phục thật sự!" "Con người trong tình huống nguy cấp, đầu óc không trống rỗng thì cũng chỉ biết chạy thôi sao?" "Lầu trên, bây giờ biết rồi nhé, Bố gia không phải người thường!" "Lão Hán Thôi Xa: Bố gia ra tay, biến nguy thành an, nếu cắt đoạn này thành video, đăng lên mạng, chắc chắn sẽ gây chấn động giới netizen nửa ngày!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Ờm, lãng phí nước như vậy không tốt lắm đâu?" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Trong sa mạc, không có nước là chết khát đấy!" Nhìn lướt qua đạn mạc, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, thật không dám giấu, trong lăng mộ của Tống tử Lâu Lan vương có sông ngầm!" Cổ mộ có sông ngầm, khán giả trong phòng livestream không còn lo Bố Phương sẽ chết khát nữa. "Nếu nước khắc được lửa!" "Vậy thì ta sẽ bóp chết tươi các ngươi!" Giọng nói âm u của Mộ Quỷ vang lên.

Giây tiếp theo!

Nhiệt độ trong minh điện giảm xuống như đóng băng!

Ba sinh viên của giáo sư Tiêu đều run lẩy bẩy. "Mộ Quỷ đến rồi!" "Tôi không nhìn thấy!" Giáo sư Tiêu chán nản nói: "Hai chân tôi bị Mộ Quỷ dọa cho mềm nhũn, chạy cũng không chạy nổi, e là phải đi gặp Diêm Vương rồi!" "Haizz!" Vương Bàn Tử thở dài một hơi, nói: "Mộ Quỷ vô hình, nói cách khác, chúng ta đều là người mù, còn Mộ Quỷ thì thấy được chúng ta!" "Bố Phương, máu của cậu có dọa được Mộ Quỷ không?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Không được!" Bố Phương lắc đầu, lên tiếng: "Mọi người không thấy Mộ Quỷ, nhưng tôi có thể thấy!" "Hít!" Nghe vậy, mọi người đều hít một hơi khí lạnh!

Bố Phương có thể thấy Mộ Quỷ?

Nói vậy là có Âm Dương Nhãn?

Trời đất ơi!

Ghen tị chết mất!

Giờ phút này!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến rớt cằm!

Không ngờ, Bố Phương có thể nhìn thấy quỷ!

Đồng thời cũng tò mò, rốt cuộc quỷ trông như thế nào? "Chủ bá, có thể miêu tả cho tôi 'Mộ Quỷ' trông như thế nào không?" "Thật lòng mà nói, tôi vô cùng tò mò!" "Thôi đi, chủ bá mau chạy đi!" "Nhìn thấy thì sao chứ?

Đánh lại Mộ Quỷ được không?" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Lần trước livestream ở thôn Phong Môn, không bắt được quỷ, tôi vô cùng tiếc nuối, hy vọng lần này, Bố gia có thể bắt sống Mộ Quỷ, cho tôi xem mặt thật của nó!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Bố gia, tôi muốn xem bắt quỷ!" Nhìn lướt qua đạn mạc, thấy khán giả muốn xem bắt quỷ.

Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây, rồi hướng về phía camera nói: "Các vị khán giả, nói thật, lần trước livestream trộm mộ ở thôn Phong Môn, đồng thời bắt quỷ, nhiệm vụ trước đã hoàn thành, nhưng nhiệm vụ sau lại chưa!" "Hôm nay tôi sẽ bắt 'Mộ Quỷ' ở đây để bù đắp cho sự tiếc nuối trong lòng!" Nghe lời Bố Phương.

Khán giả trong phòng livestream đều chấn động!

Trên thế giới này, người dám bắt quỷ, e rằng chỉ có một mình Bố Phương!

Phải biết rằng, đạo sĩ bắt quỷ trong phim truyền hình đều là giả! "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Ra ngoài nói chắc không ai tin, streamer của Douyu, Bố gia, lại dám bắt quỷ!" "Trời đất ơi!" "Đây là chuyện người thường làm được sao?" "666, chủ bá này tôi theo dõi chắc rồi!" "Đúng rồi, quỷ vô hình, chủ bá định bắt thế nào?" "Lầu trên, ai nói quỷ vô hình?

Tôi lại nghĩ ngược lại, quỷ có bản thể!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Bố gia, xin hỏi, ngài có mang theo công cụ bắt quỷ không?" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Nói mới nhớ, Bố gia, Mộ Quỷ trông như thế nào?" "Thiên Thượng Địa Hạ Duy Ngã Độc Tôn tặng chủ bá chín mươi chín quả Siêu Tên Lửa: Tôi không nói nhiều, nếu chủ bá bắt được Mộ Quỷ, tôi sẽ cho một bất ngờ lớn!" Bùm!

Cùng với việc đại gia "Duy Ngã Độc Tôn" tặng chín mươi chín quả Siêu Tên Lửa!

Phòng livestream như nổ tung! "Vãi chưởng!" "Đại gia đây rồi!" "Vừa ra tay đã tặng khoảng hai mươi vạn Nhân dân tệ!" "Ghen tị chết mất, tôi làm việc ở công ty ngũ kim, một tháng làm chết đi sống lại lương còn chưa được năm nghìn, đại gia ơi, bao nuôi em đi, cầu xin đó!" "Trời ơi, đại gia xuất hiện!" "Nhiều rương báu quá!" "Ha ha ha!

Cướp được mười cái, mở ra được tám mươi nghìn cá hoàn!" Bố Phương liếc nhìn màn hình livestream, thấy có một đại gia lần đầu tặng quà đã tặng liền chín mươi chín quả Siêu Tên Lửa!

Phòng livestream cũng tràn vào thêm một vạn khán giả mới!

Không nói nhiều, Bố Phương hướng về phía camera, nghiêm túc nói: "Cảm ơn món quà của đại gia 'Duy Ngã Độc Tôn', vô cùng cảm kích!" Chín mươi chín quả Siêu Tên Lửa, một quả hai nghìn, tổng cộng là mười chín vạn tám nghìn Nhân dân tệ, làm tròn là hai mươi vạn, chia năm năm với nền tảng, được mười vạn!

Quả nhiên!

Người xưa nói không sai, có công mài sắt có ngày nên kim! "Bố Phương, không phải cậu thấy được quỷ sao?" "Bây giờ nó ở đâu?" Bố Phương vẫn bình tĩnh như thường, nhưng giáo sư Tiêu, Vương Bàn Tử và những người khác thì không được như vậy, họ vô cùng căng thẳng, sợ hãi!

Chương 610

Mộ Quỷ đã nói, muốn bóp chết họ!

Trừ Bố Phương và Tiểu Ca, ai mà không sợ chứ, đó là giả! "Để tôi xem!" Thấy mọi người hỏi, Bố Phương đặt hai ngón tay lên giữa hai lông mày, khởi động Âm Dương Nhãn!

Cùng với ý niệm khởi động!

Giây tiếp theo!

Con ngươi của Bố Phương biến thành màu đỏ!

Thấy cảnh này!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến rớt cằm! "Vãi chưởng!" "Con ngươi của chủ bá, sao lại thành màu đỏ?" "Không phải màu đen sao?" "Trời đất ơi!" "Chẳng lẽ là 'Âm Dương Nhãn' trong truyền thuyết?" "666!" "Trên thế giới này hơn bảy tỷ người, e rằng chỉ có chủ bá là sở hữu Âm Dương Nhãn!" "Chồng tôi ngầu quá, có cả Âm Dương Nhãn!" "Lầu trên, là chồng tôi mới đúng!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một chiếc Máy Bay: Nói thật, Bố gia có Âm Dương Nhãn, đủ để tôi chấn kinh mười năm!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Tôi không nói nhiều, Bố gia quá đỉnh!" Minh điện tối om!

Nhưng trong mắt Bố Phương lại là cảnh tượng ban đêm!

Chỉ thấy một ông lão còng lưng, từ mộ đạo thông đến gian phụ đi ra, chiều cao khoảng một mét sáu, mặc y phục màu trắng, tóc màu xanh dựng đứng, chính là quỷ hỏa!

Trên hai vai mỗi bên đều có một cụm quỷ hỏa đang cháy!

Mặt trắng như phấn, vẻ mặt hung tợn, móng tay vừa dài vừa cong

vừa nhọn, trông rất đáng sợ! "Hít!" Bố Phương nhìn chằm chằm Mộ Quỷ, hít một hơi khí lạnh.

Nói thật!

Vẻ ngoài của đối phương vô cùng đáng sợ!

Nếu nửa đêm hiện thân trong rừng sâu núi thẳm, mấy cặp đôi lên núi tìm cảm giác mạnh mà thấy được, chắc chắn sẽ sợ đến tè ra quần!

Thấy sắc mặt Bố Phương có vẻ hơi sợ hãi, khán giả trong phòng livestream đều có chút kinh ngạc. "Chủ bá, sao vậy?" "Không phải đã thấy Mộ Quỷ rồi sao?" "Rốt cuộc nó trông như thế nào?" "Mau nói đi chủ bá, tôi cầu xin đó!" "233, chủ bá sắp bị quỷ bóp chết tươi rồi!" Nhìn lướt qua đạn mạc, Bố Phương hướng về phía camera lên tiếng: "Các vị khán giả, 'Mộ Quỷ' còn đáng sợ hơn cả Bạch Vô Thường!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

Còn đáng sợ hơn cả Bạch Vô Thường?

Vậy Mộ Quỷ trông đáng sợ đến mức nào? "Hả?" Đúng lúc này, Mộ Quỷ ngẩng đầu nhìn mọi người trong minh điện, khi thấy mắt Bố Phương màu đỏ, nó đột nhiên hít một hơi khí lạnh!

Thị lực của nó rất tốt, có thể nhìn ra từ đôi mắt của đối phương!

Người tên là "Bố Phương" này, có thể nhìn thấy nó!

Trời ơi!

Nếu không đoán sai, đối phương đã mở Âm Dương Nhãn!

Không ngờ, Bố Phương sở hữu dị năng thông linh trong truyền thuyết, Âm Dương Nhãn!

Điều này khiến nó vô cùng kinh ngạc!

Nhưng mà!

Bố Phương thấy được thì sao chứ?

Nó đã chết rồi, là một quỷ hồn, không có cảm giác, không sợ đau.

Nghĩ đến đây!

Khóe miệng nó nhếch lên một nụ cười, đi về phía Bố Phương, đồng thời nói: "Không ngờ, ngươi lại mở được Âm Dương Nhãn, nhưng mà, ngươi chỉ là một người bình thường, không có sức mạnh của người chết!" "Ha ha!" Nghe vậy, Bố Phương cười hai tiếng: "Trong mắt ta, ngươi chỉ là cái rắm!" Dứt lời!

Hắn quay sang Hồ Bát Nhất, giáo sư Tiêu và những người khác nói: "Đừng sợ, để tôi đi bắt Mộ Quỷ!" Nghe vậy!

Mọi người đều kinh ngạc.

Cứ tưởng Bố Phương nói đùa.

Không ngờ, hắn dám nghĩ dám làm.

Lợi hại thật!

Chương 611

"Bố Phương, cậu ngầu lắm!" Vương Bàn Tử giơ ngón cái lên, nói: "Bắt được Mộ Quỷ, cho tôi tát nó hai cái!" "Được!" Bố Phương mỉm cười, đi về phía Mộ Quỷ. "Ngươi lại không sợ ta?" Nhìn Bố Phương đang cười trong bụng có dao găm đi về phía mình, Mộ Quỷ kinh ngạc.

Không ngờ, Bố Phương, một thanh niên mới ngoài hai mươi tuổi, lá gan lại lớn như vậy, còn muốn bắt nó. "Tại sao ta phải sợ ngươi?" Bố Phương hỏi lại. "Bởi vì ta là quỷ!" Mộ Quỷ hùng hồn nói.

Cuộc đối thoại của hai người cũng ngày càng gần! "Theo lời của ta thì, quỷ mới phải sợ người!" Bố Phương đáp lại một tiếng, rồi giơ tay trái lên: "Ngươi có biết ta đang đeo gì trên tay trái không?" "Vãi chưởng!" Nhìn thấy đồng Đại Ngũ Đế Tiền, Mộ Quỷ kinh hãi kêu lên một tiếng!

Đồng Đại Ngũ Đế Tiền mà Bố Phương đang đeo trên tay, lúc nó còn sống, đã từng nghe nói, trải qua ngàn năm, qua tay vạn người, chứa đầy dương khí cuồng bạo!

Chỉ cần đối phương sử dụng Đại Ngũ Đế Tiền, tỏa ra vạn trượng kim quang, nó sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức, ngay cả cặn bã cũng không còn!

Thật lòng mà nói, nó sợ rồi!

Nếu không bị tiêu diệt, nó còn có thể đầu thai chuyển thế!

Nếu bị Bố Phương tiêu diệt, thì thật sự xong đời! "Bịch!" Giây tiếp theo!

Một cảnh tượng không thể tin nổi xuất hiện, nó quỳ hai gối xuống

đất, quỳ trước mặt Bố Phương và dập đầu ba cái, nói: "Bố gia, tôi cầu xin ngài tha cho tôi!

Tôi không muốn biến mất, kiếp sau tôi sẽ làm người tốt!" "Vậy sao không lộ ra bộ mặt thật?" Bố Phương vừa nói vừa hạ tay trái xuống! "Mộ Quỷ" này thật sự biết mình biết ta!

Nếu nó là một kẻ ngu ngốc, e rằng đã ra tay với hắn rồi.

Đương nhiên!

Mộ Quỷ nhận thua, nguyên nhân lớn nhất là vì Đại Ngũ Đế Tiền đã trấn áp nó!

Nếu không có Đại Ngũ Đế Tiền, Bố Phương cũng có cách tiêu diệt Mộ Quỷ! "Vù!" Đột nhiên!

Trong minh điện bùng lên một ngọn lửa màu xanh lục, nhanh chóng biến thành một người mặt trắng như phấn, chính là Mộ Quỷ!

Bố Phương đi đến bên cạnh Mộ Quỷ, vỗ vỗ lưng nó, hướng về phía camera nói: "Các vị khán giả, tôi xin giới thiệu, một trong Bách Quỷ, 'Mộ Quỷ'!" Nghe lời Bố Phương.

Lại nhìn Mộ Quỷ mặt trắng như phấn, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Rốt cuộc là chuyện gì?

Không phải nói là bắt Mộ Quỷ sao?

Mộ Quỷ đã hiện nguyên hình?

Mộ Quỷ không phải muốn bóp chết nhóm Bố Phương sao?

Bây giờ sao lại không dám động đậy?

Nó đang sợ Bố Phương sao?

Có rất nhiều rất nhiều dấu chấm hỏi! "Vãi chưởng!" "'Mộ Quỷ'!"

"Trông thật đáng sợ!" "Trời ơi!" "Tôi bị vẻ ngoài của Mộ Quỷ dọa cho giật mình, sợ són cả ra quần!" "Ực!" "Chẳng lẽ chủ bá, mời nhầm người rồi?" "Lầu trên, Mộ Quỷ đó, sao mà nhầm được?" "Đương nhiên, cũng không phải hiệu ứng đặc biệt!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một chiếc Máy Bay: Hít!

Nhìn thấy Mộ Quỷ, tôi mới biết, quỷ có thể hiện hình!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Tên Lửa: Bố gia quá đỉnh!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Cái đó, Bố gia, bảo Mộ Quỷ chào hỏi chúng tôi đi." Nhìn lướt qua đạn mạc, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, tôi biết mọi người có nhiều dấu chấm hỏi, nói thật, Mộ Quỷ này vốn gan to bằng trời, nhưng sau khi thấy Đại Ngũ Đế Tiền trên tay trái của tôi, nó liền nhận thua ngay lập tức!" "Nếu lần sau gặp quỷ, tôi sẽ bắt sống cho mọi người xem!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều gật đầu.

Một con quỷ đã nhận thua, Bố Phương bắt nó không tốn chút sức lực nào.

Nếu lần sau gặp một con quỷ lợi hại, Bố Phương đấu trí đấu dũng với nó, cuối cùng bắt được thành công, như vậy mới gọi là đặc sắc!

Nghĩ đến đây, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng mong đợi. "Bốp!" Vương Bàn Tử đi đến trước mặt Mộ Quỷ, tát thẳng một cái! "Bàn gia, đừng đánh nữa!" "Dù sao tôi cũng là quỷ, cho tôi chút mặt mũi đi!" Mộ Quỷ thấy Vương Bàn Tử lại giơ tay phải lên, vội vàng lên tiếng.

Chương 612

"Bốp!" Vương Bàn Tử không nói gì, lại tát thêm một cái, hỏi: "Muốn bóp chết tươi ta à?" Mộ Quỷ nghe vậy, liền cúi đầu xuống.

Không dám nhìn Vương Bàn Tử.

Nó biết Bàn Tử và Bố Phương là cùng một phe!

Nên không dám chọc! "Đúng rồi Bố gia, tôi tặng ngài một món đồ, rồi ngài thả tôi đi được không?" Mộ Quỷ ngẩng đầu, nhìn Bố Phương nói. "Được!" Bố Phương đồng ý.

Giữ một con Mộ Quỷ trông đáng sợ ở bên cạnh, đối với hắn không có chút lợi ích nào. "Bố gia, món đồ này tặng ngài!" Mộ Quỷ biến ra một vò rượu làm bằng gốm sứ, to khoảng một quả bóng rổ, hai tay cầm lấy, đưa cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy vò rượu, mở nắp đậy ra, tức thì, một luồng hương rượu nồng nàn lan tỏa. "Ực!" Bố Phương không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt! "Rượu này tên là 'Đỗ Khang'!" Mộ Quỷ nói: "Tào Tháo có câu: 'Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đỗ Khang' (Làm sao giải sầu, chỉ có Đỗ Khang), Đỗ Khang cũng là tên một loại rượu!" "Cái này tôi biết!" Bố Phương lấy ra ba chai nước rỗng trước đó dùng để dập quỷ hỏa, rồi bảo Vương Bàn Tử rót rượu, rót được một nửa, hắn liền bảo anh béo đừng rót nữa. "Ực!" Uống một ngụm rượu vào bụng, Bố Phương có thể cảm nhận được, một luồng nóng rát từ cổ họng lan xuống! "Khụ!" Bố Phương ợ một cái, một luồng hương rượu, giống như mùi thơm của lúa mạch lan tỏa ra.

Bố Phương giơ ngón cái lên với Mộ Quỷ: "Rượu ngon!" "Đa tạ Bố gia khen ngợi." Mộ Quỷ ôm quyền, nói với Bố Phương. "Này Bố Phương, cậu biết không?" Vương Bàn Tử vừa rót rượu cho Hồ Bát

Nhất vừa lên tiếng hỏi.

Con người có lòng hiếu kỳ.

Không chỉ một người, mà rất nhiều người đều tò mò về Bố Phương, cái gì hắn cũng biết, rốt cuộc là hắn biết bao nhiêu?

Bố Phương nói: "Rượu mà Mộ Quỷ tặng tôi, tên là Đỗ Khang, giống như Ferrari, dùng tên người để đặt, Đỗ Khang là 'tổ sư nghề nấu rượu' trong truyền thuyết cổ đại của An Lạc!" Tổ sư nghề nấu rượu?

Nghe vậy!

Mọi người đều kinh ngạc!

Bố Phương lại là người đầu tiên được nếm thử rượu do tổ sư nghề nấu rượu làm ra!

Thật đáng ghen tị! "Tổ sư nấu rượu Đỗ Khang giỏi nấu rượu, hậu thế tôn ông là 'Tửu Thần'!" "Ngành sản xuất rượu thì tôn Đỗ Khang là tổ sư gia!" "Là quốc quân của triều Hạ, một nhân vật nổi tiếng của Đạo gia!" "Hiện nay là ở Lạc Dương, Hà Nam!" "Truyền thuyết kể rằng vào thời Hoàng Đế, có một người tên là Đỗ Khang, chuyên phụ trách quản lý lương thực." "Khi đó, cùng với sự phát triển của nông nghiệp, lương thực hàng năm đều được mùa lớn." "Nhưng, lương thực nhiều ăn không hết, chỉ có thể cất giữ trong hang núi, hang núi âm u ẩm ướt, lâu ngày, lương thực đều bị thối rữa." "Đỗ Khang thấy vậy, bắt đầu suy nghĩ tìm cách cất giữ lương thực." "Một hôm, Đỗ Khang đi dạo trong rừng, phát hiện mấy cây đại thụ đã chết khô, chỉ còn lại thân cây to rỗng ruột." "Đỗ Khang nảy ra ý, đem toàn bộ lương thực đổ vào thân cây khô ráo." "Một thời gian sau, Đỗ Khang vào rừng xem xét lương thực, kinh ngạc phát hiện: trước cây khô cất lương thực, nằm la liệt mấy con lợn rừng, dê núi và thỏ, không động đậy, giống như đã chết.

Ông vội vàng đến gần xem xét: thì ra thân cây đựng lương thực bị nứt mấy khe, nước từ trong rỉ ra ngoài." "Xem ra, những con vật này là do liếm phải thứ nước này mới nằm la liệt như vậy." "Nhưng rốt cuộc đây là nước gì, Đỗ Khang ghé sát vào ngửi, chỉ cảm thấy một luồng hương thơm xộc vào mũi, không khỏi nếm thử mấy ngụm nước thơm nồng, tức thì cảm thấy sảng khoái tinh thần." "Sau đó, Đỗ Khang đem thứ nước thơm nồng này về nhà, mời mọi người nếm thử, mọi người mỗi người một ngụm, đều khen ngon." "Cứ như vậy, rượu dần dần phổ biến trong dân gian, Đỗ Khang cũng được người đời tôn xưng là 'Tửu Thần'!" Nghe xong câu chuyện Bố Phương kể.

Mọi người đều sững sờ!

Nghe qua, hoàn toàn không giống như Bố Phương bịa ra!

Mà là câu chuyện lưu truyền từ người xưa! "Chủ bá 666!" "Ngay cả câu chuyện liên quan đến Tửu Thần Đỗ Khang cũng biết!" "Trời đất ơi!" "Tôi cứ nghĩ lượng kiến thức của chủ bá sẽ không có gì đột phá, kết quả lại không như tôi nghĩ!" "Nói thật, nếu không phải chủ bá nói ra tổ sư nấu rượu Đỗ Khang, tôi thật sự không biết!" "Tôi lại được mở mang kiến thức rồi!" Nhìn lướt qua đạn mạc, Bố Phương lên tiếng: "Mộ Quỷ vừa rồi có nói với tôi một câu 'Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đỗ Khang', Tào Tháo đối với rượu Đỗ Khang, tình cảm đặc biệt, đã viết ra câu thơ lưu danh thiên cổ!" "Mọi người cũng biết Tào Tháo là người sáng lập ra Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng!" "Viết ra câu thơ thiên cổ ca ngợi rượu Đỗ Khang!" "Ở đây, tôi cũng nói một câu, 'Rượu ngon, duy chỉ có Đỗ Khang!'" Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc! "Chủ bá, 666a!" "Kiến thức phong phú, lời nói ra, so với tổ sư gia cũng không kém cạnh a!" "Chủ bá đang quảng cáo cho 'rượu Đỗ Khang' à?" "Vãi chưởng!" "Đừng nói nữa, tôi tin thật rồi!" "Hóa ra chủ bá đang quảng cáo cho rượu 'Đỗ Khang'!" "Tôi ghét nhất là streamer quảng cáo,

không xem nữa!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Tôi có thể khẳng định, Bố gia chắc chắn không nhận quảng cáo của bất kỳ công ty nào!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Đúng vậy!

Đừng có nói bậy bạ không thực tế, đừng quên, Bố gia là một Mô Kim Hiệu Úy, tùy tiện đào vài món đồ minh khí từ cổ mộ ra là có thể giàu sụ, cần gì phải để ý đến chút tiền quảng cáo đó?" Nhìn lướt qua đạn mạc, thấy có hai người bạn nước một tung một hứng, Bố Phương đoán, đối phương cố ý làm vậy, để dẫn dắt dư luận!

Nếu để khán giả trong phòng livestream hiểu lầm, cho rằng hắn quảng cáo kiếm tiền!

Đối với quảng cáo, có rất nhiều người bạn nước phản cảm!

Nghĩ vậy, Bố Phương hướng về phía camera nói: "Quản lý, cấm ngôn những kẻ dẫn dắt dư luận đi!" "Ting tong!" Lúc này, hắn nhận được một tin nhắn riêng.

Là do đại gia quản lý phòng gửi.

Mở ra xem. "Nhân Soái Tiền Hựu Đa: Bố gia, bây giờ phòng livestream có hơn ba triệu người, đạn mạc trôi rất nhanh, không dễ tìm ra người dẫn dắt dư luận!" Xem xong.

Bố Phương mở bảng xếp hạng tặng quà, phong cho năm mươi người đứng đầu làm quản lý phòng.

Chương 613

Nếu năm mươi quản lý phòng không đối phó được!

Sẽ tăng thêm một trăm vị!

Nếu danh ngạch không đủ nhiều, sẽ nhờ hệ thống giúp mở rộng!

Những đại gia đang xem livestream của Bố Phương, đột nhiên phát hiện mình trở thành quản lý phòng, đều vô cùng vui mừng, không nhịn được lên tiếng cảm ơn! "Bố gia, cảm ơn!" "Tôi nhất định sẽ giúp ngài quản lý tốt đạn mạc, nếu phát hiện đạn mạc dẫn dắt dư luận, có người bán phim, quảng cáo cho streamer khác, v.v., sẽ cấm ngôn!" "Nói thật, tôi thật sự quá vui mừng!" "Tôi từ nhỏ bị người khác bắt nạt, bây giờ đảm nhận vị trí quản lý phòng livestream hơn ba triệu người, cảm giác thật ưu việt a!" "Nhưng, tôi sẽ không cậy mình là quản lý mà bắt nạt người khác!" Bố Phương nói: "Các vị quản lý, hãy thể hiện tốt, đừng để tôi thất vọng!" Sở dĩ hắn cho những fan trong bảng xếp hạng quà tặng làm quản lý, là vì những người này, thích hắn!

Nếu là người không thích, một con cá hoàn miễn phí cũng sẽ không tặng! "Chủ bá, cứ yên tâm!" "Ngài cứ tập trung livestream, chúng tôi sẽ thay ngài quản lý phòng!" "Sẽ không để ngài phải phân tâm!" Bố Phương nhìn đạn mạc, thấy miệng lưỡi của các quản lý này như bôi mật, đồng thời cũng phát hiện phòng livestream đã yên bình trở lại.

Không có dư luận nào xuất hiện.

Lúc này, Hồ Bát Nhất uống vài ngụm rượu Đỗ Khang, sắc mặt có chút hồng hào, nói: "Thiên hạ rượu ngon nhất là Đỗ Khang, tửu lượng lớn nhất là lão Hồ!" "Lão Hồ, ông đang tự khen mình đấy à!" Vương

Bàn Tử nói.

Mọi người đều có chút dở khóc dở cười. "Tóm lại, nguồn gốc của rượu có nhiều cách nói, nhưng người thực sự có liên quan đến việc nấu rượu, là Đỗ Khang!" Bố Phương nói: "Cống hiến lịch sử của ông, nằm ở việc sáng tạo ra phương pháp nấu rượu bằng lúa nếp." Nói đến đây, Bố Phương nhìn về phía Mộ Quỷ: "Đúng rồi, không biết tôn tính đại danh của ngài là gì?" "Tôi tên Cái Luân!" "Xin hỏi, rượu 'Đỗ Khang' này, từ đâu mà có?" Bố Phương tò mò hỏi. "Năm đó tôi đến Lạc Ấp [nay là Lạc Dương] trộm mộ, từ cổ mộ đào ra được rượu Đỗ Khang.

Sau đó quay về Lâu Lan, thông qua một đường hầm để vào ngôi mộ này, kết quả chết dưới miệng một con quái trùng vô cùng khủng khiếp." Bố Phương từ lời của Cái Luân đã hiểu ra.

Cái Luân là cư dân của Tây Dạ cổ quốc, một trong ba mươi sáu nước Tây Vực, đi Lạc Dương trộm mộ, sau đó biết được tin tức Lâu Lan vương nhập liệm.

Năm đó biển Chết còn là một ốc đảo, có núi có nước có sông có cây cối.

Khi đến Lâu Lan, hắn xem phong thủy, dùng la bàn tìm ra cổ mộ của Lâu Lan vương, rồi đào một đường hầm ở bên cạnh để vào, khi đi qua sông ngầm, đã bị một con trùng lớn cắn chết. "Thật không ngờ." "Lại là một tên trộm mộ!" Bố Phương nói với Cái Luân. "Tôi chỉ là một tên trộm mộ dân gian!" Cái Luân nhìn vào Mô Kim Phù treo trên cổ Bố Phương nói: "Tôi tự biết, so với Mô Kim Hiệu Úy, chỉ là châu chấu đá xe!" "Nếu ngươi biết ta là Mô Kim Hiệu Úy, chúng ta cũng là đồng nghiệp, tại sao trước đó lại muốn bóp chết ta?" Bố Phương chất vấn. "Nói thật, thực ra tôi muốn dọa các người đi." Cái Luân nói: "Trong lăng mộ có một con, một con trùng lớn màu đỏ rất

đáng sợ, tôi không muốn các người cũng giống tôi, bị con trùng lớn đó cắn chết!" "Con trùng lớn đáng sợ?" Sắc mặt mọi người đều kinh hãi!

Thấy lòng quân bất ổn, Bố Phương lên tiếng: "Mấy nghìn năm đã qua, con trùng lớn đó, có thể đã chết rồi." "Nói có lý!" Vương Bàn Tử nói. "Đúng rồi Cái Luân, dẫn ta đến gian phụ, sau đó ngươi có thể rời đi!" Bố Phương nói. "Được!" Mộ Quỷ gật đầu.

Trên đường đến gian phụ.

Mọi người nhìn Bố Phương đang nói cười vui vẻ với Mộ Quỷ, đều vô cùng kinh ngạc!

Trên đường đến gian phụ, mọi người nhìn Bố Phương đang nói cười vui vẻ với Mộ Quỷ, ai nấy đều kinh ngạc!

Không ngờ, Bố Phương ngay cả nói chuyện với quỷ cũng có thể nói hay như rồng leo!

Nói thật, phục!

Trong mộ đạo âm u chật hẹp.

Mọi người đi bên trong.

Đi khoảng nửa giờ.

Đã đến bên ngoài một mộ thất bịt kín. "Đây là gian phụ." Mộ Quỷ chỉ vào mộ thất bị cửa đá chặn lại nói. "Được!" "Ngươi có thể rời đi rồi!" Bố Phương đáp lại. "Bố gia, hãy cẩn thận con trùng lớn đó!" "Nó ở trong lăng mộ!" Mộ Quỷ nói xong, liền ẩn đi thân hình.

Bố Phương mở Âm Dương Nhãn, nhìn Mộ Quỷ rời đi, hoàn toàn yên tâm.

Hai bên cửa đá, mỗi bên có một pho tượng đá!

Tạo hình là một con sư tử đang phủ phục trên mặt đất!

Bố Phương chỉ tay vào thú đá, hướng về phía camera nói: "Thú đá, trong mộ của các đế vương, quan lại, quý tộc cổ đại thường đặt các tác phẩm điêu khắc đá hình thú." "Loại và số lượng của chúng khác nhau tùy theo thân phận của chủ mộ, thể hiện đầy đủ trí tuệ và tài năng nghệ thuật của người lao động cổ đại!" "Người xưa mê tín linh hồn bất diệt, đặc biệt là từ thời Tần Hán trở đi, giai cấp thống trị càng tin vào thiên mệnh, hy vọng sau khi chết vẫn tiếp tục hưởng thụ quyền lực tối cao và cuộc sống xa hoa, do đó phong tục hậu táng thịnh hành, trong lăng mộ của đế vương và vương công quý tộc có rất nhiều đồ tùy táng, bao gồm cả tượng tùy táng, trước mộ hoặc xung quanh mộ đặt các cột đá, thú đá, tượng người đá và các tác phẩm điêu khắc đá kỷ niệm lớn khác." "Có thể thấy nghệ thuật điêu khắc lăng mộ là sản phẩm của tục hậu táng thịnh hành ở An Lạc cổ đại, và tập trung thể hiện các hình thức thẩm mỹ và trình độ nghệ thuật cao siêu trong một thời đại lịch sử cụ thể." "Ngoài ra, tượng tùy táng là một loại tượng mô phỏng người sống trong các ngôi mộ cổ của nước ta, là vật thay thế cho tục tuẫn táng người sống thịnh hành trong xã hội nô lệ, thường được làm bằng gỗ hoặc gốm, bắt đầu từ thời Đông Chu, đến thời Chiến Quốc đã trở nên phổ biến." "Thời Tần, Hán và Đường đặc biệt thịnh hành, sau thời Tống, do trong chế độ mai táng lưu hành đồ vàng mã, tượng tùy táng mới dần dần biến mất." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Chương 614

Không ngờ!

Bố Phương ngay cả những điều này cũng biết! "Chủ bá 666!" "Nói thật, tôi phục rồi!" "Tôi tốt nghiệp Bắc Đại đây, cứ nghĩ lượng kiến thức của chủ bá không phong phú bằng tôi, kết quả lại không như tôi nghĩ, lượng kiến thức của chủ bá có thể đè bẹp tôi." "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một chiếc Máy Bay: Bố gia, mở cửa đá bịt kín kia đi." "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Đúng vậy, bây giờ tìm ra cách mở cửa đá mới là quan trọng nhất." Thấy khán giả chỉ điểm, Bố Phương chắp tay trái sau lưng, tay phải chỉ vào cửa đá, hướng về phía camera lên tiếng: "Các vị khán giả, thật không dám giấu, cách mở cửa đá này, tôi biết." "Hả?" "Biết cách mở cửa đá?" "Hít!" Khán giả trong phòng livestream đều hít một hơi khí lạnh.

Bố Phương mới đến đây được vài phút, chỉ giới thiệu hai pho tượng đá trước cửa, còn chưa bắt đầu tìm cơ quan mở cửa, sao lại biết cách mở? "Trời đất ơi!" "Chủ bá, năm đó Lâu Lan vương cho người xây lăng mộ, không phải ngài đã tham gia vào nhiệm vụ lắp cửa đá bịt kín này chứ?" "Lầu trên, tôi cầu xin ông đừng thể hiện chỉ số thông minh của mình ở đây nữa." "Bố gia trông mới ngoài hai mươi tuổi, Lâu Lan vương sống cách đây mấy nghìn năm rồi." "Lão Hán Thôi Xa: Tôi không nói nhiều, Bố gia quá đỉnh." "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: Nếu Bố gia biết cách mở cửa đá, xin hãy nhanh chóng mở ra, thật đấy, tôi nóng lòng muốn xem bảo bối mấy nghìn năm trước rồi." "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Bố gia, tiếp theo phải cẩn thận đấy." Thấy khán giả thúc giục, Bố Phương nói: "Anh em,

chớ nóng vội." Dứt lời, hắn quay người, nhìn mọi người nói: "Đeo mặt nạ phòng độc lên đi." Mọi người nghe vậy, đều lấy mặt nạ phòng độc từ trong ba lô ra, đeo lên mặt. "Cửa mở thế nào?" Vương Bàn Tử hỏi. "Cơ quan mở cửa đá, được giấu trong miệng của con sư tử đá!" Bố Phương vừa nói vừa đi đến trước mặt con thú đá bên tay phải. "Có thể sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hơi có chút không tin. "Nếu không tin, cậu có thể lấy đèn pin soi vào trong miệng con thú đá." Bố Phương nói. "Để tôi xem." Vương Bàn Tử đi đến trước pho tượng đá bên tay trái, cầm đèn pin soi vào, chỉ thấy trong miệng con sư tử đá có một viên gạch nhô ra.

Giây tiếp theo, anh ta lập tức kinh ngạc. "Vãi chưởng!" "Thật này!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên với Bố Phương. "Không biết Bố Phương, cậu làm sao biết được?" Giáo sư Tiêu hỏi. "Gặp một lần rồi!" Bố Phương đáp.

Lần trước đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, gặp phải một cánh cửa lớn chạm khắc, hai bên cửa có hai con thú đá. "Tôi cứ nghĩ hai con thú đá đặt ở đây chỉ để trang trí." "Thật không ngờ, hóa ra cơ quan mở cửa lại được giấu trong miệng con thú đá." Giáo sư Tiêu nhìn Bố Phương cảm thán nói: "Thật quá lợi hại." “Tôi còn tưởng chỉ là hai con thú đá để trưng bày thôi chứ!” “Thật không thể ngờ, cơ quan mở cửa lại được giấu trong miệng tượng đá!” Giáo sư Tiêu nhìn Bố Phương, cảm thán: “Thật quá lợi hại!” Ông biết rõ, nếu không có Bố Phương ở đây, e rằng đội khảo cổ của họ sẽ không bao giờ phát hiện ra cơ quan mở cửa được giấu trong miệng thú đá!

Quả nhiên!

Kẻ trộm mộ ở trong lăng mộ cổ giống như cá gặp nước, có thể tự do đi lại!

“Bàn Tử, tôi đếm đến ba, chúng ta cùng ấn xuống!” Bố Phương ra

lệnh: “Một!” “Hai!” “Ba!” Tiếng nói vừa dứt!

Bố Phương và Vương Bàn Tử cùng lúc ấn viên gạch trong miệng thú đá xuống.

“Ầm ầm!” Cánh cửa đá rung lên một tiếng rồi từ từ nâng lên!

Lúc này, mọi người nhìn thấy bên trong gian điện phụ cất giữ vô số vàng bạc châu báu, ai nấy đều vô cùng mừng rỡ!

Cổ quốc Lâu Lan có lịch sử hàng nghìn năm!

Bất kỳ món đồ tùy táng nào lấy ra từ đây, dù là rẻ nhất, cũng đáng giá hơn mười vạn tệ.

Mười vạn tệ trong mắt người bình thường đã là một con số khổng lồ.

Một công nhân làm việc cật lực cả tháng lương cũng chỉ được hai ba nghìn, có khi còn bị chủ xưởng bóc lột.

Tóm lại, người có thu nhập hàng năm mười vạn tệ đã vượt qua tám mươi phần trăm dân số An Lạc.

“Hú hú hú!” Khi cánh cửa mở ra, từ bên trong gian điện phụ tối đen như mực, một luồng không khí lạnh lẽo thổi ra!

“Má ơi!” “Gian điện phụ không phải là không gian kín sao?” “Sao lại có gió thổi ra?” “Quỷ dị thật!” Hà Quang khoanh tay, xoa xoa cánh tay, run rẩy nói.

“Ghê quá!” Vương Bàn Tử thốt lên.

Bố Phương nghe vậy, lên tiếng: “Mọi người đừng sợ, chỉ là hủ khí thôi, đeo mặt nạ phòng độc vào là không cảm thấy gì nữa đâu!” Hủ khí?

Nghe vậy, mọi người đều ngơ ngác không hiểu!

“Vãi chưởng!” “Chủ bá, hủ khí là gì vậy?” “Nghe thôi đã thấy sợ rồi!” “Trời đất ơi!” “Hủ khí chẳng lẽ là khí hình thành sau khi thi thể thối rữa à?” “Lão Hán Đẩy Xe: Nói thật, tôi là dân đào giếng hai mươi năm, không ra nước không lấy tiền, mà cũng không biết hủ khí là gì!” “Tay Không Lái Máy Bay tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: Lầu trên, tôi nghi ông đang lái xe lắm, nhưng tôi không có bằng chứng.

Mà tôi nghĩ, hủ khí chắc là một loại khí trong mộ cổ thôi!” “Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền Lại Tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Bố gia, giải thích cho chúng tôi về ‘hủ khí’ đi!” Bố Phương quay mặt về phía camera, nói: “Gian điện phụ bị bịt kín, không khí bên trong đã đọng lại hàng nghìn năm, bị thối rữa đi, biến thành hủ khí.” “Khi cửa đá mở ra, hủ khí thổi ra ngoài là chuyện bình thường, không có gì kỳ lạ cả.” “Đương nhiên, hủ khí rất khó ngửi!” Nói xong, Bố Phương mở ba lô, lấy ra một chiếc khẩu trang y tế đeo lên mặt.

Nghe Bố Phương giải thích, khán giả trong phòng livestream đều đã hiểu.

“Tôi nhớ rồi!” “Lần trước livestream ở Phong Môn Thôn, chủ bá đã giải thích rồi!” “Chỉ là tôi quên mất!” “Nói thật, tôi nóng lòng muốn xem những thứ của mấy nghìn năm trước trông như thế nào lắm rồi!” “Chủ bá, vào đi thôi!” Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả thúc giục, Bố Phương nói: “Anh em, những lúc thế này, tuyệt đối không được nóng vội.” “Gian điện phụ là nơi đặt đồ tùy táng.” “Chắc chắn bên trong có đặt cơ quan.” “Để đề phòng trộm mộ lấy đi đồ tùy táng!” “Chủ bá nói có lý!” “Nhưng chúng ta đã ở đây, đã mở được cửa đá thành công, có lẽ đây là ý trời!” “Vào đi thôi!” “...” Bố Phương quay đầu nhìn mọi người, nói: “Sau khi vào trong, giữ chặt tay của mình, đặc biệt là cậu đấy, Mập!” Nghe vậy, Vương Bàn Tử nói ngay: “Bố Phương, cậu cứ yên tâm một trăm phần trăm, tôi sẽ không động vào đâu!” Liếc xéo Mập một cái, Bố Phương bước vào gian điện phụ tối

om.

Mọi người lần lượt đi vào, dùng đèn pin soi rọi khắp gian điện.

Chương 615

Chỉ thấy gian điện phụ này có kết cấu hình vuông, chiều dài và chiều rộng khoảng ba trăm mét.

Bên trong, châu báu vàng bạc chất thành từng đống như núi!

Có đồ ngọc, đồ đồng, nhạc khí, lễ khí, vật dụng sinh hoạt, vật tượng trưng cho quyền lực, đồ gốm, đồ sứ, đồ vàng, đồ bạc, đồ đồng thanh, binh khí và các loại đồ tùy táng thủ công mỹ nghệ khác!

"Ực!" Nhìn thấy nhiều bảo vật như vậy, Bố Phương không nhịn được nuốt nước bọt!

Nói thật, hắn cũng động lòng!

Số bảo vật bên trong ước chừng có đến mấy vạn món!

Nếu hỏi ai là người kích động nhất, thì đó chính là Vương Bàn Tử!

Cậu ta đứng tại chỗ, cầm đèn pin soi vào một đống vàng bạc châu báu, nước miếng chảy dài ba thước, mắt không rời đi, người cũng không động đậy, như thể đã hóa đá!

"Nhiều đồ tùy táng quá, yêu rồi yêu rồi!" Ba người học sinh của giáo sư Tiêu lúc này cũng vô cùng phấn khích.

Họ đi khảo cổ cũng đã mấy năm, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đồ tùy táng đến thế.

Suýt nữa thì đã bị làm cho lóa cả mắt chó titan.

"Thình thịch thịch." Trong gian điện phụ tĩnh lặng không một tiếng động.

Không có bất kỳ ai nói chuyện, chỉ có tiếng tim đập "thình thịch"

vang lên.

Trong gian điện phụ tĩnh lặng, không có bất kỳ ai nói chuyện, chỉ có tiếng tim đập "thình thịch" vang lên!

Lúc này, tất cả mọi người đều bị số đồ tùy táng mà vua Lâu Lan mang theo khi nhập liệm làm cho kinh diễm!

Trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói để bày tỏ sự cảm khái, nhưng tất cả đều nghẹn lại ở cổ họng.

"Than ôi bản thân vô học!" "Một câu 'vãi chưởng' đi khắp thiên hạ!" Vương Bàn Tử hoàn hồn, nói.

Nghe thấy tiếng nói, mọi người đều lắc lắc đầu, cố gắng tỉnh táo lại!

Trong mắt họ, hàng vạn món đồ tùy táng, món nào món nấy đều vô giá!

"Gian điện phụ" này giống hệt như một kho vàng!

Cùng lúc đó, hơn ba triệu khán giả trong phòng livestream cũng chấn động!

"Vãi chưởng!" "Nhiều bảo vật quá đi!" "Trời ơi!" "Chủ bá sắp phát tài rồi!" "Nói thật, nhìn đống châu báu này qua màn hình mà tôi cũng suýt mất lý trí!" "Tôi muốn đi làm trộm mộ!" "Thật sự có thể giàu lên sau một đêm, ban đầu tôi không tin, bây giờ thì tin rồi!" "Lầu trên, có lập nhóm không?" "Mọi người nhắn tin riêng cho tôi, tôi lập một nhóm chat, tổ chức đi đổ đấu!" "Mấy ông lầu trên thôi đi!" "Mấy người có biết quan khí tượng của Mô Kim Hiệu Úy, có biết phân kim định huyệt không?" "An Lạc lớn như vậy, mộ cổ đều chôn dưới đất, trên mặt đất không có một chút dấu hiệu nào, các ông tìm được không?" "Nếu đi trộm mộ mà bị nhà nước phát hiện, đi tù ba năm là ít nhất!" "ĐM!" "Làm lão tử đang hưng phấn!" "Kết quả bị dội một gáo

nước lạnh!" "Tụt cả hứng!" Những khán giả trong phòng livestream có ý định đi trộm mộ đều tỉnh ngộ.

Không hiểu phong thủy, không biết dùng la bàn, muốn tìm những ngôi mộ cổ chôn dưới sông băng, đồng bằng, núi lớn, trong biển hay trong rừng rậm quả thực khó như lên trời.

"Lão Hán Đẩy Xe tặng Chủ bá một Vi Cá: Chủ bá, còn đứng ngẩn ra đó làm gì?

Mau nhặt minh khí, cho vào ba lô đi!" "Bé Cưng Thích Hát Ca tặng Chủ bá một Máy Bay: Nhiều đồ tùy táng như vậy, chủ bá cũng không lấy hết được, hay là tặng tôi một món đi?" "Tay Không Lái Máy Bay tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: Hay là Bố gia dắt tôi đi đổ đấu đi!" "Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền Lại Tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Tôi có cảm giác, bên trong gian điện phụ này rất an toàn?

Ngoài vàng bạc châu báu ra, chẳng có gì cả?" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, nói thật, nhiều đồ tùy táng như vậy, không thể lấy hết được.

Nếu muốn dọn đi hết, cần rất nhiều thời gian, nhưng tôi sẽ không làm vậy!" "Mô Kim Hiệu Úy có một quy tắc, khi vào một ngôi mộ cổ, chỉ được lấy một hai món minh khí, đương nhiên cũng không được vào mộ cổ lần thứ hai!" "Điều này có ngụ ý, gọi là chừa lại một đường sống, nếu lấy hết đồ tùy táng đi rồi, những người đồng hành sau này không phải sẽ chết đói sao?" Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều gật gù, cảm thấy Bố Phương nói rất có lý.

"Chủ bá, anh nói đúng lắm!" "Chủ bá, dạy tôi đổ đấu đi!" "Đúng vậy!" "Nói thật, tôi cũng muốn học đổ đấu!" "Bố gia, cầu xin ngài dạy tôi!" "Ba ba, dạy con đi ba!" "…" Thấy khán giả trong phòng livestream đều muốn học đổ đấu, Bố Phương thầm lắc đầu.

Hắn sẽ không dạy khán giả đổ đấu!

Bọn họ không biết mộ cổ nguy hiểm đến mức nào sao?

Không nói nhiều, Bố Phương quay mặt về phía camera: "Học đổ đấu?

Được thôi!

Đến trước một ngôi mộ ngủ ba tháng đi, tôi sẽ dạy!" "Thôi chủ bá ơi!" "Tôi chỉ nói đùa thôi!" Những khán giả muốn học đổ đấu nghe Bố Phương nói vậy, ai nấy đều dở khóc dở cười.

Có cho tiền họ cũng không dám ngủ trước mộ, sợ nửa đêm chủ nhân ngôi mộ bò ra.

Nhưng, rừng lớn thì chim gì cũng có!

"Chủ bá, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ lên núi, tìm đại một ngôi mộ, ngủ trước mộ ba tháng.

Tôi quyết định rồi, tôi phải đi đổ đấu!" "Trở thành một cao thủ trộm mộ lợi hại như ngài!" "Vãi chưởng!" "Lợi hại rồi anh trai!" "Ngủ trước mộ?" "Ăn gan hùm mật gấu rồi à?" "Nói thật, lúc còn trẻ tôi làm việc ở nhà tang lễ, bây giờ đã nghỉ hưu, sự nhút nhát trong lòng sớm đã chiến thắng, không còn sợ hãi nữa!" "…" Nhìn lướt qua bình luận, phát hiện có một fan thực sự định làm theo lời hắn nói, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi quay mặt về phía camera, lên tiếng: "Ngủ trước mộ ba tháng, lúc đó, lá gan sẽ rất lớn, vượt xa người thường, nhưng muốn học nghề đổ đấu từ tôi, cần phải nộp học phí!" "Chủ bá, học phí bao nhiêu?" "Tôi cảm thấy học phí chủ bá thu sẽ ít thôi, vì chủ bá rất có tiền!" "Ngủ trước mộ ba tháng thì đã sao?

Chỉ cần học được nghề đổ đấu, đáng giá!" Bố Phương giơ một ngón tay về phía camera: "Học phí, không nhiều không nhiều, cũng chỉ một trăm triệu thôi!" "Vãi chưởng!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Chương 616

Một trăm triệu mà không nhiều?

Trong mắt họ, đó là một con số trên trời!

Fan làm việc ở "nhà tang lễ" muốn học đổ đấu kia trực tiếp ngã lăn ra đất!

Một trăm triệu, anh ta thực sự không có!

Xem ra, không học được môn nghệ thuật đổ đấu này rồi!

"A!" Đúng lúc này, trong gian điện phụ âm u, vang lên tiếng hét thảm của Hà Quang.

"A!" Đúng lúc này, trong gian điện phụ âm u, vang lên tiếng hét thảm của Hà Quang.

"Sao vậy?" Bố Phương nghe thấy tiếng hét, theo phản xạ hỏi.

Khi hắn nhìn sang, chỉ thấy Hà Quang đã ngã xuống đất, da dẻ toàn thân chuyển sang màu tím, khô quắt lại, trông như một cái xác khô!

"Hít!" Bố Phương hít một hơi khí lạnh, hắn thấy một con rắn đen tuyền dài khoảng nửa mét đang cắn chặt vào cánh tay trái của Hà Quang.

Khi con rắn đen nhận ra Hà Quang đã chết, nó nhả miệng ra, ngẩng đầu, đôi mắt hình tam giác, lè lưỡi, nhìn chằm chằm vào Bố Phương và những người khác.

"Hà Quang chết rồi." Sở Viêm nói với giọng yếu ớt.

"Thật sự chết rồi!" Giáo sư Tiêu chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất.

Trên ngọn đồi của mộ Tiểu Hà, Hà Quang đã cắn chết Trần Linh.

Bây giờ Hà Quang lại bị rắn đen cắn chết!

Chẳng lẽ đây là báo ứng sao?

Bất kể thế nào, hai người đã chết đều là học sinh của ông.

Ông đã đưa họ vào sa mạc, chưa kịp nhìn thấy quan tài của vua Lâu Lan thì cả hai đã lần lượt bỏ mạng.

Điều này khiến ông suy sụp.

"Ông nội!" "Ba!" Hai chị em Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm vội đỡ giáo sư Tiêu dậy.

"Ông nội đừng đau buồn nữa, Trần Linh và Hà Quang chết rồi, có lẽ là ý trời!" Tiêu Lãnh nói.

Giáo sư Tiêu nghe vậy, ngây ngốc nói: "Chẳng lẽ đây là chuyện số trời đã định?" "Đoàng!" Thấy con rắn đen đang bò đi, Vương Bàn Tử cầm súng Desert Eagle, bắn một phát về phía nó!

Kỹ năng bắn súng của cậu ta rất chuẩn, viên đạn trúng ngay đầu con rắn đen!

Nhìn con rắn đen chết gục trên mặt đất, mọi người nhìn nhau.

"Con rắn đen từ đâu ra vậy?" Bố Phương hỏi.

"Cái này... tôi biết!" Sở Viêm nói: "Lúc Hà Quang nhìn thấy đống châu báu kia…" Sở Viêm chỉ tay vào một đống châu báu cao khoảng một mét, cũng là nơi Hà Quang chết, trên đống châu báu có một cái vại sứ to bằng cái chum nước.

"Hà Quang vì tò mò nên một mình đi tới, cậu ta rất hiếu kỳ về cái vại sứ, liền đưa tay ra sờ, kết quả con rắn đen từ trong vại lao ra, cắn vào tay Hà Quang!" Nghe vậy, mọi người đều đã hiểu!

Cũng nhận ra rằng, "gian điện phụ" này rất có thể là hang ổ của những con "rắn đen" đó!

Chúng ẩn nấp trong các đống châu báu, hoặc trong những vại sứ và những nơi có không gian bên trong!

Nghĩ đến đây, mọi người đều tụ lại với nhau!

Lúc này, khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh chết thảm của Hà Quang, ai nấy đều dựng tóc gáy!

Không ngờ, những con rắn đen trước đó bị Bố Phương dùng máu rồng dọa lui trên cổ tháp, lại ẩn nấp trong gian điện phụ chứa đồ tùy táng này.

Xuất hiện một con rắn đen, có nghĩa là còn rất nhiều con khác.

"Đáng sợ quá!" "Hà Quang bị rắn đen cắn một phát, chết ngay tại chỗ, đến lời trăn trối cũng không kịp nói!" "Thật kinh khủng!" "Con rắn đen do Xà Mẫu sinh ra quả thực lợi hại, còn đáng sợ hơn cả sát thủ "rắn Mamba đen" – loài rắn độc có thân hình lớn thứ hai, tốc độ nhanh nhất và tính công kích mạnh nhất trên thế giới." "Nói thật, tôi sợ tè ra quần rồi!" "Tay Không Lái Máy Bay tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: Bố gia, cẩn thận nhé, đừng để bị rắn đen cắn chết!" "Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền Lại Tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Liệu có Xà Vương không?" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, Hà Quang bị rắn đen cắn chết, tôi cũng không ngờ tới!" "Chúng ta đi thôi!" "Gian điện phụ này đáng sợ quá!" "Cũng không biết có bao nhiêu con rắn đen ẩn nấp bên trong!" Sở Viêm lòng kinh hãi nói.

Anh ta đã sợ hãi, ý định lấy đồ tùy táng đã tan biến, thay vào đó là sự hoảng loạn.

Vương Bàn Tử nghe vậy, nói với Sở Viêm: "Lúc chưa xuống đây, cậu nói gì?

Làm khảo cổ không sợ chết cơ mà?" Sở Viêm: "…" "Muốn đi thì

cứ tự nhiên.” Bố Phương đưa tay trái về phía cửa mộ đã mở, nói với Sở Viêm: “Không ai cản cậu đâu.” “Bố gia, tôi không đi nữa.” Sở Viêm nói.

Chương 617

Hồ Bát Nhất nói: "Trong gian điện phụ này chắc chắn không chỉ có một con rắn đen, nhưng tôi nghĩ, có lẽ ai động vào đồ tùy táng, chúng mới tấn công người đó!" "Cùng suy nghĩ với tôi." Bố Phương đáp.

"Bố Phương, cậu nhỏ máu ra dọa chúng đi!" Vương Bàn Tử nói: "Như vậy tôi có thể yên tâm lấy đồ tùy táng!" Lắc đầu, Bố Phương nói: "Đừng vội, đống đồ tùy táng này vẫn ở đây, không mọc chân chạy được đâu.

Bây giờ chúng ta đã biết trong 'gian điện phụ' có rắn đen, vậy thì chúng ta nên đến 'tẩm điện' để mở quan tài của vua Lâu Lan trước!" "Lúc quay về, tiện đường lấy vài món là được!" "Cũng được!" Vương Bàn Tử đáp lời.

Gian điện phụ đã có vô số đồ tùy táng giá trị liên thành, không biết trong quan tài của vua Lâu Lan, có bảo vật hiếm có gì không?

Cậu ta vô cùng mong đợi.

"Đi thôi Lão Hồ, đừng nhìn nữa!" Bố Phương thấy Hồ Bát Nhất đang nhìn thi thể Hà Quang ngẩn người, liền nhắc nhở một câu, rồi đi về phía một con mộ đạo rộng rãi.

Con đường này cũng là con đường bắt buộc phải đi để đến "tẩm điện".

Đi ở cuối đội.

Hồ Bát Nhất sợ hãi nói: "Cái chết của Hà Quang, thật giống Hách Ái Quốc!" "Sau đó thì sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Tôi cảm thấy những con rắn đen này có liên quan đến Tinh Tuyệt

nữ vương!" Hồ Bát Nhất nói.

Nghe Hồ Bát Nhất nhắc đến Tinh Tuyệt nữ vương, ánh mắt Bố Phương nhìn về phía cậu, chờ đợi những lời tiếp theo.

Lúc ở thành cổ Tinh Tuyệt, Tinh Tuyệt nữ vương đã nói hai năm sau sẽ ra tìm hắn.

Bây giờ đã nhiều năm trôi qua, Bố Phương còn chưa thấy bóng dáng đối phương đâu.

Tinh Tuyệt nữ vương nói hai năm sau sẽ ra tìm hắn!

Bây giờ đã nhiều năm trôi qua, Bố Phương còn chưa thấy bóng dáng đối phương đâu!

Bây giờ nghe Hồ Bát Nhất nhắc đến Tinh Tuyệt nữ vương, khiến hắn nhớ đến lời của Ân Tố Tố, mẹ của Trương Vô Kỵ, nói với Trương Vô Kỵ trên núi Võ Đang trong bộ phim truyền hình Ỷ Thiên Đồ Long Ký: phụ nữ càng xinh đẹp, càng biết lừa người.

Ban đầu hắn không tin, nhưng khi chuyện xảy ra với chính mình, hắn đã tin.

"Lão Hồ, rắn đen có liên quan đến Tinh Tuyệt nữ vương?" Vương Bàn Tử hỏi: "Thật hay giả vậy?" "Nghe tôi nói đây." Hồ Bát Nhất nói: "Trong lăng mộ của lão Tống tử vua Lâu Lan này có rắn đen, tôi cảm giác chúng đến từ thành cổ Tinh Tuyệt.

Con Xà Mẫu bị hắc hóa, cục thịt trên đầu cũng biến mất rồi!" Vương Bàn Tử nghe vậy, lắc đầu: "Vậy Xà Mẫu thì giải thích thế nào?" "Thôi chết!" "Rắn đen là con của Xà Mẫu!" Hồ Bát Nhất vỗ trán: "Tôi đúng là già rồi nên lẫn cẫn!" "Cổ quốc Lâu Lan có rắn đen, thành cổ Tinh Tuyệt có rắn lửa, hai thứ này sao có thể liên quan đến nhau được chứ!" Nghe cuộc đối thoại của hai người, Bố Phương thầm lắc đầu.

Hắn hạ quyết tâm trong lòng, đợi sau khi rời khỏi cổ quốc Lâu Lan, sẽ đến thành cổ Tinh Tuyệt một chuyến, thăm Tinh Tuyệt nữ vương.

Đi trong mộ đạo dẫn đến "tẩm điện", nhóm người Bố Phương không ai nói gì, cứ im lặng tiến về phía trước.

Đi được khoảng mười phút, họ nghe thấy phía trước có tiếng nước chảy "róc rách".

"Tốt quá rồi!" Giáo sư Tiêu nói: "Phía trước có sông ngầm, tôi còn lo nguồn nước không đủ dùng cho hôm nay, bây giờ thì hoàn toàn yên tâm rồi!" Đối với họ, đây là một tin tốt.

"Hôi quá!" Bố Phương đeo khẩu trang, nhưng vẫn ngửi thấy một mùi hôi thối.

Nếu tháo khẩu trang ra, mùi hôi hít vào cơ thể sẽ còn nồng hơn.

"Là mùi người chết thối rữa à?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Không phải!" Bố Phương lắc đầu, cầm đèn pin soi xuống chân: "Nhìn đi!" Ánh mắt của mọi người đều nhìn xuống.

Chỉ thấy trên mộ đạo lát gạch, có những viên đen sì nhỏ bằng hạt ngô, số lượng rất nhiều.

Đến gần mới phát hiện ra.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

Không ngờ, trong mộ cổ lại có thứ này!

"Vãi chưởng!" "Cái gì vậy?" "Tôi bị chứng sợ lỗ, sắp không chịu nổi rồi!" "Tay Không Lái Máy Bay tặng Chủ bá một Tên Lửa: Trời ơi!

Nhiều viên đen sì quá!" "Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền Lại Tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: Tôi có cảm giác, có chuyện không hay sắp

xảy ra!" Bố Phương ngồi xổm xuống, nhìn gần những viên đen sì trên mặt đất, sau khi hiểu ra, hắn đứng dậy, quay mặt về phía camera, lên tiếng: "Các vị khán giả, tôi biết những viên trên mặt đất là gì rồi!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Không ngờ Bố Phương chỉ ngồi xổm xuống, nhìn kỹ vài giây những viên đen nhỏ bằng hạt ngô trên đất là đã hiểu ra.

"Vãi chưởng!" "Lợi hại rồi chủ bá của tôi!" "Hơn ba triệu khán giả trong phòng livestream đều không biết, vậy mà anh lại biết!" "Phải công nhận, chủ bá là người thông minh!" "Vậy chủ bá, những viên trên mặt đất là gì?" Bố Phương nói: "Nếu tôi không đoán sai, những viên trên mặt đất là phân chuột!" Phân chuột?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngớ người!

Nhưng, lăng mộ này đã có lịch sử hàng nghìn năm!

Chuột có thể sống trong đó hàng nghìn năm sao?

Chương 618

Không có thức ăn, chúng không chết đói à?

"Chủ bá, không khoa học chút nào!" "Chuột trong lăng mộ có thể sống hàng nghìn năm sao?" "Trời đất ơi!" "Hình như chúng ta đều bị chủ bá lừa rồi!" "…" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả không tin, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ vài giây, rồi quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả, đừng không tin.

Tôi kể cho mọi người nghe chuyện một con côn trùng nhỏ trong một ngôi mộ cổ nghìn năm của An Lạc đã sống sót 'hai nghìn năm', lúc đó các chuyên gia đã tranh cãi không ngớt, giới khảo cổ cực kỳ sôi nổi!" "Trong phòng livestream, có thể có người không biết, lăng mộ Mã Vương Đôi đã khai quật được một thi thể nữ, thi thể này đã tồn tại hai nghìn năm, chính là phu nhân Tân Truy nổi tiếng, nhưng tôi sẽ không bàn về chuyện này!" "Chúng ta bàn về một con côn trùng nhỏ, cũng được phát hiện trong Mã Vương Đôi!" "Vào những năm bảy mươi của thế kỷ trước, trong quá trình khai quật lăng mộ Hán ở Mã Vương Đôi, Hồ Nam, rất nhiều xác côn trùng đã được các nhà khảo cổ học phát hiện trong những ống tre bên cạnh quan tài!" "Kết quả sau khi kiểm nghiệm cho thấy, tên của con côn trùng nhỏ này là 'Câu Văn Bì Đố', dân gian gọi là 'bọ ngốc'.

Lúc đó các chuyên gia đã rất kinh ngạc và thảo luận sôi nổi về việc tại sao ở An Lạc lại xuất hiện loại côn trùng này!" "Bởi vì loại côn trùng này có nguồn gốc từ châu Mỹ, chúng rất lười biếng, nếu không thông qua con người, khó có thể lan truyền ra khắp thế giới, rồi được vận chuyển đến các nơi!" "Ngay cả ở nước Anh gần châu Mỹ, 'Câu Văn Bì Đố' cũng chỉ xuất hiện trong thế kỷ gần đây.

Tại sao trong lăng mộ Hán Mã Vương Đôi hơn hai nghìn một trăm năm trước lại xuất hiện loại côn trùng này?

Và còn sống được hơn hai nghìn năm?" "Mọi người có biết không?" "Ngay cả ở nước Anh gần châu Mỹ, 'Câu Văn Bì Đố' cũng chỉ xuất hiện trong thế kỷ gần đây.

Tại sao trong lăng mộ Hán Mã Vương Đôi hơn hai nghìn một trăm năm trước lại xuất hiện loại côn trùng này?

Và còn sống được hơn hai nghìn năm?" "Mọi người có biết không?" Nghe vậy, phòng livestream lập tức bùng nổ!

Họ đang háo hức chờ Bố Phương nói tiếp, kết quả đột nhiên anh lại hỏi họ có biết không?

Nếu biết thì đã không nghi ngờ rồi!

"Mẹ kiếp!" "Chủ bá, làm sao chúng tôi biết được?" "Trời ạ!" "Tôi cầu xin chủ bá, đừng câu giờ nữa được không!" "!!!" "Tay Không Lái Máy Bay tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: Bố gia, chúng tôi thật sự không biết tại sao trong Mã Vương Đôi lại có côn trùng sống được hai nghìn năm!" "Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền Lại Tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Xin Bố gia tiếp tục nói đi!" Thấy không có khán giả nào biết, Bố Phương nghiêm túc nói với camera: "Đối với vấn đề này, có ba cách giải thích!" "Đầu tiên, là côn trùng hiện đại đã bò vào lăng mộ Hán Mã Vương Đôi.

Thứ hai, là có sự liên hệ giữa châu Mỹ xa xôi và nhà Hán hai nghìn năm trước.

Cuối cùng, Câu Văn Bì Đố có nguồn gốc từ An Lạc, không phải Bắc Mỹ!" "Bằng chứng cho thấy, Câu Văn Bì Đố ở lăng mộ Hán Mã Vương Đôi, tuổi thọ của loại côn trùng nhỏ này lên đến hơn hai nghìn năm.

Nhà Tây Hán không có khả năng đi biển xuyên quốc gia, nếu có thì Trịnh Hòa đã muộn hơn Tây Hán rất nhiều, vì vậy hai cách giải thích đầu tiên không hợp lý." "Nhưng có một số chuyên gia vẫn kiên quyết tin vào hai cách giải thích đầu tiên." "Theo tôi, cách giải thích thứ ba là đáng tin cậy nhất." "Câu Văn Bì Đố có nguồn gốc từ An Lạc.

Lịch sử vĩ đại được tạo nên từ những chi tiết nhỏ, thời đại lớn cũng được tạo nên bởi những nhân vật nhỏ.

Con côn trùng nhỏ tưởng chừng không đáng kể, sau khi sống hai nghìn năm đã trở thành văn vật quý giá của bảo tàng." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Vừa rồi có người đã lên Baidu tìm kiếm "Câu Văn Bì Đố", con côn trùng này chỉ nhỏ hơn móng tay của người trưởng thành một chút, được dân gian gọi là "bọ ngốc", mà tuổi thọ lại có thể lên đến hơn hai nghìn năm.

Thật không thể tin được!

Nói thật, họ ghen tị chết đi được!

Nếu tuổi thọ của mình cũng có thể đạt đến hai nghìn năm thì tốt biết mấy.

"666!" "Lần đầu tiên nghe nói có côn trùng tuổi thọ khoảng hai nghìn năm!" "Kiến thức của chủ bá thật phong phú, phục!" "Theo tôi được biết, tuổi thọ của chuột chỉ có một năm!" "Đúng vậy!" "Thông thường tuổi thọ của chuột từ một đến ba năm, tuổi thọ của các loài chuột cũng không giống nhau, chuột nhà khoảng hai năm, chuột nhắt sau khi trưởng thành có khả năng sinh sản rất mạnh." "Nhưng chuột trong mộ cổ có thể sống hai nghìn năm sao?" "Hoàn toàn không khoa học!" "Chẳng lẽ chủ bá đoán sai rồi, là phân của động vật khác?" "Tay Không Lái Máy Bay tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: Bố gia, côn trùng có thể sống hai nghìn năm, tôi tin rồi, nhưng chuột chỉ có thể

sống vài năm, tuổi thọ không thể nào đạt đến hai nghìn năm được chứ?" "Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền Lại Tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Tôi cho rằng Bố gia thật sự đoán sai rồi." Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả không tin, Bố Phương thầm lắc đầu, rồi quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả, loại chuột trong lăng mộ có thể không giống với loại chúng ta biết." "Tuổi thọ hai nghìn năm có gì lạ sao?" "Trên thế giới có một loại cây, gọi là cây bao báp, trong đó cây già nhất đã sống được năm nghìn năm trăm năm!" "Không nói xa xôi nữa!" "Trước đây trên sa mạc, mọi người quên rồi sao, con La Bố Đa Long mà chúng ta đã thấy?" "Đó là loài vật sống sót từ thời đại khủng long đấy!" "Cách hiện tại không biết bao nhiêu năm rồi, chẳng phải nó vẫn sống tốt sao?" "Vì vậy!" "Trong mộ cổ xuất hiện chuột sống hơn nghìn năm, không có gì lạ cả!" "Hơn nữa, phân trên mặt đất chứng tỏ là chuột rồi!" "Không thể là sinh vật khác được!" Lời vừa dứt, khán giả trong phòng livestream đều câm nín.

Bố Phương nói đúng, trên thế giới này tồn tại những điều con người chưa biết.

Lấy ví dụ như biển cả, dưới một vạn mét có gì?

Không ai biết!

Không biết, không có nghĩa là dưới biển sâu một vạn mét không có những loài cá kỳ lạ...

"Chủ bá, biết là chuột sống mấy nghìn năm để lại phân trong mộ đạo này, rồi sao nữa?" "Tôi đề nghị chủ bá bắt chuột, nướng ăn đi!" "Dù sao thì cũng lâu rồi chưa ăn thịt!" "Tôi khuyên tốt nhất đừng ăn sinh vật trong mộ cổ, nhiễm bệnh thì không hay đâu!" "Bố gia có năng lực bách độc bất xâm, ăn một vạn con dơi cũng không sao!" "…" Bố Phương không nhìn bình luận, vừa bước đi về phía trước, vừa chú ý phía trước, tiếng nước chảy bên tai cũng ngày càng lớn.

Không lâu sau, hắn bước ra khỏi mộ đạo, chỉ thấy trước mắt là một không gian rộng lớn.

Đây là một hang động hình thành tự nhiên.

Trên bốn bức tường, có từng lỗ động, to bằng cái chum nước.

Hơn nữa, bên trong còn có phân chuột.

Phía trước mười mét, có một con sông ngầm chảy qua.

Dòng nước không xiết, là một con sông chảy chậm.

Ở đây không còn bất kỳ lối đi nào nữa.

Muốn tìm tẩm điện, chỉ có thể xuống nước.

Hai đầu con sông này, mỗi đầu có một thủy động.

Xem ra, chúng được xây dựng nhân tạo.

Hai đầu con sông này, mỗi đầu có một thủy động.

Xem ra, chúng được đào nhân tạo.

Chương 619

Ngoài ra, vách hang cũng đã được người ta cải tạo.

Chỉ thấy trên vách tường cách đó ba mươi mét về phía trước, có một bức phù điêu chạm lộng, là đầu của một con côn trùng lớn với hàm răng vẩu ra ngoài, trông như đang nhìn chằm chằm vào những người vừa bước vào.

"Hít!" Bố Phương hít một hơi khí lạnh!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng nhìn thấy, ai nấy đều kinh hãi!

Cái đầu con côn trùng lớn trên vách tường, cao và rộng khoảng ba mét, mặt mày hung tợn, một miệng răng vẩu ra ngoài, trông như sinh vật ngoài hành tinh!

"Con trùng gì vậy?" "Đáng sợ quá!" "Tôi cho rằng đó là điêu khắc, chỉ là thợ xây lăng mộ, dùng dao thay bút khắc họa trên vách tường thôi!" "Trời ơi!" "Cái đầu 'con trùng' đó làm tôi sợ tè ra quần rồi!" "Tay Không Lái Máy Bay tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: Bố gia, ngài có biết đó là con trùng gì không?" "Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền Lại Tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Con trùng đó chắc không tồn tại trên thế giới này đâu, chỉ là do người xưa tưởng tượng ra thôi phải không?" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả đều bị dọa sợ, cũng có người đặt câu hỏi, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả, mọi người có thể không biết, thứ chúng ta đang nhìn thấy là 'thấu điêu'!" Thấu điêu?

Nghe từ này, khán giả trong phòng livestream đều đã hiểu.

Bố Phương lên tiếng giải thích: "Điêu khắc truyền thống của An Lạc nổi tiếng với kỹ thuật tinh xảo, tạo hình khéo léo khiến cả người

trong nước và người nước ngoài đều phải thán phục, dù là trang trí kiến trúc, đồ nội thất, hay đồ trang trí trong thư phòng, đều có thể thấy được sự phi phàm của nghệ thuật điêu khắc phương Đông." "Trong các hình thức điêu khắc đa dạng, có nhiều kỹ thuật như phù điêu, viên điêu, lũ điêu, thấu điêu." "Trong đó, thấu điêu còn được gọi là lũ không điêu hay thông hoa điêu, là một trong những kỹ thuật tinh xảo nhất trong nghệ thuật điêu khắc." "Thấu điêu kết hợp kỹ thuật của viên điêu và phù điêu, thông qua sự kết hợp khéo léo của các khối, điêu khắc xuyên qua hoa văn, làm nổi bật đường nét, tạo thành hiệu quả nghệ thuật tinh xảo, xuyên thấu, người ta thường dùng những từ như 'quỷ phủ thần công' hay 'đoạt xảo thiên công' để ca ngợi." "Nhiều tác phẩm điêu khắc ngọc, ngà, đá, gỗ, tre thường dùng kỹ thuật thấu điêu để thể hiện những phần tinh xảo nhất." "Kỹ thuật thấu điêu của nước ta có lịch sử lâu đời, từ thời văn hóa Hồng Sơn, trong các tạo hình điêu khắc ngọc đã có hoa văn hình câu ngọc, thông qua điêu khắc xuyên thấu để thể hiện đường cong ưu mỹ của vân mây." "Lỗ tròn xuyên thấu trong các tạo hình ngọc bích và ngọc tông thời Thương Chu, những đường nét tinh xảo trên ngọc bội và ngọc tông thời Chiến Quốc với các hoa văn ly thú, long phượng, vân mây." "Có thể thấy, kỹ thuật 'thấu điêu' đã đạt đến trình độ rất cao." "Những đường nét phức tạp và các lỗ thủng dày đặc này tạo nên hiệu quả đặc biệt, có thể tác động mạnh đến thị giác của con người, mang lại cảm giác tinh xảo như quỷ phủ thần công." "Về mặt hiệu quả thẩm mỹ, nó rất thành công." "Nhưng bức thấu điêu mà chúng ta đang thấy hiện nay, tuy được điêu khắc bằng dao thay bút rất tốt, nhưng lại cho chúng ta cảm giác quá rùng rợn." "Cái đầu con trùng lớn này cực kỳ xấu xí, nhưng không hề che giấu được sự khát máu và tàn bạo của nó." "Nếu tôi không đoán sai, thứ được khắc là 'Tử Vong Chi Trùng'!" Tử Vong Chi Trùng?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hít một hơi khí

lạnh.

Chỉ nghe tên con trùng thôi đã đủ dọa họ chết khiếp rồi, lại thêm vẻ ngoài của nó quá đáng sợ!

"Vãi chưởng!" "Tử Vong Chi Trùng?" "Ai đặt cái tên đáng sợ vậy?" "Là chủ bá à?" "Trời đất ơi!" "Cảm giác Tử Vong Chi Trùng là sinh vật ngoài hành tinh!" "Trên đời không thể tồn tại loại trùng này được, nếu tồn tại thì tôi chắc chắn đã nghe tên nó rồi, dù sao tôi cũng là nhà sinh vật học!" "Lầu trên, ếch ngồi đáy giếng!" "Nói thật, tôi là người Nội Mông, loại trùng này ở chỗ chúng tôi ai cũng biết, nhưng chưa ai từng thấy!" "Đúng vậy!" "Tôi cũng biết!" Nhà sinh vật học: "…" "Lão Hán Đẩy Xe tặng Chủ bá một Máy Bay: Tôi thật sự phục, chủ bá đến cả 'Tử Vong Chi Trùng' cũng biết." "Tay Không Lái Máy Bay tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: Bố gia, phải cẩn thận đấy, tôi lo trong lăng mộ này có Tử Vong Chi Trùng thật." "Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền Lại Tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Chắc hẳn có những khán giả giống tôi, tò mò về Tử Vong Chi Trùng, xin Bố gia giới thiệu." Bố Phương nói: "Có lẽ mọi người sẽ nghĩ rắn Mamba đen là lợi hại, hoặc trong ấn tượng của mọi người, rắn hổ mang chúa lợi hại hơn, nhưng khi nhắc đến 'Tử Vong Chi Trùng', những loài lợi hại đó dường như lập tức trở nên mờ nhạt." "Tôi biết mọi người tò mò về Tử Vong Chi Trùng." "Nói thật, hiểu biết của tôi về nó cũng không nhiều, chỉ nghe một đôi điều thôi." Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng tò mò, chăm chú lắng nghe Bố Phương.

Bố Phương quay mặt về phía camera, lên tiếng: "Nếu có một ngày, bạn đi qua sa mạc Gobi hoang vắng không một bóng người, thì nhất định phải cẩn thận dưới chân, vì dưới lớp cát có thể đang ẩn nấp một loại quái vật vô cùng khủng bố.

Loại quái vật này đáng sợ đến mức người dân địa phương thậm chí không dám nhắc đến tên nó, chỉ gọi nó là 'Tử Vong Chi Trùng'!"

Bố Phương hướng mặt về phía camera, lên tiếng nói: “Nếu có một ngày, bạn đi qua sa mạc Gobi hoang vắng không một bóng người, thì nhất định phải cẩn thận dưới chân.” “Bởi vì bên dưới lớp cát có thể đang ẩn nấp một loại quái vật vô cùng đáng sợ.

Loài quái vật này đáng sợ đến mức người dân địa phương thậm chí không dám gọi tên nó, mà chỉ gọi nó là 'Trùng Tử Thần!'” Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

“Vãi chưởng!” “Con trùng này cũng đáng sợ quá rồi đấy!” “Đến cả người địa phương còn không dám gọi tên nó!” “Mọi người đừng ồn ào nữa, nghe chủ bá nói tiếp đi.” “” Bố Phương nói: “Trên thế giới này, dân số loài người chúng ta có tổng cộng hơn bảy mươi tỷ người, nhưng số người từng thấy Trùng Tử Thần chưa đến một trăm người.

Theo lời một nhân chứng kể lại, loại quái vật này xuất hiện ở khu vực Noyon của sa mạc Gobi Mông Cổ, hình dáng giống như ruột bò, màu đỏ sẫm, không chỉ trông xấu xí vô cùng mà sức tấn công cũng cực kỳ kinh người.” “Theo lời nhân chứng đó, 'Trùng Tử Thần' dài khoảng mười mấy mét, bình thường ẩn nấp dưới lớp cát, cả năm chỉ thỉnh thoảng lộ diện vào những thời điểm đặc biệt.

Cư dân sa mạc vô cùng sợ hãi loài sinh vật này.” “Trong phòng livestream, có thể có một số người lần đầu tiên nghe đến 'Trùng Tử Thần' của Mông Cổ, chắc chắn sẽ cho rằng đây chỉ là một trò đùa.” “Bởi vì cách nói này quá giống như tình tiết trong những bộ phim hạng ba.” “Ngoài ra, Trùng Tử Thần không chỉ phun ra nọc độc, mà còn có thể phóng điện, thậm chí có thể giật chết người hoặc gia súc từ khoảng cách vài mét.” “Tuy nhiên, đối với những lời đồn như vậy, các nhà khoa học lại không hề cười cho qua chuyện.” “Trong mắt họ, việc những câu chuyện về 'Trùng Tử Thần' lưu truyền rộng rãi ở Mông Cổ như vậy, và lời miêu tả của mọi người lại giống nhau đến kinh ngạc, đủ để chứng minh rằng giới khoa học cần phải vén màn bí ẩn tự

nhiên này.

Liệu Trùng Tử Thần có thực sự tồn tại không?" "Những người chăn nuôi gia súc ở địa phương quả quyết rằng 'Trùng Tử Thần' tuyệt đối không phải là chuyện bịa đặt, mà thực sự tồn tại." "Loài quái vật này có thể phun ra một loại nước bọt ăn mòn màu vàng giống như axit sunfuric, và có thể tạo ra dòng điện mạnh trong nháy mắt, đủ để giật chết một con lạc đà trưởng thành." "Thế nhưng, đây đều là lời kể của các nhân chứng.

Cho đến nay, chưa ai chụp được ảnh của 'Trùng Tử Thần', cũng không ai tìm thấy bằng chứng đủ để chứng minh sự tồn tại của nó.

Vì vậy, độ tin cậy trong lời kể của những người tự xưng là nhân chứng địa phương này rốt cuộc là bao nhiêu?" "Ngay từ năm 1962, một bác sĩ người Anh đã đề cập đến loài sinh vật thần kỳ này trong chuyên khảo 'Theo dấu người xưa'." "Tuy nhiên, các nhà khoa học không tin vào sự tồn tại của 'Trùng Tử Thần', bởi vì mặc dù có rất nhiều người, bao gồm cả nhiều quan chức Mông Cổ, tin chắc vào sự tồn tại của nó, và miêu tả nó rất chi tiết, nhưng tất cả những người này đều thừa nhận rằng họ chưa từng tận mắt nhìn thấy Trùng Tử Thần." "Các nhà thám hiểm tìm hiểu được rằng, có người địa phương tự xưng là nhân chứng, một số người thậm chí còn nhìn thấy nó rất nhiều lần." "Có một nhân chứng thậm chí đã vô tình 'tiếp xúc gần' với con trùng này, kết quả là cánh tay bị bỏng, vùng da xung quanh vết thương chuyển sang màu xanh đen." "Các nghệ nhân địa phương dựa vào lời miêu tả của nhân chứng đã điêu khắc ra một con trùng hình ống, đặt cùng với tiêu bản của những loài động vật quý hiếm như báo tuyết, dê núi hoang dã trong bảo tàng địa phương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, con trùng trong bảo tàng dù được khắc bằng gỗ, nhưng chắc chắn là 'ngôi sao lớn' trong số tất cả các vật trưng bày." "Một số nhà thám hiểm cho rằng, mặc dù cho đến nay

vẫn chưa tìm thấy bằng chứng xác thực về sự tồn tại của con trùng này." "Nhưng họ tin rằng có khả năng tồn tại một loài động vật kỳ diệu như vậy trong sa mạc Gobi Mông Cổ, bởi vì khu vực đó rất ít người lui tới.

Từ góc độ sinh thái học, việc có một số loài động vật kỳ lạ sống ở đó thực ra cũng không có gì lạ." "Lý do con người cảm thấy con trùng này kỳ quái là vì môi trường sống của nó quá khép kín, và giới khoa học biết quá ít về tình hình của nó." "Ngoài ra, các nhân chứng sống ở những khu vực khác nhau, đa số không quen biết nhau, nhưng lời miêu tả của họ lại giống nhau một cách đáng kinh ngạc, tuyệt không phải là ngẫu nhiên." "Chính vì loài quái vật chưa được khoa học chứng thực này được người dân địa phương kể lại một cách thần bí, nên các nhà khoa học mới nảy sinh hứng thú sâu sắc, cố gắng vén màn bí ẩn tự nhiên này." "Trong việc điều tra về 'Trùng Tử Thần', người đi xa nhất chính là nhà văn nổi tiếng người Séc, Macle.

Ông đã hai lần tiến sâu vào sa mạc Gobi để điều tra thực địa vào năm 1990 và 1992, và đã lên kế hoạch cho chuyến điều tra thực địa lần thứ ba vào mùa hè năm nay." "Đến lúc đó, ông dự định điều khiển một chiếc máy bay nhỏ để tìm kiếm từ trên cao.

Một khi con trùng này bò ra phơi nắng, nó sẽ khó thoát khỏi 'pháp nhãn' của Macle!" "Theo tài liệu mà Macle thu thập được, Trùng Tử Thần dài ít nhất mười bảy mét, to bằng đùi người, hình dáng giống như ruột già của bò!" "Trên người một số con mà nhân chứng thấy còn có đốm." "Thực ra, rất khó phân biệt đầu và đuôi của con trùng này, vì không ai nhìn thấy mắt, mũi và miệng của nó nằm ở vị trí nào." "Màu sắc của nó là đỏ sẫm, cách di chuyển cũng rất đặc biệt, hoặc là trườn về phía trước như rắn, hoặc là uốn mình sang một bên." "Trùng Tử Thần thường chỉ bò lên mặt đất sau khi mưa, khi mặt đất ẩm ướt." "Mặc dù 'Trùng Tử Thần' của Mông Cổ có vẻ ngoài vô cùng

xấu xí, nhưng điều đó không thể che giấu được sự khát máu và tàn bạo của nó!" "Nếu những báo cáo từ bên ngoài có thể tin được, thì loài quái vật này chính là 'sát thủ tối thượng' trong thế giới động vật!" Nếu những báo cáo từ bên ngoài có thể tin được, thì loài quái vật này chính là 'sát thủ tối thượng' trong thế giới động vật!

Nghe đến đây, khán giả trong phòng livestream ít nhiều cũng đã có chút hiểu biết về 'Trùng Tử Thần'.

Nhưng Bố Phương lại nói 'Trùng Tử Thần' ở Mông Cổ!

Mà bây giờ họ lại đang ở sa mạc Taklamakan của Tân Cương, trong Biển Chết!

Trong lăng mộ của Lâu Lan vương lão tống tử, liệu có Trùng Tử Thần không?

Vì vậy, mọi người đều hỏi Bố Phương.

"Chủ bá, trong lăng mộ thật sự có Trùng Tử Thần sao?" "Không phải chỉ có ở Nội Mông thôi à?" "Đúng vậy!" "Tại sao ở đây lại có loại trùng đáng sợ đó?" "Tay không bắt F-16 tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, không thấy lạ sao?" "Admin đẹp trai nhiều tiền tặng chủ bá một siêu tên lửa: Con trùng này đáng sợ quá, lại có thể phun nọc độc và phóng điện!" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương lên tiếng: "Thưa các vị khán giả, trong lăng mộ có Trùng Tử Thần cũng không có gì lạ cả.

Đừng quên, ngay cả rồng Lop Nur tôi cũng đã thấy rồi!" "Còn về câu hỏi của một bạn rằng không phải chỉ có ở Nội Mông mới có Trùng Tử Thần sao?" "Đối với câu hỏi này, dùng mông cũng biết là không phải!" "Trùng Tử Thần sống ở sa mạc.

Taklamakan là sa mạc lớn nhất An Lạc chúng ta, đồng thời cũng là một trong mười sa mạc lớn nhất thế giới.

Một sa mạc lớn như vậy, theo lời tôi, không thể nào không có Trùng Tử Thần được!" "Dựa vào những gì tôi đã nói trước đó, có thể tưởng tượng rằng, Trùng Tử Thần là một loài có thể phun ra chất lỏng ăn mòn như axit sunfuric, thậm chí có thể ăn mòn cả kim loại.

Dòng điện phun ra từ mắt nó thậm chí có thể giết chết người ngay lập tức." "Có một người nước ngoài tên là Freeman cho rằng, việc tồn tại một loài sinh vật bí ẩn trong sa mạc Gobi Mông Cổ là không thể loại trừ.

Nhưng việc 'Trùng Tử Thần' mà người dân địa phương nói lại có sức sát thương đáng sợ đến vậy thì có chút đáng ngờ." "Vì vậy, nó giống như vụ án bí ẩn về kỳ nhông lửa ở châu Âu thời Trung cổ.

Khi đó, người ta cho rằng loài kỳ nhông này có độc tính cực mạnh, thậm chí có người suy đoán rằng binh lính của Alexander Đại đế đã mất mạng hàng trăm người sau khi uống nước suối có kỳ nhông lửa sinh sống." "Nhưng bây giờ các nhà khoa học biết rằng, kỳ nhông lửa không có độc." "Ngoài ra, những câu chuyện đáng sợ tương tự cũng tồn tại ở Sudan ngày nay.

Người dân địa phương thường tin rằng trăn cát có độc tính cực mạnh, chỉ cần chạm vào là sẽ chết.

Nhưng thực tế, loài trăn này hoàn toàn không có độc tính." "Freeman không cho rằng cái gọi là 'trùng hình ống' là một loài côn trùng, bởi vì côn trùng cần không khí và đất ẩm, mà môi trường sống của nó rõ ràng không có những điều kiện này." "Nếu trong sa mạc Gobi Mông Cổ thực sự có loài động vật như vậy, thì khả năng cao hơn là thằn lằn đá, cũng là một loại thằn lằn có chân ngắn hoặc đã thoái hóa." "Điều khiến các nhà khoa học bối rối là, nếu loài quái vật này là thằn lằn đá, thì mặc dù thằn lằn đá thích sống trong cát, nhưng chúng không thể tiết ra nọc độc." "Thực tế, con người chỉ biết đến hai

loại thằn lằn có độc là thằn lằn độc và thằn lằn tu sĩ Mexico, và chưa từng phát hiện dấu vết của hai loài thằn lằn này ở châu Á." "Nếu không phải là thằn lằn, thì có thể là một loài rắn chưa được biết đến." "Một số nhà động vật học thần bí (chuyên gia nghiên cứu dấu vết của các loài động vật bí ẩn) cho rằng, 'Trùng Tử Thần' của Mông Cổ phù hợp với mô tả của con người về loài rắn độc chí mạng." "Rắn độc chí mạng là một loài rắn có độc tính cực mạnh có nguồn gốc từ Úc." "Rắn độc chí mạng có quan hệ mật thiết với rắn hổ mang, và một số loài rắn hổ mang sẽ phun nọc độc để tự vệ." "Tuy nhiên, loại nọc độc này chỉ nguy hiểm khi tiếp xúc với mắt, và chắc chắn không có bất kỳ đặc tính ăn mòn nào." "Rắn hổ mang lại càng không thể phóng điện.

Chương 620

Lươn điện và một số loài cá khác tuy có thể phóng điện, nhưng không thể sống trên cạn.

Đối với tất cả các loài động vật sống trên cạn, chúng hoàn toàn không có kỹ năng này." "Vì vậy, cho đến nay, về vấn đề 'Trùng Tử Thần' của Mông Cổ có thực sự tồn tại hay không, giới khoa học vẫn còn nhiều ý kiến khác nhau." "Có lẽ càng khiến người ta cảm thấy bí ẩn, thì những 'quái vật' được lưu truyền càng lâu đời lại càng khó xác minh." "Nếu quái vật này tồn tại trong lăng mộ Lâu Lan vương, tôi chắc chắn sẽ gặp nó!" "Ngoài ra, theo như tôi biết, mỗi khi Trùng Tử Thần xuất hiện đều đồng nghĩa với cái chết và nguy hiểm.

Nếu có thể may mắn sống sót, thì đó đã là vạn hạnh trong cái bất hạnh rồi!" Nói đến đây, Bố Phương chợt nhớ đến Galen, [Mộ Quỷ].

Anh ta chết khi đi qua một con sông ngầm dưới lòng đất, bị một con trùng lớn cắn chết!

Nghĩ đến đây, hắn dựng tóc gáy!

Nếu không đoán sai, Galen đã bị Trùng Tử Thần cắn chết!

Rất có thể, con quái vật đó thực sự đang sống trong lăng mộ!

Lý do nó không ra ngoài có thể là vì bị Ngũ Phương Phật trong cổ tháp trấn áp!

Nói cách khác, Trùng Tử Thần cũng là thú trấn mộ!

"Trời ơi!" "Có người chết!" "Mọi người mau lại xem!" "Tôi sợ đến nỗi chân mềm nhũn, đi không nổi nữa rồi!" Lúc này, Sở Viêm đi dọc theo bờ sông để giải quyết nỗi buồn, phát hiện một bộ xương người nằm trên mặt đất, vội vàng gọi Bố Phương và những người

khác đến xem.

"Có người chết!" Lúc này, Sở Viêm đi dọc theo bờ sông để giải quyết nỗi buồn, phát hiện một bộ xương người nằm trên mặt đất, vội vàng gọi Bố Phương và những người khác đến xem.

Nghe vậy, mọi người đều cầm đèn pin, nhanh chóng chạy đến chỗ Sở Viêm!

Chỉ thấy trên bờ sông, có một bộ xương trắng của người chết.

Người này mặc quần áo vải thô, quần áo đã mục nát.

Trên người đầy phân chuột.

Ngoài ra, ở cổ, xương cốt đã chuyển sang màu đen và bị gãy.

Thấy vậy, Bố Phương chỉ vào cổ của bộ xương nói: "Người này bị cắn chết.

Nếu tôi không đoán sai, đây là Galen, Mộ Quỷ trước đây!" Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

Bố Phương đoán không sai chút nào.

Trước đây, Mộ Quỷ đã đào một đường hầm để vào tòa cổ mộ ngàn năm.

Khi đi qua một con sông ngầm dưới lòng đất, anh ta đã bị một con trùng lớn cắn chết.

"Tôi có cảm giác, con trùng lớn đã cắn chết Galen đang ẩn nấp trong bóng tối và nhìn chằm chằm vào chúng ta." Sở Viêm là người nhát gan nhất trong số mọi người, nhìn vào bốn phía tối đen xung quanh, lòng kinh hãi nói.

"Đừng tự dọa mình." Vương Bàn Tử nói: "Nếu nó thực sự ẩn nấp trong bóng tối, thì tôi nhất định có thể nghe thấy tiếng động mà nó phát ra." "Đúng vậy!" Tiêu giáo sư cũng nói: "Tiểu Sở, đừng sợ."

“Cháu không sợ.” Sở Viêm bình tĩnh lại rồi nói.

Bố Phương nhìn vẻ mặt kinh hãi của Sở Viêm, biết rằng nói không sợ là giả!

Hắn không nói nhiều, liền mở Âm Dương Nhãn.

Nhìn quanh một vòng.

Không phát hiện ra 'Trùng Tử Thần', sau đó nói với mọi người: “Mọi người đừng lo, tôi không nhìn thấy con trùng lớn đó!” “Vãi chưởng!” “Chủ bá của tôi lợi hại quá, ở đây tối đen như mực mà cũng không cần dùng đèn pin chiếu rọi đã có thể nhìn thấy?” “Trời ơi!” “Mắt của chủ bá là mắt mèo à?” “Mọi người đừng quên, Bố gia là người đàn ông có Âm Dương Nhãn đó!” “Tay không bắt F-16 tặng chủ bá một siêu tên lửa: Bố gia, bây giờ đi vào trong sao?” “Admin đẹp trai nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Nơi này không nên ở lâu, Bố gia, mau đi thôi!” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: “Thưa các vị khán giả, thật không dám giấu, hiện tại có hai hang động nước có thể đi.

Còn đi con đường nào mới đúng, tôi cần phải xác nhận lại một chút!” Dứt lời!

Ánh mắt Bố Phương nhìn những người xung quanh: “Đừng ngẩn ra đó nữa, mau lấy nước đi!” Nghe vậy, người dẫn đường Hắc Mạn Ba chỉ vào dòng sông nói: “Dưới đáy sông toàn là phân chuột, nước này uống vào bụng được sao?” “Ghê quá!” Hai cô gái theo bản năng nôn khan.

“Nước này liên quan đến sự sống còn của chúng ta!” Bố Phương nói: “Nếu ai cảm thấy ghê tởm thì có thể không uống, cứ chờ chết khát đi!” Mọi người: “…” Không lâu sau.

Mọi người đều đã đổ đầy nước.

Bố Phương lấy ra Thiên Tinh La Bàn, kim từ tính lập tức quay nhanh, phát ra tiếng "cạch cạch cạch".

Lúc này.

Khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương vừa nhìn la bàn, vừa nhìn hai hang động nước ở hai bên, đều không hiểu hắn định làm gì.

"Chủ bá, đang làm gì vậy?" "Nói thật, la bàn không phải dùng để tìm mộ sao?" "Bây giờ đang ở trong mộ rồi, không cần dùng la bàn nữa chứ?" "Tay không bắt F-16 tặng chủ bá một siêu tên lửa: Tôi nghĩ Bố gia đang tìm phương hướng!" "Admin đẹp trai nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Đúng vậy!

Bây giờ có hai hang động nước, không thể chia thành hai đội, mỗi đội vào một hang được.

Làm vậy quá nguy hiểm.

Bố gia dùng la bàn để xác định phương hướng mới là lựa chọn sáng suốt!" "Đi hang động bên này mới đúng!" Bố Phương cất Thiên Tinh La Bàn đi, rồi chỉ vào hang động nước bên tay phải nói.

Chương 621

Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, sao anh biết đi hang động bên tay phải mới đúng?" "Trời ơi!" "Nếu thật sự tìm được đường đúng thì cũng nhanh quá rồi đấy!" "Lão Hán đẩy xe tặng chủ bá một chiếc máy bay: Chủ bá, có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý không?" "Tay không bắt F-16 tặng chủ bá một siêu tên lửa: Thực ra tôi cũng biết tại sao đó là con đường đúng, mà không phải là hang động bên tay trái!" "Admin đẹp trai nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Bố gia, không phải là anh cũng nhìn ra rồi chứ?" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả không hiểu.

Bố Phương hướng về phía camera lên tiếng: "Thưa các vị khán giả, thật không dám giấu, vừa rồi tôi đã dùng Bát Quái cách cục để xem, trong hai hang động nước, hang động bên tay trái tương ứng với Cửa Sinh, hang động bên tay phải tương ứng với Cửa Tử!" "Người chết, đi Cửa Tử!" "Người sống, đi Cửa Sinh!" "Vì vậy, lúc Lâu Lan vương nhập liệm, đã đi qua hang động bên tay phải!" "Chúng ta chỉ cần đi dọc theo đó là có thể đến được tẩm điện!" Nghe xong lời của Bố Phương.

Khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

"Chủ bá, đừng ngẩn ra nữa!" "Mau xuất phát đi!" "Nói thật, tôi đợi không nổi nữa rồi, muốn gặp Lâu Lan vương lão tống tử!" "Tôi muốn xem chủ bá đối đầu trực diện với lão tống tử!" "Xuống nước như vậy không an toàn đâu?" "Lỡ dưới nước có quái vật thì chết chắc!" "Xuống nước như vậy không an toàn đâu?" "Lỡ dưới nước có

quái vật thì chết chắc!" Thấy Bố Phương định xuống nước, khán giả trong phòng livestream đều lo lắng.

Con sông ngầm này không biết dài bao nhiêu, nhưng rộng khoảng mười mét!

Và nước rất đục!

Thông thường, nước như vậy, ví dụ như ao hồ, thì chắc chắn bên trong có cá!

"Chủ bá, tôi đề nghị đóng bè!" "Không biết nước sâu bao nhiêu, lỡ bị chuột rút trong nước, không chết cũng để lại di chứng!" "Ngoài ra, nhiều người như vậy, giáo sư Tiêu lớn tuổi, chắc chắn không giỏi bơi lội, có thể không chỉ có một người!" "Bố gia, đừng nghe họ, mau xuống nước đi!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy có người đề nghị, có người lại thúc giục, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ.

Đội của họ hiện tại có tổng cộng mười hai người.

Nếu tất cả đều xuống nước, lỡ dưới nước có cá ăn thịt người hay thứ gì đó đáng sợ!

Lúc đó, hắn không thể bảo vệ an toàn cho tất cả mọi người được!

Hắn không phải loại người vô trách nhiệm.

Giáo sư Tiêu và những người trong đội khảo cổ đều là đồng bào An Lạc.

Nếu họ thật sự chết, thì cũng là ý trời.

"Đóng bè đi!" Bố Phương nhìn mọi người nói.

Đóng bè?

Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc!

"Không phải chứ Bố Phương, trong lăng mộ có rễ tre hay khúc gỗ

không?" Vương Bàn Tử nói: "Hình như không có đâu.

Nếu có thì tôi đã nhìn thấy rồi." "Bố Phương, cậu đang nói đùa à!" Tiêu giáo sư nói.

"Tìm thử trong động xem!" Bố Phương nói: "Tôi nghi ngờ đây là nơi cất giữ tài liệu lúc xây dựng lăng mộ!" "Được!" Mọi người đều gật đầu.

Rồi chia nhau ra tìm kiếm.

Cái động này khá lớn.

Phần đã khám phá chưa đến hai phần mười.

Còn lại tám phần mười để họ tìm kiếm.

"Quan Tinh." Bố Phương nói với gã béo đầu to tai lớn.

"Bố gia, có gì sai bảo ạ?" Quan Tinh đi tới, lên tiếng hỏi.

"Nghe thử xem, trong nước có gì." Bố Phương chỉ vào dòng sông nói.

Nước rất đục, màu vàng đặc.

Hắn có chút nghi ngờ trong nước có loài cá nguy hiểm hoặc quái vật gì đó.

"Vậy để tôi nghe." Quan Tinh nằm rạp xuống đất, nhúng đầu vào nước.

Mười giây sau, anh ta đứng dậy, dùng tay phải lau nước trên mặt, rồi nói với Bố Phương: "Dưới nước ở đây không có gì, nhưng ở xa lại có tiếng 'cạch cạch' truyền đến!" Tiếng cạch cạch?

Nghe vậy, Bố Phương ngẩn người, rồi từ trong túi áo lấy ra một bao thuốc lá, rút một điếu, ngậm vào miệng, dùng bật lửa châm, hút một hơi, rồi phả khói ra từ mũi.

Dưới nước, rốt cuộc là thứ gì, có thể phát ra tiếng "cạch cạch"?

Đối với điều này, hắn tạm thời không biết!

Tất nhiên, hắn cũng không nghi ngờ Quan Tinh nghe nhầm.

Đối với khả năng nghe sấm nghe gió của Quan Tinh, hắn rất công nhận.

Chương 622

Lúc này.

Khán giả trong phòng livestream nhìn vào màn hình, thấy Tiêu giáo sư, Hồ Bát Nhất và những người khác đang tìm kiếm gỗ khắp nơi, đều cạn lời.

Theo họ, trong lăng mộ không thể có gỗ hay tre được.

"Chủ bá, bảo họ đừng tìm nữa!" "Mau xuống nước đi!" "Nói thật, tôi đang rất sốt ruột!" "Đóng bè cái quái gì, xuống bơi luôn đi!" "Lầu trên nói đúng, tôi cũng nghĩ vậy!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Thưa các vị khán giả, bình tĩnh một chút, nếu trong vòng ba phút không tìm thấy, chúng ta sẽ lội nước vào hang động!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều bình tĩnh lại.

"Bố Phương, nhìn này!" "Tôi phát hiện ở đây một khúc gỗ lớn đường kính một mét!" Lúc này, trong động vang lên tiếng của Vương Bàn Tử.

Hử?

Nghe vậy, Bố Phương ngẩn người, rồi vội vàng chạy đến!

Việc Bàn Tử phát hiện ra một khúc gỗ lớn thực sự nằm ngoài dự đoán của hắn.

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Trong lăng mộ thật sự có gỗ?

Vãi chưởng!

Hình như là một khúc lớn!

Theo họ, điều này thật không thể tin được!

"Tôi phục rồi!" "Trong cổ mộ có gỗ, lần đầu tiên nghe nói đấy!" "Cảm giác như Vương Bàn Tử đang lừa người vậy?" "Lão Hán đẩy xe: Tôi tò mò, khúc gỗ mà Bàn Tử nói là một khúc lớn đường kính một mét!" "Tay không bắt F-16 tặng chủ bá một chiếc máy bay: Chỉ có một khúc gỗ thôi, có đóng bè qua sông được không?" "Admin đẹp trai nhiều tiền tặng chủ bá một siêu tên lửa: Mọi người cứ xem đã rồi nói." Rất nhanh!

Bố Phương đã đến chỗ Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy trên mặt đất, đặt một khúc gỗ lớn dài khoảng mười lăm mét, đường kính khoảng một mét!

"Hít!" Bố Phương hít một hơi khí lạnh, chỉ vào khúc gỗ nói: "Gỗ Kim Ti Nam Mộc!" Gỗ Kim Ti Nam Mộc?

Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

Họ cũng đã nhìn thấy, cứ tưởng chỉ là một khúc gỗ bình thường, không ngờ lai lịch của khúc gỗ lớn này lại không hề nhỏ!

Là loại gỗ Kim Ti Nam Mộc vô cùng quý giá!

"Ực!" Nuốt một ngụm nước bọt, Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương hỏi: "Khúc gỗ Kim Ti Nam Mộc này, trị giá bao nhiêu?" Bố Phương nghe vậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khúc gỗ Kim Ti Nam Mộc.

Ba giây sau, giá trị của nó hiện ra.

"Giá trị gỗ Kim Ti Nam Mộc: Mười triệu." "Giá trị gỗ Kim Ti Nam Mộc: Mười triệu!" Sau khi biết giá trị của nó, Bố Phương nói với Bàn Tử: "Tiểu Béo, khúc gỗ Kim Ti Nam Mộc này trị giá mười triệu, nhưng nếu làm thành một bộ đồ nội thất, giá trị sẽ còn tăng lên

gấp mấy lần!" "Thật là một khúc gỗ đắt tiền!" Vương Bàn Tử cười toe toét.

Nhưng đây là Biển Chết, khúc gỗ lớn này căn bản không thể mang ra ngoài được.

Nụ cười trên mặt hắn lập tức đông cứng lại.

"Khúc Kim Ti Nam này ở trong lăng mộ, chắc cũng đã mấy ngàn năm rồi." Hồ Bát Nhất cầm đèn pin chiếu vào, nói: "Độ bóng của gỗ rất mạnh, đặc biệt là dưới ánh sáng, lấp lánh như sợi tơ vàng, nên mới có tên là 'Kim Ti Nam'!" "Bây giờ nó là loài cây được quốc gia bảo vệ ở mức nguy cấp!" Bố Phương cũng nói: "Kim Ti Nam Mộc đẹp lạ thường, độc nhất vô nhị, có danh xưng là 'gỗ của hoàng đế'!" "Ngai vàng của các vị hoàng đế cổ đại đều được làm từ gỗ Kim Ti Nam Mộc ưu tú!" "Vào thời Minh và Thanh, loại gỗ này là gỗ chuyên dụng của hoàng đế.

Nghiêm cấm quý tộc ngoài hoàng gia sử dụng gỗ Kim Ti Nam Mộc.

Nếu dân thường tự ý sử dụng, sẽ bị quan phủ bắt giam!" "Cổ tịch ghi lại, gỗ Kim Ti Nam Mộc không bị nước làm mục, không bị mối mọt, không mục nát, lại có hương thơm thoang thoảng!" Nghe đến đây!

Khán giả trong phòng livestream đều ghen tị!

Bố Phương, Hồ Bát Nhất và những người khác ở bên cạnh khúc gỗ Kim Ti Nam Mộc, chắc chắn đã ngửi thấy hương thơm thoang thoảng mà nó tỏa ra.

Có thể khẳng định rằng, có những người sống cả đời cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy gỗ Kim Ti Nam Mộc.

"Chủ bá, mùi vị thế nào?" "Nói thật, tôi rất tò mò!" "Lầu trên, chủ

bá không nói rồi sao?

Mùi hương thoang thoảng!" Bố Phương không nhìn bình luận, tiếp tục nói: "Khúc Kim Ti Nam này có màu vàng cam nhạt pha chút xám xanh, vân gỗ tao nhã, tĩnh lặng, chất gỗ ôn nhuận, mềm mại, độ bóng mịn như lụa, độ co ngót nhỏ, có hương thơm thoang thoảng, trải qua ngàn năm không mục nát, không phai mờ, càng lâu càng mới!" "Vừa rồi khi tôi chạy đến đây, chưa thấy người đã ngửi thấy mùi hương rồi, mùi hương khiến tôi sảng khoái tinh thần!" "Không khí trong cổ mộ không tốt, có thể ngửi thấy hương thơm của Kim Ti Nam Mộc, có thể nói, tôi rất may mắn!" "Vào thời cổ đại, các gia đình giàu có, hoặc quý tộc trong cung đình, đều dùng gỗ Kim Ti Nam Mộc để xây nhà.

Sống lâu trong nhà có hương thơm của gỗ nam, có thể kéo dài tuổi thọ.

Hơn nữa, gỗ Kim Ti Nam Mộc còn có một khí trường nhiếp hồn người!" "Khí trường đó đến từ hương thơm vương giả của nó!" "Người may mắn được vào căn phòng được trang trí bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc, đầu tiên sẽ cảm nhận được một luồng khí thơm thoang thoảng ập vào mặt, lập tức cảm thấy sảng khoái tinh thần!" "Hương thơm của Kim Ti Nam Mộc rất nhẹ nhàng, tĩnh lặng và trong trẻo!" "Nếu cố ý ngửi, hương thơm lại thoảng qua, bất chợt quay đầu, lại cảm thấy một vùng hương thơm ngát!" "An Lạc chúng ta từ xưa đã có ghi chép 'hương nam dưỡng người'!" "Cũng là 'sống lâu trong nhà hương nam, kéo dài tuổi thọ'.

Dùng khoa học hiện đại giải thích, hương thơm do gỗ Kim Ti Nam Mộc tỏa ra liên tục và chính xác kích thích hệ thần kinh của con người, từ đó có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần!" "Từ đó có thể thấy, chỉ riêng mùi hương của gỗ nam đã có lợi rất lớn cho con người." "Y học Trung Quốc nói: Tỳ ưa ấm, thích thơm, hương vị vào tỳ.

Chương 623

Hương có thể thông khí, có thể điều hòa khí cơ của trung tiêu, để giải trừ các triệu chứng khí trệ ở tỳ vị do thấp trọc gây ra." Nghe xong lời của Bố Phương.

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Tôi phục rồi!" "Một chủ bá trộm mộ mà lại hiểu biết về gỗ Kim Ti Nam Mộc đến vậy!" "Trời ơi!" "Bố gia, quá đỉnh rồi!" "Ngay cả y học Trung Quốc cũng biết!" "Tay không bắt F-16 tặng chủ bá một siêu tên lửa: Bố gia, cứ thế này, mấy cô em gái mới vào phòng livestream có thể sẽ thành fan của anh mất!" "Admin đẹp trai nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Gỗ Kim Ti Nam Mộc có thể ngàn năm không mục nát, rốt cuộc là chuyện gì vậy, Bố gia, anh có biết không?" Thấy admin hỏi, Bố Phương đương nhiên biết.

Hắn không nói nhiều, hướng về phía camera lên tiếng: "Gỗ Kim Ti Nam Mộc sở dĩ có thể ngàn năm không mục nát là vì nó có khả năng 'chống mục' thần kỳ, có chức năng chống mục, chống côn trùng và bảo quản." "Tương truyền gỗ Kim Ti Nam Mộc có đặc tính ngàn năm không mục, vạn năm không thối!" "Tất nhiên, cách nói này không chỉ nói về bản thân gỗ Kim Ti Nam Mộc có thể chịu được axit mạnh, kiềm mạnh, chôn dưới đất mấy ngàn năm không mục nát, mà còn chỉ sự bảo vệ đối với những vật phẩm được cất giữ bên trong nó!" "Có ghi chép cho thấy, từ thời nhà Hán ở An Lạc đã sử dụng rộng rãi gỗ Kim Ti Nam Mộc, thường được các vương công quý tộc và hoàng thất dùng làm quan tài!" "Quan tài của vị nữ thái hậu thời nhà Thanh kia cũng được làm từ gỗ Kim Ti Nam Mộc!" "Năm đó khi đám trộm mộ mở quan tài ra, phát hiện thi thể của thái hậu đã được chôn cất

mấy chục năm vẫn còn nguyên vẹn, mặt mũi sống động như thật!" "Gần đây khai quật các ngôi mộ cổ của vương hầu và hoàng đế từ sau thời nhà Hán, đa số quan tài đều được làm từ gỗ Kim Ti Nam Mộc.

Không chỉ quan tài có thể trải qua hàng trăm, hàng ngàn năm vẫn còn nguyên vẹn, mà thi thể bên trong cũng sống động như thật, cơ bắp vẫn còn độ đàn hồi." "Lấy một bình nhỏ axit sunfuric đậm đặc đổ lên gỗ Kim Ti Nam Mộc, nó cũng sẽ không hề hấn gì!" "Gỗ Kim Ti Nam Mộc tuy là gỗ, nhưng nhiều tính chất vật lý và hóa học của nó lại giống như vàng!" Nghe đến đây.

Khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng hiểu tại sao gỗ Kim Ti Nam Mộc có thể ngàn năm không mục.

"666!" "Tôi thật sự phục rồi!" "Tôi thật sự phục rồi!" "Kiến thức của chủ bá quá phong phú!" "Nói thật, bây giờ, quan tài hạ táng còn không chống được côn trùng, tại sao gỗ Kim Ti Nam Mộc lại có thể?" "Cái này tôi không biết, nhưng chủ bá chắc là biết!" Bố Phương nói: "Gỗ Kim Ti Nam Mộc có khả năng bách trùng bất xâm!" "Hít!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hít một hơi khí lạnh!

Khả năng bách trùng bất xâm?

Điều này thật không thể tin được!

Chẳng trách gỗ Kim Ti Nam Mộc có thể chống côn trùng, hóa ra nó có một khả năng đáng ghen tị như vậy!

"Khoan đã!" "Tại sao cây cối lại có khả năng bách trùng bất xâm?" "Chủ bá, không phải anh đang lừa chúng tôi đấy chứ?" "Đúng vậy!" "Tôi chưa bao giờ nghe nói có loại cây nào bách trùng bất xâm cả!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả không tin, Bố Phương thầm lắc đầu, kiên nhẫn giải thích: "Thưa các vị khán giả, gỗ Kim Ti Nam Mộc sở dĩ không có côn trùng, kiến bọ lại gần là vì hương thơm thoang thoảng mà nó tỏa ra!" "Chỉ cần đặt gỗ Kim Ti Nam Mộc ở một

nơi ẩm thấp, trong vòng trăm bước, muỗi cũng không dám bay đến!" "Đây là câu tục ngữ mô tả hương thơm của gỗ Kim Ti Nam Mộc!" Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Hóa ra gỗ Kim Ti Nam Mộc sở dĩ không có muỗi, côn trùng dám lại gần là vì hương thơm thoang thoảng mà nó tỏa ra!

Dùng từ "bách trùng bất xâm" để mô tả cũng không ngoa.

Sau khi hiểu ra, họ đều tin tưởng.

Đồng thời đều giơ ngón tay cái cho Bố Phương trên màn hình livestream.

"Người xưa đã nhận thức được rằng hương thơm của gỗ nam có thể dưỡng người!" Bố Phương nói.

Có thể dưỡng người?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream lại kinh ngạc!

Thật là kiến thức nông cạn!

Nếu Bố Phương không nói ra, e rằng đến lúc chết họ cũng không biết!

"Vãi chưởng!" "Lợi hại quá, gỗ Kim Ti Nam Mộc của tôi!" "Chủ bá, thế nào là dưỡng người?" Bố Phương hướng về phía camera, nghiêm túc nói: "Ngai vàng và giường ngủ chuyên dụng của hoàng đế cổ đại đều được làm từ gỗ Kim Ti Nam Mộc, để cầu kéo dài tuổi thọ, dưỡng người!" "Ngoài ra, gỗ Kim Ti Nam Mộc còn có những sợi tơ vàng lấp lánh!" "Vân gỗ tinh tế, lộng lẫy, tinh xảo lạ thường, tơ vàng lấp lánh, cao quý hoa mỹ, huy hoàng vô song, có vẻ đẹp rực rỡ như vàng và biến ảo huy hoàng!" "Có thể các bạn không biết, gỗ Kim Ti Nam Mộc dưới ánh sáng có màu sắc và cường độ khác nhau sẽ có

những vẻ đẹp thị giác khác nhau.

Vẻ đẹp của nó là vẻ đẹp động, lập thể, có chiều sâu, mỗi bước đi một cảnh, ánh sáng và bóng tối chập chờn, sóng vàng như ảo ảnh, khiến người ta say đắm lòng người!" "Trong mắt tôi, gỗ Kim Ti Nam Mộc giống như một mỹ nhân thiên biến vạn hóa, chờ đợi người có duyên thưởng thức, khám phá, dùng cả đời cũng không thể thấy hết sự kỳ diệu của nó!" Nghe Bố Phương nói về gỗ Kim Ti Nam Mộc, khán giả đều nghe say sưa.

Nhìn vào khúc gỗ Kim Ti Nam Mộc lấp lánh ánh vàng rực rỡ trên màn hình, họ đều cảm thấy sảng khoái tinh thần, lặng lẽ thưởng thức.

Họ biết.

Nếu không phải Bố Phương livestream.

E rằng cả đời này họ cũng không được thấy một khúc gỗ nam đẹp đến vậy.

Ngoài việc gửi bình luận, dùng con chữ để cảm ơn Bố Phương, họ còn điên cuồng tặng quà!

Trong phút chốc, màn hình livestream bị các loại quà tặng và bình luận chiếm lĩnh!

Số người xem trực tuyến cũng đã lên tới hơn ba triệu ba trăm ngàn người!

Những khán giả mới vào, tất cả đều bị khúc gỗ Kim Ti Nam Mộc trong màn hình làm cho chấn động!

"Vãi chưởng!" "Đây là cây gì vậy?" "Đèn pin chiếu vào mà lại phát ra ánh sáng?" "Trời ơi!" "Bây giờ hiệu ứng livestream đã kinh diễm đến vậy sao?" "Khán giả mới vào, thứ các bạn đang xem là gỗ Kim Ti Nam Mộc quý giá!" "Vãi!" "Thật hay giả vậy?" "Hình như là thật!" "" Bố Phương nhìn lướt qua bình luận, lên tiếng: "Thưa các vị

khán giả, thật không dám giấu, gỗ Kim Ti Nam Mộc là loại gỗ linh dị thần kỳ nhất của trời đất, mùa đông chạm vào không lạnh, mùa hè chạm vào không nóng, ích thân hộ thể!" Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều chấn động!

"Vãi chưởng!" "Gỗ Kim Ti Nam Mộc lại là loại gỗ linh dị thần kỳ nhất của trời đất!" "Nếu chủ bá không nói, tôi thật sự không biết!" "Nếu kể cho những người không biết, e rằng có thể khiến họ chấn động cả hai năm!" "Mùa đông lạnh như vậy mà chạm vào cũng không lạnh!" "Chẳng trách hoàng đế cổ đại dùng nó làm giường ngủ!" "Vậy nếu đặt gỗ Kim Ti Nam Mộc ở Bắc Cực, thân cây có lạnh không?" "Lầu trên, đừng hỏi, hỏi thì là không lạnh!" "Chẳng lẽ nhanh vậy đã quên rồi sao, đây là loại gỗ linh dị thần kỳ của trời đất?" "Lão Hán đẩy xe: Thật sự, tôi cứ nghĩ gỗ Kim Ti Nam Mộc chỉ là tương đối quý giá, nghe chủ bá nói nhiều như vậy, cảm thấy Kim Ti Nam Mộc thật sự không đơn giản!" "Tay không bắt F-16 tặng chủ bá một siêu tên lửa: Nếu nhà tôi có một đống gỗ Kim Ti Nam Mộc, tôi chắc chắn sẽ dùng nó để xây một căn nhà nhỏ!" "Admin đẹp trai nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Bố gia, nếu có thể mang khúc gỗ Kim Ti Nam Mộc này ra ngoài, tôi sẽ mua nó, không cần lo không có người mua!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy admin đại gia muốn mua khúc gỗ Kim Ti Nam Mộc.

Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ.

Nói thật, gỗ Kim Ti Nam Mộc trên thị trường, căn bản không lo không có người mua!

Tất nhiên, hắn sẽ không mang khúc gỗ Kim Ti Nam Mộc này ra ngoài.

Đối với hắn hiện tại, gỗ Kim Ti Nam Mộc có công dụng khác.

Chương 624

Lý do là đây.

Bố Phương hướng về phía camera nói: "Lời của tôi lúc nãy vẫn chưa nói hết, gỗ Nam Mộc tơ vàng có thể cảm nhận được sự thay đổi của âm dương và khí hậu, từ xưa đã được xem là 'Thần Mộc'!" "Thế gian vạn vật, bể dâu xoay chuyển, phong lưu rồi cũng bị gió thổi mưa bay!" "Nhưng gỗ Nam Mộc tơ vàng càng trải qua biến thiên của thời không lại càng trở nên ấm áp thông thấu, càng qua sự đào thải của năm tháng lại càng thêm rực rỡ huy hoàng.

Sắc vàng kim và cảm giác ấm áp không phải là thứ có sẵn từ đầu.

Khi mới đốn hạ, nó cũng chỉ như những loại gỗ thông thường, mộc mạc không có gì đặc biệt.

Phải trải qua trăm ngàn năm lắng đọng, hấp thụ tinh hoa của trời đất, mặt trời, mặt trăng mới biến thành chất gỗ lấp lánh ánh vàng và cảm giác ấm áp như ngọc." "Sự dịu dàng và khí khái, sự kiên nghị và ôn hòa, tất cả giao thoa, dung hợp một cách hoàn hảo, hội tụ trên bảo vật của đất trời này, truyền cho những sinh linh bình thường chúng ta cảm giác tĩnh lặng, thanh thoát, bình an và vui vẻ!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều trầm tư suy nghĩ.

Một khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng dài khoảng mười lăm mét, đường kính khoảng một mét, người xưa làm sao vận chuyển được vào trong hang động này?

Đối với vấn đề này, họ cũng không hiểu, đành phải hỏi Bố Phương.

"Chủ bá ơi, khúc gỗ Nam Mộc to như vậy, người xưa làm cách nào để mang vào trong động thế?" "Đúng đó!" "Tôi cũng có thắc mắc

này!" "Mộ đạo trong các ngôi mộ cổ thường quanh co khúc khuỷu, chẳng hề thẳng tắp, làm sao người xưa có thể vận chuyển vào được?" "Chẳng lẽ họ cắt ra thành từng đoạn, sau đó vào trong rồi dùng phương pháp nào đó dán lại?" "Nhưng khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này không hề có dấu vết nối ghép nào cả!" "Lão hán đẩy xe: 'Thật đáng sợ, chẳng lẽ khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này tự dưng xuất hiện trong động sao?'" "Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: 'Tôi cho rằng người xưa đã khiêng khúc gỗ này vào lúc xây dựng lăng mộ, nhưng đi vào bằng con đường nào thì không biết được!'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: 'Gỗ Nam Mộc ở trong hang động chắc chắn là do có người mang vào, tôi chỉ tò mò người xưa dùng nó để làm gì thôi?'" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây rồi lên tiếng: "Thưa các vị khán giả, nếu tôi không đoán sai thì khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này được vận chuyển vào bằng đường thủy!" "Cũng tức là, họ đặt khúc gỗ lên mặt nước, hai bên có người đi theo để nó không bị lệch hướng, không va vào vách động!" Nói đến đây, Bố Phương chỉ vào thủy động bên tay trái: "Mọi người xem, thủy động này rộng mười mét, cao khoảng sáu mét, hoàn toàn có thể đặt khúc gỗ lên mặt nước, để dòng nước cuốn vào trong!" "Hơn nữa, con sông ngầm này có dòng chảy, nước từ thủy động bên trái chảy vào, rồi từ thủy động bên phải chảy ra!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều đã hiểu ra.

Quả nhiên không có chút sơ hở nào!

Bố Phương đúng là người thông minh, không phục không được!

"Vậy chủ bá ơi, anh có biết khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này dùng để làm gì không?" "Thật ra tôi cũng tò mò lắm!" "Tôi không tin khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng to như vậy lại không có công dụng gì!" Bố Phương chỉ tay vào khúc gỗ, hướng về phía camera nói: "Thật không

giấu gì mọi người, khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này dùng để làm xà nhà, cũng gọi là đại lương, là thanh gỗ quan trọng nhất đặt trên các cột gỗ để tạo thành mái nhà!" "Nếu tôi không đoán sai, tẩm điện của Lâu Lan vương lão Tống tử chính là một cung điện được làm từ gỗ Nam Mộc tơ vàng!" Nghe Bố Phương nói vậy, khán giả trong phòng livestream đều tin tưởng.

"666!" "Tôi thực sự phục rồi!" "Chủ bá đúng là không gì không biết!" "Không nói nhiều nữa, chủ bá, xin nhận của tại hạ một lạy!" "Chồng em thông minh quá, yêu yêu!" "Wow, chủ bá này đẹp trai quá, thành fan rồi!" "Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Tàu Ngầm Hạt Nhân: 'Bố gia, fan girl của anh nhiều thật đấy, nói thật là tôi ghen tị rồi!'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Phi Thuyền Vũ Trụ: 'Nếu khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này là xà nhà, vậy tại sao lại bị đặt ở đây?'" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương đáp: "Dùng mông cũng biết, khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này là khúc thừa!" "Ngoài ra, sau khi lăng mộ hoàn công, người nhà của mộ chủ tuyệt đối sẽ không để công nhân xây mộ mang khúc gỗ ngược dòng nước ra ngoài!" "Bởi vì ở thời cổ đại, bất kỳ vị hoàng đế, vương hầu, tướng quân nào khi tại vị đều vô cùng coi trọng việc xây dựng lăng mộ sau khi chết." "Vì thế, họ không tiếc công sức, triệu tập đủ loại thợ thủ công tài ba, chỉ để xây dựng cho mình một tòa lăng mộ nguy nga tráng lệ." "Vậy thì sau khi lăng mộ được xây xong, những người thợ đó đã đi đâu?" "Ba trăm ba mươi vạn khán giả trong phòng livestream có thể biết được từ các loại dã sử hoặc phim truyền hình, đại bộ phận thợ xây hoàng lăng đều bị bí mật xử tử!" "Nhưng tình hình thực tế không hoàn toàn như vậy!" "Trường hợp công nhân xây lăng mộ bị giết hại tập thể đúng là có, nhưng không nhiều." "Trong thời kỳ xã hội nô lệ, việc tàn sát công nhân xây mộ quả thực thường thấy." "Nhưng, những công nhân đó thường là tù binh hoặc nô lệ." "Sử sách có ghi lại hai vị hoàng đế đã tàn sát công nhân quy mô lớn, một vị là Tần Nhị Thế, một vị là Thành

Cát Tư Hãn." "Tần Nhị Thế sau khi lên ngôi đã học theo Tần Thủy Hoàng, trưng dụng lao động thanh tráng trên toàn quốc trên quy mô lớn." "Theo các phát hiện khảo cổ tại cố đô của nước Tần, bên cạnh lăng mộ chưa hoàn công của Tần Nhị Thế có một lượng lớn hố chôn người." "Hài cốt trong hố cơ bản là nam giới từ mười sáu đến ba mươi tuổi, có thể thấy cuộc tàn sát đó khủng khiếp đến mức nào." "Ở nước An Lạc thời cổ đại, người ta tôn sùng câu 'Nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền', tức là trăm họ là trên hết, ít nhất là trên lời nói." "Nếu hoàng đế không có lòng yêu dân, vậy thì, chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi ngai vàng." "Khi công nhân xây dựng lăng mộ, họ hoàn toàn không biết đường đi, hoàng đế sẽ cho người liên quan bịt mắt họ lại, sau đó dẫn họ một mạch đến vị trí xây dựng hoàng lăng.

Nói cách khác, những công nhân này hoàn toàn không biết vị trí của lăng mộ." "Ngoài ra, có những hoàng đế sau khi lăng mộ xây xong sẽ tập hợp đám dân phu này lại một nơi, sau đó cử người giám sát, cho đến khi những dân phu này chết hết mới thôi." "Gặp phải hoàng đế tàn nhẫn hơn hoặc khi chiến sự căng thẳng, sau khi lăng mộ hoàn thành, đám dân phu này sẽ bị đày đến biên cương xa xôi để trấn giữ và khai hoang, hoặc trực tiếp huấn luyện rồi đưa ra chiến trường." "Ví dụ như Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, từng vũ trang cho 70 vạn lao công để trấn áp kẻ địch, vừa có thể dẹp yên phản kháng trong nước, đồng thời cũng 'khéo léo' tiêu diệt những người lao công này." "Có thể nói, tuy đại bộ phận lao công không bị giết để bồi táng, nhưng từ khi bị yêu cầu xây dựng lăng mộ, chờ đợi họ chỉ có một số phận bi thảm." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều nhận ra, công nhân xây lăng mộ thời cổ đại, vận mệnh thật trắc trở!

"May mà mình không sinh ra ở thời cổ đại!" "Nếu không, có thể đã là một thành viên trong đội xây lăng mộ rồi!" "Haha, nếu tôi mà sinh ra

ở thời cổ đại, nhất định sẽ làm đế vương!" "Lầu trên 666, tự tin thế?" "Trước đó, Mộ Quỷ và chủ bá đã nói chuyện, hắn quay về Tây Dạ Cổ Quốc, sau đó biết được tin tức Lâu Lan vương nhập liệm, vậy là do ai tiết lộ?" "Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Tên Lửa: 'Dùng mông cũng biết, là đồng bọn của hắn mà!'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: 'Mọi người đừng hỏi nữa, cũng đừng đoán mò nữa, Mộ Quỷ trước đó cũng không nói rõ, Bố gia làm sao biết được chuyện mấy ngàn năm trước chứ?'" "Bố Phương, khúc gỗ Nam Mộc này có cần dùng đao chặt ra không?" Vương Bàn Tử chỉ vào khúc gỗ, nhìn Bố Phương hỏi: "Chặt thành từng đoạn, sau đó dùng dây thừng buộc lại, làm thành bè à?" "Không cần." Bố Phương lắc đầu, nói: "Cứ trực tiếp đẩy cả khúc gỗ Nam Mộc này xuống nước, chúng ta ngồi lên trên là được rồi." Nghe vậy!

Mọi người đều gật đầu!

"Được!" "Vậy làm theo lời cậu!" Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều sững sờ!

Khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này cũng phải nặng mấy trăm cân!

Đẩy xuống nước sẽ không chìm sao?

Mười mấy người ngồi lên trên nữa?

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, đúng là nghĩ khác người!" "Gỗ Nam Mộc nặng như vậy, đẩy xuống nước chắc chắn sẽ chìm!" "Tất nhiên, nếu làm thành bè thì chắc cũng không được!" "Khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này chứ có phải gỗ Thiết Lệ, gỗ Thạch Chùy, hay gỗ Đàn đâu…" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Thưa các vị khán giả, có điều mọi người không biết, gỗ Nam Mộc tơ vàng là gỗ dương, mà gỗ dương thông thường sẽ không chìm trong nước!" "Đương nhiên, cũng có một vài loại gỗ dương ngoại lệ!" "Bây giờ, tôi sẽ đẩy khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này xuống nước xem thử, rốt cuộc nó nổi hay

chìm!" Nói xong, Bố Phương bảo Tiểu Ca, Tiểu Béo, Hồ Bát Nhất, hai sinh viên của giáo sư Tiêu, cùng hai trợ thủ của giáo sư cùng nhau ra tay, đẩy khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng xuống nước.

Đúng là đông người sức mạnh lớn.

Chẳng mấy chốc!

Cả nhóm người đã đẩy được khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng xuống nước.

"Phùm!" Khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng nặng mấy trăm cân rơi xuống nước, bắn tung tóe!

Vài giây sau, bọt nước rơi xuống, tất cả lại trở về yên tĩnh!

Bố Phương không nói nhiều, trực tiếp lội xuống nước, một tay giữ lấy khúc gỗ Nam Mộc, phòng trường hợp nó bị dòng nước cuốn đi, sau đó hướng về phía camera nói: "Thưa các vị khán giả, xem này, khúc gỗ Nam Mộc tơ vàng này không chìm!" "666!" "Thật sự không chìm!" "Quả nhiên!" "Chủ bá không lừa chúng ta!" "Gỗ dương thông thường đều không chìm!" "Nhưng mà, nhiều người như vậy ngồi lên trên, liệu có chìm không?" "Lầu trên, đừng hỏi nữa, lát nữa chủ bá và mọi người ngồi lên là biết thôi!" "Mọi người lên đi!" Bố Phương vỗ vỗ vào khúc gỗ Nam Mộc, nói với mọi người trên bờ.

Mọi người lần lượt xuống nước, trèo lên khúc gỗ Nam Mộc, dạng hai chân ra, ngồi trên đó.

Mười mấy phút sau, thấy mọi người đều đã ngồi lên, Bố Phương cũng trèo lên, ngồi ở phía trước.

"Tất cả lấy xẻng công binh ra!" "Dùng nó làm mái chèo!" Bố Phương lấy xẻng công binh treo sau lưng ra, nói mà không cần quay đầu lại: "Ngoài ra, không được để chân xuống nước." Nghe vậy!

Những người đang để chân trong nước đều nhấc lên.

Cứ thế!

Mọi người giống như đang đua thuyền rồng, từ từ tiến về phía trước!

Thấy Bố Phương và cả nhóm đang ngồi trên khúc gỗ Nam Mộc trị giá cả chục triệu!

Khán giả trong phòng livestream bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Tôi phục rồi!" "Mấy người chủ bá đúng là đang phung phí của trời!" "Khúc gỗ dưới mông họ có giá cả chục triệu đấy!" "Tổ cha nó!" "Đại gia cũng không tùy hứng như vậy!" "Trời đất ơi!" "Chuyện này mà để người nước ngoài biết được, chắc phải chấn động mười năm mất!" "Trời đất ơi!" "Chuyện này mà để người nước ngoài biết được, chắc phải chấn động mười năm mất!" "Lầu trên, người nước ngoài mà bạn nói có phải là những người có điều kiện sống kém không?" "Nếu đúng là vậy, chắc chấn động cả đời luôn!" "Lão hán đẩy xe: 'Quả nhiên, mộ cổ ngàn năm không thiếu bảo bối quý giá!

Ngành đạo mộ thật sự có thể phất lên sau một đêm, bây giờ tôi tin rồi!'" "Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: 'Cũng không biết thủy động này thông đến đâu, thật lo cho Bố gia!'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: 'Thủy động này nếu mà dài mấy ngàn mét, hoặc mấy vạn mét dưới lòng đất, lúc muốn quay lại ngược dòng chắc chắn sẽ vô cùng gian nan.

Nói thật, tôi rất lo Bố gia một đi không trở lại!'" "Thiên Thượng Địa Hạ Duy Ngã Độc Tôn tặng Chủ bá mười Phi Thuyền Vũ Trụ: 'Cái đó, tôi không nhịn được phải hỏi, Bố gia, anh vào sa mạc livestream cũng hơn một tháng rồi, sao drone vẫn còn điện vậy?'" "Đúng đó!" "Chủ bá ơi, drone của anh không cần sạc à?" "Theo tôi biết, drone thông thường chỉ bay được vài tiếng thôi!" Nhìn qua bình

luận, thấy khán giả hỏi, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, sau đó hướng về phía camera nói: “Thưa các vị khán giả, tôi sẽ không nói cho các vị biết, drone của tôi là drone chạy bằng năng lượng hạt nhân đâu!” Thực ra hắn cũng không biết tại sao drone lại có thể bay lâu như vậy.

Chương 625

Hệ thống cũng không nói cho hắn.

Drone chạy bằng năng lượng hạt nhân?

Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Họ chỉ từng nghe đến máy bay ném bom năng lượng hạt nhân, tàu ngầm hạt nhân, tàu sân bay hạt nhân chứ chưa bao giờ nghe đến drone chạy bằng năng lượng hạt nhân!

Drone của Bố Phương chỉ to bằng quả bóng rổ, bên trong có lò phản ứng hạt nhân sao?

Thật sự không tin nổi!

"666!" "Chủ bá, lừa tôi hết lần này đến lần khác!" "Nói thật đi chủ bá, drone của anh mua ở đâu vậy?

Tôi cũng muốn mua một cái!" "Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: 'Thật không giấu gì mọi người, drone của Bố gia là loại tốt nhất trên thế giới!'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: 'Tôi cảm thấy thân phận của Bố gia vô cùng bí ẩn, drone tốt như vậy, e là chỉ có những nhà khoa học hàng đầu mới có thể nghiên cứu chế tạo ra được!'" Mắt thấy sắp vào thủy động, Bố Phương không xem bình luận nữa, lấy đèn pin ra, chiếu vào hang động tối đen như mực.

Chẳng mấy chốc!

Mọi người ngồi trên khúc gỗ Nam Mộc tiến vào thủy động.

Bên trong, không khí lạnh lẽo lạ thường.

Tĩnh lặng không một tiếng động.

Hai sinh viên của giáo sư Tiêu lúc này mặt mày có chút tái nhợt, cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Khi rẽ qua một khúc quanh, Bố Phương cầm đèn pin chiếu vào vách tường, chỉ thấy hai bên vách, cứ cách mười mét lại có một cỗ quan tài bằng gỗ.

Điều này khiến bầu không khí vốn đã rùng rợn lại càng thêm kinh hoàng!

"Cốc!" "Cốc!" "Cốc!" Lúc này, mọi người ngồi trên khúc gỗ Nam Mộc có thể cảm nhận được có thứ gì đó dưới nước đang đâm vào khúc gỗ, phát ra tiếng cốc cốc.

"Hít!" Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh: "Dưới nước, không phải là có cá ăn thịt người đấy chứ?" "Tiểu Béo, đừng có miệng quạ đen." "Nếu thật sự là cá ăn thịt người, chúng ta cũng không đủ cho chúng nó ăn đâu." Tiêu Lãnh đáp lại.

"Bố gia, trước đó ở bên ngoài động, anh bảo tôi nghe dưới nước có thứ gì, tôi nghe thấy có tiếng 'ken két'!" Quan Tinh lên tiếng: "Thứ dưới nước, có thể, phát ra tiếng ken két, hẳn là một loại cá nào đó, tiếng do hàm trên và hàm dưới cắn vào nhau tạo ra!" "Mọi người đừng hoảng." "Chúng ta ngồi trên khúc gỗ Nam Mộc, cá dưới nước không làm gì được chúng ta đâu!" Bố Phương nói.

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Bên trong lăng mộ, rốt cuộc có loại cá nào?

Thật không biết!

"Chủ bá ơi, dưới nước là cá ăn thịt người sao?" "Tôi cho rằng cá

trong lăng mộ là do mộ chủ nuôi, chắc chắn rất đáng sợ!" "Bây giờ mà quay lại thì phải bơi về, một khi rơi xuống nước, chắc chắn sẽ bị thứ dưới nước cắn chết!" "Chủ bá, toang rồi!" "Không thủ đả phi cơ: 'Lầu trên, làm ơn ngậm miệng lại, cảm ơn.'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền: 'Nơi này không nên ở lâu, Bố gia, tăng tốc tiến về phía trước đi!'" Bố Phương không xem bình luận, ánh mắt nhìn xuống dòng sông.

Chỉ thấy dưới dòng nước đục ngầu có từng bóng đen lướt qua, số lượng rất nhiều.

"Bố Phương, bắt một con lên xem thử, là loại cá gì!" Vương Bàn Tử ngồi giữa khúc gỗ lên tiếng.

"Không thành vấn đề!" Bố Phương giơ tay phải lên, làm một cử chỉ OK!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá định bắt thật à?" "Trời ạ!" "Thứ dưới nước bơi nhanh như vậy, chủ bá có thể tay không bắt được sao?" "Phùm!" Một tiếng động vang lên!

Bố Phương nhanh chóng đâm tay phải xuống nước, lúc rút lên.

Mọi người chỉ thấy, ngón trỏ và ngón giữa của hắn như một cái xiên cá, xiên thẳng vào một con cá.

"Vãi chưởng!" Mọi người đều không nhịn được kinh hô một tiếng.

"Thế mà cũng được sao?" "Bố Phương, anh thật quá lợi hại!" Lúc này, những khán giả vừa mới nghi ngờ Bố Phương đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

"Lợi hại quá chủ bá của tôi!" "Hai ngón tay đó, cũng đáng sợ quá rồi!" "Cứ như dao nhọn vậy!" "Chủ bá, hai ngón tay của anh đáng sợ quá!" "Cứ như dao nhọn vậy!" Bố Phương nhìn con cá trên tay, chỉ

thấy miệng nó giống như một cái rìu, da màu bạc.

Mặc dù con cá đã bị hai ngón tay xuyên qua người, nó vẫn còn sống, miệng cắn lên cắn xuống, phát ra tiếng "ken két".

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream thấy con cá có hình thù xấu xí, trông như cái rìu này, đều kinh ngạc!

Nói thật!

Họ thật sự không nhận ra đây là cá gì!

Chương 626

Thật không dám tin trên thế giới này lại tồn tại loại cá giống như một cái rìu!

"Vãi chưởng!" "Đây là cá sao?" "Đáng sợ quá!" "Răng của nó cứ như dao nhọn vậy!" "Tôi cảm thấy con cá này còn kinh khủng hơn cả cá ăn thịt người!" "Trời ơi!" "Dưới nước có nhiều con cá như vậy, mà sắc mặt chủ bá lại không hề sợ hãi!" "Lão hán đẩy xe tặng Chủ bá một Máy Bay: 'Đây là cá sao?'" "Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: 'Lầu trên, không phải cá thì là gì?'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: 'Bố gia, anh có biết đây là cá gì không?'" Bố Phương tay trái rút dao găm chiến thuật trong túi ở đùi ra, đâm vào đầu con cá, giết chết nó xong, hắn liếc nhìn bình luận, thấy khán giả hỏi, liền lên tiếng: "Thưa các vị khán giả, thật không giấu gì mọi người, con cá này tôi thật sự biết!" Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream lại kinh ngạc!

Tổng cộng ba trăm ba mươi vạn người đều không biết con cá này tên gì!

Bố Phương lại biết!

Trời ạ!

Trong đầu người đàn ông này chứa kiến thức của cả một thư viện sao?

"Chủ bá, nếu anh biết con cá này, xin hãy nói cho chúng tôi biết!" "Nói thật, tôi vô cùng tò mò!" "Nhiều người như chúng tôi còn không biết, chủ bá sao có thể biết được?" "Cảm giác như chủ bá sắp mở miệng lừa chúng ta rồi!" "Con cá này tên là Cá Rìu!" Bố Phương nói:

“Cá Rìu không có màu sắc sặc sỡ, nhưng hình dạng đặc biệt của nó đã thu hút những người yêu thích cá cảnh.

Đầu nhỏ, miệng to, mắt to, thân dẹt, lưng gù, cuống đuôi khá phẳng, phần bụng to, trông giống như một cái rìu.” “Cá Rìu là loài cá duy nhất có thể ‘bay’, khác với kiểu lượn của cá chuồn, khi bay nó vẫy vây ngực rất nhanh, giống như chim ruồi.” “Cá Rìu hoang dã có thể nhảy lên khỏi mặt nước, bay xa vài mét để trốn tránh kẻ thù truy đuổi.” Nghe xong lời giới thiệu của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

“Tôi phục rồi!” “Kiến thức của chủ bá thật phong phú!” “Tôi đã tìm kiếm tên con cá này trên Baidu, là thật, lời của chủ bá không sai một chút nào!” “Nói thật, chủ bá, rốt cuộc anh học ở đâu vậy?” “Cái gì cũng biết?” “Bé con thích hát tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: ‘Cá Rìu ăn thịt, chủ bá, phải cẩn thận đấy!’” “Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Phi Thuyền Vũ Trụ: ‘Thật không thể tin được, trong thủy động của lăng mộ Lâu Lan vương lão Tống tử lại tồn tại loại cá ăn thịt đáng sợ này!’” “Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: ‘Loài cá này biết bay, tôi cảm giác chúng sẽ lao lên tấn công nhóm của chủ bá!’” Nhìn qua bình luận, hắn phát hiện có khán giả đã nói đúng.

“Không sai!” “Cá Rìu sẽ bay lên khỏi mặt nước để tấn công chúng ta!” Nói đến đây, Bố Phương quay đầu nhìn mọi người, nói: “Mọi người hãy luôn chú ý hai bên!” “Hiểu rồi!” Mọi người đều gật đầu!

Lúc này!

Mọi người ngồi trên khúc gỗ Nam Mộc tiến về phía trước, ai nấy đều vô cùng căng thẳng!

Sợ rằng giây tiếp theo, Cá Rìu dưới nước sẽ lao lên khỏi mặt nước tấn công!

Trong bầu không khí căng thẳng này, mọi người cầm xẻng, tăng tốc chèo về phía trước.

Vài phút sau, mọi người tiến vào một hang động khá rộng rãi!

Hang động này hình chữ nhật, có thể ước tính rộng hơn năm mươi mét, cao cả trăm mét!

Nhưng chiều dài thì không biết bao nhiêu.

Ánh sáng đèn pin chỉ có thể chiếu xa trăm mét, sau đó là một vùng tối đen!

Không ai ngờ được, sau khi tiến vào thủy động rộng mười mét, cao khoảng sáu mét, lại là một nơi thần kỳ như vậy!

"Cá Rìu dưới nước hình như không lao lên tấn công chúng ta!" Vương Bàn Tử cười nói.

"Tiểu Béo, lúc này mà còn cười được à?" Tiêu Lãnh liếc hắn một cái.

"Tôi không chỉ cười, mà còn muốn hát nữa!" Giọng Vương Bàn Tử có chút lớn, vừa định mở miệng hát thì.

"Vút!

Vút!

Vút!" Tiếng động vang lên!

Chỉ thấy hai bên trái phải, có những con Cá Rìu bay lên.

Vương Bàn Tử: "…" "Giọng của Tiểu Béo đã kinh động đến Cá Rìu dưới nước!" Hồ Bát Nhất nói.

"Oan cho tôi quá, tôi không nhận cái nồi này đâu." Vương Bàn Tử nói: "Là chúng nó tự chọn lúc này lao ra tấn công chúng ta." "Pằng!" Tiếng súng chói tai vang lên trong hang động tối đen!

Tiêu Lãnh cầm súng lục, bắn trúng một con Cá Rìu đang bay về phía mình, sau đó nói: "Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, hai người đừng nói nữa." "Mau đối phó với đám Cá Rìu lao lên từ dưới nước đi!" "Cứ yên tâm, hai chúng tôi không sao đâu." Vương Bàn Tử vừa nói, vừa dùng xẻng đánh bay một con Cá Rìu đang bay về phía mình.

"Những người nói câu này thường có kết cục không tốt đẹp." Tiêu Lãnh đáp lại xong cũng không nói nữa, chuyên tâm đối phó với đám Cá Rìu lao lên khỏi mặt nước.

"Keng!" Bố Phương ý niệm vừa động, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một đao đâm xuyên qua một con Cá Rìu bay lên từ phía trước!

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt Cá Rìu, điểm nâng cấp huyết mạch +100!" Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy trên khúc gỗ Nam Mộc, ngoại trừ giáo sư Tiêu và hai sinh viên, những người còn lại đều đang cầm xẻng công binh, dao hoặc súng để đối phó với Cá Rìu.

Cuộc chiến thật sự rất kịch tính.

Theo họ thấy, cảnh này thực sự quá đặc sắc!

Cá Rìu dưới nước dường như vô tận!

Mặc dù đã giết chết một con, vẫn còn hàng trăm, hàng ngàn con khác!

Chương 627

"Chủ bá 666!" "Cầm đao, giết sạch đám Cá Rìu đó đi!" "Nói thật, xem cảnh đánh nhau đặc sắc này, tôi thấy đã quá!" "Còn hay hơn cả phim truyền hình nữa!" "Trời đất ơi!" "Cảm thấy xem livestream của Bố gia, không lỗ chút nào!" "233, ngồi xem chủ bá bị Cá Rìu cắn chết!" "Lầu trên, chủ bá mạnh như vậy.

Cá Rìu sao cắn chết được?

Cá Rìu có đến gần được chủ bá hay không còn là một vấn đề!" "Lão hán đẩy xe: 'Mộ cổ thật quá nguy hiểm!'" "Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: 'Tôi cuối cùng cũng nhìn ra rồi, Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng quả nhiên lợi hại, hai cô gái tốt nghiệp từ học viện đặc chủng nữ kia hoàn toàn không lợi hại bằng mấy người Bố gia!'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: 'Bố gia mau nhỏ máu, đuổi đám Cá Rìu đi!'" Bố Phương vừa đối phó với đám Cá Rìu phía trước, vừa để ý hai bên, đồng thời cũng liếc nhìn bình luận, thấy đại gia quản lý đề nghị nhỏ máu, hắn thầm lắc đầu, nói: "Thưa các vị khán giả, nói thật, đám Cá Rìu này trong mắt tôi chả là cái thá gì, tôi không thèm dùng máu của mình để đuổi chúng đi đâu!" Nghe câu này, cả đám khán giả trong phòng livestream đều ngã ngửa.

Cá Rìu đáng sợ như vậy, mà trong mắt Bố Phương chỉ là cái thá gì?

Trời ạ!

Rốt cuộc phải là quái vật thế nào mới lọt được vào mắt xanh của Bố Phương?

E là trong lăng mộ này, chỉ có Trấn Mộ Thú, Trùng Tử Vong, và

Lâu Lan vương lão Tống tử mà thôi!

“Chủ bá, nói phét mà không thấy ngượng mồm à?” “Có giỏi thì bỏ dao xuống đi!” “Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: ‘Cứ thế này thì không biết bao giờ mới xong.’ ” “Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: ‘Nếu cứ tiếp tục thế này, thể lực sẽ nhanh chóng cạn kiệt, đến lúc đó, người của đội khảo cổ có thể sẽ lần lượt chết hết.’” Bố Phương nói với khán giả: “Sống chết của thành viên đội khảo cổ, đều do ý trời!” Lời của hắn vừa dứt!

“A!” Một tiếng hét thảm vang lên!

Chỉ thấy một trợ thủ của giáo sư Tiêu, cũng là giáo sư Lâm, bị hai, ba con Cá Rìu tấn công từ hai bên, ông ta dùng xẻng đánh bay được hai con, nhưng vẫn có một con cắn vào cánh tay, xé đi một miếng thịt rồi rơi xuống nước.

“Giáo sư Lâm!” Sở Viêm và một sinh viên khác đồng thanh hỏi: “Ông không sao chứ?” “Có sao!” Giáo sư Lâm nói: “Đau chết tôi rồi!” “Bố Phương, tôi cầu xin cậu hãy nhỏ máu đi.” Giáo sư Tiêu hai mắt rưng rưng cầu khẩn.

Có thể khẳng định, nếu cứ tiếp tục như thế này nửa tiếng nữa, người của đội khảo cổ chắc chắn sẽ có người bị Cá Rìu giết chết.

“Máu của tôi rất quý giá.” Bố Phương nói: “Trước đó tôi đã nói với mọi người rồi, gặp nguy hiểm phải tự bảo vệ mình.” “Mọi người cũng đã trả lời tôi, nhất định sẽ tự bảo vệ mình.” “Bây giờ xảy ra chuyện, lại không tìm cách đối phó với Cá Rìu mà đi cầu cứu tôi!” Giáo sư Tiêu: “…” Xem ra, Bố Phương không có ý định nhỏ máu để đuổi đám Cá Rìu dưới nước đi.

Bây giờ ông vô cùng hối hận vì đã đưa người của đội khảo cổ vào đây.

Cũng không ngờ được, lăng mộ Lâu Lan vương, lại, khủng khiếp đến như vậy!

“Cứu mạng!” Đột nhiên!

Một sinh viên khác của giáo sư Tiêu là Vương Viêm bị một con Cá Rìu đâm vào người, lật nhào xuống nước.

Cậu ta chỉ kịp hét lên một tiếng cứu mạng rồi sau đó là những tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy máu tươi nổi lên từ dưới nước, cả một vùng nước bị nhuộm đỏ.

Dùng mông cũng biết, cậu thanh niên này đã bị đám Cá Rìu dưới nước xé xác.

“Không!” Nhìn Vương Viêm chìm xuống nước, giáo sư Tiêu hét lớn một tiếng.

Lại một học sinh nữa chết đi.

Nói thật, ông sắp sụp đổ rồi!

Nếu một trong hai cô cháu gái của ông mà chết, ông nhất định sẽ ngất đi.

“Chàng trai này chết, có lẽ là ý trời!” Vương Bàn Tử nói.

Lúc này!

Nhìn Vương Viêm bị Cá Rìu ăn thịt, khán giả trong phòng livestream đều câm nín!

Họ chỉ cảm thấy sởn cả gai ốc!

Thật sự, cảnh tượng này quá kinh hoàng!

“Vãi!” “Cậu trai tên Vương Viêm kia, chết thật rồi!” “Chết thảm quá, bị Cá Rìu cắn chết!” “Lão hán đẩy xe: ‘Đạo mộ thật nguy

hiểm!’” “Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: ‘Chết ba người, đều là học sinh của giáo sư Tiêu, chẳng lẽ là ý trời?’ ” “Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: ‘Tôi cho rằng đó là chuyện số mệnh đã định!’” “Cá Rìu ngửi thấy mùi máu sẽ phát điên!” Hồ Bát Nhất nói: “Bố Phương, nhỏ máu đi!” Lời của anh ta vừa dứt!

Cá Rìu trong nước đột nhiên bơi ngược dòng, tháo chạy!

“Chuyện gì vậy?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ chúng nó nghe thấy Lão Hồ bảo Bố Phương nhỏ máu, nên ngoan ngoãn bỏ chạy rồi?” “Vãi chưởng!” “Thật không thể tin nổi!” “Chuyện này mà truyền ra ngoài, e là không ai tin!” Mọi người nghe vậy đều dở khóc dở cười.

Cá sao có thể nghe hiểu tiếng người được chứ!

Còn tại sao chúng lại bỏ chạy, không ai biết được!

Dưới nước không còn Cá Rìu, mọi thứ trở nên yên bình.

“Hù!” Mọi người đều thở phào một hơi nhẹ nhõm, lấy bình nước trong ba lô ra uống.

“Cuối cùng cũng an toàn rồi!” Sở Viêm nói.

“Thật đáng thương cho Vương Viêm của tôi, chết trong miệng Cá Rìu.” Giáo sư Tiêu nhìn vũng nước đỏ au kia nói.

Chương 628

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều sững sờ!

"Vãi chưởng!" "Cá Rìu đâu rồi?" "Không lao lên nữa à?" "Chết tiệt!" "Thật đấy, lão tử xem còn chưa đã mà!" "Khốn kiếp!" "Rốt cuộc chúng nó đi đâu rồi?" "Chẳng lẽ vua của chúng nó đang triệu hồi về?" "Bé con thích hát tặng Chủ bá một Máy Bay: 'Lầu trên, bạn có nghĩ vua của Cá Rìu không ở trong đám đó không?'" "Có thể là vua của chúng nó đang triệu hồi về!" "Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: 'Tôi cảm giác có chuyện không hay sắp xảy ra!'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: 'Cá Rìu đột nhiên tháo chạy, chắc chắn là điềm không lành!'" Bố Phương nhìn bình luận, sau đó nói: "Thưa các vị khán giả, nếu tôi không đoán sai, đám Cá Rìu đã bị dọa chạy mất!" "Còn về việc bị quái vật gì dọa chạy, có thể là Trấn Mộ Thú trong lăng mộ, hoặc là dưới nước có thủy quái đáng sợ!" "Đối phương chắc đang tiến về phía này!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều tin tưởng, cảm thấy lời của Bố Phương rất có lý.

Nếu không phải gặp phải kẻ mạnh hơn, chúng sẽ không bỏ chạy.

"Hít!" "Đáng sợ quá!" "Có thể khiến Cá Rìu sợ hãi, là quái vật gì vậy?" "Trời ơi!" "Lăng mộ Lâu Lan vương lão Tống tử thật khủng khiếp!" "Tôi tò mò, tại sao trong lăng mộ lại tồn tại những loài cá và rắn nguy hiểm như vậy?" "Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: 'Thật đấy, tôi cũng muốn biết!'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: 'Bố gia, anh có biết tại sao trong lăng mộ Lâu Lan vương lại có những con rắn đen và cá rìu mà

chúng ta không biết không?'" Nhìn qua bình luận, thấy khán giả hỏi, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, sau đó hướng về phía camera nói: "Điều duy nhất tôi có thể nói là, do người xưa nuôi, mục đích là để bảo vệ lăng mộ, giết chết đạo mộ tặc!" Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều gật gù!

Nếu không phải do người xưa nuôi, việc trong lăng mộ xuất hiện những loài rắn, cá nguy hiểm như vậy thật không thể tin nổi!

"Đến rồi!" Lúc này, Trương Thất Linh lên tiếng.

Đến rồi?

Nghe đến quái vật đáng sợ, mọi người đều sởn cả gai ốc.

"Rốt cuộc là quái vật gì vậy?" Vương Bàn Tử cầm đèn pin chiếu xuống mặt nước, vách tường, và đỉnh động, đều không phát hiện ra cái "nó" mà Tiểu Ca nói!

"Tôi phát hiện ra rồi!" Bố Phương ngồi ở đầu khúc gỗ Nam Mộc, cầm đèn pin chiếu về phía trước, chỉ thấy cách đó tám mươi mét, một con thủy quái toàn thân đen kịt, thò một cái đầu ra, bơi về phía này.

Cái đầu đó vô cùng đáng sợ, giống như đầu ngựa, to bằng cái chậu rửa mặt.

Thân nó rất dài, to như cái thùng nước, da đen kịt.

Nó càng bơi càng gần!

Khi cách mọi người năm mươi mét!

Có thể thấy được, thân nó dài khoảng ba mươi mét!

Hơn nữa, mắt nó màu đỏ, mặt mày hung tợn!

Khiến người ta nhìn thấy mà run cả người!

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

Con thủy quái này đã dọa họ sợ chết khiếp!

"Vãi chưởng!" "Đây là thủy quái sao?" "Trời ạ!" "Trên đời lại tồn tại loại thủy quái này, trông nó không giống rắn, mà giống rồng!" "Thật đấy, tôi tè ra quần rồi!" "Đáng sợ quá!" "Mộ cổ sao mà kinh khủng thế?" "Lão hán đẩy xe: 'Chạy cũng không thoát, chủ bá định đối phó thế nào?'" "Không thủ đả phi cơ tặng Chủ bá một Siêu Tên Lửa: 'Tôi lo nó quất đuôi một cái, đánh vào khúc gỗ Nam Mộc, khiến cả nhóm Bố gia lật xuống nước mất!'" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng Chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: 'Làng quỷ số một An Lạc là Phong Môn Thôn cũng không kinh khủng bằng lăng mộ Lâu Lan vương!'" Bố Phương nhìn con thủy quái đang bơi về phía mình lặn xuống nước, khiến không thể nhìn thấy nữa, liền hướng về phía camera nói: "Thưa các vị khán giả, thật không giấu gì mọi người, đây là Rồng Cadboro!" Rồng Cadboro?

Nghe tên con thủy quái!

Khán giả trong phòng livestream đều hít một hơi khí lạnh!

Cũng không ngờ được!

Trong lăng mộ Lâu Lan vương lão Tống tử lại có cả Rồng Cadboro!

Chẳng lẽ con rồng này mới là Trấn Mộ Thú?

Trong lăng mộ của Lâu Lan Vương lão tống tử, có Kaprosuchus!

Lẽ nào đây mới là con thú trấn mộ thật sự?

"Vãi chưởng!" "Tôi vậy mà lại thấy được rồng!" "Thật sự khiến tôi quá sốc!" "Ở sa mạc thì thấy thằn lằn cát, vào trong mộ lại gặp Kaprosuchus, tôi chết cũng không hối tiếc!" "Fan cuồng ca hát tặng chủ bá một chiếc máy bay: Không nói nhiều, chủ bá đỉnh vãi!

Kiến thức đúng là quá uyên bác, đến cả Kaprosuchus cũng biết!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một quả siêu hỏa tiễn: Bây giờ Kaprosuchus đang ở dưới nước, không nhìn thấy gì, mới là đáng sợ nhất!" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Tôi cầu trời cho Bố gia có thể sống sót ra khỏi cổ mộ!" Lúc này, trong số mười ba người trên tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc, hướng dẫn viên Tưởng Viêm và Hắc Mạn Bát mặt mày tái mét vì kinh hãi.

Cả hai đều tim đập chân run.

"Hồ đại bảo hữu!

Hồ đại bảo hữu!" "Phù hộ cho con được bình an!" Hắc Mạn Bát chắp tay, nhắm mắt lại, lạy mấy cái.

"Đây là địa bàn của Lâu Lan Vương, Hồ đại bảo hữu không che chở được đâu!" Vương Bàn Tử nói.

"Suỵt!" Bố Phương đứng ở đầu tấm gỗ, quay lại nhìn mọi người và ra hiệu im lặng.

Thấy vậy, tất cả đều im phăng phắc.

Chương 629

Hang động hình chữ nhật trở nên tĩnh lặng lạ thường!

Chỉ còn tiếng tim đập "thình thịch thình thịch" của Tưởng Viêm vang lên, khiến bầu không khí càng thêm căng thẳng!

"Đinh!" "Hệ thống phát hiện Kaprosuchus, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Tiếng hệ thống vang lên bên tai.

Bố Phương biết Kaprosuchus đã tiến vào phạm vi mười mét.

Chuyện này có liên quan đến Vương Viêm.

Vương Viêm bị cá đầu búa rỉa thịt, máu chảy ra.

Kaprosuchus có khứu giác nhạy bén, ngửi thấy mùi máu nên mới mò đến đây.

"Gàooo!" Đột nhiên, Kaprosuchus lao vọt lên khỏi mặt nước, há to miệng táp về phía Bố Phương.

"Xoẹt!" Bố Phương tay phải cầm đao, rạch một đường trên ngón tay trái rồi vẩy máu về phía Kaprosuchus!

Máu tươi vàng óng văng lên mặt nó.

Kaprosuchus đột ngột quay người, không chút do dự lặn xuống nước, nhanh chóng bỏ chạy.

Nó hoàn toàn không ngờ được, loài người lại có huyết mạch mạnh mẽ đến thế.

Vốn tưởng có thể nuốt chửng mấy kẻ này, ai ngờ lại sợ đến chạy mất dép!

Lúc này, những người trên tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc, ngoại trừ Trương Khởi Linh mặt lạnh như tiền và Bố Phương, tất cả đều kinh

ngạc đến rớt cả cằm khi thấy con Kaprosuchus hung hãn lúc nãy lại sợ đến tè ra quần mà bỏ chạy.

Họ cứ ngỡ Bố Phương sẽ bị nó cắn mất một miếng thịt.

Kết quả thì sao!

Kaprosuchus lại chạy trốn!

Một cơn khủng hoảng đã được Bố Phương hóa giải một cách nhẹ nhàng!

Trong mắt mọi người, Bố Phương thực sự quá mạnh!

Đến cả Kaprosuchus cũng phải sợ!

Thiên hạ này, ngoài người có thể khiến Kaprosuchus sợ hãi, e rằng chỉ có Bố Phương và tiểu ca ít nói kia mà thôi.

Giống như đám người Hồ Bát Nhất và giáo sư Tiêu, khán giả trong phòng livestream cũng kinh ngạc đến rớt cằm, mắt chữ A mồm chữ O!

Họ cũng không ngờ kết quả lại như vậy!

"Trời đất ơi!" "Chủ bá của tôi đỉnh quá!" "Vẩy máu vào mặt Kaprosuchus một cái mà doạ nó chạy mất dép!" "Nói thật, máu của chủ bá mạnh quá, đến cả rồng cũng đuổi đi được!" "Không nói nhiều nữa, Bố gia đỉnh của chóp, xin nhận của tại hạ một lạy!" "Chủ bá ơi, anh trai tôi ổn rồi, xem ai còn dám bắt nạt tôi nữa?" "Lầu trên, bớt mơ mộng hão huyền đi!" "Lão Hán đẩy xe tặng chủ bá mười cái vi cá: Chủ bá cứ bá đạo như thế này, tôi phải gọi em gái tôi vào hâm mộ mới được!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá mười quả siêu hỏa tiễn: Tôi chỉ có bốn chữ, hữu kinh vô hiểm!" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá mười chiếc phi thuyền vũ trụ: Bố gia, tôi không phục tường, chỉ phục anh, đến Kaprosuchus cũng phải sợ!" "Thiên Thượng Địa Hạ Duy Ngã Độc Tôn tặng chủ bá chín mươi chín

chiến hạm vũ trụ: Tao không giả vờ nữa, tao là Nộ Tình Kê đây!" "BÙM!" Khi quà tặng được gửi đi, màn hình livestream xuất hiện một chiến hạm vũ trụ, sau khi bắn xong tia laze, chiến hạm thứ hai lại xuất hiện!

Bố Phương thấy vị đại gia "Duy Ngã Độc Tôn" này hào phóng như vậy, tặng nhiều tiền thế, định cảm ơn thì đọc được bình luận của người đó, liền ngớ người ra.

Tao không giả vờ nữa, tao là Nộ Tình Kê đây?

Mẹ kiếp!

Hóa ra là gà nhà mình tặng quà!

Cứ tưởng là đại gia nào chứ!

Nhưng mà, Nộ Tình Kê cũng biết đặt tên ghê, lại có thể đặt được một cái tên ngầu lòi, bá đạo, oai phong như vậy!

Không nghĩ nhiều.

Bố Phương liền nhắn tin riêng cho "Duy Ngã Độc Tôn": "Gà hay lắm, mấy ngày không gặp mà đã biết chơi điện thoại rồi à?" Nộ Tình Kê: "Không không không, chủ nhân, con chơi máy tính ạ!" "Ai cho mày tiền?" "Vợ con ạ!" "Ừ!" Bố Phương không trò chuyện với Nộ Tình Kê nữa, tiếp tục tiến về phía trước mới là chuyện quan trọng nhất!

"Mọi người xem kìa, ai cũng sợ hết rồi." "Hút điếu thuốc cho đỡ sợ đi!" Bố Phương thấy sắc mặt mọi người không tốt, liền lấy từ trong túi áo ra một bao thuốc lá hiệu "Giáp Thiên Hạ", châm một điếu rồi đưa cho Tiêu Lãnh muội tử ở phía sau, bảo cô chuyền cho mọi người.

"Chủ bá hút thuốc gì vậy?" "Khói thuốc nhả ra sao mà nhiều thế?" "Vãi chưởng!" "Một bao này chắc không đắt đâu nhỉ?" "Thật ra, tôi là

một con nghiện thuốc lá, cũng muốn hút loại thuốc giống chủ bá!" Nhìn qua bình luận, thấy khán giả hỏi, Bố Phương liền quay mặt về phía camera nói: "Thưa các vị khán giả, nói thật không giấu gì, thuốc tôi hút cũng đắt như một gói muối thôi!" "25 tệ một bao?" "Không thể nào chủ bá!" "Giàu như vậy mà lại hút thuốc lá rẻ tiền thế sao?" "Thật ra, chỗ tôi thuốc Giáp Thiên Hạ chỉ ba tệ rưỡi một bao thôi!" "Khoan đã!" "Thuốc Giáp Thiên Hạ hình như chỉ sản xuất ở Quảng Tây!" "Vãi chưởng!" "Tôi hình như biết rồi, chủ bá là người Quảng Tây!" "Trời ạ!" "Chủ bá vậy mà lại là đồng hương của tôi!" "Khụ khụ!" Bố Phương ho khan một tiếng, nói: "Thưa các vị khán giả, nhà tôi ở Trường Sa, ở Bắc Bình cũng có nhà!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều bán tín bán nghi.

Nếu Bố Phương là người Trường Sa, sao lại hút thuốc lá Quảng Tây?

Nhưng nghĩ lại, người tỉnh này hút thuốc lá do tỉnh khác sản xuất cũng là chuyện bình thường.

"Đúng rồi!" "Chủ bá, còn anh chàng đẹp trai đeo đao sau lưng kia, nhà ở đâu vậy?" "Núi Trường Bạch!" Bố Phương đáp.

Khán giả livestream: "…" "Mọi người nghỉ ngơi đủ chưa?" Bố Phương nhìn mọi người hỏi.

Chương 630

“Đủ rồi, đi tiếp thôi.” Mọi người đồng thanh đáp.

“Vậy được!” Bố Phương ngồi lại lên tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc, cầm xẻng làm mái chèo, chèo đi từ từ như thuyền rồng!

“Mọi người xem tường hai bên kìa, bích họa đẹp quá, lại còn có màu nữa.” Tiêu Điềm muội tử cầm đèn pin chiếu lên hai bên vách tường, những bức tranh nhiều màu sắc, sống động như thật, có chim bay, binh lính cưỡi ngựa, đàn bà, đàn ông, trẻ con, vân vân...

“Bích họa trên hai vách tường chắc là ghi lại cuộc đời của Lâu Lan Vương!” Bố Phương nói: “Bích họa là nghệ thuật trên tường, tức là tranh do con người vẽ trực tiếp lên bề mặt tường hoặc đá.” “Là một phần phụ của công trình kiến trúc, chức năng trang trí và làm đẹp của nó khiến nó trở thành một khía cạnh quan trọng của nghệ thuật môi trường.” “Bích họa là một trong những hình thức hội họa sớm nhất trong lịch sử loài người.” “Ngay từ thời Hán đã có ghi chép trên tường, phần lớn là trong các hang đá, mộ thất hoặc tường chùa miếu!” “Hai bên vách hang nước xuất hiện tranh về cuộc đời của Lâu Lan Vương...” Lúc này, Bố Phương chỉ tay về phía trước, nơi tối om, nói: “Nếu tôi không đoán sai, tẩm điện ở ngay phía trước!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích!

Họ biết rằng, chẳng bao lâu nữa, Bố Phương sẽ đến được tẩm điện!

“Chủ bá, tăng tốc lên!” “Tôi muốn xem Lâu Lan Vương lão tống tử!” “Tôi không xem Lâu Lan Vương, tôi muốn xem chủ bá đối đầu với cương thi!” “Tay không lái máy bay tặng chủ bá một quả siêu hỏa tiễn: Ở đây không có cơ quan à?” “Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng

chủ bá một chiếc phi thuyền vũ trụ: Tôi cảm giác nơi này có đặt cơ quan!" Liếc nhìn bình luận, Bố Phương nói: "Từ lúc vào hang nước này, chúng ta chưa gặp một cơ quan nào cả, không phải là không có, mà là chưa kích hoạt!" "Ngoài ra, chúng ta đã không còn xa tẩm điện nữa!" "Những lúc thế này, tuyệt đối không được vội vàng!" "Nếu vui quá mất khôn thì sẽ rất nguy hiểm, giữ thái độ cẩn trọng là rất cần thiết!" "Vãi chưởng!" "Nhiều người chết quá!" Đột nhiên, Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Người chết?

Nghe vậy, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy hắn đang cầm đèn pin chiếu lên nóc hang, mắt cứ dán chặt lên trên đó.

Nhìn theo hướng của Bàn Tử.

Mọi người thấy trên nóc hang, những sợi xích sắt bằng đồng xanh trói vào chân từng cái xác, treo lơ lửng trên đó!

Hơn nữa, số lượng cực kỳ nhiều!

Kéo dài tít vào bên trong!

"Ực!" Bố Phương không nhịn được nuốt nước bọt.

Những người này đều bị vải trắng bọc kín.

Không thể nhận ra là nam hay nữ.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream thấy nhiều người chết như vậy, đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Sao ở đây lại có nhiều người chết thế này?" "Trời ơi!" "Làm tôi sợ chết khiếp!" "Nói thật, tôi sợ tè ra quần rồi!" "Những người này, chẳng lẽ là công nhân xây dựng lăng mộ năm đó?" "Cổ mộ ngàn năm, không ngờ lại kinh khủng đến thế!" "Lão Hán đẩy xe tặng

chủ bá một chiếc máy bay: Thật đáng sợ quá, nhiều người chết thế này, nếu tất cả đều sống lại, chủ bá không phải xong đời sao?" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một quả siêu hỏa tiễn: Đây chắc là những xác khô được ướp thành xác ướp, người xưa treo ngược chúng ở đây, không biết mục đích là gì!" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một chiếc phi thuyền vũ trụ: Dùng lời của anh lửng mật mà nói, sinh tử xem nhẹ, không phục thì khô máu, dù ngàn cái xác ướp này có sống lại thì cũng chiến tuốt!" Liếc nhìn bình luận, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Thưa các vị khán giả, nói thật, tôi cũng không ngờ rằng khi sắp đến gần tẩm điện lại phát hiện nhiều xác chết treo ngược như vậy!" "Nếu tôi không đoán sai, đây là một loại Đằng thuật!" "Trong thi thể nuôi một loại trùng giống như chuột béo!" "Mục đích thì không cần nói cũng biết!" "Là để giết chết những kẻ trộm mộ tiến vào cổ mộ!" Đằng thuật?

Nghe từ này, khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác!

Hoàn toàn không biết đó là gì!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, 'Đằng thuật' là gì vậy?" "Tôi chưa từng nghe nói đến?" "Thật không nói nên lời, trong phòng livestream có hơn ba triệu bốn trăm ngàn người mà không ai biết Đằng thuật sao?" "Lầu trên, bạn biết không?" "Nếu biết thì nói đi." "…" Thấy khán giả không biết Đằng thuật, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây rồi nói: "Thưa các vị khán giả, nói thật không giấu gì, Đằng thuật là một loại vu thuật!" "Nó cùng với Cổ độc và Hàng đầu được gọi chung là Tam đại tà pháp của Điền Nam." "Từng thịnh hành ở khu vực Đông Nam Á." "Ở nước ta, dường như có người sử dụng ở Vân Nam." "Cả ba đều lợi dụng một số loài côn trùng trong tự nhiên để giết người." "Đằng thuật, dùng vong linh của người chết làm vật trung gian, số lượng oan hồn càng nhiều thì uy lực của Đằng thuật này cũng tương ứng càng lớn, ngoài ra, quá trình và thủ đoạn dùng người chết để chế

tạo ‘đẳng’ vô cùng phức tạp.” Nghe xong, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc không nói nên lời.

Trên đời lại tồn tại loại tà thuật lợi hại như vậy, có thể giết người sao?

“Hít!” “Đẳng thuật này quả thật lợi hại!” “Không đúng, Đẳng thuật không phải chỉ có ở Vân Nam thôi sao?” “Tại sao trong lăng mộ của Lâu Lan Vương lại xuất hiện Đẳng thuật?” “Lầu trên, tôi chỉ nói ba chữ, người truyền người!” “Tôi hiểu rồi!” “Tay không lái máy bay tặng chủ bá một quả siêu hỏa tiễn: Giun chuột, tôi buồn nôn quá, sắp ói ra rồi.” “Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Hy vọng không kích hoạt cơ quan.” Bố Phương nói: “Mọi người có thể không biết, ‘đẳng dẫn’ là một loại thuốc viên cần thiết để thực hiện một loại Đẳng thuật nào đó, sau khi người sống nuốt vào, nó sẽ ký sinh trong cơ thể và đẻ trứng.

Chỉ cần khoảng ba đến năm ngày, trứng ngày càng nhiều, máu thịt nội tạng trong cơ thể người đều trở thành chất dinh dưỡng cho ấu trùng, thay thế và lấp đầy vào đó.” “Do mất nước nhanh chóng trong thời gian ngắn, da người sẽ khô quắt lại, cứng như vỏ cây, vỏ đá.” “Trong lớp vỏ ngoài hình thành từ xác người, khi trứng côn trùng hút cạn tất cả dịch thể và tủy xương trong cơ thể, sẽ hình thành một môi trường chân không.

Trứng côn trùng không gặp không khí sẽ không biến thành ấu trùng, luôn duy trì trạng thái ngủ đông.” “Trong môi trường âm u mát mẻ, có thể duy trì hơn một nghìn năm, vì vậy cho đến ngày nay, nếu cắt lớp da người ra, bên trong vẫn có khả năng lập tức xuất hiện vô số ấu trùng ‘đẳng dẫn’ sống động như chuột béo, nhưng tùy thuộc vào mức độ bảo quản khác nhau, cũng có khả năng bên trong chỉ còn là những quả trứng côn trùng đã khô héo từ lâu.” “Đẳng thuật do trong các loại điển tịch, kể cả dã sử ghi chép đều tương đối ít.” “Còn về

việc tại sao lại dùng người sống làm kén trùng, và công dụng của những con trùng như chuột béo trong da người là gì, tất cả đều không thể biết được." "Tôi nhớ ra rồi." Nghe lời Bố Phương, Vương Bàn Tử đột nhiên nhớ lại lần cùng Lão Hồ đến Trùng Cốc ở Vân Nam, đã thấy những cái vại đá, bên trong có những con trùng béo, vô cùng ghê tởm!

"Nhớ ra gì?" Giáo sư Tiêu tò mò hỏi.

"Chuột béo sợ lửa!" "Có lửa là có thể thiêu chết chúng!" Vương Bàn Tử nói.

"Chúng ta không mang theo súng phun lửa." Hồ Bát Nhất nhìn lên những xác chết treo ngược trên nóc động nói: "Chỉ cần những cái xác đó không rơi xuống nước, chúng ta sẽ an toàn." "Những cái xác đó bị xích sắt đồng xanh buộc chặt, làm sao có thể rơi xuống nước được?" Tưởng Viêm không nhịn được nói.

"Cậu có biết cái gọi là 'cơ quan' không?" Hồ Bát Nhất hỏi lại.

Tưởng Viêm: "…" "Tôi cảm thấy rất kỳ lạ." Vương Bàn Tử nói: "Ở mộ Hiến Vương, chúng tôi gặp phải những cái vại đá, còn ở đây lại là những xác chết bọc vải trắng.

Chẳng lẽ thật sự như Bố Phương đoán, những người này bị dùng làm 'đẳng'?" "Tôi cũng có chút tin rồi." Hồ Bát Nhất nói.

"Nếu những người này bị chế thành 'đẳng', vậy thì nơi này quá đáng sợ!" Giáo sư Tiêu nói: "Theo tôi được biết, người bị chế thành 'đẳng', trong cơ thể có hàng ngàn con trùng giống như chuột béo." "Hơn nữa, miệng của loại trùng này mở ra như chân bạch tuộc!" "Chỉ cần dính vào da, sẽ lập tức cắn đứt máu thịt!" "Lúc đó, sẽ đau đớn đến sống không bằng chết!" "Tóm lại, dùng người chế thành đẳng, vô cùng đáng sợ!" "Mọi người tăng tốc chèo đi." Bố Phương nói.

“Được!” Mọi người nghe vậy, đều gật đầu.

Trên đầu là những ‘đẳng’ nhân đáng sợ!

Không ai muốn ở lại nơi này.

Hơn mười người ngồi trên tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc, dùng xẻng làm mái chèo, toàn lực chèo về phía trước.

Lúc này, thấy đám người Bố Phương chèo nhanh như đua thuyền rồng, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

“Vãi chưởng!” “Lợi hại thật!” “Tốc độ này cũng quá nhanh rồi!” “Không sợ đâm vào vách tường phía trước à?” “Lầu trên, đừng quên, có đèn pin chiếu sáng phía trước mà!” “Lão Hán đẩy xe tặng chủ bá một chiếc máy bay: Tôi lo là đâm phải thứ gì đó, chủ bá lật thuyền rơi xuống nước, chết đuối!” “Tay không lái máy bay tặng chủ bá một quả siêu hỏa tiễn: Không nói nhiều, trộm mộ còn hay hơn cả phim truyền hình!” “Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Nhanh tiến lên, xông lên, xông lên, xông lên!” “RẦM!” Chèo được khoảng trăm mét.

Chương 631

Tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc đâm phải một vật gì đó dưới nước.

Hơn mười người trên tấm gỗ đều ngã nhào xuống nước.

"Khụ khụ!" "Đau chết tôi rồi!" Nổi lên mặt nước, Vương Bàn Tử ho sặc sụa mấy tiếng.

"Rốt cuộc là đâm phải cái gì?" Giáo sư Tiêu kinh ngạc nói.

"Để tôi xem!" Bố Phương lặn xuống nước, phát hiện dưới nước có một pho tượng Phật, từ đầu đến chân khắc chi chít văn tự.

Không ở lại lâu, sau khi nổi lên mặt nước, Bố Phương nói: "Đâm phải tượng Phật, ngoài ra, tượng Phật dưới nước khắc đầy văn tự cổ, chắc là một loại lời nguyền nào đó!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi.

Cũng không biết Bố Phương có đang chém gió hay không.

"Vãi chưởng!" "Lời nguyền?" "Chủ bá, chưa chắc đâu, có thể chỉ là văn tự ghi lại sự việc thôi!" "Không phải tất cả văn tự đều là lời nguyền!" "Một ngôi mộ cổ kỳ quái, xuất hiện văn tự nguyền rủa, tôi cảm thấy không có gì lạ cả!" "…" "Mọi người lên tấm gỗ trước đi." "Tôi xuống nước xem xét pho tượng Phật." Bố Phương nhìn những người đang nổi trên mặt nước nói.

"Được!" Mọi người nghe vậy, đều gật đầu.

"Hít!" Sau khi hít một hơi thật sâu, Bố Phương lặn xuống nước, hướng về phía pho tượng Phật dưới nước.

Pho tượng Phật này ngồi xếp bằng dưới nước, cao hai trượng năm, rộng một trượng sáu.

Có một vài con cá nhỏ bơi lội xung quanh tượng Phật.

Lặn xuống khoảng ba mét, Bố Phương đã đến đáy nước.

Hắn biết, đoạn nước ở nơi này sâu khoảng ba mét.

Trong mắt người thường, nước sâu ba mét đã là rất sâu rồi.

Tượng Phật ngồi trên một cái bệ.

Cái bệ chìm trong lớp bùn.

Chỉ thấy tay phải tượng Phật kết ấn, tay trái nâng một tòa tháp Phật chín tầng nhỏ.

Trên người mặc bảo y Phật.

Sau đó nhìn đến văn tự, hắn xem mà không nhận ra chữ nào.

Cũng không biết, người xưa đặt "pho tượng Phật khắc chi chít văn tự" dưới nước để làm gì.

Nếu tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc không đâm phải, có lẽ sẽ không phát hiện ra.

Không nghĩ nhiều, Bố Phương tay phải nắm lấy cánh tay phải của tượng Phật, dùng sức lay mạnh.

Kết quả là lay động được.

Thấy vậy, Bố Phương mừng thầm trong lòng!

Cái bệ không hề được cố định!

Ở dưới nước năm, sáu phút, Bố Phương bơi lên.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương mãi không nổi lên, đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá đâu rồi?" "Chẳng lẽ chết đuối dưới nước rồi sao?" "Mẹ kiếp!" "Thật hay giả vậy?" "Tôi cảm giác chủ bá một mình bỏ đi rồi!" "Không thể nào!" "Nếu chủ bá muốn bỏ đi, drone

công nghệ cao chắc chắn sẽ theo sau!" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Mọi người đừng lo lắng, Bố gia sẽ không sao đâu!" "Ùa!" Bố Phương nổi lên mặt nước, tay phải vuốt trán, vuốt tóc ra sau, thở hổn hển!

Thấy Bố Phương xuất hiện.

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc không nói nên lời!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, vậy mà có thể nín thở dưới nước năm, sáu phút!" "Thật sự, tôi không phục tường, chỉ phục anh!" "Nín thở dưới nước năm, sáu phút là bình thường thôi, tôi biết một người, ở dưới nước có thể nín thở hai mươi bốn phút!" "Hai mươi bốn phút?" Thấy bình luận này, khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy Bố Phương không còn lợi hại nữa.

"Chủ bá, không được rồi!" "Ở dưới nước chỉ nín thở được vài phút!" "Không lợi hại bằng người nước ngoài giữ kỷ lục Guinness thế giới kia!" Thấy khán giả trêu chọc, Bố Phương mỉm cười, sau đó nói: "Thưa các vị khán giả, nói ra có thể các vị không tin, tôi có thể nín thở dưới nước hơn ba tiếng đồng hồ!" Sở dĩ tự tin như vậy là vì khi nâng cấp huyết mạch, thể chất của hắn cũng theo đó mà tăng lên!

Nín thở dưới nước được ba tiếng?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream lập tức bùng nổ!

"Trời ạ!" "Thật hay giả vậy?" "Khốn kiếp!" "Chắc chắn là giả, chủ bá đang chém gió với chúng ta!" "Người nín thở dưới nước lâu nhất thế giới cũng chỉ là người nước ngoài kia, thời gian là 24 phút 03 giây, nếu có người nào có thể nín thở dưới nước ba tiếng, tôi trồng cây chuối ăn *** chó!" "Lão Hán đẩy xe: Chủ bá, nói thật đi, không ai tin đâu!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một quả siêu hỏa tiễn: Bố gia nói gì tôi cũng tin!" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Vào việc chính đi!" "Tượng Phật dưới nước,

cao khoảng hai mét rưỡi, rộng khoảng một mét sáu, cũng được làm bằng vàng ròng!" Bố Phương nói: "Gọi là Dược Sư Phật, còn có tên là Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai!" "Tay phải kết ấn Thí Vô Úy, tay trái nâng tháp Phật chín tầng!" "Lời thề của vị Phật này không thể nghĩ bàn, nếu có người thân mắc bệnh nặng, sắp chết, người thân của người đó vào lúc người đó lâm chung, ngày đêm hết lòng cúng dường lễ bái Dược Sư Phật, đọc tụng Dược Sư Như Lai Bản Nguyện Công Đức Kinh bốn mươi chín lần, thắp bốn mươi chín ngọn đèn, treo cờ ngũ sắc trong bốn mươi chín ngày, người đó có thể được kéo dài sinh mệnh." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Tôi phục rồi!" "Kiến thức của chủ bá thật sự phong phú!" "Tuy tôi không thấy tượng Phật dưới nước, nhưng tôi tin chủ bá, đó là Dược Sư Phật!" "Ngoài ra, chủ bá, câu cuối cùng của anh là giả phải không?" "Đọc tụng Dược Sư Như Lai Bản Nguyện Công Đức Kinh bốn mươi chín lần, thắp bốn mươi chín ngọn đèn, treo cờ ngũ sắc trong bốn mươi chín ngày, người đó có thể được kéo dài sinh mệnh, không thể nào!" "Fan cuồng ca hát tặng chủ bá một chiếc máy bay: Lầu trên, biết trong lòng là được rồi, đừng nói ra." "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một quả siêu hỏa tiễn: Bố gia, tượng Phật dưới nước nặng như vậy, có thể kéo lên được không?" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một chiếc phi thuyền vũ trụ: Chúng ta phải tin tưởng Bố gia!" Lúc trèo lên tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc, Bố Phương liếc nhìn bình luận, sau đó cầm đèn pin chiếu vào hai bên vách tường, phát hiện có một bờ bên phải, thấy vậy, liền nói với tiểu ca đang đứng ở cuối tấm gỗ: "Tiểu ca, giúp một tay, cùng tôi kéo tượng Phật lên bờ." Bố Phương trèo lên đầu tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc, đứng trên đó, chiếu đèn vào hai bên vách tường, phát hiện có một bờ bên phải, thấy vậy, liền nói với tiểu ca đang đứng ở cuối tấm gỗ: "Tiểu ca, cùng tôi kéo tượng Phật lên bờ!" "Được!" Trương Khởi Linh nghe vậy, lên

tiếng đáp.

"Tõm!" "Tõm!" Hai người nhảy xuống nước, lặn xuống, mỗi người nắm một cánh tay của Dược Sư Phật, nâng lên mặt nước, sau đó hướng về phía bờ.

Chương 632

Nhìn hai người một tay nắm cánh tay tượng Phật, một tay bơi về phía trước, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Lợi hại quá trời ơi!" "Như vậy cũng được sao?" "Sức của chủ bá và tiểu ca rốt cuộc lớn đến mức nào vậy?" "Trời ạ!" "Thật không thể tin được!" "Nói thật, hai người bơi giỏi thật!" Chẳng mấy chốc, Bố Phương và Trương Khởi Linh đã đưa "Dược Sư Phật khắc đầy văn tự" lên bờ!

Đám người Hồ Bát Nhất và giáo sư Tiêu cũng đi trên tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc tới nơi.

"Hù!" Bố Phương thở ra một hơi dài, nói không mệt là giả.

Sau khi thở hổn hển mấy hơi, hắn lấy từ trong túi chống nước ra một bao thuốc lá, đưa một điếu cho tiểu ca.

"Tách!" Châm thuốc, Bố Phương hít một hơi thật sâu, từ trong mũi phun ra khói thuốc, sau đó quay mặt về phía camera nói: "Thưa các vị khán giả, thật ra tượng Phật ở trong nước rất nhẹ, có lực đẩy.

Lực đẩy của nước bằng với trọng lượng của nước có cùng thể tích với vật thể." "Trên mặt đất, lực đẩy bằng với trọng lượng của không khí có cùng thể tích với vật thể, vì vậy lực đẩy của không khí có thể bỏ qua.

Trong nước nhẹ hơn là do trọng lượng của nước." "Trong nước, trọng lượng của vật thể bằng khối lượng của chính vật thể trừ đi lực đẩy của nước, khinh khí cầu nổi trên mặt nước là vì trọng lượng của nước có cùng thể tích với khinh khí cầu lớn hơn trọng lượng của khinh khí cầu, lực đẩy lớn, nước tạo ra một lực hướng lên cho khinh khí cầu." Nghe xong, khán giả trong phòng livestream đều muốn hộc

máu!

"Chủ bá, tôi cầu xin anh đừng nói nữa!" "Nói rồi tôi cũng không hiểu đâu!" "Nói thật với anh, tôi còn chưa tốt nghiệp tiểu học!" "Nghe mà đầu óc quay cuồng!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một quả siêu hỏa tiễn: Bố gia trước đây thật không lừa tôi, trên tượng Phật khắc đầy văn tự khó hiểu!" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một chiếc phi thuyền vũ trụ: Những văn tự cổ này, tôi cảm giác là do thần tiên để lại!" "Hai em Tưởng Viêm." "Ghi lại những văn tự trên này." Sau khi đám người giáo sư Tiêu lên bờ, ông nói với hai sinh viên mang theo.

"Vâng thưa giáo sư." Hai sinh viên gật đầu, lập tức lấy bút và một cuốn sổ ghi chép ra.

"Những văn tự này chi chít quá!" "Tôi nhìn mà chẳng hiểu gì cả!" Vương Bàn Tử chăm chú nhìn mấy giây, lông mày lập tức nhíu lại.

"Những văn tự này đều là văn tự của mấy nghìn năm trước." Giáo sư Tiêu nói: "Trên thế giới này, người có thể đọc hiểu văn tự của cổ quốc Lâu Lan ở Tây Vực, không quá năm người!" "Tôi cũng không dám chắc có thể đọc hiểu toàn bộ!" "Thôi đừng nói nữa giáo sư." Vương Bàn Tử chỉ vào tượng Phật nói: "Xem xong thì nói cho tôi biết có phải là lời nguyền không, tôi còn phải đến tẩm điện nữa!" Giáo sư Tiêu gật đầu, tay phải cầm kính lúp, cẩn thận quan sát.

Không có ai lên tiếng làm phiền ông.

"Hít!" Giáo sư Tiêu từ đầu bắt đầu xem xuống, mười mấy giây trôi qua, ông liền hít một hơi khí lạnh.

"Thấy được gì rồi?" Vương Bàn Tử thấy giáo sư Tiêu già nua như bị kinh hãi, vội vàng lên tiếng hỏi.

"Lời của Bố Phương trước đó là thật!" "Là lời nguyền!" Giáo sư

Tiêu nói: "Lời nguyền của Lâu Lan Vương!" "Ực!" Nghe vậy, mọi người đều không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Cũng không ngờ lại là lời nguyền của Lâu Lan Vương!

"Giáo sư, nguyền rủa cái gì vậy?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Cho tôi một chút thời gian, sau đó sẽ cho các cậu câu trả lời." Giáo sư Tiêu vừa nói vừa quan sát văn tự.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream nhìn vào màn hình trực tiếp, thấy đám người Bố Phương theo ánh mắt của giáo sư Tiêu nhìn xuống những văn tự cổ xưa, đều nuốt nước bọt.

Ý thức được sự đáng sợ của lời nguyền, họ không nhịn được hỏi Bố Phương.

"Chủ bá, chúng tôi cũng nhìn thấy lời nguyền của Lâu Lan Vương, có gặp tai ương không?" "Nói thật, tôi cũng muốn biết!" Trong phút chốc, khán giả trong phòng livestream đều im lặng, chờ đợi câu trả lời của Bố Phương.

Thấy khán giả hỏi, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Mọi người bình tĩnh, chúng ta nghe giáo sư Tiêu nói đã." Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Giáo sư Tiêu dùng nửa giờ đồng hồ, cuối cùng cũng xem xong văn tự khắc trên tượng Phật.

"Quá huyền ảo." Giáo sư Tiêu nói.

"Giáo sư, vào thẳng vấn đề đi!" Vương Bàn Tử nói.

"Ừ." Giáo sư Tiêu gật đầu, nói: "Lời nguyền của Lâu Lan Vương nói rằng, chỉ cần là người nhìn thấy nó, sau này chỉ có thể sống được mười năm!" "Hít!" Nghe vậy, mọi người đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

“Thật đáng sợ!” Tưởng Viêm kinh ngạc nói.

“Lâu Lan Vương lão tổng tử, chắc chắn là đang cố tình làm ra vẻ bí hiểm!” Vương Bàn Tử nói.

“Chỉ cần nhìn thấy, sau này tuổi thọ chỉ còn mười năm?” “Ai tin?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Mọi người đều lắc đầu, không một ai tin.

“Tiếp tục tiến lên thôi!” “Tôi lại muốn xem xem, bộ mặt thật của Lâu Lan Vương lão tổng tử!” Bố Phương nói xong, liền nhảy xuống nước, trèo lên tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc.

Nhanh chóng, mọi người ngồi trên tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc, hướng về phía trước âm u kinh khủng!

Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương mãi không đến được tẩm điện, đều mất kiên nhẫn!

“Mẹ kiếp!” “Vẫn chưa đến tẩm điện sao?” “Chủ bá, có đi sai hướng không vậy?” “Trời ạ!” “Mọi người xem, phía trước!” Lúc này, trong màn hình livestream, trên mặt nước ở xa xa, xuất hiện một cái bệ, trên đó xây dựng một tòa cung điện!

“Kia là tẩm điện!” Bố Phương cầm đèn pin chiếu về phía tòa cung điện cổ có quy mô khá lớn ở phía trước nói.

Thấy tẩm điện, ngoài Vương Bàn Tử mặt mày hớn hở ra, không có ai vui mừng.

Bởi vì họ đều đã biết lời nguyền kia, người nhìn thấy Lâu Lan Vương, sau này tuổi thọ chỉ còn mười năm!

Chương 633

Lúc này, khán giả trong phòng livestream vừa phấn khích vừa sợ hãi.

Trong tẩm điện đặt quan tài của Lâu Lan Vương, họ rất vui.

Nhưng vì lời nguyền kia, họ lại sợ hãi.

Người nhìn thấy "Lâu Lan Vương", sau này tuổi thọ chỉ còn mười năm?

Thông qua màn hình trực tiếp, cũng có thể nhìn thấy!

Hơn nữa hình ảnh chất lượng siêu việt hơn cả Blu-ray, còn rõ hơn cả xem tại hiện trường!

"Chết tiệt!" "Rốt cuộc có nên xem Lâu Lan Vương không?" "Không xem nữa!" "Tôi còn chê mình sống chưa đủ lâu đấy!" "Để phòng ngừa bất trắc, tôi rút trước đây!" "…" Liếc nhìn bình luận, phát hiện khán giả đang rút lui.

Số người xem sắp đột phá ba triệu năm trăm ngàn người, giờ lại bắt đầu giảm xuống.

Nghiêm túc suy nghĩ ba giây, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Thưa các vị khán giả, sợ gì chứ?

Các bạn có ở hiện trường đâu!" "Nếu lời nguyền có thật, cũng không đến lượt các bạn gặp tai ương!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều bừng tỉnh!

"Đúng vậy!" "Mình có ở hiện trường đâu!" "Sợ cái búa!" "Không nói nhiều, tôi không sợ chết, muốn xem Lâu Lan Vương lão tổng tử!" "Lão Hán đẩy xe: May mắn là đến được tẩm điện mà không kích hoạt cơ quan nào, khiến những xác chết trên nóc động rơi xuống!" "Tay

không lái máy bay tặng chủ bá một quả siêu hỏa tiễn: Tôi cảm giác những xác chết treo ngược trên nóc động là được chuẩn bị kỹ lưỡng cho bọn trộm mộ, không thể nào chỉ để trang trí cho hang động thêm phần kinh dị!" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: Mọi người chuẩn bị tâm lý đi, Bố gia sắp lên tẩm điện rồi!" Không nhìn bình luận.

Bố Phương chỉ huy mọi người, ngồi trên tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc cập vào dưới cái bệ.

Cái bệ được xây dựng trên mặt nước.

Lấy ra một sợi dây thừng, buộc vào đầu trước của tấm gỗ, Bố Phương trèo lên bệ đá, buộc đầu kia của sợi dây vào một cây cột đá.

Đầu sau được tiểu ca dùng dây thừng buộc lại.

Để tránh tấm gỗ Kim Ti Nam Mộc bị dòng nước cuốn trôi.

"Hù!" Bố Phương cầm đèn pin chiếu xung quanh.

Nơi cột sáng chiếu tới, một vùng sáng trắng.

Dưới đất lát gạch đá trắng.

Bằng phẳng.

"Tẩm điện" cao khoảng mười sáu mét, rộng khoảng ba mươi mét!

Tóm lại, cung điện được xây dựng khá lớn!

Thấy đám người Bố Phương đều đã lên bệ đá, tẩm điện của Lâu Lan Vương được xây dựng trên mặt nước, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Lâu Lan Vương lão tống tử lại xây nơi ở sau khi chết trên mặt nước?" "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Nói thật, tôi cảm thấy rất kỳ lạ!" "Chưa từng nghe nói, thời cổ đại có vị vương hầu hay quý tộc hay đế vương nào lại xây tẩm điện trên mặt nước!" "Fan

cuồng ca hát: Lẽ nào, con sông ngầm dưới đất này là một long mạch, xây trên huyệt cát?" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một quả siêu hỏa tiễn: Nói có lý, tôi cũng nghĩ vậy!" "Quản lý đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một chiếc phi thuyền vũ trụ: Tôi cũng chưa từng thấy, tẩm điện trong mộ cổ lại được xây trên mặt nước!" Liếc nhìn bình luận, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ một giây, quay mặt về phía camera nói: "Thưa các vị khán giả, nói thật, con sông ngầm này, không phải là long mạch!" "Chỉ là một con sông ngầm mà thôi!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

"Chủ bá, tại sao Lâu Lan Vương không xây tẩm điện ở nơi khác?" "Lại xây trên mặt nước?" "Không cảm thấy kỳ lạ sao?" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương nói: "Không có gì lạ cả.

Không biết các vị đã nghe nói về một vị hoàng đế cổ đại chưa, vị hoàng đế bi thảm nhất trong lịch sử, tốn kém chi phí khổng lồ để xây 'lăng mộ trên mặt nước', kết quả lại bị bọn trộm mộ viếng thăm vô số lần, và công trình kiến trúc bị phá hủy nặng nề." "Vãi chưởng!" "Hoàng đế cổ đại nào vậy?" "Xui xẻo thế?" "Trời ạ!" "Thật hay giả vậy?" "Nếu là thật, sao tôi chưa từng nghe nói?" "Lầu trên là thợ sửa xe, có biết sửa máy bay không?" "Hỏi cái búa!" "Nghe chủ bá nói không được à?" "Tin cái búa!" "Chủ bá sắp tạch rồi à?" "Lão hán đẩy xe: Chủ bá, nói thật đi, vị hoàng đế đó tên gì?" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Hoàng đế này cũng thảm thật!" "Admin đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Tôi thật sự không biết vị hoàng đế nào mà Bố gia nói." Thấy không có khán giả nào biết, Bố Phương hướng về phía camera nói: "Là Khang Hy!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

Ai cũng biết Khang Hy là hoàng đế thời nhà Thanh!

"Khi còn sống, những người giàu có, sau khi chết đi, cũng muốn thể hiện sự giàu sang của mình qua nơi chôn cất, đúng như câu nói,

chết rồi cũng phải sống cho tốt." "Giống như bậc thiên tử, lúc sinh thời hưởng thụ cuộc sống xa hoa, nắm giữ quyền lực vô song, sau khi chết cũng phải tiêu tốn một khoản tiền khổng lồ để xây dựng một lăng mộ không ai sánh bằng." "Tất cả các hoàng đế đều như vậy, nhưng trong lịch sử, có một vị hoàng đế khá đáng thương." "Tại sao lại đáng thương ư?

Bởi vì ông ta đã cho xây một lăng mộ trên mặt nước, khiến cho sau khi chết cũng không có được sự yên nghỉ đáng có." "Sau đây tôi sẽ kể chi tiết về lăng mộ xa hoa trên mặt nước này." "Mỗi vị hoàng đế khi tại vị đều sẽ tìm một nơi thích hợp để đặt thi thể sau khi chết, như vậy không chỉ có thể phù hộ cho con cháu mà còn tạo phúc cho hậu thế." "Vì vậy, vị hoàng đế này cũng thế, ông ta phái quan viên đi khắp nơi tìm kiếm một nơi tốt như vậy, và không phụ lòng mong đợi, quan viên thật sự đã tìm được một nơi tựa tiên cảnh." "Nơi này có núi có sông, phong cảnh hữu tình, rất thích hợp để làm lăng mộ đế vương." "Nhưng nơi này cũng có một điểm rất không tốt, đó là phía trước có một đầm nước rất sâu." "Tuy nhiên, cái đầm nước này đối với dân chúng lại là một nơi linh thiêng, mỗi khi cần cầu mưa, người dân đến đây cầu nguyện đều rất linh ứng." "Sau khi quan viên báo cáo những điểm tốt và không tốt ở đây cho hoàng đế, xem ý kiến của ngài thế nào, kết quả là hoàng đế cũng không suy nghĩ nhiều, câu trả lời đã quá rõ ràng, một lăng mộ sắp được xây dựng tại đây." "Đến đây, chúng ta có thể tưởng tượng, việc xây dựng trên đất liền đã tốn rất nhiều nhân lực và tài lực, huống chi ở đây còn có một cái đầm nước." "Vì vậy, lăng mộ này càng cần nhiều người và tiền hơn, nhưng nó vẫn được xây dựng hoàn thành một cách an toàn." "Điều không ai ngờ tới là sau khi lăng mộ được xây xong, đã xảy ra những chuyện không may.

Đầu tiên là lăng mộ bỗng dưng bốc cháy một cách khó hiểu, sau đó một lăng mộ lớn như vậy, xây trên mặt nước, lại trở thành nơi lui tới

thường xuyên của bọn trộm mộ.” “Vài trăm năm sau khi vị hoàng đế tại vị qua đời, ông ta cũng không bao giờ ngờ rằng, nơi vốn dĩ để ông ta yên nghỉ trong một lăng mộ tuyệt đẹp, lại phải trải qua những chuyện đau lòng đến vậy.” Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều cười ha hả.

“Quả nhiên!” “Người tính không bằng trời tính!” “Trước khi chết, vị hoàng đế đó cứ nghĩ sẽ không ai động đến lăng mộ của mình, kết quả lại trở thành nơi lui tới thường xuyên của bọn trộm mộ!” Nói xong, Bố Phương quay mặt về phía camera: “Nơi tôi đang ở hiện tại là Biển Chết, theo cách nói của tôi, nơi này là một trong những vùng cấm của An Lạc, bốn mùa cũng không có bao nhiêu người đến đây.” “Ví dụ như, thành cổ Lâu Lan!” “Muốn tìm được nó, quả thực khó như lên trời!” “Nhưng, tôi đã tìm thấy rồi!” “Nếu không có tôi, e rằng thành cổ Lâu Lan sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt thế nhân!” “Còn lăng mộ của vua Lâu Lan nằm dưới lòng đất, chỉ có những Mô Kim Hiệu Úy như tôi mới không quản ngại đường xa, hiểm nguy mà ghé thăm!” “Chủ bá, vậy vua Lâu Lan phải cảm ơn anh nhỉ!” “Nói chuyện trộm mộ mà thanh tao thoát tục như vậy, chủ bá, mặt anh cũng dày thật đấy!” “Cười chết tôi mất!” “Biến chuyện xấu thành chuyện tốt!” “Chủ bá, tôi xin anh đừng nói nữa!” “Mau vào tẩm điện đi!” “Thật lòng, tôi không thể chờ được nữa rồi!” Thấy khán giả thúc giục, Bố Phương gật đầu, nói: “Mọi người chuẩn bị tâm lý nhé, tôi sẽ tiến vào tẩm điện!” Dứt lời!

Bố Phương cầm xẻng công binh tiến về phía tẩm điện.

Tẩm điện, toàn bộ được làm bằng gỗ nanmu tơ vàng!

Ánh đèn pin chiếu vào, phát ra ánh sáng vàng rực.

“Thơm quá.” Cách tẩm điện khoảng mười mét, mọi người đã ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Hít vào lồng ngực, cả người cảm thấy sảng khoái, tinh thần phấn chấn.

"Sáu cánh cửa của tẩm điện không hề khóa." "Cứ đẩy thẳng vào thôi." Bước lên bậc thềm, mọi người đến trước cửa.

Vương Bàn Tử thấy Bố Phương đang đi đầu bỗng dừng lại, nhìn vào cánh cửa lớn, phát hiện sáu cánh cửa cũng được làm bằng gỗ nanmu tơ vàng, liền lên tiếng.

Chương 634

"Hù!" Nghe Bàn Tử nói, Bố Phương hít một hơi thật sâu, rồi đưa tay phải ra, đẩy một cánh cửa.

"Két…" Cánh cửa gỗ phát ra âm thanh ken két.

Bên trong tối om!

Mọi người đều cầm đèn pin chiếu vào!

Chỉ thấy bên trong tẩm điện, vàng son lộng lẫy, rực rỡ vô cùng!

Ở chính giữa, đặt một cỗ quan quách bằng đồng xanh!

Không phải quan quách bằng gỗ nanmu tơ vàng!

Ngoài quan quách ra, còn có rất nhiều đồ sứ!

Những món đồ sứ này đều là bình hoa, được đặt dọc theo vách tường!

"Ực!" Thấy có khoảng ba mươi món đồ sứ, Vương Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt, kinh ngạc nói: "Sắp phát tài rồi!" Phải biết rằng, đồ sứ trên thị trường đồ cổ có giá trị liên thành!

Chỉ cần mang một món đồ sứ ra ngoài, bán đi là cả đời không cần làm việc!

Lúc này!

Thông qua màn hình livestream, khán giả thấy những chiếc bình hoa bằng sứ có hình dáng tinh xảo, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Thành cổ Lâu Lan có lịch sử hàng ngàn năm!

Và đặc biệt bí ẩn!

Nếu mang một chiếc bình hoa sứ từ đây ra ngoài, giả sử bán được

một trăm triệu!

Thì ba mươi mấy cái bình hoa cũng là ba tỷ nhân dân tệ!

"Vãi chưởng!" "Mỗi một chiếc bình hoa sứ đều là vô giá!" "Trời ơi!" "Chủ bá sắp phát tài to rồi!" "Thật lòng, tôi quyết định sẽ đi trộm mộ!" "Lầu trên, tôi khuyên anh tốt nhất đừng manh động, không thì bị tống vào tù đấy!" "Tôi sợ à?" "Chủ bá trộm mộ còn không sao mà!" "Anh không hiểu rồi, những ngôi mộ chủ bá đi đều chưa được nhà nước phát hiện và bảo vệ, nên không phạm pháp!" "Vậy tôi cũng có thể đi tìm những ngôi mộ cổ chưa ai phát hiện!" "Tự tin gớm!" "Lão hán đẩy xe: Phải công nhận, kỹ thuật thủ công của người xưa thật sự quá đỉnh!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Dưới đất đã toàn đồ sứ vô giá, vậy thì đồ tùy táng trong quan quách chẳng phải còn đáng tiền hơn sao?" "Admin đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Tôi có cảm giác sắp có chuyện không hay xảy ra?" "Vào thôi." Bố Phương nói một tiếng, bước qua ngưỡng cửa.

Vừa vào trong, một mùi hương thoang thoảng ập vào mặt!

"Thơm thật!" Vừa đi về phía quan quách, Bố Phương vừa quay mặt về phía camera nói: "Người trẻ bây giờ buổi tối khó ngủ, mất ngủ, nếu được ngủ trong một căn nhà bằng gỗ nanmu tơ vàng, chắc chắn sẽ ngủ rất nhanh!" "Đúng!" "Chủ bá nói gì cũng đúng!" "Chủ bá, đi nhặt đồ sứ đi chứ!" "Nhìn cái quan quách làm gì?" "Trời ơi!" "Chẳng lẽ chủ bá không định động đến mấy cái bình sứ sao?" "Bảo Bảo thích ca hát tặng chủ bá một Máy Bay: Chủ bá, cầu xin anh đó, tặng tôi một cái bình sứ đi!" "Lão hán đẩy xe: Nhiều bình sứ như vậy, lấy một cái ra cho tôi rút thưởng đi!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Tôi mua một cái bình sứ để sưu tầm!" "Admin đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một: Đợi đã, tại sao những chiếc bình sứ này không đặt ở điện phụ?" "Tẩm điện không phải là nơi để

đồ tùy táng!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả thân mến, tôi sẽ lấy một chiếc bình sứ ra cho mọi người rút thưởng, ai trúng là của người đó, tôi sẽ bao ship, gửi đến tận nơi cho các bạn!" Dứt lời.

Khán giả trong phòng livestream bùng nổ!

Ai nấy đều vô cùng hưng phấn và kích động.

Một chiếc bình sứ bán đi, số tiền thu được, theo họ thấy, là một con số trên trời!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá của tôi đỉnh quá!" "Lại còn lấy bình sứ vô giá ra cho chúng tôi rút thưởng!" "Thật không, tôi là khán giả mới, chủ bá này, tôi yêu rồi!" "Chồng ơi tuyệt quá!" "Ra tay là tặng ngay bình sứ vô giá!" "Thật không biết chiếc bình sứ sẽ về tay ai đây!" "Người được trời chọn tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Các vị đang ngồi đây nghe cho rõ, người trúng thưởng bình hoa sẽ là tôi, tin không?" "Tin cái búa!" "Hơn ba triệu bốn trăm ngàn người rút thưởng, tỷ lệ trúng quá thấp rồi!" "Không thể nào trúng được!" "Mọi người im lặng, đừng ồn ào, cho tôi hỏi một câu, chủ bá, khi nào mới cho chúng tôi rút thưởng?" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi quay mặt về phía camera nói: "Một lát nữa!" Nhận được câu trả lời!

Khán giả trong phòng livestream đều phấn khích hẳn lên!

"Lúc nãy quản trị viên nói, những bình hoa này đặt trong tẩm điện, không kỳ lạ sao?" Bố Phương nói: "Tôi thấy rất kỳ lạ!" "Bởi vì đây là tẩm điện, theo lý mà nói, ngoài quan quách của chủ mộ và đèn trường minh ra, sẽ không có bất kỳ thứ gì khác, nếu có thì cũng là ở trong quan quách!" Đúng lúc này.

Ánh mắt Bố Phương đột nhiên nhìn về phía chiếc bình hoa đặt ở góc Tây Bắc, nói: "Nếu tôi không đoán sai, những chiếc bình hoa này

ẩn chứa huyền cơ!" "Hít!" Nghe lời của Bố Phương, mọi người trong tẩm điện đều hít một hơi khí lạnh.

Ẩn chứa huyền cơ?

Chẳng lẽ, tất cả mọi thứ đều nằm trong dự liệu của Bố Phương sao?

Ngay sau đó!

Mọi người đều đi về phía góc Đông Bắc.

Quan quách của lão Tống tử Lâu Lan Vương tạm thời bị bỏ qua.

Rất nhanh!

Mọi người đã đến trước những chiếc bình sứ.

Ai nấy đều cầm đèn pin quan sát.

Bố Phương nhìn chiếc bình hoa trước mắt, trên bình vẽ một con rồng và một con phượng đang ôm nhau, rồi đưa ra trước camera nói: "Các vị khán giả thân mến, như các vị đã thấy, hoa văn trên bình là một con rồng và một con phượng!" "Chủ bá, ý gì đây?" "Chẳng lẽ vua Lâu Lan và vợ cùng nằm trong quan quách?" Lắc đầu, Bố Phương nói: "Người xưa cho rằng: Rồng là vua của trăm thú, phượng là vua của trăm loài chim, rồng phượng xuất hiện, thiên hạ sẽ thái bình, trăm nghề hưng thịnh, ngũ cốc bội thu, người dân có thể an cư lạc nghiệp, hạnh phúc mỹ mãn." "Hàng ngàn năm nay, rồng phượng trong lòng chúng ta là biểu tượng của sự may mắn dân tộc!" "Trên bình sứ, dùng rồng phượng làm hoa văn, chúng ta quen nói là con cháu của rồng, thực tế, cách nói này không hoàn chỉnh." "Trên bình sứ, dùng rồng phượng làm hoa văn, chúng ta quen nói là con cháu của rồng An Lạc, thực tế, cách nói này không hoàn chỉnh." "Cách nói hoàn chỉnh và khoa học phải là, chúng ta là con cháu của rồng phượng!" Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người.

Con cháu của rồng phượng?

Nghe thì giống như rồng là nam, phượng là nữ!

Chương 635

Nhưng, rồng cũng có con cái mà!

Lắc lắc đầu, họ đều nén lại không lên tiếng, tiếp tục nghe Bố Phương nói.

Bố Phương nói: "Rồng phượng là biểu tượng của dân tộc chúng ta, từ những ghi chép lịch sử về chim phượng được khai quật ở Hà Mỗ Độ, phượng hoàng xuất hiện sớm hơn rồng mấy trăm năm!" "Vãi chưởng!" "Trời ạ!" "Chủ bá, anh không nói thì tôi không biết!" "Hóa ra phượng hoàng xuất hiện sớm hơn rồng mấy trăm năm!" "Tôi cứ tưởng rồng và phượng xuất hiện cùng lúc!" "Đừng nghe chủ bá, anh ta lừa chúng ta đấy!" "Thế giới này, căn bản không có rồng!" "Không có rồng?" "Trời ơi!" "Chắc là khán giả mới vào?" "Trước đây chúng tôi đều đã thấy rồng Cáp Bố Lạp rồi!" "Rồng thật sự tồn tại trên thế giới này!" Không để ý đến bình luận, Bố Phương tiếp tục nói: "Từ thời Thương Chu trở đi, rồng phượng là một cặp trời sinh, rồng tượng trưng cho quyền uy và tôn nghiêm, phượng tượng trưng cho tài năng và may mắn, vì vậy mới có điển tích 'long phụng trình tường'." "Hoa văn rồng phượng thể hiện trên đồ gốm sứ rất đa dạng và phong phú!" "Vào thời xa xưa, rồng phượng là sản phẩm của văn hóa totem, một hình thức tôn giáo sùng bái nguyên thủy, tổ tiên chúng ta xem rồng phượng là linh vật có thể gặp dữ hóa lành, hô phong hoán vũ!" "Họ gửi gắm vào đó khát vọng về một cuộc sống hạnh phúc, cùng với sự phát triển của thời đại, những hoàng đế nắm trong tay giang sơn vạn dặm đã tự ví mình là chân long thiên tử!" "Thế là, rồng và phượng tượng trưng cho quyền uy và tôn nghiêm tối cao!" "Vào thời nhà Tống, hoa văn rồng phượng trên đồ gốm sứ đều có quy định rõ ràng, đầu thời nhà Nguyên, cấm các lò gốm dân gian chế tạo hoa văn

rồng năm móng quấn thân!" "Bởi vì hoa văn rồng năm móng thuộc về loại chuyên dùng cho đế vương!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy Bố Phương quá đỉnh!

"666!" "Tôi phục rồi!" "Kiến thức của chủ bá thật là phong phú!" "E rằng có thể đè bẹp kiến thức của tất cả khán giả trong phòng livestream cộng lại!" "Bố Phương, nhìn cái bình hoa này đi!" Vương Bàn Tử đứng bên tay phải Bố Phương, nhìn vào chiếc bình hoa trước mắt, trên đó có một con rồng và một con phượng cùng bay lên cao, kích động gọi Bố Phương nhìn một cái.

"Vẽ 'rồng bay phượng múa'." Bố Phương liếc nhìn, rồi nói: "Hoa văn này miêu tả tư thế bay lượn của rồng phượng, thể hiện khí thế mạnh mẽ, hào hùng!" "Bố gia, xem cái của tôi này!" Lúc này, Sở Viêm lên tiếng.

"Được." Bố Phương đi tới, nhìn một cái, chỉ thấy hoa văn trên bình là hai con rồng mây đang cưỡi mây đạp gió đuổi theo một quả cầu lửa.

"Song long hí châu, tương truyền long châu cũng gọi là dạ minh châu, có thể tránh được nước lửa!" "Vì vậy có hoa văn hai con rồng đùa giỡn với ngọc châu hoặc nhiều con rồng đùa giỡn với ngọc châu, biểu thị ý nghĩa cát tường an thái!" "Tôi hiểu rồi." Sở Viêm gật đầu.

Cũng không ngờ, Bố Phương chỉ liếc mắt một cái đã biết.

Thật sự khiến người ta kinh ngạc!

Lượng kiến thức trong đầu anh ta, e rằng còn nhiều hơn cả giáo sư Tiêu đã gần bảy mươi tuổi.

Nhưng họ đâu biết.

Tuổi thật của Bố Phương đã mấy trăm tuổi.

Kinh nghiệm mấy trăm năm, sao một lão già gần bảy mươi tuổi có

thể vượt qua được?

"Hoa văn trên chiếc bình trước mặt tôi, một con rồng lớn đang nhìn xuống một con rồng nhỏ, ngụ ý dạy con thành rồng, mong con thành tài!" "Nhìn hoa văn trên các bình hoa đều là rồng và phượng, của tôi lại khác, ngoài rồng ra còn có một con cá!" Hồ Bát Nhất cầm đèn pin chiếu vào chiếc bình phía trước nói: "Đây là hoa văn 'cá chép vượt long môn', trên trời có một con rồng, dưới nước có một con cá chép đang trong tư thế nhảy vọt!" "Tương truyền cá chép nhảy qua long môn có thể hóa thành rồng!" "Nhưng, chủ yếu là biểu thị ý nghĩa một bước lên mây, công thành danh toại!" Nhìn qua một lượt hoa văn trên các bình hoa, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả thân mến, thật không giấu gì các vị, những chiếc bình hoa này tổng cộng có ba mươi sáu cái, có 'cửu long củng đỉnh', 'bạch long náo hải', 'thần long du thiên', 'cửu long khánh thọ', 'bạch phượng triêu dương', 'bách điểu triều phượng', v.v…" "Tóm lại, theo cách nói của tôi, những chiếc bình sứ này có hoa văn rồng, cái nào cũng là báu vật vô giá!" "Ực!" Khán giả trong phòng livestream đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Họ còn nhớ lời của Bố Phương, sẽ lấy một chiếc bình sứ ra rút thưởng.

Ai trúng, là của người đó!

"Chủ bá, không phải anh nói 'một lát nữa' bắt đầu rút thưởng sao?" "Đã qua mấy cái 'một lát nữa' rồi!" "Vẫn chưa bắt đầu rút thưởng?" "Khốn kiếp!" "Chẳng lẽ mình bị chủ bá lừa rồi sao!" "Streamer căn bản không định lấy bình sứ vô giá ra cho chúng ta rút thăm!" "Đừng nói vậy, nói vậy tôi tin thật đấy!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương thấy khán giả đều cho rằng mình là kẻ lừa đảo, liền nghiêm túc nói: "Các vị khán giả thân mến, bình tĩnh một chút, tôi sẽ chọn một chiếc 'bình sứ' cho các vị rút!" Đi một vòng, Bố Phương tay

phải cầm một chiếc bình sứ có hoa văn "cửu long củng đỉnh" ra, nói với khán giả: "Các vị khán giả thân mến, phần thưởng rút thăm lần này là chiếc bình hoa 'cửu long củng đỉnh' này!" Nghe những lời này, rồi nhìn chiếc bình hoa tuyệt đẹp trong tay Bố Phương.

Khán giả trong phòng livestream đều vô cùng hưng phấn, kích động, cả phòng chat như nổ tung!

"Vãi chưởng!" "Bố gia của tôi đỉnh quá!" "Lại còn lấy bình hoa vô giá ra cho chúng tôi rút thưởng!" "Trời ơi!" "Trong giới livestream, phần thưởng đắt giá nhất chắc là chiếc bình hoa trong tay chủ bá!" "Nói thật, nếu tôi trúng, nhất định sẽ xây một biệt thự bên bờ biển!" "Lầu trên, 666!" "Ai!

Phòng livestream đông khán giả quá!" "Xác suất trúng thưởng thấp đến đáng thương!" "Chuyện gì xảy ra vậy?" "Sao kích động thế?" "Lầu trên, mới vào à?" "Nói thật cho anh biết, chủ bá đang phát phúc lợi cho fan, cũng là rút thưởng, ai trúng thì chiếc bình hoa trị giá hơn một trăm triệu là của người đó!" "Hít!" "Chủ bá tốt thật!" "Yêu rồi yêu rồi!" Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream của Bố Phương đều tràn sang các phòng livestream của các streamer nổi tiếng khác, lan truyền tin tức này ra ngoài.

Hư Hư Bảo Bảo sau khi gia nhập Đấu Ngư, độ nổi tiếng luôn cao nhất, được cộng đồng mạng công nhận là anh cả của Đấu Ngư!

Nhưng, từ khi Bố Phương bắt đầu livestream, độ nổi tiếng của anh ta cứ giảm dần.

Cuối cùng, trở thành anh hai của Đấu Ngư!

Bây giờ là bảy giờ tối, anh ta bắt đầu livestream, vừa đăng nhập DNF, đang dọn dẹp hòm thư thì liếc nhìn qua bình luận!

Giây tiếp theo!

Anh ta kinh ngạc đến không nói nên lời!

Chỉ thấy không ít fan, đang spam bình luận: "Mọi người mau qua phòng livestream của Bố gia, anh ấy đang phát phúc lợi cho fan, phần thưởng là bình hoa Cửu Long Củng Đỉnh của thành cổ Lâu Lan ở Tây Vực, trị giá hơn một trăm triệu!" "Ực!" Hư Hư Bảo Bảo cả người ngây ra, không nhịn được nuốt nước bọt.

Bình hoa trị giá một trăm triệu?

Mẹ kiếp!

Bố Phương ra tay, cũng quá hào phóng rồi!

Đồng thời, anh ta cũng quyết định trong lòng, đi thử vận may!

Nếu trúng!

Phát tài rồi!

Không nói nhiều, anh ta mở trình duyệt, vào phòng livestream của Bố Phương.

Chỉ thấy màn hình livestream của Bố Phương tối om, chỉ có người cầm đèn pin chiếu sáng.

Tóm lại, hoàn cảnh vô cùng đáng sợ!

Xem một lúc!

Chương 636

Phát hiện một cỗ quan quách, anh ta lập tức kinh ngạc!

Mẹ ơi, Bố Phương là một streamer trộm mộ đích thực!

Tiêu đề livestream là tìm kiếm thành cổ Lâu Lan đã biến mất, kết quả anh ta thật sự đã tìm thấy quốc gia cổ đại biến mất một cách bí ẩn, và tiến vào "tẩm điện" của lăng mộ vua Lâu Lan!

Ngoài ra, phòng livestream của Bố Phương vô cùng náo nhiệt!

Phải công nhận, livestream của Bố Phương làm tốt hơn anh ta!

Thật lòng, anh ta cũng muốn chuyển hướng, làm streamer trộm mộ!

Nhưng nghĩ đến trong mộ cổ có cơ quan cạm bẫy, Tống tử, khí độc, trong lòng lại chùn bước.

Ngốc Muội, là chị cả game PUBG của nền tảng Đấu Ngư, lúc này đang ngồi trước máy tính, nhìn số người xem trực tuyến trong phòng livestream là 75.666 người!

Cô cũng không vui chút nào.

Bây giờ trên bình luận, một nửa là fan của Bố Phương đang spam!

Theo lời của cô, là đang kéo traffic cho Bố Phương!

Trước khi Bố Phương làm streamer, số người xem trực tuyến của cô là hơn một triệu người!

Từ khi Bố Phương bắt đầu livestream, số người xem của cô mỗi ngày đều giảm!

Nghĩ vậy, cô mở phòng livestream của Bố Phương, chờ đợi rút thưởng bắt đầu.

Thật lòng, cô cũng rất hứng thú với chiếc bình hoa trị giá một trăm triệu.

Nếu trúng, cô cũng không cần livestream kiếm tiền nữa!

Chỉ là, nhìn vào màn hình, thấy dáng vẻ mày kiếm mắt sáng, khí chất thoát tục của Bố Phương, trong đầu cô lại bắt đầu YY.

Nếu Bố Phương là chồng mình thì tốt biết mấy.

"Đinh!" "Số người xem livestream của ký chủ đã đạt ba triệu năm trăm ngàn người, thưởng một lần rút thưởng!" "Đinh!" "Số người xem livestream của ký chủ đã đạt năm triệu người, thưởng một lần rút thưởng!" Âm thanh của hệ thống vang lên bên tai khiến Bố Phương giật mình!?

Nhận được hai lần rút thưởng?

Kinh ngạc há hốc mồm, Bố Phương nhìn vào số người xem trực tuyến trong phòng livestream, bảy triệu năm trăm ngàn người!

Không ngờ!

Chỉ trong mười mấy phút!

Phòng livestream đã có thêm mấy triệu người!

Giây tiếp theo, ánh mắt anh ta nhìn vào chiếc bình hoa đang cầm trong tay.

Nếu không đoán sai, những người mới vào phòng livestream này chắc chắn đều đang nhắm vào nó!

Nếu trúng!

Dù sao, đồ sứ có giá trị liên thành!

Ngoài ra, ở kiếp trước, khi xem livestream, anh ta thấy streamer hào phóng nhất, phát phúc lợi cho fan trong phòng livestream cũng chỉ

là một vạn, hai vạn, chứ không có streamer nào phát phúc lợi năm vạn, mười vạn nhân dân tệ cho fan!

Bây giờ anh ta ra tay, lấy một chiếc bình sứ trị giá hơn một trăm triệu làm phần thưởng!

Chuyện này nếu truyền ra nước ngoài, những streamer nước ngoài mà biết, e rằng sẽ kinh ngạc cả đời!

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương vẫn chưa bắt đầu cho rút thưởng!

Đều bùng nổ!

"Ối trời!" "Chủ bá, còn bắt chúng tôi đợi đến bao giờ?" "Chẳng lẽ, chủ bá không biết cách bắt đầu rút thưởng?" "Ai biết thì chỉ đi!" "Tôi thấy streamer khác thao tác, biết cách bắt đầu rút thưởng, phải vào hậu trường cài đặt, có thể là gửi bình luận để tham gia rút thưởng, hoặc là tặng gà con, quà nhỏ để tham gia rút thưởng…" "Vãi chưởng!" "Đừng nói nữa, tôi tin thật đấy!" "Chủ bá livestream đến giờ, chưa từng phát phúc lợi cho chúng ta, chắc là không biết cách bắt đầu rút thưởng!" "Lão hán đẩy xe: Chủ bá, có phải là tặng quà để tham gia rút thưởng không!" "Lầu trên, không thể nào, tôi không đồng ý!" "Tôi cũng không đồng ý!" "Ngốc Ngốc Ngốc Ngốc Muội tặng chủ bá mười Siêu Tên Lửa: Aiya, chủ bá đẹp trai quá đi!" "Đoàn Đoàn Đoàn Tử tặng chủ bá mười lăm Siêu Tên Lửa: Chủ bá này đẹp trai quá, yêu rồi yêu rồi!" "Hư Hư Bảo Bảo tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Tự giới thiệu, tôi tên là Soái Soái Bảo Bảo!" "Tay không lái máy bay tặng chủ bá ba mươi Siêu Tên Lửa: 66666!

Nhiều streamer của các nền tảng khác quá!" "Admin đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá chín mươi chín Phi Thuyền Vũ Trụ: Tôi chuẩn bị xong rồi, Bố gia, bắt đầu rút thưởng đi!" Lúc này!

Màn hình livestream bị các loại bình luận, quà tặng chiếm đầy!

Bố Phương không vui mới là lạ.

Chương 637

Điều chỉnh lại tâm trạng, Bố Phương quay mặt về phía camera nghiêm túc nói: "Cảm ơn mọi người đã tặng quà, ngoài ra, các vị khán giả thân mến, kiên nhẫn chờ đợi!" "Tôi sẽ thiết lập rút thưởng ngay!" Dứt lời!

Bố Phương tâm niệm vừa động, để hệ thống bắt đầu rút thưởng bằng bình luận trong mười phút!

Bình luận: "Cảm ơn mọi người đã ủng hộ!" Chỉ cần gửi bình luận này là có thể tham gia!

Khi rút thưởng bắt đầu!

Bình luận trong phòng livestream trôi vèo vèo!

Nghĩ vậy, Bố Phương thấy một tài khoản tên là "Người bí ẩn", sao chép một bình luận, gửi đi, tham gia rút thưởng.

"Bố Phương, cậu lấy chiếc 'bình sứ' này làm phần thưởng, cho khán giả trong phòng livestream rút à?" Vương Bàn Tử ở bên cạnh, lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy!" Bố Phương hỏi lại: "Có ý kiến gì không?" "Không." Vương Bàn Tử lắc đầu.

Bố Phương đã cứu anh ta nhiều lần như vậy, anh ta sao có ý kiến được.

Giáo sư Tiêu, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng vậy.

"Đúng rồi Bố Phương." Giáo sư Tiêu đột nhiên nhớ ra điều gì đó, chỉ vào đồ sứ nói: "Những chiếc bình sứ này, ẩn chứa huyền cơ?" "Vâng!" Bố Phương gật đầu, rồi nói: "Trước đó tôi có nghĩ như vậy, nhưng sau khi xem xong mới phát hiện, phỏng đoán của tôi là sai

lầm!" Phỏng đoán sai lầm?

Giáo sư Tiêu nghe vậy ngẩn người.

Không ngờ, Bố Phương cũng có lúc phỏng đoán sai lầm.

"Vậy cậu thấy ra điều gì?" Giáo sư Tiêu hỏi.

"Nếu tôi không đoán sai, những chiếc bình sứ này là đồ mà vua Lâu Lan yêu thích lúc sinh thời, quan quách không chứa hết được, nên mới đặt trong tẩm điện." Bố Phương nói.

"Nói có lý." Giáo sư Tiêu gật đầu.

Trong điện phụ cũng có bình sứ, nhưng không tinh xảo bằng những cái được phát hiện trong tẩm điện.

"Những chiếc bình sứ này đều là văn vật quý giá." Giáo sư Tiêu chỉ vào bình sứ nói: "Tôi hy vọng có thể mang về một cái." "Những người của đội khảo cổ, mỗi người lấy một cái, số còn lại chúng tôi, những người Mô Kim, sẽ nhận!" Bố Phương nói.

"Được." Giáo sư Tiêu cười nói.

Lần này tìm kiếm thành cổ Lâu Lan, vốn dĩ chỉ định khảo sát một phen.

Không ngờ, đi theo sau Bố Phương, lại vào được lăng mộ của lão Tống tử Lâu Lan Vương.

Bây giờ mỗi thành viên đội khảo cổ đều có thể nhận được một chiếc bình sứ, trong lòng vui như hoa nở.

"Đội khảo cổ hiện có bảy người, cho mỗi người một cái bình sứ, còn lại hai mươi mấy cái!" Vương Bàn Tử ghé vào tai Bố Phương nói nhỏ: "Cho người dẫn đường một cái nữa, không tính cái lấy ra cho khán giả rút thưởng, còn lại hai mươi hai cái bình sứ, nhiều như vậy, chúng ta chỉ có bốn người, làm sao mang ra ngoài?" "Chuyện này

không cần lo.” “Tôi có cách.” Bố Phương nói.

Anh có không gian hệ thống, có thể chứa được hai mươi hai cái bình sứ.

“Cách gì?” Vương Bàn Tử kinh ngạc.

“Tạm thời không nói cho cậu biết.” Bố Phương nói xong, liếc nhìn màn hình livestream, số người xem trực tuyến đã vượt qua tám triệu!

Chỉ cần đạt một ngàn vạn, lại có thể rút thưởng!

Thời gian kết thúc rút thưởng, còn lại sáu phút!

Sáu phút kết thúc, kết quả rút thưởng sẽ được công bố!

Lúc đó, có thể sẽ có người rời đi!

Nhưng, Bố Phương đã nghĩ ra cách giữ họ lại.

Nghĩ vậy, trước tiên rút thưởng!

Mình có hai lần rút thưởng!

“Bắt đầu rút thưởng.” Bố Phương thầm nghĩ.

Giây tiếp theo!

Anh nhắm mắt lại.

Chỉ thấy trong đầu, xuất hiện một vòng quay ngũ sắc!

Kim chỉ xoay tròn, phát ra tiếng cộc cộc!

Chương 638

Khi kim chỉ dừng lại, bên tai Bố Phương vang lên âm thanh của hệ thống.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một bình dầu Hỏa Long Tây Vực!" A?

Dầu Hỏa Long Tây Vực?

Nghe được phần thưởng này, Bố Phương kinh ngạc.

Phải biết rằng, trong một số mộ cổ, "Đỉnh lưu ly lửa rồng" là một biện pháp phòng trộm bất đắc dĩ, loại kết cấu này công nghệ rất tiên tiến, trong mộ thất trống rỗng, trên đỉnh được lát một lớp ngói lưu ly cực mỏng, trên ngói có một túi lớn dầu Hỏa Long Tây Vực, phía trên lại có một lớp ngói lưu ly, sau đó mới lấp đất.

Chỉ cần có ngoại lực xâm nhập, đỉnh vỡ, dầu Hỏa Long Tây Vực gặp không khí sẽ bốc cháy, kẻ trộm mộ một khi tiếp cận sẽ bị đốt cháy ngay lập tức, kẻ trộm mộ, đồ tùy táng, thi thể chủ mộ đều sẽ bị thiêu rụi.

Tóm lại, loại lửa này vô cùng lợi hại!

"Phần thưởng đã được đưa vào không gian hệ thống, ký chủ có thể lấy ra bằng ý niệm!" Nghe âm thanh của hệ thống, Bố Phương ý niệm vừa động, lấy ra dầu Hỏa Long Tây Vực, anh muốn xem xem, cái bình này rốt cuộc chứa được bao nhiêu dầu Hỏa Long.

Nghe âm thanh của hệ thống, Bố Phương ý niệm vừa động, lấy ra dầu Hỏa Long Tây Vực, anh muốn xem xem, cái bình này rốt cuộc chứa được bao nhiêu cân dầu Hỏa Long.

Giây tiếp theo, một cái bình thủy tinh trong suốt cỡ lòng bàn tay

xuất hiện dưới chân anh.

Bố Phương cúi người, nhặt nó lên từ dưới đất.

Chỉ thấy trong bình chứa chất lỏng màu đỏ.

Khoảng ba cân!

Dầu Hỏa Long nếu dính vào da người, và ở trạng thái cháy, nếu không kịp dùng nước dập tắt, da thịt có thể sẽ bị thiêu rụi.

Khán giả trong phòng livestream vốn đang lặp đi lặp lại việc gửi bình luận.

Như vậy có thể tăng xác suất trúng thưởng.

Kết quả, nào ngờ!

Một cái bình đột nhiên xuất hiện từ hư không dưới chân Bố Phương!

Khiến mọi người giật mình!

"Vãi chưởng!" "Tình hình gì đây?" "Một cái bình, đột nhiên xuất hiện dưới chân chủ bá, mà chủ bá cũng không kinh ngạc?" "Trời ơi!" "Thật không thể tin được!" "Mẹ kiếp!" "Cũng quá 'huyền ảo' rồi!" "Những ảo thuật gia đó, cũng không làm được!" "Chủ bá, tại sao cái bình lại xuất hiện từ hư không?" "Ngốc Ngốc Ngốc Ngốc Muội tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Bố đại ca, rốt cuộc anh là người như thế nào?" "Đoàn Tử tặng chủ bá một Phi Thuyền Vũ Trụ: Ôi trời!

Thần kỳ quá!" "Hư Hư Bảo Bảo tặng chủ bá ba Chiến Hạm Vũ Trụ: E rằng ngay cả khoa học cũng không giải thích được!" "Admin đẹp trai lại nhiều tiền tặng chủ bá một ngàn Máy Bay: Mọi người đừng hỏi nữa, hỏi Bố gia cũng không nói đâu, lần trước, Bố gia còn có thể biến ra một thanh đao nữa đấy!" "Tóm lại, Bố gia đỉnh!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả mới tò mò, Bố Phương không trả

lời.

Anh sẽ không nói với bất kỳ ai, mình có hệ thống!

Nếu có nói, chắc cũng không ai tin!

Nhìn thời gian rút thưởng, còn lại một phút cuối cùng.

Anh chọn tiếp tục rút thưởng.

"Bắt đầu rút thưởng!" Bố Phương thầm nghĩ.

"Cộc cộc!" Kim chỉ trên vòng quay trong đầu anh lại xoay tròn, phát ra tiếng cộc cộc.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một bộ võ công: Long Tượng Bàn Nhược Công!" "Hít!" Nghe lời của hệ thống, Bố Phương hít một hơi khí lạnh.

Long Tượng Bàn Nhược Công, xuất từ tiểu thuyết "Thần Điêu Hiệp Lữ", ghi chép trong "Long Tượng Bàn Nhược Kinh", thuộc về thần công hộ pháp tối cao trong Mật tông Tây Tạng, có mười ba tầng, ngoại công chưởng lực mạnh mẽ hung hãn, mỗi một tầng Long Tượng Bàn Nhược Công có sức mạnh của một con rồng và một con voi.

Luyện đến tầng thứ mười có sức mạnh của mười con rồng và mười con voi, mỗi một chiêu đều nặng ngàn cân, uy lực vô cùng.

Kim Luân Pháp Vương là một kỳ tài võ học hiếm có, tu luyện khổ học, tiến cảnh nhanh chóng, đã luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đến tầng thứ mười.

Từ Ân, tức Thiết Chưởng Thủy Thượng Phiêu Cừu Thiên Nhận, đã chết dưới chưởng của Kim Luân Pháp Vương.

Kim Luân Pháp Vương từng ở Tuyệt Tình Cốc dùng công pháp này so đấu nội lực với Không Minh Quyền của Chu Bá Thông, sau đó

lại ở ngoài trượng giao đấu từ xa với Nhất Dương Chỉ của Nhất Đăng Đại Sư, có thể thấy uy lực của công pháp này cực lớn.

Không ngờ, mình lại nhận được bộ thần công này!

"Dung hợp Long Tượng Bàn Nhược Công!" Bố Phương nói.

"Dung hợp hoàn tất!" "Chúc mừng ký chủ luyện thành Long Tượng Bàn Nhược Công!" "Ực!" Bố Phương không nhịn được nuốt nước bọt.

Thể chất của anh mạnh mẽ, máu chỉ cuộn trào một lúc rồi bình tĩnh lại.

"Long Tượng Bàn Nhược Công" tổng cộng có mười ba tầng, công phu tầng thứ nhất rất dễ, dù là người ngu dốt, chỉ cần được truyền thụ, trong vòng một hai năm là có thể luyện thành.

Chương 639

Tầng thứ hai khó hơn tầng thứ nhất gấp đôi, cần ba bốn năm.

Tầng thứ ba lại khó hơn tầng thứ hai gấp đôi, cần bảy tám năm.

Cứ thế tăng lên theo cấp số nhân, càng về sau càng khó tiến triển.

Nhận được bộ thần công này, dưới sự giúp đỡ của hệ thống, anh đã luyện thành ngay lập tức!

Nếu để "Kim Luân Pháp Vương" khổ luyện nhiều năm biết được, có lẽ sẽ tức đến hộc máu!

"Hù!" Bố Phương cười rạng rỡ, thở ra một hơi trọc khí.

Thật quá vui mừng.

Sau khi bình tĩnh lại, Bố Phương nhìn vào màn hình livestream.

Chỉ thấy rút thưởng còn ba giây là kết thúc!

Khán giả trúng thưởng sắp xuất hiện!

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều mở to mắt, nhìn chằm chằm vào màn hình!

Rất nhanh!

Rút thưởng kết thúc!

Chỉ có một người trúng thưởng!

Một tài khoản cấp 1, không có avatar, tên là "Người bí ẩn"!

"Vãi chưởng!" Thấy vậy, Bố Phương không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Không ngờ, người trúng thưởng lại là mình!

Anh suýt nữa kinh ngạc đến không nói nên lời!

Mẹ nó, tám triệu người, xác suất trúng thưởng nhỏ đến mức nào?

Mà mình, chỉ gửi một lần bình luận!

Quả nhiên!

Mình mới là người được trời chọn trong phòng livestream này!

Nghĩ vậy, mặt anh nở hoa!

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream nhìn vào người trúng thưởng, chỉ là một tài khoản cấp 1, không có avatar, tên là "Người bí ẩn"!

Tim họ lạnh đi một nửa, rồi bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Thật không thể tin được!" "'Người bí ẩn' này may mắn thật đấy!" "Ai!

Lão tử gửi mấy chục lần bình luận, cũng không trúng thưởng, tức chết tôi rồi!" "Tôi đau lòng quá, tại sao người trúng thưởng không phải là tôi?" "Tôi buồn quá đi mất, sao người trúng thưởng không phải là tôi?" "Tôi cũng muốn hỏi, tại sao tôi không trúng thưởng?" "Đệt!" "Lão tử cấp bảy mươi mấy rồi mà còn không trúng!" "Ai!" "Bình sứ trị giá một trăm triệu đã rơi vào tay một người bí ẩn!" "Khoan đã, người bí ẩn đó rốt cuộc là ai?" "Chẳng lẽ là người của Đậu Ngư?" "Hít!" "Đừng nói nữa, tôi tin rồi!" "Hệ thống rút thưởng do lập trình viên của Đậu Ngư tạo ra!" "Chắc chắn là bên chính thức đã giở trò!" "Mẹ nó, đi thôi anh em, chúng ta đến trang chủ của Đậu Ngư chửi mười tám đời tổ tông nhà nó!" "Super Mod Đậu Ngư: 'Kính gửi quý người dùng Đậu Ngư, phía chính thức không hề can thiệp vào chuyện này!'" Thấy dòng bình luận được ghim trên đầu khung chat,

khán giả trong phòng livestream đều bình tĩnh lại.

Nhưng họ vẫn không hiểu, người trúng thưởng rốt cuộc là ai?

"Ngốc Ngốc Ngốc Ngốc Muội Nhi tặng chủ bá một Tên lửa siêu cấp: 'Thất vọng rời đi.'" "Đoàn Tử tặng chủ bá ba Tên lửa siêu cấp: 'Lần rút thưởng sau, em nhất định sẽ trúng, Bố đại ca, em đi đây.'" "Hư Hư Bảo Bảo tặng chủ bá một Chiến hạm vũ trụ: 'Sau này còn dài, cáo từ!'" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá bảy trăm Vây cá: 'Ghen tị với người trúng thưởng thật!'" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Phi thuyền vũ trụ: 'Người bí ẩn có biết không?

Phát tài to rồi!'" Nhìn lướt qua bình luận, thấy cảm xúc của khán giả đang đi xuống, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc ba giây rồi lên tiếng: "Các vị khán giả thân mến, đừng nản lòng, tôi sẽ lại lấy vật phẩm ra để rút thưởng!" Nghe vậy, cảm xúc của khán giả trong phòng livestream đều hồi phục.

"Chúc mừng người trúng thưởng 'Người bí ẩn'!" Bố Phương mỉm cười hướng về phía camera: "Có thể nổi bật giữa hơn tám triệu người, có lẽ đây chính là người được trời chọn!" Nói xong, Bố Phương nhìn vào số người xem trực tuyến trong phòng livestream.

Bảy triệu sáu trăm ngàn người!

"Hít!" Bố Phương hít một hơi khí lạnh.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, đã có hơn bốn trăm ngàn người rời đi.

Không nói nhiều, Bố Phương chỉ vào quan tài bằng đồng xanh, hướng về phía camera nói: "Các vị khán giả, bên trong là quan tài của vua Lâu Lan, vị vua của nước cổ Lâu Lan!" "?" "Vua Lâu Lan?" "Vãi chưởng!" "Thật hay giả vậy?" "Lầu trên, đừng không tin, là thật

đấy!" "Vãi!" "Tôi vốn đã thoát ra, kết quả nghe được tin tức bùng nổ này, phấn khích quá!" "666!" "Trực tiếp trộm mộ, người tên 'Bố Phương' này đúng là lợi hại thật đấy trời!" "Mở quách!

Mở quách!" "Nói thật, tôi không thể chờ được nữa rồi!" Thấy số người xem trực tuyến ổn định ở mức bảy triệu ba trăm ngàn người, Bố Phương thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 640

Phải công nhận, trộm mộ thật sự rất hấp dẫn!

Những người thoát ra, đa số có lẽ là do gan nhỏ, không dám xem!

Người nhát gan mà thấy thi thể thì có khi sợ đến són ra quần!

Lấy la bàn ra, nhìn phương hướng một chút.

Bố Phương tiếp tục lấy từ trong ba lô ra một cây nến trắng, đi về phía góc đông nam.

"Chủ bá, thắp nến làm gì?" "Mau mở quách đi!" "Trời ạ!" "Sốt ruột chết mất!" "Lầu trên, không hiểu rồi phải không!" "Chủ bá là một Mô Kim Hiệu Úy, phải tuân thủ quy tắc của phái Mô Kim, cái gọi là 'người thắp nến, quỷ thổi đèn' chính là một khế ước ký với người chết, là quy tắc ngàn năm không đổi, không thể phá vỡ!" "Theo lời tôi, Mô Kim Hiệu Úy nào dám phá vỡ quy tắc, tổ sư gia của phái Mô Kim sẽ chui ra từ mộ, bóp chết tươi người đó!" "Ha ha!" "Tôi không tin đâu!" Thắp nến, đặt lên gạch nền, xung quanh vài mét lập tức sáng lên.

Đi về phía quan tài đồng xanh đặt ở chính giữa "tẩm điện", Bố Phương liếc nhìn bình luận, thấy khán giả mới không tin, hắn mỉm cười rồi lên tiếng: "Tôi thắp nến ở góc đông nam, nếu ngọn nến sắp tắt, phải nhanh chóng rút khỏi mộ thất, không được lấy một vật gì.

Nếu nến không tắt, tức là an toàn!" "Vậy chủ bá, nếu ở lại thì sao?" "Sẽ xảy ra chuyện gì?" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương đáp: "Thì thi thể sẽ bật dậy ngay tại chỗ!" Bật dậy?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều dựng tóc gáy.

Vốn dĩ họ đã rất kính sợ người chết.

Nếu người chết sống lại thì thật quá kinh khủng!

Khi Bố Phương đi đến trước quan tài, hắn bất giác quay đầu lại nhìn cây nến, và trong giây tiếp theo, cây nến tắt ngấm.

"Chủ bá, mau chạy đi!" "Đừng quên quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy!" "Nến tắt, phải nhanh chóng rút khỏi mộ thất!" "Quan tài còn chưa mở mà!" "Chắc là gió thổi thôi!" "Tôi thấy nên dùng bật lửa thắp lại lần nữa!" "Tôi có thể chắc chắn, không phải gió thổi tắt nến, hơn nữa, không khí trong tẩm điện cũng rất dồi dào." Bố Phương nói với camera: "Thật quỷ dị!" "Chẳng lẽ là quỷ thổi?" "Vãi!" "Cổ mộ thật tà ma!" "Tôi đi kiểm tra cây nến." Bố Phương vừa nói, vẻ mặt có chút nghiêm trọng đi về phía cây nến. ... ...

"Tôi đi kiểm tra cây nến." Bố Phương vừa nói, vẻ mặt có chút nghiêm trọng đi về phía cây nến.

"Chủ bá, không cần kiểm tra đâu!" "Chỉ cần thắp lại là được rồi!" "Chắc chắn là do gió lùa thổi tắt nến thôi!" Bố Phương lắc đầu, hướng về phía camera nói: "Các vị khán giả, tôi có thể khẳng định, cây nến không phải bị gió thổi tắt." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người.

"Vãi chưởng!" "Nếu không phải gió thổi tắt, vậy nến tắt thế nào?" "Không có không khí?" "Chắc là không thể." "'Tẩm điện' nằm dưới lòng sông ngầm, hai bên thông gió lồng lộng, không khí rất dồi dào." "Hít!" "Nến tự dưng tắt ngấm, đáng sợ quá!" Bố Phương nhanh chóng đến trước cây nến, cầm đèn pin chiếu vào, chỉ thấy trên nền đất cạnh cây nến có chất dịch nhầy!

"Ực!" Nhìn thấy chất lỏng sền sệt, Bố Phương không khỏi nuốt nước bọt.

Cây nến sở dĩ tắt là do bị chất lỏng này dập.

Nhưng trước đó làm gì có chất lỏng nào.

Nghĩ vậy, Bố Phương quay mặt về phía camera, nói: "Các vị khán giả, có lẽ tôi đã biết nguyên nhân nến tắt rồi." Nói rồi, hắn chỉ vào chất dịch nhầy trên cây nến: "Nhìn chất lỏng này, nếu tôi không đoán sai, đây là nước bọt từ miệng một sinh vật nào đó!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

Sinh vật?

Trong "tẩm điện" sao có thể có sinh vật?

"Vãi chưởng!" "Sinh vật ở đâu?" "Tôi có thấy đâu?" "Trời đất ơi!" "Chủ bá lại chém gió rồi!" "Lão Hán Thôi Xa: 'Chất lỏng đó chắc là sáp nến chảy ra, chất lượng nến mua không tốt rồi!'" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu tên lửa: 'Nến tắt, chẳng lẽ là báo hiệu 'trấn mộ thú' sắp xuất hiện sao?'" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng một Chiến hạm vũ trụ: 'Tôi cảm giác có chuyện không hay sắp xảy ra, mà này, Bố gia, có biết sinh vật đó ở đâu không?'" "Chẳng lẽ nó biết tàng hình?" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương hướng về phía camera nói: "Các vị khán giả, nến của tôi là loại tốt nhất, chất lượng có thể đảm bảo, nếu tôi không đoán sai, sinh vật bí ẩn đó đang ở trên xà nhà!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

Sinh vật bí ẩn ở trên xà nhà?

Thật không?

Chỉ thấy Bố Phương chần chừ không lấy đèn pin chiếu lên xà nhà, không biết đang đợi điều gì.

"Chủ bá, mau chiếu lên xà nhà đi!" "Tôi muốn xem xem, dự đoán của ông có đúng không!" "Nói thật, tôi không thể chờ được nữa!" Bố Phương nói: "Mọi người chuẩn bị tâm lý đi!" Sở dĩ hắn chắc chắn

sinh vật bí ẩn ở trên xà nhà là vì nước bọt của nó rơi từ trên xuống!

Nghĩ vậy, Bố Phương ngẩng đầu nhìn lên xà nhà, ngay giây tiếp theo, sau lưng hắn toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy trên xà nhà cao hơn chục mét của tẩm điện, một mảng tối đen, trong bóng tối, có một đôi mắt to hình con ngươi dọc đang mở to.

Trông giống hệt mắt của rắn hổ mang chúa!

Nó đang nhìn chằm chằm vào mọi hành động của hắn!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng thấy đôi mắt giống rắn kia, ai nấy đều tê dại da đầu, kinh hãi!

"Vãi chưởng!" "Quái vật à?" "Mắt to thế?" "Chẳng lẽ là một con 'rắn lớn'?" "Đệt!" "Đáng sợ thật sự!" "Nói thật, xem livestream của chủ bá vừa căng thẳng, vừa kịch tính, vừa kinh dị!" "Trời đất ơi!" "Khủng khiếp quá!" "Nếu tôi không đoán sai, đây là một con rắn lớn!" "Lầu trên, chưa chắc đâu, mắt nó giống rắn, nhưng chưa chắc là rắn, đừng quên, trước đây chúng ta thấy con điêu khắc kia, là đầu của một con trùng lớn!" "Có khả năng, con quái vật trên tẩm điện là Tử Vong Chi Trùng!" "Không nói nhiều, chủ bá đỉnh vãi!" "Dùng mạng sống để livestream cho chúng ta xem!" "Thôi thôi, tôi xin theo dõi trước đã!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một Máy bay: 'Bây giờ ngoài Bố gia và tôi, những người còn lại trong tẩm điện đều không biết trên xà nhà có quái vật, vẫn đang ung dung tự tại ngắm bình sứ.'" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Phi thuyền vũ trụ: 'Bố gia, an toàn là trên hết, trộm mộ thứ hai, mau chạy đi!'" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến hạm vũ trụ: 'Cũng không biết tại sao con quái vật trên xà nhà thấy Bố gia nhìn nó mà không tấn công, có lẽ nó kiêng dè Bố gia chăng!'" Bố Phương nhẹ nhàng nuốt nước bọt, không dùng đèn pin chiếu vào con quái vật trên xà nhà, sợ rằng giây tiếp theo sẽ bị nó tấn công phủ đầu, giết chết!

Suy nghĩ nghiêm túc ba giây, Bố Phương hướng về phía camera nói: “Các vị khán giả, nói thật, tôi cũng không ngờ trên xà nhà của tẩm điện lại có quái vật.

Hơn nữa, tôi đã vào tẩm điện một lúc rồi, con quái vật trên xà nhà cũng không xuống tấn công tôi, không biết nó đang đợi gì!” “Điều duy nhất tôi có thể chắc chắn là, nó sợ tôi!” “Bởi vì tôi có huyết mạch Long Vương!” Nghe xong lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người.

Chương 641

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, ông nghĩ rằng con quái vật trên xà nhà có thể nhìn xuyên thấu à?" "Có thể thấy được dòng máu rồng đang chảy trong cơ thể ông?" "Khoan đã!" "Tôi hình như hiểu ra rồi!" "Con quái vật trên xà nhà là 'Cabaro Long'!" "Bởi vì trước đó, Cabaro Long định một miếng nuốt chửng chủ bá, kết quả chủ bá nhỏ máu ra, dọa nó chạy mất!" "Không ngờ nó lại trốn ở đây!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một Máy bay: 'Vãi, tôi còn tưởng là Tử Vong Chi Trùng, không ngờ lại là Cabaro Long!'" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Tên lửa siêu cấp: 'Có một đôi mắt giống rắn, sao tôi không nghĩ ra là Cabaro Long nhỉ?'" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến hạm vũ trụ: 'Mọi người đừng vội kết luận, chúng ta còn chưa nhìn rõ con quái vật trên xà nhà mà!'" "Bố Phương, sao cậu không thắp nến?" Vương Bàn Tử cất một chiếc bình hoa vào ba lô, nhìn về phía Bố Phương, thấy hắn ngẩng đầu nhìn xà nhà, đứng im bất động, cũng không thắp nến, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Nhưng đợi vài giây, Bố Phương cũng không trả lời.

Trong mắt hắn, Bố Phương như đã hóa đá.

Tò mò, hắn cũng ngẩng đầu nhìn lên xà nhà.

Ngay giây tiếp theo, hắn thấy một cảnh tượng cả đời khó quên!

Chỉ thấy một đôi mắt to bằng nắm đấm, giống như mắt rắn, có hình con ngươi dọc.

Vô cùng đáng sợ!

Đôi mắt đó không hề động đậy, đang nhìn chằm chằm vào hắn!

"Mẹ nó!" Vương Bàn Tử sợ chết khiếp, nhảy dựng lên tại chỗ,

hét lên một tiếng kinh hãi.

"Sao vậy?" Mọi người trong tẩm điện đều ngẩn ra, nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử sau khi rơi xuống đất, ngồi phịch xuống, cả người kinh hãi, hai chân đạp đạp lùi về sau.

Hơn nữa, ánh mắt hắn đang nhìn lên xà nhà.

Mọi người thấy vậy, đều tò mò nhìn lên.

Sau đó sợ chết khiếp!

"Vãi chưởng!" "Quái vật à?" "Đáng sợ quá!" Sở Viêm kinh hãi kêu lên, rồi nhanh chóng chạy ra khỏi tẩm điện.

"Đáng sợ quá." Giáo sư Tiêu toàn thân run rẩy, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

"Rắn?" Người dẫn đường Hắc Mạn Ba lên tiếng.

Lúc này, ngoài Bố Phương, Hồ Bát Nhất và Trương Thất Linh, những người còn lại đều sợ chết khiếp, mặt mày tái mét.

Cũng không ngờ trên xà nhà lại có một con quái vật!

"Hù!" Bố Phương hít sâu một hơi, lấy hết can đảm, cầm đèn pin chiếu lên.

Dưới ánh đèn pin, có thể thấy được con rắn lớn đang quấn quanh cột trên xà nhà, chính xác hơn là một con rồng giống rắn, cũng chính là Cabaro Long!

Thấy ánh đèn pin chiếu vào, Cabaro Long ngọ nguậy thân mình, há to miệng về phía Bố Phương đang chiếu đèn, lộ ra vẻ hung hãn!

Hai chiếc răng nanh vừa dài vừa nhọn!

Bố Phương không ngờ, Cabaro Long lại ẩn nấp ở đây.

Vậy Tử Vong Chi Trùng rốt cuộc có tồn tại không?

"Gàooo!" Đột nhiên, Cabaro Long gầm lên một tiếng, phun ra chất độc màu xanh lục về phía Bố Phương!

"Đệt!" Bố Phương chửi một tiếng, phản ứng cực nhanh, lập tức lấy ra Kim Cương Tán, chắn trước mặt.

"Xèo xèo xèo!" Chất độc bắn lên chiếc ô, phát ra tiếng xèo xèo.

Có thể thấy rõ, chất độc của Cabaro Long đang bốc hơi.

Nếu Kim Cương Tán không được làm từ vàng ròng, e rằng chiếc ô đã bị ăn mòn.

Thấy Bố Phương dùng ô đỡ được đòn tấn công của Cabaro Long, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

"Vãi chưởng!" "Lợi hại quá chủ bá ơi!" "Tốc độ phản ứng quá nhanh!" "Còn nhanh hơn cả tốc độ đạn bắn!" "Lầu trên, nói quá rồi đấy!" "Không nói nhiều, chủ bá đỉnh vãi!" "Nói thật, nếu bị chất độc của Cabaro Long dính vào người, da thịt chắc chắn sẽ tan chảy!" "Lão Hán Thôi Xa: 'Chủ bá, mau nhổ máu đuổi nó đi!'" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Tên lửa siêu cấp: 'Lầu trên nói đúng, tôi cũng nghĩ vậy!'" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến hạm vũ trụ: 'Còn núi xanh thì không lo thiếu củi đốt, Bố gia, đi thôi, nếu mất mạng ở đây, tôi chắc chắn sẽ buồn đến mức nước mắt lấp đầy Thái Bình Dương!'" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Cabaro Long tấn công tôi từ xa, chắc hẳn đã do dự rất lâu mới quyết định.

Hơn nữa, nó muốn giết tôi, tôi sẽ không nhổ máu đuổi nó đi, phải nhổ cỏ tận gốc, trừ hại cho những người đồng hành sau này!" "Hơn nữa, tôi sẽ không đi!" "Đã đến đây rồi, không có lý do gì phải quay về!" Nghe xong lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều

chấn động!

Có thể thấy, Bố Phương muốn xử lý Cabaro Long!

"Trời ạ!" "Lợi hại quá chủ bá ơi!" "Vậy mà lại muốn xử lý Cabaro Long!" "Xin hỏi chủ bá, xử lý từ đằng trước?

Từ đằng sau?

Hay là từ bên hông?" "Lầu trên, tôi nghi ngờ ông đang lái xe, nhưng tôi không có đủ bằng chứng!" "Trời đất ơi!" "Người đấu rồng, sắp được trình diễn rồi!" "Nói thật, tôi không thể chờ được nữa, muốn xem chủ bá hành Cabaro Long!" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một Máy bay: 'Chủ bá, cũng quá mãnh liệt rồi đấy!'" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Tên lửa siêu cấp: 'Cabaro Long ở trên xà nhà cao mười mấy mét, Bố gia, định xử nó thế nào?'" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến hạm vũ trụ: 'Đúng vậy!

Xử không tới mà!'" Nhìn lướt qua bình luận, thấy có khán giả cho rằng hắn không thể xử được Cabaro Long trên xà nhà, Bố Phương nở một nụ cười quỷ dị, hướng về phía camera nói: "Các vị khán giả, các vị không biết đấy thôi, tôi có một trăm cách để xử lý Cabaro Long, còn nó thì bất lực với tôi!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

Chương 642

"Vãi chưởng!" "Lợi hại quá chủ bá ơi!" "Có một trăm cách xử lý nó, mà nó thì bất lực?" "Hít!" "Chủ bá, cũng quá tự tin rồi!" "Tôi phục!" "Không nói nhiều, chủ bá đỉnh vãi!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một Máy bay: 'Bố gia, rốt cuộc anh còn bao nhiêu át chủ bài chưa sử dụng vậy?'" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Tên lửa siêu cấp: 'Thật đấy, con Cabaro Long to như vậy trên xà nhà, Bố gia, định xử lý nó thế nào?'" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến hạm vũ trụ: 'Lúc trước Cabaro Long bị tạt cả mặt máu, chắc là không dám tấn công Bố gia ở cự ly gần nữa, nhưng nó không xuống, chẳng lẽ Bố gia định cầm đao lên xà nhà xử nó?'" Nhìn dòng bình luận cuối cùng, Bố Phương vô cùng tự tin nói: "Không sai, tôi muốn lên xà nhà xử nó!" "Không phải chứ chủ bá, xà nhà cao mười mấy mét, ông định lên thế nào?" "Tôi không tin ông có thể leo lên được!" "Chủ bá mà leo lên được, tôi trồng cây chuối ăn *** chó!" "Nói thật đi chủ bá, lên xà nhà?

Không thể nào leo lên được đâu?" "Bốn bức tường trong tẩm điện đều làm bằng gỗ trinh nam, bề mặt nhẵn bóng vô cùng, căn bản không có chỗ để đặt chân leo lên!" "Ai nói tôi định leo tường?" Bố Phương cười một tiếng, đặt ba lô xuống, từ bên trong lấy ra một cuộn dây thừng, một đầu có một chiếc móc câu, đó chính là Toản Thiên Tác!

Thấy Bố Phương lấy ra dây thừng, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Cũng không ngờ trên đời này lại tồn tại loại dây thừng như vậy!

Thật không thể tin nổi!

"Sợi dây này gọi là Toản Thiên Tác, dài ba mươi mét!" Bố

Phương cầm một đoạn dây, xoay tròn móc câu, hướng về phía camera nói: "Loại dây này chỉ có phái Bàn Sơn sử dụng, còn chắc chắn hơn cả dây chuyên dụng của lính đặc chủng.

Shirley Dương cũng là vợ sắp cưới của tôi, ông ngoại của cô ấy là Chá Cô Tiêu đã cho ba sợi, tôi lấy một sợi, dùng dao cắt thành nhiều đoạn." "Nói thật với mọi người, năm đó ở đảo Bình Sơn, vách núi đó cao vạn trượng, ba người phái Bàn Sơn sử dụng Toản Thiên Tác, dài hơn một vạn mét!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Sợi dây dài một vạn mét?

Cũng không ngờ trên đời lại có sợi dây dài như vậy!

"Vãi chưởng!" "Tôi phục!" "Ngôi mộ của hoàng đế nào mà ở dưới vách núi vạn trượng vậy?" "Rốt cuộc lo lắng cổ mộ bị trộm đến mức nào mà lại chọn xây lăng mộ dưới vách núi!" "Mẹ nó!" "Phái Bàn Sơn làm ra sợi dây dài một vạn mét thế nào vậy?" "Nói thật đi chủ bá, ông đang chém gió với tôi phải không?" "Tôi không lừa mọi người." Bố Phương nói: "Năm đó trộm mộ ở Bình Sơn, vào thời Dân quốc, ở khu vực Lão Hùng Lĩnh, Tương Tây.

Bình Sơn cũng là một ngọn núi, trên hẹp dưới rộng, giống như một chiếc bình báu, bên trong là cổ mộ của một vị đại tướng quân thời Nguyên, ở dưới vách núi, là địa cung, nhưng chủ nhân ngôi mộ lại được chôn trên đỉnh núi!" "Lần đó, đầu tiên là vào địa cung!" "Phái Bàn Sơn có ba người, sử dụng Toản Thiên Tác dài vạn mét đi xuống, phái Tả Lĩnh thì tạo thành một chiếc thang rết dài vạn mét.

Trong cổ mộ có một con rết sáu cánh đã tu thành nội đan, chủ nhân ngôi mộ là Thi vương Tương Tây, tôi bây giờ vẫn còn ấn tượng sâu sắc!" Nghe xong lời Bố Phương, một loạt khán giả trong phòng livestream đều ngã ngửa.

Thời Dân quốc?

Nếu thật sự sống đến bây giờ, cũng đã là một ông già sắp chết rồi!

Bố gia trông mới chỉ ngoài hai mươi tuổi!

Thật không tin trên đời có người có thể trường sinh bất lão!

Hơn nữa, Bố Phương nói quá nghiêm túc.

Cứ như đã chuẩn bị trước, nói ra một cách tùy tiện.

"Chủ bá, tôi xin ông đừng chém gió nữa!" "Tôi đâu phải trẻ con ba tuổi, không lừa được tôi đâu!" "Mau lên xử lý Cabaro Long đi!" "Loại bỏ một mối nguy!" "Nếu nó phun chất độc về phía bạn bè của ông, vậy thì chủ bá, ông chuẩn bị nhặt xác cho họ đi!" "Mọi người nghĩ tôi đang chém gió à?" Bố Phương nói: "Đó là sự thật, dĩ nhiên, mọi người không tin, cũng nằm trong dự liệu của tôi!" Nói xong, hắn nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cầm đèn pin chiếu lên xà nhà!" "Được!" Hồ Bát Nhất gật đầu, cầm đèn pin chiếu lên xà nhà.

"Hù!" Hít sâu một hơi, Bố Phương nhìn vào một cây xà lớn, sau đó dùng sức ném đầu có móc câu của Toản Thiên Tác lên.

Rất nhanh, Toản Thiên Tác đã quấn quanh cây xà lớn bằng gỗ trinh nam vài vòng, móc chắc vào đó!

Thấy vậy, khán giả trong phòng livestream đều hít một hơi khí lạnh!

Vạn lần không ngờ, Bố Phương chỉ ném một lần, sợi dây đã móc được!

Trời ạ!

Thật không thể tin nổi!

"666!" "Chủ bá, lợi hại quá!" "Chắc chắn là do chủ bá may mắn!" "Lầu trên, đừng nghĩ là chủ bá may mắn, chủ bá là Mô Kim Hiệu Úy,

số lần ném dây chắc đã không đếm xuể rồi, bây giờ một lần móc được, không có gì lạ cả!" "Giống như tay súng bắn tỉa, vua súng vậy." "Cũng là từ việc sờ súng, quen thuộc với súng, bắn vào tuyến đường chạy hình chữ S của người mới bắt đầu, cũng có thể một phát bắn trúng!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Tên lửa siêu cấp: 'Bố gia là cao thủ toàn năng à, lợi hại quá trời!'" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến hạm vũ trụ: 'Tôi cảm giác lúc Bố gia lên, Cabaro Long sẽ nhận thua, bỏ chạy!'" Không nhìn bình luận, Bố Phương treo Kim Cương Tán sau lưng, nắm lấy sợi dây, leo lên.

Nói thật, leo lên thì đơn giản, chỉ lo Cabaro Long chủ động xuất kích, tấn công.

Cabaro Long nhìn Bố Phương dùng dây thừng leo lên, không nói nhiều, trực tiếp trườn trên xà lớn, hướng về phía nơi Toản Thiên Tác móc vào.

Sau đó, nó há to miệng, cắn đứt đoạn dây thừng.

Nó không thể để con người này lên được.

Trong cơ thể người này có máu rồng, khiến nó vô cùng sợ hãi.

"Bụp!" Sợi dây bị cắn đứt, Bố Phương rơi thẳng xuống đất, vững vàng đáp trên sàn nhà, không hề ngã.

Nhìn Cabaro Long trên xà lớn, khóe miệng Bố Phương giật giật.

Cũng không ngờ con rồng này lại nhìn ra, hắn dùng dây thừng để leo lên.

Chỉ cần cắn đứt sợi dây phía trên, hắn không thể nào leo lên được.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người.

Cứ tưởng Bố Phương có thể leo lên thành công.

Ai ngờ đâu, Cabaro Long lại cắn đứt sợi dây.

Chương 643

"Chủ bá, dây của ông có chắc đến đâu!" "Cũng không sắc bằng răng của Cabaro Long!" "Bây giờ không thể lên xà nhà, xem ông xử lý Cabaro Long thế nào!" "Bố Phương, tôi có cách để Cabaro Long xuống!" Vương Bàn Tử đứng dậy từ trên đất, phủi mông, cầm súng lục Desert Eagle nhắm vào Cabaro Long, trực tiếp bóp cò.

"Pằng!

Pằng!

Pằng!" Tiếng súng vang lên!

Cậu béo liên tiếp bắn ba phát, đạn đều chính xác trúng vào đầu con rồng!

"Gàooo!" Cabaro Long gầm lên một tiếng, tức giận!

"Cậu béo, đừng làm vậy!" "Cabaro Long xuống sẽ ăn thịt tôi đấy!" Giáo sư Tiêu thấy Vương Bàn Tử định tiếp tục bắn, vội vàng lên tiếng.

Ông còn muốn sống thêm vài năm, không muốn bị Cabaro Long cắn chết, ăn thịt.

"Giáo sư Tiêu, ông không sợ chết à?" Vương Bàn Tử nhíu mày, chất vấn.

"Nói không sợ chết là giả." Giáo sư Tiêu cũng không giấu giếm, nói thật.

"Sợ gì?

Không phải có Bố Phương ở đây sao?" Vương Bàn Tử nói: "Tôi chỉ cần chọc giận Cabaro Long, nó nhất định sẽ tức giận xuống tấn

công tôi, lúc đó, Bố Phương sẽ ra tay giết nó!" "Không tìm chết thì sẽ không chết." Giáo sư Tiêu nói: "Tôi đề nghị, chúng ta quay về đi." "Giáo sư, ông nghĩ có thể quay về được sao?" Hồ Bát Nhất lúc này lên tiếng: "Đường về phải đi qua đường thủy, Cabaro Long chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta, nó sẽ bám theo như hình với bóng, như vậy, trong lòng ông không sợ sao?" "Cho nên, con nghiệt súc canh giữ quan tài của vua Lâu Lan này, phải trừ bỏ!" Giáo sư Tiêu: "..." "Cậu béo, bắn đi!" "Tôi không tin, nó chịu làm cái bia sống cho cậu bắn!" Bố Phương nhìn Bàn Tử nói.

"Được thôi!" Vương Bàn Tử xắn tay áo, bảo Tiêu Lãnh ném cho một hộp đạn thay, sau đó nhắm vào Cabaro Long bắn.

Cabaro Long cảm thấy đau đớn, nhưng không muốn xuống, chỉ trườn đi trên xà nhà!

Nhưng dù nó trườn thế nào, với tư cách là một tay súng thần bách phát bách trúng như Vương Bàn Tử, mỗi lần bắn đều trúng vào đầu Cabaro Long!

Điều này cũng khiến khán giả trong phòng livestream phải nhìn bằng con mắt khác.

"Vãi chưởng!" "Cậu béo lợi hại thật!" "Bách phát bách trúng à!" "Trời đất ơi!" "Đi trộm mộ mà lợi hại thế!" "Dùng mông cũng biết, dám vào cổ mộ, trộm đồ tùy táng của người chết, đều không phải là người thường!" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một Máy bay: 'Nói thật, từ khi xem livestream của chủ bá, tôi mới biết, người trộm mộ không chỉ kiến thức phong phú, mà còn thân mang tuyệt kỹ!'" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Tên lửa siêu cấp: 'Bố gia, hỏi một câu, cậu béo từng đi lính à?'" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến hạm vũ trụ: 'Nói thật, tôi cũng muốn biết!'" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả hỏi, Bố

Phương lắc đầu, nghiêm túc nói: “Cậu béo chưa từng đi lính, nhưng về mặt bắn súng, cậu ấy vô cùng có thiên phú!” “Tài bắn súng của tôi cũng không chuẩn bằng cậu béo!” “Theo lời tôi, cậu béo là tay súng thần giỏi nhất thế giới này!” Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều ý thức được, cậu béo ngoài việc tham tiền ra, còn là một tay súng thần!

“Cabaro Long xuống rồi!” Đột nhiên, giáo sư Tiêu thấy Cabaro Long dùng đuôi móc vào xà lớn, thò đầu xuống, kinh hãi nói.

“Mẹ ơi!” “Nó nhắm vào tôi!” Vương Bàn Tử nhìn Cabaro Long, chỉ thấy trên đầu nó có những vết thương to bằng ngón tay, bị đạn bắn xuyên, mặt đầy vẻ hung tợn nhìn hắn.

Nói xong, hắn vội vàng chạy ra sau lưng Bố Phương.

Cabaro Long bị cơn giận làm cho mờ mắt, há to cái miệng máu, cắn về phía Bố Phương.

Nó biết, muốn ăn thịt tên béo kia, phải xử lý tên nhân loại có huyết mạch mạnh mẽ này trước!

“Tìm chết!” Bố Phương lạnh lùng nói, ngay sau đó bùng phát toàn bộ thực lực, sử dụng Long Tượng Bàn Nhược Công, tung ra một quyền đầy sức mạnh!

Chỉ thấy trên nắm đấm của hắn, có hình rồng và voi quấn quanh!

Sức mạnh của mười ba tầng cảnh giới Long Tượng Bàn Nhược Công chồng chất lên nhau!

Sức mạnh lên tới một vạn ba ngàn cân!

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên!

Chỉ thấy Bố Phương một quyền nện thẳng vào miệng Cabaro Long, đánh nát đầu nó!

Chỉ thấy Bố Phương tung ra một quyền đầy sức mạnh, nện vào miệng Cabaro Long, theo đó nội lực bùng phát lan tỏa, dư chấn sinh ra đã làm vỡ nát đầu của Cabaro Long!

"Hù!" Bố Phương thu nắm đấm lại, nhìn Cabaro Long ngã trên sàn nhà, thở ra một hơi dài.

Đầu của con rồng này đã bị đánh nát.

Máu thịt văng tung tóe khắp nơi.

Long Tượng Bàn Nhược Công có tổng cộng mười ba tầng cảnh giới, tầng thứ mười ba cũng chính là sức mạnh của mười ba con rồng và mười ba con voi.

Sức mạnh của cú đấm cực kỳ hung mãnh, uy lực vô cùng.

"Trời đất ơi!" Nhìn Cabaro Long bị Bố Phương một quyền đánh chết, tất cả mọi người trong tẩm điện đều kinh ngạc đến rớt cả cằm, không nói nên lời.

Cũng không ngờ, Bố Phương một quyền đã miểu sát Cabaro Long.

"Cũng quá mạnh rồi!" Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm hai cô gái nhặt lại cằm từ dưới đất lên, sau đó giơ ngón tay cái về phía Bố Phương.

Nói thật, Bố Phương quả thực bá đạo hết chỗ chê!

Chương 644

Con rồng này không biết đã sống bao nhiêu năm, vậy mà bị Bố Phương đánh chết!

Có lẽ nó sống đến tận bây giờ, cũng không ngờ sẽ bị một con người tay không đánh chết!

"Tôi phục!" Hồ Bát Nhất nhìn Bố Phương, lên tiếng: "Một quyền đánh chết Cabaro Long, dưới gầm trời này, e rằng chỉ có một mình Bố Phương làm được!" "Tà Lưu Hải, có thể một quyền đánh chết con rồng này không?" Vương Bàn Tử chỉ vào Cabaro Long trên đất, nhìn Trương Thất Linh đang vô cùng bình tĩnh hỏi.

Trương Thất Linh nghe vậy, lắc đầu, lên tiếng: "Bố Phương mạnh hơn tôi!" Cùng lúc đó, nhìn Cabaro Long nằm bất động trên đất trong tẩm điện, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Cứ tưởng Bố Phương sẽ bị Cabaro Long một miếng nuốt chửng.

Ai ngờ đâu, Bố Phương chỉ tung ra một quyền, đã đánh cho đầu Cabaro Long nở hoa!

"Chủ bá 666!" "Một quyền miểu sát Cabaro Long!" "Trời ơi!" "Không ngờ chủ bá lại mãnh liệt như vậy!" "Đúng vậy!" "Chủ bá này mãnh liệt chết đi được!" "Yêu rồi yêu rồi!" "Không nói nhiều, chủ bá đỉnh vãi!" "Vũ Thiên Đái Đao Bất Đái Tán tặng chủ bá một Máy bay: 'Cabaro...

Mẹ nó, đây là chuyện người có thể làm được sao?'" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Tên lửa siêu cấp: 'Con rồng này bị Bố gia xử lý rồi, tiếp theo chắc là an toàn rồi nhỉ?'" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến hạm vũ trụ: 'Thực lực của Bố gia, thiên hạ đệ nhất à!

Một trăm lão già nước ngoài xông lên, có lẽ cũng bị Bố gia xử chết!'" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương hướng về phía camera lên tiếng: "Các vị khán giả, nói thật không giấu gì, Cabaro Long chưa chết!" Sở dĩ khẳng định như vậy là vì, tiếng của hệ thống chưa vang lên.

Nếu Cabaro Long thật sự bị đánh chết, vậy thì chắc chắn sẽ nhận được điểm nâng cấp huyết mạch.

Gì cơ?

Chưa chết?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Cabaro Long chưa chết?" "Vãi!" "Thật hay giả vậy?" "Con rồng này đầu đã bị chủ bá đánh nát rồi, sao có thể còn sống được?" "Đúng vậy!" "Chủ bá, có thể cho tôi một lời giải thích được không?" Bố Phương nói: "Cabaro Long tuy chưa chết, nhưng đầu nó đã bị tôi đánh nát, không thể làm hại tôi được." "Lấy một ví dụ, rắn khi gặp kích thích từ bên ngoài sẽ làm cổ phồng lên, nâng nửa thân trước thẳng đứng, để đầu ở vị trí cao nghênh địch." "Việc làm cho đầu có thể lao tới là một loại biến dạng của cổ then chốt." "Khi đầu rắn bị chặt xuống, có thể sẽ dính liền một ít phần cổ, khi đầu rắn làm động tác cắn người, cổ sẽ nhanh chóng xảy ra một biến dạng, biến dạng này có thể sẽ tạo ra một lực đẩy, gây ra một cú bật." "Não của nó nhỏ, trung khu thần kinh cao cấp tương đối không phát triển, tương đối mà nói, năng lực của trung khu sơ cấp lại tương đối mạnh." "Đầu rắn cắn người chỉ là một loại phản xạ có điều kiện." "Trên cơ thể động vật sơ cấp, thần kinh chỉ huy loại phản xạ có điều kiện này không hoàn toàn nằm ở não, mà ở trên các chi của nó." "Chỉ có động vật cao cấp như con người, trung khu thần kinh mới tập trung ở trong não, một khi não chết, không thể làm bất kỳ động tác nào

nữa.” “Chính vì thần kinh trung khu của động vật cấp thấp như rắn phân bố khắp toàn thân, nên các cơ quan của nó có thể duy trì hoạt động độc lập trong thời gian dài hơn, cho nên chặt đầu rắn sẽ xuất hiện phản xạ có điều kiện, sẽ cắn bị thương người.” Nghe xong lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều hoàn toàn hiểu ra.

Đầu của Cabaro Long tuy đã bị Bố Phương đánh nát, nằm bất động trên đất, nhưng các cơ quan khác của nó vẫn có thể duy trì trong một thời gian dài.

“Keng!” Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém đứt vị trí bảy tấc của Cabaro Long!

“Đinh!” “Túc chủ tiêu diệt Cabaro Long!” “Điểm nâng cấp huyết mạch +30.000!” “Còn lại một triệu bảy trăm ngàn điểm nâng cấp huyết mạch để nâng cấp huyết mạch!” Nghe tiếng của hệ thống, Bố Phương hướng về phía camera nói: “Các vị khán giả, Cabaro Long đã chết, tiếp theo, tôi sẽ thắp lại một cây nến khác, mở quách!” Nghe thấy âm thanh của hệ thống, Bố Phương quay mặt về phía camera livestream, nói: “Thưa các vị khán giả, Tạp Bố La Long đã chết, tiếp theo, tôi sẽ thắp lại một ngọn nến, chuẩn bị mở quan tài!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng kích động.

Xem livestream là để xem chủ mộ trong quan tài trông như thế nào.

Con người luôn tò mò về người chết, rất muốn biết lão Tống tử vua Lâu Lan rốt cuộc có hình dạng ra sao.

“Mở quan tài!

Mở quan tài đi!” “Nói thật, tôi không thể chờ được nữa rồi!” “Trời đất ơi!” “Hóa ra chủ bá thực sự là một tên trộm mộ, ban đầu tôi không tin, bây giờ thì tin rồi!” “Lầu trên, chủ bá không phải là trộm mộ, mà là một Mô Kim Hiệu Úy!” “Mô Kim Hiệu Úy không phải là trộm mộ à?” “...” “‘Bé Cưng Thích Hát’ tặng chủ bá một chiếc máy bay: ‘Chủ

bá trộm mộ, cẩn thận bị quản lý phòng cấm chat đấy!'" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Trộm mộ nghe khó nghe quá, Bố gia là Mô Kim Hiệu Úy!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: 'Đúng vậy!

Bố gia là một Mô Kim Hiệu Úy có nguyên tắc, những ngôi mộ cổ được nhà nước bảo vệ thì tuyệt đối sẽ không động vào!'" Bố Phương đi đến góc đông nam, liếc nhìn qua khung bình luận.

Hắn thấy có người nói hắn là trộm mộ, cũng chẳng bận tâm.

Thời hiện đại, người ta đều cho rằng Mô Kim Hiệu Úy là trộm mộ.

Nhưng họ không biết rằng, vào thời Tam Quốc, Mô Kim Hiệu Úy là nghề trộm mộ hợp pháp, có giấy phép hẳn hoi.

Không nói nhiều nữa.

Sau khi Bố Phương thắp nến, hắn im lặng chờ đợi nửa phút, thấy ngọn nến không tắt, liền xoay người đi về phía chiếc quan tài bằng đồng.

Mọi người trong tẩm điện thấy Bố Phương tiến đến trước quan tài, cũng bất giác bước theo.

"Quan tài dài khoảng hai mét bảy, rộng khoảng một mét ba, bốn góc nắp quan tài được cố định bằng đinh sắt!" Hồ Bát Nhất quan sát quan tài, rồi nhìn vào khe hở, nói: "Quan tài được bịt kín, dùng gang nóng chảy để niêm phong!" Nghe vậy, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc trong ba giây, rồi nói: "Tôi sẽ loại bỏ lớp gang trước, sau đó mở quan tài!" "He he!" Vương Bàn Tử cười nói.

"Tiểu Ca, hai chúng ta cùng làm nhé!" Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao cắm vào khe hở bên trái của nắp quan tài, rồi nói với Trương Thất Linh.

“Ừm.” Tiểu Ca gật đầu, cũng dùng Hắc Kim Cổ Đao cắm vào khe hở.

Hai thanh đao đều chém sắt như chém bùn, đâm vào lớp gang nóng chảy dễ như đâm vào đậu hũ.

Những người còn lại đều im lặng chờ đợi, không ai lên tiếng.

Rất nhanh, lớp gang ở bốn cạnh quan tài đã được Bố Phương và Trương Thất Linh dọn sạch.

“Bàn Tử, lấy móc neo ra đây,” Bố Phương cất Hắc Kim Cổ Đao vào không gian hệ thống, nói với Bàn Tử.

“Được thôi.” Vương Bàn Tử cười hì hì, đặt ba lô xuống, lấy ra hai chiếc móc neo, đưa cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy móc neo, đặt trước ống kính livestream, lên tiếng nói: “Thưa các vị khán giả, như mọi người đã thấy, hai chiếc móc này dùng để mở quan tài!” Nghe lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều ngớ người.

“Không phải chủ bá sức mạnh vô song sao, không thể dùng tay nâng nắp quan tài lên à?” “Việc gì phải làm chuyện thừa thãi này?” “Đúng vậy!” “Dùng tay trực tiếp nâng nắp quan tài lên là được rồi mà?” “Chủ bá, cho tôi một lời giải thích đi.” “…” Bố Phương nói: “Lần nào cũng dùng tay mở quan tài, lần này phải khác một chút chứ!” Nghe vậy, khóe miệng của khán giả trong phòng livestream đều giật giật.

Chương 645

Đồng thời, họ cũng tò mò Bố Phương sẽ dùng móc neo để mở quan tài như thế nào!

"Hù!" Thở ra một hơi, Bố Phương nhìn giáo sư Tiêu, Hồ Bát Nhất và những người khác nói: "Mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào đi!" "Được." Mọi người nghe vậy đều lên tiếng đáp lại.

Thấy mọi người đều đã đeo mặt nạ phòng độc, Bố Phương cầm hai chiếc móc neo, một chiếc móc vào một đầu nắp quan tài, sau đó nắm chặt hai sợi xích sắt, đi ra xa khoảng sáu mét, đột nhiên siết chặt xích sắt, dùng sức kéo mạnh về phía sau.

"Rầm!" Một tiếng động lớn vang lên.

Nắp quan tài tuy được cố định bằng đinh sắt, nhưng sức lực của Bố Phương quá lớn, trực tiếp kéo bật nắp quan tài ra.

"Rầm!" Tiếng động thứ hai vang lên!

Nắp quan tài bằng đồng nặng trịch rơi xuống sàn nhà bằng gỗ Nam Mộc tơ vàng.

Thấy cảnh này!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Sức lực này quá lớn rồi!" "Chủ bá thật mãnh liệt!" "Thật sự, chủ bá quá mạnh!" "'Lão Hán Đẩy Xe' tặng chủ bá một chiếc máy bay: 'Chủ bá, cứ mạnh mẽ như vậy nữa, tôi sẽ gọi cô giáo tiếng Anh của tôi vào làm fan đó!'" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Bố gia, quá bạo lực, tôi thích!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: 'Khoan đã!

Tại sao sau khi nắp quan tài được mở ra, lại có một luồng khí đen dày đặc bốc lên?'" Sau khi nắp quan tài được Bố Phương mở ra, mười giây sau, một luồng khí đen dày đặc từ trong quan tài bằng đồng bốc lên.

"Vãi chưởng!" "Quật mộ rồi!" "Chủ bá, mau chạy đi!" "Trời ơi!" "Thật đáng sợ!" "Ôi đệt!" "Khí đen đó là gì vậy?" "Thật là phi khoa học!" "Tại sao trong quan tài lại bốc ra khói đen cuồn cuộn nhỉ?" "'Bé Cưng Thích Hát' tặng chủ bá một chiếc máy bay: 'Trời ơi!

Dùng lời của tôi mà nói, thật không thể tin được!'" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Cảm giác như sương mù đen này vô tận vậy!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một phi thuyền vũ trụ: 'Bố gia, những khí đen này là gì vậy?'" Liếc nhìn khung bình luận, Bố Phương lên tiếng giải thích: "Thưa các vị khán giả, nếu tôi không đoán sai, những màn sương đen này chính là khí độc!" "Do người xưa đặt vào." "Mục đích không cần nói cũng biết, là để đầu độc những kẻ trộm mộ mở quan tài!" "Nhưng làm sao họ ngờ được!" "Thời hiện đại đã nghiên cứu ra đủ loại mặt nạ phòng độc!" "Chỉ cần đeo mặt nạ phòng độc, chúng ta sẽ an toàn!" Nghe lời giải thích của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

Hóa ra sương mù đen là khí độc, một trong những biện pháp phòng trộm mộ.

"Haiz!" "Tôi còn tưởng là xác chết quật mộ chứ!" "Đúng là một phen hú vía!" "Thật lòng mà nói, đám sương mù đen này trông đáng sợ quá!" "…" Không nhìn khung bình luận nữa, Bố Phương đi đến cửa tẩm điện, mở năm cánh cửa còn lại ra để khí độc thoát ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài, Sở Viêm đang đứng đó.

Trước đó cậu ta thấy con Tạp Bố La Long trên xà nhà đã bị dọa sợ

chết khiếp, vội vàng chạy ra khỏi tẩm điện.

"Anh Bố, không sao chứ?" Sở Viêm nhìn Bố Phương mở cửa, ngạc nhiên hỏi.

"Mau đeo mặt nạ phòng độc vào!" Bố Phương lạnh lùng nói: "Nếu không sẽ chết đấy!" Sẽ chết?

Nghe vậy, Sở Viêm kinh hãi, "Anh Bố, đừng dọa em chứ!" "Nói nhảm!" "Bảo đeo thì cứ đeo đi!" Bố Phương bực bội nói một câu, rồi quay người đi về phía quan tài.

Sở Viêm lúc Bố Phương bảo đeo mặt nạ phòng độc còn chưa tin, chỉ vài giây sau, cậu ta thấy sương mù đen từ trong tẩm điện tràn ra, sau lưng lập tức toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Không nói nhiều!

Cậu ta vội vàng đặt ba lô xuống đất, lấy ra mặt nạ phòng độc đeo lên mặt.

Bây giờ, cậu ta cuối cùng cũng hiểu tại sao Bố Phương lại bảo đeo mặt nạ phòng độc.

"Ực!" Nhìn xung quanh tối đen như mực, Sở Viêm nuốt nước bọt, do dự một lúc rồi lại bước vào tẩm điện.

Sau khi vào trong, cậu ta dùng đèn pin chiếu rọi, thấy Bố Phương và mọi người đang vây quanh quan tài, ngoài ra còn thấy trên mặt đất có một con rắn lớn đang nằm, không, chính xác là con Tạp Bố La Long!

"Vãi chưởng!" Không nhịn được kêu lên một tiếng, Sở Viêm chấn động!

Không ngờ con Tạp Bố La Long lại bị giết chết.

Rốt cuộc là ai đã giết nó?

Nếu không đoán sai thì là Bố Phương!

Ngoài Bố Phương ra, không thể nghĩ ra người thứ hai!

Thật lòng mà nói, cậu ta đối với Bố Phương đã bội phục năm vóc sát đất!

"Sương mù đen cuối cùng cũng tan hết rồi." Vương Bàn Tử thấy không còn sương mù đen từ trong quan tài bằng đồng bốc ra nữa, định tháo mặt nạ phòng độc xuống.

"Bốp!" Một tiếng vang lên!

Hồ Bát Nhất tát một phát vào đầu Bàn Tử, giận dữ nói: "Không muốn sống nữa à?" "Lão Hồ, đánh tôi làm gì?" Vương Bàn Tử khó chịu nói: "Tôi chỉ chỉnh lại mặt nạ phòng độc, bị lệch rồi!" "Bớt ngụy biện đi!" Hồ Bát Nhất hỏi: "Tưởng tôi mù à?" Vương Bàn Tử: "…" "Tôi biết đeo mặt nạ phòng độc không thoải mái, nhưng tốt nhất đừng tháo ra." Bố Phương nói: "Trong không khí có thể vẫn còn khí độc, nếu hít phải, không chết thì cơ thể cũng sẽ suy yếu!" Nghe vậy, giáo sư Tiêu gật đầu, nói: "Bố Phương nói đúng!" "Hù!" Thở ra một hơi, Bố Phương quay mặt về phía camera livestream: "Thưa các vị khán giả, hãy chuẩn bị tâm lý đi." Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều trở nên căng thẳng!

Bởi vì họ biết, sắp được nhìn thấy lão Tống tử vua Lâu Lan!

"Chủ bá, cứ yên tâm đi, tôi sẽ không bị xác chết dọa đến tè ra quần đâu, mau cho xem bên trong quan tài đi!" "Nói thật, tôi không thể chờ được nữa rồi!" "233, ngồi hóng chủ bá bóp chết vua Lâu Lan!" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Bố gia, tôi chuẩn bị xong rồi!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: 'Giờ phút làm người ta kích động đây rồi!'" "…" Liếc nhìn khung bình luận, thấy tất cả khán giả đều đã chuẩn bị

tâm lý, Bố Phương cầm đèn pin, chiếu vào bên trong quan tài.

Chương 646

Dưới ánh đèn pin, chỉ thấy bên trong quan tài có một người đàn ông trung niên khoảng bốn, năm mươi tuổi đang nằm.

Khuôn mặt không giận mà uy.

Thi thể được bảo quản rất tốt, da thịt không bị khô héo, chỉ có làn da đã chuyển sang màu đen.

Trên người đặt đầy vàng bạc châu báu lấp lánh, có nhẫn, vòng cổ, tiền vàng, ngọc bích, vàng, bạc, đồ đồng, v.v.

Những đồ tùy táng này đều là vật nhỏ, số lượng khoảng hơn một nghìn món.

"Ực!" Thấy nhiều đồ tùy táng như vậy, Vương Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Mẹ kiếp, lần này thật sự phát tài lớn rồi!" "Nhiều bảo bối quá, yêu rồi yêu rồi!" Người dẫn đường Hắc Mạn Ba kích động nói.

Giây tiếp theo!

Bàn tay phải không thể kiểm soát của gã đã đưa xuống.

"Làm gì đấy?" Bố Phương mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp nắm lấy tay Hắc Mạn Ba nói: "Nếu không muốn chết thì thành thật một chút." "Bố gia dạy phải." Nghe lời Bố Phương, đầu óc của người dẫn đường Hắc Mạn Ba lập tức tỉnh táo lại.

Vừa rồi gã dường như đã mất đi lý trí.

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream nhìn những món châu báu lấp lánh trong quan tài, đều chấn động!

Nhiều bảo bối như vậy, bây giờ đều là những vật vô giá!

Nếu có thể lấy một món đem bán, cả đời sau này không cần phải làm việc nữa!

"Vãi chưởng!" "Bố gia, sắp phát tài rồi!" "Trời ơi!" "Đồ tùy táng cũng quá nhiều rồi đi!" "Hình như những món đồ tùy táng này còn giá trị hơn những thứ được cất giữ trong phối điện!" "Thật lòng mà nói, tôi yêu nghề trộm mộ này rồi!" "Có câu nói xưa rất hay, rủi ro cao đồng nghĩa với lợi nhuận lớn!" "Lão Hán Đẩy Xe: 'Nếu vàng bạc châu báu trong quan tài đều là của tôi, tôi có thể chơi được bao nhiêu người mẫu nhỉ!'" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Dùng lời của tôi mà nói, tôi không có hứng thú với tiền!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Tôi biết, ông chỉ có hứng thú với việc tiêu tiền thôi!'" "Đây là vua Lâu Lan sao?" Lúc này, Sở Viêm chỉ vào thi thể đang nằm trong quan tài bằng đồng hỏi.

"Biết rồi còn hỏi, không phải ông ta thì còn có thể là ai?" Vương Bàn Tử hỏi lại.

Sở Viêm: "…" "Thưa các vị khán giả, hãy nhìn xem." Bố Phương chỉ vào vua Lâu Lan nói: "Sắc da đen kịt, vô cùng kỳ lạ, còn đen hơn cả người châu Phi, nếu tôi không đoán sai, có thể sẽ quật mộ bất cứ lúc nào!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người.

Có thể quật mộ bất cứ lúc nào?

"Vãi chưởng!" "Thật hay giả vậy?" "Chủ bá, tôi học ít, đừng lừa tôi nhé!" "Thật đó chủ bá, tôi đề nghị bây giờ nên ra tay trước để chiếm thế thượng phong!" "Lấy bảo đao của ông ra, chém bay đầu lão Tống tử vua Lâu Lan đi!" "Tay Không Lái Máy Bay: 'Lầu trên, có thể bạn không biết, vua Lâu Lan hiện đang ở trạng thái vô địch!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Đúng

vậy!

Lúc ở thành phố ma quỷ, trong quan tài có một nam một nữ, hai người đó biến thành xác sống, Bố gia định dùng đao chém đầu họ, kết quả là cả hai đều không hề hấn gì!'" "Vù…" Lúc này, một cơn gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào qua sáu cánh cửa.

Ánh mắt Bố Phương nhìn về góc đông nam của "tẩm điện"!

Chỉ thấy ngọn lửa của ngọn nến đang chao đảo trái phải!

Có thể sẽ tắt bất cứ lúc nào!

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của mọi người đều hướng về góc đông nam, căng thẳng nhìn ngọn nến.

Nếu nó tắt, họ phải nhanh chóng rút khỏi tẩm điện.

May mắn là cơn gió nhẹ không kéo dài.

Không lâu sau, nó đã ngừng lại.

Khi ngọn lửa của ngọn nến ổn định trở lại, giây tiếp theo, nó đột nhiên chuyển sang màu xanh lục!

"Hít!" Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Chuyện này xảy ra ngay trước mắt họ!

Đều không thể ngờ tới!

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream đều chấn động!

"Vãi chưởng!" "Chuyện gì đang xảy ra vậy?" "Thật không thể tin được!" "Lầu trên, không hiểu rồi phải không!" "Đây là dấu hiệu báo trước xác chết sắp quật mộ!" "?" "Thi thể sắp quật mộ?" "Thật lòng mà nói, tôi cảm thấy lão Tống tử vua Lâu Lan rất lợi hại!" "Chủ bá, mau chạy đi!" "Cẩn tắc vô áy náy!" "Lão Hán Đẩy Xe: 'Trời ơi, đồ

tùy táng trong quan tài còn chưa lấy, chủ mộ đã sắp quật mộ rồi sao?'" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Kinh khủng như vậy!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: 'Bố gia, mau rút khỏi tẩm điện!

Cẩn thận lão Tống tử vua Lâu Lan!'" Liếc nhìn khung bình luận, thấy khán giả lo lắng, khuyên mình bỏ chạy, Bố Phương lắc đầu, quay mặt về phía camera livestream, lên tiếng nói: "Các người không biết thực lực của tôi sao?" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream bừng tỉnh.

Bố Phương ngay cả Tạp Bố La Long cũng không sợ, lẽ nào lại sợ vua Lâu Lan?

"Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Chủ bá mạnh như vậy, căn bản không coi vua Lâu Lan ra gì!" "Nói thật, tôi muốn xem chủ bá đối đầu trực diện với vua Lâu Lan!" "666!" "Tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Tôi lo rằng thực lực của lão Tống tử vua Lâu Lan còn mạnh hơn cả Bố gia!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: 'Đó cũng là điều tôi đang lo lắng!'" Không nhìn khung bình luận nữa, Bố Phương nhìn vào bên trong quan tài.

Chỉ thấy cơ thể vua Lâu Lan bắt đầu mọc ra lông đen.

Chương 647

"Ực!" Nuốt nước bọt, Bố Phương lên tiếng nói: "Mẹ kiếp, thật sự sắp nổ rồi!" "Thật sự sắp quật mộ sao?" Giáo sư Tiêu kinh ngạc.

"Ừm!" Bố Phương gật đầu thật mạnh, "Nếu không muốn chết, mau rút khỏi tẩm điện!" Nghe vậy, giáo sư Tiêu quay sang hai cô cháu gái nói: "Hai đứa ở lại giúp Bố Phương." "Vâng ạ, ông nội." Tiêu Điềm và Tiêu Lãnh hai chị em gật đầu.

Nhanh chóng, trong tẩm điện chỉ còn lại sáu người: Bố Phương, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Tiểu Ca, Tiêu Điềm và Tiêu Lãnh.

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều căng thẳng.

Không ngờ, sau khi mở quan tài, thi thể lại sắp quật mộ!

"Cạch!" Lúc này, một bàn tay to lớn vịn vào mép quan tài.

Dùng mông cũng biết đó là bàn tay của lão Tống tử vua Lâu Lan.

"Vãi chưởng!" "Nó dậy rồi!" "Chủ bá, mau chạy đi!" "Nếu không mạng nhỏ của ông sẽ mất ở đây đấy!" "Trời ơi!" "Thật đáng sợ!" "Kinh khủng như vậy!" "Người đã chết mấy nghìn năm, lại có thể sống lại!" "Lầu trên, không phải đâu!" "Vua Lâu Lan không phải là người, mà là Tống tử, cũng là loại cương thi lợi hại nhất trong mộ cổ!" "…" "Đinh!" "Hệ thống phát hiện Đại Tống tử, có thể nâng cấp huyết mạch của đối phương!" Âm thanh của hệ thống vang lên bên tai khiến Bố Phương ngẩn người.

Đại Tống tử?

"Ực!" Không nhịn được nuốt nước bọt, Bố Phương nhìn mấy người trong tẩm điện nói: "Là Đại Tống tử!" "Trời đất!" "Lại là Đại

Tống tử!" Vương Bàn Tử chấn động nói.

Tiếng của cậu ta vừa dứt, một tiếng "Gầm" đinh tai nhức óc vang lên trong tẩm điện.

Chỉ thấy vua Lâu Lan cao hơn cả Diêu Minh đang đứng trong quan tài bằng đồng.

Cánh tay của hắn vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn!

Nhìn là biết, thực lực chắc chắn rất mạnh!

Thấy vua Lâu Lan mặt mày hung dữ, khán giả trong phòng livestream đều hít một hơi khí lạnh.

Không ngờ, vua Lâu Lan lại cao hơn Diêu Minh một chút.

Cả người trông như một người da đen!

"Ôi đệt!" "Đây là người sao?" "Chính xác là cương thi chứ!" "Nói thật, tôi sợ tè ra quần rồi!" "Trời ơi!" "Đại Tống tử, không biết chủ bá có phải là đối thủ của nó không!" "'Bé Cưng Thích Hát' tặng chủ bá một chiếc máy bay: 'Chủ bá, Đại Tống tử cao to vạm vỡ, ông có phải là đối thủ của nó không?

Tôi đề nghị chạy ngay lập tức!'" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Đúng vậy Bố gia, Đại Tống tử trông rất mạnh, đi thôi!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: 'Tôi không nói nhiều, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!'" Liếc nhìn khung bình luận, thấy khán giả bị Đại Tống tử dọa sợ, có một số người khuyên mình nên đi, Bố Phương lắc đầu, nhìn Đại Tống tử đang trèo ra khỏi quan tài và đi về phía mình, rồi quay mặt về phía camera livestream nói: "Thưa các vị khán giả, trong mắt tôi, Đại Tống tử chỉ là cái rắm!" "Tôi có cách tiêu diệt nó!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều chấn động đến không nói nên lời!

Đại Tống tử ngầu như vậy, trong mắt Bố Phương chỉ là cái rắm?

Trời ạ!

Có cách tiêu diệt nó?

Có thể không?

"Chủ bá 666!" "Tôi không phục tường, chỉ phục ông thôi!" "Tôi không nói nhiều, chủ bá trâu bò!" "…" "Bố Phương, cậu thật sự có cách tiêu diệt Đại Tống tử sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Ừm." Bố Phương gật đầu, sau đó ý niệm vừa động, một cái chai thủy tinh xuất hiện trong tay hắn.

Thấy cảnh này!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Biến ra một cái chai từ không khí?" "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Vãi cả nồi!" "Làm thế nào vậy?" "Ba ba chủ bá, tôi cầu xin ba ba dạy tôi một chiêu biến ra chai từ không khí đi!" "Khoan đã!" "Trong chai đựng gì vậy?" "…" "Thứ tôi đang cầm trong tay là Dầu Hỏa Long Tây Vực!" "Ba cân Dầu Hỏa Long đủ để tiêu diệt Đại Tống tử!" Bố Phương nói xong, giơ tay phải ra sau, nhìn vua Lâu Lan đang di chuyển chậm chạp.

Giây tiếp theo!

Hắn trực tiếp ném chai Dầu Hỏa Long Tây Vực trong tay về phía nó!

"A…" Nhìn cái chai bay tới, khóe miệng Đại Tống tử nhếch lên một nụ cười.

Thể chất của nó vô cùng cứng rắn, có thể nói là đao thương bất nhập!

Một cái chai có thể làm nổ chết nó sao?

“Choang!” Một tiếng vỡ giòn tan vang lên!

Trong tẩm điện yên tĩnh, âm thanh này vô cùng chói tai!

Chỉ thấy chai Dầu Hỏa Long Tây Vực đập vào mặt Đại Tống tử.

Chai vỡ tan, dầu hỏa long đổ lên mặt Đại Tống tử.

Chương 648

Sau đó, tiếng "xèo xèo" vang lên!

Nhìn Đại Tống tử bị lửa đốt cháy, Bố Phương lên tiếng nói: "Dầu Hỏa Long Tây Vực gặp không khí sẽ tự bốc cháy, không lâu nữa, Đại Tống tử sẽ bị lửa thiêu rụi!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử vỗ trán nói, "Ôi đệt!

Sao tôi lại không nghĩ ra dùng lửa đốt Đại Tống tử nhỉ!" "Lửa bình thường không thể thiêu chết Đại Tống tử." Hồ Bát Nhất nói: "Chỉ có loại lửa lợi hại như Dầu Hỏa Long Tây Vực mới có thể thiêu chết nó!" "Gầm!" Đại Tống tử đau đớn gào thét, hai tay đập vào mặt, muốn dập tắt lửa, kết quả tay cũng dính Dầu Hỏa Long, cũng bốc cháy.

Thấy cảnh này!

Vương Bàn Tử ôm bụng cười ha hả: "Cười chết Bàn gia ta rồi, Đại Tống tử này đúng là lấy đá ghè chân mình mà." Đại Tống tử nhìn Vương Bàn Tử đang cười lớn, trực tiếp siết chặt nắm đấm, lao về phía cậu ta.

"Ôi đệt!" "Sức chịu đựng mạnh vậy sao?" "Bị lửa đốt mà vẫn chạy được?!" Vương Bàn Tử nhìn Đại Tống tử đầu và hai tay bốc cháy lao tới, kinh ngạc nói.

"Xử nó!" Bố Phương ý niệm vừa động, lấy ra Hắc Kim Cổ Đao, lao lên.

Nghe vậy!

Tiểu Ca cũng cầm Hắc Kim Cổ Đao, lao về phía Đại Tống tử.

"Hừ!" Đại Tống tử nhìn hai người nhảy lên từ hai bên, chém một

đao về phía mình, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp giơ hai tay lên, chặn lại đòn tấn công.

"Keng!" "Keng!" Bố Phương và Trương Thất Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao chém vào cánh tay Đại Tống tử, giống như chém vào "sắt", phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Theo đó, Đại Tống tử vung hai tay, Bố Phương và Trương Thất Linh bị chấn bay ra vài mét!

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều chấn động!

"Vãi chưởng!" "Đại Tống tử lợi hại vậy sao?" "Trời ơi!" "Chủ bá, Hắc Kim Cổ Đao của ông không phải chém sắt như chém bùn sao?" "Không thể làm bị thương Đại Tống tử?" "Lầu trên, dùng mông cũng biết, Đại Tống tử đao thương bất nhập!" "Vậy thì, chủ bá làm sao thắng được?" "Muốn đợi lửa thiêu chết nó, có lẽ cần thời gian dài!" "'Bé Cưng Thích Hát' tặng chủ bá một chiếc máy bay: 'Chủ bá, Đại Tống tử căn bản không thể chiến thắng, mau chạy đi!'" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Đã đánh rồi thì Bố gia cứ đánh tới cùng đi!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: 'Hy vọng Bố gia bình an vô sự chiến thắng Đại Tống tử!'" "…" Bố Phương không nhìn khung bình luận, từ trong ba lô lấy ra một chiếc Móng Lừa Đen, xông lên.

Thấy Bố Phương lao tới, Đại Tống tử mặt mày hung dữ nghênh đón.

Nó quyết định, phải giết chết tên trộm mộ này!

"Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, Đại Tống tử tung ra một cú đấm đầy uy lực!

"Xem sức của ngươi lớn, hay sức của ta lớn!" Bố Phương lao về

phía trước, không hề dừng lại, tay trái cầm Móng Lừa Đen, nhắm vào cú đấm của Đại Tống tử, tay phải cũng tung một cú đấm đáp trả!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên!

Giây tiếp theo!

Đại Tống tử trực tiếp bị đánh bay!

"Rầm!" Bay ngược ra mười mấy mét, Đại Tống tử đập xuống sàn nhà, làm vỡ nát sàn nhà bằng gỗ Nam Mộc tơ vàng.

"Tiểu Ca, đỡ lấy!" Bố Phương nói, ném Móng Lừa Đen cho Trương Thất Linh.

Nhận lấy Móng Lừa Đen, Trương Thất Linh phi nhanh về phía Đại Tống tử.

"Gầm!" Đại Tống tử từ trong hố bò dậy, phẫn nộ gầm lên một tiếng.

Chỉ trong giây tiếp theo!

Nó thấy một người đàn ông mặt mày lạnh lùng, tay phải cầm Móng Lừa Đen, đã ở ngay trước mặt!

"Không động đậy được nữa rồi!" Trương Thất Linh nhét Móng Lừa Đen vào miệng Đại Tống tử, phủi tay, lên tiếng nói.

"Tốt quá rồi!" Thấy Đại Tống tử không thể cử động, mặt Vương Bàn Tử cười toe toét.

"Hù!" Thở ra một hơi, Bố Phương lên tiếng nói: "Trong vòng mười phút, Đại Tống tử chắc chắn sẽ bị lửa thiêu chết!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử nhìn về phía quan tài bằng đồng, "Để tôi thu dọn đồ minh khí!" Tiếng của cậu ta vừa dứt!

Cả đại điện đều rung chuyển!

Mọi người trong tẩm điện đều loạng choạng, suýt nữa ngã xuống sàn.

"Tình hình gì vậy?" Vương Bàn Tử đang định thu dọn đồ minh khí vào ba lô, kinh ngạc nói.

"Tôi có dự cảm không lành." Trương Thất Linh sắc mặt ngưng trọng nói.

"Hít!" Hồ Bát Nhất hít một hơi khí lạnh, "Động đất sao?" "Chắc không phải động đất." Bố Phương lắc đầu, lên tiếng nói: "Nếu tôi không đoán sai, Trấn Mộ Thú đã xuất hiện!" Trấn Mộ Thú?

Nghe ba từ này!

Chương 649

Mọi người đều kinh hãi!

Nếu không phải động đất mà có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, có lẽ chính là Trấn Mộ Thú!

"Kinh khủng như vậy!" "Trấn Mộ Thú xuất hiện!" "Chủ bá, mau chạy đi!" "Tôi là khán giả mới, xin hỏi Trấn Mộ Thú là gì vậy?" "Lầu trên, tôi nói cho bạn biết, Trấn Mộ Thú chính là Trùng Tử Vong!" "Trùng Tử Vong?" "Vãi chưởng!" "Thật hay giả vậy?" "Chắc chắn như đinh đóng cột!" "Trùng Tử Vong có thể phun ra dịch độc, mắt có thể phóng điện, tóm lại, vô cùng đáng sợ!" "Lão Hán Đẩy Xe: 'Thật sự là Trấn Mộ Thú xuất hiện sao?'" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Nếu thật sự là Trấn Mộ Thú xuất hiện, tại sao lại chọn xuất hiện vào lúc này?'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: 'Tôi cho rằng, Trùng Tử Vong trước đó đang ngủ, cảm nhận được chủ mộ gặp chuyện, nên mới từ một nơi nào đó trong mộ cổ chạy đến!'" "Ầm!" Lúc này!

Một bức tường của tẩm điện bị húc thủng một lỗ lớn!

Mảnh gỗ văng tung tóe!

Một con sâu lớn màu đỏ, trườn vào!

Dáng vẻ xấu xí vô cùng, giống như một con quái vật độc ác!

Nó chính là Trùng Tử Vong.

"Ngao!" Nó ngẩng đầu lên, phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Miệng của con sâu này hình tròn, bên trong có từng chiếc răng nhọn!

Và không thể nhìn thấy mắt, mũi của nó ở đâu.

Lúc này!

Thấy con sâu đáng sợ này!

Sáu người trong tẩm điện đều hít một hơi khí lạnh!

Không ngờ!

Trấn Mộ Thú lại kinh khủng như vậy!

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream đều sợ chết khiếp!

"Vãi chưởng!" "Quái vật gì vậy?" "Lầu trên, mới vào à?" "…" "Trùng Tử Vong!" "Nói thật, con sâu lớn này còn kinh khủng hơn Tạp Bố La Long!" "Tôi sợ tè ra quần rồi!" "Trời ạ!" "Trên đời lại tồn tại loại sâu kinh khủng như vậy!" "'Bé Cưng Thích Hát' tặng chủ bá một chiếc máy bay: 'Chủ bá, lần này xong rồi.

Trùng Tử Vong trông có vẻ không thể chiến thắng được!'" "'Tay Không Lái Máy Bay' tặng chủ bá một quả tên lửa siêu cấp: 'Ôi đệt!

Con sâu lớn này, giống như ruột gà vậy, quá đáng sợ!'" "'Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền' tặng chủ bá một chiến hạm vũ trụ: 'Chạy đi Bố gia!'" "'Thiên Thượng Địa Hạ Duy Ngã Độc Tôn' tặng chủ bá mười phi thuyền vũ trụ: 'Chủ nhân, Chúc Long sắp đến rồi!'" Liếc nhìn khung bình luận, Bố Phương lên tiếng nói: "Thưa các vị khán giả, phán đoán của tôi là thật, nó chính là Trùng Tử Vong!" "Vô cùng đáng sợ!" "Thân hình to lớn đến kinh người!" "Ngoài ra, nếu bây giờ bỏ chạy, thì sẽ là vào núi báu mà về tay không!" "Tôi sẽ không bỏ chạy!" Nói đến đây, Bố Phương nhìn thấy dòng bình luận cuối cùng.

Chỉ thấy tài khoản "Duy Ngã Độc Tôn" cũng chính là Nộ Tình Kê phát ngôn, Chúc Long sắp đến rồi sao?

Thấy vậy, Bố Phương ngẩn người.

Chúc Long là một trong những thuộc hạ của hắn!

Đã đi đến Thần Thụ Tần Lĩnh để nâng cấp huyết mạch Chúc Cửu Âm, giúp nó hóa rồng!

Nếu nó đến, thì con Trùng Tử Vong này chỉ có nước bỏ chạy!

Cũng không biết Chúc Long khi nào sẽ đến.

Không nghĩ nhiều nữa, Bố Phương ném Ô Dù Kim Cương cho Hồ Bát Nhất, nói: "Lão Hồ, bảo vệ tốt Bàn Tử, Trùng Tử Vong sẽ phun ra dịch độc màu xanh!" "Dính phải, chắc chắn chết!" "Hiểu rồi!" Hồ Bát Nhất đỡ lấy Ô Dù Kim Cương, đi đến bên cạnh Bàn Tử.

"Tiêu Lãnh, Tiêu Điềm, hai người rút khỏi tẩm điện." Bố Phương nhìn hai cô gái đang cầm súng Desert Eagle nói: "Ở lại đây, chỉ làm tôi phân tâm!" "Vâng anh Bố." "Hai chúng em ra ngoài ngay." "Anh phải cẩn thận." Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm hai chị em sinh đôi đồng thanh đáp, sau đó chạy ra khỏi tẩm điện.

"Tiểu Ca, chuẩn bị chiến đấu!" Bố Phương lên tiếng nói.

"Ừm." Trương Thất Linh nghe vậy, gật đầu.

Thấy trong tẩm điện chỉ còn lại ba Mô Kim Hiệu Úy, và một Phát Khâu Trung Lang Tướng, khán giả trong phòng livestream đều ý thức được.

Bốn người họ sắp bắt đầu đánh quái!

"666a!" "Trùng Tử Vong kinh khủng như vậy!" "Chủ bá lại không chạy!" "Vẻ mặt vô cùng bình tĩnh!" "Trời ơi!" "Chủ bá thật quá mãnh liệt!" "2333, ngồi hóng chủ bá bị Trùng Tử Vong cắn chết!" "…" Bố Phương không nhìn khung bình luận, chỉ thấy Trùng Tử Vong nhìn về phía Đại Tống tử đang bị lửa thiêu, cũng chính là chủ mộ, vua Lâu Lan.

Giây tiếp theo!

Nó trực tiếp phun ra dịch độc màu xanh, đổ lên người Đại Tống tử.

Lửa Dầu Hỏa Long Tây Vực đang cháy trên người Đại Tống tử lập tức tắt ngấm.

Khi dịch độc màu xanh chảy xuống đất, có thể thấy rõ.

Chương 650

Khuôn mặt của vua Lâu Lan Đại Tống tử đã bị thiêu đến biến dạng, hủy dung, hai tay cũng vậy.

Tóm lại, bây giờ dáng vẻ của Đại Tống tử còn kinh khủng hơn nữ quỷ trong phim kinh dị gấp mười lần!

"Trời ơi!" "Dọa chết tôi rồi!" "Đại Tống tử thật đáng sợ!" "Tôi cảm thấy Đại Tống tử không đáng sợ bằng Trùng Tử Vong!" "Nói thật, con Trùng Tử Vong này chắc chắn đang cứu vua Lâu Lan!" "Vãi chưởng!" "Mọi người nhìn Móng Lừa Đen kìa!" "Bị dịch độc của Trùng Tử Vong làm tan chảy rồi!" "Hít!" "Thật vậy!" "Chủ bá sắp gặp nguy hiểm rồi!" "…" "Gầm!" Đại Tống tử phát ra một tiếng gầm, có thể thấy, nó vô cùng phẫn nộ!

Ánh mắt nhìn Bố Phương, lộ ra vẻ muốn ăn tươi nuốt sống!

"Một con sâu lớn, và một Đại Tống tử!" Bố Phương nói: "Tôi không thể đối phó cùng lúc cả hai được!" "Tôi và Lão Hồ đối phó Đại Tống tử, Bố Phương và Tiểu Ca đối phó Trùng Tử Vong!" Vương Bàn Tử lên tiếng nói.

"Được!" Bố Phương và Trương Thất Linh gật đầu.

"Tiểu Ca cẩn thận, Trùng Tử Vong phóng điện!" Thấy Trùng Tử Vong bắn ra dòng điện, Bố Phương trực tiếp nhảy lùi lại.

"Ầm!" Dòng điện đánh vào nơi Bố Phương vừa đứng, trực tiếp tạo ra một cái hố!

"Kinh khủng như vậy!" Tiểu Ca cũng giống như Bố Phương, nhảy lùi lại, né được đòn tấn công bằng điện của Trùng Tử Vong!

"Lão Hồ, Đại Tống tử mạnh quá!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát

Nhất hai người đang vật lộn với Đại Tống tử.

Cả hai đều bị thương, nhưng Đại Tống tử đao thương bất nhập, hai người tấn công vào nó, giống như đối phương không cảm thấy đau đớn, không hề hấn gì.

"Đã đánh rồi, không thể dừng lại được!" Hồ Bát Nhất nói: "Tiếp tục chiến!" "Được!" Vương Bàn Tử gật đầu.

"Hay!" Vương Bàn Tử gật đầu.

Nhìn Bố Phương và Tiểu Ca đấu với Tử Vong Chi Trùng, Hồ Bát Nhất và gã béo đấu với Đại Tống Tử!

Khán giả trong phòng livestream hét lên là đã ghiền!

Đặc biệt là trận chiến giữa Bố Phương và Tử Vong Chi Trùng!

Có thể gọi là thần tiên đánh nhau!

Anh công tôi thủ, tôi thủ anh công!

Tóm lại là còn đặc sắc hơn cả xem phim võ thuật!

"Chủ bá và Tiểu Ca 666 quá!" "Chiến với Tử Vong Chi Trùng mà ngang cơ!" "Thật không thể tin được, hai người có thể đánh với quái vật bất phân thắng bại!" "Nói thật, xem đã mắt quá!" "Phim mà quay được hay thế này thì tốt rồi!" "Lầu trên chắc không biết chứ thật ra phim cũng có thể quay hay như vậy, nhưng cần phải đốt kinh phí, chỉ là mấy ông đạo diễn không chịu chi tiền thôi!" "Thật không?" "Mấy trăm triệu quay ra cái Pháo Đài, hay lắm à?" "..." "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một chiếc máy bay: Cứ thế này thì thể lực của chủ bá sẽ cạn kiệt, lúc đó Tử Vong Chi Trùng sẽ ra tay thu hoạch thôi!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Bố gia, dùng năng lực kinh thiên động địa, miểu sát Tử Vong Chi Trùng đi!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một chiếc phi thuyền vũ trụ: Tôi cảm giác Bố gia đang khởi động, đợi khởi động

xong chắc là miểu sát Tử Vong Chi Trùng rồi!" "Xoẹt!" Bố Phương lướt tới, một đao chém lên thân Tử Vong Chi Trùng.

Trực tiếp rạch ra một vết thương hở cả da thịt!

Máu đỏ ào ào tuôn ra.

"Ngao!" Tử Vong Chi Trùng đau đớn gầm dài, cổ ngoặt ra sau, há cái miệng đầy răng nanh già cỗi cắn về phía Bố Phương.

"Bốp!" Bố Phương đạp một chân lên thân hình khổng lồ của nó, mượn lực bay ngược về sau.

Cũng lúc này.

Ở phía bên kia.

Trương Khởi Linh cũng chém một đao vào thân Tử Vong Chi Trùng.

Rồi bay ngược ra.

"Hù!" Thở hổn hển mấy hơi, Bố Phương quay mặt về phía camera livestream nói: "Kiểu này hao tổn thể lực quá, tôi chỉ mong Chúc Long đến nhanh một chút!" Chúc Long?

Nghe Bố Phương nói, khán giả trong phòng livestream bùng nổ ngay lập tức!

Phải biết rằng, Chúc Long còn có tên khác là Chúc Âm, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, thổi khí là mùa đông, thở ra là mùa hè, có thể hô phong hoán vũ!

"Hít!" "Chủ bá, Chúc Long sẽ đến à?" "Thật hay giả vậy?" "Tôi cảm thấy Chúc Long của chủ bá là một người!" "Là người, có thể rất mạnh, không chừng là sư phụ của chủ bá!" "Lầu trên nói có lý, tôi tin rồi!" "Lão Hán Thôi Xa: Tôi chưa từng nghe ai tên là Chúc Long cả, tôi cảm thấy Chúc Long của chủ bá không phải người!" "Không Thủ

Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Nếu thật là ‘Chúc Long’ thì không thể tưởng tượng nổi rồi!” “Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: Thật đáng mong chờ!” Bố Phương xem xong bình luận, định trả lời khán giả.

Ai ngờ đâu, Tử Vong Chi Trùng quất đuôi tới.

Hắn đành phải né tránh.

“Ầm!” Tử Vong Chi Trùng thân dài khoảng ngàn mét, quất ngang một cái đuôi, một bức tường trong tẩm điện lập tức sụp đổ.

Sau đó cả tẩm điện đều sụp xuống.

“Tiểu Ca, cứu người!” Bố Phương nói với Trương Khởi Linh một câu, rồi lao thẳng đến chỗ Hồ Bát Nhất, tóm lấy một bên vai anh ta, trực tiếp phóng ra một trong sáu cánh cửa đá.

“Này này này!” “Bố Phương, không cứu tôi à?” Thấy Bố Phương đưa Hồ Bát Nhất ra ngoài, Vương Bàn Tử lên tiếng.

Chương 651

Lời của cậu ta vừa dứt.

Chỉ cảm thấy vai bị ai đó tóm lấy.

Thì ra là Trương Khởi Linh đã tóm lấy cậu ta.

Rất nhanh!

Bốn người đã ra khỏi tẩm điện ngay khi nó hoàn toàn sụp đổ.

Đứng trên một cái đài lớn bên ngoài tẩm điện.

Cái đài rất lớn, dài rộng khoảng ba trăm mét!

“Hai người bị thương rồi.” Giáo sư Tiêu nhìn thấy vết máu trên người Bố Phương và Trương Khởi Linh, liền nói.

“Là máu của Tử Vong Chi Trùng!” Bố Phương đáp: “Tôi và Tiểu Ca không bị thương, chỉ là sức lực đã tiêu hao khoảng năm phần mười!” “Ờ.” Giáo sư Tiêu hiểu ra.

Tẩm điện sụp đổ, chôn vùi cả Tử Vong Chi Trùng và Đại Tống Tử vua Lâu Lan.

Sở Viêm cầm đèn pin chiếu rọi, thấy không có động tĩnh gì, tưởng đã an toàn.

Nào ngờ ngay sau đó!

Tử Vong Chi Trùng ngẩng đầu lên, hất tung tất cả gỗ đá đang đè lên người, để lộ ra bộ mặt xấu xí của nó!

Sau đó, Đại Tống Tử cũng bò ra từ đống đổ nát của kiến trúc.

Tiếp theo, một con trùng và một Đại Tống Tử cùng tiến về phía nhóm người Bố Phương đang tụ tập.

Lúc này!

Tim của khán giả trong phòng livestream đều treo lên tận cổ họng!

Nhìn xem, Tử Vong Chi Trùng và Đại Tống Tử thật sự quá mạnh.

Dù đã bị thương, nhưng thực lực không hề suy giảm.

"Chủ bá, mau chạy đi!" "Không thì chết chắc!" "Cổ quốc Tây Vực, cổ mộ vua Lâu Lan, không, nên gọi là cự mộ, thật quá đáng sợ!" "Hình như tôi biết kết quả rồi." "Lầu trên, kết quả gì?" "Nhóm người chủ bá, không bị Tử Vong Chi Trùng cắn chết, thì cũng bị Đại Tống Tử đánh chết!" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một chiếc máy bay: Tôi cũng không hiểu, đã đến lúc sinh tử tồn vong thế này, sao chủ bá không chạy?" "Lẽ nào có cách xử lý Tử Vong Chi Trùng và Đại Tống Tử?" "Nhưng nếu có cách thì sao không dùng?" "Chẳng lẽ đã là nỏ mạnh hết đà rồi?" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một chiếc máy bay: Chủ bá, chết rồi sợ không có ai nhặt xác đâu." "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Tôi tin Bố gia sẽ không chết." "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: Bố gia, ra tay đi!

Dùng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, yên tâm, tôi sẽ không chết!" Không chết?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều sững sờ.

Bây giờ Tử Vong Chi Trùng và Đại Tống Tử đang tiến đến, Bố Phương không còn đường lui, nếu nhảy xuống nước, chắc cũng sẽ bị truy sát.

"Vãi chưởng!" "Tôi phục rồi!" "Chết đến nơi rồi mà chủ bá còn nói không chết!" "Trời đất ơi!" "Có thể cho tôi biết cách nào để không chết không?" "..." Bố Phương không nhìn bình luận nữa.

Hắn lấy từ túi áo ra một bao thuốc lá, rút một điếu ra hút, nhìn Tử

Vong Chi Trùng và Đại Tống Tử đang ở cách đó trăm mét, nói: “Hai con nghiệt súc chúng mày, sẽ trở thành thức ăn trong miệng Chúc Long!” “Thật hay giả vậy?” Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi: “Bố Phương, thuộc hạ của cậu là ai thế?” “Nói thật, tôi cũng tò mò!” Hồ Bát Nhất nói.

“Chúc Long!” Tiểu Ca lên tiếng trả lời!

Chúc Long?

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều nửa tin nửa ngờ.

Theo như hai người biết, Chúc Long sống ở nơi cực âm.

Sao lại có thể ở sa mạc nóng chết người này được?

Hơn nữa, Chúc Long là thuộc hạ của Bố Phương?

Có khả năng sao?

“Bố Phương, mau đưa tôi chạy đi.” Giáo sư Tiêu mặt mày tái nhợt nói: “Nếu còn đứng đây, có thể sẽ mất mạng nơi suối vàng!” “Anh Bố Phương, đưa tôi đi với.” Sở Viêm mặt đầy sợ hãi nói.

“Đừng sợ hãi.” Bố Phương nói: “Sự hoảng loạn của hai người sẽ lây lan cho những người khác, có thể hai người bạn của tôi cũng sẽ bị ảnh hưởng.” “Không sợ hãi, tôi không làm được.” Sở Viêm nói.

“Im miệng!” Bố Phương quay đầu nhìn Sở Viêm một cái, lạnh lùng nói: “Nếu cô gặp nguy hiểm, tôi sẽ cứu cô sao?” Sở Viêm: “...” Cũng phải, cô ta và Bố Phương không thân, đối phương không cứu, cũng chẳng có gì lạ.

“Gầm!” Đại Tống Tử vừa đi vừa gầm lên giận dữ với nhóm người Bố Phương.

Trong mắt nó, những người này chỉ là thức ăn trong miệng.

“Hù!” Bố Phương thở ra một hơi khí đục, thấy Chúc Long vẫn

chưa tới, định dùng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh để giết chết Tử Vong Chi Trùng hoặc Đại Tống Tử.

Chương 652

"Ngao!" Một tiếng rồng gầm vang vọng khắp nơi, lúc này đang ở trong một hang động dài, tiếng rồng gầm.

Âm thanh lớn đến mức chấn động màng nhĩ.

"Vãi nồi!" "Tiếng rồng!" Vương Bàn Tử bịt tai, mặt mày khó coi nói.

Lời cậu ta vừa dứt!

Mặt đất rung chuyển.

Trên đỉnh động và hai bên vách tường liên tục có đá vụn rơi xuống.

"Vãi chưởng!" Hồ Bát Nhất kinh hãi kêu lên.

Lẽ nào Chúc Long đến thật rồi?

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Không nghe lầm, đó là tiếng rồng gầm!

Vô cùng bá đạo!

"Ôi trời!" "Tiếng của Chúc Long?" "Trời đất ơi!" "Thật hay giả vậy?" "Ha ha!" "Nhìn phát là biết ngay, Tử Vong Chi Trùng, Đại Tống Tử, rồi tiếng rồng này, tất cả đều là kỹ xảo của chủ bá thôi!" "Lầu trên mới vào à?" "Đừng không tin!" "Trên đời này thật sự có rồng!" "Đúng vậy!" "Nếu không tin thì cứ xem tiếp đi, rồi sẽ tin!" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một chiếc máy bay: 666 quá!

Chúc Long đến thật rồi?" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một

quả siêu tên lửa: Vãi nồi, tiếng rồng gầm?

Thật không thể tin nổi!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: Lúc này!

Chỉ thấy một con rồng lớn mặt mày dữ tợn từ trong đường hầm nước của tẩm điện trước đó mà Bố Phương đã đi qua.

Khí thế bá đạo vô song!

Nó có ba con mắt lớn!

Tử Vong Chi Trùng và Đại Tống Tử nhìn thấy con rồng lớn này, đều sững sờ, như thể hóa đá.

Cả hai đều không ngờ tới.

Sẽ có một con rồng lớn!" "Hít!" Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, "Đây là Chúc Long sao?

Khí thế mạnh mẽ quá đi mất!" Hồ Bát Nhất cũng nói: "Viện binh của chúng ta đến rồi!" "Đến đúng lúc lắm!" Bố Phương nhìn Chúc Long bơi tới, nói một câu.

"Ngao!" Tốc độ của Chúc Long rất nhanh, không bao lâu đã đến bên dưới tẩm điện, sau đó ngẩng đầu vươn người, há miệng cắn về phía Tử Vong Chi Trùng và Đại Tống Tử.

Tử Vong Chi Trùng và Đại Tống Tử ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

Bị Chúc Long nuốt chửng trong một ngụm!

"Trong mắt Chúc Long, Tử Vong Chi Trùng và Đại Tống Tử yếu ớt như lũ kiến vậy." Bố Phương nói xong, vỗ vỗ vào thân Chúc Long, "Lớn rồi đấy." "Chủ nhân, đã lâu không gặp." Chúc Long nuốt Tử Vong Chi Trùng và Đại Tống Tử vào bụng, quay đầu nhìn Bố Phương, lên tiếng nói.

Nghe vậy!

Mọi người đều kinh ngạc!

Chúc Long biết nói?

Trời ơi!

Thật không thể tin nổi!

“Rồng thật!” Giáo sư Tiêu nhìn Chúc Long khổng lồ, kinh ngạc đến tột độ.

Vạn lần không ngờ tới.

Trên đời này còn tồn tại Chúc Long, mà còn biết nói tiếng người!

Tiếng phổ thông!

Nếu kể chuyện này ra ngoài, e rằng không ai tin!

“Trời ạ.” “Bố Phương lợi hại quá.” “Thuộc hạ lại là Chúc Long!” Tiêu Lãnh và Tiêu Điềm hai chị em che miệng, kinh ngạc.

Hai người còn tưởng Chúc Long mà Bố Phương nói là người.

Chương 653

Ai ngờ đâu, lại là một con rồng!

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

"Vãi chưởng!" "Rồng!" "Trời đất ơi!" "Cứ tưởng trên đời không có rồng!" "Kết quả là có thật!" "Nói thật, được thấy Chúc Long, tôi chết cũng không hối tiếc!" "Khoan đã!" "Mọi người không thấy lạ sao, sao Chúc Long lại là thuộc hạ của chủ bá?" "Đúng vậy, Chúc Long cao quý như vậy, sao lại cam tâm tình nguyện trở thành thuộc hạ của chủ bá?" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một cái vi cá: Chủ bá, có thể cho tôi một lời giải thích không?" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Bố gia, Chúc Long đã sống bao lâu rồi?" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Nói thật nhé, Chúc Long to như vậy, hơn bảy tỷ người trên thế giới, không ai phát hiện ra sao?" Nhìn qua bình luận, thấy khán giả đều kinh ngạc, sau đó là đủ loại câu hỏi, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi quay mặt về phía camera livestream nói: "Các vị khán giả, thật không giấu gì mọi người, tôi và Chúc Long gặp nhau trong Tần Lĩnh thần thụ, đó là chuyện đã lâu rồi, lúc đó, Chúc Long là Chúc Cửu Âm, chưa hóa thành rồng, tóm lại, Chúc Long tâm cam tình nguyện trở thành thuộc hạ của tôi, có lẽ là ý trời!" Nghe xong lời Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều thất vọng.

Ai cũng biết, lời của Bố Phương chỉ nói phần mở đầu, chứ không hề nói cho họ biết đã dùng phương pháp gì để thu phục Chúc Long

làm thuộc hạ.

"Chủ bá, tôi cầu xin anh!" "Thật đó, tôi tò mò lắm!" "Đừng hỏi nữa, chủ bá sẽ không nói đâu!" "Mẹ kiếp!" "Là rồng sao?" "Lầu trên mới vào à?" "Đúng như những gì anh thấy, thứ anh thấy là Chúc…" "Hít!" "Chúc Long trông ngầu vãi!" "Nói chuyện chính, Bố gia, mau thu minh khí đi!" "Đúng đúng đúng!" "Đừng quên mất!" Bố Phương nhìn lướt qua bình luận, lên tiếng nói: "Yên tâm, minh khí trong quan tài đồng, tôi một món cũng không chừa!" "Không phải chứ chủ bá, chẳng phải Mô Kim Hiệu Úy sau khi mở quan tài, chỉ lấy một hai món minh khí sao?

Ngụ ý là làm việc chừa lại một đường lui, không đến nỗi để những tên trộm mộ sau này chết đói!" "Đúng vậy!" "Không phải có quy tắc này sao?" Bố Phương đáp lại khán giả: "Quy tắc là chết, người là sống, tôi làm vậy, là để những món minh khí đã bị chôn vùi dưới lòng đất hàng ngàn năm, được tái hiện trước mặt thế nhân!" Vừa nói, Bố Phương vừa đi về phía đống đổ nát của kiến trúc.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tiểu Ca ba người đi theo sau.

Giáo sư Tiêu do dự một lúc, cũng đi theo.

"Tiểu Ca, thứ cậu cần tìm, đã tìm được chưa?" Bố Phương lên tiếng hỏi.

"Chưa." Trương Khởi Linh nghe vậy, lắc đầu.

"Thứ gì?" Bố Phương hỏi tiếp.

"Một cái hộp." Tiểu Ca đáp.

"Tôi biết rồi." Bố Phương nói.

"Chủ bá biết rồi?" "Có thể nói ra không?" "Tin được không vậy?" "Tôi cảm giác chủ bá không biết lại giả vờ biết!" "Nói có lý!" "Trên đời này vốn không có ai biết, nhưng người giả vờ biết nhiều rồi, thì

cũng thành có người biết!" Rất nhanh!

Mọi người đã đến giữa đống đổ nát.

Bố Phương và nhóm người chuyển những khúc gỗ sang một bên.

"Bàn Tử, mấy cái bình sứ đó cậu nhặt được mấy cái rồi?" Bố Phương lên tiếng hỏi.

"Trong ba lô có một cái!" Vương Bàn Tử nói.

"Tôi cũng vậy." Hồ Bát Nhất đáp.

"Giáo sư thì sao?" Bố Phương nhìn về phía giáo sư Tiêu và những người khác hỏi.

"Lúc trước tôi chưa lấy, định lúc về mới bỏ vào ba lô, kết quả…" Giáo sư Tiêu nói rồi không nói tiếp được nữa.

"Kết quả là bình sứ đều vỡ hết rồi." Bố Phương nói: "Cho nên bây giờ, ông cùng tôi chuyển gỗ, không phải là để vớt vát vài món minh khí sao?" "…" Giáo sư Tiêu không giấu giếm, gật đầu.

"Lấy thì được!" "Nhưng phải lấy sau cùng!" Bố Phương nói.

"Được." Giáo sư Tiêu gật đầu.

Một tiếng sau, nhóm người Bố Phương cuối cùng cũng dọn dẹp xong chỗ quan tài đồng.

"Hù!" Thở ra một hơi khí đục, Bố Phương lấy bình nước ra uống vài ngụm, sau đó nhìn vào trong quan tài, dùng "Giám Định Thuật" để phát hiện những món đồ tùy táng có giá trị, trực tiếp thò tay xuống lấy, lúc lấy, người khác tưởng hắn bỏ vào ba lô, nhưng thực chất là đã vào không gian hệ thống.

"Phát tài rồi!

Phát tài rồi!" Vương Bàn Tử không kén chọn, hai tay vơ vét vàng

bạc châu báu, không cần biết là đồ quý hay đồ thường, đều nhét vào ba lô.

Ba lô đầy rồi, túi áo cũng nhét căng phồng.

"Nhiều đồ tùy táng thế này, mang ra ngoài bán đi lấy tiền, cả đời cũng không cần làm việc nữa." Hồ Bát Nhất nói rồi nhìn Bố Phương: "Bố Phương, lần này trở về, có lẽ tôi phải rửa tay gác kiếm rồi." "Có thể về hưu rồi." Bố Phương nói xong, cười trêu chọc: "Nếu cậu còn làm Mô Kim Hiệu Úy nữa, e rằng lớp hậu bối sẽ không có cơm ăn." "Ha ha." Hồ Bát Nhất cười mấy tiếng, đáp lại: "Đừng tâng bốc tôi, tôi không lợi hại đến vậy đâu." Nhìn Bố Phương lựa chọn minh khí bỏ vào ba lô, mà ba lô cứ như không bao giờ đầy, thật khiến người ta kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Cái hộp này đẹp quá!" Lúc này, Vương Bàn Tử tìm thấy một chiếc hộp gỗ kim tơ nam mộc to bằng lòng bàn tay trong đống châu báu trong quan tài, dùng đèn pin chiếu vào.

Chỉ thấy nó có màu vàng nhạt, vân gỗ vô cùng tinh xảo.

"Là thứ tôi cần tìm." Trương Khởi Linh vừa nói vừa giật lấy cái hộp trong tay Bàn Tử.

Sau đó nói với Bố Phương: "Bố Phương, tôi đi đây, hữu duyên tái ngộ!" "Được, lần sau gặp mặt, không say không về." Bố Phương nói.

"Ừm." Gật đầu, Trương Khởi Linh chạy đi ngay, rồi nhảy một cái xuống nước, sau đó biến mất không tăm tích.

"Mẹ kiếp!" "Thằng tóc mái xéo đó dám cướp bảo bối của Bàn gia!" Vương Bàn Tử vô cùng khó chịu nói: "Để tôi mà gặp lại thằng tóc mái xéo đó, tôi sẽ đánh cho nó lòi cả c*t ra ngoài." "Tiểu Béo, đừng nói nữa." Hồ Bát Nhất nói: "Tiểu Ca đến đây, là để tìm cái hộp đó, cái hộp đó đối với cậu ấy, chắc hẳn rất quan trọng." "Tôi biết rồi."

Vương Bàn Tử gật gật đầu, cũng không còn ghi thù nữa, tiếp tục nhét minh khí.

Chương 654

Nửa tiếng sau, ba người Bố Phương đã thu gom chín phần mười minh khí trong quan tài đồng.

“Giáo sư Tiêu, cho các ông ba phút.” “Ba phút sau, chúng ta đi!” Bố Phương nói.

“Được.” Giáo sư Tiêu vừa đáp vừa thò tay vào trong quan tài.

Không lâu sau!

Mọi người đều đã leo lên lưng Chúc Long.

“Đi!” Bố Phương nói một tiếng.

“Vâng, thưa chủ nhân.” Chúc Long gật đầu, men theo đường hầm nước quay về.

“Bố Phương, cậu có định đi tìm lăng mộ mặt trời không?” Giáo sư Tiêu hỏi.

Sở dĩ ông biết là vì đã xem livestream của Bố Phương, tiêu đề có ghi.

“Có.” Bố Phương nói.

“Tôi không đi nữa.” Giáo sư Tiêu nói: “Cậu đưa đội khảo cổ của tôi đến chỗ gò đất kia, hội hợp với hướng dẫn viên Reheman là được rồi.” “Ừm!” Bố Phương khẽ ừ một tiếng.

Lúc này!

Nhìn nhóm người Bố Phương ngồi trên lưng Chúc Long, được Chúc Long đưa trở về.

Khán giả trong phòng livestream đều ghen tị.

“Ghen tị quá đi!” “Giáo sư Tiêu già như vậy mà còn được cưỡi rồng, chắc chết cũng không hối tiếc!” “Nói thật, chuyện này mà đăng lên mạng, đủ để chấn động cư dân mạng mười năm!” “Đại Lão Thích Mặc Đồ Nữ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Vãi!

Ai là chủ bá vậy?

Mấy người kia đang ngồi trên lưng con quái vật nào thế?” “Lầu trên mới vào à?” “Để tôi nói cho anh biết, người đứng đầu tiên là chủ bá, chúng tôi gọi là Bố gia!” “Bây giờ Bố gia đang cưỡi Chúc Long ra khỏi cổ mộ!” “Vãi chưởng!” “Chúc Long?” “Trời đất ơi!” “Trên đời này lại tồn tại rồng!” “Cứ tưởng là giả!” “Kết quả lại là thật!” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Cổ mộ vua Lâu Lan, thám hiểm kết thúc rồi!

Tiếp theo là lăng mộ mặt trời, cũng không biết chủ nhân ngôi mộ là ai?

Liệu có nguy hiểm hơn cổ mộ vua Lâu Lan không?” “Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một chiếc phi thuyền vũ trụ: Tốt quá rồi, Bố gia cuối cùng cũng rời khỏi cổ mộ tối tăm không thấy mặt trời rồi.” Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã cắt ghép video Chúc Long xuất hiện và Bố Phương cưỡi Chúc Long ra ngoài thành một video ngắn, đăng tải lên các trang web video!

Trong phút chốc!

Những người xem video đều tìm kiếm phòng livestream của Bố Phương trên Douyu và vào xem trực tiếp!

Tốc độ bơi của Chúc Long rất nhanh.

Nửa tiếng sau, nhóm người Bố Phương đã trở lại mặt đất.

Bây giờ là giữa trưa, cũng là thời điểm nóng nhất trong sa mạc.

“Hù!” Bố Phương tham lam hít thở không khí trong lành.

Rất nhanh đã thích nghi với cuộc sống dưới ánh nắng chói chang.

Không dừng lại ở cổ quốc Lâu Lan.

Bố Phương để Chúc Long đi về phía một gò đất cách đó năm nghìn mét.

Hướng dẫn viên Reheman đang đợi ở đó.

"Chúng ta đã ở trong cổ mộ vua Lâu Lan mấy ngày rồi?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Sáu ngày!" Giáo sư Tiêu trả lời.

"Thời gian trôi nhanh thật." Vương Bàn Tử cảm thán.

"Chủ bá, dừng lại!" "Cho tôi xem cổ quốc Lâu Lan một cái!" "Trời đất ơi!" "Sa mạc đẹp quá đi!" "Lợi hại thật, chủ bá này lại đứng trên lưng Chúc Long!" "..." "Đinh!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Đinh!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Đinh!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội rút thưởng!" Đột nhiên, bên tai vang lên ba tiếng của hệ thống.

Bố Phương kinh ngạc.

Ba lần rút thưởng?

Ra khỏi cổ mộ, có thể nhận được ba cơ hội rút thưởng?

Không nghĩ nhiều, Bố Phương nhìn vào màn hình livestream, chỉ thấy số người xem trực tuyến đã từ hơn bảy triệu vượt qua ba mươi triệu!

Và con số vẫn đang tăng nhanh.

Chương 655

Ba mươi triệu người?

Trời ơi!

Ở kiếp trước, khi xem livestream, hắn chưa từng thấy chủ bá nào có số người xem trực tuyến thực tế đạt ba mươi triệu cả!

Phòng livestream cũng chỉ mới mở hơn một tháng, đã có hơn ba mươi triệu khán giả!

Phải công nhận, livestream thành công rồi!

Không nghĩ nhiều, Bố Phương quay mặt về phía camera livestream nói: "Mọi người ai chưa theo dõi thì bấm theo dõi nhé, lúc tôi livestream sẽ nhận được thông báo." Nói xong, Bố Phương kiên nhẫn đợi nửa phút, sau đó làm mới lại phòng livestream, chỉ thấy số người theo dõi đã hơn mười triệu.

Còn hơn hai mươi triệu khán giả chưa bấm theo dõi.

Nhìn lướt qua bình luận, hắn phát hiện những khán giả mới vào thấy Chúc Long đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Bây giờ hắn đã biết tại sao phòng livestream lại có nhiều người vào như vậy.

Quả nhiên!

Lòng hiếu kỳ của con người là vô cùng mãnh liệt!

Họ vào đây, là để xem Chúc Long!

"Chủ bá, cứ yên tâm đi!" "Tôi sẽ không bấm theo dõi đâu!" "Tôi vào đây, chỉ để xem rồng thôi!" "Đúng đúng đúng!" "Trộm mộ là chuyện thất đức, tôi sẽ không cho khán giả đâu!" "Nói thật, đánh chết

tôi cũng không fan một chủ bá trộm mộ!" "+1!" "..." Thấy những khán giả mới vào nói vậy, Bố Phương không nói nhiều, quay mặt về phía camera livestream nói: "Trộm mộ là một việc 'thất đức', nhưng bây giờ nó đã trở thành một 'nghề nghiệp'!" "Trộm mộ, là vào mộ của người khác, có hành vi không hỏi mà lấy, đây là một hiện tượng xã hội, từ xưa đến nay chưa bao giờ dừng lại!" "Đặc biệt là sau khi phong tục hậu táng thịnh hành, càng khiến cho ngành này tồn tại lâu dài không suy, đến nay vẫn có thể nghe thấy những tin tức tương tự." "Những bạn mới vào xem livestream của tôi, có thể chưa hiểu tôi." "Có những chuyện tôi cũng không giấu giếm, tôi có nguyên tắc và lập trường của mình, những ngôi mộ đã bị phát hiện và được nhà nước bảo vệ, tôi tuyệt đối không động đến một sợi lông.

Trong rừng sâu núi thẳm, những con sông lớn hung dữ, dưới mặt biển yên tĩnh: có vô số ngôi mộ lớn và di tích chưa ai phát hiện, bên trong chôn cất vô số châu báu, những thứ này chỉ những người như tôi hiểu biết về phong thủy bí thuật mới có thể tìm thấy." "Nếu không đi đào những ngôi mộ này, chúng sẽ mãi mãi ngủ yên dưới lòng đất, quanh năm không thấy ánh mặt trời, vĩnh viễn không có cơ hội được thấy lại ánh sáng ban ngày." "Ngoài ra, sự thay đổi và xâm thực của môi trường tự nhiên, thiên tai, đối với những ngôi mộ lớn cự trủng chưa ai phát hiện này, tạo thành mối đe dọa nghiêm trọng, tôi nhìn thấy trong mắt, đau ở trong lòng a…" Nói đến đây, Bố Phương đột nhiên giả vờ thành bộ dạng đau buồn.

Nghe xong lời của Bố Phương, những khán giả mới trong phòng livestream cho rằng trộm mộ là chuyện thất đức, đều á khẩu không nói được gì.

Lời nói của Bố Phương rất hùng hồn, khiến mọi người kinh ngạc!

"666 quá!" "Tôi thật sự phục rồi!" "Chủ bá này, có thể nói chuyện xấu thành chuyện tốt!" "Tôi thấy chủ bá nói rất có lý!" "Mẹ kiếp!"

“Có thể nói việc trộm mộ một cách thanh cao thoát tục như vậy, cũng chỉ có chủ bá này thôi!” “Không nói nhiều, chủ bá này, tôi fan rồi!” “Tôi cũng vậy!” “Nói thật, tôi lười phản bác luôn rồi!” “...” “Hù!” Bố Phương lấy từ túi áo ra một bao thuốc lá, châm một điếu, hút một hơi, thở khói ra từ mũi, rồi nhìn lại bình luận, phát hiện không còn khán giả mới nào nói trộm mộ là chuyện thất đức, ngược lại còn tăng thêm fan.

Phải công nhận, đoạn nói chuyện vừa rồi, thành công rồi.

“Vãi nồi!” “Rồng lớn!” Dưới một gò đất cao hơn chục mét, hướng dẫn viên Reheman nhìn thấy một con rồng lớn đang tiến về phía này, sợ chết khiếp.

Không nghĩ nhiều, trực tiếp leo lên lạc đà, định bỏ chạy.

Giọng của Bố Phương vang lên: “Đừng sợ, là tôi!” Giọng nói này, quen quá!

Hướng dẫn viên Reheman quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bố Phương đứng trên đầu con rồng lớn đó.

“Bố Phương!” Reheman nhìn con rồng lớn đang đến gần, trên đó đứng Bố Phương, và cả nhóm người giáo sư Tiêu, kinh ngạc.

“Để anh đợi lâu rồi.” Bố Phương nói.

“Tôi cũng không đợi mấy ngày.” Reheman cười nói.

Heimanba giao lạc đà cho hắn, mỗi ngày một nghìn tệ.

Sáu ngày trôi qua, kiếm được sáu nghìn.

Nếu đợi thêm vài ngày nữa mà không thấy Heimanba quay về, vậy có nghĩa là đối phương đã chết.

Lúc đó, tuy không nhận được phí thuê của đối phương, nhưng mười mấy con lạc đà sẽ là của hắn.

Nhưng ai ngờ đâu, Heimanba đi theo Bố Phương vào cổ mộ, đã vớ được mấy món minh khí.

Nếu để Reheman biết, có lẽ sẽ ghen tị chết mất.

"Bố Phương, chúng tôi đi đây." "Chúng ta hữu duyên tái ngộ." Giáo sư Tiêu và các thành viên đội khảo cổ ngồi lên lạc đà, người trước vẫy tay cười nói với Bố Phương đang đứng trên đầu Chúc Long.

"Bố gia, chúng tôi cũng đi đây." Heimanba cũng lên lạc đà.

"Đi thong thả, không tiễn." Bố Phương đáp.

Nhìn những người đó đi xa dần, Vương Bàn Tử cười nói: "Mấy người này ngốc thật, có rồng không ngồi, lại cứ thích cưỡi lạc đà ra ngoài." "Cũng không biết họ nghĩ gì nữa." Hồ Bát Nhất cũng nói.

"Tôi muốn đến lăng mộ mặt trời." Bố Phương nói: "Giáo sư Tiêu không có gan đi cùng tôi nữa rồi." "Vì đội của họ đã chết hai người." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra, thì ra là sợ rồi.

"Thì ra là vậy!" "Bây giờ tôi đã hiểu tại sao nhóm người giáo sư Tiêu lại cưỡi lạc đà đi." "Nói thật, những người đó nhát gan thật." "Có Chúc Long ở đây, còn sợ gì nữa?" "Không nói nhiều nữa, chủ bá, mau đến lăng mộ mặt trời đi." "Tôi muốn xem, rốt cuộc là mộ của ai." "Đúng đúng đúng!" "Tôi đợi không nổi nữa rồi." "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá một chiếc máy bay: Lăng mộ mặt trời nghe lạ quá, lẽ nào là mộ của mặt trời?" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả tên lửa: Dùng mông cũng biết không phải mộ của mặt trời, không biết người nào lại đặt cho ngôi mộ một cái tên như vậy." "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Nếu tôi đoán không lầm, đó là lăng mộ của thần mặt trời." "..." Bố Phương nhìn lướt qua bình luận, lên tiếng nói: "Các vị khán giả, thật không giấu gì mọi người, đó là mộ của dân tộc nào, bộ lạc nào?

Tại sao lại phải chôn ở đó?

Chương 656

Nhóm người đó sống ở đâu?

Việc lấy mặt trời làm vật tổ để xây dựng ngôi mộ này có ý nghĩa gì khác không? 3800 năm đã trôi qua, đây vẫn là một bí ẩn chưa có lời giải." Nói xong, Bố Phương lấy la bàn ra, nhìn hướng một cái, rồi để Chúc Long đi dọc theo bờ bắc của sông Khổng Tước.

Lăng mộ mặt trời này, vào năm 1979, đã được các nhà khảo cổ học như Hầu Xán và Vương Bính Hoa phát hiện, vị trí đã được công bố.

Nhà nước cũng không bảo vệ.

Vì vậy, Bố Phương có lý do để đến xem xét.

Tốc độ của Chúc Long rất nhanh, di chuyển trong sa mạc như một con quái vật khổng lồ.

Dã thú trong sa mạc thấy nó đều trốn đi.

Cự tích ăn thịt người cũng tránh xa.

Một tiếng sau, Bố Phương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đứng trên lưng Chúc Long, đến một nơi.

Nơi này rất đặc biệt, không có cồn cát, chỉ có một vùng đất bằng phẳng trải dài tít tắp, trên đó là cát vàng óng ánh.

Bố Phương để Hồ Bát Nhất và Tiểu Béo đứng trên lưng Chúc Long, sau đó để Chúc Long dài vạn mét ngẩng đầu lên.

Đúng như câu nói, đứng cao nhìn xa.

Ở độ cao ba nghìn mét, Bố Phương nhìn xuống dưới, chỉ thấy một ngôi mộ cổ khổng lồ, cũng chính là lăng mộ mặt trời, là huyệt mộ của

người chết được bao quanh bởi các cọc gỗ.

Bên ngoài dùng những cọc gỗ cao hơn một mét vây thành bảy vòng tròn, và tạo thành nhiều tia phóng xạ, có hình dạng như ánh sáng mặt trời.

Số lượng cọc gỗ lên đến hàng vạn cây, nhiều đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Bố Phương chỉ tay vào lăng mộ mặt trời rộng khoảng hai nghìn mét, quay mặt về phía camera livestream nói: "Anh em, đây là lăng mộ mặt trời, đã có lịch sử ba nghìn tám trăm năm." "Chủ bá, đã tìm thấy lăng mộ mặt trời rồi!" "Có định vào không?" "Đúng vậy!" "Ở đây toàn là cát vàng, chủ bá, có thể đào được đường hầm không?" "Vãi!" "Câu hỏi này, có lẽ sẽ làm khó chủ bá!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Bố gia chắc chắn có cách vào được!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: Lăng mộ mặt trời này, có thể đã bị bọn trộm mộ viếng thăm rồi, Bố gia vào trong, có thể sẽ không thấy được một món đồ tùy táng nào." "..." Bố Phương không nhìn bình luận, nói với Hồ Bát Nhất và Tiểu Béo: "Lăng mộ mặt trời này, bề ngoài trông có vẻ lớn, dưới lòng đất có thể còn lớn hơn, có muốn vào một chuyến không?" "Đã đến đây rồi, chắc chắn phải vào mò kim một lần." Vương Bàn Tử trả lời.

"Vậy thì nghĩ cách vào đi." Hồ Bát Nhất nói.

Nghe vậy, Bố Phương để Chúc Long hạ đầu xuống, sau đó cùng hai người nhảy xuống, cầm xẻng, đi về phía trung tâm lăng mộ mặt trời.

"Mặt đất của lăng mộ mặt trời được bảo tồn tốt như vậy, không bị sụt lún, nếu tôi đoán không lầm, dưới chân chúng ta vài mét là lớp đất cứng." Bố Phương nói.

"Nói có lý." Hồ Bát Nhất nói: "Nếu dùng xẻng đào xuống, cát cũng

sẽ tràn vào hố, muốn đào đến lớp đất cứng, rất khó." "Có Chúc Long ở đây, đơn giản hơn nhiều." Bố Phương khẽ cười, nhìn Chúc Long nói: "Từ đây khoan xuống!" Chúc Long gật gật đầu, đợi Bố Phương và mấy người lùi ra xa trăm mét, trực tiếp khoan vào dưới lớp cát.

Thân hình nó to lớn, cái lỗ khoan ra dài rộng khoảng năm mươi mét!

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên!

Bố Phương biết, Chúc Long đã đâm vỡ địa cung dưới lòng đất.

Đợi Chúc Long ra ngoài, Bố Phương đi tới, chỉ thấy bên dưới tối đen như mực, sâu khoảng ba trăm mét.

Nhìn ba người Bố Phương buộc dây thừng vào răng Chúc Long, rồi leo xuống theo dây.

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Bố Phương để Chúc Long mở đường, thật quá bạo lực!

"666!" "Tôi phục rồi!" "Cách mở đường này, lần đầu tiên thấy!" "Chúc Long mạnh vãi!" "Yêu rồi yêu rồi!" "Chủ bá, để Chúc Long mở đường như vậy, cổ mộ bị hủy rồi!" "Ha!

Hủy thì đã sao?" "A!

Hỏng rồi!" "Nhưng thế thì đã sao?" "Phá hoại di tích, chủ bá, chờ bị nhốt vào phòng tối đi!" "Lầu trên, nghĩ là chủ bá sẽ bị nhốt vào phòng tối à?" "Chắc không biết đâu, chỗ dựa của chủ bá là ngài Nguyên thủ đấy!" "Ngài Nguyên thủ?" "Vãi chưởng!" "Một chủ bá thôi mà, thân phận ghê vậy?" "Trời đất ơi!" "Chủ bá lại quen biết cả Nguyên thủ, thân phận chắc chắn lớn đến dọa người!" "Chủ bá không có chỗ dựa thì tay chân của hắn, Chúc Long, cũng là thứ mà nhân loại không thể chiến thắng nổi!" "Nhân loại không thắng được Chúc Long, quên là chúng ta có bom hạt nhân à?" "Lầu trên, ông nghĩ Chúc Long

ngốc à?

Đứng yên tại chỗ cho bom hạt nhân nổ chắc?" "[Bé Cưng Thích Hát Ca] tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Đừng cãi nhau nữa, yên lặng xem livestream đi."" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một quả tên lửa: "Mộ Thái Dương trông lớn thật, không biết chủ nhân ngôi mộ là ai."" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Hy vọng lúc về, Bố gia tổ chức một buổi họp mặt fan."" Bố Phương men theo dây thừng leo xuống, hơn mười phút sau thì chạm đất, hắn liếc nhìn màn hình đạn mạc rồi lên tiếng: "Các vị khán giả thân mến, tôi xuống đến nơi rồi, cũng không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì đây." Nói xong, Bố Phương cầm đèn pin rọi vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong là một gian mộ thất khổng lồ.

Chỉ có một gian duy nhất, không hề có các mộ thất khác như phối điện, tẩm điện, minh điện hay nhĩ thất.

"Vãi chưởng!" "Ngôi mộ cổ này lớn thật!" Vương Bàn Tử cầm đèn pin rọi lên vách tường, ngay sau đó, cậu ta nhìn thấy một con thú đá, đó là Thanh Long.

Thấy vậy, cậu ta biết rằng trong ngôi mộ cổ này chắc chắn còn có Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ.

"Ngôi mộ cổ này chưa từng bị ai ghé thăm." Bố Phương đi trong mộ cổ, phát hiện đồ đạc bên trong được sắp xếp vô cùng ngăn nắp.

"Nếu vậy thì đồ minh khí bên trong vẫn chưa bị động đến." Hồ Bát Nhất cười nói.

Chương 657

“Mọi người nhìn dưới chân kìa, Bát Quái!” Vương Bàn Tử đột nhiên nói.

“Một trận Bát Quái khổng lồ!” Bố Phương thầm nghĩ, đây là một cơ quan!

Trận Bát Quái?

Cơ quan?

Nghe thấy vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

“Vãi chưởng!” “Trận Bát Quái là trận pháp à?” “Tôi chưa nghe nói bao giờ!” “Sắc mặt chủ bá có vẻ không tốt lắm, cơ quan này lợi hại lắm sao?” “Trời đất ơi!” “Bên trong Mộ Thái Dương lại có một trận Bát Quái khổng lồ, đây là muốn giết sạch những kẻ trộm mộ dám xâm nhập vào đây à!” “[Ông Già Đẩy Xe]: “Nói thật, tôi không biết gì về trận Bát Quái, cũng không biết cơ quan của nó.”” “[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: “Bố gia, cẩn thận nhé, tôi cảm thấy trong ngôi mộ cổ này đầy rẫy nguy hiểm.”” “[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một Phi Thuyền Vũ Trụ: “Cơ quan trận Bát Quái?

Bố gia, có thể giải thích cho chúng tôi được không?”” Liếc nhìn màn hình đạn mạc, thấy khán giả không biết, Bố Phương liền quay mặt về phía camera, nghiêm túc nói: “Các vị khán giả thân mến, nói thật không giấu gì các vị, trận Bát Quái là một trận pháp cổ đại của nước An Lạc.” “Tên học thuật của trận Bát Quái là Cửu Cung Bát Quái Trận, một trận pháp quân sự cổ đại do Gia Cát Lượng sáng tạo.” “Chín là số cùng cực, lấy sáu hào, dùng thuật ba ba diễn sinh, Dịch có câu: ‘Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật’, lại có câu ‘Thái

cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, bát quái biến sáu mươi bốn hào, từ đó tuần hoàn không ngừng, biến hóa vô cùng!'" "Nguồn gốc của Bát Quái có thể truy ngược về thời thượng cổ." "Bát Quái ngày nay cũng chỉ là trận pháp do hậu thế diễn biến ra mà thôi.

Nếu có thể nhìn thấy đồ hình Bát Quái sớm nhất, vậy thì có thể nhìn ra được nhiều bí mật hơn." "Bát Quái tượng trưng cho tám loại vật chất trong tự nhiên: trời, đất, sấm, gió, nước, lửa, núi, đầm, là cơ sở vật chất để vạn vật sinh sôi.

Trong đó, hai quẻ Càn Khôn (trời đất) là mẹ của vạn vật, vạn vật sinh ra giữa trời đất vũ trụ; nước lửa là nguồn gốc của vạn vật, là nền tảng của âm dương; gió sấm thúc đẩy chúng; núi đầm cuối cùng hình thành.

Có núi đầm, sinh vật bắt đầu sinh sôi, sự sống bắt đầu được nuôi dưỡng, nhân loại từ đó mà sinh sôi nảy nở." "Bát Quái dùng hào âm '--' và hào dương '—' để biểu thị tính chất.

Bát Quái có hai cách sắp xếp là Tiên Thiên Bát Quái và Hậu Thiên Bát Quái.

Cái trước tương truyền do Phục Hy phát minh, cái sau tương truyền do Chu Văn Vương sáng tạo." "Trên chiến trường cổ đại, cái gọi là Bát Quái Trận thực chất là một phương pháp mà bộ binh được huấn luyện chuyên biệt từ trước để đối phó với kỵ binh." "Khi đối phương xung kích, người ta sẽ cố ý tạo ra những khoảng trống ở một số vị trí trên chiến tuyến, dẫn dụ kỵ binh đối phương di chuyển theo những lộ trình đó một cách vô thức." "Sau khi chúng lao vào trong trận, trận hình của ta tuy bị phá nhưng không tan, quân lính tập kết cố thủ ở hai bên, nhường không gian phía trước cho địch quân xông vào." "Cốt lõi của trận thế nằm ở chỗ: những lộ trình này có thể được xác

định thông qua diễn tập từ trước, thông qua việc dẫn dắt có ý thức, biến đường xung kích thẳng từ hai đầu chiến trận của đối phương thành một lộ trình vòng tròn trong trận do phe ta chủ đạo!

Việc tiếp xúc liên tục với kẻ địch vô tận sẽ dần dần làm hao mòn sĩ khí và thể lực của kỵ binh." "Do đặc tính của kỵ binh, chúng buộc phải xung kích theo những lộ trình 'an toàn' đó.

Cái gọi là 'nỏ mạnh hết đà không xuyên thủng lụa mỏng', theo thời gian, quân địch trong trận cuối cùng sẽ dần dần bị tiêu hao hết." Nghe xong lời giải thích của Bố Phương, cả phòng livestream đều chết lặng.

"Vãi nồi!" "Tôi phục rồi!" "Kiến thức của chủ bá thật phong phú!" "Trong mộ cổ có đặt Bát Quái Trận, lẽ nào có người cổ đại còn sống?" "Trong mộ cổ có đặt Bát Quái Trận, lẽ nào có người cổ đại còn sống?" "Lầu trên, có khả năng đó không?" "Ai mà sống trong mộ cổ được mấy ngàn năm chứ?" "Nhưng đừng quên." "Mộ Thái Dương có lịch sử ba nghìn tám trăm năm!" "Nói thật, Bát Quái Trận chắc hỏng rồi nhỉ!" "Dù sao cũng đã trải qua thời gian dài như vậy!" "[Bé Cưng Thích Hát Ca] tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Mộ Thái Dương có trận pháp lợi hại như vậy, chắc phải có bảo vật quý giá lắm?"" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một quả tên lửa: "Lầu trên nói có lý, tôi cũng nghĩ vậy."" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một Phi Thuyền Vũ Trụ: "Bố gia, đừng sợ, cơ quan chắc hết hiệu lực rồi."" Liếc nhìn màn hình đạn mạc, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Trong giới đạo mộ có lưu truyền một câu thế này: Cơ quan ngàn năm không hỏng!" Lời của hắn vừa dứt!

"Cạch!" một tiếng động lớn vang lên trong mộ cổ.

"Cơ quan khởi động rồi!" Bố Phương nói: "Phải cẩn thận." Hồ

Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy, liền đứng dựa lưng vào Bố Phương, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía trước.

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!" Tiếng ầm ầm vang lên!

Bố Phương cầm đèn pin rọi lên vách tường.

Chỉ thấy ngôi mộ cổ này có hình dạng Bát Quái, trên vách tường có tám cánh cửa, lần lượt là Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai, Hưu.

Cùng với việc tám cánh cửa mở ra, từ bên trong bước ra từng tên Quỷ Tướng.

Số lượng khoảng một nghìn tên.

"Ực!" Nhìn những Quỷ Tướng này, Bố Phương không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Chỉ thấy những Quỷ Tướng này toàn thân bọc trong áo choàng đen, để lộ đôi mắt màu đỏ, tay cầm một thanh trường đao.

Nhìn những Quỷ Tướng này, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

"Vãi chưởng!" "Đây là cái gì?" "Mẹ kiếp!" "Lẽ nào là 'Quỷ Tướng' trong truyền thuyết?" "Trời đất ơi!" "Đáng sợ quá!" "Mộ Thái Dương nguy hiểm thật!" "[Bé Cưng Thích Hát Ca] tặng chủ bá một viên cá: "Chủ bá, mau chạy đi!

Anh không phải là đối thủ của đám Quỷ Tướng này đâu!"" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Không chạy được đâu!

Quỷ Tướng đã bao vây ba người chủ bá ở giữa rồi!"" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một Phi Thuyền Vũ Trụ: "Bát Quái Trận loại trận pháp quân sự này thật đáng sợ!"" Bố Phương

tâm niệm vừa động, lấy ra Hắc Kim Cổ Đao nắm trong tay, ánh mắt nhìn những Quỷ Tướng đang di chuyển trên các vị trí quái lạ, lên tiếng nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người đi theo sau tôi, tôi biết cách đột phá ra ngoài." "Được." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy, gật đầu.

Nghe lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Biết cách đột phá?

"Vãi chưởng!" "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Lại biết cách xông ra khỏi Bát Quái Trận?" "Trời đất ơi!" "Mạnh mẽ quá đi mất!" Bố Phương không nhìn màn hình đạn mạc, nói: "Bát Quái Trận được sắp xếp theo tám cửa Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai." "Từ 'Sinh môn' ở chính đông đánh vào, xông ra từ 'Hưu môn' ở tây nam, sau đó lại từ 'Khai môn' ở chính bắc đánh vào, trận này có thể phá." "Hiểu rồi." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gật đầu.

"Xử chúng!" Bố Phương tìm được vị trí Sinh môn, trực tiếp cầm đao xông lên.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cầm xẻng công binh, theo sát phía sau.

Bố Phương biết, những 'Quỷ Tướng' này là do hồn người hóa thành, là sứ giả bảo vệ lăng mộ.

"Keng!" Bố Phương bật người lên, một đao chém ngang, thanh Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như chém bùn, trực tiếp giết chết ba bốn tên Quỷ Tướng đang đứng sát nhau.

"Bốp!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng cầm xẻng công binh, bổ vào Quỷ Tướng.

Không lâu sau, Bố Phương đã đánh ra khỏi Hưu môn.

Ba người chạy đến dưới vách tường.

Chương 658

Quay người lại, chỉ thấy từng tên Quỷ Tướng đã từ bỏ Bát Quái Trận, bao vây từ bốn phía.

"Chủ bá 666!" "Nếu là người khác, có lẽ đã chết trong Bát Quái Trận rồi!" "Nói thật, bây giờ chủ bá phải làm sao?" "Còn lại hơn chín trăm Quỷ Tướng, làm sao đối phó?" "Đúng rồi!" "Để Chúc Long xuống giúp đi!" "Đúng!" "Tôi cũng nghĩ vậy!" Bố Phương liếc nhìn màn hình đạn mạc, lên tiếng nói: "Đối phó với đám Quỷ Tướng này, một mình tôi là đủ!" Đối phó với Quỷ Tướng, một mình là đủ?

Nghe thấy vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Nhiều Quỷ Tướng như vậy, Bố Phương có thể chiến thắng được sao?

"Vãi chưởng!" "666a!" "Thật không, chủ bá, anh định xử hết bọn chúng?" "Tôi không tin anh có thể giết hết trong nháy mắt!" "Trời ơi!" "Chủ bá tự tin thật!" "[Ông Già Đẩy Xe]: "Chủ bá, đừng ra vẻ nữa, mau chạy đi!"" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Tôi tin Bố gia có thể chiến thắng đám Quỷ Tướng này!"" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: "Thật đáng mong đợi."" "Bố Phương, nhiều Quỷ Tướng như vậy, một mình cậu xử lý được sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

Hắn quyết định sử dụng đạo thuật, tiêu diệt hết bọn chúng trong nháy mắt.

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

Hắn quyết định sử dụng đạo thuật, tiêu diệt hết bọn chúng trong nháy mắt.

"Bốp!" Nhìn những Quỷ Tướng đang tiến lại gần, cách hơn mười mét, Bố Phương hai tay chắp lại, niệm chú ngữ của thức thứ hai trong Thần Quỷ Thất Sát Lệnh - Phong Hỏa Lệnh: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền có Hoàng Thần, hậu có Việt Chương.

Thần thức sát phạt, không tránh hào cường.

Cấp cấp như luật lệnh." "Xá!" Ngay sau đó!

Trước mặt Bố Phương, xuất hiện từng cơn lốc lửa, khoảng hơn mười cơn!

"Vút!" Sau khi xuất hiện, những cơn lốc lửa trực tiếp lao về phía đám Quỷ Tướng.

"A!" "A!" "A!" Bị lốc lửa tấn công, đám Quỷ Tướng phát ra những tiếng la hét đau đớn, sau đó ngã xuống đất.

Khi tên Quỷ Tướng cuối cùng bị tiêu diệt, hơn mười cơn lốc lửa cũng biến mất vào không khí.

"Phù!" Nhìn đám Quỷ Tướng chết sạch, Bố Phương thở ra một hơi khí trọc.

Nói thật, cảm giác giết địch trong nháy mắt thật quá đã.

Nhìn Bố Phương triệu hồi ra lốc lửa, chỉ dùng hơn một phút đã giết chết hơn chín trăm Quỷ Tướng, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Xin hỏi, chủ bá, anh là thần tiên à?" "Lại có thể triệu hồi ra bánh xe lửa phong hỏa!" "Lầu trên, chắc không biết, để tôi nói cho, chủ bá biết đạo thuật, đó là Thần Quỷ Thất Sát Lệnh!" "Thần Quỷ Thất Sát Lệnh?" "Trời đất ơi!" "Chủ bá là hậu duệ của Viên Thiên Cương à?" "Hít hà!" "Đừng nói

nữa, tôi tin rồi!" "Tôi biết rồi, chủ bá là hậu duệ của Viên Thiên Cương, thảo nào lợi hại như vậy!" "[Ông Già Đẩy Xe] tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Chủ bá, thân phận của anh, không lẽ bị tôi đoán trúng rồi?"" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một quả tên lửa: "Nếu Bố gia là hậu duệ của Viên Thiên Cương, vậy thì thật không thể tin nổi!"" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Haizz!

Tổ tiên của tôi là Doanh Chính đây này!"" Liếc nhìn màn hình đạn mạc, thấy khán giả đoán mình là hậu duệ của Viên Thiên Cương, Bố Phương lắc đầu, lên tiếng nói: "Các vị khán giả thân mến, đừng đoán mò thiếu thực tế nữa, thân phận của tôi không quan trọng." Nghe thấy vậy, khán giả trong phòng livestream đều thất vọng.

Họ cứ tưởng Bố Phương sẽ tiết lộ thân phận của mình.

Kết quả, lại bảo họ đừng đoán linh tinh.

"Khoan đã!" "Ngôi mộ cổ lớn như vậy, không có quan quách?" "Hình như cũng đúng!" "Thông thường 'quan quách' không phải được đặt ở giữa mộ thất sao?" "Mộ Thái Dương không có?" "Trời đất ơi!" "Quái dị quá!" Bố Phương đi về phía trung tâm mộ cổ, quay mặt về phía camera nói: "Ai nói không có quan quách?

Nếu tôi không đoán sai, quan quách được giấu dưới nền gạch, hoặc là ở, tầng dưới!" "Thật hay giả vậy?" "Chủ bá, tôi học ít, đừng lừa tôi nhé!" "Nói thật, tôi sống ba mươi mấy năm rồi, chưa bao giờ nghe nói quan quách có thể chôn dưới nền gạch." "Lầu trên, tôi cũng giống ông." "[Ông Già Đẩy Xe]: "Chủ bá, phỏng đoán của anh có thể sai lầm đấy!

Bởi vì trong các triều đại lịch sử, quan quách đều được đặt ở trên."" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Tôi nên tin ai đây?"" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng

chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: "Bố gia, tôi tin anh!"" Chẳng mấy chốc, Bố Phương cầm đèn pin đi đến trung tâm mộ cổ.

Nếu ngôi mộ cổ này không có quan quách, thì nó không thể gọi là mộ cổ được.

"Chủ bá, đã nói là không có quan quách mà!" "Đừng tìm nữa!" "Mặt đất trống trơn!" Bố Phương không nhìn màn hình đạn mạc, hắn ngồi xổm xuống, đưa tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa chụm lại, gõ lên nền gạch.

Những viên gạch này mỗi viên dài khoảng nửa mét.

"Cốc!

Cốc!

Cốc!" Hắn gõ lên viên gạch dưới chân, phát ra âm thanh rỗng.

"Bên dưới rỗng." Vương Bàn Tử cười nói.

"Nếu tôi không đoán sai, bên dưới còn một tầng nữa." Hồ Bát Nhất nói: "Đó là nơi đặt quan quách của chủ nhân ngôi mộ!" "Đúng!" Bố Phương gật đầu, sau đó đứng dậy, quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả thân mến, có lẽ tôi đoán không sai, quan quách được giấu dưới nền gạch.

Dưới nền gạch này, mười phần thì có đến tám chín phần là một mộ thất khác!" Nghe thấy vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người, sau đó trở nên kích động.

"Chủ bá, đừng nói nữa!" "Mau nhấc viên gạch lên, xem bên dưới có phải là mộ thất không!" Bố Phương lấy ra một con dao găm chiến thuật từ túi đeo chân, cắm vào khe gạch, sau đó nạy một viên lên, đặt sang một bên.

Chỉ thấy bên dưới là một mảng tối đen.

Một luồng không khí âm lạnh thổi lên.

Chương 659

Bố Phương cầm đèn pin rọi xuống, chỉ thấy bên dưới là một gian mộ thất, đặt một cỗ quan tài đá.

Thấy vậy, Bố Phương lên tiếng nói: "Trước đó tôi đã thấy kỳ lạ.

Ngôi mộ cổ này không có mộ thất chính!" "Hóa ra là ở tầng dưới!" "666a!" "Đều bị chủ bá phát hiện rồi!" "Tôi phục!" "Không nói nhiều, chủ bá quá đỉnh!" "Ghen tị thật, chủ bá lại sắp giàu to rồi!" "[Ông Già Đẩy Xe]: "Tôi quyết định rồi, tôi phải làm trộm mộ!"" "Ghen tị thật, chủ bá lại sắp giàu to rồi!" "[Ông Già Đẩy Xe]: "Tôi quyết định rồi, tôi phải làm trộm mộ!"" "Lầu trên, tôi khuyên ông đừng làm trộm mộ!" "Dù sao, mộ cổ vô cùng nguy hiểm!" "Trừ khi có chủ bá dẫn đội đi vào, những người khác vào chỉ có một con đường chết!" "Cũng đúng, trộm mộ không phải ai cũng làm được!" "Làm trộm mộ mà không biết phong thủy, làm sao tìm được mộ cổ?" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một quả tên lửa: "Lần livestream trộm mộ tới, chủ bá dẫn tôi theo được không?"" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Giống lầu trên, tôi không thiếu tiền, chỉ hy vọng trong đời có thể đi trộm mộ một lần."" Bố Phương liếc nhìn màn hình đạn mạc, lên tiếng nói: "Các vị khán giả thân mến, nói thật, đợi đến khi tôi nghỉ hưu, tôi sẽ truyền lại cho các vị kiến thức và kỹ xảo trộm mộ, v.v.!" Nghe thấy vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người.

Trong mắt họ, Bố Phương chỉ là một thanh niên hai mươi tuổi, đợi đến khi cậu ta nghỉ hưu, có lẽ đã hơn năm mươi tuổi rồi.

Lúc đó, họ cũng đã già.

"Chủ bá, anh còn lâu mới nghỉ hưu!" "Nói thật, tôi cảm giác Bố

gia đang lừa tôi!" "Tôi tin lời chủ bá." "Mọi người từ bỏ đi, chủ bá có dạy cũng không học được đâu, xem livestream là được rồi." "Đừng nói nữa, mau xuống dưới đi!" "Nói thật, tôi đợi không nổi nữa rồi!" "Đúng đúng đúng!" "Mau xuống mộ mở quan tài đi!" Bố Phương lấy ra mấy sợi dây thừng từ trong ba lô, buộc thành một sợi dài, bảo Bàn Tử cầm một đầu đi tìm vật cố định để buộc vào.

"Được rồi Bố Phương." Bàn Tử đi về, nói với Bố Phương.

"Tôi xuống trước." "Hai người ở trên đợi tôi." Bố Phương nói xong, nắm lấy dây thừng xuống mộ thất.

"Cẩn thận một chút." Hồ Bát Nhất nói.

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

Chẳng mấy chốc, Bố Phương đã xuống đến đáy mộ thất.

Gian mộ thất này cao khoảng ba mét, rộng khoảng năm mươi mét vuông.

Mộ thất không phải kết cấu Bát Quái, mà là một mộ thất hình vuông.

Ở giữa mộ thất, có một cỗ quan tài đá.

Bốn bức tường đều có bích họa.

Những bức bích họa này vốn được bảo quản nguyên vẹn.

Nhưng sau khi Bố Phương nạy gạch đi vào, không khí cũng tràn vào, bích họa bắt đầu từ từ phai màu.

Bố Phương cũng không để ý.

Chuyện như vậy, hắn không phải lần đầu tiên thấy.

Kiểm tra mộ thất, thấy không có cơ quan, Bố Phương ngẩng đầu, cầm đèn pin rọi lên trên nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nói: "An

toàn, xuống đi.” Nghe thấy vậy, Hồ Bát Nhất trực tiếp nắm lấy dây thừng.

“Theo lệ cũ, tôi xuống trước.” “Sao lúc nào cũng là ông trước?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Bởi vì tôi trời sinh có mệnh bọc hậu.” Hồ Bát Nhất cười nói.

Vương Bàn Tử: “...” Không lâu sau, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã xuống đến mộ thất.

“Người thắp nến, quỷ thổi đèn.” Bố Phương thắp một cây nến ở góc đông nam của mộ thất, theo thói quen nói.

Khi hắn đi đến trước quan tài đá, khóe mắt liếc thấy ngọn lửa trên tường có màu xanh!

“Hít!” Bố Phương hít một hơi khí lạnh.

Dùng mông cũng biết, ngọn nến đã biến thành màu xanh rồi.

“Mẹ nó!” “Lại sắp có xác chết vùng dậy!” Nhìn ngọn nến cháy ra ngọn lửa màu xanh lá, Vương Bàn Tử kinh ngạc.

“Lại phải chiến đấu rồi.” Hồ Bát Nhất vừa nói vừa nắm chặt máu chó mực trong tay.

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi.

“Vãi chưởng!” “Ngọn lửa nến có thể biến thành màu xanh?” “Trời đất ơi!” “Thật không thể tin nổi!” “Dùng khoa học để giải thích, e rằng cũng không thể giải thích rõ được!” “666!” “Ngọn nến của chủ bá lại có thể đổi màu!” “Mua ở đâu vậy?” “Lầu trên, chắc không biết, nến biến thành màu xanh, nghĩa là xác chết trong quan tài sắp vùng dậy!” “A a!” “Người chết, có thể vùng dậy?” “Lừa tôi à?” “[Bé Cưng Thích Hát Ca] tặng chủ bá mười viên vi cá: “Chủ bá, đi thôi!

Tôi cảm giác xác chết trong quan tài vô cùng khủng bố!"" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Bố gia, để Chúc Long xuống đi!"" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: "Cũng không biết là Tống Tử, Đại Tống Tử?

Huyết Tống Tử?

Hay Cương Tống Tử?"" "Thật đáng mong đợi!" Bố Phương không nhìn màn hình đạn mạc, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào ngọn nến.

Ngọn nến biến thành màu xanh một lúc, trong tình huống không có gió trong mộ thất, đột nhiên tắt ngấm!

Thấy vậy!

Ánh mắt của ba người trong mộ thất lập tức chuyển hướng, nhìn về phía quan tài đá.

Chương 660

"Cạch cạch!" Chỉ thấy nắp quan tài đá rung lên, phát ra tiếng cạch cạch.

Vương Bàn Tử nói: "Tống Tử sắp ra rồi!" "Sợ bóng tối à?" Hồ Bát Nhất khẽ nói bên tai Bàn Tử.

"Lão Hồ, bớt dọa tôi đi!" Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nói, toàn thân run rẩy, sau đó đẩy cậu ta ra.

"Rầm!" Đột nhiên, nắp quan tài bay lên, đập vào vách mộ thất.

Sau đó, một con quái vật toàn thân đỏ như máu từ trong quan tài nhảy ra.

"Vãi chưởng!" "Huyết Tống Tử!" Vương Bàn Tử nhìn Huyết Tống Tử, kinh hô thành tiếng.

Trộm mộ bao nhiêu năm, cậu ta chưa bao giờ gặp Huyết Tống Tử, không ngờ lại gặp ở Mộ Thái Dương.

Trộm mộ bao nhiêu năm, cậu ta chưa bao giờ gặp Huyết Tống Tử, không ngờ lại gặp ở Mộ Thái Dương.

"Gào!" Huyết Tống Tử nhìn chằm chằm ba người Bố Phương, ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng gầm.

Bố Phương nhìn ra, nó đang ra oai phủ đầu với ba người họ.

Lúc này!

Nhìn con quái vật toàn thân đỏ như máu, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi.

"Vãi chưởng!" "A?" "Nói thật, tôi chưa bao giờ thấy!" "Đáng sợ thật!" "Trời đất ơi!" "Cảm giác chủ bá sắp bị quái vật cắn chết!" "Mẹ

nó!" "Đây là hiệu ứng đặc biệt mà chủ bá tạo ra phải không!" "Nếu quái vật này thực sự tồn tại trên thế giới, tại sao trên mạng không có?" "Lầu trên, tôi có thể nói một cách chính trực rằng, quái vật này thực sự tồn tại trên thế giới, trên mạng không có là vì." "Bởi vì loại quái vật này chỉ xuất hiện trong mộ cổ." "Nếu vậy, tại sao những nhà khảo cổ học đó không chụp ảnh quái vật, đăng lên mạng, để cho thế giới biết?" "Câu hỏi này, dùng mông cũng biết." "Những nhà khảo cổ học đó khai quật, mộ cổ đều bị phá hủy, xác chết sẽ không vùng dậy nữa!" "Nếu không phải chủ bá vào mộ cổ, trực tiếp cho chúng ta xem, có lẽ tôi cũng không biết trên thế giới này tồn tại loại quái vật này." "Đúng rồi!" "Vừa rồi Vương Bàn Tử nói, Huyết Tống Tử!" "Lẽ nào Huyết Tống Tử là tên của con quái vật?" Bố Phương liếc nhìn màn hình đạn mạc, quay mặt về phía camera lên tiếng nói: "Các vị khán giả thân mến, nói thật không giấu gì các vị, con nhảy ra từ quan tài là Huyết Tống Tử.

Cái gọi là Tống Tử, là tiếng lóng của giới trộm mộ, thường dùng để chỉ xác chết trong quan tài." Nghe thấy vậy, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

"Vậy chủ bá, tại sao mỗi lần mở quan tài, xác chết đều vùng dậy?" "Đúng vậy!" "Xem chủ bá lâu như vậy rồi, mỗi lần mở quan tài, xác chết đều vùng dậy!" "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Bố Phương nói: "Bởi vì tôi có thể chất mở quan tài là xác sống dậy, cho nên Tống Tử trong quan tài thường không phải là Tống Tử bình thường!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Thể chất mở quan tài là xác sống dậy?

"Vãi chưởng!" "Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Lại có cả thể chất này!" "Chủ bá, tại sao lại đi trộm mộ?" "Thể chất của anh có thể sẽ hại anh đấy!" "Lầu trên, trộm mộ vì cái gì?

Minh khí chứ sao!" "Dùng mông cũng biết, mục đích trộm mộ của chủ bá là để lấy đồ tùy táng!" "Lần này phiền phức rồi." Vương Bàn Tử nhìn Huyết Tống Tử nói: "Huyết Tống Tử, là loại lợi hại nhất trong các loại Tống Tử!" "Cũng không ngờ, trước khi rửa tay gác kiếm, lại gặp phải Huyết Tống Tử." Hồ Bát Nhất nói.

"Vút!" Đột nhiên, Huyết Tống Tử nhảy lên.

"Trời đất ơi!" "Làm sao bây giờ?" Nhìn Huyết Tống Tử đang nhảy tới, Vương Bàn Tử hoảng hốt.

"Đừng sợ!" "Có tôi ở đây!" Bố Phương cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém tới.

"Keng!" Trường đao chém vào người Huyết Tống Tử, phát ra một tiếng như gõ vào kim loại.

"Huyết Tống Tử đao thương bất nhập!" Bố Phương cất đao vào không gian hệ thống, đánh ra một chưởng.

"Ầm!" Huyết Tống Tử cũng dùng một chưởng đáp lại.

Hai chưởng va vào nhau.

Bố Phương lại bị đánh bay.

Hắn đập vào vách tường, rơi xuống đất, Bố Phương vội vàng đứng dậy.

Không ngờ, sức mạnh của Huyết Tống Tử lại hơn cả hắn.

Một chưởng hắn đánh ra, là cảnh giới tầng thứ mười ba của Long Tượng Bàn Nhược Công, tổng cộng mười vạn ba nghìn cân sức mạnh.

"Bố Phương, cậu không sao chứ?" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vội vàng chạy đến bên cạnh Bố Phương, lo lắng hỏi.

Nếu Bố Phương có chuyện gì, vậy thì hai người họ, chết chắc rồi.

Dù sao, Bố Phương còn không đánh lại Huyết Tống Tử, vậy thì hai người họ càng không cần nói.

"Tôi không sao." Bố Phương nói.

Thấy Bố Phương nghiến răng nói ra câu đó, khán giả trong phòng livestream đều thót tim.

Có thể thấy, Bố Phương không sao, đó là giả.

"Trời đất ơi!" "Huyết Tống Tử mạnh quá!" "Chủ bá, mau chạy đi!" "Không thì mạng nhỏ sẽ mất ở đây đấy!" "Nói thật, Huyết Tống Tử này còn lợi hại hơn Đại Tống Tử Lâu Lan Vương gấp mười lần!" "[Ông Già Đẩy Xe]: "Chủ bá, về dưỡng thương đi, dưỡng thương xong rồi quay lại xử lý Huyết Tống Tử!"" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một quả tên lửa: "Không nói nhiều, Bố gia, để Chúc Long xuống đi!"" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Tôi biết, điểm yếu của Huyết Tống Tử ở đâu?"" Nhìn thấy dòng đạn mạc cuối cùng, Bố Phương lên tiếng nói: "Chỉ cần vặn gãy đầu Huyết Tống Tử, nó sẽ chết." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

"Chủ bá, làm vậy thật sự được không?" "Huyết Tống Tử mạnh như vậy!" "Có thể lại gần được không?" "Trời ơi!" "Huyết Tống Tử cao hơn hai mét, thể trạng cường tráng, sức mạnh vô cùng, Bố gia mới cao một mét bảy tám, vặn gãy đầu Huyết Tống Tử?" "Nó sẽ không đứng yên cho anh vặn gãy đầu đâu nhỉ?" "Huyết Tống Tử sẽ không đứng yên cho chủ bá vặn gãy đầu đâu nhỉ?" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Bố gia, có thể để Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thu hút sự chú ý của Huyết Tống Tử, anh từ phía sau đánh lén nó!"" "[Quản lý phòng Đẹp Trai Lại Nhiều Tiền] tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: "Tôi có một ý kiến tồi!"" "Lầu trên, xin mời nói, ý kiến tồi còn hơn là không có ý kiến!" "[Quản lý phòng Đẹp Trai

Lại Nhiều Tiền]: “Đối đầu trực diện với Huyết Tống Tử, mục tiêu là đánh bại nó!”” “666!” “Ý kiến tồi này hay đấy!” Bố Phương liếc nhìn màn hình đạn mạc, phát hiện có fan đưa ra ý kiến.

Nhưng hắn không nghe theo.

Chương 661

Đối đầu trực diện với Huyết Tống Tử, không thể thắng được.

Nghiêm túc suy nghĩ ba giây, Bố Phương quyết định rút thưởng.

Hắn còn nhớ, mình có ba lần cơ hội rút thưởng.

Vừa né tránh sự truy sát của Huyết Tống Tử, Bố Phương vừa thầm niệm: "Bắt đầu rút thưởng!" Lời của hắn vừa dứt!

Một vòng quay xuất hiện trong đầu hắn.

"Cạch cạch cạch!" Kim chỉ trên vòng quay nhanh chóng xoay tròn!

Chẳng mấy chốc!

Kim chỉ dừng lại!

"[Đinh!] [Chúc mừng ký chủ rút trúng súng máy Gatling!] [Đã được lưu vào không gian hệ thống!]" Súng máy Gatling?

Bố Phương ngẩn người.

Huyết Tống Tử có thể đao thương bất nhập, súng máy Gatling có tác dụng gì không?

Không nghĩ nhiều nữa, Bố Phương lấy ra khẩu Gatling từ không gian hệ thống, ném cho Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, đỡ lấy Gatling!" "Vãi chưởng!" "Cậu lấy nó ra từ đâu vậy?" Vương Bàn Tử đỡ lấy khẩu Gatling nặng trịch, kinh ngạc.

Cậu ta biết, súng máy Gatling có uy lực rất lớn.

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream cũng đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Gatling thật kìa!" "Đạn chắc phải có mấy nghìn

viên nhỉ!" "Không nói nhiều, chủ bá quá đỉnh!" "Nói thật, chủ bá biến ra một khẩu súng máy Gatling từ không khí, thật sự quá không thể tin nổi!" "Mẹ nó!" "Gatling từ đâu chui ra vậy?" "[Bé Cưng Thích Hát Ca]: "Chủ bá: 'Đừng hỏi, hỏi cũng không nói, để các người tự đoán.'"" Liếc nhìn màn hình đạn mạc, Bố Phương lên tiếng nói: "Các vị khán giả thân mến, không cảm thấy không thể tin nổi sao?

Giải thích chuyện này phiền phức, tôi không giải thích nữa." Nói xong, hắn bắt đầu vòng rút thưởng thứ hai!

Vòng quay trong đầu hắn lại chuyển động, phát ra tiếng "cạch cạch cạch".

"[Đinh!] [Chúc mừng ký chủ rút trúng ba lon Red Bull!] [Đã được lưu vào không gian hệ thống!]" "Phụt!" Nghe thấy giọng nói của hệ thống bên tai, Bố Phương ngẩn người, sau đó phun ra một ngụm máu già.

Lại có thể rút trúng Red Bull?

Mẹ kiếp!

Hệ thống thật lắm trò!

"Tiếp tục rút thưởng!" Bố Phương nói.

Hắn hy vọng, lần rút thưởng cuối cùng, phần thưởng nhận được sẽ tốt hơn hai cái trước gấp mấy chục lần.

"[Đinh!] [Chúc mừng ký chủ rút trúng 'Lăng Ba Vi Bộ'!] [Bắt đầu dung hợp!]" Bố Phương lộ ra một nụ cười.

Nói thật, phần thưởng này tốt hơn hai cái trước nhiều.

Hắn biết, Lăng Ba Vi Bộ là một loại khinh công, tinh diệu dị thường, dựa trên cơ sở sáu mươi bốn quẻ của Dịch Kinh, người sử dụng sẽ bước đi theo một trình tự đặc định theo phương vị của các

quẻ tượng.

“[Dung hợp thành công!]” Giọng nói của hệ thống vừa dứt!

Bố Phương chỉ cảm thấy trong đầu mình có thêm rất nhiều kiến thức.

“Tạch tạch tạch!” Vương Bàn Tử cầm khẩu Gatling điên cuồng bắn vào Huyết Tống Tử.

Bắn đến mức không còn gì vui hơn.

Mặc dù Huyết Tống Tử không hề hấn gì, nhưng bắn rất đã tay.

Hồ Bát Nhất đứng sau lưng Vương Bàn Tử.

Lo lắng đứng ở chỗ khác, sẽ bị Vương Bàn Tử bắn loạn xạ, trúng đạn mà chết.

“Gào!” Huyết Tống Tử nổi giận, nó nhảy lên vách tường, sau đó bay về phía Vương Bàn Tử đang cầm súng máy Gatling bắn.

Chỉ vừa bay được mấy mét, đã bị Vương Bàn Tử bắn lùi lại.

“Ha ha ha!” “Uy lực của đạn lớn thật!” Vương Bàn Tử cười lớn.

“Bàn Tử, đạn chỉ còn lại hơn năm trăm viên.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Chương 662

"Hả?" "Nhanh hết vậy!" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Bố Phương: "Bố Phương, cho tôi thêm đạn!" "Không có đạn nữa." Bố Phương lắc đầu, sau đó nói: "Đừng bắn nữa, dừng lại!" "Một mình tôi đối phó Huyết Tống Tử là đủ!" "Được!" Vương Bàn Tử nghe vậy, trực tiếp dừng lại, không bóp cò nữa.

Lúc này!

Thấy Bố Phương đi về phía Đại Tống Tử, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi.

"Vãi chưởng!" "Chủ bá, đi lên nộp mạng à?" "Mau lui xuống!" "Trời đất ơi!" "Chủ bá, nếu anh chết, ai sẽ livestream trộm mộ cho tôi xem?" "Hít!" "Quái vật gì vậy?" "Lầu trên, mới vào à?" "Để tôi nói cho, đó là Huyết Tống Tử!" "Đao thương bất nhập, sức mạnh vô cùng, một sư đoàn quân đội cũng không hạ được Đại Tống Tử này đâu!" "Hả?" "Một sư đoàn hơn một vạn người, cũng không xử được Đại Tống Tử?" "Huyết Tống Tử lợi hại như vậy?" "Nếu vậy, ba người trong mộ thất sẽ bị Huyết Tống Tử đánh chết!" "[Bé Cưng Thích Hát Ca] tặng chủ bá một chiếc máy bay: "Mọi người nhìn vẻ mặt của chủ bá kìa, vô cùng tự tin!"" "[Tay Không Múa Máy Bay] tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Tôi nhìn ra rồi, Bố gia muốn đối đầu trực diện với Huyết Tống Tử!"" Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Tôi nhìn ra rồi, Bố gia muốn đối đầu trực diện với Huyết Tống Tử!" "Quản lý phòng vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: "Thật đáng mong đợi!" "?" "Chủ bá muốn chơi khô máu với Tống tử à?" "Trời đất ơi!" "Mạnh

bạo quá!" "Anh trai nhỏ này đẹp trai quá, yêu mất rồi!" Bố Phương đi vòng quanh Huyết Tống Tử, chẳng mấy chốc, bước chân của hắn đã đi hết một vòng, nội tức cũng tự nhiên vận chuyển một chu thiên.

Bởi vì mỗi bước đi, nội lực lại tăng thêm một phần.

"Gầm!" Huyết Tống Tử nhìn Bố Phương, trực tiếp lao tới, đấm một quyền nhắm thẳng vào đầu hắn.

Ngay sau đó!

Bố Phương không hề bị trúng đòn, hắn tăng tốc lướt về phía trước.

Huyết Tống Tử đứng hình.

Bố Phương liếc nhìn con Tống tử to lớn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Hiện tại hắn đang sử dụng khinh công Lăng Ba Vi Bộ.

Khi Huyết Tống Tử tấn công, hắn trực tiếp tăng tốc để né đòn.

Không lâu sau, Bố Phương tâm niệm vừa động, lấy ra một lon Red Bull rồi uống.

"Mệt mỏi, buồn ngủ, đã có Red Bull!" "Uống Red Bull xong, tôi không buồn ngủ nữa!" "Một hơi có thể chạy lên tầng mười ba!" Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi!" "Red Bull đâu ra vậy?" "666 vãi!" "Đối mặt với Huyết Tống Tử mà còn có tâm trạng uống Red Bull!" "Tổ cha nó!" "Red Bull trả bao nhiêu phí quảng cáo thế, tôi, Đông Bằng Đặc Ẩm, trả gấp ba!" "Chủ bá chưa bao giờ nhận quảng cáo, lần này lại quảng cáo miễn phí cho Red Bull." "Red Bull tặng chủ bá một trăm Siêu Tên Lửa: "Cảm ơn Bố gia đã quảng cáo cho Red Bull, vô cùng cảm kích!" "Vãi chưởng!" "Đại gia thật!" "Một trăm Siêu Tên Lửa!" "Một cái hai

nghìn tệ, thế là hai mươi vạn!" "Hít!" "Nhiều tiền quá!" "Lão tử đây làm lụng vất vả cả năm trời mới kiếm được hơn bốn vạn!" "Trộm mộ livestream đúng là kiếm tiền dễ thật!" "Thôi, tôi cũng đi trộm mộ đây!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Mọi người nhìn Bố gia kìa, bộ pháp đi lại của anh ấy lạ quá!" "Quản lý phòng vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: "Nếu tôi không đoán sai thì Bố gia đang sử dụng khinh công Lăng Ba Vi Bộ!" Nhìn lướt qua màn hình bình luận, thấy đại gia "Red Bull" tặng một trăm Siêu Tên Lửa, Bố Phương ngẩn ra, rồi tiếp tục bước đi theo lộ trình kỳ lạ, quay về phía camera livestream cảm ơn: "Cảm ơn mọi người đã tặng quà." Nói xong, Bố Phương lắc lắc lon Red Bull, bên trong vẫn còn một chút, hắn nhìn Huyết Tống Tử đang thở hổn hển nói: "Ngươi cũng mệt rồi, uống một ngụm đi." Huyết Tống Tử nghe vậy, đứng yên tại chỗ.

"Bắt lấy!" Bố Phương ném lon Red Bull cho Huyết Tống Tử.

"Hừ!" Huyết Tống Tử hừ lạnh một tiếng, tóm lấy lon Red Bull đang bay tới rồi bóp nát.

"Bố Phương, trên mặt đất trong mộ thất này, dấu chân của cậu chằng chịt khắp nơi!" Vương Bàn Tử nói: "Xin hỏi, khi nào cậu mới giết Huyết Tống Tử đây?" "Vãi chưởng!" Lúc này, Hồ Bát Nhất kinh ngạc kêu lên, chỉ xuống đất nói: "Những dấu chân trên mặt đất này, chúng hợp thành một bộ pháp phức tạp!" "Lão Hồ, cậu có biết Bố Phương đang dùng bộ pháp gì không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?" Hồ Bát Nhất đáp.

Bố Phương nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hiện tại tôi đang dùng Lăng Ba Vi Bộ, nhìn cho kỹ, chú tâm học đi." "Hiểu rồi." Hai người đồng thanh đáp lời.

"Bất ngờ gặp địch mạnh, dùng chiêu này để bảo toàn thân thể, tích

lũy thêm nội lực, sau đó mới lấy mạng kẻ địch!" Bố Phương đi càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, giống như một chiếc quạt điện bật số năm vậy.

Nhìn Huyết Tống Tử ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn Bố Phương nhanh như một cơn gió, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá đâu rồi?" "Trời đất ơi!" "Chạy rồi à?" "Lầu trên, không phải đâu, nếu tôi không nhìn nhầm thì chủ bá đang đi bộ!" "Đi bộ mà nhanh được thế á?" "Thật đáng sợ!" "Lão Hán Thôi Xa: "Tôi xin tôn chủ bá là người mạnh nhất quả đất!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Không thể ngờ tốc độ đi bộ của Bố gia lại nhanh đến thế, thật đáng khâm phục!" "Quản lý phòng vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: "Không nói nhiều, Bố gia đỉnh!" "Lão Hồ, học được chưa?" Nhìn Bố Phương đi vòng quanh Huyết Tống Tử, Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Tôi hiểu rồi." Hồ Bát Nhất gật gật đầu.

"Hiểu rồi?" Vương Bàn Tử nghe vậy, kinh ngạc tột độ.

"Bàn Tử, tôi lừa cậu đấy." Hồ Bát Nhất nói: "Lăng Ba Vi Bộ, tôi không học nổi đâu." "Khốn kiếp!" "Tôi còn tưởng cậu học được thật rồi chứ!" Vương Bàn Tử bực bội nói.

"Đưa ngươi đi gặp Diêm Vương!" Bố Phương di chuyển cực nhanh, xuất hiện sau lưng Huyết Tống Tử, rồi nhảy lên, hai tay giữ chặt đầu nó, dùng sức vặn mạnh!

Một tiếng "Rắc" vang lên!

Huyết Tống Tử ngã thẳng xuống đất.

"Đinh!" "Túc chủ tiêu diệt Huyết Tống Tử!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +3.000.000!" "Có nâng cấp Huyết Mạch Long Vương

không?" "Tạm thời chưa nâng cấp." Bố Phương trả lời hệ thống.

Điểm nâng cấp huyết mạch của hắn hiện tại có tổng cộng hơn mười hai triệu.

Nâng cấp Huyết Mạch Long Vương cần mười triệu điểm, thế là đã đủ.

Bố Phương định về nhà rồi mới nâng cấp.

Hắn có chút mong chờ, không biết sau khi nâng cấp Huyết Mạch Long Vương thì huyết mạch sẽ thế nào.

Lúc này!

Thấy Huyết Tống Tử mạnh mẽ vô cùng bị Bố Phương vặn gãy cổ, ngã xuống đất, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Mãi lâu sau mới hoàn hồn.

Chương 663

"Vãi chưởng!" "Bố gia của tôi lợi hại quá!" "Đù má!" "Huyết Tống Tử lại bị Bố gia vặn gãy cổ!" "Trời đất ơi!" "Người đàn ông này, sao lại đáng sợ đến vậy?" "Tổ cha nó!" "Tôi nhìn ra rồi, chủ bá mới là người mạnh nhất!" "Thật lòng mà nói, tôi sốc thật!" "Thích Hát Ca Bảo Bảo Bảo tặng chủ bá ba trăm Vây Cá: "666!

Tôi cứ tưởng chủ bá sẽ chết, ai ngờ đâu, chủ bá giết Huyết Tống Tử trong nháy mắt, không cho nó cơ hội phản kháng nào!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "Thiên thượng địa hạ, duy Bố gia độc tôn!" "Quản lý phòng vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một Phi Thuyền Vũ Trụ: "Không nói nhiều, Bố gia đỉnh!" "Chủ bá, đừng ngẩn ra nữa!" "Mau vào trong quan tài kiểm tra đồ tùy táng đi!" Bố Phương không nhìn bình luận, đi về phía thạch quan.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhặt lại ba lô dưới đất, giơ ngón tay cái về phía bóng lưng của Bố Phương.

Chẳng mấy chốc, ba người đã đứng trước thạch quan.

Bố Phương cầm đèn pin chiếu vào, chỉ thấy bên trong quan tài không có gì cả, trống rỗng!

"Phụt!" Nhìn vào chiếc quan tài trống không, Vương Bàn Tử phun ra một ngụm máu tươi: "Đồ tùy táng đâu?" "Không có một món đồ tùy táng nào." Hồ Bát Nhất có chút thất vọng.

"Đừng nản lòng." Bố Phương nói: "Tôi đã lấy được rất nhiều đồ tùy táng từ lăng mộ vua Lâu Lan, số tiền bán được đủ để nuôi mấy đời người rồi!" "Cũng đúng." Nghe vậy, cả hai đều cười.

"Về thôi." Bố Phương nói: "Cuộc thám hiểm sa mạc, kết thúc rồi!" Nửa giờ sau.

Ba người ra khỏi Thái Dương Mộ, cưỡi Chúc Long đi về phía thị trấn bên ngoài sa mạc.

Nhìn ba người Bố Phương cưỡi rồng rời khỏi sa mạc, khán giả trong phòng livestream vẫn còn đang ngây ngất.

Chuyến đi đến sa mạc lần này, dùng một từ để hình dung, chính là đặc sắc vô cùng.

"Kết thúc rồi!" "Chủ bá, lần trộm mộ tiếp theo là khi nào vậy?" "Thật lòng mà nói, tôi muốn xem chủ bá trộm lăng mộ đế vương!" "Cái khác tôi không xem!" "Tôi cũng vậy!" "Bố gia, tìm một lăng mộ đế vương nào đó đi!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: "+1+1!" "Quản lý phòng vừa đẹp trai vừa nhiều tiền tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: "Cuộc thám hiểm sa mạc kết thúc rồi, cũng không biết khi nào mới được xem Bố gia livestream nữa." Nhìn lướt qua màn hình bình luận, thấy khán giả thích xem lăng mộ đế vương, Bố Phương lên tiếng: "Lần trộm mộ tiếp theo là ba tháng sau, như mọi người mong muốn, sẽ là lăng mộ đế vương!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích!

Nhưng phải ba tháng sau mới được xem livestream, ai cũng cảm thấy thời gian quá dài.

"Trời đất ơi!" "Ba tháng sau mới livestream à?" "Thật sự là quá lâu rồi!" "Hay là một tháng sau đi!" "Đúng đúng đúng!" "Một tháng sau livestream đi chủ bá, anh thấy sao?" "Vậy được, một tháng sau sẽ livestream." Bố Phương nói: "Tôi tắt livestream đây, một tháng sau gặp lại!" Nói xong, hắn tâm niệm vừa động, tắt phòng livestream.

"Phù!" Nhìn chiếc máy bay không người lái biến mất, Bố Phương thở ra một hơi trọc khí.

Trở lại thị trấn sa mạc, trời đã tối.

Bố Phương để Chúc Long quay về Tần Lĩnh, còn mình thì cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở trong một nhà trọ.

Ngày hôm sau, sau khi ăn sáng, họ ra thành phố bắt máy bay về Bắc Bình.

Về đến Bắc Bình, ba người đi xe của Tô Trúc về Tứ hợp viện, bắt đầu nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Nghỉ ngơi hơn nửa tháng, trạng thái tinh thần của Bố Phương đã hồi phục.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mua một cái chậu vàng về, dùng chậu vàng rửa tay, tắm rửa.

Tóm lại, hai người quyết định gác kiếm, tận hưởng cuộc sống.

Một ngày nọ, Bố Phương đang đi dạo trong công viên.

Một mỹ nữ mặc vest đen công sở dẫn theo bảy tám cô gái trẻ đi đến trước mặt hắn, cười nói: "Chào Bố tiên sinh, tôi là phó tổng giám đốc của Đậu Ngư, Hạ Tiểu Vũ." "Tìm tôi có hai việc, một là muốn ký hợp đồng." "Hai là Đậu Ngư muốn tổ chức một chương trình, mời anh tham gia, làm khách mời chính!" Ký hợp đồng?

Tổ chức chương trình?

Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc trong ba giây rồi nói: "Tôi không ký hợp đồng với Đậu Ngư." "Vì sao vậy Bố tiên sinh?" "Anh có thể cho tôi một lời giải thích được không?" Hạ Tiểu Vũ hỏi.

"Vì tôi không thích bị ràng buộc." Bố Phương thẳng thắn nói.

"Tôi hiểu rồi, Bố tiên sinh." Hạ Tiểu Vũ gật đầu, vẻ mặt có chút thất vọng.

Cô lo Bố Phương sẽ bị các nền tảng livestream khác lôi kéo.

"Đậu Ngư muốn tổ chức chương trình?" "Kể tôi nghe xem." Bố

Phương có chút tò mò.

“Đậu Ngư đầu tư tổ chức một chương trình giải trí livestream về khảo cổ.” Hạ Tiểu Vũ nói: “Trong chương trình, anh sẽ cùng hai streamer khác của Đậu Ngư và một ngôi sao giải trí đến một số ngôi mộ cổ hiện đang được chính quyền quản lý, giới thiệu lịch sử và văn hóa bên trong ngôi mộ cho khán giả dưới hình thức du lịch giới thiệu.” “Ngoài ra, trong chương trình sẽ có một chuyên gia khảo cổ hàng đầu, ông ấy sẽ tuyên truyền cho khán giả về việc bảo vệ di tích văn vật, cố gắng giảm thiểu việc sưu tầm đồ cổ cá nhân, nên tích cực giao nộp cho nhà nước.” Nghe xong lời của Hạ Tiểu Vũ, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc.

Chương trình giải trí về khảo cổ?

Hai streamer khác của Đậu Ngư?

Một ngôi sao giải trí?

Còn có một giáo sư khảo cổ hàng đầu?

Mục đích của Đậu Ngư là gì?

Điều duy nhất có thể nghĩ đến là Đậu Ngư muốn thu hút lưu lượng truy cập.

Dù sao thì, livestream mộ táng cực kỳ hấp dẫn!

Chương 664

"Bố tiên sinh, anh có muốn tham gia không?" Hạ Tiểu Vũ thấy Bố Phương không trả lời, hai tay làm thành hình chữ thập: "Mười tỷ!" "Được!" Bố Phương lập tức đồng ý.

Hắn vốn không thiếu tiền.

Hắn tham gia chương trình giải trí khảo cổ livestream này không phải vì tiền, mà là vì danh tiếng.

Đậu Ngư chắc chắn sẽ quảng bá rầm rộ trên nền tảng của họ và các kênh truyền hình lớn.

Nếu hắn thể hiện xuất sắc trong chương trình, chắc chắn sẽ có người hâm mộ.

Đợi sau khi tham gia xong chương trình này, hắn sẽ livestream trộm mộ đế vương, lúc đó những người hâm mộ kia chắc chắn sẽ tải Đậu Ngư về xem livestream của hắn.

Dù sao, ở An Lạc, người dùng Đậu Ngư cũng chỉ có vài chục triệu người.

Nhưng người xem phim truyền hình thì có đến mấy trăm triệu!

Dùng đầu gối cũng biết, tham gia chương trình giải trí khảo cổ livestream này trăm lợi không một hại.

"Vậy thì Bố tiên sinh, ngày mốt tôi sẽ cho xe riêng đến đón anh, đến Cao Lăng, An Dương, Hà Nam, tiến vào ngôi mộ Tào Tháo trong truyền thuyết!" Hạ Tiểu Vũ cười nói.

"Được." Bố Phương gật đầu, rồi hỏi: "Sao cô tìm được tôi?" "Từ lúc anh trở về, đã có nhân viên của Đậu Ngư theo dõi." Hạ Tiểu Vũ không giấu giếm, nói thật.

“Vãi!” “Có khác gì chó săn không!” Bố Phương nghe vậy, nổi giận.

Hành động của đối phương đã xâm phạm đời tư của hắn, làm lộ hết ra ngoài.

“Xin lỗi Bố tiên sinh.” “Từ nay về sau Đậu Ngư sẽ không cho người theo dõi nữa.” Hạ Tiểu Vũ nhìn sắc mặt, biết Bố Phương đã tức giận, vội vàng xin lỗi.

“Còn có lần sau, tôi sẽ đánh cho cô văng cả cứt ra ngoài.” Bố Phương nói xong, quay người bỏ đi.

“Phù!” Nhìn Bố Phương rời đi, Hạ Tiểu Vũ vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi.

Thật sự, dáng vẻ tức giận của Bố Phương đã dọa cô sợ chết khiếp.

Nhưng qua xem livestream của Bố Phương, cô biết người này không phải người bình thường, mà là một người vô cùng mạnh mẽ, ngay cả “Chúc Long” cũng là thuộc hạ của hắn.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Ngày mốt đã đến.

Bố Phương đeo một chiếc ba lô, mở cửa lớn của Tứ hợp viện.

Chỉ thấy trong sân, có một chiếc xe sang trị giá mấy trăm vạn đang đỗ, một chiếc Rolls-Royce!

“Bố tiên sinh, mời lên xe.” Hạ Tiểu Vũ với tư cách là phó tổng giám đốc của Đậu Ngư, có thể nói là một bạch phú mỹ đúng nghĩa.

Hôm nay lại cam tâm tình nguyện làm cô gái đưa đón cho Bố Phương.

Bố Phương cũng không biết đối phương có mục đích gì.

“Hai streamer khác của Đậu Ngư là ai?” Bố Phương ngồi ở ghế sau của chiếc Rolls-Royce, nhìn phó tổng giám đốc Đậu Ngư Hạ Tiểu Vũ đang ngồi ở ghế lái hỏi.

“Tôi tạm thời không tiết lộ.” Hạ Tiểu Vũ nói: “Đến nơi, Bố tiên sinh sẽ biết.” “Ừm.” Bố Phương khẽ ừ một tiếng.

Đối phương không nói, hắn cũng không hỏi thêm.

Hắn thực sự tò mò, hai streamer khác của Đậu Ngư là ai, và ngôi sao giải trí kia là ai.

Còn về chuyên gia khảo cổ, hắn không có hứng thú biết.

Hắn biết, cái gọi là An Dương, Hà Nam kia, chỉ là nơi bị nghi ngờ là mộ Tào Tháo.

Mộ Tào Tháo thật sự, đến nay vẫn chưa ai có thể tìm ra.

Từ Bắc Bình đến Cao Dương, Hà Nam, Hạ Tiểu Vũ lái xe mất một ngày.

Trời đã tối, bên ngoài là một vùng đồi núi.

“Bố tiên sinh, đến nơi rồi.” Hạ Tiểu Vũ nhìn Bố Phương đang ngủ ở ghế sau nói.

“Được, tôi biết rồi.” Bố Phương mở mắt, mở cửa xe bước xuống.

Hắn nhìn quanh, phát hiện mình đang ở trong núi.

Phía trước có nhiều đống lửa trại, có người đang ngồi xung quanh.

Chương 665

Còn có rất nhiều xe RV.

"Chào Bố gia, tôi là quản lý cấp cao của Đậu Ngư, rất vui được gặp anh." Lúc này, một người đàn ông gầy gò, đeo kính, mặc vest đi tới, nhìn Bố Phương cười nói.

"Lão tử không có hứng thú quen biết." Bố Phương thẳng thừng nói.

Quản lý cấp cao của Đậu Ngư: "…" "Bố tiên sinh, mời đi theo tôi." Hạ Tiểu Vũ nói.

Bố Phương đi theo sau cô.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến trước một chiếc xe RV.

"Đây là nơi nghỉ ngơi của anh." Hạ Tiểu Vũ nói: "Hai streamer khác của Đậu Ngư và ngôi sao giải trí đã nghỉ ngơi rồi." "Ngày mai là ngày tiến vào mộ Tào Tháo." "Bố tiên sinh, hãy nghỉ ngơi cho tốt." "Được." Bố Phương gật đầu, mở cửa xe lên xe.

Chuyện không có gì đáng nói.

Lên xe chưa đầy một phút, một cô gái đã lên xe của hắn.

Cô gái này dáng người nhỏ nhắn, buộc tóc hai bím.

"Bố đại ca." "Gặp được anh, em vui quá." Cô gái tóc hai bím vui vẻ nói.

"Cô là?" Bố Phương hỏi.

Hắn không quen cô gái này, sao đối phương lại biết hắn?

"Bố đại ca, em là fan của anh." "Tiểu loli buộc tóc hai bím." Lam Tiểu Nhân cười nói.

“Tôi biết rồi.” Bố Phương lập tức hiểu ra.

Hóa ra là cô gái giàu có trong phòng livestream của mình.

Sao đối phương lại biết mình tham gia chương trình giải trí khảo cổ livestream này?

“Cô tên gì?” Bố Phương hỏi.

“Lam Tiểu Nhân!” “Tên hay, người cũng thật xinh đẹp, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là một người đẹp khuynh quốc khuynh thành.” Bố Phương cười nói.

“Bố đại ca, em muốn ôm.” Lam Tiểu Nhân nói xong, không đợi Bố Phương trả lời, đã trực tiếp ôm chầm lấy hắn, không chịu buông ra.

“Được rồi.” “Xuống xe đi.” “Tôi phải nghỉ ngơi.” Bố Phương nói.

“Không chịu, em muốn ôm Bố đại ca.” Lam Tiểu Nhân nói.

“Vậy thì được!” “Dù sao tôi cũng không thiệt!” Bố Phương nói xong, nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, khi Bố Phương tỉnh dậy, hắn phát hiện cô gái giàu có đã biến mất, có lẽ đã đi từ tối qua.

“Bố tiên sinh, chỉ còn thiếu một mình anh thôi.” Lúc này, Hạ Tiểu Vũ bước lên xe RV, nhìn Bố Phương đang đi giày nói.

“Được, tôi ra ngay.” Bố Phương đi giày xong đứng dậy, thấy sau lưng Hạ Tiểu Vũ có một cô gái xinh đẹp đang đứng.

Chính là cô gái giàu có trong phòng livestream, Lam Tiểu Nhân!

“He he.” Thấy Bố Phương ngẩn ra mấy giây, Lam Tiểu Nhân chỉ vào Hạ Tiểu Vũ nói: “Đây là chị họ của em.” “À.” Bố Phương hiểu ra.

Cuối cùng hắn cũng biết tại sao Lam Tiểu Nhân lại xuất hiện ở đây.

Hóa ra Lam Tiểu Nhân là em họ của phó tổng giám đốc Đậu Ngư Hạ Tiểu Vũ.

Xuống xe RV, Bố Phương nhìn về phía chân trời, chỉ thấy mặt trời đang lên.

Trên một khoảng đất trống ở xa, có bốn người đang đứng.

Phía trước bốn người là một đám người, có cả máy quay.

Dùng đầu gối cũng biết đây là ekip chương trình mà Đậu Ngư đã mời.

"Phó tổng, hiện tại rating mới có ba, thấp hơn dự kiến." Lúc này, một cô gái đi tới, nói với Hạ Tiểu Vũ.

"Tôi biết rồi." Hạ Tiểu Vũ gật đầu, cô biết, trong hơn ba mươi vạn khán giả, có hơn hai mươi vạn là xem nữ minh tinh, cũng là fan của cô ấy.

Mấy vạn còn lại là fan của hai streamer của Đậu Ngư.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô nhìn về phía Bố Phương.

Chương 666

Bố Phương khí chất xuất trần, đẹp trai vô cùng, cô đặt hết hy vọng vào Bố Phương.

"Bố Phương?" Giáo sư khảo cổ hàng đầu Chu Cầm nhìn thanh niên khí chất xuất trần đi tới, hỏi.

"Ừm." Bố Phương khẽ ừ một tiếng.

Nếu không đoán sai, người này chính là giáo sư khảo cổ hàng đầu trong nước mà Đậu Ngư đã mời.

Ba người còn lại, lần lượt là streamer Đại Meo, streamer Đại Mã Hầu và nữ diễn viên nổi tiếng trong giới giải trí, Thần Ngọc Kỳ!

"Cậu có biết mình đến muộn không?" Chu Cầm tức giận nói.

Một streamer của Đậu Ngư lại đến muộn, để một giáo sư khảo cổ hàng đầu như ông phải chờ lâu, đối phương coi mình là ai?

Lúc này, hơn ba mươi vạn khán giả trước màn hình TV, thấy giáo sư khảo cổ hàng đầu Chu Cầm là một người nóng tính, đang trách mắng Bố Phương, đều ôm bụng cười lớn.

"Ha ha ha!" "Cười chết mất!" "Chương trình giải trí khảo cổ livestream này hay thật!" "Không biết anh chàng kia có dám cãi lại không!" "Nếu cãi lại thì hay rồi!" "Tôi không quan tâm mấy người này, dù sao tôi cũng chỉ xem nữ thần của tôi, Thần Ngọc Kỳ!" "Nếu giáo sư kia dám mắng nữ thần của tôi, tôi nhất định sẽ tấn công bằng lời nói!" "Ông chuyên gia này có vẻ ghê gớm, anh chàng kia chắc không dám đáp lại đâu!" "Thật lòng mà nói, anh chàng kia đẹp trai quá!" "Yêu mất rồi!" "Trời ơi!" "Trên đời này lại có người đẹp trai như vậy sao?" "Thành fan rồi, thành fan rồi!" "Vãi chưởng!

Lại là Bố gia!" "Lầu trên, Bố gia là ai vậy?" "Thần tượng của tôi!" "Tổ cha nó!

Giáo sư lại dám mắng Bố gia, ngồi hóng Bố gia bật lại!" Bố Phương không giới thiệu bản thân trước, mà nhìn giáo sư hàng đầu Chu Cầm nói: "Lão tử vừa đến muộn à?" "Đúng!" "Đến muộn rồi!" Chu Cầm hùng hồn nói.

"Giáo sư Chu, Bố tiên sinh không đến muộn." Lúc này, Hạ Tiểu Vũ đứng ra nói: "Bốn người kia đều nhận được thông báo từ tổ công tác của Đậu Ngư, có cả lịch trình, nhưng Bố tiên sinh thì không, cho nên, Bố tiên sinh không đến muộn!" Giọng nói không lớn, nhưng lọt vào tai Chu Cầm như tiếng sấm.

Không đến muộn?

"Xin lỗi Bố tiên sinh." "Tôi cũng không biết anh không được tổ công tác của Đậu Ngư thông báo trước." Chu Cầm áy náy nói.

Bố Phương không chấp nhận lời xin lỗi của Chu Cầm, rõ ràng là không nể mặt vị giáo sư hàng đầu mới ngoài ba mươi tuổi này, hắn quay về phía camera livestream nói: "Chào mọi người, tôi tên là Bố Phương!" Bố Phương?

Trời ơi!

Đẹp trai quá!

Cảm giác rung động!

Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương, tim đập loạn nhịp.

Nhìn qua, Bố Phương và cô tuổi tác tương đương.

Nói tóm lại, đối phương là mẫu người cô thích.

Dùng một từ để hình dung, Bố Phương còn đẹp trai hơn Kwon Ji-yong của Hàn Quốc vạn lần!

Đại Meo nhìn Bố Phương, mặt tươi như hoa.

Cô cũng không ngờ, có một ngày lại có thể gặp được Mô Kim Hiệu Úy Bố Phương ngoài đời thực.

Là streamer lớn của Đậu Ngư, Đại Mã Hầu chỉ liếc nhìn Bố Phương một cái, rồi mắt lại dán vào các cô gái xinh đẹp của ekip quay phim.

Lúc này, máy quay hướng về phía Bố Phương.

Khán giả trước màn hình TV lập tức bùng nổ.

"Vãi chưởng!" "Anh trai nhỏ này đẹp trai quá, tên lại là Bố Phương!" "Trời ơi!" "Cảm giác anh trai tên Bố Phương này khí chất vô địch a!" "Tổ cha nó!" "Nhan sắc này là thần tiên hạ phàm à?" "666!" "Đẹp trai như vậy mà không vào giới giải trí kiếm tiền, thật quá đáng tiếc!" "Ha ha ha!" "Bố gia là Mô Kim Hiệu Úy đấy!" "?" "Mô Kim Hiệu Úy?" "Lợi hại quá trời ơi!" "Thật lòng mà nói, chỉ cần tùy tiện đào được một món đồ tùy táng trong mộ cổ, bán đi là có thể xây biệt thự ven biển rồi!" "Không nói nhiều, tôi thành fan của cậu nhóc này rồi!" "Thật không ngờ, chương trình này lại có anh chàng đẹp trai như vậy!" "Khuôn mặt của anh trai nhỏ này có thể đè bẹp tất cả các nam minh tinh trong giới giải trí a!" "Tuy tôi là nam, nhưng không nhịn được mà yêu Bố đại ca mất rồi!" Lúc này, khán giả trước màn hình TV đều kích động!

Những khán giả vốn cảm thấy chương trình này bình thường, trong nháy mắt đã trở thành fan cuồng.

Lúc này, cô gái luôn theo dõi rating đi đến bên cạnh Hạ Tiểu Vũ, khẽ nói: "Hạ tổng, có một tin tốt muốn báo cho cô, rating đã lên bảy triệu rồi." Hơn bảy triệu?

Hạ Tiểu Vũ nghe vậy, kinh ngạc.

Vừa rồi mới có hơn ba mươi vạn người.

Nhưng sau khi Bố Phương giới thiệu, khán giả đã tăng trực tiếp thêm mấy triệu người!

Thật lòng mà nói, cô hưng phấn đến mức suýt ngất đi, may mà vẫn đứng vững được.

Quả nhiên!ích thân ra mặt mời Bố Phương tham gia chương trình giải trí khảo cổ này là một lựa chọn sáng suốt!

Nếu không có Bố Phương, có lẽ rating sẽ không cao như vậy.

Nói tóm lại, cô đặt hết hy vọng vào Bố Phương.

Lúc này, giáo sư khảo cổ hàng đầu Chu Cầm không vui.

Chương 667

Bởi vì ngoài Đại Mã Hầu đang ngắm gái đẹp ra, ánh mắt của tất cả mọi người ở hiện trường đều đổ dồn vào Bố Phương.

Thời đại này, đều nhìn mặt cả sao?

Mình, với tư cách là giáo sư khảo cổ hàng đầu trong nước, thân phận và bối cảnh lớn đến đáng sợ, sự chú ý ở hiện trường lại không đổ dồn vào mình, trong lòng vô cùng khó chịu!

Cố nén cơn giận, ông trầm giọng nói: "Bố Phương, tham gia chương trình này có thể sẽ là việc cậu hối hận nhất cả đời." Nghe vậy, Bố Phương nhìn về phía Chu Cầm.

Chu Cầm thấy Bố Phương nhìn mình, cũng không hề sợ hãi.

Chỉ là ngay sau đó, ông thấy ánh mắt của Bố Phương lóe lên, dọa ông sợ chết khiếp.

Sợ rồi sao?

Bố Phương trong lòng cười lạnh.

Rồi hắn chỉ vào đầu Chu Cầm nói: "Đừng tưởng ông là giáo sư khảo cổ hàng đầu thì tôi sẽ nể mặt!" Giọng nói không lớn, nhưng bá khí mười phần!

Nghe vậy, tất cả mọi người ở hiện trường đều sững sờ!

"Vãi!" "Lợi hại quá!" "Trực tiếp trở mặt với giáo sư Chu!" "Không hề có chút nào là sợ sệt!" "Bố Phương mạnh mẽ quá!" "Yêu mất rồi!" Thấy sắc mặt Chu Cầm tái mét, Bố Phương tiếp tục công kích: "Nếu không phục, tôi có thể đánh cho ông văng cả cứt ra ngoài!" Nói thật, dù có từ bỏ chương trình này, hắn cũng có thể thông qua nhiều kênh khác để trộm mộ, tích lũy danh tiếng!

Cho nên hắn không hề nể mặt Chu Cầm chút nào!

Trước đó đối phương không phân biệt phải trái đã mắng hắn đến muộn, khiến hắn khó chịu!

"Cậu!" Chu Cầm tức giận!

Đối phương không hề cho ông, một giáo sư khảo cổ hàng đầu, chút mặt mũi nào!

"Bố đại ca lợi hại quá!" "Lại dám giữa thanh thiên bạch nhật, đối đầu với giáo sư Chu!" "Trời ơi!" "Bố Phương không biết thân phận bối cảnh của Chu Cầm à!" "Lầu trên, cậu nghĩ Bố gia nhà tôi là người thường à?" "Chỉ cần nhìn tướng mạo và khí chất là biết không phải người thường!" "Yêu mất rồi!" "Anh trai nhỏ này bá khí quá!" Lúc này, hơn bảy triệu khán giả online đều kinh ngạc lên tiếng.

Chu Cầm càng lúc càng tức, giận dữ nói: "Bố Phương..." Lời của ông còn chưa nói xong, đã bị cắt ngang.

Hạ Tiểu Vũ cầm micro nói: ", rating đã tăng lên hơn bảy triệu!" Nghe vậy, Chu Cầm kinh ngạc.

Khán giả bây giờ, đều coi trọng ngoại hình đến vậy sao?

Bố Phương vừa xuất hiện, khán giả đã tăng vọt?

Bây giờ bên tổ chức là Đậu Ngư, có lẽ đã coi Bố Phương như báu vật.

Dù thân phận của ông có lớn đến đâu, nếu không thể mang lại danh tiếng cho Đậu Ngư, Đậu Ngư có thể sẽ đuổi ông đi.

Dù sao, Đậu Ngư là nhà đầu tư của chương trình khảo cổ này!

Để có thể hoàn thành mục đích của mình, Chu Cầm lựa chọn nhẫn nhịn, nói với Bố Phương: "Xin lỗi Bố tiên sinh, chuyện đến muộn lúc trước là tôi không đúng, tôi xin lỗi!" Chu Cầm cúi đầu.

Bố Phương cũng không ngờ tới.

Hắn cứ tưởng đối phương sẽ cãi lại.

Hắn đã chuẩn bị ra tay, đánh cho đối phương văng cả cứt ra ngoài rồi.

Bố Phương không nhìn Chu Cầm nữa, ánh mắt chuyển sang nữ minh tinh Thần Ngọc Kỳ.

Cô ấy không đi đóng phim, tham gia chương trình này làm gì?

"Chào Bố Phương." Thấy Bố Phương nhìn mình, Thần Ngọc Kỳ giơ tay phải lên, vẫy vẫy.

Tôi đi!

Cười thật đẹp!

Bố Phương không nhịn được mà nhìn thêm mấy lần.

"Bố đại ca, giáo sư Chu đã xin lỗi anh hai lần rồi, anh không tha thứ cho ông ấy à?" Lúc này, Đại Meo khẽ cười hỏi.

Bố Phương nghe vậy, nhìn Chu Cầm nói: "Lời xin lỗi của ông, tôi tạm thời chấp nhận." Nói đến đây, hắn nhìn về phía Hạ Tiểu Vũ: "Được rồi, bên tổ chức, bắt đầu đi!

Đừng lãng phí thời gian nữa!" "Vâng, Bố tiên sinh." Hạ Tiểu Vũ mỉm cười đáp lại.

Sau đó cô để nhân viên của Đậu Ngư dẫn năm người Bố Phương vào mộ Tào Tháo.

Mười phút sau, năm người dưới sự dẫn dắt của nhân viên Đậu Ngư đã đến một sườn núi.

Chương 668

Phía trước là một mảnh đất hình chữ "Giáp"!

Giáo sư Chu cầm micro, chỉ tay vào mảnh đất hình chữ Giáp nói: "Chào các bạn khán giả trước màn hình TV, như các bạn đã thấy, đây chính là mộ Tào Tháo!" "?" "Mộ Tào Tháo?" "Chôn dưới lòng đất à?" "Trời đất ơi!" "Thật sự là mộ Tào Tháo sao?" "Không thích nghe lời của giáo sư Chu, muốn nghe Bố ca ca giới thiệu." Giọng nói của giáo sư Chu vừa dứt, Thần Ngọc Kỳ lên tiếng: "Tiếp theo, chúng tôi sẽ đi qua lối vào mộ cổ, tiến vào bên trong, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý nhé." Cứ như vậy, năm người lần lượt tiến vào mộ cổ, ekip quay phim theo sát phía sau.

Bên trong mộ cổ đã được lắp đặt đèn điện, cho nên không hề tối tăm.

Đi vào mộ đạo được trăm mét, xung quanh đột nhiên rộng ra.

Giáo sư Chu Cầm cầm đèn pin nhìn vào ống kính livestream nói: "Chào các vị khán giả, nơi chúng ta đang đứng là bên trong địa cung của mộ Tào Tháo ở Cao Dương, Hà Nam!" "Mộ đạo được xây bằng đá xanh, tổng thể quy mô mộ táng rất lớn, kết cấu vô cùng phức tạp!" "Mộ đạo chúng ta vừa đi qua rộng chín mét, cao sáu mét, nói tóm lại, mộ đạo bên trong có thể cho xe tải Giải Phóng đi lại." "Theo ghi chép sử liệu, mộ Tào Tháo và nơi này hoàn toàn trùng khớp!" "Cho nên, đây chính là mộ Tào Tháo thật sự!" Nói đến đây, Chu Cầm đột nhiên thở dài một tiếng, vẻ mặt tiếc nuối nói: "Đáng tiếc là, khi các nhân viên khảo cổ phát hiện ra mộ Tào Tháo, nó đã tan hoang, bên trong có hàng trăm lỗ trộm, những món đồ tùy táng vô giá đã bị bọn trộm mộ lấy đi hết, không còn lại một mảnh vỡ nào." "Hành vi không hỏi mà lấy này,

vô cùng khiến tôi chán ghét!" "Còn nữa, nếu không bảo vệ văn vật một cách khoa học, thì văn vật có thể sẽ bị hư hỏng!" "Cho nên, tại đây, tôi kêu gọi đông đảo khán giả, hãy yêu quý những thứ mà người xưa để lại, nếu trong nhà có văn vật cổ đại, xin hãy liên hệ với nhân viên khảo cổ chúng tôi, bởi vì, những báu vật đó rơi vào tay các bạn, có thể sẽ bị phá hủy." "Tôi nói đúng không, Bố tiên sinh?" Cuối cùng, Chu Cầm nhìn về phía Bố Phương, hy vọng người đàn ông có lượng truy cập siêu khủng này sẽ nói gì đó.

Mọi người đều nhìn về phía Bố Phương, ngay cả khán giả trước màn hình TV cũng vậy.

Một số fan cuồng quyết định, chỉ cần Bố Phương đồng ý với cách nói của Chu Cầm, họ nhất định sẽ giao nộp văn vật, tuyệt đối không giữ lại trong nhà để nó hư hỏng.

Bố Phương nhìn Chu Cầm, trầm ngâm một lúc, lớn tiếng nói: "Đúng cái đầu nhà ông!" Tổ cha nó!

Mắng mình?

Chu Cầm suýt nữa thì bùng nổ.

Bố Phương tại sao lại mắng mình?

Thật không hiểu nổi đối phương!

Cùng lúc đó, khán giả trước màn hình TV đều ôm bụng cười lớn!

"Ha ha ha!" "Cười chết mất!" "Bố gia vẫn chưa hết giận à!" "233, ngồi hóng Bố gia chửi Chu Cầm!" "Bố Phương, ý cậu là gì?" Chu Cầm tức giận hỏi.

"Nơi này căn bản không phải mộ Tào Tháo!" Bố Phương hùng hồn nói: "Ông đang lừa dối khán giả rằng đây là mộ Tào Tháo!" Nơi này không phải mộ Tào Tháo?

Chu Cầm nghe vậy, kinh ngạc, rồi quát: “Nơi này không phải mộ Tào Tháo?

Bố Phương, xin đừng gây rối!” Đối mặt với Chu Cầm, Bố Phương trực tiếp đối đầu: “Nói cho ông biết, tôi đã nhìn thấu ý đồ của ông rồi!” “Chẳng phải là mượn cớ chương trình, lừa khán giả giao nộp báu vật sao?” “Không có bằng chứng, cậu không thể vu khống tôi!” Chu Cầm nghiến răng nghiến lợi nói.

“Bằng chứng xác thực!” Bố Phương nói: “Vừa rồi ông nói khán giả có văn vật thì liên hệ với bên khảo cổ, tại sao không liên hệ với cảnh sát địa phương, để họ giao cho cục quản lý bảo vệ văn vật?” Thấy Chu Cầm không nói nên lời, Bố Phương tiếp tục: “Nếu thật sự có người cống hiến báu vật, có mấy món được đưa vào bảo tàng văn vật?

Quay đi quay lại, có khi đã vào túi của ông rồi!” “Sân sau nhà ông, có khi đã chứa đầy văn vật!” Chu Cầm bị Bố Phương nói cho tái mặt, chỉ hận không thể lấy băng keo dán miệng Bố Phương lại.

Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trước màn hình TV lập tức bùng nổ!

“Vãi chưởng!” “666 a!” “Bố gia thật quá mạnh mẽ!” “Trực tiếp đối đầu với giáo sư Chu!” “Trời đất ơi!” “Bố gia đã bật chế độ công kích cuồng bạo rồi à!” “Thật lòng mà nói, Bố gia chắc là người tỉnh táo nhất rồi, nếu Bố gia không nói ra những điều này, có khi đã có khán giả bị lừa, mắc bẫy rồi!” “Có khi những người ở hiện trường đều biết rồi.” “Chỉ là e ngại thân phận bối cảnh của giáo sư Chu, không dám nói ra.” “Bố gia lợi hại, dũng cảm đối mặt với nguy hiểm!” “Bố Phương, cậu đang cố tình đổ tội cho tôi!” Giáo sư Chu nói.

“Ngay cả can đảm thừa nhận cũng không có à?” Bố Phương cười

lạnh.

Giáo sư Chu: "…" Hết cách, ông chuyển chủ đề: "Bố Phương, cậu nói đây không phải mộ Tào Tháo?

Làm sao để tôi tin cậu?" "Nếu cậu không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, vậy có thể chứng minh, cậu tham gia chương trình này là để gây rối!" "Bố Phương, cậu nói đây không phải mộ Tào Tháo?

Làm sao để tôi tin?" "Nếu không đưa ra được lời giải thích hợp lý thì có thể nói rõ, cậu tham gia chương trình này là để gây rối!" Chu Cầm nói.

Nghe những lời này, những người đang xem TV yêu thích giáo sư Chu cũng lên tiếng.

"Đúng vậy!" "Thằng nhóc Bố Phương này sao lại nói đây không phải mộ Tào Tháo chứ!" "Thật không hiểu nổi cậu thanh niên này, tại sao lại cứ nhắm vào giáo sư Chu!" "Nói thật, nơi này là mộ Tào Tháo, sự thật rành rành như sắt thép, cũng không biết tại sao Bố Phương lại không thừa nhận!" "Mấy người trên lầu là fan não tàn của giáo sư Chu à, cứ chờ Bố gia nhà tôi vả mặt đi nhé!" "Bố gia nói đây không phải mộ Tào Tháo thì chắc chắn không phải!" "Hai người trên lầu, là fan của Bố Phương à?" "Tôi thấy giống lắm!" "Xem Bố Phương nhà mấy người làm trò hề, mất mặt xấu hổ!" "Ha ha!" Bố Phương lên tiếng: "Mộ Tào Tháo vốn là một bí ẩn, từ thời Tống đến nay không ai biết mộ Tào Tháo ở đâu, còn có truyền thuyết về bảy mươi hai ngôi mộ giả.

Qua sự tuyên truyền của Tam Quốc Diễn Nghĩa, mộ Tào Tháo đã trở thành một bí ẩn thiên cổ mà ai ai cũng biết!" "Cho nên, giáo sư Trư Cầm, ông không thể quả quyết nói rằng đây là mộ Tào Tháo thật sự!" Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Bố gia đỉnh quá!" "Nói rất có lý!" "Trời ơi!" "Nếu

đây không phải mộ Tào Tháo, vậy rốt cuộc mộ Tào Tháo ở đâu?" "Không nói nhiều lời, kiến thức của Bố gia thật phong phú, làm tôi giật cả mình!" "Cứ chém gió tiếp đi!" "Dù sao tôi cũng tin lời giáo sư Chu, đây chính là mộ Tào Tháo thật sự!" "Lầu trên, não úng nước rồi à?" "Giáo sư Chu có ăn phân lớn lên thì các người cũng thừa nhận à?" "..." "Bố Phương, cứ tiếp tục." "Tôi nghe xem cậu còn bịa chuyện đến đâu." Giáo sư Chu cười lạnh nói.

Bố Phương nghe vậy nhưng không nhìn ông ta, mà hướng về phía camera nói: "Thưa quý vị khán giả, có lẽ mọi người không biết, Tào Tháo có quy định rõ ràng về việc mai táng: 'Sau khi ta chết, chôn ở gò Tây Môn Báo, đắp đất thành nền, không xây nấm mồ, không trồng cây!'" "Trước khi lâm chung, ông ta còn quy định rõ hơn là phải mặc thường phục để chôn cất, không cần châu báu chôn cùng!" "Do Tào Tháo mai táng đơn giản, chỉ vài năm sau, nơi tế lễ trên mộ Tào Tháo đã hư hỏng, trong mộ không có vàng bạc ngọc ngà chôn cùng nên cũng không được bọn trộm mộ coi trọng.

Trên mặt đất không có nấm mồ, không trồng cây, qua vài triều đại, nơi mộ Tào Tháo tọa lạc đã không còn ai biết nữa!" "Ngoài ra, mọi người chỉ biết Tào Tháo có bảy mươi hai ngôi mộ giả, nhưng theo sử ký, mộ giả của Tào Tháo có tổng cộng chín chín tám mươi mốt ngôi!" "Trên ứng với nhật nguyệt tinh thần, dưới ứng với can chi địa mạch!" "Còn về Cao Lăng ở An Dương, Hà Nam, thực chất là mộ của anh em họ hoặc cháu của Tào Tháo, là mộ táng của cha con Tào Du!" Nghe xong những lời này của Bố Phương, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, và cả những khán giả trước màn hình TV, đều ngẩn người!

Chu Cầm lúc này cũng nhận ra, lượng kiến thức của Bố Phương phong phú hơn ông ta nhiều.

Nhất thời, ông ta không nói nên lời.

“666!” “Tôi phục rồi!” “Trong đầu Bố ca ca chứa cả một thư viện kiến thức hay sao vậy?” “Trời ơi!” “Nói quá có lý!” “Bố gia dám nói sự thật, mấy năm trước tôi có xem một bản tin, người dẫn chương trình nói rằng, lúc các nhà khảo cổ khai quật Cao Lăng ở An Dương, đã phát hiện hai ngôi mộ cổ, một trái một phải, chủ nhân hai ngôi mộ, một lớn một nhỏ!” “Cũng là quan hệ cha con!” “Nghe câu cuối của Bố gia, tôi mới hiểu ra, thì ra đây là mộ hợp táng của cha con Tào Du!” Hiện tại, lượng khán giả xem chương trình giải trí này đã vượt qua mười ba triệu người.

“Thì ra đây không phải mộ Tào Tháo, mà là mộ hợp táng của cha con Tào Du.” Thần Ngọc Kỳ đã hiểu ra.

Bây giờ ánh mắt cô nhìn Bố Phương cũng đã khác.

Người đàn ông này không chỉ đẹp trai vô song, mà kiến thức còn có thể đè bẹp giáo sư Chu!

Nhưng làm sao cô biết được, Bố Phương đã sống mấy trăm năm.

Chương 669

Sao một giáo sư hơn ba mươi tuổi chỉ dựa vào việc đọc sách và tích lũy kinh nghiệm có thể so sánh được!

"Cậu chắc chắn đây thật sự không phải mộ Tào Tháo?" Chu Cầm không nhịn được hỏi.

Ông ta không tin Bố Phương có thể bịa chuyện một cách hoàn hảo như vậy!

"Đây đương nhiên không phải mộ Tào Tháo!" Bố Phương xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Người xưa có câu: 'Đại đạo long hành tự hữu chân, tinh phong lỗi lạc long thân, thiên hữu nhị thập tứ tinh tú, địa hữu nhị thập tứ khí tiết!'" "Điều này cho thấy, người xưa rất coi trọng việc chọn lăng mộ, thông thường đều sẽ nghiên cứu dựa trên thiên thời địa lợi!" Mấy người đứng tại chỗ nhìn nhau.

Giây tiếp theo, họ đi theo sau lưng Bố Phương ra ngoài.

Khán giả trước màn hình TV thấy Bố Phương ra khỏi ngôi mộ cổ, đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Tình hình gì đây?" "Không làm chương trình nữa à?" "Lầu trên, đây còn không phải mộ Tào Tháo, làm chương trình cái gì?" "Cũng đúng!" "Mọi người có phát hiện không?

Nhịp điệu của chương trình đã hoàn toàn bị Bố gia khống chế rồi!" "Không thể không nói, trí tuệ và tài năng của Bố gia, không phục không được!" "Giáo sư Chu so với Bố gia, đến cái rắm cũng không bằng, Chu Cầm mà là giáo sư khảo cổ hàng đầu á, tôi khinh!

Chắc chắn là có thân phận, chứ không có văn hóa!" "Thật lòng mà nói, tôi cảm thấy Bố gia là một thiên tài!" "Vãi chưởng!" "Lại là Bố

gia!" "Lầu trên, ai vậy?" "Chẳng lẽ cũng giống tôi, là fan theo dõi Bố gia trên Douyu?" "Không giấu gì các ông, tôi đây!" "Mở Douyu lên, kết quả thấy trang chủ có chương trình giải trí khảo cổ này, bấm vào xem, không ngờ lại gặp được Bố gia, tôi vui đến rơi nước mắt!" "Lầu trên, tôi cũng giống ông!" Bên ngoài, Bố Phương đứng trên một sườn núi, nhìn quanh một vòng rồi nói: "Phía sau có một ngọn núi cao, phía trước địa thế thoáng đãng, hai bên trái phải lại có sa sơn hộ vệ, rõ ràng, đây là một mảnh đất phong thủy bảo địa 'Linh Linh Linh'!" "Trời ơi!" "Bố đại ca lại còn biết cả phong thủy!" "Chỉ nhìn một lát đã phát hiện ra." Thần Ngọc Kỳ giơ ngón tay cái về phía Bố Phương.

"Rồi sao nữa?" Giáo sư Chu hỏi.

Bố Phương không thèm để ý đến Chu Cầm, tiếp tục nói: "Mảnh đất phong thủy bảo địa này không thích hợp để chôn cất đế vương, nhưng lại hợp để chôn cất vương hầu, cho nên, điều này cũng giải thích được." "Tiếp theo, tôi sẽ nói cho các người biết về bố cục bát quái ở đây." Vừa dứt lời, Bố Phương lấy ra Thiên Tinh La Bàn, nói: "Người xưa rất coi trọng bát quái, khi xây dựng lăng mộ cũng sẽ xây theo bố cục bát quái, phân biệt thành Minh Bát Môn và Ám Bát Môn!" Suy nghĩ một lúc, Bố Phương nhíu mày.

Ngôi lăng mộ này bên trái tương ứng với Minh Bát Môn, bên phải tương ứng với Ám Bát Môn.

Rõ ràng là có hai bố cục bát quái!

Hai ngôi mộ!

Khoan đã!

Còn một ngôi nữa!

Bố Phương nhìn kim la bàn chỉ về phía ngôi mộ cổ!

Hắn chợt hiểu ra!

Nói cách khác, phía trên có hai ngôi mộ, là mộ hợp táng của cha con Tào Du, phía dưới còn một ngôi mộ nữa!

Nói cách khác, đây là mộ trong mộ!

Thì ra là vậy!

Chẳng trách người khác không tìm được mộ Tào Tháo.

Thì ra nó được chôn sâu ở tầng dưới!

Cũng không ngờ rằng, mộ Tào Tháo lại được chôn cất theo phương pháp này.

Trừ phi là người am hiểu phong thủy thuật như hắn, người khác có thể tìm ra mới là lạ!

Kiểu mộ trong mộ này!

Thực ra hắn đã gặp một lần ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Đúng như tên gọi!

Mộ trong mộ theo thứ tự trên dưới, mộ trên là mộ giả, mộ dưới là mộ thật.

Nói đơn giản hơn, đây là một phương pháp che mắt!

Để người khác tưởng rằng đây chỉ là mộ của cha con Tào Du.

Nếu thật sự là như vậy, thì Bố Phương có thể đã tìm thấy ngôi mộ cổ mà người khác mấy nghìn năm không tìm được, ngôi mộ thật sự của Tào Tháo!

"Hít!" Nghĩ đến đây, Bố Phương không kìm được hít một hơi khí lạnh.

Tào Tháo sợ rằng cả đời cũng không ngờ, ngôi mộ của mình lại bị chính Mô Kim Hiệu Úy do ông ta sáng lập tìm ra!

Nếu mọi chuyện giống như hắn suy đoán, thì đây có thể là một

phát hiện trọng đại!

Chuyện này mà lan truyền trên mạng, có lẽ chưa đến nửa ngày đã có thể chấn động hàng tỷ người trong cả nước!

Bây giờ hắn đang cân nhắc, có nên nói ra hay không!

Nếu nói ra, mộ Tào Tháo có bị nhà nước tiếp quản không?

Chương 670

Bố Phương lấy điện thoại ra, xem luật pháp khoảng mười phút.

Sau đó, hắn cất điện thoại, thở phào một hơi!

Tốt quá rồi!

Bối cảnh thế giới này, ai phát hiện ra ngôi mộ cổ chưa từng được tìm thấy, nhà nước đều không thể can thiệp, nói cách khác, toàn bộ quyền khai thác mộ Tào Tháo thuộc về hắn!

Lúc này, Chu Cầm thấy Bố Phương im lặng hồi lâu, sắc mặt lúc kinh ngạc lúc vui mừng, chỉ vào ngôi lăng mộ hình chữ "Giáp", không nhịn được nói: "Bố Phương, cậu định chứng minh thế nào rằng đây không phải mộ Tào Tháo?" Nghe lời của Chu Cầm, khán giả ngồi trước TV đang xem livestream cũng không nhịn được lên tiếng.

"Đúng vậy!" "Bố Phương định chứng minh thế nào?" "Thật nực cười, Bố Phương lấy ra cái la bàn khoa tay múa chân, thật sự tưởng mình là thầy phong thủy rồi à?" "Thanh niên bây giờ thật là!" "Thật sự vì muốn nổi tiếng mà cái gì cũng dám nói, công khai đối đầu với giáo sư khảo cổ hàng đầu!" "Mấy đứa fan não tàn của Trư Cầm trên lầu, tao dùng băng keo dán miệng chúng mày lại, tin không?" "Tôi cảm giác Bố Phương tiểu ca ca có phát hiện gì đó!" "Trời ạ!" "Bố Phương không lẽ thật sự bị fan của Chu Cầm nói trúng rồi chứ, vì muốn nổi tiếng mà chuyện gì cũng làm được?" "Lầu trên, còn nói nhảm nữa là tôi cho ăn phân bây giờ!

Chồng tôi dám làm dám chịu, quang minh lỗi lạc!" "Giáo sư Trư mới thật sự đang lừa dối khán giả, nói mộ hợp táng của cha con Tào Du là mộ Tào Tháo!" "Tôi có lẽ đã tìm thấy mộ Tào Tháo rồi." Bố Phương nói.

Nghe câu này, mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Thật sự tìm thấy mộ Tào Tháo?" "Thật hay giả vậy?" Hạ Tiểu Vũ, với tư cách là phó tổng giám đốc của Douyu, ngồi một bên, cầm điện thoại xem tỷ suất người xem đã lên tới mười lăm triệu người, bây giờ nghe Bố Phương nói đã tìm thấy mộ Tào Tháo.

Cả người cô trực tiếp ngã nhào từ trên ghế xuống đất.

Sau đó vội vàng bò dậy, chạy về phía Bố Phương.

Đứng trước mặt Hạ Tiểu Vũ, Bố Phương hạ thấp giọng, nói bên tai cô: "Đây là một ngôi mộ trong mộ!" "Cái gì?

Mộ trong mộ?" Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc.

Thật ra, cô hoàn toàn mù tịt, không hiểu ý nghĩa của nó.

Dù sao cô cũng chỉ là phó tổng giám đốc của Douyu.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Hạ Tiểu Vũ, Bố Phương đã đoán trước được.

Đừng nói là cô, ngay cả hắn lúc đầu cũng không ngờ, mộ Tào Tháo lại bị mình phát hiện!

Dù sao, đây là một bí ẩn đã làm đau đầu nhân loại mấy nghìn năm, lại bị hắn nhìn thấu trong vài phút!

"Anh có thể nói cho tôi biết mộ trong mộ nghĩa là gì không?" Hạ Tiểu Vũ nhẹ giọng hỏi.

Cô cũng không dám nói lớn, sợ người khác nghe thấy.

"Nói đơn giản cho cô hiểu, bên dưới ngôi mộ cổ này, chính là mộ Tào Tháo!" "Bây giờ cô hiểu chưa!" Bố Phương đáp.

"Trời đất ơi!" "Không thể nào?" Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc!

"Là thật!" Bố Phương nói.

“Nếu vậy, chuyện này chắc chắn không giấu được.” Hạ Tiểu Vũ nói: “Hay là thế này, Bố tiên sinh hãy nhân chương trình livestream này, khai quật mộ Tào Tháo trước mặt khán giả cả nước, tôi tin anh có năng lực đó!” Bố Phương nghe vậy, trong lòng mừng như nở hoa.

Như vậy, cả nước có hàng tỷ khán giả, hắn cũng sẽ có thêm biết bao nhiêu fan!

“Được!” Bố Phương đáp lại Hạ Tiểu Vũ, sau đó hướng về phía ống kính livestream nói: “Chào các bạn bè trước màn hình TV, tôi có một tin tốt muốn báo cho mọi người, tin tức này, có thể sẽ chấn động mười năm!” Chấn động mười năm?

Nghe câu này, khán giả trước màn hình TV đều bùng nổ!

“Vãi chưởng!” “Tin tức gì vậy?” “Có thể chấn động tôi mười năm sao?” “Chủ bá này nói chuyện hài hước thật!” “Bố gia, tin tốt gì vậy?” “Thật đáng mong đợi!” Bố Phương nói với khán giả: “Tin tốt này, có thể nói là kinh thiên động địa, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý!” “Rốt cuộc là tin tốt gì?

Bố Phương, mau nói đi!” Giáo sư Chu không nhịn được thúc giục.

Bố Phương liếc nhìn giáo sư Chu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, không trả lời, tiếp tục hướng về ống kính livestream nói: “Nơi đây ẩn giấu một bí mật mấy nghìn năm, và bí mật này, đã bị tôi vén màn chỉ trong vài phút!” “Thật hay giả vậy?” “Nếu An Dương Cao Lăng thật sự có bí mật, e rằng đã bị vén màn từ lâu rồi!” “Rốt cuộc là bí mật gì?” “Thật sự, tôi không thể chờ đợi được nữa!” “Trời ơi!” “Bí mật mấy nghìn năm?” “Bí mật đó rốt cuộc là gì?” “Nếu nơi này thật sự có bí mật mấy nghìn năm, mà Bố gia chỉ dùng vài phút đã vén màn, vãi chưởng!

Vậy thì Bố gia quá ngầu rồi!” Lúc này!

Chương trình giải trí khảo cổ này, số người xem online đã hơn hai mươi triệu!

Có thể nói!

Có Bố Phương ở đây, chương trình này đã thành công!

Bây giờ, mọi người đều nín thở, mắt không chớp nhìn Bố Phương trên màn hình, muốn nghe tiếp.

"Hù!" Bố Phương hít một hơi thật sâu, chỉ vào ngôi mộ cổ hình chữ "Giáp", nói với khán giả: "Thưa quý vị khán giả, mộ Tào Tháo ở ngay bên trong này!" "Nói cách khác, tôi đã tìm thấy ngôi mộ Tào Tháo mà người ta tìm kiếm mấy nghìn năm không ra!" Nghe câu này!

Tất cả mọi người tại hiện trường!

Và cả khán giả ngồi trước màn hình TV!

Chương 671

Đều kinh ngạc đến không nói nên lời!

Toàn trường lặng ngắt!

Một sự yên tĩnh đến kỳ lạ!

Hồi lâu sau mới hoàn hồn!

"Vãi chưởng!" "Bố gia tìm thấy mộ Tào Tháo rồi?" "Trời đất ơi!" "Tin này, thật quá kinh người!" "Thật lòng mà nói, tôi sốc nặng!" "666 a!" "Ngôi mộ Tào Tháo mà mấy nghìn năm không ai tìm được, lại bị Bố đại ca tìm ra!" "Trời ạ!" "Tôi có cảm giác cậu thanh niên trẻ tuổi này đang lừa chúng ta thì phải?" "Nếu mộ Tào Tháo dễ tìm như vậy, thì mấy nghìn năm qua, tại sao không ai tìm được?" Chu Cầm ngẩn người vài giây, mộ Tào Tháo đã tìm thấy?

Làm sao có thể dễ dàng tìm thấy như vậy được?

Mà Bố Phương chỉ dùng có vài phút!

Dù sao, có đánh chết ông ta cũng không tin!

"Bố Phương, cậu phải biết rõ, đây là đang livestream, xin hãy chú ý lời nói của mình, hàng trăm triệu khán giả cả nước đang xem đấy!" Chu Cầm nói.

Hàng trăm triệu khán giả đang xem?

Nghe câu này, khóe miệng Bố Phương giật giật.

Bây giờ số người xem chắc chắn không đến một trăm triệu!

Có khi bây giờ khán giả còn chưa đến một triệu người!

"À, đúng rồi!" Chu Cầm tiếp tục nói: "Bố Phương, ý cậu là Cao Lăng này chính là mộ Tào Tháo?" "Không phải lúc nãy tôi đã nói, đây

không phải mộ Tào Tháo sao?" "Ông định cướp công của tôi à?" Nghe câu này, một số fan của Chu Cầm cũng lên tiếng.

"Đúng vậy!" "Từ đầu, giáo sư Chu đã nói ngôi lăng mộ hình chữ Giáp này là mộ Tào Tháo, bây giờ Bố Phương muốn cướp công lao?" "Tôi cạn lời luôn!" "Về Tào Tháo, tôi nghe giáo sư Chu là được rồi, cần cậu nói à?" "Mấy đứa cháu của giáo sư Trư trên lầu, chờ Bố gia vả mặt đi nhé!" "..." Chu Cầm vốn tưởng tin tốt của Bố Phương là gì.

Vốn đang mong đợi.

Kết quả chỉ là viện cớ vẽ rắn thêm chân!

"Giáo sư Trư, tôi đã nói Cao Lăng không phải mộ Tào Tháo, đúng không?" Bố Phương hỏi.

Nghe vậy, giáo sư Chu lập tức đáp lại, "Không phải mộ Tào Tháo, chẳng lẽ là mộ hợp táng của cha con Tào Du à?" "Đúng!" "Ngôi mộ hình chữ Giáp này, là mộ hợp táng của cha con Tào Du!" "Ông còn dám nói đây là mộ Tào Tháo!" "Tôi phải dùng băng keo dán miệng ông lại, như vậy ông sẽ không thể lừa dối khán giả nữa!" Bố Phương nói một cách đanh thép.

Nghe vậy, Chu Cầm suýt nữa không phản ứng kịp.

Đến khi hoàn hồn, ông ta giận đến đỉnh điểm: "Bố Phương, đừng có quá đáng, có bản lĩnh thì đưa ra bằng chứng sắt đá, chứng minh đây không phải mộ Tào Tháo, mà là mộ hợp táng của cha con Tào Du!" "Giáo sư Trư à giáo sư Trư, tôi nên nói ông thế nào đây, đúng là một con lợn!" Bố Phương nói.

"Cái gì?" "Lão tử là lợn?" Chu Cầm nhìn Bố Phương, lập tức nổi giận, "Cậu nói lại lần nữa!" "Ai!" Bố Phương không hề nao núng, đáp.

"Tìm chết!" Chu Cầm lập tức mất kiểm soát cảm xúc, vội vàng

nắm chặt nắm đấm xông về phía Bố Phương.

Lúc này!

Thấy giáo sư Chu xông về phía Bố Phương, khán giả trước màn hình TV đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Hay rồi đây!" "Chương trình giải trí khảo cổ này thật đặc sắc!" "Tôi có thể khẳng định, tuyệt đối không phải diễn theo kịch bản!" "Ha ha ha ha!" "Ngồi xem giáo sư Chu đánh Bố Phương!" "Ha ha!" "Phải là Trư Cầm bị Bố gia nhà tôi đánh bầm dập mới đúng!" "Vị giáo sư khảo cổ hàng đầu này, tính khí thật tệ!" "Dùng mông cũng biết, gã này chắc chắn từ nhỏ được gia đình cưng chiều, chiều sinh hư!" "Tổng giám đốc Hạ, mau cho nhân viên công tác ngăn lại đi!" Lúc này, một cô gái đứng cạnh Hạ Tiểu Vũ nói với cô.

"Cứ từ từ!" Hạ Tiểu Vũ cười nói.

Cô biết thực lực của Bố Phương.

Giáo sư Chu lớn hơn Bố Phương mười mấy tuổi, cũng không đánh lại được anh!

Nhưng làm sao cô biết được, tuổi của Bố Phương còn lớn hơn giáo sư Chu rất nhiều!

"Tôi thấy rồi, ông muốn tôi cho ăn phân phải không!" Nhìn giáo sư Chu đang xông tới, Bố Phương nói.

"Hừ!" "Xem quyền!" Chu Cầm giơ nắm đấm phải, đấm thẳng vào mặt Bố Phương!

"Bốp!" Bố Phương mặt nghiêm lại, trực tiếp tóm lấy tay Chu Cầm, sau đó dùng một đòn quật vai, ném mạnh Chu Cầm xuống đất!

"Rầm rầm rầm!" Chu Cầm ngã xuống đất rên la.

Ông ta cũng không ngờ, Bố Phương lại lợi hại như vậy!

Giống như đặc chủng binh giải ngũ!

Cùng lúc đó!

Tất cả mọi người tại hiện trường, trừ mấy người đã xem livestream của Bố Phương, đều bùng nổ!

Chương 672

"Vãi chưởng!" "Quật vai à!" "Trời ơi!" "Quá mãnh liệt!" "Một chiêu hạ gục giáo sư Chu!" "Hít!" "Không lẽ, Bố Phương học võ à!" "Lầu trên, nói có lý!" "Tôi cũng nghĩ vậy!" "..." "Bố Phương, cậu dám đánh tôi, cậu sẽ hối hận!" Giáo sư Chu từ dưới đất bò dậy, nhìn Bố Phương nói.

"Chát!" Lời của ông ta vừa dứt!

Một cái tát bay thẳng vào mặt ông ta!

Là Bố Phương đánh!

"Ý của tôi lúc nãy là, tôi đã tìm thấy mộ Tào Tháo thật sự, nhưng lăng mộ không phải là An Dương Cao Lăng này, mà là ở dưới lòng đất của Cao Lăng!" Bố Phương nói.

Mộ Tào Tháo ở dưới lòng đất Cao Lăng?

Nghe câu này, Chu Cầm trực tiếp ngây người, như thể hóa đá!

Những người khác cũng vậy.

Bố Phương đánh Chu Cầm xong, cơn giận cũng tiêu tan, hắn quay mặt về phía ống kính livestream, bình tĩnh nói: "Thưa quý vị khán giả, vừa rồi tôi đã tiến hành so sánh phân tích phong thủy xung quanh, theo lý mà nói, bất kỳ ngôi mộ cổ nào cũng chỉ nên có một bố cục bát quái, nhưng ở đây lại có hai loại, là Minh Bát Quái và Ám Bát Môn!" "Điều này không bình thường!" "Bởi vì người xưa chọn mộ địa, sẽ xây mộ theo Minh Bát Quái, sẽ không xuất hiện Ám Bát Môn!" "Chính vì điều này!" "Tôi mới lấy la bàn ra!" "La bàn trong mắt các người, chỉ dùng để xác định phương vị!" "Nhưng đối với tôi mà nói, đây là pháp bảo tìm mộ cổ!" "Nếu gần đây có mười ngôi lăng mộ, đều sẽ bị la bàn

khóa chặt!" "Bởi vì tôi biết bản lĩnh của Mô Kim Hiệu Úy, Phân Kim Định Huyệt!" "666!" "Bố Phương lừa tôi hết lần này đến lần khác!" "Mô Kim Hiệu Úy chỉ là truyền thuyết, thật sự tồn tại trên thế giới này sao?" "Nói đúng!" "Nếu Mô Kim Hiệu Úy tồn tại trên thế giới này, vậy mộ cổ chẳng phải đã bị đào sạch rồi sao?" "Mấy người trên lầu, đừng không tin!" "Bố gia là Mô Kim Hiệu Úy thật đấy, xem cái gì treo trên cổ anh ấy kìa?" "Vãi chưởng!" "Mô Kim Phù!" "Trời đất ơi!" "Thì ra Bố đại ca là một Mô Kim Hiệu Úy!" "Mọi người đừng cãi nữa, nghe Bố gia nói tiếp đi!" Bố Phương tiếp tục nói: "Tìm ngôi mộ bên dưới, quả thực khó như mò kim đáy bể!" "Nhưng, nếu giống như tôi, am hiểu phong thủy, thì sẽ dễ dàng tìm ra!" "Nói cách khác!" "Tôi có thể tìm thấy mộ Tào Tháo, không có gì là lạ!" "Bởi vì tôi am hiểu phong thủy!" Chu Cầm nghe xong lời của Bố Phương, đầu óc mông lung.

Thật lòng mà nói, ông ta thực sự không hiểu phong thủy.

Cuối cùng không dám tùy tiện mở miệng nữa.

Đồng thời, khán giả trước TV cũng nhận ra.

Thì ra không phải ai cũng tìm được ngôi mộ cổ này.

Phải am hiểu phong thủy, nếu không cả đời cũng không tìm thấy!

"Bố gia của tôi lợi hại quá!" "Ba ba, cầu xin ba dạy con phong thủy!" "Tôi muốn đi trộm mộ!" Lúc này!

Tỷ suất xem chương trình giải trí khảo cổ này đang tăng vọt.

Chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi, đã tăng thêm hơn mười triệu khán giả.

Hiện tại đã có hơn ba mươi triệu khán giả online!

Hạ Tiểu Vũ mặt mày rạng rỡ.

“Bố Phương, mộ Tào Tháo ở vị trí nào?” “Ở bên dưới mộ hợp táng của cha con Tào Du sao?” Lúc này, Thần Ngọc Kỳ lên tiếng hỏi.

“Đúng!” Bố Phương gật đầu, sau đó nói: “Cao Lăng là một ngôi mộ trong mộ, tôi cần phải vào bên trong mộ hợp táng của cha con Tào Du, mới có thể tiến vào mộ Tào Tháo ở dưới lòng đất!” Nghe câu này, khán giả trước TV đều im lặng.

Mộ trong mộ?

Sau một hồi im lặng, họ lập tức bùng nổ!

“Vãi chưởng!” “Mộ trong mộ?” “Trời đất ơi!” “Sống ba mươi mấy năm, lần đầu tiên nghe thấy!” “Không thể nào!” “Tào Tháo sao có thể chôn mộ của mình dưới mộ của người khác được?” “Như vậy, chẳng phải bị người trên giẫm lên đầu sao?” “Lầu trên, không hiểu gì cả!” “Đây gọi là phương pháp che mắt!” “Để người khác tưởng rằng ngôi mộ không ở đây!” Lúc này, tuy đa số khán giả không tin, nhưng họ vẫn chọn xem tiếp!

Bởi vì chuyện này thực sự khiến người ta cảm thấy quá khó tin!

“Tổng giám đốc Hạ, số người xem đã ba mươi bảy triệu rồi!” Một nữ trợ lý nhìn tỷ suất xem, nói với Hạ Tiểu Vũ.

“A!” “Bố Phương giỏi quá!” Hạ Tiểu Vũ kích động đến toàn thân run rẩy!

Cô cũng không ngờ, số người xem lại nhiều như vậy!

Cô tưởng chương trình giải trí khảo cổ này, nhiều nhất cũng chỉ có bảy mươi mấy vạn người xem!

Kết quả, ai mà ngờ được, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, số người xem đã lên đến hơn ba mươi bảy triệu, mà con số vẫn đang tăng vọt!

Cô hiểu rằng, số người xem có thể nhiều như vậy, hoàn toàn là

công lao của một mình Bố Phương!

Lúc này, Chu Cầm không nhịn được lên tiếng: "Bố Phương, tôi không tin lời cậu!" "Dù sao, mấy nghìn năm qua, không có ai tìm được mộ Tào Tháo!" "Chỉ dựa vào mấy lời tôi nghe không hiểu, Minh Bát Quái, Phân Kim Định Huyệt, mà có thể xác định mộ Tào Tháo được chôn dưới mộ cha con Tào Du sao?" "Mẹ kiếp!" "Tôi vốn là fan của Trư Cầm, nhưng bây giờ tôi phải bóc phốt ông ta!" "Bố Phương đã nói rõ rồi, vì anh ấy hiểu phong thủy, nên mới nhìn ra!" "Trư Cầm, ông không tin?" "Cũng đúng!" "Trư Cầm không biết phong thủy, không có nghĩa là nó không tồn tại!" "Hơn nữa, phong thủy học đã lưu truyền mấy nghìn năm, có thể lưu truyền đến nay, chắc chắn có điểm độc đáo của nó, ông nghe không hiểu, không có nghĩa là tất cả mọi người đều không hiểu!" "Một giáo sư khảo cổ hàng đầu mà lại không hiểu phong thủy?" "Giáo sư dỏm à!" "Thật lòng mà nói, Trư Cầm, ông đang cố thu hút sự chú ý của chúng tôi à, thật hy vọng Douyu cho ông cuốn gói cút đi!" "Lầu trên, yên tâm đi, loại người này, trong phim là vai phản diện, chết vì nói nhiều!" "Chu Cầm là giáo sư khảo cổ hàng đầu, Douyu chắc sẽ không sa thải ông ta đâu." Nhất thời, khán giả trước TV, ngay cả fan của Chu Cầm thấy ông ta cứng đầu như vậy, cũng không vui.

Kể cả không tìm được mộ Tào Tháo, thì cũng có thể xem cho đã ghiền.

Dù sao, với tư cách là Mô Kim Hiệu Úy Bố Phương, đã nói bên dưới mộ Tào Du có mộ, thì chắc chắn có!

Nếu Bố Phương thật sự tìm ra, đó là bằng thực lực!

Tuy chỉ dùng vài phút để tìm ra, nhưng nỗ lực của anh, người khác không biết được.

Giống như một buổi hòa nhạc vậy.

Ngôi sao trên sân khấu hát một bài hát, rất hay.

Chương 673

Đó là vì ở dưới sân khấu, họ đã hát hàng trăm, hàng nghìn lần!

Có câu nói rất hay!

Một phút trên sân khấu, mười năm khổ luyện dưới sân khấu!

Bố Phương tìm ra mộ cổ nhanh như vậy, có thể nói, không phải là may mắn, mà là kiến thức!

Dù sao, người xưa xây mộ cổ, đều xây theo phong thủy, vạn biến bất ly kỳ tông!

Bố Phương lên tiếng: "Thưa các anh chị em, có lẽ mọi người không biết, người xưa, đặc biệt là quý tộc, vương hầu, đế hoàng, yêu cầu về việc chọn mộ địa, vô cùng coi trọng!" "Phong thủy mộ địa tốt, có thể phù hộ cho con cháu đời sau!" "Cho nên, chỉ cần là nơi có phong thủy bảo địa, thì mười phần có chín là chôn mộ cổ!" "Nhưng phong thủy bảo địa, chỉ có thầy phong thủy mới có thể nhìn ra!" "Thầy phong thủy nhìn vào đây, cho rằng chỉ có một ngôi mộ hợp táng, tự nhiên không tiếp tục xem nữa!" "Không biết dưới lòng đất còn chôn một ngôi mộ nữa!" Nghe lời của Bố Phương, Chu Cầm cảm giác như bị Bố Phương tát một cái vô hình.

"Bố Phương, nếu Cao Lăng này là mộ trong mộ?" "Tại sao mấy nghìn năm qua, không ai phát hiện?" Chu Cầm chất vấn.

"Hỏi hay lắm!" Bố Phương nói: "Bất kỳ ai tiến vào Cao Lăng, tức mộ của cha con Tào Du, dù là trộm mộ hay nhân viên khảo cổ, thấy vàng bạc châu báu và thi thể của chủ nhân ngôi mộ, cũng sẽ cho rằng đây là một ngôi mộ cổ thật sự, từ đó bỏ lỡ ngôi mộ Tào Tháo tốt hơn ở dưới lòng đất!" Nói xong, Bố Phương cất Thiên Tinh La Bàn, lại một lần nữa tiến vào trong mộ cổ.

Thần Ngọc Kỳ, Đại Mã Hầu, Đại Muội ba người không chút do dự, theo sau lưng Bố Phương đi vào.

Chu Cầm do dự một lúc, cũng đi theo.

Có thể thấy, nhịp điệu của chương trình, đã bị Bố Phương một tay khống chế.

Mấy người khác cũng vậy, bị Bố Phương dắt mũi.

"Tôi cảm thấy kiểu mộ trong mộ này không phải do chính Tào Tháo nghĩ ra!" Lúc này, Bố Phương dừng lại, quay người nhìn mấy người Thần Ngọc Kỳ nói: "Theo sử liệu ghi chép, Tào Tháo lúc sinh thời đã cho một thuộc hạ, một Mô Kim Hiệu Úy, chọn mộ địa sau khi chết, là một vùng đất bằng phẳng!" "Nhưng Cao Lăng này, không phải là đất bằng!" "Chắc là hậu nhân của Tào Tháo, không tuân theo di chúc, sau khi chôn cất Tào Tháo, đã lệnh cho người ta xây thêm một lăng mộ trên mộ ông, dùng để che đậy mộ Tào Tháo!" "Từ đó, tạo thành phương pháp che mắt!" "Nếu như vậy, thì độ cao thấp của mộ Tào Tháo, không khớp với ghi chép lịch sử!" "Cũng có thể giải thích được!" "Tại sao mộ Tào Tháo không ở trên đồng bằng!" Vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt, trừ Chu Cầm, đều vỗ tay.

"Bốp bốp bốp!" Vỗ tay nửa phút, mới dừng lại.

"Bố Phương, anh nói rất có lý." Đại Muội cười nói.

Trước đó, cô đã tra cứu tài liệu, phát hiện lời Bố Phương nói không hề sai.

Lúc ngồi trong xe, cô phát hiện ra ngọn đồi này, đã bắt đầu nghi ngờ, đây có phải là mộ Tào Tháo không?

Mộ Tào Tháo không phải ở trên đất bằng sao?

Bây giờ nghe lời của Bố Phương, cô mới hiểu ra.

Thì ra nơi này vốn là một vùng đất bằng phẳng, chỉ là bị con người thay đổi!

Trên mộ Tào Tháo, xây thêm một ngôi mộ nữa!

Khiến người ta lầm tưởng mộ hợp táng của cha con Tào Du, chính là lăng mộ của Tào Tháo!

Nếu không phải hôm nay Bố Phương nói ra, e rằng sẽ không ai biết, cứ cho rằng ngôi lăng mộ hình chữ "Giáp" này, chính là mộ Tào Tháo!

Cùng lúc đó!

Khán giả trước TV, nghe lời của Bố Phương, cảm giác như đang lạc vào dòng sông lịch sử, tận mắt chứng kiến cảnh Tào Tháo phái công tượng đào lăng mộ năm đó!

"Thật sự, ngoài Bố gia, còn ai có thể nghĩ ra, hậu nhân Tào Tháo sẽ xây mộ thành mộ trong mộ?" "E rằng không có!" "Trời ạ!" "Người Trung Quốc chúng ta, chuyện gì cũng làm được!" "Không nói nhiều, Bố Phương là chồng tôi, chồng tôi là người tuyệt vời nhất thiên hạ!" "Lầu trên, cẩn thận Shirley Dương cho ăn phân bây giờ!" "Shirley Dương là ai vậy?" "Bản cô nương thật không quen biết!" "Thật lòng mà nói, lượng kiến thức, ngoại hình và tài năng của Bố gia, quả thực đè bẹp tất cả mọi người có mặt!" "Nói lại, nếu đã tìm thấy mộ Tào Tháo, có vào không?" "Tôi không thể chờ đợi được nữa!" "Ngồi xem Bố gia đối đầu trực diện với Tào Tháo!" "Khoan đã!" "Mộ hợp táng của cha con Tào Du, đã bị nhà nước phái đội khảo cổ khai quật mấy lần rồi, tại sao không chú ý, bên dưới còn chôn một ngôi mộ cổ?" "Lầu trên, cần hỏi à?

Dùng mông cũng biết, mộ Tào Tháo chôn sâu quá mà!" Lúc này, giáo sư Chu nói: "Bố Phương, cậu nói có lý có cứ, tôi không còn gì để nói, nhưng, cậu có biết làm thế nào để vào mộ Tào Tháo không?" Liếc

nhìn Trư Cầm, Bố Phương không trả lời, xoay người, bước về phía địa cung của ngôi mộ cổ.

Chu Cầm: "..." Mọi người đều theo sau lưng Bố Phương, mong chờ anh mở miệng.

Đi mười mấy phút, đến vị trí trung tâm của ngôi mộ cổ hình chữ "Giáp"!

Bố Phương từ trong túi áo lấy ra một bao thuốc lá, châm một điếu, hút một hơi, phun khói ra từ mũi, nói: "Muốn vào mộ Tào Tháo, cách nhanh nhất, là tìm lối vào mộ đạo!" Lối vào mộ đạo?

Nghe câu này, mấy người đều ngẩn ra!

Tìm thế nào?

Với tư cách là giáo sư khảo cổ hàng đầu Chu Cầm, ông ta biết rõ, mỗi một ngôi lăng mộ, đều sẽ có một lối vào mộ đạo, cũng là con đường để đưa chủ nhân ngôi mộ vào chôn cất.

Nhưng nếu lối vào mộ đạo thật sự ở bên trong này, theo lý mà nói, đội khảo cổ đã tìm thấy rồi.

Thấy không ai nói gì, Bố Phương tiếp tục: "Các người không biết đó thôi, lối vào mộ đạo của lăng mộ rất kín đáo, bọn trộm mộ thông thường trực tiếp đào đường hầm để vào!" "Vậy thì, cậu cũng không biết lối vào mộ đạo ở đâu rồi!" Chu Cầm cười lạnh nói.

"Tôi có nói tôi không biết không?" Bố Phương hỏi lại.

"Vậy ý của cậu là, cậu đã tìm thấy lối vào mộ Tào Tháo rồi?" Chu Cầm kinh ngạc.

"Không có!" Bố Phương lắc đầu, sau đó nói: "Nhưng..." "Nhưng cái gì?" Chu Cầm vội vàng hỏi.

Chương 674

Bố Phương không trả lời Chu Cầm, mà đặt Thiên Tinh La Bàn treo ở hông xuống đất!

Như vậy, những người xung quanh, đều có thể nhìn thấy!

Ngay cả nhiếp ảnh gia cũng hướng ống kính về phía la bàn!

"Bố Phương, cậu cho tôi xem la bàn làm gì?" "La bàn của cậu đẹp lắm sao?" Chu Cầm hỏi.

"Lão tử có bảo mày xem không?" Bố Phương hỏi lại.

Chu Cầm: "..." Mọi người nhìn chiếc la bàn tinh xảo, chỉ thấy kim la bàn không ngừng rung lắc trái phải, cuối cùng chỉ thẳng xuống chân Bố Phương.

"Vãi chưởng!" "Bố Phương, dưới chân cậu chẳng lẽ là lối vào mộ Tào Tháo?" Đại Mã Hầu kinh ngạc nói.

"Không phải chứ Bố đại ca?" Đại Muội cũng tò mò hỏi.

"Đúng vậy!" Bố Phương cúi người, nhặt la bàn lên.

Được Bố Phương xác nhận!

Khán giả trước TV, đều vô cùng phấn khích!

"666 a!" "Lối vào mộ Tào Tháo lại tìm thấy rồi!" "Trời ơi!" "Chương trình giải trí khảo cổ này, hay quá!" "Yêu rồi yêu rồi!" "Thật lòng mà nói, chương trình như thế này tuyệt đối đừng có chết yểu, nếu không mọi người sẽ không được xem nữa, không nói nữa, tôi quay một đoạn video ngắn đăng lên mạng, thu hút người khác vào xem livestream!" Nhất thời, số người xem chương trình giải trí khảo cổ này bắt đầu tăng vọt!

“Bố Phương, đây là lối vào mộ Tào Tháo?” “Cậu lừa ai đấy?” Hà Quốc Lương không nhịn được lên tiếng.

“Chát!” Bố Phương và Chu Cầm đứng gần nhau, nghe thấy lời của đối phương, trực tiếp tát một cái, “Nếu đây không phải lối vào mộ Tào Tháo, vậy, lối vào mộ đạo ở đâu?” “Nói không ra, tôi lấy băng keo, dán miệng lại!” Mọi người tại hiện trường đều thấy, Bố Phương đã nổi giận!

Chu Cầm bị tát một cái, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Ông ta thật sự không biết lối vào mộ Tào Tháo ở đâu!

Ông ta chọn cách nhịn nhục.

Trước đó bị Bố Phương cho một đòn quật vai, bây giờ cơ thể vẫn còn đau.

“Đưa xẻng cho tôi!” Thấy Chu Cầm cúi đầu, không dám nhìn mình, Bố Phương đưa tay về phía một nhân viên công tác của Douyu.

“Bố gia, báo cho anh một tin tốt.” “Chu Cầm sắp bị cuốn gói cút đi rồi.” Lúc này, một cô gái nhân viên công tác của Douyu, đưa xẻng cho Bố Phương, sau đó nhẹ giọng nói bên tai anh.

“Vậy thì tốt quá rồi.” Bố Phương cầm xẻng cười nói.

Đồng thời thầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ, một núi không thể có hai hổ sao?

“Cạch cạch cạch!” Bố Phương cầm xẻng, vẽ một vòng tròn dưới chân, sau đó nói với mấy người đàn ông của tổ công tác Douyu: “Cạy những viên gạch lát mộ này lên cho tôi, để sang một bên!” “Không được!” “Làm như vậy, sẽ phá hoại cổ vật!” Chu Cầm nói: “Những viên gạch mộ này là sản vật thời Tam Quốc đấy!” “Đệt!” Nghe câu này, tất cả mọi người tại hiện trường đều không vui!

Đều không nhịn được văng một câu tục tĩu!

"Giáo sư Trư, mấy viên gạch mộ này có giá trị, hay để mộ Tào Tháo tái hiện trước mắt thế nhân có giá trị hơn?" Câu này, không phải Bố Phương nói, mà là nữ minh tinh Thần Ngọc Kỳ!

"Đương nhiên… đương nhiên là về sau!" Giáo sư Chu đáp.

"Vậy ông có thể câm miệng được rồi!" Đại Mã Hầu không nhịn được lên tiếng.

Giáo sư Chu: "..." "Còn không mau lên!" "Còn chờ gì nữa?" Đái Muội nhìn mấy người đàn ông của tổ công tác Douyu nói.

"Chúng tôi làm ngay!" Ba đến năm người đàn ông trực tiếp lấy ra xà beng, cạy gạch mộ lên!

"Được rồi!" Không lâu sau!

Gạch mộ đã được lấy ra, đặt sang một bên.

"Đào xuống chỗ này!" "Đào khoảng một mét là được!" Bố Phương nói.

"Tại sao tôi phải đào?" "Không phải mấy người kia đào sao?" Một người đàn ông hỏi.

Anh ta không làm công việc chân tay này.

"Bố tiên sinh bảo các anh làm, thì cứ ngoan ngoãn làm!" "Không làm cũng được, mời về lại nơi làm việc, đến phòng tài vụ, nhận lương!" Lúc này, một chiếc bộ đàm, vang lên giọng của Hạ Tiểu Vũ.

Năm nhân viên công tác của Douyu: "..." Nghe lời của tổng giám đốc Hạ, năm người mặt mày uất ức đào.

Vài xẻng xuống, trực tiếp xúc lên đất có màu đen!

Lúc này!

Chương 675

Cả hiện trường và khán giả trước TV đều im lặng.

Không ai nói gì, đều kiên nhẫn chờ đợi.

Trong địa cung của ngôi mộ cổ, chỉ có tiếng xẻng cắm xuống, xúc đất lên.

Khi năm nhân viên đào xuống, đất xúc lên, màu sắc cũng thay đổi.

Từ màu đất đen ban đầu, dần dần biến thành một màu đen sẫm!

"Được rồi, đừng đào nữa!" "Nghỉ một lát!" Bố Phương lên tiếng.

Nghe vậy, mấy người đều đồng loạt dừng lại.

"Không đào nữa?" "Trời ơi!" "Tại sao vậy?" "Bố đại ca định làm gì?" Giây tiếp theo, khán giả trước TV, thấy Bố Phương đi đến mép hố, bốc một ít đất, đặt dưới mũi ngửi.

Đều kinh ngạc!

Bố Phương ngửi đất, có một mùi hôi thối, xộc vào cơ thể.

"Sao vậy?" "Đất có vấn đề à?" Giáo sư Chu hỏi.

Bố Phương ném đất đi, đứng dậy, dùng một chiếc khăn lau tay, nhìn mọi người nói: "Đất này, là mộ thổ!" Nghe vậy, giáo sư Chu ngẩn ra, sau đó nói: "Chúng ta đang ở sâu trong địa cung Cao Lăng, có mộ thổ, cũng không có gì lạ đúng không?" Bố Phương nghe vậy, lắc đầu, nói: "Mộ thổ chỉ có thể hình thành khi được chôn sâu dưới lòng đất trong thời gian dài, và không có không gian rỗng để thông khí." "Địa cung tuy lớn, nhưng không khí lưu thông khắp nơi, cho nên không thể hình thành mộ thổ bên trong!" "Nhưng, ở nơi này đào ra mộ thổ, chứng tỏ dưới chân chúng ta chính là lối vào mộ Tào Tháo!" "Bởi

vì chỉ có cấu trúc này, màu sắc của đất mới thay đổi liên tục!" "Chỉ từ điểm này, đủ để chứng minh, tôi đã thật sự tìm thấy ngôi mộ Tào Tháo mà mấy nghìn năm qua không ai tìm được!" Nghe xong lời của Bố Phương, mọi người đều vô cùng phấn khích, kích động!

Khán giả trước TV cũng vậy!

"Vãi chưởng!" "Thật sự tìm thấy rồi?" "Trời đất ơi!" "Bố gia thật tuyệt vời!" "Mẹ kiếp!

Đây quả thực là tin tức lớn chấn động hàng tỷ người trong cả nước!" "Nếu không có gì bất ngờ, chuyện này, nhất định sẽ trong thời gian ngắn nhất, được mọi người biết đến!" "A ha ha ha ha!

Không nói nữa, tôi đang lái xe đến An Dương Cao Lăng ở Hà Nam, muốn cùng Bố gia đào kho báu!" "Lầu trên, cho tôi đi với!" "Yếu ớt hỏi một câu, có tiểu tiên nữ nào lập đội, đi xem chồng không?" Chu Cầm tin lời của Bố Phương, mộ Tào Tháo ở dưới chân, quyết định ra tay trước, không nói nhiều, nhìn năm nhân viên công tác của Douyu: "Tiếp tục đào xuống cho tôi!" Chu Cầm tin lời Bố Phương, lăng mộ Tào Tháo ở ngay dưới chân, quyết định ra tay trước để giành lợi thế.

Không nói nhiều, ông ta nhìn năm nhân viên của Douyu: "Tiếp tục đào xuống cho tôi!" "Đừng đào nữa!" "Đào cũng chỉ phí sức thôi!" Bố Phương lên tiếng.

"Bố Phương, ý cậu là sao?" Chu Cầm hỏi.

"Ý của tôi rất đơn giản, đó là không đào nữa!" Bố Phương nói: "Nếu muốn đào thì cũng được thôi!" Nghe vậy, Chu Cầm do dự.

Ông ta không muốn làm việc chân tay.

"Khó đào lắm phải không?" Thần Ngọc Kỳ chỉ vào cái hố, nhìn Bố Phương hỏi.

“Đúng vậy!” “Rất khó đào!” Bố Phương gật đầu.

Nếu dễ đào, hắn đã để cho nhân viên của Douyu đào rồi.

“Bố Phương, cậu có thể nói rõ hơn được không?” Chu Cầm hỏi.

“Hãy dùng tâm mà xem, quốc gia đã khai quật ở đây lâu như vậy mà còn chưa đào ra được lớp đất mộ.” “Từ đó có thể thấy, lớp đất phủ trên mộ Tào Tháo và Cao Lăng vô cùng dày!” “Dùng máy xúc cũng phải mất hơn một tháng mới đào tới được mộ Tào Tháo!” “Đương nhiên, vì không có đủ bằng chứng chứng minh dưới lòng đất là mộ Tào Tháo, nên quốc gia không cho phép dùng máy xúc để khai quật!” “Hơn nữa, bây giờ đang là mùa đông, thời điểm lạnh nhất!” “Tiếp tục đào xuống vài mét nữa sẽ gặp phải tầng đất đóng băng!” “Bắt buộc phải đợi đến mùa hè, khi thời tiết nóng nực mới có thể tiếp tục thi công!” Nghe những lời này, Chu Cầm cau mày.

Ông ta không thể để miếng mồi ngon đến miệng lại bay đi mất!

“Không thể nào!” “Tôi không tin lời cậu!” “Chắc chắn là cậu muốn ăn một mình!” Chu Cầm vừa nói vừa giật lấy chiếc xẻng công binh từ tay một thành viên đội khảo cổ, rồi nhảy vào hố, xúc một nhát thật mạnh!

“Bố Phương, cứ để giáo sư Chu đào như vậy sao?” “Không ngăn cản à?” Lúc này, Đại Muội ghé vào tai Bố Phương thì thầm.

“Cứ để ông ta xem sao.” Bố Phương đáp.

Hắn biết mỗi người đều có lòng riêng.

Mộ Tào Tháo là một chiếc bánh ngọt khổng lồ, Chu Cầm chắc chắn cũng muốn chia một miếng.

Đối phương tưởng bánh ngọt này dễ ăn vậy sao?

Cứ đào xuống nữa là đụng phải tầng đất đóng băng!

Vì vậy Bố Phương không hề ngăn cản ông ta!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Mười phút sau, Chu Cầm đã mệt đến mức mồ hôi đầm đìa, tức giận vì tất cả mọi người có mặt đều không ai cổ vũ cho mình!

“Keng!

Keng!” Lúc này, Chu Cầm cầm xẻng, dù dùng sức thế nào cũng không thể đào xuống được nữa!

Chương 676

Lưỡi xẻng cắm vào lớp đất phát ra những tiếng "keng keng" chói tai.

"Phụt!" Chu Cầm nhấc xẻng lên xem, chỉ thấy chiếc xẻng công binh đã bị hỏng!

Một ngụm máu già chực phun ra.

Không nói nhiều, ông ta quẳng chiếc xẻng sang một bên, ngồi xổm xuống, dùng tay gạt lớp đất mộ.

Vừa chạm vào đã thấy lạnh buốt.

Đợi đến khi dọn sạch sẽ, ông ta mới phát hiện mình đã đào tới tầng đất đóng băng!

Đất đóng băng là các loại đá và đất chứa băng, có nhiệt độ dưới 0 độ C.

Thông thường có thể chia thành đất đóng băng ngắn hạn (vài giờ/ vài ngày đến nửa tháng), đất đóng băng theo mùa (nửa tháng đến vài tháng) và đất đóng băng nhiều năm (còn gọi là đất đóng băng vĩnh cửu, chỉ lớp đất bị đóng băng liên tục từ hai năm trở lên).

"Phụt!" Nhìn Chu Cầm mệt mỏi mồ hôi nhễ nhại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn tầng đất đóng băng, năm nhân viên của Douyu không nhịn được mà bật cười như heo.

Quả nhiên!

Tất cả đều nằm trong dự liệu của Bố Phương!

Đối phương chỉ cần ngửi mùi đất là đã biết tình hình bên dưới!

"Giáo sư Chu, bây giờ ông hiểu rồi chứ!" "Tầng đất đóng băng

không phải cứ cầm xẻng là đào được đâu!" Bố Phương lên tiếng.

"Haiz!" Giáo sư Chu bò ra khỏi hố, thở dài một hơi.

Ông ta hiểu quá rõ.

Lăng mộ Tào Tháo mấy nghìn năm không ai tìm được, nếu tính số lượng đồ tùy táng bên trong, chắc chắn phải dùng đơn vị vạn!

Nếu để người khác nhanh chân vào mộ Tào Tháo trước, không biết sẽ tổn thất bao nhiêu!

"Đi thôi!" "Đến giờ ăn cơm rồi!" Bố Phương lấy điện thoại ra xem giờ, đã sáu giờ tối, rồi quay người đi về theo lối cũ.

Mấy người còn lại cũng không chút do dự, đi theo sau hắn.

Ban đêm, trong một chiếc xe du lịch có ba người.

Một trong số đó là Chu Cầm.

Hai người còn lại đều là người già!

"Tiếc quá!

Thật quá đáng tiếc!" "Mộ Tào Tháo lại bị cái thằng Bố Phương đó tìm ra!" Chu Cầm nói.

So với chương trình, so với việc lừa khán giả nộp lại văn vật, bây giờ những thứ đó đều không quan trọng bằng mộ Tào Tháo!

Theo luật pháp, Bố Phương là người phát hiện ra mộ Tào Tháo, nên có toàn quyền khai thác!

Ba người họ không có quyền tự ý khai quật!

Chỉ sau khi được chính Bố Phương đồng ý mới có thể khai quật!

Nếu Bố Phương không đồng ý, vậy ba người họ chỉ có thể đứng nhìn mộ Tào Tháo mà thèm nhỏ dãi!

"Tôi có một cách!" Lúc này, Chu Cầm vỗ đùi cười nói!

“Cách gì?” Hai ông già kinh ngạc.

“Nghe tôi nói đây.” Chu Cầm nói: “Bố Phương chỉ là khách mời của chương trình truyền hình thực tế về khảo cổ.

Tuy cậu ta là người đầu tiên phát hiện ra mộ Tào Tháo, nhưng chương trình này do Douyu đầu tư tổ chức.

Nói cách khác, chỉ cần chương trình còn tiếp tục, tôi cũng có thể chia một chén canh!” “Bởi vì tôi cũng là một khách mời!” Nghe vậy, hai ông già lập tức bừng tỉnh!

Mộ Tào Tháo là một chiếc bánh ngọt khổng lồ, chỉ cần chia được một miếng là đã sung sướng lắm rồi!

Cùng lúc đó!

Bố Phương đã để Hạ Tiểu Vũ đệ trình hợp đồng khai thác mộ Tào Tháo lên cơ quan chức năng!

Chỉ cần phía chính quyền ký tên vào hợp đồng là có thể bắt tay vào đào!

Chương 677

Khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ, trên các diễn đàn lớn trên mạng, độ nóng về mộ Tào Tháo đã bùng nổ!

Khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ!

Trên các diễn đàn lớn trên mạng, độ nóng về mộ Tào Tháo đã bùng nổ!

Trong chốc lát, ngày càng nhiều khán giả chờ đợi chương trình ngày mai lên sóng!

Ai mà ngờ được?

Lăng mộ Tào Tháo mà các nhà khảo cổ học nỗ lực mấy nghìn năm không tìm ra, lại bị Bố Phương tìm thấy chỉ trong vài phút!

Chuyện này đủ để khiến mười mấy tỷ người trên cả nước chấn động suốt mười năm!

Hơn nữa, người phát hiện ra mộ Tào Tháo lại đẹp trai như thần tiên hạ phàm, nhan sắc có thể đè bẹp cả một con phố ở Hàn Quốc của G-Dragon!

Tin tức kiểu này có thể nói là gần như bùng nổ, chỉ trong một đêm đã lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm!

Vừa xuất hiện trên mạng, nó lập tức trở thành từ khóa tìm kiếm hot nhất!

“Phong thủy sư trẻ tuổi nhất lịch sử xuất hiện!” “Chấn động!

Mô Kim Hiệu Úy tái xuất giang hồ!” “Bố Phương!

Một thanh niên trẻ tuổi, nhưng toàn bộ kiến thức của cậu ấy là thứ người khác dùng cả đời cũng không tích lũy được!” “Phân Kim

Định Huyệt chủ đạo tìm ra ngôi mộ cổ Tào Tháo mà mấy nghìn năm không ai tìm thấy, sắp tái hiện trước mắt thế nhân!" Trong chốc lát, các loại bài đăng xuất hiện không ngớt!

Trong một diễn đàn cộng đồng, một bài đăng có tên "Mộ Tào Tháo là thật hay giả" đã trở nên cực kỳ nổi tiếng!

"Gần đây tôi có xem một chương trình truyền hình thực tế về khảo cổ, có thể nói là tôi đã xem từ đầu đến cuối!" "Ban đầu tôi tưởng chương trình này chỉ bình bình đạm đạm, khách mời giới thiệu về văn hóa Cao Lăng, kết quả ai mà ngờ được!" "Chương trình hoàn toàn không đi theo kịch bản!" "Bị một khách mời tên Bố Phương nắm giữ tiết tấu, và chỉ mất vài phút đã tìm ra mộ Tào Tháo trong truyền thuyết!" "Tôi đã lên mạng tìm kiếm thông tin về người tên Bố Phương này!" "Kết quả, thông tin tìm được khiến tôi kinh ngạc tột độ!" "Đúng vậy, người tên Bố Phương này là một Mô Kim Hiệu Úy chính tông!" "Tôi nhớ vài tháng trước, cậu ta đã trộm lăng mộ Tần Thủy Hoàng!" "Chỉ có điều, chuyện đó đã im hơi lặng tiếng trên mạng!" "Có thể nói, người tên Bố Phương này đã thực sự tìm ra mộ Tào Tháo!" "Tôi tin rằng, không lâu sau, chúng ta sẽ được thấy Mô Kim Hiệu Úy Bố gia tiến vào mộ Tào Tháo thám hiểm!" Sau khi bài đăng này được công bố, lượt click đã lên tới mấy chục triệu.

Tác giả bài đăng còn cắt ghép những đoạn video đặc sắc trong chương trình trực tiếp và tải lên.

"Thật đó!" "Chương trình khảo cổ đó tôi cũng xem rồi!" "Điều khiến tôi ấn tượng sâu sắc nhất là sau khi Bố Phương xuất hiện, nhìn thấy nhan sắc của cậu ấy, tôi đã kinh ngạc vô cùng, thầm nghĩ, trời đất ơi, sao lại có người đẹp trai như vậy?" "Lầu trên, tôi cũng giống bạn!" "Tôi có thể khẳng định, nhan sắc của một vạn G-Dragon cộng lại cũng không đẹp trai bằng Bố gia!" "Nói đúng lắm!" "Chồng tôi đẹp trai nhất!" "Mà này, trong chương trình có hai cô gái, cuối cùng Bố gia

sẽ cặp với Đại Muội hay Thần Ngọc Kỳ nhỉ?" "Tôi không quan tâm, Bố gia cặp với cả hai luôn!" "Vãi chưởng!" "Cái này tôi thích!" "Mộ Tào Tháo đã tìm thấy rồi!" "Nhưng không thể đi vào từ cửa mộ đạo!" "Vậy Bố gia định vào bằng cách nào?" "Lầu trên, đừng quên!" "Bố gia là một Mô Kim Hiệu Úy chính tông, việc vào mộ Tào Tháo chắc chắn đơn giản như ăn cơm uống nước." "Đúng vậy!" "Tôi cũng nghĩ vậy!" "Dù sao thì, Mô Kim Hiệu Úy ngay cả mộ cổ chôn dưới sông băng cũng biết cách vào!" "Cái mộ Tào Tháo này làm sao làm khó được Mô Kim Hiệu Úy?" "Nói thật, Bố gia đỉnh thật sự!" "Vài phút đã tìm ra mộ Tào Tháo!" "Nếu cho Bố gia một năm để tìm mộ!" "E là có thể tìm được hơn một nghìn ngôi mộ cổ!" "Mới có một nghìn?

Cũng quá coi thường Mô Kim Hiệu Úy rồi đấy!" "Nếu để Bố gia ngồi trực thăng tìm mộ, chỉ cần liếc một cái là biết chỗ nào là đất báu phong thủy." "666 luôn!" "Phong thủy sư trâu bò!" "Không nói nhiều lời, Bố gia trâu bò!" Nói rồi nói, bình luận của các cư dân mạng bắt đầu lạc đề!

Có người nói, Mô Kim Hiệu Úy tái xuất giang hồ, mười ngôi mộ cổ thì mười ngôi trống rỗng, các nhà khảo cổ học hết việc để làm rồi!

Dù sao đi nữa, tóm lại một câu, Bố Phương đã nổi như cồn trên mạng!

Còn hot hơn cả hot boy mạng và minh tinh!

Ngày hôm sau.

Bố Phương dụi dụi mắt, tỉnh dậy.

Sau khi ra ngoài ăn một bữa sáng, hắn châm một điếu thuốc, rít một hơi!

Cũng chính lúc này, bên tai hắn vang lên giọng nói của hệ thống!

"Đinh!" "Túc chủ đã tìm thấy mộ Tào Tháo, thưởng một cơ hội rút

thưởng!" Bây giờ mới vang lên sao?

Bố Phương có chút kinh ngạc, rồi thầm nghĩ: "Bắt đầu rút thưởng!" Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, trong đầu hắn xuất hiện một vòng quay.

Kim chỉ trên vòng quay bắt đầu xoay tròn, phát ra tiếng "cô lô lô"!

Rất nhanh!

Kim chỉ dừng lại!

"Đinh!" "Chúc mừng túc chủ rút trúng Kim Cương Tán!" Kim Cương Tán?

Bố Phương nghe vậy ngẩn người.

Sau khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử rửa tay gác kiếm, họ đã tặng hắn tất cả trang bị trộm mộ, trong đó có một chiếc Kim Cương Tán, bây giờ hệ thống lại cho thêm một chiếc.

Vậy là hắn có hai chiếc rồi!

"Đinh!" "Nhiệm vụ chính tuyến được mở!" "Xin túc chủ dẫn theo hai người, trong vòng hai mươi bốn giờ tiến vào mộ Tào Tháo, và giành được mười triệu fan hâm mộ!" "Sau khi hoàn thành nhiệm vụ!" "Túc chủ sẽ nhận được phần thưởng thần bí do hệ thống tặng!" "Đồng thời, chức năng cửa hàng hệ thống được mở khóa!" "Sau khi hoàn thành nhiệm vụ!" "Túc chủ sẽ nhận được phần thưởng thần bí do hệ thống tặng!" "Đồng thời, cửa hàng hệ thống được mở khóa!" Phần thưởng thần bí?

Rốt cuộc là gì?

Bố Phương thật sự không biết!

Hắn có chút mong chờ phần thưởng thần bí này!

Chương 678

Đã được gọi là "thần bí" thì chắc hẳn là đồ tốt!

Không nghĩ nhiều, Bố Phương kiểm tra không gian hệ thống, có đủ cả đèn pin, dây thừng, thang dây lửa đen, xẻng, Kim Cương Tán, tiền Ngũ Đế...

Nói cách khác, trang bị xuống mộ đổ đấu đã đầy đủ.

Không thể vào mộ Tào Tháo từ cửa mộ đạo!

Nhưng Bố Phương có cách khác để vào!

Chỉ là, cách vào mộ Tào Tháo chỉ có một mình hắn biết, những người khác không phải là dân đổ đấu nên không biết!

"Bố Phương, tôi tìm anh có việc, đi theo tôi!" Lúc này, Hạ Tiểu Vũ đi tới.

Bố Phương đi theo sau cô, đến một nơi xa mọi người.

Nhìn quanh một vòng, thấy không có ai khác, Hạ Tiểu Vũ không giấu được niềm vui trong lòng, mỉm cười nói với Bố Phương: "Tốt quá rồi Bố tiên sinh, chính quyền đã đồng ý cho khai thác mộ Tào Tháo!" "Nhưng mà, đồ tùy táng phải chia theo tỷ lệ bảy ba!" "Nói cách khác, anh lấy bảy phần, Cục Quản lý Di sản Văn hóa lấy ba phần!" Nghe vậy, Bố Phương gật đầu.

Đồ tùy táng trong mộ Tào Tháo chắc chắn rất nhiều!

Có thể lấy được một phần đã không cần lo về tiền bạc rồi!

Huống hồ là bảy phần!

"Tôi muốn hỏi, Bố tiên sinh, với tư cách là một Mô Kim Hiệu Úy, không biết anh có cách nào vào mộ Tào Tháo không?" Hạ Tiểu Vũ

kích động hỏi.

"Ừm!" Bố Phương nghe vậy, gật đầu, nói: "Ngoài tôi ra, không ai có thể vào mộ Tào Tháo mà không phá hủy lăng mộ, người của chính quyền đến cũng không có cách nào!" "Nhưng, tôi muốn cô sa thải giáo sư Chu!" Nghe vậy, Hạ Tiểu Vũ suy nghĩ nghiêm túc ba giây, rồi cho Bố Phương một câu trả lời chắc chắn: "Được thôi Bố tiên sinh, tôi sẽ để Chu Cầm cuốn gói đi ngay, anh cứ yên tâm!" Cô có thể nhìn ra Bố Phương không thích Chu Cầm.

Thật ra, cô cũng không thích!

Không ai thích cả!

"À, Bố tiên sinh, tôi có một yêu cầu!" Hạ Tiểu Vũ do dự một lúc, rồi quyết định nói ra.

"Yêu cầu?" "Nói nghe xem!" Bố Phương nói.

"Đó là, dẫn tôi vào mộ Tào Tháo!" Hạ Tiểu Vũ nói.

"Dẫn cô vào?" Bố Phương có chút kinh ngạc.

Người phụ nữ này không sợ chết sao?

Cô ta không biết mộ cổ nguy hiểm đến mức nào à?

"Cầu xin Bố tiên sinh đó." Hạ Tiểu Vũ ôm lấy cánh tay hắn, làm nũng.

Cô đã xem livestream của Bố Phương.

Đi sa mạc tìm kiếm cổ thành Lâu Lan, trong mộ cổ gặp phải cơ quan và nguy hiểm, Bố Phương đều có thể hóa nguy thành an!

Vì vậy cô không sợ!

Cô tin Bố Phương sẽ bảo vệ mình!

"Được rồi!" "Dẫn cô vào cũng được!" "Nhưng nếu mất mạng

trong đó, tôi không chịu trách nhiệm đâu!" Bố Phương nói.

"Vâng vâng." Hạ Tiểu Vũ gật đầu.

Cô không tin, nếu thật sự gặp nguy hiểm, Bố Phương sẽ không cứu mình!

Nghĩ vậy, cô tiếp tục nói: "Bố tiên sinh, anh cứ yên tâm, sau khi vào mộ cổ, tôi sẽ nghe lời anh, tuyệt đối không chạm vào những thứ khác.

À, đồ tùy táng tôi cũng không lấy một món nào!" "Ngoài ra, tôi sẽ để vài vệ sĩ đi theo sau lưng tôi, bảo vệ an toàn cho tôi!" "Như vậy, khi gặp nguy hiểm, anh sẽ không bị phân tâm!" "Nếu Bố tiên sinh có bảo vật muốn bán, tôi có thể mua lại!" "Cuối cùng, tôi hy vọng Bố tiên sinh có thể cùng tôi, tiến hành quay phim toàn bộ quá trình!" Bố Phương biết, Hạ Tiểu Vũ đã nói rất rõ ràng.

Nhưng hắn không hiểu, Hạ Tiểu Vũ vào mộ cổ làm gì?

Tưởng bên trong vui lắm sao?

Nhiệm vụ chính tuyến, dẫn hai người vào mộ Tào Tháo!

Một người đã được xác định!

Còn lại một người!

Đại Mã Hầu, Đại Muội hay Thần Ngọc Kỳ?

Chương 679

Ba người này, rốt cuộc nên chọn ai đây?

Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc.

Đại Mã Hầu là lão làng, hắn sẽ không chọn ông ta!

Vì đối phương có gia đình!

Không thể để ông ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Nếu không sẽ rất phiền phức!

Nhan sắc của Đại Muội lại không bằng Thần Ngọc Kỳ.

"Hù!" Thở ra một hơi, Bố Phương đã có quyết định, nhìn Hạ Tiểu Vũ nói: "Để Đại Mã Hầu và Đại Muội rời khỏi ống kính, đuổi Chu Cầm đi, giữ lại Thần Ngọc Kỳ!" "Vâng, Bố tiên sinh." Hạ Tiểu Vũ nói.

Nếu không phải danh ngạch có hạn, Bố Phương sẽ dẫn cả Đại Muội, một phụ nữ lớn tuổi, vào mộ Tào Tháo!

Dẫn cô ấy vào, cộng thêm hắn, tổng cộng là bốn người!

Nếu không, người đông ý loạn!

Không lâu sau, mặt trời mọc ở đằng đông, ánh nắng chiếu rọi khắp mặt đất!

Hạ Tiểu Vũ đi về phía Chu Cầm vừa bước xuống từ xe du lịch.

"Hạ tổng tài, có chuyện gì sao?" Chu Cầm cười hỏi.

"Đương nhiên!" "Ông bị sa thải rồi!" Hạ Tiểu Vũ đáp lại một cách bá đạo.

Cái gì?

Sa thải tôi?

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Chu Cầm lập tức cứng đờ!

Ông ta cũng không ngờ!

Một giáo sư khảo cổ hàng đầu như mình lại bị đối phương sa thải!

"Chi phí mời ông làm khách mời, Douyu sẽ trả đầy đủ không thiếu một xu!" Hạ Tiểu Vũ nói xong, quay người đi về phía xe của Đại Muội!

"Mẹ kiếp!" "Chắc chắn là Bố Phương bảo Douyu sa thải mình!" Chu Cầm nhìn Bố Phương đang đứng hút thuốc dưới một gốc cây lớn, tức giận đùng đùng đi về phía hắn.

Nhưng mới đi được mười mấy bước, thấy Bố Phương quay người nhìn lại, ông ta liền sợ đứng khựng lại!

Đúng rồi!

Mình không đánh lại Bố Phương!

Không thể đi tự rước lấy nhục!

Không nghĩ nhiều, giáo sư Chu quay người đi về phía hai ông già đang ngồi cùng nhau.

Tuy đã bị Douyu sa thải, nhưng ông ta không thể cứ thế tay không rời khỏi đây!

Tuy đã bị Douyu sa thải!

Nhưng ông ta không thể cứ thế tay không rời khỏi đây!

"A!" "Tại sao kết quả lại như vậy!" Đột nhiên, giọng của Đại Muội từ trong xe truyền ra!

Mọi người gần đó đều nghe thấy.

“Đại Nhi à, em cũng đừng trách Bố Phương, cậu ấy cũng là vì sự an toàn của em, dù sao, em còn trẻ, vào mộ cổ, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì không hay!” Hạ Tiểu Vũ nói.

“Đừng nói nữa, em đi tìm Bố Phương lý luận!” Đại Muội xuống xe, nhanh chóng tìm đến Bố Phương.

“Sáng sớm tinh mơ, ai làm cô tức giận vậy?” Bố Phương nhìn ánh mắt hung hăng của Đại Muội đang nhìn chằm chằm vào mình, cười hỏi.

“Lúc livestream, không phải tôi đã nói với anh rồi sao?” “Anh phải dẫn tôi xuống mộ lần sau?” Đại Muội nói.

“Tôi thấy rồi, nhưng tôi có trả lời đâu.” Bố Phương bình tĩnh nói.

“Tôi không cần biết!” “Anh phải dẫn tôi vào mộ Tào Tháo!” Đại Muội nói.

Chương 680

"Mộ Tào Tháo có gì vui đâu, tôi sẽ dẫn cô vào lăng mộ đế vương, bên trong đó mới vui!" Bố Phương nói.

"Thật không?" Đại Muội kinh ngạc.

"Nam tử hán đại trượng phu, nói lời là giữ lấy lời!" Bố Phương chỉ lên trời nói.

"Được!" "Tôi biết rồi!" "Dù sao tôi biết, cuối tháng này anh còn phải đi tìm lăng mộ đế vương, tóm lại, anh không thoát khỏi tôi được đâu!" Đại Muội nói xong, quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Đại Muội, Bố Phương khẽ nói: "Chẳng phải người ta thường nói, miệng đàn ông là quỷ lừa người sao?" "Ha ha ha ha!" "Bố tiên sinh, anh chuẩn bị xong chưa?" "Nếu chuẩn bị xong rồi thì chúng ta bắt đầu livestream nhé!" Lúc này, một cô gái trong tổ công tác của Douyu đi tới, nói với Bố Phương.

"Tôi đã vào trạng thái chiến đấu từ sớm rồi!" Bố Phương đáp.

Khi livestream bắt đầu!

Các khán giả mới ngồi trước màn hình TV đều trở nên phấn khích!

"Trời ơi!" "Thật sự đang ở Cao Lăng, An Dương!" "Mẹ kiếp!" "Bố gia trông đẹp trai quá!" "Tôi nghe người khác nói, ban đầu còn không tin!" "Bây giờ thấy rồi, quả nhiên danh bất hư truyền!" "Nuốt nước bọt!" "Nữ thần của tôi Thần Ngọc Kỳ cũng ở đó!" "Khoan đã!" "Đại Mã Hầu, Đại Muội và Chu Cầm đâu rồi?" "Mà, sao lại có thêm một cô gái dáng người cực chuẩn?" "Cô gái đó, rốt cuộc là ai vậy?" "Lầu trên, để tôi nói cho bạn biết, đó là phó tổng tài của Douyu, Hạ Tiểu Vũ!" "Vãi chưởng!" "Ghê vậy!" "Đúng là một bạch phú mỹ

chính hiệu!" "Nói thật, tôi ghen tị quá!" "Bố gia đứng ở giữa, bên trái là nữ minh tinh Thần Ngọc Kỳ, bên phải là bạch phú mỹ Hạ Tiểu Vũ!" "Má ơi!" "Bố gia sướng quá đi!" "Không nói nhiều nữa, mau vào mộ Tào Tháo đi!" "Tôi không đợi được nữa rồi!" Chương trình vừa bắt đầu phát sóng, tỷ suất người xem đã có hơn năm mươi triệu người!

Và còn đang tăng lên một cách chóng mặt!

Phải thừa nhận, chương trình khảo cổ này hiện đang là hot nhất trên toàn mạng!

"Bố đại ca, anh thật sự có cách vào mộ Tào Tháo sao?" Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương hỏi.

Cô biết, ba người kia không thể đứng trước ống kính là do Bố Phương quyết định.

Bố Phương đã giữ cô lại, cô thực sự rất vui!

Thấy vẻ mặt của Bố Phương vẫn như thường lệ, Thần Ngọc Kỳ thật sự không biết đối phương có cách vào mộ Tào Tháo hay không.

Ngoài ra, trước khi tham gia chương trình khảo cổ này, cô đã tìm kiếm thông tin về mộ cổ trên mạng.

Cô hiểu rằng, đặc biệt là những ngôi mộ cổ hơn nghìn năm, muốn vào được là vô cùng khó khăn!

Hạ Tiểu Vũ không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Bố Phương.

Cô biết năng lực của Bố Phương, nên không hề lo lắng việc không vào được mộ Tào Tháo!

"Thần Ngọc Kỳ, Thần mỹ nữ, cô cứ yên tâm đi." Bố Phương nói: "Tôi có một trăm cách để vào mộ Tào Tháo!" Một trăm cách vào mộ Tào Tháo?

Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ chấn động!

Cô không ngờ, Bố Phương lại tự tin đến thế!

Trời ạ!

Người đàn ông này cũng quá tuyệt vời rồi!

Yêu mất thôi!

Thấy Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc đến không nói nên lời, Bố Phương tò mò hỏi: "À, tôi có chút không hiểu, một đại minh tinh như cô, không đi đóng phim, sao lại tham gia chương trình này?" Hắn thật sự không biết, Thần Ngọc Kỳ tham gia chương trình khảo cổ này là có ý đồ gì!

Thần Ngọc Kỳ nghe vậy, không trả lời, mà chuyển chủ đề: "Không có gì, bà nội tôi khá thích loại chương trình này, nên tôi đặc biệt làm một kỳ để bà vui đến rụng cả răng!" Thật sự là như vậy sao?

Bố Phương không tiếp tục truy hỏi, làm khó đối phương, mà nói: "Mọi người chuẩn bị xong cả chưa?" "Bố đại ca, chuẩn bị xong rồi!" Hạ Tiểu Vũ và Thần Ngọc Kỳ đồng thanh đáp lại!

"Vậy thì đeo trang bị vào!" Bố Phương nói.

Lời hắn vừa dứt!

Hai nhân viên của Douyu mang hai chiếc ba lô đến, đưa cho hai cô gái.

Trang bị trong ba lô chính là trang bị xuống mộ đổ đấu!

Bố Phương đã đặt mua trên mạng tối qua!

Sáng sớm nay, nhân viên giao hàng Thuận Phong đã giao tới!

Lần này, ngoài Bố Phương, Hạ Tiểu Vũ và Thần Ngọc Kỳ vào mộ Tào Tháo, còn có hai vệ sĩ chuyên nghiệp đi cùng!

Nói thật, Bố Phương không cho rằng hai vệ sĩ và hai cô gái có thể

giúp được gì!

Mộ cổ nghìn năm nguy cơ tứ phía, có những cơ quan nghìn năm không hỏng, không chừng có người sẽ bỏ mạng trong đó!

Nhưng, để cho khán giả trước màn hình TV xem cho đã và hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, Bố Phương cũng chỉ có thể dẫn hai cô gái vào mộ.

Chương 681

Hai vệ sĩ là do Hạ Tiểu Vũ gọi vào, không xung đột với nhiệm vụ chính tuyến.

Lúc này, Bố Phương cầm một chiếc micro, hướng về phía ống kính livestream nói: "Các anh chị em trước màn hình TV, chắc hẳn mọi người xem livestream từ sớm là để tận mắt chứng kiến lăng mộ Tào Tháo mà mấy nghìn năm không ai tìm được!" "Nhưng, lăng mộ chôn dưới mộ của cha con Tào Du có thật sự là mộ Tào Tháo không?!" "Muốn xác định, chỉ có thể vào trong mộ!" "Tiếp theo, tôi sẽ dạy mọi người cách vào lăng mộ nghìn năm dưới lòng đất!" Muốn xác định, chỉ có thể vào trong mộ!

"Tiếp theo, tôi sẽ dạy mọi người cách vào lăng mộ nghìn năm dưới lòng đất!" Nghe lời của Bố Phương, khán giả trước màn hình TV lập tức bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Lợi hại rồi Bố gia của tôi!" "Dạy chúng ta vào mộ cổ?" "Trời ơi!" "Có tâm quá đi!" "Không nói nhiều nữa, tôi yêu chết Bố gia mất!" "Thật đó, sau núi nhà tôi có một ngôi mộ cổ, không biết làm sao để vào!" "Đào nửa năm rồi cũng không vào được!" "Nếu có thể học được ở đây, vậy thì đồ tùy táng trong mộ cổ đó là của tôi rồi!" "Lầu trên, tôi có thể đến tìm bạn không?" "Huynh đệ của tôi, có hoạn nạn cùng chia, có phúc cùng hưởng!" "Đừng nói nữa!" "Mau bắt tay vào làm đi!" "Nói thật, tôi không đợi được nữa rồi!" "Chu Cầm không có ở đây." "Tốt quá rồi!" "Tôi tò mò, Bố gia sẽ dùng cách gì để vào mộ cổ?" Lúc này!

Số người xem chương trình khảo cổ đang tăng vọt, đã lên tới hơn sáu mươi triệu người.

Hạ Tiểu Vũ cầm micro, nhìn Bố Phương cười nói: "Bố tiên sinh, tôi nhớ, trước đó ở địa cung của mộ hợp táng cha con Tào Du, dù có dùng máy xúc cũng phải mất hơn một tháng mới đào tới được mộ Tào Tháo!" "Nếu đã khó khăn như vậy, chúng ta làm sao để vào mộ Tào Tháo đây?" Bố Phương nghe vậy, suy nghĩ nghiêm túc ba giây, rồi lên tiếng đáp: "Lớp đất phủ trên mộ Tào Tháo rất dày, dùng mông cũng nghĩ ra được chuyện này, nhưng mà!

Có lẽ cô không biết, mộ Tào Tháo không chỉ có một cửa mộ đạo!" Nói đến đây, Bố Phương lấy la bàn ra, đi về phía ngọn núi bên tay trái.

Mọi người đều đi sát theo sau.

Đồng thời, khán giả trước màn hình TV đều trở nên phấn khích.

Có thể thấy, lúc này, chương trình mới chính thức bắt đầu!

"Vừa nãy Bố gia nói lối vào mộ Tào Tháo không chỉ có một, rốt cuộc có bao nhiêu cái vậy?" "Lầu trên, cái này thì không biết rồi!" "Tôi nghe ông nội tôi nói!" "Mộ cổ thường có hai cửa mộ đạo, một là Sinh môn, một là Tử môn!" Lúc này, Thần Ngọc Kỳ đột nhiên nhớ lại chuyện Bố Phương từng nói về Minh Bát Quái và Ám Bát Môn, không nhịn được hỏi: "Bố đại ca, Minh Bát Quái và Ám Bát Môn là gì vậy?" Nghe Thần Ngọc Kỳ hỏi, Bố Phương mắt nhìn về phía trước, không quay đầu lại nói: "Ý là, mộ cổ của các triều đại trong lịch sử đều được xây dựng dựa trên Minh Bát Quái hoặc Ám Bát Môn, cái gọi là Tử môn tương ứng với cung Càn, cũng là con đường mà chủ mộ được khâm liệm đi vào!" Nói đến đây, Bố Phương dừng lại, chỉ vào lối vào hình chữ "Giáp" của Cao Lăng cổ mộ nói: "Con đường này cũng là con đường mà chủ mộ đi vào, người sống đưa người chết vào từ Tử môn, sau đó không thể ra khỏi Tử môn nữa, mà phải ra từ Sinh môn!" "Nói cách khác, có Tử môn, thì có Sinh môn!" "Sinh môn đối với cung Khôn, nếu tôi không đoán sai, ở đối diện Tử môn, chính là lối

vào của Sinh môn!" Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ đều kinh ngạc.

"Trời ơi!" "Vậy mà cũng phân tích ra được?" "Bố Phương, sao anh có thể lợi hại như vậy!" Nghe hai cô gái khen ngợi, Bố Phương lắc đầu, nói: "Chỉ cần là người hiểu về Bát Quái đều biết, Sinh môn và Tử môn là đối ứng với nhau!" "Đặc biệt là mộ cổ, người xưa vô cùng coi trọng, sẽ không có sai sót!" Khán giả trên TV nghe Bố Phương nói một tràng, đều chấn động!

"666 luôn!" "Tôi thật sự phục rồi!" "Trên đời này, lại tồn tại phương pháp phân tích như vậy sao?" "Thật đó, Mô Kim Hiệu Úy trâu bò!" "Lời của Bố gia không hề sai, Sinh môn, là con đường để người sống sau khi khâm liệm chủ mộ đi ra, nhưng tôi cảm thấy, lối vào Sinh môn chắc hẳn đã bị bịt kín!" "Chương trình khảo cổ này có độc à!" "Xem có mấy phút mà đã mê rồi!" "Giáo sư Chu đâu rồi?" "Hôm qua vẫn còn mà!" "Lầu trên, fan của Chu Cầm à?

Nói thật cho bạn biết, ông ta cuốn gói đi rồi!" "Hả?" "Cuốn gói đi rồi?" "Vãi!" "Sao Douyu lại sa thải giáo sư khảo cổ hàng đầu vậy?" "Giáo sư khảo cổ hàng đầu cái rắm, trước mặt Bố gia, đến cái rắm cũng không bằng!" "Mà, bạn đã thấy giáo sư nào ba mươi tuổi chưa?" "Nhìn Chu Cầm là biết, giáo sư có chức danh mà không có kiến thức!" Tỷ suất người xem của chương trình vẫn đang tăng.

Trung bình mỗi phút, có hơn mười mấy vạn người vào xem.

Hạ Tiểu Vũ đeo một chiếc tai nghe, có thể nghe thấy nhân viên báo cáo số lượng người xem, cô đoán khán giả có thể không biết về Sinh môn, nên nói với Bố Phương: "Bố tiên sinh, anh hãy nói chi tiết về Sinh môn của mộ cổ đi!" Bố Phương nghe vậy, biết lúc đi đường không thể khô khan, để khán giả trước TV nhàm chán, liền đáp: "Chuyện này nói ra thì dài, mộ cổ có Sinh môn, thì sẽ có Tử môn, cả

hai cửa đều quan trọng, chủ mộ để đảm bảo vị trí lăng mộ không bị tiết lộ ra ngoài, thường khi còn sống sẽ dặn dò con cháu đời sau, sau khi mình chết và hoàn thành việc khâm liệm, phải bịt kín cả Sinh môn và Tử môn!" "Đồng thời, những người thợ xây lăng mộ, đa số không thể sống sót ra ngoài, mà bị nhốt chết trong mộ cổ!" "Tuy nhiên, những người thợ xây lăng mộ, có một số người khôn khéo, khi xây lăng, cũng sẽ tự xây cho mình một con đường sống, như vậy, khi Tử môn và Sinh môn bị bịt kín, họ có thể từ con đường sống đó trốn thoát khỏi mộ cổ!" Lời vừa dứt, Bố Phương đã dẫn Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ cùng đoàn người đến chân núi sau của Cao Lăng.

"Vị trí của Sinh môn rốt cuộc ở đâu nhỉ?" Thần Ngọc Kỳ nhìn quanh một vòng, cũng không nhìn ra được gì.

"Cô lại không phải Mô Kim Hiệu Úy, nếu nhìn ra được vị trí Sinh môn thì đúng là gặp quỷ rồi!" Hạ Tiểu Vũ cười nói: "Hai chúng ta cứ xem Bố tiên sinh biểu diễn thôi." "Cũng phải." Thần Ngọc Kỳ cười khổ nói.

"Cạch cạch cạch!" Bố Phương tay trái cầm la bàn, kim từ đang xoay tròn, phát ra tiếng cạch cạch giòn tan, hắn hướng về phía ống kính livestream nói: "Các vị khán giả trước màn hình TV, hãy xem cho kỹ đây, bây giờ tôi sẽ dùng la bàn để tìm ra vị trí chính xác của Sinh môn!" Nghe vậy, khán giả trước màn hình TV đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Lợi hại vậy sao?" "Dùng la bàn mà có thể tìm ra lối vào của Sinh môn?" "Trời ơi!" "Thật không thể tin nổi!" "Không nói nữa, tôi phục sát đất Bố gia rồi, tôi phải tải Douyu về, đi donate cho Bố gia!" "Một người đàn ông có bản lĩnh, cộng thêm lượng kiến thức mênh mông như biển cả trong đầu, thật quá có sức hút, không nói nhiều nữa, chồng tôi là tuyệt nhất!" "Ai cũng đừng cản tôi, tôi phải đến Cao Lăng thu mua đồ tùy táng mang ra từ mộ Tào Tháo!" "Tôi dám chắc!" "Cao Lăng sắp tới sẽ đông như kiến!" "Gái xinh chắc

chắn sẽ đặc biệt nhiều!" "Không nói nữa, tôi đi lấy ống nhòm tám lần, đi ngắm gái đẹp!" "Lầu trên 666, cho tôi đi với!" Lúc này, Bố Phương còn chưa vào mộ Tào Tháo, mà khán giả đã phấn khích rồi.

Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương loay hoay với la bàn, mãi không lên tiếng, không nhịn được hỏi: "Sao vậy Bố Phương?

Tìm được lối vào Sinh môn của mộ Tào Tháo chưa?" Nghe giọng của Thần Ngọc Kỳ, Bố Phương không vội trả lời, nhìn kim từ trên la bàn chỉ về ngọn núi phía trước, hơi lệch một chút.

Thấy vậy, Bố Phương cất la bàn, giật lấy cây xẻng từ tay một nhân viên của Douyu, đi về phía nơi la bàn chỉ, cắm một nhát xẻng xuống đất!

Đất xúc lên là đất màu nâu đen!

"Hù!" Bố Phương thở ra một hơi, nháy mắt một cái với Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ!

Thấy vậy!

Tim của hai cô gái đập thình thịch!

Đúng vậy, là cảm giác rung động!

Nói thật, cả hai đều quá vui mừng, mặt cười tươi như hoa!

Lúc này!

Khán giả trước màn hình TV, thấy Bố Phương nháy mắt với hai cô gái, đều sững sờ!

"Vãi chưởng!" "666!" "Bố gia lại nháy mắt với hai cô gái!" "Tin tức lớn à!" "Ghen tị quá đi!" "Chồng tôi nháy mắt đẹp trai quá, yêu yêu!" Bố Phương thấy hai cô gái mặt đỏ bừng, chỉ xuống chân mình, hướng về phía ống kính livestream nói: "Các anh chị em, không sai đâu, vị trí Sinh môn của mộ cổ ở đây." "Cách mấy nghìn năm, tôi cũng

không biết đã tích tụ bao nhiêu đất!" "Đào xuống bảy tám mét, như vậy, chắc là đào đến Sinh môn rồi!" Nghe vậy, Hạ Tiểu Vũ lập tức bảo mười mấy người của tổ công tác Douyu đào hố!

Đúng như câu nói, người đông sức mạnh nhiều!

Nếu để một người đào, cũng không biết phải đào đến bao giờ mới thấy cửa mộ!

Mười mấy nhân viên của Douyu lập tức gật đầu, không chút do dự.

Dù sao, người bảo họ đào là phó tổng tài của công ty!

Rất nhanh!

Mười mấy người bắt tay vào việc!

Chương 682

Do bây giờ là mùa đông, đất trong núi ẩm ướt, đào cũng dễ dàng hơn nhiều!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút!

Mười mấy người đều không nói gì, cắm đầu vào làm!

Tiến độ rất đáng hài lòng!

Càng đào xuống, tốc độ càng nhanh!

Mà, đất lại tơi xốp!

Từ lúc đầu đất màu nâu đen, đã biến thành màu đen kịt!

Thấy mọi người tại hiện trường kinh ngạc, Bố Phương đi tới, bốc một ít đất, cảm giác trong tay có chút ẩm ướt, đưa lên mũi ngửi, rồi ném đi, lên tiếng nói: "Theo lý, đất sâu vài mét phải cứng chắc, nhưng, đất đào ra từ đây lại ẩm ướt, đen kịt!" Nghe vậy, mười mấy nhân viên của Douyu dừng tay lại, đồng loạt nhìn về phía Bố Phương.

Thấy mọi người tò mò nhìn mình, Bố Phương tiếp tục nói: "Điều này chứng tỏ, tôi đã thật sự tìm đúng vị trí, từ chỗ này đào xuống, chắc chắn có thể tìm thấy lối vào Sinh môn của mộ Tào Tháo!" "Những lớp đất đen kịt này và đất đào ra từ địa cung của mộ hợp táng cha con Tào Du có màu sắc giống nhau, nói cách khác, đây chính là đất mộ không sai rồi!" "Nhưng, đất ở đây rất ẩm ướt, bên dưới chắc hẳn rất ẩm thấp, nếu tôi không đoán sai, sau khi vào mộ đạo, hẳn là một đường hầm hình thành tự nhiên, tiếp tục đi vào trong, mới đến được địa cung của mộ cổ!" "Hít!" Nghe Bố Phương nói xong, tất cả mọi người tại hiện trường đều hít một hơi khí lạnh!

Thật quá không thể tin nổi!

Bố Phương chỉ dựa vào việc quan sát màu đất mà biết được tình hình dưới lòng đất!

Thậm chí biết được bên dưới là một đường hầm hình thành tự nhiên!

Mô Kim Hiệu Úy tái xuất giang hồ, mộ cổ sẽ không còn nơi nào để ẩn náu nữa!

Bố Phương căn cứ vào lớp bùn trong quan tài, biết được tình hình dưới lòng đất!

Thậm chí bên dưới còn có một đường hầm hình thành tự nhiên!

Mô Kim Hiệu Úy tái xuất giang hồ, cổ mộ sẽ không còn nơi ẩn náu!

Nếu bên dưới thật sự là một đường hầm tự nhiên, và cung điện trong mộ Tào Tháo lại nối liền với nó, thì đây quả là một chuyện kinh thiên động địa!

Nếu thật sự đúng như Bố Phương dự liệu!

Thì thật không thể tin nổi! "Đứng ngây ra đó làm gì!" "Mau tiếp tục đào xuống!" Thấy mười mấy nhân viên đứng bất động, Hạ Tiểu Vũ bực bội nói.

Thấy mười mấy người hành động chậm chạp, Hạ Tiểu Vũ lại lên tiếng: "Ai đào ra được cửa mộ đạo, mỗi người thưởng một nghìn Nhân dân tệ!" "Ực!" Nghe vậy, mười mấy người không nhịn được nuốt nước bọt, lập tức hăng hái hẳn lên!

Cùng lúc đó!

Khán giả trước màn hình TV đều kinh ngạc! "666!" "Tôi phục thật sự!" "Mô Kim Hiệu Úy quả nhiên lợi hại!" "Bố gia chỉ nhìn đất một lúc mà biết được tình hình bên dưới!" "Tôi không nói nhiều, Bố gia

đỉnh vãi!" "Tôi tò mò, rốt cuộc Bố gia đã trộm bao nhiêu ngôi mộ cổ rồi?" "Lầu trên, đừng hỏi, hỏi là một nghìn ngôi!" "Một nghìn ngôi mộ cổ?" "Thế Bố gia chẳng phải giàu nứt đố đổ vách sao?" "Thật đấy, tôi ghen tị với con của Bố gia thật, sinh ra đã ngậm thìa vàng, cả đời không cần làm gì!" "Bố gia chắc là chưa có con đâu!" "Nếu Bố gia có con rồi, chắc đã rửa tay gác kiếm rồi!" "Vãi chưởng!" "Bố gia chưa có con, tin tức động trời à!" "Nói thật, tôi muốn làm con của Bố gia quá!" "666!" "Người người đều có, Bố gia, tôi cầu xin người, nhận tôi làm con đi!" "" "Vãi chưởng!" "Đào ra rồi?" Đột nhiên, khán giả trước màn hình TV, nhìn vào màn hình hiển thị, kinh ngạc phát hiện, mười mấy nhân viên công tác đã đào ra những vật hình cầu!

Nói chung, những thứ này, rất đáng sợ! "Mẹ kiếp!" "To bằng quả bóng rổ?" "Phì phì phì!

Không đúng, là đầu người mà!" "Không chỉ một cái, có rất nhiều!" Cùng lúc đó!

Mười mấy nhân viên của Đấu Ngư dưới hố bị dọa cho chết khiếp!

Sau đó vứt xẻng công binh, bò lên khỏi hố!

Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ, hai cô gái, cũng vậy!

Bố Phương lại thong thả lấy từ trong túi áo ra một bao thuốc, châm một điếu rồi hút!

Ánh mắt nhìn xuống hố!

Chỉ thấy có những cái đầu to như quả dưa!

Tổng cộng có mười mấy cái!

Nhìn hình dáng giống quả bí ngô, nhưng lại không phải!

Mười mấy cái đầu lớn, đều mọc trên một sợi dây leo gai màu

xanh, to bằng hai ngón tay! "Cái quái gì vậy?" "Tổ cha nó!" "Đầu người à!" – một nhân viên của tổ công tác Đấu Ngư kinh hãi nói. "Không phải đầu người!" "Chỉ trông giống đầu người thôi!" Bố Phương thở ra một làn khói, định nhảy xuống hố.

Chương 683

Kết quả bị Thần Ngọc Kỳ kéo lại. "Bố Phương, đừng xuống đó!" – Thần Ngọc Kỳ nói.

Cô có dự cảm không lành!

Không muốn Bố Phương đi xuống.

Lo lắng Bố Phương sẽ gặp chuyện. "Yên tâm một vạn lần!" – Bố Phương vỗ vỗ cánh tay Thần Ngọc Kỳ nói – "Thứ dưới đó, tôi biết!" "Hả?" Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ há hốc mồm kinh ngạc!

Không nghe lầm chứ, Bố Phương biết thứ ở dưới đó!

Ở đây nhiều người như vậy đều không nhận ra!

Bố Phương lại biết?

Trời ạ!

Bố Phương lợi hại quá rồi! "Ực!" – Hạ Tiểu Vũ nuốt nước bọt, nhìn Bố Phương nói: "Bố Phương, những thứ này, anh nhận ra sao?" "Chuyện này nói ra dài dòng!" "Vào mấy chục năm trước!" "Ta cùng thủ lĩnh Tả Lĩnh Trần Dục Lâu, thủ lĩnh Bàn Sơn Chá Cô Tiêu, thống soái Tương Tây La Lão Oai lúc trộm mộ ở Bình Sơn, Tương Tây từng gặp một lần!" "Hôm đó trời mưa, mấy trăm người trong doanh công binh của La Lão Oai đào một cái hố lớn…" "Khi trời tạnh mưa!" "Anh em trong doanh công binh đã đào ra những quả dưa giống hệt đầu người!" "Cũng chính là loại ta đang thấy bây giờ!" Nói đến đây.

Bố Phương đeo găng tay dùng một lần, nhảy xuống hố, hái một quả dưa, ôm lấy nó, mọi người chỉ thấy, trên quả dưa có ngũ quan của con người!

Trông như một khuôn mặt người! "Vãi chưởng!" "Mặt người!"

"Bố gia, quả dưa gì vậy?" "Có thể cho tôi biết không?" "Thật đấy, cầu xin đó!" "Lạ thật, trời đất sao lại có loại dưa quỷ dị này!" "Trời ơi!

Hơi kinh dị đấy!" Khán giả trước TV cũng theo camera, nhìn rõ quả dưa trong tay Bố Phương!

Cơ thể không rét mà run, lông tóc dựng đứng!

Quả dưa này!

Cả đời cũng không quên được!

Thật sự quá đáng sợ!

Thấy mọi người tò mò, Bố Phương cũng không úp mở nữa, nghiêm túc nói: "Các vị, nói thật không giấu gì, quả dưa tôi đang cầm trong tay là Bắc qua, cũng gọi là Thi Đầu Man!" Bắc qua?

Thi Đầu Man?

Nghe lời Bố Phương!

Tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc!

Hạ Tiểu Vũ suy nghĩ vài giây, nhìn Bố Phương nói: "Bố tiên sinh, theo tôi được biết, trên đời này chỉ có đông qua, tây qua, nam qua, chứ chưa từng nghe nói có bắc qua!" "Đúng vậy!" "Tôi chưa bao giờ nghe nói có bắc qua!" Không chỉ một người!

Những người khác cũng vậy!

Đều chờ đợi Bố Phương đưa ra một lời giải thích hợp lý!

Nhưng ngay sau đó!

Chỉ thấy sắc mặt Bố Phương thay đổi.

Trở nên ngưng trọng!

Chuyện có thể khiến Bố Phương cảm thấy ngưng trọng, chắc hẳn có chút khó giải quyết! "Phù!" – Bố Phương thở ra một hơi, nói với

mọi người: "Trên đời, thật sự tồn tại bắc qua, chính là cái trong tay tôi và những cái trong hố, chỉ là mọi người không biết mà thôi." "Loại bắc qua này, chỉ có trong sử liệu ghi chép!" "Tương truyền, điều kiện sinh trưởng của bắc qua vô cùng hà khắc!" "Sau khi người chết, nếu oán khí nặng, sẽ sinh ra bắc qua!" "Số lượng người chết phải rất nhiều!" "Điều kiện tối thiểu là trên một nghìn người!" "Cho nên, bắc qua còn có một tên khác, là Thi Đầu Man!" "Lúc tôi phát hiện ở Bình Sơn, nơi đó là chiến trường cổ đại, xác chết đếm bằng vạn!" "Khi đó phát hiện số lượng bắc qua rất nhiều!" Nghe vậy.

Khán giả trước TV đều kinh ngạc!

Nghe Bố Phương lần thứ hai nhắc tới Bình Sơn!

Chuyện mấy chục năm trước!

Bố Phương trông chỉ mới hai mươi mấy tuổi!

Sao có thể sống lâu như vậy, mà lại trẻ như thế? "666 thật!" "Tôi không phục tường, chỉ phục Bố gia!" "Chém gió thành bão!" "Mấy chục năm trước?" "Mấy chục năm trước, Bố gia chắc còn chưa ra đời!" "Đúng đúng đúng!" "Dù sao thì tôi không tin!" Bố Phương hướng về phía ống kính, nói: "Tôi có thể khẳng định, người từng thấy bắc qua, ít lại càng ít!" "Nếu tôi không gặp ở Bình Sơn, cũng không nhận ra thứ vừa đào lên!" "Ngoài ra, nói thật không giấu gì, tuổi của tôi lớn hơn bất kỳ ai ở đây, đã mấy trăm tuổi rồi!" Nghe những lời này!

Chương 684

Tất cả mọi người tại hiện trường, và khán giả trước TV đều bùng nổ! "Vãi chưởng!" "Bố gia sống mấy trăm tuổi rồi?" "Trời đất ơi!" "Lợi hại vậy sao?" "Giả thôi!" "Trên đời này, người sống được một trăm tuổi đã rất hiếm, Bố gia sao có thể sống mấy trăm năm mà trẻ như vậy?" "Haha, Bố gia online lừa khán giả, tháng kiếm trăm vạn!" Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương nói: "Bố gia, anh đùa à!" "Ha ha!" – Hạ Tiểu Vũ cũng cười một tiếng, nói với Bố Phương: "Sống hai trăm tuổi, sao có thể trẻ như vậy được?" "Không tin, cũng nằm trong dự liệu của tôi!" "Nói chung, tin hay không tùy mọi người!" "Dù sao, tôi đã nói thật!" Bố Phương nói xong, suy nghĩ ba giây, tiếp tục: "Thứ tôi thấy là bắc qua, không lừa các người!" Nghe vậy!

Khán giả đều sững sờ!

Trên đời thật sự có bắc qua sao?

Nếu có, tại sao họ không biết? "Tôi vừa tra tài liệu, có bắc qua, còn gọi là duẩn qua hay tây hồ lô!" "Nhưng quả dưa đào ra ở đây, thật sự là bắc qua sao?" "Nói thật!" "Thứ gọi là bắc qua này, tôi chưa từng nghe, chắc do tôi kiến thức nông cạn!" "Trời ơi!" "Đến mấy chục triệu người chúng ta đều không biết quả dưa này!" "Không lẽ là đạo cụ của chương trình giải trí khảo cổ chứ?" "Diễn theo kịch bản thôi!" "Lầu trên, tôi đồng ý với quan điểm của bạn!" "Trên đời làm sao có quả dưa hình đầu người được!" "Nếu thật có thứ này, chắc đã bị người ta phát hiện và đăng lên mạng rồi!" "Hai bạn lầu trên, im miệng đi!" "Hai người các người kiến thức rộng?

Hay Bố gia kiến thức rộng?" "Chuyện hai người không biết, không có nghĩa là không tồn tại!" "Lấy đại dương ra mà nói, có ai biết dưới

nước sâu mấy vạn mét có gì không?" "Không ai biết cả!" "Không biết, không có nghĩa là không có!" "Tóm lại, gặp phải những thứ chưa từng thấy, đừng dùng góc độ khoa học để giải thích!" Lúc này!

Chương trình giải trí khảo cổ, đã phủ lên một lớp màn bí ẩn!

Ban đầu khán giả tưởng rằng chương trình giải trí khảo cổ, khách mời vào mộ cổ đi dạo một vòng, rồi ra ngoài, kết thúc!

Kết quả đâu như họ nghĩ!

Những chuyện xảy ra, vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người!

Sự việc đang phát triển theo hướng quỷ dị!

Dường như!

Ngôi mộ cổ mấy nghìn năm này, có rất nhiều thứ đáng sợ mà người đời không biết và những cảnh tượng kinh hoàng!

Lúc này, một nhân viên của tổ công tác Đấu Ngư, một cô gái đi đến bên cạnh Bố Phương, đưa cho anh một chiếc tai nghe Bluetooth.

Bố Phương nhíu mày, nhận lấy tai nghe Bluetooth đeo vào tai trái.

Giây tiếp theo!

Giọng Lam Lam vang lên! "Chào anh Bố!" "Em đang xem livestream trên trang chủ Đấu Ngư, phát hiện khán giả không tin trên đời có Thi Đầu Man, tưởng là đạo cụ của tổ chương trình!" Bố Phương gật đầu, sau đó ném quả bắc qua xuống đất.

Quả bắc qua lập tức vỡ tan tành.

Nhìn vũng nước màu xanh lục trên đất, Bố Phương nhìn vào ống kính nói: "Bây giờ mọi người, còn cho rằng đây là đạo cụ của chương trình không?" Im lặng!

Cả hiện trường im phăng phắc!

Khán giả trước TV đều kinh ngạc không nói nên lời!

Nếu là đạo cụ, đập cũng không vỡ!

Bây giờ, cuối cùng họ đã hiểu!

Quả dưa trông giống đầu người, thật sự tồn tại trên thế giới này!

Họ tin lời Bố Phương! "Vãi chưởng!" "Là thật, không phải đạo cụ!" "Trời đất ơi!" "Nước màu xanh lục trong quả dưa, gọi là nước gì?" "Gọi là nước đầu người!" "Tổ cha nó!" "Kinh dị quá!" "Vãi chưởng!" "Một con rết xuất hiện!" Đúng lúc này!

Chỉ thấy một con rết màu xanh, từ trong đống mảnh vỡ của bắc qua bò ra. "Bộp!" Bố Phương một chân giẫm lên!

Giẫm chết con rết, một trong ngũ độc! "Đáng sợ quá!" – Thần Ngọc Kỳ lên tiếng: "Trong Thi Đầu Man, sao lại có rết?" "Đúng vậy!" "Thật không thể tin nổi!" – Hạ Tiểu Vũ cũng nói. "Có gì lạ đâu!" – Bố Phương nhấc chân lên, con rết đã bị giẫm nát, nói: "Con rết này sống trong Thi Đầu Man, là chuyện bình thường!" Con rết sống trong Thi Đầu Man là bình thường?

Nghe những lời này.

Tất cả mọi người tại hiện trường và khán giả trước TV đều kinh ngạc~ "Vãi chưởng!" "666 thật!" "Bố gia, bình thường quá rồi?" "Quả thật không thể tin nổi!" "Nói đúng đấy!" "Tôi chưa từng nghe nói rết sống trong quả dưa!" Nghe thấy lời của nhân viên tại hiện trường, Bố Phương lên tiếng: "Mọi người chỉ biết rết ăn côn trùng, gián, nhện, nhưng nó còn ăn một loại thức ăn đặc biệt, đó chính là Thi Đầu Man!" Nghe vậy!

Mọi người đều tin! "Hít!" – Bỗng nhiên, Thần Ngọc Kỳ thấy trong cái hố sâu hơn ba mét, một quả Thi Đầu Man động đậy, cô hít một hơi khí lạnh, chỉ vào quả Thi Đầu Man đang lăn lộn nói: "Trời đất ơi!

Tình hình gì vậy?" Nhà quay phim nhanh nhạy, lập tức chĩa ống kính vào quả Thi Đầu Man.

Chương 685

Khán giả ngồi trước TV thấy Thi Đầu Man biết động, đều kinh hãi! "Vãi chưởng!" "Nó cử động!" "Thật đáng sợ!" "Trời đất ơi!" "Thật không thể tin nổi!" "Thi Đầu Man, không lẽ 'trá thi' rồi chứ?" "Lầu trên, xem truyện trộm mộ nhiều quá rồi?" "Bố gia, tại sao Thi Đầu Man lại động?" "Trời ơi!" "Cảm giác có chuyện không hay sắp xảy ra!" Bố Phương ngẩng đầu, nhìn lướt qua mọi người trên mép hố, thấy sắc mặt họ không tốt, liền nói: "Mọi người đừng sợ!" "Nếu tôi không đoán sai, bên trong quả Thi Đầu Man biết động này có một con rết lớn!" "Con rết này, lớn hơn con tôi giẫm chết lúc nãy!" Nghe vậy, một nhân viên của Đấu Ngư nói: "Bố Phương, phỏng đoán của anh là thật hay giả?" "Muốn xác định sao!" "Đập vỡ quả Thi Đầu Man là được!" Bố Phương nói xong, cầm một chiếc xẻng công binh, hung hăng đập xuống! "Bộp!" Một tiếng giòn tan vang lên!

Quả Thi Đầu Man to bằng quả bóng rổ, lập tức vỡ làm bốn năm mảnh!

Sau đó một con rết đầu xanh to bằng ba ngón tay chập lại xuất hiện!

Thân dài khoảng nửa mét! "Ực!" Thấy con rết đầu xanh này, Bố Phương không nhịn được nuốt nước bọt.

Có thể khẳng định!

Nếu ai bị con rết đầu xanh này cắn, sẽ bị sốc ngay lập tức!

Rốt cuộc, con rết đầu xanh to như vậy, độc tính chắc chắn rất mạnh! "Á!" – Thấy con rết đầu xanh bò trong hố, các cô gái tại hiện trường đều hét lên!

Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ cũng không ngoại lệ! "Sợ quá, Bố

Phương, mau giết nó đi!" – Thần Ngọc Kỳ chỉ vào con rết đầu xanh, nhìn Bố Phương nói. "Đồng ý!" "Mau giết con rết đầu xanh đi!" – một người đàn ông trong đội quay phim cũng nói. "Tại sao phải giết nó?" – Bố Phương không nghe theo đề nghị, lên tiếng hỏi.

Nghe vậy.

Khán giả trước TV đều ngồi không yên!

Con rết đầu xanh to như vậy, chắc chắn có kịch độc, tại sao không giết? "Bố gia, cần phải hỏi chúng tôi sao?" "Rết là một trong ngũ độc, không giết nó, để nó sống làm gì?" "Vãi chưởng!" "Chẳng lẽ Bố gia, muốn biểu diễn, tay không bắt rết?" "Chương trình giải trí khảo cổ này thật sự hay quá!" Thấy Bố Phương đứng trong hố không động đậy, cũng không sợ con rết đầu xanh, Hạ Tiểu Vũ thấy anh bình tĩnh như vậy, tâm trạng cũng dần dần ổn định lại, không nhịn được lên tiếng hỏi: "Bố tiên sinh, chẳng lẽ anh định dùng rết ngâm rượu?" "Không sai!" "Tuy rết có độc, nhưng độc của nó là độc tố thần kinh, thành phần cấu tạo là protein!" "Dùng để ngâm rượu, sau khi uống, có thể tức phong chỉ kinh: chủ trị can phong kinh súc, cấp mạn kinh phong.

Thông lạc chỉ thống: thích hợp cho phong thấp ngoan tý, phục phong đầu thống." "Loại rết đầu xanh bổ dưỡng thế này, có thể nói là, cầu mà không được!" – Bố Phương lên tiếng.

Nghe những lời này.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều hiểu ra, tại sao Bố Phương không giết con rết đầu xanh, hóa ra là muốn bắt nó ngâm rượu.

Giây tiếp theo, họ đều kinh ngạc! "Bố gia nói đúng!" "Dùng rết ngâm rượu là đại bổ!" "Tôi lại không nghĩ ra!" "Cứ chăm chăm đòi giết nó!" "Haiz!" "Quả nhiên!" "Bố gia thông minh tài trí, không phục không được!" Cùng lúc đó!

Tỉ suất người xem của chương trình, hơn bảy mươi triệu người!

Đều nghe được lời của Bố Phương.

Đều giơ ngón tay cái cho chàng trai trẻ tuổi này! "Bố gia của tôi lợi hại quá!" "Người khác nhìn thấy rết đầu xanh, đã bị nó dọa cho chết khiếp, đầu óc trống rỗng, chỉ nghĩ đến việc giết nó!" "Nhưng anh ấy lại khác người, nhìn thấy lợi ích!" "Không sai, lấy rết ngâm rượu!" "Nói thật, Bố gia thật sự quá bình tĩnh!" "Tôi không phục tường, chỉ phục Bố gia!" "Nếu Bố gia bị mười vạn người bao vây, liệu có thể bình tĩnh như bây giờ không?" "Lầu trên, đừng hỏi, hỏi là có thể!" Thấy Bố Phương định dùng tay bắt con rết đầu xanh, Thần Ngọc Kỳ vội vàng lên tiếng: "Bố đại ca, đừng bắt, sẽ bị nó cắn đấy!" Cô biết rết là một trong ngũ độc.

Bị con rết đầu xanh to bằng ba ngón tay cắn, sẽ bị đau đầu, chóng mặt, rùng mình, buồn nôn, nôn mửa, sốt, thậm chí là sốc. "Thần mỹ nữ, yên tâm một vạn lần đi." "Bố tiên sinh có năng lực bách độc bất xâm, sẽ không sao đâu." – Hạ Tiểu Vũ nhìn Thần Ngọc Kỳ cười nói.

Năng lực bách độc bất xâm?

Trời ạ!

Thật hay giả?

Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc không nói nên lời!

Thật không thể tin nổi! "Vãi chưởng!" "Bố gia có năng lực bách độc bất xâm?" Hiện trường im lặng, những người khác đều nghe thấy lời của Hạ Tiểu Vũ, từng người một lập tức bùng nổ! "666 quá!" "Tôi chỉ biết dơi có năng lực bách độc bất xâm!" "Chưa từng nghe nói, con người có năng lực bách độc bất xâm!" "Dù sao, tôi không tin người có năng lực bách độc bất xâm, chỉ tin người có kháng thể!" Nghe lời của nhân viên tại hiện trường, Hạ Tiểu Vũ trực tiếp phản bác: "Đừng

không tin, những người xem livestream của Bố tiên sinh đều biết, Bố tiên sinh có năng lực bách độc bất xâm, là sự thật!

Tôi có thể khẳng định, Bố tiên sinh bị con rắn độc nhất thế giới, rắn Taipan nội địa cắn cũng không chết, chỉ để lại vết thương, còn người thì không hề hấn gì!" Nghe những lời đầy lý lẽ này!

Chương 686

Nhân viên của Đấu Ngư đều kinh ngạc.

Hạ Tiểu Vũ là sếp của họ!

Không tin, cũng không dám đáp lại!

Rốt cuộc, họ lo bị đuổi việc!

Khán giả ngồi trước TV, nhiều người là fan của Bố Phương! "Nói không sai!" "Tôi xem livestream của Bố gia trên Đấu Ngư!" "Biết Bố gia có năng lực bách độc bất xâm!" "Ngay cả cự tích ăn thịt người, rồng Komodo, rồng Cape, trùng tử vong còn tồn tại, Bố gia có thân thể bách độc bất xâm, có gì lạ sao?" "Ha ha!" "Dù sao tôi không tin, nhất định là bị cái người tên Bố Phương đó lừa rồi!" "Lầu trên, im miệng!" "Xem tiếp đi, rồi sẽ tin thôi!" "Giải thích nhiều cũng vô ích!" "Nói thật, Bố gia ngoài thân thể bách độc bất xâm ra, còn có thân thể 'khai quan tất trá thi'!" "666!" "Ra là vậy!" "Mẹ ơi!" "Tôi xem Bố gia livestream trên Đấu Ngư hơn một tháng, cứ thắc mắc tại sao mỗi lần mở quan tài, xác chết đều 'trá thi', ra là vậy!" "Bây giờ, tôi đã hiểu!" "Mọi người xem cho kỹ, đừng chớp mắt nhé!" "Tôi sẽ biểu diễn cho các vị xem, tay không bắt rết!" – Bố Phương xắn tay áo phải lên, hướng về phía ống kính nói. "Nhanh nhanh nhanh!" "Bố gia, mau lên!" "Nói thật, tôi đợi không nổi rồi!" "Tin nóng!

Chàng trai hai mươi tuổi, tay không bắt rết đầu xanh, bị rết cắn, chết ngạt!" "Lầu trên, còn dám nói chồng tôi như vậy nữa, tôi sẽ gọi hội chị em Dương Phi Chu hổ báo của tôi đến đánh cho bay cả cứt ra ngoài!" "Nói thật, tôi xem chương trình này, vốn là vì nữ thần Thần Ngọc Kỳ, ai ngờ Đấu Ngư lại mời được Bố gia đẹp trai ngời ngời làm khách mời, chương trình càng về sau, lại xuất hiện những thứ làm tôi

sợ hãi…" "Nói tóm lại, xem chương trình giải trí khảo cổ này, tôi không lỗ!" Bắt rết đối với Bố Phương, dường như đơn giản như ăn cơm uống nước.

Bố Phương đi về phía con rết đầu xanh, đi dọc theo mép hố. "Bộp!" Giây tiếp theo!

Bố Phương ra tay nhanh như chớp, vững vàng tóm lấy cổ con rết đầu xanh, nhấc nó lên! "Vãi chưởng!" "666 quá!" "Một phát tóm gọn con rết!" "Tôi phục!" "Bố gia thật sự quá lợi hại!" Mọi người đứng trên mép hố, đều giơ ngón tay cái cho Bố Phương.

Cũng không ngờ Bố Phương lại bắt được con rết dễ dàng như vậy! "Lấy cái bình thủy tinh, đưa cho tôi." – Bố Phương nói với một nhân viên của Đấu Ngư. "Bố gia ngài đợi chút!" "Tôi đi lấy!" Nhân viên trả lời xong, liền chạy về phía chiếc xe tải lớn chở đầy trang thiết bị. "Bây giờ tôi mới biết, hóa ra bắt rết, là một chuyện dễ dàng như vậy." – Thần Ngọc Kỳ nói.

Nghe vậy, Bố Phương lắc đầu, nói: "Bắt rết, cần nắm vững ba bí quyết!" "Bí quyết?" "Bố Phương, tôi cầu xin anh nói ra!" Mọi người đều rất tò mò. "Ba chữ, nhanh, chuẩn, ác!" – Bố Phương nói: "Cần chú ý, tuyệt đối không được có một chút thương hại nào với con rết!" "Ra là vậy!" Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

Nhưng làm được nhanh, chuẩn, ác thì không phải ai cũng làm được! "Bố gia, chỉ có thùng, không có bình thủy tinh." – Lúc này, nhân viên của Đấu Ngư ôm một cái thùng hình vuông quay lại. "Cũng được!" "Ném cái thùng xuống cho tôi đi!" Tiếng Bố Phương vừa dứt.

Cái thùng rơi xuống hố.

Anh bỏ con rết đầu xanh vào trong thùng.

Bố Phương khóa lại, sau đó ôm cái thùng đưa cho nhân viên của

Đấu Ngư, bảo anh ta mang đi, để vào trong xe.

Tiếp theo, Bố Phương dùng xẻng cắt đứt dây leo, tay kéo dây leo bò lên khỏi hố, "Các người, tiếp tục đào, có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ an toàn cho các người!" "Cảm ơn Bố gia!" – Mười mấy nhân viên của Đấu Ngư vui mừng.

Lại nhảy xuống hố, bắt đầu đào.

Họ không quên, lời của Hạ Tiểu Vũ.

Đào ra được lối vào.

Có thể nhận được một nghìn Nhân dân tệ!

Nhìn mười mấy người hăng hái, Hạ Tiểu Vũ bỗng nhớ ra một chuyện, ánh mắt cô nhìn Bố Phương nói: "Bố tiên sinh, lúc nãy anh nói, Thi Đầu Man là do người chết, oán khí nặng, mới sinh ra, vậy thì, ở nơi mộ Tào Tháo này, đã chết bao nhiêu người?" "Đúng!" – Bố Phương gật đầu, nói: "Còn có một tình huống khác, là mộ đạo có sinh môn, những người tuẫn táng, những người thợ xây lăng, sau khi người bên ngoài đóng kín sinh môn và tử môn, đã không thể sống sót ra ngoài!" "Cho nên, sau khi chết oán khí rất nặng!" "Bố tiên sinh, tôi cảm thấy anh nói rất có lý." "Nếu thật sự như anh phỏng đoán, vậy thì có thể giải thích được, tại sao đào từ chỗ này xuống, lại đào ra Thi Đầu Man." – Hạ Tiểu Vũ nói.

Cuộc đối thoại của hai người, mọi người đều nghe thấy, đều đã hiểu ra.

Tại sao Thi Đầu Man lại xuất hiện trên đời này.

Nhìn Bố Phương bảo mấy người đào một cái hố, xử lý đám Thi Đầu Man.

Khán giả trước TV đều ý thức được.

Mộ Tào Tháo, ngôi mộ cổ mấy nghìn năm, sẽ vô cùng đáng sợ!

Hoàn toàn không đơn giản như họ tưởng tượng! "Ha ha ha ha!" "Đào ra rồi!" "Cửa mộ!" Đúng lúc này, một nhân viên của tổ công tác Đấu Ngư, kinh ngạc hô lên.

Mười mấy người khác cũng tò mò vây lại.

Chương 687

Chỉ thấy có những tảng đá màu đen. "Tiếp tục đào!" "Đào cho cửa mộ lộ ra!" – Bố Phương nói. "Vâng!" – Mười mấy người hăng hái, tiếp tục đào!

Họ biết.

Chỉ cần đào cho cửa mộ lộ ra, là có thể nhận được tiền!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Mọi người đứng trên mép hố, nhìn mười mấy người đào đất!

Đều không lên tiếng nói chuyện!

Mười phút sau!

Một cánh cửa mộ dài rộng khoảng ba mét xuất hiện trước mặt mọi người! "Lên đi!" – Bố Phương đặt một cái thang xuống hố, sau khi bò xuống, nói với mười mấy người. "Vâng Bố gia!" – Mười mấy người lên xong, đều vui vẻ nhìn Hạ Tiểu Vũ. "Đi tìm em họ tôi nhận tiền!" "Cô ấy sẽ chuyển khoản cho các anh!" – Hạ Tiểu Vũ nói xong, cũng theo thang xuống hố.

Nhanh chóng!

Dưới hố lớn, có Bố Phương, Thần Ngọc Kỳ, Hạ Tiểu Vũ, và một nhà quay phim, chĩa ống kính vào mấy người Bố Phương, cửa mộ cũng có thể cho khán giả nhìn thấy! "Phù!" – Bố Phương thở ra một hơi, từ trong túi áo lấy ra một bao thuốc, châm một điếu rồi hút.

Cửa mộ, trên đó có khắc những văn tự khó hiểu! "Bố tiên sinh, anh có nhận ra những chữ này không?" – Hạ Tiểu Vũ chỉ vào những văn tự được khắc trên cửa mộ, nhìn Bố Phương hỏi. "Không nhận ra!" "Văn tự mấy nghìn năm, sao tôi nhận ra được!" – Bố Phương nói

– "Nhưng…" "Nhưng?" – Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ ngạc nhiên. "Nhưng, nếu tôi không đoán sai, đây là lời nguyền!" – Bố Phương nói.

Lời nguyền?

Nghe vậy, hai cô gái đều giật mình! "Tôi kể thế này nhé." – Bố Phương nói: "Lúc trộm mộ ở Bình Sơn, chỗ đào ra Thi Đầu Man đó, cửa mộ cũng có lời nguyền, sau khi vào, là cạm bẫy Ung thành, kết quả, thiệt cả quân lẫn tướng!" "Vậy thì, mộ Tào Tháo rất đáng sợ!" "Chắc chắn có nguy hiểm!" – Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc nói. "Đúng vậy!" – Bố Phương rất chắc chắn, sau đó nghiêm túc suy nghĩ ba giây, nói: "Bây giờ, hai người có chắc chắn muốn đi vào cùng tôi không?" "Vâng!" – Hạ Tiểu Vũ gật đầu! "Tôi cũng đi vào!" – Thần Ngọc Kỳ nói. "Vậy được!" "Tôi nói trước, sau khi vào, phải nghe theo chỉ huy của tôi, thứ không nên chạm thì đừng chạm, tất cả nghe theo tôi!" – Bố Phương lên tiếng. "Được!" – Hai cô gái đều gật đầu!

Cùng lúc đó!

Thấy hai cô gái không sợ chết, quyết định đi vào cổ mộ cùng Bố Phương!

Khán giả đều kinh ngạc! "Vãi chưởng!" "Hai vị nữ thần của tôi 666, nữ trung hào kiệt!" "Nói thật, hai cô gái xinh đẹp khuynh thành khuynh quốc, không giống mấy tiểu thịt tươi hay mấy nữ minh tinh kia, đóng một cảnh phim cũng cần diễn viên đóng thế!" "Tin nóng!

Hai cô gái nguyện ý cùng một người đàn ông tiến vào ngôi mộ cổ nghìn năm, liệu có nảy sinh tia lửa tình yêu không?

Tôi xin rửa mắt mong chờ!" "Lầu trên, nghiêm túc một chút được không?

Đây là trộm mộ!" "Tôi không nói nhiều, chương trình giải trí khảo cổ này, tôi yêu rồi!" "Các vị, không nói nữa, tôi đang lái xe đến Cao

Lăng ở An Dương đây!" "Lầu trên, đi đi!" "Tôi dám chắc, bên ngoài Cao Lăng, xe cộ đã vây kín như nêm!" "Mọi người xem, chương trình giải trí khảo cổ này, không phải hấp dẫn hơn cả concert của minh tinh sao?" "Không nói nữa, tôi đến ngoài Cao Lăng bán nước làm giàu đây!" "Nói lại, cửa mộ chắc chắn rất dày, làm sao để mở ra?" Nhanh chóng!

Bất kể là người tại hiện trường, hay khán giả trước TV, đều nghĩ đến cùng một vấn đề!

Làm sao để mở cửa mộ? "Bố Phương, anh có cách mở cửa mộ không?" – Thần Ngọc Kỳ hỏi.

Cô thật sự không biết, cửa mộ mở ra như thế nào!

Chương 688

"Phá bằng thuốc nổ!" – Bố Phương thẳng thắn nói!

Phá bằng thuốc nổ?

Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra!

Bố Phương định dùng thuốc nổ, cho nổ tung cửa mộ! "666!" "Cách làm bạo lực này, yêu rồi yêu rồi!" "Mang thuốc nổ lên cho tôi!" "Tôi đợi không nổi rồi!" "Bố tiên sinh, không có thuốc nổ." – Hạ Tiểu Vũ khổ sở nói. "Không có thuốc nổ?" "Vậy làm sao mở cửa mộ?" – Thần Ngọc Kỳ hỏi. "Không có thuốc nổ, thì thôi vậy!" "Để tôi một đấm phá nát cửa mộ!" – Bố Phương nhún vai nói.

Không có thuốc nổ, thì thôi vậy!" "Để tôi một đấm phá nát cửa mộ!" – Bố Phương nhún vai nói.

Một đấm phá nát cửa mộ?

Nghe những lời này.

Tất cả mọi người tại hiện trường và khán giả ngồi trước TV đều bùng nổ! "Vãi chưởng!" "Tôi không nghe lầm chứ?

Dùng nắm đấm phá cửa mộ?" "Trời đất ơi!" "Thật sự, có được không vậy?" "Tổ cha nó!" "Bố gia cũng quá mãnh liệt rồi!" "Người đàn ông có thể mạnh mẽ như vậy, tôi thành fan rồi!" "Tôi không nói nhiều, Bố gia đỉnh vãi!" "Nói thật, nắm đấm của Bố gia, uy lực có lớn bằng thuốc nổ không?" "666!" "Lời của người đàn ông này thật sự quá kinh người!" Lúc này.

Chương trình giải trí khảo cổ, tỉ suất người xem đột phá chín mươi triệu người!

Nghe lời của Bố Phương, đều cảm thấy hoang đường!

Nếu dùng nắm đấm có thể đập vỡ cánh cửa đá dày, thì khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng được! "Bố tiên sinh, anh thật sự có thể dùng nắm đấm đập vỡ cửa mộ sao?" – Hạ Tiểu Vũ chỉ vào cánh cửa mộ không biết dày bao nhiêu, nhìn Bố Phương hỏi. "Có thể!" – Bố Phương rất tự tin. "Đừng làm vậy." – Hạ Tiểu Vũ lo lắng nói: "Nếu dùng sức một đấm đập vào cửa mộ, tay anh có thể sẽ bị thương!" "Thần mỹ nữ, yên tâm một vạn lần!" "Tôi sẽ không sao đâu." – Bố Phương nói, dường như vô hình, đã cho mỹ nữ Trần Ngọc Kỳ ăn một viên thuốc an thần. "Được rồi." – Thần Ngọc Kỳ nhận ra.

Bố Phương đã quyết định, dùng nắm đấm đập!

Nói nhiều cũng vô ích!

Nhanh chóng!

Trong cái hố sâu mấy mét, hai cô gái và nhà quay phim lùi ra mép! "Phù!" – Bố Phương thở ra một hơi.

Tung ra toàn bộ thực lực của bản thân, cộng thêm cảnh giới tầng mười ba của Long Tượng Bàn Nhược Công, sức mạnh mười ba nghìn cân, chắc chắn có thể phá nát cửa mộ!

Lúc này!

Bố Phương chân trái bước lên, chân phải lùi sau, thân người ngả về phía sau, dưới ánh mắt của mọi người, tung cú đấm phải lên! "RẦM!" Một tiếng nổ lớn vang lên!

Nắm đấm của Bố Phương đập vào cửa mộ!

Một cảnh tượng chấn động nhân loại xuất hiện!

Mọi người chỉ thấy cửa mộ bị Bố Phương đấm một quyền, lập tức vỡ tan! "Ực!" Nhìn Bố Phương bình an vô sự, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ hai cô gái ngây người!

Thần Ngọc Kỳ cũng không ngờ, kết quả lại như vậy!

Cô còn tưởng tay phải của Bố Phương sẽ bị thương! "Bố tiên sinh, quá mạnh!" "Yêu rồi yêu rồi!" – Hạ Tiểu Vũ kích động nói.

Cùng lúc đó!

Khán giả ngồi trước TV đều kinh ngạc không nói nên lời.

Chương 689

Hồi lâu sau mới hoàn hồn! "Vãi chưởng!" "Bố gia của tôi lợi hại quá!" "Một đấm phá nát cánh cửa mộ siêu dày do người cổ đại chế tạo mấy nghìn năm trước!" "Nói thật, lúc đầu, đánh chết tôi cũng không tin, nắm đấm có thể phá nát cửa mộ, kết quả, thật sự có thể!" "Tổ cha nó!

Nếu cắt ghép, đăng video này lên mạng, người nước ngoài nhìn thấy, chắc phải chấn động mười năm!" "Đúng đúng đúng!

Tôi cũng nghĩ vậy!" "Đạo cụ!

Chắc chắn là đạo cụ của tổ chương trình!" "Sao người có thể đập vỡ đá được!" "Lầu trên, đừng nói nữa, tôi tin rồi!" "Chương trình giải trí khảo cổ này, chắc chắn đã chuẩn bị trong một thời gian dài, khi chính thức phát sóng, chỉ cần diễn theo kịch bản là được!" "Mấy bạn lầu trên?" "Không nhận ra đá nữa à?" "Đúng vậy!" "Đá thật, sao lại là đạo cụ được?" "Cho nên, sức mạnh của Bố gia thật kinh người!" "Hít!" "Kinh khủng đến vậy!" "Tôi không nói nhiều, Bố gia cứ mạnh mẽ thế này, tôi thành fan mất!" "Chồng tôi mạnh quá!

Yêu chết đi được!" "Chồng tôi, đừng tranh với tôi!" Bố Phương dọn dẹp đá ở cửa mộ, nhanh chóng, đã có thể cho người đi vào. "Phù!" – Thở ra một hơi, Bố Phương bảo Thần Ngọc Kỳ cầm bình đổ nước, rửa tay cho anh, đồng thời nhìn Hạ Tiểu Vũ nói: "Lối vào mộ Tào Tháo đã thông rồi, chuẩn bị tâm lý đi, Thần mỹ nữ cũng vậy!" "Biết rồi Bố tiên sinh." – Hạ Tiểu Vũ đáp. "Nhân viên, ném con ngỗng trắng lớn xuống cho tôi!" – Bố Phương hét lên.

Trước đó anh đã dặn nhân viên của Đấu Ngư đi chợ mua. "Bố gia, đỡ lấy!" – một người đàn ông ném một cái lồng sắt hình vuông xuống.

"Ơ!" – Hạ Tiểu Vũ và Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương mở lồng sắt, lấy ra con ngỗng trắng lớn, đều ngạc nhiên!

Không biết Bố Phương lấy ngỗng trắng lớn làm gì!

Không chỉ hai người.

Tất cả mọi người tại hiện trường, và khán giả trước TV đều không biết! "Vãi chưởng!" "Bố gia không lẽ định mang ngỗng trắng lớn vào mộ cùng à?" "Lầu trên, có khả năng, đừng đoán mò không thực tế!" "Ngồi xem Bố gia giải thích!" Bố Phương nhìn lướt qua con ngỗng trắng lớn trong tay, sau đó nhìn mọi người nói: "Có điều các vị không biết, trộm mộ mang theo gia cầm sống, là để thử không khí trong mộ cổ!" Nghe vậy!

Mọi người đều hiểu ra!

Quả nhiên!

Mô Kim Hiệu Úy không phải là dân nghiệp dư có thể so sánh! "666!" – Thần Ngọc Kỳ hô 666, nhìn Bố Phương cười nói: "Bố đại ca, quả nhiên là Mô Kim Hiệu Úy chính hiệu, nếu để nhà khảo cổ học dẫn chúng tôi vào mộ cổ, chắc đã chết mấy trăm lần rồi!" "Chuẩn bị xong rồi thì, vào thôi!" – Bố Phương nói, đồng thời dùng một sợi dây buộc vào một chân của con ngỗng trắng lớn. "Bố đại ca, dẫn chúng em vào đi." – Hai cô gái cười nói. "Ừm!" – Bố Phương gật đầu, đi đến cửa mộ đạo, ném con ngỗng trắng lớn xuống, trong tay cầm một sợi dây.

Để con ngỗng trắng lớn làm con cừu dẫn đầu!

"Ừ!" Bố Phương gật đầu, đi đến cửa mộ đạo, thả con ngỗng trắng lớn xuống, tay thì nắm chặt một sợi dây thừng.

Hắn để con ngỗng trắng đi trước dò đường!

Thấy Bố Phương tiến vào cổ mộ, khán giả trước màn hình TV

đều vô cùng phấn khích!

“Bắt đầu rồi!

Bắt đầu rồi!” “Cuối cùng cũng đợi được đến khoảnh khắc này!” “Nói thật, tôi vui đến chảy nước mắt luôn rồi!” “Bố gia, tôi van ông, sau khi vào cổ mộ, nhất định phải bảo vệ nữ thần Thần Ngọc Kỳ của tôi nhé!” “+1!” “Thôi đi, Bố gia sẽ không bảo vệ Thần Ngọc Kỳ đâu!” “Lầu trên, mời cút đi!” “Nữ thần của tôi mà có mệnh hệ gì, tôi thả chó cắn đấy!” “Thần mỹ nữ, chúng ta vào thôi.” Hạ Tiểu Vũ nói với Thần Ngọc Kỳ.

“Được!” Thần Ngọc Kỳ gật đầu, cùng Hạ Tiểu Vũ đi vào.

Ngay sau đó, hai vệ sĩ chuyên nghiệp mặc vest cũng tiến vào.

Cuối cùng mới là nhân viên quay phim!

Bố Phương cầm đèn pin chiếu rọi, quan sát mộ đạo.

Không biết nó dài bao nhiêu, nhưng chiều rộng và chiều cao thì có thể ước lượng được.

Chiều rộng khoảng ba mét, còn chiều cao khoảng hai mét!

Khi nhân viên quay phim tiến vào mộ đạo, trong chốc lát, màn hình livestream trở nên tối đen.

Chỉ có thể nhìn thấy những nơi mà nhóm Bố Phương dùng đèn pin chiếu vào.

Khán giả trước TV đều căng thẳng, không ai nói gì nữa.

“Chúng ta đã vào cửa Sinh của cổ mộ!” “Không ai biết được bước tiếp theo có giẫm phải cơ quan hay không!” “Vì vậy tiếp theo phải cẩn thận một chút, đi một bước, nhìn ba bước!” Bố Phương nói.

“Anh Bố, không phải có con ngỗng trắng đi trước dò đường sao?” “Nếu có cơ quan, con ngỗng trắng sẽ kích hoạt nó!” “Chúng ta chỉ cần

đi theo sau, chắc sẽ không có chuyện gì đâu!" Hạ Tiểu Vũ nói.

Chương 690

"Đừng nghĩ như vậy!" Nghe lời Hạ Tiểu Vũ, Bố Phương lắc đầu, nói: "Con ngỗng trắng trọng lượng nhẹ, nếu là cơ quan chuyên dụng, nó giẫm lên cũng sẽ không kích hoạt!" "Cái này tôi không nghĩ đến." "Anh Bố đúng là chuyên nghiệp!" Hạ Tiểu Vũ cười khổ nói.

Châm một điếu thuốc, Bố Phương vừa hút vừa quay mặt về phía ống kính livestream: "Anh em chị em, mộ đạo tôi đang đi đây, sắp tới sẽ tiến vào một đường hầm hình thành tự nhiên." "Nếu tôi không đoán sai, khi xây lăng, những dược liệu thừa đã được vận chuyển ra ngoài qua con đường này, hoặc là vận chuyển dược liệu từ ngoài vào trong." "Vì vậy, bên trong mới tương đối rộng rãi!" Nghe những lời này, mọi người đều hiểu ra.

Nếu Bố Phương không nói, chắc chắn họ sẽ không biết!

Đi được hơn mười phút, nhóm Bố Phương cùng con ngỗng trắng đã vào sâu khoảng hơn hai trăm mét!

"Nơi này, hình như không giống với con đường lúc nãy!" Thần Ngọc Kỳ phát hiện hai bên và nóc của mộ đạo đều đã rộng ra!

"Lớn gấp đôi so với lúc trước!" Bố Phương dừng lại, vừa nói vừa kéo con ngỗng trắng, để nó nghỉ một lát, rồi cầm đèn pin chiếu về phía trước.

Chỉ thấy cách phía trước một mét, không còn gạch xây mộ nữa.

Toàn bộ là vách đá, không có một chút dấu vết nhân tạo nào.

Thấy cảnh này, Bố Phương thở phào một hơi, lên tiếng nói: "Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, đây là một đường hầm hình thành tự nhiên." Hạ Tiểu Vũ nghe vậy, cảm thán: "Người xưa thật lợi hại,

không biết làm sao mà phát hiện ra đường hầm này sâu dưới lòng đất!" "Điều duy nhất tôi có thể nói là, khi chọn địa điểm xây mộ, họ vốn không biết dưới lòng đất có một đường hầm tự nhiên, mà là phát hiện ra trong lúc xây lăng, sau đó mới bàn bạc quyết định nối cửa mộ đạo và địa cung lại với nhau qua đường hầm này!" "Bốp bốp bốp!" Nghe Bố Phương nói vậy, Thần Ngọc Kỳ vỗ tay, "Anh Bố nói rất có lý!" "Cũng có thể tôi đoán sai." Bố Phương nói.

Lúc này, thấy nhóm Bố Phương dừng lại để đưa ra những phỏng đoán không thực tế, khán giả trước TV đều thúc giục!

"Đừng ngẩn ra đó nữa!" "Bố gia, tiếp tục tiến lên đi!" "Tôi muốn xem bộ mặt thật của Tào Tháo!" "Nói thật, tôi cũng muốn xem chủ nhân của ngôi mộ có phải là Tào Tháo không?" "Nếu là Tào Tháo, vậy thì trong miệng chắc chắn có ngậm Định Thi Châu, thi thể sẽ không bị phân hủy, hoặc là trong quan tài có đặt dung dịch chống ăn mòn!" "Có thể nhìn thấy nhân vật lẫy lừng của mấy nghìn năm trước, tôi thấy phấn khích như được tiêm máu gà vậy!" "Chuyện quan trọng phải nhắc lại ba lần, Bố gia, nhất định phải bảo vệ nữ thần Thần Ngọc Kỳ của tôi nhé!" "Lão phu vừa bấm ngón tay tính toán, sẽ có người chết trong mộ Tào Tháo!" "Lầu trên, ngậm cái mồm quạ của ông lại!" "Lại là tên thầy bói lừa người!" "Từ từ!

Lỡ như nói trúng thật thì sao?" "Trên đời làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy?" "Anh Bố, khán giả đang thúc giục." "Họ bảo chúng ta tiếp tục tiến lên." Lúc này, trong tai nghe của Bố Phương vang lên giọng của Lam Tiểu Nhân.

Bố Phương nghe thấy, nhưng không vội đi tiếp.

Ý niệm vừa động, hắn lấy ra chiếc ba lô da cá sấu từ không gian hệ thống.

Chiếc ba lô này được đặt làm riêng bởi những người chuyên

nghiệp, có thể chống nước!

Thấy Bố Phương biến ra một chiếc ba lô đen bóng từ hư không, mấy người tại hiện trường, cùng với khán giả ngồi trước TV, đều kinh ngạc đến không nói nên lời!

Thấy Bố Phương biến ra một chiếc ba lô đen bóng từ hư không, mấy người tại hiện trường, cùng với khán giả ngồi trước TV, đều kinh ngạc đến không nói nên lời!

"Trời ơi!" "Thật quá thần kỳ!" Mất nửa phút, Thần Ngọc Kỳ mới hoàn hồn, nhìn chiếc ba lô màu đen Bố Phương đặt trên đất, kinh ngạc nói: "Tôi nhớ anh Bố không có mang ba lô vào, sao anh có thể biến ra được?" "Thật đấy!" "Quá huyền ảo!" Hạ Tiểu Vũ nói: "Ngay cả khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng!" "Không biết anh Bố đã làm thế nào để biến ra chiếc ba lô da cá sấu này?" Cùng lúc đó, khán giả trước TV bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "666!" "Bố gia tay không biến ra ba lô!" "Thật sự quá kinh ngạc!" "Nói thật, tôi cũng không ngờ, giây tiếp theo, một chiếc ba lô lại được Bố gia biến ra." "Mọi người im lặng!" "Bố gia còn có thể biến ra trường đao sắc bén nữa kìa!" "Đậu má!" "Tin tức chấn động toàn nhân loại đây mà!" "Bố gia, tôi van ông, dạy tôi được không?" "Lầu trên, đừng cầu xin nữa, Bố gia không dạy đâu!" "Show truyền hình thực tế về khảo cổ này, thật sự quá hay!" "Tay không biến ra ba lô, dưới gầm trời này, e rằng chỉ có một mình Bố gia làm được!" "Không nói nhiều, Bố gia quá đỉnh!" "Mấy tên ảo thuật gia trước mặt Bố gia chỉ là cái rắm!" "Đúng vậy!" "Cái trước thì không lừa được tôi, nhưng cái sau thì tôi không tìm ra được một chút sơ hở nào!" Bố Phương nhìn hai cô gái đang kinh ngạc, lên tiếng: "Đừng ngạc nhiên, tay không biến ra ba lô là món tủ của tôi thôi!" Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ đều có chút thất vọng.

Họ cứ tưởng Bố Phương sẽ giải thích!

"Cầm lấy!" "Đeo khẩu trang phòng độc vào đi!" Bố Phương lấy ra sáu chiếc khẩu trang, giữ lại một cái, năm cái còn lại đưa cho năm người bên cạnh.

"Khoan đã!" "Bố Phương, sao anh lại lấy đuốc ra?" Thần Ngọc Kỳ đeo khẩu trang phòng độc, làm tốt các biện pháp phòng hộ, thấy Bố Phương lấy ra một cây đuốc, ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy!" "Chúng ta có đèn pin mà!" "Dùng đuốc để chiếu sáng, không phải là thừa sao?" Hạ Tiểu Vũ cũng nói.

Không chỉ hai người họ, ngay cả khán giả trước TV cũng nghĩ vậy!

"Thật không hiểu Bố gia!" "Chẳng lẽ đèn pin không tốt bằng đuốc sao?" "Từ đây có thể thấy, chuyên nghiệp và nghiệp dư khác nhau rất nhiều!" "Dùng mông cũng biết, nếu đuốc không có tác dụng, Bố gia có lấy ra không?" "Nói có lý!" "Tách!" Lấy bật lửa đốt đuốc, ánh sáng màu cam tỏa ra, chiếu sáng vài mét xung quanh, Bố Phương tắt đèn pin, cất vào ba lô, sau đó mới quay mặt về phía ống kính livestream: "Thưa các anh em chị em, có điều mọi người không biết!" "Trong cổ mộ, tác dụng của đuốc rất lớn!" "Nói đơn giản thế này." "Nhiên liệu của đuốc có dầu hỏa, propan, dầu mỏ, vân vân, thường có thể cháy được ba đến bốn tiếng!" "Ngoài việc có thể chiếu sáng xung quanh, nó còn có thể cảnh báo cho tôi về sự thay đổi không khí trong cổ mộ!" "Điều này vô cùng quan trọng!" "Có những kẻ trộm mộ, khi vào cổ mộ, đã phạm phải một sai lầm rất sơ cấp, đó là không mang đuốc vào, ngay cả động vật sống cũng không mang theo, mười người như vậy thì chín người chết ngạt trong mộ, còn một người đang trên đường đến cõi chết!" Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều bật cười.

“666!” “Cảm giác Bố gia nói chuyện hài hước thật!” “Mọi người nghiêm túc chút đi, đây là trộm mộ đấy!” Bố Phương tiếp tục: “Đặc biệt là những ngôi mộ cổ bị phong bế hàng nghìn năm, không khí không lưu thông, có những nơi thiếu oxy!” “Nếu tiến vào khu vực không có không khí, đuốc sẽ tắt!” “Lúc đó, bất kể ba bảy hai mốt, phải nhanh chóng nín thở, lui về theo đường cũ!” “Sự thay đổi của ngọn lửa đuốc có thể nhắc nhở tôi mọi lúc về tình hình không khí trong mộ!” “Ngoài ra, trong cổ mộ có những mộ thất bị phong bế, người xưa xử lý không tốt, sẽ rò rỉ khí độc!” “Tóm lại, sau khi vào cổ mộ, đừng đắc ý quên mình, phải cẩn thận!” Nghe xong lời của Bố Phương, mọi người đều hiểu ra.

Hóa ra đuốc ở trong cổ mộ lại có nhiều tác dụng như vậy!

Đúng là ếch ngồi đáy giếng!

Người chuyên nghiệp thật lợi hại!

“666!” “Tôi phục rồi!” “Nói thật, tôi là sinh viên tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh, tự cho rằng kiến thức của mình không thua kém Bố gia, kết quả là tôi đã nghĩ nhiều rồi!” “Lượng kiến thức của Bố gia thật đáng kinh ngạc!” “Đó là đương nhiên!” “Trong đầu Bố gia nhà tôi chứa lượng kiến thức của cả trăm thư viện đấy!” “Ghen tị với Thần Ngọc Kỳ và tổng giám đốc Hạ quá, có thể cùng chồng tôi đi trộm mộ!” “Lầu trên, là chồng tôi mới đúng chứ?” “Tào Tháo sao có thể ở đó được!” “Ngôi mộ này đã bị Mô Kim Hiệu Úy trộm rồi!” “Lầu trên nói nhỏ thôi, đừng để Tào Tháo nghe thấy, không thì ông ấy tức sống lại đấy!” “Bố gia, tiếp tục tiến lên đi!” “Tôi không đợi được nữa rồi!” “Bố gia, tiếp tục tiến lên đi!” “Tôi không đợi được nữa rồi!” “Đường hầm này tối đen vô tận, cũng không biết phía trước có gì đang chờ đợi chúng ta!” Bố Phương nói một câu, rồi dắt con ngỗng trắng tiến về phía trước.

Mấy người còn lại đều theo sát phía sau.

“A!” Đi được khoảng hơn một phút, Thần Ngọc Kỳ đột nhiên hét lên một tiếng!

“Sao vậy?” Bố Phương lập tức quay người, nhìn về phía Thần Ngọc Kỳ.

“Tôi giẫm phải thứ gì đó!” “Suýt nữa thì ngã!” “Sợ chết tôi rồi!” Thần Ngọc Kỳ đi ở mép đường hầm, vừa rồi giẫm phải một vật tròn tròn, cũng không dám cúi đầu xuống xem.

“Hít!” Hạ Tiểu Vũ cầm đèn pin chiếu xuống chân Thần Ngọc Kỳ, phát hiện một vật tròn vo, nhìn thấy một khuôn mặt người, lập tức hít một hơi khí lạnh!

Lưng cũng toát ra một lớp mồ hôi lạnh!

“Bí ngô đầu người!” “Đừng sợ!” Bố Phương đi tới, an ủi hai cô gái.

“Hóa ra là quả bí ngô!” “Cứ tưởng là mặt người chứ!” Hai cô gái đều vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 691

"Khoan đã!" "Sao nơi này lại có bí ngô?" Lúc này, một vệ sĩ lên tiếng: "Bí ngô không phải mọc trong đất sao?" "Đúng vậy!" "Quỷ dị quá!" Một vệ sĩ khác cũng phụ họa.

Bố Phương nghe vậy, lắc đầu, mở miệng nói: "Không ai nói bí ngô chỉ mọc trong đất, ở đây nhìn thấy nó, dùng mông cũng biết là ở đây có người chết!" "Oán khí nặng, mới sinh ra bí ngô!" "Đúng đúng đúng!" "Bố gia nói có lý!" Hai vệ sĩ đồng thanh đáp.

"Có một quả bí ngô, thì sẽ có quả thứ hai!" Bố Phương giơ đuốc đi dọc mép đường hầm, chỉ thấy có một sợi dây leo, từ đây vươn vào bên trong, phía bên kia cũng vậy.

"Mọi người theo sau tôi." Nói một câu, Bố Phương dắt con ngỗng trắng đi vào trong!

Đi được mười mấy bước, chỉ thấy trong đường hầm có rất nhiều dây leo màu xanh lục, những dây leo này to bằng cánh tay của đứa trẻ vài tuổi.

Trên dây leo mọc ra từng nhánh, đều treo một quả bí ngô!

"Ực!" Bố Phương không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Số lượng bí ngô hắn nhìn thấy hiện tại, ước chừng có hơn trăm quả!

Quả nào quả nấy đều có một khuôn mặt người!

"Vãi chưởng!" "Bố gia, nhìn lên nóc hang kìa!" Lúc này, một vệ sĩ cầm đèn pin chiếu lên trên, chỉ thấy trên đó chi chít dây leo gai góc, từng cái đầu người treo ngược xuống!

"Tôi không cho phép bất kỳ ai hoảng loạn!" "Nếu hoảng loạn, cảm

xúc sẽ lây lan cho những người khác!" "Gây ra phản ứng dây chuyền thì không hay đâu!" Bố Phương lớn tiếng nói.

"Hù!" Thần Ngọc Kỳ hít sâu mấy hơi, cầm đèn pin chiếu vào từng quả bí ngô, phát hiện khuôn mặt của chúng đều không giống nhau, có mặt phụ nữ, mặt đàn ông, mặt trẻ con, mặt người già, vân vân… "Có cái độc nhãn, có cái mày rậm mắt to…" Không có ngoại lệ!

Những khuôn mặt trên bí ngô, đủ mọi hình dạng, nhìn vào biểu cảm đau đớn trên mặt, có lẽ trước khi chết họ đã phải trải qua nỗi thống khổ tột cùng!

"Thật đáng sợ!" Hạ Tiểu Vũ nói: "Cổ mộ nghìn năm, thật sự quá đáng sợ!" "Có gì mà phải sợ?" Bố Phương cố nén nỗi kinh hoàng trong lòng, nhìn mấy người nói: "Có tôi ở đây!

Nếu thật sự gặp nguy hiểm, tôi sẽ bảo vệ an toàn cho mọi người!" Hắn biết, nếu mình cũng sợ hãi, vậy thì mấy người này có thể sẽ suy sụp mất!

Chỉ cần giữ được sự bình tĩnh cần thiết, lòng quân sẽ không loạn!

Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ, Hạ Tiểu Vũ, hai vệ sĩ và một nhân viên quay phim, đều bình tĩnh lại!

Mấy người họ không nói gì!

Bố Phương lại không hề sợ hãi chút nào!

Lúc này, khán giả trước TV, bị những quả bí ngô dọa cho mặt mày tái nhợt, thậm chí có vài đứa trẻ nhìn thấy, sợ đến mức khóc thét lên!

Dù sao thì, những quả bí ngô này trông thật sự quá đáng sợ!

"Mẹ nó, lão tử sợ són ra cả phân rồi!" "Quá đáng sợ!" "Thật sự, những quả bí ngô đó, trông như thật vậy, giống hệt đầu người!" "Tôi mắc chứng sợ lỗ, sắp điên rồi!" "Ai có số điện thoại của Bố gia

không?

Mau gửi cho tôi, tôi muốn gọi cho Bố gia, khuyên ông ấy đừng trộm mộ nữa!" "Đúng đúng đúng!" "Mộ Tào Tháo, không đơn giản như chúng ta tưởng tượng, thật sự quá tà môn!" Trong chốc lát, khán giả trước TV đều ý thức được, mộ Tào Tháo vô cùng đáng sợ, thi nhau lên tiếng khuyên chương trình không nên tiếp tục nữa!

Sợ rằng nhóm Bố Phương sẽ gặp chuyện, chết trong mộ Tào Tháo!

Thời điểm này, số người xem trực tuyến của chương trình khảo cổ đã lên tới 110 triệu người!

"Anh Bố, bảy phần mười khán giả đang khuyên anh không nên trộm mộ, mau chóng rút khỏi cổ mộ đi!" Lúc này, giọng của Lam Tiểu Nhân truyền ra từ tai nghe!

Nghe vậy, Bố Phương quay mặt về phía ống kính livestream, nói một câu đơn giản: "Không có chuyện rút lui!" "Vãi chưởng!" "Bố gia ngầu vãi!" "Không hề nao núng chút nào!" "Yêu rồi yêu rồi!" "Đây mới là đàn ông đích thực!" "Không giống mấy tiểu thịt tươi đóng phim, leo cái cầu thang cũng phải dùng diễn viên đóng thế!" "Nói đúng!" "Mấy tiểu thịt tươi đó thật kinh tởm!" "Không nói nhiều, Bố gia dùng mạng sống để livestream cho chúng ta xem, tôi tường cũng không vịn, chỉ phục Bố gia!" "Mấy tiểu thịt tươi đó thật kinh tởm!" "Không nói nhiều, Bố gia dùng mạng sống để livestream cho chúng ta xem, tôi tường cũng không vịn, chỉ phục Bố gia!" "Anh Bố, những cái đầu người này, không phải rất kỳ lạ sao?" Hạ Tiểu Vũ chỉ vào những cái đầu treo ngược trên nóc hang hỏi.

"Nếu tôi không đoán sai, những quả bí ngô này, mỗi quả đại diện cho một người chết!" Bố Phương nói: "Khuôn mặt trên những quả bí ngô này, chính là dáng vẻ của họ trước khi chết!" "Có nam có nữ, có

già có trẻ…" Thần Ngọc Kỳ nghe vậy, suy nghĩ vài giây, rồi lên tiếng: "May mà tôi không sinh ra ở thời cổ đại, nếu không có lẽ tôi cũng là một thành viên trong số đó rồi!" Nghe vậy, những khán giả tự cho mình là phi phàm trước TV, không nhịn được lên tiếng!

"Các vị, thật đấy, nếu tôi sinh ra ở thời cổ đại, nhất định sẽ là hoàng đế!" "Tôi sẽ là quân thần!" "Tôi là cha của hoàng đế!" "…" "Thôi đi, đều là thái giám cả thôi!" "Nhìn số lượng bí ngô ở đây, những người thợ chết ở đây, phải dùng đơn vị 'nghìn' để tính!" Thần Ngọc Kỳ nói.

"Những người này, đa số đều là phu chiến tranh." "Chết nơi đất khách quê người, chết không nhắm mắt, oán khí không nặng mới lạ!" Bố Phương nói.

"Nói có lý!" Hạ Tiểu Vũ gật đầu, rồi nói: "Những người này, muốn từ cửa Sinh trốn ra ngoài, nhưng lại không thành công, chết giữa đường!" "Sự xuất hiện của một lượng lớn bí ngô ở đây, đã chứng minh cho phỏng đoán trước đó của anh Bố, là chính xác!" "Những quả bí ngô này, là do oán khí của người chết sinh ra!" "Hy vọng chúng ta có thể bình an vô sự ra ngoài." Bố Phương bình tĩnh nói.

"Có Bố gia ở đây, chúng ta nhất định có thể an toàn ra ngoài!" một vệ sĩ nói.

"Bên ngoài Cao Lăng có hơn trăm cái đạo động, cũng không biết có kẻ trộm mộ nào vào trong chưa." Thần Ngọc Kỳ nói.

"Mộ Tào Tháo chắc là chưa bị kẻ trộm mộ ghé thăm đâu!" Hạ Tiểu Vũ nói: "Những đạo động bên ngoài, đều thông đến mộ của cha con Tào Du!" "Bây giờ chúng ta tiếp tục đi tiếp?" "Hay là rút lui?" Hạ Tiểu Vũ nhìn Bố Phương nói: "Anh Bố, anh quyết định đi!" "Tôi chắc chắn phải vào trong!" Bố Phương nói: "Tôi phải nhìn tận mắt tổ sư

gia Tào Tháo!" "Vãi chưởng!" "Bố gia, ông muốn đối đầu với Tào Tháo à?" Nghe lời Bố Phương, một vệ sĩ kinh ngạc nói.

"Tai cậu có vấn đề à." Bố Phương bực bội đáp lại.

Vệ sĩ lập tức trả lời: "Ra ngoài xong, tôi sẽ đến bệnh viện khám thử!" "Anh Bố, em theo anh vào trong." Thần Ngọc Kỳ đã đưa ra quyết định.

"Tôi cũng vậy." Hạ Tiểu Vũ nói.

Phải nói rằng, mộ Tào Tháo thật sự quá hấp dẫn!

Chương 692

Tiếp tục tiến lên, có thể gặp được nhân vật lừng lẫy của mấy nghìn năm trước là Tào Tháo, thật phấn khích!

Lúc này, Bố Phương nhìn một quả bí ngô, rơi vào trầm tư.

Nếu một mình hắn vào, hoặc đi cùng vài người đồng đội, chắc chắn hắn sẽ tiếp tục tiến lên.

Nhưng bây giờ, trong đội ngũ có hai cô gái tay không tấc sắt.

Hai vệ sĩ và một nhiếp ảnh gia.

Hắn lo lắng nhất là hai cô gái.

Nhưng, hắn đã trộm qua rất nhiều mộ, kinh nghiệm vô cùng phong phú, cơ quan trong cổ mộ, dùng mông cũng có thể đoán ra được, cũng có phương pháp phá giải.

Hắn đã từng dẫn những người không phải đồng đội vào cổ mộ, cuối cùng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đều có thể đưa họ ra ngoài an toàn.

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhưng, để cho chắc ăn, hắn quyết định gọi một con gà đến giúp!

Đúng vậy!

Nộ Tình Kê!

Con gà này chuyên trị độc trùng trong cổ mộ!

Thân thủ lợi hại!

Để nó bảo vệ hai cô gái, đơn giản như ăn cơm uống nước!

Nghĩ đến đây, ý niệm Bố Phương vừa động, mở nền tảng Đấu

Ngư, trực tiếp nhắn tin riêng cho "Thiên Thượng Địa Hạ Duy Ngã Độc Tôn": "Kê Chân Mỹ, lập tức bay đến An Dương, Hà Nam, ba tiếng nữa không đến, tao đánh cho mày ra bã!" Bố Phương không nói nhiều.

Tin nhắn vừa gửi đi, chưa đến mười giây, đã nhận được hồi âm: "Được được, biết rồi!" "Anh Bố, anh đang ngẩn người gì vậy?" Thần Ngọc Kỳ thấy Bố Phương nhìn quả bí ngô ngẩn người, liền vỗ vai hắn.

"Không có gì." Bố Phương lắc đầu, nói: "Tôi sẽ không nói cho cô biết, tôi vừa gọi một con gà đến giúp đâu." "A?" Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ há to miệng, kinh ngạc.

Một con gà có thể giúp được gì?

Cô thật sự không biết!

"Tiếp tục tiến lên thôi!" "Tôi đi đầu!" Bố Phương nói xong, giơ đuốc, bước vào trong.

Mấy người còn lại đều theo sát phía sau.

"Nếu gặp nguy hiểm." "Tôi hy vọng mọi người đừng sợ hãi." "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn!" "Chỉ cần mấy người chúng ta đồng lòng hiệp lực, khó khăn nào cũng có thể vượt qua!" Mục đích của Bố Phương khi nói những lời này, là để cổ vũ sĩ khí!

"Nhất định!" Mấy người đồng thanh đáp!

"Nghe lời anh Bố." "Tôi hiểu rồi." "Tác chiến đồng đội rất quan trọng!" "Đương nhiên, nếu ai đó đặc biệt lợi hại, có thể đơn độc chiến đấu!" Hạ Tiểu Vũ nói.

"Nếu tác chiến đồng đội, mấy người có lẽ không giúp được tôi đâu." Bố Phương nói.

“Ý của anh là, mấy người chúng tôi, là nghiệp dư?” Thần Ngọc Kỳ nói.

“Không sai!” Bố Phương tự tin nói: “Trời có sập xuống, một mình tôi chống!” “Anh Bố của tôi lợi hại quá.” Hạ Tiểu Vũ cười nói: “Nếu đã vậy, cứ tiếp tục tiến lên, nếu gặp phải một con quái vật, một mình anh chiến đấu, chúng tôi chỉ cần cổ vũ hò hét cho anh là được!” “Yêu rồi yêu rồi!” “Tôi thích kiểu đàn ông dũng cảm như vậy!” Thần Ngọc Kỳ cũng nói.

Bố Phương không nói gì.

Khán giả trước TV nghe lời của hắn, đều khâm phục hắn sát đất!

“Vãi chưởng! 666!” “Bố gia, có thể cứng như vậy sao?” “Phục!” “Bộ xương già này của tôi, hoàn toàn phục rồi!” “Từ bây giờ, tiểu Bố là thần tượng của tôi!” “Chồng tôi ngầu thật, tôi không yêu sai người!” “Thích Bố gia coi thường sinh tử, không phục thì cứ nhào vô!” “Không nói nhiều, Bố gia quá đỉnh!” Cùng lúc đó!

Ở bên ngoài!

Trong một chiếc xe RV!

Chu Cầm và hai lão già đang xem livestream.

Họ thấy nhóm Bố Phương trong màn hình.

“Thấy chưa?” “Thằng ranh Bố Phương, thật sự đã vào mộ Tào Tháo!” Chu Cầm chỉ vào màn hình laptop nói.

“Hai chúng tôi không có mù.” Hai lão già bực bội nói.

Chương 693

“Tại sao Bố Phương lại dẫn hai cô gái tay không tấc sắt vào trong?” Chu Cầm vắt óc cũng không hiểu.

“Thôi đi, Bố Phương thật đáng ghét!” một lão già tóc bạc trắng nói: “Hắn còn để Đấu Ngư sa thải Trư Cầm!” “Khoan đã!” “Gì?” “Ông gọi tôi là Trư Cầm?” Chu Cầm lập tức ngắt lời lão già, chất vấn.

“Trư Cầm, không phải tên của cậu sao?” Lão già hỏi lại.

“Đúng đúng đúng!

Tôi tên Trư Cầm!” Chu Cầm nói.

Lão già tóc bạc trắng tiếp tục: “Thằng nhãi Bố Phương đó, thật sự nghĩ mình là ai?

Dám bảo tổng giám đốc Hạ sa thải tôi, khiến tôi không được chút lợi lộc nào, bây giờ trên mạng, có rất nhiều anti-fan và bình luận tiêu cực!” “Thế nào, có tức không?” “Mẹ nó!

Tức chết tôi rồi!” Chu Cầm vừa nghe, trong lòng vô cùng uất ức!

“Tôi có một cách!” lúc này, một lão già khác im lặng nãy giờ lên tiếng.

“Cách gì?” Chu Cầm vội vàng hỏi.

“Mua thủy quân!” “Bố Phương lừa dối khán giả, bảo khán giả không nộp di vật, còn nữa, điểm quan trọng nhất, Bố Phương đang phá hoại kế hoạch bảo vệ di vật quốc gia!” Lão già nói.

Nghe vậy, Chu Cầm ngẩn ra, rồi nói: “Bây giờ trên mạng, đa số mọi người đều đang chửi tôi, fan của tôi không đấu lại fan của Bố

Phương, có thể thành công không?" "Đừng chỉ nhìn trước mắt!" "Hãy nhìn xa hơn một chút!" Lão già không tóc bạc nói: "Cậu xem đi, những người hóng chuyện trên mạng, chỉ số IQ cao không?" "Chỉ cần chúng ta bịa ra vài bài viết, chắc chắn có thể tẩy trắng!" "Đến lúc đó!" "Chúng ta bỏ tiền thuê một phóng viên phỏng vấn cậu, nói rằng trước đây cậu kêu gọi khán giả nộp di vật, kết quả bị Bố Phương phá hoại!" "Nếu di vật bảo quản không tốt, tổn thất sẽ rất lớn!" "Ngoài ra, Bố Phương vào mộ Tào Tháo, cũng sẽ không giao nộp di vật thu được cho quốc gia, đó là hành động ích kỷ!" "Ông Vương, nói có lý!" Chu Cầm nghe xong, mặt mày hớn hở.

Cách này tuy không phải tốt nhất, nhưng có thể thử một lần.

Nếu thành công, hắn có thể tẩy trắng, trên mạng, đa số cư dân mạng sẽ đứng về phía hắn, Bố Phương chỉ có vài người lẻ tẻ lên tiếng bênh vực.

Đến lúc đó, hắn sẽ ra mặt, kích động cư dân mạng lên án Bố Phương.

Kết quả không cần nói cũng biết, Bố Phương sẽ phải chịu áp lực từ mạng xã hội, có khả năng sẽ phải nộp bảo vật trong mộ Tào Tháo!

Còn về việc nộp ở đâu, cuối cùng, chẳng phải đều là của một mình Chu Cầm sao?

"Ông Vương, tôi thật sự không ngờ, ông lại có thể nghĩ ra chủ ý này!" Lão già tóc bạc trắng cười nói.

"Quá khen!" Chu Cầm cũng nịnh nọt: "Người bình thường thật sự không nghĩ ra được cách này, chỉ có những thần nhân mày thanh mắt tú, cốt cách thanh kỳ như ông mới nghĩ ra được!" "Nếu hai người đều cho rằng cách này được, vậy thì làm đi!" Ông Vương nói.

"Vậy bắt đầu hành động thôi." Chu Cầm cười lạnh.

Nói xong, hắn thầm nghĩ trong lòng: “Ha ha?

Sa thải tôi à?

Vậy thì đừng trách tôi không nương tay!” Là một giáo sư, việc dẫn dắt dư luận, bôi nhọ người khác, là sở trường của hắn!

Từ khi Internet xuất hiện, bất kỳ ai cũng có thể phát ngôn trên đó, chỉ cần không liên quan đến quốc gia thì không cần phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình!

Đã từng có người nói, nếu phát ngôn trên mạng cần phải có chế độ tên thật, địa chỉ và các thông tin khác, thì sẽ không xuất hiện anh hùng bàn phím!

Nhưng mạng cũng có mặt tốt.

Nếu có gì không hiểu, có thể tìm kiếm trên mạng, sẽ nhanh chóng tìm ra câu trả lời!

Trên mạng ngoài anh hùng bàn phím còn có thủy quân!

Chương trình truyền hình thực tế về khảo cổ do Đấu Ngư đầu tư tổ chức, phát sóng được vài ngày, đã thu hút 110 triệu khán giả!

Đặc biệt là khách mời trong chương trình, Bố Phương, đã thu hút được một lượng lớn fan!

Chu Cầm lòng dạ khó lường, trở thành một con chó nhà có tang bị người người ghét bỏ!

Dưới thế công áp đảo, một bài đăng đã nổi bật lên!

Dưới thế công áp đảo, một bài đăng đã nổi bật lên!

Đơn giản mà nói, bài đăng này không hề khen ngợi Bố Phương, mà ngược lại dùng sức mạnh của ngôn từ để bôi nhọ hắn!

Trong bài đăng này, có những lời lẽ khoa trương, ca ngợi Chu

Cầm đã tuyên truyền cho quảng đại khán giả về việc bảo vệ di vật như thế nào, và giải thích chi tiết nếu di vật bảo vệ không tốt, sẽ có tổn hại lớn ra sao!

Bài đăng xuất hiện không lâu, đã thu hút hàng chục nghìn cư dân mạng!

"Vãi chưởng!" "Bài đăng này là do anti-fan nào viết vậy?" "Nếu tôi không đoán sai, không phải fan của Chu Cầm, mà là chính Chu Cầm viết bài này!" "Đúng rồi, chắc chắn là tên Trư Cầm đó!" "Muốn tẩy trắng, muốn bôi nhọ Bố gia!" "Lão tử có một di vật, tổ tiên để lại, muốn lừa tôi nộp à?

Tôi có ngốc đâu?" "Nói thật, Trư Cầm không dám đối đầu trực diện với Bố gia, lại giở trò sau lưng, thật đáng ghét!" "Mọi người xem xong rồi, tiếp tục xem livestream đi!" Những người xem bài đăng này, sau đó đọc bình luận, mới hiểu ra.

Chương 694

Hóa ra có người muốn tẩy trắng cho Chu Cầm, đồng thời bôi nhọ Bố Phương!

Dưới sự phẫn nộ của hàng vạn cư dân mạng, bài đăng này đã bị vô hiệu hóa!

Không thể tẩy trắng cho Chu Cầm, cũng không thể bôi nhọ Bố Phương!

Chỉ là sau khi bài đăng này xuất hiện, chưa đầy vài phút, các diễn đàn lớn, trình duyệt, ứng dụng video ngắn, thi nhau xuất hiện những bài đăng có nội dung tương tự!

Lúc đầu, cư dân mạng cho rằng đó là bài viết của Chu Cầm.

Nhưng, khi các bài đăng đa dạng hóa xuất hiện, và kèm theo bằng chứng, các bài viết đều có vẻ hợp lý, nói rằng Chu Cầm tích cực kêu gọi khán giả nộp di vật, để di vật được bảo vệ.

Nhưng Bố Phương lại đứng ra ngăn cản khán giả nộp di vật, làm như vậy, di vật sẽ bị tổn hại nghiêm trọng!

Còn có cả hình ảnh Chu Cầm lặn lội đường xa vào núi sâu, đến các thôn làng tìm kiếm bảo vật do người xưa để lại, chủ động giao cho bảo tàng quốc gia!

Thấy những thứ này, cư dân mạng đều ngơ ngác!

Các trình duyệt và diễn đàn lớn đều đưa những bài viết này lên top tìm kiếm! 「Giáo sư khảo cổ Chu Cầm, thực sự có lòng tốt?

Hay có mục đích khác?」 「Chấn động!

Một giáo sư vì kêu gọi quảng đại khán giả nộp di vật, lại bị vả

mặt!」『Đừng nghe lời thằng nhãi Bố Phương, xin những người có di vật trong tay, chủ động liên hệ với giáo sư Chu, nếu không thế hệ sau, chỉ có thể đến bảo tàng nước ngoài, để xem bảo vật mà tổ tiên để lại cho chúng ta!』「Chu Cầm lòng dạ khó lường, vì để có được di vật cổ, lừa gạt mọi người, đáng bị chó cắn chết!」Các bài viết xuất hiện không ngừng!

Dần dần, cư dân mạng chia thành hai phe chửi nhau!

Phe thứ nhất, đứng về phía Bố Phương, vì hắn mà đòi lại công lý!

Phe thứ hai, kiên quyết bảo vệ Chu Cầm, tẩy chay việc Bố Phương vào mộ Tào Tháo trộm mộ!

"Trư Cầm tính toán như ý, bị Bố gia vạch trần rồi!" "Bây giờ lại dùng thủ đoạn hạ đẳng này, muốn bôi nhọ Bố gia à?" "Có tôi ở đây, Trư Cầm, tuyệt đối không thể thành công!" "Đúng!" "Tuyệt đối không thể để hắn thành công, và hắn cũng không thể thành công được!" "Lừa chúng tôi nộp di vật?" "Tưởng chúng tôi đều thiểu năng trí tuệ à?" "Ha ha!" "Bố Phương không muốn di vật được bảo vệ!" "Hắn muốn nhìn di vật bị hủy hoại!" "Nếu không bảo quản di vật đúng cách, chưa đầy một năm, di vật sẽ bị hủy hoại!" "Thằng cháu lầu trên, lão tử có một đồng tiền xu thời Tần, bây giờ vẫn còn tốt, không bảo quản sẽ bị hủy hoại à?

Cút mẹ mày đi!" "Tào Tháo là nhân vật lưu danh sử sách, vào cổ mộ như vậy, không phải là phá hoại mộ sao?" "Phá hoại cái đầu nhà mày!" "Mày thấy Bố gia vào mộ xong, có phá hoại gì không?" "Anh em, Bố gia đã nói đúng, chúng ta chửi chết đám thủy quân của Chu Cầm đi!" "Mục đích của Trư Cầm, là để mọi người nộp di vật cho hắn, để hắn bỏ túi riêng!" "Nói đúng!" Khi cuộc khẩu chiến ngày càng gay gắt, cư dân mạng đều chủ động tham gia, hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Chu Cầm!

Nhưng, số lượng thủy quân xuất hiện cũng ngày càng nhiều.

Vì tiền, một số cư dân mạng lựa chọn gia nhập phe của giáo sư Chu, giấu sự thật trong đầu, không nói ra.

Như câu nói, một núi không thể có hai hổ!

Một ngọn núi, chỉ có thể chứa một con hổ!

Chuyện của Bố Phương và Chu Cầm, xảy ra trên mạng, nếu không phân thắng bại, sẽ không kết thúc!

Ngày càng nhiều cư dân mạng bắt đầu hoang mang.

Cũng có những người đầu óc vẫn giữ được sự tỉnh táo.

"Di vật ở trong tay người dân có an toàn không?" "Không an toàn, chẳng lẽ nộp cho giáo sư Chu, để ông ta bán ra nước ngoài, thì an toàn à?" Đối với việc Chu Cầm đốt tiền, thuê thủy quân trên mạng bôi nhọ mình, Bố Phương lại không hề hay biết.

Lúc này, hắn giơ đuốc, dẫn Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ mấy người, đi về phía trước đường hầm.

Càng đi về phía trước, hắn phát hiện bí ngô đầu người cũng càng nhiều.

"Nhiều bí ngô quá." "Mấy nghìn năm trước, số người chết trong lăng mộ này, cũng quá nhiều rồi!" Thần Ngọc Kỳ có chút sợ hãi nói.

"Bình thường thôi!" "Người xưa xây lăng, đặc biệt là lăng mộ của đế vương và vương hầu, số lượng thợ xây ít thì vài nghìn người, nhiều thì vài chục vạn người!" Bố Phương nói.

"Nói có lý." Hạ Tiểu Vũ nghe vậy, gật đầu nói: "Năm đó xây lăng Tần Thủy Hoàng, đã huy động bảy mươi vạn người!" "Bảy mươi vạn người, là một con số rất lớn!" "Bây giờ số lượng quân nhân của quốc gia, cũng không có năm mươi vạn!" "Có thể tưởng tượng, bảy

mươi vạn người xây một lăng mộ, là một công trình lớn đến mức nào!" "Tiếp tục tiến lên thôi." "Sắp đến mộ đạo rồi." Bố Phương nói: "Bây giờ điều duy nhất cần chú ý là những quả bí ngô này, mọi người cẩn thận một chút, đừng đụng vào chúng, tôi lo sẽ xảy ra chuyện!" "Được." Mấy người đều gật đầu.

Đi được vài phút, Thần Ngọc Kỳ nhìn những quả bí ngô treo ngược, số lượng lại bắt đầu tăng lên, chen chúc dày đặc một mảng, có chút lo lắng nói: "Tôi cũng không ngờ, đường hầm này lại có nhiều bí ngô như vậy, kỳ lạ là, càng đi về phía trước, số lượng bí ngô càng nhiều!" "Cứ tưởng bí ngô, chỉ có ở chỗ lối vào mà chúng ta phát hiện ra thôi chứ!" Nghe những lời này, mấy người đều nâng cao cảnh giác.

Lúc này, nhiệm vụ chính tuyến của Bố Phương, thu hút mười triệu fan mới.

Hắn đột nhiên ý niệm vừa động, mở livestream!

Giây tiếp theo, một chiếc máy bay không người lái xuất hiện từ hư không.

Khi livestream bắt đầu, phòng livestream lập tức có hàng triệu khán giả tràn vào!

"Bố gia, cuối cùng cũng livestream cho chúng tôi xem rồi!" "Nói thật!" "Vào phòng livestream, giống như về nhà vậy!" "Đúng rồi Bố gia, Chu Cầm đang thuê thủy quân trên mạng, muốn bôi nhọ ông!" "Nhưng không thành công!" "Chỉ là, chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy đâu!" "Lão Hán Đẩy Xe tặng chủ bá một chiếc máy bay: Mẹ nó, cái thằng Chu Cầm này, thật kinh tởm!" "Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: Bố gia, hay là, xử lý Chu Cầm đi!" "Quản Lý Phòng Vừa Đẹp Tra Vừa Nhiều Tiền tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: Tôi thấy không cần đâu, cũng không phải thù sâu như biển!" Bố Phương liếc nhìn bình luận.

Thấy có cư dân mạng nói, Chu Cầm thuê thủy quân trên mạng, bôi nhọ hắn!

Chương 695

Hắn cũng không biết chuyện này là thật hay giả.

Không nói nhiều, hắn trực tiếp lấy điện thoại từ trong túi ra, xem một lúc.

Phát hiện, lại là thật!

Hắn cũng không ngờ, Chu Cầm lại sử dụng thủ đoạn hạ đẳng như vậy!

Tên Trư Cầm đó đã bị bôi đen rồi, còn có thể tẩy trắng được sao?

Suy nghĩ nghiêm túc ba giây, Bố Phương quay mặt về phía ống kính livestream nói: "Thưa các quý vị khán giả, yên tâm, thằng ranh Chu Cầm đó, không thắng được tôi đâu!" "Chuyện hắn muốn bôi nhọ tôi, tôi biết rồi." "Tôi tin rằng, không cần tôi ra tay, cảnh sát mạng sẽ đưa Trư Cầm ra trước pháp luật!" "Càng làm lớn chuyện, hắn sẽ càng thảm!" Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều vui mừng!

"Đúng đúng đúng!" "Bố gia nói có lý!" "Thằng ranh Chu Cầm đó, chắc chắn sẽ bị nhốt vào phòng tối, làm ô uế cả một môi trường mạng trong sạch!" "Chết tiệt!" "Đây là trộm mộ thật à!" "Không phải sao!" "Hóa ra Bố gia, là một streamer của Đấu Ngư!" "Lầu trên, mới vào à?" "Vậy thì đừng đi!" "Ở đây xem, có chất lượng hình ảnh vượt qua cả Blu-ray!" "Xem cho đã nghiền!" "666!" "Nữ thần của tôi Thần Ngọc Kỳ, gan cũng lớn thật, dám đi trộm mộ!" "Yêu rồi yêu rồi!" "Bố Phương, máy bay không người lái, chẳng lẽ cũng do anh biến ra?" Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ, hai cô gái há to miệng, chỉ vào máy bay không người lái kinh ngạc nói.

"Đúng vậy!" "Nếu không thì, nó tự xuất hiện à?" Bố Phương cười

nói.

“Nếu là anh biến ra!” “Vậy thì giải thích được, tại sao nó lại xuất hiện từ hư không!” Sau khi hiểu ra, hai cô gái đều thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng là hiện tượng siêu nhiên chứ.

“Ồ!

Đúng rồi!” “Tôi nhớ ra rồi!” “Máy bay không người lái công nghệ đen của anh!” Hạ Tiểu Vũ chợt vỡ lẽ, nói.

“Không sai!” Bố Phương gật đầu, rồi nói: “Nếu tôi đã bắt đầu livestream, vậy thì khán giả trước TV, phải nhờ cô chăm sóc rồi!” “Được, không vấn đề gì.” “Cái này tôi giỏi.” Hạ Tiểu Vũ cười nói.

Là phó tổng giám đốc của Đấu Ngư, cô không chỉ có tài ăn nói, mà còn xinh đẹp!

“Reng reng reng reng!” Lúc này, điện thoại vệ tinh mà Hạ Tiểu Vũ mang theo reo lên.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, ngoài Bố Phương ra, những người khác đều giật mình.

“Rốt cuộc là ai gọi vậy?” Thần Ngọc Kỳ thấy Hạ Tiểu Vũ lấy ra điện thoại vệ tinh, tò mò hỏi.

“Trợ lý của tôi!” Hạ Tiểu Vũ nói thật, rồi bật loa ngoài lên, để những người xung quanh nghe thấy.

“Tiểu Hà, có chuyện gì vậy?” Hạ Tiểu Vũ hỏi.

Cô cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra.

Giây tiếp theo, từ điện thoại vệ tinh truyền ra giọng nữ trong trẻo: “Tổng giám đốc Hạ, trên mạng xảy ra chuyện lớn rồi, Chu Cầm mua một lượng lớn thủy quân, bôi nhọ anh Bố, bây giờ có hàng chục triệu người đang chửi nhau!” Hàng chục triệu người đang chửi nhau?

Nghe vậy, Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc.

Nghe thấy cuộc đối thoại, Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc!

Sống hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy mấy chục triệu người đang chửi nhau!

"Được rồi, tôi biết rồi." Cúp điện thoại, Hạ Tiểu Vũ nhìn về phía Bố Phương.

"Chuyện này tôi cũng biết rồi." Bố Phương đáp lại, sau đó thở ra một hơi khí trọc, đưa ra quyết định: "Đã đến lúc kết thúc rồi!" "Bố tiên sinh, anh đã có cách giải quyết rồi sao?" Hạ Tiểu Vũ ngạc nhiên.

"Không sai!" Bố Phương khẳng định chắc nịch, rồi nói: "Chỉ cần bắt được kẻ chủ mưu, mọi chuyện sẽ kết thúc!" Lời của hắn vừa dứt.

Trong tai nghe của Hạ Tiểu Vũ đột nhiên vang lên giọng nói của một người đàn ông.

"Tốt quá rồi Bố đại ca!" "Cảnh sát mạng đã xóa toàn bộ các bài viết bôi nhọ, ngoài ra, cảnh sát tỉnh An Dương cũng bắt đầu hành động, chuẩn bị bắt giữ Chu Cầm!" Nghe vậy, Bố Phương mỉm cười.

Không cần hắn phải ra tay nữa.

Chu Cầm này đúng là một kẻ não tàn làm việc không nghĩ đến hậu quả!

Gây ra động tĩnh lớn như vậy trên mạng, không bị cảnh sát mạng để ý mới là lạ!

Hơn nữa, cảnh sát tỉnh chắc chắn sẽ điều tra triệt để mọi chuyện!

Rốt cuộc Chu Cầm có lừa bịp khán giả, chiếm đoạt văn vật sung công làm của riêng không?

Nếu đúng là vậy, hậu quả không cần nói cũng biết, Chu Cầm chắc

chắn sẽ phải vào tù bóc lịch!

Không nghĩ nhiều nữa, Bố Phương quay mặt về phía ống kính máy quay, nói với khán giả trước màn hình TV: "Chuyện trên mạng tôi đã biết, tôi tin rằng, mọi việc sẽ sớm được làm sáng tỏ." "Thanh giả tự thanh, lời dối trá không công kích cũng tự vỡ!" "Chu Cầm lôi kéo hàng chục triệu cư dân mạng chửi bới tôi trên mạng, chắc chắn sẽ bị pháp luật trừng trị!" "Tôi sẽ không tha cho hắn!" "Dám bôi nhọ Bố gia ta!" Nghe những lời này, khán giả trước màn hình TV đều mừng rỡ!

"666 à!" "Bố gia, tuyệt đối đừng tha cho Chu Cầm!" "Vốn dĩ cần được minh oan, lại bị bôi nhọ.

Thật lòng mà nói, đọc mấy bài viết đó tôi tức sôi máu!" "Bây giờ nghe Bố gia nói không tha cho hắn, tôi vui quá!" Cùng lúc đó!

Bên ngoài, trong một chiếc xe nhà di động.

Chương 696

Chu Cầm cùng hai lão già đang xem trực tiếp, đặc biệt là Chu Cầm, sắc mặt hoảng sợ!

Hắn nghe rất rõ.

Bố Phương sẽ không tha cho hắn!

Thật sự, hắn hoảng rồi!

Thật lòng mà nói, hắn hối hận vì đã làm ra chuyện này!

"Giáo sư Chu, bây giờ cảnh sát tỉnh muốn bắt ông." "Mau chạy đi." "Chạy ra nước ngoài ấy." Vương lão bản nói.

"Chạy được không?" "Bây giờ có chạy ra Bắc Cực cũng bị tóm!

Tôi không dám chạy, dù sao bây giờ đâu đâu cũng là camera." "Đúng rồi!" "Vương lão bản, ông cho tôi một ý kiến đi!" "Tôi cũng sắp bị bắt rồi!" Chu Cầm nói.

"Mẹ kiếp!" Vương lão bản nghe vậy, tức đến suýt ngất!

Hắn tốt bụng giúp đỡ đối phương, cuối cùng, đối phương lại vong ân bội nghĩa!

"Chuyện này chơi lớn rồi." Lão già tóc hoa râm nói: "Chu Cầm, ông không nên đồng ý lời mời của Đấu Ngư, tham gia chương trình tạp kỹ khảo cổ này!" "Bây giờ thì hay rồi!" "Sự việc đã phát triển đến mức này, không thể kiểm soát được nữa!" Bị cảnh sát tỉnh bắt được, vậy thì những chuyện kia chắc chắn không thể giấu được nữa.

Lợi dụng chương trình tạp kỹ khảo cổ, lừa khán giả nộp văn vật, còn có chuyện ba người bọn họ xuống làng lừa gạt những người dân thôn quê chất phác để lấy cổ vật trong nhà họ...

“Cốc!

Cốc!

Cốc!” Đột nhiên, cửa xe bị người ta gõ mạnh mấy cái.

“Mở cửa!” Chu Cầm: “...” Vương lão bản: “...” Lão già tóc hoa râm: “...” Chu Cầm và hai người kia bị bắt giữ, Bố Phương trong hầm mộ hoàn toàn không biết gì.

Hắn nhìn vào ống kính và nói tiếp: “Các vị khán giả đang ngồi trước màn hình TV, nếu cảm thấy hình ảnh không đủ rõ nét, có thể mở điện thoại, tải app Đấu Ngư, hoan nghênh vào phòng livestream của tôi để xem hình ảnh trực tiếp với chất lượng vượt cả Blu-ray!” Nghe vậy!

Khán giả trước TV đều kinh ngạc!

“Vãi chưởng!” “Chất lượng vượt cả Blu-ray, rốt cuộc rõ nét đến mức nào chứ?” “Trời đất ơi!” “666 à!” “Không nói nhiều nữa, tôi phải tải Đấu Ngư!” Hạ Tiểu Vũ nghe lời Bố Phương, vô cùng vui mừng.

Là phó tổng giám đốc của Đấu Ngư, cô rất hy vọng số người tải app Đấu Ngư càng nhiều càng tốt!

“Bố tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp Đấu Ngư kéo thêm người xem.” “Vô cùng cảm kích.” Hạ Tiểu Vũ nghiêm túc cảm ơn.

“Không cần khách sáo.” Bố Phương đáp, rồi liếc nhìn màn hình livestream, xem số người trực tuyến!

“Hít!” Thấy con số hơn bảy mươi triệu người!

Bố Phương hít một hơi khí lạnh!

Ban đầu chỉ có hơn mười triệu người!

Chưa đầy ba phút sau, lượng người xem đã tăng vọt thêm hơn sáu mươi triệu!

Hắn cũng không ngờ, sức hút của mình lại khủng khiếp đến vậy!

Chuyện này nếu truyền ra nước ngoài, e là có thể gây chấn động cả thập kỷ!

"Không ngờ thật!" "Bố gia hóa ra là một streamer của Đấu Ngư!" "+1+1!" "Oa!" "Hình ảnh rõ nét quá!" "Chồng đẹp trai quá!" "Các vị, follow một lượt đi nào!" "Đinh!" "Lượt xem đạt ba mươi triệu, chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Đinh!" "Lượt xem đạt bảy mươi triệu, chúc mừng ký chủ nhận được hai cơ hội rút thưởng!" "Đinh!" "Lượt xem đạt mười triệu, chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội rút thưởng!" Tiếng hệ thống vang lên bên tai khiến Bố Phương ngẩn ra.

Hai cơ hội rút thưởng à?

Hắn nghĩ rồi quyết định tạm thời giữ lại, đợi khi cần sẽ rút!

Bây giờ tiếp tục đi về phía trước mới là quan trọng!

"Ò ó o!" Lúc này!

Trong mộ đạo vang lên tiếng gà gáy!

"?" Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ đều sững sờ, quay đầu nhìn lại phía sau.

Họ biết âm thanh phát ra từ sau lưng.

"Sao lại có tiếng gà gáy nhỉ?" Thần Ngọc Kỳ ngạc nhiên.

"Đúng vậy!" "Theo lý mà nói, trong mộ cổ không thể có gà!" "Trừ khi có người mang vào!" "Chẳng lẽ, có người mang gà vào?" Hạ Tiểu Vũ hỏi.

Chương 697

Chỉ một giây sau, cô nhớ lại lời Bố Phương nói trước đó: "Tôi sẽ không nói cho cô biết, tôi để gà giúp một tay đâu!" Chẳng lẽ, đó là con "gà" của Bố Phương?

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream đều náo loạn!

"Vãi chưởng!" "Bố gia, không phải có kẻ nào thèm muốn bảo vật trong mộ cổ, mang cả gia cầm sống vào chứ?" "Mẹ nó!" "Tiếng quỷ phải không!" "Lầu trên, tiếng quỷ mà là gà gáy à?" "..." "Lão Hán Thôi Xa: Con gà này không đơn giản đâu!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Hỏa Tiễn: Bố gia, dừng lại xem, có phải có mộ tặc mang gà vào không!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Vũ Trụ Chiến Hạm: Nếu là mộ tặc thì đuổi ra ngoài đi!" Liếc nhìn bình luận, Bố Phương quay mặt về phía ống kính nói: "Các vị khán giả thân mến, đó là gà của tôi, con gà này cực kỳ không đơn giản, rất lợi hại!" Lời hắn vừa dứt!

Một con gà trống lớn sặc sỡ bảy màu chạy lạch bạch đến dưới chân Bố Phương.

"Vãi chưởng!" "Gà gì đây?" Thấy con gà trống lớn được nhuộm lông này, mấy người tại hiện trường và cả khán giả trước TV đều kinh ngạc!

"Mẹ nó!" "Ai nhuộm lông cho con gà này vậy?" "Cũng thần kỳ quá đi!" "Mỗi một bộ phận đều được nhuộm rất đẹp!" Một vệ sĩ kinh ngạc.

Một vệ sĩ khác cũng nói: "Đây là gà của Bố gia, vậy thì dùng mông cũng biết, người nhuộm lông cho nó không phải Bố gia thì còn ai vào

đây!" "Thật không ngờ!" "Con gà này lại có thể đẹp như vậy!" Thần Ngọc Kỳ nói.

"Con gà này đẹp quá!" Hạ Tiểu Vũ nhìn con gà trống lớn, nói.

"Trời ạ!" "Gà nhuộm lông trong truyền thuyết?" "Khoan đã!" "Mọi người có phát hiện không, mí mắt của con gà này lại mọc ở phía trên, giống hệt như người!" "Vãi chưởng!" "Thật vậy!" "Con gà này e là khác với gà trống thông thường!" "Mí mắt gà bình thường mọc ở phía dưới, sao trên đời lại có gà có mí mắt mọc ở phía trên chứ, con gà này không phải đã phẫu thuật cắt mí đấy chứ?" "Ái Xướng Ca Đích Bảo Bảo tặng chủ bá một Siêu Hỏa Tiễn: Tôi sống mấy chục năm, đây cũng là lần đầu tiên trong đời thấy một con "gà nhuộm lông!" "Quản lý phòng Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Vũ Trụ Phi Thuyền: Bố gia, con gà này bao nhiêu tiền?

Tôi trả một trăm triệu mua nó, thế nào?" "666!" "Lại có người muốn bỏ ra một trăm triệu mua con gà nhuộm lông!" "Mẹ nó!" "Tin tức chấn động toàn mạng đây mà!" Liếc nhìn bình luận, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi quay mặt về phía ống kính nói: "Các vị khán giả thân mến, đây không phải gà nhuộm lông, nó có tên, gọi là Nộ Tình Kê!" Nộ Tình Kê?

Nghe lời Bố Phương nói, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Tên của con gà này sao lại hay thế?

Rốt cuộc là ai đã đặt cho nó cái tên này?

Bố Phương nói tiếp: "Sở dĩ mí mắt của nó sinh trưởng ở phía trên, là vì, nó là một trong những giống phượng hoàng hiếm thấy trên đời!" Nghe câu này, mấy người tại hiện trường, khán giả trong phòng livestream và trước TV đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Phượng hoàng hiếm thấy trên đời?" "Sao có thể?"

“Phượng hoàng bay trên trời, đều là những sinh vật khổng lồ!” “Con gà này, sao có thể là phượng hoàng?” “Trời đất ơi!” “Gà là phượng hoàng?

Thật hay giả vậy?” “Thật lòng mà nói, tôi không thể tin con gà nhuộm lông này là phượng hoàng được!” “Lầu trên, là Nộ Tình Kê!

Đừng gọi là gà nhuộm lông nữa!” “Nộ Tình Kê tức là gà gáy vang trong cơn thịnh nộ, nó là khắc tinh của ngũ độc, một con gà trống chuyên đối phó với các loại độc trùng như rết trong mộ cổ!” “Tuy có chữ gà trong tên, nhưng tuyệt đối không thể xem nó như gà thường!” Bố Phương nói.

“666!” “Chủ bá bịa chuyện lừa tôi một lèo!” “Gà nhuộm lông là phượng hoàng hiếm thấy trên đời!” “Đúng vậy!” Thấy khán giả không tin, Bố Phương mỉm cười, nhìn Nộ Tình Kê, chỉ vào máy bay không người lái nói: “Đối mặt với nó, làm một ánh mắt khinh bỉ xem nào!” Nộ Tình Kê gật đầu, liếc máy bay không người lái một cái đầy khinh bỉ!

Lúc này!

Mấy người tại hiện trường thấy Nộ Tình Kê thật sự làm theo lời Bố Phương, đều cảm thấy không thể tin nổi!

“Trời đất ơi!” “Nó, nó thần kỳ quá đi!” “Con gà này lại có thể hiểu tiếng người!” “Diễn xuất quá tốt!” Hạ Tiểu Vũ và Thần Ngọc Kỳ, hai cô gái, đều vô cùng thán phục.

Thấy ánh mắt khinh bỉ của Nộ Tình Kê, khán giả trong phòng livestream bùng nổ!

“Vãi!” “Con gà này, sao mà ngầu thế?” “Dám khinh bỉ tao!” “Luộc nó!” “Vốn dĩ hôm nay tôi không ăn gà, nhưng tôi đổi ý rồi, tối nay ăn gà!” “666!” “Con gà này thần thật!” “Còn biết diễn hơn mấy tiểu thịt

tươi nữa!" "Yêu rồi yêu rồi!" "Tôi biết rồi!" "Đây là Nộ Tình Kê trong truyền thuyết!" "Truyền thuyết?" "Truyền thuyết dân gian!" "Hít!" "Ở đâu vậy?" "Bố gia bây giờ đang ở Hà Nam!" "Có một vị khán giả nói đúng rồi." "Ở Hà Nam có một truyền thuyết, liên quan đến Nộ Tình Kê!" Bố Phương nói: "Nếu mọi người muốn nghe, vậy tôi sẽ vừa đi vừa kể, như vậy trên đường cũng không nhàm chán!" "Được!" "Bố gia, kể cho chúng tôi nghe đi!" "Tôi rất thích nghe những truyền thuyết dân gian!" Bố Phương không vội mở lời, nhìn về phía trước nói: "Phía trước dây leo càng ngày càng nhiều, cũng rất rậm rạp, lúc đi cẩn thận một chút, đừng để vướng vào dây leo gai hoặc bị nó làm bị thương!" "Được ạ." Hai cô gái đều gật đầu.

"Chúng ta đi thôi!" Bố Phương dắt con ngỗng trắng lớn đi trước, cả nhóm đi theo sau hắn.

Đi về phía trước hơn mười bước, Bố Phương quay mặt về phía ống kính nói: "Truyền thuyết về Nộ Tình Kê có tổng cộng ba phiên bản, tôi sẽ kể cho mọi người nghe phiên bản địa phương của Hà Nam!" "Ngày xửa ngày xưa, dưới chân núi Đại Biệt có một hộ nông dân, chủ nhà họ Tôn, tên là Tôn Tiểu Thạch, vợ là Kiều thị, có một cô con gái bốn tuổi." "Bình thường, Tôn Tiểu Thạch trồng trọt trên sườn núi, Kiều thị ở nhà lo việc nhà, trông con, thuận tiện cũng nuôi một ít gà chó.

Cuộc sống tuy bình dị nhưng gia đình lại rất ngọt ngào và thoải mái." "Chỉ là mỗi năm sau tiết Kinh Trập, cả nhà đều có thể thấy trên đỉnh núi Thiếu Thất mỗi ngày có hai luồng hồng quang, nhìn từ xa, luồng dài khoảng sáu bảy thước, luồng ngắn bốn năm thước, uốn lượn lấp lánh, giống như hai con rồng lửa, đến khi trời sáng gà gáy thì biến mất." "Nhưng sau mùa thu, hai luồng hồng quang lại không thấy đâu nữa, phải đợi đến đầu xuân năm sau, sau tiết Kinh Trập mới lại xuất hiện." "Cứ như vậy liên tục mấy năm, gia đình Tôn Tiểu Thạch

cũng không biết chuyện gì xảy ra." "Nhà họ Tôn có nuôi một con gà trống, thân hình cường tráng, oai phong lẫm liệt, nặng đến mười cân, trứng gà mái giao phối với nó không có quả nào không nở được, nhà họ Tôn rất thích nó, bình thường gọi là 'Lão Hùng', nuôi hơn mười năm cũng không nỡ giết." "Nhưng một năm nọ lại xảy ra một chuyện kỳ lạ, gà mái đẻ mấy chục quả trứng, cuối cùng lại chỉ có một quả nở ra gà con, những quả còn lại đều hỏng hết." "Tôn Tiểu Thạch vô cùng phiền não, vì mười mấy năm nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nên luôn cho rằng đây là điềm báo không lành." "Một buổi chiều, một thương nhân dân tộc thiểu số từ Tung Sơn xuống, đi qua nhà họ Tôn, vì khát nước nên gõ cửa vào nhà xin bát nước uống." "Người trong núi đều là người nhiệt tình hiếu khách, thế là Tôn Tiểu Thạch rót cho ông ta một bát trà, mời khách ngồi trong sân uống." "Khi uống trà, thương nhân nhìn thấy Lão Hùng và gà con, lúc đó liền sững người, quan sát hồi lâu, đến trà cũng không buồn uống." "Tôn Tiểu Thạch không khỏi có chút thắc mắc, con gà có gì đẹp đâu?

Chẳng lẽ, ông ta muốn mua một con về làm thịt?

Nhưng cũng không cần nhìn lâu như vậy chứ." "Đang nghĩ, vị thương khách ngẩng đầu, nói với ông: 'Không biết ông có bằng lòng bán hai con gà này cho tôi không?'" "Tôn Tiểu Thạch nghĩ đến việc năm nay giống của Lão Hùng đẻ ra nhiều trứng hỏng như vậy, đoán chừng tuổi đã cao không còn dùng được, giữ lại cũng vô ích, liền xem ông ta ra giá thế nào, nếu giá cả hợp lý, sẽ bán Lão Hùng đi." "Thế là, ông thuận miệng đáp: 'Nếu ông chịu ra giá cao, sao tôi lại không bán chứ?' Vị thương khách thấy ông đồng ý, không khỏi lộ vẻ vui mừng, vội nói: 'Một già một non này giá bao nhiêu tiền?' Tôn Tiểu Thạch nói: 'Năm trăm văn là đủ rồi.' Vị thương khách nghe xong, liền dứt khoát đồng ý: 'Được, giá đó.' Tôn Tiểu Thạch vốn chỉ nói bừa một giá, nghe vị thương khách không trả giá mà đồng ý ngay, lại thấy vẻ

mặt vui mừng của ông ta, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Chẳng lẽ hai con gà này là bảo bối?

Không được, mình phải thử lại, thấy vị thương khách lấy ra năm trăm văn tiền từ trong tay áo, ông vội nói: 'Khoan đã, năm trăm ta vừa nói, là năm trăm lạng bạc, không phải năm trăm văn tiền đồng.' Lời này vừa ra, sắc mặt vị thương khách lập tức từ nắng chuyển sang mây, không đoán được.

Tôn Tiểu Thạch thầm nghĩ: Chẳng lẽ mình đòi giá cao quá rồi?

Đừng dọa ông ta chạy mất.

Nghĩ vậy, ông định mở miệng nói là đùa thôi, vẫn là năm trăm văn.

Ai ngờ, lúc này vị thương khách đột nhiên nói: 'Nếu đã như vậy, cũng được thôi, chỉ là không được đổi ý nữa, giá này.' Tôn Tiểu Thạch vui mừng khôn xiết, hai con gà nếu thật sự bán được giá này, đó quả là giá trên trời, đủ cho cả nhà già trẻ sống mấy chục năm.

Vị khách lại nói: 'Chỉ là hôm nay trên người tôi không đủ bạc, đợi tôi về lấy bạc, ngày mai giao cho ông.' Hai người liền hẹn như vậy.

Vị thương khách cáo từ ra về." "Hai người hẹn xong.

Vị thương khách cáo từ ra về.

Chương 698

Tôn Tiểu Thạch vào nhà kể lại chuyện hôm nay cho Kiều thị, Kiều thị cũng vô cùng kinh ngạc, giá này cao đến mức vô lý, nhưng nhìn vị thương khách cũng không giống người điên, sao lại ra giá cao như vậy, chẳng lẽ con gà thật sự là bảo bối mà họ không phát hiện ra?

Hai người lập tức bắt hai con gà bỏ vào lồng, nhưng nhìn trái nhìn phải, đến hoa mắt mỏi cổ, cũng không phát hiện có gì bất thường.

Hai người trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng bán được giá tốt, sau này cuộc sống không lo, cũng vui vẻ trong lòng, sớm tắt đèn lên giường, đợi ngày mai vị thương khách đến, nhận năm trăm lạng bạc.

Đợi đến ngày thứ hai, khi Lão Hùng vừa gáy sáng, vị thương khách đã sớm đến nhà họ Tôn, sau vài câu hàn huyên, liền lấy ra năm trăm lạng bạc giao cho Tôn Tiểu Thạch.

Tôn Tiểu Thạch liền đem hai con gà bỏ vào lồng chuẩn bị giao cho vị thương khách, cười nói với vị thương khách: 'Lúc đầu tôi nói năm trăm lạng bạc, vốn chỉ là đùa với ông thôi, không ngờ ông lại đồng ý.' 'Chỉ là tôi tò mò, không biết ông mua hai con gà với giá cao như vậy, rốt cuộc dùng để làm gì?' Vị khách cũng cười nói: 'Nếu ông đã hỏi, tôi cũng không dám không nói thật.' 'Mấy năm nay, ông có thấy hai luồng hồng quang trên đỉnh Thiếu Thất không?' Tôn Tiểu Thạch ngạc nhiên nói: 'Thấy thì thường thấy, nhưng không biết nguyên nhân, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này?' Vị thương khách: 'Đúng vậy.' 'Đó là hồng quang do rết tinh phát ra, một cha một con, nếu thêm trăm năm nữa, hai con tinh này trưởng thành, vậy thì vùng đất trăm dặm xung quanh, sinh linh lầm than, muông thú một phương, bị ăn sạch không còn, cuối cùng gia súc cũng không thể thỏa mãn cơn thèm ăn của

chúng, sẽ gây hại đến người già trẻ nhỏ.' 'Đến lúc đó, đến cả sấm trời cũng không thể chế ngự được chúng, thực sự là một mối họa lớn cho nơi này.' 'Bây giờ con nhỏ chưa trưởng thành, con lớn thế cô lực mỏng, chưa dám công khai hoành hành, tôi đã tìm kiếm rất lâu.' 'Chỉ có hai con gà này mới có thể chế ngự chúng, Lão Hùng thân thể cường tráng, không có gì đáng lo, điều duy nhất lo lắng là gà con vừa mới nở chưa trưởng thành.' 'Nếu có thể chăm sóc cẩn thận, để nó trưởng thành khỏe mạnh, lông cánh phong phú, tinh lực dồi dào.' 'Tôi nghe nói mấy chục quả trứng mới nở được một con gà con này.' 'Điều đó chứng tỏ tất cả tinh khí đều được nuôi dưỡng trong nó.' 'Vào thời điểm này năm sau, gà con trưởng thành, lúc đó có thể giúp Lão Hùng, chế ngự hai con rết tinh.' Tôn Tiểu Thạch vô cùng không hiểu: 'Tối qua vợ chồng tôi đã xem rất lâu, cũng không thấy hai con gà này có gì khác với những con gà khác.' Vị khách nói: 'Sự khác biệt thực sự rất nhỏ, mí mắt của gà đều che từ dưới lên, duy chỉ có loại gà này che từ trên xuống, gà này tên là Nộ Tình, tương truyền là một nhánh của phượng hoàng.' Nói xong liền cáo từ ra về, lúc chia tay còn nói với Tôn Tiểu Thạch, năm sau nhất định sẽ đến thăm.

Chớp mắt một năm trôi qua, năm thứ hai tiết Kinh Trập vừa đến, vị thương khách quả nhiên như hẹn mà đến.

Hai con gà cũng được mang theo trong lồng, Lão Hùng tinh thần quắc thước, oai phong như cũ; gà con cũng đã trưởng thành, thân hình tướng mạo lại không thua kém gì Lão Hùng.

Lần này, vị thương khách trực tiếp ở lại nhà chủ, vợ chồng Tôn gia rượu ngon trà nóng, nhiệt tình khoản đãi.

Được vài ngày, vừa dùng xong bữa tối, bỗng thấy trên đỉnh Thiếu Thất hai luồng hồng quang chợt hiện, giống hệt như mấy năm trước.

Vị thương khách mấy ngày nay, tối nào cũng quan sát, lúc này vừa

thấy, vô cùng vui mừng.

Vội nói với Tôn Tiểu Thạch: 'Yêu vật đã ra rồi.' Đêm đó, vị thương khách chuẩn bị xong xuôi, ngày thứ hai cho hai con Nộ Tình Kê ăn no uống đủ, dưỡng đủ sức lực, vừa hoàng hôn, liền mang theo hai con gà lên núi Thiếu Thất.

Tôn Tiểu Thạch vốn cũng muốn đi xem, nhưng vị thương khách hết sức ngăn cản nói: 'Thân thể của ông không chịu nổi yêu khí, nếu trúng độc, tính mạng khó giữ, ngược lại còn liên lụy đến ta!' Thế là Tôn Tiểu Thạch mới dẹp bỏ ý định tò mò.

Nhưng vị thương khách vừa đi, Tôn Tiểu Thạch đêm không thể ngủ.

Thế là, ông chú ý quan sát đỉnh Thiếu Thất, xem đêm nay có gì bất thường.

Sau canh hai, lại thấy trên núi Thiếu Thất hai luồng hồng quang, giống như hai luồng điện quang, lúc lóe lúc tắt, lúc đông lúc tây, hoặc uốn thành một vòng tròn, hoặc tạo thành một đường thẳng.

Tôn Tiểu Thạch đang xem chăm chú, bỗng thấy bên cạnh có hai luồng lam quang năm thước từ bên cạnh lao tới, cùng hồng quang đấu với nhau, lúc sáng lúc tối, lúc đỏ lúc lục, lúc nhanh lúc chậm, lúc cao lúc thấp.

Bốn luồng điện quang lúc lên lúc xuống, lúc phân lúc hợp, hoặc xoay tròn như chim ưng, hoặc vùng vẫy như cá nhảy.

Lúc chậm rãi, lúc tiến lên rồi lùi lại, trong chốc lát làm hoa mắt người xem, ánh sáng rực rỡ vô cùng đẹp mắt.

Đột nhiên, một luồng hồng quang thẳng tắp lên trời, một luồng lam quang đuổi theo sát nút, đột nhiên hồng quang vạn trượng rơi xuống, trong nháy mắt biến mất.

Tôn Tiểu Thạch trong lòng thầm vui, biết có một con rết tinh đã bị tiêu diệt, còn một luồng hồng quang vẫn đang vùng vẫy, đã bị hai luồng lam quang bao vây chặt chẽ, đoán chừng cũng không làm được gì.

Xem thêm một lát, quả nhiên hồng quang dần dần chậm lại, lại đấu thêm một tuần trà, khí thế dần yếu đi, giống như một chiếc lá úa bị gió cuồng thổi rơi xuống.

Thế là, hồng quang từ đó biến mất, không còn thấy nữa.

Lúc này phương đông đã hửng sáng, Tôn Tiểu Thạch trong lòng biết hai con yêu vật đều đã bị trừ khử." "Thế là, hồng quang từ đó biến mất, không còn thấy nữa.

Lúc này phương đông đã hửng sáng, Tôn Tiểu Thạch trong lòng biết hai con yêu vật đều đã bị trừ khử.

Thế là, ông đi đến bếp đun trà sớm, đợi vị thương khách trở về.

Khoảng một giờ sau, vị thương khách trở về, chỉ thấy mặt mày mệt mỏi, tay trái xách lồng gà, tay phải dùng cành cây nâng một vật gì đó.

Tôn Tiểu Thạch vội vàng ra đón nói: 'Tôi biết đã đại công cáo thành, nên cố ý ở đây chờ đợi, chúc mừng ông.' Vị khách mặt không có vẻ vui mừng, thở dài một tiếng nói: 'Hai con yêu quái tuy đã trừ khử, nhưng hai con gà cũng đều bị thương nặng, biết làm sao đây?' Tôn Tiểu Thạch lúc này mới nhìn lồng gà, con gà con vừa trưởng thành lông vũ rụng gần hết, mình mẩy đầy vết thương, chỉ còn thoi thóp; Lão Hùng cũng lông vũ thưa thớt, tinh thần uể oải.

Lại nhìn tay phải của vị thương khách, mới biết ông dùng cành cây mang thi thể của hai con rết về, con lớn dài khoảng sáu thước, kìm bên trái đã rụng.

Còn có một hai cái chân đang mềm oặt cử động, chưa chết hẳn; con nhỏ dài hơn năm thước, hai kìm đều không còn, chân cũng bị xé mất quá nửa, đã cứng đờ từ lâu.

Tôn Tiểu Thạch lè lưỡi không ngớt, hỏi: 'Thi thể của hai con yêu tinh này có dùng được không?' Vị thương khách nói: 'Hồng quang tỏa ra bên ngoài, trong cơ thể nhất định có không ít bảo châu, tương tự như ngưu hoàng, có thể giải trăm loại độc.' 'Thi thể này, lột da làm bao kiếm, cũng có thể đáng giá ngàn vàng.' Thế là, ông giao gà cho Tôn Tiểu Thạch nói: 'Xin hãy chăm sóc chúng thật tốt, chúng đã gắng hết sức, sắp như đèn cạn dầu, gà con sống không quá mười ngày; Lão Hùng trúng độc nhẹ hơn, cũng sống không quá nửa năm.' 'Chúng có công với người, hy vọng ông có thể an táng tử tế, hai con gà đều nhiễm kịch độc, tuyệt đối không được ăn, nhớ kỹ nhớ kỹ!' 'Nói xong, ông lại lấy ra hai trăm lạng bạc đưa cho nhà họ Tôn làm quà cảm tạ, sau đó dùng hộp gỗ đựng thi thể hai con rết tinh, cáo từ vợ chồng họ Tôn ra về.' 'Đến ngày vị thương khách nói, hai con gà quả nhiên lần lượt chết, Tôn Tiểu Thạch cẩn thận làm theo lời dặn của vị thương khách, chôn cất chúng.' Nghe xong câu chuyện của Bố Phương!

Mấy người tại hiện trường, và khán giả trong phòng livestream trước TV đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "666 à!" "Câu chuyện này bịa hay thật!" "Phục!" "Kiến thức của Bố gia thật là phong phú!" "Chủ bá, tôi cầu xin anh, kể nốt hai phiên bản còn lại của Nộ Tình Kê đi!" "Tôi nghe chưa đã ghiền!" Bố Phương liếc nhìn bình luận, quay mặt về phía ống kính nói: "Các vị khán giả thân mến, hai phiên bản còn lại của Nộ Tình Kê, sau này có cơ hội, tôi sẽ kể cho mọi người." "Câu chuyện này rất hay." "Nhưng, dù sao cũng chỉ là truyền thuyết!" "Năm đó ở Bình Sơn, trong ngôi mộ cổ thời nhà Nguyên, Nộ Tình Kê đại chiến Lục Sí Ngô Công, đó mới gọi là đặc sắc!" "Cũng chính là con đang ở sau mông tôi

đây!" Nghe những lời này, khán giả đều cạn lời.

"Thôi đi!" "Bố gia, lại lôi chuyện mấy chục năm trước ở Bình Sơn ra rồi!" "Bây giờ anh mới hai mươi tuổi thôi mà!" "Mấy chục năm trước, anh còn chưa ra đời!" "Bất kể thật giả, tóm lại, câu chuyện Bố gia bịa ra rất hay!" Thấy khán giả không tin, cũng nằm trong dự liệu của Bố Phương!

Dù sao, tai nghe là ảo mắt thấy là thật, câu nói này không phải tự nhiên mà có!

"Phù!" "Cuối cùng cũng đi hết đường hầm rồi!" Bố Phương tay trái vén một đám dây leo phía trước, dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện phía trước là mộ đạo lát gạch.

Đường hầm hình thành tự nhiên này khá dài, nhưng cuối cùng, họ cũng đi ra được.

"A!" Một vệ sĩ đi cuối cùng, hét lên một tiếng!

Bố Phương lập tức dùng đèn pin chiếu tới!

Chương 699

Chỉ thấy cánh tay trái của anh ta, không cẩn thận bị dây leo gai quẹt phải, chảy máu bị thương!

"Anh vệ sĩ, anh không sao chứ?" Hạ Tiểu Vũ hỏi.

"Bị thương nhẹ thôi!" Vệ sĩ đứng tại chỗ nhìn vết thương, đáp lại.

Chỉ một giây sau!

Trên một quả bầu treo lủng lẳng trên đầu anh ta, đột nhiên rơi xuống một con rết đầu xanh!

"Vãi chưởng!" Nhìn con rết đầu xanh rơi xuống vai mình, vệ sĩ kinh hãi hét lên!

Rết đầu xanh trực tiếp cắn vào cổ anh ta!

Giây tiếp theo, vệ sĩ trực tiếp ngã xuống đất, đến sức để nói cũng không còn.

Sắc mặt của cả người, trực tiếp biến thành màu đen!

Anh ta đã chết!

"Tiểu Oanh!" Thấy đồng bạn chết đi, vệ sĩ còn lại trực tiếp mắt ngấn lệ, gọi tên thân mật của anh ta!

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột!

"Ực!" Thấy có người chết, mấy người tại hiện trường đều nhìn chằm chằm vào người vệ sĩ tên Tiểu Oanh, ngoài tiếng khóc của người vệ sĩ còn lại, mấy người kia đều không nói nên lời!

Khán giả trong phòng livestream và trước TV đều kinh hãi!

"Mẹ kiếp!" "Tiểu Oanh bị rết cắn chết rồi!" "Trời đất ơi!" "Rết

trong mộ cổ, thật đáng sợ!" "Lại có thể cắn chết người trong nháy mắt!" "Mộ Tào Tháo, lại khủng khiếp đến vậy!" "Thật lòng mà nói, rết tuy là một trong ngũ độc, nhưng nếu cắn người, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, tại sao con rết đầu xanh này, cắn người, người lại chết?

Dáng vẻ của người chết rất kỳ lạ?" "Lầu trên đừng hỏi nữa, dùng mông cũng biết, rết trong mộ cổ cực độc, độc tính so với những con rết chúng ta từng thấy, mạnh hơn trăm lần, ngàn lần!" "Mấy người, đứng sau lưng tôi!" Bố Phương thấy từng quả bầu treo lơ lửng, hoặc những quả bầu trên mặt đất, từ bên trong chui ra những con rết đầu xanh, số lượng vô cùng nhiều, liền gọi hai cô gái, một vệ sĩ, và người quay phim đứng sau lưng mình!

"Không chạy à?" "Tại sao phải đứng đây?" Người quay phim mặt đầy sợ hãi nhìn Bố Phương hỏi.

"Nếu là cậu, thấy nhiều rết đầu xanh như vậy, trong đầu chắc chắn trống rỗng, chỉ nghĩ đến chạy!" Bố Phương nói: "Nhìn cho kỹ, bây giờ chúng ta đang ở trong mộ cổ, có thể chạy trốn, nhưng đám rết này chắc chắn sẽ đuổi theo chúng ta không tha!" "Thà rằng dũng cảm đối mặt!" "Tôi hiểu rồi!" Thần Ngọc Kỳ nói: "Vừa nãy tiếng hét của Tiểu Oanh đã kinh động những con rết trong quả bầu!" "Chắc là vậy!" Hạ Tiểu Vũ cũng nói.

"Đám rết đầu xanh này, số lượng lên đến hàng ngàn, đang bò về phía chúng ta!" "Nếu cứ đứng đây, chỉ có con đường chết!" Vệ sĩ lúc này kinh hồn bạt vía, lùi lại một bước, rồi không thèm để ý đến Bố Phương và mấy người kia, trực tiếp chạy về phía trước mộ đạo!

"Quay lại!" Hạ Tiểu Vũ hét lớn.

Không có ai trả lời!

"Anh vệ sĩ kia, tinh thần sụp đổ rồi!" Thần Ngọc Kỳ nói.

“Đừng quan tâm!” Bố Phương nói với hai cô gái: “Anh vệ sĩ đó, sống chết, hoàn toàn xem ý trời!” “Haiz.” Hạ Tiểu Vũ thở dài một hơi.

Cô thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng đối phương không sao.

“Đúng rồi!” “Bố đại ca, trước đó anh nói, Nộ Tình Kê là khắc tinh chuyên đối phó với các loại độc trùng như rết trong mộ cổ!” “Anh sở dĩ không đi, là vì, anh biết Nộ Tình Kê có thể tiêu diệt đám rết đầu xanh này, đúng không?” Thần Ngọc Kỳ hỏi.

“Không sai!” Bố Phương gật đầu, “Có gà bá ở đây, sợ gì rết?” “Nếu không có Nộ Tình Kê, hàng ngàn con rết đầu xanh này, trong mắt tôi, còn không bằng cái rắm!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

“Vãi chưởng!” “Bố gia 666 à!” “Tôi thấy thiên long (rết), da đầu tê dại, trong mắt anh còn không bằng cái rắm?” “Bây giờ có mấy ngàn con thiên long, anh cũng không để vào mắt?” “Thật lòng mà nói, tôi sốc!” “Bố đại ca, để Nộ Tình Kê lên đi, em muốn xem, rốt cuộc nó mạnh đến mức nào!” Thần Ngọc Kỳ nói.

“Được!” Bố Phương gật đầu, nói với Nộ Tình Kê: “Gà cưng, xử lý chúng đi!” “Ò ó o!” Nộ Tình Kê đi ra trước mặt mấy người, vỗ cánh gáy mấy tiếng, trực tiếp bay vào giữa bầy rết.

“Quạc quạc quạc!” Nhìn Nộ Tình Kê đại chiến với rết đầu xanh, con ngỗng trắng lớn kêu lên mấy tiếng!

“Tốc tốc tốc tốc tốc tốc!” Chỉ thấy mỏ gà sắc bén của Nộ Tình Kê, giống như súng máy, điên cuồng mổ vào rết đầu xanh.

Rết bị mổ, lập tức mất mạng.

Ngoài mỏ gà có thể tấn công, hai cái móng vuốt sắc bén của nó cũng có thể một cước đạp chết mấy con rết.

Đàn rết vây công Nộ Tình Kê, tuy có cắn trúng nó, nhưng lại giống

như cắn vào tấm sắt!

Chưa đầy một phút!

Nộ Tình Kê đã xử lý hàng trăm con rết đầu xanh!

"Con gà này mạnh quá!" Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc.

Hai người cũng không ngờ, Nộ Tình Kê lại mạnh đến vậy!

"Keng!" Bố Phương ý niệm vừa động, từ không gian hệ thống lấy ra Hắc Kim Cổ Đao, thấy mấy con rết lọt lưới, liền chém chết.

Chương 700

"Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt rết đầu xanh!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +10" "Đinh!" "Ký chủ tiêu diệt rết đầu xanh!" "Điểm nâng cấp huyết mạch +10" "Trong đường hầm, số lượng quả bầu vô cùng nhiều." "Rết đầu xanh tuôn ra không ngớt." "Trong chốc lát, Nộ Tình Kê không thể tiêu diệt hết được!" "Việc không thể chậm trễ!" "Chúng ta đi thôi!" Bố Phương không ở lại nữa, lựa chọn tiếp tục tiến về phía trước.

"Xem thêm một phút nữa!" "Bố đại ca, đợi em!" Thần Ngọc Kỳ giơ một ngón trỏ, nói với Bố Phương.

"Được!" "Vậy đợi một phút!" Bố Phương thấy ba người tại hiện trường đều xem đến nhập thần, cũng không lên tiếng làm phiền.

Dù sao cũng rảnh rỗi, Bố Phương quay mặt về phía ống kính nói: "Các vị khán giả thân mến, mọi người cũng biết, gà là khắc tinh của rết!

Kẻ sau không thể chiến thắng kẻ trước!

Cái gọi là nhất vật hàng nhất vật!" "Thật lòng mà nói, Nộ Tình Kê, thật lợi hại!" "Tôi có thể nhìn ra, con gà này không phải gà tầm thường!" "Nếu tôi không đoán sai, Nộ Tình Kê là một trong những nhánh của tộc phượng hoàng!" "Nói có lý!" "Ăn thịt Nộ Tình Kê, có thể trường sinh bất lão không?" "Lầu trên, có thể không?" "Người chết như đèn tắt, chưa nghe bao giờ à?" "Những người theo chủ nghĩa duy vật hiện đại cho rằng: Sau khi người chết đi, tư tưởng cũng sẽ cùng với thể xác, biến mất hoàn toàn trên thế giới này!" "Bố gia, con gà đó, có bán không?" "Nếu bán, tôi trả một trăm triệu mua nó!" Nhìn thấy bình luận cuối cùng, thấy có một vị khán giả muốn ra giá một

trăm triệu để mua con gà của mình, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi quay mặt về phía ống kính nói: "Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì không có gì là có thể, Nộ Tình Kê là phượng hoàng hiếm thấy trên đời, các bạn nói xem, tôi có bán con gà bảo bối trong tay mình không?" "Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì đúng là không thể làm gì.

Nộ Tình Kê là phượng hoàng hiếm thấy trên đời, lẽ nào tôi lại bán con gà quý này đi?" Nghe Bố Phương nói vậy, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra!

Bố Phương sẽ không bán Nộ Tình Kê!

Dù có trả mười tỷ, anh cũng không đời nào bán!

"Nếu Bố gia đã không muốn bán Nộ Tình Kê, vậy đừng trách tôi lòng dạ độc ác!" "Ý của lầu trên là?" "Trộm gà!" "Vãi chưởng!" "Trộm gà?" "Không sai, trộm gà!" "Có ai lập đội với tôi đến mộ Tào Tháo trộm Nộ Tình Kê không?" "Tôi tôi tôi!" "Đại lão, cho tôi theo với?" "Ha ha ha, đạo chích trộm gà xuất chinh, trong vòng mười dặm không còn con gà nào!" Bố Phương cũng không biết dân mạng đang đùa hay nói thật.

Nếu là thật, có lẽ đường hầm đầy bí ngô đã dọa họ chạy mất dép rồi!

"Chúng ta đi thôi anh Bố." Thần Ngọc Kỳ nhìn Nộ Tình Kê bay lên nhảy xuống, tàn sát lũ rết đầu xanh mà mãn nhãn.

"Đi!" Bố Phương nói một tiếng, dắt theo ngỗng trắng lớn đi về phía trước mộ đạo.

Đi được một đoạn không lâu, Hạ Tiểu Vũ không nhịn được lên tiếng: "Đúng rồi, tôi có một thắc mắc, tại sao chỉ có trong đường hầm mới có bí ngô, vào mộ đạo rồi lại không có?" Nghe vậy, Thần Ngọc

Kỳ cũng nói: "Tôi cũng thấy lạ thật!" "Con đường mộ đạo này không đơn giản đâu!" Đúng lúc này, Bố Phương dừng lại.

Dưới ánh đuốc rực rỡ, chỉ thấy dưới chân có vô số xương cốt lộn xộn, không theo một trật tự nào!

"Trời ơi!" "Sợ quá!" Hai cô gái không hề có chút chuẩn bị tâm lý nào, vừa nhìn thấy xương trắng dưới đất đã giật nảy mình.

Đeo găng tay vào, Bố Phương ngồi xổm xuống, nhặt một khúc xương lên xem, liền biết đó là xương người.

Ném khúc xương trắng trong tay đi, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Các vị, mọi người cũng thấy rồi đấy, mộ đạo này xuất hiện xương người, chứng tỏ ở đây đã có rất nhiều người chết." "Đi tiếp về phía trước sẽ tiến vào địa cung của cổ mộ!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều hoàn hồn!

"Vãi!" "Nhiều hài cốt quá!" "Sợ són cả ra quần!" "Mẹ kiếp!" "Kinh khủng quá!" "Lão tử sống hơn ba mươi năm, lần đầu tiên thấy hài cốt người chết!" "Mộ đạo này lẽ nào là một hố tuẫn táng?" "Nếu là thật, số người chết e là phải lên đến mấy nghìn!" "Lầu trên đừng vội kết luận!" "Tôi thấy những hài cốt này có thể là do bọn trộm mộ ngày xưa để lại!" "Tuyệt đối không thể!" "Bố gia đã nói trước rồi, mộ Tào Tháo chưa từng bị trộm mộ ghé thăm!" "Chủ bá, tôi cầu xin anh hãy bảo vệ nữ thần của tôi, Thần Ngọc Kỳ, đừng để cô ấy xảy ra chuyện gì nhé!" "Bắt đầu từ đây, không còn gạch xây mộ nữa, toàn là đất pha lẫn xương người." Thần Ngọc Kỳ chỉ về phía trước nói.

"Đúng vậy." "Lạ thật!" Bố Phương vừa nói, vừa lấy từ không gian hệ thống ra một chiếc xẻng công binh đầu nhọn.

"Anh lấy xẻng ra làm gì vậy?" Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc.

"Không có gì, kiểm tra một chút thôi." Bố Phương đáp lại một câu,

sau đó tay trái cầm đuốc, tay phải cầm xẻng, xúc vào trong đất.

Sau đó, anh xúc lên một xẻng đất.

Đất có màu đen, tỏa ra một mùi hôi thối khó ngửi.

Dừng lại, đeo mặt nạ phòng độc, Bố Phương tiếp tục đào.

Nhìn Bố Phương dùng một tay đào đất, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Bố gia của tôi lợi hại quá!" "Lại có thể dùng một tay đào đất!" "Dưới gầm trời này, e là chỉ có một mình Bố gia làm được!" "Lầu trên, tôi cũng làm được, tin không?" Bố Phương vừa đào vừa nói: "Thưa quý vị khán giả, gặp phải tình huống này, tôi nghĩ điều quan trọng nhất là phải làm rõ nguyên nhân cái chết của những người này!" "Người ta thường nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!" "Nếu không làm rõ nguyên nhân cái chết, có thể sẽ sinh ra nỗi sợ hãi đối với ngôi cổ mộ này!" "Ực!" Sau khi xúc lên năm sáu xẻng đất, Bố Phương nhìn thấy hài cốt bên dưới, không nhịn được nuốt nước bọt.

Nhìn tình hình, những người này không giống như chết một cách bình thường rồi được chôn cất ở đây, mà càng giống như bị giết rồi vứt vào đây.

"Tôi đoán, số lượng hài cốt phải dùng 'nghìn' làm đơn vị!" Thần Ngọc Kỳ nói xong, không nhịn được hỏi: "Không biết những người này là ai, nô lệ?

Tù binh?

Hay là người nhà của những người thợ xây lăng?" "Anh Bố, trong lòng anh đã có câu trả lời rồi phải không?" Hạ Tiểu Vũ là con gái, thấy cảnh này thì tim đập chân run, vội vàng ôm lấy một cánh tay của Bố Phương.

Thấy vậy, Thần Ngọc Kỳ cũng áp sát Bố Phương, ôm lấy cánh tay

còn lại của anh.

Cô đã thầm mến Bố Phương, bây giờ có cơ hội, đương nhiên phải làm giống Hạ Tiểu Vũ.

"Phù!" Bố Phương lấp đất lại, thở ra một hơi, nói: "Điều duy nhất tôi có thể chắc chắn là, đây là một hố tuẫn táng, những người được chôn ở đây là những người thợ xây lăng!" "Để vị trí cổ mộ không bị tiết lộ ra ngoài, tất cả thợ xây đều bị giết và chôn ở đây!" Nghe vậy, hai cô gái đều đã hiểu ra.

"Hố tuẫn táng?" "Thợ xây lăng mộ?" "Trời đất!" "Thảm quá đi!" "Những người này trước khi chết phải làm việc khổ sai, làm xong không được hưởng phúc, ngược lại còn bị tống đi gặp Diêm Vương!" "Con cháu Tào Tháo cũng đủ ác, Bố gia, tôi đề nghị, ngôi mộ này có bao nhiêu đồ bồi táng thì lấy bấy nhiêu!" Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Các anh chị em, bây giờ có một tin tốt và một tin xấu muốn nói với mọi người!" "Tin tốt là, nhìn thấy những hài cốt này, có thể xác định chúng ta đã đến đúng nơi, đi tiếp nữa sẽ vào địa cung!" "Tin xấu là, nhìn thấy những hài cốt này, đối với chúng ta, là một điềm báo không tốt!" Nói đến đây, Bố Phương dùng xẻng gạt lớp đất phía trước!

Một hộp sọ của hài cốt lộ ra!

Bố Phương nói tiếp: "Nhìn vào cổ, có thể thấy xương đã vỡ, chứng tỏ lúc còn sống đã bị chém đầu.

Cũng không biết con mương tuẫn táng này chôn bao nhiêu người, tôi đoán có khoảng nghìn người!" "Năm đó số thợ xây dựng lăng mộ này không thể chỉ có một nghìn, chắc chắn phải lên đến hàng vạn, họ bị chôn ở những nơi khác nhau trong cổ mộ!" "Ngoài ra, trong đường hầm có rất nhiều bí ngô, tôi quan sát thấy dây leo đều mọc ra từ một cây duy nhất, nhưng nguồn gốc ở đâu thì tạm thời chưa biết!" "Tôi có

thể khẳng định, nơi đó số người chết cực kỳ nhiều!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

Chương 701

"Vãi chưởng!" "Hố tuẫn táng này không phải là lớn nhất sao?" "Nếu vậy, hố tuẫn táng lớn nhất đang ở một nơi nào đó trong cổ mộ?" "Trời đất ơi!" "Mộ Tào Tháo thật đáng sợ!" "Lại có nhiều người chết như vậy!" Bố Phương không nhìn bình luận, mà quay sang Hạ Tiểu Vũ.

Hạ Tiểu Vũ nhìn Bố Phương nói: "Anh Bố, lúc nãy anh nói, những quả bí ngô trong đường hầm chỉ có một dây leo, đều mọc ra từ một cây?" "Đúng!" "Một dây leo chính phân ra nhiều dây leo phụ!" Bố Phương chỉ xuống chân nói: "Dây leo đó mọc từ dưới đất lên!" "Tôi đoán, huyền cung của mộ Tào Tháo nằm sâu dưới lòng đất!" "Nếu dự đoán của tôi là đúng, có thể chứng tỏ ngôi cổ mộ này cực kỳ lớn!" Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ nói: "Tôi tò mò, cái cây mọc ra bí ngô đó là thực vật gì?" "Trước khi nhìn thấy bản thể, bây giờ kết luận, theo lời tôi, là một phỏng đoán không thực tế." Bố Phương nói xong, chỉ tay ra sau lưng, mở miệng nói: "Tôi biết rồi, những quả bí ngô đó và lũ rết cộng sinh với nhau." "Ý anh là sao?" Hai cô gái đều không hiểu.

"Rết ăn thịt bí ngô, còn dây leo cung cấp năng lượng cho bí ngô." Bố Phương nhíu mày, "Thứ cung cấp dinh dưỡng cho loài thực vật dây leo này, hẳn là xác người chết!" "Tôi thật tò mò, rốt cuộc nó là loài thực vật gì?" Nghe xong, cả Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ đều cảm thấy vô cùng khó tin.

Không sai, hệ thống cộng sinh!

Đồng thời, cả hai đều nhận ra, trí tuệ của người xưa không thể dùng lẽ thường để đo lường.

"Cạc cạc cạc!" Lúc này, Nộ Tình Kê đi tới, thấy Bố Phương liền

kêu mấy tiếng.

"Thần kê về rồi!" Thấy Nộ Tình Kê trở về, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ đều nở nụ cười rạng rỡ.

"666 a!" "Nộ Tình Kê lợi hại thật!" "Nhanh như vậy đã tiêu diệt hết lũ rết đầu xanh trong đường hầm rồi!" "Không nói nhiều, con gà này quá bá!" "Quạc quạc quạc!" Ngỗng trắng lớn thấy mấy sợi dây leo, sợ đến mức kêu lên, định co giò bỏ chạy, kết quả, chạy cũng không thoát!

Bị Bố Phương nắm chặt dây thừng!

"Chủ bá, chạy đi!" "Dây leo, là quái vật!" "Lẽ nào là Cửu Đầu Xà Bách?" "Không thể nào!" "Theo tôi biết, Cửu Đầu Xà Bách có dây leo hình bàn tay, là một loài cây ăn thịt, dây leo rất nhiều, thân thể lớn, ở nước ngoài còn được gọi là 'cây bạch tuộc', có thể giết chết và tiêu hóa con mồi đến gần." "Dây leo này toàn gai, cũng không giống bàn tay, sao có thể là Cửu Đầu Xà Bách được?" Bố Phương không có thời gian xem bình luận, anh nhìn chằm chằm bảy tám sợi dây leo to bằng bắp tay người lớn từ đường hầm phía sau đang lao tới!

Trên những sợi dây leo này, có từng nhánh nhỏ, treo lủng lẳng những quả bí ngô!

"Là xúc tu của loài thực vật đó!" "Mấy người, nấp sau lưng tôi!" "Tôi có cách đối phó!" Bố Phương vội nói.

"Anh Bố, trông cậy vào anh cả đấy!" Hai cô gái đồng thanh nói.

Họ đặt hết hy vọng sống sót lên người Bố Phương.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đã bùng nổ.

"Vãi chưởng!" "Bố gia có cách đối phó với xúc tu dây leo?" "Trời ơi!" "Rốt cuộc là cách gì?" "Lẽ nào, Bố gia định dùng cái xẻng trong tay chém đứt dây leo?" "Được không vậy?" Liếc nhìn bình luận, Bố

Phương lên tiếng: “Đúng vậy, dùng lửa đốt!” Nghe vậy, mấy người tại hiện trường, cùng với khán giả trước màn hình TV đều bùng nổ!

“Vãi chưởng!” “Dùng lửa đốt?” “Bố gia, ý anh là dùng bật lửa đốt dây leo?” “Có được không?” “Chưa kịp đốt!” “E là dây leo đã quấn quanh, siết chết anh rồi!” “Thật sự, tôi sốc quá!” “Dây leo to bằng bắp tay người lớn, phải dùng lửa lớn cỡ nào mới đốt được?” “Không đúng!” “Theo tôi biết, trong ngũ hành, Mộc sinh Hỏa!” “Lầu trên nói đúng!” “Nhưng ở đây, xin đừng lôi chuyện ngũ hành vào!” “Nếu Bố gia có thể dùng đuốc đốt lui dây leo, tôi sẽ trồng cây chuối ăn cứt chó!” “Lầu trên, nếu anh muốn ăn, tôi miễn phí vận chuyển một mẻ đến cho anh!” “Tôi ói mất!” “Anh Bố, dây leo tới rồi!” “Mau lấy đuốc đốt đi!” Thần Ngọc Kỳ lo lắng nói.

Nghe vậy, Bố Phương nói: “Tôi không định dùng đuốc để đốt lui dây leo, nói thật, đuốc đốt không có tác dụng gì cả!” “Không phải anh nói dùng lửa đốt sao?” “Là dùng lửa đốt!” Lúc này, dây leo đã xuất hiện ở ngoài ba mét.

Bố Phương biết không thể chần chừ nữa.

Anh quyết định sử dụng, năng lực phun lửa!

“Phù!” Sau khi hít một hơi thật sâu, Bố Phương phun ra một ngọn lửa hừng hực!

Đây là năng lực có được sau khi xuyên không, nâng cấp huyết mạch thành huyết mạch Thần Long đỏ!

Dây leo bị ngọn lửa bao trùm, trực tiếp bị thiêu thành tro!

Những dây leo phía sau không dám tấn công nữa, co rút trở lại!

Thấy vậy, mấy người tại hiện trường, cùng với khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc đến rớt cả cằm!

“Vãi chưởng!” “Lợi hại quá trời!” “Bố gia, quá đỉnh!” “Vãi!”

“Người lại có thể phun ra lửa!” “Tôi không phục ai, chỉ phục Bố gia!” “Nói thật, chuyện này quá khó tin!” “Nếu đăng đoạn video này lên mạng, e là có thể chấn động thế giới trong mười năm!” “Thần ơi!” “Bố gia không phải người, mà là thần tiên!” “Đúng đúng đúng!” “Bố gia không phải người, là thần tiên!” “Tôi tò mò, Bố gia làm thế nào mà phun ra được một ngọn lửa vậy?” “Mọi người có xem Naruto không?” “Lầu trên, ý là, Bố gia biết nhẫn thuật?” “Không sai!” “Trời ạ!” “Lão Hán Đẩy Xe tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: ‘Nói thật đi Bố gia, anh phun lửa kiểu gì vậy?’” “Tay Không Bắn Máy Bay tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: ‘Không nói nhiều, Bố gia trâu bò!’” “Quản Lý Đẹp Trai Nhiều Tiền tặng chủ bá mười Phi Thuyền Vũ Trụ: ‘Vãi!

Bố gia quá đỉnh!’” Nhìn lướt qua bình luận, thấy tất cả khán giả đều kinh ngạc, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi lên tiếng giải thích: “Thưa quý vị khán giả, lẽ nào mọi người quên lời tôi nói rồi sao?

Tôi có huyết mạch rồng, phun lửa thì có gì lạ, tôi còn có thể hô mưa gọi gió nữa kìa!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Hô mưa gọi gió?

“Vãi chưởng!” “666 a!” “Bố gia, nếu tôi đoán không lầm, anh chắc chắn là hậu duệ của rồng!” “Không đâu, theo thời gian trôi qua, rồng cũng đã hóa thành người!” “Ghen tị với Bố gia chết mất!” “Phải chi Bố gia là anh trai tôi thì tốt biết mấy!

Tôi xem ở trường, ai dám bắt nạt tôi?” “Tôi, Bàn Hổ, không phục!” “Tôi, Sỉ Lạp Ani, cũng không phục!” “Chắc chắn là kỹ xảo một xu!” Bố Phương không nhìn bình luận, thấy hai cô gái và cả người quay phim đều rớt cằm xuống đất, mãi không hoàn hồn.

Anh không nói nhiều, cúi người nhặt cằm của hai cô gái và người quay phim lên, lắp lại cho họ.

Ba người hoàn hồn.

Đặc biệt là Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ, ánh mắt nhìn Bố Phương không rời.

"Anh Bố, anh đỉnh quá!" "Yêu mất rồi!" Nói xong, hai cô gái vô cùng kích động, không nhịn được hôn lên má Bố Phương!

Thấy vậy, khóe miệng người quay phim co giật.

Cẩu lương ngập mặt, hôm nay khỏi cần ăn cơm.

"Vãi chưởng!" "Nữ thần của tôi, Thần Ngọc Kỳ, lại hôn Bố gia!" "Mẹ kiếp!" "Ngay cả bạch phú mỹ Hạ Tiểu Vũ cũng chủ động dâng nụ hôn cho Bố gia!" "Chồng tôi thật có sức hút!" "Phải công nhận, trong phòng livestream, fan cuồng của Bố gia nhiều thật, ghen tị chết đi được!" "Chết tiệt!" "Bất ngờ ăn một bịch cẩu lương!" "Buồn quá!" "Nếu là tôi mà được như Bố gia, có thể vui ba năm trời!" "Đừng nói nữa, tiếp tục tiến lên đi!" "Thật đó!" "Tôi đợi không nổi nữa rồi!" Thấy khán giả thúc giục, Bố Phương nói với ba người bên cạnh: "Chúng ta tiếp tục đi thôi." "Được." Ba người đều gật đầu.

Chương 702

Họ đi qua hố tuẫn táng.

Ngoài Bố Phương, ngỗng trắng lớn và Nộ Tình Kê, còn lại Thần Ngọc Kỳ, Hạ Tiểu Vũ và người quay phim đều có vẻ sợ hãi.

Họ vô cùng lo lắng hài cốt đột nhiên thò tay ra, nắm lấy chân mình.

Đất ở đây rất xốp, mỗi bước chân đều lún xuống vài centimet.

May mà con mương tuẫn táng này chỉ dài khoảng ba mươi mét.

Bố Phương dẫn theo mấy người nhanh chóng đi ra khỏi đó.

"Không biết Tiểu Oanh bây giờ đang ở đâu." Hạ Tiểu Vũ nói.

"Tóm lại là vẫn ở trong cổ mộ!" Lời của Bố Phương vừa dứt, chỉ thấy trên viên gạch mộ phía trước, có một bộ xương trắng nằm đó, không còn chút thịt nào, và dưới thân là một vũng máu!

Vũng máu vẫn chưa khô, chưa đông lại.

"Ực!" Thấy vậy, mấy người đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Lúc này, nhìn thấy bộ hài cốt đó, khán giả trong phòng livestream đã bùng nổ!

"Vãi!" "Người này mới chết không lâu!" "Kinh khủng quá!" "Mẹ kiếp!

Sợ són cả ra quần rồi!" "Trời ơi!" "Nếu tôi không đoán sai, người này chắc là nữ vệ sĩ tên Tiểu Oanh!" "Nói có lý!" "Nếu là cô ta, vậy quần áo của cô ta đâu?" "Lầu trên, ý là không phải Tiểu Oanh?" "Nhưng lúc nãy rõ ràng là Tiểu Oanh chạy đi mà!" "Lẽ nào quên rồi?" "Thật sự, tôi là con gái, thấy người chết đã sợ gần chết rồi!" "Chồng ơi, sao lại cho em xem cái này?

Sợ quá!" "Mộ Tào Tháo thật sự quá đáng sợ." Thần Ngọc Kỳ cầm đèn pin, chiếu vào hài cốt, nói: "Rốt cuộc là ai?

Có phải Tiểu Oanh không?

Nếu là cô ấy, chết như thế nào?" "Không làm rõ nguyên nhân cái chết của cô ấy!" "Chúng ta chắc chắn sẽ vô cùng sợ hãi ngôi cổ mộ này!" Hạ Tiểu Vũ cũng nói.

"Phù!" Bố Phương châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi thở khói ra từ mũi, nói: "Mọi người đừng sợ, một bộ hài cốt mà dọa các cô thành ra thế này sao?" Nghe vậy, hai cô gái á khẩu không trả lời được.

Là con gái, sao có thể không sợ?

"Vãi chưởng!" "Bố gia 666a!" "Tôi còn bị bộ xương dọa gần chết, mà anh ấy lại bình tĩnh như vậy!" "Trời ơi!" "Phục!" "Không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" Nói rồi, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Mọi người cho tôi thời gian một bài hát, tôi sẽ kiểm tra nguyên nhân cái chết của người này!" Nói xong, Bố Phương đeo găng tay, cầm đuốc đi tới, quỳ một gối xuống xem xét hài cốt.

Chỉ thấy sau lưng bộ xương người này là một vũng máu, cùng với nhiều mảnh vụn quần áo.

Nhặt một mảnh vụn lên xem, Bố Phương nhắm mắt lại.

Không sai, là bộ đồ đó, người này chính là Tiểu Oanh!

Rốt cuộc chết như thế nào?

Chết ở nơi cách hố tuẫn táng vài mét.

Theo lý, nếu Tiểu Oanh gặp nguy hiểm, sẽ hét lên!

Tại sao không có tiếng hét?

Lẽ nào, có hét, nhưng chỉ trong chốc lát?

Âm thanh không truyền đi xa trong mộ đạo?

Không nghĩ nhiều nữa, Bố Phương cầm mảnh vụn quần áo trong tay, nhìn vào camera nói: "Thưa quý vị khán giả, có thể xác định, người chết là Tiểu Oanh!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều sững sờ!

Khi hoàn hồn, họ đều bùng nổ!

"Trời đất!" "Lại chết nữa rồi!" "Trời ơi!" "Mộ Tào Tháo rốt cuộc kinh khủng đến mức nào?" "Đúng rồi Bố gia, anh có biết Tiểu Oanh chết như thế nào không?" "Lầu trên, đừng hỏi nữa, không thấy Bố gia đang kiểm tra sao?" "Lão phu đã nói rồi mà!" "Sẽ có người chết trong cổ mộ!" "Lầu trên, cút ra ngoài!" "Đúng!" "Nếu không phải cái miệng quạ của ông, e là hai vệ sĩ cũng không chết!" "Liên quan gì đến lão phu?" "Chết rồi, có lẽ là ý trời!" "Nói thật, liên tiếp chết hai người, nếu cứ đi tiếp, có thể lại chết thêm một người nữa, hoặc là toàn quân bị diệt!" "Bố gia, không phải tôi không tin thực lực của anh, nhưng ngôi cổ mộ nghìn năm này quá nguy hiểm, quay về đi!" "Nói cũng đúng." "Tính mạng là trên hết, trộm mộ là thứ hai!" "Nếu Bố gia chết, thế gian này sẽ không còn người đẹp trai như vậy nữa!" "Chồng tôi phúc lớn mạng lớn, sẽ không chết đâu!" "Anh Bố, anh xem cũng hơn một phút rồi, có nhìn ra nguyên nhân cái chết của Tiểu Oanh không?" Thần Ngọc Kỳ không nhịn được hỏi.

"Ừ!" Bố Phương gật đầu!

Thấy vậy, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ đều kinh ngạc!

"Mới xem hơn một phút!" "Đã nhìn ra nguyên nhân cái chết của Tiểu Oanh?" "Không thể nào!" "Tốc độ này cũng quá nhanh rồi!" "Thực ra nguyên nhân cái chết của Tiểu Oanh rất dễ nhận ra." Lúc này, Bố Phương chỉ vào tứ chi của bộ xương nói: "Hai người xem, những khúc xương này đều bị tổn hại, có dấu răng!" Nghe vậy, hai cô

gái đều nhìn kỹ.

Quả nhiên phát hiện có những dấu răng nhỏ li ti!

"Lẽ nào Tiểu Oanh bị một số lượng lớn rết cắn chết?" Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc nói.

"Nói có lý!" Hạ Tiểu Vũ nói: "Tôi cũng nghĩ như vậy, thứ duy nhất có thể cắn chết Tiểu Oanh, chỉ có thể là lũ rết đầu xanh trong đường hầm!" Nghe lời của hai cô gái, Bố Phương lắc đầu, lên tiếng: "Tôi có thể khẳng định, không phải rết ăn thịt Tiểu Oanh, mà là một loài động vật ăn thịt nhỏ khác!" "Hả?" "Động vật ăn thịt nhỏ khác?" Nghe vậy, hai cô gái đều tỏ vẻ kinh ngạc.

"Không sai!" "Là một loài động vật ăn thịt nhỏ khác!" Bố Phương nói xong, tiếp tục: "Hai người có ngửi thấy một mùi tanh nồng không?" "Có ngửi thấy!" Hai cô gái gật đầu.

Chương 703

"Đó là mùi do hung thủ để lại, cũng là mùi của xác chết!" "Loài động vật ăn thịt nhỏ sống này, là ăn thịt xác chết mà lớn lên!" Bố Phương khẳng định.

"Hít!" Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ đều hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng tò mò về loài động vật ăn thịt mà Bố Phương nói.

Ai nấy đều tò mò hỏi han.

"Chủ bá, loài động vật ăn thịt nhỏ mà anh nói, tên là gì?" "Nói thật, tôi nghĩ nát óc cũng không ra!" "Tôi cũng vậy!" "Bố gia, cầu xin anh!" "Nói đi mà!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Thưa quý vị khán giả, trước khi nhìn thấy, tôi không thể kết luận được!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều muốn hộc máu!

Họ biết, Bố Phương không muốn nói!

"Chít chít chít!" Đúng lúc này, những tiếng kêu hỗn loạn từ phía trước mộ đạo truyền đến!

"Là cái gì?" Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ nhìn nhau, cả hai đều dựng tóc gáy!

Khán giả trong phòng livestream cũng nghe rất rõ!

"Vãi chưởng!" "Loài động vật ăn thịt nhỏ đó, đến rồi!" "Bố gia, mau chạy đi!" "Nghe âm thanh, càng ngày càng gần!" "Nếu không chạy, sẽ bị ăn thịt mất!" "Giống như Tiểu Oanh!" "Lão phu bấm ngón tay tính, xem ra, lại có người sắp chết ở đây rồi!" "Lầu trên, ngậm cái miệng quạ của ông lại!" "Thưa quý vị khán giả, tôi biết là gì rồi!" Bố

Phương quay mặt về phía camera nói.

Biết rồi?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Lợi hại quá Bố gia của tôi!" "Chưa nhìn thấy mà đã biết!" "Lẽ nào Bố gia nghe tiếng mà đoán ra?" "666a!" "Người đàn ông này, quá đỉnh!" "Không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "Mà khoan, rốt cuộc là gì vậy Bố gia?" Nhìn bình luận cuối cùng, Bố Phương lên tiếng: "Thi Miết!" Thi Miết?

Nghe cái tên này, khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác!

Họ hoàn toàn chưa từng nghe đến Thi Miết!

Đối với Thi Miết, không có một chút ấn tượng nào!

Từ đây có thể thấy, kiến thức của họ còn hạn hẹp!

"Vãi chưởng!" "Thi Miết là cái gì?" "Lão tử cũng sống hơn ba mươi năm, ngay cả Thi Miết cũng không biết!" "Lầu trên, lấy miếng đậu hũ đập đầu chết đi!" Thấy khán giả không biết "Thi Miết", Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, nói: "Mọi người không biết Thi Miết, cũng nằm trong dự liệu của tôi, nghe tôi nói đến Thi Miết, chắc chắn là đang ngơ ngác!" "Không sai!" "Bố gia nói đúng!" "Tôi bây giờ đang ngơ ngác đây này!" "Xin lỗi Bố gia, tôi biết Thi Miết!" "Theo tôi biết, Thi Miết thực sự tồn tại trên thế giới này, phân bố ở khắp nơi trên cả nước.

Thi Miết có ngoại hình rất xấu xí, thậm chí có thể dùng từ ghê tởm để hình dung.

Nếu bị Thi Miết cắn, cơ bắp sẽ từ từ tan chảy, gây ra thương tổn vĩnh viễn!" "Thi Miết, còn được gọi là Phụ Xuân, là một sinh vật chủ yếu sống dưới nước, thuộc loài côn trùng thủy sinh, phân bố rất rộng, ở hầu hết các khu vực trong nước đều có thể thấy bóng dáng của nó.

Môi trường yêu thích nhất của Thi Miết là nơi âm u, ẩm ướt!" "Ngoài ra, Thi Miết có kích thước nhỏ, nhưng đầu óc rất thông minh, ý thức tự bảo vệ rất mạnh, khả năng phản trinh sát cao, do đó ít bị các sinh vật khác tấn công!" "Lầu trên 666a!" "Ngay cả Thi Miết cũng biết!" "Quả nhiên, người trong phòng livestream này toàn là nhân tài, hoặc làm ở Tấn Nghi Quán, hoặc đỗ Thanh Hoa Bắc Đại." Thấy có một dân mạng biết "Thi Miết", Bố Phương lắc đầu.

"Chủ bá, anh lắc đầu làm gì?" "Tôi nói không đúng sao?" "Hả?" "Lẽ nào Thi Miết mà chủ bá nói, và Thi Miết mà dân mạng nói, có sự khác biệt?" Bố Phương nói với khán giả: "Loài Thi Miết mà anh ấy nói, tôi cũng biết, chỉ to bằng ngón tay cái người lớn, nhưng, đó không phải là loài Thi Miết mà tôi nói!" Nghe vậy, vị dân mạng kia kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Vậy chủ bá, Thi Miết mà anh nói là gì?" "Loài Thi Miết mà tôi nói, chỉ có trong cổ mộ!" "Bên ngoài, không thấy được!" "Trừ phi, bắt ra ngoài!" Bố Phương nói: "Theo truyền thuyết, loại Thi Miết này được luyện từ ngũ độc, nuôi bằng thịt xác chết, có kịch độc!" "Nếu bị Thi Miết ăn thịt, chúng sẽ không rời đi cho đến khi ăn hết miếng thịt cuối cùng!" "Tóm lại, đây cũng là một trong những thủ đoạn phòng chống trộm mộ!" "Thường xuất hiện trong những ngôi cổ mộ từ năm trăm đến nghìn năm tuổi trở lên!" "Và khả năng sinh sản của chúng rất mạnh, hang ổ thường nằm trong đống xác chết!" Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy khó tin!

Thực sự không dám tưởng tượng, trong cổ mộ lại có thứ đáng sợ như vậy!

"Anh Bố, lời anh nói là thật hay giả?" "Trong cổ mộ, thật sự có thứ đó sao?" Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc.

“Thật hay giả!” “Một lát nữa sẽ biết!” Bố Phương nói: “Tiếng động càng ngày càng lớn, không quá một phút nữa, chúng sẽ đến đây.” Hạ Tiểu Vũ: “…” “Anh Bố, chúng ta mau chạy đi!” Thần Ngọc Kỳ sợ hãi nói.

“Thần mỹ nữ, đừng sợ!” “Có tôi ở đây, đừng lo lắng.” Bố Phương an ủi.

“Nhưng em lo.” Thần Ngọc Kỳ đáp lại.

“Đúng rồi!” “Anh Bố thực lực mạnh mẽ vô song!” “Cái gọi là ‘Thi Miết’ cũng không có gì đáng sợ!” Hạ Tiểu Vũ nghĩ đến việc Bố Phương có huyết mạch rồng, có thể xua đuổi côn trùng, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

“Anh Bố, anh có thể chiến thắng một lượng lớn Thi Miết không?” Thần Ngọc Kỳ nhìn Hạ Tiểu Vũ hỏi.

“Có thể đẩy lùi!” Hạ Tiểu Vũ khẳng định.

Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương, kinh ngạc thốt lên: “Anh Bố của em lợi hại quá!” “Chúng ta tiếp tục tiến lên!” Bố Phương nói, giơ cao cây đuốc, bước về phía trước.

Thấy vậy, khán giả trong phòng livestream đã bùng nổ!

“Vãi chưởng!” “666a!” “Bố gia muốn đối đầu trực diện với Thi Miết?” “Tôi phục rồi!” “Lẽ nào, Bố Phương không sợ chết sao?” “Trong từ điển của Bố gia, không có chữ ‘chết’?” “Mọi người đừng ồn ào nữa, xem chủ bá bị Thi Miết ăn thịt đi!” “Anh Bố…” Hạ Tiểu Vũ thấy Bố Phương đi tới, do dự một lúc, rồi quyết định đi theo.

Hai người còn lại cũng vậy.

Đi được vài bước.

Bố Phương giơ cao cây đuốc, chỉ thấy ở khúc quanh một đạo phía

trước, xuất hiện một bầy Thi Miết lớn!

"Hít!" Bố Phương hít một hơi khí lạnh.

Chương 704

Anh không ngờ, những con Thi Miết này lại to như con ba ba già!

Hơn nữa, Thi Miết không ngừng bò ra!

Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy nhiều con Thi Miết to lớn như vậy, đều kinh hãi!

"Trời ơi!" "Hình dạng Thi Miết xấu xí ghê tởm quá, sợ chết tôi rồi!" "Mẹ kiếp!

Lão tử lại sợ són cả ra quần rồi!" "Bố gia, đừng ngẩn ra nữa, mau chạy ngược lại đi!" "Nói thật, nếu không chạy, bị Thi Miết nhấn chìm, trong nháy mắt, có lẽ chỉ còn lại một bộ xương người!" "Bố gia có huyết mạch rồng, sẽ sợ mấy con Thi Miết này sao?" "Nani?" "Huyết mạch rồng?" "Vãi chưởng!" "Thật hay giả vậy?" "Đương nhiên là thật rồi!" "Tôi không tin!" "Xoẹt!" Bố Phương từ túi đeo ở đùi rút ra con dao chiến thuật, không chút do dự rạch ngón tay, vẩy dòng máu vàng óng về phía bầy Thi Miết!

Giây tiếp theo, toàn bộ bầy Thi Miết đều sững sờ, thân thể run lẩy bẩy!

Chúng rút lui như thủy triều!

"Đi rồi?" Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc!

Cô cũng không ngờ, Bố Phương chỉ rạch ngón tay, vẩy máu tươi về phía Thi Miết, chúng liền bỏ đi!

Hoàn toàn không dám tiến thêm nửa bước!

"Lợi hại thật!" Cằm của người quay phim lại rớt xuống lần nữa!

Cùng lúc đó, những khán giả mới trong phòng livestream đều bùng

nổ!

"Vãi chưởng!" "Thi Miết đâu rồi?" "Đi rồi?" "Lẽ nào bị máu của Bố gia dọa chạy?" "Lầu trên, anh không phải đang biết rõ còn hỏi sao?" "Không phải máu của Bố gia dọa chạy Thi Miết, lẽ nào là mẹ nó gọi về ăn cơm à?" "Đợi đã!" "Lúc nãy có một dân mạng cũ nói, Bố gia có huyết mạch rồng, lẽ nào là thật?" "Đừng hỏi nữa, là thật, khán giả cũ đều biết!" "Tôi không tin trên đời có huyết mạch rồng!" "Chắc chắn là diễn theo kịch bản!" "666!" "Nói thật, diễn quá hay!" "Phải công nhận, diễn xuất của Bố gia có thể hạ gục bất kỳ diễn viên nào trên thế giới, xứng đáng là ảnh đế!" "Đừng nói linh tinh nữa, đây là trộm mộ thật!" "Tất cả những chuyện xảy ra trong cổ mộ đều là thật!" "Sao có thể có kịch bản được?" "Nếu có, cái chết của hai vệ sĩ trước đó giải thích thế nào?" "Hố tuẫn táng, hài cốt, bí ngô, xúc tu dây leo, những thứ này, các người thấy trong phim ảnh nào có?" "Bất kể thật hay giả, tôi sẽ tiếp tục xem nó như một chương trình giải trí khảo cổ!" "Tôi cũng vậy!" "Mà nói lại, lúc nãy Bố gia lấy dao rạch ngón tay, vẻ mặt không hề thay đổi, lẽ nào không đau sao?" Bố Phương vừa băng bó vết thương, vừa xem bình luận, nói rồi, quay mặt về phía camera nghiêm túc nói: "Thưa quý vị khán giả, tôi nói thật với mọi người, đây không phải diễn kịch, cũng không có kịch bản, phía trước mộ đạo có nguy hiểm gì, ngôi cổ mộ này có quái vật canh giữ hay không, đều là ẩn số!" "Bây giờ còn sống, hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm được truyền lại qua các thế hệ Mô Kim Hiệu Úy, và thực lực của tôi!" "Ngoài ra, huyết mạch rồng của tôi có thể xua đuổi Thi Miết, dù mọi người tin hay không, sự thật đã xảy ra!" Lúc này, Hạ Tiểu Vũ lên tiếng: "Trước đó tôi thấy hố tuẫn táng, thịt trên hài cốt ở đó, có thể là bị Thi Miết ăn mất." "Không phải!" Bố Phương lắc đầu, vừa đi về phía trước vừa nói: "Xương của những hài cốt đó không có dấu răng, không phải bị Thi Miết ăn, mà là huyết nhục đã thối rữa hết!" Nghe vậy, Hạ Tiểu Vũ gật đầu.

“Thi Miết không trừ, sớm muộn cũng là một tai họa!” Thần Ngọc Kỳ nói: “Nếu chúng lại xuất hiện, anh Bố lại phải mất máu, cứ lặp đi lặp lại như vậy, anh Bố có thể sẽ chết vì mất máu!” “Thần mỹ nữ, cô lo xa rồi.” Bố Phương nói: “Tôi có một trăm cách để giết chết Thi Miết, nhưng chúng lại không làm gì được tôi!” Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc!

Một trăm cách để giết chết Thi Miết, mà Thi Miết lại không làm gì được Bố Phương?

Trời ạ!

Người đàn ông này, nói chuyện cũng quá tự tin rồi!

“Thần mỹ nữ, cô chưa xem livestream của anh Bố, có lẽ không biết, anh Bố có thể giết chết bá chủ của biển Chết, khủng long Lạc Bố Đa!” “Hít!” Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ hít một hơi khí lạnh!

Cô cũng không ngờ, Bố Phương lại lợi hại đến vậy!

Đi được hơn mười phút, mộ đạo phía trước xuất hiện một bức tường gạch xanh, chặn mất đường đi.

“Cốc cốc cốc!” Bố Phương giơ hai ngón tay phải, cong lại thành hình móc, gõ ba lần vào tường gạch, phát ra âm thanh hơi trầm.

Anh quay mặt về phía camera nói: “Thưa quý vị khán giả, tôi không ngờ, đi đến đây lại gặp một bức tường!” “Đường đi về phía trước đã bị chặn rồi!” Nghe vậy, tâm trạng của khán giả trong phòng livestream đều chùng xuống!

“Ai!” “Tiếc quá!” “Chương trình giải trí khảo cổ, đến đây là kết thúc rồi!” “Còn chưa mở được quan tài của chủ nhân ngôi mộ, Tào Tháo, đã kết thúc rồi sao?” “Vãi chưởng!” “Ý là, lẽ nào Bố gia không thể vào trong nữa, chỉ có thể ra ngoài?” “Không sai!” “Bức tường này rất kiên cố, chủ bá sao mà mở được?” “Lầu trên, trí nhớ của anh chỉ

có bảy giây thôi à?" "Ở cửa mộ, Bố gia một quyền đánh nát, quên rồi sao?" "Một bức tường này, có thể khiến Bố gia quay về sao?" "Không, tôi thật sự quên mất!" "666!" "Bố gia, một quyền đánh nát bức tường đi!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Bức tường này không thể đánh nát, bên trong lớp giữa có cơ quan!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều sững sờ!

Có cơ quan?

Nhưng họ hoàn toàn không nhìn ra!

"Cơ quan?" "Nói thật, tôi tò mò quá!" "Không ngờ, trong bức tường lại có cơ quan, Bố gia chỉ liếc mắt đã nhìn ra!" "Quả nhiên, bức tường này ở đây, không bình thường!" "Anh Bố, cơ quan phải phá giải như thế nào?" Thần Ngọc Kỳ hỏi.

"Đối với tôi, phá giải cơ quan này rất đơn giản!" Bố Phương nói: "Trong tường có củng toan, chỉ cần rút một viên gạch ra ngoài, sau đó dùng một ống hút dẫn củng toan trong lớp giữa ra, sau đó, phá tường đi vào là được!" Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

Nghe thì có vẻ rất dễ, nhưng họ biết, mình không thể phá giải cơ quan này.

"Anh Bố, trông cậy vào anh cả đấy." Hạ Tiểu Vũ nói.

"Được!" Bố Phương nghe vậy, gật đầu, sau đó giơ tay phải lên, hai ngón tay thon dài duỗi thẳng.

Thấy vậy, các cô gái trong phòng livestream đều mắt long lanh trái tim.

"Trời ơi!" "Hai ngón tay dài quá!" "Yêu mất rồi!" "Phải chi ngón trỏ và ngón giữa của tôi cũng dài như của chồng thì tốt biết mấy!" Bố Phương liếc nhìn bình luận, không nói gì.

Nhất cử nhất động của anh đều có thể khiến các cô gái trong

phòng livestream phấn khích.

“Thưa quý vị khán giả, bây giờ tôi sẽ sử dụng ‘Song Chỉ Tham Động’ để lấy một viên gạch ra!” Lời của Bố Phương vừa dứt, hai ngón tay đã cắm vào khe hở, sau đó rút một viên gạch xanh ra.

“Vãi chưởng!” “Lấy ra rồi?” “Trời ơi!” “Tốc độ cũng quá nhanh rồi!” “666a!” “Tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng, quả nhiên danh bất hư truyền!” “Không nói nhiều, Bố gia trâu bò!” “Anh Bố, củng toan ở đâu?” Thần Ngọc Kỳ hỏi.

“Không lấy đèn pin chiếu vào, trong tường tối om, sao mà thấy được?” Bố Phương nói, cầm đuốc chiếu vào, dưới ánh sáng, có thể thấy bên trong tường có chất lỏng màu đỏ.

“Đúng là củng toan!” Hai cô gái đều che miệng.

Không ngờ, dự đoán của Bố Phương lại là thật.

Chương 705

Nếu lúc nãy mạnh tay đập tường, củng toan dính vào người, sẽ mất mạng.

"Anh Bố, làm sao anh nhìn ra trong tường có củng toan vậy?" Người quay phim tò mò hỏi.

"Chuyện này nói ra dài dòng!" Bố Phương châm một điếu thuốc, rít một hơi, nói: "Năm đó lúc trộm mộ ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, tôi đã gặp cơ quan giống hệt!" "Nếu không, tôi cũng không nhìn ra trong tường có củng toan!" "Tóm lại, đây cũng là một thủ đoạn phòng chống trộm mộ!" Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

Nhìn Bố Phương biến ra một ống hút, dẫn củng toan trong tường ra ngoài, ba người tại hiện trường cùng với khán giả trước màn hình TV đều kinh ngạc đến há hốc miệng.

Bố Phương, quả thực là một pháp sư thần cấp!

Lúc này, Thần Ngọc Kỳ lên tiếng: "Chúng ta vào mộ Tào Tháo, gặp phải bí ngô, rết đầu xanh, Thi Miết, vô số xác chết, bây giờ lại thấy cơ quan củng toan, không biết trong mộ Tào Tháo có 'bảo vật' gì mà lại thiết kế nhiều cơ quan như vậy!" Nghe vậy, Bố Phương lên tiếng đáp lại: "Không có gì lạ, Tào Tháo lúc sinh thời thiết lập Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng, đã trộm hàng trăm ngôi mộ lớn, có vô số kẻ thù!" Nghe vậy!

Bố Phương lên tiếng đáp lại: "Chẳng có gì kỳ lạ cả, Tào Tháo lúc sinh thời đã lập ra Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng, đích thân chỉ đạo trộm không biết bao nhiêu lăng mộ lớn, kẻ thù đương nhiên nhiều vô số kể!" "Con cháu đời sau của những người bị trộm mộ chắc chắn hận Tào Tháo đến nghiến răng nghiến lợi." "Thế

nên sau khi Tào Tháo chết, họ cũng đào mộ của ông ta để trả thù." "Tào Tháo có lẽ cũng lường trước được điều này, nên mới cho xây bảy mươi hai ngôi mộ giả." "Ngoài ra, còn có cả mộ trong mộ, bên trong lăng mộ lại bố trí thêm cơ quan.

Cứ thế này thì các thủ đoạn phòng chống trộm mộ nhiều không đếm xuể." Nghe những lời này, mọi người đều ngẩn ra, cảm thấy Bố Phương nói rất có lý.

"Đúng rồi." "Bọn thi miết đã đi đâu cả rồi?" Thần Ngọc Kỳ nói: "Con đường phía sau đã bị chặn kín, chúng biến mất rồi sao?" "Chẳng lẽ chúng biết tàng hình?" Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc.

Bố Phương lắc đầu, nói: "Chắc chắn chúng đã vào một lối đi nào đó, chỉ là tôi đi dọc đường này mà không phát hiện ra thôi." Lời vừa dứt!

Tiếng của lũ thi miết lại vang lên từ phía sau!

Mấy người: "…" Lúc này!

Nghe thấy tiếng thi miết!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc, lại nữa sao?

"Vãi!" "Lũ thi miết này đúng là dai như đỉa!" "Bố gia, tiêu diệt chúng đi!" "2333, streamer lại sắp phải cắt ngón tay lấy máu rồi." "…" Bố Phương rút một viên gạch ra, ném sang bên cạnh, cũng không còn tâm trí nào để phá tường nữa.

Hắn quay người, cầm đuốc, nhìn về phía mộ đạo phía trước.

Chỉ thấy từng con thi miết to như con rùa lớn xuất hiện.

"Reng reng reng!" Đúng lúc này, xâu tiền Đại Ngũ Đế trên tay trái Bố Phương rung lên, phát ra tiếng động!

Ngay sau đó!

Lũ thi miết đều đồng loạt dừng lại.

Giống như một bộ phim đang chiếu thì bị người ta nhấn nút tạm dừng.

"Anh Bố, anh đã làm gì vậy?

Sao lũ thi miết này…?" Thần Ngọc Kỳ chỉ vào đám thi miết đang đứng yên tại chỗ, ánh mắt vẫn còn chút hoảng sợ nhìn Bố Phương hỏi.

Nghe người đẹp hỏi, Bố Phương không biết trả lời thế nào.

Hắn hoàn toàn không làm gì cả.

Tại sao lũ thi miết không dám tiến thêm nửa bước?

Nghĩ đến đây, Bố Phương nhìn xuống xâu tiền Đại Ngũ Đế trên tay trái.

Vừa rồi chính nó đã phát ra âm thanh, lũ thi miết mới dừng lại.

Chẳng lẽ lũ thi miết sợ âm thanh do Đại Ngũ Đế Tiền phát ra?

Nghĩ vậy, Bố Phương quyết định thử một lần.

Hắn tháo xâu tiền Ngũ Đế khỏi cổ tay.

Bố Phương cầm nó bằng tay phải, tiến lên vài bước, lắc lắc xâu tiền.

Khi tiếng "Reng reng reng" vang lên!

Lũ thi miết đồng loạt lùi lại vài bước, cơ thể run lên bần bật.

Bố Phương tiến thêm một bước.

Lũ thi miết lại lùi lại, giữ khoảng cách với Bố Phương khoảng một mét.

Thấy cảnh này, Bố Phương đã hiểu ra!

Hắn cũng không ngờ, âm thanh từ Đại Ngũ Đế Tiền lại có thể trấn áp lũ thi miết, thật không thể tin nổi.

Chương 706

Nhưng sự thật đã xảy ra, không thể không tin.

Sớm biết có thể làm vậy, hắn đã chẳng cần phải lấy máu để đuổi chúng đi.

Chỉ cần giơ Đại Ngũ Đế Tiền ra lắc vài cái là có thể khiến lũ thi miết hồn bay phách lạc!

"Anh Bố, thứ anh đang đeo trên tay là gì vậy?" Thần Ngọc Kỳ hỏi.

Trước đó cô cũng đã chú ý, nhưng chỉ nghĩ nó là một món đồ trang sức bình thường.

Ai ngờ, nó lại có thể khiến lũ thi miết run sợ!

Không chỉ Thần Ngọc Kỳ tò mò, mà cả những khán giả mới vào phòng livestream cũng không biết đó là gì!

"Vãi chưởng!" "Xâu tiền đồng trên tay Bố gia đỉnh thật!" "Lại có thể khiến lũ thi miết hồn bay phách lạc!" "Lần trước, sao thứ này không phát huy tác dụng nhỉ?" "Đúng vậy!" "Bố gia, có thể cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý không?" "Rốt cuộc nó là thứ gì?" Bố Phương không nhìn bình luận, nghe Thần Ngọc Kỳ hỏi cũng không trả lời, hắn cất xâu tiền Đại Ngũ Đế vào túi quần.

Giây tiếp theo, lũ thi miết lại bò tới.

"Hả?" Bố Phương ngẩn ra, vội vàng lấy Đại Ngũ Đế Tiền ra.

Lũ thi miết: "…" "Phù!" Bố Phương thở phào nhẹ nhõm, lên tiếng nói: "Tôi hiểu rồi, lũ thi miết sợ Đại Ngũ Đế Tiền!" "Đại Ngũ Đế Tiền?" Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc.

Giây tiếp theo, cô đã hiểu ra.

Hóa ra xâu tiền đồng mà Bố Phương cầm trên tay chính là Đại Ngũ Đế Tiền!

Lúc này!

Khán giả mới trong phòng livestream, sau khi biết thứ Bố Phương cầm là Đại Ngũ Đế Tiền, đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "666 a!" "Bố gia lại có cả Đại Ngũ Đế Tiền!" "Nói thật, tôi sốc luôn!" "Theo tôi được biết, Đại Ngũ Đế Tiền là tiền tệ từ thời Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Cao Tông, Tống Thái Tổ và Vĩnh Lạc Đại Đế!" "Loại tiền tệ này mang trên mình quốc vận, sau đó lại qua tay vạn người, thấm đẫm khí vận của con người, vì vậy có thể xua đuổi tà ma.

Vào cuối nhà Thanh, đây là pháp khí mà bọn trộm mộ thường mang theo người khi xuống mộ!" "Tôi thật sự không ngờ, Bố gia lại có cả Đại Ngũ Đế Tiền!" "Thật khiến người khác ghen tị mà!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy có một người bạn đã giải thích đúng, hắn cũng không cần giải thích thêm nữa.

Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả, có một người bạn đã nói đúng rồi, chắc mọi người cũng đã thấy, đúng vậy, đây chính là thứ tôi muốn!" Lời vừa dứt!

Bố Phương đưa xâu Đại Ngũ Đế Tiền cho Hạ Tiểu Vũ, "Cầm lấy, đừng để lũ thi miết lại gần, tôi tiếp tục phá tường!" "Vâng, anh Bố." Hạ Tiểu Vũ nhận lấy Đại Ngũ Đế Tiền, đáp lời.

Trong lúc phá tường, Bố Phương liếc nhìn số người xem trực tuyến trong phòng livestream. 78 triệu người!

Quả nhiên!

Lượng người dùng của Douyu có hạn!

Không giống như xem TV, có tới hàng trăm triệu người!

“Chị họ, hiện tại rating là 130 triệu người!” Đúng lúc này, từ chiếc bộ đàm treo sau hông Hạ Tiểu Vũ, vang lên giọng của Hạ Tiểu Nhân.

“Nhiều người vậy sao?” Hạ Tiểu Vũ nghe vậy, kinh ngạc thốt lên!

Trước đó Bố Phương đã thu hút mấy chục triệu người vào phòng livestream trên Douyu!

Không ngờ, lại có nhiều người xem nó như một chương trình khảo cổ, không, bây giờ chính xác hơn là một chương trình trộm mộ!

Suy nghĩ nghiêm túc trong ba giây, Hạ Tiểu Vũ quyết định kéo thêm lưu lượng cho Douyu, cô nhìn vào camera nói: “Xin chào các bạn khán giả đang xem TV, hiện tại chúng tôi đang ở trong lăng mộ Tào Tháo, lát nữa sau khi anh Bố phá xong tường, chúng ta có thể tiếp tục tiến lên.” “Nếu các bạn cảm thấy hình ảnh không rõ nét, có thể tải ứng dụng Douyu, tìm kiếm 123*****, phòng livestream của anh Bố, chất lượng hình ảnh vượt cả Blu-ray!” Những lời này, Bố Phương cũng nghe thấy.

Kéo thêm lưu lượng, đây là việc đôi bên cùng có lợi!

Dù sao, muốn xem livestream thì phải tải Douyu!

Vài phút sau.

Bức tường do Bố Phương phá đã tạo thành một cái lỗ hình vuông, đủ cho một người chui qua.

“Phù!” Thở ra một hơi, Bố Phương nhìn lại số người xem trực tuyến trong phòng livestream. 120 triệu người!

Không ngờ, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, phòng livestream đã có thêm hơn 40 triệu người, và con số vẫn đang tăng lên một cách chóng mặt.

“Đinh!” “Độ nổi tiếng đạt 100 triệu, chúc mừng ký chủ nhận

được một cơ hội rút thưởng!" … "Đinh!" "Độ nổi tiếng đạt 100 triệu, chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội rút thưởng!" Giọng nói của hệ thống vang lên bên tai khiến Bố Phương ngẩn ra.

Hắn suy nghĩ một lúc, quyết định để dành.

Chương 707

"Bố gia, tiếp tục tiến lên đi!" "Nói thật, tôi không thể chờ đợi để được thấy Tào Tháo hóa thành tống tử!" "Đúng vậy, có thể gặp được nhân vật lừng lẫy từ mấy ngàn năm trước, tôi vô cùng kích động!" "Tôi cảm thấy chương trình khảo cổ này có độc!" "Tuy xem rất đáng sợ, nhưng lại không thể ngừng xem!" "Có ai đang ở ngoài Cao Lăng không?" "Mẹ nó!

Đừng nói nữa, ở đây người đông như kiến, tôi bán mười thùng nước, thu nhập năm con số rồi!" "Vãi chưởng!" "Nước gì thế, nước thánh à?" "Nước khoáng mấy đồng một chai thôi!

Nhưng tôi bán mấy trăm đồng một chai, người ta còn tranh nhau mua ấy chứ!" "Đm!" "Tôi cũng phải đi bán nước mới được!" … Chui qua cái lỗ, Bố Phương đã ở phía sau bức tường.

Hắn cầm đuốc soi sáng.

Chỉ thấy một con đường hầm, không biết dẫn đến đâu.

Nhanh chóng, ba người còn lại cũng qua theo.

Thần Ngọc Kỳ lên tiếng: "Chúng ta đi thôi." "Không vội." "Tôi sẽ thắp thêm một ngọn đuốc để ngăn lũ thi miết." Nói xong, Bố Phương lấy một ngọn đuốc từ không gian hệ thống, châm lửa, rồi đặt lên trên cái lỗ.

"Lũ thi miết sợ lửa sao?" Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc.

"Ừm." Bố Phương gật đầu.

Có ngọn đuốc ở đó, lũ thi miết không dám bò qua.

Thấy vậy!

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta đã vào đây được mười ba tiếng rồi.” Hạ Tiểu Vũ nhìn đồng hồ, lên tiếng nói.

“Hả?” “Thời gian trôi nhanh vậy sao?” Người quay phim kinh ngạc.

“Nghỉ ngơi tại chỗ.” Bố Phương nói: “Nếu đi tiếp, lỡ gặp nguy hiểm, có thể sẽ mất mạng.” “Được.” Mọi người đều gật đầu.

Họ đặt ba lô xuống đất, dựa vào tường, ăn lương khô, thịt bò khô và uống nước.

“Đúng rồi anh Bố.” “Tiền tệ thông thường có thể dọa được lũ thi miết không?” Thần Ngọc Kỳ hỏi.

“Không thể!” Bố Phương lắc đầu, nói: “Đại Ngũ Đế Tiền rất đặc biệt, ví dụ như xâu tôi đeo trên cổ tay trái này, nó được chọn từ những đồng tiền sản xuất vào những năm thịnh vượng nhất của năm vị hoàng đế!” “Nếu là tiền xu sản xuất thời hiện đại, thì hoàn toàn không có tác dụng gì!” “Ngoài ra, nếu có bạn nào trong phòng livestream định đi trộm mộ, thì tuyệt đối đừng mua Đại Ngũ Đế Tiền trên mạng hay ở chợ đồ cổ, vì tất cả chúng đều là hàng giả!” “Đại Ngũ Đế Tiền thật sự bây giờ rất hiếm, khó mà thấy được!” Nghe vậy, những người trong phòng livestream vốn định mua Đại Ngũ Đế Tiền, rồi mua thêm ít máu chó mực và các trang bị khác để đi trộm mộ, liền lập tức từ bỏ ý định.

Họ sợ mua phải hàng giả, vào mộ cổ rồi mất mạng oan uổng.

“Đi theo anh Bố vào mộ, những gì trải qua trên đường đi đã cho em hiểu rằng, chỉ khi mạnh mẽ mới có thể bảo vệ người khác.” Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương nói.

“Bây giờ tôi chỉ hy vọng, sự mạnh mẽ của tôi sau này sẽ không

cần dùng đến." Bố Phương nói: "Cô hiểu ý tôi chứ?" "Điều này em biết." Thần Ngọc Kỳ gật đầu, nói: "Đi một mạch đến cuối cùng, giữa đường không gặp nguy hiểm." "Không sai." Bố Phương đáp.

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều trêu chọc.

"Bố gia, anh đang mơ mộng hão huyền à?" "Mộ Tào Tháo nguy hiểm như vậy, anh nghĩ có thể an toàn đi đến tẩm điện, rồi mở nắp quan tài của Tào Tháo sao?" "Ghen tị với Bố gia thật." "Có thể tương tác với nữ thần của tôi, Thần Ngọc Kỳ!" "Nhìn Thần Ngọc Kỳ, tôi lại nhớ đến vai Triệu Mẫn mà cô ấy đóng trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký!" "Hy vọng Bố gia đóng vai Trương Vô Kỵ, có một cảnh hôn với Thần Ngọc Kỳ!" "+1+1!" … Trong mộ cổ, mấy người không hề có chút buồn ngủ nào.

Họ biết rằng, ngủ trong mộ là một hành vi vô cùng nguy hiểm.

Hạ Tiểu Vũ nghỉ ngơi một lúc, đứng dậy, cầm đèn pin soi lên tường, quay mặt về phía camera nói: "Đây là một con đường hầm được xây dựng nhân tạo, sử dụng gạch đá xanh xếp chồng lên nhau.

Gạch là vật liệu rất phổ biến trong cuộc sống của chúng ta, lịch sử của gạch cũng rất lâu đời, từ cổ chí kim đã có mấy nghìn năm." "Nhưng hiện tại, gạch là một loại vật liệu thông dụng nhất trong ngành xây dựng." "So với gạch hiện đại, gạch cổ đại mang nhiều giá trị văn hóa sâu sắc hơn, đặc biệt là từ thời nhà Đường." "Sưu tầm gạch cổ, chắc hẳn ít người nghe nói đến." "Món đồ sưu tầm này ở thành phố Lô Châu cũng là một thú chơi khá kén người." "Nhưng, tuy sưu tầm gạch cổ không được công chúng biết đến rộng rãi, nhưng nó lại có nền tảng văn hóa lịch sử phong phú, từ thời Đường, Tống đã có văn nhân mặc khách có sở thích dùng gạch cổ làm nghiên mực." "Thời Minh Thanh, mài gạch cổ làm nghiên là một việc rất phổ biến.

Đồng thời, các bản dập từ gạch cũng lần lượt ra đời." Nghe

những lời này, khán giả đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Hạ mỹ nữ 666 a!" "Kiến thức thật là phong phú!" "Thật không ngờ, tổng tài Hạ lại am hiểu đến vậy!" "Chắc trước đây cô ấy đã xem không ít tài liệu cổ đại rồi nhỉ?" Bố Phương không có hứng thú với gạch mộ, lên tiếng nói: "Chúng ta đi suốt chặng đường, sóng này chưa qua sóng khác đã tới, điều này cho thấy chúng ta không còn xa mộ thất nữa." "Nếu đi tiếp, có lẽ sẽ thấy được mộ thất!" Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều vô cùng kích động!

"Nếu đã như vậy, thì đi một mạch đến cuối cùng đi!" "Bố gia, đừng ngồi nữa, đứng dậy, xông lên phía trước đi!" "Tôi không nói nhiều, tôi muốn xem Bố gia đối đầu trực diện với tống tử!" Thấy khán giả thúc giục, Bố Phương lắc đầu, nói: "Đã vào mộ cổ mười mấy tiếng đồng hồ, chưa ăn uống gì, bây giờ ăn xong rồi, phải nghỉ ngơi cho thật tốt, để tinh thần và thể lực hồi phục." "Nếu không lỡ gặp nguy hiểm, tốc độ phản ứng của não bộ sẽ giảm xuống!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều không vui.

"Vãi chưởng!" "Phải nghỉ ngơi sao?" "Vậy thì không livestream nữa à?" "Đậu!" "Tôi xem chưa đã nghiền mà!" "Hy vọng lúc nghỉ ngơi cũng đừng tắt livestream!" "Tôi muốn xem Bố gia ngủ." "Mấy người trên lầu, im miệng đi!" "Bố gia cần nghỉ ngơi, phục hồi tinh thần và thể lực!" "Cảm ơn mọi người đã thông cảm cho tôi." Bố Phương lên tiếng: "Trong quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy, có một câu nói, 'Gà gáy đèn tắt không trộm mộ', ý là, buổi tối trộm mộ đến canh ba canh năm gà gáy, lúc canh ba thì không thể ở lại trong mộ cổ nữa, phải rút lui." "Đương nhiên, không rút lui cũng được, xảy ra chuyện gì thì tự mình gánh chịu." "Nói một cách dễ hiểu hơn, người trộm mộ, không giống người bình thường, mà là nửa người nửa quỷ.

Khi người khác ngủ vào ban đêm, đó mới là thời gian làm việc của kẻ trộm mộ.

Họ vào mộ cổ tìm vàng.

Nếu một ngày không đào thông được đường vào mộ, có thể mất mười ngày, nửa tháng.

Nhưng có một quy tắc, đó là 'Gà gáy đèn tắt không trộm mộ', sau canh ba, không được chạm vào quan tài." "Bởi vì mỗi thế giới đều có quy tắc của nó." "Thế giới sau khi gà gáy, thuộc về dương!" "Ban đêm âm khí nặng, lúc này cần phải tránh đi, gọi là người dương nhường đường, người âm lui tránh!" "Nói cách khác, vào ban đêm, là lúc người âm đi lại, người dương phải tránh đi!" "Gà gáy vào khoảng canh ba đến canh năm, từ canh ba trở đi, không còn thuộc về thời gian của kẻ trộm mộ nữa." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Tôi phục rồi!" "Quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy nhiều thật!" "Nếu Bố gia không nói ra, tôi cũng không biết đâu!" "Không cẩn thận lại biết thêm kiến thức mới!" … Bố Phương tiếp tục nói: "Bây giờ bên ngoài là ban ngày, trời đã sáng, nhưng trong mộ cổ thì không có ngày đêm gì cả." "Trong mộ cổ quanh năm bốn mùa, đều tối tăm không thấy mặt trời, âm u rợn người, cực kỳ đáng sợ, nếu là kẻ nhát gan vào đây, sẽ bị dọa chết." Nói xong, Bố Phương nhìn Hạ Tiểu Vũ nói: "Đừng xem nữa, nghỉ ngơi đi, tôi canh cho." "Vâng, anh Bố." Hạ Tiểu Vũ gật đầu, nói với khán giả trước TV rằng họ sẽ nghỉ ngơi, rồi đi đến bên cạnh Thần Ngọc Kỳ ngồi xuống.

Người quay phim cũng đặt máy quay xuống, dựa vào tường, nhắm mắt lại.

Thấy mấy người nhắm mắt nghỉ ngơi, Bố Phương đi đến chỗ đống gạch đá đã bịt kín lối đi.

Chương 708

Hắn phát hiện những con thi miết to như con rùa già đều đã biến mất.

Đối với hắn, đây là một tin tốt.

"Phù!" Thở ra một hơi, Bố Phương thầm nghĩ: "Bắt đầu rút thưởng!" Hắn quyết định dùng hết ba lần rút thưởng, sau đó mới nghỉ ngơi.

Cũng không biết đi tiếp sẽ gặp nguy hiểm gì.

Hy vọng những thứ rút được có thể hữu dụng.

Nhắm mắt lại, Bố Phương thấy trong đầu hiện ra một vòng quay, và nó bắt đầu chuyển động.

Khi kim chỉ dừng lại, bên tai hắn vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ rút trúng: Một thùng Hồng Ngưu!" "Phần thưởng đã được đưa vào không gian hệ thống!" "Phụt!" Nghe vậy, Bố Phương phun ra một ngụm máu già!

"Vãi chưởng!" "Bố gia phun máu rồi?" "Trời ơi!" "Chuyện gì vậy?" "Nói thật, tôi sốc luôn!" "666 a!" "Vừa rồi còn đang yên đang lành, sao lại phun máu rồi?" Liếc nhìn bình luận, thấy khán giả kinh ngạc, Bố Phương lau vết máu ở khóe miệng, nói với mọi người: "Các vị khán giả, cứ yên tâm, tôi chỉ đang nhổ nước bọt thôi." Nghe những lời này, khán giả đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "666 a!" "Bố gia, anh nhổ nước bọt?

Không phải phun máu?" "Nước bọt mà lại có màu vàng óng, chuyện này mà truyền ra ngoài, e là có thể chấn động thế giới mười năm!" … Hồng Ngưu có thể giúp tỉnh táo, Bố Phương không tính toán

với hệ thống, tiếp tục thầm nghĩ: “Bắt đầu rút thưởng!” “Đinh!” “Chúc mừng nhận được ba mươi que pháo sáng!” Thứ này không tệ.

Bố Phương không mang theo pháo sáng, bây giờ có rồi, nếu phía trước có nguy hiểm không nhìn rõ, có thể ném một que ra để soi đường.

Chỉ là, số lượng hơi ít.

“Tiếp tục!” “Đinh!” “Chúc mừng ký chủ rút trúng ba khối Kỳ Lân Kiệt ngàn năm tuổi!” Đây mới là thứ tốt!

Bố Phương biết, Kỳ Lân Kiệt có công hiệu thần kỳ.

Sau khi dùng, máu trong cơ thể người sẽ dần dần được thanh lọc thành máu kỳ lân, có thể xua đuổi côn trùng và chữa lành vết thương.

Khi máu hoàn toàn được thanh lọc thành máu kỳ lân, chỉ cần một giọt cũng có thể khiến nữ tống tử ngàn năm run sợ!

Bảo bối như vậy, có thể nói là hiếm thấy trên đời!

Hắn không ngờ lại rút được ba khối.

Bố Phương lấy một khối Kỳ Lân Kiệt từ không gian hệ thống.

Đó là một vật thể hình vuông màu đỏ sẫm.

Bố Phương dùng dao găm chiến thuật, cắt nó thành ba phần.

Hắn đi đến chỗ Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ, lấy ra hai miếng, đút vào miệng mỗi người một miếng.

Kỳ Lân Kiệt vừa vào miệng đã tan ngay.

“Hít!” “Bố gia cho hai cô gái ăn cái gì vậy?” “Xuân dược à?” … Không nhìn bình luận, Bố Phương đi đến chỗ người quay phim, cũng cho anh ta một miếng.

Ba người họ có thể ăn được Kỳ Lân Kiệt, có lẽ cũng là ý trời.

Tuy một khối Kỳ Lân Kiệt chia làm ba phần, công hiệu giảm đi nhiều, nhưng tóm lại, có còn hơn không.

"Bố Phương, anh cho chúng tôi ăn gì vậy?" Lúc này, cả ba người đều mở mắt ra, cảm thấy tinh thần sảng khoái, không nhịn được hỏi.

"Kỳ Lân Kiệt!" Bố Phương nói: "Ăn nó vào, tuổi thọ tăng thêm mười năm, có thể chữa thương và xua đuổi côn trùng." "Đương nhiên, đuổi muỗi, gián, kiến thì được, chứ thi miết thì không được!" "Bởi vì tôi đã chia Kỳ Lân Kiệt thành ba phần!" Nghe xong lời của Bố Phương, cả ba người đều kinh ngạc.

Giây tiếp theo!

Người quay phim trực tiếp quỳ hai gối xuống đất, dập đầu ba cái với Bố Phương, "Bố gia, cảm ơn anh đã cho tôi ăn Kỳ Lân Kiệt, cảm kích vô cùng, sau này tôi là người của anh, anh bảo tôi làm gì, tôi làm nấy!" "Đứng dậy đi." Bố Phương đỡ anh ta dậy, "Mẹ của tôi là An Lạc, chúng ta đều là đồng bào, tôi hy vọng cô Thần, cô Hạ và cả anh nữa có thể cùng tôi an toàn ra khỏi mộ Tào Tháo." "Nhất định có thể." Người quay phim lau đi những giọt nước mắt vui mừng, nói.

"Anh Bố, anh tốt thật." Hai cô gái vô cùng cảm động, trong mắt tràn đầy hình ảnh của Bố Phương.

Khán giả ngồi trước TV và trong phòng livestream đều nghe thấy cuộc đối thoại của mấy người.

Họ vô cùng ghen tị với ba người đã được ăn Kỳ Lân Kiệt.

"Vãi chưởng!" "Ăn Kỳ Lân Kiệt có thể tăng tuổi thọ mười năm?" "Bố gia, anh đang lừa ai vậy?" "Dù sao thì tôi không tin!" "Dùng mông cũng biết, chắc chắn là Bố gia đang trêu ba người họ thôi!" "Dưới gầm trời này, làm gì có chuyện đó?" "Nếu trạng thái đã hồi phục." "Vậy thì, Bố gia, tiếp tục dẫn đường đi!" "Nói thật, tôi không thể chờ

đợi được nữa rồi!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả thúc giục, Bố Phương lắc đầu, nói: "Tạm thời chưa đi, chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây, để hồi phục tinh thần và thể lực." Nói xong, hắn dựa vào tường, nhắm mắt lại.

Cũng không biết qua bao lâu, Bố Phương mở mắt ra, phát hiện hai bên đều có một cô gái.

Cả hai đang ôm cánh tay hắn ngủ.

Đúng lúc này, hai cô gái cũng mở mắt, yếu ớt nói: "Cho em ngủ thêm một lát nữa." Tuy hai người ngủ như vậy khiến Bố Phương rất có cảm giác, nhưng, trong phòng livestream có mấy chục triệu người đang nhìn!

Chương 709

Chẳng lẽ hôm qua khán giả đã nhìn chằm chằm cả đêm?

Không nghĩ nhiều, Bố Phương liếc nhìn đồng hồ, bây giờ là 8 giờ 13 phút sáng.

"Đừng ngủ nữa." Bố Phương lay lay cơ thể mềm mại của hai cô gái, muốn đánh thức họ, chỉ là hai cô gái không muốn tỉnh.

Đợi hơn mười phút, thấy ba người vẫn ngủ, Bố Phương đột nhiên nói: "Có ma!" Ma?

Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ giật mình tỉnh giấc, cơn buồn ngủ giảm đi bảy phần.

Người quay phim cũng vậy, đột nhiên mở mắt ra.

"Ma ở đâu?" Ba người nhìn Bố Phương, vẻ mặt kinh ngạc.

"Tôi hoa mắt." "Xin lỗi nhé." Bố Phương cười nói.

Ba người: "…" "Anh Bố, lần sau đừng làm vậy nữa." "Chúng em chịu không nổi đâu." Hai cô gái nói.

"Được." Bố Phương gật đầu, nói: "Nếu đã tỉnh cả rồi." "Vậy thì ăn chút đồ, uống chút nước, mười phút sau bắt đầu hành động!" Nghe vậy, ba người đều gật đầu.

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều kể lại chuyện tối qua!

"Bố gia có lẽ không biết, tối qua hai cô gái ở bên cạnh anh, chỉ là lúc ngủ, đột nhiên toàn thân run rẩy, chắc là do lạnh, nên mới ôm cánh tay anh ngủ." "Ghen tị chết Bố gia mất!" "Tay trái là nữ thần Thần Ngọc Kỳ, tay phải là bạch phú mỹ Hạ Tiểu Vũ!" "Thật khiến người

khác ghen tị!" "…" "Vãi, bốn người họ thật sự ở trong mộ cổ!" "Mẹ nó!" "Ban đầu tôi không tin!" "Bây giờ tận mắt chứng kiến, tôi tin rồi!" "Người trên lầu mới vào đúng không?" "Tiếc quá, bỏ lỡ cảnh hay rồi!" "Nói thật, tôi xem tin tức đưa tin mới vào đây!" "Đúng rồi!" "Hôm nay tôi xem một tin tức, liên quan đến Chu Cầm, tỉnh Trà Hoa đã tìm thấy bằng chứng Chu Cầm cùng hai ông già khác xuống làng lừa đảo dân làng lấy đồ cổ, bỏ túi riêng!" "Nếu không có gì bất ngờ, Chu Cầm có lẽ phải ngồi tù mọt gông!" Nghe lời của người bạn cuối cùng, Bố Phương biết, Chu Cầm đã vào tù rồi.

Trong lúc hắn ngủ, trên mạng đã nổ ra một tin tức lớn liên quan đến Chu Cầm.

Không nghĩ nhiều, Bố Phương quay mặt về phía camera, cũng không nhắc đến cái tên xui xẻo Chu Cầm, lên tiếng nói: "Xin chào các vị khán giả, sau một ngày nghỉ ngơi, tinh thần và thể lực của tôi đã hồi phục." "Mấy người kia cũng vậy." "Tiếp theo, sau khi kiểm tra trang bị, chúng tôi sẽ tiếp tục đi về phía trước." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích.

"Tôi bị sao thế này?" Lúc này, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ, cảm thấy cánh tay, chân và cổ ngứa ngáy, sắc mặt không tốt nói.

"Trời ơi!" "Sao lại thế này?" "Tôi cảm giác toàn thân như bị muỗi đốt, ngứa quá!" người quay phim nói.

Nhanh chóng, cả ba người đều bắt đầu gãi ngứa.

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream thấy ba người có vấn đề về sức khỏe, đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Vừa rồi còn đang yên đang lành, sao đột nhiên lại vậy?" "Rốt cuộc là chuyện gì?" "Bố gia không sao, mà ba người kia

lại có chuyện?" "Theo lý mà nói, ba người họ đã ăn Kỳ Lân Kiệt, cơ thể không nên bị ngứa mới đúng!" "Quỷ dị thật!" "Ba người họ bị bệnh ngoài da à?" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả đoán mò, Bố Phương cũng không biết câu trả lời, hắn bật đèn pin, đi đến trước mặt hai cô gái, trực tiếp đưa tay trái ra, nắm lấy tay trái của Thần Ngọc Kỳ nhìn một cái.

Chỉ thấy cánh tay trắng như tuyết có những nốt đỏ li ti, nhỏ hơn hạt ngô rất nhiều.

"Vãi chưởng!" "Những nốt đỏ này là gì vậy?" "Mẹ nó!" "Tôi bị hội chứng sợ lỗ, chịu không nổi rồi!" "Chẳng lẽ những nốt đỏ này vừa mới phát tác?" "Xong rồi, nữ thần của tôi, Thần Ngọc Kỳ…" "Chẳng lẽ ba người họ ăn Kỳ Lân Kiệt mới bị vậy?" Nhìn thấy bình luận cuối cùng, thấy có người đổ tội cho mình, Bố Phương không nói nhiều, lên tiếng: "Nói thật, ba người họ hôm qua ăn Kỳ Lân Kiệt, máu chưa kịp thay đổi, vẫn giống như người bình thường." "Tuyệt đối không phải do ăn Kỳ Lân Kiệt mới sinh ra những nốt đỏ này!" Sở dĩ hắn chắc chắn như vậy, là vì trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Ngô Tà sau khi ăn Kỳ Lân Kiệt, cơ thể không hề có biểu hiện gì bất thường.

"Anh Bố, gãi giúp em!" Hai cô gái vô cùng khó chịu.

Bố Phương không để ý đến hai cô gái, nói: "Mở miệng ra!" Nghe vậy!

Ba người đều ngẩn ra, sau đó mở miệng.

"Xoẹt!" Bố Phương rút con dao găm chiến thuật trong túi đeo chân ra, rạch một đường trên ngón trỏ tay trái, sau đó, nhỏ cho mỗi người một giọt máu!

Giọt máu vàng óng, vừa vào miệng đã tan ra.

Giây tiếp theo, cả ba người cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Nhìn lại cánh tay, chân và tay, những nốt đỏ đã biến mất!

"Trời ơi." "Anh Bố, máu của anh thần kỳ thật!" "Yêu anh mất rồi!" Thần Ngọc Kỳ chuyển từ buồn sang vui, cười nói với Bố Phương.

"Bố gia, tôi không phục tường, chỉ phục anh thôi!" người quay phim nói.

"Anh Bố lợi hại." Hạ Tiểu Vũ giơ ngón tay cái với Bố Phương, sau đó nói: "Mà anh Bố, không phải anh cho chúng tôi ăn Kỳ Lân Kiệt sao?

Không có công năng giảm ngứa, chữa thương à?" "Có." Bố Phương rất chắc chắn, nói: "Chỉ là Kỳ Lân Kiệt chưa kịp thay đổi máu của các người, cần một khoảng thời gian nhất định." "Thì ra là vậy." Nghe vậy, ba người đều đã hiểu.

Thấy máu của Bố Phương, chỉ cần một giọt đã có thể khiến ba người hồi phục, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "666 a!" "Một giọt máu, cứu được một người!" "Mẹ nó!

Tin tức lớn đây!" "Tôi bị AIDS, Bố gia, có thể cho tôi một giọt máu không?" "Người trên lầu, đừng hỏi, hỏi cũng không cho đâu!" "Tôi đề nghị anh cứ nằm trên giường, chờ các nhà y học nghiên cứu ra thuốc chữa AIDS đi!" "Nói thật, tại sao ba người họ lại xuất hiện những nốt đỏ trên người?" "Bố gia, anh biết không?" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Trên người xuất hiện những nốt đỏ, thuộc về bệnh ngoài da!" Nói xong, Bố Phương nhìn ba người Thần Ngọc Kỳ hỏi: "Lúc đi trong đường hầm, ba người có bị dây leo gai đâm phải không?" "Có." Ba người đều gật đầu.

Sau đó vén tay áo, chỉ vào vết thương bị dây leo gai đâm cho Bố Phương xem.

Chương 710

Bố Phương thấy vết thương bầm tím to bằng đầu tăm, suy nghĩ ba giây, nghiêm túc nói: "Nếu tôi không đoán sai, có khả năng loại thực vật đó có độc, hoặc là gai của nó chưa được lấy ra, dẫn đến nhiễm trùng cục bộ!" Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, cảm thấy Bố Phương nói rất có lý.

"Tôi thật sự tò mò, rốt cuộc loại dây leo đó là thực vật gì?" Thần Ngọc Kỳ nói.

"Chắc là loại thực vật hiếm thấy trên đời!" Hạ Tiểu Vũ đoán.

"Kệ nó là loại dây leo gì!" "Lần sau gặp lại, tôi sẽ nhổ nó tận gốc!" Bố Phương chỉ xuống chân, nhìn ba người bên cạnh nói.

Giọng không lớn, nhưng đầy bá khí.

Trong phút chốc, cả ba người đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Dưới gầm trời này, e là chỉ có Bố Phương mới dám nói ra những lời như vậy!

"Vãi chưởng!" "Bố gia của tôi lợi hại quá!" "Cứ mạnh mẽ như vậy nữa, tôi thành fan mất!" "Tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "233, ngồi xem Bố gia bị dây leo quấn chết!" "Người trên lầu, ngậm cái mồm quạ của anh lại!" … "Phù!" Thở ra một hơi, Bố Phương liếc nhìn ba người, thấy họ đã chuẩn bị xong, liền đổ dầu hỏa lên đuốc châm lửa, sau đó dẫn ba người tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước mộ đạo một màu đen kịt.

Bên trong mộ đạo vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân và tiếng hít thở của bốn người.

Đi được một lúc, Bố Phương đột nhiên dừng lại, phát hiện trên tường hai bên mộ đạo có những bọc trứng màu xám, giống như những quả trứng ếch dính chặt vào nhau.

"Ực!" Hắn không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Bố Phương giơ đuốc lên, soi sáng bức tường bên trái.

Khán giả trong phòng livestream đều thấy được, nhưng không biết đó là thứ gì.

"Mẹ ơi!" "Cái gì vậy?" "Trứng ếch à?" "Có thể xác định, nó giống trứng ếch, nhưng không phải trứng ếch!" "Đúng vậy, chắc chắn là trứng do thứ gì đó đẻ ra!" "Trời ơi!" "Số lượng nhiều quá!" "Kinh khủng quá!" "Nói thật, mộ Tào Tháo đáng sợ thật!" "Đi suốt chặng đường, phát hiện ra quá nhiều thứ!" "Bố gia, anh có biết những cái 'trứng' này là gì không?" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả không biết, Bố Phương cũng lắc đầu, "Các vị khán giả, tôi cũng là lần đầu tiên thấy những hạt đen nhỏ giống trứng ếch này, tôi không biết." "Số lượng trứng này nhiều thật." "Chắc phải có mấy nghìn cái." Thần Ngọc Kỳ nói.

"Ngôi mộ cổ ngàn năm này, đúng là chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị!" Hạ Tiểu Vũ cảm thán.

"Nếu là trứng!" "Vậy thì nhất định phải có phôi thai!" Bố Phương nói xong, đeo găng tay vào, vốc một nắm trứng lên, sau đó cầm đuốc soi sáng.

Chỉ thấy, những quả trứng này dính vào nhau, từng cụm từng cụm.

Bên trong những hạt đen trong suốt to bằng móng tay cái, có một con thi miết nhỏ xíu.

Đó là phôi thai của thi miết, chưa trưởng thành.

“Tôi biết rồi.” “Đây là trứng thi miết!” Bố Phương nhận ra, trực tiếp đập nắm trứng thi miết lên tường.

“Thật không ngờ.” “Trứng thi miết lại có hình dạng như vậy.” Thần Ngọc Kỳ cảm thán.

“666 a!” “Nhìn một lúc là Bố gia biết ngay!” “Chẳng lẽ con đường hầm này là nơi thi miết sinh sản?” “Nơi này không nên ở lâu!” “Bố gia, mau đi đi!” “Cẩn thận bị thi miết bao vây!” Bố Phương không nhìn bình luận, cầm đuốc soi xuống chân tường, chỉ thấy có một cái lỗ to bằng hai lòng bàn tay úp lại, không chỉ một cái.

Cứ cách nửa mét lại có một cái lỗ.

Những cái lỗ này không được xây bằng gạch xanh, chứng tỏ lũ thi miết trong mộ cổ này là do con người nuôi.

Nơi này được thiết kế để làm nơi sinh sản cho thi miết.

Hiểu ra rồi, Bố Phương quyết định đốt hết số trứng này.

Không nói nhiều, ý niệm vừa động, hắn lấy thùng sắt chứa dầu hỏa từ không gian hệ thống ra.

Giây tiếp theo, một thùng sắt màu xanh lá cây xuất hiện dưới chân Bố Phương.

Ba người có mặt tại hiện trường, cùng khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

“Vãi chưởng!” “Cái thùng sắt lớn này?” “Mẹ ơi!” “Xuất hiện thế nào vậy?” “Đm!

Thật không thể tin nổi!” “Xuất hiện từ hư không à!” “Trời ơi!” “Nói thật, tôi sốc luôn!” “Bố gia, lúc biến ra thứ gì đó, có thể báo trước một tiếng được không?” “Thật tò mò, cái thùng sắt lớn này từ đâu ra vậy?” “Hít!” “Chẳng lẽ Bố gia có năng lực dịch chuyển không

gian?" "Lợi dụng một loại năng lực đặc biệt nào đó, vận chuyển từ một nơi nào đó đến đây?" Trong lúc Bố Phương dùng tay vặn nắp thùng, hắn liếc nhìn bình luận, thấy khán giả đều kinh ngạc, liền cười nói: "Các vị khán giả, không cảm thấy không thể tin nổi sao?" "Đương nhiên rồi!" "Bố gia, anh đang biết rồi còn hỏi à!" "Sau này những chuyện như thế này còn nhiều." "Thấy nhiều rồi sẽ không thấy kỳ lạ nữa." Bố Phương nói xong, xách thùng sắt lên, đổ dầu hỏa bên trong lên trứng thi miết trên tường.

Sau đó hắn đi dọc theo bức tường đổ dầu.

Thần Ngọc Kỳ cầm đèn pin giúp hắn soi sáng.

Trứng thi miết trên tường chỉ dài khoảng bảy, tám mét.

Đổ xong, Bố Phương xách thùng sang bức tường mộ đạo bên kia, sau khi quay về chỗ cũ, hắn thu thùng sắt vào không gian hệ thống.

Sau đó, dẫn ba người đến đầu mộ đạo.

"Thiêu chết các ngươi, có lẽ cũng là ý trời." Bố Phương cầm đuốc chạm vào tường, ngọn lửa bùng lên ngay lập tức.

Chương 711

Bên kia cũng được châm lửa!

Thấy vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều đã hiểu.

Thùng sắt mà Bố Phương lấy ra, bên trong chứa dầu hỏa, mục đích là để thiêu chết trứng thi miết!

Thấy cảnh này, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra.

Thùng sắt mà Bố Phương lấy ra chứa đầy dầu hỏa, mục đích là để thiêu chết đám trứng của con Thi Miết.

"Bố gia giết sạch trứng Thi Miết, đúng là một hành động sáng suốt!" "Con Thi Miết định ăn thịt Bố gia à?" "Chắc chắn là không, nó đẻ trứng xong thì bị Bố gia đốt nhà rồi!" "Có câu nói gì ấy nhỉ?" "Không phải không báo, mà là giờ chưa tới!" "Đúng, câu đó đấy!" Đi được một lúc, Bố Phương thấy mộ đạo thay đổi.

Phía trước là một con dốc nghiêng xuống dưới, cuối đường tối om, không biết có gì đang chờ đợi.

"Bố tiên sinh, không đi nữa sao?" Thần Ngọc Kỳ hỏi.

Cô thường xuyên đi trên những con dốc nên không hề sợ hãi con đường dốc này.

"Đợi đã!" "Để tôi xem con đường dốc này rốt cuộc dài bao nhiêu!" Bố Phương vừa nói vừa lấy ra một cây pháo sáng từ không gian hệ thống.

Thứ này giống như một cây gậy huỳnh quang, chỉ cần bẻ một cái là sẽ phát ra ánh sáng.

“Vút!” Bố Phương ném nó xuống.

Cây pháo sáng rơi xuống đất rồi lăn tròn xuống dốc.

Nơi nó đi qua, mọi thứ đều được chiếu sáng rõ ràng.

Không lâu sau, cây pháo sáng đã lăn đến điểm thấp nhất, cách vị trí của họ khoảng chừng ba mươi mét.

Bố Phương châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nhả khói ra từ mũi, nói: “Lăng mộ thời Tào Ngụy đa số có hình chữ ‘Mễ’ (hình hạt gạo), một số ít có hình chữ ‘Tỉnh’ (hình giếng)!” “Lăng mộ của Tào Tháo có khả năng là loại trước!” “Con đường chúng ta đang đi là đi xuống!” “Ngôi mộ này là mộ trong mộ.

Phía trên là mộ hợp táng của cha con Tào Du, phía dưới là mộ của Tào Tháo.

Tôi đi vào từ chân núi, cứ thế tiến sâu vào trong.

Vị trí hiện tại của chúng ta có lẽ là khu vực trung tâm của lăng mộ.” “Nếu đi xuống tiếp, chúng ta sẽ tiến vào địa cung của cổ mộ!” “Nếu không có gì bất ngờ, chúng ta sắp thấy được mộ thất rồi!” Nói xong, Bố Phương dẫn đầu đi xuống.

Đó là một con dốc không có bậc thang, nên khi đi xuống, tốc độ không thể kiểm soát, rất nhanh.

Bốn người phải giữ vững gót chân.

Bố Phương liếc nhìn phía sau, đặc biệt khâm phục anh quay phim đang vác máy quay.

Hắn đi đâu, đối phương theo đó.

Quay đầu nhìn về phía trước, hắn thấy không gian bên trong khá lớn, không còn là mộ đạo nữa.

Nhặt cây pháo sáng dưới đất lên, Bố Phương ném nó ra xa.

Cây pháo sáng bay đi hơn chục mét rồi rơi xuống, chiếu sáng xung quanh như ban ngày!

Chỉ thấy nơi đó có một bãi thi thể.

Những thi thể này đều mặc đồ trắng, để tóc dài, không phân biệt được nam nữ, khuôn mặt khô quắt, teo tóp.

Thị lực của Bố Phương không bị ảnh hưởng nên có thể nhìn rất rõ.

Nhưng ba người bên cạnh thì khác, thị lực của họ không tốt bằng, chỉ thấy lờ mờ có những xác chết đang nằm đó.

"Hít!" Hai cô gái hít một hơi khí lạnh, kinh hãi nói: "Sao ở đây lại có nhiều người chết như vậy?" "Những người này chắc chắn đều là ma quỷ!" Anh quay phim mặt mày hoảng hốt.

"Bốp!" Bố Phương vỗ vào cánh tay anh ta, giúp anh ta hoàn hồn, nói: "Đừng sợ, nếu tôi đoán không lầm, những người này đều là nô lệ!" "Vãi chưởng!" "Nô lệ?" "Chết ở đây sao?" "Bố gia, sao anh biết vậy?" "Nói thật, đáng sợ quá đi!" "Mấy cái xác này kinh khủng quá!" "Cứ lẳng lặng nằm ở đó!" Nhìn lướt qua màn hình đạn mạc, Bố Phương nói: "Các vị khán giả, đừng vội, lát nữa những gì mọi người muốn biết, tôi sẽ nói hết!" Lời của hắn vừa dứt!

"Ọe!" Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ, hai cô gái, bỗng nhiên nôn khan.

"Hai người không sao chứ?" Thấy sắc mặt hai cô gái không tốt, Bố Phương quan tâm hỏi.

"Không sao." Hai cô gái lắc đầu, đồng thanh nói: "Lúc nãy có một luồng gió lạnh mang theo mùi hôi thối ập đến, chẳng lẽ anh không ngửi thấy sao?" Vừa nói, hai người cùng với anh quay phim đã đeo mặt nạ phòng độc lên.

“Ngửi thấy rồi.” Bố Phương gật đầu.

Mùi đó là do xác chết phân hủy tạo ra, cực kỳ khó ngửi.

Chương 712

"Vù vù vù!" Lúc này, lại một luồng gió lạnh mang theo mùi hôi thối ập đến.

Khi nó tiếp xúc với ngọn đuốc, ngọn lửa lập tức bùng cháy dữ dội, phát ra tiếng "tí tách"!

Thấy vậy, Bố Phương lên tiếng: "Trong không khí có rất nhiều tạp chất, để an toàn, ba người hãy đeo mặt nạ phòng độc vào." "Vâng." Ba người đều gật đầu.

Lấy ra thêm hai cây pháo sáng, Bố Phương bẻ gãy chúng rồi ném về hai phía.

Dưới ánh sáng rực rỡ, chỉ thấy hai bên có hai hàng cột đá.

Mỗi cây cột đều buộc một xác khô không còn chút máu thịt!

"Nơi này, là nơi dùng để tế tự!" Bố Phương nhìn thẳng vào ống kính nói.

"Vãi chưởng!" "Tế tự?" "Tôi đã nói mà, sao ở đây lại có nhiều người chết thế!" "Hóa ra là nơi tế tự!" "Bố gia, mau rời khỏi đây đi!" "Đáng sợ quá!" "Thật lòng mà nói, tuy không ở hiện trường nhưng nhìn thấy người chết, tôi cũng sợ!" "Tôi cũng vậy!" Bố Phương liếc nhìn đạn mạc, nói: "Những vị có sức chịu đựng tâm lý không tốt có thể nheo mắt lại mà xem, như vậy sẽ không nhìn rõ thi thể nữa." Nói xong, hắn cầm đuốc đi về phía trước, tìm kiếm lối ra khỏi điện tế tự.

"Hi hi hi!" Đúng lúc này, một tràng cười sắc lẹm của phụ nữ từ trên không trung vọng xuống!

Nghe tiếng cười, mấy người trong điện tế tự đều run lên vì lạnh!

"Vãi chưởng!" "Nữ quỷ!" Nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo của

người phụ nữ, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

Trong điện tế tự lúc này, chỉ có chủ kênh Bố Phương, hai cô gái và một anh quay phim.

Bây giờ đột nhiên vang lên tiếng cười, không phải nữ quỷ thì là gì?

"Chạy đi!" "Bố gia, đừng đứng ngẩn ra đó!" "Mau quay lại đi!" "Không thì sẽ bị nữ quỷ bóp chết tươi đấy!" "Tổ cha nó!

Lão tử sợ tè ra quần rồi!" "Đi đâu?" "Chẳng phải chỉ là một con nữ quỷ thôi sao?" "Bố gia, khô máu với nó đi!" "Lầu trên, tôi ủng hộ cậu!" "Thật lòng mà nói, người với người làm nhau, tôi xem chán rồi!" "Bây giờ tôi muốn xem người với quỷ làm…" "Ông già đẩy xe: Tôi hoàn toàn phục rồi!

Ba người ở hiện trường mặt mày kinh hãi, còn Bố gia thì mặt đầy tò mò ngó đông ngó tây, chẳng lẽ anh ta cũng tò mò xem nữ quỷ trông thế nào à?" "Tay không solo máy bay tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Lời khác tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "Quản lý phòng Vừa Đẹp Trai Vừa Nhiều Tiền tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Bố gia, thấy nữ quỷ thì cứ ra tay trước, giết nó luôn!" Nhìn lướt qua đạn mạc, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, nói thật, tôi cũng không ngờ rằng trong điện tế tự này lại có tiếng cười lạnh lẽo của nữ quỷ vang lên." Lời của hắn vừa dứt, tiếng cười lạnh lẽo của người phụ nữ lại vang lên lần nữa.

Bố Phương nhắm mắt lại, chăm chú lắng nghe, nhưng ngay sau đó, âm thanh đã ngừng lại.

Mở mắt ra, hắn lấy đèn pin ra bật lên, chiếu rọi khắp nơi, không phát hiện thấy nữ quỷ áo trắng hay áo đỏ nào cả!

"A!" Lúc này, Thần Ngọc Kỳ hét lên một tiếng.

“Sao vậy?” Bố Phương quay đầu lại, chỉ thấy cô ngã phịch xuống đất, mắt nhìn chằm chằm lên phía trên.

“Bố đại ca, có quỷ!” “Nữ quỷ áo đỏ!” Thần Ngọc Kỳ nhìn lên phía trên tối đen, kinh hãi nói.

Nghe lời cô, Bố Phương cầm đèn pin chiếu lên phía trên tối đen đó.

Chỉ thấy trên một cây xà ngang lớn, có một sợi dây thừng buộc vào, và một nữ quỷ tóc dài mặc đồ đỏ đang treo cổ tự tử, bất động, hai tay buông thõng xuống.

Vô cùng đáng sợ!

Mái tóc của nó rũ xuống che kín khuôn mặt!

“Ực!” Bố Phương không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Nếu không có chuẩn bị tâm lý, đột nhiên nhìn thấy một nữ quỷ treo cổ, chắc chắn hắn cũng sẽ giống như Thần Ngọc Kỳ, bị dọa cho chết khiếp.

Lúc này, thấy trên xà ngang gỗ đỏ có người treo cổ chết, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

“Vãi!” “Nữ quỷ áo đỏ kìa!” “Tổ cha nó!” “Thật lòng, tôi đang đi vệ sinh, bị nữ quỷ dọa cho ra luôn rồi!” “Không thể ngờ trong mộ Tào Tháo lại có ma!” “Thật quá kinh khủng!” “He he!” Lúc này, một luồng gió lạnh từ hang động phía trên thổi xuống, mái tóc của người phụ nữ áo đỏ bay loạn, phát ra tiếng cười lạnh lẽo.

“Mặt trắng quá!” Bố Phương cầm đèn pin chiếu vào người phụ nữ áo đỏ, theo cơn gió thổi, mái tóc che mặt cô ta bay sang một bên.

Có thể thấy được khuôn mặt ấy trắng bệch vô cùng, và… không có nhãn cầu.

Thịt trên mặt cũng không bị thối rữa.

“Ực!” Bố Phương trong lòng bắt đầu thấy run.

Mẹ kiếp, đây là nữ quỷ thật à?

Cái tướng chết này thật sự quá đáng sợ.

“Bố đại ca, đưa em đi đi.” Thần Ngọc Kỳ đứng dậy từ dưới đất, níu lấy một cánh tay của hắn, cầu xin.

“Em cũng không muốn ở lại nơi này nữa.” “Kinh khủng quá.” Hạ Tiểu Vũ sợ hãi nói.

Bố Phương nghe vậy, nhìn hai người, chỉ thấy cả hai đều mặt mày kinh hãi, còn anh quay phim thì hai chân run lẩy bẩy, nhưng vẫn không quên chĩa ống kính vào ba người.

Chương 713

Phải công nhận, anh quay phim này cực kỳ chuyên nghiệp.

Lúc này, Bố Phương lên tiếng hỏi: "Tại sao phải chạy?" "Hả?" Nghe vậy, ba người ở hiện trường đều há hốc miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

Khi hoàn hồn, Thần Ngọc Kỳ hỏi: "Bố đại ca, ở đây có nữ quỷ, sao chúng ta lại không chạy?" "Đừng sợ." "Kẻ phát ra tiếng cười lạnh chính là người phụ nữ áo đỏ treo cổ kia." Bố Phương nói: "Nếu cô ta là quỷ thật, tại sao không nhe nanh múa vuốt với chúng ta?" "Cho nên, trong chuyện này chắc chắn có uẩn khúc!" "Bố đại ca, ý anh là, anh muốn kiểm tra sao?" Thần Ngọc Kỳ nói.

"Không sai!" "Tôi muốn lên xà nhà xem thử." Bố Phương vừa nói vừa lấy móc leo ra từ không gian hệ thống!

"Trời ơi!" Hai cô gái đều kinh ngạc, "Bố đại ca, người phụ nữ áo đỏ đó trông đáng sợ như vậy, anh không sợ sao?" "Tại sao phải sợ?" Bố Phương hỏi ngược lại.

Thấy hai người cứng họng, hắn liền nói: "Theo tôi thấy, là quỷ sợ người!" Nghe câu này, không khí căng thẳng lập tức dịu đi mấy phần.

Mọi người đều vô cùng khâm phục Bố Phương.

"666 luôn!" "Quỷ sợ người?" "Lần đầu tiên tôi nghe có người nói như vậy đấy!" "Trên đời này làm gì có ma quỷ!" "Chắc chắn là diễn theo kịch bản thôi!" "Lầu trên, đừng có không tin!" "Thật đấy, nếu diễn theo kịch bản thì hai vệ sĩ kia đã không chết rồi." "Hả?" "Hai vệ sĩ chết rồi sao?" "Trời ơi!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Lầu trên, để tôi kể cho.

Một người bị rết cắn chết, người còn lại bị Thi Miết xé xác!" "Vãi chưởng!" "Cổ mộ này cũng đáng sợ quá rồi đấy?" "Bây giờ tin là thật rồi chứ?" "Không tin, vì tôi không thấy." "Lầu trên, đi xem lại video ghi hình đi." "Khoan đã!" "Bố gia leo lên xà nhà làm gì vậy?" "Chẳng lẽ, anh ta định đối mặt trực diện với người phụ nữ áo đỏ?" Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương ném móc leo trong tay lên xà nhà, rồi dùng thân thủ nhanh nhẹn leo lên, ai nấy đều kinh ngạc.

Nữ quỷ áo đỏ đang ở trên đó.

Bố Phương leo lên xà nhà, không lẽ thật sự muốn "chơi" cô nàng áo đỏ đó sao?

"Vãi chưởng!" "666 luôn!" "Bố gia thật quá mãnh liệt!" "Ngay cả quỷ cũng không tha!" "Hứa Tiên dám chơi rắn, tại hạ Bố Phương dám chơi quỷ!" "Cười chết mất thôi!" "Nếu Bố gia thật sự làm chuyện đó với nữ quỷ áo đỏ đã chết mấy ngàn năm, không có gì bất ngờ thì tin này truyền ra ngoài, người trên Trái Đất phải chấn kinh mười năm!" Leo lên xà nhà, Bố Phương một tay cầm đèn pin, một tay cầm dao găm chiến thuật, từng bước một đi dọc theo cây xà gỗ sơn đỏ, tiến về phía người phụ nữ áo đỏ đang treo lơ lửng ở đó.

Hắn liếc nhìn đạn mạc, thấy khán giả đang đoán mò những điều không thực tế, liền nhìn vào ống kính, nghiêm túc nói: "Các vị khán giả, nói thật, người phụ nữ này đang cười lạnh, tôi cũng không biết là sống hay chết đây?" "Nếu là còn sống, tôi sẽ đánh cho cô ta són cả ra quần!" Nghe câu này, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Chủ bá 666 luôn!" "Đánh cho nữ quỷ áo đỏ són ra quần?" "Trời đất ơi!" "Bố gia, anh cứ mãnh liệt thế này, em sắp thành fan cuồng của anh rồi!" Nhanh chóng, Bố Phương đã đến chỗ sợi dây thừng được buộc.

Người phụ nữ áo đỏ treo lơ lửng bên dưới.

"Hù!" Hít sâu một hơi, Bố Phương nằm bò trên xà gỗ, tay phải cầm dao găm chiến thuật, đẩy nhẹ vào nữ quỷ áo đỏ.

Đối phương đang lơ lửng trong không trung, bị đẩy một cái, cả người lập tức lắc lư.

Lúc này, một luồng gió lạnh khá mạnh từ hang động phía trên thổi xuống.

Tiếng cười lạnh của nữ quỷ cũng lớn hơn.

"Nữ quỷ rõ ràng đã chết rồi!" "Tại sao lại phát ra tiếng cười lạnh được nhỉ?" Bố Phương nhìn vào ống kính livestream, kinh ngạc nói.

Nghe Bố Phương hỏi, khán giả trong phòng livestream cũng mờ mịt.

"Quá kỳ quái rồi!" "Bố gia, đốt nó đi!" "Lầu trên, tôi ủng hộ!" "Lời khác không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "2333, tôi muốn xem chủ bá chơi nữ quỷ áo đỏ!" "Tôi sẽ thả cô ta xuống." "Kiểm tra cho kỹ." Bố Phương nói xong, dùng dao găm chiến thuật cắt đứt sợi dây thừng buộc trên xà ngang.

Mất đi điểm cố định, người phụ nữ áo đỏ rơi thẳng xuống dưới.

Thấy người phụ nữ áo đỏ rơi xuống, đập vào phiến đá, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ đều bất giác hét lên một tiếng.

Anh quay phim run lẩy bẩy, bước tới, chĩa ống kính vào người phụ nữ áo đỏ để khán giả trước màn hình TV có thể nhìn rõ.

"Tổ cha nó!" "Quay cái gì vậy?" "Dọa chết tôi rồi!" "Màn hình TV nhà tôi chỉ còn mỗi con nữ quỷ!" "Mau dời ống kính đi!" "Tôi muốn xem Bố gia!" "Tôi muốn xem nữ thần Thần Ngọc Kỳ!" Đương nhiên, khán giả trên TV nói gì, anh quay phim không biết.

Anh ta chỉ có trách nhiệm quay phim.

Bố Phương nắm lấy sợi dây thừng nhảy từ xà ngang gỗ đỏ xuống.

Sau khi tiếp đất, tay phải hắn vung sợi dây, móc leo đang móc trên xà ngang liền rơi ra, được hắn thu lại.

Châm một điếu thuốc, Bố Phương đi về phía người phụ nữ áo đỏ.

Hai cô gái thấy vậy, vô cùng tò mò tại sao hắn lại đi tới đó.

Đến gần, Bố Phương dùng dao găm chiến thuật lật mái tóc che mặt của người phụ nữ áo đỏ sang một bên.

Chỉ thấy trên khuôn mặt đó không có nhãn cầu, lông mày ngang.

Miệng há hình chữ O.

"Người phụ nữ này, chẳng lẽ bẩm sinh đã không có mắt?" Thần Ngọc Kỳ che miệng, kinh ngạc nói.

"Cũng không thấy có hốc mắt." Hạ Tiểu Vũ nói.

"Làm sao có người không có mắt được chứ?" Bố Phương nói: "Tôi nhìn là biết ngay, đây là một tấm mặt nạ da người!" Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

"Vãi chưởng!" "666!" "Bố gia thật quá thông minh!" "Nói thật, tôi sốc luôn!" "Nếu Bố gia không nói, chắc tôi đã lầm tưởng người phụ nữ áo đỏ này không có mắt thật!" "Để tôi xem bộ mặt thật của cô ta." Bố Phương vừa nói, tay phải vừa đeo găng tay vào, nắm lấy khuôn mặt của người phụ nữ áo đỏ, rồi dùng sức giật ngược lại, xé tấm mặt nạ da người xuống!

Chương 714

"Khoan đã!" "Trong phim đâu có diễn như vậy!" "Xé mặt nạ da người, không phải phải xé từ cổ lên sao?" "Lầu trên, đừng ngạc nhiên, xé ra được là được rồi." Khi tấm da người bị Bố Phương giật đi, chỉ thấy đầu của người phụ nữ áo đỏ không còn một chút máu thịt nào, chỉ là một cái đầu lâu khô khốc.

Ném tấm mặt nạ da người đi, Bố Phương rít một hơi thuốc, nhả khói ra từ mũi, rồi vén một bên tay áo của người phụ nữ áo đỏ lên, chỉ thấy tay cũng không còn máu thịt, chỉ còn lại xương, hắn nói: "Tay của người phụ nữ áo đỏ đeo găng tay, chân đi ủng, nên không nhìn ra đây là một bộ xương.

Nếu tôi không xé tấm mặt nạ da người đi, có lẽ lát nữa mới phát hiện ra." "Tôi tò mò, tại sao người phụ nữ áo đỏ này lại phát ra tiếng cười lạnh?" Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương hỏi.

"Liệu có phải, trên người cô ta, có quỷ hồn bám vào không?" Hạ Tiểu Vũ kinh ngạc.

"Nếu có quỷ hồn, đồng tiền Ngũ Đế của tôi đã có động tĩnh rồi." "Cho nên, ở đây không có quỷ hồn." Bố Phương nói.

"Vậy tiếng cười đó giải thích thế nào?" Anh quay phim hỏi.

Lời anh ta vừa dứt, Bố Phương nhặt đầu lâu của người phụ nữ áo đỏ lên, "Nhìn này, trên hộp sọ của cô ta có ba cái lỗ." Mấy người đều nhìn qua, phát hiện ba cái lỗ xếp thành hình tam giác.

"Ối trời!" Anh quay phim ghé lại nhìn, lập tức kinh hô: "Cô gái này chết thảm quá!" "Đúng vậy." Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ gật đầu, người trước nói: "Trước khi chết, bị người ta dùng hung khí đâm xuyên hộp sọ… tôi cảm thấy sởn cả gai ốc…" Lúc này, khán giả trong

phòng livestream đều hít một hơi khí lạnh!

"Vãi!" "Hình phạt thời cổ đại thật quá đáng sợ!" "May mà không sinh vào thời cổ đại!" "Nếu tôi sinh vào thời cổ đại, nhất định sẽ làm hoàng đế!" "Lầu trên, cậu nhất định sẽ làm thái giám!" "Tôi bây giờ lông bông không nghề nghiệp, sinh vào thời cổ đại, chắc cũng là người bình thường thôi." Nhìn lướt qua đạn mạc, thấy có những khán giả tự cho mình là phi thường, cũng có những người cam chịu bình thường, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc trong ba giây rồi lên tiếng: "Trên đời này, người tự cho mình phi phàm thì nhiều, người cam chịu bình thường thì ít.

Có những người nhìn ai cũng không vừa mắt, nhìn ai cũng thấy có khuyết điểm, dường như trên đời chỉ có họ là cao minh nhất, phi phàm nhất." "Cứ nhìn các anh hùng bàn phím trên mạng thì biết, bới móc và phàn nàn là dễ nhất, không phải sao?

Thế giới này vốn dĩ ở đâu, lúc nào cũng có thiếu sót." "Làm gì có người và việc hoàn hảo không tì vết.

Trong mắt những kẻ ích kỷ hẹp hòi, người khác đều là giả tạo, ích kỷ, không thể tha thứ." "Người thích bới móc luôn có thể tìm ra lý do và bằng chứng để phủ định người khác." "Chỉ cần làm việc, sẽ có sai sót." "Nhưng người làm việc làm việc của mình, cần gì phải quan tâm đến miệng lưỡi thiên hạ?

Có ước mơ hay không, tự mình biết là được rồi, mặc quần lót trên người, hà tất phải khoe ra cho người khác xem?" "Lời thị phi luôn có, không nghe thì tự nhiên sẽ không có." "Hãy hỏi những người chăm chỉ cày cấy, họ luôn âm thầm nỗ lực, trời đất biết, và họ cũng tự biết." "Sống trên đời, bất kể giàu nghèo sang hèn, đều phải vất vả, chỉ là thời gian vất vả trước sau, dài ngắn khác nhau mà thôi.

Ví dụ như lúc trẻ hưởng lạc quá nhiều, về già sẽ phải trả giá cho

điều đó.” “Chưa bao giờ có sự nhẹ nhàng vui vẻ thực sự, nếu có, đó chẳng qua là tự lừa mình dối người.” Nghe những lời này, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

“Vãi chưởng!” “Tôi phục rồi!” “Bố gia nói quá có lý!” “666!” “Không thể ngờ, Bố gia ngoài việc biết trộm mộ, còn biết nói những đạo lý lớn!” “Tổ cha nó!

Tôi quỳ rồi!” “Người phụ nữ áo đỏ bị treo trong điện tế tự.” “Biến thành một bộ xương người, không giống như treo cổ tự tử.” “Họ đã dùng một loại hình phạt nào đó để giết chết cô ta, sau đó mới treo lên xà ngang.” “Hình phạt, ở thời cổ đại, cái nào cũng đáng sợ hơn cái nào!” Bố Phương nói, “Xếp hạng nhất là Bác Bì (lột da).

Hình phạt lột da này thực sự là tàn nhẫn nhất.

Loại hình phạt này không nằm trong danh sách các phương thức xử tử hình chính thức.” “Nhưng trong lịch sử nó đã được sử dụng nhiều lần, và được ghi lại trong dã sử.

Khi lột da, họ sẽ rạch một đường từ xương sống xuống, chia da lưng thành hai nửa, rồi từ từ dùng dao tách da khỏi cơ bắp, xé ra như cánh bướm đang mở, vô cùng tàn nhẫn.” “Xếp hạng thứ hai là Nhân Trệ (lợn người).

Hình phạt Nhân Trệ còn được gọi là Câu Ngũ Hình, tức là chặt hết tay chân của một người, sau đó khoét mắt, bịt tai, cắt lưỡi để họ không thể nói, rồi ném vào nhà xí, cực kỳ tàn nhẫn.” “Người phát minh ra hình phạt này là Lã Trĩ, bà ta đã dùng hình phạt này đối với Thích phu nhân, và Thích phu nhân cũng trở thành người đầu tiên chịu hình phạt này.” “Ngoài ra, vào thời nhà Đường, Võ Tắc Thiên vì muốn chuyên quyền đã lần lượt thi hành hình phạt này đối với Tiêu Thục phi và Vương hoàng hậu.

Cho đến nay, hình phạt này chỉ có ba người từng nếm trải.” “Xếp

hạng thứ ba là Yêu Trảm (chém ngang lưng), dùng một chiếc rìu nặng chém phạm nhân làm hai khúc từ eo.

Hình phạt này xuất hiện từ thời nhà Chu, mãi đến thời Ung Chính mới bị bãi bỏ." "Những người nổi tiếng chết vì hình phạt này có Lý Tư, Phương Hiếu Nhụ và những người khác." "Thứ tư là Điểm Thiên Đăng (thắp đèn trời).

Hình phạt thắp đèn trời này chắc hẳn mọi người đã nghe qua ít nhiều." "'Điểm Thiên Đăng' ở đây không phải là cái 'thắp đèn trời' trong buổi đấu giá trong phim 'Lão Cửu Môn', mà là lột trần phạm nhân, sau đó bôi đầy dầu lên khắp người, buổi tối treo họ lên một cây cột gỗ cao, rồi châm lửa từ dưới lên.

Như vậy giống như thắp một ngọn đèn, nhưng nó sẽ từ từ hành hạ phạm nhân cho đến chết." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều bị dọa cho chết khiếp.

"Thôi đi chủ bá." "Tôi cầu xin anh đừng nói nữa." "Nói nữa là em sợ tè ra quần mất." "Sao lại kể cho chúng tôi nghe những thứ này?" "Tôi không muốn nghe đâu!" "Phục!" "Bố gia ngay cả xếp hạng hình phạt cổ đại cũng biết!" "Lời khác không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" Thấy khán giả sợ hãi, Bố Phương cũng không nói tiếp nữa, chỉ vào lỗ hổng trên đầu lâu khô và nói: "Các vị khán giả, tôi đã biết tiếng cười lạnh đó từ đâu ra rồi." "Đúng vậy, là từ cái đầu này phát ra." "Gió lạnh từ ba lỗ hổng trên đầu lùa vào, áp suất không khí bên trong đầu cao, tạo ra âm thanh do luồng không khí di chuyển nhanh!" Nghe vậy, mấy người ở hiện trường và cả khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "Lợi hại thật, Bố gia của tôi!" "Cả cái này cũng biết sao?" "Trời đất ơi!" "Bố gia thông minh tài trí, không phục không được!" "Nếu Bố gia không nói ra, chắc tôi vắt óc cũng không nghĩ ra

được!" "Chủ bá, xin hãy nhận của tại hạ một lạy!" "Lời khác không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" Hiểu ra nguồn gốc tiếng cười, Bố Phương và mấy người còn lại đều thở phào nhẹ nhõm.

"Đi theo tôi." Bố Phương nói với ba người bên cạnh một câu, rồi dẫn họ đi xuyên qua đống xác chết, tiến vào sâu trong điện tế tự.

Họ phát hiện xung quanh không có mộ đạo.

"Chẳng lẽ nơi này bị bịt kín rồi?" Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc.

"Hay là chúng ta đi nhầm đường rồi?" Hạ Tiểu Vũ nói.

"Không đi nhầm đường đâu!" "Chúng ta đi vào từ sinh môn, không hề gặp ngã rẽ nào!" "Cho nên, chúng ta không đi sai đường.

Tôi cảm thấy trong điện tế tự này có ẩn giấu một lối đi bí mật!" Bố Phương đáp.

"Bố đại ca, lối đi bí mật?" Thần Ngọc Kỳ hỏi.

"Là con đường ẩn khuất, không lộ ra bên ngoài." "Nếu tôi đoán không lầm, lối đi bí mật được giấu sau những bức tường." "Mọi người xem thử, nếu phát hiện chỗ nào không ổn thì nói với tôi." Bố Phương vừa nói vừa giơ đuốc đi về phía bức tường phía trước.

Ba người còn lại, trừ anh quay phim, đều chia nhau ra tìm kiếm.

"Kinh khủng quá!" Dưới một bức tường, Bố Phương giơ cao ngọn đuốc.

Dưới ánh sáng rực rỡ, chỉ thấy trên bức bích họa, năm con ngựa bị xé toạc đang được buộc riêng vào đầu và tứ chi của một người, kéo người đó ra.

Bức tranh còn có màu sắc.

Chương 715

Thấy cảnh này, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

"Vãi chưởng!" "Ai vẽ cái này vậy?" "Đáng sợ quá!" "Nếu tôi không đoán sai, đây là một loại cực hình thời cổ đại, gọi là Ngũ Mã Phân Thây!" "Lầu trên nói đúng rồi, tôi ủng hộ!" "Bố đại ca, nhìn này." Lúc này, giọng của Thần Ngọc Kỳ vang lên.

Nghe vậy, Bố Phương không nhìn bức bích họa nữa mà đi về phía Thần Ngọc Kỳ.

Đến gần, Thần Ngọc Kỳ chỉ vào bức tường phía trước nói: "Bức tường này lạ quá!

Rõ ràng là khác với hai bức tường hai bên, nó nhô ra một chút." "Tôi cũng cảm nhận được." Bố Phương dùng tay sờ thử, phát hiện nó không bằng phẳng.

Bức tường trong điện tế tự được xây bằng những phiến đá xanh dài.

Nhìn một lúc, hắn thấy một viên gạch có vẻ không ổn.

Bố Phương đưa tay ấn xuống.

Không ngờ, viên gạch thật sự lún vào trong.

Mấy người không ai nói gì, đều lùi lại vài bước.

Cả điện tế tự im lặng khoảng mười giây.

Một tiếng "rầm" vang lên!

Sau đó, cánh cửa đá trên tường bắt đầu nâng lên.

Không lâu sau, một mộ đạo không biết dẫn đến đâu đã xuất hiện.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích!

Họ biết rằng, một cuộc phiêu lưu mới sắp bắt đầu!

"666!" "Nữ thần Thần Ngọc Kỳ của tôi lợi hại quá, lại phát hiện ra mộ đạo." "Bố gia nhà ta mới lợi hại!" "Chỉ trong một lúc đã mở được lối đi bí mật này!" "Bố gia, mau vào đi!" "Thật lòng mà nói, tôi không đợi được nữa rồi!" Nhìn lướt qua đạn mạc, Bố Phương lên tiếng: "Con đường bí mật được xây dựng nhân tạo này chắc chắn không đơn giản." "Nếu nó bình thường thì đã không cần phải che giấu!" "Mười phần thì hết chín phần là có đặt cơ quan!" Lời của hắn vừa dứt!

Một đám chướng khí hóa thành tà ma từ bên trong lao ra!

"A!" "Ma!" Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ, hai cô gái, thấy một đám sương đen [chướng khí] ngưng tụ thành một khuôn mặt quỷ lao ra từ bên trong, sợ hãi dùng hai tay che đi khuôn mặt xinh đẹp của mình, hét lên thất thanh.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng đã thấy!

Tất cả đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Ma kìa?" "Bố gia, đừng đứng ngẩn ra đó!" "Chạy mau!" "Tổ cha nó!" "Dọa tôi són cả ra quần rồi!" "Mộ Tào Tháo thật quá đáng sợ!" "Lầu trên, bây giờ mới biết à?

Tôi biết từ lâu rồi!" "Nói thật, tôi sốc luôn!" "Hai cô gái và anh quay phim sợ đến mức chân mềm nhũn ngã xuống đất, còn Bố gia thì vẫn đứng yên, mặt mày bình thản!" "Vãi chưởng!" "Thật luôn!" "Tổ cha nó!

Tôi quỳ rồi!" "Lời khác không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" Nhìn chướng khí lao tới, Bố Phương không hề sợ hãi, đưa tay phải ra, duỗi ngón trỏ và ngón giữa, nhẹ nhàng chạm vào chướng khí, nó liền tan

biến.

“Đừng sợ.” “Hình ảnh này là do sơn dầu bị oxy hóa.” “Điều này cho thấy bên trong có bích họa hình người.” Bố Phương nói.

Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

“Dọa chết tôi rồi.” “Tôi còn tưởng là ma.” Hai cô gái đứng dậy từ dưới đất, vỗ ngực nói.

“Bố gia, tôi không phục tường, chỉ phục anh thôi!” Anh quay phim nhìn Bố Phương nói: “Ngay cả chuyện này anh cũng biết!” Nghe vậy, Bố Phương quay đầu lại nhìn anh ta một cái, “Tôi làm nghề trộm mộ, biết những thứ này, có lạ không?” “Không lạ.” Anh quay phim liền lắc đầu.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Hóa ra chỉ là sơn dầu bị oxy hóa, cứ tưởng là ma thật.

Nếu Bố Phương không nói ra, chắc vắt óc cũng không nghĩ ra được.

“666!” “Kiến thức của Bố gia, tôi phục!” “Chồng tôi thật là oách.” “Yêu rồi yêu rồi!” “Bố đại ca, mộ đạo này trông âm u đáng sợ, liệu có đặt cơ quan không?” Hạ Tiểu Vũ cầm đèn pin chiếu vào mộ đạo, nhìn Bố Phương nói.

“Tôi nghĩ là có!” “Mọi người đứng yên ở đây đừng cử động!” “Tôi vào trong dò đường!” Bố Phương nói xong, lấy ra một cây pháo sáng bẻ gãy, rồi ném vào trong.

“Bố gia, đừng vào đó!” “Mộ đạo bày ra trước mắt, ẩn chứa sát khí.” “Vào đó sẽ chết đấy!” “Đổi đường khác đi!” “233, chủ bá sắp bị cơ quan giết chết rồi!” Nhìn lướt qua đạn mạc, thấy khán giả khuyên can, Bố Phương lắc đầu, nói: “Các vị khán giả, cứ yên tâm một vạn lần, tôi sẽ không sao đâu.” “Nếu tôi chết, mọi người giúp tôi nhặt xác

là được!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều sững sờ.

Bố Phương đang nói lời trăng trối sao?

Giây tiếp theo!

Bố Phương lấy ra một cây dù Kim Cương từ không gian hệ thống, cầm nó cẩn thận đi vào dò đường.

Đi được vài mét, một viên gạch hình vuông dưới chân hắn bị dẫm lún vào trong.

Chương 716

“Hít!” Mọi người thấy vậy, đều hít một hơi khí lạnh.

“Bố đại ca, mau ra đi!” Hạ Tiểu Vũ vội vàng nói.

“Không kịp nữa rồi.” Thần Ngọc Kỳ nói.

Chỉ thấy hai bên mộ đạo, có những lưỡi đao lớn vung ra, đan chéo vào nhau lao về phía Bố Phương.

Tiếng “ầm ầm ầm” vang lên, mặt đất cũng lập tức sụp xuống thành vô số hố sâu.

May mà Bố Phương thân thủ nhanh nhẹn, dựa vào bảo bối Kim Cương Tán nhận được từ rút thưởng, đã vượt qua cửa ải này một cách hữu kinh vô hiểm.

Quá trình né tránh cơ quan có thể nói là kinh tâm động phách, mọi người xem mà tim như treo trên sợi tóc.

May mắn là Bố Phương đã bình an vô sự nhảy đến cuối con đường cơ quan.

Lúc này, những lưỡi đao lớn tự động thu lại, cơ quan đã được phá giải.

Lúc này, mấy người ở hiện trường, cùng với khán giả trước TV và trong phòng livestream đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Hồi lâu sau mới hoàn hồn.

“Vãi chưởng!” “666!” “Phim ảnh cũng không có tình tiết như vậy!” “Nói thật, xem livestream của Bố gia còn đặc sắc hơn xem phim!” “Tổ cha nó!

Đầu gối của tôi sao lại quỳ xuống rồi?” “Lời khác không nói

nhiều, Bố gia trâu bò!" "Quá mãnh liệt!" "Chủ bá, anh cứ như vậy nữa là em thành fan cuồng đấy!" "Bộ pháp và thân thủ của chủ bá, thật sự quá đỉnh!" "Ông già đẩy xe tặng chủ bá một chiếc Máy Bay: Bố gia, có nhận đệ tử không?" "Tay không solo máy bay tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Quá mạnh!

Bố gia, thần tượng của tôi!" "Quản lý phòng Vừa Đẹp Trai Vừa Nhiều Tiền tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Toàn bộ quá trình cũng chỉ khoảng một phút, không biết Bố gia lúc nãy có hoảng không nhỉ?" Nhìn lướt qua đạn mạc, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc trong ba giây, rồi hướng về phía ống kính nói: "Các vị khán giả, thật sự, cơ quan này quá đáng sợ." "Nếu là người khác, có lẽ đã bị những lưỡi đao lớn đó chém chết rồi." "Tóm lại, trong cổ mộ vô cùng nguy hiểm, những bạn trẻ muốn đi trộm mộ, phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động." "Bố đại ca, anh không sao chứ?" Lúc này, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ, hai cô gái đứng ở cửa lối đi bí mật, vẻ mặt lo lắng nhìn Bố Phương bên trong.

"Tôi không sao." Bố Phương đáp lại.

"Vâng!" "Không sao là tốt rồi." "Bọn em lúc nãy lo chết đi được." Hai cô gái nói.

Nhanh chóng, Thần Ngọc Kỳ, Hạ Tiểu Vũ và anh quay phim đã dẫm lên những dấu chân an toàn để lại và vượt qua cửa ải.

"Bố đại ca, anh ra mồ hôi rồi." "Để em lau giúp anh." Thần Ngọc Kỳ thấy trán Bố Phương có mồ hôi, lập tức lấy ra một chiếc khăn từ trong ba lô, lau cho hắn.

"Bố tiên sinh, anh mệt rồi, để em mát-xa cổ cho anh nhé." Hạ Tiểu Vũ cũng không ngồi yên, đi ra phía sau Bố Phương...

Anh quay phim: "…" Khán giả: "…" "Được rồi." Vài phút sau, Bố Phương nghỉ ngơi xong, bảo Hạ Tiểu Vũ không cần bóp vai nữa, rồi

lấy ra một điếu thuốc từ túi, châm lửa, rít một hơi, nhả khói ra từ mũi, hướng về phía ống kính nói: "Được rồi các anh chị em, bây giờ tôi chỉ hy vọng tiếp theo sẽ không gặp nguy hiểm nữa, chúng ta tiếp tục tiến lên." Nói xong, Bố Phương dẫn mấy người đi trong lối đi bí mật âm u chật hẹp.

Nhanh chóng, mọi người tiến vào một mộ đạo rộng rãi.

Hai bên mộ đạo này cứ cách ba mét lại có một ngọn đèn!

Mộ đạo được ánh lửa từ ngọn đèn chiếu sáng rực rỡ.

Hai bên đứng đầy những tượng người.

Tượng người mặc một bộ áo giáp, tay cầm binh khí thật, là một cây trường thương.

Mộ đạo này khiến khán giả trong phòng livestream cảm thấy vô cùng kỳ quái.

"Vãi chưởng!" "Trong mộ đạo này lại có đèn không tắt?" "Trời đất ơi!" "Ngôi mộ này đã có từ mấy ngàn năm trước rồi!" "Tổ cha nó!" "Kỳ quái như vậy!" Nhìn lướt qua đạn mạc, thấy khán giả kinh ngạc, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, đây là chuyện bình thường, không có gì kỳ lạ cả." "Trong đèn có đặt lân tinh, gặp không khí sẽ tự bốc cháy." "Nếu tôi không đoán sai, đây đều là Trường Minh Đăng." Trường Minh Đăng?

Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều mờ mịt.

"Trời!" "Trường Minh Đăng là đèn gì vậy?" "Nói thật, tôi học Thanh Hoa mà cũng không biết!" "Bố gia, hãy nói cho chúng tôi về Trường Minh Đăng đi, để chúng tôi mở mang kiến thức!" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương lên tiếng: "Đúng như tên gọi, Trường Minh Đăng là ngọn đèn không bao giờ tắt.

Từ xưa đến nay luôn có truyền thuyết về Trường Minh Đăng, tin

rằng nhiều người đã xem phim cổ trang, chắc chắn cũng không ngừng tò mò về 'Trường Minh Đăng trong cổ mộ' được đề cập đến.

Trong công tác khảo cổ thực tế, người ta cũng đã phát hiện ra những ngọn đèn không tắt trong các ngôi mộ cổ hàng ngàn năm tuổi." "Vào năm 527 sau Công nguyên, Syria nằm dưới sự thống trị của Đế quốc Đông La Mã.

Khi đó, binh lính Đông La Mã tại Syria đã phát hiện ra một ngọn đèn đang cháy trong một hốc tường ở một cửa ải.

Ngọn đèn được che chắn bởi một cái chụp đèn tinh xảo, dường như để cản gió." "Dựa trên những dòng chữ được phát hiện lúc đó, có thể biết rằng ngọn đèn này đã được thắp sáng từ năm 27 sau Công nguyên." "Khi binh lính phát hiện ra, ngọn đèn đã cháy liên tục trong năm trăm năm!" "Đáng tiếc là, những người lính dã man đã nhanh chóng phá hủy nó, và nguyên lý cháy của ngọn đèn bí ẩn này đã không còn ai biết đến." "Ở Anh, vào năm 1543, khi khai quật lăng mộ của cha hoàng đế La Mã Constantine, Vua Henry VIII đã phát hiện một ngọn đèn đang cháy bên trong, nhưng chủ nhân của lăng mộ đã qua đời từ năm 300 sau Công nguyên.

Điều đó có nghĩa là ngọn đèn đó đã cháy suốt một nghìn hai trăm năm." "Vào năm 1400, người ta phát hiện trong lăng mộ của Pallas, con trai của vua La Mã cổ đại, cũng có một ngọn đèn như vậy, và nó đã cháy liên tục hơn hai nghìn năm!" "Gió và nước đều không thể làm gì được nó, cách duy nhất để dập tắt nó là rút hết chất lỏng kỳ lạ trong bát đèn ra." "Ở nước ta, cũng có rất nhiều ghi chép về Trường Minh Đăng, ngọn đèn được mọi người biết đến nhiều nhất là ngọn đèn trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng." "Theo 'Sử Ký' ghi lại: 'Dĩ nhân ngư cao vi chúc, độ bất diệt giả cửu chi' (Lấy mỡ người cá làm nến, tính rằng cháy mãi không tắt)!" "Nói cách khác, Trường Minh Đăng trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng được làm từ mỡ của Giao Nhân (Giao

nhân trong truyền thuyết là người cá).” “Tương truyền mỡ của giao nhân ở biển không chỉ có điểm cháy thấp, mà chỉ cần một giọt là có thể cháy suốt mấy tháng không tắt.

Trong lăng mộ của quý tộc thời xưa, thường dùng mỡ của nó để làm đèn vạn năm.” “Vậy tại sao nó lại không bao giờ tắt?

Trong xã hội hiện đại, liệu có thể dùng phương pháp khoa học để giải thích không?” “Theo quan điểm hiện nay, một ngọn đèn cháy ngàn năm không tắt dường như vi phạm định luật bảo toàn năng lượng, vì vậy một bộ phận người cho rằng truyền thuyết về Trường Minh Đăng chắc chắn không tồn tại.” “Nhưng những ngọn Trường Minh Đăng đã được phát hiện ở khắp nơi trên thế giới trong hàng ngàn năm qua đã chứng thực sự tồn tại của nó.

Tuy nhiên, bí mật về Trường Minh Đăng vẫn chưa được tiết lộ, điều này cũng đã dấy lên nhiều suy đoán của các học giả, họ hy vọng có thể tìm ra bí mật về năng lượng vĩnh cửu từ nó.” “Cấu trúc của Trường Minh Đăng so với đèn dầu thông thường không có gì quá đặc biệt, nhưng lại có năng lượng để cháy hàng ngàn năm.

Liệu có phải vì năng lượng của nó có thể được bổ sung liên tục không?” “Dựa trên suy đoán này, các nhà khoa học đã tiến hành một số thí nghiệm, nhưng đều thất bại.

Chương 717

Giả thuyết này tự nhiên không thực tế lắm.

Ngay cả khi người xưa có kỹ thuật bổ sung nhiên liệu liên tục, thì lượng nhiên liệu khổng lồ để duy trì trong hàng ngàn năm đó lấy từ đâu ra?" "Và đặt nó ở đâu?" "Cuối cùng, một suy đoán táo bạo sau đây đã được mọi người công nhận: nguyên lý hoạt động của Trường Minh Đăng trong cổ mộ thực ra chỉ là một nguyên lý đốt cháy vật lý đơn giản." Cuối cùng, phán đoán táo bạo sau đây đã được mọi người công nhận: nguyên lý hoạt động của đèn Trường Minh trong lăng mộ cổ thực ra chỉ là nguyên lý đốt cháy vật lý đơn giản!

"Trong một không gian kín, đèn cháy cần oxy.

Khi nguồn cung cấp oxy không đủ, nó sẽ tự động tắt.

Thời đó trong lăng mộ không có người, nên không ai thấy được." "Tim đèn Trường Minh chứa các chất hóa học tự bốc cháy khi gặp oxy như phốt pho trắng.

Khi cửa mộ được mở ra, một lượng lớn không khí trong lành tràn vào sẽ khiến nó tự bốc cháy trở lại.

Vì vậy, khi đèn Trường Minh trong lăng mộ cổ xuất hiện trước mắt người đời một lần nữa, nó đang sáng." Nghe xong lời giải thích này, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "666a!" "Kiến thức của Bố gia cũng phong phú quá rồi đấy!" "Thật luôn, tôi học Thanh Hoa mà cũng tự thấy kiến thức không bằng Bố gia!" "Chủ bá nói thật sự quá có lý." "Không nói nhiều, tại hạ xin cạn ly trước thể hiện sự kính trọng!" "Chủ bá tuổi còn trẻ mà lượng kiến thức đã phong phú đến vậy, nếu chuyện này truyền ra ngoài, e là có thể chấn động thế giới hai năm liền!" Kể từ

khi tiến vào đường hầm tối, Bố Phương dẫn ba người đi tiếp.

Hắn phát hiện các lối đi trong mộ đạo chằng chịt, thông ra tứ phía.

Trên tường của mỗi lối đi đều treo những ngọn đèn Trường Minh, chiếu sáng cả con đường.

Đây không phải là mộ đạo hình thành tự nhiên mà là do con người xây dựng, cực kỳ nguy hiểm.

Ngay cả cơ quan đại khảm đao cũng có.

Bố Phương cũng không biết tiếp theo sẽ gặp phải cơ quan gì, vì vậy, hắn vô cùng cẩn thận, đi một bước, nhìn mười bước.

Không ai có thể chắc chắn rằng viên gạch dưới chân không phải là cơ quan.

Bởi vì, gạch lót sàn trong mộ đạo được lát rất ngay ngắn, khó mà phát hiện ra điểm bất thường.

Trong tâm trạng lo lắng này, bốn người đi trong mộ đạo gần như đều đang để ý xung quanh.

"Dừng lại!" Đi được khoảng một nén nhang, Bố Phương đột nhiên dừng bước, kéo Thần Ngọc Kỳ đang định đi về phía trước lại.

"Sao vậy anh Bố?" Thần Ngọc Kỳ hỏi.

"Hai viên gạch mộ kia có gì đó kỳ lạ!" Bố Phương nửa quỳ xuống, chỉ tay về phía trước, nói về hai viên gạch đá xanh hình chữ nhật.

Nghe vậy, ba người tại hiện trường đều ngẩn ra, sau đó mới nhìn kỹ.

Chỉ thấy hai viên gạch mà Bố Phương chỉ rõ ràng bị lún xuống một milimet, không bằng phẳng so với những viên gạch khác.

"Tôi đi suốt quãng đường, gạch lát đều rất bằng phẳng." Thần

Ngọc Kỳ nói: “Sao hai viên gạch này lại lún xuống một milimet?

Chẳng lẽ thợ xây lăng cố ý làm vậy sao?” “Không phải.” Bố Phương lắc đầu.

“Chín phần mười lại là một cơ quan chống trộm mộ nữa!” “Là cơ quan gì?” “Anh Bố, anh có đoán được không?” Hạ Tiểu Vũ hỏi.

“Tạm thời không biết.” Bố Phương đáp.

“Chủ bá lại rén rồi!” “Không phải chỉ là hai viên gạch lún xuống một chút thôi sao?” “Cứ dẫm thẳng lên là được mà!” “Lầu trên, nghiêm túc đấy à?” “Hay là bây giờ ông vào mộ Tào Tháo rồi dẫm thử hai viên gạch xem?” “Thôi, bỏ đi!” “Nói thật, tôi đợi không nổi muốn thấy quan tài rồi!” “Chủ bá, đi vòng qua hai viên gạch đó đi!” “Tôi không tin như thế mà cũng kích hoạt được cơ quan?” “Lầu trên câm mồm!” “Mày giỏi thì vào trộm mộ cho tao xem đi?” “Nếu không có nguy hiểm, chẳng lẽ Bố gia không biết tiếp tục đi về phía trước à?” “Cần mày phải thúc giục chắc?” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: “Các vị khán giả, đây là mộ Tào Tháo, mức độ nguy hiểm có thể xếp vào hàng khó khăn.

Bây giờ chúng ta đang ở trong mộ đạo do con người xây dựng, không chừng đi về phía trước một bước là toi đời.” “Hai viên gạch bị lún xuống kia có phải là cơ quan hay không, tôi phải thử xem!” Nói xong, hắn dẫn ba người lùi lại mười mét.

Sau đó, lấy ra một chiếc mỏ neo, quăng nó về phía trước.

“Keng!” Móc câu bằng kim loại va vào hai viên gạch, phát ra một tiếng keng.

“Ầm ầm!” Giây tiếp theo!

Một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện.

Chỉ thấy hai viên gạch lún xuống một chút, toàn bộ khu vực gạch

lát rộng khoảng năm mét vuông phía trước đồng loạt sụp xuống.

Một mảng lớn bụi vàng bốc lên.

Chờ nửa phút, sau khi không còn động tĩnh gì, Bố Phương cầm đuốc đi tới.

Chỉ thấy nơi sụp xuống đã hình thành một cái hố sâu mười mét, bên dưới là những cây trường thương dựng đứng!

Chỉ cần rơi xuống, dù là Đại La Kim Tiên cũng chết chắc!

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream thấy rõ mồn một, ai nấy đều sởn gai ốc!

Chương 718

"Vãi chưởng!" "Cơ quan thế này á?" "Cũng đáng sợ quá rồi!" "Nói thật, tôi lại bị dọa tè ra quần rồi!" "Cơ quan trong mộ Tào Tháo, cái nào cái nấy đều khiến người ta sợ hãi!" "Tôi thấy cơ quan đại khảm đao trước đó mới kinh khủng!" "Chỉ cần bị chém một nhát, chắc chắn chết không nghi ngờ!" "Cơ quan này cũng kinh khủng, rơi xuống là bị trường thương đâm xuyên người!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một chiếc máy bay: May mà Bố gia lúc nãy không đi về phía trước." "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Nếu là một tên trộm mộ hấp tấp, chắc đã chết rồi.

May mà Bố gia không phải." "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Phi Thuyền Vũ Trụ: Cũng không biết mấy vị khán giả đòi trộm mộ trong phòng livestream giờ cảm thấy thế nào?" "Đừng hỏi, hỏi là rén rồi!" "Đây là cơ quan gì vậy?" "Lầu trên không biết à?

Bố gia sẽ nói cho mà nghe!" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả đều mù tịt, không biết đây là cơ quan gì, Bố Phương suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói: "Các vị khán giả, nếu tôi không đoán sai, cơ quan chống trộm mộ trước mắt tôi đây chính là Hố bẫy ngựa thời Tam Quốc loạn thế." "Đây là một loại cơ quan mai phục." "Sau khi nắm được tình báo về lộ trình hành quân của quân địch, người ta sẽ đào một cái hố lớn trên vùng đất rộng rãi để đối phó với kỵ binh!" Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

"Vãi chưởng!" "666a!" "Ngay cả cái này Bố gia cũng biết!" "Tôi học Thanh Hoa mà thật là kiến thức nông cạn!" "Nói thật, Tào Tháo này cũng đủ ác, lại đặt cả loại cơ quan đối phó kỵ binh trong mộ!" "Lầu trên, ông không thấy kỳ lạ à?" "Tôi cảm thấy càng đến gần chủ

mộ thất, cơ quan sẽ càng kinh khủng!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương nói: "Trong lăng mộ cổ có rất nhiều cơ quan, như phục hỏa, cự thạch, tái môn, đao xa, v.v." "Ngôi mộ cổ này đã bị phong bế hàng ngàn năm, theo thời gian, gạch lát sàn có vấn đề, dẫn đến hai viên gạch lúc nãy chúng ta thấy bị lún xuống một chút." "Nếu chỉ biết vội vã đi đường mà quên để ý, dẫm phải cơ quan thì căn bản không có thời gian để chạy thoát, mặt đất sẽ trực tiếp sụp xuống." "Hậu quả không cần nói cũng biết, sẽ bị những cây trường thương sắc bén đâm xuyên!" Nghe lời Bố Phương, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ cảm thấy một trận sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên hai cô gái thấy cơ quan hố bẫy ngựa.

Nhìn những cây trường thương sáng loáng ánh lạnh, mũi nhọn không một chút rỉ sét trong hố, cả hai người không khỏi rùng mình.

"Cái hố này dài năm mét, làm sao qua được đây?" Người quay phim hỏi.

"Chúng ta đi đường khác đi." "Đi qua trên những cây trường thương đó, em sợ lắm." Thần Ngọc Kỳ nói với vẻ mặt lo lắng.

"Dù sao thì em cũng không qua được." Hạ Tiểu Vũ nói.

Lúc này, Bố Phương nói: "Tôi sẽ đưa mọi người qua!" Nghe vậy, ba người đều sững sờ.

Bố Phương một mình mà muốn đưa họ qua?

"Vãi chưởng!" "666a!" "Bố gia, lá gan của anh cũng lớn quá rồi đấy!" "Đi trên mũi đao à?" "Lầu trên, có khả năng không?" "Một chân dẫm lên mũi đao là bị đâm xuyên luôn, tin không?" "Nói thật, tôi tò mò không biết Bố gia định qua kiểu gì?" "Lão Hán Thôi Xa: Bố gia, nghe lời Thần tiên nữ, đổi mộ đạo khác mà đi!" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Đường khác không có cơ quan nữa à?

Từ đó mà qua là được rồi!" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Phi Thuyền Vũ Trụ: Bố gia dám đưa ba người qua, vậy thì chắc chắn có thể làm được!" "Anh Bố, anh định qua thế nào?" "Nói cho em biết với, để em có sự chuẩn bị tâm lý!" Lời của Thần Ngọc Kỳ vừa dứt, cô đã bị Bố Phương vác lên vai.

"Làm sao qua?" "Đương nhiên là nhảy qua!" Nói rồi, Bố Phương một tay vác mỹ nữ Thần, lùi lại vài mét, sau đó chạy lấy đà.

"Bộp" một tiếng.

Chỉ thấy mũi chân phải của Bố Phương đạp lên mép gạch bên hố, mượn lực bay vọt qua hố bẫy ngựa.

Thấy cảnh này, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Bố gia của tôi lợi hại quá!" "Vác một người mà có thể nhảy xa như vậy?" "Lại thật sự làm được!" "Nói thật, tôi sốc nặng!" "Tôi có thể khẳng định, nếu Bố gia đi tham gia Olympic, nhất định sẽ là quán quân, hơn nữa, còn có thể tạo ra kỷ lục Guinness trước không có ai, sau không có người!" "Bố gia lợi hại như vậy mà không đi tham gia Olympic, thật quá đáng tiếc!" "666!" "Bố gia quá mãnh liệt!" Trong vòng chưa đầy ba phút, Bố Phương đã đưa cả ba người qua phía bên kia của hố bẫy ngựa.

"Lợi hại!" Người quay phim giơ ngón tay cái lên với Bố Phương.

Hai cô gái vẫn còn hơi hoảng sợ.

Họ lo lắng Bố Phương đang vác mình sẽ bị rơi xuống hố, bị trường thương đâm xuyên.

"Hù!" Thở ra một hơi, Bố Phương nhìn mấy người bên cạnh nói: "Chỉ là một cái hố bẫy ngựa nhỏ, nếu tôi không đưa được mọi người qua, tôi cũng sẽ không dẫn mọi người vào lăng mộ cổ." "Cũng đúng." Ba người nghe vậy đều gật đầu.

“Tiếp tục đi thôi.” Bố Phương thấy sắc mặt mấy người đã khá hơn, liền giơ đuốc đi về phía trước.

Sau khi trải qua một lần hố bẫy ngựa, bốn người đều tập trung tinh thần cao độ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Càng đi sâu vào trong, các mộ đạo chằng chịt đã trở thành một.

Con đường mộ này rất rộng, năm chiếc xe tải Giải Phóng đi song song cũng không có vấn đề gì.

Điều này cho thấy Bố Phương và mấy người đã tiến vào phạm vi mộ thất, chẳng bao lâu nữa sẽ thấy được mộ thất!

Quả nhiên!

Dường như mọi thứ đều nằm trong dự liệu của Bố Phương, đi hết một bài hát, họ đã đến cuối con đường mộ do con người xây dựng.

Phía trước tối đen như mực, không còn đèn Trường Minh chiếu sáng nữa.

“Xoẹt!” Bố Phương bẻ gãy một cây pháo sáng, nó lập tức lóe lên ánh lửa.

Hắn ném nó về phía trước.

Chỉ thấy cách đó mười mét, có một cánh cửa đá ngàn cân hai cánh khép lại.

Trên đó vẽ một nhân vật mặt mày dữ tợn, chỉ là đã phai màu.

Lúc này, Bố Phương chỉ vào bức tượng trên cửa đá, hướng về phía camera nói: “Các vị khán giả, người này là một đại tướng của nước Đại Việt, tên là Ông Trọng.” “Điều này có nghĩa, phía sau cánh cửa đá chính là mộ thất!” “Trước đây ta gặp phải tà túy do chướng

khí hóa thành, chính là linh hồn hình thành từ màu sắc phai đi của nhân vật này!" Nghe lời của Bố Phương, mọi người đều hiểu ra.

Đồng thời, khán giả trong phòng livestream cũng kinh ngạc!

"Vãi chưởng!" "666a!" "Bố gia thật quá lợi hại, lại biết được bức tượng vẽ trên cửa đá là đại tướng Ông Trọng của Đại Việt!" "Nói thật, tôi phục rồi!" "Tôi học Bắc Đại mà còn không biết, Bố gia lại nhận ra ngay lập tức!" "Kiến thức của chủ bá làm tôi sợ hãi!" "Không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "Anh Bố, chúng ta đã tìm thấy chủ mộ thất rồi sao?" Thần Ngọc Kỳ chỉ vào cửa đá, hỏi.

Chương 719

"Chưa." Bố Phương lắc đầu, nói: "Chủ mộ thất hẳn là ở nơi sâu nhất trong lăng mộ.

Mộ thất trước mắt chúng ta đây có lẽ là mộ thất chứa đồ tùy táng." "Nhưng không sao cả." "Thấy được mộ thất đã là một tin tốt." "Cánh cửa đá ngàn cân này chưa bị ai mở ra, đồ tùy táng bên trong chắc chắn vẫn còn nguyên vẹn." "Đương nhiên, lúc này, tuyệt đối không được lơ là cảnh giác!" "Bởi vì, nguy hiểm tiếp theo, vẫn chưa biết được!" "Chính cái gọi là, rủi ro cao, đại diện cho lợi nhuận cao!" "Chỉ cần chúng ta vượt qua được khó khăn, thì thứ chờ đợi chúng ta chính là vô số vàng bạc châu báu!" Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream mắt dán chặt vào cửa mộ, không rời.

Ngày thường, ngoài việc đi làm về, họ căn bản không có cơ hội thấy được cảnh tượng kích thích như vậy.

Dưới chất lượng hình ảnh vượt xa cả Blu-ray, họ cảm giác như đang cùng Bố Phương đứng trước cửa đá ngàn cân, chờ đợi để tiến vào khám phá những điều bí ẩn chưa biết.

"Bố gia, đừng ngẩn ra nữa!" "Mau vào đi!" "Nói thật, tôi đợi không nổi rồi!" "233, ngồi xem Bố gia đối mặt với nữ Tống tử!" "Cửa đá chắc chắn rất nặng, lại còn bị phong bế, làm sao vào được?" "Ở ngoài đào cửa sinh vào, Bố gia có thể một quyền đập nát, nhưng cửa đá này, có lẽ không được rồi!" "Chủ bá có lẽ phải quay về đường cũ rồi!" "Lầu trên, nếu là mày thì phải quay về, nhưng Bố gia thì khác, vì Bố gia không phải người thường, mà là rồng trong loài người!" "Dù sao tôi cũng tin Bố gia có cách mở được cửa đá ngàn cân!" "Tôi

xem livestream cả ngày, chỉ chờ để xem thi thể bên trong!" "Lầu trên, tôi cũng giống ông!" "Mọi người đều tò mò về thi thể à?" "Chẳng lẽ không tò mò?" Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả hứng thú với thi thể, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi lên tiếng: "Các vị khán giả, lát nữa vào trong, mở quan tài, tôi sẽ chĩa camera vào thi thể, cho mọi người xem cho đã!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều sững sờ.

Toàn màn hình là hình ảnh thi thể, thật sởn gai ốc.

"Đừng!" "Bố gia, cho em xem vài giây là được rồi!" "Đừng cho em xem quá lâu! (aidg)" "Nói thật, em xem livestream là vì xem Bố gia!" "Ngoại hình của Bố gia thật sự quá đẹp trai!" "Nhan sắc đè bẹp cả một con phố của G-Dragon!" Không nhìn bình luận nữa, Bố Phương tay phải cầm đuốc, cẩn thận quan sát cửa đá.

Ba người còn lại đứng yên tại chỗ chờ đợi.

Một phút sau, Thần Ngọc Kỳ không nhịn được lên tiếng hỏi: "Anh Bố, có biết cách mở cửa không?" "Cửa này, cứ đẩy thẳng là được." Bố Phương nói.

Nghe vậy!

Mọi người đều sững sờ.

Họ cứ tưởng cửa đá ngàn cân sẽ có cơ quan, sau khi khởi động cơ quan thì cửa mới mở ra.

Kết quả, nào ngờ được, chỉ cần đẩy kéo là được.

"Chủ bá của tôi lợi hại quá!" "Tôi cứ tưởng mở cửa sẽ mất rất lâu!" "Kết quả, đẩy là được rồi!" "Nếu đã biết cách mở cửa mộ!" "Bố gia, vậy thì đẩy cửa vào đi!" "Nói thật, tôi đợi không nổi rồi!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương hướng về phía camera nghiêm túc nói: "Các vị khán giả, xin hãy bình tĩnh, hiện tại có một điểm khiến tôi

cảm thấy kỳ lạ, đó là hai bên tường của cửa mộ không có khắc chữ." Nói đến đây, Bố Phương chỉ vào bức tường.

Khán giả trong phòng livestream cũng thấy được, đều cảm thấy khó hiểu.

"Bố gia, không có khắc chữ thì sao?" "Nhất định phải có khắc chữ mới là bình thường à?" Thấy khán giả không hiểu, Bố Phương lên tiếng giải thích: "Các anh chị em, có điều mọi người không biết, theo như tôi biết, ở cửa mộ thất của các quý tộc, vương hầu, đế vương thời Tào Ngụy, đều sẽ có thụy hiệu và bia văn!" "Ngôi mộ cổ mà chúng ta đang ở đây, là mộ Tào Tháo!" "Tuy Tào Tháo không xưng đế, nhưng sau khi con trai ông ta là Tào Phi lên ngôi, để có bằng chứng chính danh cho hoàng vị, đã phong Tào Tháo là Vũ Hoàng Đế, thụy hiệu là Ngụy Thái Tổ!" Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương kinh ngạc nói: "Anh Bố, vậy đây không phải là mộ Tào Tháo?" Khán giả trong phòng livestream cũng tò mò.

Bởi vì, vẫn chưa xác định được!

"Phải thấy được bia văn ghi chép lại cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ mới có thể xác định." Bố Phương nói: "Bên ngoài cửa mộ không có thụy hiệu và bia văn, vậy thì bên trong mộ thất chắc chắn có." Nói đến đây, Bố Phương cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Nghiêm túc suy nghĩ một lúc, Bố Phương chỉ vào cửa mộ nói: "Các vị khán giả, mọi người cũng thấy rồi đấy, cửa mộ không lớn, nếu là chủ mộ thất thì cửa mộ không thể nhỏ như vậy." "Nếu tôi không đoán sai." "Người được chôn cất bên trong, địa vị dưới Tào Tháo." Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều ngẩn ra.

"Chủ bá, không phải nói thừa sao?" "Đây không phải là chủ mộ thất, người được chôn bên trong, dùng mông cũng biết địa vị chắc chắn không cao bằng Tào Tháo." "Lầu trên, mày thông minh thế?"

“Nếu không phải Bố gia nói ra, e là mày vắt óc cũng không nghĩ ra được!” “Vãi chưởng!” “Bố gia, ý anh là, người được chôn bên trong là vương công đại thần sao?” Nhìn thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương nói: “Chắc là vậy rồi, gian mộ thất này, có lẽ là của một vị tướng quân hoặc tể tướng nào đó.” “Nhưng mọi người cũng biết, vào thời Tam Quốc, thời kỳ Tào Ngụy, có rất nhiều văn thần võ tướng đã qua đời.” “Không thấy bia văn ghi chép cuộc đời chủ nhân mộ thất, tôi cũng không biết là ai.” “Vì vậy, sau khi vào trong, đáp án sẽ do tôi vén màn!” Nói xong, Bố Phương châm một điếu thuốc, mở miệng nói: “Nếu phải tìm thẳng chủ mộ thất thì tốt rồi.” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream không hề thất vọng, ngược lại còn rất vui mừng.

“Chủ bá, đừng ngẩn ra nữa!” “Chỉ cần là mộ thất, tôi đều xem!” “Đừng quan tâm người chôn trong mộ thất là ai, cứ vào là được!” “Lầu trên nói đúng!” “Tôi ủng hộ!” “Ặc, cửa đá nặng như vậy, Bố gia có đẩy nổi không?” “Bố gia, có cần em giúp không?” “Em đang ở ngoài cửa sinh của mộ Tào Tháo đây!” “Vãi chưởng!” “666a!” “Tôi đang trên đường đến Cao Lăng!” Điều Bố Phương không biết là, bên ngoài lăng mộ cổ, người đông như biển.

Cả ngọn núi Cao Lăng đã bị cảnh sát phong tỏa.

Nếu không có cảnh sát, e là những fan cuồng của Bố Phương sẽ mất lý trí xông vào lăng mộ cổ để xin chữ ký của hắn.

Nhìn lướt qua bình luận, thấy khán giả hỏi có đẩy được cửa vào không, Bố Phương không nói nhiều, hướng về phía camera, nghiêm túc nói: “Các vị khán giả, cánh cửa này nặng khoảng một ngàn cân, tôi không nói phét với các vị, chỉ cần một ngón trỏ, tôi có thể đẩy nó ra!” Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

“Vãi chưởng!” “666a!” “Một ngón tay có thể đẩy được cửa đá ngàn cân?” “Trời ơi!” “Người đàn ông này cũng quá mãnh liệt rồi!” “Không nói nhiều, Bố gia trâu bò!” “Nói thật, tôi sốc nặng!” “Lão Hán Thôi Xa: Tôi cũng không ngờ, Bố gia lại tự tin đến vậy!” “Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Thật sao Bố gia, một ngón tay có thể đẩy được cửa đá nặng ngàn cân à?

Dù sao tôi cũng chưa thấy bao giờ!” “Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Phi Thuyền Vũ Trụ: Bất kể dùng phương pháp gì để mở cửa mộ, Bố gia, tôi đều sẽ cho anh một bất ngờ lớn.” “Ực.” Nhìn Bố Phương đang đi đến trước cửa mộ, xắn tay áo bên phải lên, Thần Ngọc Kỳ nuốt nước bọt, không nhịn được hỏi: “Anh Bố, có cần em giúp không?” Cô không tin Bố Phương có thể dùng một ngón tay đẩy được cửa đá nặng ngàn cân.

Đánh chết cô cũng không tin.

Bởi vì nói thì dễ, làm mới khó.

“Không cần.” “Một mình tôi là đủ rồi.” Bố Phương tự tin như vậy là vì hắn đã tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đến tầng thứ mười ba, có sức mạnh của mười ba con rồng và mười ba con voi, tổng cộng là mười ba ngàn cân sức mạnh!

Cửa mộ này, dù có nặng năm ngàn cân, hắn cũng có thể dùng một ngón tay đẩy ra.

Không nói nhiều.

Bố Phương tay trái chắp sau lưng, ra dáng một đại tông sư, duỗi tay phải, giơ ngón trỏ, đặt lên cửa mộ, sau đó đẩy vào trong.

Tiếng “ầm ầm ầm” vang lên.

Mọi người chỉ thấy, một cánh cửa mộ bị Bố Phương dùng một ngón tay đẩy ra.

Tất cả đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Chương 720

Rất nhanh, cửa mộ đã mở ra một khe hở rộng nửa mét.

Thấy người có thể đi vào, Bố Phương lập tức dừng tay.

Khi quay đầu lại nhìn ba người phía sau, cằm của Thần Ngọc Kỳ, Hạ Tiểu Vũ và người quay phim đều rơi xuống đất, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

Họ cứ tưởng Bố Phương chỉ đang khoác lác.

Kết quả, nào ngờ được, hắn lại thật sự làm được!

"Mẹ kiếp!" "666a!" "Anh Bố của tôi lợi hại quá!" "ĐM!

Cũng quá mãnh liệt rồi!" "Thật kinh khủng như vậy!" "Một ngón tay, đẩy được cánh cửa nặng mấy trăm cân vào trong!" "Nói thật, tôi sốc nặng!" "Chủ bá, sức của anh rốt cuộc là bao nhiêu vậy?" "Lầu trên, đừng hỏi, nếu Bố gia nói ra, e là có thể dọa chết người đấy!" "Không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "Tôi thấy rồi, chủ bá nhất định đang diễn theo kịch bản!" "Làm sao có người có thể dùng một ngón tay đẩy được cánh cửa đá nặng mấy trăm cân chứ?" "Dùng mông cũng biết, căn bản là không thể!" "Lầu trên nói đúng, tôi ủng hộ!" "Cánh cửa nặng mấy trăm cân, một ngón tay có thể đẩy được sao?" "Cửa mộ, e là làm bằng bọt biển, sơn màu đen, trên đó cũng vẽ tượng đại tướng Đại Việt!" "+1+1!" "Mấy người lầu trên, đừng không tin." "Nếu là giả, tôi sẽ livestream ăn một bữa cứt chó cho mà xem!" "Vãi chưởng!" "666!" "Cũng quá mãnh liệt rồi!" "Dám ăn?" "Nếu thật sự dám, tôi sẽ vận chuyển miễn phí mười tấn đến cho ông!" "Lão Hán

Thôi Xa: Có người tin có người không tin, quá bình thường, nhưng hãy nghĩ kỹ xem, Bố gia có phải người bình thường không?

Những người không tin đó, có phải mới vào, chưa thấy những cảnh đặc sắc trước đó không?" "Không Thủ Đả Phi Cơ tặng chủ bá một Siêu Tên Lửa: Khi Bố gia mới bắt đầu livestream ở thôn Phong Môn, lúc đầu tôi cũng không tin Bố gia thật sự đi trộm mộ, kết quả xem tiếp, tôi đã bị sốc!" "Phòng Quản Nhân Soái Tiền Hựu Đa tặng chủ bá một Chiến Hạm Vũ Trụ: Một ngón tay đẩy được cánh cửa nặng mấy trăm cân, nếu cắt video này đăng lên mạng, e là có thể chấn động thế giới ba mươi năm!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, tôi có thể xác định, đây không phải là diễn theo kịch bản, mà là lăng mộ cổ ngàn năm thật sự!" "Chỉ cần xem tiếp, có thể sẽ thấy được quái vật trong truyền thuyết!" Thấy quái vật trong truyền thuyết?

Nghe câu này, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Thật hay giả vậy?" "Lăng mộ cổ ngàn năm, thật sự có quái vật?" "Nếu có thật, vậy thì Bố gia, hay là quay về đi!" "Nếu mất mạng ở trong đó, thì thật là toang!" "Quay về làm gì?" "Bố gia dùng mạng sống để livestream cho chúng ta xem, mọi người hãy trân trọng!" "Nói thật, nếu có thể thấy được quái vật trong truyền thuyết, tôi chết cũng không hối tiếc!" "Tôi chưa tốt nghiệp cấp hai, xem livestream của Bố gia, học được rất nhiều kiến thức!" "Yêu rồi yêu rồi!" "Cửa đã mở!" "Chủ bá, mau vào đi!" "Tôi đợi không nổi rồi!" Thấy khán giả thúc giục, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, đừng vội, lúc này, tuyệt đối không được manh động.

Gian mộ thất này đã bị phong bế mấy ngàn năm, không khí bên trong đã hết từ lâu." "Để không khí mới tràn vào đầy rồi vào cũng không muộn." "Ngoài ra, cứ yên tâm một vạn lần, mộ thất không có chân, không chạy được đâu!" "Anh Bố, nơi đặt quan tài trong mộ thất

có đặt cơ quan không?" Thần Ngọc Kỳ hỏi.

"Mười mộ thất thì chín cái có đặt cơ quan, còn một cái, cơ quan đã hỏng." Bố Phương nói: "Vì vậy, sau khi vào mộ thất, tuyệt đối không được vì tò mò mà chạm vào đồ vật." Nghe vậy, Hạ Tiểu Vũ nói: "Theo em được biết, cơ quan đặt trong mộ thất không chỉ có một loại, nếu kích hoạt một cơ quan, tất cả các cơ quan sẽ cùng khởi động!" "Lúc đó, người ở bên trong đều sẽ chết thảm!" "Hít!" Thần Ngọc Kỳ hít một hơi khí lạnh, "Đáng sợ như vậy sao?" "Đừng sợ, có anh ở đây, gặp nguy hiểm, nhất định sẽ bảo vệ tính mạng của em." Bố Phương nhìn Thần Ngọc Kỳ có sắc mặt kinh hãi, an ủi nói.

"Anh Bố, anh thật tốt." Thần Ngọc Kỳ yên tâm hơn không ít, nhìn Bố Phương, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

"Chúng ta đi suốt quãng đường, đều là những cơ quan kích hoạt đơn lẻ." "Trong một ngôi mộ cổ, nơi nguy hiểm nhất chính là mộ thất!" "Cũng có nghĩa là, những cạm bẫy thực sự lợi hại đều được đặt trong mộ thất, mộ thất này chắc cũng vậy!" "Chủ nhân ngôi mộ để chống trộm, có thể nói là không từ thủ đoạn!" "Những cơ quan không giết được trộm mộ, căn bản sẽ không được đặt vào!" Nghe vậy, ba người tại hiện trường đều im lặng.

Họ ý thức được rằng, nguy hiểm thực sự đang chờ đợi họ.

"Ngôi mộ cổ ngàn năm này, các cơ quan đều ở trong trạng thái chờ kích hoạt, chỉ cần bị người ta chạm vào, chúng sẽ lạnh lùng vô tình lấy đi tính mạng của kẻ trộm mộ!" Hạ Tiểu Vũ nói: "Nếu em là người thiết kế lăng mộ, để có thể khiến tất cả các cơ quan hoạt động linh hoạt, em nhất định sẽ thiết kế một tổng cơ quan!" "Hơn nữa, nó sẽ được giấu ở một nơi rất kín đáo!" "Những gì chúng ta có thể nghĩ đến, người xưa đều đã nghĩ đến rồi." "Trí tuệ của người xưa không thể dùng lẽ thường để đo lường." "Cũng không biết mọi người đã

nghe qua câu này chưa, lăng mộ cổ nguy cơ tứ phía, cơ quan ngàn năm không hỏng!" "Ý là, vào lăng mộ cổ, chín phần chết một phần sống!" "Còn có một cái là sống dở chết dở!" Bố Phương nói.

"Đúng rồi!" Thần Ngọc Kỳ chợt nhớ ra một chuyện, chỉ vào cửa mộ nói: "Anh Bố, trước đây anh nói, cơ quan trong lăng mộ cổ có phục hỏa, cự thạch, tái môn, đao xa, v.v.

Trong đó cơ quan cự thạch, có phải được đặt trên cửa mộ không?" "Đúng!" Bố Phương gật đầu, sau đó nói: "Cửa đá ngàn cân là nơi thích hợp nhất để đặt cơ quan cự thạch.

Bất kỳ ai muốn vào mộ thất đều phải đẩy cửa, một khi cửa bị đẩy ra, cơ quan sẽ được kích hoạt, tảng đá lớn treo trên cửa sẽ rơi xuống!" Nghe câu này, khán giả trong phòng livestream đều sững sờ.

Khi hoàn hồn lại, ai nấy đều kinh hãi!

"Vãi chưởng!" "666a!" "Ra là cơ quan cự thạch là như vậy!" "Tôi cứ tưởng là đá lăn tới, đè chết trộm mộ, kết quả là tôi nghĩ nhiều rồi." "Bố gia, nếu anh không nói, có lẽ tôi vắt óc cũng không nghĩ ra!" "Thật hay giả vậy?" "Tôi cảm thấy chủ bá đang lừa tôi thì phải?" "Nếu là thật." "Bố gia lúc nãy dùng một ngón tay đẩy cửa đá, sao tảng đá không rơi xuống?" "Lầu trên, cần phải hỏi à?" "Chắc chắn là trên cửa không có đặt cơ quan cự thạch!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương không nói gì, từ không gian hệ thống lấy ra một cây pháo sáng, bẻ một cái, ánh lửa lập tức sáng lên.

Hắn cũng không rõ trên cửa mộ có cơ quan cự thạch hay không, nhìn là biết ngay.

Nói rồi, Bố Phương đưa đuốc cho Thần Ngọc Kỳ, nhờ cô cầm giúp một lát.

Còn hắn thì cầm cây pháo sáng, đi vào cửa mộ, giơ nó lên cao.

Dưới ánh sáng rực rỡ, chỉ thấy trên cửa bên trong mộ thất có một tảng đá lớn hình chữ nhật.

Tảng đá nặng khoảng năm trăm cân, được hai sợi xích đồng buộc lại, không cho rơi xuống.

"Ực!" Nuốt nước bọt, Bố Phương lập tức lùi ra sau.

May mà hắn chỉ đẩy một cánh cửa đá ra một khe hở rộng nửa mét.

Nếu là một mét, e là đã kích hoạt cơ quan rồi.

Nếu tảng đá thật sự rơi trúng, đầu hắn có lẽ sẽ nở hoa.

Thần y Hoa Đà sống lại cũng không cứu nổi.

"Anh Bố, sắc mặt anh có vẻ không tốt, không phải là đã thấy thứ gì đó kinh khủng chứ?" Thần Ngọc Kỳ hỏi.

"Sau cửa có treo một tảng đá lớn!" Bố Phương chỉ vào cửa mộ, nói thật.

"Không thể nào!" Hai cô gái kinh ngạc.

"Thật đấy." "Nếu không tin, hai em cứ nhìn xem." "Nhớ kỹ, sau khi xem xong, phải lùi lại, không được đi về phía trước." Bố Phương dặn dò.

"Được!" Vì tò mò, hai cô gái lấy cây pháo sáng trong tay Bố Phương, đứng trước cửa, thò đầu vào, liếc nhìn sau cửa.

Chương 721

Giây tiếp theo, họ lập tức lùi lại.

“Tảng đá lớn quá.” “Nếu bị rơi trúng.” “Sẽ chết ngay tại chỗ!” Hai cô gái đồng thanh nói.

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác.

“Tảng đá lớn cỡ nào?” “Bố gia, có thể làm điệu bộ không?” “Mẹ kiếp!” “Có thể dọa Bố gia sợ không nhẹ, tảng đá đó, chẳng lẽ nặng một vạn tấn à?” “Lầu trên nghiêm túc đấy à?” “Tảng đá trên cửa mộ sao có thể nặng một vạn tấn, mấy trăm cân mới là bình thường!” Thấy khán giả tò mò, Bố Phương ý niệm vừa động, cho máy bay không người lái bay vào bên trong quay phim.

Cùng với máy bay không người lái tiến vào mộ thất, Bố Phương nhìn vào màn hình livestream, phát hiện bên trong là một hành lang, sau hành lang mới là mộ thất, bên trong có một chiếc quan tài bằng gỗ.

Không phải gỗ kim tơ nam mộc, nhưng chắc cũng là một loại gỗ tốt.

“Vãi chưởng!” “Có quan tài!” Máy bay không người lái bật chức năng nhìn đêm, khán giả trong phòng livestream nhìn thấy rõ mồn một.

Giây tiếp theo!

Camera của máy bay không người lái hướng lên trên cửa, chỉ thấy có một tảng đá lớn hình chữ nhật.

Thấy cảnh này!

Khán giả trong phòng livestream không nhịn được nuốt nước bọt!

“Vãi chưởng!” “Tảng đá đó cũng quá lớn rồi!” “Người xưa làm sao đặt nó lên được?” “Lầu trên, đừng hỏi, trừ Bố gia ra, e là không ai biết!” Bây giờ là sáu giờ tối.

Thời điểm này là lúc các gia đình ăn cơm.

Có khán giả quên cả ăn, vẫn đang xem livestream.

Nhìn lướt qua màn hình livestream, hiện tại có 150 triệu người đang xem.

Trong giới livestream, con số này có thể nói là trước không có ai, sau không có người!

“Anh Bố, tảng đá treo trên cửa mộ, không phải là đi vào đồng nghĩa với việc tự sát sao?” Thần Ngọc Kỳ có chút sợ hãi hỏi.

“Đi vào phải kích hoạt cơ quan, tảng đá mới rơi xuống, trừ khi tốc độ nhanh, mới có thể né tránh.” Bố Phương đáp.

Ý thức được nguy hiểm, khán giả trong phòng livestream đều lên tiếng khuyên Bố Phương.

“Chủ bá, quay về đi!” “Vào không được đâu!” “Nếu bị đá đè chết, tôi đi đâu tìm chủ bá trộm mộ đây?” “666!” “Diễn xuất của chủ bá thật tốt!” “Tôi thấy rồi, tảng đá trên cửa mộ là mô hình đạo cụ!” “Lầu trên, đừng không tin!” “Hay là bây giờ ông chạy đến Cao Lăng, đi theo lộ trình của Bố gia, tìm đến đó, sau đó làm con dê đầu đàn, vào mộ thất, thế nào?” “Thôi đi!” Nhìn vào bình luận, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi lên tiếng: “Các vị khán giả, đã đến đây rồi, có lẽ là ý trời.” “Con đường dẫn đến chủ mộ thất có thể ở bên trong.” “Vì vậy, dù biết có nguy hiểm, cũng phải vào!” “Ngoài ra, cơ quan cự thạch, trong mắt tôi, chỉ là cái rắm!” Nghe lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

Cơ quan cự thạch, trong mắt Bố Phương, chỉ là cái rắm?

“Vãi chưởng!” “Chủ bá 666a!” “Cơ quan đáng sợ như vậy mà anh cũng không để vào mắt!” “Nói thật, tôi sốc nặng!” “Tôi thấy rồi, Bố gia nói câu này là để lấy lại thể diện đã mất trước đó.” “233, ngồi xem chủ bá vào mộ thất bị đá đè chết!” “Lầu trên, câm cái mồm quạ của mày lại!” “Nếu chủ bá thật sự chết, tao sẽ theo đường dây mạng đến, đá nát hai quả trứng của mày!” “Tao có ba quả.” “ĐM!

Một quả cũng không chừa cho mày!” “Anh Bố, đi vào thật sao?” Thần Ngọc Kỳ chỉ vào cửa đá, nhìn Bố Phương hỏi.

“Để tôi giải trừ nguy hiểm đã.” “Không thì đi vào sẽ rất kinh khủng.” “Dù sao, trên đầu cũng treo một tảng đá lớn!” “Đại La Kim Tiên đứng dưới tảng đá cũng lo tảng đá rơi xuống!” Trong lúc nói chuyện, Bố Phương ý niệm vừa động, từ không gian hệ thống lấy ra “Kiếm Định Tần!”.

Thanh kiếm này hắn lấy được từ lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Chính là thanh kiếm của Tần Thủy Hoàng!

Thanh kiếm này dài ba thước sáu tấc, khoảng 1.2 mét.

Kiếm Tần được đúc bằng hợp kim đồng thiếc, đồng chiếm 76.39%, thiếc chiếm 21.38%, và có 13 loại nguyên tố vi lượng khác, tương đương với độ cứng của thép cacbon trung bình sau khi tôi luyện.

Bề mặt thân kiếm được xử lý oxy hóa cromat, chôn dưới đất hơn 2000 năm sau khi khai quật vẫn sáng chói, sắc bén như mới.

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream thấy Bố Phương biến ra một thanh trường kiếm sắc bén từ hư không, đều kinh ngạc!

“Hít!” “Mọi người có thấy rõ Bố gia biến ra thanh trường kiếm không?” “Không có!” “Thật đấy, tôi kinh ngạc vô cùng!” “Trời ơi!”

“Thanh kiếm này, hình như là của Đại Việt!” “Không sai, kiếm đồng Đại Việt!” “Trông có vẻ là do tướng quân sử dụng!” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương giơ Kiếm Định Tần trong tay lên trước camera, “Các vị khán giả, không giấu gì mọi người, thanh kiếm này là thanh kiếm của Tần Thủy Hoàng, tôi lấy được từ lăng Tần Thủy Hoàng, tên là Kiếm Định Tần!” Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

“Vãi chưởng!” “Bố gia của tôi lợi hại quá!” “Thật hay giả vậy?” “Thứ chủ bá cầm trong tay lại là bảo kiếm trấn quốc của thiên cổ nhất đế Doanh Chính?” “Tôi phục rồi!” “Chủ bá lừa tôi hết lần này đến lần khác!” “Lầu trên, đừng không tin!” “Bố gia vào lăng Tần Thủy Hoàng, tôi đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình!” “Quan tài của Tần Thủy Hoàng ở giữa thủy ngân, trên một bệ cao!” “Có hắc long bảo vệ!” “Tôi nhớ rồi!” “Vài năm trước, năm đạo sấm sét ở Tần Lĩnh gây chấn động cả nước trên mạng!” “Kẻ cầm đầu chính là Bố gia!” “666a!” “Theo lý, trộm lăng Tần Thủy Hoàng, chủ bá không phải ngồi tù một gông sao?” “Lầu trên, không hiểu à?” “Nguyên thủ là anh em của Bố gia!” “Kinh khủng như vậy!” “Ha ha!” “Tôi thấy rồi!” “Trong phòng livestream có người là do chủ bá thuê để làm mồi!” “Lăng Tần Thủy Hoàng có hắc long bảo vệ?” “Lừa quỷ à!” Thấy có người không tin, cũng nằm trong dự liệu của Bố Phương, hắn nghiêm túc suy nghĩ ba giây, hướng về phía camera nói: “Bảo kiếm Định Tần là tác phẩm tiêu biểu cho văn hóa kiếm ưu tú của An Lạc thời Xuân Thu Chiến Quốc, cũng là thượng phương bảo kiếm của vị hoàng đế đầu tiên của An Lạc, nên được hậu thế tôn vinh là ‘Thiên hạ đệ nhất kiếm’, từ thời Hán đã trở thành bảo vật chí tôn được ngưỡng mộ, có thể gọi là độc nhất vô nhị của An Lạc!” “Thanh kiếm tôi cầm trong tay là thật!” “Tin hay không, là chuyện của mọi người!” “Dù sao, tôi đã nói thật!” “Bố gia, em tin!” “Anh có biết không?” “Em ghen tị chết

đi được!" "Bảo kiếm của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính lại bị anh lấy được!" "Nếu được sờ một cái, em chết cũng không hối tiếc!" "Mà nói đi cũng phải nói lại, Bố gia, Hắc Kim Cổ Đao của anh đâu?" "Lầu trên, cần phải hỏi à?" "Chắc chắn vẫn còn, chỉ là Bố gia chưa lấy ra thôi!" "Tôi tò mò, Bố gia lấy Kiếm Định Tần ra làm gì?" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương thành thật nói: "Tôi lấy Kiếm Định Tần ra không phải để sử dụng, mà là dùng nó và Hắc Kim Cổ Đao để đẩy cửa đá, kích hoạt cơ quan, để tảng đá rơi xuống!" Trong lúc nói chuyện, Bố Phương từ không gian hệ thống lấy ra Hắc Kim Cổ Đao và một sợi dây thép.

Sau đó dưới ánh mắt của mọi người, hắn dùng dây thép buộc Hắc Kim Cổ Đao vào đầu mũi của Kiếm Định Tần.

Sau khi buộc xong, Bố Phương cầm Kiếm Định Tần, phía trước là Hắc Kim Cổ Đao, một kiếm một đao cộng lại, tổng cộng dài khoảng hai mét.

Thấy cảnh này!

Chương 722

Mọi người đều hiểu ra.

Hóa ra Bố Phương muốn dùng vũ khí sắc bén để đẩy cửa đá, kích hoạt cơ quan.

Giống như chọc tổ ong vò vẽ, cầm một cây gậy dài, đứng từ xa chọc, thấy ong vò vẽ bay ra thì lập tức bỏ chạy.

Bây giờ Bố Phương dùng chiều dài của một đao một kiếm để đẩy cửa đá, tảng đá rơi xuống, hắn cũng không sao.

Bởi vì, nơi hắn đứng là khu vực an toàn.

Lúc này Bố Phương dùng chiều dài của một đao một kiếm để đo, sau đó đẩy cửa đá, đá tảng rơi xuống.

Cũng không có chuyện gì xảy ra.

Bởi vì, chỗ hắn đứng, là khu vực an toàn.

Mấy người có mặt tại hiện trường và khán giả trong phòng livestream đều khâm phục Bố Phương sát đất.

"Anh Bố, tôi cũng không ngờ anh lại nghĩ ra được diệu kế này." Hạ Tiểu Vũ giơ ngón tay cái lên với Bố Phương.

"Tôi cũng giống cô Hạ." Thần Ngọc Kỳ nói: "Diệu kế này, e là chỉ có một mình anh Bố mới nghĩ ra được." "Đỉnh thật sự!" "Chủ bá đúng là thiên tài!" "Ngay cả diệu kế phá giải cơ quan mà cũng nghĩ ra được!" "Nói thật, tôi không phục tường, chỉ phục Bố gia!" "'Lão già đẩy xe' tặng chủ bá một chiếc máy bay: 'Cũng không biết cơ quan trên cửa mộ có thật không, tôi xin rửa mắt mong chờ!'" "'Tay không bắt máy bay' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: 'Dùng mông cũng biết cơ quan đá tảng trên cửa mộ là thật!'" "'Quản lý 000 Đẹp trai nhiều tiền'

tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: ‘Bố gia, mau bắt đầu đi!

Nói thật, tôi đợi không nổi nữa rồi!’” Nhìn qua bình luận, Bố Phương quay mặt về phía camera gật đầu, nói: “Các vị khán giả thân mến, tiếp theo, tôi sắp bắt đầu đây, đừng chớp mắt nhé.

Thực ra phương pháp phá giải cơ quan đá tảng rất đơn giản, chính là đẩy cửa mộ ra!” Vừa dứt lời!

Bố Phương tay phải cầm Tần Kiếm, dùng mũi Hắc Kim Cổ Đao đâm vào phiến cửa đá đã đẩy ra lúc trước.

Nếu là người bình thường, chắc chắn không thể cầm một kiếm một đao như vậy được.

Khi Bố Phương dùng tay phải đẩy về phía trước, cửa đá phát ra tiếng “ầm ầm ầm”.

Sau đó, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: “Anh chị em, cửa đá có trợ lực, nên đẩy khá nhẹ nhàng.” “Ngoài ra, không khí bên trong mộ thất đã mục rữa, sẽ tạo thành khí độc, nếu hít phải sẽ gây chóng mặt và nôn mửa.” Nói xong.

Khi cửa mộ được đẩy ra một khe hở rộng khoảng một mét.

“Ầm” một tiếng vang lên.

Cơ quan đã được kích hoạt.

Hai tảng đá khổng lồ được buộc bằng dây xích đồng rơi xuống.

Khối đá rất lớn, chặn kín nửa dưới của lối vào cửa mộ.

Thấy vậy!

Mọi người đều sững sờ!

“Vãi chưởng!” “Cơ quan đá tảng, lại có thể như thế này!” “Tôi có thể chắc chắn, nếu có người đứng ở dưới bị đè trúng, dù thần y Hoa

Đà sống lại cũng không cứu nổi!" "Nói thật, tôi sợ tè ra quần rồi!" "…" "Bây giờ, làm sao để vào mộ thất?" "Lầu trên, cần phải hỏi sao?" "Trèo thẳng lên tảng đá rồi vào mộ thất thôi!" "Không sai!" "Bố gia là ai chứ, hố bẫy ngựa dài năm mét còn nhảy qua được!" "Tảng đá cao hơn một mét này mà cản được đường đi của Bố gia sao?" Không nhìn bình luận, Bố Phương tháo dây cáp thép ra, cất Tần Kiếm và Hắc Kim Cổ Đao vào không gian hệ thống, sau đó trèo lên tảng đá khổng lồ.

Phiến đá rất dày, giống như một tảng đá lớn.

Sau khi đứng vững, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả thân mến, xin chớ nóng vội, để tôi kiểm tra không khí bên trong mộ thất!" Nói xong.

Hắn ra hiệu cho Thần Ngọc Kỳ đưa cây đuốc tới.

Nhận lấy cây đuốc, Bố Phương đưa nó vào trong mộ thất.

Ngọn lửa cháy bình thường.

Điều đó cho thấy, không khí ổn.

"Phù!" Thở phào một hơi, Bố Phương nhìn ba người đang đứng dưới tảng đá nói: "Mộ thất đã bị phong bế mấy nghìn năm, không khí mới đã lấp đầy bên trong." "Ngoài ra, chủ nhân ngôi mộ không bơm khí độc vào trong, nếu không thì cả ba người phải đeo mặt nạ phòng độc." Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ nói: "Không có khí độc thì tốt, đeo mặt nạ phòng độc khó chịu lắm." Nghe vậy, Hạ Tiểu Vũ nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi nói: "Khí độc sẽ ăn mòn đồ vật trong mộ thất, nên không bơm khí độc vào là chuyện bình thường, vì người xưa rất coi trọng việc bảo quản lăng mộ." "Lên đi." Bố Phương chìa một tay xuống, kéo Trần Ngọc Kỳ lên đầu tiên, sau đó là Hạ Tiểu Vũ và nhà quay phim.

"Bên trong tối quá." "Anh Bố, ném một cây pháo sáng vào xem

sao.” Thần Ngọc Kỳ nói.

“Dùng đèn pin chiếu vào là được rồi.” “Pháo sáng chỉ còn lại hai mươi sáu cây.” “Trong trường hợp có thể không dùng, thì cố gắng không dùng.” Bố Phương đáp.

“Được thôi.” Thần Ngọc Kỳ gật đầu, rồi bật đèn pin.

Khi cột sáng chiếu vào.

Chỉ thấy phía sau cửa mộ là một hành lang dài mười mét, rộng ba mét, sau đó mới là mộ thất.

Bên trong tối đen như mực, ngoài việc biết có một cỗ quan tài ra thì không biết còn gì khác.

Chương 723

Muốn biết trong mộ thất có gì, chỉ có thể đi vào xem xét.

Mọi người đều hiểu điều này.

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream vô cùng sốt ruột!

"Chủ bá, đừng đứng trên tảng đá nữa!" "Mau nhảy xuống, vào mộ thất, mở nắp quan tài, xử lý Tống tử đi!" "Nói thật, tôi đợi không nổi nữa rồi!" "Bố gia, tôi xin ngài nhanh lên một chút đi!" Nhìn qua bình luận, thấy khán giả thúc giục, Bố Phương lắc đầu, rồi quay mặt về phía camera nghiêm túc nói: "Các vị khán giả thân mến, tôi đã nói trước đó, mộ thất là nơi nguy hiểm nhất trong cổ mộ, chắc chắn không chỉ có một cơ quan đá tảng!" "Vì vậy, tôi phải cẩn thận!" "Dù sao mộ thất cũng ở đây, không chạy đi đâu được!" "An toàn của tôi là trên hết!" Nghe vậy.

Thần Ngọc Kỳ không nhịn được lên tiếng hỏi: "Anh Bố, sẽ có nguy hiểm sao?" "Ừm!" Bố Phương gật đầu, nói: "Hành lang này, chỉ cần là đạo mộ tặc có kinh nghiệm phong phú, đều có thể nhìn ra, nó ẩn chứa sát cơ!" "Giống như thời xưa, những thích khách giết người như ngóe đều mang theo sát khí!" "Chỉ cần là người đi ám sát, vào khoảnh khắc ra tay, sát khí sẽ hoàn toàn bộc phát!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Thật hay giả vậy?" "Thích khách thời cổ đại có sát khí thật à?" "Lầu trên, bạn không biết không có nghĩa là không có!" "Nếu bạn còn nghi ngờ, tôi lấy ví dụ về đại dương, đáy biển sâu hàng vạn mét, bạn có biết có gì ở đó không?" "Không ai biết được đâu!" "Theo tôi biết, việc con người xuống biển còn khó hơn lên trời.

Đầu tiên là áp suất khổng lồ: cứ xuống sâu thêm 10 mét, áp suất sẽ tăng thêm 1 atm." "Ở đáy biển sâu một vạn một nghìn mét, áp suất sẽ lên tới một nghìn một trăm atm, đừng nói là thân xác thịt, ngay cả kết cấu thép thông thường cũng sẽ bị nghiền nát." "Còn có môi trường khắc nghiệt dưới đáy biển: tối tăm, lạnh lẽo!" "Ánh sáng mặt trời đi vào biển nhanh chóng bị hấp thụ." "Ở độ sâu mười mét, năng lượng ánh sáng chỉ bằng 18% so với bề mặt đại dương, ở độ sâu một trăm mét thì chỉ còn 1%." "Ánh sáng khan hiếm, nhiệt lượng tự nhiên khó giữ lại, có thể biết dưới nước lạnh và tối đến mức nào." "Đáy biển sâu một vạn mét ngoài ánh sáng huỳnh quang yếu ớt do sinh vật phát ra, thì luôn chìm trong bóng tối vĩnh hằng, không có phân biệt ngày đêm, cũng không có xuân hạ thu đông, thậm chí ngàn năm trăm năm cũng không thay đổi, nên sinh vật ở biển sâu rất hiếm." "80% sinh vật biển đều phân bố ở tầng nước nông hơn một nghìn mét, khi độ sâu tăng lên, số lượng động vật đáy cũng giảm dần." "Vãi chưởng!" "Đỉnh thật sự!" "Chuyên gia hải dương học xuất hiện!" "Trời đất ơi!" "Phòng livestream này, đúng là nhân tài nào cũng có!" "Chắc không có người lớn lên bằng ăn phân đâu nhỉ?" "Lầu trên, xin lỗi, tôi lớn lên bằng ăn phân đây!" "Phân?" "Yến sào." "…" Thần Ngọc Kỳ hỏi: "Anh Bố, vậy ai sẽ đi dò đường?" "Không phải tôi, mà là đá." Bố Phương nói.

Đá?

Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc!

"Anh Bố, đá làm gì có chân mà dò đường được chứ?" Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc nói.

Suýt chút nữa kinh ngạc đến rớt cả cằm.

"Anh Bố, anh đang đùa tôi đấy à?" Hạ Tiểu Vũ sau khi hoàn hồn, dở khóc dở cười nói.

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream cũng đều tò mò, đá làm sao dò đường được.

Theo như họ biết, trên thế giới này, chưa phát hiện ra loại đá nào biết đi.

Lấy Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi không gian hệ thống.

Bố Phương cầm thanh đao chém sắt như chém bùn, cắt một miếng trên tảng đá dưới chân.

Rất nhanh.

Một miếng đá cỡ lòng bàn tay đã được Bố Phương đặt trên tay phải, hắn nhấc lên nhấc xuống ước lượng, rồi nói: "Hành lang này, nếu khinh suất bước vào, kích hoạt cơ quan, thì căn bản không có bất kỳ cơ hội nào để né tránh!" "Vì vậy, tôi ném một hòn đá vào trước, để nó dò đường!" Nghe những lời này.

Mọi người đều hiểu ra.

Thì ra đá dò đường là ném nó vào trong.

Cứ tưởng hòn đá biết đi chứ.

Kết quả, nghĩ nhiều rồi.

"Bốp!" Bố Phương giống như đang chơi bowling, ném hòn đá vào trong.

Khi hòn đá rơi xuống đất phát ra một tiếng động, nó lăn về phía trước khoảng một mét rồi dừng lại.

Trong chốc lát!

Bốn người tại hiện trường đều không nói gì.

Hai cô gái cầm đèn pin chiếu vào hành lang.

Cho mọi người thấy rõ.

“Chủ bá, cơ quan đâu?” “Bị trộm mất rồi à?” “Hành lang này an toàn mà!” “Bị Bố gia nói thành ẩn chứa sát cơ!” “Ha ha ha, chủ bá chuyên lừa người, tháng thu nhập cả triệu!” “Đừng ngây ra đó nữa!” “Bố gia, mau vào đi!” “‘Lão già đẩy xe’ tặng chủ bá một chiếc máy bay: ‘Bố gia, những lời vừa rồi của ngài là chém gió à?’” “‘Tay không bắt máy bay’ tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: ‘Nửa phút trôi qua rồi, hình như cũng không có động tĩnh gì.’” “‘Quản lý Đẹp trai nhiều tiền’ lại tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: ‘Bố gia, trực giác của tôi mách bảo rằng ngài nói thật!’” Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: “Đợi thêm nửa phút nữa!” Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Rất nhanh, một phút đã trôi qua.

Trong hành lang âm u, vang lên hai tiếng “cạch cạch”!

“Ực!” Mọi người không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

“Không lẽ là tiếng cơ quan khởi động chứ?” Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc nói.

“Không nghe lầm đâu, là tiếng cơ quan khởi động, tôi đã nói trước rồi mà?” “Hành lang này, ẩn chứa sát cơ!” Bố Phương sắc mặt có chút ngưng trọng nói.

Lúc này!

Khán giả trong phòng livestream đều không nói gì!

Chương 724

Cũng không ngờ.

Cơ quan, một phút sau mới khởi động!

Cứ tưởng rằng, kích hoạt cơ quan xong, cơ quan sẽ khởi động ngay lập tức!

Kết quả, lại không giống như họ nghĩ.

"Vãi!" "Chẳng lẽ, đó là tiếng cơ quan khởi động sao?" "Dùng mông cũng biết là vậy rồi!" "Không biết lần này là cơ quan gì?" "Cơ quan đá tảng ở cửa mộ đã dọa tôi tè ra quần, không biết cơ quan này có lợi hại hơn cơ quan đá tảng không!" "Lầu trên, đừng vội, lát nữa sẽ biết thôi!" "Vừa nãy ai không tin có cơ quan?" "…" "Rắc!" "Ầm!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Trong nháy mắt, một bóng đen dài khoảng ba mét rưỡi từ trên đỉnh hành lang rơi xuống.

Đập mạnh xuống nền gạch.

Tiếng động lớn đến mức làm tai mấy người tại hiện trường ù đi!

"A!" Lúc này, một luồng khí mạnh ập tới, thổi thẳng vào người Thần Ngọc Kỳ, khiến cô ngã ngửa ra sau, hét lên một tiếng chói tai.

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi!

Nếu Thần Ngọc Kỳ từ trên tảng đá ngã xuống nền mộ, chắc chắn sẽ bị thương nặng.

Có khả năng sẽ tử vong.

Bởi vì, lúc ngã xuống, đầu của cô sẽ đập xuống dưới.

Khi đó, dù y thánh Trương Trọng Cảnh sống lại, e rằng cũng không cứu được Thần Ngọc Kỳ.

"Vãi chưởng!" "Nữ thần của tôi!" "Đừng chết mà!" "Bố gia, tôi xin ngài mau cứu nữ thần của tôi!" "Đừng để cô ấy xảy ra chuyện!" "Chủ bá, tôi quỳ lạy ngài, xin hãy cứu nữ thần Thần Ngọc Kỳ của tôi!" "Lão phu bấm ngón tay tính, lại có một người sắp chết!" "Lầu trên, câm cái mồm quạ của ông lại!" "Bây giờ tôi chỉ hy vọng, nữ thần đừng xảy ra chuyện!" Thần Ngọc Kỳ lúc này, mặt đầy tuyệt vọng.

Cứ ngỡ mình sắp chết.

Nào ngờ!

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Bố Phương đột nhiên nắm lấy một chân của cô, kéo cô lên.

"Anh Bố, cảm ơn anh đã cứu em!" "Nếu không có anh cứu, có lẽ em đã đi gặp Diêm Vương rồi." Thần Ngọc Kỳ thoát nạn trong gang tấc, kích động đến rơi nước mắt, trực tiếp ôm chầm lấy Bố Phương, vô cùng cảm động, đồng thời, trái tim thiếu nữ cũng đã bị Bố Phương chinh phục.

"Có tôi ở đây, em sẽ không sao đâu." Bố Phương vỗ nhẹ vào lưng Thần Ngọc Kỳ, an ủi.

Cùng lúc đó!

Khán giả trong phòng livestream bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Đỉnh thật sự!" "Bố gia của tôi lợi hại quá!" "Ra tay cứu được Thần Ngọc Kỳ, còn thần hơn cả y thánh Trương Trọng Cảnh!" "Tốt quá rồi!" "Nữ thần Thần Ngọc Kỳ của tôi không sao!" "Chủ bá, em yêu anh!" "Người đàn ông này, quá mãnh liệt!" Bố Phương không nhìn bình luận.

Hắn đang trấn an cảm xúc của Thần Ngọc Kỳ.

Hạ Tiểu Vũ cũng lại gần an ủi.

Không lâu sau.

Thần Ngọc Kỳ đã bình tĩnh lại.

"Phù!" Thở ra một hơi, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả thân mến, để chúng ta xem xem, rốt cuộc thứ gì đã rơi xuống." Vừa dứt lời.

Bố Phương cầm đèn pin chiếu tới.

Chỉ thấy.

Nằm trên mặt đất là một tấm đá bằng đồng.

"Hít!" Hít một hơi khí lạnh, Bố Phương nói: "Tấm đá này dài khoảng ba mét, rộng khoảng hai mét, rất dày, chắc phải nặng hơn một nghìn cân." "Khủng bố như cơ quan đá tảng vậy." "Vẫn là câu nói đó, dù Đại La Kim Tiên đứng ở dưới bị đập trúng, cũng sẽ chết ngay tại chỗ." Có thể thấy.

Tấm đá dày nặng đã làm mặt đất lún xuống mấy chục centimet.

Hòn đá vừa ném vào đã bị tấm đá đập nát thành bột mịn.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều kinh hãi.

"Không lẽ, đây cũng là cơ quan đá tảng?" "Trời ạ, dọa tôi hết hồn!" "Đặt tới hai tầng cơ quan!" "Chủ nhân ngôi mộ này, thủ đoạn phòng trộm đúng là đỉnh cao!" Từ trên tảng đá nhảy xuống, Bố Phương đi về phía tấm đá bằng đồng.

Ba người còn lại cũng theo sát phía sau.

Chương 725

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, tấm đá bằng đồng, nặng khoảng nghìn cân!" Bố Phương dùng một tay nhấc tấm đá đồng lên, cảm nhận rồi nói với khán giả.

"Tôi phục rồi!" "Tảng đá nặng nghìn cân, Bố gia dùng một tay nhấc lên!" "Chủ bá là lực sĩ à!" "Thật sự, một trăm đại lực sĩ cộng lại, sức lực e rằng cũng không bằng Bố gia!" "Người đàn ông này quá mãnh liệt!" "Yêu rồi yêu rồi!" "Tôi có cảm giác tấm đá này làm bằng xốp thì phải?" "Lầu trên, mới vào xem à?" "Trông giống người mới!" "Lúc đầu tôi cũng không tin, nhưng xem tiếp thì chấn động luôn!" "Đúng rồi." "Tôi hỏi một chuyện." Hạ Tiểu Vũ nhìn Bố Phương nói: "Chúng ta đi suốt chặng đường, gặp phải cơ quan đại khảm đao và hố bẫy ngựa, các cơ quan đó đều khởi động ngay lập tức, tại sao tấm đá bằng đồng này lại mất khoảng một phút mới rơi xuống?" "Bởi vì, hai cơ quan trước đó đều ở trong trạng thái chờ kích hoạt." Bố Phương đáp: "Nếu tôi không đoán sai, khi cơ quan tấm đá bị tôi kích hoạt, thì bây giờ tất cả các cơ quan trong mộ thất đều đang ở trạng thái chờ kích hoạt." "Nói cách khác, tấm đá bằng đồng là cơ quan đầu tiên." "Cơ quan đá tảng ở cửa mộ không tính!" "Tiếp theo, chúng ta phải tập trung tinh thần cao độ, sau khi vào mộ thất, bên trong chắc chắn sẽ có rất nhiều thứ kỳ quái, đừng vì tò mò mà sờ mó lung tung." "Nếu không, cơ quan bị kích hoạt, sẽ hại chết mọi người!" "Bọn em biết rồi anh Bố." Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ hai cô gái gật đầu.

Cùng lúc đó!

Khán giả trên TV và trong phòng livestream đều giơ ngón tay cái về phía Bố Phương trong màn hình.

“666!” “Bố gia, lợi hại thật!” “Thần cơ diệu toán!” “Lại có thể biết trong hành lang có đặt cơ quan!” “Lầu trên, có lẽ bạn không biết!” “Bố Phương sở hữu một đôi mắt giỏi phát hiện!” “Nói thật, tôi vốn chỉ là người qua đường, bây giờ đã hoàn toàn chuyển thành fan, nếu là tôi, ở trong đường hầm kia, có lẽ đã bị quả bí ngô mặt người dọa chết rồi!” “Vừa nãy ai thúc giục Bố gia mau vào mộ thất?

Bước ra đây, tôi bảo đảm đánh cho ra bã!” “Là tôi!” “+1+1” “Nhiều người thế à?” “Hôm nay tâm trạng tốt, tha cho các người một mạng.” Nhìn qua bình luận, thấy số người xem trực tuyến không giảm mà còn tăng, Bố Phương có chút kinh ngạc.

Ở cửa mộ lãng phí khoảng một tiếng đồng hồ, vẫn chưa vào mộ thất.

Khán giả lại có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Xem ra những người bạn này rất tò mò về người chết trong quan tài, không muốn rời đi.

Lúc này.

Bố Phương cầm đuốc đi về phía mộ thất cách đó sáu bảy mét.

Nhà quay phim, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ ba người theo sát phía sau.

Đi về phía mộ thất.

Bốn người đều rất cẩn thận.

Vô cùng lo lắng sẽ đạp phải một viên gạch nào đó dưới chân, rồi cơ quan sẽ bị kích hoạt.

May mắn, suốt chặng đường tuy có chút nguy hiểm nhưng vẫn bình an vô sự.

Rất nhanh.

Mấy người đã vào trong mộ thất.

Bên trong tối đen như mực.

Đưa tay vào bóng tối, không thấy năm ngón.

“Ngôi mộ cổ nghìn năm, không biết đã đặt bao nhiêu cơ quan.” Thần Ngọc Kỳ nói.

“Không biết mới là bình thường.” Bố Phương nói: “Mọi người đứng yên tại chỗ, tôi ném pháo sáng để chiếu sáng.” Nói xong.

Hắn từ không gian hệ thống lấy ra hai cây pháo sáng, bẻ gãy chúng.

Ném về hai bên của mộ thất.

Dưới ánh lửa, mộ thất được chiếu sáng rực rỡ.

Nhìn một lượt, Bố Phương lên tiếng: “Cấu trúc của gian mộ thất này là dưới phẳng, trên bán nguyệt, rộng khoảng một trăm mét vuông.” “Bên trong ngoài mấy cái hũ gốm ra, trông trống rỗng!” “Đồ tùy táng, chắc là đều được đặt trong cỗ quan tài trên bệ đá ở giữa mộ thất rồi.” Lúc này, ánh mắt của mọi người đều hướng về cỗ quan tài.

Tuy bụi bặm đã phủ đầy trên nắp quan tài.

Nhưng, cỗ quan tài này trông không hề tầm thường.

“Trời đất!” “Chủ nhân ngôi mộ này cũng nghèo quá đi!” “Trên đất chỉ có mấy cái hũ gốm?” “Đúng vậy, trông bên trong thật sự quá tồi tàn!” “Chủ nhân ngôi mộ, không lẽ là một thư sinh?” “Mẹ kiếp!

Tôi xem livestream cả ngày, cứ tưởng sẽ được mở mang tầm mắt, kết quả giống như hiện thực, chênh lệch quá lớn!” “Chờ đã!” “Mọi người nhìn kỹ góc tường đối diện đi!” “Vãi chưởng!” “Binh khí!” Nhìn qua bình luận, thấy khán giả đã phát hiện.

Bố Phương cũng nhìn về góc tường phía trước.

Chỉ thấy cách đó trăm mét, ánh sáng ở góc tường đó có chút âm u.

Nhưng có thể thấy, trên tường có bóng của một thanh trường đao.

Nhìn kỹ hơn một chút.

Phát hiện ở đó có một cái giá, trên giá treo một bộ áo giáp, bên cạnh dựng một thanh trường đao.

"Ực!" Nuốt một ngụm nước bọt, Bố Phương quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả thân mến, gian mộ thất này ngoài mấy cái hũ ra, còn có những thứ khác." Lúc này.

Bố Phương từ không gian hệ thống lấy ra một cây pháo sáng, bẻ gãy, ném qua đó.

Khi cây pháo sáng rơi xuống đất.

Chương 726

Góc tường đó được chiếu sáng rực rỡ.

Mọi người chỉ thấy, ở đó có một bộ áo giáp màu bạc dính máu, và một thanh trường đao dính máu.

"Vãi chưởng!" "Chủ nhân ngôi mộ này, không lẽ là một võ tướng?" "Lầu trên, nói có lý!" "Tôi cũng nghĩ vậy!" "Đỉnh thật sự!" "Lại có võ tướng được tùy táng cùng chủ nhân ngôi mộ, Tào Tháo!" "Lầu trên, quá bình thường, đừng thấy kỳ lạ!" "Trường đao của võ tướng này dính máu, trên chiến trường, chắc hẳn đã giết địch như ngóe!" "Đáng sợ!" "Nếu mà biến thành cương thi, không biết có phải là đối thủ của chủ bá không?" "Biết đâu là một nữ võ tướng." "Bố gia chắc sẽ xử lý từ chính diện!" "Ha ha ha, ngồi xem chủ bá bị tống tử bóp chết!" "Anh Bố, đồ tùy táng bên trong ít quá." Thần Ngọc Kỳ có chút thất vọng nói.

"Có minh khí chất lượng là được rồi." Bố Phương nói: "Chất lượng không đủ, thì lấy số lượng bù, nói cách khác, có một món minh khí chất lượng tốt, còn giá trị hơn một trăm món minh khí cộng lại!" "Nói có lý." Thần Ngọc Kỳ đáp.

"Binh khí và áo giáp ở góc tường, chứng minh chủ nhân ngôi mộ này là một võ tướng!" Hạ Tiểu Vũ nói, ánh mắt nhìn về phía Bố Phương: "Anh Bố, anh có đồng ý với cách nói của tôi không?" Nghe vậy, Bố Phương gật đầu, nói: "Đối với một võ tướng, sau khi chết có thể được chôn cất cùng chủ cũ trong hoàng lăng, đó là phần thưởng cao quý nhất rồi!" "Nếu đã xác định chủ nhân ngôi mộ này là một võ tướng." "Vậy rốt cuộc là ai?" "Theo tôi biết, dưới trướng Tào Tháo có rất nhiều võ tướng!" "Lầu trên, nói đúng!" "Tôi cảm thấy chủ nhân

ngôi mộ là Triệu Tử Long!" "Lầu trên, tôi xin bạn đừng khoe chỉ số thông minh của mình ở đây nữa!" "Muốn cười chết tôi à?" "Triệu Tử Long không phải là thuộc hạ của Tào Tháo, thời Tam Quốc, ông ấy thuộc Thục Hán!" "'Lão già đẩy xe' tặng chủ bá một chiếc máy bay: 'Theo tôi, cần gì quan tâm là võ tướng nào, xử lý luôn đi!'" "'Tay không bắt máy bay' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: 'Xem ghi chép về cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ là biết ai thôi, nhưng Bố gia có nhận ra chữ viết thời Tào Ngụy Tam Quốc không?'" "'Quản lý Đẹp trai nhiều tiền' lại tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: 'Lát nữa, có thể thấy được võ tướng lưu danh sử sách mấy nghìn năm trước, thật là kích động!'" Nhìn qua bình luận, thấy khán giả tò mò chủ nhân ngôi mộ là võ tướng nào, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, rồi quay mặt về phía camera nói: "Các vị khán giả thân mến, dưới trướng Tào Tháo có khá nhiều võ tướng, không dễ đoán là ai!" "Thời Tam Quốc, Tào Ngụy có thực lực mạnh nhất, thuộc hạ tướng lĩnh cũng nhiều nhất." "Điển Vi là dũng sĩ số một dưới trướng Tào Tháo, trong quân có câu rằng: 'Dưới trướng có tráng sĩ Điển quân, cầm một đôi kích nặng tám mươi cân [hơi nhẹ hơn Thanh Long Đao].'" "Khi đánh Uyển Thành, Trương Tú vì sợ hãi sự anh dũng của Điển Vi nên đã sai Hồ Xa Nhi trộm mất đôi kích của ông." "Điển Vi dựa vào cửa chiến đấu, yểm hộ Tào Tháo chạy thoát, bảo kiếm chém hỏng, bèn dùng hai binh sĩ làm vũ khí xoay tròn như bay, ai chạm vào thì chết, ai đụng phải thì vong." "Điển Vi sau đó bị loạn tiễn loạn thương giết chết, nhưng vẫn đứng sừng sững không ngã, sau khi chết một lúc lâu, không ai dám đi qua bên cạnh ông." "Hứa Chử sức mạnh như trâu, có dũng khí vạn người không địch nổi." "Tào Tháo từng ca ngợi: 'Đây là Phàn Khoái của ta.'" "Sau khi Điển Vi chết, Hứa Chử đảm nhiệm chức thống lĩnh cận vệ quân của Tào Tháo." "Trận cởi áo đánh Mã Siêu, khí thế kinh thiên động địa, là quân át chủ bài duy nhất trong trướng Tào Tháo có thể thực sự đối đầu với Ngũ Hổ Thượng Tướng

của Lưu Bị." "Còn có Hạ Hầu Đôn, tự Nguyên Nhượng, người Bái quốc Tiêu huyện, là hậu duệ của Hạ Hầu Anh." "Từ khi Tào Tháo mới khởi binh đã theo ông nam chinh bắc phạt, được Tào Tháo vô cùng tin tưởng, từng khen ngợi rằng: 'Các tướng Ngụy nhờ công hòa Nhung mà còn được hưởng lễ nhạc kim thạch, huống chi là tướng quân!'" "Sau khi Tào Phi lên ngôi, còn phong làm Đại tướng quân.

Tính tình thanh liêm, không tích trữ sản nghiệp, có chút tiền cũng đều chia hết.

Sau khi chết được phong làm Trung Hầu, con là Sung nối dõi." Nghe xong những lời của Bố Phương.

Mấy người tại hiện trường, cùng với khán giả trước TV và phòng livestream đều chấn động!

"Vãi chưởng!" "Đỉnh thật sự!" "Tôi phục rồi!" "Kiến thức của chủ bá làm tôi sợ hãi!" "Mẹ kiếp!

Tôi học ở Thanh Hoa mà kiến thức cũng không bằng Bố gia!" "Tôi không phục tường, chỉ phục Bố gia!" Bố Phương quay mặt về phía camera tiếp tục nói: "Gian mộ thất này, đồ tùy táng không nhiều, nhưng mọi người cũng đừng nản lòng, dù sao, mở quan tài mới là màn chính." "Ngoài ra, điện phụ và điện chính tôi vẫn chưa tìm." "Nếu thật sự có đồ tốt, thì nhất định ở trong quan quách của Tào Tháo!" Nghe vậy.

Mọi người đều mong chờ.

Sắp được mở quan tài, thấy người của mấy nghìn năm trước, khán giả trong phòng livestream đều đang tự hỏi trong lòng, thi thể có bị mục rữa không?

Cơ thể được bảo quản như thế nào?

Trông ra sao?

Trẻ hay già?

“Đi thôi!” Bố Phương kiểm tra xung quanh, thấy an toàn, bèn dẫn ba người bước vào mộ thất.

“Tinh!” “Nhân khí của ký chủ đạt 160 triệu!” “Nhận được một cơ hội rút thưởng!” Tiếng của hệ thống vang lên bên tai, khiến Bố Phương sững sờ, không nói nhiều, thầm nghĩ: “Bắt đầu rút thưởng!” Giây tiếp theo.

Một vòng quay xuất hiện trong đầu hắn.

Kim chỉ bắt đầu quay.

Phát ra tiếng “cô lô lô”.

“Tinh!” “Rút thưởng kết thúc!” “Chúc mừng ký chủ nhận được năng lực Tinh thông Ngôn ngữ!” “Hít!” Nghe vậy, Bố Phương hít một hơi khí lạnh.

Phần thưởng này, thật sự quá tuyệt vời!

“Dung hợp!” Bố Phương nói.

“Dung hợp thành công!” “Chỉ cần là chữ viết xuất hiện trên thế giới này, ký chủ đều có thể nhận ra!” Bố Phương gật đầu.

Cảm giác đã xuất hiện.

Trong đầu, có thêm một lượng kiến thức khổng lồ.

“Anh Bố, trước đó, bên ngoài không có thụy hiệu và bia văn, vậy thì trong mộ thất chắc chắn có!” Thần Ngọc Kỳ nói: “Em nghĩ trước khi mở quan tài, nên xác nhận chủ nhân của gian mộ thất này là ai.” “Nhìn thế nào?” Nghe vậy, Bố Phương đáp: “Được!” Nói xong.

Hắn nhìn quanh mộ thất.

Chỉ thấy hai bên, một bên vẽ bích họa, bên kia khắc chữ.

Bích họa có màu sắc, chỉ là, không khí tràn vào, màu sắc đang dần phai đi.

"Trình độ hội họa của người xưa cao thật!" "Trông sống động như thật!" Khán giả trong phòng livestream thấy trên bích họa vẽ một người đàn ông khôi ngô mặc áo giáp, tay cầm trường đao ngồi trên một con ngựa Hãn Huyết Bảo Mã, phía sau là thiên quân vạn mã, đang dẫn quân giết địch trên một thảo nguyên rộng lớn.

"Trời ạ!" "Người đàn ông này quá mãnh liệt!" "Rốt cuộc là vị võ tướng nào?" "Có thể là Điển Vi!" "Tôi nghĩ là Hạ Hầu Đôn!" "Chắc là Tư Mã Ý!" "Người trên tranh là Tào Nhân." Thấy khán giả đoán mò không thực tế, Bố Phương thầm lắc đầu, nói: "Các vị khán giả thân mến, nhìn bức chân dung này rất khó đoán đối phương là ai, nhưng không thể phủ nhận, chủ nhân của gian mộ thất này là một võ tướng!" "Áo giáp và binh khí đặt ở góc tường, cùng với những gì được vẽ trên bích họa, chính là bằng chứng!" Nói xong.

Bố Phương đi đến bức tường khắc chữ.

Trong mắt người khác, trên đó khắc những chữ viết khó hiểu.

Nhưng trong mắt hắn, giống như đang xem tiếng Trung, nhìn một cái là nhận ra ngay.

"Trời ạ!" "Trên đó khắc chữ gì vậy?" "Nói thật, tôi không hiểu một chữ nào!" "Này, trong phòng livestream có chuyên gia nghiên cứu văn tự cổ đại không?" "Ra đây phiên dịch đi!" "Chữ viết khó hiểu như vậy, Bố gia chắc cũng không đọc được đâu!" "'Lão già đẩy xe' tặng chủ bá một chiếc máy bay: 'Tôi có thể khẳng định, trên đó khắc chính là cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ này!'" "Lầu trên, sao chắc chắn vậy?" "Chẳng lẽ, ông nhận ra những chữ này?" "Văn tự thời Tam Quốc, tôi làm sao mà nhận ra được, đoán thôi." "…" "'Tay không bắt máy bay' tặng chủ bá một quả siêu tên lửa: 'Bố gia, ngài có nhận ra

những chữ này không?”” “‘Quản lý Đẹp trai nhiều tiền’ lại tặng chủ bá một chiếc chiến hạm vũ trụ: ‘Tôi thật sự tò mò, người được chôn ở đây rốt cuộc là vị võ tướng nào?’” Nhìn qua bình luận, có khán giả hỏi hắn có nhận ra chữ khắc trên tường không, Bố Phương chỉ vào những chữ khắc trên tường nói: “Các vị khán giả thân mến, nói thật không giấu gì, trong mắt các vị, đây là những chữ cổ khó hiểu, nhưng, tôi có thể khẳng định, những chữ này tôi đều nhận ra!” Nghe vậy, ba người tại hiện trường, cùng với khán giả trên TV và phòng livestream đều bùng nổ!

“Vãi chưởng!” “Đỉnh thật sự!” “Chữ viết từ mấy nghìn năm trước, Bố gia, ngài nhận ra sao?” “Thật hay giả vậy?” “Tôi có cảm giác chủ bá đang lừa tôi?” “Đúng vậy!” “Trong phòng livestream có hơn 160 triệu người, không một ai nhận ra, Bố gia lại có thể nhận ra?” “Nói thật, tôi chấn động!” “Bố gia, nếu ngài nhận ra những chữ khắc này, thì nói ra đi!” “Tôi không tin, ngài thật sự nhận ra!” “Anh Bố, anh không phải đang chém gió đấy chứ?” Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương kinh ngạc nói.

“Chém gió?” “Tôi nói thật!” “Nếu tôi thật sự không nhận ra, tôi cũng sẽ không để ý đến những chữ khắc này!” “Bởi vì, tôi cũng có đọc được đâu!” Bố Phương đáp.

Chương 727

"Vậy anh Bố, mau xem xem, trên đó viết nội dung gì." Hạ Tiểu Vũ vội vàng nói.

"Được!" "Để tôi xem!" Bố Phương châm một điếu thuốc, hít một hơi, rồi thở ra từ mũi, trong đầu đọc thầm một lượt các chữ khắc, sau đó lên tiếng: "Nói thật không giấu gì, chữ khắc trên tường, chính là ghi chép lại cuộc đời của chủ nhân gian mộ thất này!" "Vãi chưởng!" "Thật sự đọc ra được?" Khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc!

"Vậy Bố gia, chủ nhân ngôi mộ là ai?" "Nói thật, tôi sắp không chờ nổi để biết rồi!" "Đỉnh thật sự!" "Chữ viết mấy nghìn năm, chủ bá lại có thể nhận ra!" "Nói thật, tôi đối với chủ bá khâm phục sát đất!" "Bố gia, tôi xin ngài nhận của tôi một lạy!" "…" "Tiếp tục chém đi!" "Chủ bá, tôi đang nghiêm túc nghe ngài chém tiếp đây!" "Phải công nhận, diễn xuất của chủ bá thật tốt!" "Không đi làm diễn viên, thật sự quá đáng tiếc!" "Làm diễn viên?

Một ngày kiếm được mấy đồng?" "Bố gia tùy tiện lấy ra một món minh khí từ trong cổ mộ, những tiểu thịt tươi kia dùng cả đời cũng không kiếm được một phần mười số tiền của món minh khí đó!" "Chấn động!

Fan của chủ bá thật là, người nào người nấy đều giỏi chém gió!" "Anh Bố, chủ nhân ngôi mộ là ai vậy?" Thần Ngọc Kỳ thấy Bố Phương cứ úp mở, không nhịn được hỏi.

Nghe vậy, Bố Phương mở miệng nói: "Chủ nhân của gian mộ thất này, chính là người đứng đầu Ngũ Tử Lương Tướng, Trương Liêu!" Trương Liêu?

Nghe vậy!

Khán giả trong phòng livestream bùng nổ!

“Vãi chưởng!” “Lại là Trương Liêu!” “Trời đất ơi!” “Thật không ngờ!” “Bằng chứng đâu?” “.” “Chắc chắn là thật!” “Bố gia sẽ không lừa chúng ta đâu!” “Trương Liêu rất mạnh!

Võ tướng hàng đầu!” Bố Phương quay mặt về phía camera, nghiêm túc nói: “Nếu nói dưới trướng Tào Tháo võ tướng nào thiện chiến nhất, không nghi ngờ gì chính là Trương Liêu.” “Phong cách tác chiến của Trương Liêu vô cùng cứng rắn, thuộc kiểu điển hình liều mạng.

Khi Tào Tháo bắc chinh Ô Hoàn, vì tình báo sai lầm, bị vây khốn ở núi Bạch Lang.” “Các võ tướng Tào Ngụy đều do dự, cảm thấy khó mà đột phá vòng vây.” “Trương Liêu chủ động xin đi, Tào Tháo liền giao soái kỳ cho Trương Liêu, để ông thay mình chỉ huy quân Ngụy.

Sau khi Trương Liêu bố trí xong, liền dẫn quân xông vào chiến trường, một đao chém chết Thiền Vu của Ô Hoàn là Đạp Đốn, một trận thành danh.” Trương Liêu chủ động xin ra trận, Tào Tháo liền giao soái kỳ cho ông, để ông thay mình chỉ huy quân Ngụy.

Sau khi Trương Liêu bố trí xong, ông dẫn quân xông vào chiến trường, một đao chém chết Ô Hoàn thiền vu là Tạp Đốn, một trận thành danh.” “Trận chiến nổi tiếng nhất của Trương Liêu là trận Tiêu Dao Tân.” “Trong trận Tiêu Dao Tân, Trương Liêu dẫn tám trăm kỵ binh, xông vào đại trận mười vạn quân Ngô của Tôn Quyền, đánh thẳng tới tận trung quân đại trướng, dọa Tôn Quyền sợ vãi cả ra quần.” “Trận chiến đó đã khiến Trương Liêu trở thành ác mộng của Tôn Quyền.” “Trong trận Tiêu Dao Tân, Trương Liêu chỉ dùng bảy ngàn binh lực đã càn quét sáu vị mãnh tướng Đông Ngô.” “Sáu vị mãnh tướng Đông Ngô đó lần lượt là: Chu Thái, Cam Ninh, Lăng

Thống, Trần Vũ, Từ Thịnh, Phan Chương." "Trong một trận chiến, Trương Liêu uy chấn Tiêu Dao Tân.

Trần Vũ tử trận, Từ Thịnh trọng thương; Lăng Thống và Chu Thái vì bảo vệ Tôn Quyền mà bị thương nặng, mang di chứng hàng chục năm; bộ hạ của Phan Chương tan tác tứ phía, Cam Ninh dẫn theo ba trăm cấm quân tử chiến, kết quả đại bộ phận quân Ngô đều không còn chí chiến đấu, Cam Ninh đành phải rút lui." Nghe xong đoạn phổ cập kiến thức này, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Bố gia của tôi đỉnh quá!" "Đến cả cái này cũng biết sao?" "Phục!" "Nói không sai một chữ nào!" "Tại hạ xin quỳ!" "Lượng kiến thức phong phú quá vậy!" "Đến cả võ tướng hạng nhất Tam Quốc như Trương Liêu cũng biết!" "Không nói nhiều, Bố gia ngầu vãi!" "Tôi muốn xem chủ bá đối đầu trực diện với Trương Liêu!" "Cứ tưởng chủ nhân mộ thất là Điển Vi hoặc Hạ Hầu Đôn!" "Ai mà ngờ được, lại là Trương Liêu!" "Chủ bá, đừng ngẩn ra nữa, mau đi đi!" "Mãnh tướng Trương Liêu sắp biến thành cương thi rồi!" "Chủ bá có phải là đối thủ của ông ta không?" "Lão Hán Thôi Xa: 'Đi đi?

Bố gia mà nghe lời mấy người à?'" "Bé Cưng Thích Ca Hát tặng chủ bá một chiếc Phi Thuyền Vũ Trụ: 'Mọi người đừng khuyên nữa, cứ yên tâm một vạn lần, Bố gia sẽ không đi đâu!'" "Quản lý Đẹp Trai Nhiều Tiền lại tặng chủ bá một chiếc Chiến Hạm Vũ Trụ: 'Tiểu sử của mãnh tướng Trương Liêu ư?

Tôi hơi tò mò đấy!'" "Trương Liêu là nhân vật lưu danh sử sách của Tào Ngụy, là người Sóc Châu, Sơn Tây ngày nay!" Bố Phương nhìn vào dòng chữ khắc trên tường mà nói.

Không ngờ rằng, lời nói của hắn đã gây ra một làn sóng chấn động trong phòng livestream.

“Vãi!” “Trương Liêu lại là người quê tôi!” “Thật không ngờ!” “Thật đó, tôi là người Sóc Châu, Sơn Tây!” “Ai mà ngờ được quê mình lại sinh ra một mãnh nhân như vậy!” “Rác rưởi!” “Nếu tôi sinh vào thời Tam Quốc, trên chiến trường, nhất định sẽ một đao chém chết Trương Liêu!” “Lầu trên, ghê vậy!” “Đương nhiên, ngoài đời thì tự ti yếu đuối, nhưng trên mạng thì bản tôn đây hăng hái lắm!” Bố Phương tiếp tục nói: “Tiểu sử của Trương Liêu, ông sinh ra ở Mã Ấp, quận Nhạn Môn, Tịnh Châu, quê hương ở vùng biên thùy phía bắc thời Hán.” “Trong trận Hợp Phì, ông dẫn tám trăm tướng sĩ, suýt nữa đã bắt sống được Tôn Quyền.” “Sau trận này, uy danh của Trương Liêu chấn động Giang Đông.” “Câu ‘Trương Liêu chỉ đề’ đã trở thành điển cố lưu truyền ngàn đời!” Nghe xong lời của Bố Phương, ấn tượng của mọi người về Trương Liêu là: người này quá mãnh liệt!

“Chủ bá, mau mở quan tài đi!” “Xem Trương mãnh tướng đã biến thành xương trắng chưa?” “Nói thật, tôi đợi không nổi nữa rồi!” Thấy khán giả thúc giục, Bố Phương đi đến bên cạnh cỗ quan tài đặt trên bệ đá giữa mộ thất.

Đến gần, hắn ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Mùi hương này khiến người ta sảng khoái tinh thần!

“Thơm quá!” “Bố đại ca, anh có xịt nước hoa không?” Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ nhìn Bố Phương kinh ngạc hỏi.

“Tôi không xịt nước hoa.” “Mùi hương này tỏa ra từ quan tài.” Bố Phương đáp.

“Vãi chưởng!” “Thật hay giả vậy?” “Quan tài có thể tỏa ra mùi thơm sao?” “Chủ bá, tôi xin anh đừng có lừa tôi!” “Tôi đâu phải trẻ con lên ba!” “Lầu trên, quan tài không thể tỏa ra mùi thơm được à?” “Xem ra cậu đúng là ếch ngồi đáy giếng!” “Quan tài có thể tỏa ra mùi thơm, chắc chắn không phải gỗ thường!” “Ví dụ như gỗ Kim Ti Nam

Mộc, có thể tỏa ra hương thơm thoang thoảng!" "Không biết cỗ quan tài này có phải làm từ Kim Ti Nam Mộc không nhỉ?" "Nếu phải thì có thể giải thích được nguồn gốc của mùi thơm rồi!" "Mau mở nắp đi!" "Chủ bá, tôi xin anh đấy!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, xin hãy bình tĩnh, thời khắc này là lúc kích động nhất, nhưng càng như vậy lại càng nguy hiểm, tôi phải giữ bình tĩnh!" Nói xong, hắn đeo găng tay vải vào, phủi nhẹ lớp bụi trên nắp quan tài.

Sau khi nhận ra loại gỗ của cỗ quan tài, Bố Phương sững người.

Chỉ thấy, nắp quan tài có màu đen nhạt.

Dù đã ở trong này mấy ngàn năm, nó vẫn vô cùng nhẵn bóng.

Đây không phải là quan tài làm từ Kim Ti Nam Mộc, mà được làm từ gỗ âm trầm mộc.

"Phù!" Thở ra một hơi, Bố Phương quay mặt về phía camera, nghiêm túc nói: "Các vị khán giả, nói thật không giấu gì mọi người, cỗ quan tài này không phải là quách gỗ Kim Ti Nam Mộc, mà là ấm tử quan!" "Toàn thân được chế tạo từ gỗ âm trầm mộc!" "Có thể mọi người chưa nghe qua câu này: ấm tử quan, thanh đồng quan, bát tự không cứng chớ đến gần, thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tả Lĩnh phải tránh xa!" "Thật không ngờ, mãnh tướng hạng nhất như Trương Liêu sau khi chết lại được đặt trong ấm tử quan!" "Chủ bá, 'ấm tử quan, thanh đồng quan, bát tự không cứng chớ đến gần, thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tả Lĩnh phải tránh xa' nghĩa là gì vậy?" "Nói thật, tôi muốn biết, vì tôi đã quyết định sẽ làm trộm mộ!" "Lầu trên, cho tôi đi với?" "Tôi thực sự muốn phất lên sau một đêm!" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương giải thích: "Ý nghĩa rất đơn giản, thi thể đặt trong ấm tử quan và thanh đồng quan sẽ bị biến đổi, trở nên vô cùng lợi hại!" "'Bát tự không cứng chớ đến gần', trong mệnh lý học

Bát tự, người ta chú trọng đến sinh thần bát tự của một người, ngũ hành phải cân bằng, âm dương phải hài hòa." "Sinh thần bát tự là do trời định, không thể thay đổi, mỗi năm đều có những người khác nhau sinh ra vào những thời điểm khác nhau, do đó số người có sinh thần bát tự ngũ hành cân bằng là rất ít." "Điều này tạo ra kết quả là nhiều người có bát tự thân nhược, và cũng nhiều người có bát tự cứng." "Vậy làm sao để biết bát tự có cứng hay không?

Bát tự cứng có tốt không?" "Bát tự cứng, cũng chính là cái chúng ta gọi là bát tự thân vượng." "Vậy bát tự thân nhược hay thân vượng là sao?

Nói một cách mơ hồ thì phải xem số lượng ngũ hành của cá nhân, tháng sinh của nhật chủ, vấn đề ngũ hành thấu can, tàng căn.

Nhật can vượng bao gồm bốn phương diện: đắc lệnh, đắc địa, đắc sinh, đắc trợ." "Thụ táng khanh, hạp tử phần, người của phái Bàn Sơn và phái Tả Lĩnh gặp phải đều phải tránh xa!" "Không đi cũng được, nhưng hậu quả xảy ra, tự mình gánh chịu!" Nghe xong, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra, đồng thời kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "666 quá!" "Kiến thức của Bố gia thật phong phú!" "Nói thật, tôi sốc luôn!" "Vậy tôi hỏi, Bố gia, bát tự của anh có cứng không?" "Lầu trên, cần phải hỏi à?" "Một người mạnh như Bố gia, bát tự có thể không cứng sao?" "Tôi dám khẳng định, Bố gia mở quan tài, thi thể chắc chắn sẽ biến thành cương thi!" "Cương thi cái búa!" "Tưởng tôi sẽ tin người chết mấy ngàn năm có thể sống lại à?" "Lầu trên, đừng có không tin!" "Lát nữa đừng có kinh ngạc đến rớt cả cằm là được!" Không để ý đến bình luận, Bố Phương nhìn về phía Thần Ngọc Kỳ.

Thần Ngọc Kỳ lên tiếng hỏi: "Bố đại ca, bát tự của anh có cứng không?" "Nói thật, cái này tôi không biết." Bố Phương lắc đầu đáp.

“Cỗ quan tài này không làm từ Kim Ti Nam Mộc, vậy làm từ gỗ gì?” Hạ Tiểu Vũ tò mò.

“Âm trầm mộc!” Bố Phương quả quyết.

Âm trầm mộc?

Chương 728

Nghe vậy, mọi người đều mù mờ.

Bởi vì, họ chưa từng nghe qua loại gỗ này.

"Vãi!" "Lần đầu tiên nghe nói đến âm trầm mộc!" "Tôi đúng là kiến thức nông cạn!" "Nói thật, nghe thôi đã cảm thấy âm trầm mộc không hề đơn giản!" "Bố gia, nói cho chúng tôi biết về âm trầm mộc đi!" "Cầu xin anh!" "Tôi muốn tăng thêm kiến thức, để còn ra vẻ trước mặt bạn học!" Thấy khán giả tò mò, Bố Phương nói thật: "Âm trầm mộc có giá trị cực cao, được mệnh danh là 'xác ướp' của giới thực vật." "Cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, âm trầm mộc dần được mọi người biết đến, đây là loại gỗ bảo vệ môi trường, xanh tự nhiên, có mật độ cao, tính năng vật lý và cơ học ổn định, khả năng chống mục nát cực mạnh, những đặc tính độc đáo của nó không loại gỗ nhân tạo nào có thể sánh được." "Âm trầm mộc có lịch sử lâu đời, cùng với sự biến thiên của thời đại và sự khai thác của con người, rất nhiều âm trầm mộc đã được mọi người biết đến." "Hiện tại, cách gọi âm trầm mộc ở mỗi nơi không giống nhau, khu vực Đông Bắc gọi là 'lãng mộc'." "Khu vực Tứ Xuyên - Du gọi là 'ô mộc' hoặc 'ô long mộc'." "Khu vực Lưỡng Quảng gọi là 'thủy tẩm mộc'." "Có một số khu vực gọi là 'thán hóa mộc'." "Ở các nước phương Tây gọi là 'thần mộc phương Đông' hoặc 'gấu trúc lớn của giới thực vật'." "Nhưng theo định nghĩa nghiêm ngặt, ô mộc, thán hóa mộc hoàn toàn khác với âm trầm mộc." "Âm trầm mộc được hình thành do các biến đổi của vỏ Trái Đất như động đất, lũ lụt, sạt lở đất đá và các yếu tố thiên tai khác, khiến những khu rừng cổ bị chôn vùi dưới lòng sông cổ, vùng trũng sâu hoặc trong lớp bùn, trong môi trường thiếu oxy, áp suất cao, cùng với tác động của axit yếu và vi sinh vật." "Trải qua

hàng ngàn vạn năm than hóa chậm rãi, nó hình thành màu sắc tươi sáng, bề mặt mịn màng, kết cấu dày đặc, chống mục nát, có mùi thơm đặc biệt.

So với các loại gỗ hiện đại cùng loại, âm trầm mộc chứa nhiều chất như nhựa cây, tinh dầu, có mật độ lớn hơn, độ ổn định kích thước tốt hơn, và khả năng chống mục nát mạnh hơn." "Trong các loại cây lá rộng, các loại gỗ âm trầm mộc thuộc họ Dẻ, họ Long não và họ Mộc lan là phổ biến nhất.

Trong các loại cây lá kim, các loại gỗ âm trầm mộc thuộc họ Bách và họ Sam là phổ biến nhất." "Ở nước ta, âm trầm mộc chủ yếu phân bố ở Tây Nam, Đông Nam và các vùng khác.

Nguyên nhân chính là do thảm thực vật ở những khu vực này phong phú hơn, phân bố nhiều loại cây dễ hình thành âm trầm mộc." "Thứ hai, do địa hình, nguồn nước và các yếu tố khác, những khu vực này dễ xảy ra một loạt các thảm họa địa chất, cung cấp điều kiện cần thiết cho sự hình thành của âm trầm mộc." "Theo thời gian, những gốc cây khô héo này bị ngâm và ép trong bùn cát dưới nước, làm thay đổi các đặc tính vật lý ban đầu: các chất béo, đường bên trong gỗ đều tan hết trong nước, loại bỏ không gian sinh tồn của sâu mọt và vi khuẩn." "Có những cây bị bùn cát dưới nước ăn mòn thành từng sợi, làm tăng vẻ đẹp của kết cấu vật liệu; có những cây lại trở nên cứng cáp, thể hiện tư thế kiêu hãnh, tạo ra hiệu ứng cổ kính, trang trọng như đồng đúc sắt rèn." "Màu sắc của chúng cũng vô cùng đa dạng, có màu nâu, xám, tím, đen, cũng có loại ngoài đỏ trong đen hoặc vỏ đen ruột vàng." "Những cây gỗ cổ trầm tích lâu năm thì có hiện tượng 'than hóa' rõ rệt, hiện ra màu đen như than, vô cùng kỳ diệu." "Theo kiểm tra của các cơ quan nghiên cứu khoa học, gỗ cổ trầm tích đã được chôn sâu dưới lòng đất từ ba ngàn đến mười hai ngàn năm, thậm chí có những cây lên đến hàng vạn năm.

Điều đáng ca ngợi hơn nữa là nó không bị biến dạng, trọng lượng nặng, mật độ cao, và không bị sâu mọt." "Có những loại gỗ cổ trầm tích có thể sánh ngang với gỗ tử đàn, được coi là tinh hoa của cây, linh hồn của gỗ, vì vậy người đời xem gỗ cổ trầm tích là vật báu để trừ tà, cầu phúc, trấn trạch." "Có câu nói: 'Dù có vàng đầy rương, không bằng một phương gỗ ô mộc'." "Gỗ cổ trầm tích là báu vật mà thiên nhiên để lại cho con người, là nguồn tài nguyên quý hiếm không thể tái tạo, những loại gỗ cổ trầm tích có chất lượng tốt rất khó tìm." Nghe xong, khán giả trong phòng livestream đều chấn kinh!

"Vãi chưởng!" "Âm trầm mộc của tôi đỉnh quá!" "Điều kiện hình thành lại khắc nghiệt như vậy!" "Tôi phục rồi!" "Trên đời lại có loại thần mộc như thế!" "Nếu không phải Bố gia nói ra, có lẽ đến chết tôi cũng không biết!" "Quả nhiên, Bố gia thông minh tài trí, không phục không được!" "Không nói nhiều, Bố gia ngầu vãi!" "Lại được mở mang kiến thức rồi!" "Phòng livestream có hơn 160 triệu người mà không ai biết về âm trầm mộc, tôi cũng cạn lời!" "Bố gia thật lợi hại!" Bố Phương châm một điếu thuốc, tiếp tục nói: "Âm trầm mộc ngoài việc phân loại theo giống cây, còn có thể phân loại theo nguyên nhân hình thành như sau:" "1.

Chìm trong bùn cát của sông ngòi, thường do sạt lở đất đá ở thượng nguồn và xói mòn đất gây ra, cuốn cây cối vào sông và chôn sâu dưới lòng sông." "2.

Cây cối bị chôn vùi do động đất." "3.

Quan tài được chôn dưới đất nhiều năm." "Do những nguyên nhân trên, màu sắc của âm trầm mộc thường có xu hướng sẫm màu rõ rệt." "Vì được chôn sâu trong thời gian dài, hàm lượng nước phong phú, nên khi gia công gỗ rất dễ bị nứt, biến dạng, cong vênh, nhưng sau khi sấy khô, bề mặt gia công rất bóng mượt, cảm giác cầm trên tay rất tốt." "Trong lịch sử, âm trầm mộc thường được dùng để làm quan tài

hoặc các vật dụng nhỏ." "Quan lại quyền quý, văn nhân nhã sĩ đều xem đồ nội thất bằng âm trầm mộc và các tác phẩm nghệ thuật điêu khắc từ gỗ cổ trầm tích là vật gia truyền, báu vật trấn trạch, vật trừ tà." "Trải qua các triều đại, đặc biệt là thời Minh - Thanh, âm trầm mộc càng trở thành vật liệu được các vị vua chúa lựa chọn hàng đầu để xây dựng cung điện và chế tác quan tài." "Các vị vua nhà Thanh còn liệt nó vào danh sách vật liệu chuyên dụng của hoàng gia, dân gian không được tự ý sử dụng." "Vào thời Dân quốc, Viên Đại Đầu, kẻ đã đi ngược lại dòng chảy lịch sử, mơ mộng làm 'hoàng đế' chưa được bao lâu thì đã toi mạng." "Nhưng để thể hiện thân phận đế vương đã từng có, gia đình hắn đã tốn không ít công sức, tiêu tốn rất nhiều gia tài để tìm được âm trầm mộc, ghép cho hắn một cỗ quan tài." "Tuy đây là một trò cười lịch sử, nhưng qua đó cũng có thể thấy được sự quý hiếm khó tìm của âm trầm mộc." "Nói một cách nghiêm túc, âm trầm mộc đã vượt ra khỏi phạm vi của gỗ, nên được liệt vào phạm trù 'trân bảo'." "Bởi vì, trong 'Trân Bảo Uyển' của Cố Cung Bảo Vật Viện có lưu giữ những tác phẩm nghệ thuật điêu khắc từ âm trầm mộc tinh xảo tuyệt vời, có thể thấy mức độ quý giá của nó đã vượt xa những loại gỗ thông thường." "Xét về chất liệu, giá trị văn hóa và tiềm năng tăng giá, đồ nội thất và tác phẩm nghệ thuật từ âm trầm mộc là không gì sánh bằng, thậm chí còn vượt qua cả gỗ tử đàn quý giá." "Âm trầm mộc hiếm có trên đời, có thể sánh ngang với châu ngọc.

Bùn lầy không làm hỏng cốt cách kiên cường, một khi vào nhà cao cửa rộng, ánh sáng sẽ chiếu rọi khắp nơi." "Do số lượng khan hiếm, tỷ lệ thành phẩm thấp, không thể tái tạo, lại có giá trị thưởng thức cao, nên nó có giá trị nghiên cứu khoa học, giá trị văn hóa và giá trị gia tăng kinh tế rất lớn." "Việc sử dụng chất liệu độc đáo, thần thái cổ xưa và hình dáng nghệ thuật đa dạng của âm trầm mộc để chế tác đồ nội thất và tác phẩm nghệ thuật, là những tác phẩm nghệ thuật kết

hợp cao độ giữa tự nhiên và nhân văn, có giá trị thưởng thức và sưu tầm rất lớn." Nghe xong lời của Bố Phương, khán giả trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Vãi chưởng!" "Quan tài làm bằng âm trầm mộc, là trân bảo đó!" "Loại gỗ này lại vô cùng hiếm có!" "Bố gia, khiêng cỗ quan tài đi đi!" "Nói thật, tôi trả một trăm triệu mua!" "Không có mười tỷ, Bố gia sẽ không bán đâu!" "Nếu Bố gia không cần cỗ quan tài này!" "Tôi sẽ vào mộ Tào Tháo, trộm nó đi!" "Lầu trên, cho tôi đi với, tôi gan lớn lắm!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một chiếc Máy Bay: 'Trương Liêu chết cũng không ngờ, sau khi chết lại có thể được chôn trong quan tài làm từ gỗ âm trầm mộc.'" "Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa: 'Nằm trong quan tài làm từ âm trầm mộc, thi thể chắc chắn bất hủ bất diệt, thật mong chờ xem Trương Liêu trông như thế nào!'" "Quản lý Đẹp Trai Nhiều Tiền lại tặng chủ bá một chiếc Chiến Hạm Vũ Trụ: 'Bố gia có thể chất cứ mở quan là gặp cương thi, lát nữa có thể để nhà quay phim mở quan tài!'" Nhìn lướt qua bình luận, thấy có khán giả bảo mình khiêng quan tài đi, Bố Phương lắc đầu, quay mặt về phía camera nghiêm túc nói: "Các vị khán giả, nói thật với mọi người, bất kể là kẻ trộm mộ có đạo hạnh cao thâm đến đâu, khi gặp mấy thứ này trong mộ cổ cũng không dám lấy!" "Thứ nhất, huyết ngọc: từ xưa đến nay, ngọc là vật trừ tà, nghe nói ngọc một khi đã đeo trên người thì không thể dễ dàng tháo ra, vì ngọc có linh tính." "Huyết ngọc, đúng như tên gọi, là ngọc khí được chôn cùng chủ nhân ngôi mộ, máu thịt của chủ nhân đã sớm hòa vào trong đó, là thứ vô cùng bất tường, chắc chắn không thể lấy." "Đương nhiên, nếu muốn lấy, thì vẫn câu nói đó, có chuyện gì xảy ra, hậu quả tự gánh." "Thứ hai, quan tài!

Sự kiện nổi tiếng nhất là quan tài của Vạn Lịch Đế bị vứt dưới chân núi, theo lời kể của các nhân viên khảo cổ tại hiện trường,

những người dân làng lấy mấy miếng gỗ quan tài đó, không một ai ngoại lệ, kết cục đều thê thảm.

Quan tài là nơi an nghỉ của người chết, ví dụ như quan tài Kim Ti Nam Mộc, có thể bảo vệ thi thể ngàn năm không mục, âm khí cực nặng.

Những quan tài được khai quật trước đây đều bị thiêu hủy tại hiện trường!" "Thứ ba, đinh quan tài.

Theo quan niệm mê tín của người xưa, từ 'tử tôn đinh' của gia tộc hưng thịnh đến 'trấn sát đinh' để trấn áp tà linh, những loại đinh này đều có tác dụng trấn tà, đóng chặt vong linh, lấy đi sẽ không may mắn!" "Ngoài ra còn có hồn bình, chiêu hồn linh, trấn mộ thú [thạch thú], v.v." "Ực!" Nghe xong, khán giả trong phòng livestream không nhịn được nuốt nước bọt.

Họ cũng không ngờ, trong mộ cổ lại có những thứ không thể lấy.

Đương nhiên, lấy cũng được.

Nhưng kết cục sẽ rất thê thảm!

"Kinh khủng đến vậy sao!" "Yêu ma quỷ quái thế?" "Người vừa nãy đòi vào mộ Tào Tháo khiêng quan tài đi đâu rồi?" "Là tôi!" "Nhưng nghe xong lời Bố gia, tôi rén rồi!" "Nói thật, tôi sốc!" "Không ngờ đồ tùy táng của chủ nhân ngôi mộ lại quỷ dị và tà ma đến vậy!" "Tôi phải xem nhiều, nhớ nhiều, học nhiều từ chủ bá rồi mới đi trộm mộ!" "Lầu trên, đi trộm mộ nhớ gọi tôi, không thì tôi đấm cho ra bã!" "..." "Nói đi cũng phải nói lại, cỗ ấm tử quan này không đơn giản, có mở được không?" "Bố gia, anh làm được không?" "Dùng mông cũng biết, Bố gia chắc chắn có thể mở được cỗ ấm tử quan này!" "Vì Bố gia là Mô Kim Hiệu Úy!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một chiếc Máy Bay: 'Thần mỹ nữ và Hạ mỹ nữ sắp bị Bố gia dạy hư rồi, ha ha ha!'" "Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá một quả Siêu Tên Lửa:

‘May mà cỗ ấm tử quan này chưa bị ai mở ra, đồ tùy táng bên trong đều là của Bố gia.’” “Quản lý Đẹp Trai Nhiều Tiền lại tặng chủ bá một chiếc Chiến Hạm Vũ Trụ: ‘Bố gia, bắt đầu đi!’” Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương nghiêm túc suy nghĩ ba giây, sau đó quay mặt về phía camera lên tiếng: “Các vị khán giả, tôi xin đảm bảo với mọi người, trong vòng một tiếng đồng hồ, chắc chắn sẽ mở được cỗ ấm tử quan này, bất kể nguy hiểm hay không, tóm lại, hai chữ, làm tới bến!” Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích.

“666 quá!” “Không nói nhiều, Bố gia ngầu vãi!” “Tôi muốn xem chủ bá đối đầu trực diện với cương thi!” Không để ý đến bình luận nữa.

Bố Phương đi một vòng quanh quan tài, quan sát kỹ lưỡng.

Hắn phát hiện có bảy cây đinh, được đóng từ nắp xuống, đóng chặt quan tài.

Ngoài ra, trên ấm tử quan có mở hai lỗ.

Vì sau khi người chết, được đặt vào trong quan tài, nếu là giả chết, thì người chết có thể hít thở không khí.

Sau khi xác nhận đã chết thật, hai lỗ này sẽ được bịt kín bằng vữa sắt.

Không nói nhiều, hắn lấy một ngọn nến từ không gian hệ thống, đi về phía góc đông nam, ở góc tường, hắn trực tiếp ngồi xổm xuống, dùng bật lửa, châm nến.

Sau khi ngọn lửa bùng lên, nó lại bay về phía bên trái, có vẻ như sắp tắt.

Thấy vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

“Vãi chưởng!” “Tình hình gì đây?” “Ngọn lửa sao không cháy bình

thường?" "Gặp ma thật rồi!" "Chủ bá, mau chạy đi!" "Ấm tử quan trong mộ thất này, không động vào được đâu!" "Mọi người đừng ồn ào, nghe Bố gia giải thích!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, đừng có làm quá lên, sau khi không khí lọt vào, bên trong đã hình thành một luồng gió lưu động, thổi ngọn lửa về một bên." "Nhưng không sao." "Gió nhỏ, không thổi tắt được nến!" Nghe giải thích, khán giả trong phòng livestream đều hiểu ra, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

"Bố đại ca, anh thắp nến, là quyết định mở quan tài rồi sao?" Hạ Tiểu Vũ nói.

Cô đã xem livestream của Bố Phương, biết rằng Mô Kim Hiệu Úy trước khi mở quan tài, phải thắp một ngọn nến ở góc đông nam!

"Cỗ ấm tử quan này, tôi nhất định phải mở!" "Bởi vì, quan tài không đơn giản, đồ tùy táng đặt bên trong cũng không phải vật tầm thường!" "Nếu có thể vớt được vài món, phần đời còn lại, không lo thiếu xe sang người đẹp!" Thấy Bố Phương thắp nến trong mộ thất, những khán giả mới xem đều ngơ ngác.

"Chủ bá, thắp nến làm gì?" "Việc gì phải bày vẽ?" "Cứ trực tiếp lật nắp quan tài, nhảy vào, xử lý thi thể là được rồi!" "Lầu trên, biết cái búa!" "Đây là quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy!" "Một bản hợp đồng mà người sống ký kết với người chết!" "Sau khi mở quan, nếu nến tắt, phải nhanh chóng rút khỏi mộ thất, không được lấy một vật nào, nếu đã lấy cũng phải ngoan ngoãn đặt lại, nếu không thi thể sẽ nổi giận, biến thành cương thi, giết hết những kẻ xâm nhập mộ thất!" "Nói đơn giản một chút, nến tắt, tức là chủ nhân ngôi mộ không đồng ý cho lấy đồ tùy táng!" "Nếu nến tiếp tục cháy, không có chút thay đổi nào, chứng tỏ có thể lấy đồ tùy táng.

Trước khi ra ngoài, phải đậy lại nắp quan tài cho chủ nhân ngôi

mộ, sau đó cung kính cúi lạy ba cái trước quan tài, để tỏ lòng cảm tạ!" "Đúng như câu nói, người thắp nến, quỷ thổi đèn, chính là nguyên do này!" "Bố gia là Mô Kim Hiệu Úy, vậy nên chắc chắn sẽ tuân thủ quy tắc!" "666 quá!" "Trí nhớ của cậu tốt thật?" "Lời của Bố gia mà cậu cũng nhớ rành rành!" "Nói thật, tôi phục rồi!" "Chủ bá mê tín quá!" "Thắp một ngọn nến mới có thể mở quan tài?" "Không thắp nến, cũng có thể mở quan tài thôi!" "Sớm muộn gì tôi cũng cười chết trong cái phòng livestream này!" "Người chết có thể biến thành cương thi sao?" "Người chết có thể đồng ý cho trộm mộ lấy đồ tùy táng sao?" "Lừa ai vậy?" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Đừng có không tin, thà tin là có còn hơn không tin!

Quy tắc thắp nến mở quan này của Mô Kim Hiệu Úy đã có từ thời Tào Ngụy, truyền thừa ngàn năm không được phá lệ!" "Nếu phá lệ, tổ sư gia sẽ từ trong mộ bò ra, bóp chết kẻ trộm mộ phá hoại quy tắc!" "Những lời này, tin hay không, là chuyện của mọi người!" "Dù sao thì, tôi đã tuân thủ rồi!" "Nếu tôi không tuân thủ, tổ sư gia trên trời có linh thiêng nhìn thấy, cũng sẽ tha thứ cho tôi, hehehe!" "Còn về việc tại sao tôi tìm được góc đông nam nhanh như vậy, đối với người thành thạo la bàn như tôi, chỉ cần nhìn một cái là đã xác định được phương vị!" "Chủ nhân của gian mộ thất này là một võ tướng lưu danh sử sách, vậy nên nhất định phải quay mặt về hướng đông, ý nghĩa là bách chiến bách thắng, không gì cản nổi!" Nghe xong, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng!" "Thật hay giả vậy?" "Chủ bá, tôi học ít, đừng có lừa tôi." "Nói thật, tôi chỉ biết ngồi hướng nam quay mặt về hướng bắc, là vị trí của hoàng đế!" "666!" "Quay mặt về hướng đông, là vô địch thiên hạ!" Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương tiếp tục nói: "Được rồi, tiếp theo, chúng ta sẽ vào phần mở quan tài!" "Thần mỹ nữ, giúp tôi để ý sự thay đổi của ngọn nến." Nghe vậy, Thần Ngọc

Kỳ gật đầu: “Được thôi Bố đại ca, em nhất định sẽ trông chừng ngọn nến, nếu nó sắp tắt, em sẽ báo cho anh ngay.” “Được!” Bố Phương đáp một tiếng.

Chương 729

Nếu ngọn nến tắt, ngoài hắn ra, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Không nói nhiều, Bố Phương lấy một cây búa sắt từ không gian hệ thống.

Thấy vậy!

Khán giả trong phòng livestream đều hưng phấn.

"Chủ bá, lấy búa ra làm gì vậy?" "Chẳng lẽ, định dùng búa, đập vỡ quan tài?" "Thô bạo quá!" "Nhưng tôi thích!" "Lão Hán Thôi Xa tặng chủ bá một chiếc Máy Bay: 'Dùng mông cũng biết, Bố gia lấy búa ra, sau khi mở quan, sẽ cho Trương Liêu một búa vào đầu, để dẫn mặt!'" "Tay Không Lái Máy Bay tặng chủ bá một quả Tên Lửa: 'Tôi cảm thấy, cây búa trong tay Bố gia sắp bán chạy rồi!'" "Quản lý Đẹp Trai Nhiều Tiền lại tặng chủ bá một chiếc Phi Thuyền Vũ Trụ: 'Hiểu rồi!

Bố gia lấy búa ra, là để nhổ những cây đinh đóng trên quan tài!'" Nhìn bình luận cuối cùng, Bố Phương nói: "Không sai!

Tôi lấy búa ra để nhổ đinh!" Lời vừa dứt!

Một tiếng "cạch" vang lên!

Mọi người chỉ thấy Bố Phương tay cầm búa, nhổ bật một cây đinh đồng ra.

Không lâu sau, bảy cây đinh trên quan tài đều bị Bố Phương dùng búa sắt nhổ ra.

"666!" "Chủ bá đúng là ảo thuật gia!" "Thứ gì cũng có thể biến ra được!" "Nói thật, tôi sốc!" "Ban đầu tôi còn tưởng chủ bá không mang theo búa!" "Ai mà ngờ được!" "Biến ra một cái, trực tiếp nhổ

hết đinh quan tài!" "..." "Đinh đã nhổ ra!" "Bây giờ, có thể mở quan tài rồi chứ?" "Thật mong chờ, mãnh tướng Trương Liêu, trông như thế nào?" "Bố gia, anh đang nhìn gì vậy?" Mọi người tưởng Bố Phương sắp lật nắp quan tài, ai ngờ hắn lại trực tiếp quỳ một nửa xuống, nhìn vào vị trí tiếp giáp giữa nắp và thân quan tài.

Thấy khe hở được bịt kín bằng vữa sắt, có thể đoán được bên trong kín như bưng.

Bố Phương nhìn về phía camera nói: "Các vị khán giả, bây giờ chưa thể mở quan tài!" "Tuy đã nhổ đinh, nhưng vẫn còn vữa sắt!" "Vữa sắt cũng là một loại keo dán, dán chặt nắp và thân quan tài lại!" "Nếu cưỡng ép mở, sẽ làm hỏng quan tài!" "Đối với người chết, đó là sự bất kính lớn!" "Dù sao, quan tài cũng là nơi an nghỉ của người đã khuất!" "Dùng vữa sắt bịt kín, trong trường hợp không phá hoại quan tài, làm sao để mở ra?" Hạ Tiểu Vũ tò mò hỏi, cô cũng không nghĩ ra cách nào để mở.

"Mở quan tài rất dễ." "Chỉ là sẽ tốn một chút thời gian." Bố Phương vừa nói, vừa cắm con dao găm chiến thuật sắc bén vào khe hở của quan tài, từ từ cắt lớp vữa sắt.

Mấy ngàn năm đã trôi qua.

Lớp vữa sắt đã hoàn toàn đông cứng.

May mà con dao găm chiến thuật hắn mua rất tốt, chém sắt như chém bùn.

Nếu là một con dao găm bình thường, thì căn bản không thể cắt được lớp vữa sắt.

"Ấm tử quan, quỷ dị quá!" "Anh có chắc chắn muốn mở không?" Thần Ngọc Kỳ không nhịn được hỏi.

Nhà quay phim cũng nói: "Người trong quan tài có thể là mãnh

tướng hạng nhất Tam Quốc, Trương Liêu.

Phong cách tác chiến của người này là không cần mạng, nếu biến thành cương thi, chắc chắn sẽ rất điên cuồng!" "Giết chết mấy người chúng ta!" Cùng lúc đó!

Một số khán giả trong phòng livestream cũng ý thức được, cỗ ấm tử quan này vô cùng nguy hiểm!

Nhưng, những khán giả cũ biết rằng, Bố Phương có thể chất cứ mở quan là gặp cương thi!

"Tôi cảm thấy, cỗ quan tài này tà ma quá, bỏ đi!" "Tính mạng là trên hết, trộm mộ là thứ hai!" "Đúng vậy!

Đừng mở quan tài nữa!" "Nữ thần Thần Ngọc Kỳ của tôi còn ở trong đó!" "Nếu trong quan tài có bơm khí độc, sau khi mở quan, khí độc tỏa ra, nữ thần của tôi hít phải, chắc chắn sẽ chết!" "Lầu trên, mù à?

Không thấy mấy người họ đều treo mặt nạ phòng độc trên cổ sao?

Chỉ cần có khí độc, họ sẽ đeo lên mặt ngay lập tức!" "Không phải khí độc, nếu trong quan tài có cơ quan, bốn người chủ bá chắc chắn sẽ chết thảm trong mộ thất!" "Mộ cổ ngàn năm thật sự quá nguy hiểm, quỷ dị và kinh khủng!" "Mau mở quan tài đi!" "Chết cũng không phải tôi!" "Tôi chỉ muốn xem thi thể!" "Lầu trên, sờ vào lương tâm của cậu xem, nó còn ở đó không?" "Thà khuyên người ta sống, đừng xúi người ta tìm chết!" Trong một lúc, bình luận chia thành hai phe, một phe khuyên Bố Phương đi, phe còn lại khuyên Bố Phương mở quan tài!

Nhìn lướt qua bình luận, Bố Phương cau mày.

Rốt cuộc có nên mở quan tài hay không?

Trần Ngọc Kỳ, Hạ Tiểu Vũ và nhà quay phim.

Ba người họ đều là người sống. ...Đã đến đây rồi, có lẽ là ý trời, sống chết xem ông trời vậy!

Làm tới bến!

Đã đến nước này rồi, có lẽ cũng là thiên ý, sống chết có số, xem ông trời vậy!

Làm thôi!

Bố Phương quyết định dũng cảm đối mặt với nguy hiểm sắp tới.

Hắn vừa cắt lớp sáp niêm phong vừa lên tiếng: "Mỹ nữ họ Thần, mỹ nữ họ Hạ, sư phụ quay phim, tôi đã đưa ra quyết định rồi!" "Quyết định gì?" Cả ba người nghe vậy đều kinh ngạc hỏi.

"Mở quan tài!" Bố Phương thẳng thừng nói.

Chương 730

"Tê!" Nghe lời này, cả ba đều hít một hơi khí lạnh.

Cuối cùng vẫn phải mở sao!

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương nói: "Anh Bố, quyết định của em cũng giống anh, em cũng rất tò mò về người của mấy ngàn năm trước, muốn xem thử một lần." "Em cũng vậy." Hạ Tiểu Vũ nói.

Thấy hai cô gái đã bày tỏ thái độ, anh thợ quay phim cũng lên tiếng: "Tôi chỉ phụ trách quay phim, sống chết đều dựa vào thiên ý!" Nghe lời của ba người, Bố Phương gật đầu, sau đó tập trung cắt lớp sáp.

Trong mộ thất dần trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh cắt sáp vang lên lách cách.

Khoảng thời gian cháy hết một nén nhang trôi qua, Bố Phương dùng dao găm chiến thuật cạo sạch lớp sáp niêm phong ở khe hở giữa nắp và thân quan tài.

"Hù!" Thở ra một hơi trọc khí, Bố Phương châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nhả khói qua mũi, hắn không vội vàng mở ra ngay.

Bởi vì không chắc chắn bên trong quan tài có bị bơm khí độc hay không.

Nếu có, khi mở quan tài mà không kịp đeo mặt nạ phòng độc, hít vào phổi thì sẽ mất mạng như chơi.

Hắn nhìn ba người kia, nhắc nhở: "Đeo mặt nạ phòng độc vào, có khó chịu cũng không được tháo xuống!" "Được!" Ba người không có ý kiến, lập tức đeo mặt nạ vào.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều vô cùng hưng phấn!

"Cuối cùng cũng đợi được khoảnh khắc này!" "Nói thật, tôi xem livestream cả ngày rồi, lúc này đây không còn chút buồn ngủ nào luôn!" "Trương Liêu đại tướng quân trông như thế nào nhỉ?" "Sắp được thấy rồi, kích động quá!" "Vãi chưởng, đúng là đang trộm mộ thật kìa!" "Trời ơi, chủ kênh này gan dạ quá vậy?" "Khoan đã, nữ thần Thần Ngọc Kỳ của tôi cũng ở bên trong sao?" "Lầu trên mới tới à, để tôi bảo cho mà biết, vốn là một chương trình giải trí khảo cổ có Thần Ngọc Kỳ làm khách mời, kết quả biến thành trộm mộ thật luôn!" "Trộm mộ là phạm pháp đấy!" "Chủ kênh ơi, tôi khuyên cậu nên chủ động đi tự thú đi!" "Lầu trên có hiểu gì không đấy?

Mộ Tào Tháo là do Bố gia phát hiện đầu tiên, người ta có quyền khai quật đấy!" "Pháp với chả luật cái gì!

Mau mở quan tài đi, nói thật tôi đợi không nổi nữa rồi!" [Lão Hán Đẩy Xe tặng chủ kênh một chiếc Máy Bay] "Tôi đoán Trương Liêu sẽ vùng dậy biến thành cương thi!" [Tay Không Bắn Máy Bay tặng chủ kênh một Siêu Cấp Hỏa Tiễn] "Bố gia, nếu anh dám đối đầu trực diện với Trương Liêu, tôi sẽ tặng anh một bất ngờ lớn!" [Quản trị viên Đẹp Trai Nhiều Tiền tặng chủ kênh một Chiến Hạm Vũ Trụ] "Đỉnh quá!

Bố gia mau tay mở quan tài đi!" Mọi người chỉ thấy Bố Phương đứng ở đầu quan tài, hai tay đẩy nắp quan tài.

Khi nắp lộ ra một khe hở bằng ngón tay trỏ người lớn, hắn dừng lại.

Ân?

Tất cả đều ngẩn ra, không hiểu tại sao Bố Phương không một hơi đẩy đến cùng.

“Vãi, Bố gia đang làm gì vậy?” “Không đẩy nữa à?” “Haha, chủ kênh lại nhát gan rồi!” Liếc nhìn thanh bình luận, Bố Phương lên tiếng: “Các vị khán giả, đừng vội, tôi đang kiểm tra xem bên trong có khí độc không.” Nói đoạn, hắn đưa ngọn đuốc lên trên khe hở, thấy ngọn lửa cháy bình thường, liền nói với ba người bên cạnh: “Không có khí độc, không cần đeo mặt nạ nữa.” “Hù!” Nghe lời Bố Phương, cả ba đều tháo mặt nạ phòng độc ra, hít thở không khí tham lam, nhanh chóng hồi phục lại.

Sau đó Bố Phương tiếp tục đẩy nắp quan tài, phát hiện ra âm thanh “ầm ầm” nặng nề.

Mười giây sau, Bố Phương đã đẩy nắp quan tài được một nửa.

Lúc này, mấy người tại hiện trường cũng như khán giả trước màn hình đều vô cùng phấn khích!

Ai nấy đều trợn to mắt, sợ bỏ lỡ điều gì, cũng không ai nói câu nào.

Sự im lặng đáng sợ bao trùm!

Trong tích tắc, dường như màn hình tivi đang phát bị ai đó ấn nút tạm dừng, không khí như đông đặc lại!

“Trong quan tài có gì?” “Bố gia, mau dùng đèn pin soi đi!” “Cho tôi xem rốt cuộc là gì với!” “Cầu xin chủ kênh, nhanh tay lên một chút!” Liếc thấy khán giả thúc giục, Bố Phương cũng không muốn câu giờ, hắn lấy một chiếc đèn pin từ không gian hệ thống ra, rồi dưới sự chú ý của mọi người, hắn soi luồng sáng vào bên trong.

Dưới ánh đèn pin, chỉ thấy trong quan tài gỗ âm trầm nằm một nam tử khôi ngô mặc áo giáp.

Cơ thể và máu thịt đã mất sạch nước, khô héo lại, biến thành một xác khô, lặng lẽ nằm đó, không màng thế sự.

“Tại sao Trương Liêu lại không biến thành bộ xương khô?” Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì gỗ âm trầm có chức năng chống mục nát!” Bố Phương giải thích: “Chính vì vậy mà thi thể này có thể không thối rữa suốt hơn hai ngàn năm qua.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là quan tài được bịt kín không lọt khí, thi thể không bị ảnh hưởng.” “Em hiểu rồi.” Thần Ngọc Kỳ gật đầu.

“Trương Liêu cao khoảng một mét chín mươi bảy, cơ thể cực kỳ tráng kiện.

Bộ giáp ông ấy mặc vừa nặng vừa cứng, che chắn hết các điểm yếu!” “Trên chiến trường, ông ấy chắc chắn mang lại cho người ta cảm giác không thể chiến thắng!” Hạ Tiểu Vũ cảm thán.

Thấy mấy người bàn tán xôn xao, anh thợ quay phim cũng tò mò nhìn vào một cái, giây tiếp theo, lỗ chân lông dựng đứng hết cả lên.

Nói thật, người chết trong quan tài trông quá đáng sợ!

Đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy thi thể ở cự ly gần như vậy.

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị dọa cho giật mình.

Đặc biệt là khuôn mặt người chết, vì mất nước khô héo, da thịt co rúm lại dính chặt vào xương, hai hốc mắt lõm sâu, da đen sạm.

Chương 731

Cái miệng hé mở lộ ra hàm răng vàng khè, có hai chiếc răng nanh dài khoảng ba centimet, trông hệt như răng của cương thi.

Trong phút chốc, ngoại trừ Bố Phương vẫn bình tĩnh, những người còn lại đều bùng nổ!

"Vãi!

Đây chắc chắn là bản thân Trương Liêu rồi phải không?" "Lúc còn sống chắc chắn là một gã khổng lồ!" "Nói thật, tôi sợ đến mức suýt vãi ra quần!" "Trời ạ, chết mấy ngàn năm rồi mà vẫn không thành xương khô!" "Biết thế tôi không xem, chắc mấy tháng tới ăn cơm không thấy ngon mất!" "Nửa đêm tôi cũng không dám ra khỏi cửa nữa!" "Trương Liêu trông ngầu quá!

Mê luôn!" [Thủ lĩnh Tả Lĩnh Trần Hạt Tử tặng chủ kênh một chiếc Máy Bay] "Lầu trên là Nhị Cô nhà Chuột à?" [Mô Kim Hồ Gia tặng chủ kênh một Siêu Cấp Hỏa Tiễn] "Là tôi thì tôi xông vào đấu với Trương Liêu luôn!" [Mô Kim Bàn Gia tặng chủ kênh một Chiến Hạm Vũ Trụ] "Tôi không nói nhiều, Bố Phương, xử thi thể đi!" [Quản trị viên Đẹp Trai Nhiều Tiền tặng chủ kênh sáu ngàn xu cá: Mấy lầu trên là đại lão Mô Kim thật đấy à?] Nhìn bình luận thấy có ba cái tên quen thuộc, Bố Phương mỉm cười hướng về ống kính: "Cảm ơn quà tặng của các vị, cảm kích khôn cùng." Sau đó hắn mở hậu đài xem thu nhập.

Thu nhập: "3,1 tỷ NDT!" "Ực!" Bố Phương không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, hắn sững sờ.

Nếu không phải chia đôi với nền tảng Đậu Ngư thì thu nhập là 6,2 tỷ NDT.

Dù chỉ là 3,1 tỷ thì đối với người bình thường cũng là một con số thiên văn.

Không nghĩ ngợi nhiều, Bố Phương tỉnh táo lại, ánh mắt hướng về phía thi thể trong quan tài.

Hắn thấy cổ của người chết bị một sợi chỉ kim loại khâu lại.

Không chần chừ, Bố Phương trực tiếp thò tay xuống.

Lúc này, Thần Ngọc Kỳ nhìn Bố Phương muốn ngăn lại nhưng không kịp.

Khán giả trong phòng livestream cũng sợ đến mức ngã ngửa ra sàn.

"Vãi, Bố gia máu quá vậy?" "Đồ trên người thi thể mà cũng dám lấy!" "Thi thể nhìn kinh dị thế kia, chủ kênh thò tay xuống không sợ bị cắn một cái rồi nó hút máu sống lại sao?" "Lầu trên, tôi phục cái chỉ số thông minh của ông luôn đấy, thi thể chết mấy ngàn năm rồi mà biết cắn người à?" "Chủ kênh, xin nhận của tại hạ một lạy!" "Khoan đã, trên cổ thi thể có gì kìa?" Lúc này, khán giả chú ý thấy Bố Phương dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp một sợi chỉ vàng.

Sợi chỉ vàng mảnh như sợi tóc, nếu không để ý kỹ thì căn bản không thể phát hiện ra.

"Anh Bố, anh đang cầm cái gì vậy?" Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc hỏi.

"Chỉ vàng." Bố Phương nhìn sợi chỉ trên tay nói: "Người xưa dát mỏng vàng rồi dán lên giấy, sau đó cắt thành những sợi hẹp khoảng 0,5 mm gọi là chỉ vàng dẹt.

Sau đó quấn quanh sợi bông hoặc sợi tơ thành chỉ vàng tròn.

Nhìn kỹ đi, sợi chỉ vàng này khâu ở cổ thi thể, chứng tỏ lúc chết cổ của người này có vết thương, phải dùng chỉ vàng khâu lại." "Ý anh là Trương Liêu bị người ta chém đứt cổ sao?" Thần Ngọc Kỳ hỏi.

“Tám chín phần mười là vậy!” Bố Phương gật đầu, sau đó nói: “Vào thời cổ đại, đây gọi là nhất kiếm phong hầu!” “Khủng khiếp quá!” Khán giả trong phòng livestream lập tức cảm thấy rợn người.

Đại La Kim Tiên mà bị chém một đao vào cổ thì cũng chết chắc!

“Bố gia, mau lấy đồ bồi táng rồi đi thôi!” “Tôi cảm thấy bên trong có nguy hiểm!” “Cứ xử Trương Liêu trước đã, cho ông ta biết thế nào là lễ độ!” “Đúng thế!

Theo tôi biết thì Trương Liêu chết vì bệnh, không thể bị người ta chém đứt cổ được!” “Lầu trên, tôi xin ông đừng khoe cái chỉ số thông minh ở đây nữa!

Không bị chém đứt cổ thì máu thịt cần gì dùng chỉ vàng khâu?

Chứng cứ rành rành ra đấy còn chất vấn cái gì?

Ông tưởng lịch sử ghi chép cái gì cũng là thật à?

Kệ xác Trương Liêu chết thế nào, cứ chiến thôi!” “Anh Bố, Trương Liêu chết mấy ngàn năm rồi, không ai biết sự thật đâu.

Chúng ta đừng đoán mò nữa, tiếp theo anh định làm gì?” “Tất nhiên là Mô Kim rồi, vì mục đích mở quan tài đã bày ra trước mắt, ai cũng thấy được.” Bố Phương đáp lại.

Sau đó hắn hướng về ống kính livestream nói: “Các vị khán giả, tôi không phải không dám động vào xác, nhưng trong giới Mô Kim Hiệu Úy có một câu nói: lấy tài không động xác!

Mô Kim có nghĩa là không động vào thi thể!” Nghe vậy, khán giả mới trong phòng đều ngẩn ra.

“Chủ kênh đang tìm cớ đấy à?” “Không dám động xác thì nói đại đi!” “Khoan đã!

Bố gia nói không phải không dám, đổi lại là hắn dám?” “Vãi, nói

thật tôi chấn kinh luôn!

Người đàn ông này mạnh bạo vậy sao?

Ngay cả thi thể cũng dám chiến!" "Tôi không nói gì thêm, Bố gia đỉnh của chóp!" "Tiếp theo, tôi sẽ bắt đầu Mô Kim!" Bố Phương nói với khán giả.

Nghe vậy, mọi người đều hưng phấn vô cùng.

"666!" "Bố gia cuối cùng cũng bắt đầu rồi!" "Thật sự là đợi không nổi nữa, sắp được thấy các tác phẩm nghệ thuật từ mấy ngàn năm trước rồi!" "Ở các phòng livestream khác chưa bao giờ thấy cảnh tượng đặc sắc thế này!" "Sau này tôi có chết cũng muốn chết ở phòng livestream này!" [Mười Bước Không Để Lại Bình Chu Mỗ tặng chủ kênh một Siêu Cấp Hỏa Tiễn: Phòng livestream này toàn là nhân tài, tôi thích ở đây quá!] "Lầu trên là Bình Thần trong truyền thuyết đấy à?" "Mà này, ngoài cái quan tài gỗ âm trầm ra, bên trong chỉ thấy thi thể, chẳng thấy đồ bồi táng đâu cả, nếu có thì tôi cũng không thấy?" "Đúng vậy!

Chẳng lẽ Bố gia định khiêng cái xác khô này về nhà sưu tầm sao?" "Lầu trên đừng nói bậy, nhà tôi có một cụ già sưu tầm xác khô, mẹ ơi sợ chết khiếp!" "Tôi thấy chủ kênh định khiêng thi thể về nhà mỗi ngày tỷ thí một trận để cho nó biết tay!" "Người đàn ông này quá mãnh liệt!" Lúc này, Thần Ngọc Kỳ nhìn về phía góc đông nam, thấy ngọn nến sắp tắt, định nhắc nhở Bố Phương nhưng ngọn lửa lại cháy bình thường trở lại, cô liền thở phào nhẹ nhõm.

Khi nhìn về phía Bố Phương đang lục lọi trong quan tài, cô hỏi: "Anh Bố, quan tài ngoài thi thể ra chẳng thấy gì cả, có đồ bồi táng thật không?" Hạ Tiểu Vũ cũng nói: "Thường thì nếu có đồ bồi táng thì chắc chắn phải để trong quan tài, số lượng không ít.

Chương 732

Nhưng hiện tại cái quan tài gỗ âm trầm này ngoài một xác khô ra thì chẳng thấy cái gì cả." Thấy Bố Phương không trả lời, hai cô gái đồng thanh hỏi: "Anh Bố, lẽ nào anh định khiêng thi thể về thật sao?" Nghe vậy, Bố Phương lắc đầu, liếc nhìn hai người rồi nói: "Hai cô đừng có đoán mò, trong quan tài ngoài thi thể ra thực tế còn có thứ khác.

Có những thứ có thể ẩn hình đấy." "Hả?

Có thứ biết ẩn hình sao?" Hai cô gái kinh ngạc.

"Không phải!" Bố Phương dùng đèn pin soi lên đầu thi thể, khiến mọi người rợn tóc gáy: "Trong nghề trộm mộ, việc không nhìn thấy đồ tốt là chuyện bình thường, chỉ cần có một đôi mắt biết quan sát thì sẽ phát hiện ra bảo bối thôi!" Đôi mắt biết quan sát?

Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ nhìn nhau đầy thắc mắc, cả hai đều mờ mịt.

Vì hai người không rành về đồ cổ nên quyết định sẽ học hỏi Bố Phương.

Thế là cả hai bày ra thái độ học tập rất nghiêm túc.

Bố Phương thấy vậy cũng hơi ngạc nhiên, phòng livestream bỗng chốc biến thành lớp học rồi.

Đã muốn học thì hắn đành dạy vậy.

Có câu nói hay, dạy một người thì thành một đôi.

Bố Phương cúi người xuống quan tài, dùng đèn pin soi toàn thân thi thể, suy nghĩ ba giây rồi không ngoảnh đầu lại nói: "Trong mộ cổ, đặc biệt là mộ cổ ngàn năm, bất cứ vật bảo gì cũng cực kỳ có giá trị.

Ngay cả một sợi tóc của mộ chủ cũng có nhà sưu tầm tranh nhau mua!

Nhưng nếu không có đôi mắt quan sát thì rất dễ bỏ lỡ bảo vật!" "Ví dụ như bộ giáp trên người xác khô này, nó giống như áo chống đạn hiện nay, không hề có vết máu, chứng tỏ đã được rửa qua nước, trên mặt bám đầy bụi bặm nhìn rất cũ kỹ, nhưng thực tế nó được võ tướng mặc trên người.

Xét về niên đại, xuất xứ, giá trị lịch sử và giá trị văn vật, bộ giáp này thực sự thuộc hàng quốc bảo!" Nghe xong những lời này, mấy người tại hiện trường và khán giả livestream đều há hốc mồm kinh ngạc.

Nếu Bố Phương không nói, họ sẽ nghĩ bộ giáp này chẳng đáng bao nhiêu tiền, chắc chỉ hai ba trăm tệ!

Ai ngờ nó lại là văn vật cấp quốc gia!

"Ực!" Thần Ngọc Kỳ nuốt nước bọt, chỉ vào bộ giáp trên thi thể, nhìn Bố Phương hỏi: "Anh Bố, em hỏi một câu, bộ giáp này có gì đặc biệt sao?

Em nhìn mãi không ra." Bố Phương suy nghĩ ba giây rồi mới đáp: "Bộ giáp này không hề tầm thường, cực kỳ đặc biệt.

Nước An Lạc ta có hơn năm ngàn năm lịch sử, đã chế tạo ra nhiều loại phòng cụ như khôi giáp, lân giáp, trát giáp, bộ nhân giáp, miên giáp...

Bộ giáp trong quan tài gỗ âm trầm này chính là Tỏa Tử Giáp (giáp lưới)!" "Thời cổ đại, Tỏa Tử Giáp là một loại giáp kim loại, còn gọi là Hoàn Tỏa Khải, thường được kết hợp từ các vòng sắt thành hình áo.

Các nền văn minh khác nhau dùng nguyên liệu khác nhau, nó được

truyền vào An Lạc từ Tây Vực!

Qua sự cải tiến của các đại sư chế giáp đương thời, như trong Tấn Thư - Lữ Quang Tái Ký có miêu tả về loại giáp cao cấp nhất: giáp như vòng khóa, cung tên không thể bắn xuyên qua!" "Cung tên thông thường không thể xuyên thủng Tỏa Tử Giáp!

Dù là về chất liệu hay kỹ thuật thủ công, vào thời đó Tỏa Tử Giáp là một loại phòng cụ cực tốt, thường thì các tướng quân ra trận đều mặc loại giáp này!

Nó không hề thua kém áo chống đạn hiện đại đâu!" Khán giả trong phòng livestream lại bùng nổ.

"Vãi!

Tỏa Tử Giáp!" "Ý là bộ giáp này cực kỳ đáng giá sao?" "Trời ạ, chủ kênh sắp phát tài lớn rồi!" "Nói thật trộm mộ có thể giàu lên sau một đêm, có ai muốn lập đội đi đổ đấu với tôi không?" "Lầu trên cho tôi theo với!" "Bộ Tỏa Tử Giáp trên người Trương Liêu là bảo vật đấy, chủ kênh ơi, tôi đề nghị giao nộp cho Cục quản lý văn vật!" [Lão Hán Đẩy Xe tặng chủ kênh một chiếc Máy Bay] "Bố gia, ra giá đi, Tỏa Tử Giáp bao nhiêu tiền tôi mua hết!" "Lầu trên mua nổi không đấy?

Giáp lưới là vô giá bảo, bán cả hai quả thận đi cũng không mua nổi đâu!" [Quản trị viên Đẹp Trai Nhiều Tiền tặng chủ kênh một Chiến Hạm Vũ Trụ: Tôi không hứng thú với đồ bồi táng, tôi chỉ hứng thú với con Nộ Tình Kê thôi, đem xào lên chắc ngon lắm!] "Anh Bố, bộ Tỏa Tử Giáp này còn điểm gì đặc biệt nữa không?" Thần Ngọc Kỳ hỏi.

"Tôi vẫn chưa nói hết mà." Bố Phương nói: "Điểm đặc biệt của Tỏa Tử Giáp nằm ở chỗ nhiều miếng sắt được vặn chặt thành một loại áo giáp, có khả năng phòng hộ cực mạnh đối với vũ khí lạnh.

Ngoài ra, tính phòng hộ cao, độ thoáng khí tốt, lại nhẹ nhàng linh hoạt hơn bản kim giáp (giáp tấm).

Bộ giáp trên người thi thể này trọng lượng không quá 15 kg!" Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ gật đầu đã hiểu.

"Hù!" Hít sâu một hơi, Bố Phương nén sự kích động trong lòng nói: "Theo tôi được biết, trên thế giới chưa từng khai quật được bộ Tỏa Tử Giáp nào hoàn chỉnh, chỉ có trong sử sách ghi chép.

Vì vậy, bộ giáp này là bảo vật vô giá, chỉ cần mang nó ra ngoài chắc chắn sẽ làm chấn động thế giới!

Giá trị chắc chắn nằm ở khoảng mười tỷ tệ!" Khoảng mười tỷ tệ?

Khán giả nghe xong đều phát điên!

"Vãi!

Bộ giáp này đắt thế sao?" "Trời ơi, mê quá mê rồi!" "Nói thật tôi bị sốc!

Mười tỷ tệ đối với tôi là con số khổng lồ luôn!" "Nhà tôi nỗ lực mấy đời mới có hơn mười triệu, chủ kênh mở một cái quan tài mà thu hoạch được mười tỷ, tôi ghen tị quá!" "Bố gia, em lạy anh cho em đi trộm mộ cùng với!" "Hay là chủ kênh rút thăm ngẫu nhiên tặng minh khí cho ba người may mắn đi!" "Ước gì chủ kênh lấy bộ giáp này ra quay thưởng, ai trúng người đó hưởng!" "Tôi nhớ hồi ở sa mạc, cái bình sứ Cửu Long Củng Đỉnh có một người bí ẩn trúng thưởng rồi mà?" "Đừng nhắc nữa, cái acc cấp 70 của tôi còn không trúng, bị một cái acc nhỏ cấp 1 trúng mất, tôi khóc trong nhà vệ sinh luôn!" Liếc nhìn bình luận, thấy khán giả nhắc chuyện rút thưởng, Bố Phương cũng không giấu giếm, hắn nói với ống kính: "Các vị khán giả, thật không giấu gì mọi người, người bí ẩn trúng thưởng lần trước cũng là tôi!" Nghe xong, phòng livestream như nổ tung!

Bố Phương tự mình trúng Cửu Long Củng Đỉnh?

Chương 733

"Vãi!

Chắc chắn là có khuất tất!" "Chủ kênh chắc chắn đã nhúng tay vào hậu đài rồi!

Nếu không thì không thể nào trúng được!" "Tức chết tôi rồi, hộc máu mất thôi!" "Chỉ có mình tôi thấy Bố gia vận khí tốt sao?" "Có vận khí thế này thì đi trộm mộ làm gì?

Đi mua xổ số cho nhanh giàu!" "Nếu tôi đoán không lầm thì Bố gia là trùm cuối đứng sau rồi!

Lấy thêm một món bồi táng nữa ra cho tụi tôi rút thăm đi, nếu không chuyện này không xong đâu!" "Lầu trên ơi, có rút thì cũng không trúng đâu!

Phòng livestream 170 triệu người rồi, tôi không hy vọng gì mình trúng được." Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, nếu có thể an toàn rời khỏi mộ cổ, tôi sẽ lấy thêm một món minh khí nữa ra rút thưởng.

Lần này tôi tuyệt đối không tham gia, nếu không mà lại trúng nữa thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội." Nghe vậy khán giả đều vui vẻ trở lại.

"Chủ kênh tốt quá!" "Không nói nhiều, Bố gia đỉnh!" "Ngoài bộ giáp ra, anh Bố còn phát hiện gì nữa không?" Thần Ngọc Kỳ nhìn vào cái quan tài trống trải hỏi.

"Tôi thực sự đã phát hiện ra thứ khác." Bố Phương nói.

"Thứ gì?" Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc.

Cô không thấy gì cả mà Bố Phương lại thấy?

“Nhìn màu sắc này đi.” Bố Phương đeo găng tay bông, lau đi một chút bụi trên bộ giáp, dưới ánh đèn pin có thể thấy được ánh vàng kim rực rỡ.

“Ực!” Thần Ngọc Kỳ nuốt nước bọt: “Bộ giáp này không lẽ làm bằng vàng ròng sao?” “Không sai!

Làm hoàn toàn bằng vàng ròng!” Bố Phương nói: “Như vậy giá trị của nó lại tăng gấp đôi!” “Vãi!

Tăng gấp đôi là hai mươi tỷ tệ!” “Trời ạ, Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, thật sự quá giá trị!” “Nếu mang bán đi chắc có tiền xây biệt thự dưới nước luôn!” “Đừng nói dưới nước, lên sao Hỏa xây nhà cũng được luôn ấy chứ!” “Tôi chết cười trong cái phòng livestream này mất!

Xây biệt thự dưới nước?

Xây nhà trên sao Hỏa?

Có khả năng không?” “Lầu trên đừng có không tin!

Chỉ cần có tiền thì không gì là không thể!

Người cổ đại có bao giờ nghĩ ngày nay cách xa vạn dặm vẫn có thể gọi điện thoại không?

Có nghĩ trên trời có máy bay không?

Những thứ họ nghĩ không tồn tại thì hiện đại đều xuất hiện cả rồi!

Cho nên con người ngày nay không gì là không làm được!” “Lần đầu tiên thấy bộ giáp làm bằng vàng, mở mang tầm mắt thật.” Hạ Tiểu Vũ nói.

“Tôi cũng mới thấy lần đầu trong đời!” Thần Ngọc Kỳ nói.

“Ai mà ngờ được bộ giáp đầy bụi bặm nhìn tầm thường thế kia lại làm bằng vàng chứ?” Anh thợ quay phim cảm thán: “Nếu không

phải Bố gia lau sạch bụi thì tôi cũng không biết đó là Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp.

Tôi chỉ biết nói một câu, Bố gia thông tuệ tài trí, không phục không được!" "Đúng vậy!" Thần Ngọc Kỳ gật đầu: "Nếu không phải anh Bố vén màn sự thật thì chắc em chỉ nhìn qua một cái rồi bỏ qua luôn.

Có một đôi mắt quan sát quả thực không phải người phàm nào cũng so sánh được!" "Cái xác mặc đồ vàng kim rực rỡ luôn kìa!" "Lầu trên ơi, nói cho mà biết, đó là Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp!

Giá trị khoảng hai mươi tỷ tệ đấy!" "Tê!

Chủ kênh sắp phát tài to rồi!" "Ước gì được ôm đùi chủ kênh nhỉ." "Hai mươi tỷ mua được cả tòa nhà ở thủ đô luôn ấy chứ!" "Không chỉ thủ đô, ra Thái Bình Dương xây biệt thự cũng chẳng vấn đề gì!" [Có tiền rồi sao không tặng chủ kênh một Chiến Hạm Vũ Trụ đi] "Này chủ kênh, tôi có thể dùng mười căn biệt thự ở khu chiến sự Syria để đổi bộ giáp đó được không?" Bố Phương thấy khán giả bắt đầu chém gió thì cũng không để ý, hắn nhìn thi thể nằm trong quan tài gỗ âm trầm nói: "Thực ra tôi cũng không ngờ trong quan tài lại có món bảo vật giá trị liên thành như thế này." Nói xong, hắn lau sạch bụi bẩn trên bộ giáp.

Giờ nhìn lại, bề mặt vàng kim sáng loáng, cực kỳ đẹp mắt.

"Em tò mò không biết gia sản của anh Bố rốt cuộc là bao nhiêu?" Thần Ngọc Kỳ hỏi.

Cô làm diễn viên bao nhiêu năm, gia sản cũng được hơn một trăm triệu.

Bố Phương đi đổ đấu bao nhiêu lần, không biết gia sản của hắn khủng đến mức nào.

"Nếu mang toàn bộ minh khí đi bán hết, tiền của tôi có thể lọt vào

bảng xếp hạng đại gia nước An Lạc đấy.” Bố Phương đáp.

Bảng xếp hạng đại gia?

Khán giả đều chấn động.

Những người lọt vào danh sách đó toàn là rồng trong biển người!

“Gia sản của Bố gia chắc chắn phải mấy chục tỷ!” “Mặc dù tôi là đàn ông nhưng cũng muốn được Bố gia bao nuôi quá!” Lúc này Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc không nói nên lời.

Chương 734

Trong mắt cô, Bố Phương mới thực sự là đại lão!

Một trăm triệu của cô so với gia sản của Bố Phương thì đúng là một trời một vực.

Cô hạ quyết tâm nếu còn sống rời khỏi mộ cổ nhất định phải học hỏi kiến thức giám định cổ vật.

Phải giống như Bố Phương, đi trộm mộ là phải có đôi mắt tinh tường, nếu không thấy bảo vật trước mắt mà không biết giá trị thì phí lắm.

"Anh Bố, anh chắc chắn là muốn lấy bộ giáp trên người Trương Liêu sao?" Lúc này Hạ Tiểu Vũ không nhịn được hỏi.

"Chắc chắn một triệu phần trăm!" Bố Phương nói: "Nếu tôi không lấy thì sẽ làm giàu cho kẻ khác thôi!" Dứt lời, hắn lấy Thừng Trói Xác (Khổn Thi Thằng) từ không gian hệ thống ra!

"Vãi!

Lại biến ra sợi thừng nữa à?" "Không kịp trở tay luôn!" "Chủ kênh ơi, ít ra cũng phải cho tôi chuẩn bị tâm lý chút chứ!" "Hết hồn hà, suýt nữa rớt cả cằm!" "Ảo thuật gia cấp thần đây rồi!" "Bố gia năm nay có lên sóng truyền hình đêm giao thừa không?

Có 170 triệu người ủng hộ anh đây này!" Việc Bố Phương biến ra sợi thừng lại làm phòng livestream nổ tung.

Hắn hướng về ống kính, nghiêm túc nói: "Các vị khán giả, như mọi người thấy, sợi thừng trên tay tôi không phải loại thừng bình thường, nó cực kỳ lợi hại!" Thừng lợi hại?

Khán giả nghe vậy đều ngẩn ra rồi bùng nổ!

“Vãi!

Sợi thừng này nhìn ngoài cái màu đen thui ra thì có gì mà lợi hại?” “Tôi học ít, chủ kênh đừng có lừa tôi nhé!” “Một sợi thừng bình thường mà qua miệng chủ kênh thành thiên hạ đệ nhất thừng luôn!” [Lão Hán Đẩy Xe tặng chủ kênh một chiếc Máy Bay: Tôi không nói nhiều, Bố gia, sợi thừng trên tay anh bao nhiêu tiền?

Tôi mua!] [Tay Không Bắn Máy Bay tặng chủ kênh một Siêu Cấp Hỏa Tiễn: Hình như tôi nhớ Bố gia từng giới thiệu sợi này rồi, chỉ là quên mất tên thôi.] [Quản trị viên Đẹp Trai Nhiều Tiền tặng chủ kênh một Chiến Hạm Vũ Trụ: Hiểu rồi!

Sợi thừng Bố gia cầm chính là Thừng Trói Xác (Khổn Thi Thằng)!] “Chính xác!” Thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương lên tiếng: “Đây là Thừng Trói Xác, là vật có dương khí cực nặng, dùng để khắc chế âm khí, trói thi thể là tốt nhất!

Có thể ngăn chặn thi biến!” Dứt lời, Bố Phương nhảy lên thành quan tài, đứng trên đó, thắt một nút thòng lọng ở đầu dây, rồi cúi người xuống lồng qua đầu, thòng vào cổ thi thể!

Thấy cảnh này, khán giả livestream ngã ngang ngửa!

“Mẹ ơi!

Thòng cổ thi thể luôn?” “Chủ kênh ơi, có thể đừng có bạo lực vậy không?” “Thấy thi thể tôi đã sợ mất mật rồi, ông ấy còn dám lấy thừng thắt cổ nó nữa!” “Nói thật phòng livestream này quá đặc sắc!” “Chủ kênh không sao chứ?

Thi thể có làm gì đâu mà thắt cổ người ta, có lương tâm không hả?” “Lầu trên bớt thánh mẫu đi!

Chủ kênh thắt thi thể liên quan gì đến ông?” Bố Phương không thèm để ý bình luận, sau khi thắt xong, hắn dùng tay phải nắm thừng,

ra sức kéo mạnh lên!

Cái xác cao một mét chín mươi tám lập tức đứng thẳng dậy, cuối cùng đứng sừng sững trong quan tài.

"Ực!" Mọi người đều nuốt nước bọt.

Diện mạo thi thể thực sự quá đáng sợ.

"Các vị khán giả, tôi cũng không giấu giếm, Thừng Trói Xác còn gọi là Phược Thi Tác, Triền Thi Tác, là công cụ dùng để thắt thi thể, trên dây có mực tàu, có thể chống thi biến.

Mọi người thấy đấy, thi thể và tôi đều đang đứng, bây giờ tôi sẽ cởi bộ Tỏa Tử Giáp trên người ông ấy ra, coi như ông ấy chắp tay nhường lại cho tôi vậy!" "Hahaha, chắp tay nhường lại!

Tôi phục Bố gia thật sự!" "Lạy luôn!

Chủ kênh thông minh quá cơ, ngay cả cách lấy minh khí này mà cũng nghĩ ra được!" "Anh Bố, cẩn thận!" Đúng lúc này, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ thấy trên người xác khô mọc ra lông trắng, sợ đến mức hét lên.

Cùng lúc đó, khán giả livestream cũng hít một hơi khí lạnh!

"Vãi!

Chuyện gì thế này?

Thi thể chết mấy ngàn năm rồi mà mọc được lông trắng sao?" "Mẹ nó!

Sợ chết tôi rồi!

Thi thể phát sinh thi biến rồi kìa!" "Chủ kênh ơi, Thừng Trói Xác của ông không có tác dụng rồi!

Hàng giả!

Chắc chắn là hàng giả rồi!

Nếu là hàng thật thì sao không áp chế được thi biến?" "Mãnh tướng hàng đầu Tam Quốc là Trương Liêu bị chủ kênh thắt cổ nên nổi giận thật rồi!" "Chắc chắn là kịch bản của chương trình khảo cổ rồi, diễn đạt lắm, kỹ xảo cũng xịn nữa!" "Lầu trên đừng có không tin!

Rõ ràng là thi thể mọc lông trắng phát sinh thi biến rồi, nếu không áp chế được thì nó sẽ vùng dậy đấy!

Chương 735

Lúc đó mấy người Bố gia đều bị xử hết!" "Chủ kênh ơi đừng đờ người ra nữa!

Mau chạy đi!" "Xác đã biến đổi thì Đại La Kim Tiên cũng chẳng ngăn được đâu!

Chạy mau!" "Chạy á?

Bố gia là người dám chiến cả thi thể đấy!

Ngay cả bá chủ biển chết là Rồng La Bố Đa còn chết dưới tay Bố gia cơ mà!

Với Bố gia thì thi biến chỉ là cái đinh thôi!" "Lông trắng mọc ngày càng dài kìa!

Lẽ nào vùng dậy thật sao?" [Lão Hán Đẩy Xe tặng chủ kênh 30 vây cá: Bố gia, Thừng Trói Xác dường như không ăn thua rồi!] [Tay Không Bắn Máy Bay tặng chủ kênh một Siêu Cấp Hỏa Tiễn: Tôi thấy bây giờ nên lấy móng chân lừa đen nhét vào miệng xác khô để trấn áp nó!] [Mô Kim Bàn Gia: Lầu trên hiểu cái thá gì!

Làm thế nó mới vùng dậy thật đấy!] [Quản trị viên Đẹp Trai Nhiều Tiền tặng chủ kênh một Chiến Hạm Vũ Trụ: Chắc Bố gia mua nhầm thừng giả rồi.] Liếc nhìn bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, việc tôi kéo thi thể lên gây ra thi biến là hiện tượng bình thường thôi.

Nếu nó không biến đổi thì tôi mới thấy lạ đấy!" Dứt lời!

Tay phải hắn lại một lần nữa ra sức kéo mạnh!

Thừng Trói Xác thắt chặt cổ xác khô.

Giây tiếp theo, một cảnh tượng không tưởng xuất hiện.

Lớp lông trắng trên người xác khô lập tức rụt lại.

Nhìn lại thì trên người thi thể không còn một sợi lông trắng nào nữa.

"Vãi!

Đỉnh quá!" "Đúng là sợi thừng không tầm thường!" "Thừng Trói Xác dương khí cực nặng, đã ép được âm khí xuống, ngăn thi thể biến đổi!" "Hàng thật giá thật rồi!

Cho hỏi chủ kênh mua dây này ở đâu thế?

Tôi cũng muốn mua một sợi đi trộm mộ!" "Lầu trên tôi khuyên đừng đi!

Vào mộ cổ có khi chưa thấy quan tài đã bị cơ quan xử rồi.

Từ xưa đến nay kẻ trộm mộ chết trong mộ nhiều không đếm xuể, chỉ là người ta không biết thôi!" "Anh Bố, có cần em giúp một tay cởi bộ Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp này ra không?" Thần Ngọc Kỳ xung phong giúp đỡ.

"Không cần!

Một mình tôi là đủ rồi!" Bố Phương nói: "Cô mà đụng vào là thi thể vùng dậy ngay đấy, vì con gái thuộc âm, nếu lại gần thi thể sẽ hút đủ âm khí rồi biến thành thứ cực kỳ lợi hại!" "Chủ kênh ơi tôi lạy ông đừng nói nữa!

Mau cởi bộ giáp ra đi cho tôi học hỏi với!" Thấy khán giả hối thúc, Bố Phương đáp: "Được!" Hắn nhìn vào bộ giáp, thấy cách mặc giống như mặc áo khoác ngoài, bộ giáp này là dạng áo không có khóa kéo hay khuy bấm thông thường.

Muốn cởi ra thì bước đầu tiên là phải mở các nút thắt dây.

Bố Phương dùng tay trái lần xuống nút thắt thấp nhất, định bắt đầu từ đó.

Việc cởi khuy áo hay quần thì ai cũng làm được nên khá dễ dàng.

Bố Phương nhanh chóng mở được ba nút thắt.

Tổng cộng có bảy nút.

“Meo!” Khi Bố Phương định mở nút thứ tư, một tiếng mèo kêu vang vọng trong mộ thất.

Tiếng kêu nghe cực kỳ rõ ràng.

“Mèo ở đâu ra vậy?” Bố Phương nhìn quanh nhưng không thấy gì.

Thật kỳ quái, nếu không có mèo thì sao lại có tiếng kêu?

Chắc chắn là có, nó chắc đang trốn ở chỗ tối nào đó.

Nghĩ vậy Bố Phương đã hiểu ra.

Lúc này, nghe thấy tiếng mèo kêu, khán giả livestream cũng ngẩn người!

“Âm thanh gì vậy?

Mèo kêu à?” “Mộ cổ ngàn năm mà có mèo sao?

Hay là thính giác của mình có vấn đề rồi?” “Nếu thực sự có mèo thì nó ở đâu?

Chương 736

Tôi không thấy gì cả!" "Đúng là tiếng mèo kêu thật!

Không thể sai được!

Nếu là ảo giác thì không lẽ 170 triệu người đều ảo giác sao?" "Trời ạ!

Không lẽ là tiếng của nữ quỷ phát ra?" "Mở quan tài mà gặp mèo là điềm cực xấu!

Ông nội tôi kể hồi xưa có người đi đổ đấu gặp mèo là mất luôn một cánh tay, phải rửa tay gác kiếm luôn đấy." "Đôi mắt kia lạ quá!" Đúng lúc này, Thần Ngọc Kỳ vô tình phát hiện trong một góc tối của mộ thất có một đôi mắt màu xanh lá cây.

"Tê!" Hạ Tiểu Vũ cũng nhìn thấy, hít một hơi khí lạnh.

Trong mộ thất này, cái xác đã dọa cô muốn chết rồi, giờ lại thấy đôi mắt xanh lè kia, cô suýt nữa thì ngã ngửa ra đất.

"Ma kìa!" "Vãi chưởng!" Anh thợ quay phim sợ đến mức hai chân run cầm cập, nhưng vẫn không quên hướng ống kính về phía đôi mắt đó.

Cùng lúc đó, phòng livestream bùng nổ!

"Vãi!

Đôi mắt đó đáng sợ quá!" "Nhìn như mắt của mộ chủ ấy!" "Mẹ ơi sợ quá!

Một đôi mắt kỳ quái, nãy rõ ràng không có!" "Chương trình khảo cổ này quá hay luôn!

Chạy mau đi chủ kênh ơi, mắt của mộ chủ hiện về đòi mạng kìa!"

"Chạy mau!" "Chủ kênh, nhìn mắt của chủ mộ kìa!" "Ôi mẹ ơi, hù chết tôi rồi!" "Nói thật, ngồi trong cổ mộ nghìn năm, cảm giác đúng là quá quỷ dị!" "Dọa tôi vãi cả ra quần rồi!" "Lão Hán Đẩy Xe tặng chủ kênh một chiếc máy bay." "Giờ tính sao đây?" "Tay Không Bắn Máy Bay tặng chủ kênh một quả siêu cấp hỏa tiễn." "Đôi mắt trong bóng tối kia là cái thứ gì vậy?

Sao không động đậy gì thế?" "Quản Lý Phòng Vừa Đẹp Trai Vừa Giàu tặng thêm một hạm đội vũ trụ." "Ai nhát gan thì đừng có xem đạo mộ, thấy đôi mắt trong bóng tối kia có khi bị dọa chết khiếp mất, nhưng nhìn Bố gia kìa, chẳng thấy một tia sợ hãi nào!" Liếc nhìn bình luận một cái, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, tôi có thể xác định, đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lục kia là mắt mèo, là một con mèo." "Phía sau mắt mèo có một lớp sắc tố phản quang, có thể tăng cường thị lực trong môi trường ánh sáng yếu." "Ngoài ra, mắt mèo có khả năng nhìn đêm, chỉ cần một chút ánh sáng thôi, việc săn mồi đối với chúng cũng dễ như trở bàn tay." "Thông thường ban ngày chúng ta thấy mèo trong môi trường sáng, để ngăn ánh sáng lọt vào quá nhiều, đồng tử của chúng sẽ thu nhỏ thành một đường thẳng đứng." "Khi môi trường xung quanh tối đi, để hấp thụ tối đa ánh sáng, đồng tử sẽ giãn nở ra." "Nhờ lớp sắc tố phản quang đó, nó tương đương với việc hấp thụ ánh sáng yếu rồi chuyển hóa thành thị lực có thể nhìn thấy được." "Lấy ví dụ đơn giản, ban đêm dùng đèn pin chiếu vào con mèo, bạn sẽ thấy đôi mắt nó phát sáng lấp lánh." "Mèo có sức chiến đấu và khả năng săn mồi rất mạnh." "Trong cùng một kích thước cơ thể, ít có động vật nào chiến thắng được mèo." "Đệm thịt dưới chân giúp chúng hành động không một tiếng động, cộng thêm cái mũi thính và đôi mắt nhìn xuyên đêm, việc phục kích chuột hay chim chóc là chuyện cực kỳ dễ dàng." "Thậm chí khi rơi từ trên cao xuống, vết thương thường rất nhẹ vì chúng có hệ thần kinh vận động và khả năng thăng bằng phát triển." "Chúng có thể điều chỉnh tư thế ngay trên không trung, khi tiếp

cận mặt đất thì chi trước đã sẵn sàng hạ cánh, đệm thịt dày và cột sống linh hoạt giúp hóa giải lực va chạm hiệu quả." "Ngoài ra, mèo cũng biết bơi, tuy kỹ thuật không tốt nhưng rơi xuống nước thì không chết được, lúc nguy cấp cũng biết nảy ra cái khôn." Nghe xong những lời này, cả phòng livestream như nổ tung! "Vãi chưởng!" "Kiến thức của Bố gia phong phú quá!" "Trời đất ơi!" "Trong đầu chủ kênh chứa cả một thư viện kiến thức đấy à?" "Phục luôn!" "Một kẻ trộm mộ mà lại có lượng kiến thức cấp giáo sư!" "Tôi không nói nhiều nữa, Bố gia quá đỉnh!" "Thật luôn, tôi học đại học top đầu mà kiến thức còn chẳng bằng Bố gia!" "666 quá đỉnh!" "Chủ kênh, xin nhận của tại hạ một lạy!" "Lão Hán Đẩy Xe tặng chủ kênh một chiếc máy bay." "Xem livestream thế này không hề lỗ chút nào, vừa mở mang kiến thức vừa được đã mắt!" "Tay Không Bắn Máy Bay tặng chủ kênh một quả siêu cấp hỏa tiễn." "Bố gia, trước đó có bạn fan nói sau khi mở quan tài mà gặp mèo là chuyện cực kỳ điềm gở, có đúng vậy không?" "Quản Lý Phòng Vừa Đẹp Trai Vừa Giàu tặng thêm một hạm đội vũ trụ.

Nói thật, tôi cũng tò mò lắm!" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương gật đầu, lên tiếng: "Đúng vậy!

Tôi cũng không ngờ sau khi mở quan tài, lúc đang mò vàng thì lại có một con mèo xuất hiện!" Lúc này, Thần Ngọc Kỳ cầm đèn pin chiếu vào đôi mắt kia.

Chỉ thấy đó là một con mèo đen, dáng người rất gầy nhỏ, móng vuốt vô cùng sắc bén! "Là một con mèo hoang!" Thần Ngọc Kỳ sau khi xác định thì khẳng định chắc nịch. "Con mèo hoang này chắc là đói bụng rồi, nó vào cổ mộ để tìm thức ăn." Hạ Tiểu Vũ nói.

Nghe vậy, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc trong ba giây rồi bảo: "Quăng cho nó ít thịt bò khô xem nó có ăn không." "Được!" Thần Ngọc Kỳ gật đầu, lấy từ trong ba lô ra một gói thịt bò khô, xé bao bì rồi ném vài miếng qua đó.

Thấy có vật bay tới, con mèo đen theo bản năng lùi lại vài bước.

Miếng thịt bò rơi xuống ngay trước mặt nó.

Con mèo đen nhìn nhóm Bố Phương một cái, rồi dưới ánh mắt của mọi người, nó tiến lên hít hít miếng thịt, giây tiếp theo liền ngẩng đầu lên, tặng cho đám người Bố Phương một ánh mắt khinh bỉ. "Nó không ăn thịt bò khô sao?" "Con mèo đen này cũng kén ăn quá đấy." Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc.

Nghe vậy, Hạ Tiểu Vũ quay về phía ống kính quay phim, nói với khán giả: "Chào các bạn khán giả, loài mèo chắc chắn là có người rất yêu thích.

Mọi người khi thấy mèo phản ứng đầu tiên là muốn vuốt ve một chút.

Nếu các bạn thật sự thích mèo thì nhất định phải đến một nơi mà tôi biết, vì ở đó mèo nhiều vô số kể.

Ở một hòn đảo nọ, cư dân đều ra ngoài làm thuê, những con mèo này không được mang theo.

Số lượng mèo rất lớn, đạt khoảng hơn năm vạn con.

Chính vì thế nó thu hút rất nhiều người yêu mèo đến tham quan, mỗi lần đến họ đều chuẩn bị thức ăn cho mèo.

Mèo ở đó không có thiên địch, con người cũng sẵn lòng để chúng phát triển như vậy.

Giờ chỉ cần lên đảo là thấy từng đàn mèo đi dạo khắp nơi.

Tất nhiên cũng có vấn đề lớn là chuột trên đảo bị tiêu diệt sạch rồi, không có thức ăn chúng chỉ còn cách xuống biển bắt cá.

Tuy không giỏi bơi lội nhưng không còn cách nào khác, đành phải tự lực cánh sinh thôi." Lúc này, Bố Phương lên tiếng: "Mèo không ăn

thịt bò khô cũng chẳng có gì lạ." "Tại sao ạ?" Hạ Tiểu Vũ ngạc nhiên. "Chức năng thận của mèo thực ra không tốt, bề mặt da cũng không có tuyến mồ hôi để bài tiết muối thừa, cho nên đối mặt với thức ăn chứa nhiều muối, thận của chúng sẽ bị gánh nặng lớn, rất có hại.

Thịt bò khô thường chứa khá nhiều muối, nên không tốt cho tiêu hóa của mèo.

Nhưng nếu là thịt bò nguyên chất không gia vị thì chúng ăn được, loại đó ít muối, dinh dưỡng cao.

Chương 737

Vì vậy phải tùy trường hợp, nếu không có phụ gia thì ăn được, còn thịt bò khô đóng gói thì tốt nhất là không nên cho ăn." Nghe Bố Phương giải thích, mọi người đều đã hiểu nguyên do con mèo không ăn thịt bò khô là vì có gia vị. "Thế chủ kênh, đã biết nó không ăn thịt bò khô, sao còn bảo Thần Ngọc Kỳ ném cho nó?" "Đúng thế!

Tại sao nhỉ?" "Bởi vì thức ăn tôi mang theo chỉ có thịt bò khô thôi, không có cái khác." Bố Phương đáp. "Ngoài ra, có thể các bạn không biết, mèo vào cổ mộ là để ăn thịt thối!

Cũng chính là thi thể!" "Ực!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều nuốt nước bọt một cái.

Nếu Bố Phương không nói, thật sự họ không biết mèo lại ăn thịt người chết. "Vãi cả chưởng!" "Mèo dữ dội vậy sao?

Ăn cả thịt người chết?" "Lầu trên ơi, dùng não cũng biết là mèo đói quá thì cái gì chả ăn!" "Ông nội tôi kể, những người trộm mộ dùng dây thừng trói thi thể lại, lúc đang mò vàng mà có mèo xuất hiện cắn thi thể thì thi thể sẽ trực tiếp biến thành cương thi (trá thi) ngay!

Lúc đó thì nguy hiểm lắm!

Thế nên tôi khuyên chủ kênh bây giờ lập tức chạy đi!" "Chạy á?

Chẳng phải chỉ là một con mèo thôi sao?" "Dùng lời của Bố gia thì nó chỉ là cái đinh thôi!" Thấy có khán giả khuyên chạy, Bố Phương lắc đầu bảo: "Chỉ là một con mèo thôi, không cần phải hốt hoảng như vậy.

Giờ có xuất hiện một con quỷ tôi cũng chẳng thấy lạ, vì đây là trong cổ mộ mà!" Dứt lời, con mèo đen há miệng phát ra một tiếng

kêu.

Khắc tiếp theo, nó trực tiếp lao tới vồ lấy thi thể.

Thấy vậy, Bố Phương trực tiếp tung một cước đá vào người con mèo. "Bộp" một tiếng!

Mọi người chỉ thấy con mèo đen bị Bố Phương đá văng vào tường, sau đó trực tiếp mất mạng. 【 Đinh!

Ký chủ giết chết mèo hoang, điểm thăng cấp huyết mạch +100! 】 "Vãi thật!" "Đỉnh quá trời ơi!" "Một cước đá chết mèo đen luôn!" "666!" "Thần thánh quá!" "Nói thật, tôi bị sốc luôn!" "Trời ạ, người đàn ông này quá mạnh bạo!" "Chủ kênh cứ mạnh mẽ thế này thì tôi trung thành làm fan luôn!" "Mau mò vàng đi nào!" "Thật lòng là tôi đợi không nổi nữa rồi!" Thấy khán giả thúc giục, Bố Phương gật đầu, rồi dưới ánh mắt của mọi người, hắn bắt đầu mở các khuy bấm của Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp.

Mấy cái còn lại mở rất nhanh, không lâu sau toàn bộ khuy đã được tháo ra.

Sau đó, Bố Phương nhấc cánh tay trái của thi thể lên, cởi một bên giáp ra, rồi đến bên còn lại. "Mèo!" Đúng lúc này, lại có thêm ba con mèo hoang nữa đi vào từ cửa mộ thất.

Bố Phương: "..." Thật sự cạn lời, vào đúng lúc quan trọng nhất thì ba con mèo hoang lại kéo đàn kéo lũ xuất hiện.

Chẳng lẽ là do người xưa nuôi để ngăn kẻ trộm mộ lấy đi bảo vật?

Vấn đề này e rằng nhất thời không điều tra rõ được. "Vãi!

Lại thêm ba con nữa?" "Không phải đến để nộp mạng đấy chứ?" "Trời ơi là trời!

Muốn lấy cái áo giáp vàng này mà đúng là sóng sau xô sóng trước!" "Mạc Kim Hồ gia tặng chủ kênh một quả siêu cấp hỏa tiễn.

Nếu là tôi, tôi sẽ lôi súng máy ra cho ba con mèo đó vài phát!" "Mạc Kim Bàn gia tặng chủ kênh một phi thuyền vũ trụ.

Bố gia, mấy ngày rồi chưa được ăn thịt đúng không?

Hay là thịt luôn ba con mèo này cho đỡ thèm?" "Mệnh Trần Hạt Tử tặng chủ kênh một viên ngư hoàn.

Đêm nay mây đen bao phủ, sấm chớp đùng đùng, chính là đại hung chi tượng!" "Hả?

Đại hung chi tượng?" "Lão Trần, ông nhìn ra cái gì rồi?" "Ta nhìn ra đêm nay trong cổ mộ sẽ có người chết!" "Lầu trên im cái mồm quạ lại đi!

Nếu mà nói trúng thì tôi lần theo đường dây mạng đến đánh cho ông vãi cả phân ra bây giờ!" "Mèo!" Lúc này, ba con mèo hoang dàn trận hình tam giác, từng bước áp sát vào giữa mộ thất. 【 Đinh!

Hệ thống phát hiện mèo hoang, có thể thăng cấp huyết mạch của đối phương! 】 "Thăng cái con khỉ!" Bố Phương quyết định tiễn ba con mèo này đi gặp Diêm Vương. "Đáng sợ quá!" Thần Ngọc Kỳ nhìn ba con mèo hoang mặt mũi hung tợn, sợ hãi lùi lại.

Chương 738

"Đừng sợ!

Có tôi ở đây, không được hoảng loạn!" Bố Phương vội vàng trấn an Thần Ngọc Kỳ đang đầy vẻ kinh hoàng.

Nghe vậy, Thần Ngọc Kỳ kiên cường gật đầu, hít sâu vài hơi để điều chỉnh trạng thái. "Bố đại ca, ba con mèo này hạ quyết tâm muốn ăn thi thể rồi." Hạ Tiểu Vũ nói: "Tôi cũng nhìn ra rồi.

Chắc là chúng thèm lắm rồi." Bố Phương đáp: "Đúng thế." "Mèo!" Lúc này, ba con mèo hoang phát ra tiếng kêu chói tai, há miệng lộ ra hàm răng sắc nhọn, rồi nhún người vồ về phía thi thể.

Bố Phương biết, nếu để mèo vồ trúng xác khô, xác khô sẽ lập tức biến thành cương thi ngay!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng rùng mình kinh hãi!

Chỉ thấy ba con mèo với bộ mặt hung tợn lao tới, không biết Bố Phương sẽ dùng cách gì để đối phó.

Trong nhất thời, ai nấy đều vô cùng mong chờ. "Vãi, ba con mèo này ghê thật!" "Thi thể sắp biến thành cương thi rồi!" "Bố gia chắc sắp bị thi thể khô héo này hành rồi!" "Sát!

Xem chương trình khảo cổ thực tế này đúng là quá hay!" "Tôi cứ tưởng là bình bình lặng lặng thôi chứ!

Ai ngờ đâu, lúc chủ kênh đang mò vàng thì lại có mấy con mèo hoang ra phá đám!" Bố Phương không xem bình luận, hắn suy nghĩ nhanh trong ba giây, quyết định sử dụng năng lực phun lửa để tiêu diệt ba con mèo phá chuyện này.

Hít sâu một hơi, Bố Phương hướng về phía ba con mèo, thổi ra một luồng lửa hùng hục! "Gào!" Ba con mèo bị lửa thiêu phát ra tiếng thảm thiết như tiếng trẻ con khóc.

Tóm lại, lọt vào tai khiến người ta cảm thấy nổi hết cả da gà!

Dưới nhiệt độ siêu cao, ba con mèo không trụ được mấy giây đã toàn thân vô lực, rơi xuống đất. 【 Đinh!

Ký chủ giết chết mèo hoang, điểm thăng cấp huyết mạch +100! 】 【 Đinh!

Ký chủ giết chết mèo hoang, điểm thăng cấp huyết mạch +100! 】 【 Đinh!

Ký chủ giết chết mèo hoang, điểm thăng cấp huyết mạch +100! 】 Lúc này, những người tại hiện trường và khán giả xem livestream đều ngỡ ngàng!

Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ nhìn ba con mèo cháy đen, kinh ngạc thốt lên: "Chết rồi sao?

Sinh mệnh của chúng cũng quá mong manh!" "Vãi thật, Bố gia của tôi lợi hại quá!" Anh thợ quay phim cảm thán: "Tôi sống mấy chục năm rồi, trong lòng tôi, Bố gia là mạnh nhất!" "Vãi chưởng!

Chủ kênh biết phun ra lửa sao?" "Trời ơi, mạnh thế à?

Có phải giả không đấy?" "Phải nói là kỹ xảo làm quá tốt!" "Lầu trên đừng có không tin!

Bố gia thật sự có thể phun ra lửa đấy!

Vì Bố gia không phải người, là thần!" "Thần á?

Nói nhảm!

Trên đời này làm gì có thần!

Thần linh là do người ta thêu dệt ra thôi!

Nếu chủ kênh là thần, tôi thề sẽ ăn một đống phân chó!" "Nói thật, xem cái chương trình khảo cổ này quá đặc sắc, diễn xuất của Bố gia đỉnh thật!" "Chủ kênh không đi làm diễn viên thì đúng là quá phí phạm!" "Mọi người ngồi xuống đi, đây chỉ là thao tác cơ bản của Bố gia thôi!" "Đạo mộ à?

Chủ kênh đứng trên quan tài, kéo thi thể kìa!

Vãi thật, trông đẹp trai quá đi mất!

Nhan sắc này đè bẹp cả một con phố quyền tự long luôn ấy chứ!" "Tôi không nói nhiều, Bố gia đỉnh của chóp!" "Bàn Sơn Hỏa Linh Nhi tặng chủ kênh một viên ngư hoàn.

Người đàn ông này thật mạnh mẽ!" "Tả Lĩnh Côn Luân tặng chủ kênh một phi thuyền vũ trụ.

Tuy tôi không biết nói chuyện nhưng tôi biết gõ chữ, chủ kênh này tôi theo rồi!" "Quản Lý Phòng Vừa Đẹp Trai Vừa Giàu tặng thêm 100 quả hỏa tiễn.

Chương 739

Mấy con mèo đã giải quyết xong, tiếp theo Bố gia chắc có thể thuận lợi cởi bỏ Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp rồi!" Bố Phương không quan tâm đến bình luận, hắn thở phào một cái.

May mà có tuyệt kỹ lận lưng, không thì hai tay khó địch lại ba con mèo.

Thấy không còn thứ gì phá đám nữa, Bố Phương thuận lợi cởi bỏ bộ giáp vàng trên người thi thể.

Cầm trên tay có chút nặng nề, không nói nhiều, hắn thu luôn vào không gian hệ thống.

Lúc này, khán giả đang nhìn bộ giáp vàng trên tay Bố Phương thì bỗng nhiên nó biến mất tăm! "Vãi!

Chuyện gì thế?" "Bộ giáp vàng đâu mất rồi?" "Trời ơi, sự kiện linh dị à!" "Chủ kênh không phát hiện bộ giáp biến mất sao?" "Cho tôi một lời giải thích đi!

Quá kỳ quái!" Thấy khán giả cảm thấy không thể tin nổi, Bố Phương cũng không giấu giếm, nói thật: "Các vị khán giả, thật không giấu gì mọi người, bộ giáp vàng đã được tôi thu lại rồi." "Thu lại?

Biến mất luôn ấy hả?" "Bố gia, lần sau đừng có làm thế nữa!

Ít nhất cũng phải báo tôi một tiếng để tôi còn chuẩn bị tâm lý chứ!

Thật sự là cầm tôi suýt thì rơi xuống đất rồi!" Đặt thi thể xuống, Bố Phương không thu lại dây thừng mà tiếp tục tròng vào cổ thi thể. "Chủ kênh, thi thể còn bộ quần áo lót kia không lấy luôn à?" "Hai món đó tuy ít nhưng cũng đáng giá cả trăm triệu đấy!" Khán giả thấy Bố Phương đặt thi thể lại chỗ cũ rồi đứng dậy, ai nấy đều thắc mắc.

Chẳng lẽ Bố Phương không có hứng thú với những đồ minh khí ít tiền sao?

Thấy khán giả hỏi, Bố Phương lên tiếng: "Các vị, nếu ai muốn thì có thể vào mà lấy!

Tất nhiên, hậu quả xảy ra thì tự mình gánh chịu!" Nguyên bản nghe câu đầu thì khán giả hào hứng lắm, nhưng nghe đến câu thứ hai thì chẳng ai vui nổi nữa.

Cổ mộ đầy rẫy hiểm nguy, có những cơ quan nghìn năm không hỏng, nghĩ đến thôi đã sợ xanh mặt. "Thôi bỏ đi!

Đánh chết tôi cũng không dám vào cổ mộ đâu!" "Có ai gan lớn không?

Cõng tôi vào với?" "Lầu trên mơ đẹp nhỉ!

Dắt theo một đứa nhát gan đúng là cục nợ!

Kẻ ngốc chắc cũng hiểu điều này, chẳng ai dắt theo đâu!

Cứ yên tâm đi!" "Bố đại ca, em đã kiểm tra căn mộ thất này rồi, không phát hiện ra lối đi khác, cũng không thấy bức tường nào kỳ lạ.

Đường dẫn đến huyền cung nằm ở đâu nhỉ?

Hay là không nằm ở nơi này?" Thần Ngọc Kỳ đi quanh mộ thất một vòng rồi quay lại chỗ Bố Phương hỏi. "Huyền cung của mộ Tào Tháo chắc chắn được chôn sâu dưới lòng đất!" Bố Phương chỉ tay xuống đất nói: "Nếu tôi không đoán sai, dưới giường quan tài có thể là lối vào!" "Thật sự tồn tại lối vào như vậy sao?" Thần Ngọc Kỳ kinh ngạc. "Có thật hay không thì tôi không dám chắc, cứ kiểm tra một phen là biết ngay!" Bố Phương đáp. "Cũng đúng." Thần Ngọc Kỳ gật đầu.

Lúc này, thấy Bố Phương động tay lục soát quan tài, khán giả lại

không nhịn được mà lên tiếng. "Bố gia, trong quan tài có thể có lối vào bên dưới thật sao?

Hay là ra ngoài tìm đường khác đi?" "Biết đâu lại tìm được đường dẫn đến mộ thất chính!

Thay vì lãng phí thời gian ở đây, chi bằng ra ngoài thử vận may xem sao!" "Lầu trên nói đúng đấy, tôi ủng hộ!" Bố Phương không để ý đến bình luận, tay phải hắn mò mẫm dưới thân thi thể. "Suỵt!" Hắn hít vào một hơi khí lạnh, vội vàng rụt tay lại.

Chỉ thấy ngón giữa đã bị thương, giống như bị kim châm, rỉ ra một chút máu màu vàng kim rực rỡ.

Cảm giác như vừa chạm vào vật gì đó cực kỳ sắc bén. "Vãi!

Chủ kênh sao thế?

Đang yên đang lành tự nhiên bị thương?" "Cái gì thế kia?

Thứ gì mà vàng rực thế?" "Lầu trên ơi, tôi nói ra chắc các người không tin đâu, đó là Long huyết đấy!

Chương 740

Vì Bố gia sở hữu Long huyết nên màu máu mới khác chúng ta, máu màu vàng kim!" "Bố đại ca, tay anh bị thương à?" Thần Ngọc Kỳ hỏi. "Chạm phải thứ gì đó sắc bén rồi.

Là một thanh kiếm!" Bố Phương nói: "Thanh kiếm này không đơn giản đâu!" Nghe vậy, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc. "Vãi, kiếm à?" "Chủ kênh mau lấy ra cho anh em xem tí nào!" "Xem là bảo kiếm gì nào!

Thật sự là tôi mong chờ quá rồi!" Bố Phương gật đầu bảo: "Các vị khán giả cứ bình tĩnh, tôi lấy ra ngay đây." Nói xong, hắn nhoài người vào trong quan tài, hai tay luồn xuống dưới đầu thi thể.

Khi chạm vào phía sau, hắn dừng lại vì đã nắm được chuôi kiếm. "Hít!" Lúc này khán giả cũng nín thở theo. "Vãi, chủ kênh đỉnh thật!

Dám sờ cả thi thể!" "Tôi phục Bố gia sát đất luôn!

Thật sự là quá mạnh bạo!" "Chủ kênh cứ thế này thì tôi nguyện làm fan trung thành!" "Bé Cưng Thích Hát tặng chủ kênh một chiếc máy bay.

Bố gia, cảm giác chạm vào thế nào?" "Tay Không Bắn Máy Bay tặng chủ kênh một quả siêu cấp hỏa tiễn.

Thật sự là tôi bị sốc!" "Quản Lý Phòng Vừa Đẹp Trai Vừa Giàu tặng thêm một hạm đội vũ trụ.

Mau rút ra cho tôi xem cái nào!" "Bố đại ca, sao anh không mò tiếp?" Thấy Bố Phương khựng lại, Hạ Tiểu Vũ không kìm được hỏi. "Tôi mò được một thanh kiếm rồi!" Bố Phương khẳng định chắc nịch.

Quả nhiên trong quan tài có một thanh kiếm giấu dưới thi thể.

Dưới ánh mắt của mọi người, hắn rút thanh kiếm ra.

Thanh bảo kiếm lại một lần nữa tái hiện trước mặt người đời.

Khoảnh khắc ấy, những người có mặt, khán giả xem truyền hình và livestream đều hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy thanh trường kiếm Bố Phương rút ra dài khoảng ba thước bảy tấc, toàn thân màu đen, các bộ phận trang trí như hộ thủ, chuôi kiếm đều được mạ vàng, trắng sáng lấp lánh. "Vãi!

Kiếm đeo của Trương Liêu à?" "Trời ơi, thanh kiếm này đẹp quá đi mất!" "Mê luôn rồi!

Bố gia, anh có biết thanh kiếm đang cầm trên tay trị giá bao nhiêu tiền không?" "Lầu trên đừng hỏi, hỏi là cả trăm triệu đấy!" "Chủ kênh đại ca ơi, tôi cầu xin anh tặng thanh bảo kiếm đó cho tôi đi!" "666!

Bố gia lại vớ được món hời lớn rồi!" "Thật lòng tôi cũng không ngờ dưới thi thể lại có bảo kiếm!" "Tôi muốn hỏi thanh kiếm này tên là gì?

Bố gia có biết không?" "Dù sao thì tôi cũng là người bình thường, không biết đâu!" Nhìn lướt qua hai chữ cổ khắc trên chuôi kiếm, Bố Phương hướng về ống kính, nghiêm túc nói: "Các vị khán giả, thú thật là tôi biết tên thanh kiếm này!" Nghe vậy, phòng livestream lại chấn động! "Vãi!

Nhìn cái biết tên kiếm luôn?" "Trời ơi, Bố gia cũng quá lợi hại đi!" "Nói thật tôi bị sốc nặng!

Thật không thể tin nổi!" "Chủ kênh chỉ nhìn một cái mà biết thanh kiếm từ mấy nghìn năm trước tên là gì luôn!" "666!

Tôi phục sát đất!" "Chủ kênh lại định dắt mũi tôi đây mà!

Bố gia, kiếm tên gì thế?

Mau nói đi!

Cầu xin anh đừng treo miệng tụi tôi nữa!" Thấy khán giả sốt sắng muốn biết, Bố Phương nói thẳng: "Thanh kiếm này tên là Thanh Minh kiếm!" Thanh Minh kiếm?

Nghe vậy, khán giả ngẩn người.

Họ cơ bản không biết Tào Ngụy có thanh kiếm nào như vậy. "Thanh Minh kiếm dường không phải của Tào Ngụy đâu!" "Tôi nhìn ra rồi!

Chủ kênh lại giả bộ hiểu biết rồi!

Định lừa tôi à?

Tôi không mắc mưu đâu!" "Đúng đấy, chủ kênh nói sai rồi!" Thấy khán giả không tin, Bố Phương giải thích: "Việc các bạn không tin cũng nằm trong dự tính của tôi, vả lại tôi cũng đâu có nói Thanh Minh kiếm là của Tào Ngụy?

Sự thực là thế này, Thanh Minh kiếm bắt nguồn từ nước Ngô thời Xuân Thu hơn hai nghìn năm trước, lịch sử lâu đời, ghi chép về nó cực kỳ ít ỏi nhưng không hổ là một thanh danh kiếm!" Nghe vậy, khán giả lại ngẩn ra.

Chương 741

Cảm thấy Bố Phương nói cũng có lý. "Trời đất ơi, chủ kênh nói thật à?" "Bởi vì tôi có tìm hiểu về Thanh Minh kiếm!" "666!

Phục rồi!

Kiến thức của chủ kênh phong phú quá!" "Đến cả danh kiếm từ hơn hai nghìn năm trước cũng biết!" "Tôi tò mò là sao Bố gia biết nó là Thanh Minh kiếm thế?" Thấy khán giả hỏi, Bố Phương đặt thanh kiếm trước ống kính, chỉ vào hai chữ cổ trên thân kiếm nói: "Mọi người cũng thấy rồi đấy, chỉ cần người hiểu văn tự nước Ngô đều có thể nhận ra hai chữ này là Thanh Minh!" "Vãi!

Thật luôn!" "Nói thật tôi cũng hiểu chút ít văn tự nước Ngô nên nhận ra rồi!" "Chủ kênh của tôi sao mà biết nhanh thế không biết!

Hóa ra là nhìn chữ khắc trên kiếm!

Giờ thì tôi tin đây là Thanh Minh kiếm rồi!

Mà nói đi cũng phải nói lại, Bố gia đúng là thiên tài, đến cả chữ nước Ngô cổ cũng nhận ra được!

Bố gia thông tuệ tài trí, không phục không được!" "Theo tôi được biết, trên đời này không ai rõ lai lịch của Thanh Minh kiếm đâu." "Có người nói nó là do trời sinh ra đấy!" "Lầu trên định lừa ai thế?

Thanh Minh kiếm chắc chắn là do thợ rèn danh tiếng chế tạo ra chứ, sao mà trời sinh được?" Liếc nhìn bình luận thấy khán giả đang bàn tán về lai lịch thanh kiếm, Bố Phương suy nghĩ ba giây rồi nói: "Các vị khán giả, có thể mọi người không biết, lai lịch Thanh Minh kiếm có ba cách nói." "Thứ nhất, Ngô Vương Tôn Quyền từng dùng thép tinh luyện rèn thành sáu thanh bảo kiếm để tự dùng, đều được

đặt tên theo vân lý trên lưỡi kiếm, gồm có: Bạch Hồng, Tử Điện, Tịch Tà, Lưu Tinh, Bách Lý và Thanh Minh.

Trong đó Thanh Minh kiếm có vân lý như trăm con rồng uốn lượn, tinh quang ẩn hiện, sắc hơi xanh thẫm, rất được ưa chuộng.

Nhưng thanh kiếm trên tay tôi hiện giờ không có vân rồng, nên cách nói này không chính xác." Nghe Bố Phương nói xong, khán giả đều gật đầu, chăm chú nghe tiếp cách nói thứ hai. "Cách nói thứ hai: Thời Xuân Thu, danh sư đúc kiếm Âu Dã Tử tình cờ phát hiện ra kỳ thạch do Nữ Oa vá trời để lại, hao tổn tâm huyết cả đời đúc kiếm nhưng không thành.

Trước khi lâm chung, con gái của Âu Dã Tử là Minh Nhi không nỡ thấy cha ôm hận, đã gieo mình vào lò nung, tức thì lửa cháy ngút trời, trời đất mù mịt, một thanh bảo kiếm phá lò mà ra, thân kiếm ánh xanh u u, hàn khí lạnh lẽo.

Lại vì lúc Minh Nhi nhảy vào lò đang mặc đồ xanh, kiếm cũng màu xanh nên gọi là Thanh Minh kiếm.

Nhưng thanh kiếm này toàn thân màu đen, không phải màu xanh, nên cách nói thứ hai cũng không đúng." "Còn lại một cách nói nữa.

Thời Thái Cổ, Bàn Cổ khai thiên lập địa tạo ra vũ trụ bao la.

Sau đó Cộng Công húc đổ núi Bất Chu, làm thủng trời khiến thế giới đại loạn.

May nhờ nữ thần Nữ Oa luyện đá vá trời mới khiến nhân gian thái bình.

Lúc Nữ Oa vá trời có để lại vài viên kỳ thạch ở thung lũng hoang dã vùng núi Côn Luân, những viên đá đó hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, linh khí đất trời, tự mình có bản lĩnh thông thiên triệt địa.

Trong đó có ba viên đá từng được Nữ Oa nương nương ngậm

trong miệng nhưng không thể dùng để vá trời.

Nữ Oa đặt tên cho ba viên đá theo linh lực của chúng, một gọi là 'Uy' - chỉ thần uy chí tôn; một gọi là 'Trí' - chỉ sự thông tuệ hiểu thấu trời đất; một gọi là 'Vũ' - chỉ sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Thời gian trôi qua vô số giáp tý, 'Vũ' hóa thân thành một khối huyền thiết, được danh sư Âu Dã Tử rèn thành danh kiếm, hiệu là Thanh Minh.

Cách nói thứ ba này quá huyền hoặc, không thể tin được!

Thế nên lai lịch thật sự của Thanh Minh kiếm vẫn là một ẩn số!" Nghe xong, khán giả đều gật đầu đồng tình.

Vì danh kiếm từ hơn hai nghìn năm trước ai đúc ra thì đúng là bặt vô âm tín, muốn biết rõ còn khó hơn lên trời.

Bố Phương chăm chú nhìn thanh kiếm trên tay, giây tiếp theo, giá trị của nó hiển thị: 【 Thanh Minh kiếm giá trị 300 triệu! 】 "Ực!" Không kìm được nuốt nước bọt một cái, Bố Phương nói với ống kính: "Các vị khán giả, mọi người có tin thanh kiếm này đáng giá 300 triệu không?" Nghe vậy, khán giả ngẩn người.

Ý Bố Phương là thanh kiếm này...? "Vãi!

Kiếm trị giá 300 triệu á?" "Trời ơi, Bố gia sắp phát tài to rồi!" "Chủ kênh ơi, tôi cầu xin anh tặng thanh bảo kiếm đó cho tôi đi!

Cảm ơn anh nhiều nha!" "Lầu trên đang nằm mơ đấy à?

Nếu Bố gia tặng kiếm thì cũng phải tặng cho tôi chứ!" "Đúng là trộm mộ có thể giàu lên sau một đêm, ban đầu tôi không tin nhưng giờ thì tin rồi!" "Trong mắt tôi, 300 triệu là một con số khổng lồ!

Cả đời tôi cũng không kiếm được ngần ấy!

Thế nên tôi quyết định rồi, tôi phải đi trộm mộ!

Có chết cũng phải chết trong cổ mộ!" "Lầu trên đỉnh đấy!

Cho tôi theo với?" "Vèo!" Đúng lúc đó, trong mộ thất tĩnh mịch vang lên một tiếng động.

Bố Phương có một dự cảm chẳng lành.

Chương 742

Khi nhìn về phía góc đông nam mộ thất, hắn thấy ngọn nến đã tắt ngóm! "Hít!" Hít vào một hơi khí lạnh, Bố Phương nhìn về phía quan tài.

Chỉ thấy xác khô cao một mét chín mươi tám, toàn thân mọc ra lông trắng, đã biến thành cương thi (sạ thi) rồi!

Sợi dây thừng trói lúc trước đã biến mất, bị con cương thi lông trắng xé đứt. "Đáng sợ quá đi mất!" Nhìn con cương thi lông trắng đứng trong quan tài, Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ sợ đến mức tè ra quần, ngã ngồi bệt xuống đất.

Anh thợ quay phim cũng chẳng khá khẩm hơn.

Cùng lúc đó, phòng livestream nổ tung! "Vãi chưởng!

Cương thi lông trắng (Bạch Mao Tống Tử) kìa!" "Đệt!

Tôi bị dọa vãi cả phân ra rồi!" "Chủ kênh đền bỉm cho tôi đi!" "Con cương thi kia nhìn mặt mũi hung tợn quá!

Chắc là vì chủ kênh lấy mất Thanh Minh kiếm nên nó mới nổi giận sạ thi đấy!" "666!

Xem cái chương trình này đúng là quá kích thích!" "Lầu trên nghiêm túc tí đi!

Đạo mộ đấy!

Tôi phục sát đất chủ kênh luôn, dùng tính mạng để livestream cho anh em xem!

Không giống mấy chủ kênh khác toàn ra sau núi giả vờ sinh tồn dã ngoại!" "Lão phu bấm ngón tay tính toán, nhóm chủ kênh sẽ có một

người bị con cương thi kia bóp chết tươi!" "Lầu trên im cái mồm quạ lại!

Nhìn là biết lão thần côn lừa đảo rồi!

Nếu mệnh tốt như lời lão nói thì lão đã chẳng ngồi đây xem livestream!" "Con cương thi kia mạnh thế kia, chủ kênh có đấu lại không?

Theo tôi thì chủ kênh đừng có ngây ra đấy nữa, chạy mau đi!

Chậm một bước là mất mạng như chơi đấy!" "Lão Hán Đẩy Xe tặng một chiếc máy bay.

Trời ơi, con cương thi nhảy ra khỏi quan tài rồi!" "Quản Lý Phòng tặng siêu cấp hỏa tiễn.

Bố gia, tam thập lục kế tẩu vi thượng kế, còn rừng xanh lo gì thiếu củi đốt!" "Quản Lý Phòng tặng thêm hạm đội vũ trụ.

Nếu là tôi, tôi sẽ khô máu với nó luôn!" Bố Phương liếc nhìn bình luận rồi nói: "Các vị khán giả, thú thật với mọi người, con cương thi lông trắng này trong mắt tôi chỉ là cái đinh thôi!" Nói xong, hắn lấy từ không gian hệ thống ra Hắc Kim Cổ Đao, tiến về phía con cương thi.

Nghe Bố Phương nói vậy, lại thấy hắn cầm đao đứng đó chờ sẵn, khán giả lại được phen xôn xao! "Vãi!

Bố gia của tôi gấu quá!" "666!

Có thể mạnh mẽ đến thế sao?

Bảo cương thi lông trắng chỉ là cái đinh á?" "Trời ơi, quá gấu luôn!" "Hahaha, con cương thi kia là do ai diễn đấy?

Diễn xuất cũng được phết!" "Tất nhiên rồi, nếu coi đây là chương trình giải trí khảo cổ thì diễn xuất của Bố gia là đỉnh nhất rồi!" "Lầu trên mới vào xem à?

Đừng có không tin!

Những người trong phòng livestream lúc đầu không tin, xem một hồi đều choáng váng hết cả đấy!" "Hống!" Con cương thi lông trắng há miệng rộng, phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ.

Nghe thấy âm thanh này, ngoại trừ Bố Phương ra, những người tại hiện trường, khán giả xem qua màn hình đều thấy tai lùng bùng, sắc mặt trắng bệch! "Vãi!

Tai tôi điếc luôn rồi!" "Đệt, đáng sợ thật!

Tôi đeo tai nghe mà bị âm thanh chấn cho chảy cả máu tai luôn này!" "666!

Cần tôi gọi cấp cứu 120 cho không?" "Hình như không phải diễn theo kịch bản đâu!

Thật đấy!" Lúc này những khán giả mới đều đã hiểu ra, những gì đang xảy ra là thật, không hề có kịch bản nào cả! "Bố gia, tôi cầu xin anh hãy bảo vệ nữ thần Thần Ngọc Kỳ của tôi cho tốt!

Tuyệt đối đừng để cô ấy xảy ra chuyện gì nha!" Bố Phương không quan tâm đến bình luận, hắn nhìn con cương thi lông trắng rồi lẩm nhẩm: "Thiên địa huyền hoàng, Thiên nhạc phong sơn, Thần hữu vô thường, Thiên lệnh vô cực!" Hửm?

Chương 743

Nghe vậy, khán giả lại kinh ngạc. "Vãi!

Bố gia tưởng niệm chú là con cương thi kia chết được chắc?" "666!

Đây là chú ngữ à?

Mở mang tầm mắt quá!" "Học hỏi được thêm kiến thức rồi!" "Thật không thể tin nổi!" "Một kẻ đã chết hơn hai nghìn năm mà lại vùng dậy!" "Lầu trên ơi, đừng có không tin!" "Thật đấy!" "Tôi cảm giác đây là kỹ xảo điện ảnh?" "Dù sao thì phim ảnh cũng làm ra được cả người ngoài hành tinh mà!" "Đạo mộ!" "Mọi chuyện xảy ra đều là thật!" [User Lão hán thôi xa tặng Streamer một chiếc máy bay] "Cũng không biết lần này Bố gia sử dụng Thần Quỷ Thất Sát Lệnh thức thứ mấy, thật mong chờ quá!" [User Không thủ đả phi cơ tặng Streamer một quả siêu cấp hỏa tiễn] "Những cái khác tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" [Quản trị viên Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng Streamer một chiến hạm vũ trụ] "Bố gia vừa ra tay, quỷ thần đều diệt!" "Sát!" Ngay lúc đó, Bố Phương thốt ra một chữ.

Giây tiếp theo, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện!

Chỉ thấy Bố Phương từ trong không gian hệ thống lấy ra Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp bay lơ lửng trên đầu Bạch Mao Tống Tử rồi xoay tròn! "Vãi chưởng!" "Vãi chưởng!" "Vãi chưởng!" Mấy người tại hiện trường và khán giả xem livestream thấy cảnh đó đều đồng thanh kinh hô!

Thật sự không có chuyện đao biết bay, nhưng sự việc này đã thực sự xảy ra!

Nếu chuyện này truyền ra nước ngoài, e là có thể gây chấn kinh cả

thập kỷ! "Quá đỉnh!" "Những cái khác tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "Mẹ kiếp!

Tôi choáng váng rồi!" "Đao có thể bay sao?" "Vãi thật!" "Thật không thể tin nổi!" "Phải nói là xem chương trình giải trí khảo cổ này thật sự quá sướng!" "Kỹ xảo của chương trình có thể coi là tuyệt nhất từ trước đến nay!" "Oanh!" Kèm theo một tiếng nổ lớn!

Mọi người chỉ thấy thanh Hắc Kim Cổ Đao đang lơ lửng trên đầu Bạch Mao Tống Tử bỗng phân liệt ra vô số trường đao dày đặc, ước chừng có đến cả vạn thanh.

Theo bản thể rơi xuống, chúng trực tiếp xuyên thủng đầu của Bạch Mao Tống Tử. "Hống!" Bạch Mao Tống Tử ngẩng cao đầu, phát ra tiếng thảm thiết đau đớn, sau đó từng thanh trường đao cứ thế hạ xuống. "Quá đặc sắc!" "Trời đất ơi!" "Tôi cứ tưởng chủ kênh sắp bị Tống Tử bóp chết đến nơi rồi!" "Kết quả thì sao chứ!" "Bố gia niệm một đoạn chú ngữ, trường đao trực tiếp phân liệt ra vạn thanh kiếm, xử đẹp luôn con Bạch Mao Tống Tử kia!" "Oanh!" Không bao lâu sau, khi thanh Hắc Kim Cổ Đao cuối cùng rơi xuống, tiếng thảm thiết của Tống Tử cũng im bặt.

Nơi Tống Tử đứng bốc lên một làn khói bụi vàng khè.

Khi khói bụi tan đi, mọi người chỉ thấy Bạch Mao Tống Tử nằm bệt dưới đất, máu thịt be bét, chết thảm không nỡ nhìn!

Chứng kiến uy lực một chiêu này của Bố Phương rồi nhìn lại cái chết của Bạch Mao Tống Tử, ba người tại hiện trường ngoại trừ Bố Phương và Nộ Tình Kê, cùng với tất cả khán giả trước màn hình đều hít vào một ngụm khí lạnh. "Vãi chưởng!" "Bố gia thật sự quá mạnh!" "Cứ mạnh thế này thì tôi sắp thành fan cuồng rồi!" "Đến cả Bạch Mao Tống Tử cũng không phải là đối thủ!" "Trời ơi!" "Streamer có phải là những người tu tiên trong tiểu thuyết không vậy?" "Thật kinh khủng

đến mức này sao!" "Lầu trên chắc không biết rồi, chủ kênh là hậu nhân của Viên Thiên Cương đấy!" "Vì Thần Quỷ Thất Sát Lệnh là đạo thuật nghịch thiên do Viên Thiên Cương kết hợp giữa Ma Y phái và Mao Sơn phái tạo ra!" "Ực!" "Đạo thuật trâu bò vậy sao!" "Ước gì tôi cũng học được!" "Hoa khôi trong trường chắc chắn sẽ theo đuổi tôi cho xem!" "Bố gia ơi, cầu xin anh dạy tôi một chiêu đi!" "Tôi khẳng định nếu phô diễn chiêu này trước mặt hoa khôi, chắc chắn sẽ chiếm trọn trái tim cô ấy!" "Lầu trên tưởng Bố gia sẽ dạy chắc?" "Nếu mà dạy được thì tôi đã vô địch ở An Lạc này rồi!" "Nói cũng có lý!" "Mau xem dưới quan tài có lối vào không!" "Tôi đợi không nổi nữa rồi!" Nhìn qua bình luận, Bố Phương lên tiếng: "Các vị khán giả, đừng nóng nảy, để tôi nhặt đồ minh khí đã!" Nói xong, hắn tiến về phía một chiếc vòng tay vàng trên mặt đất.

Đó là thứ đeo trên cổ tay cái xác, do cái xác bị Hắc Kim Cổ Đao đánh nát nên đồ minh khí trên người rơi vãi khắp nơi.

Không lâu sau, Bố Phương đã thu sạch mấy món minh khí vào không gian hệ thống. "Đỉnh thật!" "Streamer thân giá trăm tỷ mà vẫn đi nhặt rác sao!" "Những thứ rác đó cái nào cũng không đơn giản đâu!" "Thật lòng mà nói tôi rất ngưỡng mộ cái nghề này của chủ kênh!" Châm một điếu thuốc, Bố Phương rít một hơi, phả khói ra từ mũi rồi mới cúi xuống nhìn vào trong quan tài đá.

Chỉ thấy bên trong không có hầm động nào, chỉ có một tấm phiến đá chạm khắc dài hai mét.

Cảnh tượng này khán giả cũng thấy rõ, ai nấy đều lộ vẻ thất vọng.

Cứ tưởng lối vào cung điện ngầm sẽ ẩn giấu ở đây, kết quả chỉ có một tấm phiến đá, chẳng thấy lối vào đâu cả. "Chủ kênh đoán sai rồi sao!" "Hóa ra lối vào phòng mộ chính không được giấu trong quan tài à?" "Bị hớ rồi sao?" "Dùng mông cũng biết lối vào không nằm trong

quan tài mà!" "Chủ kênh, giờ tính sao đây?" "Tôi đợi xem anh giải thích thế nào!" Nhìn bình luận, Bố Phương hướng về ống kính nghiêm túc nói: "Các vị khán giả đừng vội đưa ra kết luận sớm như vậy, biết đâu lối vào thực sự nằm dưới đáy quan tài đấy!" Nghe vậy, khán giả đều ngẩn ra. "Vãi!" "Chủ kênh không thấy trong quan tài chẳng có gì sao?" "Chỉ có một tấm phiến đá chạm khắc thôi!" "Lối vào ở đâu ra?" "Nếu là tôi thì chẳng lãng phí thời gian đâu, mau ra ngoài tìm lối vào khác đi!" [User Ái xướng ca đích Bảo Bảo tặng Streamer một chiếc máy bay] "Nếu trong quan tài mà có lối vào thật, tôi thề sẽ ăn mười bãi phân chó!" [User Không thủ đả phi cơ tặng một quả hỏa tiễn] "Lầu trên ơi, đại trượng phu nói là phải giữ lời đấy nhé, mười bãi đó tôi sẽ mua rồi vận chuyển miễn phí đến tận nơi cho bạn!" [Mod Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng một siêu cấp hỏa tiễn] "Bố gia, thật lòng tôi cũng sốt ruột lắm rồi, mau kiểm tra trong quan tài đi xem có lối vào hầm đất không!" Thấy khán giả hối thúc, Bố Phương gật đầu, tay trái bám vào thành quan tài rồi nhảy phắt vào trong. "Anh Bố Phương, bên dưới thực sự có lối vào sao?" Thần Ngọc Kỳ không nhịn được lên tiếng hỏi. "Tôi cũng không biết có hay không nữa." "Nhưng tôi đoán là có." Bố Phương đáp. "Dự đoán của anh thường không sai đâu." Hạ Tiểu Vũ nói thêm.

Đứng trong quan tài một lúc, Bố Phương dang hai chân đạp vào hai bên thành, rồi dùng hai tay nâng tấm phiến đá chạm khắc lên.

Tấm phiến đá này không dùng chất kết dính nên có thể nhấc lên được.

Lúc này, khán giả thấy Bố Phương dễ dàng nâng tấm phiến đá dài hai mét, rộng hơn một mét rưỡi lên thì đều trợn tròn mắt kinh ngạc! "Vãi chưởng!" "Quá đỉnh!" "Chủ kênh của tôi khỏe quá đi mất!" "Tấm phiến đá nặng như vậy mà nâng lên nhẹ nhàng thế sao?" "Thần lực bẩm sinh rồi!" "Thật lòng tôi quá sốc!" "Không ngờ sức lực của

chủ kênh lại lớn đến vậy!" "Tôi cũng giống lầu trên!" "Chắc chắn là những lực sĩ khỏe nhất cũng không thể một mình nhấc tấm phiến đá nặng nề đó lên được!" "Vậy mà chủ kênh dùng hai tay nhấc lên nhẹ như không!" "Nhấc tấm phiến đá đó lên làm gì nhỉ?" "Tôi thấy không cần thiết!" "Ra khỏi mộ thất tìm đường khác mới là quan trọng nhất!" Không để ý đến bình luận, Bố Phương nâng tấm phiến đá lên.

Chỉ thấy bên dưới lộ ra một cái hố đen ngòm. "Ực!" Nuốt một ngụm nước bọt, Bố Phương đứng sững lại.

Lúc này, khán giả thấy Bố Phương cúi đầu nhìn xuống chân rồi bất động như bị hóa đá thì đều mờ mịt không hiểu gì.

Chương 744

"Không cử động nữa?" "Chủ kênh hóa đá rồi sao?" "Vãi!" "Không biết Bố gia đang làm trò gì nữa!" "Chắc bên dưới không có cái xác nào đấy chứ?" "Chủ kênh đứng hình rồi?" Hoàn hồn lại, Bố Phương hướng về ống kính nghiêm túc nói: "Các vị khán giả, các bạn có tin được không, bên dưới tấm phiến đá này lại ẩn giấu một lối vào?" Nghe vậy, khán giả khi định thần lại đều có phản ứng giống hệt nhau. "Đương nhiên là không tin rồi!" "Dưới tấm phiến đá sao có thể có lối vào được?" "Đúng vậy!" "Tôi cũng nghĩ thế!" [User Ái xướng ca đích Bảo Bảo tặng một chiến hạm vũ trụ] "Tôi thề, nếu dưới phiến đá có lối vào, tôi sẽ ăn ngay một bãi phân chó!" "Tôi thì không ăn đâu!" "Vì dưới đó tuyệt đối không thể có lối vào được!" [User Không thủ đả phi cơ tặng một chiến hạm vũ trụ] "Lầu trên ơi, lúc nào bắt đầu livestream ăn thì nhớ báo tôi một tiếng để xem bạn nuốt trôi thế nào nhé!" [Mod Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng một phi thuyền vũ trụ] "Bố gia, dưới phiến đá có gì à?

Nhấc hẳn lên cho tôi xem một cái!" "Được!" Thấy bình luận cuối cùng, Bố Phương đáp một tiếng.

Sau đó trước sự chứng kiến của mọi người, hắn nhấc tấm phiến đá nặng hơn hai trăm ký ra, đặt lên trên gạch mộ. "Các vị khán giả, dự đoán của tôi quả nhiên không sai!" "Trong quan tài có ẩn giấu một lối vào!" Bố Phương chỉ tay vào cái hố tròn rộng khoảng một mét nói. "Tê!" Lúc này, khán giả đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Thật sự không thể tin được, trong quan tài lại giấu một lối vào thật.

Nếu Bố Phương không nhấc tấm đá lên, có đánh chết họ cũng

không tin bên trong có đường đi. "Vãi chưởng!" "Quá đỉnh!" "Lối vào ẩn mật như vậy mà cũng bị Bố gia tìm ra!" "Thật lòng tôi phục sát đất luôn!" "Tôi không phục ai, chỉ phục mỗi chủ kênh!" "Phải công nhận chủ kênh thông tuệ tài trí, không phục không được!" "Cái người lúc nãy bảo nếu có lối vào thì ăn mười bãi phân chó đâu rồi?" "Khi nào livestream nhớ bảo tôi, tôi vào tặng quà!" "Mẹ kiếp!

May mà tôi không thề thốt gì!" [User Ái xướng ca đích Bảo Bảo tặng một chiếc máy bay] "Không phải tôi nói đâu, là con chó nhà tôi nói đấy!" "..." "Lầu trên kia đừng có lầy nhé!" [User Không thủ đả phi cơ tặng một siêu cấp hỏa tiễn] "Lối vào đen ngòm thế kia, liệu có dẫn xuống địa ngục không?

Cảm giác đáng sợ quá!" [Mod Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng một chiến hạm vũ trụ] "Thật tò mò không biết lối vào này dẫn đi đâu!" Không chỉ khán giả tò mò, Bố Phương cũng tò mò không kém.

Cái hố đen ngòm này khoét sâu xuống lòng đất, bên dưới dẫn đến đâu?

Có thứ gì?

Có cạm bẫy không?

Hay đang giấu những bảo vật hiếm có trên đời?

Hoặc giả là phòng mộ chính được xây dưới lòng đất? "Anh Bố Phương, bên dưới trông đáng sợ quá!" Thần Ngọc Kỳ cầm đèn pin soi vào lối vào, ánh sáng chỉ soi được hơn mười mét, sâu hơn nữa thì không nhìn rõ gì cả. "Tôi cũng thấy hơi sờ sợ!" Bố Phương đáp. "Tôi không dám xuống đâu!" Hạ Tiểu Vũ sợ hãi nói. "Xuống hay không là quyền của các cô." Bố Phương nói: "Tôi sẽ không ép các cô đâu, cứ yên tâm." Nghe vậy, Hạ Tiểu Vũ gật đầu, cô thực sự rất sợ những điều chưa biết.

Lấy ra một cuộn dây Toản Thiên Thằng từ không gian hệ thống, Bố Phương buộc một đầu có móc sắt vào thành quan tài đá.

Thành quan tài rất nặng, hoàn toàn có thể chịu được trọng lượng của năm người trưởng thành.

Thấy Bố Phương buộc dây an toàn vào thắt lưng, khán giả đều hiểu ra ngay.

Bố Phương định đi xuống! "Vãi!" "Đỉnh quá!" "Chủ kênh gan to thật!" "Lối vào trông như dẫn xuống địa ngục mà cũng dám xuống sao?" "Trời ơi!" "Người đàn ông này quá mạnh mẽ!" "Yêu rồi yêu rồi!" "Chờ đã!" "Đây là đang trộm mộ sao?" "Đúng vậy!" "Vãi!" "Cả quan tài nữa!" "Trời ạ!" "Chủ kênh này không phải đang lừa người đâu!" "Thật sự là đang trộm mộ!" "Livestream hay thế này mà sao giờ tôi mới tìm thấy nhỉ!" "Lầu trên có thể đi xem lại bản ghi hình ấy!" "Có người ghi lại rồi!" "Tôi không xem bản ghi, tôi muốn xem trực tiếp cơ!" "Tê!" "Ai đây?" "Sao lại đẹp trai thế này?" "Thật lòng tôi là con gái mà thấy nhan sắc chủ kênh hoàn toàn đè bẹp cả mấy sao hạng A rồi!" "Chồng tôi đấy, lầu trên đừng có tranh với tôi!" "Giờ là chồng tôi rồi!" [User Lão hán thôi xa tặng một chiếc máy bay] "Bố gia, ra ngoài đi thôi!

Dù sao cũng kiếm được rồi, đừng để mất mạng ở trong đó!" [User Không thủ đả phi cơ tặng một siêu cấp hỏa tiễn] "Cái đó, quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy không phải là mỗi lần vào cổ mộ chỉ lấy một hai món đồ minh khí sao?

Nếu lấy nhiều, tổ sư gia sẽ bò từ trong quan tài ra bóp chết Bố gia đấy!" [Mod Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng một chiến hạm vũ trụ] "Lầu trên nói đúng đấy, tôi ủng hộ!" Nhìn bình luận, Bố Phương suy nghĩ nghiêm túc trong ba giây rồi hướng về ống kính nói: "Các vị khán giả, đã tìm thấy lối vào dưới lòng đất trong quan tài này thì có lẽ là ý

trời." "Hơn nữa, tôi sẽ không đi đâu." "Quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy đúng là có câu: làm việc phải chừa một đường, vào cổ mộ chỉ lấy một hai món đồ để đồng nghiệp đi sau không bị chết đói." "Nhưng tôi phá lệ này, tổ sư gia có linh thiêng nhìn thấy chắc cũng không tức giận đâu." "Bởi vì tôi vào mộ Tào Tháo là để những món minh khí bị chôn vùi dưới đất hơn hai nghìn năm không thấy ánh mặt trời này được tái hiện lại trước mắt thiên hạ!" Nghe những lời này, khán giả đều chấn động! "Vãi!" "Quá đỉnh!" "Bố gia, tôi phục rồi!" "Xin nhận của tôi một lạy!" "Nói chuyện trộm mộ mà thanh cao thoát tục thế này thì đúng là không ai bằng!" "Chủ kênh có nhận đồ đệ không?" "Tôi biết làm nũng nè!" "Bố gia ơi, dạy tôi trộm mộ đi!" "Tôi quá yêu cái nghề này rồi!" Thấy nhiều khán giả cầu xin dạy trộm mộ, Bố Phương suy nghĩ một chút rồi nói: "Các vị khán giả, không phải tôi không dạy, mà là không dạy nổi, người có thiên phú xem livestream của tôi tự khắc sẽ học được thôi." "Chủ kênh nói đúng!" "Quá chuẩn!" "Người có thiên phú nhìn là học được ngay!" "Chuẩn không cần chỉnh!" "Thôi bỏ đi!" "Mau xuống hố xem nó dẫn đi đâu đi!" "Thật lòng tôi đợi không nổi rồi!" [User Lão hán thôi xa tặng một chiếc máy bay] "Bố gia này, lúc xuống nhớ cẩn thận một chút nhé!" [User Không thủ đả phi cơ tặng một siêu cấp hỏa tiễn] "Mau xuống đi!

Nếu nhìn thấy thứ gì hay ho, Bố gia tôi sẽ tặng anh một bất ngờ lớn!" [Mod Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng một chiến hạm vũ trụ] "Nếu tôi đoán không lầm thì lối vào này dẫn đến Bắc Cực!" "..." "?" "Dẫn đến Bắc Cực sao?" "Đại gia đang đùa à!" "Nếu mà dẫn đến Bắc Cực, tôi gọi anh bằng bố luôn!" Bố Phương cũng không tin lối vào này dẫn đến Bắc Cực. "Hù!" Thở ra một ngụm khí đục, Bố Phương nhìn Thần Ngọc Kỳ và Hạ Tiểu Vũ: "Tôi xuống đây, hai cô và Phách đại sư đợi tôi ở trên này, nếu gặp nguy hiểm thì gọi tôi!" "Vâng, anh Bố Phương." "Chúng tôi biết rồi." Hai cô gái đồng thanh gật đầu. "Đúng rồi!" Phách đại sư nói: "Bố gia, tôi đề nghị nên ném một thanh

pháo sáng xuống dưới để soi đường!" "Tôi cũng đang định làm thế đây." Bố Phương đáp.

Hắn lấy từ không gian hệ thống ra một thanh pháo sáng rồi bẻ mạnh.

Theo ánh lửa rực lên, Bố Phương ném nó vào cái hố đen ngòm.

Chỉ thấy pháo sáng rơi xuống, bên dưới dường như không có điểm dừng.

Nó rơi xuống mấy trăm mét, chỉ còn thấy một đốm lửa nhỏ xíu rồi vài giây sau thì biến mất hẳn. "Ực!" Bố Phương không kìm được nuốt một ngụm nước bọt.

Có thể khẳng định cái hố này cực kỳ sâu!

Không biết sâu bao nhiêu mét nữa!

Chương 745

Đám thợ xây lăng mộ này cũng giỏi thật, có thể đào được cái hố dài thế này!

Không đúng!

Lối vào này dường như không phải do con người đào!

Nhận ra điều gì đó, Bố Phương nghiêm túc nói với ống kính: "Các vị khán giả, nói ra có thể các bạn không tin, nhưng cái hố dẫn xuống lòng đất này dường như không phải do cổ nhân đào, mà giống như được tạo hóa ban tặng, tự nhiên mà thành vậy!" "Thật đúng là kỳ tích của thiên nhiên!" Nghe Bố Phương nói, khán giả đều ngẩn người. "?" "Không phải do người đào sao?" "Vậy là tự nhiên hình thành à?" "Nhưng tôi không tin nó tự nhiên mà có đâu!" "Biết đâu là do người đào, nhưng qua mấy trăm năm dấu vết bị xóa nhòa rồi không chừng!" "Đỉnh thật!" "Chủ kênh lừa người cũng bộn đấy!" "Lối vào thẳng đứng thế kia mà không phải người đào, chẳng lẽ do loài vật đào hang như tê tê làm ra sao?" "Lầu trên nói có lý!" "Thú thật tôi cũng tin rồi!" "Dù sao thì tôi cũng hiểu là nó rất sâu!" "Chủ kênh có thực sự muốn xuống không?" "Nếu không xuống thì có khả năng sẽ lỡ mất phòng mộ chính!" [User Lão hán thôi xa tặng một chiếc máy bay] "Mộ Tào Tháo quá quỷ dị rồi, Bố gia ơi, từ bỏ đi, ra ngoài rửa tay gác kiếm, số tiền kiếm được đủ để sống sung sướng cả đời rồi!" [User Không thủ đả phi cơ tặng một siêu cấp hỏa tiễn] "Dùng lời của Bố gia mà nói, khám phá những điều thần bí chưa biết mới là điều kích thích!" [Mod Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng một chiến hạm vũ trụ] "Bố gia, hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy làm!" "Có nên xuống hố khám phá hay không, anh hãy tự quyết định!" "Đương nhiên nếu anh từ bỏ, tôi cũng không trách đâu!" Xem bình luận xong, Bố Phương không vội trả lời ngay mà suy

nghĩ rất kỹ.

Sóng gió gì hắn chưa từng thấy?

Sao có thể thấy khó mà lui?

Đạo mộ vốn dĩ là sinh tử cận kề!

Làm luôn!

Sau khi hạ quyết tâm, Bố Phương châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi phả khói nói: "Các vị khán giả cứ yên tâm, nếu có chuyện gì tôi có thể tự cứu mình!" "Tiếp theo, tôi sẽ xuống hố!" Nói xong, hắn nắm lấy dây Toản Thiên Thằng tuột xuống!

Thấy vậy, khán giả livestream đều chấn động! "Vãi!" "Quá đỉnh!" "Tôi phục rồi!" "Trong mắt tôi, Bố gia là người đàn ông mạnh mẽ nhất!" "Lối vào sâu như vậy, lại đầy rẫy sự quỷ dị và đáng sợ!" "Vậy mà Bố gia vẫn dám xuống!" "Thật lòng tôi quá sốc!" "Tôi không phục ai, chỉ phục mỗi Bố gia!" "Người đàn ông mạnh nhất toàn mạng chính là Bố gia chứ không ai khác!" "Chủ kênh này thật sự dùng mạng để livestream, tôi hâm mộ rồi!" "Lúc đầu tôi cứ tưởng đây là chương trình khảo cổ diễn theo kịch bản!" "Giờ thì tôi tin là thật rồi!" "Mấy người xem lâu năm nói không sai chút nào cả." "Ai không tin cứ xem tiếp đi, đảm bảo sẽ choáng váng!" "Nói đúng lắm!" "Tôi thực sự choáng rồi đây!" [User Ái xướng ca đích Bảo Bảo tặng một chiếc máy bay] "Tôi dám chắc chuyện này mà truyền ra nước ngoài sẽ khiến bọn Tây choáng váng cả chục năm, một chủ kênh không sợ chết, dùng mạng sống để livestream cho fan xem, đúng là chủ kênh có tâm nhất quả đất!" [User Mô Kim Bàn Gia tặng một chiến hạm vũ trụ] "Mọi người trật tự nào, để tôi nói một câu, thấy chủ kênh mạnh mẽ thế này, quà cáp mau nạp cho tôi!" [User Mô Kim Hồ Gia tặng một quả cầu ma thuật] "Trộm mộ thật sự quá kích thích, thật hối hận vì rửa tay gác kiếm quá sớm, tôi quyết định rồi, sẽ tiếp tục nghề này, vì đó là nghề

nghiệp của tôi!" "Đại Kim Nha nói đúng, tôi có bản lĩnh phân kim định huyệt, không làm Mô Kim Hiệu Úy thì thật là lãng phí!" "Nếu tôi tiếp tục làm thì những món minh khí bị chôn vùi hàng nghìn năm dưới đất mới có cơ hội tái hiện trước thế gian!" "Lão Hồ, chuẩn bị đi, giờ hai ta xuất phát đến Cao Lăng thôi!" "Được!" Bố Phương không xem bình luận nữa.

Hắn cầm đèn pin, cứ thế thả dây leo xuống.

Trong cái hố rộng một mét này, nếu là người bình thường chắc đã sợ chết khiếp rồi.

Nhưng Bố Phương không hề hoảng loạn vì sợi dây trong tay là của phái Bàn Sơn, cực kỳ chắc chắn.

Dù có rơi xuống thì hắn vẫn có cách để tự lo liệu. "Chủ kênh ơi, tốc độ chậm quá!" "Nhanh chút đi!" "Tôi muốn xem cái hố thẳng đứng này sâu bao nhiêu!" "Tôi không tin nó dẫn đến Bắc Cực đâu!" "Tuyệt đối không thể dẫn đến Bắc Cực được!" "Nếu mà dẫn đến đó thật, tôi viết ngược chữ Vương luôn!" "Hù hù hù!" Đúng lúc này, một luồng gió lạnh từ bên dưới thổi thốc lên.

Bố Phương rùng mình một cái.

Luồng gió này thực sự quá lạnh.

Chẳng lẽ gió thổi từ Bắc Cực thật sao?

Nhưng Bắc Cực cách Cao Lăng xa như vậy, gió không thể nào thổi từ đó đến đây được.

Hay là sâu dưới lòng đất có nơi bị đóng băng, một hang băng chăng?

Bố Phương nhìn vào ống kính của flycam trên đầu nói: "Các vị khán giả, các bạn cũng nghe thấy rồi đấy, bên dưới có luồng gió lạnh thổi lên phát ra tiếng 'hù hù hù'." "Nhiệt độ luồng gió này chắc phải âm

mấy chục độ!" "Cũng may thể chất của tôi rất tốt!" "Nếu không có lẽ đã chết cóng rồi!" Chết cóng?

Nghe vậy, khán giả đều kinh hãi! "Vãi chưởng!" "Quá đỉnh!" "Người mà cũng bị chết cóng sao?" "Tôi không nghe nhầm chứ?" "Lầu trên đúng là ếch ngồi đáy giếng!" "Trên thế giới này người bị chết cóng đếm không xuể đâu!" "Tiếp tục bốc phét đi!" "Tôi sớm muộn gì cũng cười chết trong cái livestream này mất!" "Tôi sống mấy chục năm rồi mà chưa bao giờ nghe thấy ai bị chết cóng cả!" "Quay lại vấn đề chính đi!" "Dưới hố có gì nhỉ?" "Sao lại có gió lạnh thổi lên?" "Thú thật là quá quỷ dị!" "Mẹ kiếp!" "Tôi nổi hết cả da gà rồi!" "Chắc chắn là có luồng không khí lưu động thổi vào dưới hố, luẩn quẩn bên trong rồi thổi ngược lên thôi!" "Lầu trên nói có lý!" "Tôi tin rồi đấy!" [User Lão hán thôi xa tặng một chiếc máy bay] "Tôi cảm giác dưới lòng đất này là một cái lò sát sinh của địa ngục Tu La thì đúng hơn!" [User Không thủ đả phi cơ tặng một chiến hạm vũ trụ] "Mọi người đừng có đoán mò thiếu thực tế nữa!

Cứ kiên nhẫn đợi đi, chỉ cần Bố gia xuống tới nơi là biết ngay thôi!" [Mod Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng một phi thuyền vũ trụ] "Bố gia, tăng tốc lên đi!" Xem qua bình luận, Bố Phương nói với ống kính: "Các vị khán giả, cho tôi thời gian của một bài hát, nhất định tôi sẽ xuống được tới đáy!" Thấy Bố Phương tự tin như vậy, khán giả đều tò mò.

Bố Phương định mất bao nhiêu phút để xuống tới nơi đây?

Vì lúc nãy ném pháo sáng xuống còn chẳng thấy đáy đâu. "Vãi!" "Bố gia, bài hát của anh dài một tiếng đồng hồ à?" "Một tiếng thì chắc chắn là xuống tới đáy rồi!" "Lầu trên ơi, dưới đất sâu bao nhiêu?

Một bài hát mà xuống được á?" "Tôi thì vẫn bảo hố này dẫn tới Bắc Cực!" "Đừng có không tin!" "Trên đời này chuyện gì cũng có thể

xảy ra mà!" "Lầu trên lại định lừa ai đấy?" Không để ý bình luận, Bố Phương nắm dây tuột xuống.

Tốc độ cực nhanh vì hắn đeo găng tay trơn chuyên dụng!

Một giây có thể tuột xuống ba mét!

Thấy cảnh đó, khán giả đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh! "Trời đất ơi!" "Tốc độ tuột xuống nhanh quá vậy!" "Vãi thật!" "Chủ kênh khỏe quá đi!" "Những cái khác tôi không nói nhiều, Bố gia trâu bò!" "Tôi yêu chủ kênh này mất rồi!" "Người đàn ông mạnh mẽ thế này thì cô nàng nào mà chịu nổi ba mươi giây chứ?" "Để tôi thử xem nào!" "Lầu trên ơi, tìm tôi mà thử nè!" "Không lấy tiền đâu!" "Cứ thế mà tuột xuống à!" "Tôi dám chắc vài phút nữa là tới đáy thôi!" [User Lão hán thôi xa tặng một chiếc máy bay] "Đúng đấy, tôi ủng hộ lầu trên!" [User Không thủ đả phi cơ tặng một siêu cấp hỏa tiễn] "Hy vọng bên dưới không có nguy hiểm, Bố gia có thể bình an trở về!" [Mod Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng một phi thuyền vũ trụ] "Tuyệt quá!

Bên dưới có ánh sáng rồi!" Có ánh sáng sao?

Thấy bình luận của đại gia quản trị viên, khán giả đều ngẩn ra!

Dưới lòng đất không có điện, cũng không lắp đèn, ánh mặt trời cũng không chiếu vào được, sao lại có ánh sáng?

Nhưng giây tiếp theo họ đã hiểu ra.

Chương 746

Đó là thanh pháo sáng mà Bố Phương ném xuống lúc nãy. "Đỉnh quá!" "Chưa tới ba phút Bố gia đã xuống tới nơi rồi!" "Những cái khác tôi không nói nhiều!" "Chủ kênh trâu bò!" "Đừng xuống vội!" "Bố gia, nhìn xuống dưới trước đi đã!" "Xem có thứ gì không!" "Nếu không bên dưới mà là một hồ nước, có con rồng nào ở đó thì kinh lắm!" "Có rồng á?" "Tôi không tin đâu!" "Nếu có rồng thật thì chắc chắn sẽ lên tin nóng ngay!" "Nói cũng có lý!" [User Lão hán thôi xa tặng một chiếc máy bay] "Bố gia, dừng lại đi!" [User Không thủ đả phi cơ tặng một siêu cấp hỏa tiễn] "Mọi người đừng nói nữa, nghe Bố gia nói kìa!" [Mod Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng một chiến hạm vũ trụ] "Giờ Bố gia không có tâm hơi đâu mà để ý bình luận, tôi cũng chẳng thấy gì cả." Bố Phương cúi đầu nhìn xuống, thấy bên dưới sáng rực liền nắm chặt dây dừng lại.

Trong vài phút, hắn đã tuột xuống khoảng hơn ba trăm mét.

Nhìn bình luận thấy khán giả hỏi dưới đất có gì, Bố Phương đáp: "Bên dưới trắng xóa một vùng!" Trắng xóa một vùng sao?

Nghe vậy, khán giả đều tò mò!

Bên dưới có thứ gì mà lại trắng xóa như thế?

Ai nấy đều không nhịn được mà hỏi dồn dập. "Bố gia, mau để cái flycam công nghệ đen của anh quay chụp đi!" "Để tôi xem rốt cuộc là cái gì!" "Thật lòng tôi đợi không nổi rồi!" "Các vị khán giả, đừng nóng vội!" "Để tôi xuống thêm mấy mét nữa!" Nói xong, Bố Phương tuột xuống thêm khoảng ba mét, cách mặt đất chừng năm mét.

Hắn nhìn qua một lượt.

Bên dưới là một hang động!

Có phải hang băng hay không thì chưa xác định được!

Vì bên dưới, dưới ánh sáng của pháo sáng, chỉ thấy một vùng trắng xóa, giống như tơ nhện vậy! "Giờ mọi người thấy rõ rồi chứ!" "Trắng xóa cả một vùng!" Bố Phương nói.

Khán giả cũng nhìn kỹ, nhưng vẫn không biết đó là cái gì. "Vãi!" "Tôi cảm giác bên dưới có cạm bẫy đấy!" "Chẳng giống mộ thất chút nào!" "Đến cái quan tài cũng không thấy!" "Bố gia, đi lên đi thôi!" "Tôi có dự cảm không lành!" "Đã xuống tới đây rồi thì Bố gia xuống hẳn mặt đất đi chứ!" [User Lão hán thôi xa tặng một chiếc máy bay] "Cái đống trắng xóa đó trông giống như đống dây trắng bện vào nhau ấy nhỉ?" [User Không thủ đả phi cơ tặng một chiến hạm vũ trụ] "Lầu trên chắc hoa mắt rồi, dây nhợ gì mà trông như thế!" [Mod Người đẹp trai lại nhiều tiền tặng một phi thuyền vũ trụ] "Xuống hay lên là tùy Bố gia quyết định!" Nhìn bình luận cuối cùng, Bố Phương suy nghĩ kỹ trong ba giây rồi nói: "Chắc chắn là phải xuống rồi!" Vừa dứt lời, hắn liền tuột xuống thật nhanh!

Hai chân vừa chạm đất, Bố Phương buông sợi dây ra.

Cúi đầu nhìn, hắn phát hiện ra tơ nhện!

Hơn nữa còn có dịch nước bọt màu trắng dính dính! "Ực!" Không kìm được nuốt một ngụm nước bọt, Bố Phương hướng về ống kính nói: "Các vị khán giả, đống trắng xóa này toàn là tơ nhện thôi, số lượng nhiều không đếm xuể!" "Ở đây chắc chắn có một con nhện khổng lồ đang ẩn nấp!" Nhện khổng lồ sao?

Nghe vậy, khán giả livestream đều bùng nổ! "Vãi chưởng!" "Thật hay giả vậy?" "Mấy con nhện tôi thấy to nhất cũng chỉ bằng bàn tay thôi!" "Làm gì có con nhện nào khổng lồ chứ?" "Lầu trên ơi, thà tin là có còn hơn không tin đấy!" "Chờ đã!" Phía trước có ánh sáng.

Lần này không phải ánh sáng từ pháo sáng phát ra.

Ở lối thoát phía trước hang động hiện ra một chút tia sáng.

Rất nhiều cư dân mạng trong phòng livestream thấy tia sáng nhỏ xíu đó, mắt dán chặt vào màn hình điện thoại. "Vãi chưởng!" "Không đúng nha?

Trong mộ đạo sao lại có ánh sáng được?" "Hả, chẳng lẽ đó là lối ra sao?" Khán giả tò mò, Bố Phương là người trong cuộc cũng tò mò không kém. "Dưới mộ đạo mà lại có ánh sáng sao?" Bố Phương lẩm bẩm một tiếng.

Sau đó hắn nhanh chóng đi tới để tìm hiểu sự tình.

Khoảng mười giây sau, khi Bố Phương bước tới, một luồng ánh sáng vàng rực rỡ trực tiếp chiếu vào mắt khiến hắn không tự chủ được mà nhắm mắt lại. "Mẹ nó chứ, có gì đó hơi sai sai, chủ kênh rõ ràng là cứ đi xuống dưới mà." "Thoát ra ngoài rồi sao?" Một lúc sau, Bố Phương hé mắt ra, đập vào mắt đầu tiên là một quầng mặt trời đỏ rực đang tỏa sáng.

Xung quanh cỏ cây rậm rạp, cây xanh rợp bóng, một con đường nhỏ giữa làng quê hiện ra trước mắt. "Ra ngoài rồi sao?" Bố Phương cũng hơi ngơ ngác, vốn định xuống hố xem cho rõ ngọn ngành, không ngờ dưới hố lại là lối ra, thật là ngoài sức tưởng tượng. "Chúc mừng chủ kênh thoát hiểm thành công!" "Chúc mừng chủ kênh!" Khán giả trong phòng livestream phản ứng lại, thi nhau gửi dòng chữ "Chúc mừng chủ kênh" lên màn hình.

Tiếp đó là hàng loạt quà tặng hiện lên không dứt. [User Thuận phong niệu thập trượng tặng 6 chiếc máy bay!] [User Không thủ đả phi cơ tặng 10 quả siêu cấp hỏa tiễn, hắc hắc, chúc mừng Bố gia thoát hiểm thành công!] "Tê!" "Chà chà, toàn là hơi thở của quý tộc nha, lương một ngày có tám mươi đồng như tôi chỉ biết lặng lẽ gặm cái bánh bao trong tay thôi!" "Lại thêm một đại gia nữa, ra tay rộng rãi

thật, bánh bao ngô một đồng ba cái, có ai mua bánh bao ngô không nào?" Trên màn hình livestream quà tặng bay ngập trời, những người xem chùa chỉ biết gọi là "đại gia". "Khụ khụ khụ!" Bố Phương ho nhẹ một tiếng, quay ống kính điện thoại về phía mình: "Các bạn ơi, chuyến phiêu lưu lần này của chúng ta kết thúc ở đây nhé, cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tôi." Bố Phương định tắt livestream nhưng khán giả không đồng ý, thi nhau phản ứng kịch liệt. "Không được, tôi còn muốn xem thám hiểm mộ huyệt nữa cơ!" "Đúng vậy!" "Tôi tải cái ứng dụng này chỉ để xem Bố gia thôi, không có anh tôi nhất định không xem nữa đâu!" Nhất thời, rất nhiều khán giả đều muốn xem Bố Phương đi đổ đấu tiếp.

Bố Phương mỉm cười nhẹ nhàng: "Được thôi, nếu sau này có ngôi mộ nào, chúng ta lại hẹn gặp lại nhé.

Chương 747

Thật ra tôi biết có một nơi mộ còn hung hiểm hơn ở đây nhiều, khi nào có thời gian tôi sẽ dẫn mọi người đi xem.

Thôi, chuyến phiêu lưu lần này kết thúc ở đây, bái bai!" Nói xong, Bố Phương trực tiếp tắt livestream, đút điện thoại vào túi quần.

Sau khi cởi sợi dây buộc trên người ra, hắn quay đầu nhìn lại.

Phía sau hắn là một ngọn núi cao không thấy đỉnh, ở độ cao khoảng hơn trăm mét có làn sương mù bao quanh.

Nếu đứng trong làn sương đó chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy như đang ở chốn tiên cảnh, mắt thường không thể nhìn xuyên qua làn sương nên cũng chẳng biết ngọn núi cao bao nhiêu.

Dù Bố Phương bản lĩnh cao cường cũng không nhìn ra được. "Đúng là tổ sư gia, tìm được một nơi địa huyệt thế này, tổ sư gia thật không hổ danh là tổ sư gia nha!" Cảm thán một hồi, Bố Phương thu dọn đồ đạc, đi xuống núi.

“Không hổ là tổ sư gia, tìm được mảnh đất phong thủy tốt như thế này, tổ sư gia đúng là tổ sư gia mà!” Sau khi cảm thán một hồi, Bố Phương thu dọn đồ đạc, đi xuống núi.

Có một đoạn đường mòn giữa núi rừng khiến hắn hơi lúng túng.

Khi đi đến cuối đường, trước mặt Bố Phương bỗng hiện ra một vực thẳm.

“Vãi thật, thằng nào bị hâm mới xây đường ở chỗ này à?” Đang lầm bầm chửi rủa, lúc cúi đầu nhìn phiến đá dưới chân kêu “lăng tăng”, hắn mới chợt nhận ra.

“Đường này không phải làm bằng xi măng, mà là đá xanh!” Nhìn

kỹ lại, những phiến đá xanh trên mặt đất đã có phần hư hại, vài chỗ vỡ vụn trông như cát đá, làm Bố Phương cứ ngỡ đây là đường mòn nông thôn lát xi măng.

Bố Phương lắc đầu, trong lòng thầm bái phục vị tổ sư gia này.

Chỉnh đốn lại tâm thái, hắn xoay người tìm đường xuống núi.

Vì quanh năm không có người qua lại, phần lớn lối đi đã bị bụi gai bao phủ, phía trên đầu là những rễ cây cổ thụ to lớn che khuất ánh sáng mặt trời.

Ở nơi hoang vu hẻo lánh này, không xác định được phương hướng rõ ràng chẳng khác nào bước vào đường chết.

Nhưng Bố Phương không hề lo lắng, dù không phân biệt được nam bắc thì hắn vẫn còn la bàn.

Hắn chậm rãi lấy la bàn từ trong ba lô ra, vừa nhìn một cái, sắc mặt lập tức tối sầm lại.

Kim ngân trên la bàn hoàn toàn đứng yên, bất kể hắn có xoay hướng nào, chiếc kim vẫn không hề nhúc nhích.

"Mẹ kiếp, tổ sư gia đỉnh thật đấy, ta bắt đầu nghi ngờ không biết mình có về được không đây?" Bố Phương mắng to một tiếng.

Hóa ra nơi này có từ trường nhiễu loạn, loại la bàn này hoàn toàn vô dụng.

Hiện giờ muốn xuống núi chỉ còn cách dựa vào may rủi.

Bố Phương cất la bàn, lẩm bẩm: "Đến lúc kiểm tra nhân phẩm rồi!" Hắn bước chân, nhìn một hướng thấy thuận mắt rồi đâm đầu đi thẳng vào.

Vừa bước vào, chân hắn giẫm lên những cành củi khô phát ra tiếng "rắc rắc".

“Bà nó chứ, cái nơi này toàn gai là gai, thế này thì đi đứng kiểu gì?” Quần áo trên người Bố Phương bị gai cào rách, trên tay đầy những vết xước.

Đúng là làm người ta phát điên, mới đi được một đoạn ngắn mà hắn đã mất kiên nhẫn.

“A a a a!” Hắn vung con dao trong tay chém loạn vào những bụi gai.

“Có xong được không đây?

Tiểu gia ta chỉ muốn châm một mồi lửa đốt sạch chỗ này thôi!” Dù miệng thì càu nhàu nhưng tay chân vẫn làm việc, hắn dùng dao găm chặt đứt bụi gai, mở ra từng lối đi nhỏ.

Cuối cùng, hai ngày sau, những ngôi nhà lầu nhỏ tọa lạc trong thung lũng phía xa hiện ra trước mắt.

Thấy cảnh này, Bố Phương nở nụ cười: “Ha ha ha, nhân phẩm của ca đúng là bùng nổ mà, đi mò mẫm thế nào cũng ra khỏi cái nơi quỷ quái đó.” Lúc này Bố Phương đã nóng lòng lắm rồi, hắn muốn tắm nước nóng thật thoải mái, sau đó ngủ một giấc ba ngày ba đêm.

Hai ngày đi trong rừng núi cực kỳ ẩm ướt, hầu như không có chỗ nào khô ráo, hắn đã phải chịu khổ không ít.

Chập tối, Bố Phương lếch thếch bẩn thỉu bước vào trong thôn, những dân làng đang tán gẫu thấy hắn liền nhìn nhau đầy cảnh giác.

Bố Phương vừa định hỏi đường, một gã đàn ông da đen nhẻm đã xua tay mất kiên nhẫn: “Không biết, không biết, đi chỗ khác mà hỏi, tôi đang bận!” Sau khi trò chuyện với Vương Bàn Tử một hồi, Bố Phương cúp máy, đắp chăn ngủ một giấc ngon lành.

Ngày hôm sau khi mặt trời đã lên cao, hắn mới tỉnh dậy.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng đã tới.

“Ha ha ha!” Vương Bàn Tử tươi cười rạng rỡ bước vào: “Bố Phương, hai ta cũng lâu ngày không gặp rồi nhỉ?

Đói bụng chưa, đi ăn thịt thôi.

Chương 748

Để đón cậu, tôi mang hẳn một tảng thịt dê từ kinh thành về đây này, còn có bao nhiêu là rượu ngon nữa!" Bố Phương nhìn Vương Bàn Tử nói: "Bàn Tử, ông mang nhiều rượu thế này, không lẽ định bắt tôi ở lại đây cả ngày à?" "Hắc hắc!" Vương Bàn Tử nháy mắt cười hì hì: "Cái gì cũng không giấu được Bố gia ngài.

Khó khăn lắm tôi mới về một chuyến, phải ở lại bầu bạn với lão gia tử chứ." "Được thôi!

Thực ra tôi cũng muốn thế!" Màn đêm buông xuống, sân nhà Vương Bàn Tử trở nên vô cùng náo nhiệt.

"Nào, Bố Phương, làm một ly!

Từ lần trước chia tay đến giờ, chúng ta chưa được uống một trận ra trò như thế này!" Vương Bàn Tử giơ ly rượu lên uống cạn, vô cùng sảng khoái.

Bố Phương cũng không kém cạnh, cầm ly rượu lên uống hết.

Đêm vắng lặng đến đáng sợ, trong khe đá ven đường vang lên tiếng côn trùng kêu râm ran, gió thổi lá cây xào xạc như đang hòa nhịp múa hát.

Cách đó không xa, trong sân nhỏ tràn ngập tiếng cười nói và không khí sinh hoạt điền viên.

Tiếng cười nói kéo dài đến tận đêm khuya mới dứt.

Bố Phương dìu Vương Bàn Tử say mèm vào phòng, vừa đi vừa lầm bầm chửi: "Cái thằng này ăn cái gì mà nặng thế không biết." Dù Bố Phương trời sinh thần lực nhưng dưới tác động của hơi men, hắn cũng thấy hơi đuối sức.

Cuối cùng cũng đặt được Vương Bàn Tử lên giường, Bố Phương mới về phòng đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hai người thu dọn đồ đạc trở về.

Trên xe, Vương Bàn Tử liếc nhìn Bố Phương mấy lần, có vẻ muốn nói lại thôi.

"Có gì thì nói thẳng đi!" Bố Phương nhẹ nhàng bảo.

Vương Bàn Tử như trút được gánh nặng, hít sâu một hơi: "Này Bố Phương, dạo này cậu có lén tôi đi làm phi vụ nào với tiểu Thiên Chân không đấy?

Sao không gọi tôi một tiếng?" "Lần sau có cơ hội chắc chắn sẽ gọi ông!" Với tính cách của Vương Bàn Tử, đa phần là vì minh khí trong mộ, nếu không hắn cũng chẳng tích cực đến vậy.

"Được rồi, có việc nhớ gọi tôi nhé!" Sau vài giờ đồng hồ, Bố Phương cùng Vương Bàn Tử về đến kinh thành.

Vương Bàn Tử hít một hơi sâu, vẻ mặt đầy tận hưởng.

"Kinh thành ơi, tổ ấm của ta, không khí kinh thành vẫn là tuyệt nhất!

Bố Phương, tối nay tôi bao trọn gói, địa điểm tùy cậu chọn." Vương Bàn Tử tỏ ra vô cùng hào sảng, chuyện ăn uống nhậu nhẹt hắn không hề tiếc tiền.

"Được thôi, tối nay phòng vip khách sạn Hòa Duyệt nhé." Bố Phương cười đáp.

Nghe vậy, mặt Vương Bàn Tử lập tức tối sầm.

"Này Bố Phương, cậu cũng biết Bàn gia tôi chỉ làm ăn nhỏ, đi chỗ đó sợ không đủ tiền trả mất." "Thế thì tối nay ăn lẩu dê, nướng xiên!" Nói xong, Bố Phương đi vào nhà nghĩ về việc cần làm tiếp theo, đúng

lúc đó Vương Bàn Tử cầm điện thoại hớt hải chạy vào phòng.

“Bố Phương, Bố Phương, điện thoại của tiểu Thiên Chân, hình như có việc gấp.” “Để tôi nói mấy câu!” Bố Phương nhận lấy điện thoại từ tay Vương Bàn Tử.

“Thiên Chân, có chuyện gì mà vội vàng thế?” Bố Phương mở lời hỏi trước.

“Bố Phương, cậu cũng ở chỗ Bàn Tử à?

May quá, tôi đang định đi tìm hai người đây!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng của Hạo Thiên Chân.

“Bố Phương, tôi lên xe đã, tối gặp rồi nói chuyện sau!” Nói xong, không đợi Bố Phương kịp trả lời, Hạo Thiên Chân đã cúp máy.

“Sao rồi, tiểu Thiên Chân nói gì?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Bố Phương lắc đầu: “Chưa nói gì, Thiên Chân bảo tối gặp, lúc đó sẽ biết.” “Cái thằng này, lại còn chơi trò ú tim với Bàn gia nữa.” Trời sẩm tối, Hạo Thiên Chân cũng vừa kịp tới nơi.

Vừa bước chân vào cửa, Vương Bàn Tử đã vội vàng đón tiếp.

“Tiểu Thiên Chân, chuyện lúc chiều điện thoại là sao?

Nói mau đi, Bàn gia sắp chết vì tò mò rồi.” Hạo Thiên Chân uống một ngụm nước, mở ba lô lấy ra một cuốn sổ tay đã ố vàng, trên đó chằng chịt chữ viết.

“Tôi xem được một thông tin trong ghi chép của ông nội.

Năm đó ông nội tôi cùng mấy người hậu bối nhà họ Ngô đi đến Vân Thành, lúc trở về chỉ còn lại ông nội và hai người nữa.” “Trong ghi chép có nói, ông nội vô ý lạc vào một hầm mộ, khi trở về thì như biến thành một người khác.

Tôi có hỏi nhưng ông không nói.” “Gần đây chú Ba tôi lại mất tích,

tôi nghĩ mình có thể đi thử một chuyến, biết đâu lại tìm thấy gì đó." "Chát!" Nghe xong lời Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử vỗ tay một cái thật mạnh.

"Hay lắm!

Nghỉ ngơi nửa năm rồi, tay chân Bàn gia cũng ngứa ngáy lắm, cửa hàng của chúng ta sắp khai trương rồi." "Thế này đi, tôi đi chuẩn bị đồ nghề, ba ngày sau chúng ta xuất phát." Không đợi Bố Phương kịp ý kiến, Vương Bàn Tử đã chốt luôn.

Chương 749

Bố Phương cũng thấy tò mò về ngôi mộ mà Hạo Thiên Chân nhắc đến, nên quyết định đi cùng.

Sau ba ngày chuẩn bị bận rộn, sáng sớm ngày thứ tư, một chiếc xe việt dã màu đỏ lao thẳng hướng Vân Thành.

Khoảng hai ngày sau, cả nhóm cuối cùng cũng đến nơi.

Vân Thành quả là một vùng đất bảo địa, không chỉ phong thủy tốt mà thổ nhưỡng cũng rất tuyệt vời, các đế vương cổ đại rất thích đặt lăng mộ ở đây.

Vài năm trước, các nhà khảo cổ đã phát hiện ra một quần thể mộ táng quy mô cực lớn, những văn vật đào được khiến các chuyên gia phải kinh ngạc.

Chiếc xe việt dã đi trên con đường bụi mù mịt.

Đoạn đường này cực kỳ khó đi, mặt đường lồi lõm khiến Hạo Thiên Chân ngồi trong xe mà xóc đến mức nghi ngờ nhân sinh.

"Mẹ kiếp, cái đường gì mà khó đi thế này, triều đình không bỏ tiền ra xây cái đường tử tế sao, chỗ này cũng coi như khu du lịch rồi mà." Vương Bàn Tử vừa lái xe vừa mắng chửi.

Lúc này Bố Phương đang nhắm mắt dưỡng thần, hắn biết rõ vùng này có nhiều quần thể mộ lớn nhỏ tọa lạc, tuy quy mô không quá lớn nhưng vẫn có giá trị khảo cổ nhất định.

"Xì xì!" Đúng lúc đó, chiếc xe đột ngột dừng lại, trên nắp ca-pô bốc ra khói đen nghi ngút.

"Vãi thật, hôm nay đúng là xui tận mạng, đúng là xe cũ không dùng được mà, mới đi được một đoạn đã hỏng hóc rồi." Vương Bàn Tử

đập mạnh vào vô lăng, mắng chửi.

“Bàn Tử, chuyện gì vậy?” Hạo Thiên Chân xuống xe kiểm tra.

Vương Bàn Tử chỉ vào nắp động cơ, chán nản: “Chịu rồi, xe cũ đổ bệnh rồi.” “Cảnh tượng này trông quen quen nhỉ!” Bố Phương ngồi trong xe cảm thán một câu.

“Chỗ này phía trước không thôn phía sau không điếm, ở lại đây buổi đêm chắc chắn là nguy hiểm!” Hạo Thiên Chân trầm giọng nói.

“Bàn gia tôi mà còn mua xe cũ nữa thì tôi làm cháu các người luôn!” Lúc này Bố Phương mới bước ra khỏi xe.

“Xe hỏng rồi, đi bộ nửa ngày đường phía trước có một thị trấn nhỏ, chúng ta có thể đến đó!” “Được!” Vương Bàn Tử khuân đồ đạc từ trên xe xuống, lúc đi không quên đá vào bánh xe một cái cho bõ ghét.

Đi được khoảng hai tiếng đồng hồ, Vương Bàn Tử bắt đầu không chịu nổi.

“Mẹ nó chứ, cái nơi quái quỷ gì thế này, không khí khô khốc không có một chút gió, nước càng uống càng thấy khát.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm than vãn.

Đi thêm gần một tiếng nữa.

“Bố Phương, tiểu Thiên, Bàn gia tôi hết hơi rồi, nghỉ tí đi, không là tôi chầu trời ở đây mất.” Vương Bàn Tử thở hồng hộc, mắt trợn ngược.

Hạo Thiên Chân thấy vậy bước tới nói: “Bàn Tử cố lên, Bố Phương bảo trước khi trời tối là đến được thị trấn, cố thêm chút nữa.” Vương Bàn Tử xua tay: “Không nổi nữa, tôi muốn ăn lẩu dê, có nồi nước dùng, chao... tôi sắp chết rồi, nếu trước khi chết được ăn một bữa thì Bàn gia tôi chết cũng nhắm mắt.” “Bàn Tử, đi thôi, phía

trước không xa là thị trấn rồi, ở đó có món lẩu dê ông thích nhất đấy, phải nhanh chân lên kẻo hết." "Đúng đấy, dê ở vùng này thịt tươi ngon lắm, lẩu dê ở kinh thành không so được đâu." Nghe Bố Phương nói, Vương Bàn Tử nuốt nước miếng ực một cái.

"Vì món lẩu dê, Bàn gia liều mạng luôn!" Nói xong, Vương Bàn Tử gắng gượng đuổi theo, cuối cùng vào lúc chập tối, ba người cũng đến nơi.

Việc đầu tiên Vương Bàn Tử làm không phải là tìm chỗ ở, mà là đi dò hỏi xem quán lẩu dê nào ngon nhất.

Bố Phương và Hạo Thiên Chân chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.

Hai người tìm một nhà nghỉ ở tạm, sau khi tắm rửa sạch sẽ thì bị Vương Bàn Tử lôi đi ngay.

"Thiên Chân, hôm nay tôi hỏi được trong trấn có một quán lẩu dê cực ngon, có cả nồi lẩu luôn." Bố Phương và Hạo Thiên Chân bị Vương Bàn Tử kéo đến một quán lẩu.

Đại gia Vương Bàn Tử vừa vào đã gọi liền mấy đĩa thịt dê, đúng là hợp với thân hình của hắn.

"Thịt dê ở đây làm ngon hơn kinh thành nhiều, sau này chắc phải ghé lại nữa." Vương Bàn Tử vừa ăn vừa nói nhồm nhoàm.

Làm một ly bia lạnh, Vương Bàn Tử kêu lên sảng khoái.

Đang lúc ăn uống vui vẻ, Bố Phương bỗng nhiên nói: "Chỗ này trước đây tôi từng tới rồi, Thiên Chân, tôi không biết ngôi mộ cậu tìm có phải cái đó không, nhưng lần trước tôi xuống thấy có mấy xác chết, cũng có niên đại cả rồi." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân kích động nắm chặt lấy tay Bố Phương, bộ dạng như muốn nuốt chửng hắn đến nơi.

"Bố Phương, cậu nói thật chứ?" Vừa dứt lời, trong quán có năm

sáu gã du côn địa phương bước vào, mặt gã nào cũng hung thần ác sát nhìn chằm chằm nhóm Bố Phương.

Vương Bàn Tử vẫn thản nhiên ăn thịt, không để ý đến mấy tên đó.

Hạo Thiên Chân nhanh nhạy đã sớm để ý, nhìn Bố Phương ra hiệu.

Bố Phương khẽ nháy mắt, bảo Hạo Thiên Chân đừng hoảng.

Vương Bàn Tử một hơi gọi bao nhiêu đồ đắt tiền, lại còn là người từ nơi khác đến, tự nhiên sẽ bị chú ý.

"Bàn Tử, đừng ăn nữa, có rắc rối rồi!" Bố Phương gọi khẽ.

Vương Bàn Tử nghe vậy, cầm chén rượu trắng trên bàn uống cạn rồi quay đầu nhìn mấy gã du côn.

Chương 750

"Ây chà, bạn hữu ăn uống khá đấy nhỉ, anh em tôi lâu rồi không được ăn thịt, có phiền nếu cho tôi ăn miếng thịt không?" Tên cầm đầu tóc vàng xăm trổ cười híp mắt hỏi.

"Huynh đệ, hay thế này đi, thấy các người cũng tội nghiệp, hay là Bàn gia tôi dẫn các người đi chỗ khác ăn?

Không khí ở đây không hợp lắm!" Vương Bàn Tử cũng cười nói.

Hắn đâu có ngu, thường xuyên giao tiếp với loại người này nên thừa biết âm mưu của chúng.

"Được thôi, coi bộ cũng biết điều đấy, đi chỗ khác ăn nào!" Vương Bàn Tử thanh toán tiền xong, cùng Bố Phương và Hạo Thiên Chân ra khỏi quán.

"Huynh đệ, tôi biết một chỗ xào nấu ngon lắm, rượu tốt, quan trọng nhất là có gái đẹp!" Đám đàn em tóc vàng nghe đến hai chữ "gái đẹp" là mắt sáng rực lên.

Vương Bàn Tử thấy bọn chúng cắn câu thì thầm cười thầm.

"Huynh đệ, tôi quen một người ở đây, chỗ đó không chỉ có gái đẹp mà còn có rượu ngon thịt béo nữa." Nghe vậy, mấy gã kia đều hớn hở.

"Này Bàn ca, chỗ đó là chỗ nào thế?

Mau dẫn bọn tôi đi xem!" Vương Bàn Tử nở nụ cười ẩn ý: "Đừng vội, đi xuyên qua con hẻm phía trước là đến!" Bố Phương và Hạo Thiên Chân nhìn nụ cười của Vương Bàn Tử là biết gã này định làm gì, Vương Bàn Tử ở kinh thành cũng là một tay có số má.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử dẫn bọn chúng vào một con hẻm tối.

Đột nhiên hắn dừng bước, quát lớn: “Ra tay!” Nói đoạn, hắn vung một cú đấm khiến một tên đàn em gào thét thảm thiết.

Vừa nãy đám đàn em bị Vương Bàn Tử tẩy não nên đâu có đề phòng.

Chỉ trong vài chiêu, năm sáu tên đã bị hạ đo ván.

“Chát chát chát!” Vương Bàn Tử vỗ tay, nhìn đám du côn nằm la liệt trên đất đầy khinh bỉ: “Một lũ ranh con lông chưa mọc đủ mà đòi làm xã hội đen, muốn làm xã hội đen thì lên kinh thành hỏi xem ai là người không biết Vương Bàn Tử tôi.” “Bàn Tử, chúng ta đi thôi!” Hạo Thiên Chân lo lắng nói.

Dù sao thì cường long cũng khó ép địa đầu xà, nếu ở lại đây lâu, họ sẽ gặp nguy hiểm.

“Được thôi!” Vương Bàn Tử gật đầu, rồi nhìn mấy tên du côn: “Hôm nay đồng chí nhỏ của ta lương thiện nên tha cho bọn mày, không thì biết tay Bàn gia.” Một lát sau, nhóm Bố Phương rời đi.

Về đến nhà nghỉ.

“Tiểu đồng chí, tôi nói thật nhé, vừa nãy cậu lương thiện quá.

Lũ này chỉ giỏi ỷ thế hiếp người chứ chẳng có bản lĩnh gì, nếu ở kinh thành là tôi phế chúng nó rồi.” Vương Bàn Tử vừa về là càu nhàu không ngớt.

“Bàn Tử, cường long không ép được địa đầu xà, dân phong ở đây hung hãn, sau này chúng ta nên thấp giọng một chút.” Hạo Thiên Chân trầm giọng khuyên.

“Thiên Chân nói đúng đấy, đi ngủ thôi, mai tôi dẫn các người đi xem ngôi mộ lần trước tôi xuống.” Bố Phương nói xong liền nằm xuống giường, loáng cái đã ngủ say.

Tương tự, sau một ngày mệt mỏi, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khi trời còn mờ sáng, Bố Phương đã dẫn hai người xách túi lớn túi nhỏ rời khỏi nhà nghỉ.

Hơn một giờ sau, mặt trời đỏ rực treo lơ lửng giữa không trung.

Lúc này ba người đã leo lên ngọn núi cao.

Núi non trùng điệp, khắp nơi là vách đá lồi lõm, địa hình vô cùng hiểm ác.

Dân làng địa phương ít khi hoạt động ở khu vực này.

Nơi này có một truyền thuyết khiến dân quanh vùng không dám lại gần, họ gọi đây là "Lĩnh Ăn Thịt Người", hễ ai vào là hầu như không có ai trở ra.

Vương Bàn Tử cũng có chút kiến thức về thiên văn địa lý, phong thủy cũng biết sơ sơ.

Lúc này Hạo Thiên Chân lại cau mày, vẻ mặt đầy lo lắng.

"Tôi tìm hiểu được, ngôi mộ mà ông nội tôi từng xuống là một ngôi mộ Tây Chu quy mô cực lớn, nghi là mộ Chu Công." Vương Bàn Tử nghe vậy thốt lên: "Ái chà!

Tiểu đồng chí, ông nội cậu không đùa đấy chứ, mộ Chu Công?

Nên biết Chu Công về thiên văn địa lý không hề thua kém tôi đâu, danh tiếng lẫy lừng như vậy sao lại xây mộ ở cái chỗ này?" "Thiên Chân nói không sai, trước đây tôi nghe người trong nghề nói mộ công thần Tây Chu lỗi lạc là Chu Công rất có thể nằm ở vùng này.

Với lại lần trước tôi xuống một ngôi mộ Tây Chu ở đây, lúc đó tôi chỉ chú ý đến Lý Thuần Phong mà không nghiên cứu kỹ ngôi mộ đó!" Bố Phương nói thêm.

Vừa nghe Hạo Thiên Chân nhắc đến mộ Tây Chu, hắn liền nhớ tới ngôi mộ nằm dưới Ngư Cốt Miếu lần trước.

"Thật sao, nếu đúng là mộ Chu Công thì Bàn gia tôi phải mở mang tầm mắt mới được." "Đi thôi, đến Ngư Cốt Miếu xem sao!" Bố Phương để lại một câu rồi chậm rãi xuống núi.

Nửa giờ sau, họ đến Ngư Cốt Miếu.

Chương 751

Khi Vương Bàn Tử nhìn thấy bộ xương cá khổng lồ, hắn không khỏi kinh ngạc.

"Vãi, cá gì mà đầu to thế này, cá mập cũng không to đến mức này chứ?" "Đúng là thế gian rộng lớn, cái gì cũng có thể xảy ra, chậc chậc!" "Ngư Cốt Miếu này là do huynh đệ phái Tả Lĩnh và Bàn Sơn xây dựng để che mắt thiên hạ." Bố Phương giải thích, sau đó nói tiếp: "Đi thôi, chúng ta vào trong, lối vào ở bên trong!" Khi Bố Phương chuẩn bị bước vào, hắn đột ngột dừng lại.

"Thình thịch thình thịch!" Tiếng bước chân dồn dập ngày càng gần, khiến nhóm Bố Phương rợn tóc gáy.

Trong Ngư Cốt Miếu bỗng nhiên tràn vào mười gã đàn ông, gã nào cũng hung tợn, trông như trên tay đã dính không ít mạng người.

Mười tên này trực tiếp bao vây Bố Phương.

Từ trong đám người bước ra một gã đầu trọc vạm vỡ.

Gã đầu trọc chậm rãi tiến về phía ba người, vẻ mặt bình tĩnh đến đáng sợ.

Hắn dừng lại trước mặt Vương Bàn Tử, lạnh lùng thốt ra một câu: "Ba đứa bay tối qua đánh bị thương huynh đệ của tao à?" "Đại ca, chính là ba đứa nó, gã béo đó đánh em!" Một tên mặt sưng như đầu heo trong nhóm mười người phụ họa.

Nếu tên đó không nói, Bố Phương cũng không nhận ra mấy gã hôm qua.

"Tam đệ, bình tĩnh lại, ca ca nhất định sẽ báo thù cho chú!" Trần Minh trầm giọng nói.

Lúc này Vương Bàn Tử chẳng có vẻ gì là căng thẳng, điệu bộ vẫn bất cần đời, trông rất ngứa mắt.

"Mấy vị đại ca đây thuộc băng đảng nào, Bàn gia tôi chết cũng muốn chết cho rõ ràng!" "Ha ha!" Trần Minh cười thầm: "Tao chỉ làm ăn nhỏ, đủ cho anh em uống rượu ăn thịt là được." "Mấy đứa không có mắt chạy vào địa bàn của tao đánh người, món nợ này phải tính cho kỹ!" Lúc này Bố Phương đảo mắt nhìn Trần Minh nói: "Trần lão đại, tôi có một vụ làm ăn phát tài ở đây, không biết ông có muốn tham gia không?" Không đợi Trần Minh kịp hỏi, Hạo Thiên Chân đã tiếp lời: "Chỉ cần Trần lão đại hợp tác với chúng tôi, vụ này mà thành công thì cả đời không lo cơm áo gạo tiền nữa." Vương Bàn Tử ngơ ngác không hiểu Bố Phương và Hạo Thiên Chân đang ám chỉ điều gì.

Đám đàn em của Trần Minh nghe thấy phát tài là động lòng ngay, theo Trần Minh cũng chỉ vì miếng ăn thôi mà.

"Đại ca, vụ làm ăn phát tài đấy, hay là chúng ta..." Trần Minh không nói gì, nhìn Bố Phương: "Tiểu huynh đệ, nếu là vụ làm ăn phát tài thì Trần Minh tao cũng muốn góp một chân." "Được thôi Trần lão đại, tôi làm khảo cổ, dưới Ngư Cốt Miếu này có một ngôi mộ Tây Chu, bên trong toàn là bảo vật, chỉ cần một món thôi cũng đủ sống cả đời." Bố Phương thầm tính toán, nếu đám Trần Minh đi theo xuống mộ thì sẽ bớt được không ít rắc rối, dù sao ngôi mộ dưới đó nghi là mộ Chu Công.

Chu Công là ai chứ?

Đó là Cơ Đán, em trai Chu Vũ Vương, người đã lật đổ triều đại Thương Trụ, công trạng vô cùng hiển hách.

Chu Công còn được hậu thế gọi là "Nguyên Thánh".

Quả nhiên khi nghe Bố Phương nói xong, Trần Minh lập tức động lòng.

Nghề đổ đấu hắn cũng làm không ít nhưng toàn là mộ nhỏ.

Bố Phương chắp tay sau lưng, chậm rãi nói: "Theo tôi biết, quy mô ngôi mộ dưới Ngư Cốt Miếu này cực lớn, tôi đoán bên trong có không ít đồ đồng." "Đồ đồng trên thị trường bây giờ là vô giá bảo, vài năm trước một món đồ đồng Tây Chu được đấu giá tới hai trăm triệu tệ đấy." Mười tên đàn em của Trần Minh nghe vậy, đứa nào cũng ham hố.

Chỉ một món đồ đồng mà giá hai trăm triệu tệ sao?

"Đại ca, dưới này có cổ mộ thật à?

Chúng ta ở đây bao lâu mà không phát hiện ra, sao gã này lại biết?" Một tên đàn em thì thầm vào tai Trần Minh.

Trần Minh cũng sực tỉnh, nhìn Bố Phương: "Làm sao cậu biết dưới này có cổ mộ?

Tao và anh em ở đây bao lâu còn chẳng thấy gì." Bố Phương xua tay: "Chuyện làm sao tôi biết thì không thể tiết lộ, nếu không tin thì cứ nhìn dưới tượng Phật kia xem, chẳng phải có một lối đi xuống đó sao." Trần Minh nghe xong, ra hiệu cho hai tên đàn em.

Hai tên đó hiểu ý, chạy đến kiểm tra dưới tượng Phật rồi hét lên: "Đại ca, dưới này có một lối hầm thật này, thằng ranh này không lừa chúng ta!" Vương Bàn Tử đứng xem nãy giờ cũng hiểu ra ý đồ của Bố Phương và Hạo Thiên Chân, hóa ra là sợ xuống dưới gặp rắc rối nên muốn lôi mấy gã du côn này đi làm bia đỡ đạn.

Theo kinh nghiệm trước đây, trong mộ đầy rẫy nguy hiểm, sơ sẩy là mất mạng như chơi.

"Bố Phương, cậu cao tay thật!" Vương Bàn Tử thầm bái phục.

"Đại ca, cơ hội phát tài đây rồi, chúng ta xuống lấy mấy món bảo vật đi!" Trần Minh có chút do dự.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền cười nói: “Để tôi tự giới thiệu, tôi là Vương Bàn Tử, chuyên mua bán văn vật, nếu không thì làm sao ngày nào cũng có thịt mà ăn!” “Tam đệ, Tứ đệ dẫn mấy anh em về lấy đồ nghề đi, tao đợi ở đây!” Trần Minh quát!

“Rõ, em đi ngay, mấy đứa theo tao!” Hơn một giờ sau, người của Trần Minh mang theo khá nhiều đồ nghề tới, nào là xẻng công binh, móng lừa đen, tiền Ngũ Đế, súng, còn có không ít phù chú.

Đúng là toàn đồ dùng để đổ đấu.

“Đại ca, đồ nghề mang đủ rồi!” “Ân!” Trần Minh gật đầu: “Cầm chắc đồ nghề, chuẩn bị xuống mộ!” Nói xong Trần Minh chỉ vào Bố Phương: “Cậu dẫn đường!” Bố Phương phủi bụi trên người, đứng dậy, lấy điện thoại ra mở phần mềm livestream một cách thành thạo, sau đó tiến về lối vào.

“Người dùng 'Quay Tay Đại Pháp' đã tham gia phòng livestream!” “Người dùng 'Thuận Gió Đái Mười Trượng' đã tham gia phòng livestream!” Vừa mở livestream chưa đầy vài giây, trong phòng đã có không ít khán giả vào xem.

“Vãi chưởng, lại gặp chủ kênh rồi, bóng tối thế này không lẽ lại xuống mộ à?” “Đợi mãi mới thấy khai đao!” “Chào mọi người, một chuyến thám hiểm mới chính thức bắt đầu!” Bố Phương lên tiếng chào hỏi.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn hành động của Bố Phương mà không nói nên lời.

Cái thằng này, xuống mộ mà còn dám livestream, không biết trong mộ cực kỳ nguy hiểm sao?

Vào trong đó sơ sẩy là mất mạng như chơi đấy.

Chương 752

"Bố gia đỉnh cao!" Mọi người đều bước vào lối hầm, bên trong là một đoạn hành lang đổ nát, tối om như hũ nút, giơ tay không thấy năm ngón.

"Chậc chậc, tôi chẳng thấy gì cả, chủ kênh mất mạng à?" "Tôi cũng thế, không nhìn thấy gì!" "Tách!" Vương Bàn Tử bật đèn pin lên, hành lang lập tức sáng trưng.

"Đừng đi hướng đó, bên kia là một ngôi mộ đời Đường, tôi vào rồi, lối vào cũng bị nổ tung rồi!" "Mọi người theo sát tôi, đừng để lạc!" Bố Phương nhắc nhở.

"Oa, chủ kênh chuyên nghiệp quá!" "Mê luôn rồi!

Trông như phim kinh dị ấy!" "Xem kìa xem kìa, trên tường phía trước hình như có mặt một con vật gì đó?" Bố Phương để ý một dòng bình luận, lập tức tỉnh táo lại.

"A!

Ma kìa!" Đúng lúc đó có người hét lên một tiếng.

Hành lang mờ tối bỗng trở nên vô cùng âm u, rợn người.

"Ma quỷ gì chứ?

Chỉ là một bức tượng đá mà cũng sợ đến thế à!" Vương Bàn Tử dùng đèn pin chiếu thẳng lên trên nhìn kỹ rồi mắng một câu.

"Thật chẳng hiểu mấy năm nay bọn mày lăn lộn kiểu gì?

Gan bé thế này mà cũng đòi ra đời à!" "Đi thôi, bên cạnh có một lối đi, chúng ta đi đường này!" Bố Phương dẫn đường phía trước, hắn biết lần này mục tiêu không phải là ngôi mộ Tây Chu đó mà là ngôi

mộ đời Đường bên trong.

Đi được khoảng mấy chục phút, lối đi phía trước bị chặn đứng.

Vương Bàn Tử bước lên xem xét một hồi rồi cũng hiểu ra đôi chút.

"Có vẻ như trước đây đã bị nổ sập rồi, ở đây vẫn còn dấu vết thuốc nổ này!" "Bàn Tử, có cách nào mở ra không?" Bố Phương hỏi.

"Bố Phương lùi lại đi, chuyện nhỏ này cứ giao cho Bàn gia, lần này chúng ta mang theo cả công nghệ cao hiện đại rồi đấy." Nói rồi, Bố Phương và mọi người lùi lại phía sau.

Trong phòng livestream: "Vãi thật, lần này mấy người đi cùng chủ kênh toàn là cao nhân ẩn dật nhỉ, đỉnh quá!" "Chủ gia đỉnh cao!" "Gã béo kia cũng lợi hại đấy, tuy trông chẳng ra sao nhưng đúng là đại lão ẩn mình." Năm phút sau, Vương Bàn Tử đặt thuốc nổ xong, châm ngòi rồi lùi lại phía sau mười mét.

Khoảng mười giây sau, một tiếng nổ lớn vang lên.

"Ầm!" Cả hành lang rung chuyển dữ dội, bụi bay mù mịt.

Sau một lúc rung lắc, mọi thứ mới yên tĩnh trở lại.

"Khụ khụ khụ!" "Nổ ra chưa?" Khi bụi tan đi, mọi người đều nhìn về phía trước.

Chỗ vừa bị nổ tung là một khoảng không đen kịt, trông như một cái hố đen.

Đèn pin chiếu vào nhưng không thể thấy được điểm tận cùng.

"Vào xem sao!" Bố Phương là người đầu tiên bước vào, sau khi đi qua đống đổ nát, cảnh tượng trước mắt khiến hắn sững sờ.

Một đoạn hành lang còn nguyên vẹn hiện ra.

Hai bên hành lang được xây bằng những phiến đá lớn, được đục đẽo rất kỳ công.

"Mẹ ơi!" Trần Minh vốn chưa từng thấy thế giới rộng lớn không khỏi thốt lên.

Ngôi mộ quy mô thế này, đời hắn lần đầu tiên được thấy.

Bước vào bên trong là một hành lang dài không thấy điểm cuối.

Hạo Thiên Chân quan sát một lượt rồi nói: "Nhìn cấu tạo hành lang này, chắc chắn là thời kỳ Tây Chu không sai, hai bên hành lang đều được xây bằng đá." "Đi tiếp xem sao!" Hành lang không dài lắm, chỉ mất hai phút là đi hết.

Một cánh cổng đá cao ba mét hiện ra trước mắt, hai bên cổng đá có rất nhiều minh khí!

"Ha ha ha!" "Phát tài rồi, phát tài rồi, đại ca ơi nhiều bảo vật quá, chúng ta phát tài rồi!" Đám đàn em của Trần Minh lần đầu thấy nhiều đồ cổ như vậy, đứa nào cũng phấn khích tột độ.

Hạo Thiên Chân liếc nhìn đám minh khí, lập tức cau mày.

Anh bước lên nhặt một món đồ lên xem.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh cười nói: "Ái chà, tiểu đồng chí cũng khai khiếu rồi à, vào mộ mà không thèm nhìn minh khí lấy một cái, bây giờ thì..." Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Không phải, đây là mộ Tây Chu, tại sao chỗ minh khí này đa phần lại là đồ sứ?

Loại đồ sứ này được chạm khắc vô cùng hoàn mỹ, theo tôi biết thời Tây Chu chưa có kỹ thuật này, đồ sứ này trông giống thời Tống hơn!" "Tê!" Vương Bàn Tử nghe vậy cũng giật mình.

"Tiểu đồng chí nói đúng đấy, phim Phong Thần Diễn Nghĩa tôi cũng xem rồi, thời Tây Chu hình như thịnh hành đồ đồng mà?

Sao lại có đồ sứ ở đây!" Nói đoạn, Vương Bàn Tử khẳng định chắc nịch: "Không lẽ đây không phải mộ Tây Chu mà là mộ đời Tống?" Nhưng nhìn cấu tạo hành lang bên ngoài, hắn cũng thấy mông lung, đành im lặng.

Chương 753

Tây Chu và đời Tống cách nhau cả nghìn năm cơ mà.

Đám đàn em của Trần Minh chẳng quan tâm gì hết, cứ thế vơ vét hết đám minh khí hai bên cổng đá.

"Đại ca, nhiều bảo vật quá, chúng ta giàu to rồi!" "Gấp cái gì, chỗ này thì thấm vào đâu, chắc chắn bên trong còn nhiều thứ tốt hơn!" Trần Minh mắng.

Lúc này Bố Phương đang quan sát cánh cổng đá, bàn tay hắn đặt lên mặt cổng.

"Xèo xèo!" "Kít kít!" Cánh cửa đá đột nhiên rung chuyển, lớp bụi bặm phong kín bấy lâu nay rơi xuống lả tả.

Vài chục giây sau, cửa đá chậm rãi di chuyển, cuối cùng cũng để lộ ra khung cảnh phía sau.

Phía sau cửa đá là một mộ thất, giữa phòng đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Hai bên quan tài là hai con hung thú kỳ quái đang ngồi chễm chệ.

Một con có khuôn mặt tươi cười trông đặc biệt hiền từ, con còn lại thì có chút quỷ dị với gương mặt hung tợn, bộ dạng như muốn cấm người lạ lại gần.

"Vãi chưởng, vào được chủ mộ thất rồi, cũng quá đơn giản đi, Chu Công này không phải hơi nghèo nàn sao, mộ tài gì mà tu sửa kém thế?" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

"Có hai bức tượng đá sao?" Hạo Thiên Chân lẩm bẩm.

Trần Minh cùng đám đàn em trực tiếp xông vào, hai mắt sáng rực

khi nhìn về phía quan quách.

"Tam ca, em dám khẳng định trong quan tài chắc chắn có bảo bối!" "Hắc hắc, anh em ta phát tài rồi, cuối cùng cũng không phải sống khổ cực nữa!" Mấy tên đó sờ soạng quan quách, gương mặt hiện rõ nụ cười tham lam.

Bố Phương thủy chung không nói một lời, hắn cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá dễ dàng, e rằng sự tình không đơn giản như vậy!

Hắn nhìn vào điện thoại đang cầm trên tay, nói một câu: "Các bạn, không cảm thấy mọi chuyện quá đơn giản sao?

Có vẻ có gì đó không đúng lắm." "Đúng, streamer nói đúng, tôi cũng thấy vậy, quá đơn giản rồi!" "Đúng nha, trước kia mỗi khi chủ kênh xuống mộ, chủ mộ thất thường ám tàng huyền cơ, e rằng sự việc không đơn giản thế này đâu." "Chắc là mộ gió thôi!" Bố Phương nhìn thấy một dòng bình luận trúng ngay điểm mấu chốt.

"Thiên Chân, cậu thấy sao?" Bố Phương hỏi.

Hạo Thiên Chân chau mày: "Tôi thấy quá đơn giản, mộ thất này chắc không phải nơi ông nội tôi từng nhắc đến!

Đây có lẽ là một mộ gió (nghi quan trủng)!" "Bingo!" "Không sai, đây đúng là mộ gió, chủ mộ thất thật sự chắc chắn nằm ở bên trong.

Hai con hung thú bên cạnh quan tài đá kia có lẽ là cơ quan, hoặc bản thân cỗ quan tài đó là cơ quan, tiên quyết đừng động vào quan tài!" Bố Phương trầm giọng nói.

Thông thường mộ gió đều thiết kế cơ quan, đương nhiên những cơ quan đó đều trí mạng, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

"Bàn Tử, đừng động vào cỗ quan tài đó, đây không phải chủ mộ thất, tìm xung quanh xem chắc chắn sẽ có lối vào một đoạn mộ đạo khác!" Hạo Thiên Chân dặn dò.

“Được thôi!” Vương Bàn Tử gật đầu.

Ngay lúc đó, tên đàn em của Trần Minh đã mở toang nắp quan tài đá.

Hạo Thiên Chân thấy vậy hét lên: “Đừng động vào!” Tên đàn em ngây người ra.

“Rầm rầm rầm!” Đột nhiên xung quanh rung chuyển dữ dội, mặt đất dưới chân như sắp sụp đổ đến nơi.

“Chuyện gì vậy?” “Oanh long!” “Oanh long!” Cả mộ thất rung lắc kịch liệt, hai bức tượng đá bên cạnh quan quách cũng cử động, trên thân thể chúng xuất hiện những vết nứt như mạng nhện, giống như có thứ gì đó sắp vọt ra từ bên trong.

Lúc này đám người Trần Minh đều hoảng hốt, cảnh tượng lớn thế này là lần đầu họ gặp phải, không hoảng mới lạ.

“Đại ca, làm sao bây giờ, mẹ kiếp mộ thất sắp sập rồi, chúng ta mau chạy thôi, lấy bảo bối bên ngoài rồi mau chạy!” Trần Minh ngẩn người, lập tức phản ứng lại: “Được, nhanh lên, mộ sập rồi, lấy bảo bối rồi chạy!” Trần Minh dẫn theo đám đàn em liều mạng chạy ra ngoài.

Vương Bàn Tử thấy vậy nhìn về phía Bố Phương hỏi: “Bố Phương, chúng ta có cần rời đi không?” Bố Phương nhìn bóng lưng chạy mất hút của Trần Minh, lắc đầu nói: “Không cần, mộ thất sẽ không sập, vừa rồi Trần Minh chắc chắn đã chạm vào cơ quan!” “Mẹ kiếp, không phải động đất sao!” “Chủ kênh chạy mau, mộ sắp sập đến nơi rồi!” “Yên lặng nào!

Vừa nãy không nghe Bố gia nói sao, chỉ là chạm vào cơ quan thôi, mộ không sập được đâu.” “Bố Phương, tiểu đồng chí mau nhìn kìa!” Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô.

“Hai bức tượng đá biến mất rồi!” Tượng đá biến mất?

Quả nhiên khi Bố Phương nhìn sang, hai bức tượng quỷ dị vốn đang nằm yên tĩnh trước quan tài giờ đã không thấy đâu.

Mộ thất cũng đã bình tĩnh trở lại, nhưng Vương Bàn Tử thì không.

“Kiến quỷ rồi!” “Tượng đá đang yên đang lành lại mọc chân chạy mất sao?” Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Trong phòng livestream, khán giả cũng xôn xao một phen.

“Vãi, tà môn quá, có ai nhìn thấy hai bức tượng đó đi đâu không?” “Không thấy nha, vừa rồi cứ tưởng động đất, ai mà chú ý đến tượng!” “Chủ kênh chạy mau, có quỷ!” “Tà môn quá thể!” “Bàn Tử cẩn thận!” Đúng lúc đó Hạo Thiên Chân hét lớn một tiếng.

Khi Vương Bàn Tử kịp phản ứng thì đã bị hất văng xuống đất.

Chương 754

Mẹ kiếp!

Cái quái gì thế?

"Bàn Tử không sao chứ?" "Ai da!" Vương Bàn Tử ôm mông rên rỉ: "Đau chết Béo gia rồi!" "Thứ gì vậy?" Đột nhiên, bên cạnh quan tài đá vang lên tiếng máy móc vận hành.

"Cạch cạch cạch!" Mặt đất cũng hơi rung nhẹ.

Hai tôn thạch thú xuất hiện, nhưng giờ đây chúng đã khác hẳn.

Toàn thân đen kịt, răng nanh lộ rõ màu đỏ tươi như máu.

Thân thể phát ra ánh sáng mờ nhạt, trông như một khối hắc thiết thông thấu.

"Hống hống hống!" Chúng ngẩng đầu gào thét, tiếng phát ra từ miệng cực kỳ sắc nhọn.

"Vãi!

Thứ gì đây?

Chó máy à?" Phải thừa nhận, hai tôn thạch thú sau khi lột xác trông chẳng khác gì hai con chó cả.

Trong phòng trực tiếp, khán giả nhìn thấy sinh vật thần bí này thì nhất thời không kịp phản ứng.

"...Đây đúng là một phát hiện quan trọng trong lịch sử nhân loại nha!" "Nhìn cái bộ dạng của mấy ông nhà khoa học kìa, lão tử nhìn mà phát phiền." "Oa oa, cẩu cẩu đáng yêu quá, muốn vuốt ve quá đi!" "Rầm rầm rầm!" Con chó máy giẫm xuống mặt đất, nền đá cứng rắn trực tiếp bị giẫm thủng một lỗ sâu năm phân.

Chậc chậc!

Nếu giẫm lên người thì chắc không chết cũng tàn phế.

May mà vừa rồi Vương Bàn Tử mạng lớn, chỉ bị va chạm nhẹ, nếu không giờ đã thành một cái xác lạnh lẽo rồi.

"Bố Phương tiểu đồng chí, đây là thứ gì vậy, cậu kiến thức rộng rãi giải thích cho tôi nghe đi!" Vương Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát: "Chắc là một loại linh thú thủ mộ được đúc bằng hắc thiết, còn nguyên nhân chúng phát cuồng là do người của Trần Minh vừa chạm vào cơ quan kích hoạt trên người chúng." "Đúng, cái thứ này đao thương bất nhập, mềm cứng đều không ăn, tôi phải tìm cách tắt cơ quan trên người chúng!" Bố Phương nói.

"Được, Béo gia ta phải tháo tung nó ra đem bán đồng nát, chắc cũng đáng khối tiền đấy!" "Olygie, anh em xông lên!" Vương Bàn Tử vừa xông lên vài bước, lập tức nhụt chí, dứt khoát lùi lại phía sau.

"Á!

Một mình tôi đánh không lại!" Cái vẻ nhát chết và bộ dạng luống cuống đó cực kỳ buồn cười.

"Phụt ha ha ha!" Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này lập tức cười lăn lộn.

"Ha ha ha, Bàn Tử thật thú vị quá đi." "Đỡ trẫm dậy, trẫm còn cười được!" "Tôi cứ tưởng là đại lão ẩn mình cơ, hóa ra không phải à?

Ha ha ha." "Bàn Tử không phải muốn tháo chó ra bán sắt vụn sao?

Sao lại nhát thế?" "Hắc hắc!" Vương Bàn Tử cười gượng: "Cũng biết là có hai con, tôi chỉ có một mình thì đánh thế nào được!

Thực lực bị áp chế hoàn toàn!" Da mặt Béo gia đỏ lên, chuyện dâng đầu chết uổng thì lão không làm, nếu đám người Trần Minh còn ở đây thì chắc lão đã gọi chúng lên chịu trận rồi.

"Nếu cái thằng nhát cáy Trần Minh đó còn ở đây thì tốt rồi, nhưng thằng cháu đó chạy còn nhanh hơn cả tôi, thế mà cũng đòi lăn lộn trên giang hồ à!

Phi!

Chẳng ra cái gì!" Vương Bàn Tử vô cùng khinh thường.

"Bàn Tử tránh ra, để tôi!" Lúc này Bố Phương vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

Bố Phương không nói thì thôi, vừa lên tiếng là bình luận trong phòng livestream đã nổ tung.

"Vãi, Bố gia cuối cùng cũng xuất thủ rồi!" "Anh em, móc mắt ra mà nhìn cho kỹ, Bố gia biết võ công, không ai cản nổi đâu, tôi không nói điêu đâu đấy." Những cư dân mạng từng xem Bố Phương ra tay đều bị thân hình oai hùng của hắn khắc sâu vào tâm trí!

"Người anh em 'Tay không bắn máy bay' tặng một chiếc du thuyền!

Bố gia cố lên!" "'Thuận phong tiểu mười trượng' tặng một máy bay chiến đấu, Bố gia Olygie, đập chết nó đi." Nhất thời khán giả đều mong chờ được thấy lại anh tư của Bố Phương.

"Bàn Tử cầm giúp tôi!" Bố Phương đưa điện thoại cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhận máy xong liền chào hỏi phòng livestream: "Lão thiết, chào nhé!

Chỉ cần mọi người tặng cho tôi một chiếc xe đua, tôi sẽ cho mọi

người xem cảnh Bố gia đập chó." Vương Bàn Tử nói liến thoắng.

"Cái thằng ngốc này là ai vậy?" "Tôi muốn xem Bố gia!" "Đồ ngốc biến đi chỗ khác, đừng làm phiền lão tử xem." Vương Bàn Tử nhìn bình luận mà cạn lời, trong lòng bắt đầu hối hận vì vừa nãy chào hỏi làm gì, cứ trực tiếp quay hình Bố gia là được rồi.

Chương 755

Lão đỏ mặt, chuyển camera về phía trước.

Chỉ thấy Bố Phương chậm rãi tiến bước, trên gương mặt không hề có chút căng thẳng nào, bình tĩnh đến mức không thể bình tĩnh hơn.

Đột nhiên, Bố Phương động!

"Bộp bộp!" "Rắc rắc!" Bụi đất bay mù mịt, truyền đến mấy tiếng động lớn.

Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô: "Vãi, lão thiết 666 nha!" "Lão thiết ngưu bức, lão thiết ngưu bức!" Chỉ thấy hai con chó vốn đang ở trạng thái phát điên, sau khi bị Bố Phương điểm vào một chỗ trên thân, lập tức nằm vật ra đất không còn chút sức lực nào, và đang hóa đá với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chưa đầy một phút, hai con chó đã trở lại thành tượng đá.

"Cạch!" Quan tài đá ở giữa mộ thất đột nhiên xoay chuyển, mở ra một cái khe.

Phía dưới quan tài đá là một lối vào.

Bên dưới lối vào là một mảnh đen kịt, không nhìn rõ thứ gì.

"Bố Phương, ngưu bức nha!" Vương Bàn Tử hắc hắc cười.

Trong phòng livestream, đồng thanh hô lớn "Bố gia ngưu bức!", quà tặng cũng bay ngợp trời.

"'Thuận phong tiểu mười trượng' tặng mười chiếc máy bay." Với tư cách quản lý phòng, "Tay không bắn máy bay" cũng không hề kém cạnh, một hơi tặng cho Bố Phương số quà trị giá hàng triệu tệ.

Khán giả chỉ biết hô lớn đại lão.

Vương Bàn Tử đi tới bên lối vào dưới quan tài đá, lấy từ trong balo ra một cây hỏa chiết tử ném xuống lối vào đen ngòm.

Có ánh sáng, ba người Bố Phương cuối cùng cũng nhìn rõ tình trạng bên dưới.

Lối vào dưới quan tài đá là một cầu thang xếp bằng những khối đá, không biết thông đi đâu.

"Hắc hắc, hóa ra lối ra nằm dưới quan tài đá, cái lão Chu Công này đúng là cáo già thật." "Lúc mới vào tôi cứ tưởng đây là chỗ nằm, hóa ra chỉ là một cái mộ gió." Vương Bàn Tử tự lẩm bẩm.

"Chuẩn bị đi, tôi xuống dưới thám thính xem rốt cuộc đây là mộ của ai!" Bố Phương trầm giọng nói.

"Được thôi." Lần này Vương Bàn Tử xung phong đi đầu, cẩn thận leo xuống lối vào.

Cầu thang bên dưới không dài, đi vài đoạn đã xuống tới mặt phẳng.

"Đây là một đường hầm sao!

Tôi cứ tưởng dưới này là chủ mộ thất rồi chứ!" Vương Bàn Tử thấy địa phương bên dưới là một đoạn dũng đạo (đường hầm), có chút thất vọng nói.

Phía trước dũng đạo đen kịt, không có một chút ánh sáng nào, đèn pin chiếu lên những khối đá trên mặt đất thậm chí còn phản quang.

"Mặt đất phản quang kìa!

Nhìn chẳng rõ gì cả." "Chắc là cổ nhân đã dùng một loại dược liệu đặc biệt để chế tác!" Hạo Thiên Chân giải thích.

"Theo tôi thấy thì chủ mộ có bệnh, có tiền thì cứ đem làm đồ tùy táng đi, vào đây mãi mà chẳng thấy kiện bảo bối nào đáng tiền."

Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước miếng nói.

Bố Phương không nói gì, nhấc chân bước về phía trước, Hạo Thiên Chân tự giác đi theo sau.

Lúc này tại chỗ chỉ còn lại mình Vương Bàn Tử, nhìn xung quanh âm u một mảnh, lão đột nhiên nổi da gà, cả sống lưng lạnh toát.

Lão rùng mình một cái, nhìn quanh quẩn vài lượt rồi nhanh chóng đuổi theo Bố Phương.

"Bố Phương, tiểu đồng chí đợi tôi với!" Vương Bàn Tử vừa đi vừa gọi.

Rất nhanh lão đã đuổi kịp Bố Phương.

Nửa giờ sau, ba người cuối cùng cũng xuyên qua đoạn dũng đạo đó và tiến vào một dũng đạo mới.

Đoạn dũng đạo này khác hẳn đoạn trước, hai bên vách đá được khắc họa rất nhiều bích họa.

Những bức bích họa trên tường đã bị thời gian gột rửa khiến một số thứ trở nên mờ nhạt không rõ ràng.

Vương Bàn Tử dừng lại trước một bức bích họa, đèn pin trong tay chiếu vào, càng nhìn lông mày càng nhíu chặt.

"Tiểu đồng chí, nhìn xem, Béo gia ta sao cứ thấy bức bích họa này khác khác thế nào ấy nhỉ?" Hạo Thiên Chân nghe lời Bàn Tử, tiến lên quan sát kỹ lưỡng, sau khi nhìn ra chút manh mối thì bất đắc dĩ nói: "Những thứ ghi chép trên bích họa vì thời gian quá lâu nên một số điểm quan trọng không còn nhìn rõ nữa.

Trên bích họa này chắc là ghi lại bình sinh của chủ mộ, nhìn binh sĩ và bá quan hầu hạ thế này, tôi có thể khẳng định đây là mộ Tây Chu, chủ mộ có phải Chu Công không thì phải ra phía sau mới biết được."

Vương Bàn Tử nghe vậy lườm Hạo Thiên Chân một cái: "Tiểu đồng chí, nói cũng như không, mộ Tây Chu tôi biết rồi, chủ mộ không phải Chu Công thì chắc chắn cũng là vương công quý tộc." Nhìn vào quy mô của mộ thất, tuyệt đối không phải người bình thường có thể xây dựng, quan nhất phẩm cũng không làm nổi, chỉ có hoàng thất mới có khả năng này.

Chu Công không chỉ là em trai Chu Vũ Vương, mà còn là đại thần của vương triều Tây Chu, cống hiến đối với Tây Chu không hề thấp hơn Vũ Vương.

Chương 756

“Được rồi, đừng đoán mò nữa, chúng ta đã tiến vào chủ mộ đạo, tôi nghĩ phải cẩn thận một chút!” Bố Phương nhắc nhở.

Không còn hứng thú nghiên cứu bích họa trên tường, ba người Bố Phương tiếp tục đi tới.

Đi thêm khoảng năm trăm mét, một cánh cửa đá chặn trước mặt bọn họ.

“Quỷ đả tường (quỷ ám tường)?” Vương Bàn Tử nghe thấy cụm từ này, lập tức cũng bừng tỉnh đại ngộ.

Chuyện quái dị như quỷ ám tường trước đây họ cũng đã gặp không ít.

“Tiểu đồng chí nhìn ra rồi sao, chúng ta trước đây tuy cũng gặp quỷ ám tường, Béo gia tôi cá là quy luật ở đây chắc chắn cũng giống vậy thôi.” Hạo Thiên Chân nghe xong lời Bàn Tử liền lắc đầu: “Không đúng, không đơn giản như vậy, tôi vừa rồi phải đi ba lần mới biết đây là quỷ ám tường, khẳng định không dễ dàng đi ra ngoài đâu.” “Đúng!” Bố Phương cũng gật đầu: “Không đơn giản đâu, ngôi mộ này nơi nơi đều thấu ra sự quỷ dị và thần bí.” “Tôi làm một ký hiệu rồi đi lại một lần nữa.” Sau khi Hạo Thiên Chân làm một ký hiệu, ba người lại biến mất trong mộ thất.

Mười phút sau, ba người lại quay về mộ thất đó, khi nhìn thấy ký hiệu quen thuộc, họ biết mình lại đi vòng quanh rồi.

“Thật là kiến quỷ, chúng ta lúc nãy đi rõ ràng không có ngã rẽ nào, sao lại vòng về chỗ cũ?” Vương Bàn Tử kêu lên.

Lúc này Bố Phương đang trầm tư.

Trong phòng livestream khán giả cũng xôn xao.

“Vãi, truyền thuyết quỷ đả tường nha!” “Cứ tưởng thứ này chỉ có trên phim ảnh, không ngờ hôm nay được tận mắt chứng kiến, đời này không còn gì hối tiếc!” “Tĩnh đợi Bố gia hóa giải quỷ đả tường thế nào!” Bố Phương nhớ lại lúc mới vào mộ thất này không hề chạm vào cơ quan nào.

Nhưng nghĩ lại, trong ba người không ai chạm vào bất cứ thứ gì trong mộ thất, ngoại trừ minh khí trên mặt đất.

“Chẳng lẽ minh khí trên mặt đất chính là cơ quan?” Lúc mới vào mộ thất, Vương Bàn Tử đã sờ soạng hết đống minh khí một lượt, Bố Phương đoán Bàn Tử chắc chắn đã kích hoạt cơ quan, dẫn đến việc không thể thoát ra ngoài.

“Tôi hiểu rồi!” Bố Phương đột nhiên lên tiếng, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đồng loạt nhìn về phía hắn.

“Bố Phương, cậu biết cách đi ra ngoài rồi sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Bố Phương không dám chắc chắn: “Lúc vừa vào mộ thất, chắc chắn có ai đó đã chạm vào thứ gì đó kích hoạt cơ quan, nhưng tôi thấy mọi người đều không đụng chạm gì, ngoại trừ một đống minh khí trên đất.” Bố Phương nói vậy, Vương Bàn Tử cũng hiểu ngay.

“Bố Phương, không lẽ minh khí trên đất là cơ quan thật sao?” Vương Bàn Tử không dám tin.

“Không xác định được!” “Minh khí cơ quan, trước đây tôi cũng từng gặp qua, Bàn Tử đem minh khí cậu cầm đặt lại chỗ cũ đi, chúng ta đi lại lần nữa xem sao!” Hạo Thiên Chân nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức không chịu.

“Này tiểu đồng chí, cậu cũng biết chúng ta rồi đấy, hơn nửa năm

nay không khai trương rồi, khó khăn lắm mới tìm được vài thứ tốt mà." "Đặt lại chỗ cũ đi, không ra ngoài được thì tất cả đều chết ở đây." Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử đành ngậm ngùi lấy minh khí từ trong bao ra, dựa theo trí nhớ đặt về chỗ cũ.

Tuy không tình nguyện nhưng không còn cách nào khác, vì giữ mạng, tiền tài lúc này không còn quan trọng nữa.

Sau khi Vương Bàn Tử đặt đồ lại, ba người Bố Phương một lần nữa biến mất khỏi mộ thất.

Đi được mười phút, họ tiến vào một dũng đạo.

Trong dũng đạo tỏa ra lớp sương mù nhàn nhạt, âm u vô cùng, lúc này phảng phất như đang đứng ở âm phủ địa phủ vậy.

Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt không nhịn được rùng mình: "Mẹ kiếp, chúng ta vừa thoát khỏi quỷ đả tường, giờ lại đến một nơi âm u khủng bố thế này." "Mọi người không cảm thấy ở đây hơi nóng sao?

Giống như đang ở trong phòng tắm hơi vậy!" Hạo Thiên Chân đột nhiên nói.

"Tê!" "Tiểu đồng chí, cậu nói tôi mới thấy đúng là có hơi nóng thật, sương mù này sao tôi ngửi thấy giống hơi nước thế nhỉ?" "Nếu không đoán sai thì phía trước chắc là có một suối nước nóng, sương mù ở đây đều là hơi nước." Bố Phương trầm giọng nói.

"Suối nước nóng?" Trong mộ có suối nước nóng?

Cũng không phải là không thể, thế giới rộng lớn không gì là không có.

"Thật sự có suối nước nóng sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

“Có hay không chúng ta lên đó xem là biết ngay, biết đâu trong suối nước nóng còn có mỹ nữ nữa đấy!” Bố Phương bỏ lại một câu rồi đi lên phía trước.

Quả nhiên, đi xuyên qua dũng đạo, một hồ nước lớn bằng nửa sân bóng rổ hiện ra trước mắt, mặt nước không ngừng tỏa ra làn hơi nước mỏng.

“Mẹ kiếp, thật sự có suối nước nóng nha!” Vương Bàn Tử trực tiếp cởi bỏ quần áo, chỉ vài giây sau chỉ còn lại một chiếc quần đùi màu đỏ đại hỷ.

“Ha ha ha, đi xuống đây lâu như vậy, Béo gia ta phải tắm nước nóng một phen, đây chắc là phòng tắm của chủ mộ rồi!” Vương Bàn Tử thử nhiệt độ nước thấy thích hợp liền trực tiếp nhảy xuống hồ, chẳng màng đến việc trong hồ có sinh vật gì không.

“Sướng!” Bố Phương và Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng của Vương Bàn Tử thì bất đắc dĩ lắc đầu.

Phải công nhận gã này tim lớn thật, không sợ trong hồ đột nhiên hiện ra thứ gì quỷ quái sao!

“Bố Phương, tiểu đồng chí mau xuống đi!

Chương 757

Mệt bấy lâu nay xuống ngâm mình một chút rất có lợi!" Bố Phương tắt livestream, cũng bắt đầu cởi quần áo.

Dù sao cũng đi một quãng đường dài rồi, ngâm nước nóng một chút cho đỡ mỏi.

Rất nhanh cả ba người đều ngâm mình trong hồ nước.

Trước đó Bố Phương đã xác định hồ nước không có nguy hiểm, nhìn vào cấu tạo thì đây đúng là nơi tắm rửa chuyên dụng của chủ mộ.

Ngâm mình trong suối nước nóng, chẳng mấy chốc cơn buồn ngủ ập đến, ba người Bố Phương mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, bên tai bỗng truyền đến tiếng khóc.

Tiếng khóc có chút thê lương, có chút hãi hùng!

Bố Phương nghe thấy tiếng khóc lập tức giật mình tỉnh giấc, ngay giây phút hắn tỉnh dậy thì tiếng khóc biến mất, bên tai chỉ còn tiếng ngáy của Vương Bàn Tử.

Hắn gọi Hạo Thiên Chân tỉnh dậy rồi hỏi: "Thiên Chân, vừa rồi có nghe thấy tiếng khóc không?" Hạo Thiên Chân ngẩn người, dụi dụi mắt: "Tiếng khóc?

Tôi không nghe thấy, tôi ngủ say quá rồi Bố Phương!" Bố Phương lắc đầu: "Không có gì!

Gọi Bàn Tử dậy đi, chúng ta phải lên đường thôi!" Sau khi gọi Vương Bàn Tử tỉnh, Bố Phương lại hỏi lần nữa: "Bàn Tử vừa rồi có nghe thấy tiếng khóc không?" "Tiếng khóc gì cơ, Béo gia đang ngủ mà, nằm ở đây còn sướng hơn cả giường của tôi nữa!" Nói rồi

Vương Bàn Tử ngáp một cái dài.

"Đừng nói nhảm nữa, khẩn trương mặc quần áo vào chúng ta phải rời khỏi đây ngay." Hạo Thiên Chân nói.

Lúc này trong lòng cậu có chút bất an, cảm thấy như sắp có nguy hiểm giáng xuống.

"Được rồi, biết rồi!" Vương Bàn Tử chậm rãi mặc quần áo vào.

"Cả ngày cứ hù dọa nhau, chúng ta xuống mộ bao nhiêu lần rồi, lần nào chẳng bình an vô sự trở về!" Đợi Vương Bàn Tử mặc xong quần áo, đang lúc chuẩn bị rời đi thì bên tai lại vang lên tiếng khóc.

Cả ba người Bố Phương đều đứng khựng lại.

"Đợi đã!

Bố Phương, Thiên Chân, hai người nghe thấy gì không?" Vương Bàn Tử nhỏ giọng nói.

"Nghe... nghe rồi, hình như là tiếng... tiếng khóc!" Nhất thời, không khí trong mộ thất trở nên quỷ dị hẳn lên, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

"Chúng ta hình như không nghe lầm chứ?" Từ phía xa truyền đến tiếng khóc u uất, vô cùng khủng bố và quái dị.

Mấy người bọn họ đồng loạt rùng mình một cái.

"Mau đi, tiếng khóc hình như truyền đến từ nơi đó, tôi đi xem phương nào yêu nghiệt đang tác quái." Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy có chút không tình nguyện.

Mẹ nó chứ, trong mộ tối đen như mực, nơi nơi đều tỏa ra hơi thở quỷ dị, giờ Bố Phương lại muốn đi xem thứ gì đang khóc.

Tuy lá gan của lão không nhỏ, nhưng bầu không khí hiện giờ quá

khác thường.

Cứ có cảm giác trong bóng tối có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm, thỉnh thoảng lại thấy sau lưng lạnh lẽo như bị người ta nhìn thấu vậy.

"Đi thôi, tôi cũng tò mò rốt cuộc là thứ gì!" Hạo Thiên Chân nói.

Một lát sau, Bố Phương và Hạo Thiên Chân theo hướng tiếng khóc phát ra mà nhanh chóng tiến tới.

Vương Bàn Tử bất đắc dĩ chỉ đành bám sát theo sau.

Đi được một đoạn, Bố Phương và Hạo Thiên Chân dừng lại.

"Tiếng khóc dừng rồi?" Tiếng khóc thê lương lúc nãy giờ đã im bặt.

Vương Bàn Tử hùng hổ chạy lên.

"Này, sao lại dừng rồi?" "Không có âm thanh nữa, tôi truy theo tiếng động mà giờ không thấy đâu!" Hạo Thiên Chân trầm giọng nói.

Nhưng khi vừa yên tĩnh lại một lát, tiếng khóc thê lương đó lại một lần nữa vang lên.

"Bố Phương, tiểu đồng chí, tiếng khóc lại xuất hiện rồi, hình như ở ngay sau lưng tôi!" Vương Bàn Tử kinh hô.

Bố Phương phản ứng cực nhanh, dứt khoát chạy ngược trở lại.

Chương 758

Cũng giống như trước, chạy được một đoạn thì tiếng khóc lại dừng.

"Mẹ kiếp, thật sự kiến quỷ rồi, tiếng khóc vừa nãy rõ ràng phát ra từ hướng này, sao chúng ta vừa tới là nó biến mất?" Vương Bàn Tử bực bội.

"Tiểu đồng chí, chúng ta bị chơi rồi, tiếng khóc này hình như đang chơi trốn tìm với chúng ta vậy!" Vương Bàn Tử nói.

Lời của lão vừa dứt, bên tai lại vang lên tiếng khóc.

"Hừ, còn chưa xong hả, không tin Béo gia ta không tìm ra ngươi!" Lần này Vương Bàn Tử xung phong đi đầu, phát huy tốc độ tối đa của mình.

Và cũng giống như những lần trước, truy đuổi được một đoạn thì tiếng khóc lại tắt ngóm.

Lúc này bọn họ tiến vào một mộ thất.

Mộ thất này khác hẳn với mấy mộ thất trước đó, bên trong đặt vô số bức tượng bằng đồng thau, những bức tượng đồng này đều cao bằng một người trưởng thành.

"Vãi, ở đây có nhiều tượng đồng thế này, tiểu đồng chí, cái đống này đáng giá bao nhiêu tiền vậy?" Vương Bàn Tử nhìn tượng đồng mà hỏi.

Hạo Thiên Chân tùy tiện đáp một câu: "Những thứ này đều có giá nhưng không có thị trường, là bảo vật vô giá!" Vương Bàn Tử nghe xong hai mắt sáng rực.

"Chà, nếu đống này mà mang ra ngoài được thì Béo gia tôi cũng

coi như khai trương lớn rồi!" Nhưng tượng đồng lớn thế này, căn bản là không mang đi được, có mang ra ngoài thì cũng một vật to lớn như vậy chỉ tổ chuốc lấy phiền phức.

Vương Bàn Tử quan sát từng bức tượng, tượng đồng ở đây cực kỳ nhiều, mộ thất rộng bằng nửa sân bóng rổ gần như đã đứng kín tượng.

Lúc này lão chú ý đến một bức tượng.

Lão nhíu mày, bức tượng đồng trước mắt ở chỗ gò má đang có vài giọt nước chảy xuống.

Lão đưa tay sờ thử, đưa lên mũi ngửi ngửi, không biết là thứ gì.

"Rốt cuộc là cái quái gì thế này?" Vương Bàn Tử đầy đầu nghi hoặc, không biết đây là thứ gì.

Thứ này không lẽ là nước mắt?

"Bố Phương, tiểu đồng chí, mau nhìn xem, bức tượng đồng này hình như biết khóc?" Bố Phương và Hạo Thiên Chân nghe lời Vương Bàn Tử liền tiến lại gần.

Đúng lúc đó từ mắt bức tượng đồng liên tục rỉ ra nước, trông như một người đang đau khổ.

"Mau nhìn đi, cái thứ này hình như lại khóc nữa rồi!" Vương Bàn Tử lần đầu thấy chuyện như vậy, tâm tình mãi không thể bình tĩnh, hơi thở trở nên dồn dập.

"Đúng là đang khóc!" Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng, Bố Phương đột nhiên thốt lên một câu.

Vương Bàn Tử nghe vậy càng cảm thấy không thể tin nổi.

"Mẹ kiếp, tượng đồng biết rơi lệ, thế giới này đúng là có chút kỳ quái nha!" Nhưng lão cũng nhanh chóng chấp nhận sự thật này, dù sao

thế giới rộng lớn, có vô vàn chuyện lạ mà lão chưa biết hết được.

"Tiếng khóc vừa rồi hình như cũng truyền ra từ bức tượng đồng này!" Hạo Thiên Chân nói.

"Tiểu đồng chí, Bố Phương, hai người xem những bức tượng này có phải đồ thời Tây Chu không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Không sai!" Bố Phương gật đầu: "Tượng đồng ở đây đều là thời Tây Chu, nhưng bức tượng biết rơi lệ này hình như khác với những bức tượng còn lại." "Dựa trên chất liệu thì chắc là đồ thời kỳ cuối nhà Thương." "Đúng!" Hạo Thiên Chân cũng gật đầu đồng ý: "Chất liệu bức tượng này không hoàn toàn giống nhau, nội bộ được đúc bằng thanh đồng, công nghệ cực kỳ hoàn mỹ, người bình thường khó mà phát hiện ra." "Nếu thứ này mà được đưa ra ánh sáng, chắc chắn giới cổ ngoạn sẽ dậy sóng lớn, đây mới thực sự là bảo vật vô giá." Vương Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân nói xong thì cảm thấy khô cổ bỏng họng.

Lão muốn khiêng bức tượng này về nhưng khiêng không nổi.

Lão không nghiên cứu bức tượng biết khóc nữa mà chuyển sang nghiên cứu những bức khác.

Lão đi đến bên một bức tượng, ghé mũi ngửi thử.

"Tượng đồng này hình như có một loại mùi kỳ quái!" Tiếp đó lão lại ngửi mấy bức khác, đều có cùng một loại mùi.

"Bố Phương, tiểu đồng chí, hai người có phát hiện ra những bức tượng đồng này đều có một loại mùi giống hệt nhau không?" Bố Phương và Hạo Thiên Chân nghe vậy liền tiến lên.

Bố Phương ngửi thử, trong lòng đã có đáp án liền nói: "Bên trong những bức tượng đồng này đều là thủy ngân, mọi người đừng có chạm vào!" "Thủy ngân?" Vương Bàn Tử vốn đang một tay vịn vào

một bức tượng, nghe Bố Phương nói xong lập tức buông tay.

"Mẹ nó chứ, trừ bức tượng kia ra, không lẽ bên trong toàn là thủy ngân sao?" "Đúng vậy!" Bố Phương gật đầu xác nhận.

"Vãi, lão chủ mộ này đúng là... trong này toàn chứa thủy ngân!" Vương Bàn Tử nhổ toẹt một cái.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nghe xong cười trêu: "Tôi thấy chứa thủy ngân trong này cũng tốt, ít nhất có thể phòng chống mộ tặc, nếu bên trong không có thủy ngân thì Bàn Tử cậu chắc đã vác đống này về nhà rồi!" Tâm tư nhỏ mọn của Vương Bàn Tử bị Hạo Thiên Chân nói trúng phóc, lão gãi đầu xấu hổ.

Đang lúc nói chuyện rôm rả, một bóng đen đột nhiên vụt qua.

Ba người Bố Phương lập tức cảnh giác.

Chương 759

"Thứ gì vậy?" "Có thấy cái gì vừa mới vụt qua không?" "Vèo!" Một bóng đen nhanh chóng lướt đi, lặn vào trong một dũng đạo.

"Ở đây đợi tôi, tôi đi xem là thứ gì!" Sau khi Bố Phương đuổi theo bóng đen, trong mộ thất đầy tượng đồng chỉ còn lại Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Tiểu đồng chí, tôi tò mò cái đống này rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền, cho tôi biết con số chính xác đi!" Vương Bàn Tử dai như đỉa hỏi.

Hạo Thiên Chân cũng chẳng buồn trả lời kỹ, chỉ thốt ra một câu đơn giản: "Những thứ này đều là vô giá chi bảo, căn bản không có cách nào dùng tiền bạc để đo lường được đâu!" Tiếp đó cậu dặn thêm: "Đừng có chạm vào đấy, bên trong toàn là thủy ngân, vạn nhất trên đó có cơ quan làm thủy ngân rò rỉ ra thì hai chúng ta đều tiêu đời ở đây!" Vương Bàn Tử xua tay: "Biết rồi!" Lúc này Bố Phương đang đuổi theo bóng đen kia nhưng đã mất dấu.

Tốc độ của đối phương cực nhanh, chỉ vài bước đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Tôi hơi tò mò rốt cuộc thứ đó là gì mà tốc độ lại nhanh như vậy!" Hắn lẩm bẩm một tiếng rồi quay lại đường cũ.

Mười phút sau, hắn trở về mộ thất chứa tượng đồng.

Vương Bàn Tử thấy Bố Phương quay lại liền vội vàng đón lấy hỏi: "Bố Phương, là ai vậy, đuổi kịp chưa?" Bố Phương lắc đầu: "Chưa, tốc độ đối phương quá nhanh, tôi đuổi theo vài bước đã mất dấu rồi!" Vương Bàn Tử nghe xong lời Bố Phương thì kinh ngạc một phen.

“Vãi, có người còn nhanh hơn cả Bố gia sao?” Bố Phương nhíu mày: “Tôi cảm giác bóng đen đó cực kỳ thông thuộc ngôi mộ này!” Bố Phương rất tự tin vào tốc độ của mình, ở đây chưa gặp ai nhanh hơn hắn cả.

Nhưng trong ngôi mộ này, chỉ mới đuổi theo vài bước người kia đã biến mất.

Cho nên hắn đoán người đó nhất định rất thuộc đường, chạy sang lối khác để trốn rồi.

“Thôi được rồi, mặc kệ bóng đen đó đi, chỉ cần còn ở trong mộ, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại thôi!” Bố Phương nói.

Lần này tuy để mất dấu nhưng lần sau chắc bóng đen đó không có vận may tốt như vậy đâu.

“Được thôi!” Vương Bàn Tử trước khi đi vẫn nhìn đống tượng đồng sau lưng với vẻ đầy luyến tiếc.

“Bảo bối của tôi ơi, Béo gia ta không có khả năng mang các người ra ngoài, cứ ngoan ngoãn ở lại đây nhé, Béo gia đi đây!” Mấy người đi ra khỏi mộ thất, lại tiến vào một dũng đạo khác.

Dũng đạo này dùng gạch đá rất kỳ quái, mặt đất gồ ghề lồi lõm, không bằng phẳng như trước.

“Sao đoạn mộ đạo này lại khác thế nhỉ?

Hay là lúc chủ mộ tu sửa đến đây thì hết tiền, tiền đều dồn hết vào mấy đoạn mộ đạo phía trước rồi?” Đoạn mộ đạo này không chỉ mặt đất gồ ghề mà hai bên tường cũng y hệt.

Xem ra lúc đó công trình này chưa được hoàn thành mỹ mãn thì chủ mộ đã được táng vào rồi.

“Đá trên tường này giòn quá, Béo gia tôi chỉ khẽ bóp một cái đã nát

thành phấn rồi, chắc chắn chỗ này xây chưa xong chủ mộ đã nằm xuống rồi!" Vương Bàn Tử khẳng định.

Khi suy nghĩ kỹ hơn một chút, trong lòng lão bắt đầu cuống lên.

"Không xong, chỗ này còn chưa xây xong thì phía sau chắc cũng vậy, chắc chắn chẳng còn món bảo bối nào nữa rồi!" Vương Bàn Tử vốn đang tràn đầy động lực bỗng chốc xìu hẳn xuống.

Thứ duy nhất khiến lão có động lực chính là minh khí trong mộ.

Xuống mộ không phải để nghiên cứu thân phận chủ mộ là ai, mục đích cuối cùng là vơ vét vài món đồ tùy táng để khi về có thể sống thênh thang một thời gian.

Lão vịn tay vào vách tường, ngay lập tức, lớp đất trên tường bỗng nhiên chuyển động.

Nửa bàn tay lão trực tiếp lún vào bên trong.

Chỉ trong chưa đầy hai giây, cả người lão đã bị hút vào trong vách tường đó.

Chưa đầy hai giây, cả người Vương Bàn Tử trực tiếp lọt thỏm xuống dưới.

Bố Phương và Hạo Thiên Chân thấy vậy liền nhìn nhau, rồi cùng đi tới chỗ Bàn Tử vừa biến mất để quan sát.

Sau khi quan sát kỹ, Bố Phương nhanh chóng đưa ra đáp án: "Bên dưới chắc là một đường mộ khác, Bàn Tử vô ý lọt vào đó rồi, theo tôi xuống xem sao!" Dứt lời, chỉ trong một hơi thở, Bố Phương và Hạo Thiên Chân đã biến mất tại chỗ. "Cắc cắc cắc!" Khi Bố Phương mở mắt ra, một đoạn mộ đạo hoàn toàn mới được xây bằng đá xuất hiện trước mặt.

Vương Bàn Tử đang ôm một bộ xương khô ngủ rất ngon lành.

"Tên này không phải bị dọa cho ngất đi rồi ngủ luôn đấy chứ?" Cả Bố Phương và Hạo Thiên Chân đều không gọi tỉnh Bàn Tử ngay, mà rút điện thoại ra chụp một tấm ảnh làm kỷ niệm rồi mới đánh thức cậu ta.

Gọi mãi một lúc lâu, Vương Bàn Tử mới tỉnh lại. "Đừng quấy, tiểu đồng chí để tôi ngủ thêm lát nữa!" Nhưng khi nhìn thấy bộ xương khô trước mắt, cậu ta giật mình một cái, bật dậy ngay lập tức. "Ái chà, cái quái gì thế này?

Bàn gia tôi uy phong một đời mà lại đi ôm một bộ xương khô thay vì mỹ nhân sao?" Hạo Thiên Chân lấy điện thoại ra, đưa tấm ảnh vừa chụp cho Bàn Tử xem.

Thấy cảnh mình ôm bộ xương đầy thân mật, mặt lão Bàn đỏ bừng lên.

Chương 760

"Sao ở đây lại có xương khô?" Bố Phương đột nhiên hỏi.

Hạo Thiên Chân ngồi xuống quan sát một lúc rồi giải thích: "Xương chưa bị phong hóa hoàn toàn, nhìn dáng vẻ chắc mới khoảng mười mấy năm trước thôi." Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức sán lại gần: "Tiểu đồng chí, nghĩa là ngoài chúng ta còn có người khác vào đây à?" Hạo Thiên Chân gật đầu: "Đúng thế!" "Chẳng lẽ là Thổ phu tử?

Thế thì bảo bối bên trong chắc bị cuỗm sạch rồi!" Lòng Vương Bàn Tử lại lạnh đi một bậc.

Bố Phương trầm mặc rồi lên tiếng: "Bộ xương này ít nhất cũng phải hơn hai mươi năm rồi, nhìn y phục trên đất thì là từ thời Dân quốc." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân nhìn qua, sững người khi thấy một món đồ rất quen thuộc.

Món đồ bên cạnh bộ xương đó quen đến mức không thể quen hơn. "Cái ký hiệu này... hình như là của Ngô gia chúng tôi, Tam thúc tôi cũng có một cái." "Tam thúc từng bảo tôi, ký hiệu này chỉ Ngô gia mới có!" "Vãi thật, Tiểu Thiên Chân, xuống mộ mà cũng gặp được tiền bối trong nhà à?" Vương Bàn Tử kinh hô. "Bộ xương này chắc là tiền bối cùng xuống mộ với ông nội tôi năm đó!" Lúc này sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên nghiêm túc.

Cậu sắp xếp lại bộ xương cho ngay ngắn. "Bố Phương, Bàn Tử, để tôi cho lão tiền bối yên nghỉ." "Được, tìm chỗ nào chôn cất đi, đã qua bao nhiêu năm rồi, tiền bối Ngô gia chắc hẳn đã chịu không ít khổ cực." Sau khi an táng bộ xương, Hạo Thiên Chân rơi vào trầm tư.

Tại sao tiền bối Ngô gia lại chết trong ngôi mộ này?

Trên xương khô không hề có vết thương.

Hàng loạt mê đoàn ập đến, cậu tò mò không biết năm đó ông nội và vị tiền bối này đã gặp phải chuyện gì.

Đúng lúc đó, trong mộ đạo bỗng nhiên truyền đến một luồng khói đặc màu tím.

Tim Bố Phương thắt lại.

Khói tím đậm đặc đang lan tỏa với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Bố Phương phản ứng nhanh, hét lớn một tiếng: "Thiên Chân, Bàn Tử, mau lấy mặt nạ phòng độc ra, khói này có độc!" Vương Bàn Tử nghe vậy, vội vàng mở ba lô lấy ra ba chiếc mặt nạ phòng độc.

Trong ảo cảnh của Vương Bàn Tử, cậu ta đang gác chân chữ ngũ ngồi trên ghế thái sư, miệng ngậm điếu xì gà, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã.

Miệng ngân nga tiểu khúc, tay cầm quạt bồ đào lắc lư. "Thật thoải mái, chẳng cần làm gì, cả ngày ngồi ghế thái sư hưởng thụ thế này là nhất." Cậu ta cầm chén trà đã pha sẵn trên bàn nhấp một ngụm. "Thật sảng khoái!

Đây mới là lúc Bàn gia ta nên tận hưởng!" Vương Bàn Tử dường như đã quên sạch mọi chuyện, giờ đây cậu ta là một đại lão có tiếng trong giới đồ cổ Bắc Kinh.

Những kẻ từng ngồi trên đầu trên cổ cậu ta, giờ đây đều phải cung kính gọi một tiếng Vương lão bản.

Cậu ta vô cùng hưởng thụ. "Vương lão bản, đến giờ hẹn đi xông hơi rồi, xe đã chuẩn bị xong, địa điểm cũng đã dọn dẹp sạch sẽ!" Vương Bàn Tử nghe xong, từ ghế thái sư vươn vai cười ha hả: "Tốt, Tiểu Ngô, làm tốt lắm, quay lại tôi thưởng cho một chiếc xe, trong

gara của tôi cậu thích chiếc nào cứ việc lái đi!" "Vâng, cảm ơn Vương lão bản!" Bên ngoài, Hạo Thiên Chân không ngừng đi tới đi lui, trên mặt đầy vẻ căng thẳng, sợ Vương Bàn Tử sẽ xảy ra chuyện.

Dù quen biết Bàn Tử chưa lâu nhưng đã cùng trải qua sinh tử mấy lần, quan hệ của họ còn thân thiết hơn cả anh em ruột.

Trong lòng Hạo Thiên Chân, tình bạn luôn đặt lên hàng đầu.

Đã hơn một tiếng trôi qua mà Bàn Tử vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. "Tiểu ca, Bố Phương, có cách nào làm cho Bàn Tử tỉnh lại không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Cậu biết rõ bản lĩnh của Bố Phương và Tiểu ca.

Tiểu ca lắc đầu tỏ ý không có cách. "Tôi có một cách, không biết có tác dụng không!" Bố Phương nói. "Cách gì?" "Đánh cho nó tỉnh, làm giấc mộng của nó tan vỡ là tự nhiên sẽ tỉnh thôi!" "Đánh tỉnh?" Hiện giờ không còn cách nào khác, chỉ còn cách này.

Hạo Thiên Chân do dự hồi lâu. "Kệ đi, còn nước còn tát!" "Bốp!" Ngay sau đó, một cái tát trực tiếp giáng xuống mặt Vương Bàn Tử, phát ra âm thanh giòn tan.

Miệng Vương Bàn Tử hơi mấp máy.

Hạo Thiên Chân thấy vậy mừng rỡ vô cùng. "Thật sự có tác dụng này!" Thế là cậu lại bồi thêm một cái tát nữa.

Chương 761

"Bốp!" "Thiên Chân, dùng lực mạnh thêm chút nữa!" Bố Phương đứng bên cạnh cổ vũ.

Hạo Thiên Chân gật đầu, dồn hết sức bình sinh tát một cú trời giáng vào mặt Bàn Tử. "Bốp!" Cái tát này cực kỳ kêu, mặt Vương Bàn Tử bắt đầu sưng lên. "Khụ khụ khụ!" Vương Bàn Tử đột nhiên bật người dậy, thở hổn hển.

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử tỉnh lại thì vui mừng khôn xiết. "Bàn Tử, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?

Không sao chứ?" "Có sao đấy!" Vương Bàn Tử xoa xoa má: "Hình như một bên mặt của tôi sưng lên rồi." Nghe Bàn Tử nói, Hạo Thiên Chân ngượng ngùng gãi đầu. "Tiểu đồng chí, Bố Phương, hai người xem hộ tôi xem mặt tôi có sưng không?

Đau quá đi mất!" Vương Bàn Tử rên rỉ. "Không sao đâu!" Hạo Thiên Chân liếc qua một cái: "Chỉ hơi sưng một tí thôi, không ảnh hưởng gì đâu!" Bàn Tử không hề biết khuôn mặt đẹp trai của mình vừa bị người ta vả cho tơi bời. "Được rồi, nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau đi thôi, lát nữa đám khói tím kia quay lại là thảm đấy!" Bố Phương nói.

Hắn đã cảm nhận được sự lợi hại của làn khói đó, không muốn thử lại lần thứ hai đâu.

Bố Phương lắc đầu: "Không được, tôi sợ mình ra tay lại làm Bàn Tử chết mất." Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử lẩm bẩm: "Bàn Tử, xin lỗi nhé, tôi cũng chỉ vì muốn cứu cậu thôi!" Nói xong, "Bốp!" Một tiếng động giòn tan vang vọng khắp mộ thất, nhưng Bàn Tử vẫn không tỉnh. "Mạnh thêm chút nữa!" Bố Phương đứng cạnh cười nói.

Hạo Thiên Chân nghiến răng, phát huy toàn bộ sức mạnh, giáng thêm một bạt tai nữa. "Bốp!" Trên khuôn mặt phúng phính của Bàn Tử in rõ dấu bàn tay đỏ tươi. "Khụ khụ khụ!" Vương Bàn Tử ho một tiếng rồi cuối cùng cũng tỉnh lại.

Việc đầu tiên là đưa tay lên sờ má. "Ái chà, đau chết tôi rồi, vừa nãy tôi mơ thấy có người tát mình!

Đau quá!" "Phụt phụt phụt!" Bố Phương đang tựa lưng vào vách đá không nhịn được mà bật cười thành tiếng. "Bàn Tử, không sao chứ, vừa nãy cậu trúng độc rồi!

Giờ thấy thế nào, khá hơn chút nào không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Vương Bàn Tử lắc đầu: "Không ổn, tôi thấy mặt mình đau rát như lửa đốt ấy!" "Không sao là tốt rồi!" Hạo Thiên Chân ngượng nghịu đứng dậy.

Nếu để Bàn Tử biết mình vừa ra tay, chắc chắn cậu ta sẽ tìm cơ hội đánh trả mất. "Bàn Tử, đừng vội mừng sớm, độc tố trong cơ thể cậu chưa phát tán hết đâu, không bao lâu nữa sẽ tái phát.

Tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng tôi và Thiên Chân sẽ gặp nguy hiểm đấy." Bố Phương lên tiếng.

Vương Bàn Tử ngẩn người nhìn Bố Phương.

Hắn chắp tay sau lưng giải thích: "Lúc độc phát tác, cậu sẽ trở nên lục thân bất nhận, nghiêm trọng hơn còn có thể giết chết đồng đội.

Vừa nãy suýt chút nữa cậu đã giết Thiên Chân rồi đấy, may mà tôi phát hiện kịp thời!" Vương Bàn Tử nghe xong sợ hết hồn. "Tiểu đồng chí, không sao chứ?

Vừa nãy tôi có làm cậu bị thương không?" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Không có, Bàn Tử, tôi không sao!" "Bố Phương, có cách nào tống hết độc tố trong người tôi ra không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Bố Phương lắc đầu: "Không có!" Thấy Bố Phương cũng bó tay, lòng Vương Bàn Tử lạnh mất một nửa, nhưng rồi cũng tặc lưỡi bỏ qua.

Cậu ta nhìn hai người nói: "Bố Phương, tiểu đồng chí, nếu lát nữa tôi có phát độc mà trở nên điên cuồng, cứ kết liễu tôi đi, tôi không muốn làm hại hai người, nhớ đưa tôi về là được." Chưa đợi Bàn Tử nói hết, Bố Phương lại lên tiếng: "Tuy tôi không có cách, nhưng có một người có thể tống toàn bộ độc tố trong cơ thể cậu ra ngoài." Nói đoạn, Bố Phương nhìn về một góc tối mỉm cười: "Ra đi, đi theo tôi lâu như vậy không thấy mệt sao?" Dứt lời, một thanh niên mặc bào đen, lưng đeo một thanh thiết kiếm màu đen chậm rãi bước ra.

Hạo Thiên Chân nhìn rõ người nọ, thốt lên: "Tiểu ca!!" Hạo Thiên Chân vội vàng bước tới hỏi: "Tiểu ca, sao anh lại ở đây?" Tiểu ca không nói gì, thấy Hạo Thiên Chân không sao mới thở phào một nhẹ nhõm.

Lúc này Vương Bàn Tử dường như nhận ra điều gì, chỉ vào Tiểu ca hỏi: "Tiểu ca, cái bóng đen lúc trước không phải là anh đấy chứ?" "Ừm!" Tiểu ca khẽ gật đầu thừa nhận rồi nhìn về phía Bố Phương.

Bố Phương đã sớm biết cái bóng đen đó chính là Tiểu ca, vì hắn nhận ra khí tức của anh. "Đúng rồi!

Bố Phương, làm sao cậu biết Tiểu ca cũng đến đây?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Chương 762

Bố Phương xua tay: "Đơn giản thôi, cái bóng đen lúc trước cho tôi cảm giác rất quen thuộc, nên tôi đoán chắc chắn là người quen.

Mà người quen thuộc với tôi, lại có bản lĩnh như vậy, chỉ có thể là tộc trưởng Trương gia, Tiểu ca thôi!" Giờ có Tiểu ca ở đây, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử vô cùng phấn khởi.

Tổ đội bốn người đã tụ họp đông đủ, có thể đại sát tứ phương trong cổ mộ này rồi. "Tiểu ca, sao lúc trước anh không xuất hiện?

Tôi nhớ lúc nãy Bố Phương có vẻ rất quen thuộc với ngôi mộ này!" Hạo Thiên Chân hỏi.

Tiểu ca hơi ngẩn người, cố gắng hồi ức.

Một lát sau mới trả lời: "Tôi không nhớ rõ, nhưng nơi này cho tôi một cảm giác rất quen thuộc, cứ như tôi đã từng đến đây rồi vậy." Vương Bàn Tử đứng bên cạnh xoa tay cười nói: "Đúng rồi, Tiểu ca chắc chắn là biết bảo bối được giấu ở chỗ nào rồi đúng không?" Tiểu ca lắc đầu không nói gì. "Được rồi, đừng hỏi mấy chuyện đó nữa, tóm lại chúng ta phải rời khỏi nơi này trước đã, nếu đã đến đây thì phải làm rõ thân phận của chủ nhân ngôi mộ." "Bố Phương nói đúng, chúng ta phải làm rõ thân phận chủ mộ, nếu không thì đi chuyến này uổng công rồi." Vương Bàn Tử phụ họa. "Tiểu ca, tiếp theo trông cậy vào anh cả đấy." Bố Phương nói.

Có Tiểu ca như một bản đồ sống ở đây thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều, giảm bớt được khối rắc rối. "Ừm!" Tiểu ca khẽ gật đầu: "Đi theo tôi, hình như ở đây có một lối vào." Ba người Bố Phương đi theo sau Tiểu ca, sau khoảng năm phút, Tiểu ca đứng trước một bức tường đá rồi im lặng.

Đột nhiên anh cử động.

Hai ngón tay dài trực tiếp đâm xuyên vào mặt đá cứng ngắc.

Chỉ trong tích tắc, hai ngón tay đã kẹp một viên gạch xanh chậm rãi rút ra.

Sau đó anh nhìn Vương Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý ngay, lấy xẻng công binh trong ba lô ra, đập mạnh vào mặt đá.

Mặt đá trông có vẻ cứng vô cùng nhưng dưới cái xẻng của Bàn Tử lại mềm như bông.

Hai phút sau, một cái lỗ cao khoảng một mét xuất hiện trước mặt. "Xong rồi!" Vương Bàn Tử mỉm cười thu xẻng lại. "Chuẩn bị đi, chúng ta vào trong!" Bố Phương nói.

Sau khi chỉnh đốn lại, bốn người chậm rãi chui qua lỗ vào trong.

Bên trong quả thực là một thế giới khác.

Trang trí khác hẳn bên ngoài, đây là một gian nhĩ thất.

Hai bên chất đầy đồ tùy táng, món nào cũng là vô giá bảo.

Những đồ đồng được điêu khắc tinh mỹ, còn có cả một bức tượng đồng.

Bức tượng đồng sống động như thật, nếu không nhìn kỹ chắc chắn sẽ tưởng đó là một người thật đang đứng đó.

Chỉ riêng một gian nhĩ thất mà đồ tùy táng đã nhiều như vậy, càng chứng minh thân phận chủ mộ không hề tầm thường.

Tuy nghi ngờ đây là mộ của Chu Công Cơ Đán, nhưng từ khi vào đến giờ vẫn chưa tìm thấy thông tin nào xác định chắc chắn.

Nếu không phải Chu Công, thì dựa vào quy mô này, chắc chắn

cũng phải là thành viên hoàng thất. "Mẹ ơi, nhiều bảo bối quá, Bàn gia tôi phát tài rồi." Vương Bàn Tử nhìn đám minh khí này mà nước miếng chảy ròng ròng. "Tiểu đồng chí, mấy thứ này món nào món nấy đều là vô giá đúng không?" Hạo Thiên Chân không nói gì, cũng không phủ nhận. "Tất nhiên rồi, đám đồ tùy táng này món nào cũng có lai lịch lớn cả, nhìn tượng đồng kia kìa, đai ngọc đeo bên hông, hoa văn động vật trên người được khắc họa sống động như thật." "Chỉ riêng một bức tượng đồng này thôi đã là bảo vật giá trị liên thành, có những thứ căn bản không thể dùng tiền bạc để đo lường được." Nghe Bố Phương nói vậy, Vương Bàn Tử giật mình. "Ái chà, cái này mới đúng là đại ca trong mộ này." Vương Bàn Tử run rẩy đưa tay sờ vào đồ đồng, càng nhìn càng thích.

Bố Phương liếc qua rồi nói: "Bàn tử, tôi khuyên cậu nên bỏ món đồ đồng đó xuống đi, thứ này mà mang ra ngoài thì rắc rối không ít đâu, thậm chí còn ngồi tù như chơi đấy." Vương Bàn Tử nghe vậy sợ quá vội buông tay.

Hiện tại triều đình cấm buôn bán đồ đồng, nếu bị bắt thì ít nhất cũng phải năm năm bóc lịch. "Ái chà, kinh vậy sao, may mà Bàn gia tôi chưa chạm sâu vào mấy thứ đồ đồng này." "Cứ để nó ở lại đây đi!" Vương Bàn Tử biết đồ đồng không đụng vào được, liền chuyển mục tiêu sang những minh khí khác.

Nhưng khổ nỗi đa số ở đây đều là đồ đồng, món nào cũng không được đụng.

Lúc này Bố Phương đang cùng Hạo Thiên Chân nghiên cứu bức tượng đồng.

Chương 763

"Bố Phương, bức tượng đồng này hình như có lai lịch lớn lắm!" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói.

Bố Phương khẽ gật đầu: "Không sai, tượng đồng này chính là tượng trưng cho thân phận, nhìn cái đai ngọc và hoa văn trên y phục kia kìa!" Ở thời cổ đại, người đeo đai ngọc thường là hoàng đế, phiên vương, hoặc những công, hầu, bá, phò mã và phu nhân có công lao lớn được phong thưởng.

Nhưng ngôi mộ này từ thời Tây Chu, mà phong cách trang trí đai ngọc phải từ thời Bắc Chu mới bắt đầu thịnh hành. "Ngôi mộ này không phải mộ Tây Chu, có thể là mộ thời Chiến quốc!" Bố Phương nhận định. "Cái gì cơ?" "Không phải mộ Tây Chu?

Mà là mộ Chiến quốc?" Vương Bàn Tử kinh hô. "Cũng chưa chắc!" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Trang sức ngọc thịnh hành từ thời Bắc Chu mới phát triển mạnh, ngôi mộ này tuy mang phong cách Tây Chu, nhưng ngọc sức trên đồ đồng rõ ràng không phải của thời đó." Nếu không phải mộ Tây Chu thì là mộ của ai?

Nhất thời, thông tin về triều đại và chủ nhân ngôi mộ lại trở nên mờ mịt. "Làm nửa ngày trời, hóa ra chúng ta xuống nhầm mộ à?" Vương Bàn Tử thốt lên.

Thân phận chủ mộ như bị phủ lên một lớp sương mù, chờ đợi nhóm Bố Phương khám phá. "Rốt cuộc chủ mộ là ai nhỉ?

Thủ bút lớn thế này, tuyệt đối là cấp bậc đế vương, nếu không thì cũng phải là vương hầu tướng quân!" Vương Bàn Tử phỏng đoán.

Đúng lúc này, Tiểu ca nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng: "Ngôi mộ này đúng là không phải mộ Tây Chu, cụ thể là triều đại nào tôi

cũng chưa rõ, tóm lại thân phận chủ mộ không hề đơn giản!" "Không phải Tây Chu, vậy là ai?" Biết được thông tin này, manh mối trước đó của Bố Phương cũng bị đứt đoạn.

Sau khi nghiên cứu hồi lâu, bốn người mới rời khỏi nhĩ thất.

Đi xuyên qua các dũng đạo, phong cách trang trí bên trong bắt đầu khác biệt so với bên ngoài. "Bên trong này khác hẳn bên ngoài rồi, Bố Phương, tiểu đồng chí, hai người có nhận ra phong cách này thuộc triều đại nào không?" Hạo Thiên Chân liếc nhìn một vòng rồi đáp: "Phong cách trang trí ở đây giống hệt thời Tây Chu, lạ thật, Tiểu ca bảo không phải Tây Chu, nhưng những bức bích họa này lại khẳng định đây là mộ Tây Chu." Hạo Thiên Chân bắt đầu thấy rối rắm, hiện trường thì bảo là Tây Chu, nhưng Tiểu ca lại bảo không phải.

Vậy rốt cuộc là mộ của ai?

Vương Bàn Tử xua tay: "Khoan hẵng quan tâm mộ của ai, cứ có bảo bối là được!" Cậu ta chẳng cần biết mộ ai, miễn là có đồ giá trị. "Phía trước có một mộ thất, chắc là nơi đặt quan quách!" Tiểu ca khẽ nói. "Thế thì đợi gì nữa, qua xem thôi!" Dứt lời, Vương Bàn Tử là người xung phong đi đầu.

Một phút sau, cả bốn người tiến vào mộ thất.

Căn phòng này vô cùng rộng lớn, chính giữa đặt một chiếc thạch quan khổng lồ.

Trên thạch quan khắc hình hai con rồng sống động như thật.

Nhưng hai con rồng này rất quỷ dị, chúng quấn lấy nhau như đang giao chiến.

Nhóm Bố Phương tiến lại gần thạch quan.

Vương Bàn Tử chỉ vào hình rồng nói: "Hai con rồng này nhìn quái đản thật đấy?" Cả nhóm tập trung nhìn vào thạch quan.

Hạo Thiên Chân nhíu mày quan sát: "Hai con rồng này như đang đánh nhau vậy, quả thực rất lạ!" Thời cổ đại, rồng là biểu tượng của đế vương, người thường mà dám thêu rồng lên áo hay khắc trong nhà là phạm thượng, bị chém đầu như chơi.

Vậy mà trên quan quách này lại khắc tận hai con, lại còn đánh nhau. "Thiên Chân, Bố Phương, trên quan quách có chữ kìa!" Vương Bàn Tử chỉ vào một góc.

Ở tấm bia đá dưới quan quách có khắc những dòng chữ dày đặc. "Bố Phương, tiểu đồng chí, hai người có đọc được mấy chữ này không?" Hạo Thiên Chân cau mày nhìn một hồi rồi chậm rãi nói: "Trên này có vài chữ tôi không hiểu, loại văn tự này trong lịch sử ghi chép rất ít." "Đoạn này nói, vào cuối thời Tây Chu, ở vùng biên cảnh có một vương triều bộ lạc nhỏ, thực lực không hề thua kém Tây Chu lúc bấy giờ." Nói đến đây Hạo Thiên Chân khựng lại: "Mấy chữ phía sau tôi chịu chết." Vương Bàn Tử nhìn sang Bố Phương: "Bố Phương, cậu học khảo cổ mà, chắc phải biết mấy chữ sau chứ?" Bố Phương mỉm cười: "Về mấy chữ sau ấy à, tôi có biết." "Biết thì đọc mau đi!" Bàn Tử giục.

Bố Phương chắp tay sau lưng: "Phía sau nói rằng, thủ lĩnh bộ lạc đó tên là Bạc Chấn, có người em trai là Bạc Thu, hai anh em từ nhỏ đã không hòa thuận." "Có một lần thủ lĩnh Bạc Chấn dẫn binh đi đánh trận, khi trở về thì em trai hắn đã tự lập làm thủ lĩnh bộ lạc." "Không ít nguyên lão trong bộ lạc vẫn trung thành với thủ lĩnh cũ, nhưng Bạc Thu cũng đã bồi dưỡng thế lực của riêng mình suốt nhiều năm, thành ra một bộ lạc mà có tới hai thủ lĩnh." "Đầu những năm cuối thời Tây Chu, Bạc Chấn tự lập làm vương, không lâu sau Bạc Thu cũng học theo anh mình tự lập làm vương." Đến đây Bố Phương không đọc tiếp nữa vì những chữ còn lại đã bị mờ không nhìn rõ. "Một bộ lạc mà hai thủ lĩnh, sau đó đều xưng vương!" Bàn Tử nói. "Hai con rồng trên

quan quách chắc là tượng trưng cho hai anh em xưng vương đó rồi." Vương Bàn Tử liên kết các sự kiện lại với nhau. "Bố Phương, tiểu đồng chí, Tiểu ca, nếu đã đến đây rồi hay là chúng ta mở quan quách ra xem thử đi, biết đâu bên trong có ghi chép gì thêm!" Hạo Thiên Chân nghe Bàn Tử nói vậy cũng gật đầu đồng ý. "Được, mở ra xem sao!" Sau khi bàn bạc và thống nhất, Vương Bàn Tử thắp một ngọn nến ở góc đông nam theo đúng quy tắc hành nghề.

Nến đã thắp xong, cả nhóm quây quanh quan quách. "Để tôi mở!" Quan quách nhanh chóng được mở ra.

Chương 764

"Rầm!" Nắp quan tài nặng nề rơi xuống đất phát ra tiếng động lớn.

Một làn khói nhẹ từ trong quan quách bốc lên.

Hình ảnh bên trong hiện ra trước mắt.

Trong quan quách chỉ còn lại một bộ xương khô, xung quanh bày biện rất nhiều minh khí.

Nổi bật nhất bên cạnh đầu lâu bộ xương là một chiếc hộp tinh mỹ, trên hộp có một ổ khóa vàng.

Không ai biết bên trong hộp đựng thứ gì. "Ơ, trong này có cái hộp này!" Vương Bàn Tử trực tiếp cầm chiếc hộp lên.

Hộp không lớn nhưng được chế tác vô cùng tinh xảo với nhiều hoa văn lạ mắt. "Tiểu đồng chí, cái hộp này đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ?" Hạo Thiên Chân chưa kịp trả lời, Bàn Tử đã cười nói: "Cái này Bàn gia tôi biết, vô giá bảo, chắc chắn là vô giá bảo!" "Bỏ món đồ đó xuống!" Tiểu ca đột nhiên lên tiếng. "Hả?" Bàn Tử ngẩn người, nhưng cũng vội đặt chiếc hộp về chỗ cũ. "Tiểu ca, cái hộp này có vấn đề gì à?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Trong hộp có thứ gì đó... không ổn." Tiểu ca trầm giọng.

Quả nhiên, Vương Bàn Tử vừa mới đặt hộp xuống thì nó bỗng dưng rung chuyển dữ dội. "Thình thình!" Cứ như có thứ gì đó bên trong muốn thoát ra ngoài.

Bàn Tử và Thiên Chân vội vàng lùi lại. "Cái quái gì thế?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, không kìm được chửi thề: "Mẹ kiếp, cái thứ gì vậy!" Bố Phương thì không hề căng thẳng, ngược lại còn tò mò muốn

biết bên trong là thứ gì. "Thình thình!" Lúc này chiếc hộp càng lúc càng rung mạnh, bên trong phát ra những âm thanh u u như tiếng ếch kêu. "Lùi lại!" Tiểu ca rút Hắc Kim cổ đao ra, vẻ mặt đầy cảnh giác. "Bốp!" Bố Phương mỉm cười, vỗ vai Tiểu ca. "Tiểu ca, anh lùi lại trước đi, tôi cũng tò mò xem bên trong là cái giống gì." Tiểu ca tự giác lùi về sau.

Bố Phương chậm rãi tiến về phía thạch quan.

Càng đến gần, chiếc hộp trong quan quách càng rung mạnh hơn. "Cái thằng nhóc này cũng nóng tính đấy chứ!" "Bàn Tử, đói bụng rồi, chuẩn bị nguyên liệu đi, chúng ta ăn một bữa ngon!" Vương Bàn Tử nghe Bố Phương nói mà mặt nghệt ra. "Hả?" Tuy không hiểu ý Bố Phương nhưng cậu ta vẫn lôi từ ba lô ra rất nhiều đồ ăn.

Lúc này Bố Phương đã đứng trước thạch quan, đưa tay trực tiếp cầm chiếc hộp lên, ngón tay khẽ cử động. "Cạch!" Ổ khóa vàng trên hộp rơi xuống đất. "Vèo!" Một bóng đen nhanh chóng lao ra khỏi hộp, Bố Phương nhanh tay lẹ mắt tóm gọn lấy nó. "Nhóc con nóng nảy quá nhỉ!" Đó là một con vật nhỏ, trên đầu mọc một cặp sừng giống sừng rồng, đôi mắt to tròn long lanh, miệng mọc hai chiếc răng thỏ nhỏ xíu.

Thân hình nó như hổ báo nhưng kích thước nhỏ hơn nhiều, trên vai có một đôi cánh nhưng dường như chưa thể dang ra được. "Bàn Tử, bắc bếp lên, tôi đói rồi, nhìn thứ này có vẻ ngon đấy!" Vương Bàn Tử nghe Bố Phương nói mà ngơ ngác. "Bố Phương, cậu định ăn thứ này thật à?" "Nhìn nó ngon thế này, chắc chắn là vị không tệ đâu!" Bố Phương vừa nói vừa làm bộ chảy nước miếng. "Thôi được rồi!" Vương Bàn Tử bắt đầu chuẩn bị.

Năm phút sau. "Bố Phương, xong rồi!" "Ừm!" Bố Phương gật đầu, dùng ý niệm lấy từ trong không gian hệ thống ra một chiếc nồi uyên ương cùng đầy đủ gia vị.

Vương Bàn Tử thấy vậy không nhịn được kinh hô: "Vãi thật, Bố Phương cậu đi xuống mộ mà mang theo cả nồi uyên ương à, chúng ta định ăn lẩu thật sao!" "Chính xác, ăn lẩu!" Vừa nói, Bố Phương vừa lấy ra rất nhiều thịt bò, thịt dê, rau củ và bát đũa, đầy đủ không thiếu thứ gì.

Thấy cảnh này, cả Bàn Tử và Thiên Chân đều phải chửi thề một tiếng. "Mẹ kiếp, thằng nhóc Bố Phương này giấu đâu ra lắm thịt với cả cái nồi thế không biết." "Bớt lời đi, chuyện ăn lẩu thì cậu rành nhất rồi, làm đi!" Mọi việc còn lại giao cho Bàn Tử và Thiên Chân lo liệu.

Chương 765

Hai người họ chưa từng nghĩ trong đời mình lại có lúc được ngồi ăn lẩu ngay trong mộ thế này.

Có lẽ đây là những người đầu tiên trong lịch sử làm chuyện này.

Không có việc gì làm, Bố Phương bắt đầu quan sát sinh vật nhỏ đang bị mình túm chặt.

Hắn biết rõ lai lịch của nó, và nó cũng không có khả năng tấn công. "Được rồi, Bố Phương, đưa cái con nhóc kia đây để tôi thịt rồi cho vào nồi!" Bàn Tử gọi. "Thịt là thịt thế nào, nhóc con này là đồ tốt đấy, vừa nãy tôi chỉ đùa thôi!" Bố Phương cười nói, rồi nhìn con vật nhỏ trong tay tiếp tục: "Tôi còn đang trông chờ vào nhóc này để phát tài đây!" Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ngơ ngác, không nhận ra đây là sinh vật gì.

Hình dáng kỳ quái này họ mới thấy lần đầu. "Thật á?" Bàn Tử lại gần hỏi: "Bố Phương, con nhóc này là gì thế, nghe như cậu vừa nhặt được bảo bối vậy." Bố Phương mỉm cười thản nhiên, đưa tay về phía Bàn Tử: "Bàn Tử, đưa đồ đây!" Vương Bàn Tử ngạc nhiên: "Đồ gì?" "Vàng, đưa nhanh lên!" Vương Bàn Tử từ khi vào mộ đã thu gom được không ít vàng bạc minh khí. "Tôi làm gì có vàng..." Chưa đợi Bàn Tử nói xong, Bố Phương đã ngắt lời: "Đừng có xạo, mấy cái trò vặt của cậu tôi lạ gì, mau đưa ra đây!" Bàn Tử đành ngậm ngùi lấy ra một thỏi vàng đưa cho Bố Phương.

Bố Phương nhận lấy rồi đưa đến trước miệng sinh vật nhỏ kia. "Đây là đồ tốt đấy, gọi là Tỳ Hưu, thời cổ đại nó có tác dụng lớn lắm, có thể trấn âm trạch, hóa Thái Tuế, lại còn giúp thúc đẩy nhân duyên nữa." "Quan trọng nhất là nó có khả năng chiêu tài lộc từ bốn phương

tám hướng, đúng là một bảo vật hiếm có." Thỏi vàng trong tay Bố Phương trực tiếp bị Tỳ Hưu nuốt chửng vào bụng.

Ăn xong, con nhóc còn liếm môi, đôi mắt long lanh nhìn Bố Phương. "Tỳ Hưu sao!" Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên. "Không ngờ Bàn gia tôi lại có phúc nhìn thấy Tỳ Hưu trong truyền thuyết, trước giờ tôi cứ ngỡ là tổ tông hư cấu ra thôi chứ." "Bàn gia tôi thật may mắn khi được thấy Tỳ Hưu trong truyền thuyết, trước đây tôi cứ ngỡ lão tổ tông hư cấu ra thôi chứ." Hạo Thiên Chân cũng tỏ ra vô cùng kích động.

"Bố Phương, hình như Tỳ Hưu chỉ ăn vàng, những người sở hữu nó hầu như đều là bậc đại phú đại quý." "Đúng vậy!" Bố Phương gật đầu: "Cái tên nhỏ con này dường như sinh ra là dành cho vàng, mũi của nó cực kỳ linh mẫn, trong vòng trăm dặm hễ có bảo bối gì thì gần như không thứ nào thoát khỏi mũi nó." Vương Bàn Tử nghe xong liền sáng mắt: "Chà, cái tên nhóc này chỉ ăn vàng thôi sao?

Không ăn nhân dân tệ à, chúng ta lấy đâu ra nhiều vàng thế để nuôi nó đây." Bố Phương mỉm cười: "Cái đó không cần lo, một khối vàng có thể khiến nó no cả năm rưỡi." "May mà cái tên nhóc này bị khóa trong hộp, nếu không bảo bối trong mộ này chắc bị nó ăn sạch mất!" Vừa nãy lúc Bố Phương vào lấy hộp đã làm thức tỉnh con Tỳ Hưu đang ngủ say.

"Được rồi, nói tóm lại cái tên nhóc này là một thứ tốt, có nó thì muốn nghèo cũng khó." "Ăn cơm thôi!" Một lát sau, mấy người vây quanh nồi lẩu uyên ương, nhìn nồi lẩu đang bốc hơi nghi ngút.

"Bố Phương, lợi hại thật đấy, cậu còn mang theo cả một cái nồi uyên ương, nếu không chúng ta giờ này sao có thể ăn lẩu được!" Vương Bàn Tử hì hì cười nói.

Vui vẻ đến mức suýt chút nữa hắn đã ngâm thơ tác phú.

Ăn từng miếng thịt tươi, Vương Bàn Tử vô cùng mãn nguyện.

"Nếu có chút bia nữa thì hoàn hảo, thứ này mà đi kèm với lẩu đúng là thiên tác chi hợp!" Bố Phương nghe vậy mỉm cười, ý niệm vừa động, dưới chân đã xuất hiện mấy chai bia.

"Cái này tôi sớm đã chuẩn bị, uống một chút rồi chúng ta ở trong cái mộ tử khí trầm trầm này mới thấy thú vị!" "Oa!" "Bố Phương, được lắm, Bàn gia tôi mà là con gái, chắc chắn sẽ gả cho cậu mất." Vương Bàn Tử mở một chai bia, tu ừng ực.

Bốn người vui vẻ hòa thuận, ngay cả khuôn mặt cao lãnh đẹp trai thường ngày của Tiểu Ca cũng lộ ra chút ý cười.

Thanh niên mặt đơ này cuối cùng cũng chịu mở lòng rồi sao?

"Tiểu đồng chí, nói tôi nghe, lúc đi học cậu có yêu đương gì không?" Vương Bàn Tử nháy mắt hỏi.

Hạo Thiên Chân nghe xong, mặt già đỏ bừng.

"Bàn tử, nói bậy gì đó?

Đi học thì ai có tâm trí đâu mà yêu đương!" Vương Bàn Tử chỉ tay cười nói: "Tiểu đồng chí, đừng nói với tôi hiện tại cậu vẫn còn là trai tân đấy nhé?" Hạo Thiên Chân không phủ nhận.

"Được rồi, tiểu đồng chí, đợi chúng ta quay về, Bàn gia tôi sẽ tìm cho cậu một cô em xinh đẹp, từng tuổi này rồi, ra ngoài đừng nói là anh em của Bàn gia tôi, tôi chê mất mặt lắm!" Vương Bàn Tử mồm mép liến thoắng, Bố Phương cũng đã quen rồi.

Dần dần ăn no uống say, bốn người Bố Phương chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Lúc này, từ xa phiêu tán đến một luồng khói tím cổ quái.

Làn sương mù đó không phải màu trắng mà là màu tím, y hệt như

thứ Bố Phương từng thấy trong mộ thất trước đó.

Khói tím này cực kỳ lợi hại.

Không chỉ khiến người ta phát sinh ảo giác đến mức lục thân không nhận, mà còn có thể lặng lẽ giết chết một người trong giấc mộng, hoặc khiến họ vĩnh viễn không thoát ra được khỏi huyễn cảnh.

Lúc này đám người Bố Phương đang ngủ say hoàn toàn không hay biết.

Sương mù tím càng lúc càng gần, trong nháy mắt đã bao phủ lấy Vương Bàn Tử đang ngủ ở phía ngoài cùng.

Tiếp sau đó là Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca rồi đến Bố Phương.

Sương mù tím lượn lờ xung quanh họ khoảng mười phút mới hoàn toàn tan đi.

Chương 766

Bố Phương vẫn chưa tỉnh.

Trong huyễn cảnh của Bố Phương, chỉ có hai màu đen trắng.

"Đây là đâu?" Lời vừa dứt, không gian đen trắng bỗng chốc hiện ra các công trình kiến trúc.

Một người đàn ông trung niên có khuôn mặt khá giống Bố Phương đang mỉm cười nhìn hắn.

"Cha!" "Tiểu Phương à, thời gian qua con đi đâu thế, nhà cũng không về, thôi được rồi, lớn rồi thì có suy nghĩ riêng, đúng rồi mẹ con đã nấu món con thích ăn nhất đấy." Bố Phương ngẩn người hồi lâu, miệng lẩm bẩm: "Con về rồi sao?" Mọi thứ khiến hắn cảm thấy không chân thực, giống như đang nằm mơ.

Nhìn cha mẹ đang bận rộn trong bếp, Bố Phương dần quên đi những chuyện trước đó.

Hiện tại hắn chỉ muốn ở lại hưởng thụ một thời gian.

"Tiểu Phương, thời gian qua con chạy đi đâu thế?

Nhìn xem giờ gầy đi bao nhiêu, ăn nhiều vào!" Nhìn cha mẹ cười tươi trước mặt, Bố Phương vẫn thấy có gì đó sai sai.

"Ba mẹ, con đã biến mất bao lâu rồi?" Bố Phương hỏi.

"Cũng hơn hai tháng rồi!" Nghe vậy, Bố Phương lập tức bừng tỉnh.

Hắn mạnh mẽ mở mắt, hơi thở dồn dập.

Trong mộ thất, lúc này Tiểu Ca đang đứng trước mặt nhìn hắn.

"Bố Phương, không sao chứ?" Bố Phương lắc đầu: "Vừa rồi tôi

bị sao vậy?" "Luồng khói tím quái dị đó xuất hiện khi chúng ta ngủ say, vừa rồi chắc cậu đã rơi vào huyễn cảnh của chính mình, chỉ cần thoát ra được là không sao." Tiểu Ca giải thích.

Nghe xong, Bố Phương vẫn còn sợ hãi.

May mà hắn còn nhớ mốc thời gian của thế giới này, nếu không chắc cả đời sẽ kẹt trong huyễn cảnh không thoát ra được.

Lúc này Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vẫn đang hôn mê.

"Hai người họ cũng bị triệu chứng giống tôi sao?" Tiểu Ca lắc đầu: "Không biết nữa, phải xem ông trời có phù hộ họ không." Tiểu Ca tuy có cách giải quyết, nhưng Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đang hôn mê sâu, cách đó chưa chắc đã dùng được.

"Ông nội, ông ở đâu?" Tiếng lẩm bẩm phát ra từ miệng Hạo Thiên Chân.

Tiểu Ca nghe thấy liền nhanh chóng chạy lại.

"Thiên Chân, Thiên Chân, mau tỉnh lại đi, đó chỉ là huyễn cảnh thôi, những gì cậu thấy đều là giả, đừng tin, nếu không cậu sẽ không ra được đâu!" Tiểu Ca nhẹ nhàng nói bên tai.

"Hộc!" Hạo Thiên Chân đột ngột bật dậy, thở dốc, lưng áo ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Thiên Chân, bình tĩnh lại, tôi đi xem tình hình Bàn Tử thế nào!" Vương Bàn Tử vẫn đang hôn mê, trên mặt còn nở nụ cười, xem chừng trong huyễn cảnh gặp chuyện gì tốt đẹp lắm.

"Bàn Tử, Bàn Tử!" Bố Phương nhẹ nhàng vỗ mặt Vương Bàn Tử, nhưng hắn vẫn không hề động đậy.

Hạo Thiên Chân hồi thần lại hỏi: "Bố Phương, Tiểu Ca, vừa rồi tôi bị làm sao thế?

Tôi hình như thấy ông nội!" "Thiên Chân, đó là huyễn cảnh, không phải thật đâu, nếu không có Tiểu Ca gọi tỉnh, có lẽ cậu sẽ bị nhốt trong đó cả đời." Bố Phương giải thích.

Hạo Thiên Chân nghe xong lo lắng nhìn Vương Bàn Tử vẫn đang hôn mê.

"Vậy, Bàn Tử, anh ấy không sao chứ?" Tiểu Ca lắc đầu: "Không biết, huyễn cảnh thì tôi không giúp được, tất cả phải dựa vào chính mình." Trong huyễn cảnh của Vương Bàn Tử.

Hắn đang vắt chân chữ ngũ ngồi trên ghế thái sư, miệng ngậm một điếu xì gà, có thể nói là vô cùng thảnh thơi.

Miệng ngâm nga tiểu khúc, tay phe phẩy quạt bồ đào.

"Thật thoải mái, chẳng phải làm gì, suốt ngày ngồi ghế thái sư sống qua ngày." Hắn cầm chén trà đã pha sẵn trên bàn nhấp một ngụm.

"Thật dễ chịu!

Đây mới là lúc Bàn gia tôi nên hưởng thụ!" Vương Bàn Tử dường như đã quên sạch mọi chuyện, giờ đây hắn là một đại lão có tiếng trong giới cổ vật ở kinh thành.

Những người đứng trên vạn người giờ đây đều phải cung kính gọi hắn một tiếng Vương lão bản.

Hắn vô cùng tận hưởng.

"Vương lão bản, đến giờ hẹn đi xông hơi rồi, xe đã sắp xếp xong, địa điểm cũng đã dọn dẹp sạch sẽ!" Vương Bàn Tử nghe xong, từ ghế thái sư đứng dậy cười nói: "Tốt, tiểu Ngô, làm tốt lắm, quay về tôi thưởng cho một chiếc xe, trong gara của tôi cậu thích chiếc nào thì cứ việc lái đi!" "Vâng, cảm ơn Vương lão bản!" Bên ngoài, Hạo Thiên Chân không ngừng đi đi lại lại, vẻ mặt đầy lo lắng, sợ Vương Bàn Tử

sẽ xảy ra chuyện.

Dù quen biết không lâu nhưng đã cùng trải qua sinh tử, quan hệ giữa họ còn thân thiết hơn cả anh em ruột.

Trong lòng Hạo Thiên Chân luôn đặt tình bạn lên hàng đầu, cậu không muốn Vương Bàn Tử gặp chuyện gì.

Chương 767

Đã hơn một giờ trôi qua mà Vương Bàn Tử vẫn chưa có ý định tỉnh lại.

"Tiểu Ca, Bố Phương, có cách nào khiến Bàn Tử tỉnh lại không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Bản lĩnh của Bố Phương và Tiểu Ca cậu đều biết rõ.

Tiểu Ca lắc đầu, biểu thị không có cách.

"Tôi có một cách, không biết có tác dụng không!" Bố Phương nói.

"Cách gì?" "Đánh cho hắn tỉnh, khiến giấc mộng của hắn tan vỡ thì tự nhiên sẽ tỉnh thôi!" "Đánh tỉnh?" Lúc này không còn cách nào khác, chỉ còn cách này.

Hạo Thiên Chân do dự hồi lâu.

"Kệ đi, còn nước còn tát!" "Chát!" Ngay sau đó, một cái tát trực tiếp giáng vào mặt Vương Bàn Tử, phát ra một tiếng vang giòn giã.

Miệng Vương Bàn Tử khẽ cử động.

Hạo Thiên Chân thấy vậy vui mừng khôn xiết.

"Thật sự có tác dụng này!" Tiếp đó lại thêm một cái tát nữa.

"Chát!" "Thiên Chân, mạnh tay chút nữa đi!" Bố Phương đứng bên cạnh cổ vũ.

Hạo Thiên Chân gật đầu, dồn hết sức bình sinh giáng thêm một cái tát nữa vào mặt Vương Bàn Tử.

"Chát!" Cái tát này cực kỳ kêu, mặt Vương Bàn Tử cũng hơi sưng lên.

“Khụ khụ khụ!” Vương Bàn Tử đột ngột bật dậy, há miệng thở dốc.

Hạo Thiên Chân thấy hắn tỉnh liền mừng rỡ: “Bàn Tử, cuối cùng ông cũng tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?

Không sao chứ?” “Có sao chứ!” Vương Bàn Tử sờ mặt mình: “Nửa bên mặt tôi hình như sưng lên rồi.” Hạo Thiên Chân nghe vậy ngượng ngùng gãi đầu.

“Tiểu đồng chí, Bố Phương, hai người xem giúp tôi cái mặt có sưng không?

Đau quá!” Vương Bàn Tử rên rỉ.

“Không sao đâu!” Hạo Thiên Chân liếc nhìn: “Chỉ sưng một chút thôi, không đáng ngại!” Vương Bàn Tử không hề biết khuôn mặt đẹp trai của mình vừa bị người ta tát cho cháy má.

“Được rồi, nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau đi thôi, lát nữa làn khói tím đó quay lại là thảm đấy!” Bố Phương nói.

Sự lợi hại của làn khói tím đó Bố Phương đã thấm thía, hắn không muốn trải nghiệm lần thứ hai, sợ rằng sẽ không thoát ra được.

Cảm giác trong huyễn cảnh quá đỗi chân thực!

“Nhóc con, lần này trông cậy vào mày dẫn đường đấy!” Bố Phương đặt con Tỳ Hưu nhỏ đang nằm trên vai xuống đất.

“Bố Phương, cái tên nhỏ con này có tác dụng thật không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Có hay không, lát nữa sẽ biết!” Tỳ Hưu dường như hiểu lời Bố Phương, nó quay đầu nhìn hắn một cái rồi lắc đầu, như thể ra hiệu cho Bố Phương đi theo hướng này.

Sau đó, nó chạy vào một đường hầm.

“Mau đuổi theo!” Bốn người bám sát sau con Tỳ Hưu.

Con Tỳ Hưu này trông như mới sinh, kích thước chỉ bằng một con mèo bốn tháng tuổi.

Truyền thuyết nói Tỳ Hưu trưởng thành có thể to ngang một con hổ.

“Mẹ nó chứ, sao trong này tối thế!” Đường hầm mà Tỳ Hưu dẫn đám người Bố Phương vào tối đen như mực, không gian xung quanh tĩnh mịch khiến người ta rùng mình.

“Chú ý chút, trong này tối quá, đừng để lạc nhau!” Những đường hầm chằng chịt như mê cung này rất dễ khiến người ta mất phương hướng.

Đi khoảng mười phút, phía trước hiện ra chút ánh sáng.

Ánh sáng đó có màu vàng kim, trông như ánh mặt trời chiếu rọi vào.

“Có ánh sáng rồi, phía trước có ánh sáng!” Con Tỳ Hưu đi đầu thấy ánh sáng liền chạy nhanh tới.

Bố Phương thấy vậy vội hô: “Mau, chúng ta mau đuổi kịp cái tên nhóc đó!” Mấy người chạy nhanh trong đường hầm, chẳng thèm sợ có cơ quan cạm bẫy gì nữa.

Nửa phút sau.

“Đậu phộng!” Nhìn thấy thứ ở nơi phát ra ánh sáng, đám người Bố Phương không nhịn được mà chửi thề một tiếng.

Chương 768

"Trời đất ơi!" Nơi phát ra ánh sáng là một mộ thất, giữa mộ thất là một khoảng đất bằng phẳng, hai bên xếp đầy những đồng kim bính tỏa ánh vàng rực rỡ.

Số lượng kim bính cực kỳ nhiều, gần như lấp đầy cả mộ thất.

"Oa, sao nhiều vàng thế này?" Vương Bàn Tử chấn kinh.

Hạo Thiên Chân và Bố Phương cũng vậy, họ đã xuống không ít mộ lớn nhỏ, thấy qua nhiều đồ tốt, nhưng số lượng kim bính ở đây nhiều đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Chỗ vàng này nếu mang hết ra ngoài, gia sản có thể gọi là phú khả địch quốc.

Con Tỳ Hưu nhỏ thấy nhiều vàng như vậy, liền lao vào đống vàng, mỗi miếng kim bính nó ngoạm một phát.

Kim bính trong mắt nó cứ như những miếng thịt thơm ngon.

Nhìn con Tỳ Hưu ăn ngon lành, đám người Bố Phương không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Sau khi ăn xong mấy miếng kim bính, con Tỳ Hưu mãn nguyện nằm giữa núi vàng, cái chân nhỏ gãi gãi bụng.

Bố Phương liếc nhìn Vương Bàn Tử cười nói: "Bàn Tử, giờ đã biết cái tên nhóc này có tác dụng chưa?" "Ha ha ha!" Vương Bàn Tử cười hì hì: "Có dụng, quá có dụng luôn!" Nói xong, hắn trực tiếp tháo ba lô chạy tới vốc mấy nắm kim bính nhét vào.

Bố Phương cũng làm tương tự, hắn đã quyết tâm phải nuôi con Tỳ Hưu này cho bằng được, có là Chúa cũng không cản nổi.

Ban đầu hắn còn đắn đo vì nuôi thứ này quá tốn kém, nhưng thấy đống vàng này thì quyết tâm đã định.

Hắn khởi động không gian hệ thống, trước mắt một đống kim bính cao nửa mét trực tiếp biến mất.

Sau đó hắn lắc đầu với con Tỳ Hưu đang nằm trong đống vàng, nó tự giác chạy lại nhảy vào tay hắn.

"Không biết cái tên nhóc này có thể tiến hóa huyết mạch không nữa?" Bố Phương lẩm bẩm, bèn hỏi hệ thống.

"Hệ thống, cái tên nhóc này có thể tiến hóa không?" Hồi lâu sau, âm thanh hệ thống vang lên trong đầu.

"Có thể, sau khi tiến hóa nó sẽ giống như những sủng vật khác của ký chủ." "Tốt!" Tiến hóa huyết mạch đúng là ý đồ của Bố Phương, hắn vô cùng mừng rỡ.

"Ký chủ có muốn tiến hóa Tỳ Hưu không?" "Tiến hóa!" Bố Phương không hề do dự ra lệnh.

Vài giây sau, con Tỳ Hưu nằm trên vai Bố Phương bỗng lóe lên một luồng ánh sáng vàng mờ nhạt.

Nó dụi dụi vào má Bố Phương.

"Nhóc con, ở đây có thứ gì tốt nữa không?" Tỳ Hưu như hiểu ý, nó nhảy xuống vai hắn, chạy tới một khoảng đất trống giữa mộ thất.

Nó giẫm giẫm lên đó như muốn nói cho Bố Phương biết bên dưới có thứ gì đó.

Bố Phương hiểu ý, bước tới ngồi xuống gõ gõ mặt đất.

"Bên dưới rỗng sao?" "Tiểu Ca, Thiên Chân, bên dưới này hình như có thứ gì đó!" Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca nghe vậy liền bước tới.

Sau khi kiểm tra kỹ, Hạo Thiên Chân kết luận: "Dưới này rỗng thật, chắc chắn có chứa đồ!" "Xem xung quanh có cơ quan nào mở được chỗ này không!" Mấy người nhìn quanh nhưng không thấy thứ gì liên quan đến cơ quan, ngoại trừ hai cột vàng cao nửa mét bên cạnh đống kim bính.

Bố Phương quan sát một hồi rồi đi tới bên cột vàng.

"Thiên Chân, qua xem cái cột vàng này, tôi nghi hai cái cột này là cơ quan!" Hạo Thiên Chân đi tới nói: "Chắc là vậy rồi." Lúc này Vương Bàn Tử đang mải thu gom kim bính, dưới chân hắn xuất hiện một sợi xích sắt rỉ sét.

"Cái gì đây?" Với tính hiếu kỳ, hắn đưa tay kéo sợi xích đầy rỉ sét đó.

Ngay lập tức.

"Ầm ầm ầm!" Mộ thất đột ngột rung chuyển, giữa mộ thất một vật có góc cạnh đang từ từ nhô lên.

"Chuyện gì thế?" Vương Bàn Tử ngây người.

Bố Phương và Hạo Thiên Chân nhìn hắn.

Vương Bàn Tử bất đắc dĩ xua tay: "Tôi chỉ chạm vào sợi xích thôi, những thứ khác tôi chưa có đụng vào nha!" Vật ở giữa mộ thất vẫn tiếp tục nhô lên.

Vài chục giây sau, một chiếc thạch quan khổng lồ hiện ra trước mặt họ.

Quan tài đá này rất lớn, to ngang một chiếc xe ô tô nhỏ.

Trên quan tài chạm khắc hình rồng rõ nét, mặt kia là hình bách điểu triều phượng.

Trông vô cùng hùng vĩ.

“Mẹ kiếp, lại một cái thạch quan nữa!” Tiếng rung động kéo dài một lúc rồi mộ thất bình lặng trở lại, chiếc thạch quan khổng lồ nằm im lìm giữa phòng.

Chương 769

Đám người Bố Phương chậm rãi tiến lại gần, khi nhìn thấy hoa văn bách điểu triều phượng trên quan quách, họ lập tức chấn kinh.

"Trên này có khắc hình bách điểu triều phượng, người nằm bên trong chắc chắn không đơn giản đâu!" Vương Bàn Tử suy đoán.

Bố Phương nhíu mày: "Người có thủ bút thế này, ngoại trừ hoàng đế ra thì không còn ai khác!" Chỉ nhìn đống đồ bồi táng trong mộ thất này thôi đã thấy người nằm trong quan quách tuyệt đối không tầm thường.

"Nhìn hoa văn rồng và bách điểu triều phượng trên quan quách, tôi đoán bên trong chắc là thủ lĩnh Bạc Chấn của một vương triều bộ lạc nhỏ nào đó." Ở điểm này, Bố Phương và Hạo Thiên Chân cảm thấy có chút không ổn.

Nhiều đồ bồi táng thế này, nếu đặt ở thời đó chắc chắn phải là một đại quốc, nhưng trong lịch sử không hề ghi lại sự tồn tại của vương triều bộ lạc nhỏ nào như vậy.

Nhưng cũng có một khả năng, vương triều này lúc đó không tham gia chiến tranh, luôn chung sống hòa bình với các lân quốc xung quanh.

"Thiên Chân, cậu thấy sao?" Bố Phương hỏi.

Hạo Thiên Chân ngập ngừng một lát mới nói: "Tôi thấy, bên trong có khả năng là thủ lĩnh của vương triều đó thật, dựa theo mức sống thời đó, người bình thường không thể có tài lực phong hậu như vậy." "Theo tôi ấy, chúng ta cứ mở ra xem là biết bên trong có phải thủ lĩnh vương triều đó không, đi thôi!" Vương Bàn Tử vốn tính thô bạo, cảm thấy cứ đoán mò thì vô nghĩa, muốn biết ai nằm bên trong thì chỉ có cách mở ra xem thôi.

“Để tôi nghiên cứu hoa văn rồng trên này trước đã, như vậy mới xác định được thân phận mộ chủ nhân chính xác hơn.” Hạo Thiên Chân nói.

Hai người Bố Phương và Hạo Thiên Chân quan sát kỹ hoa văn trên quan quách.

Khi nhìn kỹ, họ phát hiện trên đó không chỉ có hoa văn rồng và bách điểu triều phượng, mà còn có rất nhiều hình thú vật khác như trâu, dê.

“Bố Phương, mau nhìn xem, chỗ này hình như có khắc một người?” Hạo Thiên Chân chỉ vào một điểm.

Bố Phương nhìn sang, thấy trên quan quách có một chỗ đặc biệt khắc hình một người cưỡi ngựa, tay cầm bội kiếm.

Nhưng lạ là hình người này chưa được khắc xong.

Phần thân dưới và con ngựa chưa hoàn thiện.

Con ngựa cũng rất kỳ lạ, chỉ có đầu và thân chứ không có chân.

“Ơ, lạ nhỉ, chẳng lẽ lúc đó chưa chuẩn bị xong hậu sự cho mộ chủ nhân sao?” Vương Bàn Tử đoán.

“Chắc là không phải, thường thì người ta sẽ chọn mộ huyệt và bắt đầu chế tác từ khi còn sống.” Hạo Thiên Chân trầm giọng nói.

Liệu mộ chủ nhân có phải thủ lĩnh của vương triều bộ lạc đó không?

Hiện tại chỉ có cách mở quan quách ra mới biết được.

“Bố Phương, chúng ta mở ra xem nhé?” Hạo Thiên Chân nhìn Bố Phương.

“Ừ!” Bố Phương gật đầu: “Giờ chỉ còn cách mở ra thôi, nếu không chẳng ai biết mộ này của ai!” Mọi người đều tò mò không biết người

nằm bên trong có phải thủ lĩnh Bạc Chấn hay không.

Bố Phương và Hạo Thiên Chân đều nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Hắn phản ứng lại, cười nói: "Quy tắc tôi hiểu!" Nói xong hắn lấy nến từ trong ba lô ra, tìm góc đông nam rồi thắp lên.

"Được rồi, khai quan!" Bốn người đặt tay lên quan quách, đồng loạt dùng lực.

"Rầm!" Nắp quan quách nặng ngàn cân bị nhấc bổng lên.

Bộ mặt thật bên trong hiện ra trước mắt.

Bố Phương nhìn cái đầu tiên liền giật mình.

Hạo Thiên Chân cũng vậy, không thể tin nổi vào mắt mình.

Vương Bàn Tử thấy hai người ngây ra đó liền vỗ tay một cái.

"Này, bên trong là ai thế?

Nói một câu đi chứ!" Vừa nói, hắn cũng liếc nhìn vào bên trong quan quách.

Ngay lập tức, khi nhìn thấy người nằm bên trong, hắn vội vàng rời mắt đi chỗ khác.

Thật không thể tin nổi, sững sờ hồi lâu hắn mới lắp bắp thốt lên một câu.

"Bố Phương, Thiên Chân, Tiểu Ca, không phải thật chứ?" Xác chết trong quan quách không hề bị thối rữa, trông như vừa mới chết vậy, quần áo trên người vẫn còn rất tươi màu.

Điều quan trọng nhất là khuôn mặt của xác chết gần như giống hệt Vương Bàn Tử.

Một cái xác giống hệt Vương Bàn Tử, chuyện này thật sự quá sức tưởng tượng.

“Là thật đấy!” Tiểu Ca thốt lên một câu: “Tôi từng xuống một ngôi mộ, chủ nhân ngôi mộ đó cũng có khuôn mặt giống hệt tôi, còn nguyên nhân tại sao thì tôi cũng không rõ.” Vương Bàn Tử hồi thần, đưa tay vào quan quách chạm nhẹ vào mặt cái xác.

Chương 770

"Có đàn hồi!" "Đã chết mấy ngàn năm rồi mà da vẫn còn đàn hồi sao!" Vương Bàn Tử ngơ ngác.

"Bố Phương, Tiểu đồng chí, mau nhìn xem, ở đây có chữ này!" Nghe Vương Bàn Tử nói, Bố Phương và Hạo Thiên Chân nhìn theo hướng tay hắn chỉ.

Họ phát hiện ở phần rìa có khắc mấy hàng chữ nhỏ dày đặc.

"Bố Phương, tiểu đồng chí, trên đó viết gì vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân sờ mũi bắt đầu giải thích: "Trên này viết, đây là quan quách của thủ lĩnh vương triều bộ lạc đó." "Người giống hệt Bàn Tử này chắc chính là vị thủ lĩnh đó!" "Mẹ kiếp, không ngờ trên đời này lại có người giống Bàn gia tôi y đúc thế này!" Vương Bàn Tử mắng.

"Những chữ này ghi lại cuộc đời của hắn." Hạo Thiên Chân tiếp tục nói: "Vào năm ba mươi lăm tuổi, vị thủ lĩnh này có được một khối Hắc Thiết Lệnh, tương truyền khối lệnh bài này vô cùng lợi hại." "Nó có thể sai khiến quỷ thần, muốn ai chết thì người đó tuyệt đối không sống quá ba ngày, còn có thể ra lệnh cho Long Vương giáng mưa." "Người dân địa phương gọi hắn là Hoạt Diêm Vương, nhưng rồi một ngày khối Hắc Thiết Lệnh đó bị mất trộm." Nói đến đây Hạo Thiên Chân khựng lại, những chữ phía sau đã mờ nhạt không còn đọc rõ được nữa.

"Cái gì cũng đến lúc quan trọng là đứt xích, cái lão mộ chủ này không phải đang trêu chúng ta đấy chứ?

Chắc chắn sợ sau khi chết bị người ta đào mộ nên mới cố ý làm

vậy.” Vương Bàn Tử thầm mắng.

“Quan trọng nhất là dám đụng hàng khuôn mặt với Bàn gia tôi!

Tức chết mất!” Người nằm trong quan quách giống mình y như đúc mới là điều khiến hắn bực mình nhất.

“Khối Hắc Thiết Lệnh đó tà môn thế thật sao?

Muốn ai chết là người đó không sống nổi!” Vương Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân lắc đầu: “Tôi cũng không biết, trên này không ghi chép quá nhiều về truyền thuyết của nó, chỉ nói nó đặc biệt lợi hại thôi!” “Mẹ kiếp!” “Mau nhìn xem, cái quái gì thế này?” Lúc này Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, tay chỉ vào trong quan quách.

Đám người Bố Phương nhìn sang.

Thấy một sinh vật dài, đen kịt, có rất nhiều chân từ trong miệng cái xác từ từ bò ra.

Sinh vật không xác định này trông vô cùng đáng sợ.

Một chuyện kỳ lạ nữa cũng xảy ra, sinh vật đó vừa bò ra không lâu thì cái xác vốn chưa hề phân hủy bỗng chốc thối rữa với tốc độ mắt thường cũng thấy được.

Chưa đầy mười giây sau, trong quan quách chỉ còn lại một bộ xương khô, cạnh bộ xương hiện ra một quyển sách thẻ tre, có thể thấy rõ ràng các chữ trên đó.

Đám người Bố Phương cũng ngẩn ngơ.

“Cái gì thế này, xác chết vừa nãy vẫn còn tốt mà, con quái vật đó vừa bò ra là biến thành xương khô luôn?” Hạo Thiên Chân sững sờ hồi lâu mới thốt lên một câu.

Sinh vật kỳ lạ kia từ từ bò ra khỏi quan quách.

Đám người Bố Phương không nhịn được mà lùi lại, khi chưa biết rõ thứ này là gì thì tuyệt đối không được manh động.

Hiện tại chưa rõ thứ quỷ quái này có nguy hiểm đến tính mạng hay không, nếu có thì thật không đáng.

Sinh vật đó sau khi bò ra khỏi quan quách liền chui vào một kẽ nứt dưới đất rồi biến mất.

"Bố Phương, tiểu đồng chí, hai người học vấn cao nhất, giải thích cho Bàn gia tôi xem đó là thứ gì vậy!" Vương Bàn Tử tò mò.

Lúc nãy thứ đó vừa bò ra khỏi miệng xác chết, chưa đầy một giây cái xác đã phân hủy ngay lập tức.

Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Tôi cũng chưa thấy thứ này bao giờ!" Một thứ kỳ lạ như vậy, Hạo Thiên Chân từ nhỏ đến lớn mới thấy lần đầu.

"Mọi người có từng nghe nói về một loại trùng sống trong cơ thể người chết chưa?" Lúc này Bố Phương đột nhiên lên tiếng.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều lắc đầu.

Bố Phương chắp tay sau lưng chậm rãi nói: "Tôi từng đọc trong một cuốn sách, có một loại trùng sau khi người chết sẽ chiếm giữ cơ thể đó làm vật chủ." "Chỉ cần xác không thối, nó có thể tồn tại rất lâu, tất nhiên nó cũng có khả năng giữ cho xác chết ngàn năm không thối, thậm chí là vạn năm." "Về tên của loài trùng này thì sách không đề cập đến, vừa nãy lúc chúng ta mở quan quách chắc đã làm kinh động đến nó, nên nó mới bò ra để tìm một vật chủ mới." Nghe Bố Phương giải thích, Hạo Thiên Chân chợt hiểu ra.

Cậu cũng biết thế giới này còn rất nhiều điều kỳ bí đang chờ đợi con người khám phá.

"Bố Phương, cậu thật sự có học vấn đấy!" Vương Bàn Tử nói.

Vừa dứt lời, hắn dường như nhớ ra điều gì liền nói tiếp: “Suýt nữa thì quên, cậu là nhà khảo cổ học mà, nghiên cứu về những thứ này chắc chắn phải sâu rồi.” “Bàn Tử, sau này gặp chuyện gì thì trước tiên phải động não chút đi, có thời gian thì đọc sách nhiều vào, có ích cho ông đấy!” Hạo Thiên Chân cười nói.

“Đừng nhắc chuyện sách vở với tôi, từ nhỏ đến lớn có lần nào tôi không đứng bét lớp đâu, cứ đụng đến mấy thứ đó là Bàn gia tôi lại buồn ngủ!” Vương Bàn Tử tuy không đọc nhiều sách nhưng lại vô cùng gan dạ, quan trọng nhất là rất nghĩa khí, là một người bạn đáng để thâm giao.

“Nhìn kìa, trên thẻ tre có chữ!” Lúc này Tiểu Ca chỉ vào thẻ tre trong quan quách.

“Có chữ thì chúng ta lấy ra xem đi, xem xem có ghi chép gì quan trọng không!” Nói xong, Vương Bàn Tử cúi xuống đưa tay lấy thẻ tre ra, mở ra xem qua một cái rồi đưa cho Bố Phương.

“Tôi không đọc được, cậu xem đi!” Bố Phương nhận lấy thẻ tre từ tay Vương Bàn Tử, mở ra xem kỹ.

Xem một hồi lâu, Bố Phương mới nói: “Trên thẻ tre đa phần ghi chép thông tin về khối Hắc Thiết Lệnh đó.” “Trong này nói, thủ lĩnh vương triều bộ lạc Bạc Chấn trong một lần đi săn đã giết chết một con hổ to ngang chiếc xe ô tô.” “Khối Hắc Thiết Lệnh đó được tìm thấy trong bụng con hổ.” Một con hổ to bằng xe ô tô sao?

Chương 771

“Bàn gia tôi đúng là kiến thức hạn hẹp rồi!

Bố Phương tiếp tục đi.” Bố Phương gật đầu: “Vị thủ lĩnh đó ngay lần đầu nhìn thấy thứ này đã thích nó rồi, từ khi có được nó, tính tình hắn bắt đầu thay đổi đại biến.” “Từ một người ôn hòa trở nên vô cùng bạo táo, lúc thì không giống người, lúc lại chẳng giống quỷ.” “Lại có chuyện như vậy sao?” Trên thẻ tre không nói Hắc Thiết Lệnh được làm từ chất liệu gì, chỉ mô tả sơ qua hình dáng bên ngoài.

Tương truyền Hắc Thiết Lệnh vô cùng cứng.

“Năm đó vị thủ lĩnh kia sau khi có được nó cũng từng muốn hủy đi, nhưng dùng mọi cách cũng không thể làm vỡ được.” “Sau đó, hắn biết khối Hắc Thiết Lệnh nhỏ bé này có khả năng mê hoặc lòng người, vì thiện tâm nên đã sai người dùng một loại chất liệu đặc biệt chế ra một chiếc hộp để bảo quản nó.” “Nhưng họa phúc khôn lường, vừa mới cất giữ không lâu thì nó đã bị mất trộm, sau đó không còn tin tức gì về nó nữa, có người nói là do em trai vị thủ lĩnh đó lấy trộm.” “Nhưng sau đó người em trai tự lập làm vương không được hai năm thì cũng qua đời, tương truyền cái chết vô cùng kỳ quái, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào trước đó.” “Một năm sau, người anh Bạc Chấn cũng qua đời, triệu chứng tử vong giống hệt người em.” Nghe Bố Phương giải thích xong, Hạo Thiên Chân trầm ngâm, tò mò không biết Hắc Thiết Lệnh có ma lực gì.

“Tôi thấy tám phần là do khối Hắc Thiết Lệnh đó làm, hai anh em triệu chứng chết giống hệt nhau, chắc chắn là do nó rồi!” Vương Bàn Tử xua tay nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy, giờ tôi đang tò mò không biết nó có ma lực gì

mà có thể khiến một người chết lặng lẽ không dấu vết như vậy.” Tuy không thấy bóng dáng Hắc Thiết Lệnh trong quan quách, nhưng Bố Phương đoán chắc chắn nó được giấu ở một nơi nào đó, hoặc nằm trong mộ của người em.

“Được rồi, mọi chuyện đã rõ, cũng biết mộ này của ai rồi, chúng ta cũng nên quay về thôi chứ?” Vương Bàn Tử giục giã.

“Khoan đã, bên dưới có đồ!” Tiểu Ca thản nhiên nói.

“Có đồ sao?” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tiểu Ca.

“Ừ!” Tiểu Ca khẽ gật đầu: “Đúng vậy, dường như lúc nãy lời của Bố Phương đã khiến tôi nhớ ra một vài thứ.” Nói xong, Tiểu Ca bước lên phía trước.

“Có đồ thật sao?” Chỉ thấy Tiểu Ca chậm rãi đi tới bên cạnh quan quách, một tay ấn lên đó.

Một phần trên quan quách trực tiếp lún xuống.

“Cạch cạch cạch!” Ngay lập tức, bên cạnh quan quách, một vật gì đó từ từ nhô lên từ dưới đất.

Mọi người định thần nhìn lại, đó là một chiếc hộp được điêu khắc tinh mỹ, trên hộp khảm không ít trân châu.

Trân châu gặp ánh sáng phát ra những tia lấp lánh, vô cùng lóa mắt.

Chiếc hộp không có khóa, có thể tùy ý mở ra.

Những viên trân châu va chạm với ánh sáng, phát ra những tia sáng lấp lánh, có thể nói là cực kỳ chói mắt.

Trên chiếc hộp không có khóa, có thể tùy ý mở ra.

“Lại là cái thứ gì đây?

Liệu có phải miếng Hắc Thiết Lệnh trong truyền thuyết được giấu ở bên trong không?" Vương Bàn Tử suy đoán.

Tiểu Ca dùng hai tay lấy chiếc hộp ra, chậm rãi mở ra xem.

Bên trong hộp không phải Hắc Thiết Lệnh mà là một bức thư da dê, có thể thấy rõ ràng những thứ được vẽ trên đó.

Tiểu Ca lấy bức thư da dê ra đưa cho Bố Phương rồi nói: "Tôi cứ ngỡ miếng Hắc Thiết Lệnh kia ở bên trong cơ!" Bố Phương đón lấy bức thư từ tay Tiểu Ca, mở ra xem một lát, trong lòng đã có đáp án.

"Trên thư da dê chắc là ghi lại vị trí của một ngôi mộ khác, miếng Hắc Thiết Lệnh trong truyền thuyết có khả năng được giấu trong mộ thất đó." Vương Bàn Tử nghe vậy liền vội vàng phụ họa: "Bố Phương, vậy cậu có biết ngôi mộ đó ở đâu không?" Bố Phương lắc đầu: "Không biết, nhưng nhìn những thứ vẽ trên này, tôi cảm giác ngôi mộ đó nhất định nằm ở vùng sa mạc Gobi nơi biên cảnh nước ta." Hắn đưa bức thư da dê cho Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân, xem thử không?" Hạo Thiên Chân cầm lấy bức thư da dê xong liền bắt đầu tử tế nghiên cứu.

Hồi lâu sau, Vương Bàn Tử hỏi: "Tiểu đồng chí, nhìn ra được môn đạo gì chưa?" Hạo Thiên Chân hơi nhíu mày: "Tôi thấy ngôi mộ này thực sự nằm ở vùng sa mạc Gobi nơi biên cảnh, nhìn những thứ khắc họa trên này mà xem." Những ngọn núi khắc trên thư da dê đều có bề mặt phẳng lì, xung quanh cũng không có cây cỏ, nhìn rất giống một vùng sa mạc.

Trên thư da dê cũng đánh dấu rõ ràng vị trí cụ thể của ngôi mộ.

"Uầy, một chuyến đi Gobi này chúng ta không đi không được sao?" "Cũng có thể không đi, nhưng hiện tại tôi rất tò mò về miếng Hắc Thiết Lệnh kia, rốt cuộc nó có ma lực gì!" "Cho nên, một chuyến sa mạc này tôi nhất định phải đi!" Hạo Thiên Chân chém đinh chặt sắt

nói.

“Tiểu đồng chí, cho tôi một suất với!” Vương Bàn Tử lập tức giơ tay đòi đi.

“Còn có tôi nữa, tôi cũng tò mò Hắc Thiết Lệnh rốt cuộc là thứ đồ gì!” Bố Phương trầm giọng nói.

Trước đó tuy rằng trong tay Bố Phương cũng biết có một ngôi mộ, nhưng không có ngôi mộ nào lớn như vậy.

Một ngôi mộ trông có vẻ không bắt mắt lại ẩn chứa bao nhiêu bí mật chưa biết.

Ngôi mộ nằm ở vùng biên cảnh đó tuyệt đối không đơn giản, thậm chí sẽ còn nguy hiểm hơn cả những ngôi mộ đã xuống trước đây.

Nhưng tính tò mò hại chết mèo, để làm rõ thứ đồ Hắc Thiết Lệnh đó, vùng sa mạc Gobi ở biên cảnh Bố Phương nhất định phải đi.

“Được rồi, nếu đã làm rõ được thân phận chủ nhân ngôi mộ, mọi người chúng ta cũng nên ra ngoài thôi!” Bố Phương nói.

“Được thôi, Tiểu Ca nhi, mời ngài dẫn đường!” Vương Bàn Tử hì hì cười nói.

Tiểu Ca không nói gì, đơn giản thu thập đồ đạc xong liền nhấc chân bước ra khỏi mộ.

Vương Bàn Tử trước khi đi còn hướng về quan quách cung kính cúi chào một cái, khi đi cũng không quên vơ một nắm vàng thỏi bỏ vào ba lô.

Có Tiểu Ca dẫn đường, đường ra ngoài dễ dàng hơn nhiều.

Chương 772

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, bốn người đã bước ra khỏi mộ.

Ánh mặt trời chói chang chiếu rọi vào mặt Bố Phương và mọi người, ánh nắng gay gắt làm đau cả đôi mắt.

"Cuối cùng, Bàn gia tôi cuối cùng cũng ra ngoài được rồi, không đơn giản nha!" "Đi thôi, hôm nay chúng ta cũng nên về thôi, về chuẩn bị để đi sa mạc." Bố Phương nói.

Sau khi Tiểu Ca đi ra, anh cũng không biến mất mà đi theo Bố Phương về Kinh thành.

Đêm xuống, ánh đèn rực rỡ bao trùm lấy Kinh thành rộng lớn.

Tại nhà Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử mặt đầy nhàn hạ nằm trên chiếc ghế thái sư trong sân nhà mình, tay cầm một chiếc quạt nan.

Cuộc sống nhỏ có thể nói là vô cùng hưởng thụ.

Nhóm Bố Phương cũng vậy, ngồi trên ghế thái sư, tay cầm quạt nan, ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời sao.

"Ai!" Bố Phương cảm khái một tiếng: "Sau này chúng ta mà cứ được nhàn hạ thế này thì tốt quá!" "Bàn Tử, những thứ bảo chuẩn bị đã chuẩn bị thế nào rồi?" Vương Bàn Tử xua xua tay: "Yên tâm đi, Bố gia, lần này đồ chúng ta thu mua đều là hàng nhập khẩu đấy, lấy từ một người bạn nước ngoài của tôi, ước chừng lát nữa hàng sẽ được chuyển đến." Trước khi về Bố Phương đã nói với Vương Bàn Tử rằng ngôi mộ sắp tới sẽ rất nguy hiểm.

Cho nên Vương Bàn Tử mới chịu chi đậm tiền túi để nhập khẩu một lô thiết bị cần dùng khi đổ đấu từ nước ngoài về.

“Tốt, chuẩn bị tốt vào, đợi lô hàng đó đến, chúng ta chỉnh đốn ba ngày rồi xuất phát!” Bố Phương nói.

“Được thôi, mọi chuyện nghe theo cậu hết!” Nằm trong sân không bao lâu, mấy người đều ngủ thiếp đi.

Mãi đến đêm khuya, đám người Bố Phương mới tỉnh dậy.

Tỉnh dậy không lâu, Vương Bàn Tử không biết từ đâu tìm được rất nhiều đồ ăn ngon và rượu quý.

“Bố Phương, Tiểu Ca, Tiểu đồng chí, tối nay chúng ta không say không về nhé!” Một đêm định sẵn là một đêm không ngủ, mấy người Bố Phương uống rượu trực tiếp đến tận sáng sớm.

Lúc này trời đã lờ mờ sáng, trên bàn rượu chỉ còn lại Bố Phương và Vương Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca thì nửa đêm đã không trụ được nữa rồi.

Bố Phương hiện tại đầu óc vô cùng tỉnh táo, chút rượu này đối với hắn chẳng thấm thía gì.

“Bố Phương, tôi cũng không xong rồi, tôi về phòng ngủ trước đây, cậu cứ từ từ uống!” Nói xong, Vương Bàn Tử lảo đảo đứng dậy, tốn bao nhiêu sức lực mới đi về được phòng.

Bố Phương bất lực lắc đầu.

Chớp mắt một cái, lúc này bốn người Bố Phương đã đang trên đường tiến về phía sa mạc Gobi.

Vương Bàn Tử điều khiển một chiếc Ford Raptor, chiếc xe này là do Bố Phương mới mua hai ngày trước.

Ban đầu Vương Bàn Tử định kiếm một chiếc xe cũ.

Bố Phương vì không muốn lịch sử lặp lại, đã bỏ ra số tiền lớn

mua một chiếc Raptor.

“Bố Phương, lái xe này sướng thật đấy!” Lái xe, trong lòng Vương Bàn Tử sướng râm ran.

“Tất nhiên rồi, xe này hơn một triệu tệ cơ mà!” Hạo Thiên Chân phụ họa.

Hai ngày sau, một chiếc xe đang hành tiến trong sa mạc.

Kể từ khi vào sa mạc này, không hề nhìn thấy một bóng người nào, bên trong trông vô cùng hoang lương thê lương.

Không có một chút dấu vết hoạt động nào của con người.

“Ở đây sao mà hoang vu thế nhỉ?

Không lẽ chúng ta đi nhầm đường rồi?” Lời vừa dứt, ở phía trước không xa, một luồng đen kịt đang nhanh chóng ập tới.

“Mau nhìn xem, cái thứ đó là cái quái gì vậy?” Vương Bàn Tử chỉ tay về phía vật thể đen kịt ở phía trước không xa nói.

Bố Phương liếc nhìn một cái, lập tức sắc mặt đại biến vội vàng nói: “Mau, Bàn Tử, lùi xe lại, đó là bão cát đen!” Vương Bàn Tử nghe vậy, không hề do dự chút nào, dứt khoát quay đầu xe.

“Mẹ nó, chúng ta vừa mới ra đã gặp phải bão cát, ông trời không chiều lòng người nha!” Vương Bàn Tử vừa lái xe vừa chửi rủa.

“Bớt nói nhảm đi, mau lái nhanh lên, bão cát đen tốc độ nhanh hơn chúng ta đấy!” Hạo Thiên Chân đại khiếu.

Bão cát đen có tốc độ có thể đạt tới năm mươi mét mỗi giây, đang nhanh chóng ập tới.

Tốc độ của xe hoàn toàn không đuổi kịp bão cát đen.

Chương 773

"Làm sao bây giờ, chúng ta căn bản không chạy thoát được bão cát đen đâu!" Vương Bàn Tử hét lớn.

"Tiên đừng cuống, Bàn Tử dừng xe lại, hiện tại là lúc kiểm tra xem chiếc xe tôi mua một triệu tệ có đáng tiền hay không." Lúc này trong lòng Bố Phương đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng, đó là dừng xe lại.

Chiếc xe này khá nặng, hắn không tin cơn bão cát đen này có thể cuốn phăng chiếc xe đi được.

"Bên kia có một tảng đá, mau dừng xe ở bên đó!" Hạo Thiên Chân chỉ vào một khối cự thạch cách đó không tới một trăm mét nói.

Sau khi Vương Bàn Tử gật đầu, một cú vẩy đuôi đẹp mắt, mấy chục giây sau, chiếc xe đã đỗ trực tiếp sau khối cự thạch cao mấy chục mét đó.

Vương Bàn Tử kéo phanh tay, hai tay nắm chặt vô lăng.

Bố Phương cũng nắm chặt tay cầm.

Bão cát đen càng lúc càng gần.

Cơn bão cát đen đó vô cùng khủng bố, chính giữa là từng luồng đen kịt, nhìn như khuôn mặt quỷ vậy.

Tất nhiên rồi, loại bão cát sa mạc này thường xuyên xảy ra, cộng thêm nơi này không có dấu chân người, bão cát đen càng thêm hung tợn.

Thành bại tại lần này, một triệu bỏ ra có đáng hay không, phải xem lần này rồi.

Xe vừa dừng lại không lâu, cơn bão cát đen cao bằng tòa nhà bảy tám tầng đó đã trực tiếp nuốt chửng chiếc xe của Bố Phương.

Mấy người trong xe cũng không kìm được mà nhắm mắt lại.

"Rắc rắc rắc!" Có thể cảm nhận rõ ràng chiếc xe đang rung lắc.

Trái tim mấy người trong xe treo ngược lên tận cổ.

Tuy rằng bản sự của họ lớn, nhưng có câu nói rất hay, công phu cao đến đâu cũng sợ dao phay.

Loại thiên tai tự nhiên này căn bản không có bất kỳ ai có thể giải quyết hay dự phòng được.

Khoảnh khắc chiếc xe rung lắc, tâm trí Bố Phương rối bời.

"Ta sắp chết thế này sao?

Ta có chút không cam tâm, không chết trong mộ mà lại chết ở cái nơi quỷ quái này!" Nếu bão cát đen cuốn chiếc xe đi, không rơi chết thì cũng dập chết.

"Bàn gia tôi hôm nay lại phải bỏ mạng ở đây sao?" Vương Bàn Tử rống lên một tiếng.

"Rắc rắc rắc!" Chiếc xe bị kéo lê đi vài mét, nhưng không bị bay lên.

Khoảng nửa phút sau, bên ngoài cửa sổ xe đã khôi phục lại sự bình tĩnh, ban đầu bên ngoài cửa sổ như thể ngày tận thế.

Lúc này lại bình bình lặng lặng, nhìn cứ như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

Bố Phương phản ứng lại, phát hiện mọi người đều không sao, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

Lúc này Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai tay vẫn đang nắm

chặt lấy tay cầm, nhắm chặt mắt.

“Mọi người không sao rồi, xem ra một triệu tôi bỏ ra là đáng giá đấy!” Bố Phương vô cùng mãn nguyện với chiếc xe này, cũng chính chiếc xe này đã cứu mạng hắn.

“Không sao rồi sao?” Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân phản ứng lại, tức thì vui mừng khôn xiết.

Vương Bàn Tử thậm chí còn ôm chầm lấy Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca mà khóc lớn.

“Tiểu đồng chí, Tiểu Ca, vừa nãy tôi còn tưởng mình sắp chết đến nơi rồi, may mà chúng ta phúc lớn mạng lớn, lão thiên gia bảo hộ, về nhà tôi nhất định sẽ đi thắp hương cầu khấn.” “Đừng có sến súa nữa, tôi biết phía trước có một dịch trạm, trời sắp tối rồi, chúng ta mau đến dịch trạm đó đi!” Tiểu Ca chán ghét đẩy Vương Bàn Tử ra nói.

“Được rồi, mọi người đều không sao là tốt rồi, chúng ta mau đến dịch trạm của Tiểu Ca thôi!” Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử vẫn còn bị ám ảnh tâm lý nên không dám lái xe nữa, vị trí tài xế quan trọng đã được giao cho Hạo Thiên Chân đảm nhận.

Trong xe.

Bố Phương nhìn về phía Tiểu Ca hỏi: “Tiểu Ca, trước đây anh từng đến đây sao?” Tiểu Ca nghe lời Bố Phương thì lắc đầu: “Tôi cũng không biết, nhưng vừa nãy tôi cảm thấy nơi này cho tôi một cảm giác quen thuộc như đã từng gặp qua.” Nghe Tiểu Ca giải thích xong, Bố Phương càng thêm khẳng định Tiểu Ca trước đây đã từng ở nơi này.

Thân phận của Tiểu Ca vô cùng thần bí, ngay cả với tư cách là một người chơi hệ hack như Bố Phương cũng chỉ hiểu biết về thân

phận Tiểu Ca được một chút xíu thôi.

"Ai!" Vương Bàn Tử cảm khái một tiếng: "Bàn gia tôi đúng là đại nạn không chết nha!" Nói đoạn, anh ta gặm một miếng bánh quy nén trong tay.

"Nếu lần sau mỗi lần chúng ta đều có thể hóa hiểm thành lành, Bàn gia tôi về nhà sẽ trực tiếp đi mua xổ số!" Sau lộ trình kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, nhóm Bố Phương cuối cùng cũng tới được dịch trạm mà Tiểu Ca nói.

Bên ngoài dịch trạm đỗ vài chiếc xe, bên cạnh xe có không ít lạc đà.

Chương 774

Sau khi đỗ xe xong, đám người Bố Phương xuống xe.

“Lại không có ai nha, ra đón khách đi!” Vương Bàn Tử quát to một tiếng.

“Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ!” Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, từ trong dịch trạm bước ra một ông lão tầm sáu mươi tuổi.

Ông lão mặt mày cười híp mắt bước ra.

“Mấy vị, cho hỏi có việc gì không ạ?” “Lão nhân gia, trời sắp tối rồi, chúng tôi muốn ở lại đây một đêm!” Hạo Thiên Chân nói.

Ông lão nghe vậy, có chút ngại ngùng nói: “Xin lỗi mấy vị, chỗ tôi vừa có mấy vị khách đến, không còn phòng trống nữa rồi!” Ông lão vừa nói xong, Vương Bàn Tử đã lôi từ trong túi ra mấy tờ tiền giấy.

“Chỗ này chắc là đủ rồi chứ?” Quả nhiên ông lão vừa nhìn thấy xấp tiền đỏ rực thì mắt không rời ra được nữa.

Nhưng ông lão vẫn lộ vẻ khó xử.

“Không phải vấn đề tiền bạc đâu!” Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, lần nữa lôi từ trong túi ra một xấp tiền đỏ khác.

“Chỗ này đủ chưa?

Tôi ở đây một đêm, ngày mai có thể sẽ thuê thêm mấy con lạc đà!” Lão đầu nhìn thấy nhiều tiền như vậy cuối cùng cũng động tâm.

“Được thôi, vẫn còn một căn phòng trống, mấy người vào đó ở là vừa đẹp!” Ông lão cầm lấy tiền trong tay Vương Bàn Tử xong liền dẫn nhóm Bố Phương đi vào trong dịch trạm.

“Bàn Tử, cậu không thấy mình hơi hào phóng quá sao?” Hạo Thiên

Chân ghé sát người Vương Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

Vương Bàn Tử xua xua tay: "Không sao, tiền tài là vật ngoài thân, chỉ cần tiền có thể giải quyết được vấn đề thì sẽ không có phiền phức!" Khí thế của Vương Bàn Tử đúng là bàng bạc, hành vi này giản trực là điển hình của tán tài đồng tử.

Trước đây Vương Bàn Tử cũng không ít lần dùng chiêu này.

Số tiền tặng ra ngoài không có một nghìn cũng có một vạn.

Bước vào trong dịch trạm, những người bên trong đã thu hút sự chú ý của Bố Phương.

Trong sảnh dịch trạm có hai bàn khách, mặt mũi ai nấy đều hung thần ác sát, thấy nhóm Bố Phương bước vào liền lần lượt nhìn sang.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm một người trong đó rồi cười hì hì hỏi.

"Anh bạn, đi du lịch à?" "Đúng thế!" Một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi ở một bàn đứng dậy cười trả lời.

"Tôi đi du lịch, còn mấy vị làm gì ở đây?" "Tôi á." Vương Bàn Tử vừa định nói thì bị Bố Phương ngăn lại.

"Tôi là đội khảo sát, chúng tôi đến đây khảo sát địa hình, hiện tại trời cũng đã tối rồi, ở ngoài kia dựng lều cũng không an toàn, đúng lúc ở đây có cái dịch trạm nên chúng tôi muốn tá túc một đêm." "Đội khảo sát?" Người đàn ông trung niên hỏi lại.

"Đúng, tôi là tiền trạm của đội khảo sát, nếu không có gì bất ngờ thì ngày mai đại đội của tôi sẽ tới!" Bố Phương cười nói.

"Lương tổng, làm gì có đội khảo sát nào đến đây, không đúng đâu." Một người ngồi cạnh Lương Đống ghé tai nhỏ giọng nói.

Với thính lực dị thường, Bố Phương tự nhiên nghe thấy được.

Lương Đống nhìn về phía Bố Phương cười nói: "Tiểu huynh đệ, tôi tên Lương Đống, tôi làm nghề buôn đồ cổ, khó khăn lắm mới có thời gian nên tôi đưa mấy anh em đến đây du lịch!" "Ồ!" Bố Phương gật đầu: "Đi du lịch nha, vậy tốt quá, tôi không làm phiền mấy vị nữa!" Bốn người Bố Phương được ông chủ dịch trạm dẫn vào một căn phòng.

Phòng tuy không lớn nhưng vừa vặn chứa được bốn người.

Sau khi đặt đồ xuống, Vương Bàn Tử không khỏi tò mò hỏi: "Bố Phương, mấy người kia có vấn đề gì à?" "Suỵt!" Hạo Thiên Chân ra hiệu bảo Vương Bàn Tử nhỏ tiếng một chút.

"Bàn Tử, trên đời này có vị lão tổng nào lại đến cái nơi khỉ ho cò gáy này để du lịch không?

Nhìn một cái là biết có vấn đề rồi!" Đến Hạo Thiên Chân còn nhìn ra được mấy người bên ngoài có vấn đề.

Vương Bàn Tử nghe xong thì suy nghĩ kỹ lại, nhưng đầu óc đơn giản nên vẫn không nghĩ ra chuyện gì.

Lúc này Bố Phương đột nhiên nói một câu: "Đúng, Thiên Chân nói không sai, trên thế giới này có vị lão tổng nào lại đến đây du lịch chứ, tám phần là có ma, ở đây cũng chẳng có địa điểm du lịch nào!" Khí hậu ở đây vô cùng khắc nghiệt, người bình thường căn bản không chịu nổi sự thay đổi khí hậu ở đây.

Nếu là những kẻ từ nhỏ đã sống trong nhung lụa thì đến nơi này trăm phần trăm sẽ đổ bệnh nặng một trận.

"Vậy, Bố Phương, Tiểu đồng chí, hai cậu có biết họ làm gì không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân nghe xong, không ngần ngại giải thích: "Nhìn khí sắc của họ, chắc chắn là đã làm việc và sinh tồn lâu ngày ở nơi chí

âm.” Chưa đợi Hạo Thiên Chân nói hết, Vương Bàn Tử đã la lớn: “Nói nhiều thế, rốt cuộc người ta làm nghề gì?” Bố Phương mỉm cười giải thích: “Đơn giản là đào mộ quật mả.” “Đào mộ quật mả!” Bố Phương nói trúng tim đen, Vương Bàn Tử mới phản ứng lại.

“Ái chà!” “Uầy, mấy người đó đều là mộ tặc sao!” “Đúng thế!” Bố Phương và Hạo Thiên Chân lần lượt gật đầu.

“Bàn Tử à, cái gã tự xưng là Lương Đống làm buôn đồ cổ kia, đồ cổ chẳng phải là đồ bồi táng trong mộ sao!” Bố Phương nói.

“Ối giời ơi!” “Chúng ta gặp đồng nghiệp rồi!” Vương Bàn Tử kinh hô.

Chương 775

"Sai, không phải đồng nghiệp, người ta là tặc, chúng ta thì không phải!" Hạo Thiên Chân phản bác.

"Bố Phương, vậy chúng ta làm sao, tôi đoán mục tiêu của họ cũng giống chúng ta!" Bố Phương xua xua tay: "Đừng hoảng, chúng ta hiện tại chẳng phải đang thiếu người dò đường sao?

Bên ngoài có mấy cái bia đỡ đạn đấy!" Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe xong, lập tức hiểu được tâm tư nhỏ của Bố Phương.

Vương Bàn Tử nháy mắt cười nói: "Bố Phương, cậu em càng ngày càng tinh quái rồi đấy!" Bố Phương bất lực xua tay: "Không còn cách nào khác, thân tại giang hồ, thân bất do kỷ mà!" Có vẻ như đang cảm khái "Vô địch thật tịch mịch!".

Bởi vì hắn biết lần này xuống mộ sẽ vô cùng nguy hiểm, Bố Phương có một loại trực giác rằng ngôi mộ này sẽ nguy hiểm hơn gấp nhiều lần so với những ngôi mộ trước đây.

Trong khi chưa biết tình hình ở đó thế nào, Bố Phương không đời nào đi nạp mạng.

Hơn nữa, mấy tên mộ tặc kia cũng chỉ là lũ thổ phu tử mà thôi.

Cũng không thể tinh thông kiến thức và các điều cấm kỵ trong việc đổ đấu được.

Trừ khi trong đội ngũ của họ có người của tứ đại môn phái, nếu không đi chỉ có con đường chết.

"Được rồi, Bàn Tử mau đi chuẩn bị đồ ăn đi, mệt cả ngày rồi, ăn chút gì đó rồi đánh một giấc thật ngon." "Rõ!" Vương Bàn Tử gật đầu xong liền đi ra ngoài, một lát sau từ trong xe mang ra một cái nồi lẩu

uyên ương.

Hạo Thiên Chân thấy vậy không nhịn được hỏi: "Bàn Tử, cậu mang cả cái thứ này theo à?" "Tất nhiên rồi, đi với Bàn gia tôi thì phải học cách tận hưởng cuộc sống, trước khi xuống mộ làm một bữa lẩu không phải là quá tuyệt sao?" Vương Bàn Tử cười nói.

Sau khi rượu no cơm say, mấy người mệt mỏi cả ngày trời liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, trong giấc mộng Bố Phương nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

Hắn lập tức bật dậy, mặc quần áo xong liền rón rén bước ra ngoài phòng.

"Lão Tứ, nhỏ tiếng một chút, nếu làm tỉnh giấc mấy người của đội khảo sát bên trong kia, kế hoạch lần này của chúng ta hỏng bét mất." "Nhưng Nhị ca, mấy thứ này nặng quá, lần này chúng ta đi có cần thiết phải mang theo nhiều đồ thế này không?" "Lão Tứ, ta nói cho chú biết, nơi chúng ta sắp tới là một ngôi đại mộ, nghe nói là mộ hoàng đế đấy, chúng ta mà làm xong vụ này thì nửa đời sau không cần lo nghĩ gì nữa." "Cứ theo đại ca mà làm cho tốt!" Bố Phương nhờ vào ánh trăng mờ nhạt có thể thấy trong những chiếc bao tải của đám người kia đều là những thứ cần dùng khi xuống mộ.

Như xẻng Lạc Dương, hỏa chiết tử, chân sau của lừa đen, vân vân.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của mình, những người này chuyên nghề đào mộ quật mả." Bố Phương suy đoán, vũ khí trang bị của những người này có thể chắc chắn trăm phần trăm mục tiêu của họ đều giống nhau.

Hơn năm phút sau, hai chiếc xe xuất phát.

Bố Phương quay người về phòng gọi tỉnh tất cả nhóm Hạo Thiên Chân.

“Bố Phương, trời còn chưa sáng mà?

Dậy sớm thế làm gì?” Vương Bàn Tử dụi mắt hỏi.

“Mau, chuẩn bị đồ đạc, đám mộ tặc kia đi rồi, chúng ta bám theo sau!” Vương Bàn Tử bất đắc dĩ dậy, đến khi chuẩn bị xong đồ đạc thì phía chân trời đã hửng sáng.

Trong xe.

Vương Bàn Tử ngáp một cái: “Bố Phương, chúng ta đuổi theo kiểu gì đây?

Người ta đi cũng phải gần một tiếng rồi!” “Cứ theo vết bánh xe mà đi!” Đám mộ tặc đó xe chở rất nặng, đường đi nhất định sẽ để lại dấu vết.

Vương Bàn Tử khởi động xe, lần theo vết bánh xe mà lái.

Đúng lúc này trời sắc bỗng nhiên tối sầm lại, giống như ngày tận thế vậy.

“Ngọa tào, tận thế giáng lâm à?” Trời mới lờ mờ sáng, vừa đi ra không bao lâu trời đất đã tối sầm.

Bố Phương ngẩng đầu nhìn bầu trời một cái, cảm thấy không ổn liền vội vàng hô: “Bàn Tử, mau quay về, tôi đoán chắc lại là bão cát đen rồi!” Vương Bàn Tử nghe thấy bão cát đen thì đâu dám do dự, dứt khoát quay đầu về dịch trạm.

May mà mới đi ra được năm phút.

Cầm lái chiếc xe, Vương Bàn Tử đạp lút ga, chỉ mất một phút là đã quay về được dịch trạm.

Mấy người vội vàng xuống xe.

“Vương Bàn Tử đỗ xe cho vững vào, chúng ta mau vào trong nhà tránh thôi!” Lúc này gió cát rất lớn, trời đất mù mịt như ngày tận thế.

“Được rồi, Tiểu đồng chí vào trước đi, tôi xong ngay đây!” Đám người Bố Phương vào trong nhà, một lúc sau Vương Bàn Tử cũng vào theo.

“Ối giời ơi, bão cát lúc nào không đến lại cứ nhắm vào lúc này!” Vương Bàn Tử thầm chửi.

“Hiện tại chỉ có bão dừng thì chúng ta mới đuổi theo được!” Hạo Thiên Chân trầm giọng nói.

“Đuổi kiểu gì đây?

Vết xe chắc chắn bị gió cát vùi lấp hết rồi.” Vương Bàn Tử buột miệng nói.

Chương 776

"Không cần lo lắng, tôi có bản đồ!" Hiện tại việc có đuổi kịp đám mộ tặc kia hay không không còn quan trọng nữa, trong tay đã có bản đồ.

Có bản đồ trong tay, tin rằng chẳng bao lâu nữa sẽ phát hiện ra tung tích của đám mộ tặc đó.

"May thật đấy, may mà quay về sớm, không thì đều phải chết ở cái sa mạc khỉ ho cò gáy này rồi." Đúng lúc này, từ trong một căn phòng, ông chủ dịch trạm bước ra.

Ông lão có vẻ đã quá quen với việc này, dường như những chuyện thế này thường xuyên xảy ra.

"Lão già, bao giờ thì bão dừng?" Vương Bàn Tử lớn tiếng hỏi.

Ông lão lắc đầu, rít một hơi thuốc lào: "Không mất nửa ngày hay một ngày thì bão không dừng được đâu, các người đến cũng không đúng lúc, hiện tại đang là mùa bão." "Cho nên nha, nếu không muốn chết thì từ đâu đến hãy quay về đó đi!" Nói xong, ông lão rít mạnh một hơi thuốc lào.

"Lão nhân gia, bão cát thường xuyên xảy ra sao?" Bố Phương hỏi.

Ông lão a a cười chỉ vào Bố Phương: "Chàng trai trẻ, đúng vậy, bão cát đen ở vùng này của tôi là chuyện thường ngày." "Mấy chục năm trước, ở đây có một ngôi làng cơ, nhưng trận bão mười lăm năm trước đã khiến tất cả mọi người đều chết hết, chỉ còn mình tôi sống sót, giờ chỉ có thể thủ ở cái dịch trạm này thôi." "Kể từ sau trận bão đó, bão cát ở đây hầu như không bao giờ ngừng." "Uầy, ở đây thường xuyên xảy ra bão lớn bão nhỏ sao?" Vương Bàn Tử phụ họa.

“Không sai!” Ông lão gật đầu.

“Vậy lão nhân gia sao ngài không chuyển đi nơi khác, sao lại chọn sống ở cái nơi nguy hiểm này?” Một câu hỏi của Hạo Thiên Chân đã trúng vào trọng điểm.

Ông lão thở dài một tiếng.

“Ai!” “Tôi đều đã già rồi, còn chuyển đi đâu được nữa, vả lại đây cũng là nơi tôi lớn lên, tuy rằng vật đổi sao dời, nhưng nơi này mãi mãi là nơi trái tim tôi hướng về.” Ông lão nhìn về phía mấy người Bố Phương lần nữa nói: “Hậu sinh, lão già tôi khuyên một câu, đây không phải nơi các người nên đến.” “Nếu nghe lời tôi thì hãy khẩn trương rời khỏi nơi này đi.” Nói xong, ông lão quay người bước vào phòng.

Sau khi ông lão đi, Hạo Thiên Chân nhìn về phía Bố Phương có chút lo lắng hỏi: “Bố Phương, vậy chúng ta nên làm gì?” “Đợi bão dừng chúng ta lập tức lên đường!” Bố Phương chẳng hề lo lắng về bão cát, bao nhiêu năm qua chuyện gì hắn chẳng từng gặp, khu khu một trận bão không đủ để khiến hắn sợ hãi.

“Đúng, sợ cái gì bão cát, Tiểu đồng chí quên năm xưa chúng ta từng bước đi thế nào rồi à, chuyện gì chúng ta chẳng từng gặp qua.” “Bàn gia tôi có câu này: binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn!” Đến trưa bão cát cuối cùng cũng ngừng, lúc này ngoài trời thời tiết trong lành, không một gợn mây, gió lặng sóng yên nhìn cứ như chẳng có chút nguy hiểm nào.

Bố Phương khởi động xe.

Chiếc Raptor vô cùng bá đạo như một con mãnh thú phát cuồng trực tiếp phi bôn đi.

Trong xe Hạo Thiên Chân đang chăm chú nhìn bản đồ.

Vương Bàn Tử liếc nhìn bản đồ một cái rồi hỏi: “Tiểu đồng chí,

hiện tại chúng ta đang ở vị trí nào?" "Chúng ta chắc đang ở vòng ngoài, cách đích đến còn một khoảng cách xa, nếu cứ giữ tốc độ hiện tại thì tôi đoán phải đến trưa mai mới tới nơi." Hạo Thiên Chân mặt đầy nghiêm túc nói.

"Ối giời, lâu thế mới tới sao?" Vương Bàn Tử không dám tin.

Bố Phương đang lái xe đột nhiên hỏi: "Thiên Chân, nếu tốc độ xe của tôi luôn giữ ở mức một trăm tám mươi dặm thì sao?" "Sáng mai chắc là tới, hoặc là chúng ta có thể tới vào lúc nửa đêm." Lời Hạo Thiên Chân vừa dứt, khóe miệng Bố Phương khẽ nhếch lên.

"Ngồi cho vững vào, tôi sắp bắt đầu tung chiêu đây!" Nói xong, Bố Phương đạp lút ga.

"Oanh!" Chỉ nghe thấy một tiếng oanh, tốc độ xe vốn đang ở mức bảy tám mươi dặm đã trực tiếp vọt lên một trăm ba mươi dặm.

Tốc độ không ngừng tăng cao.

Không biết từ lúc nào, tốc độ xe đã đạt đến mức kinh người là hai trăm ba mươi dặm.

"Mẹ kiếp." Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bị tốc độ đột ngột này làm cho choáng váng.

Ngay cả Tiểu Ca đang ngồi ở ghế phụ nhắm mắt dưỡng thần cũng không nhịn được mà mở mắt ra nhìn một cái.

"Bố Phương, lái chậm thôi!

Bàn gia tôi say xe mất." Bố Phương như không nghe thấy gì, tốc độ xe vẫn không có ý định giảm xuống mà liên tục tăng lên.

Không biết từ lúc nào, kim đồng hồ tốc độ đã kịch kim.

Bố Phương đối với tốc độ hiện tại cũng vô cùng mãn nguyện, một triệu tệ bỏ ra quả là đáng giá.

Tốc độ hai trăm dặm được duy trì hơn nửa tiếng đồng hồ.

Trong xe, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, mỗi lần xe xóc nảy là lại có cảm giác muốn nôn mửa.

"Bố Phương!" "Bố Phương!" Vương Bàn Tử nhắm mắt hét lên.

"Bố gia, dừng xe đi, tôi sắp không xong rồi!" Bố Phương dừng xe lại.

Xe còn chưa đỗ vững, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã mở cửa xe lao xuống nôn thốc nôn tháo.

Ngay cả Tiểu Ca thần bí cũng không chịu nổi mà nôn theo.

"Bữa trưa hôm nay coi như công cốc rồi, nôn sạch sành sanh!" Vương Bàn Tử nhìn đống hỗn độn trên đất bất lực nói.

Bố Phương châm một điếu thuốc, từ trên xe đi xuống tựa vào nắp ca-pô, mặt mày bình tĩnh vô cùng.

Chương 777

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Bố Phương.

“Bố Phương, sau này tôi mà còn ngồi xe cậu nữa, tôi làm cháu cậu luôn!” “Nôn xong chưa?

Nôn xong thì lên xe, anh đưa đi đua xe tìm cảm giác mạnh!” Nói xong, Bố Phương lên xe.

Ban đầu Bố Phương không thích lái xe, nhưng vừa lái một cái là thấy cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Mấy người kia bất lực đành phải lên xe.

“Đừng mà, Bố Phương lão nhân gia nghỉ ngơi đi, trọng trách tài xế cứ giao cho tôi!” Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mặt mày đầy vẻ sống không bằng chết.

“Đợi tôi lái thêm một đoạn nữa, tôi đưa các cậu đi tìm cảm giác mạnh!” Nói xong, Bố Phương đạp mạnh chân ga.

“Oanh!” Chiếc xe đột nhiên gầm rú lên, như một con dã thú phát điên.

Trong xe, nhóm Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy một trận choáng váng.

Mãi đến khi Bố Phương lái thêm vài tiếng đồng hồ nữa mới giao lại trọng trách tài xế cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử chạm vào vô lăng mà suýt chút nữa thì khóc.

Cuối cùng cũng không phải bị cái tên ác ma Bố Phương này hành hạ nữa.

Dần dần trời tối sầm lại, bốn người Bố Phương tìm một nơi nghỉ

lại.

Đốt một đống lửa, Vương Bàn Tử nhìn môi trường xung quanh cảm khái một tiếng: "Đây đúng là một nơi tốt nha!" Bố Phương vốn đang nhắm mắt dưỡng thần nghe thấy câu nói của Vương Bàn Tử liền mở mắt ra, bấy giờ mới phát hiện nơi này không đơn giản.

"Ở đây mà là nơi tốt sao?" Hạo Thiên Chân lại cảm thấy chẳng có gì khác thường.

Vương Bàn Tử cười một cái, cố tỏ ra thần bí nói: "Tiểu đồng chí, cậu không hiểu đâu, đất này mà đặt ở trên trời thì chắc chắn là nơi thần tiên ở." "Phong thủy ở đây vô cùng tốt, nếu tôi không đoán nhầm thì phong thủy nơi này được gọi là Thần Tiên Bát Thủy." "Nhìn những hòn đá xung quanh mọc ra không ít cỏ dại kìa, điều đó chứng tỏ nước mưa ở đây dị thường sung túc, hoặc giả là gần đây có sông ngầm." Nói đoạn, Vương Bàn Tử nhìn về phía Bố Phương: "Bố Phương, cậu thấy sao?" Bố Phương mỉm cười: "Bàn Tử nói không sai, phong thủy ở đây đúng là rất tốt, giới trong nghề gọi kiểu phong thủy này đúng như Bàn Tử nói là Thần Tiên Bát Thủy." "Thần Tiên Bát Thủy?" Hạo Thiên Chân nghe xong thì mù tịt, về phương diện phong thủy này anh ta không hề có nghiên cứu.

Tất nhiên rồi, Vương Bàn Tử cũng chỉ biết sơ sơ mà thôi.

"Đúng, cục diện Thần Tiên Bát Thủy, phong thủy này nếu đặt ở cổ đại thì hẳn sẽ có không ít người tranh giành nơi này." "Nơi này không chỉ có thể dựng nhà xây mộ, người sống ở đây sẽ được phong thủy bảo hộ giàu sang, nếu đặt mộ trủng ở đây thì con cháu hậu đại cũng sẽ hạnh phúc an khang." "Ồ hô!" Vương Bàn Tử nghe vậy cũng đã hiểu ra.

"Chỗ này tốt đấy, sau này Bàn gia tôi sẽ xây mộ ở đây!" Vương Bàn Tử nói đùa.

Bố Phương tiếp tục nói: "Có điều, phong thủy Thần Tiên Bát Thủy cũng có một nhược điểm, đó là quan quách của chủ nhân mộ hoặc bất kỳ chiếc quan tài nào trong mộ đều không được chạm đất, nếu không phong thủy Thần Tiên Bát Thủy hoàn mỹ sẽ bị phá vỡ." "Nếu gần đây có mộ thì quan tài trong mộ chắc chắn đều được treo lơ lửng trên không trung." "Bố Phương, tôi thấy cậu ngày càng soái rồi đấy, tôi muốn sinh con cho cậu quá!" "Cái thằng này, cút sang một bên đi!" Vương Bàn Tử ngoại trừ hứng thú với minh khí trong mộ, đối với phương diện phong thủy cũng vô cùng hứng thú.

Đúng lúc này, từ trong ống tay áo Bố Phương, con thần thú Tỳ Hưu nhỏ chui ra, nhảy xuống đất.

"Ra ngoài rồi à?" Tỳ Hưu nhỏ không thèm để ý đến Bố Phương, quay đầu nhìn một cái rồi ra hiệu bảo Bố Phương đi theo.

"Đi thôi, nó bảo tôi đi theo, chắc gần đây có bảo bối, Bàn Tử mang theo đồ nghề!" "Rõ!" Vương Bàn Tử biết Tỳ Hưu ra tay thì chắc chắn gần đó sẽ có bảo vật.

Mang theo đồ nghề, đám người Bố Phương đi theo thần thú Tỳ Hưu nhỏ cách doanh trại tầm năm trăm mét thì phát hiện ra một cái giếng.

Tỳ Hưu nhỏ đứng trước giếng, lắc đầu như muốn bảo Bố Phương rằng dưới cái giếng này có bảo bối.

"Giữa sa mạc lớn mà lại có một cái giếng sao?" Hạo Thiên Chân lầm bầm một tiếng.

Đồng tình với anh ta còn có Vương Bàn Tử.

"Ối giời ơi, giữa đại sa mạc mà có một cái giếng, Bàn gia tôi thật đúng là lần đầu nghe thấy chuyện lạ thế này." Đi cùng với Bố Phương còn có Vương Bàn Tử.

“Vãi chưởng, giữa đại sa mạc lại có một miệng giếng, Béo gia tôi thật sự thấy chuyện lạ đó đây rồi.” “Giếng này chắc là thông thẳng đến con sông ngầm dưới lòng đất lúc nãy, nhóc con này dẫn tôi đến đây thì dưới đáy giếng chắc chắn có đồ!” Bố Phương suy đoán.

Hắn dùng đèn pin soi xuống dưới, phát hiện miệng giếng rất sâu, bên dưới có tiếng nước chảy róc rách.

Giếng sâu khoảng chừng mười lăm mét, đoạn mười mét đổ xuống không gian dị thường rộng mở.

“Bàn Tử, chuẩn bị cho tôi một sợi dây thừng, tôi tò mò xem bên dưới có gì!” Sau khi dây thừng chuẩn bị xong, Bố Phương buộc dây vào người rồi chậm rãi hạ xuống.

Khi gần chạm đáy, hắn nhìn thấy một cánh cửa đá vẽ đầy bích họa, bên cạnh cửa đá chất đống rất nhiều minh khí.

Bố Phương dựa vào các nét vẽ trên cửa đá suy đoán ngôi mộ này có lẽ là từ đời Nguyên.

“Bàn Tử, Thiên Chân, Tiểu Ca, bên dưới có một ngôi mộ đời Nguyên, xuống đây đi!” Vương Bàn Tử vừa nghe thấy dưới này có mộ, trong lòng tức khắc vui mừng khôn xiết, vội vàng ôm lấy thần thú Tỳ Hưu nhỏ.

“Béo gia tôi yêu chết mày rồi.” Hắn không quên cọ cọ vào người Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu nhỏ có vẻ rất ghét bỏ, trực tiếp vùng vẫy thoát khỏi tay hắn.

Một lát sau, Hạo Thiên Chân và những người khác cũng xuống tới nơi.

Chương 778

Mấy người đứng trước cửa đá.

"Vãi thật, không ngờ bên dưới lại là một ngôi mộ!" Vương Bàn Tử thốt lên kinh ngạc, ánh mắt ngay lập tức chuyển hướng sang đống minh khí chất cạnh cửa đá.

Bố Phương và Hạo Thiên Chân thì nghiên cứu những bức bích họa trên cửa đá.

"Thiên Chân, tôi sơ bộ phán đoán đây là mộ táng thời kỳ nhà Nguyên, cậu thấy sao?" Bố Phương hỏi.

Hạo Thiên Chân nhìn bích họa cũng nói: "Xem những hình người khắc trên bích họa này, từ trang phục mà xét thì đúng là đời Nguyên rồi." Trên cửa đá có một sợi xích sắt rỉ sét.

"Tôi vào xem quy mô mộ táng thế nào!" Nói đoạn, Bố Phương một tay nắm chặt sợi xích sắt rồi mạnh bạo dùng lực.

"Rầm rầm rầm!" Cửa đá đột ngột rung chuyển, cánh cửa đá bụi bặm đã phong kín bấy lâu rơi xuống không ít bụi trần.

Cửa đá chậm rãi mở ra, phía sau là một đường hầm.

Hai bên đường hầm cũng khắc rất nhiều bích họa.

Những bức bích họa này đều vô cùng rõ nét, nếu để đám khảo cổ phát hiện ra thì chắc chắn họ sẽ phát điên vì vui sướng.

Bởi vì trong lịch sử khảo cổ, mộ huyệt đời Nguyên được phát hiện rất ít, người ta không hiểu rõ về văn hóa vương triều Nguyên năm xưa.

Hiện tại, bích họa trong đường hầm đa số khắc họa phong tục văn

hóa thời đó.

Bích họa hai bên đường hầm khắc họa sống động như thật, màu sắc dị thường tươi tắn.

Cuối đường hầm có một cánh cửa đá khác, nhưng cánh cửa này không có bích họa.

"Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, bên trong thực sự là một ngôi mộ đời Nguyên!" Bố Phương lấy máy ảnh ra chụp lại những bức bích họa này.

Coi như làm khảo cổ, chờ xong việc sẽ mang những bức ảnh này về cho mấy vị giáo sư già xem, cũng là di sản văn hóa.

"Mọi người xem kia là cái gì?" Nghe Vương Bàn Tử nói, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn theo hướng hắn chỉ.

Chỉ thấy chỗ Vương Bàn Tử chỉ có một cái đỉnh nhỏ.

Trên đỉnh nhỏ khắc không ít phù văn, trông đặc biệt quỷ dị.

Vương Bàn Tử cầm cái đỉnh nhỏ đó lên nhìn một lát, không nhìn ra manh mối gì liền đưa cho Bố Phương.

Bố Phương tiếp lấy nhìn qua, trong lòng tức khắc có đáp án.

"Cái đỉnh này chắc là đồ dùng để tế tự, bên trong lẽ ra phải có một cái đỉnh lớn, chỉ là không biết đã đi đâu rồi." "Mấy cái văn lộ trên này tôi thấy là dùng để trấn áp quỷ thần đấy." Vương Bàn Tử nghe Bố Phương nói thì lập tức hiểu ra.

"Bố Phương, liệu có khi nào trước đó có người ghé thăm nơi này rồi không, thấy tiểu đỉnh này nhỏ quá không đáng tiền nên không lấy, chỉ lấy đi cái đại đỉnh tế tự kia?" "Cũng không phải là không có khả năng, tôi đi vào mộ thất chính xem sao!" Tuy quy mô mộ táng này không lớn, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng vẫn đầy đủ.

Ở góc đường hầm chất đống rất nhiều minh khí và bích họa trên tường.

Mấy người đi tới trước cửa đá.

"Xem thử có cơ quan nào mở được cửa đá không!" Bố Phương nói.

"Không cần đâu, tôi thấy chắc là không có cơ quan gì đâu!" Vương Bàn Tử đứng trước cửa đá, dùng man lực cứng rắn đẩy cánh cửa đá nặng ngàn cân ra.

"Hắc hắc!" Hắn cười hì hì: "Bố Phương, Thiên Chân, sau này mấy loại việc dùng thể lực cứ giao cho tôi, chuyện cần dùng não thì hai người giải quyết." "Đi, vào trong xem nào!" Quả nhiên không ngoài dự liệu của Bố Phương, phía sau cánh cửa đá này chính là mộ thất chính.

Có một cỗ quan tài đá khổng lồ được treo bởi ba sợi xích sắt, cách mặt đất khoảng chừng ba mươi phân.

"Đây đúng là mộ thất chính rồi!" "Ầm ầm ầm!" Nhóm Bố Phương vừa bước vào trong mộ thất, cánh cửa đá phía sau đột ngột đóng sầm lại.

Vương Bàn Tử thấy thế vội vàng chạy lại định mở cửa đá ra lần nữa.

Nhưng dù hắn có dùng bao nhiêu lực, cửa đá vẫn bất động thanh văn.

"Bàn Tử, khoan hãy lo cánh cửa đó, cửa này chắc có thể mở từ bên ngoài, bên trong chắc chắn sẽ có chỗ thoát ra!" Nói xong, Bố Phương tiến về phía quan tài đá.

Bên trong quan tài đá nằm là ai thì Bố Phương cũng không biết.

Ở đây cũng không có tấm văn bia nào để xác định thân phận chủ mộ.

"Chủ mộ này cũng nghèo quá đi, bên ngoài có vài món minh khí không đáng mắt, vào đến mộ thất chính rồi mà một món minh khí cũng không có." Vương Bàn Tử nhìn thấy trong mộ thất chính không có minh khí, tâm tình đang kích động lập tức hụt hẫng.

"Bố Phương, nhìn xem, đây có phải văn bia của chủ mộ không?" Lúc này Hạo Thiên Chân đột nhiên kêu lên.

Bố Phương nghe vậy liền đi tới bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Chương 779

Dưới chân Hạo Thiên Chân có một phiến đá khắc chữ, chữ trên phiến đá là văn tự thời nhà Nguyên.

"Văn tự này nhìn giống chữ Khiết Đan, nhưng nhìn kỹ lại không giống!" Hạo Thiên Chân thắc mắc.

"Loại văn tự này chắc là văn tự riêng của một số dân tộc thiểu số thời bấy giờ, tôi từng thấy trong một cuốn sách cổ, nhưng ghi chép về nó rất ít, tôi cũng không nhận ra trên đó viết gì!" Chữ khắc trên phiến đá ngoằn ngoèo, có những chữ Bố Phương không biết.

Hiện tại chủ mộ là ai không quan trọng, quan trọng là tìm hiểu văn hóa đời Nguyên lúc đó.

Đối với văn hóa đời Nguyên, hiểu biết hiện nay vô cùng ít ỏi.

Quan sát kỹ cấu tạo mộ thất một hồi, Bố Phương không phát hiện thêm gì nữa.

"Được rồi, chỉ là một ngôi mộ nhỏ thôi, chúng ta về nghỉ ngơi trước đã, Thiên Chân đi cùng tôi tìm cơ quan, bên trong chắc chắn sẽ còn một cánh cửa đá nữa!" "Được!" Hạo Thiên Chân gật đầu rồi nghiêm túc tìm kiếm cơ quan trong mộ thất.

Lục lọi khắp mộ thất một lượt vẫn không thấy cơ quan đâu.

Ánh mắt Bố Phương hướng về cỗ quan tài đá đang treo kia.

"Xem ra tôi buộc phải mở nó ra xem rồi!" Bố Phương lẩm bẩm một tiếng.

"Bàn Tử, tôi sẽ mở quan tài đá ra xem!" Vương Bàn Tử vừa nghe thấy muốn mở quan tài, trong lòng lại kích động, sớm biết vậy đã mở ra xem bên trong có gì rồi.

“Được thôi, việc chân tay này cứ giao cho Béo đây!” “Được!” Bố Phương khẽ gật đầu: “Bàn Tử, đừng để quan tài chạm đất.” “Yên tâm đi!” Nói xong, Vương Bàn Tử đi tới bên quan tài đá, hai tay đặt lên nắp quan tài rồi trực tiếp dùng lực.

“Bịch!” Quan tài đá mở ra.

Bên trong quan tài không có đồ gì cả, nhưng ở rìa trong của quan tài có một vật như cái móc đinh thu hút sự chú ý của Bố Phương.

Người trong quan tài sớm đã hóa thành một đống xương trắng.

Không ngoài dự liệu, trong quan tài cũng không có đồ bồi táng danh quý, ngoài vài món đồ chơi nhỏ thì không còn gì khác.

“Bố Phương, trong này chẳng có cái vẹo gì cả!” Bố Phương đi tới bên quan tài đá, vươn tay chộp lấy cái móc đinh kia rồi mạnh bạo kéo một cái.

“Rầm rầm rầm!” Phía sau mọi người xuất hiện một cánh cửa đá, cửa đá chậm rãi nâng lên.

“Quả nhiên là cơ quan!” “Bàn Tử đậy nắp quan tài lại, chúng ta đi thôi.” Mấy người lại bước vào một đường hầm.

Đường hầm này đơn giản là vượt ngoài dự tính.

Bên trong đường hầm là một đống hỗn độn, trên đất có không ít dấu chân, minh khí bị đập vỡ khắp nơi.

“Vãi thật, xem ra có kẻ đã ghé thăm nơi này trước chúng ta rồi!” “Dấu chân trên đất còn mới, xem ra chắc là đám mộ tặc sáng nay!” Tiếp tục đi về phía trước, một cánh cửa đá khổng lồ đã bị nổ tung, gạch đá văng tung tóe khắp nơi.

Trên cửa đá có khắc không ít bích họa trân quý.

“Lũ mộ tặc khốn kiếp, bích họa này vô cùng trân quý mà bị chúng

nổ nát bét thế này!" Hạo Thiên Chân mắng.

"Cũng may chúng không vào được mộ thất chính, nếu không là đi tong hết!" Bố Phương nói.

"Hử?" Vương Bàn Tử ngẩn ra, không hiểu ý của Bố Phương.

"Có liên quan đến phong thủy bên trong, Bàn Tử có biết tại sao lúc nãy cỗ quan tài kia phải treo lên không?" Đối mặt với câu hỏi của Bố Phương, cả Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều lắc đầu không biết.

"Chủ mộ lúc còn sống chắc chắn đã làm không ít việc ác, trước khi lâm chung khẳng định là không cam lòng chết, sau khi chết có người tìm cho hắn chỗ này." "Chỉ cần cỗ quan tài kia chạm đất, tai nạn sẽ giáng xuống!" "Tôi nói nhiều vậy chắc mọi người hiểu rồi chứ?" Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử gật đầu ra vẻ đã hiểu.

"Cũng không còn sớm nữa, chúng ta về doanh trại nghỉ ngơi đi, sáng mai tiếp tục lên đường để cố gắng chiều mai tới nơi." "Chỉ tiếc cho cánh cửa đá bị thuốc nổ phá hỏng kia!" Một lúc sau, mấy người đã đi ra ngoài.

"Cuối cùng cũng ra rồi!" "Về nghỉ ngơi thôi!" "Nhìn kìa, bên kia có ánh lửa!" Mấy người nhìn sang, xuyên qua ánh lửa có thể thấy chừng mười người đang vây quanh đống lửa.

Đám người đó không phải ai khác chính là nhóm mộ tặc kia.

"Ơ, đó chẳng phải mấy người ở trạm nghỉ sao?" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

"Suỵt, nhỏ tiếng thôi đừng nói chuyện!" Hạo Thiên Chân khẽ nhắc.

"Đại ca, bao lâu nữa chúng ta mới tới đích?" Một thanh niên ngồi cạnh Lương Đống hỏi.

Lương Đống không nói gì, nhìn về phía một lão già đeo kính gọng đen cạnh đống lửa.

“Lý tiên sinh, bao lâu nữa chúng ta sẽ đạt tới đích?

Nhìn đám anh em của tôi đều đợi sốt ruột cả rồi.” Lý Hán không nói gì, chậm rãi lấy từ trong ba lô ra một thứ gì đó ố vàng giống như bản đồ.

Nhóm Bố Phương liếc mắt cái nhận ra ngay thứ trong tay Lý Hán.

Chương 780

"Bố Phương, đó chẳng phải bản đồ da dê sao?

Lão ta cũng có à?" "Không biết nữa, cứ xem đã!" Bố Phương khẽ nói.

Lý Hán nhìn bản đồ da dê trong tay một hồi mới chậm rãi mở miệng: "Nếu không có gì ngoài ý muốn thì trưa mai tôi sẽ tìm thấy!" "Muộn chút thì chiều, bảo anh em cẩn thận một chút, nơi đó nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng nhiều." "Chúng ta đi thôi, về doanh trại trước!" Một lát sau nhóm Bố Phương đã rời đi, trở về doanh trại.

"Bố Phương, Thiên Chân, ngày mai chúng ta phải xuất phát sớm một chút, không thì bị chúng nẫng tay trên mất, lúc đó bảo bối bên trong mất sạch!" Vương Bàn Tử có chút lo lắng, sợ bảo bối trong mộ bị người ta lấy trước thì phiền.

"Bàn Tử, yên tâm đi, lúc nãy ông lão kia cũng nói nơi đó nguy hiểm, căn bản không dễ vào thế đâu!" Bố Phương cười nói.

Tiếp đó lại bồi thêm: "Mấy thứ bảo bối ông nhắm tới chắc chắn không sao đâu." Lúc này Hạo Thiên Chân đi tới.

"Trong nhóm người đó có một chuyên gia, tấm bản đồ da dê trong tay Lý tiên sinh kia chắc chắn giống hệt tấm trong tay tôi." "Tê!" Vương Bàn Tử cũng nhận ra vấn đề.

"Tôi cũng thấy lạ đây, sao lão già đó lại có bản đồ giống hệt chúng ta nhỉ?

Chẳng lẽ lão cũng vào ngôi mộ của thủ lĩnh bộ lạc đó rồi lấy được bản đồ giống chúng ta?" "Lạ thật, chẳng phải nơi đó chỉ có chúng ta vào được sao?" "Cái này tôi cũng không biết nữa!" Hạo

Thiên Chân lắc đầu.

“Được rồi, đừng đoán mò lão lấy từ đâu nữa, mệt cả đêm rồi chúng ta cũng nên nghỉ ngơi thôi.” Bố Phương nói xong liền chui vào lều của mình.

Thời gian trôi mau, trời mờ mờ sáng.

Buổi sáng ở sa mạc có chút se lạnh.

Trong giấc ngủ, Bố Phương đột ngột nghe thấy một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Hắn giật mình tỉnh giấc.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng vậy.

“Vãi, nhà ai nổ bình gas hay sao vậy?” Vương Bàn Tử trong lều chửi bới om sòm.

“Bố Phương, chuyện gì thế?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Tiếng nổ, mau gọi Bàn Tử thu dọn đồ đạc, đám mộ tặc kia bắt đầu ra tay rồi!” Mấy chục phút sau, Bố Phương đã dọn xong đồ đạc vội vàng lên đường, ngay cả bữa sáng cũng không kịp ăn.

“Tiếng nổ ở đâu ra thế nhỉ, chẳng lẽ gần đây có máy bay rơi?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Chắc chắn là do đám mộ tặc kia làm rồi!” Hạo Thiên Chân tiện miệng đáp.

Nửa giờ sau, mấy người đến doanh trại của nhóm mộ tặc tối qua, phát hiện nơi đó đã trống không, chỉ còn lại ít rác thải.

“Vãi thật, mấy thằng cháu này chạy nhanh thế, trời còn chưa sáng đã đi rồi!” “Đi, chúng ta đuổi theo ngay.” Mấy người lên xe, hướng về phía phát ra tiếng nổ.

Nơi đó tan hoang, trên đất đầy những mảnh đá vụn bị nổ nát.

"Ở đây có đá à?

Chẳng lẽ?" Bố Phương dường như hiểu ra, quan sát xung quanh đống đá vụn thì phát hiện một cái hang bị thuốc nổ phá ra.

Phóng mắt nhìn vào, có thể thấy trong hang đầy gạch xanh.

Bên dưới có mộ.

Bố Phương lập tức có đáp án.

Có điều ngôi mộ này bị phá hoại vô cùng thê thảm.

"Lại một ngôi mộ nữa à!" Vương Bàn Tử thốt lên khi biết đó là mộ.

"Tôi xuống xem sao!" Nhóm Bố Phương chui vào hang, bên trong quả nhiên là một mộ thất, quan tài đá ở giữa đã bị mở tung, thậm chí bộ xương khô bên trong cũng văng vãi quanh quan tài.

"Đây là việc con người làm à?" Một cỗ quan tài đang yên lành giờ lại biến thành thế này.

"Đứa nào làm mà ác thế, không sợ bị trời phạt à?" Vương Bàn Tử cũng có chút đau lòng.

Nhìn những món minh khí bị hỏng trong mộ, có thể nói là xót xa vô cùng.

"Chắc chắn là đám mộ tặc kia làm rồi, tôi chưa thấy ai ác như thế." Hạo Thiên Chân bi quan nói.

Mộ thất bị phá hoại vô cùng nghiêm trọng, ngay cả những bức bích họa trân quý trên tường cũng bị đám người kia nổ tung.

"Haiz!" Bố Phương thở dài một hơi.

"Bàn Tử, Thiên Chân, Tiểu Ca, chúng ta giúp chủ mộ thu dọn đi,

để người ta được yên nghỉ." Tuy Bố Phương cũng "đạo mộ" nhưng tính chất khác hẳn.

Chương 781

Đạo mộ là để tìm hiểu kiến thức tổ tông để lại và những bí mật.

Còn lũ mộ tặc thông thường đa số chỉ vì minh khí, lấy sạch đồ rồi phá hoại nơi yên nghỉ của người ta.

Sau khi thu dọn hài cốt của chủ mộ, Bố Phương đậy nắp quan tài đá lại rồi cúi đầu chào sâu sắc.

"Được rồi, tôi ra ngoài trước tìm cách phong tỏa ngôi mộ này lại lần nữa." Ra bên ngoài.

"Bố Phương, chúng ta không đuổi theo đám mộ tặc kia à?

Ai biết được bên dưới chúng còn làm ra chuyện gì!" Bố Phương nghe Vương Bàn Tử nói vậy liền giải thích: "Yên tâm đi, sau này chúng sẽ phải trả giá đắt cho hành vi ngày hôm nay." Bố Phương ẩn ẩn cảm thấy, những chuyện sắp tới sẽ nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng.

Hắn cũng từng xuống không ít hầm mộ, tình huống bên trong hắn hiểu rất rõ.

Mất khoảng một tiếng đồng hồ, nhóm Bố Phương mới phong tỏa xong ngôi mộ.

Mãi đến chập tối, cả nhóm mới tới đích.

Trước mắt là tình hình vô cùng ác liệt, những ngọn núi đá lớn nhỏ san sát.

Những núi đá này qua thời gian dài gọt giũa trở nên vô cùng yếu ớt, dùng tay nhẹ nhàng chạm vào cũng có thể làm rơi một miếng đá to bằng bàn tay.

Nhìn từ trên cao, nơi này giống như một mê cung.

Cách đó không xa có hai chiếc xe đang đỗ.

Trong xe trống không, đồ đạc cũng không còn.

Vì địa hình bên trong phức tạp nên xe không vào được.

"Đó chắc là xe của lũ mộ tặc khốn kiếp kia, chắc chắn chúng đã vào trong rồi!" Vương Bàn Tử chỉ vào hai chiếc xe hét lên.

Bố Phương quay đầu nhìn mọi người: "Vào trong rồi thì cẩn thận một chút, tôi thấy nơi này không đơn giản đâu." Vì địa hình phức tạp, xe không vào được nên Bố Phương đành bỏ xe đi bộ vào.

Sau khi vào trong, mấy người mới phát hiện nơi này phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Bên trong trông vô cùng hoang lương, đâu đâu cũng toát ra khí tức quỷ dị, đặc biệt âm lãnh, khiến người ta ở bên trong có cảm giác lạnh sống lưng.

"Tê!" "Nơi này kinh dị quá, âm u sâm sẩm, Béo gia tôi ở đây thấy cứ khó chịu cả người." Vương Bàn Tử nhìn quanh quất.

Bố Phương liếc nhìn mọi người nhắc nhở một câu: "Cẩn thận một chút, trời sắp tối rồi, tôi cứ có dự cảm không lành." "Được rồi, yên tâm đi!" Đi được một đoạn thì trời tối hẳn, may mà trăng đêm nay rất tròn, nhờ ánh trăng có thể nhìn rõ đường xung quanh.

"Cái nơi quái quỷ này rộng thế, bao giờ mới tới nơi đây, tôi thực sự đi hết nổi rồi, vừa đói vừa mệt." Vương Bàn Tử trực tiếp đình công, ngồi bệt xuống đất.

Bố Phương lấy bản đồ da dê ra xem một lúc, biết hiện tại nơi này rất rộng, vị trí cụ thể của mộ táng vẫn chưa xác định được.

Nơi này rộng đến kinh người, không có thời gian thì căn bản

không thể đi ra ngoài được.

"Cứ đi tiếp thế này cũng không phải cách, hôm nay mọi người cũng mệt cả ngày rồi, cơm trưa còn chưa ăn, tối nay chúng ta nghỉ lại đây một đêm, sáng mai mới xuất phát." "Tôi thấy đám mộ tặc kia chắc chắn cũng chưa đi xa đâu!" Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử nghe Bố Phương nói vậy lập tức phấn chấn hẳn lên, mất mười mấy phút đã dựng xong bốn chiếc lều.

Tiếp đó lại nhóm lửa, lấy thức ăn mang theo đặt lên lửa nướng.

Bốn người vây quanh đống lửa, ngon lành ăn thức ăn trong tay.

"Nơi này xem ra cũng không tệ, không tệ như tôi dự tính trước đó!" Hạo Thiên Chân cười nói.

Vương Bàn Tử cắn một miếng thức ăn, nhìn quanh phụ họa: "Khá ổn đấy chứ, có rượu ngon, có thịt, có ánh trăng, quan trọng nhất là có mấy anh em." "Đừng thấy nơi này đẹp, có những thứ không thấy được đâu!" Lúc này Bố Phương bồi một câu.

Sâu trong lòng nơi này khiến Bố Phương nhớ lại chuyến hành trình Tinh Tuyệt trước đây.

Có một loại trực giác rằng nơi này nguy hiểm hơn Tinh Tuyệt nhiều.

"Sao?

Bố Phương thấy nơi này nguy hiểm à?" Vương Bàn Tử hỏi.

Bố Phương lắc đầu: "Nguy hiểm thì chắc chắn là có, từ bản đồ mà xem, chúng ta hiện tại đang ở ngoại vi, không ai biết đi sâu vào trong sẽ xảy ra chuyện gì." "Mặc kệ xảy ra chuyện gì, Béo gia tôi vẫn câu nói đó, binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn, cùng lắm là chết, mười tám năm sau lại là một trang nam tử." Vương Bàn Tử khí thế

bừng bừng, nhưng nói thật, trong lòng hắn ít nhiều cũng thấy sợ.

"Được rồi, không nói nhảm nữa, ăn no uống say rồi ngủ, lát nữa để một người gác đêm!" Nói xong, Bố Phương chui vào lều.

Có lẽ vì mệt nên Bố Phương vừa nhắm mắt không bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy đã là nửa đêm.

Chương 782

Chui ra khỏi lều, hắn thấy Hạo Thiên Chân đang ngồi một mình cạnh đống lửa.

"Thiên Chân, đi nghỉ đi, để tôi gác cho!" Hạo Thiên Chân vươn vai một cái.

"Được, có chuyện gì nhớ gọi tôi!" Hạo Thiên Chân vừa vào không bao lâu thì Vương Bàn Tử cũng từ trong lều chui ra.

Tay cầm một cuộn giấy vệ sinh, vội vã chạy ra một chỗ tối tăm.

Một lát sau thì quay lại.

"Bàn Tử, đi vệ sinh gì mà lâu thế?" Bố Phương cười hỏi.

Vương Bàn Tử vẻ mặt khó coi, xua tay khổ sở nói: "Đừng nhắc nữa, chắc ăn phải đồ hỏng rồi, tôi đi ba chuyến rồi đấy." "Không có việc gì thì tôi về ngủ tiếp đây!" Đúng lúc Vương Bàn Tử chuẩn bị chui vào lều thì lại khom lưng ôm bụng.

"Không xong rồi, không xong rồi, Béo gia tôi lại phải đi một chuyến nữa!" "Bàn Tử, hay là uống viên thuốc đi, tôi có thuốc đây!" Vương Bàn Tử không trả lời Bố Phương, trực tiếp biến mất trong bóng tối.

Bố Phương thấy vậy bất lực lắc đầu.

Không lâu sau, trong bóng tối vang lên tiếng kêu của Vương Bàn Tử.

"Bố Phương, mau lên!" Ngồi cạnh đống lửa, Bố Phương nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử liền nhanh chóng đứng dậy.

Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca đang ngủ say cũng nghe thấy tiếng

kêu, liền chui ra khỏi lều.

"Bố Phương, chuyện gì thế, Bàn Tử đâu rồi?" "Đi, chúng ta lên xem sao!" Bố Phương thuận tay nhặt một bó đuốc, chạy về phía Vương Bàn Tử.

Đi được khoảng hơn trăm mét thì thấy Vương Bàn Tử.

Dưới chân hắn là một xác chết.

"Vãi thật, cái xác này vừa nãy dọa chết tôi, Béo gia tôi vừa mới kéo quần lên không biết từ đâu nó vọt ra, suýt nữa dọa chết tôi rồi!" Vương Bàn Tử vẫn còn chưa hoàn hồn.

Bố Phương tiến lại gần cái xác đó nhìn xem.

Phát hiện cái chết của người này vô cùng quỷ dị, trên người không có bất kỳ vết thương nào, ở cổ để lại hai đốm đỏ nhỏ.

Sắc mặt xác chết cũng trắng bệch vô cùng, giống như bị ngâm trong nước thời gian dài.

"Người này chắc là người trong đám mộ tặc kia, sao lại chết ở đây?" Bố Phương nhíu mày.

"Trên cổ có đốm đỏ nhỏ." Cái xác toát ra vẻ quỷ dị, không biết là chết như thế nào.

Hạo Thiên Chân cũng quan sát kỹ cái xác.

"Người này chắc mới chết không lâu, chết xong bị đồng bọn vứt lại đây." Vương Bàn Tử đi tới cạnh cái xác, thò tay lật áo nó ra nhìn, tức khắc kinh hô một tiếng.

"Đậu xanh, hình xăm của thằng này dị thế!" Nhóm Bố Phương đồng loạt nhìn sang.

Bố Phương vừa nhìn cái đầu tiên đã thấy không ổn.

“Không đúng, không phải hình xăm, hình như bị cái gì đó in lên, nhìn thế này chắc mới in lên không lâu!” Thứ trông giống hình xăm kia vô cùng quỷ dị.

Nhìn như một đóa hồng đầy gai, nhưng nhìn kỹ lại thấy không giống, trông như bị thứ gì đó ngoạm một miếng.

“Mọi người thấy thứ trên ngực cái xác này giống cái gì?” Bố Phương hỏi.

Vương Bàn Tử xoa cằm đáp: “Béo gia tôi thấy giống một đóa hồng có gai, nhưng nhìn kỹ lại không phải, tôi thấy giống vết thương hơn.” “Tôi đồng quan điểm với Bàn Tử, đều thấy giống một vết thương!” Hạo Thiên Chân nói.

Trong lúc mấy người đang mải nghiên cứu thứ giống vết thương kia thì cát dưới chân đột nhiên chuyển động.

Giống như có thứ gì đó sắp từ dưới cát vọt ra.

“Dưới cát có thứ gì đó?” “Sột soạt!” Dưới lớp cát dường như có thứ gì đang bò.

“Cái quái gì thế nhỉ?” Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bắt đầu lo lắng.

Cát xung quanh đều rung động.

Lúc này, Tiểu Ca đột nhiên nói một câu: “Mau lấy đuốc, mấy thứ này sợ lửa, tuyệt đối đừng để chúng bò lên người.” Vương Bàn Tử nghe vậy, đưa bó đuốc trong tay xuống thấp.

Quả nhiên, thứ đang ẩn mình dưới cát lập tức lùi lại.

Một hồi lâu sau, không thấy động tĩnh gì nữa, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Phù phù!” Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thầm thở phào.

Chương 783

"Béo gia tôi chỉ đi vệ sinh một cái mà suýt mất mạng!" "Đúng rồi, thứ dưới cát là cái gì thế nhỉ, vừa nãy suýt dọa chết tôi." Tiểu Ca lắc đầu tỏ ý không biết.

"Tôi chỉ biết thứ ẩn dưới cát sợ lửa, hễ thấy ánh lửa là sẽ lùi lại." "Được rồi, tôi cũng chẳng quản thứ dưới cát là gì nữa, ít nhất giờ chúng ta an toàn." Nói rồi Bố Phương chỉ vào cái xác dưới chân: "Gã này chắc là bị thứ giấu dưới cát giết chết." Tên mộ tặc này chắc cũng giống Vương Bàn Tử, đi vệ sinh làm kinh động đến thứ giấu dưới đất nên mới mất mạng.

"Khoan hãy quản nhiều thế, trời sắp sáng rồi, chúng ta về ăn chút gì đó rồi tranh thủ thời gian lên đường." Mấy người về doanh trại, ăn sáng xong thì trời cũng sáng hẳn.

Mấy người không dám chậm trễ, trực tiếp lên đường.

Những cồn cát lớn nhỏ bị thời gian mài giũa trông vô cùng yếu ớt.

Đến trưa, mặt trời gay gắt treo lơ lửng trên đầu.

"Thời tiết chó má, sáng nay còn lạnh run người, giờ thì nóng như chó!" Vương Bàn Tử mắng.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mặt mũi đầy mồ hôi, lưng cũng bị mồ hôi thấm ướt.

Khi Vương Bàn Tử thấy Bố Phương và Tiểu Ca mặt không đỏ, thở không gấp, mồ hôi không chảy thì nhịn không được hỏi.

"Này, Bố Phương, Tiểu Ca, hai ông là quái vật à?

Không thấy nóng sao?

Tôi sắp nóng thành chó thui rồi đây.” Bố Phương quay đầu: “Nóng à?

Tôi thấy bình thường, tranh thủ tìm chỗ nào râm mát đi, không thì Thiên Chân chắc chắn không chịu nổi thời tiết này đâu.” Hắn và Tiểu Ca đều không phải người thường, tố chất tâm lý cũng mạnh hơn người thường nhiều, hạng người như Hạo Thiên Chân từ nhỏ lớn lên trong nhà kính như hoa cỏ chắc chắn không chịu nổi.

“Được thôi, nhưng lấy đâu ra chỗ râm mát ở đây, quanh đây toàn cồn cát với núi đá, làm gì có chỗ nào che chắn.” Vương Bàn Tử biết rõ tình hình xung quanh, những cồn cát bị mặt trời chiếu vào trông vàng óng rực rỡ.

“Mặc kệ có hay không, giờ ở đây không đi chỉ có một con đường, đó là đường chết, cứ đi xem sao, biết đâu phía trước có một cây đại thụ chọc trời thì sao!” Nói xong, Bố Phương cất bước tiếp tục đi về phía trước, Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân bám sát theo sau.

“Đi thôi, Bàn Tử, nghe lời Bố Phương chắc chắn không sai đâu!” Vương Bàn Tử bất lực đành phải đi theo.

Cuối cùng sau hơn nửa giờ đi bộ, mấy người đã đến trước một cây bao-báp mà mười người mới ôm xuể.

“Cuối cùng cũng có chỗ tránh nắng, quả nhiên là người đẹp trai tự có trời giúp!” Vương Bàn Tử cảm thán một trận.

Trước mắt nhóm Bố Phương là một cây bao-báp vô cùng cao lớn, ước chừng phải cao tới năm mươi mét, trong môi trường ác liệt thế này mà mọc được to thế cũng không hề dễ dàng.

Vương Bàn Tử nghỉ ngơi một lát mới chú ý đến cái cây này.

“Vãi, giờ tôi mới thấy cái cây này to thật đấy, Thiên Chân, Bố Phương, đây là cây gì?” “Cây bao-báp, mọc được thế này là phi

thường không dễ dàng rồi, ở đỉnh cây bị rỗng, tôi nghe nói bên trong có chứa nước, cũng không biết có thật không!" Hạo Thiên Chân nói.

"Vãi, bên trong có nước á?

Thật là mở mang tầm mắt cho Béo gia tôi!" Vương Bàn Tử ít đọc sách nên mấy thứ này đều không biết.

Lúc này Bố Phương đứng dậy.

"Vừa hay nước của tôi cũng sắp hết rồi, lên lấy chút nước xuống, ai biết được chúng ta còn cách đích bao xa nữa." "Nên để phòng vạn nhất, tôi phải lấy thêm ít nước!" "Hả, phải leo lên đó sao?

Cao thế kia lỡ không may ngã xuống không chết cũng tàn tật đấy!" Vương Bàn Tử nhìn cái cây cao ngất mà thấy rùng mình.

"Đúng đấy, vỏ cây nhẵn nhụi thế kia leo lên căn bản là không thể!" Quả thực bề mặt cây vô cùng nhẵn, căn bản không có chút ma sát nào, leo lên là điều không thể.

Bố Phương quay đầu nhìn Vương Bàn Tử mỉm cười: "Mọi người không leo được không có nghĩa là tôi không leo được!" "Đưa hết mấy thứ đựng nước cho tôi, xem Bố gia tôi leo lên đây!" "Tôi ít học, đừng có lừa tôi đấy nhé!" Vương Bàn Tử tìm hết những thứ đựng được nước giao cho Bố Phương.

Bố Phương tiếp lấy, hai chân mạnh mẽ phát lực, cả người trực tiếp vọt lên.

"Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử thấy thao tác của Bố Phương thì nhịn không được chửi thề một câu.

Chỉ thấy Bố Phương nhảy một cái đã lên tới độ cao hai mươi mét, vừa vặn dẫm trúng một cành cây.

"Vãi thật, Bố Phương, ông là cao thủ võ lâm à, chẳng lẽ biết khinh

công?" Bố Phương không nói gì, thêm một cú nhảy nữa đã lên tới đỉnh.

Không ngoài dự liệu, trên đỉnh đơn giản là một bể chứa nước thiên nhiên.

Bên trong cây bao-báp rỗng ruột chứa đầy nguồn sống trong vắt, nước vô cùng sạch, hầu như không có một chút tạp chất nào.

Bố Phương uống một ngụm nước rồi thốt lên sướng quá.

Nước trong cây bao-báp đơn giản là thanh mát ngọt ngào như nước suối rừng.

"Bố Phương, thế nào rồi, bên trong có nước không?" Vương Bàn Tử ở dưới hỏi.

"Đợi đấy, tôi hứng đầy bình nước rồi xuống ngay, nước thanh mát ngọt lịm như suối rừng luôn!" Vương Bàn Tử nghe vậy vội vàng nói: "Bố Phương, không chơi thế nhé, một mình ông uống à, dưới này còn hai đồng chí đang cần nước đây!" Bố Phương uống sướng rồi mới hứng đầy nước vào bình, sau đó một cái lách người nhảy từ độ cao mười mấy mét xuống đất.

Chương 784

"Này, uống đi!" Vương Bàn Tử đón lấy bình nước, ực ực uống một mạch.

Uống xong, hắn nhìn Bố Phương cười híp mắt: "Bố gia, ông là cao thủ võ lâm à." Bố Phương nhìn bộ dạng Vương Bàn Tử, dường như hắn có âm mưu gì đó.

"Nói thẳng đi!" "Được thôi!" Vương Bàn Tử cười gật đầu: "Bố Phương, có thể dạy tôi không?

Tôi thấy hai động tác vừa rồi ngầu lòi luôn, tôi cũng muốn học, sau này đi tán gái chắc chắn thành công." "Tôi dạy cũng được, nhưng môn công phu này là bí tịch độc môn của nhà họ Bố tôi, chắc ông học không nổi đâu." "Năm đó tôi phải mất gần mười năm mới học được tinh tủy của nó đấy." Vương Bàn Tử nghe thấy phải học nhiều năm như thế mới xong thì dứt khoát không học nữa.

Sau khi nghỉ ngơi một thời gian, nhóm Bố Phương lại lên đường.

Rất nhanh, màn đêm dần buông xuống, đi cả buổi chiều vẫn chưa ra khỏi các cồn cát.

"Mẹ kiếp, cái chỗ này rốt cuộc rộng bao nhiêu vậy, đi cả ngày trời mà chưa ra nổi." Vương Bàn Tử uể oải.

Bố Phương đi tới trước mặt Hạo Thiên Chân hỏi: "Thiên Chân, chúng ta đang ở vị trí nào trên bản đồ?" Hạo Thiên Chân nghe vậy chậm rãi lôi bản đồ da dê trong túi ra nhìn hồi lâu mới trả lời.

"Tôi... hình như chúng ta đang ở vùng rìa, chưa hoàn toàn đi vào trong, trên bản đồ không đánh dấu vị trí cụ thể của chúng ta, có vẻ chúng ta bị lạc đường rồi?" "Cái gì cơ?" Lạc đường rồi, hóa ra đi cả

ngày trời rốt cuộc cho một câu lạc đường.

“Thiên Chân, nhìn kỹ lại xem, hôm nay chúng ta chẳng phải đi theo lộ trình trên bản đồ sao, sao lại lạc được?” “Thiên Chân, đưa bản đồ cho tôi xem!” Bố Phương nói.

Hạo Thiên Chân liền đưa tấm bản đồ da dê trong tay cho hắn.

Bố Phương nhận lấy, tỉ mỉ nghiên cứu, dựa trên địa hình xung quanh và những ký hiệu trên bản đồ, cuối cùng hắn đã có đáp án.

“Chúng ta không đi lạc, mà là bị dẫn dắt đi lạc rồi.

Tuyến đường trên bản đồ da dê này giống như cố ý dẫn dụ chúng ta vào một nơi nào đó.” “Nhìn xem, trên bản đồ tuy cũng có ký hiệu quãng đường, nhưng nhìn thì nhỏ, thực tế lại rất lớn.” “Ở giữa hàng vạn gò cát này, có người cố ý muốn chúng ta đi vào để tất cả bị nhốt lại, dù có bản đồ trong tay thì đã sao.” Nếu không ra khỏi cái nơi quỷ quái này, chờ đợi chúng ta chỉ có cái chết.

“Một số ký hiệu đặc thù trên này tôi vẫn chưa rõ lắm là thứ gì!” Trên bản đồ da dê có rất nhiều ký hiệu đặc biệt mà Bố Phương vẫn chưa hiểu thấu.

“Bố Phương, tiểu đồng chí, vậy chúng ta phải làm sao đây, không ra khỏi cái nơi quỷ quái này thì chỉ có nước chết thôi!” Vương Bàn Tử bắt đầu lầm bầm than vãn.

“Tôi còn chưa lấy vợ mà, đến tay con gái người ta còn chưa được nắm, tôi không muốn chết đâu!” “Bớt càm ràm đi, trời sắp tối rồi, tìm một chỗ nghỉ chân đã, ban đêm không an toàn đâu.” Bố Phương vốn định đi đường đêm, nhưng vì không rõ tình hình bên trong, sợ gặp nguy hiểm nên đành đợi sáng mai mới tiếp tục lên đường.

Như vậy cũng có đủ thời gian để hắn lập kế hoạch cho lộ trình tiếp theo.

Mấy người vây quanh đống lửa.

Đêm trên sa mạc vô cùng lạnh lẽo, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc ngày nóng như chó, giờ lại co quắp trước đống lửa run cầm cập.

"Mẹ kiếp, ban ngày nóng như chó, ban đêm lạnh như chó!" Vương Bàn Tử chửi thề một câu.

"Bố Phương, giờ tôi mất phương hướng trên bản đồ rồi, tiếp theo phải làm sao đây?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Bố Phương xua tay đáp: "Cứ đi bước nào hay bước nấy thôi.

Đêm nay mọi người cứ nghỉ ngơi cho tốt, mai tôi sẽ lập kế hoạch mới." Nói xong, Bố Phương chui vào trong lều.

Lúc này bên ngoài chỉ còn lại ba người Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca.

Vương Bàn Tử ngồi bên đống lửa không lâu cũng chui vào lều.

Chưa đầy năm phút sau, từ trong lều đã truyền ra tiếng ngáy rung trời chuyển đất của Bàn Tử.

May mà Bố Phương cơ trí đã dựng lều cách xa lão năm sáu mét.

"Thiên Chân cũng đi ngủ trước đi, tôi canh một lát." Tiểu Ca nói.

"Ừ!" Hạo Thiên Chân gật đầu: "Vậy tôi ngủ trước, có chuyện gì nhớ gọi tôi!" "Ừ." Tiểu Ca khẽ gật đầu.

Sau khi Hạo Thiên Chân chui vào lều, bốn phía trở nên vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Thời gian trôi qua, đêm đã về khuya.

Bố Phương đang ngủ say bỗng nghe thấy tiếng động bên ngoài, lập tức giật mình tỉnh giấc, vội vàng chui ra khỏi lều.

Bên ngoài, hắn thấy Hạo Thiên Chân cùng Tiểu Ca đang đứng cạnh nhau, dưới chân cát như có thứ gì đó đang luồn lách cực nhanh.

"Có chuyện gì vậy?

Không sao chứ?" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Không sao, dưới cát có thứ gì đó, mau gọi Bàn Tử dậy!" Sau khi gọi Vương Bàn Tử dậy, thứ dưới cát hoạt động ngày càng mãnh liệt.

"Sột soạt!" Dưới chân liên tục phát ra những âm thanh khủng khiếp, như thể thứ trốn dưới cát sắp sửa lao ra đến nơi.

Chương 785

"Cái quái gì vậy, nửa đêm nửa hôm đám này lại tới, không cho người ta ngủ nghê gì nữa à." Thứ dưới cát làm phiền giấc mộng khiến Vương Bàn Tử vô cùng giận dữ.

Cách chân bốn năm mét, chấn động càng lúc càng dữ dội.

"Bà nội nó, rốt cuộc là thứ gì, xem tôi không tóm mày ra hấp hoặc nướng thì không giải được hận trong lòng." Nói đoạn, Vương Bàn Tử tiện tay vớ lấy một cây gậy.

"Bàn tử, để tôi, tôi muốn xem xem dưới đất rốt cuộc là thứ gì!" Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử biết Bố Phương có bản lĩnh lớn, liền đưa cây gậy trong tay cho hắn.

Bố Phương nhận lấy, trực tiếp chọc xuống dưới cát.

Trong nháy mắt, tay Bố Phương mạnh mẽ rung lên, hất tung thứ trốn dưới cát ra ngoài.

Đập vào mắt là một sinh vật toàn thân đỏ rực trông giống như rắn, dài khoảng hai mét.

Thứ này hình thù vô cùng quỷ dị, trên đầu mọc hai cái sừng trông như sừng hươu, cái miệng có xúc tu mọc đầy răng sắc nhọn xếp thành một vòng tròn nhỏ.

Hàm răng bao quanh lưỡi trông giống như một đóa hoa ăn thịt.

Cái thứ nhỏ bé đó rơi ngay trước đống lửa, khi chạm vào lửa nó giãy giụa một lát rồi không còn động tĩnh gì nữa, trông như đã chết.

"Hết động đậy rồi, chết rồi sao?" Mấy người đều không biết đây

là thứ gì, trông rất quái dị.

Vẻ ngoài của nó gần như không khác gì rắn, nhưng nhìn kỹ lại không phải rắn.

"Cái quái gì đây?

Bố Phương, thứ này nằm ở trang bao nhiêu trong Sơn Hải Kinh?" Vương Bàn Tử hỏi.

Bố Phương lắc đầu: "Tôi không biết, trong Sơn Hải Kinh tôi chưa từng thấy thứ này bao giờ!" "Cẩn thận một chút, cái thứ nhỏ này dường như biết hút tinh huyết người, nhìn miệng nó giống hệt đóa hoa ăn thịt vậy." "Mấy năm trước tôi từng thấy thứ tương tự, miệng của nó dường như có thể hút sạch máu thịt." Nghe Bố Phương nói, mọi người càng thêm cẩn trọng.

Dù sao khi chưa biết rõ là thứ gì, không thể mạo hiểm, nếu không mất mạng thì thật không đáng.

"Sột soạt!" Lúc này, cát xung quanh rung chuyển dữ dội, lần sau còn mạnh hơn lần trước.

Vô số sinh vật đang lao về phía nhóm Bố Phương.

Cát dưới chân không ngừng lay động, thứ trốn dưới cát có thân hình rất dài, đi đến đâu để lại dấu vết dài đến đó.

Hình bóng lúc ẩn lúc hiện, khí thế như thiên quân vạn mã.

"Mau, mọi người mau lùi lại!" Bố Phương hét lớn.

Khi chưa rõ đối phương là gì, Bố Phương không muốn khinh suất, vì có thể sẽ mất mạng.

"Mẹ kiếp, dưới cát rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Sao nhiều thế này, như thiên quân vạn mã ấy!" Vương Bàn Tử lầm bầm chửi.

Thấy xung quanh ngày càng nhiều sinh vật không xác định, Bố Phương cũng bắt đầu lo lắng.

Hắn biết rõ thứ dưới cát cực kỳ nguy hiểm, có khả năng hôm nay cả bốn người sẽ bỏ mạng tại đây.

"Phải làm sao đây?" Không chỉ Bố Phương, cả Bàn Tử, Thiên Chân và Tiểu Ca cũng có phần nao núng.

"Làm sao bây giờ?

Vương Bàn Tử tôi anh minh một đời, chẳng lẽ năm nay lại chết ở cái nơi chim không thèm ỉa này sao, tôi không cam tâm!" "Tam thúc, tạm biệt!" Hạo Thiên Chân kêu lên.

Sắc mặt Bố Phương u ám, bỗng nhiên linh tính mách bảo, ngồi chờ chết không bằng tìm cách thoát thân.

Thấy thần tình khẩn trương của Bàn Tử, Bố Phương vội nói: "Bàn Tử, đưa bật lửa cho tôi!" Vương Bàn Tử nghe vậy không chút do dự, tay chân lúng túng móc từ trong túi ra một chiếc bật lửa bạc.

"Đây, Bố Phương, hay là hút điếu thuốc cho bình tĩnh lại?" Bố Phương không trả lời, giật chiếc khẩu trang đang đeo trực tiếp châm lửa ném xuống đất.

Quả nhiên, những sinh vật đang lao tới hướng này lập tức dừng lại không nhúc nhích.

"Có tác dụng!" Bố Phương mừng rỡ: "Bàn Tử, Thiên Chân, có thứ gì đốt được thì đem ra hết đi, chỉ cần có lửa, chúng ta không cần sợ thứ dưới cát nữa!" Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe vậy, không chút chần chừ, trực tiếp cởi áo khoác ngoài ra để châm lửa.

"Hù hù!" Áo khoác bị đốt cháy bốc lên từng luồng khói nồng nặc.

Quả nhiên, sinh vật trốn dưới cát không còn động tĩnh gì nữa.

“Bà nội nó, dám dọa Bàn gia ta, xem ta không thiêu chết các ngươi!” Vương Bàn Tử khua tay, ngọn lửa bắn vào cát.

Chương 786

Ngay lập tức, một tiếng trầm đục vang lên.

"Bịch!" Từ trong cát đột nhiên chui ra một sinh vật toàn thân hỏa hồng.

"Mẹ nó, Bàn gia thiêu chết mày!" Vương Bàn Tử liên tục đập xuống.

Sinh vật huyền bí màu đỏ kia dường như rất sợ lửa, không ngừng giãy giụa trên bãi cát.

Sau khoảng nửa phút thì không còn động tĩnh.

"Mẹ kiếp, xem mày chết chưa, dọa chết Bàn gia rồi!" Một lúc lâu sau, xung quanh mới khôi phục lại sự yên bình.

Đám người Bố Phương bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phù!" Bố Phương thở hắt ra một hơi.

"Cuối cùng cũng bình tĩnh lại rồi, chẳng biết cái thứ quỷ kia là gì nữa!" "Đúng rồi, châm thêm đống lửa đi, để đám kia không dám mạo phạm chúng ta nữa!" Nửa giờ sau, đống lửa cuối cùng cũng cháy lớn.

Ở sa mạc tìm gỗ không dễ, Bố Phương dùng xương rồng khô làm củi.

Dù sao ở sa mạc, gỗ hiếm như động vật bảo tồn cấp quốc gia, nhưng xương rồng thì không thiếu, đi vài bước là thấy.

Bố Phương cũng phụ họa một câu: "A, nếu sớm biết trước, tôi dám khẳng định giờ mình là đại nhân vật tài sản nghìn tỷ rồi." "Sớm biết thế thì đi mua vé số chẳng phải tốt hơn sao!" "Haiz!" Vương Bàn Tử thở dài một tiếng.

“Bố gia, tiểu Thiên Chân, hai người đừng cười nhạo Bàn Tử tôi, từ khi quen các người, tôi như leo lên thuyền giặc vậy.” Hạo Thiên Chân nheo mắt: “Chà, Bàn Tử hối hận vì quen tôi sao?” Vương Bàn Tử nghe vậy vội lắc đầu: “Không không không, Vương Bàn Tử tôi quen được mấy người là chuyện quan trọng nhất đời mình.” “Chúng ta vào sinh ra tử bao nhiêu năm, đã là anh em vào sinh ra tử rồi.” Thực ra Vương Bàn Tử cũng thấy may mắn khi quen được Bố Phương, Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca.

Hiện tại ba người họ trong lòng lão có vị trí cực kỳ quan trọng, không ai sánh bằng.

Bố Phương cũng vậy.

Ở thế giới vừa lạ vừa quen này, có thể quen được Vương Bàn Tử nói nhiều, học bá Hạo Thiên Chân và Muộn Du Bình Tiểu Ca, đời này cũng không còn gì hối tiếc.

“Hay là chúng ta kết bái đi!” Vương Bàn Tử đột nhiên đề nghị.

“Kết bái?” Vương Bàn Tử nói thật lòng.

“Kết bái hả, đùa thôi, không cần đâu.

Tôi ấy mà, chỉ cần trong lòng nhớ rõ chúng ta là anh em vào sinh ra tử, sau này đi đâu cũng là anh em!” Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy giơ ngón tay cái: “Cao, Bố Phương huynh thật cao tay!” “Đúng, bất kể sau này đi đâu, chúng ta đều là anh em!” “Ục ục!” Lúc này bụng Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng.

Lão cười gượng gạo: “Bố Phương, tiểu đồng chí, chúng ta bận rộn cả ngày rồi, cũng đến lúc ăn cơm chứ nhỉ?” Bố Phương mỉm cười, bước tới bên xác sinh vật không xác định kia.

“Bàn Tử, nhóm lò đi, tối nay chúng ta ăn thịt!” Nghe Bố Phương nói tối nay ăn thịt, Vương Bàn Tử ngẩn người.

“Oa, nhóm lò à, nhưng giờ trong tay chúng ta lấy đâu ra thịt, trừ mấy cái lương khô nén với nước ra thì đào đâu ra thịt.” “Phải đó, giờ làm gì có thịt, thời tiết nóng thế này thịt sớm đã hỏng rồi, ăn được sao?” Hạo Thiên Chân nói.

Bố Phương lẳng lặng gật đầu, cúi xuống nhặt sinh vật huyền bí kia lên.

Nó dài ít nhất hai mét, thân hình cũng khá béo tốt, nặng chừng ba bốn cân.

“A, nếu Bàn Tử không ăn thì tôi ăn!” Bố Phương vừa nói vừa xử lý cái xác.

Mười phút sau, không biết Bố Phương lấy đâu ra một cái nồi uyên ương.

Cho gia vị vào, chưa đầy ba phút, một mùi hương mê người đã tỏa ra ngào ngạt.

“Ân, thơm thật!” Đến lúc cho thịt vào rồi.

Hắn chặt xác sinh vật kia thành từng miếng rồi đổ trực tiếp vào nồi.

Đổ vào nồi dầu, nồi trứng, nồi cà chua.

Năm phút sau, thịt trong nồi đã chín.

“Thiên Chân, Tiểu Ca, chín rồi, ăn thôi!” Bố Phương gọi.

Lúc này Vương Bàn Tử đang gặm một miếng lương khô nén, nhìn nồi uyên ương bốc khói nghi ngút mà nước miếng chảy ròng ròng.

“Bố Phương, thứ này thực sự ăn được sao?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Ăn được hay không thử là biết, tôi đoán vị nó chắc chắn giống thịt dê!” Vừa nói, Bố Phương vừa gắp một miếng cho vào miệng.

Miếng thịt giòn tan và rất mềm.

Chương 787

“Ân, không tệ, vị chẳng khác gì thịt dê cả!” Hạo Thiên Chân thấy vẻ mặt say sưa của Bố Phương, sự e dè trong lòng lập tức tan biến, cũng nhìn vào nồi gắp một miếng nếm thử.

“Hả?” Vừa vào miệng, hương vị kỳ lạ đó lập tức kích thích vị giác, khiến người ta không thể cưỡng lại.

“Ngon quá, ăn giống thịt dê thật, thịt tươi và mềm, không tệ!” “Ha ha ha!” Bố Phương cười nói: “Tôi đã bảo mà, cái thứ này chắc chắn là mỹ vị.” Dĩ nhiên, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nghe hai người đối thoại cũng vô thức nuốt nước miếng.

“Thật sự ngon đến thế sao?” Nửa tin nửa ngờ, nhưng khi thấy Bố Phương ăn ngon lành, cuối cùng lão không nhịn được nữa, bước tới trước mặt Bố Phương, ngượng ngùng nói: “Cái đó, tôi có thể nếm thử không, thấy các người ăn ngon quá tôi cũng muốn thử.” “Bàn Tử, chẳng phải ông bảo đánh chết cũng không ăn sao?

Sao thế, đói rồi à?

Đói thì ngồi xuống ăn đi, nhiều thế này tôi với Thiên Chân, Tiểu Ca cũng không ăn hết được!” Vương Bàn Tử nghe Bố Phương nói vậy, lấy ngay đôi bát đũa ngồi xuống, gắp một miếng thịt ăn.

“Đúng là ngon như thịt dê vậy!” Vương Bàn Tử ăn vô cùng vui vẻ.

“Bố Phương, Tiểu Ca sẽ không mất tích chứ, liệu có chuyện gì không?” Hạo Thiên Chân có chút lo lắng.

Bố Phương trầm tư một lát rồi trả lời.

“Chắc là không đâu, Tiểu Ca lúc nãy chắc chắn thấy thứ gì đó nên đuổi theo, tính cách Tiểu Ca thế nào chẳng lẽ tôi không biết, bản lĩnh

của cậu ấy mọi người cũng thấy rồi, yên tâm đi sẽ không có chuyện gì đâu." Bản lĩnh của Tiểu Ca Bố Phương không phải chưa từng thấy, với thân thủ đó thì không cần phải lo lắng.

"Nha, tiểu đồng chí cứ yên tâm đi, bản lĩnh của Tiểu Ca chúng ta đều thấy rồi, nên tôi không lo đâu, giờ tôi lo cho bản thân mình hơn này!" Vương Bàn Tử cũng nói.

Hạo Thiên Chân nghe xong cũng gật đầu.

Bản lĩnh của Tiểu Ca bọn họ đều hiểu rõ.

"Được rồi, tạm thời không quản chuyện Tiểu Ca nữa, chỉ cần chúng ta còn ở đây thì sớm muộn cũng sẽ gặp lại cậu ấy." "Kỳ lạ thật, chủ mộ đang đùa giỡn chúng ta sao, không cho chúng ta chết à!" Vương Bàn Tử nói.

Những mũi tên rơi vãi trên đất hoàn toàn không có lực sát thương.

"Đúng rồi, tình huống này năm đó lúc chúng ta ở mộ dưới biển cũng gặp, liệu mấy thứ này có độc không?" Bố Phương cười nhạt: "Yên tâm đi, mấy mũi tên này còn chưa chạm được vào da tôi, chỉ dính trên quần áo thôi, không có độc đâu!" Vương Bàn Tử nghe vậy mới hoàn toàn yên tâm.

"Đi thôi, nơi này không nên ở lâu, chúng ta rời khỏi đây trước!" Mọi người gật đầu, lần lượt rời khỏi đường hầm.

Đường hầm rất dài, ba người Bố Phương đi ròng rã nửa giờ mới tới cuối đường.

Cuối đường hầm là một mộ thất rộng bằng nửa sân bóng rổ.

Xung quanh mộ thất rải rác đồ tùy táng.

Thứ gây chú ý nhất là một chiếc vạc đồng xanh khổng lồ ở chính giữa mộ thất.

Chiếc vạc đồng đó rất cao, phải hơn hai mét.

Đứng bên dưới không thể nhìn thấy tình hình bên trong vạc.

"Oa, một cái vạc đồng lớn thế này chắc đáng giá không ít tiền đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử kinh hô.

"Tiền tiền tiền, Bàn Tử ông rơi vào hố tiền rồi à?" Hạo Thiên Chân tức giận nói.

Vương Bàn Tử bĩu môi: "Tôi là kẻ thô kệch, không hứng thú với lịch sử, tôi chỉ chung thủy với mấy món đồ cổ này thôi." "Một cái vạc khổng lồ để làm gì nhỉ, liệu có phải dùng để tế tự không?" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Không biết, cứ xem mới biết được!" Bố Phương nhảy lên vạc đồng xanh.

Đứng trên thành vạc nhìn vào trong, hắn kinh hãi phát hiện một xác khô héo không thể héo hơn.

Xác khô và quần áo trên người dính liền thành một khối, dù đã qua hàng nghìn năm nhưng vẫn có thể nhìn rõ đường nét của xác khô.

"Bố Phương, trên đó có gì vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

Bố Phương nhìn chằm chằm xác khô trong vạc đồng đáp: "Muốn biết thì lên đây mà xem." Vương Bàn Tử cũng không kìm được lòng hiếu kỳ, trực tiếp leo lên vạc đồng, từ từ bò về phía Bố Phương.

Đúng là tò mò hại chết mèo, khi Vương Bàn Tử phí cửu ngưu nhị hổ chi lực leo lên được, nhìn thấy xác khô bên trong vạc thì sợ đến mức suýt ngã xuống.

"Trời đất ơi, Bố Phương, mẹ kiếp, không nói sớm là xác khô thì Bàn gia đã chẳng tốn công leo lên." "Bàn Tử, bên trong có xác khô à?" Hạo Thiên Chân ở dưới hỏi.

Vương Bàn Tử ngồi trên thành vạc nói: "Ừ, cái xác đó chết không

thể chết thêm được nữa, khô queo rồi, tiểu đồng chí đừng lên, nhìn buồn nôn lắm." Đúng lúc này Vương Bàn Tử phát hiện trên người xác khô có một thứ gì đó đang thu hút lão.

Vừa định thò tay lấy, lập tức bị Bố Phương ngăn lại.

"Không muốn chết thì đừng động vào!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử không dám động đậy, nhìn về phía Bố Phương hỏi chuyện gì.

"Trong xác khô toàn là thủy ngân, nhìn trên đỉnh đầu có một cái lỗ nhỏ bị rò rỉ kìa, tôi đoán lúc còn sống người này bị người ta đổ thủy ngân từ đỉnh đầu vào, chết trong đau đớn." Thủy ngân thì ai cũng biết, thứ đó cực độc.

Vương Bàn Tử nghe xong cũng bắt đầu thấy thương hại cái xác kia.

"Ôi mẹ ơi, lúc sống thảm quá, lão huynh đại cát đại lợi nhé, mấy lời lúc nãy của Bàn Tử tôi đều là nói nhảm, ngài đại nhân đại lượng đừng chấp nhất đám tiểu bối tụi tôi." Nói đoạn Vương Bàn Tử trực tiếp dập đầu.

Chương 788

Bố Phương thấy vậy nén cười nói: "Bàn Tử, không cần thiết phải thế chứ?" "Bố Phương không hiểu đâu, mấy chuyện này thà tin là có còn hơn không." Bố Phương bất lực, không buồn tranh cãi với Vương Bàn Tử nữa.

Một người lúc sống bị ép đổ thủy ngân vào người, chắc chắn là đau đớn lắm.

Xã hội phong kiến ngày xưa là vậy.

Chỉ cần sinh ra có hình thù kỳ quái, ở xã hội phong kiến chắc chắn sẽ bị coi là quái vật, không bao lâu sau sẽ bị hại chết.

"Tê!" "Xác khô có ba cánh tay sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Ông cũng phát hiện rồi à?" Bố Phương mỉm cười nói.

Tiếp đó lại nói: "Đúng, xác khô có ba cánh tay, tuy thể hình xác khô nhỏ, không nhìn kỹ chắc chắn sẽ không phát hiện ra." "Ở xã hội phong kiến thời đó, người bình thường sinh ra có cánh tay thứ ba đều bị coi là quái vật mang lại tai họa, không bao lâu sau sẽ bị người ta giết chết." "Nơi này đáng lẽ là nơi dùng để tế tự, xác khô này chắc chắn được dùng để tế lễ." Vương Bàn Tử nghe xong lời Bố Phương liền mắng.

"Cái xã hội phong kiến đáng chết, may mà Bàn gia tôi sinh đúng thời đại." "Tôi xuống trước đây!" Nói xong, Bố Phương trực tiếp nhảy xuống.

Vương Bàn Tử thấy độ cao như vậy không dám nhảy, đành từ từ bò xuống.

"Haiz, xã hội phong kiến thật đáng hận, cái xác khô của đứa trẻ

kia bị kéo vào đây rồi.” Vương Bàn Tử dùng giọng điệu hận sắt không thành thép.

“Được rồi, Bàn Tử đừng thương xót nữa, xã hội phong kiến là thế, lại thêm các dân tộc thiểu số, họ đều rất mê tín mấy thứ này.” Ba người Bố Phương đi quanh mộ thất một vòng không phát hiện gì thêm mới rời đi.

Cuối đường hầm vẫn là một mộ thất, mộ thất này y hệt cái mà Bố Phương vừa rời đi.

Chính giữa mộ thất cũng có một cái vạc khổng lồ.

Vương Bàn Tử thấy vậy mắt suýt lòi ra ngoài.

“Mẹ nó, không lẽ tôi lại gặp ma dẫn lối rồi sao?” Bố Phương không nói lời nào, đi tới trước vạc lớn trực tiếp nhảy lên.

Trong vạc đồng xanh không có xác khô kia.

“Không phải ma dẫn lối đâu, xác khô kia không có ở đây!” Hạo Thiên Chân nhìn quanh một lượt nói: “Nơi này giống hệt mộ thất chúng ta vừa rời đi.” “Kệ nó có giống hay không, chỉ cần trong vạc không có xác khô thì tôi biết mình không gặp ma dẫn lối rồi!” Sau khi đi quanh mộ thất một lát, đám người Bố Phương rời đi.

Lần này vẫn là một đường hầm đầy khí thế.

Một đường hầm khác hẳn với cái Bố Phương từng đi.

Hai bên đường hầm này đều là màu xanh thanh khiết, như thể có người cố ý sơn lên vậy.

“Tê!” “Hai bên đường hầm đều là một loại hình vẽ màu xanh sao?

Chắc chủ mộ lúc còn sống bị thằng khốn nào đó cắm sừng rồi.” Vương Bàn Tử nói.

“Kệ đi, chúng ta cứ đi xem sao!” Sau mười phút, đám người Bố

Phương lại vào một mộ thất nữa.

Không ngoài dự đoán, mộ thất này y hệt cái vừa rời đi.

Lúc này Bố Phương và Vương Bàn Tử càng thêm nghi ngờ là gặp ma dẫn lối.

"Mẹ kiếp, Bố Phương, tiểu đồng chí, Bàn gia tôi giờ càng nghi là chúng ta gặp ma dẫn lối rồi." "Ân?" Bố Phương cũng có chút mờ mịt, nhìn về phía Hạo Thiên Chân nói: "Thiên Chân, qua bên kia đánh dấu đi, xem chúng ta có thật sự gặp ma dẫn lối không!" Hạo Thiên Chân gật đầu, lấy dao găm rạch một ký hiệu độc đáo lên tường.

"Đi thôi!" Mấy người lại vào một đường hầm khác, không ngoài dự đoán, vẫn y hệt.

Chỉ là màu sắc không giống.

Đường hầm này màu vàng kim, đi vào thấy góc tường như tỏa ra ánh sáng của vàng.

"Màu vàng!" "Đi!" Không lâu sau, mấy người lại vào một mộ thất giống hệt lúc nãy.

"Mẹ kiếp, lại giống nhau, Thiên Chân mau đi xem ký hiệu còn đó không!" Vương Bàn Tử vội gọi.

Hạo Thiên Chân gật đầu, chạy tới góc tường nơi đánh dấu.

Không thấy ký hiệu đâu cả.

"Không có ký hiệu, chúng ta không gặp ma dẫn lối, chắc đây là một mộ thất mới, chỉ là nó giống hệt cái trước đó chúng ta đã đi qua thôi." Vương Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân nói xong mới yên tâm.

"Dọa chết Bàn gia rồi, tôi cứ tưởng gặp ma dẫn lối, hên là trời xanh phù hộ, chúng ta không sao!" Quan sát tình hình trong mộ thất không thấy gì đặc biệt, nhóm Bố Phương rời đi.

Lần này vẫn là một đường hầm như vậy, nhưng màu sắc đã thay đổi.

Hai bên đường hầm là màu xanh nhạt.

Bố Phương nhìn một cái rồi không nói gì.

Chương 789

Không ngoài dự đoán, mười phút sau lại vào một mộ thất y hệt.

Lần này Bố Phương lười kiểm tra tình hình mộ thất, quay người rời đi luôn.

Đường hầm tiếp theo tỏa ra sắc đỏ rực, như thể đang ở trong biển lửa, lại giống như cảnh tượng dưới địa phủ trong Tây Du Ký.

Đi trong đường hầm này khiến Vương Bàn Tử run bần bật.

"Mẹ ơi, chỗ này cảm giác như ở âm phủ địa phủ vậy." "Tiểu đồng chí, có thấy chỗ này giống cái địa phủ trong Tây Du Ký không!" Hạo Thiên Chân không nói gì, tỉ mỉ quan sát xung quanh.

Không ngoài dự đoán, mấy người lại vào một mộ thất khác.

Nhưng mộ thất này không có vạc đồng xanh kia, mộ thất rộng lớn trống huếch trống hoác, đến một món đồ cổ cũng không có.

"Hay lắm, cuối cùng chúng ta cũng vào được một mộ thất hoàn toàn mới, cuối cùng không phải nhìn cái vạc đồng phiền phức kia nữa." Vương Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Trong mộ thất rộng lớn không phát hiện thứ gì đáng nghiên cứu, đám người Bố Phương lại một lần nữa rời đi.

Trong đường hầm, lại là màu xanh lá.

Đường hầm này khá đặc biệt, dài lạ thường.

Đi ròng rã nửa giờ mới tới cuối.

Cuối đường vẫn là một mộ thất.

Nhưng trong mộ thất có thứ mà Bố Phương không muốn nhìn thấy nhất.

Đó chính là chiếc vạc đồng xanh kia.

“Mẹ kiếp, lại là vạc đồng xanh, lão tử nhìn phát ngán rồi!” Vương Bàn Tử chửi bới.

Bố Phương thì bình tâm tĩnh khí, chậm rãi bước tới, trực tiếp nhảy lên vạc đồng xanh nhìn một cái.

Tức thì chân mày hắn nhíu lại.

Hồi lâu sau mới nói.

“Chúng ta lại quay về rồi!” “Cái gì cơ?” Vương Bàn Tử đang chuẩn bị uống nước, nghe Bố Phương nói liền bỏ bình nước xuống.

“Bố Phương, lúc nãy cậu nói gì?

Tôi hình như nghe không rõ!” “Tôi nói, chúng ta lại vòng về rồi, đây là mộ thất đầu tiên chúng ta vào!” Bố Phương trả lời.

“Hình như chúng ta gặp ma dẫn lối thật rồi, chúng ta cứ xoay quanh đây thôi.

Là một cơ quan.” Bố Phương nghĩ ngay đến cơ quan.

Khi vào đây chắc chắn vì lý do nào đó đã kích hoạt cơ quan.

Sau đó nơi này giống như một quỹ đạo.

Dựa trên luồng gió vận hành cơ quan, mộ thất đang chuyển động, khiến họ cứ đi quanh quẩn trong đó.

Giống như cơ quan tuần hoàn ở mộ dưới biển lúc trước.

Lối ra thực sự chắc chắn sẽ xuất hiện vào một thời điểm nhất định.

“Là tuần hoàn, Bàn Tử còn nhớ cơ quan tuần hoàn chúng ta gặp ở mộ dưới biển không?

Nguyên lý hình như giống nhau.” Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử nghe xong cũng đã hiểu.

Chúng ta gặp ma dẫn lối, một loại vòng lặp tử thần.

“Bố Phương, vậy làm sao chúng ta ra ngoài được?” Vương Bàn Tử hỏi.

Bố Phương nhảy xuống khỏi vạc đồng, nhìn đồng hồ trên cổ tay.

“Đơn giản thôi, tôi chỉ cần tìm được 'Thổ' là có thể ra ngoài.” “Thổ?” Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đồng thanh.

“Ngạch, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, mấy đường hầm có màu sắc lúc nãy tôi đi qua chắc chắn là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, duy nhất chỉ có Thổ môn là tôi chưa đi qua, lối ra nằm ở đó.” “Cho nên, tôi chỉ cần tìm được Thổ là có thể ra ngoài rồi!” “Vậy còn đứng ngây ra đó làm gì, chúng ta mau đi tìm đi!” Vương Bàn Tử thu dọn đồ đạc, định rời đi thì bị Bố Phương gọi lại.

“Bàn Tử, đừng vội, chúng ta cần nghỉ ngơi, theo thời gian hiện tại thì bên ngoài đang là đêm tối, nghỉ ngơi dưỡng sức rồi mai tìm tiếp.” “Được, đúng lúc tôi cũng hơi buồn ngủ rồi!” Nói xong, Vương Bàn Tử nằm vật ra đất.

Chương 790

Bố Phương chuẩn bị xong cũng tìm một chỗ nằm xuống.

Trong lúc mơ màng, bên tai truyền đến tiếng hát u u.

Mới đầu Bố Phương tưởng mình nghe nhầm, nhưng nhìn kỹ lại thì nghe rõ mồn một tiếng hát u u bên tai.

Không biết ai hát, nghe không rõ lời, tiếng có tiếng không đứt đoạn.

Thật kỳ quái.

Bố Phương đang mệt lử nên chẳng buồn quan tâm tiếng hát, trực tiếp phớt lờ, dù sao cũng chẳng hiểu ma nào đang hát cái gì.

Chẳng biết bao lâu trôi qua.

Bố Phương mơ màng tỉnh dậy.

Việc đầu tiên là nhìn đồng hồ.

Thấy đã sáng rồi, Bố Phương hiểu ra.

Không lâu sau Hạo Thiên Chân cũng dậy, chỉ còn Vương Bàn Tử vẫn đang ngáy o o.

Hạo Thiên Chân bước tới bên Bố Phương hỏi: "Bố Phương, không biết lúc nãy cậu có nghe thấy tiếng hát kỳ quái nào không?" "Tiếng hát?" Bố Phương gật đầu: "Nghe rồi, nhưng không hiểu hát gì, nghe cũng không rõ, gọi Bàn Tử dậy đi, ăn chút gì rồi tìm lối ra!" Sau khi gọi Vương Bàn Tử dậy, mấy người ăn chút đồ rồi xuất phát.

Đi qua vài đường hầm, đi qua hai đường hầm nữa mệt bở hơi tai.

"Thổ môn rốt cuộc ở đâu hả, Bàn gia tôi sắp chết mệt rồi!" Vương Bàn Tử ngồi bệt xuống góc tường.

“Bàn Tử, ráng chút đi, chúng ta xem mộ thất cuối cùng, lối ra nhất định ở đó!” Vương Bàn Tử chỉ đành bất lực đi theo.

Đi lòng vòng mãi, tâm lý sớm đã sụp đổ.

Đến buổi chiều, mấy người Bố Phương vào đến mộ thất cuối cùng.

Sau khi kiểm tra đi kiểm tra lại, mộ thất cuối cùng cũng không phát hiện điều gì kỳ lạ, duy nhất chỉ có một khoảng đất trống ở giữa mộ thất.

Chỉ có chỗ đó là lạ.

“Tìm mãi không thấy, chủ mộ đúng là trêu chúng ta mà, rảnh rỗi bày đặt làm vòng lặp!” Vương Bàn Tử hét lớn, trút bỏ sự bất mãn trong lòng.

Bố Phương đứng ở chính giữa mộ thất, nhìn kỹ một hồi lâu cuối cùng cũng phát hiện ra chút manh mối.

Trên mặt đất ở trung ương mộ thất có những phù văn mờ nhạt.

Thấy vậy, Bố Phương vội vàng ngồi xuống phủi lớp bụi phủ lên phù văn.

“Thiên Chân, nhìn kìa!” Hạo Thiên Chân nghe vậy bước tới cạnh Bố Phương.

Khi thấy phù văn trên đất liền thốt lên: “Hình như là phù văn Ngũ hành.” Ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

“Đúng, phù văn Ngũ hành, lần lượt là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, mấy phù văn này mờ quá, nếu tôi không nhìn kỹ chắc chắn sẽ bỏ lỡ.” Bố Phương lấy dụng cụ mang theo lau sạch một mảng bụi trên đất, một loại phù văn kỳ lạ khác lại hiện ra.

“Thiên Chân, nhìn xem chỗ này có một loại phù văn, không biết

cậu có hiểu không?" Hạo Thiên Chân nhìn một lúc rồi lắc đầu: "Không hiểu, loại phù văn này tôi chưa từng thấy." Lúc này Bố Phương cứ cảm thấy phù văn này nhìn quen quen, hình như đã thấy ở đâu rồi.

"Loại phù văn này tôi từng thấy trước đây, nhưng tôi không nhớ rõ là thấy ở đâu!" Vương Bàn Tử nghe vậy cũng ghé sát vào.

Vừa nhìn cái đầu tiên đã nói: "Chẳng phải là phù văn trên Chu Dịch Bát Quái sao?" "Chu Dịch Bát Quái?" Lời Vương Bàn Tử vừa nói khiến Bố Phương bừng tỉnh.

Bát quái gồm có: Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Khảm, Ly, Cấn, Đoái.

Trong đó Càn là Thiên, Khôn là Địa, Chấn là Lôi, Tốn là Phong, Khảm là Thủy, Ly là Hỏa, Cấn là Sơn, Đoái là Trạch.

Bát quái tượng trưng cho tám hiện tượng tự nhiên.

"Tôi biết rồi, mau, Bàn Tử tìm trong mộ những món đồ tùy táng tượng trưng cho 'Thiên' đi." Bố Phương bỗng nhiên đại ngộ.

Không khí trong mộ thất thực chất là một trận pháp, chỉ cần đặt những món đồ tùy táng tượng trưng cho Bát quái vào đúng vị trí tương ứng thì có thể ra ngoài.

Vương Bàn Tử nghe vậy cũng bắt đầu tìm trong đống đồ tùy táng.

Lão cũng có nghiên cứu về đồ cổ, chưa đầy năm phút đã tìm được món đồ tượng trưng cho Thiên.

Sau khi Bố Phương đặt món đồ vào vị trí chính xác, hắn cũng cùng tìm.

Cả ba người Bố Phương, Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử đều có nghiên cứu về đồ cổ, chưa đầy nửa giờ đã tìm được tám món đồ tượng trưng cho Bát quái trong đống đồ tùy táng.

Chương 791

Bố Phương đặt tám món đồ vào đúng vị trí.

"Rầm rầm rầm!" Một tiếng động trầm đục vang lên.

Tại một góc không bắt mắt trong mộ thất trực tiếp xuất hiện một lối ra.

"Quả nhiên là vậy!" Khóe miệng Bố Phương khẽ nhếch lên, mộ này không phải Ngũ hành, Chu Dịch Bát Quái, Ngũ hành chỉ là để đánh lạc hướng người khác.

"Đi thôi, mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này!" Mấy người không muốn ở lại thêm một khắc nào, quanh quẩn ở đây bấy lâu, sớm đã muốn ra ngoài.

Sau khi ra ngoài là một đường hầm vô cùng rộng lớn.

Đi trong đường hầm có thể nghe rõ tiếng nước chảy.

"Nghe kìa, hình như có tiếng nước chảy!" Hạo Thiên Chân nói.

Đi ra ngoài trăm mét, một con sông nhỏ trong vắt hiện ra trước mặt.

"Oa, một con sông, là mạch nước ngầm sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Không sai, mạch nước ngầm." Bố Phương cũng không ngờ trong một ngôi mộ lại có một dòng sông ngầm.

Thật là khó tin.

"Chà, trong này chắc có cá nhỉ?" Vương Bàn Tử nháy mắt nói.

"Chắc là có, tôi nghe nói sông ngầm thường có cá!" Hạo Thiên Chân trả lời.

“Vậy được, Bàn gia tôi sớm đã nghe nói cá nuôi ở sông ngầm vị cực kỳ tươi ngon, để tôi xuống tóm một con lên nếm thử!” Nói đoạn Vương Bàn Tử nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người.

“Bàn Tử, đợi đã, để tôi xác định xem dưới đó có nguy hiểm không đã rồi xuống cũng chưa muộn!” Mặt sông ngầm phẳng lặng như tờ, nhìn có vẻ không đơn giản đâu.

Bố Phương không biết lấy đâu ra một con cá khô, trực tiếp ném xuống mặt sông.

Trong nháy mắt.

“Tõm!” Mặt sông vốn đang yên ả như tranh vẽ bỗng chốc trở nên cuộn sóng mãnh liệt.

“Oanh long long!” “Oanh long long!” Mặt nước vốn tĩnh lặng giờ đây như lật giang đảo hải, trông vô cùng hùng vĩ.

“Bạch bạch!” Có thể thấy trên mặt sông, một chiếc đuôi cá cực lớn đang quật mạnh vào mặt nước, bơi đi vun vút.

“Đậu xanh, cái quái gì thế?” Vương Bàn Tử sợ hãi vội vàng lùi lại phía sau.

“Bàn Tử, mau quay lại!” Hạo Thiên Chân hét lớn một tiếng.

Một lúc lâu sau, mặt sông mới khôi phục lại sự bình tĩnh, nhưng tim của Vương Bàn Tử thì mãi vẫn chưa thể bình ổn lại được.

“Ối mẹ ơi, dọa chết Bàn gia rồi!” “Dưới đáy sông này là loại cá gì mà to như yêu quái vậy?” Hạo Thiên Chân lắc đầu: “Không biết, đây là nước ngọt, cá nước ngọt không thể nào lớn đến mức này được, trừ khi chất nước hoặc môi trường ở đây có vấn đề.” Phân tích của Hạo Thiên Chân cũng không sai, sông ngầm vốn không có thực vật để nuôi dưỡng một con quái vật lớn như vậy, trừ khi môi trường khiến con cá bị biến dị.

“Chẳng lẽ con cá này biến dị rồi?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Cũng có khả năng, tóm lại hiện giờ chúng ta phải cẩn thận một chút, trong sông chắc chắn không chỉ có một con, khẳng định vẫn còn những gã khổng lồ khác.” Bố Phương nhắc nhở.

“Giờ tính sao?

Phía trước không có đường, chúng ta bắt buộc phải qua sông mới đi tiếp được, nhưng dưới sông thì...” Vương Bàn Tử chỉ về phía một lối vào ở bờ bên kia nói.

Lúc này Bố Phương đột nhiên nở nụ cười bí hiểm.

Hắn nhìn Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân rồi cười hỏi: “Bàn Tử, Thiên Chân, có muốn ăn thịt không?” Vương Bàn Tử nghe vậy, không cần suy nghĩ mà đáp ngay: “Thế thì còn phải hỏi, Bàn gia tôi đã gặm lương khô suốt hai ngày rồi, thèm thịt đến phát điên đây.” Hạo Thiên Chân nhìn Bố Phương, dường như đã hiểu ra ý định của hắn.

“Bố Phương, cậu định...?” “Đúng thế!” Bố Phương gật đầu: “Gã to xác dưới nước kia đủ cho chúng ta ăn mấy bữa đấy.

Cá sinh trưởng ở sông ngầm vị cực kỳ tươi ngon, hàng dã sinh nguyên chất!” Vương Bàn Tử nghe đến đó thì nước miếng chảy ròng ròng, lập tức phản ứng lại: “Bố Phương, cậu định nhảy xuống tóm con quái vật đó lên đấy à?

Có cần tôi giúp gì không?” Bố Phương mỉm cười nhẹ nhàng: “Ai bảo tôi sẽ xuống nước, tôi sẽ câu nó lên!” “Câu lên?” Trong lúc Vương Bàn Tử còn đang ngơ ngác vì không thấy cần câu đâu, thì trên tay Bố Phương đã xuất hiện một chiếc cần câu máy chuyên dụng để câu biển.

“Vãi, Bố Phương biết ảo thuật à?

Cậu lấy nó ở đâu ra thế?” Thấy cần câu đột ngột xuất hiện,

Vương Bàn Tử tò mò không biết Bố Phương lấy từ đâu ra.

Thật sự là có chút không tưởng.

Bố Phương cười bí mật: "Bí mật!" "Thôi bỏ đi!" Bố Phương cũng không tranh cãi với Vương Bàn Tử nữa mà bắt đầu chuẩn bị.

Chương 792

Cá dưới sông rất lớn, dây câu Bố Phương dùng là loại dây đặc biệt, dù có giằng xé thế nào cũng không đứt.

Hắn lại lấy đâu ra một con cá khô trực tiếp móc vào lưỡi câu.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Bố Phương vung tay ném thẳng ra giữa sông.

"Bùm!" Vừa mới chạm nước chưa đầy ba giây, Bố Phương đã cảm thấy một sức mạnh khổng lồ đang kéo đi.

"Ái chà, cắn câu rồi, cắn câu rồi!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Bố Phương không dám lơ là, sức mạnh của con cá lớn đến kỳ lạ, vì vậy hắn cũng phải tung ra toàn bộ sức bình sinh để tôn trọng đối thủ.

Chưa đầy một phút, một con cá dài khoảng ba mét, to ngang một người trưởng thành đã bị Bố Phương nhấc bổng lên bờ.

"Ối mẹ ơi, cá chép à?

Sao mà to thế này!" Sau khi nhìn rõ diện mạo con cá, Vương Bàn Tử thốt lên.

Con quái vật Bố Phương câu lên đúng là một con cá chép, nhưng cá chép mà lớn đến mức này thì đây là lần đầu tiên Bố Phương nhìn thấy.

Tuy nhiên Bố Phương chắc chắn rằng con cá vừa quẫy đuôi dưới sông không phải con này.

Khi nãy hắn thấy rõ đuôi con cá đó màu đỏ lửa, còn con này đuôi

màu vàng kim, trông chẳng khác gì cá chép bình thường phóng đại.

"Bàn Tử, việc thô kệch phía sau giao cho ông đấy, không vấn đề gì chứ?" Vương Bàn Tử gật đầu lia lịa.

"Không vấn đề, cứ giao cho Bàn gia." Dứt lời, Vương Bàn Tử rút dao ra, trực tiếp mổ bụng con cá chép khổng lồ.

Mất khoảng hơn một tiếng đồng hồ mới xong xuôi mọi việc.

Bố Phương và Hạo Thiên Chân cũng bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu.

Đi theo Bố Phương thì trước tiên phải học cách hưởng thụ cuộc sống.

Nguyên liệu nấu ăn cái gì cũng có.

Thậm chí Bố Phương còn lôi ra một chiếc nồi lẩu uyên ương khổng lồ.

"Bàn Tử, chặt đầu cá ra, chúng ta nấu canh." "Đã rõ!" Vương Bàn Tử trực tiếp chặt phăng cái đầu cá to tướng.

Bố Phương bỏ đầu cá vào nồi lẩu uyên ương, kích cỡ vừa vặn.

"Được rồi, hầm trong nửa tiếng." Gần nửa tiếng trôi qua, xung quanh tỏa ra mùi hương mê hoặc lòng người.

"Đậu xanh, thơm quá, tôi bắt đầu không đợi nổi nữa rồi." Vương Bàn Tử xoa xoa hai bàn tay.

Bố Phương nhìn đồng hồ trên cổ tay nói: "Được rồi, thời gian cũng hòm hòm rồi, mở nồi nếm thử xem vị thế nào." Vương Bàn Tử không đợi nổi nữa, tiên phong múc một bát canh, chẳng màng nóng lạnh mà húp một hơi.

"Ưm!" Vừa vào miệng, biểu cảm của Vương Bàn Tử lập tức trở nên mê đắm.

“Ngon quá, đây là bát canh cá ngon nhất tôi từng uống trong đời.” Vương Bàn Tử mặt đầy mãn nguyện.

Bố Phương cũng nếm thử, thấy vị quả thực rất tuyệt, không hề có chút mùi tanh nào, thịt cá lại càng khiến người ta kinh ngạc.

Không chỉ tươi ngon, trơn mềm mà còn có một chút vị ngọt thanh.

“Không tệ, ăn xong chúng ta tìm cách qua sông, cứ ở mãi đây cũng không phải cách!” Bố Phương nói.

“Được, nghe cậu tất!” Vương Bàn Tử vừa ăn thịt cá vừa nói lầm bầm không rõ chữ.

Sau khi rượu no cơm chán, ba người thỏa mãn xoa bụng.

“Ăn no xong thật là thoải mái quá đi.” Mấy người nghỉ ngơi một lát.

Trong lúc chuẩn bị qua sông thì gặp phải vài vị khách không mời mà đến.

“Cộp, cộp, cộp!” Phía sau đột nhiên vang lên những tiếng bước chân dồn dập.

“Ha ha ha!” Một tràng cười cuồng loạn vang lên.

Bố Phương cùng mấy người vội vàng quay đầu nhìn lại.

Nhóm mộ tặc kia đã xuất hiện ở phía sau bọn họ.

“Ta biết ngay mấy người không phải đội khảo sát đơn giản mà, hóa ra chúng ta đều là người một nhà cả!” Nhóm mộ tặc có khoảng tám đến mười người, trông bộ dạng thì thương vong cũng khá thảm trọng.

Chương 793

"Ai là người một nhà với các ngươi!" Vương Bàn Tử phản bác.

Tên cầm đầu mộ tặc là Lương Đống mỉm cười nhạt: "Ồ, không phải người một nhà mà ta lại gặp được các ngươi ở đây sao?" "Nghề nghiệp của tôi sạch sẽ hơn cái loại trộm gà bắt chó của các người nhiều, Bàn gia đây là Mô Kim Hiệu Úy chính tông!" Vương Bàn Tử ưỡn ngực nói.

"Ai lại thèm chung hội chung thuyền với lũ lòng lang dạ thú các người chứ, đừng có bốc phét!" Lương Đống không giận cũng không vui.

"Hóa ra là Mô Kim Hiệu Úy, ngưỡng mộ đã lâu!" Nhóm Bố Phương chẳng hề sợ hãi lũ người này.

"Đại ca, có cần xử tụi nó luôn không?" Một tên thanh niên cầm vũ khí nóng nhỏ giọng hỏi.

Lương Đống không trả lời, chỉ nheo mắt nhìn nhóm Bố Phương.

"Bàn Tử, Thiên Chân, chuẩn bị chạy, tôi sẽ nhảy xuống nước, nhớ kỹ phải bám sát sau lưng tôi, thứ dưới nước không dám tấn công tôi đâu!" Bố Phương nói khẽ.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lần lượt gật đầu.

"Được, tôi đếm đến ba, chúng ta cùng nhảy xuống, nhớ kỹ đừng có ngoi đầu lên!" Bố Phương thầm đếm đến ba.

Trong nháy mắt.

"Tõm!" Bố Phương, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử cực kỳ ăn ý cùng lao đầu xuống làn nước sông lạnh giá.

Quái ngư dưới nước nghe thấy động tĩnh liền nhanh chóng áp sát về phía Bố Phương.

Bố Phương thấy vậy liền cắn đầu ngón tay, máu tươi lập tức rỉ ra.

Quái ngư dưới đáy nước dường như ngửi thấy mùi máu của Bố Phương, lập tức tháo chạy vào chỗ tối.

Trên bờ.

"Đại ca, bọn nó chạy rồi!" "Nổ súng!" Lương Đống trực tiếp ra lệnh.

"Đoàng đoàng đoàng!" Năm sáu tên đàn em xả súng điên cuồng xuống mặt nước.

Chỉ tiếc là Bố Phương đã bơi đi xa.

Sau khi bắn phá khoảng một phút, Lương Đống ra hiệu cho đàn em dừng lại.

"Đại ca, không thấy đâu nữa, chắc chạy rồi, có cần đuổi theo không?" "Không cần, chỉ cần ở trong mộ thì thế nào cũng gặp lại thôi, chuẩn bị, chúng ta qua sông." "Rõ đại ca!" Cùng lúc đó, ở một phía khác.

"Hù, hù, hù!" Ba người Bố Phương ngoi lên khỏi mặt nước, nỗ lực hít thở không khí trong lành.

"Mau, lên bờ!" Sau khi lên bờ, bọn họ cũng không dám ở lại lâu, chớp mắt đã biến mất vào đường hầm tối om.

"Ngươi xuống trước đi!" Lương Đống chỉ vào một tên thanh niên bên cạnh.

Tên đó không dám cãi lệnh, nhanh chóng cởi bỏ quần áo cho vào ba lô chống nước, chuẩn bị xuống sông.

Phía trước đã có nhóm Bố Phương xuống nước rồi nên hắn cũng

không quá lo lắng dưới nước có quái vật.

Chỉ tiếc là, hắn không biết rằng Bố Phương vốn không phải người thường.

"Tõm!" Ngay khoảnh khắc hắn nhảy xuống nước.

"Bạch bạch bạch!" Đột nhiên mặt nước vốn đang yên tĩnh lại trở nên cuộn sóng mãnh liệt.

Tên thanh niên đó vừa xuống đã bị nuốt chửng ngay lập tức, mặt nước bị nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Lương Đống thấy cảnh tượng đó thì thần sắc cũng trở nên hoảng loạn.

Mấy tên đàn em đang chuẩn bị xuống nước thấy vậy thì sợ đến mức cuống cuồng lùi lại phía sau.

"Lão đại, dưới nước có quái vật!" Dứt lời, xác của tên thanh niên vừa rồi nổi lên.

Trên người hắn không còn chỗ nào nguyên vẹn, phần eo bị thứ gì đó cắn xuyên, ruột gan trôi lềnh bềnh trên mặt nước.

Đàn em của Lương Đống thấy thảm trạng đó thì không ai dám lại gần mép nước nữa, thi nhau lùi vào góc tường.

"Đừng hoảng, Lão Tứ, lấy xuồng cao su ra!" "Rõ!" Nhóm mộ tặc này chuẩn bị cũng thật đầy đủ, hầu như cái gì cũng mang theo.

Sau khi đi xuyên qua đường hầm, nhóm Bố Phương tiến vào một nhĩ thất.

Căn phòng này không lớn, nhưng ở các góc đều chất đống không ít minh khí.

"Nghỉ ngơi trước đã, nhóm mộ tặc kia chắc chắn không biết dưới nước có quái vật đâu." Bố Phương nói.

Chương 794

Vương Bàn Tử ngồi bệt xuống đất thở hổ hển.

Chuyến chạy trốn vừa rồi là lần vận động mạnh nhất của ông ta dạo gần đây.

"Mệt chết Bàn gia rồi, tôi chưa bao giờ bị uất ức như vậy, lát nữa tôi phải quay lại xử đẹp tụi nó cho bõ ghét." "Bàn Tử, đừng vội, quân tử trả thù mười năm chưa muộn, chúng ta sẽ có cơ hội." Bố Phương nói.

Trong lòng Bố Phương cũng không nuốt trôi cục tức này.

Từ trước đến nay toàn là hắn đi bắt nạt kẻ khác, chưa bao giờ có ai dám bắt nạt hắn.

Cục tức này làm sao nhịn được.

"Phải đó Bố Phương, đợi có cơ hội nhất định phải làm thịt tụi nó, nhìn cái bộ dạng kiêu căng vừa rồi thật khiến người ta ngứa mắt." Vương Bàn Tử nói.

Hạo Thiên Chân sau khi quan sát nhĩ thất một lượt thì lên tiếng: "Chúng ta đang ở nhĩ thất, chắc là cách chủ mộ thất không còn xa nữa đâu." "Được rồi, rời khỏi đây trước đã, nhóm mộ tặc kia cũng không dễ chọc, để bọn chúng đuổi kịp thì rắc rối lắm!" Một lát sau, ba người rời khỏi nhĩ thất.

Con đường phía sau ngày càng trở nên chật hẹp.

Thân hình đồ sộ của Vương Bàn Tử đi qua cũng khá vất vả.

"Bố Phương, Thiên Chân, hai người đợi tôi với, chủ mộ này có bệnh hay sao mà xây đường hầm nhỏ thế không biết, Bàn gia tôi đi qua thấy hơi mệt rồi đấy." "Bàn Tử, đã bảo giảm cân đi thì không

nghe, giờ biết khổ chưa!" Hạo Thiên Chân nói.

"Được rồi, được rồi!" Vương Bàn Tử gật đầu: "Đợi đợt này về tôi nhất định sẽ giảm cân hẳn hoi." Hạo Thiên Chân cười nhạt: "Bàn Tử, hy vọng ông làm được." Đi hết con đường hầm nhỏ hẹp, trước mặt bọn họ hiện ra một bậc thang lát bằng gạch xanh.

Trên bậc thang lù lù một cỗ quan quách.

Đó là một chiếc quan tài bằng pha lê.

Xung quanh quan tài pha lê không ngừng tỏa ra làn sương mù màu trắng, tạo cảm giác như đang lạc vào tiên cảnh.

Trong quan tài pha lê có một người phụ nữ đang nằm.

Thân thể người phụ nữ không hề bị thối rữa, sắc mặt hồng nhuận, trông giống hệt như một người còn sống.

"Vãi chưởng." Người phụ nữ trong quan tài kia trông không giống một xác chết, mà giống một người đang ngủ hơn.

"Vãi chưởng, người phụ nữ này chết bao nhiêu năm rồi mà thi thể không thối rữa, nhìn cái quan tài pha lê này đúng là đồ tốt nha!" Vương Bàn Tử kinh hô.

Bố Phương cũng có chút chấn kinh, quan tài pha lê không đậy nắp, người phụ nữ bên trong khí sắc hồng nhuận, hoàn toàn không thấy dáng vẻ của một tử thi.

Quan trọng nhất là dung mạo người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng như cánh hoa hồng.

Vì tò mò, Bố Phương đưa tay sờ thử vào má cô gái.

"Có độ đàn hồi?" Cảm giác sờ vào chẳng khác gì người bình thường.

Bố Phương hơi ngẩn người.

“Oa, cái quan tài pha lê này chắc đáng giá lắm nhỉ?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Tất nhiên rồi, nếu mang ra ngoài thì căn bản không thể dùng tiền bạc mà đo lường được đâu!” Hạo Thiên Chân trả lời.

Lúc này Vương Bàn Tử dường như sực nhớ ra điều gì, vội vàng nói: “Nếu nó đáng giá như vậy, chúng ta chắc chắn không thể để nhóm mộ tặc kia hớt tay trên được!” “Nếu để rơi vào tay tụi nó, không chừng sẽ bị phá hoại đến mức nào, Bàn gia tôi không nỡ nhìn một món bảo bối như vậy bị chà đạp.” Nói đoạn, Vương Bàn Tử nhìn Bố Phương, hy vọng hắn nghĩ ra cách gì đó.

Bố Phương trầm tư một lát, nhìn kết cấu trong mộ thất rồi nói: “Đơn giản thôi, chúng ta chỉ cần nổ sập con đường vừa đi là nhóm mộ tặc kia không vào được nữa.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử nháy mắt ra hiệu: “Chí lý, Bàn gia tôi cũng định thế!” Chỉ một lát sau, Vương Bàn Tử lôi thuốc nổ từ trong túi ra, cải tiến một chút rồi chôn xuống đoạn đường hầm nhỏ hẹp kia.

“Bàn Tử, nương tay chút nhé, đừng có làm sập cả ngôi mộ này đấy.” Hạo Thiên Chân nhắc nhở.

Vương Bàn Tử xua tay: “Yên tâm đi, tôi đã cải tiến rồi, không sập được đâu.” Bố Phương vẫn thấy không yên tâm, nhỡ Vương Bàn Tử làm sập cả nơi này thì coi như xong đời.

Hắn bèn đi đến chỗ Vương Bàn Tử chôn thuốc nổ, đào lên xem kỹ lại một hồi rồi sửa sang lại mới thấy an tâm.

“Được rồi, lượng thuốc nổ lúc nãy của Bàn Tử dùng, nếu không có gì bất ngờ thì tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây đấy!” Vương Bàn Tử nghe vậy thì cười gượng gạo đầy xấu hổ.

Bố Phương không dám chậm trễ, trực tiếp châm ngòi nổ rồi chạy

ra chỗ an toàn.

“Bùm!” Một tiếng nổ lớn vang lên, bụi đất bay mù mịt trong đường hầm.

Con đường hầm nhỏ hẹp kia bị đá vụn lấp kín hoàn toàn.

“Xong rồi, giờ thì nhóm mộ tặc kia không vào được nữa!” Bố Phương phủi phủi tay.

Trong mộ thất cũng có không ít minh khí, không có việc gì làm, ánh mắt của Vương Bàn Tử tự nhiên chuyển hướng về phía đống minh khí đó.

Không cách nào khác, ai bảo ông ta vốn nặng tình với minh khí làm chi.

Chương 795

Bố Phương và Hạo Thiên Chân thì lại đang nghiên cứu chiếc quan tài pha lê kia.

"Thiên Chân, ông có nhìn ra quan tài pha lê này dùng vật liệu gì để tạo thành không?" Bố Phương hỏi.

Hạo Thiên Chân nhìn một lát rồi lắc đầu: "Không nhìn ra, loại chất liệu này chưa từng thấy trong lịch sử, là một loại chất liệu đặc biệt." Bố Phương hít sâu một hơi, chạm tay vào chiếc quan tài pha lê mát lạnh nói: "Chất liệu này tôi cũng chưa từng thấy, nhưng tôi từng đọc một cuốn sách, trong đó có ghi chép vài dòng ngắn ngủi về loại chất liệu này." "Truyền thuyết kể rằng ở vùng băng xuyên, có một loại đá đặc biệt, qua hàng vạn năm bị băng hàn xâm thực mà biến thành loại chất liệu cứng vô cùng." "Quan tài pha lê này chắc hẳn được rèn đúc từ loại chất liệu đó." Bố Phương nghiêm túc giải thích.

"Người nằm trong quan tài thân phận chắc chắn không tầm thường, loại quan tài đẳng cấp này nếu không phải công chúa thì cũng là phi tử được hoàng đế đương thời sủng ái nhất." "Sở dĩ thi thể người phụ nữ ngàn năm không thối rữa chắc là nhờ công hiệu của chiếc quan tài pha lê này!" Thân phận của người phụ nữ trong quan tài chắc chắn không phải dân thường, dung mạo cô ấy cực kỳ xinh đẹp, đủ để đè bẹp các tiểu hoa đán trong giới giải trí hiện nay.

Chỉ riêng khí chất toát ra từ người cô ấy cũng không có cô gái nào mà Bố Phương quen biết có thể sánh bằng.

Tiếp đó, Bố Phương và Hạo Thiên Chân bắt đầu nghiên cứu cấu tạo cả mộ thất.

Cấu tạo không quá xa hoa nhưng minh khí quý giá bên trong thì rất

nhiều.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử chỉ tay ra sau lưng Bố Phương, lắp bắp nói: "Bố Phương, sống lại rồi, sống lại rồi!" "?" Bố Phương nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng chỉ về phía sau lưng Bố Phương: "Bố Phương, quay lại nhìn xem!" Bố Phương từ từ quay người lại, suýt nữa thì đứng tim.

Người phụ nữ trong quan tài pha lê đột nhiên đứng dậy, đang nhìn chằm chằm vào hắn.

"Hồi quang phản chiếu?" Bốn chữ này đột nhiên nảy ra trong đầu Bố Phương.

Nhưng hắn đã nhầm.

"Mấy vị công tử là ai?" Cô gái tỏ vẻ tò mò.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân sợ đến mức không nói nên lời.

Bố Phương phản ứng nhanh, chắp tay đáp: "Chúng tôi là nhà thám hiểm!" "Nhà thám hiểm?" Cô gái cúi đầu lẩm bẩm, sau đó từ từ bước ra khỏi quan tài pha lê.

Cô tò mò nhìn Bố Phương hỏi: "Nhà thám hiểm là gì?" Không phải hồi quang phản chiếu.

Bố Phương có thể cảm nhận rõ ràng tiếng thở của cô gái.

"Ngạch, cái này, lúc nào có thời gian tôi sẽ giải thích kỹ hơn!" "Cô nương là...?" Cô gái đột nhiên nghiêm túc, ưỡn ngực nói: "Bản cung là Thiên Bình công chúa, Vân Tịch." "Công...

Công chúa?" Vương Bàn Tử ghé sát tai Bố Phương nói nhỏ: "Hóa ra cô nàng là một công chúa thật à!" Bố Phương không để ý đến lời Vương Bàn Tử, nhìn về phía cô gái tự xưng là Thiên Bình công chúa

hỏi: “Cẩm phiền công chúa cho biết, người là công chúa triều đại nào?” “Đại Càn!” Thiên Bình công chúa trả lời.

“Đại Càn triều?” Trong lịch sử Hạ quốc không hề có ghi chép về nước Đại Càn.

“Vậy công chúa điện hạ có biết hiện giờ là triều đại nào năm nào không?” Bố Phương tiếp tục hỏi.

Thiên Bình công chúa lắc đầu tỏ ý không biết.

Vương Bàn Tử cái mồm nhanh nhẩu đáp ngay: “Hiện tại là thế kỷ 21 rồi, không còn vương triều phong kiến nào nữa, cũng chẳng còn quân vương, giờ đây mọi người đều bình đẳng.” “Lịch sử Hạ quốc chúng tôi chẳng hề có một mẩu ghi chép nào về cái nước Đại Càn của cô cả!” “Bàn Tử!” Bố Phương trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Thiên Bình công chúa nghe xong thì sắc mặt biến đổi, dường như đang tức giận.

Không khí xung quanh bắt đầu thay đổi, một cảm giác áp bách dâng trào trong lòng.

“...?” Lời của công chúa nghe không có chút cảm xúc nào, giống như đang phát nộ.

“Bàn Tử, nói nhiều quá!” Bố Phương lườm Vương Bàn Tử.

Sau đó hắn nhìn về phía Thiên Bình công chúa giải thích: “Công chúa điện hạ, hiện giờ là thế kỷ 21, cách triều đại của người đã hơn hai ngàn năm rồi, người đã ngủ say trong quan tài pha lê suốt hơn hai ngàn năm qua!” Lúc này Thiên Bình công chúa dường như đã hiểu ra điều gì.

“Phụ vương, phụ vương nói xong việc sẽ đến tìm ta, phụ vương ta đâu?” Vương Bàn Tử vừa bị Bố Phương lườm nên không dám nói

lung tung nữa.

Bố Phương hít sâu một hơi, chậm rãi giải thích: "Công chúa điện hạ, phụ vương của người đã tạ thế từ hơn hai ngàn năm trước rồi, người đã luôn ngủ say ở đây suốt thời gian đó." Tiếp đó Bố Phương lấy điện thoại ra, mở lịch rồi đưa đến trước mặt công chúa.

"Xem này, giờ là năm 2020, thế kỷ 21, vì thế cách triều đại của người đã hơn hai ngàn năm rồi!" Thiên Bình công chúa bán tín bán nghi nhìn chiếc điện thoại trong tay Bố Phương hỏi: "Cái hộp đen này là vật gì, tại sao nó lại phát sáng?" "Cái này sau này có cơ hội tôi sẽ giải thích cho người sau!

Công chúa điện hạ có thể kể cho tôi nghe chuyện năm đó đã xảy ra không?" Bố Phương tò mò không biết nước Đại Càn không được lịch sử ghi lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Công chúa cũng nhận ra mấy người Bố Phương không có ác ý nên liền giải thích.

"Năm đó phụ vương ta trong một lần tình cờ đã có được một miếng thiết lệnh kỳ quái, miếng lệnh bài đó vô cùng lạ lùng." "Từ sau khi phụ vương ta có được nó, tính tình cả người thay đổi lớn, từ một người ôn văn nhĩ nhã trở nên nóng nảy thất thường." Bố Phương tự nhiên biết hắc lệnh mà công chúa nói, đó chính là miếng hắc thiết lệnh mà hắn đang tìm kiếm.

"Khoảng hơn ba tháng sau, phụ vương ta biết được tác hại của miếng hắc lệnh đó, nên liền sai người chế tạo một cái hộp để phong ấn nó lại." "Nhưng không bao lâu sau, miếng hắc lệnh bị đánh cắp, sau đó Vương thúc khởi binh tạo phản, phụ vương ta bất đắc dĩ phải đưa ta đến đây, sau đó kiến lập lại Đại Càn." "Nhưng cảnh đẹp không dài, Vương thúc biết phụ vương ta chưa chết nên đã dẫn binh tới, phụ vương biết trận chiến này chắc chắn lưỡng bại câu thương, không

chết thì cũng mất mạng, khi đó ta bị phụ vương đưa vào đây, bảo rằng sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ đến tìm ta." "Chỉ tiếc là, người ta chờ đợi mãi không thấy đến...!" Nghe công chúa nói xong, mấy người Bố Phương cũng đã hiểu rõ mọi chuyện.

Phụ thân của cô là thủ lĩnh của một bộ lạc vương triều nào đó.

"Ta đã ngủ say suốt hai ngàn năm qua sao?

Có thật không?" "Đúng vậy!" Bố Phương gật đầu, sau đó chỉ vào chiếc quan tài pha lê bên cạnh.

Chương 796

"Công hiệu của quan tài pha lê đã giúp người ngủ say suốt hai ngàn năm mà vẫn giữ được dung nhan không hề già đi." Công chúa điện hạ vốn thông minh linh tuệ, sớm đã đoán ra Bố Phương không hề lừa mình.

Cô nhìn Bố Phương: "Có thể đưa ta ra ngoài không?

Ta muốn ra ngoài xem những thay đổi của thế giới!" Bố Phương cũng không do dự, dứt khoát đồng ý.

"Được, nhưng công chúa điện hạ phải đợi tôi tìm được miếng hắc lệnh đó đã thì mới ra ngoài được!" "Được!" Công chúa điện hạ cũng không hỏi Bố Phương tìm hắc lệnh để làm gì, trực tiếp đồng ý.

"Được rồi, công chúa điện hạ, chúng ta chuẩn bị rời khỏi đây thôi!" Một lát sau, ba người Bố Phương đưa Thiên Bình công chúa rời khỏi gian mộ thất.

Trong đường hầm âm u.

Công chúa điện hạ tò mò nhìn xung quanh, đặc biệt là chiếc đèn pin trong tay Bố Phương, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Loại đồ chơi lạ lẫm này lần đầu cô nhìn thấy, cảm thấy thật không tưởng.

"Cái ống dài trên tay các ngươi phát ra ánh sáng là vật gì vậy?" Không nén nổi tò mò, công chúa hỏi.

Vương Bàn Tử nhịn nãy giờ mới có dịp quay đầu giải thích: "Ồ, công chúa điện hạ, đây là đèn pin, dùng để chiếu sáng, giống như đuốc thời cổ đại vậy đó." "Ồ!" Công chúa điện hạ cầm chiếc đèn pin trong tay lẩm bẩm: "Thứ này dùng tốt hơn đuốc nhiều!" "Tất nhiên rồi, thế

giới bên ngoài còn nhiều thứ hay ho hơn nhiều so với trí tưởng tượng của người đấy!" Vương Bàn Tử nói.

Công chúa nghe vậy thì kích động vô cùng.

"Thật sao?

Thế giới bên ngoài thực sự hay hơn ở đây à?" "Bàn Tử, đừng có đùa nữa, chúng ta có thể sống sót rời khỏi đây không còn là một vấn đề đấy!" Trong lúc nói chuyện, Bố Phương lôi chiếc điện thoại duy nhất trên đời ra đưa cho công chúa điện hạ.

"Công chúa điện hạ, nếu muốn biết thế giới bên ngoài thế nào, hãy xem cái này đi!" Công chúa cũng tò mò đón lấy điện thoại của Bố Phương.

"Cái hộp đen này biết phát sáng, hình ảnh còn biết cử động sao?" Sau khi nghiên cứu một hồi, Thiên Bình công chúa trực tiếp kinh hô một tiếng.

"Cái này kỳ diệu quá đi." "Sự kỳ diệu còn ở phía sau cơ!" Bố Phương giúp công chúa mở Douyin (TikTok) lên cho cô lướt xem dần dần để cô nhanh chóng hiểu rõ về thế giới bên ngoài.

Thiên Bình công chúa dường như vừa phát hiện ra lục địa mới, ôm lấy điện thoại xem một cách say sưa.

"Thật là quá thần kỳ!" Công chúa điện hạ vừa đi vừa xem, căn bản không chú ý đến đường dưới chân.

Lúc này Vương Bàn Tử ghé sát tai Bố Phương hỏi nhỏ: "Bố Phương, chúng ta định đưa công chúa ra ngoài thật à?" Bố Phương nhìn Vương Bàn Tử đáp: "Chứ sao nữa?

Nhìn bộ dạng cô ấy kìa, đâu có nửa điểm khí chất của người cổ đại, hoàn toàn là một thiếu nữ nghịch ngợm (ngáo ngơ) thời nay rồi." "Có thể ngủ say ở đây hai ngàn năm, có lẽ là do ông trời sắp đặt, đợi

tôi làm xong việc ở đây sẽ đưa cô ấy ra ngoài xem thử." "Được, nghe cậu cả!" Mấy người đi bộ vài tiếng đồng hồ rồi nghỉ ngơi.

Bố Phương từ trong không gian hệ thống lôi ra một chiếc nồi lẩu uyên ương cùng rất nhiều gia vị, còn số cá vừa ăn chưa hết đều giao cho Vương Bàn Tử xử lý.

Công chúa điện hạ lúc này đang chơi game 《Vương Giả Vinh Diệu》, có thể nghe rõ tiếng nhạc game phát ra.

Tò mò, Bố Phương ghé lại xem thử.

Phát hiện lúc này công chúa điện hạ đang điều khiển một con Đắc Kỷ bảo bối núp trong bụi cỏ đường giữa.

Một con Lỗ Ban nhỏ đang lạch bạch bước chân ngắn cũn từ rừng đi ra hướng về bụi cỏ đường giữa, không hề biết mình đang từng bước tiến vào lồng giam.

Công chúa điện hạ chớp lấy thời gian, tung chiêu hai gây choáng, trực tiếp bồi thêm một combo kỹ năng tiễn Lỗ Ban lên bảng đếm số.

"Lên tay nhanh đấy, còn biết núp bụi nữa!" Nhìn lại tỉ số mạng hạ gục, con Đắc Kỷ trong tay công chúa điện hạ đã ăn được hơn một nửa số mạng của cả đội.

Trực tiếp gánh team toàn trận.

"Không lẽ là một thiếu nữ nghiện game sao!" Công chúa điện hạ hai tay ôm điện thoại chơi cực kỳ tập trung, không chú ý đến việc Bố Phương đang nhìn.

Năm phút sau, Đắc Kỷ của công chúa điện hạ đã giúp cả đội thắng áp đảo.

"Không ngờ công chúa điện hạ lại có thiên phú về mảng thể thao điện tử đấy!" Bố Phương khen ngợi một câu.

Công chúa điện hạ đặt điện thoại xuống, tròn mắt hỏi: “Thể thao điện tử?

Thứ ta vừa chơi gọi là thể thao điện tử sao?” “Ngạch, cũng gần như vậy!” Bố Phương cũng không biết trả lời thế nào.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng đi tới kinh hô: “Oa, Bố Phương cậu mua điện thoại ở đâu mà dưới lòng đất cũng có mạng thế?

Mua ở đâu, về tôi cũng mua một cái chơi thử!” “Không có chỗ bán đâu, cái này tôi tự làm đấy!” Bố Phương cũng không biết nói sao, điện thoại này lấy từ hệ thống cực trâu bò, không chỉ không cần sạc pin mà dù ở góc kẹt nào trên thế giới cũng có sóng mạng.

Vì thế hắn đành nói dối là tự làm.

“Đỉnh thật đấy Bố Phương, quen cậu lâu thế mà không biết cậu có bản lĩnh này!” Sau đó Bố Phương từ không gian hệ thống lôi ra thêm ba chiếc điện thoại, một chiếc giữ lại, hai chiếc còn lại chia cho Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Ăn cơm thôi, lát nữa chúng ta cùng công chúa điện hạ lập đội chơi chung!” “Lập đội chơi chung là cái gì?” Công chúa điện hạ nghe thấy cụm từ lạ lẫm liền tò mò.

Chương 797

Bố Phương kiên nhẫn giải thích: "Chính là cùng nhau chơi game đấy!" "Ăn miếng gì đi đã, rồi chúng ta vào trận!" "Hay quá!" Công chúa điện hạ vui vẻ nhảy cẫng lên như một đứa trẻ.

Một bữa cá nướng thịnh soạn, lại có cả lẩu.

Cái thằng nhóc Bố Phương này xuống mộ mà mang theo cả lò nướng.

"A?" Công chúa điện hạ chỉ vào nồi lẩu đang bốc hơi nghi ngút hỏi.

"Đây gọi là lẩu, công chúa nếm thử đi, chắc chắn người sẽ thích cho mà xem." Bố Phương cười nói.

Món lẩu này Bố Phương cũng cực kỳ thích ăn, kiếp trước hễ có việc hay không có việc gì hắn cũng đều rủ mấy đứa bạn đi làm vài xiên thịt hay ăn lẩu.

Vì thế kiếp này hắn cũng không thay đổi sở thích, khó khăn lắm mới gặp được một công chúa, bắt buộc phải dùng lẩu để chiêu đãi.

"Công chúa nếm trước đi!" Công chúa điện hạ gật đầu rồi gắp một miếng thịt trực tiếp bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn của mình.

Ngay khoảnh khắc đó, biểu cảm của cô lập tức trở nên mê đắm.

"Ưm, ngon quá, sao lại có thứ ngon thế này!" "Ái chà, nếu mà có thêm một thứ này phối hợp cùng thì mới gọi là tuyệt đỉnh, tiếc là giờ tôi không có, đợi ra ngoài rồi tôi sẽ dẫn công chúa điện hạ đi xem cho biết." Vương Bàn Tử phụ họa.

Bố Phương tự nhiên biết thứ mà Vương Bàn Tử nói, chẳng qua là bia thôi.

Khắc tiếp theo, ý niệm hắn vừa động, tay hơi trĩu xuống, một lốc bia đã xuất hiện.

“Ái chà chà!” Vương Bàn Tử một trận kinh hô.

“Cái thằng nhóc Bố Phương này, đúng là biết làm ảo thuật thật rồi!” Vương Bàn Tử vội vàng giật lấy bia từ tay Bố Phương, trực tiếp mở nắp uống ừng ực.

“Công chúa điện hạ người nếm thử cái này xem, uống cùng lẩu là nhất đấy.” Thiên Bình công chúa cầm lấy một lon bia mở ra uống thử một ngụm rồi trực tiếp phun ra.

“Phi phi phi!” “Cái thứ này sao khó uống thế, như nước đái ngựa vậy!” Sau đó ánh mắt công chúa điện hạ lại tự nhiên chuyển hướng về phía thịt trong nồi.

Vương Bàn Tử một mình nốc hết bốn lon bia.

Bố Phương cũng không dám lấy ra thêm, hắn thừa biết tính nết của gã Vương Bàn Tử này.

Uống say vào là hỏng hết đại sự.

Sau khi rượu no cơm chán, công chúa điện hạ không đợi nổi nữa mà kéo Bố Phương vào lập đội chơi chung.

Bốn người quây quần lại, mỗi người ôm một chiếc điện thoại.

Cả bốn người đều vào đội, Bố Phương chiêu mộ thêm một đồng đội nữa rồi dứt khoát mở trận.

ID game của cả bốn người đều rất nổi bật, ID của Bố Phương là “Anh gánh cả thế giới”.

Tiếp đó là Vương Bàn Tử “Tặng Bàn gia Ngũ sát”.

Hạo Thiên Chân thì có vẻ có học thức hơn, chỉ đơn giản hai chữ “Tinh Thần”.

ID của công chúa điện hạ cũng rất phù hợp, hai chữ "Công Chúa".

"Bố Phương, chơi vị trí nào?" "Cứ chọn vị trí trước đi, tôi đi trám chỗ cũng được!" Bố Phương bình thản nói.

Công chúa điện hạ ở tầng một dứt khoát chọn vị trí đường giữa với con bài Vương Chiêu Quân.

Tiếp đó tầng hai là Vương Bàn Tử chọn Trương Phi hỗ trợ.

"Hắc hắc, tiểu đồng chí đánh đường rồng đi, Bàn gia tôi hỗ trợ cho!" Hạo Thiên Chân nhìn đội hình đối phương một lượt rồi chọn Tôn Thượng Hương.

Người đồng đội chiêu mộ được đi đường tà thần là Hoa Mộc Lan, vị trí rừng còn lại tự nhiên thuộc về Bố Phương.

Bố Phương nhìn đội hình đối diện, rừng là Triệu Vân, xạ thủ là Hậu Nghệ, đường giữa là An Kỳ Lạp.

Ngay lập tức hắn chọn Tề Thiên Đại Thánh để đi rừng.

"Để các người xem thực lực Hầu vương của ta!

Cho lũ các ngươi biết tay!" Bố Phương cực kỳ tự tin với con bài Tôn Ngộ Không này.

Kiếp trước hắn từng đạt bậc thông thạo quốc gia kia mà.

Nhanh chóng, trận đấu bắt đầu.

Vừa ăn xong bùa đỏ, Bố Phương nói: "Đi, Bàn Tử chúng ta qua cướp bùa xanh đối phương." "Đã rõ!" Vương Bàn Tử xông lên phía trước.

Chương 798

Tôn Thượng Hương của Hạo Thiên Chân cũng bám sát theo sau.

Lúc này con Triệu Vân đang ăn bùa đỏ bên kia hoàn toàn không biết bùa xanh nhà mình đang bị cướp.

Đến khi Triệu Vân đối phương phát hiện ra thì Bố Phương đã ăn xong bùa xanh.

Triệu Vân đang trong trạng thái yếu máu trực tiếp bị Bố Phương gõ hai gậy chết tươi, thành công mang về chiến công đầu.

Tiếp đó, An Kỳ Lạp đường giữa cũng phải nộp mạng.

Sau khi bị Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cấu rỉa một hồi, mạng lại thuộc về tay Bố Phương.

Hậu Nghệ đường dưới thấy Thiên Chân yếu máu định lao lên lấy mạng nhưng lại quên mất Bố Phương sau khi ăn hai mạng đã lên cấp bốn.

Vương Bàn Tử buff giáp cho Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân thành công thoát khỏi rừng.

Hậu Nghệ cũng bị Ngộ Không của Bố Phương combo một bộ chiêu thức tiễn đưa.

Triệu Vân vừa hồi sinh tưởng có thể thu hoạch được gì đó, nhưng không ngờ sát thương của Bố Phương quá khủng khiếp.

Ba phát gõ kèm một đòn đánh thường trực tiếp tiễn Triệu Vân lên bảng.

Trận đấu mới bắt đầu chưa đầy ba phút, Bố Phương đã ăn được bốn mạng.

“Mạnh đấy Bố Phương!” Vương Bàn Tử cười nói.

“Lợi hại vậy sao?” Công chúa điện hạ hỏi.

“Thao tác cơ bản thôi!” Cục diện trận đấu sớm được Bố Phương mở ra, phần còn lại sẽ là một cuộc thảm sát.

Hậu Nghệ đối phương: “Cái quái gì thế, bên kia đánh kinh vậy à?” Đến phút thứ bảy, nhóm Bố Phương thừa thắng xông lên giành lấy thắng lợi.

Cả đội Bố Phương chiếm hơn nửa số mạng hạ gục, cá nhân hắn ăn 23 mạng, sát thương đầu ra cực khủng lên tới 66%.

“Lại lên thêm một sao nữa rồi!” Công chúa điện hạ mãn nguyện nhìn ngôi sao vừa được thắp sáng, “Ta muốn chơi tiếp!” Công chúa điện hạ đã hoàn toàn mê mẩn trò chơi này, cộng thêm có nhóm Bố Phương gánh team, việc lên hạng dễ như ăn cơm uống nước.

Nhanh chóng, Bố Phương dứt khoát bấm bắt đầu trận mới.

Trận này, Bố Phương ở tầng một.

“Công chúa điện hạ muốn chơi gì tôi chọn hộ cho!” Sau khi cấm tướng xong, công chúa điện hạ lặng lẽ chọn một con Trương Lương.

Hay lắm, Trương Lương mà đi cùng Ngộ Không thì vô đối.

“Bàn Tử, ông cầm Minh Thế Ẩn đi, tôi sẽ vô địch thiên hạ!” Vương Bàn Tử cũng lặng lẽ chọn Minh Thế Ẩn.

Hạo Thiên Chân vẫn tiếp tục chọn xạ thủ, một con Lỗ Ban nhỏ.

“Ái chà tiểu đồng chí, khá đấy, không sợ con Khải bên kia nó chém cho ra bã à?” Vương Bàn Tử cười trêu.

“Sợ gì chứ, tôi có đội hình xịn thế này còn sợ một tên Khải sao?” Hạo Thiên Chân trả lời.

Cuối cùng, vị trí đi rừng được để lại cho Bố Phương.

Hắn lẳng lặng chọn ngay tướng tủ Quốc phục Cát Cát Quốc Vương.

“Công chúa điện hạ, trận này hãy xem tôi dùng Cát Cát Quốc Vương quét sạch quân thù như thế nào!” “Tôi tiên phong nhé, nhưng tôi không biết chơi Trương Lương đâu, thua thì đừng trách tôi!” Công chúa nói.

“Yên tâm đi, bên mình có dã vương đây rồi, nằm hưởng thụ là được!” Vương Bàn Tử nói.

Trò chơi bắt đầu.

Đối phương gồm Trung đơn Vương Chiêu Quân, Xạ thủ Ngu Cơ, Đi rừng Khải, Đường trên Tào Tháo và Phụ trợ Dao.

“Ổn rồi ổn rồi, cứ thấy đối phương chọn Dao là tôi biết mình thắng chắc một nửa rồi!” Vương Bàn Tử hào hứng.

Trận đấu bắt đầu, pháp sư đối phương không sợ chết định sang quấy rối Bố Phương ăn rừng.

“Công chúa mau lên, có một đứa chán sống này!” Bố Phương gọi.

Công chúa điện hạ thao tác Trương Lương chậm rãi tiến tới.

Bố Phương sau khi ăn xong bãi quái rừng liền lên cấp hai ngay lập tức.

“Này thì chạy!” Công chúa điện hạ tung kỹ năng loạn xạ nhưng lại khống chế chuẩn xác Vương Chiêu Quân.

Chương 799

Sau hai gậy đập của Bố Phương, pháp sư phe địch liền bốc hơi, mang về Chiến công đầu.

Ba phút đầu, Bố Phương đảo liên tục ở hai đường cánh, ít khi ghé qua đường giữa.

Vì chưa quen kỹ năng tướng, Công chúa điện hạ bị Khải và Vương Chiêu Quân phe địch tiêu diệt vài lần.

Mới phút thứ sáu, Bố Phương đã có ba món trang bị lớn.

"Được rồi, giờ tôi vô địch rồi, Bàn Tử theo sát tôi, đi trả thù cho công chúa!" Có một lần Bố Phương bỏ mặc đường dưới, phối hợp với Công chúa điện hạ hạ gục trung đơn đối phương ba lần liên tiếp.

Công chúa điện hạ tức giận gõ lên kênh chat chung: "Hừ, dám bắt nạt tôi, tôi gọi người tới rồi đấy." Vương Chiêu Quân phe địch nhìn ID chắc là một cô gái, còn tên Khải kia có lẽ là người yêu.

Vương Chiêu Quân: "Uất ức quá, Trương Lương phe kia gọi người bắt nạt em." Tên Khải cũng buông lời thách thức: "Bé cưng đợi anh lớn tí, lát nữa anh trả thù cho.

Con khỉ kia cứ đợi đấy, đã nghe danh Khải một đao bao giờ chưa?" "Một đao?

Tôi đợi cậu lớn đấy, lát nữa xem tôi có đánh cho cậu khóc nhè không!" Bố Phương lẩm bẩm.

Tiếp đó, Bố Phương bắt đầu tấn công mãnh liệt vào xạ thủ đối phương.

Chơi Vương Giả phải biết rằng tuyệt đối không được để xạ thủ đối phương lớn mạnh, nếu không về sau sẽ không chịu nổi nhiệt,

chưa kể xạ thủ thường có vài bảo kê đi cùng, rất khó áp sát.

Sau khi phá nát đường dưới, con Lỗ Ban của Hạo Thiên Chân cũng xanh, sát thương cực kỳ kinh khủng.

Lúc này, tên Khải bắt đầu nhắm vào Công chúa điện hạ.

Do tiếp ứng không kịp, Trương Lương của công chúa bị Khải chém hai đao tử trận.

Sau đó công chúa còn bị hắn giết thêm ba lần nữa.

Công chúa điện hạ tức đến mức suýt đập điện thoại: "Cái tên Khải kia có thôi đi không, cứ canh đường giữa mà giết tôi!" Lúc này Bố Phương đã đủ sáu món trang bị, hắn lặng lẽ đổi Danh Đao thành Giáp Hồi Sinh, rồi đặt mua sẵn Danh Đao.

Kẻ địch dù sao cũng đông, lại thêm Vương Chiêu Quân luôn đi cạnh Khải.

"Bàn Tử, có kẻ bắt nạt Công chúa điện hạ của chúng ta, tính sao đây?" Tính sao?

Vương Bàn Tử không chút do dự đáp: "Tất nhiên là múc nó!" Bố Phương di chuyển từ đường dưới sang bụi cỏ đường giữa, im lặng chờ đợi Khải.

Lỗ Ban do Hạo Thiên Chân điều khiển cũng bám theo sau.

Quả nhiên, Khải vừa lộ diện trong rừng đã bật chiêu cuối lao thẳng ra, phía sau là Vương Chiêu Quân.

"Công chúa điện hạ, khóa cổ nó, bật đại chiêu khống chế, tôi sẽ cho cô thấy thế nào là Hầu tử ba gậy!" Thấy Khải lao ra, Công chúa điện hạ cuống quýt nhấn chiêu cuối.

Khải lập tức bị cố định tại chỗ.

Bố Phương lao ra, Hạo Thiên Chân theo sát phía sau.

Bố Phương thậm chí không cần gõ đến gậy thứ hai, Khải đã bị Lỗ Ban bắn nát bấy.

Chết thảm vô cùng.

Tiếp đó Vương Chiêu Quân cũng bị Bố Phương tiễn về bệ đá cổ.

Khi Khải hồi sinh, Bố Phương, Vương Bàn Tử và Công chúa lại mai phục trong bụi cỏ ven rừng.

Hạo Thiên Chân lên làm mồi nhử.

Tên Khải thấy Lỗ Ban liền trúng kế, bật đại chiêu truy đuổi.

Lỗ Ban chạy về hướng đồng đội.

"Khóa cổ!" Bố Phương hét lớn.

Trương Lương của công chúa dùng chiêu cuối định thân Khải.

Sau đó, cả nhóm cứ dùng bài cũ này hạ gục Khải thêm bốn năm lần nữa.

Những mạng về sau Bố Phương đều nhường cho Công chúa điện hạ.

Chơi game cốt yếu là lấy cảm giác sảng khoái khi giết người.

Chỉ số của công chúa từ âm dần thành dương.

Khải: "Tâm lý tôi nát bấy rồi!" Vì bị ức chế, Khải về sau cứ bật đại chiêu lao lên vô tội vạ và bị nhóm Bố Phương nện cho tơi tả.

Chương 800

Xạ thủ đối phương không lớn nổi, lại thêm đường trên phe mình áp đảo hoàn toàn.

Với sự chênh lệch kinh tế khổng lồ, phe địch không còn khả năng chống trả và lần lượt chọn đầu hàng.

"Oa, đội hình này đỉnh thật, con khỉ kia thao tác quá ghê, đúng là dã vương thực thụ!" Người đồng đội được chiêu mộ khen ngợi nức nở với ý đồ được kéo rank tiếp.

Sau đó nhóm Bố Phương chơi thêm vài ván nữa.

Khoảng hai giờ sau, tài khoản của Công chúa điện hạ đã thăng cấp lên bậc Vương Giả.

Trước khi trả điện thoại, Bố Phương lén lưu số máy mình vào máy cô.

Hắn cất điện thoại: "Được rồi, muộn rồi, chúng ta nghỉ ngơi sớm đi, sớm tìm ra Hắc Thiết Lệnh để tôi còn về nhà." Nói xong, Bố Phương tìm đại một chỗ để nằm.

Không biết qua bao lâu, trong cơn mơ màng, hắn nghe thấy tiếng hát quen thuộc.

Công chúa điện hạ nghe thấy tiếng hát cũng giật mình tỉnh giấc.

Cô có vẻ bồn chồn, dường như nhận ra tiếng hát này.

"Mẫu phi?" Công chúa thảng thốt, miệng lẩm bẩm hai chữ mẫu phi.

Bố Phương vốn đang ngủ cũng tỉnh dậy.

Thấy biểu hiện lạ của công chúa, hắn không khỏi hỏi: "Công chúa

điện hạ, cô nhận ra tiếng hát sao?" "Tiếng của mẫu phi tôi!" Lúc này công chúa như phát điên, vội vàng đứng dậy định rời đi thì bị Bố Phương cản lại.

"Công chúa điện hạ xin đợi chút, để tôi đi xem sao!" Kể từ khi xuống mộ, Bố Phương thường xuyên nghe thấy tiếng hát, hắn tò mò đi theo hướng âm thanh phát ra từ dưới đất.

Sau khi gọi Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân dậy, cả nhóm chui vào một đường hầm.

Trong đường hầm tối đen như mực, có thể nghe rõ tiếng nước nhỏ giọt.

Xem ra gần đây có một con sông ngầm.

Đi hết đường hầm, họ tiến vào một hầm mộ.

Mộ thất này cực kỳ lộn xộn, minh khí vương vãi khắp nơi, ở phía đối diện có một lối vào bị nổ tung.

Rõ ràng là do bọn trộm mộ làm.

Vương Bàn Tử thấy minh khí rơi vãi nhiều như vậy thì đau lòng vô cùng: "Tiên sư nó, lũ này đang phá hoại cổ vật mà!" Hắn tiếc rẻ cầm lấy một món minh khí đã vỡ.

Ở giữa mộ thất, một cỗ thạch quan vẫn còn nguyên vẹn.

Tiếng hát bên tai vẫn không ngừng lại.

"Tiếng hát dường như phát ra từ trong quan tài?" Hạo Thiên Chân chỉ vào thạch quan.

Bố Phương tiến tới quan sát kỹ rồi thở phào nhẹ nhõm.

Trên thạch quan có cơ quan, chỉ cần phá được là mở được.

May mà nhóm trộm mộ kia không có kỹ thuật, nếu không chủ nhân

trong này chắc cũng thảm như đám minh khí dưới đất.

"Tiếng của mẫu phi tôi!" Công chúa điện hạ lẩm bẩm.

Vương Bàn Tử nghe vậy chỉ vào thạch quan hỏi: "Công chúa, trong này không lẽ là mẫu phi của cô chứ?" Công chúa điện hạ khẽ lắc đầu: "Tôi không biết, lúc bạo loạn, phụ vương đã sắp xếp cho tôi ở đây, còn mẫu phi thì không biết đã đi đâu!" Lúc đại quân áp cảnh, cha của công chúa đã sớm đưa cô vào đây lánh nạn, những chuyện xảy ra sau đó cô đều không rõ.

"Công chúa, muốn xác định bên trong có phải mẫu phi cô không thì chỉ còn cách mở ra xem!" Vương Bàn Tử trầm giọng nói.

Công chúa điện hạ do dự một hồi mới đáp: "Được, mở ra đi!

Nếu đúng là mẫu phi, tôi cũng không còn gì để hối tiếc." "Bố Phương, việc nặng nhọc mở quan tài giao cho cậu đấy!" Vương Bàn Tử cười nói.

Hắn biết quan tài có cơ quan, phải phá cơ quan mới mở được.

Bố Phương không nói gì, tiến đến quan sát cấu tạo rồi tìm ra cách giải quyết.

"May mà nhóm trộm mộ kia không rành kỹ thuật, mở cái này đơn giản, chỉ là nó phải mở từ bên trong!" Nói đoạn, Bố Phương ấn vào một khối đá, khối đá rơi xuống, trên quan tài xuất hiện một lỗ nhỏ vừa đủ cho bàn tay luồn vào.

"Bố Phương, cẩn thận đấy, nếu bên trong có gì thì cánh tay cậu coi như bỏ!" Vương Bàn Tử nhắc nhở.

Những loại quan tài này thường giấu độc thi.

Nếu không cẩn thận chạm phải, độc sẽ lập tức lan ra toàn bộ cánh tay rồi khắp cơ thể, khi đó sẽ biến thành cái dạng người không ra

người quỷ không ra quỷ, nói đơn giản là thành thây ma.

Chương 801

"Được, tôi biết rồi!" Bố Phương gật đầu: "Cách mở cơ quan bên trong đơn giản thôi, chỉ cần giữ bình tĩnh không run tay là được." Bố Phương chậm rãi luồn tay vào, lần mò một hồi cuối cùng cũng chạm tới cơ quan.

Hắn nhẹ nhàng xoay chuyển, nắp quan tài từ từ mở ra.

Cảnh tượng bên trong hiện ra trước mắt.

"Hử?" "Trống không?" Bên trong quan tài trống rỗng, không có gì cả, ngay cả một món minh khí đơn giản nhất cũng không thấy.

"Cái gì đây, trống trơn sao?" Vương Bàn Tử ghé sát vào kinh ngạc kêu lên.

Việc quan tài trống không cũng khiến Bố Phương bất ngờ.

Vương Bàn Tử gõ gõ vào đáy quan tài, nói: "Bố Phương, bên dưới cũng rỗng, chắc có một lối vào khác." Bố Phương kiểm tra một lát rồi nói: "Bên dưới đúng là rỗng thật, chắc chắn có lối xuống, mau tìm cơ quan đi, tôi xuống xem thử." Sau một lúc tìm kiếm, họ đã tìm thấy cơ quan.

Dưới quan tài là một lối đi lát gạch xanh, bên dưới tối đen như mực không thấy rõ tình hình.

Vương Bàn Tử ném một cái hỏa chiết tử xuống, khung cảnh bên dưới hiện ra.

Đó là một gian mộ thất khác.

Kiến trúc gian này cực kỳ xa hoa, bốn góc có những cột trụ lớn.

Các cột trụ đều dát vàng, ánh đèn pin chiếu vào tỏa ra ánh kim

nhạt.

Ở giữa là một cỗ quan tài khổng lồ uy nghi.

Nhóm Bố Phương leo xuống.

Vương Bàn Tử đảo mắt nhìn quanh cấu tạo mộ thất.

"Mẹ nó chứ!

Kiến trúc này đúng là quá xa hoa, đến cả hai cột trụ khổng lồ cũng dùng vàng để đúc." "Thiên Chân, loại mộ thất xa hoa thế này, người nằm trong quan tài ít nhất cũng phải cấp bậc đế vương chứ nhỉ?" Hạo Thiên Chân gật đầu đáp: "Quy mô thế này không phải người thường có thể có, trên quan tài có cả long văn và phượng văn, thời cổ đại chỉ có hoàng đế và hoàng hậu mới được dùng." Thời xưa rồng tượng trưng cho hoàng đế, phượng tượng trưng cho hoàng hậu.

Nếu người thường dám khắc những văn hoa này lên quan tài là phạm tội khi quân, bị tru di cửu tộc.

Bố Phương chỉ vào cỗ quan tài khổng lồ: "Đây chắc là một quan tài hợp táng, nếu tôi không lầm thì hoàng đế và hoàng hậu nằm trong đó." "Tê!" Vương Bàn Tử rùng mình nhìn công chúa hỏi: "Công chúa, trong kia có khi nào là phụ vương và mẫu phi của cô không?" Công chúa không nói lời nào, đôi mắt chăm chú dán chặt vào cỗ quan tài.

Không ai biết tâm trạng cô lúc này cực kỳ phức tạp, có một sự thôi thúc muốn bật khóc nức nở.

"Bố Phương, Thiên Chân, ở đây có một cái hộp này, cái hộp này lạ quá, có mùi hương thoang thoảng!" Lúc này Vương Bàn Tử kêu lên.

Tiểu ca phóng mắt nhìn sang, quả nhiên ở một góc khuất gần quan tài có một cái hộp gỗ đàn hương đang lặng lẽ nằm đó.

Công chúa điện hạ nhìn thấy liền lập tức nói: "Năm đó phụ vương

tôi đã giấu cái hộp chứa Hắc Thiết Lệnh!" Giấu hộp Hắc Thiết Lệnh!

Vương Bàn Tử nghe vậy liền cầm lên, cái hộp tỏa ra mùi hương dịu nhẹ.

Hắn loay hoay nhưng không mở được.

"Không mở được, tôi dám chắc Hắc Thiết Lệnh nằm trong cái hộp này!" Vương Bàn Tử khẳng định chắc nịch nhưng bất lực vì không mở được hộp.

"Bàn tử, đưa tôi xem nào!" Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử đưa cái hộp gỗ cho Bố Phương.

Hắn cầm thấy hơi nặng, mùi hương gỗ đàn hương lan tỏa.

"Hộp này chắc được làm từ gỗ trầm hương thượng hạng, dù trải qua hàng ngàn năm nhưng vẫn tỏa hương thơm ngát." "Chỉ tiếc là cái hộp này bị niêm phong hoàn toàn, muốn mở thì phải phá hủy nó." Cách phá hộp thì không ổn, vì gỗ trầm hương này cũng là vô giá, Bố Phương thấy tiếc.

Hơn nữa, lỡ phá hộp mà Hắc Thiết Lệnh bên trong cũng bị hỏng theo thì sao.

Đây là một cách mạo hiểm, Bố Phương không dám làm càn.

"Phụ vương tôi từng nói, nếu phá hủy cái hộp thì Hắc Thiết Lệnh bên trong cũng sẽ hỏng theo." Công chúa điện hạ chậm rãi nói.

"Thế thì làm sao giờ!" Vương Bàn Tử gãi đầu.

Cứng không được, mềm cũng không xong sao?

Bố Phương nhìn công chúa hỏi: "Công chúa điện hạ, chẳng phải Hắc Thiết Lệnh từng bị trộm sao, vậy trước đây họ làm thế nào để lấy nó ra khỏi hộp?" Công chúa khẽ lắc đầu tỏ ý không biết.

“Đúng rồi, Thiên Chân, Hắc Thiết Lệnh chẳng phải bị trộm rồi sao, không lẽ cái hộp này trống rỗng?” Vương Bàn Tử đột ngột hỏi.

Nhưng lời tiếp theo của công chúa đã dập tắt ý nghĩ đó.

Chương 802

"Sau đó phụ vương tôi chắc đã lấy lại được, nếu không cái hộp này không thể xuất hiện ở đây!" Vậy là mảnh Hắc Thiết Lệnh bí ẩn vẫn nằm trong hộp gỗ đàn hương.

"Công chúa, phụ vương cô lúc đó có nói cách mở hộp không?" Bố Phương hỏi.

Công chúa nghe vậy chìm vào suy tư.

"Hình như có, tôi từng nghe loáng thoáng phụ vương nói dùng một loại máu đặc biệt có thể mở được hộp, nhưng máu gì thì tôi không rõ!" "Máu sao?" Bố Phương nhìn cái hộp, phát hiện trên đó có rất nhiều đường vân, ở giữa là một vòng tròn nhỏ lõm xuống.

Cạnh vòng tròn đó có vài đường vân nhỏ cũng lõm vào.

Nhìn từ bên ngoài, mọi đường vân trên hộp cuối cùng đều hội tụ về vòng tròn nhỏ đó.

"Tôi hiểu rồi, thì ra là thế, không ngờ trên đời lại có cách mở hộp kiểu này!" Vòng tròn nhỏ giữa hộp chính là công tắc để kích hoạt cơ quan.

"Không biết máu của mình có tác dụng không?" Bố Phương thầm nghĩ.

Đúng lúc này, tai hắn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập.

Bốn năm người kéo đến mộ thất, nhanh chóng bao vây nhóm Bố Phương.

Trên tay họ đều lăm lăm vũ khí nóng.

"Ha ha ha, mấy con cá lòng tong, bắt ta tìm mệt quá!" Lương

Đống ngậm điếu thuốc, thong thả bước tới.

"Cũng có bản lĩnh đấy, quái vật dưới sông không cắn chết được các ngươi, lại còn tìm được tới mộ chính." Công chúa điện hạ nhíu mày quát: "Kẻ nào?" Lương Đống cũng chú ý đến công chúa, gã cười lớn: "Ồ, trong ba đứa lại có một cô em xinh xắn cơ à!

Ta phải thừa nhận, các ngươi giỏi hơn đám ăn hại sau lưng ta nhiều!" "Mô Kim Hiệu Úy đúng là danh bất hư truyền!" Bố Phương ghé sát tai công chúa nói nhỏ: "Công chúa, bọn chúng là lũ trộm mộ, chúng đã đuổi theo tôi từ chỗ tôi đột nhập vào." "Trộm mộ?" Công chúa điện hạ hơi ngơ ngác.

Thời đại của cô không có từ "trộm mộ".

Bố Phương kiên nhẫn giải thích nhỏ: "Công chúa, trộm mộ là lũ chuyên đi quật mồ cuốc mả, làm những việc tàn ác thất đức!" "Hai đứa đang thì thầm gì đấy, coi chừng tao bắn vỡ gọ!" Một tên thanh niên bên cạnh hét lên.

Lúc này, một tên trộm mộ đứng sau Hạo Thiên Chân từ từ tiến lại gần.

Hắn bịt mặt nên không rõ diện mạo.

Nhưng trong mắt Vương Bàn Tử, dáng người này trông rất quen, dường như đã gặp ở đâu đó.

"Tê!" "Cái tên này sao mình trông quen mắt thế nhỉ?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Cái hộp trên tay Bố Phương bị bọn Lương Đống cướp mất.

"Lý sư gia, xem xem cái hộp này có phải thứ chúng ta tìm không?" Lương Đống đưa cái hộp cho lão già để chòm râu dê hỏi.

Lý sư gia nhận lấy hộp gỗ, đẩy gọng kính lão lên nhìn kỹ.

Lão xem xét hồi lâu mà không hiểu được quy luật, không thể xác định vật bên trong có phải thứ mình tìm hay không.

"Cái hộp này chắc chắn chứa thứ chúng ta cần!" Lý sư gia lại đưa cái hộp cho Lương Đống.

Lương Đống nghe vậy liền quát: "Người đâu, phá cái hộp này ra cho tao!" Hạo Thiên Chân thấy chúng định phá hộp liền hét lên: "Không được, nếu phá hộp thì thứ bên trong cũng hỏng luôn đấy!" Lý sư gia nghe vậy liền bảo Lương Đống đừng động tay động chân, lão chậm rãi đi tới trước mặt Hạo Thiên Chân hỏi: "Tiểu tử, xem ra mục đích của các ngươi cũng giống chúng ta, đều vì Hắc Thiết Lệnh trong hộp phải không?" "Lão cũng biết Hắc Thiết Lệnh sao?" Hạo Thiên Chân hỏi ngược lại.

Lúc này Vương Bàn Tử vẫn nhìn chằm chằm vào tên trộm mộ bịt mặt đứng sau Hạo Thiên Chân.

Hắn nheo mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng cũng nhận ra đó là ai.

"Mẹ kiếp, Tiểu Ca!" Vương Bàn Tử suýt chút nữa thốt lên thành tiếng.

Tiểu Ca đứng sau Hạo Thiên Chân lườm Vương Bàn Tử một cái, dường như muốn bảo hắn đừng làm lộ thân phận.

Vương Bàn Tử lập tức hiểu ý.

Dù sao thì Tiểu Ca đang tính toán gì trong đầu cũng không ai biết được.

Lý sư gia ôm cái hộp gỗ đàn hương, dường như biến thành một con người khác.

Lão giơ cao hai tay, miệng lầm rầm như đang khấn vái.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" Cuối cùng cũng tìm thấy?

Nhóm Bố Phương nhìn biểu hiện kỳ quái của Lý sư gia mà thấy khó hiểu.

Ngay cả bọn Lương Đống cũng ngơ ngác.

Chẳng phải tìm thấy thứ cần tìm sao, có cần kích động thế không?

Chương 803

Thật là chưa thấy sự đời!

"Lý sư gia, cái hộp này rốt cuộc là thứ gì mà lão mừng phát điên lên vậy?" Lương Đống không nhịn được tò mò hỏi.

Lý sư gia không trả lời, tiếp tục lẩm bẩm một mình.

"Đám người kia hàng ngàn năm qua tranh giành đến sứt đầu mẻ trán vì thứ này, không ngờ hôm nay lại rơi vào tay ta!" "Ha ha ha!" "Mẹ nó, lão già này phát điên rồi!" Vương Bàn Tử nói.

Lúc này Lý sư gia như rơi vào trạng thái điên loạn, trông vừa nực cười vừa đáng sợ.

Lương Đống và đám đàn hạ còn lại đều ngẩn người ra.

Lý sư gia thường ngày nghiêm túc lắm mà, trong mắt họ lão là bậc tiền bối đức cao vọng trọng.

Thấy lão thất thái thế này, họ cứ ngỡ lão bị trúng tà.

"Đại ca, Lý sư gia không phải bị ma nhập đấy chứ?" Lương Đống nhìn Lý sư gia điên khùng, lắc đầu: "Không biết nữa, bớt nói lại đi, Lý sư gia là người có ơn với chúng ta, bao năm qua tao đều dựa vào lão mới đi xa được thế này." "Đại ca!" Một lúc lâu sau, Lý sư gia mới khôi phục bình tĩnh, nhìn cái hộp trong tay với vẻ đắc ý.

Vương Bàn Tử thấy cái hộp sắp về tay kẻ khác thì cực kỳ khó chịu.

Hắn nhìn Bố Phương nói: "Bố Phương tính sao đây, không thể để cái hộp bị lấy đi như vậy được!" Bố Phương hít một hơi sâu đáp: "Yên tâm đi, không mở được hộp đó đâu, phá hộp thì thứ bên trong cũng nát!" Bố Phương không hề lo lắng, lấy được hộp cũng vô ích

nếu không biết cách mở.

Hắn liếc nhìn Tiểu Ca đứng sau Hạo Thiên Chân, nói nhỏ với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, không biết Tiểu Ca đang làm gì, biến mất mấy ngày hóa ra là trà trộn vào băng trộm mộ này." Từ lúc bọn Lương Đống tiến vào, Bố Phương đã nhận ra Tiểu Ca.

Dù sao khí tức trên người Tiểu Ca quá đỗi quen thuộc.

"Không biết nữa, cứ xem Tiểu Ca định làm gì đã!" Lúc này, bọn Lương Đống dời mục tiêu sang cỗ thạch quan khổng lồ.

"Đại ca, cỗ thạch quan này to thật, chắc chắn bên trong có không ít châu báu đây nhỉ?" "Nói nhảm, thạch quan to thế này không chứa xác chết thì cũng là bảo vật rồi!" Lương Đống mắng.

Sau đó gã chỉ huy mấy tên đàn em mở nắp quan tài.

Nhưng thạch quan này không dễ mở như vậy, mấy tên kia tốn bao nhiêu sức lực mà nắp quan tài không hề nhúc nhích.

"Đại ca, không mở được, anh em dùng hết sức bình sinh rồi mà nó không dịch chuyển lấy một phân!" "Đúng là đồ vô dụng!" Lương Đống mắng một câu rồi nhìn Lý sư gia cười nịnh nọt: "Lý sư gia, ngài xem, ngài có thể ra tay mở giúp cỗ thạch quan này không?" Lý sư gia nghe vậy, cất cái hộp gỗ đàn hương đi rồi bước tới trước thạch quan.

"Nếu đã giúp ta lấy được đồ, ta giúp các ngươi mở nó ra vậy!" Nói xong, Lý sư gia đặt hai tay lên thạch quan, thao tác gì đó.

"Cạch cạch cạch!" Thạch quan rung chuyển kịch liệt, từ bên trong tỏa ra một làn khói xanh nhạt.

Bố Phương thấy vậy lập tức gọi công chúa bên cạnh bịt mũi miệng lại.

Công chúa làm theo.

Tiểu Ca cũng ghé tai Hạo Thiên Chân nhắc nhở nhỏ.

"Thiên Chân, mau bịt mũi lại, khói trong quan tài là thi khí đấy." Hạo Thiên Chân phản ứng lại, nhìn ra sau thốt lên một câu: "Tiểu Ca!" Vương Bàn Tử thấy vậy cũng bịt chặt mũi.

Nhóm trộm mộ thấy quan tài từ từ mở ra liền háo hức xúm lại.

"Công chúa, chúng ta lùi lại sau!" Nhóm Bố Phương trực tiếp lùi về phía cửa.

Lúc này, làn khói xanh từ quan tài tỏa ra, từ từ bao vây lấy nhóm trộm mộ và Lý sư gia.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, đồng tử của bọn chúng biến thành màu trắng, trên mặt nổi đầy gân xanh đen, cơ thể bắt đầu biến đổi.

Trong miệng mọc ra hai chiếc răng nanh dài sắc nhọn, móng tay cũng dài ra khoảng bốn năm centimet.

"Á á á!" Những tiếng kêu la thảm thiết vang lên, trông bọn chúng cực kỳ đau đớn, y hệt như thây ma.

"Mẹ kiếp, thi biến sao?" Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Khoảng một phút sau, tất cả bọn chúng đồng loạt quay đầu nhìn về phía Bố Phương rồi lao tới.

Vương Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt xả súng liên hồi.

Những viên đạn găm vào đám quái vật kia, chúng bị đánh văng ra nhưng chỉ mười giây sau lại đứng dậy.

"Cái gì, không hề hấn gì!" Dường như sau khi biến đổi, chúng đã mạnh lên rất nhiều.

Công chúa nhìn thấy hình dạng của chúng liền hét lớn: "Tống tử!" Bố Phương cũng không quản được nhiều, hét lên: "Công chúa, Bàn Tử, mau chạy trước đi, tôi phải lấy lại cái hộp!" "Được, Bố Phương,

tôi yểm hộ, Thiên Chân đi theo Tiểu Ca đưa công chúa rời khỏi đây trước!" Nói xong, Vương Bàn Tử xả đạn liên tục, Bố Phương chớp thời cơ lao tới giật phắt cái ba lô chứa hộp gỗ trên lưng Lý sư gia.

"Chạy!" Lấy được hộp, Bố Phương lập tức quay người chạy nhanh ra phía cửa.

"Đoàng đoàng đoàng!" Vương Bàn Tử bắn hết băng đạn rồi lôi từ ba lô ra một quả lựu đạn.

Chương 804

"Thưởng cho các ngươi quả lôi của Bàn gia này!" Ném lựu đạn xong, Vương Bàn Tử cũng lập tức rút khỏi mộ thất.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, lối ra bị sập xuống.

Vương Bàn Tử nhanh chóng đuổi kịp Bố Phương.

Chạy được một đoạn xa, cả nhóm mới dừng lại thở dốc.

"Hù hù hù!" Vương Bàn Tử hít hà không khí trong lành.

"Lũ đó y hệt thây ma, dùng súng bắn không chết!" "Haiz!" Lúc này Hạo Thiên Chân thở dài một tiếng.

"Chỉ tiếc cho mạng sống của những người đó!" Vương Bàn Tử nghe vậy liền không bằng lòng: "Này Thiên Chân, tôi thấy cậu đúng là quá ngây thơ, quên lũ đó đã làm những gì rồi sao, chúng chết cũng đáng, không việc gì phải thương hại." Sau khi nghỉ ngơi, họ không còn lo lắng lũ trộm mộ biến thành quái vật kia đuổi kịp nữa.

Chỉ là không ngờ Lý sư gia vốn là người cẩn thận mà cuối cùng lại bỏ mạng ở đây.

Bố Phương lúc này chợt nhớ ra điều gì, nhìn công chúa hỏi: "Công chúa điện hạ, lúc ở trong mộ thất, cô có vẻ nhận ra những con quái vật đó?" "Đúng vậy!" Công chúa hít một hơi sâu đáp: "Đó là kẻ thù của Đại Càn chúng tôi." "Công chúa nhận ra sao?" Bố Phương hỏi.

Công chúa khẽ gật đầu: "Phải, chúng biến thành hình dạng đó là do một bộ lạc tà ác." "Có một loại tà thuật có thể biến con người thành quái vật khát máu." "Ngày trước ở một thành nhỏ của Đại Càn, người dân ở đó chỉ trong một đêm đã biến hết thành quái vật khát máu, gặp người là cắn, binh khí thông thường căn bản không giết

nổi." "Sau khi thành đó thất thủ, phụ vương tôi đã thân chinh dẫn quân tiêu diệt toàn bộ lũ quái vật, sau đó thừa thắng xông lên quét sạch bộ lạc đó." "Không đúng, công chúa điện hạ, lũ quái vật đó Bàn gia tôi dùng súng còn không bắn chết, năm đó phụ vương cô làm sao tiêu diệt được chúng?" Vương Bàn Tử hỏi.

Công chúa không trả lời mà nhìn vào cái hộp trên tay Bố Phương.

Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra: "Có phải năm đó phụ vương cô nhờ vào mảnh Hắc Thiết Lệnh này mới giết được lũ quái vật không?" Công chúa lắc đầu: "Tôi cũng không rõ lắm, năm đó sau khi phụ vương dẫn quân xuất chinh mới có được mảnh Hắc Thiết Lệnh này, sau đó trong quân đội đều truyền tai nhau rằng phụ vương nhờ có nó mới tiêu diệt được bộ lạc kia." Bố Phương tò mò không biết Hắc Thiết Lệnh có ma lực gì mà tiêu diệt được lũ quái vật đạn bắn không thủng.

Giờ chỉ còn cách mở cái hộp ra mới biết được.

"Bố Phương, hay là chúng ta mở hộp ra xem đi, biết đâu Hắc Thiết Lệnh nằm trong đó thật!" Vương Bàn Tử đề nghị.

Bố Phương gật đầu: "Tôi cũng có ý đó, để tôi mở xem!" Nói xong, Bố Phương đặt cái hộp xuống đất, thầm nghĩ: "Không biết cách này có hiệu quả không?" Ngay sau đó, Bố Phương cắn đầu ngón tay, những giọt máu tươi đỏ thắm từ từ nhỏ xuống.

Máu rơi lên hộp gỗ đàn hương, dần dần hội tụ vào vòng tròn nhỏ ở giữa.

"Cạch cạch cạch!" Bên trong hộp gỗ phát ra những tiếng động lách cách như có cơ quan đang hoạt động.

"Có tác dụng rồi?" Bố Phương mừng thầm.

"Cạch cạch cạch!" Cái hộp từ từ mở ra, bên trong lại là một hệ

thống cơ khí tinh xảo.

Bố Phương không khỏi cảm thán trình độ kỹ thuật từ hơn hai nghìn năm trước.

"Oa!

Bên trong toàn bằng sắt, hèn gì thấy hơi nặng!" Vương Bàn Tử thốt lên.

Hắn lại nói tiếp: "Hơn hai nghìn năm trước mà đã có kỹ thuật rèn đúc thế này sao?

Bàn gia tôi thật sự khâm phục trí tuệ của tổ tiên." Khi cái hộp mở hẳn, bên trong nằm một lệnh bài màu đen tuyền.

Chính là Hắc Thiết Lệnh.

Bố Phương cầm Hắc Thiết Lệnh lên, cảm giác hơi nặng tay và có một luồng hơi lạnh thấu xương.

Trên lệnh bài khắc rất nhiều phù văn kỳ quái.

"Hắc Thiết Lệnh này, Bàn gia tôi nhìn chẳng thấy có ma lực gì cả?

Chỉ là một mảnh lệnh bài đơn giản thôi mà!" Vương Bàn Tử nói.

Bố Phương xem đi xem lại vài lần cũng không thấy có gì đặc biệt.

Hạo Thiên Chân cũng quan sát hồi lâu mà không tìm ra bí mật gì.

"Bố Phương, Thiên Chân, hai người có nhìn ra manh mối gì không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Không, ngoài mấy cái phù văn ra thì không có gì lạ cả!

Trông cứ như một mảnh lệnh bài bình thường." Bố Phương nhíu mày quan sát kỹ, không bỏ sót ngóc ngách nào.

Đúng lúc này, hệ thống trong đầu hắn đột nhiên lên tiếng: [Đinh!

Ký chủ, thứ này tôi khuyên cậu nên phá hủy nó ngay đi, tôi phát hiện bên trong có một sinh thể đang tồn tại, mảnh lệnh bài này đang không ngừng hấp thụ tuổi thọ của cậu.] Hấp thụ tuổi thọ?

"Cái gì!" Bố Phương nghe hệ thống nói vậy liền vội vàng ném nó xuống đất.

Sau đó giọng nói hệ thống lại vang lên: [Thứ này được làm từ nguyên liệu không có trên Trái Đất, chắc là vật ngoại lai.

Chương 805

Sinh thể bên trong sau khi hấp thụ đủ tuổi thọ của con người sẽ chào đời!] Hệ thống càng nói càng thấy ly kỳ, Bố Phương hơi khó tin nhưng cũng buộc phải tin. [Tất nhiên, sở hữu thứ này cũng mang lại một số lợi ích nhất định, nhưng cuối cùng sẽ phải trả giá đắt, ví dụ như bị hút cạn tuổi thọ, khi đó chỉ còn nước chết!] Vương Bàn Tử thấy Bố Phương ném lệnh bài xuống đất liền định nhặt lên: "Bố Phương làm gì thế, đây là bảo vật đấy, đừng để nó hỏng!" Vương Bàn Tử vừa định chạm vào thì Bố Phương quát lớn: "Bàn Tử, đừng chạm vào nó, trong mảnh lệnh bài này có sinh vật sống, vừa rồi nó đang hút tuổi thọ của tôi đấy." Vương Bàn Tử nghe vậy liền rụt tay lại: "Không thể nào, Bố Phương, một mảnh lệnh bài mà lại có sinh vật sống bên trong sao?" Vương Bàn Tử tỏ vẻ không tin.

Đúng lúc này, Tiểu Ca vốn im lặng nãy giờ mới lên tiếng: "Bố Phương nói đúng đấy, trong Hắc Thiết Lệnh thực sự có sinh vật sống, nó tồn tại bằng cách hấp thụ tuổi thọ của con người hoặc động vật." Bố Phương nghe Tiểu Ca nói vậy cũng giật mình kinh ngạc.

Hắn thậm chí không cảm nhận được gì, vậy mà Tiểu Ca lại biết.

Sự bí ẩn của Tiểu Ca thì Bố Phương đã rõ, chẳng ai biết anh ta đã sống bao nhiêu năm rồi.

Truyền thuyết nói rằng máu của gia tộc họ Trương ở Đông Bắc cực kỳ thần kỳ, có thể giữ cho dung nhan không già đi.

Không ai biết lão quái vật Tiểu Ca này rốt cuộc đã thọ bao nhiêu tuổi.

"Ái chà, vậy chúng ta mau phá hủy nó đi, nếu để người khác lấy được thì to chuyện!" Vương Bàn Tử kêu lên.

“Vô ích thôi, thứ này không phá hủy được đâu, năm đó phụ vương tôi đã dùng vạn cách mà vẫn không làm gì được nó!” Công chúa bất lực nói.

Bố Phương khẽ mỉm cười: “Công chúa điện hạ, năm đó phụ vương cô không phá được không có nghĩa là tôi không làm được!” “Đúng đúng, giờ công nghệ phát triển rồi, Bàn gia tôi không tin cho nó vào máy ép thủy lực mà không nát bấy!” Vương Bàn Tử phụ họa.

“Máy ép thủy lực?” Công chúa ngơ ngác.

Cô bây giờ cực kỳ tò mò về thế giới bên ngoài, dù sao cũng đã ngủ vùi hơn hai nghìn năm, tâm hồn vẫn chỉ là một cô gái của hai nghìn năm trước.

Nếu ra được ngoài kia, nhất định phải chơi một chuyến cho đã.

Bố Phương nhặt Hắc Thiết Lệnh lên, lần này hắn có thể cảm nhận rõ ràng tuổi thọ của mình đang bị hút đi nhanh chóng.

“Không cần phiền đến máy ép thủy lực đâu, tôi xử lý được!” Nói xong, Bố Phương bắt đầu giao tiếp với hệ thống trong đầu: “Hệ thống, việc phá hủy thứ này giao cho ngươi!” [Không vấn đề!] Dứt lời, mảnh Hắc Thiết Lệnh trên tay Bố Phương lập tức hóa thành tro bụi.

“Mẹ nó chứ!” Vương Bàn Tử thấy Hắc Thiết Lệnh tan tành trong tay Bố Phương liền không nhịn được thốt lên: “Bố Phương, đỉnh thật đấy, cậu làm thế nào vậy?” Vương Bàn Tử tò mò không biết Bố Phương đã dùng chiêu gì.

Nàng công chúa cũng lộ rõ vẻ tò mò.

Năm đó phụ vương nàng đã dùng đủ mọi cách, thử qua hàng ngàn hàng vạn phương pháp cũng không thể phá hủy được khối lệnh bài đen thần bí này.

Vậy mà trong tay Bố Phương, nó lại trực tiếp hóa thành tro bụi, thật khiến người ta không thể tin nổi.

Bố Phương mỉm cười bí ẩn: "Bí mật thôi.

Được rồi, đã làm rõ được lai lịch khối lệnh đen này rồi, tôi tìm lối ra đưa mọi người ra ngoài!" Mục đích hắn tới đây không phải vì minh khí, mà là để tìm hiểu xem khối lệnh bài đen có thể khiến người ta trở nên mạnh mẽ trong chớp mắt kia rốt cuộc là thứ gì.

Hiện tại đã hiểu rõ, Bố Phương cũng không muốn nán lại nơi này thêm nữa, dù sao những gì hắn thấy hiện giờ cũng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Trực giác mách bảo Bố Phương rằng ở nơi sâu nhất trong lăng mộ này còn rất nhiều thứ nguy hiểm đang chờ đợi.

Vì mục đích đã đạt được, hắn không còn lý do gì để ở lại.

"Bố Phương, chúng ta thực sự phải ra ngoài sao?

Bên trong chúng ta còn chưa vào xem kỹ mà!" Vương Bàn Tử lên tiếng.

Bố Phương nhìn Vương Bàn Tử đáp: "Chứ sao nữa, mục đích của chúng ta đã đạt được rồi, tôi vất vả vào đây cũng chỉ để làm rõ cái khối Hắc Thiết Lệnh này là thứ gì thôi.

Giờ đã biết rồi thì không ra ngoài còn ở lại đây đón năm mới chắc?" Bố Phương sao lại không biết tiểu tính toán của Vương Bàn Tử.

Lão Bàn Tử tích cực như vậy chẳng qua cũng vì mớ minh khí trong lăng mộ thôi.

Tuy rằng chuyến này cũng vơ được không ít bảo vật, nhưng chẳng có món nào thực sự lọt vào mắt xanh của hắn, nên hắn cũng không

muốn trì hoãn việc ra ngoài.

Vương Bàn Tử đành bất lực: "Được rồi, vậy chúng ta mau tìm đường ra thôi, cũng lâu rồi không về, không biết cái giường của Bàn gia còn nhớ chủ không nữa!" Vương Bàn Tử được cái tính tình phóng khoáng, nghĩ lại thì về nhà cũng tốt, không phải ở trong mộ này làm mồi cho sâu bọ nữa.

"Đi thôi!" Một lát sau, cả nhóm đều rời đi.

Nhưng xoay một vòng lớn vẫn không tìm thấy lối ra.

"Lối ra ở cái xó nào vậy, đi loanh quanh mãi vẫn là mấy gian mộ với hành đạo này!" Vương Bàn Tử kêu oai oái, rồi quay sang hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, trước đó cậu ở trong này lâu, có biết đường ra không?" Tiểu Ca nghe vậy, suy nghĩ kỹ một lát rồi lắc đầu đáp: "Không biết!" "Tê!" Vương Bàn Tử hít một hơi, dường như nhớ ra gì đó liền hỏi Tiểu Ca: "Mà trước đó Tiểu Ca chạy đi đâu thế, sau đó lại trà trộn vào được đám mộ tặc kia?" Vương Bàn Tử rất tò mò về tung tích của Tiểu Ca.

Bố Phương và Hạo Thiên Chân cũng tò mò không kém.

"Phải đó Tiểu Ca, lúc trước cậu không từ mà biệt, là đi đâu vậy?" Hạo Thiên Chân cũng hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu: "Tôi không đi đâu cả, chỉ là lúc trước luôn có một giọng nói không ngừng kêu gọi bên tai, tôi cũng không rõ đó là tiếng của ai.

Sau đó, tôi nhân cơ hội trà trộn vào đám mộ tặc, rồi gặp lại mọi người!" Tiểu Ca không nói rõ về giọng nói thần bí đó.

Chương 806

Thấy Tiểu Ca không muốn nói, Bố Phương cũng không ép, dù sao ai cũng có bí mật riêng.

"Được rồi, không làm khó Tiểu Ca nữa, chỉ cần mọi người đều bình an là tốt rồi, mau tìm đường ra đi, nếu không lúc ngủ lại phải làm mồi cho sâu đấy!" Bố Phương hô lên.

Nhưng lời hắn vừa dứt, bên tai đã vang lên những tiếng gầm gừ trầm đục.

"Hống hống hống!" Nhóm Bố Phương vội vàng quay đầu nhìn lại.

Không biết từ đâu chui ra đám mộ tặc đã biến thành tang thi.

Lúc này chúng đang lảo đảo, nhe răng trợn mắt tiến về phía họ.

"Mẹ kiếp!

Mấy con quái vật này ở đâu ra thế, Bàn gia rõ ràng đã đánh sập lối vào rồi mà!" Vương Bàn Tử không chút do dự, rút khẩu súng trên lưng ra bắn xối xả.

"Tiểu đồng chí, đi trước đi, ở đây có tôi chặn hậu!

Công chúa điện hạ cũng mau rời đi thôi!" Hạo Thiên Chân dẫn công chúa rời đi, Tiểu Ca cũng theo sát.

Lúc này Bố Phương cũng rút khẩu súng lục mà Vương Bàn Tử đưa lúc trước ra, bắn liên tiếp.

"Đoàng đoàng đoàng!" Trong phòng mộ, ánh lửa lập lòe, những viên đạn dày đặc bắn trúng mục tiêu phát ra những tia lửa li ti.

Nhưng đạn dược đối với những con quái vật này hoàn toàn vô dụng.

Chỉ có thể chặn chân chúng chưa đầy một phút, đám tang thi lại một lần nữa gượng dậy.

"Bố Phương, không xong rồi, đạn của chúng ta không trụ được bao lâu đâu, mấy thứ này càng đánh càng hăng!" Số lượng quái vật tuy không nhiều, nhưng mỗi khi bị đánh gục, chúng lại trở nên dũng mãnh lạ thường.

Bố Phương biết cứ thế này mãi không phải là cách.

"Bàn tử, có thuốc nổ không?" Vương Bàn Tử vỗ vỗ cái balo trên lưng hét lớn: "Yên tâm, thuốc nổ còn đầy, lần này tôi mang theo không ít, nãy giờ chưa dùng đến, đối phó với mấy thứ này là quá đủ!" "Tốt!" Bố Phương gật đầu: "Bàn Tử, tôi rút trước, tôi có cách tiêu diệt hết lũ quái vật này ở đây!" "Được!" Bố Phương dẫn đầu lùi lại, Vương Bàn Tử theo sát phía sau.

May mà tốc độ di chuyển của lũ tang thi này không nhanh.

Chạy được khoảng hai phút, Bố Phương dừng lại, nhìn địa hình xung quanh rồi hô: "Được rồi Bàn Tử, dừng ở đây!

Tôi sẽ cho bọn chúng nổ tung ở chỗ này!" Sau khi lập kế hoạch đơn giản, hai người bắt đầu đặt mìn xung quanh.

Bố Phương còn tàn nhẫn hơn khi lấy từ không gian hệ thống ra hai thùng xăng.

Hai người phân công rõ ràng, chưa đầy năm phút đã hoàn thành!

Việc còn lại là chờ đám tang thi tới.

"Bố Phương, liệu chúng có tới không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Chắc chắn sẽ tới, bọn chúng đánh hơi được hơi người mà!" Quả nhiên, một phút sau, tiếng gầm gừ quen thuộc đã vang lên bên tai.

"Tới rồi!" "Bàn Tử, chuẩn bị kích nổ!" Bố Phương quát.

Vương Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn sàng, khi đám tang thi vừa tiếp cận, hắn liền rút bật lửa châm ngòi.

Đám tang thi thấy hai người liền liều mạng lao tới.

"Chạy mau!" Bố Phương và Vương Bàn Tử không chút do dự, dùng tốc độ nhanh nhất lùi lại phía sau.

"Ầm ầm ầm!" Những tiếng nổ lớn vang lên.

Bố Phương và Vương Bàn Tử cũng bị dư chấn hất văng ra xa vài mét, ngã sấp mặt.

Bụi đất mịt mù, những tiếng gầm gừ cũng im bặt.

"Phì phì phì!" Bố Phương lồm cồm bò dậy, nhổ bớt bụi đất trong miệng, vội nhìn lại phía sau.

Lối ra đã bị nổ sập, cũng không còn nghe thấy tiếng lũ tang thi nữa.

"Giải quyết xong chưa?" Vương Bàn Tử bò dậy nhìn lại.

"Ái chà, nãy bỏ hơi quá tay, suýt chút nữa là chúng ta đi chầu ông bà rồi!" Bố Phương cũng đứng dậy, nhìn kỹ lại một lần nữa.

"Đi thôi, đi hội quân với Tiểu Ca và Thiên Chân!" Lúc này, phía Hạo Thiên Chân đang dừng lại chờ Bố Phương.

Hạo Thiên Chân không ngừng đi đi lại lại, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Chương 807

"Cũng không biết Bố Phương với Bàn Tử thế nào rồi?" "Này!" Công chúa thấy Hạo Thiên Chân cứ đi qua đi lại trước mặt mình thì thấy hơi phiền: "Anh có thể đừng đi tới đi lui nữa được không, tôi biết anh lo cho Bố Phương, nhưng cũng đừng lượn lờ trước mặt tôi như thế chứ!" Nói xong, công chúa điện hạ lấy điện thoại ra tự chơi một mình.

Nàng không mấy lo lắng cho Bố Phương, vì nàng đã thấy rõ bản lĩnh của hắn, đối phó với mấy con quái vật đó chắc chắn là thừa sức.

Khoảng nửa giờ sau, Bố Phương và Vương Bàn Tử mới bắt kịp.

Hạo Thiên Chân thấy vậy vội vàng chạy tới, tóm lấy Vương Bàn Tử hỏi: "Bàn Tử, hai người không sao chứ?" Vương Bàn Tử xua tay ra vẻ không kiên nhẫn: "Yên tâm đi, cậu thấy Bàn gia tôi gặp chuyện bao giờ chưa, chẳng phải có Bố Phương ở đây sao!" Vừa dứt lời, một tiếng nổ lớn từ phía sau vọng lại, ngay sau đó cả lăng mộ bắt đầu rung chuyển dữ dội.

"Mẹ kiếp, chuyện gì thế?" "Không lẽ lúc nãy thuốc nổ chưa nổ hết, giờ bị thứ gì chạm vào lại nổ tiếp?" Vương Bàn Tử đoán mò.

"Kệ nó là thuốc nổ hay cái gì, mau chạy ra ngoài thôi, lăng mộ sắp sập rồi!" Bố Phương hét lớn.

Nhưng trong cái hầm mộ tứ thông bát đạt này, chẳng ai biết lối nào dẫn ra ngoài.

"Nhiều lối thế này biết đi đường nào đây?" Vương Bàn Tử kêu lớn.

Lúc này Bố Phương nảy ra ý kiến, triệu hồi tiểu thần thú Tỳ Hưu

ra.

“Nhóc con, có thể dẫn bọn ta ra ngoài không, trông cậy vào mày đấy!” Bố Phương xoa đầu Tỳ Hưu.

Tiểu Tỳ Hưu như hiểu được lời hắn, dụi dụi vào tay Bố Phương rồi nhìn về phía một lối đi.

Sau đó nó quay đầu lại, ý bảo Bố Phương đi theo.

“Đi thôi, mau đuổi theo nhóc con!” Dù sao Tỳ Hưu cũng là linh vật, không khí trong mộ là tử khí, chỉ có bên ngoài mới có sinh khí, Bố Phương tin rằng nhóc con này chắc chắn dẫn được đường.

“Ầm ầm ầm!” Đá từ trên trần mộ không ngừng rơi xuống, cả nhóm liều mạng chạy trốn, bám sát theo tiểu Tỳ Hưu.

Khoảng năm phút sau, phía trước hiện ra ánh sáng.

Ai nấy đều biết đó là lối ra.

“Ha ha ha, lối ra kìa, nhanh chân lên, cái mộ chết tiệt này sắp sập hẳn rồi!” Vương Bàn Tử hét lên đầy phấn khích.

Cuối cùng, vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, cả nhóm đã thoát được ra ngoài.

Lối ra là một sườn đồi, họ từ độ cao hàng trăm mét lăn xuống dưới.

Phía sau bụi cuốn mịt mù, có thể thấy một cái hang lớn sụp xuống, rồi lập tức bị cát vàng vùi lấp.

Một lúc sau, Bố Phương bị chôn dưới cát ngoi lên, rũ sạch cát trên người, đi đến bên cạnh kéo Vương Bàn Tử và công chúa ra.

“Phì phì phì!” Vương Bàn Tử nhổ cát trong miệng, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm.

“Mẹ nó, suýt thì tiêu đời ở cái nơi quỷ quái đó, hên là lão thiên phù hộ, Bàn gia tôi vẫn ổn!” “Mọi người không sao chứ?” Bố Phương hỏi.

Nhóm Hạo Thiên Chân đều lắc đầu ra hiệu vẫn ổn.

Hạo Thiên Chân nhìn quanh thấy thiếu một người liền hỏi: “Tiểu Ca đâu?

Tiểu Ca đi đâu rồi?” Nghe Thiên Chân nói, Bố Phương cũng nhìn lại nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Ca.

Rõ ràng lúc nãy thấy anh ấy cũng ra ngoài rồi mà.

Bố Phương theo bản năng nhìn về phía xa, quả nhiên thấy một bóng lưng màu đen.

Bóng lưng đó nếu không phải Tiểu Ca thì còn ai vào đây nữa.

“Tiểu Ca không lẽ không thoát ra được?” Hạo Thiên Chân nhìn đống đổ nát phía sau, suýt chút nữa là bật khóc.

Cái bệnh mít ướt của Thiên Chân lại tái phát rồi.

Bố Phương bất lực, vỗ vai cậu ta chỉ về phía xa: “Cậu nhìn cái bóng lưng kia xem có phải là anh ấy không!” “Cái gì, bóng lưng nào?” Vương Bàn Tử tò mò nhìn theo hướng Bố Phương chỉ.

Nhìn kỹ một lúc mới thấy một cái bóng mờ mờ.

“Chậc, cái tên Tiểu Ca này, đi cũng không thèm chào một tiếng, làm tiểu đồng chí nhà tôi lo phát khóc, suýt thì định tuẫn tình luôn kìa!” Vương Bàn Tử trêu chọc.

“Được rồi, thấy rõ rồi chứ, nếu thấy rồi thì mau rời khỏi đây thôi, tranh thủ trước khi trời tối đến được chỗ đỗ xe!” Bố Phương nói.

Lúc này nhóc Tỳ Hưu từ dưới cát thò đầu ra, vui vẻ chạy về phía Bố Phương.

Hắn thấy vậy liền ngồi xuống, ý niệm vừa động, trong tay đã hiện ra một khối kim nguyên bảo.

Hắn xoa đầu nó cười nói: “Lần này ra được là nhờ mày đấy nhóc con, phần thưởng đây!” Một lát sau, cả nhóm rời đi.

Chương 808

Lúc này mặt trời đang lúc gay gắt nhất, hơn nữa bình nước cũng cạn sạch.

Nhóm Vương Bàn Tử bắt đầu thấy không chịu nổi.

"Tôi muốn uống nước!" Vương Bàn Tử kêu gào.

"Bàn Tử, ráng chịu chút đi, nếu không có gì bất ngờ thì phải đi bộ ba tiếng nữa mới tới chỗ đậu xe.

Trên xe có rất nhiều nước, cố lên là được!" Vương Bàn Tử còn không chịu được, huống chi là nàng công chúa lá ngọc cành vàng.

Sắc mặt nàng trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

"Tôi không đi nổi nữa!" Bố Phương thấy vậy liền lấy vài hớp nước cuối cùng trong bình đưa cho nàng uống.

Uống xong chút nước, sắc mặt nàng mới khá hơn đôi chút.

Nhưng lúc này nàng đã kiệt sức, không thể bước tiếp.

"Đừng quản tôi nữa, các anh đưa tôi ra được đến đây là tôi biết ơn lắm rồi, tôi biết mình sắp hết trụ nổi rồi, các anh đi đi, tôi ở lại chỉ tổ làm vướng chân thôi!" "Nói nhảm cái gì thế!" Vương Bàn Tử mắng.

"Công chúa, tôi đã hứa sẽ đưa cô ra ngoài xem thế giới thì nhất định sẽ làm được!" Bố Phương trầm giọng nói: "Lên đi, tôi cõng!" Sau khi Bố Phương khuyên nhủ hết lời, nàng mới đồng ý.

Bố Phương không phải người thường, cơ thể đã qua hệ thống cải tạo, có ở trong mộ hai ngày không uống nước cũng chẳng sao.

Đến chập tối, cả nhóm cuối cùng cũng tới được chỗ đỗ xe.

Sau khi nạp năng lượng, Bố Phương đạp ga rời khỏi nơi đó.

Công chúa tò mò hỏi: “Cái khối sắt biết chạy này là thứ gì vậy, sao tốc độ của nó lại nhanh đến thế?” “Khối sắt biết chạy?” Cả Bố Phương, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe xong đều không nhịn được cười.

“Ngồi trong khối sắt này thoải mái thật đấy, hơn hẳn cưỡi ngựa lúc trước, tốc độ lại còn cực nhanh nữa!

Mau nói cho tôi biết ở thời đại này nó gọi là gì!” Vương Bàn Tử sau khi hồi phục thể lực liền kiên nhẫn giải thích: “Công chúa, cái khối sắt này ở chỗ chúng tôi gọi là xe hơi, là phương tiện đi lại, giống như xe ngựa ở chỗ cô ấy, hiểu chưa?” “Xe hơi à!” Công chúa ngơ ngác, mắt dán chặt vào vô lăng, có vẻ cũng muốn thử một lần.

“Công chúa có muốn ăn chút gì không, ra ngoài nãy giờ chắc cũng đói rồi!” Vương Bàn Tử móc trong túi ra đống đồ ăn vặt đưa cho nàng.

Công chúa chưa thấy mấy thứ này bao giờ, tò mò hỏi: “Cái gì đây?

Có ăn được không?” “Ăn được chứ!” Vương Bàn Tử gật đầu: “Công chúa, tôi đảm bảo cô sẽ mê mấy thứ này cho xem!” Vương Bàn Tử thề thốt, dù sao thì con gái ai chẳng thích ăn vặt.

Quả nhiên, sau khi mở ra ăn thử một lúc, nàng lập tức mê mẩn đống đồ ăn vặt đó.

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, số đồ ăn vặt còn lại trên xe đã bị nàng chén sạch.

“Mấy thứ này ngon thật đấy, ngon hơn hẳn mấy món sơn hào hải vị tôi từng ăn, còn không?” Vương Bàn Tử lục lọi balo rồi xua tay: “Hết sạch rồi!” Bố Phương đang lái xe nhìn qua gương chiếu hậu, không nhịn được nhắc nhở: “Công chúa, mấy thứ đó ăn nhiều không tốt cho sức khỏe đâu, sau này ăn ít thôi, đừng có học hư theo cái lão

Bàn Tử đó!" "Này!" Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức không vui: "Sao lại bảo học hư theo tôi chứ.

Bố Phương, cậu làm tôi giận rồi đấy nhé.

Công chúa, đợi về tới địa bàn của Bàn gia, tôi sẽ dẫn cô đi dạo Tử Cấm Thành!" "Tử Cấm Thành?

Có gì vui không?" Công chúa tò mò.

"Tất nhiên rồi, không phải tôi khoe đâu, Tử Cấm Thành của chúng ta xây dựng từ thời Minh, đến giờ cũng phải bảy tám trăm năm lịch sử rồi.

Chỗ đó ngày xưa là nơi hoàng đế ở, giờ thì thành khu du lịch rồi." Vương Bàn Tử giải thích.

"Hoàng đế ở?

Hoàng đế là ai?" Công chúa hỏi.

Dù sao ở thời phong kiến của nàng chưa có từ 'hoàng đế'.

Hơn hai ngàn năm trước, người ta đều xưng hô là 'Đại vương', mãi sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước mới xuất hiện danh xưng 'Hoàng đế'.

Tần Thủy Hoàng chính là vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử.

Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử nói chuyện vui vẻ với công chúa cũng tham gia vào.

"Công chúa, hoàng đế là người đứng đầu một quốc gia.

Năm 220 trước Công nguyên, Tần Vương diệt sáu nước rồi xưng đế, gọi là Thủy Hoàng Đế, vị hoàng đế đầu tiên.

Sau đó chế độ hoàng đế cứ thế lưu truyền, trải qua bao nhiêu thăng trầm, đánh đuổi giặc ngoại xâm, mãi cho tới bây giờ mới có cảnh

phồn hoa thịnh thế này.” Hạo Thiên Chân trực tiếp sắm vai giáo viên lịch sử, tận tình phổ cập kiến thức cho nàng.

Nàng công chúa thông minh linh tuệ cũng hiểu ra được rất nhiều điều.

Chương 809

"Vậy là bây giờ ai cũng bình đẳng tự do, không còn hoàng đế, không còn người lãnh đạo tối cao nữa sao?" "Có chứ, chúng tôi cũng có người lãnh đạo tối cao, nhưng không giống hoàng đế ngày xưa, họ luôn lo nghĩ cho đất nước, cho nhân dân, nếu không có họ thì không có chúng tôi ngày hôm nay." Hạo Thiên Chân nghiêm túc giải thích.

"À, vậy thì tốt quá, lúc tôi còn nhỏ thấy những người hạ đẳng khổ cực cũng thường mơ về một thế giới bình đẳng, không có chiến tranh, thế giới hòa bình." Công chúa cảm thán.

"Hắc hắc!" Vương Bàn Tử cười hì hì: "Công chúa, giờ cô có cơ hội chứng kiến cảnh tượng mọi người bình đẳng tự do rồi đấy.

Được rồi, nói đủ rồi, những gì cần biết cô cũng biết rồi!" Hạo Thiên Chân nói xong liền nhắm mắt dưỡng thần.

Vương Bàn Tử cũng vậy.

Không có ai chơi cùng, ánh mắt công chúa tự nhiên lại dán vào cái vô lăng.

"Anh Bố Phương này, cái thứ gọi là xe hơi này có thể cho tôi lái thử không, tôi tò mò không biết nó khởi động kiểu gì?" Bố Phương đang lái xe nghe vậy, không chút do dự đồng ý ngay.

Dù sao lái xe cũng phải học, vả lại đoạn đường sa mạc này bằng phẳng, không có chướng ngại vật.

"Được thôi!" Bố Phương dừng xe, chui sang ghế phụ.

Công chúa tự nhiên ngồi vào ghế lái, tò mò sờ sờ vô lăng, nhìn ngó các bộ phận: "Bàn Tử, mấy cái nút này dùng để làm gì?" Bố Phương nghe xong cũng không biết trả lời thế nào cho hết: "Mấy cái nút đó

nhiều công dụng lắm, cứ kệ nó đi, để sau tôi chỉ.

Bây giờ tôi dạy cô cách khởi động xe.

Đầu tiên là nổ máy, vào số một, rồi từ từ nhả côn, đạp ga là xe chạy được." Công chúa chăm chú nghe theo, vào số một, nhả côn, rồi đạp ga.

Do đạp hơi mạnh tay, chiếc xe trực tiếp lao vút về phía trước.

Tuy tốc độ chưa phải quá nhanh, nhưng có thể thấy rõ chiếc xe đang rung lắc dữ dội.

"Á á á, nó chạy rồi!

Phải làm sao đây?" Công chúa hai tay nắm chặt vô lăng hét lớn.

"Công chúa, đừng hoảng, cứ điều khiển hướng đi là được, mấy chuyện khác không cần lo lắng!" Bố Phương trấn an.

Công chúa dần bình tĩnh lại, tập trung điều khiển hướng đi.

Khoảng hơn mười phút sau, nàng đã dần quen với tính năng của xe.

"Sao nó chạy chậm thế, không giống lúc nãy anh lái!" Công chúa phàn nàn.

"Công chúa nhìn này, nếu muốn xe chạy hết tốc lực thì vào số năm, rồi đạp lút ga là được." Đã quen với việc sang số, công chúa trực tiếp vào số năm, rồi đạp lút ga.

"Vút vút!" Chiếc xe vốn đang lững thững giờ như một mũi tên lao đi xé gió.

"Tê!" Bố Phương cũng không ngờ công chúa lại dám đạp lút ga như vậy, tốc độ xe không ngừng tăng vọt.

"Oa, kích thích quá!" Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang ngủ

cũng phải bật dậy.

Thấy cảnh vật ngoài cửa sổ biến mất trong nháy mắt, hai người không nhịn được kêu lên.

"Mẹ kiếp, xe chạy nhanh thế, không muốn sống nữa à?" Ở ghế phụ, Bố Phương cũng được một phen thót tim.

Chạy nhanh thế này là định đi đầu thai hay gì.

Nếu là hắn lái thì không lo, vì hắn tự tin vào tay lái của mình, nhưng công chúa là một 'tài mới' thì lại là chuyện khác.

"Á á á á!" "Lái chậm lại chút!" "Vui quá, kích thích quá!" "Sướng quá đi!" Chiếc xe lắc qua lắc lại, mấy người ngồi trong xe cũng đứng ngồi không yên.

"Cô nãi nãi của tôi ơi, cô lái ổn định chút được không, tôi sợ quá!" Vương Bàn Tử hét oai oái.

Tốc độ nhanh hay chậm không quan trọng, quan trọng là phải ổn định, nếu lái vững thì Bố Phương cũng không lo.

Nhưng xe cứ lạng lách thế này, bảo sao hắn không hoảng.

Nhưng công chúa dường như chẳng nghe thấy lời Bố Phương, vẫn cứ đạp lút ga.

Mãi đến khi trời sầm tối, nàng mới chịu dừng xe.

Nhóm Bố Phương bước xuống xe mà chân tay rụng rời, đứng không vững nổi.

"Mẹ ơi, giờ tôi mới biết thế nào là sát thủ xa lộ, ngồi xe này còn căng thẳng hơn cả đối phó với tang thi trong mộ!" Vương Bàn Tử ôm ngực, thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ nó, sau này mà để công chúa lái xe nữa chắc tôi đi ăn cám luôn cho rồi!" Bố Phương thầm nghĩ.

Một lúc lâu sau.

Chương 810

“Giờ trời cũng sắp tối rồi, chúng ta nghỉ ở đây một đêm, mai cố gắng lên đường cao tốc!” Bố Phương nói.

Sau khi ăn uống đơn giản, cả nhóm đều đi ngủ.

Ngày thứ hai, khi trời vừa hửng sáng, họ lại tiếp tục hành trình trở về.

Lần này do Vương Bàn Tử cầm lái.

Sáng nay hắn vô cùng tích cực, lúc Bố Phương còn chưa ngủ dậy đã chui vào ghế lái rồi.

Sau khi mở dẫn đường, chiếc SUV màu đỏ lao đi giữa sa mạc.

Lần này do Vương Bàn Tử lái, người đã làm tài xế cho Hạo Thiên Chân và Bố Phương bao nhiêu lâu nay, tay lái vô cùng vững vàng, không như cái cô 'sát thủ xa lộ' kia lái xe cứ lạng lách.

“Này Bố Phương, tiểu đồng chí, công chúa theo chúng ta về rồi thì ở đâu?

Không lẽ định ở cùng chúng ta sao?

Tôi nói trước nhé, chỗ tôi không còn phòng trống đâu đấy!” Vương Bàn Tử nói.

Bố Phương đáp: “Yên tâm đi, tôi có một căn nhà ở kinh thành, tôi cũng ít khi ở đó, cứ để căn đó cho công chúa đi!” Bố Phương giờ là đại gia, ở kinh thành có hẳn một căn tứ hợp viện giá trị mấy trăm triệu tệ.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều không biết chuyện này.

Trước đó Bố Phương có trong tay vài trăm triệu, thấy căn tứ hợp

viện đó đẹp nên đã xuống tiền mua luôn, nhưng cũng chưa ở bao giờ vì bận rộn suốt.

"Cái gì, Bố Phương, cậu mua nhà ở kinh thành từ bao giờ mà tôi không biết thế?" Vương Bàn Tử hét lên.

Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng phụ họa: "Cái cậu không biết còn nhiều lắm." Nói rồi, Hạo Thiên Chân chỉ vào Bố Phương, long trọng giới thiệu: "Bố Phương chính là đại gia ngầm trong ba chúng ta đấy." "Đại gia ngầm gì chứ, Bàn gia tôi sao lại không biết!" Vương Bàn Tử tùy tiện nói.

Gia sản của hắn cũng phải cỡ trăm triệu, cộng thêm cái kho vũ khí cá nhân quy mô khủng khiếp kia, tổng tài sản ít nhất cũng phải cỡ một tỷ tệ.

"Bàn Tử, cậu không biết đâu, cách đây không lâu Bố Phương đã bỏ ra khoảng bảy trăm triệu để mua một căn tứ hợp viện ở kinh thành đấy." Hạo Thiên Chân kêu lớn.

"Cái gì, bảy trăm triệu?" Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

Bố Phương mỉm cười đầy ẩn ý: "Khiêm tốn, khiêm tốn chút đi!" "Mẹ kiếp, không nhìn ra nhé, Bố Phương cậu giàu thế cơ à, đúng là đại gia ngầm mà, công chúa giao cho cậu là đúng rồi!

Chỗ của tôi nhỏ bé quá không chứa nổi vị đại phật này.

Mà này Bố gia, căn tứ hợp viện mới mua đó ở chỗ nào thế, hôm nào cho Bàn gia tôi qua tham quan cái!" "Gần Tử Cấm Thành!" Bố Phương tiện miệng nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy lại kinh hô: "Cái gì, gần Tử Cấm Thành, lại còn là tứ hợp viện, chỗ đó không lẽ là phủ đệ của Bối Lặc gia ngày xưa sao?" "Phải, tôi nghe nhân viên giới thiệu bảo ngày xưa thời Thanh có một vị Bối Lặc gia ở đó, nghe nói vị vương gia đó là em trai

của hoàng đế.” Bố Phương thuật lại lời nhân viên bán hàng cho Vương Bàn Tử nghe.

“Bố Vương gia, hôm nào mời tôi uống rượu nhé?” Vương Bàn Tử nháy mắt ra hiệu.

Mỗi lần Bố Phương và Hạo Thiên Chân lên kinh thành đều do Vương Bàn Tử tiếp đãi, tuy hắn không để ý chuyện đó nhưng cũng muốn 'chặt chém' vị đại gia Bố Phương này một bữa ra trò.

“Được thôi, đợi lần tới tôi về, sau khi đi Mỹ tham gia buổi đấu giá về, cậu muốn chém thế nào cũng được!” Bố Phương cười nói.

“Đấu giá hội?” Cả Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ngơ ngác.

“Đấu giá hội gì cơ?” Bố Phương cũng hơi ngạc nhiên hỏi: “Cái cô nàng A Ninh kia không gửi thư mời cho hai người sao?” Vừa nói, Bố Phương vừa mở email, có thể thấy rõ trên thư mời có tên của hắn.

Hạo Thiên Chân thấy vậy cũng rút điện thoại ra kiểm tra, quả nhiên cũng nhận được thư mời của A Ninh.

“Tôi cũng nhận được rồi!” “Vậy là được rồi!” Bố Phương gật đầu rồi nói tiếp: “Nghe nói đồ vật trong buổi đấu giá lần này đều là những cổ vật từ kinh thành lưu lạc ra ngoài năm xưa.

Mục đích của tôi lần này là không để những thứ vốn thuộc về chúng ta rơi vào tay người nước ngoài.” Năm xưa khi các cường quốc đánh vào kinh thành đã vơ vét không ít đồ vật, đó đều là những báu vật tinh hoa trong năm ngàn năm lịch sử văn hóa của đất nước ta.

“Đúng, tôi cũng muốn đưa những văn vật lưu lạc ở nước ngoài trở về nước!” Hạo Thiên Chân đầy quyết tâm.

Bố Phương cũng không lo vấn đề tiền nong, vì trong tay hắn có không ít thứ có thể bán đi.

Nếu bán hết thì số tiền cũng phải đạt hơn mười tỷ tệ, nhưng số đồ trong tay hắn quá nhiều, xử lý hết cũng tốn thời gian.

Tuy nhiên, Bố Phương là người có 'hack', có hệ thống hỗ trợ.

Chỉ cần dùng ý niệm giao những thứ cần xử lý cho hệ thống, chưa đầy một phút, hơn mười tỷ tệ đã vào tài khoản.

“Mẹ kiếp, sao tôi không nhận được thư mời của cô nàng A Ninh đó nhỉ?” Vương Bàn Tử mở điện thoại lên hét lớn.

“Bàn Tử, cậu không nhận được sao?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Vương Bàn Tử lắc đầu: “Chắc con mụ A Ninh đó khinh thường tôi rồi, thư mời chỉ phát cho hai người, không thèm phát cho Bàn gia, đợi lần sau gặp mặt tôi nhất định phải tính sổ với con mụ đó.” Vừa nói xong, Vương Bàn Tử liền nhận được một email.

Chương 811

Mở ra thì đúng là thư mời đấu giá hội.

"Con mụ đó cũng còn chút lương tâm, Bàn gia tôi cũng có thư mời rồi!" Vương Bàn Tử đắc ý quên cả trời đất.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lớn: "Bàn Tử, nhìn đường kìa!" Vương Bàn Tử theo phản xạ đạp lút phanh.

Phía trước có một tảng đá lớn chắn ngang đường, chỉ còn cách vài chục phân là đâm sầm vào.

"Hù hù hù!" "Suýt chút nữa là đi đời nhà ma rồi!" Suýt chút nữa là mất mạng!

Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu, hồi lâu sau không nói nên lời, chỉ một chút nữa thôi là đâm trúng.

Với tốc độ đó mà đâm vào thì chắc chắn là xe nát người tan.

May mà lúc nãy hắn phản ứng kịp thời, không thì cả bốn người trên xe đều phải bỏ mạng ở đây.

"Bàn Tử, lái xe cho hắn hoi vào, tính mạng của tôi suýt thì nằm trong tay cậu rồi đấy!" Bố Phương bực mình nói.

Vương Bàn Tử cười trừ: "Suýt nữa thôi, hên là Bàn gia tôi phản ứng nhanh!" Một lát sau, Vương Bàn Tử tiếp tục lái xe rời đi.

Sau một ngày ròng rã, đến rạng sáng cả nhóm cuối cùng cũng lên được đường cao tốc.

Vương Bàn Tử nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ mỉm cười: "Cảnh tượng quen thuộc đây rồi, Bàn gia tôi cuối cùng cũng về rồi." Lúc này công chúa cũng tò mò nhìn cảnh vật bên ngoài.

Mỗi khi đi qua một thị trấn, nàng lại tò mò hỏi về những kiến trúc kỳ lạ đó.

"Kiến trúc ở đây lạ quá!" "Hắc hắc!" Bố Phương mỉm cười: "Công chúa, những gì cô thấy mới chỉ là phần nổi thôi, thứ khiến cô kinh ngạc còn ở phía sau kìa." "Đúng đúng, đợi về đến chỗ tôi, nhất định sẽ khiến cô phải mở mang tầm mắt!" Vương Bàn Tử cũng phụ họa.

"Bàn Tử, sắp đến chỗ cậu chưa?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Vương Bàn Tử nhìn dẫn đường rồi đáp: "Tiểu đồng chí, sắp rồi, tôi đang đi đường tắt nhất đây, nếu chúng ta không nghỉ ngơi thì tối mai là vào đến kinh thành." "Được!" Bố Phương gật đầu: "Tối nay tôi không cần nghỉ đâu, Bàn Tử lái thêm một đoạn nữa rồi đến lượt tôi." Nói xong, Bố Phương nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dù sao lái xe cũng là công việc tốn tinh thần, rất khảo nghiệm sự tập trung và thể lực.

Lái xe đường dài cũng không tốt cho thắt lưng.

Đến khoảng rạng sáng, Bố Phương tỉnh dậy đổi lái cho Vương Bàn Tử, hắn châm một điếu thuốc rồi cầm lái.

Một đoạn cao tốc không giới hạn tốc độ, Bố Phương tự nhiên giữ tốc độ khoảng hai trăm km/h.

Không biết qua bao lâu, trời đã bắt đầu mờ mờ sáng.

Bố Phương lái xe vào một thị trấn nhỏ.

Lúc này trời mới vừa hửng sáng, trên phố vắng bóng người, ngoại trừ vài tiệm ăn sáng đang bận rộn và những công nhân vệ sinh.

Bố Phương dừng xe, gọi đám Vương Bàn Tử dậy ăn sáng.

Vương Bàn Tử nghe đến chuyện ăn uống là tích cực hẳn lên.

Cả nhóm ngồi vào một tiệm bánh bao, Vương Bàn Tử trực tiếp gọi lớn: "Ông chủ, cho tôi mười lồng bánh bao, bốn bát cháo kê!" "Được rồi, có ngay, các vị đợi chút nhé!" "Mẹ kiếp Bàn Tử, gọi nhiều thế, bốn người chúng ta ăn hết được không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Vương Bàn Tử nhìn Thiên Chân đáp: "Chậc, tiểu đồng chí, cậu theo tôi bao lâu rồi mà không biết sức ăn của Bàn gia sao?" Hạo Thiên Chân nghe xong cũng không nói gì thêm.

Vương Bàn Tử là hạng người nào chứ, cậu ta quá rõ rồi.

Cái biệt danh 'Bàn Tử' đâu phải tự nhiên mà có.

Sức ăn của hắn chắc còn hơn cả heo.

Mười lồng bánh bao, một mình Vương Bàn Tử xử lý hơn một nửa, cộng thêm hai bát cháo kê.

Lúc này trời đã sáng hẳn, người trên phố cũng đông dần, công chúa nhìn mọi người trên phố rồi tò mò nhìn trang phục của họ.

Cũng không ít người qua đường ngoái nhìn trang phục của nàng.

"Anh Bố Phương, trang phục ở đây đẹp quá, nhất là cái váy trắng kia kìa!" Công chúa chỉ vào một cô gái ăn mặc kiểu sinh viên đang diện chiếc váy trắng hoa nhí.

"Công chúa nếu thích thì đợi về rồi mấy anh em tôi mua cho!" Vương Bàn Tử nói.

"Đúng vậy, nếu không chê ba chúng tôi thì cứ coi chúng tôi như anh trai!" Hạo Thiên Chân nói.

Dù sao thì bây giờ nàng cũng không còn người thân nào trên đời này nữa, lại thêm việc nàng mới chỉ khoảng mười tám tuổi, đúng lứa tuổi đi học.

"Phải đó công chúa, sau này có chuyện gì cứ bảo, chúng tôi đều có

thể giúp!” Bố Phương cũng nói.

Chương 812

Nhận một nàng công chúa làm em gái cũng là chuyện tốt.

Lúc này mắt công chúa bỗng nhòe đi, vài giọt lệ tinh khôi không kìm được lăn trên má.

“Được, vậy từ nay các anh là những người thân cuối cùng của tôi trên thế giới này!” “Thế là tốt nhất rồi.

Bàn Tử, Bố Phương, tôi nghĩ sau khi về nên tìm cho công chúa một ngôi trường, tầm tuổi này là phải đi học rồi!” Hạo Thiên Chân nói.

“Được!” Bố Phương gật đầu: “Chuyện trường học cứ giao cho Thiên Chân!” Hạo Thiên Chân năm xưa cũng là sinh viên ưu tú của một trường đại học hàng đầu kinh thành, quen biết không ít giáo viên, việc đưa công chúa vào học cũng đơn giản như ăn cơm uống nước.

“Việc này tôi với tiểu đồng chí sẽ xử lý.

Vào đại học thì tuổi công chúa chưa tới, tôi có quen hiệu trưởng một trường cấp ba ở kinh thành, về tôi tìm ông ấy là xong!” Vương Bàn Tử nói.

Công chúa nghe mọi người bàn luận, tò mò hỏi: “Các anh định đưa tôi đi đâu?” Bố Phương mỉm cười giải thích: “Công chúa, tuổi của cô bây giờ rất thích hợp để đi học, nên chúng tôi sẽ gửi cô vào trường học.” “Trường học?

Là nơi nào thế?

Các anh không muốn tôi nữa sao?” Công chúa hỏi gặng. "Trường học là nơi để học tập kiến thức, cũng giống như tư thục thời cổ đại vậy!" Hạo Thiên Chân giải thích. "Em không đi!" Công chúa thẳng

thừng từ chối. "Em muốn đi theo anh!" "Không được, Công chúa, nghe tôi đi, vào trường học mới có thể hoàn toàn hòa nhập vào thế giới này, trong trường còn có không ít bạn bè nữa." Bố Phương thuyết phục.

Sau vài lần khuyên bảo, Công chúa mới chịu đồng ý.

Thời gian trôi nhanh, buổi tối, nhóm Bố Phương đã về tới kinh thành.

Hắn lái xe đưa mọi người đến một căn tứ hợp viện.

Vương Bàn Tử vừa xuống xe đã thốt ra một câu chửi thề: "Vãi chưởng, Bố Phương, sao ông giàu thế, nhà cửa nhìn khí phái thật đấy!" "Bố đại thổ hào ơi, có thiếu người làm ấm giường không?

Xem tôi thế nào?" "Cút xéo!" "Lão tử không có đam mỹ!" Tiến vào tứ hợp viện, giữa sân lớn có một cây hòe già gần trăm năm tuổi. "Trời ạ, căn tứ hợp viện vài trăm triệu này quả nhiên không tệ, Bố Phương khai thật đi, ông đào đâu ra nhiều tiền thế?" Bố Phương hít sâu một hơi đáp: "Thật ra, căn nhà này là bạn gái bảy mươi tuổi tặng tôi nhân dịp đại thọ của bà ấy đấy." "Bạn gái bảy mươi tuổi tặng nhà?" Vương Bàn Tử muốn hỏi cho ra lẽ, lập tức đuổi theo Bố Phương. "Không, Bố Phương, tìm đâu ra người bạn gái như vậy hả, mắt không thèm chớp cái nào, tặng ngay một căn tứ hợp viện gần tỷ bạc.

Mau nói đi, tìm ở đâu, hôm nào tôi cũng đi thử vận may xem có tìm được bà nào không!" "Phụt!" Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nhịn không được bật cười: "Bàn Tử, ông tưởng thật à, Bố Phương nói đùa thôi, nhà là cậu ấy tự mua, không dựa vào ai cả!" "Bàn Tử, tôi phát hiện không chỉ mình tôi Thiên Chân, mà ông cũng thiên chân (ngây thơ) quá nhỉ!" "Thôi đi, cút sang một bên, tôi đi chuẩn bị gì đó ăn đây!" Vương Bàn Tử liếc Hạo Thiên Chân một cái, hỏi Bố Phương vị trí nhà bếp rồi rời đi.

Chẳng mấy chốc bữa tối đã xong, sau khi ăn no nê, mấy người nằm trên ghế thái sư giữa sân uống trà. "Mẹ kiếp, sinh hoạt thế này mới là cuộc sống mà Bàn gia tôi ngưỡng mộ chứ!" Vương Bàn Tử cảm thán. "Uống trà, ngắm sao trời, thật là thư thái!" "Anh Bố, khi nào anh đưa em đi chơi?" Công chúa nhìn bầu trời hỏi.

Bố Phương nhìn Công chúa đáp: "Ngày mai đi, ngày mai tôi đưa em đi mua mấy bộ quần áo, rồi đi tìm trường học luôn!" "Hảo nha, em muốn thật nhiều thật nhiều quần áo đẹp!" Công chúa vui vẻ không thôi.

Đêm dần về khuya, gió nhẹ thổi qua cây hòe già kêu xào xạc.

Lúc này mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ.

Mệt mỏi mấy ngày, đám người Bố Phương cuối cùng cũng có một giấc ngủ yên ổn.

Một đêm không chuyện, sáng hôm sau, Bố Phương dậy sớm tập thể dục trong sân.

Căn tứ hợp viện này mua rất đáng, trong sân có đầy đủ thiết bị vận động.

Một lúc sau Vương Bàn Tử cũng dậy.

Ăn sáng xong, Công chúa không đợi được nữa, kéo Bố Phương đi dạo phố.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều không đi theo.

Vương Bàn Tử có cửa hàng ở Phan Gia Viên, đã đi nửa tháng rồi nên phải về xem có bị trộm viếng thăm không.

Hạo Thiên Chân rảnh rỗi không có việc gì nên đi thăm một vị giáo sư đại học.

Vì vậy, trọng trách đưa Công chúa đi mua sắm rơi vào tay Bố

Phương.

Lái xe đến trung tâm thành phố sầm uất, Bố Phương đi thẳng tới các cửa hàng đồ hiệu gần đó.

Vào một cửa hàng thời trang, nhân viên lập tức chào đón: "Thưa ngài, ngài muốn mua quần áo ạ?" Bố Phương vào thẳng chủ đề: "Giúp tôi xem có bộ nào hợp với em gái tôi không, chọn lấy mấy bộ tốt nhất đi!

Chương 813

Cứ thoải mái chọn, chọn xong tôi thanh toán!" Nói xong Bố Phương tìm một chỗ ngồi xuống.

Khoảng nửa tiếng sau, nhân viên mang ra chục túi đồ cùng hóa đơn: "Thưa ngài, số quần áo này tổng cộng tám trăm tám mươi tám ngàn tệ, ngài thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt?" Bố Phương mặt không biến sắc lấy thẻ ngân hàng đưa cho nhân viên.

Mua quần áo xong, Bố Phương lại đưa Công chúa vào một cửa hàng đồng hồ. "Thưa ngài, ngài cần mẫu đồng hồ nào ạ?

Tôi mới nhập về rất nhiều mẫu đang thịnh hành!" "Đưa tôi đi xem đi!" Nhân viên đưa Bố Phương đến trước một quầy kính, bên trong bày đầy những chiếc đồng hồ đắt giá.

Bố Phương liếc mắt nhìn trúng một chiếc đồng hồ nữ của hãng Vacheron Constantin.

Hắn thấy chiếc đồng hồ này cực kỳ hợp với Công chúa, tôn lên khí chất của cô. "Lấy chiếc đồng hồ nữ kia cho tôi xem!" Nhân viên mỉm cười nói: "Thưa ngài, ngài thật tinh mắt, đây là bảo vật trấn cửa hàng của chúng tôi, thế giới chỉ có một chiếc duy nhất." "Anh Bố, cái này để làm gì vậy?" Công chúa tò mò hỏi. "Để xem thời gian!" Bố Phương đáp. "Có điện thoại là được rồi mà, dùng cái này làm gì?" Công chúa thắc mắc. "Cái này em không cần quản, hôm nay anh đưa em đi mua gì thì em cứ nhận đi, sau đó chúng ta đi tìm trường học, giờ cũng sắp đến kỳ khai giảng rồi!" "Vâng!" Công chúa hôm nay chỉ việc mua, có anh trai Bố Phương thanh toán rồi. "Thưa ngài, mời xem đồng hồ!" Bố Phương nhận đồng hồ từ nhân viên rồi đưa cho Công chúa: "Xem có thích không, anh thấy cái này hợp với em đấy!" "Anh đã thích thì cứ

mua đi, em nhìn cũng thấy đẹp lắm!" Công chúa nhận đồng hồ rồi đeo thử vào cổ tay, ngắm nghía. "Được!" Bố Phương nhìn nhân viên: "Chiếc đồng hồ này tôi lấy, gói lại cho tôi!" "Dạ vâng, dạ vâng!" Nhân viên mừng rỡ như mở cờ trong bụng, chiếc đồng hồ trấn cửa hàng này trị giá hàng triệu tệ, nếu Bố Phương mua, cô ấy sẽ nhận được khoảng mười vạn tiền hoa hồng. "Thưa ngài, đồng hồ đã gói xong, tổng cộng là hai triệu tám trăm tám mươi tám ngàn tệ." "Ừm!" Bố Phương gật đầu rút thẻ ngân hàng: "Quẹt thẻ đi!" Sau đó, hắn mua cho Công chúa thêm nhiều đồ dùng sinh hoạt rồi theo địa chỉ Vương Bàn Tử đưa, lái xe đến một trường trung học.

Nhưng khi định vào thì bị anh bảo vệ chặn lại, không có hẹn trước thì không được vào. "Bạn tôi quen hiệu trưởng ở đây, tôi đưa em gái đến làm thủ tục nhập học!" Bố Phương giải thích. "Thành thật xin lỗi ngài, ở đây có quy định, không có hẹn trước không được vào, xin ngài đừng làm khó tôi!" Anh bảo vệ kiên nhẫn nói.

Bố Phương bất lực gọi điện cho Vương Bàn Tử. "Bàn Tử, cái người bạn của ông không đáng tin gì cả, tôi đưa em gái đi xem trường mà họ bảo phải có hẹn mới được vào." "Cái gì!

Mẹ nó chứ!" Đầu dây bên kia vang lên tiếng chửi bới của Vương Bàn Tử. "Mẹ kiếp, thằng nhóc Trương Đại Bảo này gan lừa cả Bàn gia à, Bố Phương đợi đấy, để tôi đến biểu diễn cho mà xem!" Nói xong, Vương Bàn Tử cúp máy.

Chưa đầy mười phút sau, Vương Bàn Tử đã có mặt. "Thông báo với hiệu trưởng Trương Đại Bảo là Vương Bàn Tử tôi đến!

Có chút chuyện cần nói chuyện với ông ta!" Anh bảo vệ đi vào phòng trực gọi một cuộc điện thoại rồi lật đật chạy ra: "Mời các ngài đợi một chút, hiệu trưởng của chúng tôi ra ngay đây!" Năm phút sau, một người đàn ông hói đầu trạc tuổi Vương Bàn Tử chạy ra. "Ôi ôi

ôi, ngọn gió nào đưa Bàn gia đến đây vậy?" Trương Đại Bảo thấy Vương Bàn Tử thì lập tức tiến lên chào hỏi. "Đại Bảo à, quan uy cũng lớn đấy nhỉ, Bàn gia tôi muốn gặp mà cũng cần hẹn trước sao?" "Bàn gia, ngài cứ đùa, gió nào thổi ngài tới đây ạ?" Vương Bàn Tử lấy một điếu thuốc đưa cho Bố Phương rồi mình cũng châm một điếu. "Xem chừng Trương Đại Bảo không hoan nghênh tôi rồi?" "Đâu có, đâu có, mời các vị vào văn phòng tôi nói chuyện, Bàn gia mời!" Lúc này Trương Đại Bảo trước mặt Vương Bàn Tử khúm núm như một đàn em.

Anh bảo vệ đứng cạnh ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Năm phút sau, mọi người đã ở trong văn phòng. "Bàn gia có việc gì ạ?

Ngài cứ nói!" "Thật ra cũng không có việc gì lớn, em gái tôi muốn vào đây học, có hoan nghênh không?" Vương Bàn Tử hạ giọng. "Hoan nghênh chứ, hoan nghênh quá đi chứ, em gái Bàn gia vào đây học là vinh hạnh của hiệu trưởng như tôi!" Trương Đại Bảo gật đầu khom lưng. "Thế là tốt nhất, được rồi, làm thủ tục nhập học đơn giản trước đi!" Một lát sau, hiệu trưởng đưa hợp đồng cho Bố Phương và Vương Bàn Tử ký. "Bàn gia, chủ nhật ngày 18 có thể đi học rồi ạ, nếu không có việc gì tôi xin phép đi họp trước." Trương Đại Bảo cảm thấy lưng mình ướt đẫm mồ hôi.

Thủ đoạn của Vương Bàn Tử thế nào ông ta quá rõ.

Còn nhớ một đêm gió cao trăng mờ ở nước ngoài, ông ta đi công tác thì gặp một nhóm cướp.

Lúc đó Vương Bàn Tử cũng ở đó.

Một mình Vương Bàn Tử đã xử đẹp mấy tên phỉ đồ cứu ông ta, sau khi về kinh thành Trương Đại Bảo mới biết thân phận thật của Vương Bàn Tử.

Chương 814

Trương Đại Bảo vừa đi khuất, Bố Phương tò mò hỏi: "Bàn Tử, không nhìn ra nha, ông cũng có đàn em cơ đấy, lại còn là hiệu trưởng đại học nữa!" "Hồi đó ông bắt nạt người ta à?" Bố Phương trêu chọc.

Vương Bàn Tử xua tay: "Thật ra cũng không có gì, năm xưa vô tình cứu mạng thằng nhóc này, sau đó nó biết thân phận của tôi nên mời tôi ăn mấy bữa cơm thôi!" "Được rồi, việc đã giải quyết xong, còn lâu mới đến ngày khai giảng, tôi dự định ngày mai đi Mỹ một chuyến, sẵn tiện đưa em gái đi mở mang tầm mắt." Về vấn đề chứng minh thư của Công chúa, Bố Phương đã nhờ Hệ thống chuẩn bị xong, hộ khẩu cũng nhập vào hộ khẩu của hắn.

Giờ đây sổ hộ khẩu của Bố Phương không còn chỉ có một trang lẻ loi nữa rồi. "Được thôi, để tôi sắp xếp hành trình ngày mai!" Vương Bàn Tử đáp.

Dù sao cũng rảnh rỗi, mấy người đi dạo trong khuôn viên trường.

Hiện tại chưa khai giảng nên trong trường có không ít sinh viên khóa trên. "Bàn gia, ngài ở đây ạ?" Lúc này, một chàng trai trẻ mặc đồ bảo vệ nhìn Vương Bàn Tử hỏi.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn: "Tiểu Mã à, cậu không làm mấy cái nghề cũ nữa mà chuyển sang làm bảo vệ trường học rồi à?" Tiểu Mã cười: "Hồi đó nhờ có Bàn gia chỉ điểm, nếu không nửa đời sau của em tiêu đời rồi, Bàn gia đến đây có việc gì ạ?" "Không có gì, tôi đưa em gái đến làm thủ tục nhập học, cậu làm tốt lắm, năm xưa nghe lời tôi là đúng đấy!" Vương Bàn Tử hài lòng vỗ vai Tiểu Mã. "Vâng, cảm ơn Bàn gia, tuy đãi ngộ bảo vệ không tốt lắm nhưng đủ cho mình em ăn rồi, năm đó ngài cũng dạy em tri túc thường lạc (biết đủ là vui)

mà!" Tiểu Mã nói. "Được rồi, Tiểu Mã, hiệu trưởng ở đây tôi quen, cứ làm cho tốt đi, khi nào tôi giúp cậu lên chức chủ nhiệm giáo dục mà làm!" Vương Bàn Tử cười nói. "Dạ, cảm ơn Bàn gia!" Bố Phương đứng cạnh mà ngơ ngác, sao ở cái kinh thành này chỗ nào Vương Bàn Tử cũng có người quen thế nhỉ.

Hắn cũng không biết trước kia gã này làm gì mà quen biết rộng vậy. "Suỵt!

Bàn Tử, giờ tôi càng tò mò hồi xưa ông làm cái gì ở cái thủ đô này mà quen nhiều người thế đấy." "Xem kìa, lần trước đến cái cửa hàng kia ông chủ cũng nể ông, rồi ở KTV lần trước, ông chủ cũng đích thân tới mời rượu.

Lần này đến hiệu trưởng, rồi cả bảo vệ cũng quen nữa!

Hồi đó ông làm nghề gì vậy?" Vương Bàn Tử xua tay cười: "Không có gì đâu, hồi đó tuổi trẻ ngông cuồng thôi, ai mà chẳng có lúc như vậy." "Năm đó Vương Bàn Tử tôi ở mảnh đất kinh thành này hầu như không ai là không biết, phải dữ dằn mới sống được chứ!" Nghe một hồi, hóa ra Vương Bàn Tử hồi đó là dân anh chị. "Vãi, Bàn Tử, không nhìn ra ông là trùm địa phương đấy nha, thất kính thất kính!" Bố Phương cười nói.

Trước đây mỗi lần đánh nhau, Vương Bàn Tử đều liều mạng không sợ chết, hóa ra gã này từng là đại ca. "Cái gì mà trùm địa phương?

Bàn gia tôi năm đó là đại ca một phương đấy!" Bố Phương không thèm để ý Vương Bàn Tử, quay sang nói với Công chúa: "Em gái à, đừng có học theo nhị ca Bàn Tử của em nhé, cứ học theo anh và tam ca Ngô Tà này này." "Vâng!" Công chúa gật đầu. "Này, Bàn gia tôi vất vả bỏ cửa hàng để giúp các người, vậy mà hai người không biết ơn gì cả, thôi được rồi, về tôi tìm tiểu đồng chí của tôi vậy!" Vương Bàn

Tử bĩu môi.

Buổi chiều Bố Phương và Vương Bàn Tử về nhà.

Lúc này Hạo Thiên Chân đang ngồi hóng mát ăn dưa hấu trong sân. "Tiểu đồng chí, chuẩn bị đi, mai chúng ta đi Mỹ!" "Cuộc đấu giá tuần sau mới diễn ra mà, đi sớm thế làm gì?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Làm gì á, đưa em gái chúng ta đi chơi không được à!" Vương Bàn Tử nói. "Được, lát tôi đi chuẩn bị, vé máy bay giao cho ông, còn đi đâu chơi thì cứ để tôi!" Hạo Thiên Chân phân công nhiệm vụ. "Ok!" "Anh trùm địa phương ơi, em đói rồi, anh đi chuẩn bị đồ ăn đi!" Công chúa đang nghịch điện thoại gọi lớn. "Trùm địa phương?" Hạo Thiên Chân nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt không thể tin nổi.

Vương Bàn Tử cũng chẳng để ý em gái gọi mình là gì, vất vả lắm mới nhận được một cô công chúa làm em gái, hắn vui còn không kịp. "Được rồi, đợi chút nhé!" Vương Bàn Tử không thèm để ý Hạo Thiên Chân đang ngơ ngác.

Hạo Thiên Chân không hiểu chuyện gì nhìn sang Bố Phương, Bố Phương bèn giải thích về chiến tích huy hoàng năm xưa của Vương Bàn Tử. "Vãi, một anh trai trùm địa phương à!" Sáng sớm hôm sau, nhóm Bố Phương xuất phát.

Lên máy bay, Công chúa tò mò nhìn ngắm cấu tạo bên trong. "Đây là cái máy bay trong điện thoại nói tới à?

Cảm giác thần kỳ thật, nó biết bay luôn!" "Tất nhiên rồi, cái này công dụng lớn lắm, đi xa có thể đến nhanh chóng, khi đánh nhau cũng cần dùng tới nữa!" Vương Bàn Tử giải thích. "Ồ!" Công chúa nửa hiểu nửa không gật đầu, sau đó cầm điện thoại chụp vài kiểu ảnh rồi đăng lên vòng bạn bè (Facebook/Wechat).

Kèm theo dòng trạng thái: "Đi chơi thôi!" Bố Phương đứng bên cạnh cũng hơi sốc, Công chúa mới có hai ba ngày mà đã học được

cách dùng Wechat rồi.

Máy bay cất cánh, Công chúa ngồi cạnh cửa sổ, lúc này như một cô bé nhỏ nhìn chăm chằm ra ngoài.

Chương 815

"Oa, đẹp thật đấy, hồi nhỏ cứ muốn lên tận đỉnh mây xem thế nào, giờ quan sát mây ở cự ly gần thế này thật thần kỳ!" Sau khoảng năm tiếng, cuối cùng họ cũng tới Mỹ.

Bước xuống máy bay. "Oa, những người này trông khác mình quá, nhìn người kia kìa, đen thui như cục than ấy!" Công chúa chỉ vào một người da đen đằng xa kêu lên. "Suỵt!

Em gái ơi, nhỏ tiếng thôi, ở nước ngoài có người da đen người da trắng, sở dĩ trông khác nhau là vì tổ tiên khác nhau." "Đám đó là người châu Âu, còn chúng ta là người châu Á, người châu Á đều có chung tổ tiên cả!" Vương Bàn Tử giải thích. "May mà người da đen đó không hiểu tiếng Trung, nếu không là phiền phức to rồi, ở đây không an toàn như nước mình đâu!" "Đừng phí lời nữa, về khách sạn trước đi, sau đó đi trạm đầu tiên của hành trình!" Hạo Thiên Chân nói.

Sau khi bắt taxi, cả nhóm về khách sạn.

Cất hành lý xong, mọi người lại ra ngoài. "Mẹ kiếp, thời tiết hơi nóng nhỉ, nếu đi bộ chắc rớt mất mấy lạng thịt, mà đi taxi thì chi phí cao quá!" Vương Bàn Tử phân tích. "Bố Phương, Thiên Chân, chúng ta đi taxi hay đi bộ đây?" Đi bộ là không thể nào rồi, trời nóng thế này mà đi bộ tham quan chắc thành heo quay mất. "Thuê xe đi!" Bố Phương chậm rãi nói. "Được, để tôi tìm xe, xem có xe sang nào không hay là loại bình dân?" Vương Bàn Tử lấy điện thoại hỏi. "Không cần đâu, xe của chúng ta tới rồi!" Một chiếc Porsche Panamera từ từ tiến về phía Bố Phương.

Trên xe bước xuống một người nước ngoài, Bố Phương trao đổi với người đó rồi nhận chìa khóa xe. "Xong rồi, lên xe đi, để anh đưa

mọi người đi đua xe, à nhầm, đi chơi!" Nói xong, Bố Phương chui vào ghế lái, mở bản đồ dẫn đường. "Ok, trạm đầu tiên, công viên Disney!" Bố Phương khởi động xe.

Lái khoảng hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng tới Disney.

Lúc này bên trong rất đông người, có thể nghe thấy tiếng hét từ phía tàu lượn siêu tốc. "Oa, mấy cái đó trông có vẻ vui lắm!" Công chúa reo lên. "Đi thôi, để anh đưa em vào chơi!" Nhóm Bố Phương mua vé rồi tiến vào bên trong.

Đi giữa công viên rộng lớn, Công chúa đang phân vân không biết chơi trò gì. "Hay là chúng ta đi chơi tàu lượn siêu tốc đi, cảm giác kích thích lắm!" Hạo Thiên Chân đề nghị. "Hảo nha, hảo nha!" Công chúa dứt khoát đồng ý.

Cả nhóm lên tàu lượn, thắt dây an toàn.

Vương Bàn Tử lúc này nuốt nước miếng, thầm nghĩ: "Mẹ nó chứ, cao thế này liệu có ổn không?

Vạn nhất lên tới đỉnh cao nhất mà nó đột nhiên rơi xuống thì cái mạng nhỏ này coi như xong." Vương Bàn Tử càng lúc càng căng thẳng.

Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử run rẩy thì trêu chọc: "Bàn Tử, không nhìn ra nha, người to xác thế này mà lại sợ tàu lượn, ha ha ha, cười chết tôi mất!" Vương Bàn Tử vì giữ thể diện nên cố làm ra vẻ bình tĩnh phản bác: "Ai... ai sợ chứ, Bàn gia tôi đối phó với Huyết thi, Tang thi còn chẳng sợ, dăm ba cái tàu lượn này mà dọa được tôi sao, nực cười!" Đi với Vương Bàn Tử bấy lâu, Hạo Thiên Chân thừa biết gã đang run cầm cập. "Bàn Tử, cứ yên tâm đi, trò này ổn định lắm, không rơi được đâu, dù sao đây cũng là địa điểm nổi tiếng ở Mỹ mà!" Hạo Thiên Chân vừa nói xong, tàu lượn bỗng nhiên rung lên, rồi bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía trước.

Lên đến đoạn dốc bảy mươi độ, tàu lượn đột nhiên dừng lại.

Giây tiếp theo, chưa kịp phản ứng, tàu lượn lao thẳng xuống dốc chín mươi độ.

Tốc độ lúc này cực kỳ nhanh. "A a a, vãi chưởng!" "Vãi chưởng!" "Mẹ ơi, tôi không chơi nữa, tôi muốn về nhà!" Một gã to xác nặng gần trăm tám mươi cân như Vương Bàn Tử gào thét thảm thiết, trông thật mất mặt.

Lúc này Công chúa lại thấy trò này cực kỳ kích thích, khoảnh khắc lao xuống dốc chín mươi độ cảm thấy mọi phiền não và áp lực đều biến mất.

Dù sao tàu lượn siêu tốc cũng là một hạng mục giảm áp lực rất tốt. "Hú hu, vui quá, kích thích thật đấy!" Ba phút sau, tàu lượn dừng lại!

Lúc này mặt Vương Bàn Tử cắt không còn giọt máu, mãi mới hoàn hồn được. "Trò này vui thật, em đi chơi trò khác đây, lát quay lại chơi lần nữa!" Công chúa chạy xuống rồi leo lên vòng quay ngựa gỗ.

Chương 816

Ba người Bố Phương không chơi, đứng bên cạnh nhìn. "Hazzi, Bàn gia tôi thấy một mình cũng không tệ, nhưng giờ có thêm đứa em gái thấy cuộc sống thêm phần sắc màu hẳn." Vương Bàn Tử cảm thán. "Ừ, đột nhiên thấy có em gái cũng tốt thật!" Hạo Thiên Chân phụ họa.

Bố Phương lúc này tâm trạng cũng rất tốt, nhìn nụ cười của Công chúa, hắn chỉ muốn tiến tới véo má cô một cái.

Mấy người lấy điện thoại chụp lại nụ cười của Công chúa rồi đăng lên Wechat. "Đột nhiên phát hiện có một đứa em gái thật không tệ, khiến cuộc đời thêm phần sắc màu." Ba người đăng trạng thái với nội dung y hệt nhau.

Người qua đường bình luận: "Em gái của ba ông là cùng một người à?" Ba phút sau, Công chúa bước xuống. "Em gái, chơi vui không, đi theo anh, anh đưa đi chơi tiếp!" Bố Phương cười nói.

Lúc này Vương Bàn Tử chỉ về phía xa: "Suỵt, Thiên Chân, kia có phải là chú của ông không?

Hình như đang giao dịch gì đó?" "Thiên Chân, kia không phải là Ngô Tam Thúc sao?" Vương Bàn Tử chỉ vào một người đàn ông che mặt lộ ra nửa khuôn mặt đằng xa.

Vương Bàn Tử từng tiếp xúc với Ngô Tam Thúc nên nhận ra ngay.

Hạo Thiên Chân vội nhìn theo, quả nhiên cách đó không xa Ngô Tam Thúc đang cầm một chiếc cặp táp, đứng trò chuyện với một người nước ngoài. "Tam thúc của tôi đến Mỹ làm gì?

Đoạn thời gian trước chẳng phải mất tích sao, không lẽ là trốn

sang Mỹ rồi?" Hạo Thiên Chân lầm bầm. "Suỵt, không đúng nha, Thiên Chân, chẳng phải ông bảo Tam thúc mất tích sao?

Sao lại ở Mỹ, trong cái cặp kia đựng cái gì thế?" "Không lẽ Tam thúc trong lúc mất tích đã đi đổ đấu đào được bảo vật rồi mang ra đây bán?" Vương Bàn Tử suy đoán. "Không thể nào!" Hạo Thiên Chân lập tức phủ nhận: "Tam thúc tôi tuy hứng thú với minh khí nhưng cũng không bao giờ bán cho người nước ngoài." Hạo Thiên Chân rất rõ nhân phẩm của chú mình.

Ngô gia đời đời đều là những người yêu nước, năm xưa còn tham gia nhiều chiến dịch. "Hay là tôi theo dõi xem sao?" Vương Bàn Tử hỏi dò. "Được, tôi cũng có nhiều câu hỏi muốn hỏi Tam thúc đây!" Khi Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử định đuổi theo thì Ngô Tam Thúc đã giao cặp cho người nước ngoài kia rồi nhanh chóng rời đi. "Thiên Chân, mau lên, Tam thúc đi rồi!" Vương Bàn Tử kêu lên.

Khi hai người đuổi tới nơi thì chẳng thấy bóng dáng Ngô Tam Thúc đâu nữa, ông ta đã nhanh trí lẩn vào đám đông.

Vương Bàn Tử đứng trên cao nhìn xuống, phát hiện bóng dáng Ngô Tam Thúc giữa dòng người. "Mau, Thiên Chân, đằng kia kìa!" Hạo Thiên Chân không chút do dự đuổi theo.

Lúc này Ngô Tam Thúc dường như phát hiện ra Hạo Thiên Chân, lách người một cái lại biến mất trong đám đông. "Mẹ kiếp, lão già xảo quyệt này lại biến mất rồi!" Vương Bàn Tử chửi thề.

Hiện tại dòng người rất đông, muốn tìm được Ngô Tam Thúc giữa hàng trăm người là điều không thể. "Phải làm sao đây, tiểu đồng chí, lão già Tam thúc quá xảo quyệt, không biết vừa rồi lão giao dịch cái gì với người nước ngoài kia nữa!" Vương Bàn Tử nói. "Hai người đang làm gì thế?" Lúc này Bố Phương đi tới hỏi. "Bố Phương, đoán xem tôi và tiểu đồng chí vừa thấy ai?" Vương Bàn Tử úp mở. "Có gì thì nói

nhanh đi!" Vì vừa rồi Bố Phương bận đi mua kem cho em gái nên không thấy Ngô Tam Thúc. "Tôi và tiểu đồng chí vừa thấy con cáo già Ngô Tam Thúc, lão già đó xảo quyệt cực kỳ.

Vừa rồi tôi thấy Ngô Tam Thúc cầm một cái cặp táp, che chắn rất kỹ như sợ người khác nhận ra, đang giao dịch với một người nước ngoài!" Vương Bàn Tử giải thích. "Ngô Tam Thúc đến đây làm gì?" Bố Phương cũng thắc mắc.

Đối với thân phận của Ngô Tam Thúc, Bố Phương vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ.

Hiện tại trong mắt hắn, ngoài Tiểu Ca ra thì Ngô Tam Thúc cũng rất bí ẩn. "Bàn Tử, ông bảo Ngô Tam Thúc cầm cặp táp?

Sau đó đưa cho người nước ngoài kia à?" Bố Phương hỏi.

Chương 817

"Đúng đúng đúng, không biết lão cáo già đó đang tính toán cái gì!" Vương Bàn Tử hiện tại rất ghét Ngô Tam Thúc, vì đoạn thời gian trước bị lão chơi cho một vố, vẫn còn cay cú. "Ngô Tam Thúc đột ngột xuất hiện ở Mỹ, không lẽ là vì cuộc đấu giá sắp tới?" Bố Phương thầm nghĩ.

Nhưng nghĩ kỹ lại thấy không đúng.

Cuộc đấu giá lần này hầu như các doanh nghiệp hoặc danh nhân nổi tiếng trong ngành đều có thư mời.

Theo tính cách của Ngô Tam Thúc, không lẽ lại tham gia.

Nhưng Bố Phương suy xét kỹ hơn, lại thấy có khả năng là vì cuộc đấu giá này.

Hắn nhớ trong thư mời có đề cập cuộc đấu giá lần này rất quan trọng, có nhiều món đồ trấn bảo.

Suy nghĩ một hồi vẫn không ra kết quả. "Tiểu đồng chí, nhớ lại xem Tam thúc mất tích từ lúc nào?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân: "Lần trước tôi đến kinh thành tìm chú ấy, sau đó chú ấy đi Vân Thành rồi." "Ôi, thời gian qua chẳng về nhà lấy một lần, đoạn thời gian này toàn ở cùng chúng ta, lấy đâu ra thời gian về nhà!" Vương Bàn Tử nói.

Lúc này Vương Bàn Tử đưa ra một giả thiết táo bạo: "Suỵt, chẳng lẽ Tam thúc cũng vì cuộc đấu giá lần này mà tới sao?" "Không biết nữa, khi nào vào buổi đấu giá chắc sẽ rõ thôi!" Hạo Thiên Chân cũng lười suy nghĩ thêm. "Thôi kệ đi, cứ chơi cho đã cái đã, đến ngày đấu giá là biết ngay thôi!" Tiếp theo, cả nhóm chơi đùa rất vui vẻ.

Đến buổi chiều, Vương Bàn Tử đề nghị đi câu cá, nhưng câu cả buổi chẳng được con nào. "Câu cá á?

Bàn gia tôi nóng tính lắm, nếu không phải ở nước ngoài, mà ở trong nước là tôi hút cạn nước hồ rồi, không thể chiều cái lũ cá này được." Lúc này trời đã tối, nhóm Bố Phương đang ở trong một nhà hàng Michelin.

Hạo Thiên Chân vẫn nghĩ về chuyện của Ngô Tam Thúc sáng nay.

Cậu tò mò không biết trong cái cặp táp kia đựng thứ gì.

Liệu có đúng như Vương Bàn Tử nói là văn vật không.

Nếu thật sự là văn vật, Hạo Thiên Chân cảm thấy có chút tội lỗi.

Dù sao lần đầu xuống đấu, cậu cũng lấy danh nghĩa bảo vệ văn vật, giờ người nhà lại đi buôn bán văn vật thì thật khó coi. "Tiểu đồng chí, vẫn nghĩ chuyện lúc sáng à?" "Đừng nghĩ mấy thứ vô dụng đó nữa, tuy Bàn gia tôi cũng tò mò món đồ giao dịch, nhưng giờ không phải lúc, ăn đi, đến giờ ăn rồi!" Vương Bàn Tử làu bàu.

Bố Phương nghe hai người nói chuyện, thật lòng cũng tò mò Ngô Tam Thúc đang giao dịch thứ gì.

Hắn nhìn em gái một lúc lâu rồi quyết định không nghĩ lung tung nữa.

Cứ như câu nói kia, không phục thì chiến, quản đối phương là ai.

Sau khi ăn uống no nê, nhóm Bố Phương đến nơi cao nhất của Mỹ để ngắm cảnh đêm.

Tất nhiên, ở nơi xứ người buổi tối cũng không nên ở ngoài quá lâu, vì đêm tối ở nước ngoài nguy hiểm hơn tưởng tượng nhiều. "Mẹ kiếp, đến Mỹ bao nhiêu lần rồi mới thấy cảnh đêm ở đây cũng khá đấy chứ, chẳng thua gì bên mình!" Vương Bàn Tử cảm thán. "Được

rồi, cũng nên về thôi, buổi tối ở đây không an toàn đâu!" Bố Phương nói.

Một lát sau, cả nhóm lái xe xuống núi về khách sạn.

Một đêm yên tĩnh, sáng sớm hôm sau Bố Phương dậy sớm.

Đang rảnh rỗi dạo phố thì gặp một người bạn cũ. "Bố Phương, ông đến Mỹ từ lúc nào vậy?

Sao chẳng báo cho tôi một tiếng, khi nào rảnh qua chỗ tôi chơi nhé?" Bố Phương đang trò chuyện rất vui vẻ với một người phụ nữ mang phong thái ngự tỷ.

Người phụ nữ này không ai khác chính là Shirley Yang (Dương Tuyết Lê), người từng cùng đi Tinh Tuyệt thành. "Chị Lê, em mới tới hôm qua thôi, chưa kịp qua thăm chị nữa!" Bố Phương cười nói.

Thật không ngờ đi dạo cũng gặp người quen. "Cậu đến đây mục đích chắc không đơn giản nhỉ?

Sang đây làm gì thế?" Shirley Yang rất rõ con người Bố Phương.

Chương 818

Tuy Bố Phương là nhà khảo cổ, nhưng thân phận đó chỉ là lớp vỏ bọc, thân phận thật của hắn cũng giống như cô vậy. "Em đưa em gái đi chơi, sẵn tiện tham gia cuộc đấu giá lần này, đơn giản vậy thôi!" Bố Phương xua tay. "Chị Lê, chẳng lẽ chị lại tưởng em có được manh mối gì nên mới truy tới tận nước ngoài sao?" Shirley Yang mỉm cười: "Cuộc đấu giá thứ Bảy này sao?

Tôi cũng vừa nhận được thư mời, nghe nói những món đồ đấu giá lần này đều từ tổ quốc chúng ta lưu lạc ra ngoài." "Tôi nhận được tin tức, đầu Rồng trong bộ mười hai con giáp đã mất tích từ lâu sẽ xuất hiện trong buổi đấu giá này, còn có cả đầu Hổ nữa." Bố Phương nghe xong cũng vô cùng kinh ngạc.

Đầu đồng mười hai con giáp là những báu vật của nước nhà bị lưu lạc.

Không ngờ đầu Rồng bặt vô âm tín bấy lâu lại xuất hiện, mà không chỉ một chiếc, đầu Hổ cũng xuất hiện. "Tin tức của chị Lê có chính xác không?

Đầu đồng mười hai con giáp mất tích lâu như vậy, lần này đột ngột xuất hiện, liệu có..." "Tôi cũng không rõ lắm, người bên trong nói đầu đồng sẽ ra mắt trong cuộc đấu giá này." Shirley Yang cũng không nắm chắc tình hình. "Được!" Bố Phương gật đầu: "Nếu lần này thật sự có đầu Rồng, em sẽ không tiếc bất cứ giá nào để đấu giá nó, sau đó đưa về nước!" Bố Phương hạ quyết tâm, chuyến này nhất định phải thành công. "Được, lúc đó tôi sẽ giúp cậu một tay!

Chuyện cần nói cũng nói rồi, hay là qua chỗ tôi ngồi chút đi?" Shirley Yang nói. "Vâng, dù sao hôm nay em cũng không có việc gì,

qua chỗ chị ngồi cũng được!

Nhưng em gái em đang ở khách sạn, em phải về đón cô ấy đã, dù sao đây cũng là lần đầu em đưa cô ấy đi chơi mà." Bố Phương nói. "Trước đây nghe nói cậu là trẻ mồ côi mà?

Sao giờ lại có em gái?" Shirley Yang thắc mắc.

Bố Phương mỉm cười nhẹ nhàng: "Mới nhận thôi, đoạn thời gian trước em mới nhận một đứa em gái!" "Nhận em gái?" Lúc này Bố Phương về khách sạn, Công chúa cũng đã dậy và đang ăn sáng. "Ăn xong rồi tôi đưa mọi người đi gặp một người quen!" Bố Phương nói. "Người quen nào thế, chúng ta ở Mỹ mà cũng có người quen sao?

Không lẽ là mụ già A Ninh kia?" Vương Bàn Tử đoán.

Bố Phương bí hiểm cười: "Đến đó thì biết, không phải A Ninh!" Sau khi ăn sáng, Bố Phương lái xe đi, khoảng nửa tiếng sau hắn lái xe vào một trang viên rộng lớn. "Vãi, người bạn này của ông giàu thật đấy, ở cái chỗ này, đất đai chắc không rẻ đâu nhỉ!" Vương Bàn Tử nói. "Bàn Tử, ông đi đâu cũng không bỏ được cái tính định giá đất đai thế à!" Hạo Thiên Chân bực mình nói.

Vương Bàn Tử bĩu môi: "Chịu thôi, bệnh nghề nghiệp rồi, không sửa được!" Sau khi đỗ xe, một đồng bào người Hoa tiến tới nói: "Ngài là Bố Phương tiên sinh phải không, chủ nhân của tôi đang pha trà đợi các vị ở hậu viện!" "Vâng!" Bố Phương khẽ gật đầu: "Phiền ông dẫn đường!" "Mời các vị đi hướng này!" "Đi thôi!" Vương Bàn Tử lúc này đang quan sát cấu tạo trang viên. "Mẹ nó, tụi nước ngoài giàu thật đấy!" Một lát sau, nhóm Bố Phương được đưa ra hậu viện.

Lúc này Shirley Yang đang ngồi trên ghế trong sân uống trà. "Bố Phương, cuối cùng cậu cũng tới, vừa đúng lúc trà cũng vừa pha xong!" Shirley Yang ra hiệu mời mọi người ngồi xuống.

Bố Phương cũng không khách sáo, ngồi ngay xuống một chiếc ghế.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều không quen biết Shirley Yang. "Chị Tuyết Lê, đây là hai người bạn của em, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, còn đây là em gái em." "Chị Tuyết Lê?" "Shirley Dương!" Vương Bàn Tử lúc này kinh hô một tiếng.

"Vương Bàn Tử?" Shirley Dương nhìn về phía Vương Bàn Tử hỏi lại.

"Quen chứ, quá quen là đằng khác!" Vương Bàn Tử cười gật đầu: "Shirley tỷ, danh hào của chị trong giới này ai mà không biết chứ, hậu duệ của phái Bàn Sơn cơ mà!" "Cửu ngưỡng cửu ngưỡng!" "Chào Shirley tỷ, tôi là Hạo Thiên Chân!" Hạo Thiên Chân lên tiếng chào hỏi.

Shirley Dương uống một ngụm trà: "Tôi biết, hậu đại của Ngô gia trong Cửu Môn!" Shirley Dương năm xưa cũng có chút giao tình với Cửu Môn, người trong đó cô quen không ít.

Lúc này, ánh mắt Shirley Dương nhìn về phía công chúa, đánh giá một hai lượt rồi quay sang hỏi Bố Phương: "Bố Phương, cô em gái này không đơn giản đâu nha!" Bố Phương khẽ mỉm cười, không hề che giấu mà nói ra lai lịch của công chúa.

Shirley Dương nghe xong có chút không dám tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt, không thể không tin.

"Tôi cũng từng hy vọng mình có một cô em gái là công chúa!" "Shirley tỷ, bây giờ cô ấy là em gái tôi rồi!" Bố Phương cười đáp.

"Được rồi!" Shirley Dương đặt tách trà xuống: "Tôi cần bàn chính sự, Tiểu Lục, lấy đồ ra!" Buổi đấu giá sắp bắt đầu, Shirley Dương ra hiệu cho người đứng sau lưng đặt chiếc vali cầm tay lên bàn.

"Shirley tỷ, đây là...?" "Mở ra xem thì biết!" Shirley Dương ra hiệu

cho Bố Phương mở ra.

Bố Phương tò mò mở vali, nhưng vừa nhìn thấy bên trong, hắn suýt chút nữa giật mình.

Chương 819

Một vali đầy ắp tiền mặt, toàn là USD.

“Shirley tỷ, ý chị là sao?” Bố Phương hỏi.

“Tiếc là buổi đấu giá thứ Bảy này tôi không tham gia được.

Số tiền này tôi vốn định dùng để đấu giá Đầu Rồng, nhưng giờ tôi có việc gấp phải về Mỹ một chuyến!” “Tôi không muốn nhìn thấy thứ vốn thuộc về đất nước mình lại một lần nữa rơi vào tay kẻ khác.” Shirley Dương giải thích đơn giản.

Buổi đấu giá lần này không giống bình thường, nếu không có tài sản hàng chục tỷ thì không thể nào tranh nổi Đầu Rồng và Đầu Hổ.

Tuy cô không đi được, nhưng Bố Phương dù sao cũng là đồng bào, là bạn bè, nếu hắn đấu giá được thì mục đích của cô cũng đạt thành.

“Shirley tỷ, số tiền này chị cứ cầm về đi.

Với tài lực hiện tại, tôi chắc chắn có thể đấu giá thành công cả Đầu Hổ và Đầu Rồng, nên chị không cần lo lắng đâu!” Bố Phương trực tiếp từ chối.

“Không, Bố Phương, hiện giờ tài sản của cậu có đủ không?” Shirley Dương không biết thân phận thật sự của Bố Phương.

Trong khoảng thời gian rảnh rỗi, hắn đã đầu tư không ít, hiện là cổ đông lớn nhất của một công ty niêm yết tại Hàng Châu.

“Chuyện đó chị cứ yên tâm, Shirley tỷ, chị quên bản lĩnh của tôi rồi sao?” Sau một hồi thuyết phục, Shirley Dương mới thu tiền lại.

“Được rồi, Bố Phương, nhất định phải đấu giá thành công đấy nhé.

Nếu thiếu tiền nhớ gọi điện cho tôi.

Chiều nay tôi lên máy bay rồi, tôi đi chuẩn bị trước đây!" Nói xong, Shirley Dương liền rời đi.

"Vãi chưởng, Bố Phương tiểu đồng chí, buổi đấu giá lần này đúng là không hề đơn giản đâu.

Đầu Rồng và Đầu Hổ mất tích nửa thế kỷ sắp lộ diện rồi, chúng ta nhất định phải lấy được, bất kể tốn bao nhiêu tiền!" Vương Bàn Tử nói.

"Đúng thế!

Đầu Rồng và Đầu Hổ lưu lạc bên ngoài quá lâu rồi, cũng đến lúc phải trở về vòng tay tổ quốc!" Hạo Thiên Chân phụ họa.

"Bố Phương!" Lúc này Vương Bàn Tử từ trong túi móc ra một chiếc thẻ ngân hàng.

"Tiền trong này tuy không nhiều, nhưng là một chút tấm lòng của tôi, lần này chúng ta cùng cố gắng!" Ngay cả Vương Bàn Tử cũng lôi cả tiền lấy vợ ra.

Trước đó hắn cứ lải nhải giữ tiền trong thẻ để cưới vợ, giờ lại đem hết vốn liếng ra rồi.

Hạo Thiên Chân thấy vậy cũng móc thẻ ngân hàng đưa cho Bố Phương: "Bố Phương, đây là tiền tích cóp bao năm của tôi, tuy không nhiều nhưng cũng góp chút sức mọn!" Lúc này Bố Phương ngơ ngác: "Làm cái gì thế?" "Cất hết tiền đi cho tôi, tôi đủ sức đấu giá Đầu Rồng và Đầu Hổ mà." "Quên thân phận của tôi rồi hả?

Tôi không thiếu tiền!" "Không." "Thu lại hết đi, tôi nói thật cho hai ông biết, lần này tôi mang theo xấp xỉ ba mươi tỷ đô la Mỹ." Vương Bàn Tử nghe xong lập tức thu ngay thẻ ngân hàng lại.

“Cái gì cơ?

Bố Phương, mẹ kiếp, cậu đi cướp ngân hàng à?

Đào đâu ra nhiều tiền thế!” “Số tiền này, có phần là do tôi kiếm được mấy năm qua, có phần là từ đầu tư dạo trước, với cả tôi có nắm cổ phần một công ty ở Hàng Châu vừa mới bán đi một ít, hiện tại trong tay có khoảng ba mươi tỷ đô.” “Vãi thật, Bố Phương, cậu rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện giấu tôi với tiểu đồng chí nữa hả?

Mẹ nó chứ!” Vương Bàn Tử nghe thấy Bố Phương là cổ đông lớn nhất của một công ty niêm yết trong nước thì không nhịn được chửi thề một câu.

Bố Phương bất đắc dĩ xua tay: “Có ai hỏi tôi đâu!” “Khai thật đi, giờ cậu là cổ đông của bao nhiêu công ty?” Vương Bàn Tử hỏi.

Bố Phương suy nghĩ kỹ lại, nhớ mang máng ở Quảng Đông cũng có đầu tư vào một công ty niêm yết, số cổ phần nắm giữ dường như cũng là nhiều nhất.

Còn nhiều công ty lớn nhỏ khác nữa, nhớ không hết.

“Hình như có mấy công ty, tôi không nhớ rõ lắm!” Dù sao mấy việc này đều do Hệ thống làm giúp, hắn cũng chẳng biết mình đứng tên bao nhiêu chỗ.

“Kệ đi, lần này tôi quyết tâm phải lấy được đồ!” “Đúng rồi Bố Phương, nếu chúng ta đấu giá được Đầu Rồng với Đầu Hổ, mang về nhà sưu tầm hả?” Vương Bàn Tử hỏi.

Bố Phương nhìn Bàn Tử đáp: “Giữ ở nhà làm gì, tôi đâu có nhàn tình nhã trí đó mà nghiên cứu.

Đợi tôi đấu giá xong, tôi sẽ đem đặt chúng ở Tử Cấm Thành.” Bàn giao cho quốc gia, nhận một lá cờ thi đua với năm trăm tệ tiền thưởng.

Bố Phương nghĩ vậy, dù sao Đầu Rồng cũng không thuộc về cá nhân hắn, nó thuộc về 1,4 tỷ đồng bào.

"Cao tay, Bố Phương, cậu quá cao tay!" Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái tán thưởng.

"Đừng nịnh hót nữa, tôi về chuẩn bị nguồn vốn sẵn sàng đã, kẻo đến lúc đó lại phiền phức!" "Việc đưa em gái tôi đi chơi giao cho hai ông đấy, nhớ chăm sóc cô ấy cho tốt!" Nói xong, Bố Phương rời đi, hắn bắt xe về, để xe lại cho Vương Bàn Tử.

"Đã rõ, em gái của cậu cũng là em gái chúng tôi!" Bố Phương về khách sạn, bận rộn một phen, rút hết mấy chục triệu tệ còn dư từ chơi chứng khoán, bán sạch mấy cổ phiếu lẻ tẻ.

Chương 820

Số tiền huy động thêm cũng tầm năm trăm triệu.

Cuối cùng sau hai ngày cũng hoàn thành.

Mai là buổi đấu giá bắt đầu.

Buổi tối, Bố Phương đang thử quần áo.

Những dịp quan trọng thế này chắc chắn phải mặc trang phục trang trọng.

Hắn đặt Hệ thống thiết kế riêng một bộ lễ phục, cảm thấy vô cùng hài lòng.

"Không tệ nha, Hệ thống, mày còn làm cả thợ may thiết kế nữa à!" "Hừ, bản Hệ thống chính là sự tồn tại vạn năng đấy nhé." Được khen vài câu là nó sướng rơn lên rồi.

Thời gian trôi mau, tối thứ Bảy, Vương Bàn Tử lái xe đưa nhóm Bố Phương đến hội trường đấu giá.

"Ái chà, Bố Phương, bộ đồ này ai may mà đẹp thế, đại sư nào vậy, hôm nào bảo ông ấy may cho tôi hai bộ!" Vương Bàn Tử hỏi.

"Không có đâu, tôi tự làm đấy!" Bố Phương thản nhiên đáp.

Đêm nay định sẵn là một đêm không bình thường, buổi đấu giá mong chờ bấy lâu cuối cùng cũng khai mạc.

Phí vào cửa là bốn mươi triệu đô, đám người Bố Phương đưa thư mời cho lễ tân rồi tiến vào hội trường.

Lúc này, bên trong đã tập trung không ít đại lão thuộc giới thượng lưu.

Bố Phương tìm vị trí sang trọng theo số ghế rồi ngồi xuống.

Còn mười phút nữa mới bắt đầu.

Vương Bàn Tử ngồi xuống liền nhìn quanh quất.

“Kinh thật, lần này toàn là đại gia máu mặt giới thượng tầng!” “Bố Phương, tiểu đồng chí nhìn xem, lão hói số 58 kia là ông chủ công ty bất động sản ở kinh thành đấy, gã đó giàu nứt đố đổ vách.” “Còn số 63 nữa, lão già trông mặt gian gian kia cũng làm bất động sản, lần này toàn người có tiền cả!” Vương Bàn Tử cảm thán.

Đêm nay những người tham gia đấu giá nếu không giàu thì cũng quý, ai nấy đều là ông trùm giới thượng lưu.

“Suỵt!” Lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn một người đàn ông ngồi phía trước, nhỏ giọng lầm bầm: “Hắn cũng tới à!” “Tiểu đồng chí quen hả?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Ừm!” Hạo Thiên Chân gật đầu: “Bạn học hồi tôi còn du học ở Anh, Mộc Thôn Nhất Lang, nghe nói thuộc gia tộc Mộc Thôn có lịch sử cả trăm năm.” “Nhà Mộc Thôn?” “Chưa nghe bao giờ, Bàn gia ta cũng chẳng hứng thú!” Vương Bàn Tử thấy vô vị liền lôi điện thoại ra rủ công chúa chơi game.

Bố Phương thì nhắm mắt dưỡng thần, đợi buổi đấu giá bắt đầu.

“Mọi người cũng tới sao?

Buổi đấu giá lần này không tầm thường đâu, tôi không ngờ các anh lại xuất hiện ở đây.” Lúc này một người phụ nữ đi tới trước mặt nhóm Bố Phương.

Người này không ai khác chính là A Ninh, người đã phát thư mời cho ba người.

“Sao thế?

Tôi không được tới à?” Vương Bàn Tử tức tối nói.

Hắn cứ nhìn thấy A Ninh là lại thấy ngứa mắt, lúc nào cũng muốn đốp chát vài câu.

"Tới thì sao?

Tôi có tiền, không được tới chắc?" Bố Phương cũng hỏi lại.

"Không phải, chỉ là buổi đấu giá tối nay rất đặc biệt, không giống bình thường, tôi sợ ba người sẽ gây chuyện!" A Ninh nói.

Rồi cô ấy bồi thêm: "Vả lại, đây không phải là trong nước." "Yên tâm, tôi không ngu đến mức gây sự trên địa bàn người khác.

Tôi không chủ động gây sự, nhưng cũng chẳng sợ ai!" Bố Phương trầm giọng nói.

"Ngầu quá!" Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái về phía Bố Phương: "Bố Phương, Bàn gia tôi ủng hộ cậu, chúng ta không gây sự, nhưng có chuyện cũng chẳng ngán!" "Nói hay lắm, quá tuyệt!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh thêm dầu vào lửa.

"A Ninh tiểu thư, quy tắc phòng đấu giá tôi biết rõ, nên cô không cần lo mấy thứ đó đâu!" Nói xong, Bố Phương tiếp tục nhắm mắt.

"Sắp bắt đầu rồi, cẩn thận một chút!" A Ninh cũng rời đi.

Khoảng năm phút sau, buổi đấu giá cuối cùng cũng vén màn.

Người dẫn chương trình bước lên bục tuyên bố: "Ladies and gentlemen, cảm ơn quý vị đã bớt chút thời gian từ vạn dặm xa xôi đến tham gia buổi đấu giá đầy ý nghĩa này." Sau một hồi phát biểu dông dài, người dẫn chương trình mới chính thức tuyên bố bắt đầu.

"Sau đây tôi xin giới thiệu vật phẩm đầu tiên: một viên kim cương máu lớn bằng trứng chim bồ câu." "Được biết, viên kim cương máu này được đào lên từ một khu đất bỏ hoang ở Nam Phi, giá khởi điểm là tám triệu đô." Trên đài trưng bày là một viên kim cương đỏ rực to

cỡ móng tay, dưới ánh đèn trông vô cùng lộng lẫy.

Chương 821

"Oh my god, một viên kim cương màu huyết hiếm thấy, đẹp quá đi mất!" "Lần đầu tiên trong đời tôi thấy viên kim cương đẹp thế này, tôi nhất định phải mua được!" Đa số người nước ngoài có mặt đều kinh hô, chỉ tiếc là họ không biết nói câu "Vãi chưởng".

"Kim cương máu kìa Bố Phương, tiểu đồng chí, kim cương máu đó, phim của Leonardo DiCaprio đóng ấy, thấy chưa?" Vương Bàn Tử như kẻ chưa thấy sự đời mà kêu lên.

"Bàn tử, chẳng phải chỉ là một viên kim cương hiếm thôi sao?

Có cần phải làm quá lên thế không?" Hạo Thiên Chân dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Vương Bàn Tử.

"Đồ giả đấy, chỉ là một viên kim cương nhuộm màu thôi, một hai triệu là mua được rồi!" Lúc này Bố Phương chậm rãi lên tiếng.

May mà đa số người ở đây không hiểu tiếng Trung, nếu không với kiểu nói thật như Bố Phương, chắc chắn đã bị tống cổ ra ngoài từ lâu.

"Không phải chứ Bố Phương, cậu nhìn ra là đồ giả à?" Vương Bàn Tử hỏi.

Bố Phương hít sâu một hơi rồi giải thích: "Nhìn đi, màu sắc viên kim cương kia quá rực rỡ, người có kinh nghiệm một chút là nhìn ra ngay!" "Hô hô!" "Ai mua người đó lỗ chắc!" Cuối cùng viên kim cương máu được một đại gia Ấn Độ đấu giá thành công với giá hai mươi triệu đô.

Tiếp theo là vật phẩm thứ hai, một cây quyền trượng.

"Ơ, kia chẳng phải là quyền trượng trong phim sao?" Vương Bàn Tử nói.

“Mọi người đều biết, ở các nước phương Tây, quyền trượng đại diện cho thân phận và quyền lực.

Tuy cây quyền trượng này đã mất đi nhiều đồ trang trí quan trọng, nhưng cũng không thể che giấu được vẻ đẹp của nó, giá khởi điểm là mười hai triệu đô.” “Hét giá cao thế mà không sợ rụng lưỡi à!” Bố Phương nhỏ giọng.

“Tôi cứ tưởng quyền trượng trong phim là hư cấu, hóa ra có thật à!” Vương Bàn Tử nói, rồi bồi thêm: “Cái thứ này đắt thật!” “Không đâu, giá trị thực tế không cao thế.

Đáng lẽ giá có thể cao hơn, nhưng tiếc là mấy món quan trọng ở giữa quyền trượng đã biến mất rồi, mười hai triệu là hét quá cao, không đáng giá đó!” Bố Phương phân tích.

“Ái chà, lại một vụ ai mua người đó lỗ, đúng là gian thương!” Vương Bàn Tử cảm thán.

Cuối cùng cây quyền trượng được các đại lão đẩy giá lên tới ba mươi triệu.

Kết quả được một người da đen mua với giá ba mươi ba triệu đô.

“Được rồi, mời quý vị chiêm ngưỡng vật phẩm thứ ba, món đồ này chắc hẳn quý vị ngồi đây đều sẽ vô cùng yêu thích!” Một bức tranh dài khoảng năm mét, rộng ba mươi centimet xuất hiện trên đài trưng bày.

Tranh vừa mở ra, Bố Phương liền nhận ra ngay.

“Phú Xuân Sơn Cư Đồ!” “Đúng vậy, bức tranh này đã có lịch sử mấy trăm năm, giá trị sưu tầm thì chắc quý vị đều rõ, tôi không cần giới thiệu thêm, giá khởi điểm là hai mươi triệu đô.” “Bố Phương, đồ của tổ tiên chúng ta kìa, phải lấy được nó!” Vương Bàn Tử nói.

“Được, vậy chúng ta hét một phát lên bốn mươi triệu?” “Thôi một

phát lên năm mươi triệu luôn đi!" "Được, Bố Phương, tôi giơ bảng đấy nhé!" Vương Bàn Tử sốt sắng.

"Đợi chút, để họ tranh chấp đã, rồi mình mới ra tay!" Bố Phương khẽ nói.

Lúc này, Mộc Thôn Nhất Lang nãy giờ im hơi lặng tiếng bắt đầu ra tay, hắn giơ bảng hô: "Hai mươi lăm triệu đô!" "Thằng lùn đó ra tay rồi, chúng ta có cần chờ nữa không?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Không gấp!

Cứ xem đã!" Sau khi Mộc Thôn Nhất Lang ra giá, lập tức có một người nước ngoài bám theo: "Hai mươi tám triệu!" Tiếp theo lại có người tăng giá.

Sau hai phút, giá đã được đẩy lên bốn mươi triệu đô.

Lúc này Mộc Thôn Nhất Lang ngồi hàng đầu giơ cao bảng hô: "Năm mươi triệu!" Đây là mức giá cao nhất từ đầu buổi đến giờ.

"Năm mươi mốt triệu!" Lúc này lại có người hô giá.

Đó là một người đàn ông trung niên gương mặt châu Á.

"Tổng giám đốc tập đoàn Vạn Hoa ra tay rồi!" Vương Bàn Tử kinh hô.

"Bàn tử, ông quen lão già đó à?" Bố Phương hỏi.

Vương Bàn Tử xua tay: "Tất nhiên là biết, lão đó là nhân vật lừng lẫy trong giới cổ vật đấy, khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng năm hai mươi tuổi, giờ tài sản đã lên tới hàng chục tỷ." "Công ty của lão can thiệp rất rộng, từ vận tải, logistics, bất động sản đến giải trí đều có dấu chân." "Vậy thì tốt, xem ra tôi không cần phải mua bức tranh này nữa rồi!" Bố Phương khẽ nói.

Trong mắt hắn, chỉ cần có đồng bào nào đấu giá được bức tranh

thì mục đích của hắn cũng đã đạt được.

Chỉ tiếc là Mộc Thôn Nhất Lang không chịu bỏ qua.

Gương mặt âm trầm của hắn lườm gã tổng giám đốc tập đoàn Vạn Hoa một cái sắc lẹm.

"Tiếp tục tăng giá, thứ tôi đã nhắm thì đừng ai hòng lấy được!" Hắn trực tiếp đẩy giá lên sáu mươi triệu.

Cái giá sáu mươi triệu vừa hô ra, các đại lão trong hội trường đều một trận xôn xao.

Chỉ một bức tranh mà đấu giá tới sáu mươi triệu đô.

Chương 822

"Vãi thật, thằng cháu này đẩy giá lên sáu mươi triệu rồi, để xem tổng giám đốc Vạn Hoa có theo không!" Lúc này sắc mặt tổng giám đốc tập đoàn Vạn Hoa có chút khó coi, ông biết nguồn vốn của mình không đủ để đấu tiếp món bảo vật này, đành bất lực ngồi xuống ghế.

"Vâng, sáu mươi triệu đô cho ngài người Nhật Bản lần thứ nhất!" Người dẫn chương trình tuyên bố.

Mười giây sau vẫn không có ai thêm giá, người dẫn chương trình lại hô lớn: "Sáu mươi triệu lần thứ hai, còn ai thêm giá không?" "Bàn tử, đến lượt tôi ra tay rồi!" Bố Phương thản nhiên nói.

Chưa đợi người dẫn chương trình dứt lời, Bố Phương giơ bảng bình thản nói: "Bảy mươi triệu!" "Hít!" Các đại lão xung quanh đồng loạt nhìn về phía Bố Phương.

"Oh my god, thanh niên này là ai mà ra tay bảy mươi triệu đô vậy?

Số tiền đó tiêu cả đời không hết mất." "Là một thanh niên người Hạ Quốc, đồ của nước họ thì họ lấy lại, thanh niên này có khí phách đấy!" Các đại lão bắt đầu xì xào bàn tán.

"Vâng, vị khách người Hạ Quốc ra giá bảy mươi triệu, còn vị khách nào muốn tăng giá không?" Người dẫn chương trình cười nói.

Lúc này biểu cảm của Mộc Thôn Nhất Lang cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn về phía Bố Phương, đồng thời cũng nhận ra Hạo Thiên Chân.

"Hóa ra là người quen cũ!" Sau khi trao đổi vài câu với nhân viên, hắn tiến về phía Hạo Thiên Chân.

"Hạo Thiên Chân, không ngờ tôi với cậu lại gặp nhau ở đây!"

“Haha, tôi cũng không ngờ lại gặp cậu ở chốn này!” Hạo Thiên Chân đáp lại.

Anh cũng chẳng có thiện cảm gì với Mộc Thôn Nhất Lang, năm xưa hai người tuy học cùng trường cùng lớp nhưng chẳng bao giờ giao thiệp.

Hạo Thiên Chân biết rõ Mộc Thôn Nhất Lang chỉ là loại bạn bè bề ngoài, không đáng để kết giao.

“Hạo Thiên Chân, chúng ta dù sao cũng là bạn học một thời, món đồ này nên thuộc về tôi mới phải.” Vương Bàn Tử nghe thấy liền lắc đầu: “Mặc kệ là tranh của ai, tóm lại Bàn gia tôi biết bức tranh này là một món bảo bối!” “Phú Xuân Sơn Cư Đồ, là thủ bút của Hoàng Công Vọng đời Nguyên, cũng là một trong mười bức danh họa truyền thế của nước ta đấy!” Hạo Thiên Chân giải thích.

“Mười... mười bức danh họa truyền thế sao?” “Vãi chưởng!” Vương Bàn Tử cảm thấy hơi thở dồn dập: “Mẹ kiếp, bảy mươi triệu đô là quá xứng đáng, chỉ một bức họa mà nằm trong thập đại danh họa của chúng ta!” “Bàn tử, sau này rảnh rỗi thì lo mà học thêm kiến thức lịch sử đi, đi theo tôi bao lâu rồi mà kiến thức lịch sử vẫn nửa nạc nửa mỡ, tôi thấy xấu hổ thay ông đấy!” Hạo Thiên Chân chê bai.

“Học cái búa ấy, chẳng phải Bàn gia tôi đã có hai cuốn sách giáo khoa lịch sử sống là các ông đây sao?” Vương Bàn Tử cười hì hì.

“Được rồi, hai ông trật tự đi, vật phẩm thứ tư lên sàn rồi.” Bố Phương nói.

Vật phẩm thứ tư được phủ một tấm vải đen, bên trong là gì không ai biết.

“Vật phẩm tiếp theo có thể coi là trọng tâm của đêm nay, chắc hẳn quý vị đều tò mò bên trong là gì, tôi cũng tò mò không kém về thứ

dưới tấm vải đen này!" "Ký chủ, Đầu Hổ đấy, vật phẩm này chính là Đầu Hổ!" Giọng nói của Hệ thống vang lên bên tai Bố Phương đầy vẻ kịch tính.

"Cuối cùng cũng tới rồi, chờ mãi!" Bố Phương thầm nghĩ.

"Vãi thật, ban tổ chức làm cái quái gì mà đậy vải đen kín mít thế?

Nhỡ bên trong là thứ không đáng tiền thì lỗ to à?" Vương Bàn Tử càu nhàu.

"Bàn tử, chuẩn bị đấu giá món này đi, bên trong chính là thứ chúng ta đang tìm!" Bố Phương nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy liền hiểu ngay.

"Đù, Bố Phương tiểu tử cậu làm sao biết dưới tấm vải đen là thứ chúng ta tìm?" "Trực giác!" Không biết bên trong là gì, các đại lão khác cũng bắt đầu văng tục.

"Fuck, không biết là cái gì mà bắt tôi mua, nhỡ là thứ chẳng có giá trị sưu tầm thì tôi lỗ vốn à!" "Đúng thế, yêu cầu ban tổ chức bỏ vải đen ra, nếu không buổi đấu giá không thể tiến hành tiếp được!" Ở đây có rất nhiều đại lão quen biết cả giới hắc bạch, họ dám ngông cuồng như vậy là vì có thực lực và bối cảnh.

Người dẫn chương trình trên đài cũng lâm vào tình thế khó xử, dưới sân xôn xao không ngớt, không biết xử lý sao đành tạm dừng để vào hậu đài hỏi ý kiến ban tổ chức.

Hậu đài.

Người dẫn chương trình tìm một lão già nói: "Thưa Bá tước, nếu ngài không bỏ vải đen xuống, e là họ sẽ làm loạn mất!" Lão già trầm tư một lát rồi đưa ra quyết định: "Truyền lệnh của ta, bỏ vải đen ra cho họ xem đồ!" Sau khi được đồng ý, người dẫn chương trình quay lại sân khấu tuyên bố.

“Mọi người hãy bình tĩnh, vừa rồi tôi đã xin ý kiến và người bán đã đồng ý bỏ vải đen để mọi người chiêm ngưỡng vật phẩm bên trong!” Nói xong, hai nhân viên đeo găng tay đen từ từ kéo tấm vải xuống.

Một tượng đồng Đầu Hổ màu vàng kim xuất hiện trước mặt mọi người.

Đầu Hổ được khắc họa sống động như thật, đôi mắt hung dữ đầy linh tính, miệng hổ há rộng đầy uy mãnh.

Mộc Thôn Nhất Lang cũng không hề lùi bước, giơ cao bảng.

“Một trăm tám mươi triệu!” Gã người nước ngoài kia có vẻ như muốn đối đầu đến cùng với Mộc Thôn Nhất Lang.

“Tôi thêm một đô!” “Phụt!” “Ha ha ha ha!” Các đại lão xung quanh đều bật cười thành tiếng.

Vương Bàn Tử cũng không nhịn được mà cười rung cả người.

“Tôi nhìn ra rồi, anh bạn kia đang vờn thằng nhóc Mộc Thôn Nhất Lang như vờn chuột!” “Không xong rồi, Bàn gia tôi cười chết mất, đi đêm lắm có ngày gặp ma!” Lúc này Mộc Thôn Nhất Lang hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chương 823

Hắn nghiến lợi hô: "Hai trăm hai mươi triệu đô!" "Hô, shit, oh my god!" "Hai trăm hai mươi triệu!" Người đàn ông trung niên bên cạnh Mộc Thôn Nhất Lang nhắc nhở: "Thiếu gia, cái giá này đã vượt quá dự kiến của chúng ta rồi!" "Tôi tự có chừng mực, đây là thứ cha tôi yêu cầu phải lấy được, tôi nhất định phải có nó!" Gã người nước ngoài đối đầu với Mộc Thôn Nhất Lang lúc này cũng không ra giá nữa.

Một phút trôi qua, không thấy ai lên tiếng, người dẫn chương trình mới tuyên bố.

"Hai trăm hai mươi triệu đô lần thứ nhất!" Ngừng một chút rồi tiếp tục: "Hai trăm hai mươi triệu lần thứ hai!

Có ai thêm giá không?" Đúng lúc này, Bố Phương ra tay.

Hắn thong thả giơ bảng hô: "Hai trăm ba mươi triệu!" "Ồ!" Đám người nước ngoài xung quanh lập tức biến thành khán giả hóng hớt.

"Đỉnh quá, ác thật đấy, rõ ràng là đang chơi khăm thanh niên kia mà!" "Nói vậy là sai rồi, quy tắc đấu giá là người trả giá cao nhất sẽ được, vị thanh niên người Hạ Quốc kia trả giá cao nhất, hoàn toàn hợp lệ!" Mộc Thôn Nhất Lang: "Ta sắp nổ tung rồi đây!" Mộc Thôn Nhất Lang tức đến đỏ mặt tía tai, ánh mắt độc ác nhìn về phía nhóm Bố Phương.

Sau đó hắn lại giơ bảng.

"Hai trăm năm mươi triệu đô!" Đây là số tiền tối đa mà Mộc Thôn Nhất Lang có thể huy động lúc này, không thể thêm được nữa.

"Ái chà, cái thằng Nhật... thằng Nhật lùn Mộc Thôn Nhất Lang

này chắc hết tiền rồi hả?" Vương Bàn Tử kêu lên.

Mộc Thôn Nhất Lang hiểu được lời của Bàn Tử, tuy tức giận nhưng không dám phát tác, dù sao cũng đang ở xứ người.

"Ha ha ha, Bàn gia tôi biết ngay là hết tiền mà, nhưng tôi thì còn nhé, hai trăm sáu mươi triệu!" Vương Bàn Tử giơ bảng, dùng thứ tiếng Anh bồi kêu lên.

Lúc này trên sàn đấu giá nặc mùi thuốc súng.

Mộc Thôn Nhất Lang tức đến mức muốn lao vào đánh Bố Phương một trận, chỉ tiếc đây không phải địa bàn của hắn, không dám động thủ.

"Vâng, chúc mừng quý ông đã sở hữu Đầu Hổ với giá hai trăm sáu mươi triệu đô, xin chúc mừng!" Tiếng búa nhỏ của người dẫn chương trình gõ xuống, Đầu Hổ chính thức thuộc về Bố Phương.

"Hắc hắc, tiếp theo là Đầu Rồng!" Vương Bàn Tử nói.

"Kính thưa quý bà và quý ông, vật phẩm tiếp theo đây cũng là vật phẩm cuối cùng của đêm nay, đồng thời là món đồ đinh của buổi đấu giá này!" Theo lời tuyên bố của người dẫn chương trình, một chiếc đầu thú bằng đồng uy nghiêm được đẩy lên đài.

Không sai, chính là Đầu Rồng.

"Chúa ơi, Đầu Rồng trông thật uy nghiêm." "Đúng vậy, nhìn nó cứ như biểu tượng của quyền lực tối thượng vậy!" "Khụ khụ!" Hai tỷ đô cũng là toàn bộ gia sản của hắn.

"Bố Phương, người giàu có khác, Vương Bàn Tử tôi đúng là kẻ nghèo hèn mà!" Vương Bàn Tử cảm thán.

"Thôi đi, đừng tưởng tôi không biết dưới tên ông có mấy căn biệt thự nhé!" Bố Phương lườm một cái.

“Thưa quý vị, vật phẩm này chắc hẳn ai cũng rõ hơn tôi, Đầu Rồng trong mười hai con giáp xuất xứ từ Hạ Quốc, là vật có giá trị sưu tầm cao nhất trong bộ tượng đồng này.” “Giá khởi điểm cho Đầu Rồng là bảy mươi triệu đô.” “Vãi, bảy mươi triệu đô à!” Vương Bàn Tử kinh hô.

Bảy mươi triệu đô đổi ra tệ cũng xấp xỉ năm trăm triệu rồi.

“Tầm năm trăm triệu thôi mà, có gì mà phải kinh động thế!” Bố Phương giàu nứt đố đổ vách thản nhiên lên tiếng.

Vừa đấu giá xong Đầu Hổ, hắn đã chuẩn bị sẵn gần hai tỷ đô, việc lấy thêm Đầu Rồng cũng chẳng khó gì.

Lúc này giá đấu trên sàn đã được đẩy lên một trăm ba mươi triệu đô.

Mấy đại lão người Hạ Quốc cùng thằng nhóc Mộc Thôn Nhất Lang và vài gã người nước ngoài đang tranh chấp nảy lửa.

“Bố Phương, người giàu có khác, Vương Bàn Tử tôi đúng là kẻ nghèo hèn mà!” Vương Bàn Tử lại cảm thán.

“Thôi đi, đừng có giả nghèo giả khổ với tôi, tôi còn lạ gì mấy căn nhà của ông!” Vương Bàn Tử có một tật xấu là kiếm được bao nhiêu tiền đều đem mua nhà ở khắp nơi.

Mấy năm qua, trong tay hắn ít nhất cũng có bốn bất động sản.

Vương Bàn Tử cười hắc hắc: “Bàn gia tôi muốn giữ chút bí ẩn, sao cậu cứ phải bóc mẽ tôi thế?” “Đâu có!” Bố Phương lắc đầu: “Tôi chỉ không chịu nổi cái vẻ giả nghèo của ông thôi.” Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh lộ rõ vẻ ngưỡng mộ, cái gã Bàn Tử này rốt cuộc còn giấu bao nhiêu chuyện nữa đây.

“Bàn tử, khai thật đi, ông còn giấu tôi bao nhiêu chuyện?

Cứ thần thần bí bí giống hệt Bố Phương vậy.” “Thành thật thì được khoan hồng, chống đối là bị xử nặng đấy!” Vương Bàn Tử cười khổ: “Tiểu đồng chí, thực ra tôi so với Bố Phương thì vẫn là kẻ nghèo thôi, Bố Phương mới là đại lão thực thụ, là đại gia mới nổi đấy!” “Đại gia mới nổi?” Bố Phương nheo mắt.

Lúc này giá đấu trên sàn đã vượt mức một trăm ba mươi triệu đô.

Mấy đại lão Hạ Quốc và Mộc Thôn Nhất Lang đang đấu nhau sống chết.

“Được rồi, hai ông đừng cãi nhau nữa, xem đấu giá kìa!” “Một trăm tám mươi triệu đô!” “Vãi, đại lão Hương Cảng cuối cùng cũng ra tay rồi, không ra tay thì thôi, vừa ra tay một cái là hết hồn luôn!” Vương Bàn Tử kinh hô.

Một đại gia từ Hương Cảng trực tiếp đẩy giá lên một trăm tám mươi triệu đô.

Khủng khiếp, thật sự quá khủng khiếp.

Chương 824

Những người xung quanh cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Mẹ kiếp, có tiền cũng không nên tiêu kiểu đó chứ.

Có tiền sao không đi làm việc gì có ích cho đời?

Hoặc là cưới thêm mấy cô vợ.

Dù sao ở nước ngoài cũng có vài quốc gia không giới hạn số lượng vợ mà, cưới bao nhiêu cũng hợp pháp.

"Toàn người có tiền cả!" Vương Bàn Tử cảm thán: "Giờ tôi chỉ biết chui vào góc mà run rẩy thôi." "Hai trăm triệu!" Lúc này Mộc Thôn Nhất Lang số 38 nghiến răng hô.

Lần này hắn quyết chơi tới bến, Đầu Rồng mười hai con giáp bằng mọi giá phải lấy được.

Cái giá trên trời hai trăm triệu đô vừa hô ra, Mộc Thôn Nhất Lang chỉ cảm thấy tim mình đang rỉ máu, đồng thời lưng áo cũng đẫm mồ hôi lạnh.

Hai trăm triệu đô đổi ra tiền nước hắn là cả chục tỷ đấy.

Khái niệm chục tỷ, gia tộc hắn phải làm cả năm mới kiếm lại được.

"Vãi thật, thằng nhóc Mộc Thôn Nhất Lang này dám xuống tay thật, hai trăm triệu đô chứ có phải yên Nhật đâu!" Vương Bàn Tử nói.

Đồng thời, vị đại lão Hương Cảng kia cũng không ra giá nữa.

Hai trăm triệu đô vượt quá dự tính của ông, nếu mua thì công ty cũng sẽ bị tổn thất nặng nề.

Nhưng ông cũng không cam lòng nhìn đồ của đất nước rơi vào tay kẻ khác.

“Chán thật, mấy lão già này toàn xem náo nhiệt, đồ của chúng ta sắp rơi vào tay bọn Nhật lùn rồi mà không ai chịu ra tay!” Lão Lý tức giận nói.

Mấy người đứng sau ông ta cứ như mấy gã trọc phú xem kịch vui.

“Không đâu Lý đổng, chúng tôi chỉ xem cho biết thôi, sẵn tiện lộ mặt tí, chứ tiền của chúng tôi cũng đâu phải gió thổi đến.” “Hừ!” Mấy đại gia Hạ Quốc đồng thanh nói.

Lão Lý thất vọng tràn trề về những người này.

“Tốt lắm, đất nước bao năm qua nuôi dưỡng ra mấy thứ phế vật không biết ơn nghĩa thế này đây.

Sau này công ty Hằng Thái của tôi sẽ đoạn tuyệt làm ăn với các người, đợi về nước tôi cũng nghỉ hưu luôn cho xong!” Lão Lý vừa giận vừa hận.

“Đừng mà Lý đổng, dĩ hòa vi quý, đoạn tuyệt làm ăn thì mọi người đều thiệt, ông lớn tuổi rồi đừng nóng!” “Hừ, Lý đổng việc gì phải làm cái trò thương địch một ngàn tự tổn tám trăm đó.

Mọi người đều là dân làm ăn, có phải nhà từ thiện đâu.” “Được, tôi quyết định rồi, thà không hợp tác với lũ sói mắt trắng này, công ty tôi có lỗ vốn thì hôm nay tôi cũng chơi tới cùng!” Đúng lúc ông đang chuẩn bị hô giá thì một giọng nói lười biếng nhưng có chút gợi đòn lọt vào tai.

“Hai trăm bảy mươi triệu!” “Vãi, lại nữa rồi!” Bốn trăm triệu?

Một kết thúc hoàn mỹ, chỉ tiếc là mấy người nước ngoài này chỉ biết kêu “Oh my god” chứ không biết nói “Vãi chưởng”.

Lúc này Mộc Thôn Nhất Lang cũng sắp phát điên rồi.

Cứ mỗi lần hắn tưởng sắp lấy được đồ thì Bố Phương lại nhảy vào phá đám.

"Hạo Thiên Chân, các người cố tình gây sự đúng không?" Mộc Thôn Nhất Lang lớn tiếng chất vấn.

Hạo Thiên Chân không nói gì, Vương Bàn Tử lại chen vào: "Cái thằng nhóc con này, mắt nào thấy tụi này gây sự?

Đại ca à, đây là sàn đấu giá, quy tắc ở đây chắc ông cũng biết chứ hả!" "Chẳng lẽ tôi đến nhầm chỗ rồi sao?

Đây là hội trường đấu giá chứ có phải nơi để khoe khoang tính khí đâu?" Mộc Thôn Nhất Lang bị Vương Bàn Tử mắng cho một trận thì nghẹn lời.

"Hơn nữa, ở buổi đấu giá này, đầu rồng trong mười hai con giáp là cổ vật quý giá mà tổ tông để lại cho 1,4 tỷ đồng bào của tôi." "Thích thì có thể đấu giá, nhưng quy tắc của sàn đấu giá là người trả giá cao thì được!" Từng câu từng chữ của Vương Bàn Tử như đâm vào tim gan.

Lý đồng chí suýt chút nữa thì bật khóc: "Hay, đúng là người hạ quốc ta có huyết tính, câu 'thuộc về 1,4 tỷ đồng bào' nói hay lắm." Lý đồng chí vô cùng tán đồng với câu nói của Vương Bàn Tử.

Một lát sau, ông không ngồi cạnh mấy kẻ đồng hành vong ơn bội nghĩa kia nữa mà chuyển sang ngồi cạnh nhóm Bố Phương.

"Xin mạn phép hỏi quý danh của mấy vị tiểu anh hùng đây?" "Chào ông, Lý đổng, tôi tên Bố Phương." "Tôi là Hạo Thiên Chân." "Tôi là Vương Bàn Tử!" "Tốt, tốt lắm, đúng là anh hùng xuất thiếu niên, chỉ tiếc là lão hủ không có cách nào đấu giá lại được món đồ tổ tông để lại." "Lý lão tiên sinh, ông đừng lo lắng, tiếp theo cứ để tôi ra

tay, nhất định phải đưa đầu rồng trở về trong vòng tay tổ quốc!" Bố Phương trầm giọng nói.

"Đúng đúng đúng, Lý lão tiên sinh, chúng tôi đến đây lần này chính là vì mấy cái đầu đồng của mười hai con giáp đấy!" Vương Bàn Tử cười đáp.

"Mấy vị còn trẻ như vậy, lão hủ mạn phép hỏi, các cậu là con em thế gia nào?" Lý đồng chí tò mò không biết Bố Phương xuất thân từ danh môn thế gia nào mà ra tay hào phóng như vậy.

"Lý lão tiên sinh, nghề nghiệp hiện tại của tôi là khảo cổ." "Tôi làm ăn nhỏ ở kinh thành, miễn cưỡng đủ ăn đủ mặc." "Tôi mới tốt nghiệp năm ngoái, hiện giờ chưa có công việc chính thức!" Ba người Bố Phương lần lượt giới thiệu.

"Khảo cổ?" Lý đồng chí ngẩn ra, làm khảo cổ mà lấy đâu ra nhiều tiền thế?

Chương 825

Chẳng lẽ...

Ông cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Vương Bàn Tử thấy dáng vẻ của ông liền chỉ vào Bố Phương giải thích: "Lý lão tiên sinh, ông đừng thấy cậu ấy chỉ làm khảo cổ.

Thực chất khảo cổ chỉ là nghề phụ thôi, tiểu tử này là cổ đông lớn nhất của một công ty niêm yết trong nước, dưới tay còn kinh doanh không ít sản nghiệp đấy!" "Ồ!

Hóa ra là vậy, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên!" Lúc này Lý đồng chí mới hiểu ra.

"Lý lão tiên sinh, để tôi xem tiếp theo Mộc Thôn Nhất Lang sẽ làm gì!" Bố Phương nói.

Mộc Thôn Nhất Lang sau khi yêu cầu tạm dừng buổi đấu giá một lát thì đi gọi điện thoại.

Ba phút sau, hắn trở lại ghế ngồi.

"Thằng ranh kia chắc không phải là hết tiền rồi chứ?" Vương Bàn Tử đoán.

"Có tiền rồi, vừa rồi chắc là gọi điện xin tiền, nếu không tiểu tử đó chắc chắn đã bị tôi chọc tức mà bỏ đi từ sớm!" Bố Phương thong thả nói.

"Ồ!" Ngay giây sau, Mộc Thôn Nhất Lang giơ bảng hô: "350 triệu đô la!" Hô xong liền nhìn về phía nhóm Bố Phương đầy thách thức.

"Xem ra tiểu tử đó lấy được tiền rồi đấy!" "Bàn Tử, giơ bảng!" Vương Bàn Tử vừa giơ bảng, Bố Phương liền hô giá: "350 triệu cộng

thêm 50 đô!" Dù sao buổi đấu giá này cũng không giới hạn mức tăng giá.

Quy tắc sàn đấu giá là giá cao thì được.

"Ha ha ha, thú vị quá, tăng thêm 50 đô tiền lẻ!" "Tên Mộc Thôn Nhất Lang kia chắc tức đến nhảy lầu mất thôi." "Ừ ừ ừ!" Mộc Thôn Nhất Lang lúc này quả thực là giận điên người, từ nhỏ đến lớn hắn chưa bao giờ tức giận đến mức này, suýt chút nữa thì bùng nổ.

Hắn lại giơ bảng một lần nữa: "370 triệu đô la!" "Ta xem lần này ngươi có dám tăng giá nữa không, ta không tin ngươi còn tiền!" Mộc Thôn Nhất Lang không tin vào cái dơ bẩn này.

Lúc nãy Bố Phương vừa bỏ ra hơn 200 triệu để lấy đầu hổ, giờ lại bỏ ra 400 triệu lấy đầu rồng, hắn đoán trong tay Bố Phương chắc chắn không còn nhiều tiền như thế.

Lúc này phía Bố Phương cũng không còn động tĩnh gì nữa.

"Thiếu gia, đối phương không động tĩnh, tôi đoán hắn chắc là hết tiền rồi!" Thuộc hạ của Mộc Thôn Nhất Lang nói nhỏ.

Lúc này tâm trạng Mộc Thôn Nhất Lang mới dễ chịu hơn một chút, lộ ra một nụ cười: "Hừ, một tên nhà giàu mới nổi mà cũng đòi đấu với bản thiếu gia!" Người chủ trì trên đài cũng đang chờ đợi sự cạnh tranh giữa Bố Phương và Mộc Thôn Nhất Lang nên trì trì không tuyên bố, vẫn đang đợi Bố Phương ra giá.

Đợi chừng hơn hai phút, Bố Phương vẫn im hơi lặng tiếng.

Người chủ trì cầm cái búa nhỏ hô: "370 triệu đô la lần thứ nhất!" Dừng lại vài chục giây, Bố Phương vẫn không động tĩnh, người chủ trì tiếp tục hô: "370 triệu đô la lần thứ hai!" Mộc Thôn Nhất Lang dưới đài lúc này tim treo lên tận cổ, mỗi lần đến lúc này Bố Phương đều nhảy ra phá đám!

Hắn không nhịn được quay đầu lại nhìn, thấy Bố Phương đang thản nhiên nghịch móng tay thì mới yên tâm, cho rằng Bố Phương đã hết tiền thật.

"370 triệu đô la lần thứ ba!" Người chủ trì vừa nói xong, định gõ búa xuống thì Bố Phương giơ bảng hô: "400 triệu!" "Hù hù hù!" "Vãi chưởng!" Mộc Thôn Nhất Lang vốn đã định ăn mừng, không ngờ Bố Phương lại nhảy ra giữa chừng.

"Trời đất ơi, kịp thời quá!" "Oh my god!" Người chủ trì suýt nữa gõ búa xuống, may mà khống chế lại được.

"Được, 400 triệu đô la lần thứ nhất!" Sắc mặt Mộc Thôn Nhất Lang tối sầm lại, 370 triệu đô la đã là giới hạn cực cùng mà ông già nhà hắn cho phép, nếu vượt quá thì hắn phải tự bỏ tiền túi ra trả.

Không còn cách nào khác, hắn đành chọn từ bỏ.

"Thành giao!

Chúc mừng người bạn đến từ Hạ quốc đã đấu giá thành công đầu rồng trong mười hai con giáp!" "Tiểu huynh đệ, chúc mừng chúc mừng!" Lý đồng chí cười nói.

Lúc này Hạo Thiên Chân trông thấy một bóng người cực kỳ quen thuộc trong đám đông.

"Bàn Tử, mau đi theo tôi, tôi thấy một người quen!" "Bàn Tử, Thiên Chân, hai người đi đâu thế?" Bố Phương thấy vậy liền hỏi.

"Tôi thấy bóng dáng Tam thúc, tôi phải đi hỏi cho rõ!

Bàn Tử đi thôi!" Hạo Thiên Chân trả lời.

"Được, tôi đi thanh toán tiền đã, một lát nữa đợi tôi ở bên ngoài!" Nói xong, Bố Phương chào tạm biệt Lý đồng chí rồi tiến về phía hậu trường.

Lúc này, một con ruồi nhặng chắn đường Bố Phương.

“Để ta xem ngươi có bao nhiêu tiền!” Con ‘ruồi nhặng’ này không phải ai khác mà chính là tiểu vương bát đản Mộc Thôn Nhất Lang.

“Tôi có tiền hay không liên quan quái gì đến anh, chó khôn không chắn đường!” Bố Phương vốn chẳng có cảm tình gì với hạng người như Mộc Thôn Nhất Lang, nên đương nhiên không nể mặt.

“Được, ta nghe Hạo Thiên Chân gọi ngươi là Bố Phương đúng không, sau này đừng có xuất hiện ở địa bàn của ta, nếu không ta sẽ khiến ngươi ăn không hết gói đem về!” Mộc Thôn Nhất Lang giận dữ.

“Xong chưa, tôi biết rồi, chó ngoan tránh ra cho tôi đi thanh toán!” Mộc Thôn Nhất Lang tự giác nhường đường nhưng không hề rời đi.

Chương 826

Hắn vốn không tin Bố Phương có nổi số tiền tỷ đô đó.

Tối nay Bố Phương đã đấu giá ba thứ, tổng cộng xấp xỉ một tỷ đô la đấy.

Gia tộc Mộc Thôn phải mười năm mới kiếm được ngần ấy tiền.

Gia tộc Mộc Thôn cũng có làm ăn ở Hạ quốc, nếu có nhân vật lớn giàu có như Bố Phương, chắc chắn hắn phải nghe danh rồi.

Nhưng cái tên Bố Phương này, hắn thề là từ nhỏ tới lớn chưa từng nghe qua, vừa rồi hắn cũng đã hỏi cha mình, ông cũng chưa nghe nói đến nhân vật nào tên Bố Phương cả.

"Hừ!" Mộc Thôn Nhất Lang lạnh lùng hừ một tiếng: "Để xem lát nữa ngươi kết thúc thế nào!" "Thưa ngài, đây là ba món đồ sưu tầm ngài đã đấu giá thành công, mời ngài xem!" Nhân viên công tác đã đóng gói xong ba món cổ vật.

Bố Phương xem qua một lát thấy không có vấn đề gì: "Được rồi, tôi biết rồi, cứ giữ giúp tôi, ngày mai tôi về nước rồi mới lấy!" "Thưa ngài, thực ra không cần lấy trực tiếp, bên tổ chức chúng tôi có quy định, bất kể ngài đấu giá được món đồ nào ở đây, chúng tôi đều sẽ đích thân vận chuyển đến tận nhà cho ngài!" Nhân viên công tác nói.

"Ngoài ra, lúc đó chúng tôi cũng sẽ phái quân đội hộ tống, dù sao ba món đồ này đều là vô giá bảo, sợ xảy ra ngoài ý muốn thì phía ban tổ chức chúng tôi sẽ tổn thất rất lớn." "Được!" Bố Phương lấy ra một tờ giấy viết địa chỉ rồi giao cho nhân viên công tác.

"Ngày mai vận chuyển về vị trí này giúp tôi, khi đó sẽ có người đích thân giao tiếp!" Nhân viên công tác nhìn địa chỉ trên tờ giấy rồi

gật đầu.

Lúc này Bố Phương từ trong túi móc ra một chiếc thẻ ngân hàng màu đen.

Trên thẻ có khắc chữ vàng bằng tiếng Anh.

Anh đưa thẻ đen cho nhân viên.

Nhân viên công tác vừa nhìn thấy chiếc thẻ đen thì mặt mày tái mét, nhất thời không dám cầm lấy.

"Thưa ngài, xin ngài chờ một chút, chiếc thẻ ngân hàng này của ngài có chút vấn đề, tôi đi gọi hội trưởng của tôi!" Nhân viên công tác hớt hải rời đi.

"Ha ha ha ha!" Thấy cảnh đó, Mộc Thôn Nhất Lang cười phá lên.

Hắn tiến đến bên cạnh Bố Phương chế nhạo: "Nghe thấy chưa, thẻ của ngươi có vấn đề kìa, không tiền mà còn bày đặt giả làm sói đuôi dài." Bố Phương vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, chiếc thẻ này là do hệ thống cấp cho, anh tin chắc nó phải có lai lịch lớn.

"Cứ chờ mà bị đánh gãy chân đi!" Mộc Thôn Nhất Lang không rời đi, ở lại chờ xem kịch vui.

Lúc này, một lão đầu râu trắng mặc âu phục đắt tiền đi tới chỗ Bố Phương.

"Thưa ngài, để ngài phải đợi lâu, tôi là William James, tôi có thể xem qua chiếc thẻ trong tay ngài được không?" Bố Phương đưa thẻ cho ông ta.

William James nhận lấy chiếc thẻ, đeo kính lão vào nhìn kỹ một hồi.

"Oh my god, là thật, là thật!" Lúc này William James bắt đầu kinh ngạc thốt lên.

Sau khi quan sát khoảng một phút, ông ta lấy ra một máy POS đặc biệt, quẹt nhẹ chiếc thẻ đen.

Sau đó trả lại tận tay Bố Phương.

"Xong rồi, thưa ngài, thẻ của ngài đây!

Ngài cất kỹ nhé!" Thần tình của William James có chút kích động.

Mộc Thôn Nhất Lang đứng bên cạnh tò mò hỏi: "Ngài William, chiếc thẻ này không phải là giả sao?" William James bấy giờ mới chú ý đến cái tên tiểu vương bát đản Mộc Thôn Nhất Lang này.

"Ngươi là ai?" Mộc Thôn Nhất Lang bày ra một tư thế mà hắn tự cho là đẹp trai rồi trả lời: "Thưa ngài William, vãn bối là Mộc Thôn Nhất Lang, hội trưởng gia tộc Mộc Thôn là cha tôi!" William James nghe xong liền lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh: "Hội trưởng gia tộc Mộc Thôn à, ồ, tôi không biết!" Mộc Thôn Nhất Lang nghe xong thì mặt mũi ngượng ngùng vô cùng.

"Nhà Mộc Thôn đúng không, để ta nói cho ngươi biết!" William James chỉ vào Bố Phương nói: "Thẻ của tiên sinh đây là thật, đó là thẻ Chí tôn hắc kim (Supreme Black Gold Card)." "Thẻ Chí tôn hắc kim?" Mộc Thôn Nhất Lang nghe xong thì mặt cắt không còn giọt máu.

"Làm sao có thể?" Thẻ Chí tôn hắc kim hắn từng nghe nói qua, nghe đồn trên toàn cầu không quá hai mươi người sở hữu loại thẻ này.

Những người sở hữu nó đều là những nhân vật lớn có thân phận vô cùng quý giá.

Thẻ Chí tôn hắc kim có thể thấu chi một tỷ đô la.

"Được rồi, ông William James, cảm ơn ông, nhiệm vụ vận chuyển ba món đồ giao cho ông vậy, tôi có việc phải đi trước!" Bố Phương nói.

“Được, được, thưa ngài, chúng tôi đều có quân đội hộ tống, chiều mai sẽ tới nơi thôi!” Sau đó Bố Phương cùng em gái ra ngoài.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã đợi sẵn ở ngoài từ sớm.

“Bàn Tử, Thiên Chân, sao rồi, đã hỏi được Ngô Tam thúc chưa?” Bố Phương hỏi.

Vương Bàn Tử xua tay: “Chưa, Ngô Tam thúc cái lão cáo già đó còn tinh hơn khỉ, tôi với tiểu đồng chí vừa theo ra ngoài thì đã mất dấu rồi.” Hành vi khả nghi của Ngô Tam thúc khiến Bố Phương càng cảm thấy lão cáo già này chắc chắn đang mật mưu chuyện đại sự gì đó.

“Thiên Chân, Tam thúc của cậu chắc chắn có vấn đề, lúc nãy hành tung khả nghi quá!” Vương Bàn Tử nói.

“Đợi lần sau gặp lại, tôi nhất định phải hỏi cho rõ ràng!” Hạo Thiên Chân hạ quyết tâm.

Chương 827

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, về khách sạn trước đã!" Một lát sau, Vương Bàn Tử lái xe chở nhóm Bố Phương rời đi.

Ngay khi họ vừa đi, trong bóng tối có một bóng người nhìn theo hướng chiếc xe biến mất.

Bóng người đó không ai khác chính là Ngô Tam thúc.

Bố Phương nổi tiếng rồi!

Sau khi về khách sạn, nhóm Bố Phương ăn chút gì đó rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Bố Phương nhận được điện thoại của Dương Tuyết Lê.

"Bố Phương, tôi đúng là không nhìn lầm cậu, cậu thực sự đã đấu giá thành công rồi." "Chị Tuyết Lê à, mới sáng sớm, để tôi ngủ thêm một lát!" Bố Phương mơ màng nói.

"Ồ, tôi suýt quên mất, bên đó giờ trời vẫn chưa sáng nhỉ, tôi thì mới vừa ăn khuya xong." Dương Tuyết Lê nói.

"Đúng rồi, Bố Phương, sau khi đấu giá thành công đầu hổ, đầu rồng và bức 'Phú Xuân Sơn Cư Đồ' thì cậu định thế nào?" "Giữ ở nhà sưu tầm hay là giao cho Bảo tàng Quốc gia?" "Giao cho nhà nước đi, tôi để ở nhà không yên tâm, dù sao tôi cũng đã bỏ ra mười tỷ đô la để đấu giá về, đó là toàn bộ gia tài của tôi đấy." "Nếu nhà mà bị trộm, món đồ tôi đấu giá về bị lấy mất thì tôi biết khóc ở đâu!" Bố Phương nói đùa.

Dù sao giữ lại cũng chẳng để làm gì, chi bằng để nhiều người được chiêm ngưỡng hơn.

Hơn nữa đây vốn không phải thứ thuộc về riêng ai, tuy là do anh

bỏ tiền mua nhưng đây là cổ vật lịch sử quý giá mà tổ tông để lại cho 1,4 tỷ đồng bào.

Không thể hưởng thụ một mình được.

"Chị Tuyết Lê, nếu không có gì ngoài ý muốn thì chiều nay đầu rồng, đầu hổ và bức 'Phú Xuân Sơn Cư Đồ' sẽ về đến kinh thành đấy!" "Tôi biết rồi, hiện tôi đang ở kinh thành đây!" Dương Tuyết Lê trả lời.

"Vậy tốt quá, lúc đó chị ra sân bay chuẩn bị tiếp ứng rồi giúp tôi giao nộp cho nhà nước nhé!" Bố Phương nói.

"Cái cậu này, đồ đấu giá về lại bắt tôi đi nộp hộ à!" Dương Tuyết Lê dở khóc dở cười nói.

"Buồn ngủ quá rồi, thế nhé chị Tuyết Lê, tôi ngủ tiếp đây, sáng mai tôi về!" Bố Phương cúp máy rồi ngủ thiếp đi.

Cả ngày hôm đó, Bố Phương trừ việc ăn cơm thì chỉ ở lì trong khách sạn, chẳng đi đâu cả.

Tại Hạ quốc, lúc này đã là 15 giờ chiều.

Dương Tuyết Lê cùng vài chuyên gia trong nước đã đợi sẵn ở sân bay.

Khoảng mười phút sau, một chiếc máy bay có quân đội bảo vệ hạ cánh xuống đường băng.

Một người ngoại quốc cầm một tấm ảnh đi đến chỗ Dương Tuyết Lê hỏi: "Cô là cô Dương Tuyết Lê phải không?" "Đúng, là tôi!" Dương Tuyết Lê gật đầu.

"Được, thưa cô Dương, chuyện là thế này, ngài Bố Phương ủy thác cho tôi giao những món đồ đấu giá tối qua vào tận tay cô!" "Tôi biết rồi, ngài Bố Phương đã nói với tôi rồi!" Sau khi bàn giao đơn

giản, Dương Tuyết Lê sai nhân viên chuyển ba món bảo vật xuống máy bay.

Chẳng biết ai đã để lộ tin tức mà lúc này sân bay tràn ngập phóng viên.

Họ tranh nhau ùa đến trước mặt Dương Tuyết Lê.

"Thưa cô, xin hỏi có phải chiếc máy bay này chở những cổ vật quý giá do một vị phú hào bí ẩn của Hạ quốc đấu giá thành công không?" Những phóng viên này đều là người trong nước nên Dương Tuyết Lê không giấu giếm mà trả lời: "Đúng vậy, ba món cổ vật lịch sử quý giá này do một người bạn đấu giá được ở nước Mỹ vào tối qua." "Cô Dương, tôi xin hỏi cô, nghe đồn người đấu giá ba món cổ vật này là một chàng trai trẻ tuổi, có đúng không ạ?" "Và tôi nghe nói vị phú hào bí ẩn này là cổ đông của một công ty niêm yết nào đó trong nước?" Đối mặt với quá nhiều câu hỏi, Dương Tuyết Lê nhất thời không biết nên trả lời câu nào trước.

"Người bạn đó của tôi còn rất trẻ, chỉ mới ngoài hai mươi tuổi thôi, còn việc có phải là cổ đông công ty niêm yết hay không thì tôi không rõ!" "Hiện tại, người bạn đó đã ủy thác cho tôi hộ tống ba món cổ vật quý giá này đến Bảo tàng Quốc gia, tôi xin phép đi trước!" Sau khi chuyển ba món cổ vật lên xe, có khoảng mười người mặc quân phục nhanh chóng vây quanh bảo vệ.

Một quân quan đi tới trước mặt Dương Tuyết Lê nói: "Chào cô, tôi nhận lệnh của cấp trên đến để cùng cô hộ tống cổ vật về bảo tàng." Dương Tuyết Lê cũng không ngờ chuyện này lại kinh động đến cả cấp trên.

Nhưng như vậy cũng tốt, có người của phía trên hộ tống thì yên tâm hơn nhiều.

Dù sao cổ vật trong xe cũng trị giá cả tỷ đô la đấy.

Chiếc xe chở cổ vật nằm ở giữa, phía trước có xe của triều đình mở đường, đi lại thông suốt.

Tại Bảo tàng Quốc gia, nhân viên công tác đã chuyển cổ vật vào bên trong.

“Chào cô Dương, tôi là Lý Trung Thiên, quản lý của bảo tàng này, những việc tiếp theo cứ giao cho người của tôi, cô Dương cứ nghỉ ngơi trước đi!” “Vâng!” Dương Tuyết Lê nhìn Lý Trung Thiên một cái rồi tìm chỗ ngồi xuống.

“Cô Dương, tôi nghe nói người đấu giá ba món cổ vật này là một chàng trai trẻ tuổi à?” Lý Trung Thiên hỏi.

“Đúng vậy, là bạn tôi, cậu ấy cũng ủy thác cho tôi vận chuyển cổ vật đến đây!” Dương Tuyết Lê nghiêm túc trả lời.

“Ha ha ha, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, đúng rồi, người của phía trên muốn gặp chàng trai đó, không biết khi nào cậu ấy về?” “Sáng mai cậu ấy về rồi, chắc chiều là đến kinh thành thôi!” Dương Tuyết Lê trả lời.

“Tốt tốt tốt, vậy là tốt nhất, để tôi báo cáo lại với lãnh đạo!” Sau khi trò chuyện vài câu, cổ vật cũng đã được sắp xếp ổn thỏa, Dương Tuyết Lê đương nhiên cũng trở về nhà của mình.

Tại nước Mỹ, lúc này nhóm Bố Phương đang trên đường ra sân bay.

Sau khi lên máy bay, Bố Phương bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, chẳng mấy chốc đã ngủ say.

Chương 828

Khi tỉnh dậy thì máy bay đã hạ cánh xuống sân bay kinh thành.

“Nhanh vậy rồi sao!” “Bàn Tử, cầm đồ đạc đi, chúng ta chuẩn bị xuống thôi!” “Vâng, rõ!” Vương Bàn Tử đóng vai trò cửu vạn, giúp nhóm Bố Phương xách đồ.

Vừa xuống máy bay đã có một đám phóng viên ùa tới.

“Ái chà, cái gì thế này, cướp à?” Vương Bàn Tử thấy cảnh tượng hùng hậu này không nhịn được mà thốt lên một câu chửi thề.

Những phóng viên thần thông quảng đại này chẳng biết lấy đâu ra ảnh của Bố Phương, thấy anh xuống máy bay liền nhao nhao lao tới để lấy thông tin nóng hổi nhất.

“Chào anh, xin hỏi anh có phải là ngài Bố Phương không?” “À, đúng thế, có chuyện gì vậy?” Bố Phương thấy cảnh này trong lòng ít nhiều cũng thấy chấn kinh.

“Vãi chưởng, Bố Phương, ông nổi tiếng thật rồi, hot search Weibo đứng đầu luôn, lượt click phá cả trăm triệu rồi!” Lúc này Vương Bàn Tử hét to một tiếng.

“Tôi nổi tiếng rồi?

Nghĩa là sao?” Bố Phương ngơ ngác như người rừng, ngủ mới rồi.

“Cái gì mà nổi tiếng?” Mới ra nước ngoài một chuyến, về đã nổi tiếng là sao?

Bố Phương không thèm để ý đến Vương Bàn Tử mà nhìn đám phóng viên hỏi: “Tôi là Bố Phương, xin hỏi có chuyện gì thế?

Sao lại đông người thế này!” “Ngài Bố Phương, trên mạng đồn

rằng tối hôm kia ngài đã bỏ ra một tỷ đô la ở nước Mỹ để đấu giá ba món bảo vật, sao ngài lại bỏ ra nhiều tiền như vậy?" "Ngài Bố Phương, nghe đồn ngài là cổ đông của một công ty niêm yết trong nước, có đúng không ạ?" Đối mặt với những câu hỏi của phóng viên, Bố Phương cũng đã hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Hóa ra hành động tráng lệ ở nước Mỹ đã bị người trong nước biết hết rồi.

Đúng là việc bỏ ra một tỷ đô la mà mặt không đổi sắc thì trên thế giới này chắc chỉ có Bố Phương mới dám làm.

Bố Phương hít sâu một hơi rồi trả lời: "Xấp xỉ một tỷ đô la, không lệch bao nhiêu đâu!" "Sở dĩ tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy là vì ba món cổ vật đó vô cùng quan trọng đối với tôi." "Đó không chỉ là báu vật truyền lại từ năm ngàn năm lịch sử của Hạ quốc, tôi bỏ ra số tiền đó là để đưa những thứ vốn thuộc về chúng ta trở về vòng tay tổ quốc một lần nữa." "Vậy thưa ngài Bố Phương, ngài bỏ ra nhiều tiền như vậy mua về nhưng không giữ làm của riêng mà lại giao cho nhà nước, tại sao vậy?" Phóng viên hỏi.

Bố Phương không hề do dự, trực tiếp mở lời: "Bởi vì ba thứ đó không thuộc về cá nhân tôi, tuy tôi bỏ tiền ra mua nhưng trong mắt tôi, chúng thuộc về 1,4 tỷ đồng bào của tôi." "Giao cho nhà nước sẽ thể hiện rõ hơn giá trị của chúng, để mọi người cùng được chiêm ngưỡng, chứ không phải giữ ở nhà để một mình mình xem!" "Thuộc về 1,4 tỷ đồng bào!!""Hay, hay lắm, quả nhiên là một nhân tài!" Lúc này, một người đàn ông trung niên đeo kính, dáng vẻ quan chức cao cấp vừa cười vừa đi tới.

"Ông là?" Bố Phương hỏi.

Người trung niên đưa tay giới thiệu: "Chào cậu, ngài Bố Phương, tôi là Cục trưởng Cục Cổ vật, Tống Đông Lâm." "Tôi thay mặt toàn

thể nhân dân cảm ơn cậu đã không tiếc bỏ ra số tiền khổng lồ để mua lại những cổ vật quý giá đã thất lạc bấy lâu của chúng ta." "Thành tâm cảm ơn cậu!" Tống Đông Lâm cúi đầu thật sâu với Bố Phương.

"Tống cục trưởng, không cần phải làm vậy đâu, tôi đã nói rồi, những thứ đó không thuộc về một mình tôi, mà thuộc về đồng bào của tôi!" Trong lúc Bố Phương đang trò chuyện với Tống Đông Lâm thì Vương Bàn Tử kéo Hạo Thiên Chân và công chúa ra trước mặt đám đông phóng viên mà chém gió.

"Lúc đó mọi người không biết đâu, anh em Bố Phương của tôi suýt chút nữa thì không đấu giá nổi ba món đồ đó." "Để mua được chúng, anh em tôi đã phải khuynh gia bại sản đấy, đến cả tiền lấy vợ cũng dồn vào hết rồi!" Vương Bàn Tử giả vờ tiếc nuối thay cho Bố Phương.

Sau đó lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc: "Nhưng mà, người anh em của tôi, hành động đó thực sự đáng để tôi học tập!" Các phóng viên nghe Vương Bàn Tử chém gió mà có chút mông lung.

Lúc này một số phóng viên cũng chú ý đến công chúa.

Vài người đưa micro đến trước mặt cô.

"Thưa cô, xin hỏi cô có thể kể lại tình hình lúc đó ở hiện trường được không?" Công chúa dường như rất bài xích những người này, cứ cúi gằm mặt xuống.

Lúc này Bố Phương bước tới.

"Được rồi, mọi người đừng làm em gái tôi sợ, con bé sợ người lạ.

Những gì cần nói tôi cũng đã nói rồi, tôi đi máy bay cũng mệt rồi, tôi về nghỉ ngơi đây!" Bố Phương chẳng thèm quan tâm đến đám phóng viên phiền phức kia nữa mà chui tọt vào trong xe.

"Ha ha ha, được đấy, Bố Phương đi nước ngoài một chuyến, về

nước nhân khí còn cao hơn cả minh tinh.” Dương Tuyết Lê cười nói.

“Đừng nhắc nữa chị Tuyết Lê, giờ tôi mới phát hiện đám phóng viên này đúng là thần thông quảng đại, tôi vừa mới trà trộn vào đám đông đã bị nhận ra rồi!” Về điểm này Bố Phương cảm thấy khá chấn kinh.

“Được rồi, không bàn chuyện này nữa, đi máy bay cũng mệt rồi, tôi để tài xế của tôi đưa mọi người về!” Dương Tuyết Lê xuống xe, dặn dò tài xế đưa nhóm Bố Phương về nhà.

“Khi nào có thời gian qua chỗ em ngồi chơi nhé chị Tuyết Lê!” Bố Phương gọi với theo.

“Được, có thời gian nhất định chị sẽ tới!” Dương Tuyết Lê nói xong liền quay người chui vào một chiếc xe khác.

Mãi đến chập tối nhóm Bố Phương mới về đến nhà.

“Mệt chết Bàn gia rồi!” Vương Bàn Tử nằm vật ra ghế sofa.

Thân hình nặng gần trăm ký của ông chiếm trọn chiếc sofa.

“Tiếp theo, Bàn gia tôi phải nghỉ ngơi một thời gian cho thật tốt, chẳng đi đâu nữa hết!” Bố Phương cũng có ý định đó.

Thời gian qua bận rộn quá nhiều, vừa từ sa mạc về nghỉ ngơi chưa được hai ngày đã phải bay đi bay lại.

Hiện tại cũng mới chỉ ngoài hai mươi tuổi, nếu không nghỉ ngơi trong thời gian dài như vậy thì cơ thể sẽ suy nhược mất.

Chương 829

"Tôi cũng định nghỉ ngơi một thời gian, bất kể có hoạt động gì tôi cũng không tham gia nữa!" "Bố Phương, Bàn Tử, ngày mai tôi phải về nhà một chuyến, dù sao tôi cũng đi lâu rồi, cũng nên về thăm nhà chút, khi nào có thời gian anh em mình lại tụ tập!" Hạo Thiên Chân nói.

Hạo Thiên Chân không có chỗ ở tại kinh thành, nhà cậu ở Hàng Châu, đi công tác cũng đã gần ba tháng rồi, cũng nên về nhà xem thế nào.

"Hay là tiểu đồng chí mua một cái nhà ở kinh thành đi?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Thôi, tôi không có sở thích mua nhà, với lại Hàng Châu là nơi sinh ra và nuôi dưỡng tôi mà." Hạo Thiên Chân đáp.

Vương Bàn Tử đành bất lực xua tay: "Thôi được rồi, có thời gian nhất định phải lên đây tìm tôi chơi đấy nhé!" "Đúng rồi Bố Phương, em gái chúng ta ngày mai không phải đi học sao?" Vương Bàn Tử vừa nhắc, Bố Phương cũng nhớ ra ngay.

"Đúng, ngày mai là ngày 18, con bé ngày mai khai giảng!" "Bố Phương, việc đưa em gái đi học ngày mai giao cho cậu đấy, tôi phải qua chỗ ông già tôi ở một thời gian, tiện thể giúp ông ấy làm ít việc." "Được, đi đi, ngày mai tôi đưa con bé đi học!" "Vân Khê!" Bố Phương gọi cô công chúa đang ngồi nghịch điện thoại đằng kia.

"Chuyện gì thế anh?" "Ngày mai khai giảng rồi, tối nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai anh đưa em đi học sớm!" "Thật sao?

Em thực sự được đi học rồi sao?" Công chúa kích động đến mức suýt nhảy dựng lên.

“Ừ đúng, ngày mai có thể đi học rồi!” Bố Phương vốn tưởng con bé này sẽ bài xích việc đi học, không ngờ lại tích cực đến thế.

Hiếm thấy, đúng là hiếm thấy!

“Vậy thì tốt quá, em đi tắm rửa đi ngủ đây, sáng mai nhớ gọi em nhé!” Công chúa chạy tót về phòng.

Lúc này Vương Bàn Tử đang ngồi trên sofa lướt video ngắn đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi.

“Yêu, Bố Phương, cậu thành nhân vật phong vân rồi này.” “Nhân vật phong vân?

Quốc dân lão công?” “Nhân vật phong vân gì cơ?” Bố Phương hỏi.

“Nhìn này!” Vương Bàn Tử đưa điện thoại ra trước mặt Bố Phương nói: “Xem đi, hiện tại các trang tin tức lớn trong nước đều gọi cậu là nhân vật phong vân của giới cổ vật.” “Còn một việc vô cùng quan trọng nữa, đó là Bố Phương cậu hiện giờ đã trở thành ‘Quốc dân lão công’ rồi, vô số cô gái đều coi cậu là hình mẫu lý tưởng đấy.” “Quốc dân lão công?” Bố Phương không nhịn được cười thầm trong lòng: “Đám cư dân mạng này cũng dám gọi thật, đỉnh đấy!” Bên dưới bài đăng bình luận còn đặc sắc hơn nhiều.

“Anh ơi, anh có thiếu người làm ấm giường không?

Xem em thế nào?

Em biết làm ấm giường, biết giặt quần áo nấu cơm!” “Chị em rút đao đi, anh ấy là của tôi!” Vương Bàn Tử nằm trên sofa một lát rồi cũng ra về.

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, Bố Phương vẫn chưa tỉnh đã bị em gái gọi dậy.

“Anh ơi, anh, dậy đi, đã hứa hôm nay đưa em đi học mà!” Bố

Phương mắt nhắm mắt mở nhìn đồng hồ, thấy mới có năm giờ rưỡi.

"Vẫn còn sớm mà, để anh ngủ thêm lát nữa, bảy giờ nhớ gọi anh!" Bố Phương trùm chăn ngủ tiếp.

Công chúa bất lực đành lấy điện thoại ra chơi vài ván game.

Chơi xong thì Bố Phương cũng đã dậy.

"Vân Khê, ăn gì chưa?" "Chưa, đang đợi anh đây, bên ngoài trời sáng trưng rồi kìa, anh ngủ lâu thật đấy, hôm nay là ngày đầu tiên em đi học mà." "Được rồi, được rồi, để anh đi vệ sinh cá nhân đã, sau đó ăn chút gì rồi đưa em tới trường!" Năm phút sau, Bố Phương ra khỏi nhà vệ sinh, quay về phòng thay một bộ quần áo bảnh bao rồi bước ra.

"Ra ngoài đợi anh, anh đi lấy xe!" "Vâng ạ!" Vân Khê tự giác đi ra ngoài cửa.

Bố Phương thì đi vào gara nhà mình.

Trong gara đỗ khoảng sáu chiếc xe, mỗi chiếc đều trị giá hơn triệu tệ.

Bố Phương đi quanh gara, miệng lẩm bẩm: "Lái chiếc nào thì được nhỉ?" Anh đắn đo mãi.

"Thôi, mình nên khiêm tốn một chút!" Bố Phương chọn chiếc Audi A7 mua về mà chưa từng lái, đánh xe ra khỏi gara.

"Lên xe đi, qua chỗ ông Lưu ăn chút gì đã!" Bố Phương gọi.

Vân Khê tự giác mở cửa xe chui vào.

"Ăn nhanh lên còn đi học!" Bố Phương giục.

"Cứ từ từ, đồ ăn phải ăn chậm mới thưởng thức được hương vị chứ!" Vân Khê phản bác.

Bố Phương cạn lời.

“Ha ha ha, Bố tiểu tử, lão Lưu tôi cũng không biết cậu có em gái đấy, tôi cứ tưởng cậu luôn có một mình thôi!” Ông Lưu cười nói.

Trước đây khi Bố Phương mới đến kinh thành, thường xuyên qua chỗ ông Lưu ăn sáng, lâu dần cũng trở nên thân thiết.

“Thời gian trước em mới đón con bé từ nước ngoài về đây đi học ạ!” “Ăn xong rồi, đi thôi!” “Ông Lưu ơi, em đưa em gái đi học đã nhé, gặp lại sau ạ!” Vân Khê cũng quay người vẫy tay chào ông Lưu: “Cháu chào ông Lưu ạ!” Nói xong liền chui tọt vào xe.

Bố Phương trực tiếp lái xe về phía trường học.

Chương 830

Nơi ở cách trường không xa, chỉ khoảng mười mấy phút đi đường.

Nhưng vào giờ cao điểm buổi sáng, lượng xe cộ qua lại rất đông, Bố Phương bị tắc đường mất mười mấy phút.

"Tê, suýt chút nữa thì quên mất, cao điểm buổi sáng, Vân Khê tới trường chắc bị muộn một chút rồi!" Cứ như vậy, đoạn đường mười mấy phút mà Bố Phương phải mất gần một tiếng đồng hồ mới tới nơi.

Lúc này cổng trường đã chật kín người, rất nhiều học sinh và phụ huynh.

Hôm nay là ngày khai giảng nên phụ huynh đều đưa con em mình đến trường.

"Đông người quá!" Vân Khê nhìn qua cửa kính xe kinh ngạc thốt lên.

"Ở đây tất nhiên là đông rồi, đây là trường cấp ba tốt nhất kinh thành mà, giờ lại đúng lúc khai giảng nữa, người không đông mới lạ đấy." Bố Phương nói.

"Để anh đi tìm chỗ đỗ xe đã, lát nữa anh đưa em vào!" Bố Phương lượn quanh trường một lúc lâu mới tìm được một chỗ đỗ xe.

Sau khi đỗ xe xong.

"Đi theo anh, anh đưa em đi tìm hiệu trưởng!" Vân Khê đi theo sau Bố Phương vào trong trường.

Tại phòng bảo vệ.

“Gọi điện cho hiệu trưởng đi!” Bác bảo vệ hôm đó Bố Phương gặp cũng đang ở đó.

Bác ấy liếc mắt một cái đã nhận ra Bố Phương ngay.

“Hiệu trưởng đã dặn tôi rồi, cậu cứ lên văn phòng tìm ông ấy.” “Vâng, cảm ơn bác!” Bố Phương dẫn em gái đi thẳng tới văn phòng hiệu trưởng.

Đi bộ khoảng mười phút mới tới nơi.

Hiệu trưởng cũng đã đợi sẵn Bố Phương ở đó.

“Ngài Bố, cuối cùng cậu cũng tới rồi.” “Để ông phải đợi lâu!” “Ngài Bố, cậu đúng là một nhân tài, chuyện hôm kia tôi đều nghe nói cả rồi, cậu cứ ngồi xuống uống chén trà, để tôi giúp cậu làm xong thủ tục đã.” Hiệu trưởng ý bảo Bố Phương ngồi xuống.

Bố Phương ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa mềm mại.

Hiệu trưởng ký xong một bản văn kiện rồi gọi một cuộc điện thoại.

Một lát sau, có một cô gái tuổi tác xấp xỉ Bố Phương bước vào.

“Hiệu trưởng, ngài gọi tôi ạ?” “Chủ nhiệm Tô, đây là học sinh mới của lớp cô, thủ tục tôi đã làm xong rồi, lát nữa tôi có cuộc họp, cô đưa em ấy về lớp nhé!” Tô Nguyệt nhìn Vân Khê đang đứng bên cạnh Bố Phương.

“Em là học sinh mới đúng không, cô là giáo viên chủ nhiệm lớp 12A2, Tô Nguyệt, đi theo cô, cô đưa em về lớp!” Vân Khê nhìn sang Bố Phương.

“Đi đi, anh đi theo ngay sau đây!” Sau khi biết Bố Phương cũng đi theo, Vân Khê mới bước đi theo Tô Nguyệt.

Năm phút sau đã tới lớp học.

Lúc này thần tình Vân Khê có chút thấp thỏm.

"Yên tâm đi, không sao đâu, các bạn chắc chắn sẽ thích em thôi!" Bố Phương an ủi.

"Cô Tô này, tôi là anh trai của Vân Khê, em gái tôi trăm sự nhờ cô." "Được rồi, Vân Khê, đi theo cô nào!" Nói xong, Tô Nguyệt bước vào lớp.

"Cả lớp trật tự, cô có chuyện muốn thông báo, hôm nay lớp 12A2 chúng ta chào đón một thành viên mới, cả lớp hoan nghênh nào!" "Vào đi!" Bố Phương khẽ nói.

Vân Khê đứng cạnh Bố Phương từ từ bước vào trong lớp.

"Chào mọi người, mình tên là Vân Khê, mới tới đây mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn." Lớp này hầu như toàn nữ sinh, nam sinh chỉ có vài người.

Bố Phương đứng ở cửa lớp.

Mấy cô nàng ngồi hàng đầu cứ chằm chằm nhìn anh rồi bắt đầu thì thầm bàn tán.

"Anh chàng kia trông quen quen nhỉ?" "Tê, tớ nhớ ra rồi, Quốc dân lão công, Bố Phương đấy!" "Quốc dân lão công!" Cái gì cơ?

"Thảo nào trông quen thế, hóa ra là Quốc dân lão công thật!" "Á á á, người đàn ông này càng nhìn càng thấy đẹp trai, chị em rút đao với tớ đi, tớ kết anh này rồi!" "Biến đi, của bà đây!" Mấy cô nàng ngồi hàng đầu suýt chút nữa thì đánh nhau luôn rồi.

"Được rồi, bạn Vân Khê, em hãy tìm một chỗ rồi ngồi xuống đi!" Tô Nguyệt Hoàn nói xong liền bước ra ngoài.

"Cô Tô, em gái tôi trăm sự nhờ cô chiếu cố, nếu ở trường có việc gì cô cứ gọi điện cho tôi!" Bố Phương nói.

“Được rồi, anh Bố, tôi đã là giáo viên chủ nhiệm của lớp thì bất luận là học sinh nào tôi cũng sẽ chăm sóc tốt, anh cứ yên tâm!” “Vâng, cô Tô vất vả rồi!” Bố Phương đi tới cửa lớp học, đứng bên cạnh hét gọi Vân Khê: “Em gái, ở trường phải nghe lời thầy cô nhé, anh có việc nên về trước đây, tối tan học anh đến đón!” “Đi đi!” Sau khi Bố Phương rời khỏi lớp, mấy cô bạn học liền đi thẳng về phía Vân Khê.

“Chào cậu, Vân Khê, mình là Tống Nhất Hàm, lớp trưởng lớp này.” “Chào cậu!” Vân Khê lên tiếng chào hỏi.

Chương 831

“Chào, mình là Lý Duyệt.” Lúc này chưa đến giờ vào lớp, rất nhiều bạn học đều vây quanh Vân Khê.

“Vân Khê, cái anh đẹp trai lúc nãy là anh trai cậu hả?” “Ừ, sao vậy?

Có vấn đề gì sao?” Vân Khê hỏi.

“Không vấn đề gì, mình cũng ước gì có một người anh như thế, đẹp trai quá đi mất!” “Vân Khê mình hỏi này, anh ấy có chị dâu chưa?

Anh cậu có bạn gái chưa vậy?” Rất nhiều nữ sinh đều hỏi chung một câu hỏi.

Vân Khê trầm tư một hồi rồi trả lời: “Mình cũng không rõ nữa, hình như là có rồi, dù sao đời tư của anh mình thì mình cũng không can thiệp được.” Lúc này Bố Phương đã ra khỏi trường học.

Bước lên xe, bên tai hắn liền vang lên tiếng của Hệ thống.

“Túc chủ đại đại, khá khen cho ngài nhé, vừa ra khỏi nhà một chuyến đã biến thành ‘chồng quốc dân’ trong mắt đám con gái rồi!” “Thật là lợi hại nha!” “Đừng có xàm ngôn nữa, đều nhờ ơn mày ban cho đấy.” “Không biết đám con gái trong trường lúc nãy nhìn thấy tôi, có phải bộ dạng hận không thể ăn tươi nuốt sống tôi không nữa!” Bố Phương có chút rùng mình.

“Được rồi, túc chủ đại đại, báo cho ngài hai tin tốt và một tin xấu, ngài muốn nghe tin nào trước?” “Tin xấu đi!” Bố Phương cũng chẳng buồn để ý.

“Tin xấu là túc chủ đại đại phá sản rồi, hết tiền rồi.” “Cái gì cơ, phá sản?

Hệ thống, mày chắc chắn là không đang đùa đấy chứ?" "Không hề đùa giỡn, sáng nay công ty niêm yết mà túc chủ đại đại nắm giữ cổ phần đã phá sản, thua lỗ hơn trăm tỷ." Bố Phương tĩnh tâm lại hỏi: "Thế còn tin tốt?" "Tin tốt là túc chủ hiện tại đang là ông chủ kiêm tổng tài CEO của một công ty thời trang thương hiệu nào đó ở Kinh Thành.

Ngài có thấy kinh ngạc hay bất ngờ không?" "Cái đệch!" Bố Phương chẳng thấy kinh ngạc mà cũng không thấy bất ngờ.

Đúng là chẳng mấy chốc đã biến thành tổng tài của một công ty nào đó.

"Vậy chẳng lẽ ngày nào tôi cũng phải đi làm sao?" "Không sai, hiện tại bản hệ thống phát bố một nhiệm vụ, yêu cầu túc chủ đại đại trong vòng một năm phải biến công ty này thành công ty trị giá mười tỷ." "Tao từ chối!" Bố Phương khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một thời gian, cái hệ thống chết tiệt này lại bắt hắn đi làm.

"Từ chối vô hiệu!" "Nhiệm vụ đã mở ra, nếu túc chủ đại nhân không hoàn thành trong vòng một năm sẽ tự bạo." "Tự bạo?

Là cái quái gì?" "Sau một năm túc chủ không hoàn thành nhiệm vụ ta phát bố, ngài sẽ hóa thành một vũng máu." "Được rồi!" Vì bảo mạng, Bố Phương cũng đành bất lực.

Hắn lái xe về nhà thay một bộ vest, rồi theo địa chỉ hệ thống đưa mà đến công ty.

"Công ty của tôi đây sao, đến một người trông cửa cũng không có!" Quầy lễ tân trống không, chẳng có lấy một nhân viên tiếp đón.

Bước vào công ty, Bố Phương đi tới khu làm việc của nhân viên.

Trong văn phòng chỉ có lèo tèo vài người.

Mỗi người đều đang nằm bò ra bàn một cách uể oải.

“Khụ khụ khụ!” Bố Phương hắng giọng một tiếng.

“Xin lỗi nhé, ở đây không tuyển người đâu, ông chủ ôm tiền chạy mất dép rồi, tôi khuyên anh nên đi đi!” Một giọng nói lười biếng truyền vào tai Bố Phương.

“Được rồi, công ty này đã bị tôi thu mua, hiện tại tôi là ông chủ mới.” Khi Bố Phương thốt ra câu đó, nhiều nhân viên lập tức bật dậy khỏi bàn.

“Ông chủ mới sao?” “Đúng, là tôi, mọi người làm việc ở đây được bao lâu rồi?” Bố Phương hỏi.

“Ba năm!” “Tôi mới được một năm!” “Tôi đã ba tháng rồi chưa được nhận lương!” “Năm phút sau, tất cả nhân viên tập trung lại đây, kiểm điểm xem có bao nhiêu người chưa nhận được lương rồi nộp danh sách cho tôi.” Bố Phương chỉ vào một nhân viên nói.

“Ông chủ, ngài định phát lương cho chúng tôi sao?” Nhân viên đó hỏi với giọng yếu ớt.

Bố Phương mỉm cười nói: “Ngoan, mau chóng thống kê cho tôi một bản danh sách những người chưa nhận lương, tôi sẽ phát lương, sau đó tất cả phải làm việc cho hẳn hoi!” Đám nhân viên nghe thấy sắp được phát lương, như được tiêm máu gà, lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên.

“Mang toàn bộ tư liệu về các vụ việc của công ty vào văn phòng cho tôi.

Tôi cá nhân sẽ bỏ ra mười triệu, trong vòng một tháng hễ ai có thành tích nghiệp vụ xuất sắc đều sẽ được nhận tiền thưởng từ mười ngàn đến một trăm ngàn!” Bố Phương buông lời xong liền quay người trở về văn phòng của mình.

Vào văn phòng, một xấp tư liệu dày cộm được bày trên bàn.

“Mẹ kiếp, mình bị bệnh rồi sao, đống tư liệu này thì đến bao giờ mới xem hết được!” Cả ngày hôm đó Bố Phương đều ở lỳ trong văn phòng phê duyệt tư liệu.

Dần dần cũng đến lúc phải đi đón Vân Khê tan học.

Bố Phương đặt công việc xuống, đầu óc mơ màng bước ra khỏi công ty, lái xe đến trường.

Nửa giờ sau, tại cổng trường, Bố Phương uể oải nằm trong xe.

Vân Khê thấy xe của Bố Phương liền mở cửa bước vào.

“Sao vậy lão ca, mới có nửa ngày không gặp mà đã biến thành cái bộ dạng này rồi?” “Ôi!” Hạo Thiên Chân đang nằm ngay cạnh đó.

Bố Phương đá Vương Bàn Tử một cái.

Chương 832

"Dậy đi, không sao rồi!" Vương Bàn Tử vẫn nhắm nghiền mắt.

"Ái chà!" "Không đau, chắc chắn mình đang ở dưới địa phủ rồi!" Nói xong lại nhắm mắt lại.

Vừa mới nhắm lại, hắn lại mở choàng mắt ra.

"Tê, sao chẳng thấy đau đớn gì thế này?" Bố Phương được một trận buồn cười: "Dậy đi, đầu tên giả đấy, không sao đâu!" Nghe xong, Vương Bàn Tử liền bật dậy như lò xo.

"Á, thật sự không sao à!" Khi rút đầu tên ra xem mới phát hiện đó là đồ giả.

"Bà nội nó, nguyên lai là đồ giả.

Làm Bàn gia ta sợ chết khiếp!" Hạo Thiên Chân cũng ngồi dậy, rút đầu tên trên người ra rồi thở phào nhẹ nhõm.

"May mà mộ chủ nhân không muốn ta chết, nếu không giờ ta đã thành một cái xác lạnh lẽo rồi." Nói đoạn Hạo Thiên Chân nhìn quanh quất, không thấy bóng dáng Tiểu Ca đâu liền hỏi tiếp: "Tiểu Ca biến mất rồi sao?" Bố Phương nhìn quanh không thấy Tiểu Ca đâu cũng hỏi: "Mọi người có thấy Tiểu Ca đi đâu không?" Bố Phương thở dài một tiếng.

"Đừng nhắc nữa." "Tôi đã trúng phải Thập Hương Nhuyễn Cân Tán ác độc nhất giang hồ rồi, mạng chẳng còn bao lâu nữa đâu!" "Thập Hương Nhuyễn Cân Tán?

Là cái quái gì thế?" Vân Khê hiện lên một khuôn mặt đầy dấu chấm hỏi.

"Có kẻ đã hạ Thập Hương Nhuyễn Cân Tán ác độc nhất giang hồ

vào chén trà của tôi!" "Tôi đang ở đâu đây?" "Chẳng lẽ tôi không nằm trên giường đọc truyện sao?" Trong một trận rung lắc dữ dội, Bố Phương đầy mồ hôi lạnh mở mắt ra.

Phát hiện mình đang ngồi trên một chiếc xe buýt cũ nát, không biết là đang đi đâu.

Bên ngoài nắng gắt chói chang, là những đồi núi trập trùng ngút ngàn.

Con đường gập ghềnh không bằng phẳng.

Nhiệt độ trong xe có hơi nóng.

"Bố Phương, cậu sao thế?" Ngồi cạnh Bố Phương là Lão Cửu đang đọc sách, thấy Bố Phương tỉnh lại rồi tự ngôn tự ngữ nên lên tiếng hỏi.

"Không có gì." Bố Phương lắc đầu.

Khi ánh mắt nhìn sang người đàn ông bên cạnh, hắn lập tức kinh ngạc.

Người này chẳng phải là ngôi sao hạng nhất, diễn viên Lão Cửu sao?

"Vãi chưởng!" Bố Phương không nói nên lời.

Ngồi bên cạnh mình lại là một đại minh tinh.

Trong xe tổng cộng có bảy người, ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía Bố Phương, đều nhíu mày.

Trước đó rõ ràng vẫn ổn, ngủ một giấc trên xe xong tỉnh dậy lại biến thành một con người khác thế này?

Ngoài ra còn có cả Hòa và một lão giả thấp bé để râu dê!

"Đông đông đông!" Hắn véo mạnh vào đùi một cái, cảm giác đau

thấu tim truyền lại, Bố Phương biết mình không phải đang nằm mơ.

"Nếu không đoán sai thì mình đã xuyên không rồi!" Sau khi bình tĩnh lại, Bố Phương lau mồ hôi trên trán, cúi đầu không nói lời nào nữa.

Những người khác trong xe cũng thu hồi ánh mắt, tiếp tục đọc sách.

"Đúng rồi, mình đang tham gia một chương trình thực tế gọi là Dũng Giả Thám Hiểm!" Tìm kiếm kỹ trong ký ức, Bố Phương đã hiểu ra.

Nguyên lai hắn đang tham gia một chương trình khảo cổ, không, chính xác hơn là chương trình trộm mộ!

Trong chương trình, hắn sẽ cùng năm vị minh tinh và một nhà khảo cổ học tiến hành tìm kiếm một cổ mộ ở một địa danh nào đó!

Đương nhiên, bảo vật thu được từ bên trong cần phải nộp lại cho quốc gia.

Trong phạm vi tỉnh Thiểm Tây, đây quả là một nơi tốt, tám trăm dặm Tần Xuyên văn vật thắng cảnh, vùng đất Tam Tần vật hoa thiên bảo, mộ táng cổ đại nhiều không đếm xuể.

Các mộ táng bị mộ tặc phá hoại cướp bóc, nhiều bảo vật vô giá đã bị thu gom hoặc bị đem bán đi.

Chương trình thực tế này do một công ty niêm yết bỏ vốn tổ chức.

Để nâng cao tỷ lệ người xem, họ không tiếc tiền mời năm vị minh tinh gia nhập.

Bố Phương trong chương trình này là một khách mời tự do.

Ngoài ra, quốc gia cũng cho phép chương trình này được phát sóng, yêu cầu ban tổ chức và các minh tinh tham gia phải kêu gọi đông

đảo khán giả giao nộp các văn vật đang thu giữ cho Cục quản lý bảo tồn văn vật.

Hiệu quả thế nào thì phải xem kết quả, đây là sự hợp tác đôi bên cùng có lợi.

Chương 833

Thế giới song song này sử dụng tín hiệu 7G!

Toàn bộ chương trình sẽ được phát trực tiếp qua tín hiệu 7G.

Dù ở dưới lòng đất trăm mét, trên mặt đất vẫn có thể nhận được tín hiệu.

Một chương trình táo bạo, tân kỳ và đầy kích thích ra đời đã thu hút vô số khán giả ngồi chờ trước màn hình tivi.

Phim tài liệu khảo cổ xem nhiều rồi, cứ nhìn cảnh đào từng tấc đất trên mặt đất xuống cũng thấy chán.

Trong cổ mộ không phân biệt ngày đêm, có các cơ quan nghìn năm không mục nát, có những thứ kỳ quái mà trên mặt đất không thấy được.

Đó cũng là lý do vì sao chương trình thực tế 「Dũng Giả Thám Hiểm」 mùa đầu tiên, tập đầu tiên lại hot trước khi phát sóng như vậy!

"Đinh!" "Đang kiểm tra các chức năng cơ thể của túc chủ!" "Kiểm tra hoàn thành!

Túc chủ: Bố Phương.

Tuổi: 21.

Chiều cao: 1m86.

IQ: 131.

Thể chất: 92 (Giá trị tối đa của người thường là 100).

Kỹ năng: Không.

Huyết mạch: Không.” Tiếng hệ thống vang lên bên tai làm Bố Phương phấn chấn hẳn lên.

Tốt quá rồi!

Có hệ thống thì hắn sẽ trở thành rồng trong loài người!

“Chúc mừng túc chủ nhận được một gói quà lớn cho tân thủ!” “Chúc mừng túc chủ nhận được kiến thức trộm mộ: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!” “Chúc mừng túc chủ nhận được một la bàn kèm kỹ năng Tầm Long Quyết!” “Nhiệm vụ chính tuyến: Mời túc chủ đến mộ táng của đại sư phong thủy đời Đường để lấy Bàn Mô Kim của Mô Kim Hiệu Úy, Trân Bảo Văn Hương Ngọc cùng với Mặt Nạ Người lớn, đồng thời dẫn dắt năm vị minh tinh thoát khỏi cổ mộ an toàn!” “Nhiệm vụ hoàn thành: Nhận được ba lần cơ hội rút thưởng!” “Ngoài ra, túc chủ có thể thông qua chương trình trực tiếp này để nhận được điểm nhân khí, chỉ cần có một khán giả chú ý đến ngài, ngài sẽ nhận được một điểm nhân khí, điểm nhân khí có thể dùng để mua bất cứ thứ gì trong cửa hàng hệ thống, bao gồm cả kỹ năng!” Hệ thống vừa dứt lời, một lượng kiến thức khổng lồ như biển cả hiện ra trong não bộ Bố Phương.

Nó bao gồm mô tả về hình chế, kết cấu, bố cục của lượng lớn các cổ mộ qua các triều đại, cũng như các loại khó khăn hiểm trở mà Mô Kim Hiệu Úy gặp phải khi đổ đấu.

Làm thế nào để trộm mộ, Bố Phương đã nắm rõ trong lòng.

Hắn cười rồi!

Nếu bây giờ có người nhìn vào, sẽ thấy sự tự tin lộ rõ trên khuôn mặt hắn!

Vô cùng tự tin!

Không khoa trương chút nào, những kiến thức này, bất kỳ hạng

mục nào cũng không phải là thứ mà người khác bỏ ra mười năm có thể học được.

"Mở gói quà tân thủ!" Bố Phương kích động thầm nói trong lòng.

"Mở thành công!

Chúc mừng túc chủ nhận được: Thất Tinh Long Uyên Kiếm, ba cây nến sáp, một cuộn dây thừng dài mười mét, một cái máy phun lửa, dao găm chiến thuật, đèn pin dã ngoại!" "Phần thưởng đã được đưa vào không gian hệ thống!

Túc chủ muốn lấy ra chỉ cần dùng ý niệm!" "Ực!" Bố Phương nuốt một ngụm nước bọt.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm là danh kiếm cổ đại!

Xuất thế vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, cách đây đã hơn hai ngàn sáu trăm năm lịch sử!

Tương truyền do Âu Dã Tử và Can Tương hợp tác đúc thành!

Phong Hồ Tử viết: Muốn biết Long Uyên, hãy nhìn hình dạng của nó, như lên núi cao, nhìn xuống vực sâu!

Có đống trang bị trộm mộ này là đủ rồi!

"Đoàng!" Đúng lúc đó, tiếng lốp xe nổ tung truyền vào tai mỗi người trên xe!

Tài xế lập tức đạp phanh gấp.

Những người trên xe không hề chuẩn bị trước, thân thể đều lao về phía trước.

"Chuyện gì xảy ra thế?" Đang ngủ thì bị tiếng nổ làm giật mình, xe đang chạy mà tài xế đột nhiên phanh gấp, đầu đập vào ghế phía trước, may mà không sao, cả người vẫn còn chút kinh hồn bạt vía.

Tài xế xuống xe kiểm tra một lượt rồi hét lên với người trên xe: "Nổ lốp rồi!

Chương 834

Xuống hết đi!

Không chạy tiếp được nữa đâu!" Cả nhóm người lục tục xuống xe.

Có người chỉ vào lốp xe hỏi: "Bác tài, có chuẩn bị lốp dự phòng không?" "Tôi đào đâu ra tiền mà mua!" "Hôm nay thời tiết nắng nóng, nhiệt độ mặt đất cao, cái lốp xe mấy năm không thay này bị nổ là quá bình thường!

Đi bộ về phía trước đi!" Tài xế chỉ tay về phía trước nói với mọi người.

"Đi bộ thì mất bao lâu?" "Nhanh thì nửa ngày, chậm thì một ngày!" Nhà khảo cổ học Giáo sư Tiêu nghe xong liền lên tiếng: "Lâu quá, tổ chương trình yêu cầu sáng sớm mai phải đến Long Lĩnh Mê Quật để tìm mộ táng, hôm nay phải ở huyện Cổ Lan nghe ngóng thông tin về mộ táng.

Ngày thứ hai phải thể hiện trạng thái tinh thần tốt nhất cho khán giả xem." Tài xế cũng chẳng muốn xe bị nổ lốp, nói: "Tiền xe tôi chỉ thu một nửa, mọi người tự tìm cách đến Cổ Lan đi." Nghe vậy, Bố Phương lên tiếng: "Hiện tại có hai phương án để đến huyện Cổ Lan, một là đi thuyền, hai là đi xe bò!" Thuyền?

Xe bò?

Ở đâu ra?

Mọi người nghe vậy liền nhìn xuống dòng sông lớn bên tay trái, đó là Hoàng Hà, nhưng chẳng thấy bóng dáng con thuyền nào đang chạy trên mặt nước, trên đường đất cũng không thấy xe bò nào đi tới.

Thấy mọi người nhìn mình, Bố Phương nói: “Mọi người cũng biết đấy, đi bộ đến huyện lỵ nhanh mất nửa ngày, chậm mất một ngày, tôi có thể tìm một chỗ râm mát ở đây để chờ, có xe bò thì lên xe bò.

Đương nhiên, tôi không khuyến khích đi đường thủy!

Bởi vì dưới nước có thể tồn tại quái ngư!” Thực ra là có Long Vương!

Năm vị minh tinh và nhà khảo cổ học nghe xong lời Bố Phương đều nhìn hắn với ánh mắt khác hẳn.

Bởi vì trong đội ngũ, Bố Phương là người nhỏ tuổi nhất, trẻ nhất, vốn tưởng mang theo một gánh nặng, kết quả vào thời khắc quan trọng, hắn lại là người đưa ra phản ứng và phương án nhanh nhất.

Có ai biết được IQ của Bố Phương cao tới 131!

Người đầu tiên hưởng ứng là một ngôi sao: “Bố Phương, tôi nghe theo cậu, không thể đi bộ tới huyện Cổ Lan được.” “Tôi cũng vậy.” Những người khác nói.

Bành Vu Yến nhìn đối phương một cái, đều nhún vai, theo lời hai người họ thì đi bộ, ngồi xe bò hay đi thuyền tới huyện Cổ Lan đều được!

“Bố Phương, cậu không khuyến khích đi đường thủy, là vì sợ say sóng sao?

Nếu vậy, tôi và mọi người có thể ngồi xe bò cùng cậu!” Một người nãy giờ chưa lên tiếng nói.

“Tôi không say sóng!

Chỉ là ở địa phương này có một truyền thuyết.” “Truyền thuyết?” Mọi người đều vô cùng hiếu kỳ.

“Nhìn kìa!” Bố Phương chỉ tay xuống dòng Hoàng Hà nước chảy

xiết nói: “Hiện tại mực nước Hoàng Hà đang dâng cao, mấy ngày trước chắc chắn đã mưa lớn liên tục gây lũ lụt, thủy quái trong sông rất dễ nổi giận!” Một người phản hồi: “Hại, tôi cứ tưởng truyền thuyết gì cơ!

Hóa ra là chuyện này, tôi cũng nghe nói rồi, trong sông Hoàng Hà làm gì có Hà Thần, Bố Phương, cậu phải tin tôi!” Tôi tin cái búa ấy!

Thấy đối phương không tin, Bố Phương thầm lắc đầu.

Hắn chỉ tay lên trời: “Hôm nay thời tiết đẹp như thế này, vạn dặm không mây, là một ngày tốt, trong sông có Hà Thần thì lão nhân gia cũng sẽ không nổi giận vào ngày hôm nay đâu!” Nếu truyền thuyết là thật!

Câu nói này không chỉ có thể thuyết phục đối phương mà còn thuyết phục được mọi người.

Nếu có thuyền thì sẽ đi thuyền đến huyện Cổ Lan.

“Rầm rầm rầm!” Đúng lúc đó, tiếng động cơ thuyền truyền tới!

Mọi người thấy phía dưới dòng Hoàng Hà có một chiếc thuyền đánh cá cũ nát đang chạy tới.

“Đi thôi!

Chúng ta đi nhờ thuyền tới huyện Cổ Lan!” Thấy thuyền liền phấn khởi vẫy tay, cũng chẳng bàn bạc xem có ngồi thuyền hay không, chạy thẳng xuống dưới chờ thuyền cá!

“Đi thôi Bố Phương.” Một người nhắc nhở.

“Được!” Bố Phương đi theo mọi người.

Trộm mộ vốn là việc cửu tử nhất sinh!

Nếu còn sợ Long Vương dưới nước thì trộm mộ cái gì?

Cứ lấy miếng đậu hũ mà đập đầu chết cho rồi!

Nghĩ vậy hắn liền thấy thanh thản.

Đồng thời cũng hy vọng Long Vương đừng có xuất hiện!

Chương 835

“Thuyền cá chắc phải chờ vài phút nữa mới tới!

Bố Phương, có thể cho tôi xem trong ba lô cậu đựng gì được không?” Một người cười hỏi.

“Được thôi!” Bố Phương không từ chối, đặt ba lô xuống chân, kéo khóa mở miệng ba lô ra.

Hắn đã đưa những phần thưởng trong không gian hệ thống vào ba lô từ trước.

Trừ Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra.

“Nến sáp, dây thừng, đèn pin, dao găm, máy phun lửa nhỏ...” Nhìn thấy đồ trong bao của Bố Phương, mọi người sững sờ, Bố Phương không phải tưởng đi trộm mộ thật đấy chứ?

“Nếu tôi không đoán sai, Bố Phương à, đống đồ cậu mang theo đều là công cụ trộm mộ đúng không?” Có người chỉ vào ba lô hỏi.

“Không sai!

Đống công cụ này dùng để đổ mấy cái đấu bình thường thì dư xài!

Nếu là lăng mộ đế vương thì phải mang đồ tốt hơn thế này mấy lần!” Bố Phương trả lời.

“Vãi thật!

Chàng trai trẻ, cậu thật sự tưởng chúng ta đi trộm mộ sao?” Nghe lời Bố Phương, có người không nhịn được hỏi.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Bố Phương hỏi ngược lại.

“Đám người chúng tôi đều không phải mộ tặc, chẳng có tí kinh nghiệm trộm mộ nào, tổ chương trình bảo chúng tôi đi trộm mộ, thực

tế là vào trong cổ mộ đi dạo một vòng để lão hủ tôi giải thích cho khán giả về văn hóa mộ táng thôi, chẳng có việc gì đâu." "Chỉ cần phụ trách giả ngu, làm màu là được rồi." Giáo sư Tiêu nói.

"Cổ mộ không hề đơn giản như trong sách vở đâu." Bố Phương nghiêm túc nói.

Hắn trộm mộ là thật đấy!

Đám người này không biết cổ mộ nguy hiểm đến mức nào sao?

Lăng mộ của vương công quý tộc hay đế vương tướng tướng đều thiết kế cơ quan chống trộm, những cơ quan đó lúc nào cũng trong trạng thái sẵn sàng, chẳng ai biết bước tiếp theo có bị mất mạng hay không.

"Mọi người im lặng, thuyền tới rồi!" Một người nói một câu, trực tiếp giơ tay phải lên hét với chủ thuyền: "Anh gì ơi, cho chúng tôi đi nhờ tới huyện Cổ Lan với!" "Xin lỗi bạn hiền!

Thuyền của tôi không ngồi hết được đâu!" Giọng chủ thuyền khá lớn.

Ông ta không muốn mạo hiểm chở đám người này tới Cổ Lan vì trong nước có Hà Thần.

"Anh ơi, làm ơn đi, cho chúng tôi đi một đoạn thôi!" Một người tiếp tục hét.

"Anh đã nói rồi, thuyền không ngồi hết được!

Đừng có la hét nữa!" Đối phương nói xong liền định lái thuyền đi.

Chiếc thuyền đó to hơn xe tải Giải Phóng một chút, làm sao mà không ngồi hết bảy người được?

Rõ ràng là ông ta không muốn chở đi Cổ Lan.

Một người nói: "Xem ra phải ngồi xe bò tới Cổ Lan rồi.

Không định đi bộ đâu.” Năm vị minh tinh và nhà khảo cổ học đều quay người định đi bộ tới huyện lỵ.

Nhưng Bố Phương một câu đã làm chủ thuyền quay đầu: “Anh ơi, trả anh hai ngàn tệ, đưa chúng tôi tới huyện Cổ Lan!” “Được luôn!

Anh bạn chờ chút!

Tôi tới ngay!” Mọi người: “...” Không ngờ chủ thuyền lại là kẻ thấy tiền sáng mắt như vậy.

Một người vỗ trán: “Bố Phương, cậu nhóc này không hề đơn giản như tôi tưởng đâu.

Tôi gọi khản cả cổ mà chủ thuyền không thèm quay lại!

Một câu của cậu đã dụ được đối phương rồi!

Tôi không nói gì nhiều nhưng IQ của cậu chắc chắn cao hơn tôi!

Trong túi tôi không có tiền, ai có tiền thì ứng ra đi.” Thấy thuyền cá chuẩn bị cập bờ, Bố Phương nói: “Trong bao tôi có tiền!” Hắn nói.

Trả tiền xong, cuối cùng tổ chương trình cũng sẽ báo cáo thanh toán thôi.

Không lâu sau, mọi người đều bước lên chiếc thuyền cá sắt hoen gỉ.

Chương 836

Chủ thuyền là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, da dẻ đen nhẻm.

Nhìn qua là biết thường xuyên làm việc dưới nắng gắt.

Đi cùng còn có một người lái thuyền.

"Anh ơi, lúc nãy bảo ngồi thuyền phải trả tiền mới đi à?

Tôi có bảo là không trả đâu." Một người đi tới trước mặt thuyền trưởng nói.

"Bạn của tôi ơi, cậu không biết đâu, tôi đang mạo hiểm tính mạng để chở các cậu đấy.

Mấy ngày qua mưa lớn, nước Hoàng Hà dâng cao gây lũ lụt, tôi sợ nhất là Hà Thần nổi giận." Chủ thuyền vẻ mặt đầy lo lắng nói.

Hiện tại ông ta đã thấy hơi hối hận khi cho đám người ngoại địa này lên thuyền.

"Hà Thần Hà Thần!

Theo tôi thấy thì mấy người địa phương này quá mê tín rồi!" Một vị minh tinh quyết định dành chút công sức để khai thông tư tưởng cho chủ thuyền, bảo ông ta bỏ thói mê tín phong kiến đi.

"Này, đạo diễn bảo tôi mở trực tiếp đấy." Lúc này, một người nhận được điện thoại của đạo diễn tổ chương trình.

Nguyên bản đạo diễn định ngày mai mới mở trực tiếp, nhưng khán giả không đợi được, thúc giục khai máy sớm.

Trên vai của bảy người đều có một máy ảnh công nghệ cao 360 độ.

Mọi người đồng thời nhấn nút.

Thứ nhất, khán giả có thể tùy ý chuyển đổi để xem góc nhìn của bảy người.

Thứ hai, có thể bảo vệ an toàn cho khách mời, nếu phát hiện nguy hiểm, tổ an toàn sẽ lập tức đến hiện trường cứu viện.

Trong mắt người ngoài, xác suất bảy người gặp nguy hiểm là cực thấp, vì tổ chương trình không thể để bảy người dùng sinh mạng để làm chương trình trực tiếp cho khán giả xem được.

Chương trình thực tế 「Dũng Giả Thám Hiểm」 vừa lên sóng, khán giả ngồi trước màn hình tivi đều đã thấy bảy vị khách mời.

Năm vị minh tinh thì dễ nhận ra rồi.

Nhà khảo cổ học Giáo sư Tiêu cũng có vài người biết đến.

Chỉ riêng Bố Phương là không một khán giả nào nhận ra!

Không, ngoại hình của hắn thực sự quá đẹp trai!

Trực tiếp làm khán giả nổ tung cả lên!

"Vãi chưởng!

Khách mời tự do mà đẹp trai thế này sao?" "Đẹp trai hơn cả minh tinh nữa!" "Tôi chưa bao giờ thấy ảnh của anh này trên mạng cả?" "Mọi người có cách thức liên lạc của anh trai này không?" "Vốn tưởng minh tinh là người gánh nhan sắc của chương trình này, ai dè Bố Phương tham gia với tư cách người thường mà nhan sắc lại đè bẹp tất cả mọi người ở đây!" Trên thuyền cá, bảy người đứng trên boong tàu.

Sau khi mỗi người lần lượt chào khán giả một câu, một vị minh tinh không hề khẩn trương nói: "Tại tỉnh Thiểm Tây nước ta, nơi này có rất nhiều cổ mộ chôn sâu dưới lòng đất.

Trong tập này, bảy vị khách mời chúng tôi sẽ thu thập manh mối về cổ mộ ở huyện này, sau đó tìm ra một lăng mộ và tiến hành thám hiểm với tư cách là mộ tặc!

Mong mọi người ủng hộ chương trình của chúng tôi!" Sau khi nói xong, hắn lại nói tiếp: "Chương trình 「Dũng Giả Thám Hiểm」của chúng tôi sẽ trực tiếp toàn bộ thời gian, không diễn theo kịch bản như trước đây, hoàn toàn dựa vào sự ứng biến của khách mời tại hiện trường." Bố Phương, khách mời tự do tham gia chương trình, vốn định trong phần khai máy này chỉ chào khán giả một tiếng là xong.

Nhưng hắn không nhịn được mà lên tiếng: "Các vị khán giả, hãy tin tôi, xem chương trình thám hiểm cổ mộ này tuyệt đối sẽ khiến các bạn cảm thấy tinh tế, kích thích và khủng bố!" "Không sai." Sáu người còn lại đều phối hợp gật đầu.

Bố Phương sở dĩ khẳng định chương trình kích thích như vậy là vì nơi hắn sắp đến, người ngoài gọi là Long Lĩnh, địa hình bên trong như mê cung, có mộ Tây Chu, đại mộ đời Đường, huyền trủng, hang động vân vân, tuyệt đối tinh tế kích thích!

Ngoài ra, các mộ huyệt trong hang động đó, mười cái thì có chín cái là lấy mạng người!

"Đinh!" "Nhiệm vụ chi tuyến mở ra!

Bảo vệ tốt tất cả mọi người trên thuyền, hoàn thành nhiệm vụ thưởng tuyệt kỹ Bàn Sơn: Khôi Tinh Thích Đấu!" Nhiệm vụ hệ thống đã phát bố.

Dự báo Long Vương sắp xuất hiện sao?

Chương trình trực tiếp vừa mới bắt đầu, chẳng lẽ đã gặp phải Thiết Đầu Long Vương, có cần khai cuộc kích thích thế không?

Trong truyện chỉ nói Long Vương rất mạnh, không biết mình có

phải đối thủ không?

Bố Phương ngẩng đầu nhìn trời một cái.

Trời vẫn rất đẹp!

Chương 837

Vẫn là nắng gắt chói chang!

"Cậu thanh niên này, lúc nãy định nói gì sao?" Chủ thuyền hỏi Bố Phương, có chút hiếu kỳ vì lúc nãy bảy người tụ lại một chỗ nói chuyện gì đó.

"Chào hỏi khán giả xem tivi thôi." "Anh thấy cái máy ảnh trên vai tôi không?

Lên tivi rồi đấy!" Bố Phương chỉ tay vào máy ảnh gắn trên cánh tay trái nói.

"Thật sự lên tivi rồi à?" Chủ thuyền chấn kinh.

Nằm mơ ông ta cũng không dám nghĩ mình có ngày được lên tivi.

"Đúng vậy!" Nhận được câu trả lời khẳng định của Bố Phương, chủ thuyền có chút kích động, quyết định tiết lộ một chuyện lạ cho khán giả, ông ta nhìn vào ống kính nói: "Các bạn xem tivi ơi, tôi có chuyện này muốn kể, ở chỗ chúng tôi có một năm nước Hoàng Hà dâng nhanh mà rút cũng nhanh, có một bộ xương cá cực lớn bị nước đánh dạt lên bờ, những người chạy thuyền đều cho rằng loại cá đó là hóa thân của Hà Thần.

Mọi người đặt cho nó một cái tên gọi là Long Vương!

Mọi người đều sợ hãi Hà Thần nên không dám tùy tiện xử lý bộ xương cá lớn đó, có người đề nghị dùng xương cá dựng một cái miếu, dùng xương cá làm xà, đầu cá làm cửa miếu để tế tự Long Vương gia cầu mưa!

Chỉ là mọi người đều không có tiền!" Nghe chuyện lạ của chủ thuyền, mấy người đều tò mò vây lại nghe một cách nghiêm túc.

“Lời chủ thuyền nói là thật hay giả vậy?” “Trong sông Hoàng Hà thật sự có bộ xương cá lớn như thế sao?” Một vị minh tinh hỏi nhỏ.

“Tôi thấy chắc là ông ta bịa ra thôi.” Không tin trong sông Hoàng Hà có cá lớn như vậy.

Nghe thấy hai người thì thầm, Bố Phương nói: “Có những thứ ninh khả tín kỳ hữu, bất năng tín kỳ vô (thà tin là có còn hơn không)!” Chủ thuyền tiếp tục nói: “Cũng khéo, lúc đó có một thương nhân ngoại địa nghe chuyện chúng tôi muốn dùng bộ xương Long Vương dựng miếu nhưng không có tiền.

Ông ta lại sẵn sàng chủ động bỏ tiền, tìm một nơi phong thủy tốt dùng bộ xương cá dựng miếu để cầu cho vùng này mưa thuận gió hòa.

Mọi người biết trời không tự nhiên rơi bánh bao xuống nên hỏi tại sao lại sẵn sàng bỏ tiền dựng miếu?

Ông ta bảo mình thường xuyên phải đi biển đi sông, không tránh khỏi chuyện chìm thuyền thiệp nước nên mới quyết định bỏ tiền dựng miếu!

Mọi người nghe xong thì trong lòng vui lắm!

Đều đồng ý để thương nhân tự bỏ tiền túi dựng miếu!

Nhưng chuyện cũng thật nực cười!

Từ khi cái miếu đó dựng xong, người địa phương đều đến thắp hương bái Long Vương nhưng chẳng linh nghiệm lấy một lần!

Lão thiên gia hạ mưa thì hạ, không hạ thì hạn hán mấy năm trời, thắp bao nhiêu hương, dâng bao nhiêu lễ cũng chẳng có tác dụng gì!” Một nhà khảo cổ hỏi: “Nơi dựng miếu đó thật sự nằm trên mảnh đất phong thủy bảo địa sao?

Chẳng lẽ là một mảnh đất xấu?" "Không phải phong thủy bảo địa!

Mà cũng chẳng phải đất xấu!

Chỉ là một nơi bình thường mà thôi!

Một thầy phong thủy đi ngang qua đó đã nói với tôi như vậy!

Mọi người định tìm thương nhân kia tính sổ nhưng đối phương không còn ở Cổ Lan nữa.

Đất rộng người đông, muốn tìm đối phương thì khó hơn lên trời!

Từ đó về sau, cái miếu cá đó đứt đoạn hương khói, hoang phế nhiều năm rồi!

Quanh năm suốt tháng chẳng có mấy người đến đó!" Thương nhân?

Miếu cá?

Người đó chắc chắn là Mô Kim Hiệu Úy.

Đối phương không phải không ở Cổ Lan mà là chết trong mê quật rồi.

Một cao thủ trộm mộ lợi hại như vậy còn chết ở bên trong, Bố Phương ý thức được sự nguy hiểm.

Cái mê quật đó tự nhiên phải đi, vì phải tìm lăng mộ trong đó!

Cũng không biết liệu có thể dẫn dắt đám minh tinh tưởng là đi du lịch cổ mộ này rút lui an toàn không?

Một vị minh tinh nói: "Không tồi!

Câu chuyện này nghe hay đấy!

Nhưng tôi không tin!

Chương 838

Anh trai à, phải tin tôi chứ.” “Tôi không hề lừa người mà.” Chủ thuyền nghiêm túc nói.

“Anh ấy không tin nhưng tôi tin!” “Dưới nước thật sự có Hà Thần, chính là Long Vương!” Bố Phương vô cùng khẳng định nói.

Con sông Hoàng Hà này dài hơn năm ngàn cây số, nước sông mấy ngàn năm chưa bao giờ cạn, hắn tin rằng không chỉ có Long Vương mà còn tồn tại nhiều loài cá quái dị khác, chỉ là người đời không biết mà thôi.

Mấy người kia nghe vậy đều lắc đầu, cảm thấy Bố Phương mê tín phong kiến.

Giáo sư Tiêu nói: “Bố Phương, đừng tin vào những truyền thuyết của người địa phương.

Ở An Lạc có rất nhiều truyền thuyết nhưng chẳng có cái nào là thật cả!” Lời ông ta vừa dứt!

“Oanh long” một tiếng sấm sét nổ vang trên bầu trời!

Ngay sau đó, một tia sét to như cột nước giáng xuống!

Giáo sư Tiêu: “...” “Tê!” Mọi người ngẩng đầu nhìn trời, đều hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy bầu trời mây đen mù mịt, sấm sét ầm ầm, gió lớn nổi lên!

Tiếp đó, những hạt mưa to như hạt đậu trút xuống!

Một giây trước trời đất còn sáng sủa, giây sau đã tối sầm lại!

Lúc này, trên thuyền không ai nói lời nào nữa.

Trừ Bố Phương, chủ thuyền và người lái thuyền biết Thiết Đầu

Long Vương đang nổi giận ra, những người khác đều không biết tại sao lại xảy ra chuyện quỷ dị như thế.

Một vị minh tinh nói: "Thời tiết thay đổi thế này tôi mới thấy lần đầu, thật không thể tin nổi!" "Tôi cảm thấy sợ quá!" Hai tay bám chặt vào mạn thuyền, hiện tại thuyền cá bị gió thổi lắc lư trái phải, nếu không đứng vững sẽ bị hất xuống dòng Hoàng Hà chảy xiết.

"Mọi người đừng sợ.

Nếu không nỗi sợ sẽ lan sang những người khác.

Tất cả bám chặt vào mạn thuyền!" Một người hét lên.

Bảo không sợ thì là giả.

Sống hơn ba mươi năm, lúc nào trải qua chuyện như thế này?

Lúc này, khán giả trước màn hình tivi cũng bắt đầu kinh hãi!

"Chẳng lẽ thật sự như lời chủ thuyền nói, Hà Thần nổi giận rồi?" "Hy vọng nữ thần Nhiệt Ba của tôi không sao!" "Người trên thuyền lúc này chắc hẳn tim đập chân run hết rồi!" "Chương trình thực tế 「Dũng Giả Thám Hiểm」 này thực sự quá hay!

Tôi sẽ theo dõi đến cùng!" "Tiền đề là bảy vị khách mời đừng có chết trong tay Hà Thần!" "Thuyền trưởng, không xong rồi.

Động cơ ngừng hoạt động.

Các thiết bị đều thất linh!" Người lái thuyền chạy ra khỏi khoang lái nói với thuyền trưởng.

"Hà Thần nổi giận rồi!

Tôi tiêu đời rồi!" Chủ thuyền mặt mày kinh hãi nói.

Hiện tại ông ta sợ khiếp vía rồi.

Không được bao lâu, ông ta trực tiếp quỳ trên boong tàu, mặt mày

khóc lóc thảm thiết: “Hà Thần gia tha mạng!

Nhà tôi trên có mẹ già chín mươi tuổi, dưới có con nhỏ đang tuổi bú mớm, cầu xin ngài tha cho tôi một con đường sống!” “Cầu xin vô dụng thôi!

Long Vương muốn ăn thịt chúng ta rồi!” Bố Phương vác một cây lao cá, nhìn mặt nước sông đang hình thành những xoáy nước xung quanh nói.

Từ đây có thể thấy Thiết Đầu Long Vương đang lượn lờ dưới nước.

Hiện tại thuyền cá đang ở rìa xoáy nước, nếu rơi vào trung tâm xoáy nước, tất cả mọi người trên thuyền chắc chắn sẽ chết!

“Oanh!” Đúng lúc đó, một tiếng động lớn truyền lên từ đáy thuyền.

Mọi người cảm thấy thuyền bị một sinh vật không xác định dưới nước đâm vào.

“Đừng mà!

Hà Thần gia, cầu cầu xin ngài tha cho tôi!” Chủ thuyền khóc lóc thảm thiết, mặt nước biển bắt đầu cuộn sóng.

Thuyền xóc nảy, lắc lư dữ dội, có dấu hiệu sắp lật nghiêng.

Chương 839

"Cứu tôi với!" Thuyền lắc lư quá mạnh, hai tay không bám chắc được mạn thuyền, một vị minh tinh cứ ngỡ sắp rơi xuống nước.

Kết quả không ngờ, trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Bố Phương đã mạo hiểm nguy cơ rơi xuống nước mà tóm lấy một cánh tay, kéo cô ấy trở lại.

"Cảm ơn cậu, Bố Phương." Cô ấy vẫn còn kinh hồn bạt vía mà cảm ơn.

"Hiện tại không phải lúc để cảm ơn đâu." "Đâm không tới, đinh ba ngắn quá!" Tôi tay trái nắm chặt mạn thuyền, cúi người xuống sát mép nước, tay phải cầm đinh ba chực đâm xuống con Thiết Đầu Long Vương đang lặn dưới nước.

Nếu đinh ba dài thêm nửa mét nữa thì có lẽ đã trúng rồi.

"Đừng phí sức vô ích nữa." "Hiện tại việc tôi cần làm là bám chắc lấy, đừng để rơi xuống nước, kiên nhẫn đợi Long Vương xông lên khỏi mặt nước." "Đến lúc đó, tôi sẽ ra tay tấn công." Tôi biết rõ, con Long Vương này dài ít nhất vài chục mét, toàn thân đen kịch, lớp da cứng đến lạ thường!

Trên tivi và trong kinh điển đã thử nghiệm nhiều lần, kẻ đi trước cũng chỉ miễn cưỡng đâm mù được một mắt của nó mới khiến nó kinh sợ bỏ chạy.

Hiện tại, muốn giết chết nó thì đúng là khó hơn lên trời!

Lúc này, những người trong tổ chương trình, đặc biệt là đạo diễn, nhìn vào màn hình livestream mà tim treo ngược lên cành cây.

Nếu cả bảy vị khách mời đều bị Thiết Đầu Long Vương nuốt

chửng, thì chương trình này coi như xong đời, không thể tiếp tục phát sóng được nữa.

"Oanh!" Con Long Vương dưới nước căn bản không có ý định vọt lên mặt nước để nuốt chửng đám người trên thuyền.

Cái đầu cứng như thép của nó không ngừng va đập vào đáy thuyền.

Chỉ cần thuyền chìm xuống nước, những người trên đó làm sao thoát khỏi miệng nó?

Khán giả cảm thấy bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Chỉ thấy trên thuyền đánh cá, ngoại trừ lão chủ thuyền đang khóc lóc thảm thiết, tôi và ba vị minh tinh đều im lặng.

Còn gã kia thì đã sợ đến ngất xỉu rồi.

Hai cô gái trong khoang thuyền cũng sợ hãi tột độ.

Bốn người chúng tôi cầm đinh ba, bám chặt lấy mạn thuyền, chờ đợi Long Vương xông ra khỏi mặt nước.

Chỉ cần nó phá nước ngoi lên, bốn chiếc đinh ba sẽ cùng lúc đâm xuống!

Không tin là không làm nó đau được!

Tôi nhìn sang và nói: "Long Vương có vẻ không định xông lên đâu!" "Tôi thấy rồi." Tôi đáp lại, sau đó quẹt đống nước mưa trên mặt, nhìn về phía lão chủ thuyền đang kêu trời không thấu kêu đất không linh kia: "Đừng khóc nữa, khóc mà có ích thì tôi cũng khóc theo rồi.

Trên thuyền có thịt không?" "Có một con dê!" Lão chủ thuyền trả lời.

"Mau đem lại đây cho tôi!" "Muốn sống sót thì phải làm theo lời

tôi!" Tôi ra lệnh.

Tôi đã nghĩ ra cách để dẫn dụ Thiết Đầu Long Vương xông lên mặt nước.

Nhanh chóng, lão chủ thuyền từ trong khoang ôm ra một con sơn dương đã lột da, đặt dưới chân tôi.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi, không hiểu tôi định dùng con dê này làm gì.

"Bố Phương, chẳng lẽ cậu định ném con dê này xuống để cho Long Vương ăn no?" "Ăn no rồi nó sẽ rời đi sao?" Mọi người kinh ngạc hỏi.

Không đợi tôi trả lời, họ nói tiếp: "Cách này có vẻ hơi ngây thơ, con Thiết Đầu Long Vương dưới nước to ngang một chiếc xe tải Giải Phóng, một con dê làm sao mà đủ nhét kẽ răng nó!" Tôi không thèm để ý.

Trong lúc họ đang nói, tôi dùng dây thừng buộc chặt con sơn dương lại, sau đó ném xuống nước.

"Mọi người chuẩn bị đi!" "Đến lượt tôi tấn công Long Vương!" Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

Hóa ra, tôi muốn dùng con dê để nhử Long Vương lộ diện.

"Lão anh chủ thuyền, kéo dây lên!" "Tốc độ càng nhanh càng tốt!" Tôi nhét đầu dây thừng vào tay lão chủ thuyền, dặn dò.

"Được!" Lão chủ thuyền gật đầu.

Lão hiểu rằng lúc này khóc lóc hay cầu khẩn đều vô dụng.

Con Long Vương dưới nước chắc chắn đang đói ngấu, nó muốn ăn thịt cả đám người trên thuyền này.

"Oanh!" Ngay khi con dê rơi xuống nước và bị lão chủ thuyền kéo

lên, một con cá quái vật khổng lồ vô cùng phá nước lao ra, há cái miệng đầy răng sắc nhọn táp về phía con dê. ...

Xoẹt xoẹt!

Chương 840

Trong bóng tối, vô số mũi tên bắn ra.

“Mau lui lại, có cơ quan!” Tôi hét lớn một tiếng, nhưng không kịp nữa.

Mấy người chúng tôi đã bị đám mũi tên dày đặc bắn trúng, trông không khác gì con “nhím”!

Một lúc lâu sau, mấy người đều im bặt, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, ai cũng nghĩ mình tiêu đời rồi.

Tôi cũng giữ nguyên tư thế bất động, nín thở.

Mãi sau, tôi mới thở hắt ra một hơi.

“Hắt hắt!” Sau khi không cảm thấy đau đớn gì trên người, tôi cẩn thận nhổ một mũi tên cắm trên ngực ra.

“Mũi tên sao?” Mũi tên này căn bản không đâm vào da thịt, mà chỉ dính trên quần áo thôi.

“Hú vía!” Tôi thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng chết chắc rồi chứ, không ngờ lại có tình huống hài hước thế này.

Sau khi nhổ hết tên trên người, tôi quay người lại thì suýt nữa giật mình.

“Vãi chưởng!” Chỉ thấy Vương Bàn Tử trên người găm đầy mũi tên, trông y hệt một con nhím, nằm vật dưới đất không nhúc nhích.

Hạo Thiên Chân cũng nằm ngay bên cạnh.

Tôi đá Vương Bàn Tử một cái.

“Dậy đi, không sao đâu!” Vương Bàn Tử chết nhát không dám mở mắt.

“Ai da!” “Không đau, chắc chắn là tôi đang ở dưới địa phủ rồi!” Nói xong, lão lại nhắm mắt lại.

Vừa nhắm xong lại chợt mở ra: “Tê, sao chẳng thấy đau tí nào nhỉ?” Tôi không nhịn được cười: “Dậy đi, tên giả đấy, không sao đâu!” Nghe xong, Vương Bàn Tử bật dậy như lò xo.

“Ơ, đúng là không sao thật này!” Khi nhổ mũi tên ra xem, lão mới phát hiện đó là tên giả.

“Bà nó chứ, hóa ra là đồ giả.

Làm Bàn gia sợ muốn chết!” Hạo Thiên Chân cũng bò dậy, nhổ hết tên trên người rồi thở phào.

“May mà mộ chủ nhân không muốn lấy mạng chúng ta, không thì giờ này tôi đã thành cái xác lạnh lẽo rồi.” Nói đoạn, Hạo Thiên Chân nhìn quanh quất, không thấy bóng dáng Tiểu Ca đâu liền hỏi: “Tiểu Ca đâu rồi?” “Tiểu Ca biến mất rồi à?” Tôi nhìn quanh không thấy anh ta đâu cũng hỏi: “Vừa nãy có ai thấy Tiểu Ca đi đâu không?” Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều lắc đầu bảo không thấy.

“Lạ thật, cái gã Tiểu Ca này đi mà chẳng thèm nói một tiếng, đúng là không nghĩa khí!” “Bố Phương, Tiểu Ca không phải bị mất tích hay gặp chuyện gì đấy chứ?” Hạo Thiên Chân có chút lo lắng.

Tôi trầm tư một hồi rồi đáp: “Chắc là không đâu, Tiểu Ca lúc nãy chắc chắn thấy cái gì đó nên mới đuổi theo.

Tính cách của anh ta tôi còn lạ gì, bản lĩnh của anh ta mọi người cũng tận mắt chứng kiến rồi, yên tâm đi, không sao đâu.” Bản lĩnh của Tiểu Ca tôi đã thấy qua, thân thủ đó không dưới tôi, nên tôi không lo lắng cho anh ta lắm.

“Này, cậu em cứ yên tâm đi, bản lĩnh của Tiểu Ca chúng ta đều biết, không cần lo đâu.

Giờ tôi chỉ lo cho cái mạng tôi thôi này!" Vương Bàn Tử cũng nói.

Hạo Thiên Chân nghe xong cũng gật đầu đồng ý.

"Được rồi, tạm thời không quản chuyện Tiểu Ca nữa, chỉ cần anh ta còn ở đây thì sớm muộn cũng gặp lại." "Lạ nhỉ, mộ chủ nhân đang đùa chúng ta à, không cho chúng ta chết sao?" Vương Bàn Tử lầm bầm.

Những mũi tên rơi vãi dưới đất căn bản không có chút sát thương nào. ...

Có ai bỏ Thập Hương Nhuyễn Cân Tán vào trà của tôi không?

Hai người chúng tôi ngẩn ra.

"Bàn Tử tưởng thế là hài hước à?" Hạo Thiên Chân nói.

"Xùy!" Vương Bàn Tử thấy mọi người không hưởng ứng liền chán nản vẫy tay.

"Về nhà, ăn cơm!" Một lúc sau, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lần lượt rời khỏi biệt thự của tôi.

Lúc này trong căn biệt thự rộng lớn chỉ còn lại mình tôi.

Đêm khuya.

Một vầng trăng sáng vắt vẻo trên không trung.

Dưới gốc hòe già trong sân, tôi thong dong nhấp chén trà, tận hưởng khoảng thời gian nhàn nhã hiếm hoi.

Chương 841

“Chậc chậc!” Tôi nhấp một ngụm trà, nở nụ cười mãn nguyện.

“Thật dễ chịu, tôi phải hưởng thụ cuộc sống thôi, còn cái chuyện xuống hầm trộm mộ thì dẹp đi!” Đang lúc hưởng thụ thì đột nhiên chiếc điện thoại im hơi lặng tiếng bấy lâu bỗng reo vang.

Tôi giật mình một cái.

Mẹ kiếp, đứa nào dở hơi lại nhắn tin cho mình lúc này.

Tôi thong thả lấy điện thoại ra, nhưng khi nhìn rõ nội dung, tôi vội vàng mở danh bạ gọi thẳng cho Hạo Thiên Chân.

“Thiên Chân, bảo Bàn Tử chuẩn bị đồ nghề, ngày mai chúng ta đi Thiểm Thành một chuyến, Tiểu Ca ở bên đó hình như đang gặp rắc rối!” Hạo Thiên Chân vốn đang ngủ say, nghe tin về Tiểu Ca là tỉnh cả ngủ, lập tức đồng ý rồi đi tìm Vương Bàn Tử.

Sáng sớm hôm sau.

“Không chứ, cái gã quái thai Tiểu Ca mà cũng gặp rắc rối thật sao?” Vương Bàn Tử từ tận đáy lòng không tin nổi Tiểu Ca lại gặp chuyện.

Dù sao bản lĩnh của Tiểu Ca lão cũng đã tận mắt thấy.

Nhưng nhìn ánh mắt kiên định của tôi và Hạo Thiên Chân, có lẽ Tiểu Ca thật sự gặp chuyện rồi.

“Bàn Tử, đồ nghề chuẩn bị xong chưa?” Tôi hỏi.

“Đều ở trên xe hết rồi!” “Được, xuất phát!” Nửa tiếng sau, chúng tôi lên cao tốc.

Đáng lẽ là đi máy bay, nhưng đống đồ mang theo sợ qua cửa an

ninh là bị tóm ngay.

"Bố Phương, rốt cuộc Tiểu Ca gặp rắc rối gì thế, một kẻ quái thai như thế mà cũng gặp chuyện, Bàn gia tôi đúng là mở mang tầm mắt." "Đúng thế, hôm qua nghe cậu giục hỏa tốc như thế, rốt cuộc là chuyện gì?" Hạo Thiên Chân cũng tò mò về việc Tiểu Ca gặp rắc rối.

Tôi mỉm cười giải thích: "Các anh em, chuyến này tôi đưa mọi người đi mở mang tầm mắt, Tiểu Ca ở vùng Thiểm Tây phát hiện ra một cái đấu lớn." "Cái đấu này từ trước đến nay chưa từng có ai bén mảng tới, nhưng những thứ đó không quan trọng, quan trọng là nó thuộc về vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử An Lạc." "Thủy Hoàng Đế, Doanh Chính!" "Cái đệch!" Vương Bàn Tử nghe xong tin này, nhịp thở bỗng trở nên dồn dập.

"Cậu em, mau tát tôi một cái xem nào." "Chát!" "Mẹ kiếp, đánh thật à?" Vương Bàn Tử xoa xoa gò má, lườm Hạo Thiên Chân một cái.

"Mẹ nó, Bàn gia tôi chuyến này nở mày nở mặt rồi, đời này được xuống mộ Thủy Hoàng Đế thì chết cũng nhắm mắt." Thủy Hoàng Đế là nhân vật thế nào chứ?

Vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử, khai sáng chế độ quân chủ, thống nhất văn tự, thống nhất ngôn ngữ...

Một nhân vật trâu bò, hoành tảo lục quốc như thế, Vương Bàn Tử sao có thể không kích động?

"Chỉ sợ chuyến này lành ít dữ nhiều!" Hạo Thiên Chân u ám nói.

Có rất nhiều truyền thuyết về lăng mộ Tần Thủy Hoàng, chẳng hạn như trong mộ đầy khí độc chết người, rồi thì có thủ mộ thú hung dữ, vô số cơ quan đang trực chờ...

Có thể thấy chuyến đi này nguy hiểm đến mức nào.

“Sợ cái chùy, cậu em quên là bên cạnh chúng ta có hai đại cao thủ tọa trấn à, Bố Phương cộng với Tiểu Ca, hai gã quái thai đó thì sợ cái chùy gì.” Vương Bàn Tử chẳng lo lắng tẹo nào, đúng là kiểu binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, không phục là chiến.

“Chỉ mong chuyến này chúng ta đều bình an vô sự!” Trải qua một ngày một đêm không nghỉ, cuối cùng chúng tôi cũng tới Thiểm Thành.

Lúc này trời đã về đêm.

“Bàn Tử, tìm chỗ đỗ xe đi, đi ăn cơm trước đã!” Sau khi Bàn Tử đỗ xe xong, mấy người chúng tôi vào một quán nông gia nhạc.

Thiểm Thành nhìn bề ngoài thì giàu có, nhưng thực tế có những vùng rất nghèo nàn, ví như mấy ngôi làng nhỏ trong rừng sâu núi thẳm, gần như cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, vẫn giữ lối sống nam cày nữ dệt.

“Mấy vị muốn dùng gì?

Chỗ tôi có thực đơn đây.” “Bà chủ, cho mấy món đặc sản của quán đi, thêm năm bát cơm lớn nữa!” Vương Bàn Tử oang oang gọi.

“Được rồi, mời các vị ngồi!” “Tôi đi rót trà cho các vị!” Vừa chọn chỗ ngồi xuống, mấy gã lực lưỡng trong quán đã dòm ngó ba người chúng tôi.

Ba người này cho cảm giác đầu tiên là không dễ chọc, đặc biệt là trên cánh tay có những hình xăm dày đặc nhìn phát khiếp, tay đầy vết chai sạn.

“Đại ca, mấy thằng nhóc ngoại tỉnh kia có vẻ giàu đấy, nhìn quần áo chúng nó mặc, với cả con xe ngoài kia kìa.” “Đại ca biết con xe đó bao nhiêu tiền không?

Toyota Land Cruiser bản cao cấp nhất, lăn bánh cũng phải hơn trăm vạn tệ đấy.” Kẻ được gọi là đại ca là một gã có hình thể còn

“đô” hơn cả Vương Bàn Tử, trên mặt có một vết sẹo đáng sợ.

Gã nheo mắt đánh giá đám người chúng tôi.

Ba người chúng tôi lúc này đang mải chơi game, không biết mấy gã kia đang bàn tán gì.

Sau khi thức ăn lên, một mình Vương Bàn Tử nốc sạch hai bát cơm lớn.

Nửa tiếng sau.

“Ợ!” Một tiếng vang dội.

Chương 842

Vương Bàn Tử đánh ợ một cái rõ to, sau đó hài lòng xoa bụng.

“Mẹ kiếp, gặm bánh mì hai ngày trời, cuối cùng cũng được miếng thịt vào mồm, sướng thật.” “Bà chủ, có bia không, cho tôi thêm sáu chai bia nữa.” “Có ngay!” Lúc này mấy gã bàn bên bắt đầu nhìn về phía tôi với ánh mắt không thiện cảm.

Có kẻ xắn tay áo, có kẻ xoa xoa bàn tay.

“Đại ca, chúng ta ra tay đi, mấy tháng rồi chưa được vụ nào, ba thằng nhóc này là cá béo đấy!” “Cứ đợi đã, lát nữa hãy ra tay!” Tên đại ca nói nhỏ.

Năm tên này là đám địa phương xà ở đây, một tay che trời, tay cũng đã nhúng chàm, không ít khách du lịch đã gặp họa dưới tay chúng.

Quanh đây mấy dặm chỉ có mỗi quán nông gia nhạc này là điểm tập trung.

Mỗi lần xong việc là chúng lại vào thành phố ăn chơi đập phá.

“Bia của các vị đây!” “Hắc hắc!” Vương Bàn Tử thuận tay chộp một chai bia, cười híp mắt: “Bà nó chứ, sâu rượu trong bụng tôi đang khát khô cả cổ rồi.” “Bàn Tử buông xuống!” Lúc này tôi đột nhiên lên tiếng.

“Buông xuống?

Hắc hắc, sâu rượu trong bụng tôi không đồng ý đâu!” “Đừng uống, có phiền phức rồi!” ...

Phiền phức?

Vương Bàn Tử từ từ đặt chai bia xuống.

“Người anh em, từ nơi khác tới à?

Đi du lịch hay làm ăn?” Tên đại ca đi tới trước mặt Vương Bàn Tử hỏi.

Vương Bàn Tử cũng là kẻ lăn lộn ngoài đời, có thể cảm nhận được sát khí nhàn nhạt trên người đám này.

Lão nheo mắt lại: “Tôi đi du lịch, mấy người định cướp tôi sao?” Một câu nói của Vương Bàn Tử đã vạch trần tất cả, nhưng tên đại ca kia không hề nóng giận.

“Đại ca, thằng nhóc này nhìn ra rồi, xử nó luôn đi.” “Câm miệng!” Tên đại ca lườm đàn em một cái rồi cười híp mắt nhìn Vương Bàn Tử: “Không biết anh bạn đây tên họ là gì?” Vương Bàn Tử cũng chẳng nể nang gì: “Danh hiệu của Bàn gia tôi, hạng người như các người không đủ tư cách để biết!” “Thằng chó, muốn chết à mà dám nói thế với đại ca tao!” Đàn em phía sau nghe Vương Bàn Tử nói vậy thì lập tức nổi đóa, chỉ tay mắng chửi, bộ dạng vô cùng kiêu căng.

“Ồ, nhìn không ra nhé, mấy cái thằng dở hơi các người cũng đòi làm đại ca à.” Vương Bàn Tử ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Thằng chó, mày bảo ai đấy, tin hay không tao cho mày không thấy mặt trời ngày mai!” “Câm miệng!” Tên đại ca nộ quát một tiếng khiến đám đàn em không dám hó hé thêm.

“Xem bộ dạng này, anh bạn cũng là người trong nghề?” Lúc này Hạo Thiên Chân thấy đám đại ca kia hung thần ác sát thì có chút căng thẳng.

“Làm sao giờ, Bố Phương?” Tôi trao cho Hạo Thiên Chân một ánh mắt yên tâm: “Yên tâm đi, Bàn Tử giải quyết được!” Vương Bàn Tử trước đây cũng từng là đại ca lăn lộn mấy con phố cơ mà.

“Không, chúng tôi là công dân gương mẫu tuân thủ pháp luật!” Vương Bàn Tử cười híp mắt trả lời.

Tên đại ca thấy Vương Bàn Tử từ đầu đến cuối đều giữ vẻ mặt đó thì có chút kinh ngạc.

Người đi du lịch hay làm ăn bình thường thấy cảnh này đều phải sợ hãi, nhưng trong mắt Vương Bàn Tử không hề có một chút căng thẳng hay sợ hãi nào, ngược lại còn rất thong dong.

“Mẹ kiếp, thằng nhóc này không lẽ là nhân vật lớn gì sao?” Trong lòng tên đại ca có chút sợ hãi, nếu Vương Bàn Tử là nhân vật không thể đụng vào thì coi như xong đời.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, cảm giác sợ hãi biến mất, sự kiêu ngạo của kẻ trị vì vùng đất này lại trỗi dậy.

Tên đại ca đột ngột thay đổi thái độ.

“Thằng nhóc, tao bất kể mày là ai, có lăn lộn hay không.” “Nhưng ở địa bàn của tao, rồng hay hổ cũng phải nằm rạp xuống.” Lời của tên đại ca vừa dứt, đám đàn em phía sau bắt đầu nhốn nháo.

“Nắm đấm của lão tử ngứa ngáy lắm rồi, tao nhìn thằng béo này ngứa mắt lâu rồi.” “Đúng, tao cũng muốn đập nó từ lâu rồi.” “Anh em ra tay đi, nhớ đừng đánh chết.” Tên đại ca vừa quay người đi, Vương Bàn Tử cũng đã nhẫn nhịn đủ rồi.

Lão dứt khoát vớ lấy hai chai bia trên bàn, mỗi tay một chai.

“Xoảng!” Hai chai bia đập thẳng vào đầu hai tên đàn em nổ tung tóe.

“Á!” Tiếng thét thảm thiết vang lên.

“Đau chết tao rồi, đánh nó cho tao, đánh thật mạnh vào!” “Mẹ nó, xã hội đen à!” Vương Bàn Tử nhảy thẳng lên bàn, cầm vỏ chai bia chỉ

vào đám đông hét lớn.

"Cái năm xưa khi lão tử đây tung hoành, các người còn đang chơi bùn đấy, dám trước mặt Bàn gia giả danh xã hội đen à." "Cũng không đi hỏi xem ở Kinh Thành ai mà không biết danh hiệu Bàn gia của Vương Bàn Tử này!" Tên đại ca nghe thấy từ Bàn gia, trong lòng chấn động, sắc mặt lập tức trở nên kinh hãi.

"Dừng lại hết, không được ai cử động, đứa nào động vào tao đánh chết!" Tên đại ca lập tức lao tới trước mặt đám đàn em.

Đám đàn em cũng đồng loạt lùi lại.

Tên đại ca bất ngờ hướng về phía Vương Bàn Tử chắp tay: "Không biết Bàn gia ngài đại giá quang lâm, Tiểu Béo tôi có tội!" Vương Bàn Tử nghe vậy liền hạ chai bia xuống, nhảy khỏi bàn.

"Biết tôi à?" "Hắc hắc!" Tên đại ca cười khổ: "Ở cái thế giới phồn hoa như Kinh Thành, ai mà không biết danh hiệu của Bàn gia ngài chứ." "Tiểu Béo tôi từng có thời gian lăn lộn ở Kinh Thành, danh hiệu của Bàn gia tôi đương nhiên đã nghe qua." Lúc này tên đại ca sợ đến phát khiếp.

Chương 843

Dù sao nghe đồn sự tích hào hùng của Vương Bàn Tử năm xưa, gã này nổi tiếng là vô cùng tàn nhẫn.

Gã sợ Vương Bàn Tử sẽ xử đẹp mình.

Vương Bàn Tử thấy gã hoảng sợ như vậy thì khẽ giơ tay.

"Này này, đừng căng thẳng thế, tôi cũng có làm gì anh đâu." "Nghe Bàn gia dặn đây, từ hôm nay đừng làm cái nghề này nữa, làm người cho tử tế vào, Bàn gia tôi rất rõ cái nghề này rồi." "Dạ dạ, Bàn gia tôi nghe ngài, từ hôm nay tôi sẽ làm người tốt, không làm chuyện gây hại cho xã hội nữa." "Tốt!" Nói đoạn Vương Bàn Tử móc ra một xấp tiền mặt từ trong túi.

Dù sao danh hiệu "Đồng tử tán lộc" của Vương Bàn Tử không phải để trưng cho vui.

"Nể tình anh biết tôi, số tiền này cầm lấy, cùng mấy anh em mở cái cửa hàng mà làm ăn, hoặc làm cái gì khác đi." Tên đại ca nhận lấy tiền của Vương Bàn Tử.

"Bàn gia tôi nghe ngài, tôi có một cái cửa hàng trên phố, từ ngày mai tôi sẽ mở quán bar." "Được rồi, giờ ai việc nấy đi, tôi còn phải uống rượu!" Vương Bàn Tử lập tức ra lệnh đuổi khách.

"Nào, Bố Phương, Thiên Chân chúng ta uống rượu!" Vương Bàn Tử hô một tiếng.

"Bà chủ cho thêm mấy chai bia nữa." Nhanh chóng Vương Bàn Tử lại nốc thêm mấy chai nữa.

"Chà, không ngờ danh hiệu của Vương Bàn Tử ở Thiểm Tây cũng có người biết đấy, cũng có chút trâu bò đấy chứ." Hạo Thiên Chân

cười nói.

“Thôi, chuyện cũ đừng nhắc nữa, uống rượu đi!” Vương Bàn Tử xua tay.

Rượu quá ba tuần, ba người chúng tôi nghỉ lại quán nông gia nhạc đêm đó.

Sáng sớm hôm sau, cả ba xuất phát đi Ly Sơn.

Ly Sơn chính là nơi tọa lạc của lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Tuy rằng mấy chục năm trước đã phát hiện ra rồi, nhưng chính phủ vẫn chưa động thủ, vì kỹ thuật hiện tại căn bản không có cách nào khai quật được hoàng lăng.

Tương truyền năm xưa Tần Thủy Hoàng đã xây dựng một địa cung khổng lồ dưới lòng đất.

Trong địa cung chứa vô số vàng bạc châu báu giá trị liên thành.

Không, có thể nói mỗi món đồ trong địa cung đều không thể đong đếm bằng tiền, vì chúng là vô giá.

Giữa trưa.

Cả ba đã tới chân núi Ly Sơn, vì là khu vực hoàng lăng nên từ sớm đã được chính phủ bảo vệ.

Muốn vào tham quan phải mua vé.

“Đi thôi, phía trước mấy cây số có một ngôi làng, ở đó có thông tin Tiểu Ca để lại, tôi tới đó tìm hiểu trước, sau đó tìm cách đột nhập vào địa cung.” Tôi nói.

Vùng này tôi đã từng tới vài lần, nhưng chưa từng xuống mộ.

Tôi rất tò mò trong địa cung có thứ gì kỳ lạ.

“Gì cơ, Tiểu Ca để lại thông tin ở ngôi làng phía trước à?” Vương

Bàn Tử tò mò hỏi.

“Tôi cũng không biết, cứ tới làng đó là biết ngay.” Tôi đáp.

Ba người lững thững đi về phía trước.

Không ai hay biết, vừa đi được một lúc đã có một nhóm người bí mật bám theo.

Ly Sơn thuộc vùng Tần Lĩnh, đường xá vô cùng hiểm trở, đến khi trời tối ba người chúng tôi mới tới được ngôi làng mà Tiểu Ca để lại thông tin. ...

Hú hú hú!

Trong núi có chút âm u lạnh lẽo, từng cơn gió rít thổi qua.

“Phía trước âm khí nặng quá nhỉ!” Vương Bàn Tử cảm thán.

Hạo Thiên Chân cũng phụ họa: “Phải đấy, gió thổi làm tôi lạnh hết cả sống lưng.” Tâm trạng tôi trở nên nặng nề.

“Mọi người cẩn thận một chút, tôi luôn cảm thấy phía trước có nguy hiểm tiềm ẩn.” “Rõ rồi!” Vương Bàn Tử oang oang nói.

Hai mươi phút sau, chúng tôi tới ngôi làng đó.

Ngôi làng vô cùng hoang tàn, cỏ dại mọc đầy.

Nhìn bộ dạng này chắc đã mấy năm không có người ở rồi.

Chương 844

“Đây chẳng phải làng hoang sao?

Tiểu Ca để lại ký hiệu ở đây á?” Vương Bàn Tử không hiểu.

Tại sao Tiểu Ca lại để lại ký hiệu ở làng hoang chứ.

“Ai mà biết được?” Tôi bất lực nhún vai.

“Cứ xem tình hình đã!

Nhớ là phải cẩn thận, tôi thấy nơi này không đơn giản đâu.” Tôi luôn cảm thấy bất an, linh tính mách bảo trong làng hoang này có thể tồn tại những nguy hiểm không lường trước được.

Lúc này mấy người chúng tôi vẫn chưa vào hẳn trong làng.

Đêm nay trăng tuy tròn, trời không mây nhưng trên đỉnh đầu ngôi làng có một đám mây đen tụ lại mãi không tan.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn trời rồi đột nhiên ngân nga một khúc nhạc, mà cái giọng hát đó nghe còn thảm hơn cả tiếng khóc.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh chịu không nổi liền thốt lên: “Bàn Tử đừng hát nữa được không, nghe còn chán hơn cả tôi khóc đấy.” “Xùy, biết cái gì mà nói, tôi đang tận hưởng cuộc sống đấy, tận hưởng cuộc sống hiểu không.” Vương Bàn Tử đáp lại.

Đúng lúc đó Hạo Thiên Chân liếc mắt sang phía bên kia, sắc mặt bỗng trở nên kinh hoàng.

“Bàn...

Bàn Tử, phía sau!” Vương Bàn Tử cười híp mắt vẫy tay: “Phía sau tôi có cái gì?

Ma à?” “Bàn Tử chạy mau!” Lúc này phía sau Vương Bàn Tử xuất

hiện một sinh vật mặc quan phục nhà Thanh, khuôn mặt trắng bệch, nhe nanh múa vuốt đang đứng đó.

"Đoàng!" Tiếng súng vang lên, sinh vật bí ẩn phía sau Vương Bàn Tử ngã rạp xuống đất không nhúc nhích.

Vương Bàn Tử quay người lại mới nhìn thấy sinh vật vừa nằm dưới chân mình.

"Tê!" "Mẹ nó, cương thi à?" Chỉ thấy cái xác nằm dưới đất có hình thù y hệt cương thi trong phim ảnh.

"Bàn Tử, vừa nãy suýt nữa thì bị cương thi cắn chết rồi đấy." Hạo Thiên Chân gắt gỏng nói.

"Cậu em cẩn thận!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng rồi dứt khoát rút súng.

"Đoàng!" Một viên đạn sượt qua tai Hạo Thiên Chân.

"Phịch!" Một cái xác khác đổ rạp xuống.

"Lại là cương thi!" Lạ thật, sao làng hoang này lại có cương thi nhỉ?

Điều này khiến ba người chúng tôi vô cùng khó hiểu.

"Bố Phương, Bàn Tử, làng hoang này có vẻ biến thành làng cương thi rồi!" Hạo Thiên Chân trầm giọng nói.

"Không đúng, tôi ngửi thấy mùi mộ phần trên những xác chết này." Trực giác mách bảo tôi, làng hoang này chắc chắn có liên quan mật thiết tới lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Tương truyền năm xưa Tần Thủy Hoàng đã chỉ định một ngôi làng nhỏ quanh Ly Sơn làm người giữ mộ.

Ngôi làng này có lẽ chính là nơi đó.

“Mấy con cương thi này dùng đạn có thể tiêu diệt được!” “Đi thôi Bàn Tử, chúng ta vào làng xem sao, tôi muốn xem ngôi làng này rốt cuộc có phải là làng cương thi không.” Cùng lắm thì chiến thôi.

Ba người chúng tôi cầm vũ khí nóng, vai kề vai tiến vào làng.

Đêm nay chắc chắn là một đêm không bình lặng.

Vừa bước chân vào làng, từ những căn nhà nát xung quanh lập tức có mấy con cương thi lao ra.

“Hắc hắc, Bàn gia tôi đợi các ngươi mãi!” “Đoàng đoàng đoàng!” Vũ khí nóng trong tay quét tới tấp.

Những con cương thi đang lao tới lập tức đổ rạp xuống đất, không còn động tĩnh.

“Mẹ nó, đúng là làng cương thi thật rồi, sao mà lắm thế!” ...

Tiếp tục đi sâu vào trong, số cương thi chết dưới súng của ba chúng tôi ít nhất cũng phải hai mươi con.

Vương Bàn Tử lúc này cảm thấy vô cùng hưng phấn.

“Mẹ nó, cái này còn kích thích hơn cả bắn CS nữa!” Lũ cương thi kia, chết dưới họng súng của Bàn gia đi.

“Đát đát đát!” Trong làng liên tục vang lên tiếng súng.

Chương 845

Lúc này ở phía ngoài làng, có mấy kẻ lén lút đang quan sát tình hình bên trong.

"Đại ca, mấy thằng nhóc kia có súng, chúng ta chơi lại được không?

Một phát súng là mình tiêu đời đấy!" "Xem ra Chu lão đại làm đúng rồi, không đụng vào nhóm người đó, chắc chắn là ông ta biết chúng có súng." Chu lão đại mà tên này nhắc tới chính là gã đã định cướp chúng tôi ở quán nông gia nhạc.

"Đại ca, chúng ta có ra tay không, mấy đứa kia là mồi béo đấy?" "Chát!" Tên đại ca nghe đàn em nói vậy liền tát thẳng vào mặt nó một cái.

"Mẹ mày ngu à, chúng nó có súng, mày định lấy cái gì mà chiến!" "Dạ dạ, đại ca em hiểu rồi!" "Đi thôi, bọn này không đụng vào được đâu!" Tên đại ca dẫn đám đàn em nghe tiếng súng trong làng mà sợ mất mật, lập tức chọn cách chuồn lẹ.

Trong làng, tiếng súng vẫn chưa dứt.

"Mẹ kiếp, sao mà nhiều cương thi thế không biết, Tiểu Ca chẳng để lại tin nhắn gì, may mà Bàn gia tôi mang theo đồ chơi, không thì hôm nay bỏ mạng ở đây rồi." Vương Bàn Tử vừa nổ súng vừa chửi rủa Tiểu Ca.

"Thôi đi, chắc là Tiểu Ca có thông tin quan trọng muốn gửi cho chúng ta thôi." Hạo Thiên Chân nhìn không nổi nữa, khuyên can Bàn Tử.

"Được rồi, không nói nữa, giải quyết lũ cương thi này trước đã

rồi tìm manh mối Tiểu Ca để lại." Sau một tiếng chiến đấu, ngôi làng cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Tôi liếc nhìn đống xác chết dưới đất rồi nói: "Cương thi chắc là bị tiêu diệt gần hết rồi, chúng ta chia nhau ra tìm manh mối Tiểu Ca để lại đi." "Mọi người cẩn thận, mười phút sau tập hợp ở chỗ này." "Được rồi, biết rồi, Bố Phương tôi thấy cậu còn lải nhải hơn cả ông già tôi đấy!" Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt rồi cầm súng rời đi.

Hạo Thiên Chân cũng chọn một hướng khác.

Ba người chúng tôi cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, sợ rằng lát nữa sẽ có con cương thi nào đó nhảy ra từ phía sau.

"Chậc chậc!" "Nhìn cái làng này chắc đã bị bỏ hoang khoảng năm năm rồi, không thấy dấu vết của con người!" Tôi đi một vòng nhưng không thấy dấu vết nào của Tiểu Ca nên bắt đầu quay lại.

Khi về tới điểm hẹn, tôi thấy Hạo Thiên Chân cũng đã quay về, nhưng không thấy bóng dáng Vương Bàn Tử.

"Thiên Chân, Bàn Tử chưa về à?" "Chưa!" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Tôi cũng vừa mới về thôi!" Đợi thêm khoảng mười phút nữa vẫn không thấy tăm hơi Vương Bàn Tử đâu.

E rằng lúc này lão đã gặp chuyện.

"Hỏng rồi, chắc Bàn Tử gặp chuyện rồi, sao không nghe thấy tiếng súng nhỉ!" Đợi thêm mười phút nữa mà vẫn im hơi lặng tiếng, tôi và Hạo Thiên Chân biết chắc Vương Bàn Tử đã gặp rắc rối lớn.

Có thể là gặp phải loại cương thi đao thương bất nhập, hoặc một sinh vật bí ẩn nào đó.

"Thiên Chân, đi, chúng ta đi tìm Bàn Tử, anh ta không được phép có chuyện gì!" Hạo Thiên Chân cũng ý thức được mức độ nghiêm

trọng, gật đầu lia lịa rồi bám sát sau lưng tôi.

Trăng thanh gió mát, ngôi làng bỏ hoang lâu ngày lúc này hiện lên vẻ âm u rợn người. ...

Trên con đường nhỏ rộng rãi ở nông thôn, một bóng người đang nằm vật ra giữa đường.

Cái bóng đó không ai khác chính là Vương Bàn Tử.

Tôi và Hạo Thiên Chân đi không xa thì phát hiện ra lão.

Hạo Thiên Chân thấy vậy liền lao lên, đỡ Vương Bàn Tử dậy rồi vỗ vỗ vào mặt lão.

"Bàn Tử, Bàn Tử, mau tỉnh lại đi!" Gọi mấy tiếng mà Vương Bàn Tử vẫn không có phản ứng gì.

"Để tôi." Tôi ra hiệu cho Hạo Thiên Chân tránh ra.

Tôi đứng trước mặt Vương Bàn Tử, giơ tay lên.

"Hô!" Một cái tát thẳng tay giáng vào mặt lão.

"Chát!" Một tiếng động giòn giã vang lên.

Trên má Vương Bàn Tử hiện rõ dấu bàn tay.

"Ưm..." Vương Bàn Tử mơ màng tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là xoa xoa gò má.

"Tê!" "Sao mà đau thế này?

Cậu em xem giúp tôi xem có bị sưng không?" Nghe vậy, khóe miệng tôi khẽ giật giật, thói quen liếc mắt nhìn sang hướng khác.

Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử tỉnh lại thì mừng rỡ không thôi.

"Bàn Tử, thế nào rồi, có chỗ nào không thoải mái không?" "Vừa nãy xảy ra chuyện gì?

Sao lại nằm ở đây?" Vương Bàn Tử nỗ lực hồi tưởng.

"Tôi nhớ là hình như tôi ngửi thấy một mùi hương thanh khiết, tôi liền lần theo mùi hương đó đi tìm." "Sau đó...

Chương 846

tôi ngất luôn!" Mùi hương?

Tôi hít hà thử nhưng không thấy mùi gì.

Hạo Thiên Chân cũng hít thử.

"Làm gì có mùi hương nào!" Vương Bàn Tử nghe vậy liền bật dậy khỏi mặt đất.

"Không thể nào!" Lão chỉ về một hướng: "Vừa nãy cái mùi đó tỏa ra từ hướng kia kìa." Tôi liếc nhìn hướng Vương Bàn Tử chỉ rồi nói: "Đi, qua đó xem sao!" Một lúc sau, cả ba đi về hướng đó.

Nơi Vương Bàn Tử chỉ có một cây hòe cổ thụ khổng lồ, dưới đất đầy lá khô.

Dưới tán cây tối đen như mực, giơ bàn tay không thấy năm ngón.

"Tê!" Đứng dưới gốc cây, có thể cảm nhận rõ ràng từng cơn gió âm u lạnh thấu xương.

"Mẹ ơi, sao mà lạnh thế này!" Vương Bàn Tử rùng mình một cái.

Đúng lúc đó, mùi hương kia lại tỏa ra.

"Bố Phương, Bàn Tử, mùi hương kìa!" Hạo Thiên Chân đột nhiên kêu lên kinh hãi.

Tôi xác định hướng của mùi hương rồi lập tức nói: "Hướng kia!" Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bám sát sau lưng tôi.

"Thiên Chân, Bàn Tử, bịt mũi lại, mùi hương này có vẻ là mê hương!" Tôi nhắc nhở.

Tôi tò mò không biết ai lại thả mê hương ở một ngôi làng bỏ hoang năm năm trời thế này.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng vội bịt mũi lại.

Chạy được khoảng hai trăm mét thì tôi đột ngột dừng bước.

"Mau dừng lại, phía trước có ánh lửa!" Chỉ thấy cách đó khoảng tám mươi mét, trong một gian nhà nát có ánh lửa bập bùng.

"Mẹ kiếp, để Bàn gia tôi xem kẻ nào dám hạ mê hương tôi!" Vương Bàn Tử lập tức bước tới.

Tôi cũng sải bước theo sau.

Trước gian nhà nát, qua khe hở có thể thấy bên trong đống lửa đang cháy.

Một người quần áo rách rưới, tóc tai bù xù không rõ mặt mũi đang co rùm người ngồi bên đống lửa.

Trong đống lửa đang đốt một loại thực vật không tên.

"Người lang thang sao?" Chúng tôi buông lỏng cảnh giác, từ từ bước vào.

Người trong nhà thấy ba chúng tôi bước vào thì khẽ ngẩng đầu.

Lúc này tôi mới nhìn rõ dung mạo, hóa ra là một bà lão.

Bà lão khoảng hơn sáu mươi tuổi.

"Mấy đứa trẻ này làm gì ở đây?" Bà lão mở lời hỏi.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, Hạo Thiên Chân khẽ mỉm cười: "Bà ơi, cho cháu hỏi ngôi làng này rốt cuộc là sao ạ?" Ngôi làng này khá lớn, xung quanh đất đai màu mỡ, lẽ ra phải có người sinh sống đời đời kiếp kiếp, không thể nào lại bỏ hoang như thế này.

Bà lão đánh giá ba người chúng tôi một lượt rồi thở dài thườn thượt.

“Ai, đều tại mấy đứa trẻ không hiểu chuyện, mới làm cho nơi tổ tiên chúng tôi sinh sống biến thành thế này.” “Mấy con quái vật bên ngoài kia là từ nơi khác tới, do con cháu tôi rước về đấy.” Tôi trầm tư một lúc rồi hỏi: “Bà ơi, cho cháu hỏi tổ tiên bà có phải là người giữ mộ do Thủy Hoàng Đế chỉ định không, và có phải con cháu bà đã động vào lăng mộ của ông ấy?” “Nên ngôi làng mới biến thành thế này phải không ạ?” Bà lão nghe xong lời tôi nói thì hơi chấn động, ngẩng đầu nhìn tôi rồi từ tốn hỏi: “Chàng trai, sao cậu biết?” “Cháu đoán thôi!” Tôi buột miệng nói: “Nếu đã là người giữ mộ cho Thủy Hoàng Đế, thì tổ tiên chắc chắn đã bị hạ một lời nguyền chết chóc.” “Chỉ cần con cháu động lòng tham với lăng mộ thì làng sẽ gặp họa diệt vong.” Nghe tôi nói vậy, bà lão bất lực lắc đầu.

“Tổ huấn tổ tiên để lại mà con cháu không tuân theo, đều là thiên ý cả!” Tôi có tra cứu qua một số tài liệu, trong đó ghi lại rằng năm xưa Tần Thủy Hoàng vì không muốn lăng mộ bị xâm phạm nên đã chỉ định ngôi làng gần đó làm người giữ mộ.

Nhưng đồng thời cũng hạ một lời nguyền: bất kể con cháu nào lấy đi bất cứ thứ gì trong lăng mộ, cả làng sẽ gặp họa diệt vong.

“Bà ơi, mọi người ở đây đi đâu hết rồi ạ?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Từ sau chuyện xảy ra năm năm trước, người trong làng đều chạy lên thành phố hết rồi, giờ cả ngôi làng rộng lớn chỉ còn mình tôi thôi.” “Đúng rồi bà ơi, trước đây có một chàng trai trẻ đeo một thanh kiếm, trông rất lạnh lùng đi qua đây không ạ?” Vương Bàn Tử hỏi.

Bà lão suy nghĩ kỹ rồi đáp: “Có, cách đây hai ngày có một cậu thanh niên kỳ lạ đưa cho tôi một tờ giấy, dặn rằng mấy ngày sau sẽ có người tới tìm và bảo tôi đưa cho họ.” “Đâu ạ, bà đưa cho cháu xem với!” Hạo Thiên Chân nói.

Tờ giấy đó chắc chắn là do Tiểu Ca để lại.

Bà lão lục lọi một hồi rồi lấy ra một tờ giấy và một cuốn trục thần bí.

"Xem thử đi!" Hạo Thiên Chân nhận lấy tờ giấy và cuốn trục.

Chương 847

Trên tờ giấy chỉ vỏn vẹn hai chữ "Ly Sơn"!

Còn trên cuốn trục thần bí đầy rẫy những phù văn và một ít chữ Tiểu Triện thời Tần.

"Tiểu Ca chỉ để lại hai chữ Ly Sơn là có ý gì nhỉ, lại còn có cái cuốn trục này nữa!" Vương Bàn Tử không hiểu hỏi.

"Chưa biết được, nhưng cuốn trục này chắc chắn sẽ có ích cho chúng ta!" Hạo Thiên Chân kết luận.

"Bà ơi, sao bà không chịu chuyển đi nơi khác, bên ngoài toàn quái vật khát máu thôi!" Tôi hỏi.

Bà lão lắc đầu: "Đây là nơi tôi sinh ra và lớn lên, cũng là rễ của tôi, dù có biến thành thế nào tôi cũng không thể đi được!" Tôi thấu hiểu điều đó.

"Bà ơi, mấy con quái vật khát máu đó đã bị chúng cháu tiêu diệt hết rồi, từ nay về sau bà có thể yên tâm sống ở đây rồi ạ." Vương Bàn Tử móc ra một xấp tiền mặt từ trong túi.

"Bà cầm lấy số tiền này để mua ít hạt giống hoặc đồ ăn mà dùng ạ." Bà lão kiên quyết từ chối, nhưng dưới sự khẩn khoản của Vương Bàn Tử, cuối cùng bà cũng nhận lấy.

Đúng là gã "Đồng tử tán lộc" Vương Bàn Tử này không phải hữu danh vô thực.

Sau khi tạm biệt bà lão, chúng tôi rời khỏi ngôi làng.

"Bố Phương, tiếp theo chúng ta đi đâu?" Vương Bàn Tử hỏi.

Rồi lão nhìn sang Hạo Thiên Chân: "Đúng rồi Thiên Chân, cái cuốn

trục đó ghi cái gì thế?" "Đi Ly Sơn tìm Tiểu Ca trước đã!" Ly Sơn nằm ở vùng Tần Lĩnh, đường xá vô cùng hiểm trở.

Khi nhóm ba người Bố Phương đến được ngôi làng mà Tiểu Ca để lại tin nhắn thì trời đã sập tối. "Hù hù hù!" Trong núi khá âm lạnh, từng trận âm phong không ngừng thổi qua. "Phía trước âm khí nặng quá nha!" Vương Bàn Tử cảm thán một tiếng.

Hạo Thiên Chân cũng phụ họa theo: "A, gió âm thổi làm tôi lạnh sống lưng đây này." Bố Phương tâm tình ngưng trọng: "Mọi người cẩn thận một chút, tôi luôn cảm thấy phía trước sẽ có rủi ro không lường trước được." "Được rồi!" Vương Bàn Tử la ó đáp lại.

Hai mươi phút sau, họ đã đến ngôi làng đó.

Ngôi làng vô cùng đổ nát, mặt đất đầy cỏ dại mọc um tùm.

Xem chừng đã nhiều năm không có người ở. "Không phải là một hoang thôn sao?

Liệu Tiểu Ca có để lại ký hiệu không nhỉ?" Vương Bàn Tử không hiểu tại sao Tiểu Ca lại để lại ký hiệu ở nơi hoang vu thế này. "Ai mà biết được?" Bố Phương bất lực xua tay: "Cứ xem tình hình đã!

Nhớ kỹ phải cẩn thận một chút, tôi luôn cảm thấy nơi này không đơn giản." Bố Phương luôn cảm thấy tâm thần bất ninh, có thể cảm nhận rõ ràng trong hoang thôn này tồn tại những nguy hiểm không xác định.

Lúc này mấy người vẫn chưa tiến vào trong làng.

Trăng đêm nay tuy tròn, vạn lý không mây, nhưng trên đỉnh đầu ngôi làng lại có một đoàn mây đen ngưng tụ không tan.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn bầu trời, bỗng nhiên ngân nga tiểu khúc, giọng hát nghe còn khó nghe hơn cả tiếng khóc.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nghe không nổi nữa liền mắng: "Bàn Tử, ông có thể đừng hát nữa không, hát nghe thảm hơn cả tôi khóc đấy." "Xì, cậu thì hiểu cái gì, đây là tận hưởng cuộc sống, tận hưởng cuộc sống cậu hiểu không?" Vương Bàn Tử đáp lại.

Lúc này ánh mắt Hạo Thiên Chân liếc về phía bên kia, thần tình bỗng chốc trở nên kinh khủng: "Bàn...

Bàn Tử, phía sau ông!" Vương Bàn Tử cười hì hì xua tay: "Sau lưng tôi có gì?

Ma à?" "Bàn Tử mau chạy!" Lúc này, phía sau Vương Bàn Tử đang đứng một sinh vật mặc quan phục màu xanh thời nhà Thanh, mặt mày trắng bệch, nhe răng trợn mắt. "Đoàng!" Tiếng súng vang lên, sinh vật không rõ tên phía sau Vương Bàn Tử trực tiếp đổ rạp xuống đất, không nhúc nhích nữa.

Vương Bàn Tử xoay người lại mới phát hiện ra sinh vật vừa nằm dưới chân mình. "Tê!

Mẹ nó, cương thi à?" Chỉ thấy cái xác nằm trên đất có hình dáng y hệt cương thi trong phim ảnh. "Bàn Tử, vừa nãy ông suýt chút nữa bị cương thi cắn chết đấy." Hạo Thiên Chân tức giận nói. "Tiểu đồng chí cẩn thận!" Vương Bàn Tử đại hét một tiếng rồi dứt khoát rút súng. "Đoàng!" Một viên đạn sượt qua tai Hạo Thiên Chân. "Phịch!" Một cái xác khác đột ngột ngã xuống.

Chương 848

"Lại là cương thi!" Thật kỳ lạ, sao hoang thôn này lại có cương thi?

Điểm này khiến ba người Bố Phương vô cùng khó hiểu. "Bố Phương, Bàn Tử, hoang thôn này hình như biến thành thôn cương thi rồi!" Hạo Thiên Chân trầm giọng nói. "Không đúng, tôi ngửi thấy mùi mộ khí trên người lũ cương thi này." Trực giác mách bảo Bố Phương rằng hoang thôn này chắc chắn có liên quan nhất định đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Truyền thuyết kể rằng năm xưa Tần Thủy Hoàng đã chỉ định một ngôi làng nhỏ quanh Ly Sơn làm người giữ mộ.

Ngôi làng này có lẽ chính là hậu duệ của những người giữ mộ đó. "Lũ cương thi này có thể dùng đạn tiêu diệt!

Đi thôi Bàn Tử, chúng ta vào thôn xem thử, tôi muốn xem ngôi làng này có phải thật sự là thôn cương thi hay không." Chiến thôi!

Ba người cầm vũ khí nóng, kề vai sát cánh tiến vào trong làng.

Đêm nay định sẵn là một đêm không bình thường.

Vừa mới đặt chân vào làng, từ những ngôi nhà cũ nát xung quanh lập tức có mấy con cương thi lao ra. "Hắc hắc, Bàn gia tôi đợi các ngươi đấy!

Đoàng đoàng đoàng!" Vũ khí nóng trong tay trực tiếp quét sạch.

Lũ cương thi đang lao tới đổ rạp xuống đất không còn động tĩnh. "Mẹ nó, đúng là một cái thôn cương thi, sao mà nhiều thế không biết!" Tiếp tục đi sâu vào, số cương thi chết dưới súng của ba người ít nhất cũng phải hai mươi con.

Vương Bàn Tử lúc này tâm trạng vô cùng sảng khoái: "Mẹ kiếp, đánh cái này còn kích thích hơn chơi CS ấy chứ!

Lũ cương thi kia, chết dưới họng súng của Bàn gia đi!

Đát đát đát!" Trong làng không ngừng vang lên tiếng súng.

Lúc này ở bên ngoài làng, có mấy kẻ lén lút đang quan sát tình hình bên trong. "Đại ca, mấy thằng nhóc kia có súng, chúng ta chơi lại người ta không?

Chỉ một phát là mình thăng thiên rồi!" "Xem ra Chu lão đại làm đúng rồi, không ra tay với đám người đó, chắc chắn lão biết bọn họ có súng." Đại ca trong miệng hắn chính là Chu lão đại, kẻ trước đó đã định cướp của nhóm Bố Phương ở nhà nghỉ nông thôn. "Đại ca, chúng ta có ra tay không, bọn họ là mồi ngon đấy?" "Bốp!" Đại ca nghe đàn em nói xong liền vung tay tát một cái vào mặt: "Mẹ nó, ngu à, người ta có súng, lấy gì mà chiến!

Đi, rút thôi, đám người này chúng ta không động vào được!" Nghe tiếng súng vang rền trong làng, tên đại ca cùng lũ đàn em sợ tới mức không dám nghe tiếp, lập tức chọn cách rời đi.

Bên trong làng, tiếng súng vẫn chưa dứt. "Mẹ nó chứ, nhiều cương thi quá rồi đấy, Tiểu Ca không để chúng ta tìm đường chết chứ?

Hạnh phúc là Bàn gia tôi mang theo vũ khí nóng, nếu không hôm nay bỏ mạng ở đây rồi." Vương Bàn Tử vừa nổ súng vừa lầm bầm mắng Tiểu Ca. "Được rồi, có lẽ Tiểu Ca thật sự có tin tức quan trọng muốn đưa cho chúng ta thôi." Hạo Thiên Chân không nhìn nổi nữa liền khuyên ngăn. "Được, không nói nữa, giải quyết lũ cương thi này trước đã, rồi tìm cách tìm manh mối Tiểu Ca để lại." Sau một giờ kịch chiến, ngôi làng cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Bố Phương liếc nhìn thi thể trên mặt đất rồi nói: "Cương thi chắc là bị tiêu diệt gần hết rồi, chúng ta chia nhau ra tìm manh mối Tiểu Ca để lại.

Mọi người cẩn thận hành sự, mười phút sau tập hợp tại chỗ này." "Được rồi, biết rồi, Bố Phương, tôi thấy cậu còn lải nhải hơn cả ông già nhà tôi đấy!" Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt rồi xách súng rời đi.

Hạo Thiên Chân cũng chọn một hướng khác.

Ba người cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh, sợ rằng lát nữa sẽ có một con cương thi nào đó lao ra từ phía sau. "Chậc chậc!

Xem ra ngôi làng này đã bị hoang phế khoảng năm năm rồi, không có dấu vết hoạt động của con người!" Bố Phương đi một vòng không thấy dấu vết của Tiểu Ca nên bắt đầu quay lại.

Về tới điểm hẹn tập hợp, hắn thấy Hạo Thiên Chân cũng đã về, nhưng không thấy bóng dáng Vương Bàn Tử. "Thiên Chân, Bàn Tử chưa về sao?" "Chưa!" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Tôi cũng vừa mới về thôi!" Đợi thêm khoảng mười phút nữa vẫn không thấy Vương Bàn Tử quay lại.

E rằng lúc này Vương Bàn Tử đã gặp chuyện. "Hỏng rồi, Bàn Tử chắc là xảy ra chuyện rồi, cũng không nghe thấy tiếng súng!" Đợi ròng rã hơn mười phút mà không nghe tiếng súng của Bàn Tử, Bố Phương và Hạo Thiên Chân biết rõ Bàn Tử có khả năng đã gặp chuyện, hoặc là gặp phải rắc rối lớn như loại cương thi đao thương bất nhập, hoặc là sinh vật không rõ tên nào đó.

Chương 849

"Thiên Chân, đi, tôi đi tìm Bàn Tử, tuyệt đối không thể để ông ấy xảy ra chuyện!" Hạo Thiên Chân cũng ý thức được tính nghiêm trọng, gật đầu mạnh một cái rồi bám sát sau lưng Bố Phương.

Trăng thanh gió mát, ngôi làng hoang phế lâu ngày lúc này vẻ đặc biệt âm u khủng bố.

Trên con đường nhỏ rộng rãi ở nông thôn, một bóng người đang nằm giữa đường.

Bóng người đó không phải ai khác chính là Vương Bàn Tử.

Bố Phương và Hạo Thiên Chân vừa đi không lâu đã phát hiện ra hắn.

Hạo Thiên Chân thấy vậy liền lao lên, đỡ Vương Bàn Tử dậy rồi vỗ vỗ: "Bàn Tử, Bàn Tử, mau tỉnh lại!" Gọi mấy tiếng mà Vương Bàn Tử vẫn không có động tĩnh gì. "Để tôi." Bố Phương ra hiệu cho Hạo Thiên Chân tránh ra.

Bố Phương đứng trước mặt Vương Bàn Tử, giơ tay lên. "Hù!" Một cái tát trực tiếp giáng xuống mặt Bàn Tử. "Bốp!" Một âm thanh giòn giã vang lên.

Trên mặt Vương Bàn Tử xuất hiện một dấu bàn tay rõ rệt. "Ưm!" Vương Bàn Tử mơ màng tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên là xoa má: "Tê!

Sao mà đau thế nhỉ?

Tiểu đồng chí, xem giúp tôi có sưng không?" Nghe vậy, khóe mắt Bố Phương khẽ giật giật, theo thói quen dời tầm mắt đi chỗ khác.

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử tỉnh lại thì mừng rỡ không thôi: "Bàn Tử, thế nào rồi, có chỗ nào không thoải mái không?" "Vừa nãy

xảy ra chuyện gì vậy?

Sao tôi lại nằm trên đất?" Vương Bàn Tử nỗ lực hồi tưởng: "Tôi nhớ là mình ngửi thấy một mùi hương thanh khiết, tôi liền đi theo mùi hương đó tìm kiếm.

Sau đó... tôi liền không biết gì nữa!" Mùi hương thanh khiết?

Bố Phương hít hà một chút nhưng không thấy mùi gì.

Hạo Thiên Chân cũng ngửi thử: "Làm gì có mùi hương nào!" Vương Bàn Tử nghe vậy liền bật dậy: "Không thể nào!" Hắn chỉ về một hướng: "Vừa nãy mùi hương đó truyền ra từ phía kia." Bố Phương liếc nhìn nơi Bàn Tử chỉ rồi nói: "Đi, tôi qua đó xem sao!" Một lát sau, ba người đi về phía đó.

Nơi Vương Bàn Tử chỉ có một cây hòe khổng lồ, mặt đất đầy lá khô.

Dưới gốc cây tối đen như mực, giơ tay không thấy năm ngón. "Tê!" Đứng dưới gốc cây có thể cảm nhận rõ ràng gió âm lạnh buốt thấu xương. "Ái chà, sao ở đây lạnh thế!" Vương Bàn Tử rùng mình một cái.

Lúc này mùi hương thanh khiết kia lại truyền tới. "Bố Phương, Bàn Tử, có mùi hương!" Hạo Thiên Chân đột nhiên kinh hô.

Bố Phương xác định hướng mùi hương liền nói: "Phía bên kia!" Dứt lời, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bám sát sau lưng Bố Phương. "Thiên Chân, Bàn Tử, bịt mũi miệng lại, mùi hương này giống như mê hương vậy!" Bố Phương nhắc nhở.

Hắn tò mò không biết ngôi làng bỏ hoang năm năm này ai lại phóng ra mê hương.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng đều bịt mũi miệng lại.

Chạy được khoảng hai trăm mét, Bố Phương bỗng dừng bước: "Mau dừng lại, phía trước có ánh lửa!" Chỉ thấy phía trước cách đó tám mươi mét, trong một ngôi nhà nhỏ đổ nát có ánh lửa lập lòe. "Mẹ kiếp, để Bàn gia tôi xem kẻ nào dám hạ mê hương với tôi!" Vương Bàn Tử trực tiếp xông lên phía trước.

Bố Phương cũng bước tới.

Trước ngôi nhà nhỏ đổ nát, qua kẽ hở có thể thấy bên trong đống lửa đang cháy.

Một người quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù không rõ mặt mũi đang co rúm người ngồi trước đống lửa.

Trong đống lửa đang đốt một loại thực vật không tên. "Người lang thang?" Nhóm Bố Phương hạ thấp cảnh giác, từ từ bước vào.

Người bên trong thấy ba người tiến vào thì khẽ ngẩng đầu.

Chương 850

Bố Phương mới nhìn rõ dung mạo, hóa ra là một bà lão.

Bà lão khoảng hơn sáu mươi tuổi. "Mấy cậu thanh niên này làm gì thế?" Bà lão mở lời hỏi.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, sau đó Hạo Thiên Chân khẽ mỉm cười: "Lão nhân gia, cho hỏi ngôi làng này rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Ngôi làng này khá lớn, xung quanh đều là đất đai màu mỡ, sinh sống mấy đời ở đây căn bản không thể nào rời đi được.

Bà lão đánh giá ba người một lượt rồi thở dài một tiếng: "Ai, đều tại mấy đứa hậu sinh không hiểu chuyện, mới làm cho nơi tổ tiên sinh tồn biến thành nông nỗi này.

Những quái vật bên ngoài kia là từ nơi khác đến, do hậu sinh nhà tôi trêu chọc mang về đấy." Bố Phương trầm tư một lát rồi hỏi: "Lão nhân gia, cho hỏi tổ tiên bà có phải là người giữ mộ được Thủy Hoàng đế chỉ định không, và mấy đứa hậu bối kia đã ra tay với lăng mộ Thủy Hoàng nên ngôi làng mới biến thành thế này phải không?" Bà lão nghe xong lời Bố Phương thì hơi chấn kinh, ngẩng đầu nhìn hắn rồi chậm rãi hỏi: "Cậu thanh niên, sao cậu biết?" "Đoán thôi!" Bố Phương tùy tiện đáp: "Nếu đã là người giữ mộ của Thủy Hoàng đế thì tổ tiên chắc chắn bị hạ lời nguyền chết chóc.

Chỉ cần có ý đồ xấu với lăng mộ Thủy Hoàng thì chắc chắn sẽ chiêu mời tai họa diệt môn cho ngôi làng." Nghe Bố Phương nói, bà lão bất lực lắc đầu: "Tổ tiên để lại tổ huấn mà hậu bối không tuân theo, đều là thiên ý cả!" Bố Phương từng tra cứu tài liệu, trong đó ghi chép rằng lúc đó Tần Thủy Hoàng vì không muốn lăng mộ bị đào trộm nên đã chỉ định làng lân cận làm người giữ mộ, nhưng cũng hạ một

lời nguyền: Hễ hậu bối lấy bất kỳ thứ gì trong lăng mộ, cả làng sẽ gặp họa diệt vong. "Lão nhân gia, mọi người trong làng đi đâu hết rồi?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Từ khi xảy ra chuyện đó năm năm trước, người trong làng đều chạy lên thành phố hết, giờ ngôi làng rộng lớn này chỉ còn lại mình lão già này thôi." "Đúng rồi lão nhân gia, trước đó có một thanh niên trên lưng đeo một thanh kiếm, dáng vẻ lạnh lùng đi ngang qua đây không ạ?" Vương Bàn Tử hỏi.

Bà lão nhớ lại kỹ càng: "Có, hai ngày trước có một thanh niên kỳ lạ đưa cho lão một tờ giấy, bảo rằng mấy ngày sau sẽ có người tìm đến và đưa cho người đó." "Ở đâu ạ, lão nhân gia mau lấy ra cho chúng cháu xem!" Hạo Thiên Chân nói.

Tờ giấy chắc chắn là do Tiểu Ca để lại.

Bà lão lục lọi một hồi rồi lấy ra một tờ giấy và một quyển trục. "Xem thử nào!" Hạo Thiên Chân nhận lấy tờ giấy và quyển trục đó.

Trên tờ giấy chỉ viết vẻn vẹn hai chữ "Ly Sơn"!

Trên quyển trục thì dày đặc phù văn và một ít chữ Tiểu Triện thời Tần. "Tiểu Ca chỉ để lại hai chữ Ly Sơn là có ý gì chứ, lại còn có quyển trục này nữa!" Vương Bàn Tử không hiểu hỏi. "Không biết, dù sao quyển sách này chắc chắn có ích cho chúng ta!" Hạo Thiên Chân kết luận. "Lão nhân gia, sao bà lại không muốn dời đi, bên ngoài đều là lũ quái vật khát máu đó!" Bố Phương hỏi.

Bà lão lắc đầu: "Đây là nơi lão lớn lên, cũng là gốc rễ của lão, dù biến thành thế nào lão cũng không thể đi!" Bố Phương thấu hiểu: "Lão nhân gia, lũ quái vật khát máu đó đã bị chúng cháu tiêu diệt hết rồi, từ hôm nay bà có thể yên tâm sinh sống ở đây." Vương Bàn Tử rút ra một xấp tiền mặt từ trong túi: "Lão nhân gia, số tiền này bà cầm lấy để mua ít cây giống hoặc đồ ăn về trồng." Bà lão trực tiếp từ chối nhận tiền, nhưng dưới sự khẩn nài của Vương Bàn Tử, bà cuối cùng

cũng nhận lấy.

Dù sao "Tán tài đồng tử" Vương Bàn Tử không phải là danh hão.

Sau khi từ biệt bà lão, nhóm Bố Phương rời khỏi làng. "Bố Phương, tiếp theo chúng ta đi đâu?" Vương Bàn Tử hỏi, rồi nhìn sang Hạo Thiên Chân: "Đúng rồi Thiên Chân, cái quyển trục kia ghi chép gì thế?" "Trước tiên đến Ly Sơn tìm Tiểu Ca!" Tận dụng bóng đêm đi suốt một đêm, ba người Bố Phương, Bàn Tử, Thiên Chân cuối cùng cũng đến được chân núi Ly Sơn.

Ly Sơn vì có lăng mộ Tần Thủy Hoàng nên từ mười mấy năm trước đã được khai phá thành khu du lịch.

Lúc này trời còn sớm, trên núi chưa có du khách, nếu không nhìn thấy bộ dạng của nhóm Bố Phương tuyệt đối sẽ kinh động.

Lăng Tần Thủy Hoàng là lăng viên hoàng đế đầu tiên trong lịch sử, được xây dựng theo nguyên tắc "Sự tử như sự sinh", mô phỏng theo bố cục kinh đô Hàm Dương, đại thể có hình chữ "Hồi".

Lấy phong thổ làm hạt nhân, lăng Tần Thủy Hoàng có hai vòng thành nội ngoại, bốn phía thành thiết lập môn khuyết cao lớn, hình chế là "tam xuất khuyết" thuộc về lễ tiết của Thiên tử, là nơi đế quốc ban bố pháp lệnh chính giáo.

Những môn khuyết và quần thể kiến trúc tẩm điện hùng vĩ, cùng với hơn sáu trăm ngôi mộ bồi táng, hố bồi táng đã cấu thành hình thái hoàn chỉnh của lăng Tần Thủy Hoàng trên mặt đất, mô phỏng lại cung điện và bố cục đô thành Hàm Dương của nhà Tần.

Toàn bộ lăng viên có thể chia thành bốn tầng, tức địa cung là bộ phận hạt nhân, sau đó lần lượt là nội thành, ngoại thành và bên ngoài ngoại thành, các tầng thứ phân minh.

Địa cung nằm dưới gò đất phong thổ ở phần nam nội thành, tương

đương với "Cung thành" khi Tần Thủy Hoàng còn sống.

Bố cục lăng viên vô cùng phức tạp, gồm hai vòng thành hình chữ nhật dài nối tiếp nam bắc.

Ở giữa nội thành phát hiện một bức tường ngăn cách đông tây, chia nội thành làm hai phần nam bắc.

Gò phong thổ cao lớn nằm ở nửa phía nam nội thành, là trung tâm của toàn bộ lăng viên.

Kiến trúc trên mặt đất tập trung ở phía bắc phong thổ, các hố bồi táng phân bố ở hai phía đông tây của gò.

Hình thành một lăng viên đế vương lấy địa cung và phong thổ làm trung tâm, bố cục hợp lý, hình chế quy phạm.

Địa cung dưới gò phong thổ có hình vuông, mọi kiến trúc của lăng Tần đều lấy địa cung làm trung tâm.

Khảo cổ phát hiện diện tích địa cung khoảng mười tám vạn mét vuông, điểm trung tâm sâu khoảng ba mươi mét.

Đây là nơi đặt quan quách và các vật tùy táng, là hạt nhân của kiến trúc lăng mộ.

Chương 851

Sau khi Tần Thủy Hoàng qua đời, lăng viên vẫn chưa hoàn thành, Tần Nhị Thế Hồ Hợi lên ngôi lại tiếp tục tu tạo ròng rã một năm.

Số lượng người xây dựng lăng viên càng kinh người, tổng cộng trưng tập bảy mươi hai vạn nhân lực, lúc cao điểm huy động tới gần tám mươi vạn người.

Có thể thấy quy mô của lăng Tần Thủy Hoàng to lớn đến nhường nào.

Hạo Thiên Chân cầm quyển trục Tiểu Ca để lại nói: "Dựa theo chỉ dẫn trên quyển trục, có một đường hầm do công nhân xây lăng năm xưa bí mật đào trộm, ở ngay gần đây!" "Đường hầm có thể vào địa cung!" "Tốt quá, chúng ta sắp xuống mộ Tần Thủy Hoàng rồi, kích động quá!" Vương Bàn Tử xoa xoa bàn tay, dáng vẻ vô cùng phấn khích. "Chúng ta chia nhau ra tìm, đường hầm đó nằm trong phạm vi hai trăm mét quanh đây!" Hạo Thiên Chân nói.

Tiếp theo ba người chia nhau hành động.

Bố Phương chọn đi về phía sườn núi, vì hắn biết gò phong thổ lăng Tần rất cao, vị trí sườn núi rất thích hợp để đào hầm vào bên trong.

Năm phút sau, Bố Phương đến vị trí sườn núi.

Nơi này toàn là vách đá dựng đứng, chỉ có không quá năm khoảng đất trống, trên đất trống mọc đầy cỏ dại.

Lúc này phía trước có một tảng đá khổng lồ chắn đường Bố Phương.

Hắn nhảy lên tảng đá, nhìn xuống dưới.

Không ngờ dưới chân hắn lại có một cái hố đường kính khoảng năm mươi cm bị cỏ dại che lấp. "Ở đây đúng là một nơi phong cảnh không tệ!" Bố Phương định bước đi thì vô tình đá trúng một hòn đá, hòn đá biến mất trong bụi cỏ. "Biến đâu rồi?" Bố Phương tò mò ngồi xuống, từ từ gạt bụi cỏ ra.

Cái hố có đường kính khoảng năm mươi cm xuất hiện trước mắt.

Bên trong hố tối đen như mực, không cách nào nhìn rõ tình hình bên trong.

Bố Phương nhặt một hòn đá ném xuống. "Cộc cộc cộc!" Tiếng hòn đá va chạm vang vọng hồi lâu. "Có lẽ đây chính là đường hầm mà Hạo Thiên Chân nói?" Bố Phương thầm nghĩ.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liên lạc với Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử tập hợp.

Vương Bàn Tử chỉ vào miệng hố nói: "Không phải là một cái hang thỏ sao?

Có thể là đường hầm được à?" Hạo Thiên Chân khẽ nhíu mày: "Không đúng, không phải thỏ đào, nhìn giống người đào hơn!" "Không!" Vương Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân: "Làm sao cậu nhìn ra là người đào, Bàn gia tôi chả thấy thế!" "Phía dưới có lẽ là đường hầm dẫn vào địa cung rồi!" Bố Phương khẳng định chắc nịch rằng đây là đường hầm thoát thân do thợ xây lăng để lại. "Vậy chúng ta xuống xem thử thôi!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Bố Phương đã trực tiếp nhảy xuống.

Hạo Thiên Chân bám sát theo sau. "Xuống cũng không thèm chào một tiếng, miệng hố bé thế này làm khó Bàn gia tôi quá!" Vương Bàn Tử nghiến răng, chậm rãi chui vào trong hang. "Rào rào!

Rào rào!" Đất tơi xốp không chịu nổi trọng lượng của Bàn Tử, cả

người hắn trực tiếp trượt nhanh xuống dưới.

Mấy chục giây sau... "Bịch!" Một tiếng động trầm đục vang lên. "Ái chà chà!

Cái lưng già của tôi, đau chết mất thôi!" Bố Phương và Hạo Thiên Chân nhìn tình cảnh trước mắt.

Đây là một đoạn dũng đạo (đường hầm mộ) đổ nát, xem chừng vẫn chưa được xây dựng hoàn thiện. "Bàn Tử, đã bảo ông giảm béo sớm đi mà, nhìn xem cả người toàn mỡ, xuống mộ khó khăn chưa!" Hạo Thiên Chân đả kích.

Vương Bàn Tử đứng dậy, nhìn ngó một hồi rồi hỏi: "Chúng ta đã vào đến vị trí địa cung Thủy Hoàng chưa?" "Làm gì có chuyện dễ dàng như thế, chỗ chúng ta đang đứng chắc chỉ là ngoại vi địa cung thôi, đi theo con đường này chắc sẽ biết cách vào địa cung!" Bố Phương trả lời. "Vậy chờ gì nữa, mau hành động thôi!" Vương Bàn Tử như được tiêm máu gà, trực tiếp vọt lên trước mặt hai người: "Lần này vẫn do Bàn gia tôi mở đường, đi thôi!" Cũng không biết đường hầm này dài bao nhiêu, ba người đi khoảng năm phút vẫn chưa thấy điểm cuối, càng không thấy lối vào địa cung.

Ngược lại, hai bên đường hầm rải rác không ít minh khí, ví dụ như chén rượu, bình rượu. "Mẹ kiếp, Tần Thủy Hoàng là sâu rượu à, sao mà nhiều chén với bình rượu thế này!" Vương Bàn Tử la ó.

Chương 852

"Những minh khí này chắc là do những người thợ xây dựng để lại." Hạo Thiên Chân quan sát một hồi rồi kết luận.

Nhưng minh khí rải rác rất không quy củ, khiến người ta thấy như thể chúng bị vứt bỏ tùy tiện khi đang hoảng loạn. "Thiên Chân, cậu không thấy vị trí đặt những minh khí này rất kỳ lạ sao?" Bố Phương vừa nói, Hạo Thiên Chân cũng lập tức thông suốt.

Sau khi quan sát kỹ lại, anh nói: "Đúng, minh khí không phải được bài trí, mà giống như bị người ta vứt xuống." "Đi, chúng ta lên phía trước xem sao!" Hạo Thiên Chân nhìn những minh khí trên mặt đất rồi lẩm bẩm: "Cũng không biết trong này năm xưa đã xảy ra chuyện gì!" Càng đi vào sâu, dũng đạo càng hoàn chỉnh hơn. "Sột soạt sột soạt!" Đột nhiên trong góc tối truyền đến tiếng động.

Ba người Bố Phương lập tức nhìn qua. "Bà nội nó chứ kẻ nào, ra đây cho Bàn gia!" Vương Bàn Tử đột nhiên quát thấp một tiếng, sau đó lập tức chạy về phía phát ra âm thanh: "Để Bàn gia xem thứ gì đang giả thần giả quỷ!" Ánh đèn pin chiếu tới, một sinh vật giống gà xuất hiện trước mắt. "A.

Tiểu đồng chí, Bố Phương, hai người xem kìa, cái gì vậy?" Vương Bàn Tử không hiểu.

Chỉ thấy một sinh vật giống gà, có mào đỏ lớn, lông trên thân giao thoa năm màu, lông đuôi có màu tím. "Hai người xem có nhận ra cái thứ gà không ra gà chim không ra chim này không." Bố Phương liếc nhìn, thoáng chốc giật mình: "Mẹ kiếp!

Nộ Tình Kê!" Nhưng đây là Nộ Tình Kê cơ đấy.

Nộ Tình Kê là bảo bối quý giá nhường nào, trong lòng Bố Phương

vô cùng rõ ràng.

Nộ Tình Kê chính là Phượng Minh Nộ Tình Kê, là khắc tinh của Ngũ Độc, đặc sản của vùng Nộ Tình huyện Tương Tây, là loại gà trống lớn chuyên dùng để đối phó với độc trùng, bọ cạp, rết trong mộ.

Nguyên mẫu Nộ Tình Kê ở Tương Tây quả thật có tồn tại, từ xưa ở những nơi sương mù mê chướng đều có kỳ vật này.

Nguyên là do phường rượu gia truyền ở Tương Tây nuôi dưỡng, phường rượu chế men chọn dùng bạch chỉ, đương quy cùng mấy chục vị trung dược quý giá, bã rượu thừa thông qua lên men lần nữa để nuôi gia cầm.

Gà của phường rượu nuôi có thể hình to lớn, được nuôi bằng trung dược nên mào đỏ tươi như máu, lông phân năm sắc, dưới ánh mặt trời toàn thân tỏa ra hào quang rực rỡ, tiếng gáy vang dội, móng vuốt sắc bén vô cùng, mắt đỏ không sợ hãi.

Nó báo hiệu trời sáng, nơi nó đi qua Ngũ Độc đều phải tháo chạy.

Tương truyền các thầy cản thi trước khi vào núi tất phải cầu lấy máu mào của loại gà này.

Đây là lựa chọn hàng đầu cho các buổi tế tự dân gian ở Tương Tây, sau này do nhiều xưởng rượu đóng cửa nên mới không thấy nhiều nữa.

Điều này hoàn toàn trùng khớp với loại gà trống lớn chuyên đối phó bọ cạp, độc trùng, rết trong mộ được miêu tả trong Ma Thổi Đèn.

Gà tên là "Nộ Tình", gà vàng báo hiệu trời sáng mang ý nghĩa phân định âm dương hắc bạch, Nộ Tình Kê vươn cổ cất tiếng gáy có thể phá tan yêu khí, độc sương, càng có thể khu trừ quỷ mị.

Nếu là gà phàm cầm, mí mắt nó sinh ở dưới mắt, nhưng kẻ có mí mắt ở trên chính là "Phượng Hoàng", tuy cũng mang danh gà nhưng

tuyệt đối không thể coi là gà thường.

Con gà trống lớn này sớm đã mổ nát thân bọ cạp, móng vàng xé rách khe hở giáp bọ cạp, khiến vua bọ cạp Hắc Tỳ Bà đau đớn không thôi, vặn vẹo cái thân xác quái dị cứng như thép, cùng con gà trống lớn xoắn thành một đoàn, nhưng lớp giáp bụng đã bị móng gà đâm thấu, giãy giụa vài cái liền vẹo vọ chết đi.

Nhưng Hắc Tỳ Bà dù sao cũng yêu dị hung ác, trước khi chết đuôi bọ cạp đã đâm vào khoang bụng Nộ Tình Kê, xuyên thấu cơ thể, càng dùng càng kẹp đứt một chân gà.

Vương Bàn Tử chú ý tới sự thay đổi sắc mặt của Bố Phương, không khỏi hỏi: "Bố Phương, sao thế?

Cậu biết thứ này à?" Bố Phương gật gật đầu: "Đồ tốt đấy, hai người biết đây là gì không?" Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử nhìn nhau rồi đồng loạt lắc đầu tỏ ý không biết. "Truyền thuyết về Nộ Tình Kê đấy!" "Đều biết Nộ Tình Kê chứ hả?" Bố Phương vừa nói xong, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều kinh ngạc.

Vương Bàn Tử chỉ vào con gà, nói năng có chút lộn xộn: "Tê!

Thật sự là Nộ Tình Kê sao?

Cảm giác không chân thực chút nào!" Bố Phương khẽ mỉm cười: "Tôi lừa ông làm gì chứ!" Nói rồi Bố Phương đưa tay xách con Nộ Tình Kê lên. "Chẳng có lạng thịt nào, con gà bé tí thế này không đủ cho tôi ăn đâu!" Thần con khỉ, chẳng có lạng thịt nào.

Nộ Tình Kê nghe lời Bố Phương xong hình như trở nên kinh hãi: "Mẹ kiếp, cái thằng ngốc này không lẽ thật sự muốn ăn bản kê sao, ta là thần kê đấy nhé!" Nộ Tình Kê thầm nghĩ trong lòng.

Thần kê đấy, hiểu không hả! "Bố Phương, thật sự là Nộ Tình Kê à?" Hạo Thiên Chân cũng có chút không tin, nghe về Nộ Tình Kê chứ

chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy. "Đặc sản quê nhà mà không nhận ra sao?" Bố Phương hỏi. "Truyền thuyết kể rằng lông trên người Nộ Tình Kê có đủ năm màu, dưới ánh mặt trời sẽ hiện lên màu tím.

Chương 853

Nơi nào nó đi qua, Ngũ Độc đều phải tránh xa!

Có thần thú này rồi, lát nữa gặp phải rết nghìn chân chúng ta chẳng việc gì phải sợ." Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nghe mà mắt tròn mắt dẹt: "Tê!

Tiểu đồng chí, thật sự tà môn như thế sao?

Cái thứ bé xíu này mà rết nghìn chân đớp một phát là mất xác ngay!" Hạo Thiên Chân khẽ mỉm cười: "Bàn Tử, ông xem thường nó quá rồi, nó còn được gọi là Phượng Hoàng đấy!" "Lại lôi cả Phượng Hoàng vào đây nữa?

Phượng Hoàng năm đó tôi cũng từng thấy rồi!" Vương Bàn Tử la ó.

Phượng Hoàng mới thật sự là thần thú.

Thời Thương Chu, Phượng Hoàng được coi là một loại thần điểu, nên trên các đồ ngọc và đồ đồng thường khắc hoa văn phượng, làm nổi bật quan niệm "Thiên mệnh" của giai cấp thống trị.

Hoa văn phượng lúc đó hầu hết đều có dạng vương miện hoa, đôi cánh đầy đặn và lông đuôi dài, móng vuốt rộng và mạnh mẽ, thể hiện phong thái dũng mãnh khỏe khoắn.

Chữ "Phượng" trong giáp cốt văn và kim văn cũng thể hiện hoàn toàn đặc trưng như vậy, hoa văn phượng lúc đó hoàn toàn thần bí hóa loài chim và cường điệu hóa nghệ thuật.

Hoa văn phượng thời Thương Chu đa phần lấy sự hùng hồn, trang nghiêm, ổn định làm trọng, thể hiện chế độ nô lệ nghiêm ngặt, phong khí bảo thủ trầm mặc và thị hiếu thẩm mỹ đương thời.

Không chỉ là một biểu tượng đồ đằng thực dụng, nó dần được quảng bá thành hình tượng nghệ thuật thẩm mỹ.

Sau này thời Chiến Quốc, Tần Hán, Phượng Hoàng hoàn toàn được thần hóa thành một loại linh điểu, nhưng những ghi chép về sự xuất hiện của Phượng Hoàng vẫn thỉnh thoảng được nhìn thấy.

Thời Chiến Quốc chư tử bách gia tranh minh, kinh tế phát triển bùng nổ, hoa văn phượng thể hiện diện mạo mới, bắt đầu trở nên uyển chuyển tú lệ, quyến rũ đa tình, tư thái nhu mỹ. "Được rồi, giải thích với ông nhiều ông cũng chẳng hiểu, tóm lại cái nhóc con này là đồ tốt!" Hạo Thiên Chân lười giải thích thêm với Vương Bàn Tử.

Lúc này Nộ Tình Kê như đã thần phục Bố Phương, ngoan ngoãn đậu trên vai hắn. "Đi thôi, chúng ta đi tìm vị trí vào địa cung!" Sau khi thu dọn một hồi, mấy người rời đi.

Mọi người đều biết lăng Tần Thủy Hoàng quy mô vô cùng lớn, diện tích chiếm đất cũng rất rộng.

Trong lăng mộ ẩn giấu vô số cơ quan đang chờ được kích hoạt, có một số loại độc khí chết người.

Nhưng đó chưa là gì, nguy hiểm nhất trong lăng mộ là lượng lớn thủy ngân.

Theo sử liệu ghi chép, trong địa cung "lấy thủy ngân làm trăm sông nghìn hồ", các chuyên gia thông qua thăm dò vật lý đã chứng minh trong địa cung quả thực tồn tại sự bất thường rõ rệt của thủy ngân, phân bố mạnh ở đông nam và tây nam, yếu ở đông bắc và tây bắc.

Nếu lấy sự phân bố thủy ngân đại diện cho sông biển thì nó hoàn toàn khớp với vị trí phân bố của bột hải và hoàng hải ở nước ta.

Tần Thủy Hoàng từng đích thân đến Bột Loan, nên có thể đã đưa bản đồ Bột Loan vào địa cung.

Mục đích Tần Thủy Hoàng dùng thủy ngân làm sông biển không chỉ để tạo ra cảnh quan tự nhiên hùng vĩ, mà khí thủy ngân lan tỏa trong địa cung còn có thể giữ cho thi thể và đồ tùy táng lâu ngày không bị thối rữa.

Thủy ngân là chất kịch độc, hít phải lượng lớn có thể dẫn đến tử vong, do đó thủy ngân trong địa cung có thể hạ độc kẻ trộm mộ.

Đồng thời thăm dò vật lý cũng phát hiện trong địa cung có các mộ thất bằng đá tồn tại.

Có thể thấy trong lăng Tần Thủy Hoàng nguy hiểm đến mức nào.

Đi được một đoạn, mấy người cuối cùng cũng đến trước một miệng hang cao khoảng hai mét, rộng hơn một mét. "Đây chắc là lối vào địa cung." Bố Phương lẩm bẩm: "Sau khi vào mọi người nhớ đeo mặt nạ phòng độc để tránh trúng độc!" Bố Phương nhắc nhở.

Vương Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn, lấy mặt nạ phòng độc từ trong ba lô ra đeo lên. "Xong rồi, chúng ta vào thôi chứ?

Tôi muốn xem lăng mộ đế vương được mệnh danh là số một trong nước hùng vĩ đến mức nào!" Ba người tiến vào địa cung, từng cảnh tượng trước mắt hiện ra rõ mồn một.

Mười cây cột vàng chống đỡ đỉnh lưu ly, vô cùng hùng vĩ.

“Mẹ nó, cung điện này thật sự quá hoành tráng!” Bố Phương thốt lên: “Kiểu cung điện này bắt đầu thịnh hành từ thời Thương Chu cho đến nay.” “Trong gò đất lớn lăng Tần Thủy Hoàng, vì bên dưới có hệ thống thoát nước, tổng thể rất phức tạp nên không ai dám tùy tiện đào bới.

Nhưng vào năm đó, các nhân viên khảo cổ đã vẽ ra bản đồ mặt bằng đầu tiên của lăng viên, phát hiện quy mô địa cung cực kỳ to lớn nằm dưới đỉnh gò đất và khu vực xung quanh.” “Địa cung cách mặt

đất khoảng 35 mét, chiều đông tây dài 170 mét, nam bắc rộng 145 mét, chủ thể và mộ thất đều có hình chữ nhật." "Mộ thất nằm ở trung tâm địa cung, cao 15 mét, kích thước tương đương với một sân bóng đá tiêu chuẩn." "Vãi chưởng, địa cung của Thủy Hoàng đế quả nhiên danh bất hư truyền!" Vương Béo cảm thán.

Bố Phương cũng không khỏi trầm trồ.

"Lăng Tần Thủy Hoàng xứng đáng là lăng mộ đế vương có quy mô đồ sộ nhất thời cổ đại, cũng là nơi có giá trị nghiên cứu nhất." "Béo gia tôi đời này mãn nguyện rồi, có phúc mới được xuống lăng mộ của vị đế hoàng đầu tiên này!" Vương Béo hớn hở như điên.

"Lăng mộ Thủy Hoàng đế, bất luận là ai thấy cũng sẽ động tâm." "Mọi người đều biết trong lăng mộ Thủy Hoàng đế ẩn chứa vô số kỳ trân dị bảo." "Chỉ cần lấy một món ra ngoài thôi cũng đủ để đời sau cơm no áo ấm." "Đi thôi, chúng ta vào xem xem còn thứ gì hùng vĩ hơn không!" "Mau nhìn kìa, đằng kia dường như là một thanh kiếm phải không?" Hạo Thiên Chân chỉ vào giữa cung điện hét lớn.

Chương 854

Mọi người nhìn theo.

Một thanh kiếm toàn thân màu đỏ, dài khoảng một mét, đang sừng sững ở ngay chính giữa cung điện.

Ba người Bố Phương tiến lại gần.

"Kiếm gì thế này?" Bố Phương liếc nhìn: "Trạm Lư kiếm!" Hạo Thiên Chân cũng thốt lên như bị ma xui quỷ khiến: "Trạm Lư kiếm!" "Trạm Lư kiếm chính là danh kiếm cổ đại.

Nó là một trong những thanh kiếm do bậc thầy đúc kiếm Âu Dã Tử rèn ra vào thời Xuân Thu, đứng đầu ngũ đại danh kiếm cái thế." "Được đúc tại vùng Long Tuyền." "Thời Xuân Thu hỗn chiến, vùng Mân Địa là khu vực đồi núi, thích hợp đánh giáp lá cà, lợi kiếm trở thành vũ khí quan trọng để nâng cao sức chiến đấu.

Những nghệ nhân khéo léo đã ra đời trong bối cảnh đó, và Âu Dã Tử là đại diện tiêu biểu nhất." "Trạm Lư không chỉ là một thanh kiếm, mà còn giống như một con mắt.

Trong ý nghĩa cổ xưa, nó cũng mang nghĩa là màu đen." "Thanh kiếm toàn thân đen bóng, không một tì vết này khiến người ta cảm thấy không phải sự sắc bén, mà là sự khoan hậu và từ bi." "Nó giống như một đôi mắt đen sâu thẳm của thượng đế, minh sát thu hào, giám sát nhất cử nhất động của quân vương và chư hầu." "Quân có đạo, kiếm ở bên, quốc hưng vượng.

Quân vô đạo, kiếm bay đi, quốc phá bại." "Khá lắm, khởi đầu đã có một thanh kiếm xịn." Vương Béo kêu lên.

Bố Phương rút kiếm ra.

Trạm Lư không hẳn là một thanh kiếm, mà giống như một đôi mắt hơn.

Nó được rèn đúc vô cùng hoàn mỹ.

"Tiểu đồng chí, thanh kiếm Bố Phương cầm trị giá bao nhiêu tiền nhỉ?" Vương Béo thẽ thọt hỏi.

Hạo Thiên Chân mỉm cười: "Bảo vật cấp độ này không thể đo bằng tiền được.

Nhìn xem, trải qua hơn hai ngàn năm mà thân kiếm không hề có một vết gỉ sét." "Lại còn được đúc bởi thủy tổ ngành đúc kiếm Âu Dã Tử, trong mắt tôi đây là vô giá chi bảo." Bố Phương vuốt ve thân kiếm cảm thán: "Kiếm tốt!" Hắn cũng không thể không bội phục Âu Dã Tử, có thể rèn ra một thanh kiếm ưu tú nhường này.

"Thanh kiếm này rất thích hợp để sưu tầm!" "Đúng!" Vương Béo vỗ tay khen ngợi: "Bố Phương, cất thanh kiếm này vào kho báu ở nhà cậu đi!" "Ở trong thư phòng nhà tôi ấy." Thật ra cũng không hẳn là thư phòng, mà có thể gọi là một bảo tàng tư nhân cỡ nhỏ.

Nhà Bố Phương có vô số kỳ trân dị bảo, những thứ đó căn bản không thể đong đếm bằng tiền bạc.

"Được thôi, đống bảo bối nhà Bố Phương cộng lại đủ để mở một cái bảo tàng rồi!" Vương Béo nói.

"Bố Phương, hay là chúng ta mở một cái bảo tàng tư nhân đi?" Hạo Thiên Chân gợi ý.

"Ý hay đấy!" Suốt ngày để ở nhà thì thật mai một giá trị tham quan.

"Được, đợi chúng ta về rồi tìm một cửa hàng để mở bảo tàng!" Bố Phương đáp.

Ba người vừa đi vừa bàn bạc.

Sau đó, họ tiến vào một cung điện mới.

Cung điện này hoàn toàn khác biệt với cái trước đó.

Nó được chống đỡ bởi sáu cây cột bạc, đỉnh lưu ly dường như có thứ gì đó đang chuyển động.

Thủy ngân.

Phía trên đỉnh lưu ly, thủy ngân lấp lánh như một dải ngân hà, vô cùng hùng vĩ và tráng lệ.

"Vãi, đẹp quá đi mất!" "Chẳng lẽ truyền thuyết về địa cung Tần Thủy Hoàng đều là thật sao?" "Truyền thuyết gì?" Vương Béo ngơ ngác.

Hạo Thiên Chân chậm rãi giải thích: "Truyền thuyết về địa cung lăng Tần Thủy Hoàng rất nhiều.

Ví dụ như sông thủy ngân, có âm binh canh giữ, kẻ xâm nhập phải chết!" "Còn có phong thủy của lăng Tần Thủy Hoàng cũng cực kỳ tốt.

Người cổ đại rất coi trọng phong thủy." "Họ xem việc chọn đất chôn cất là việc đại sự tạo phúc cho con cháu đời sau, đặc biệt là một người mưu cầu vạn thế như Tần Thủy Hoàng thì tự nhiên càng coi trọng vị trí mộ địa." "Sở dĩ an táng tại chân núi Ly Sơn, theo giải thích của Lịch Đạo Nguyên thời Bắc Ngụy: Tần Thủy Hoàng thích hậu táng, xây lăng mộ ở vùng núi Ly Nhung, còn gọi là Lam Điền, phía bắc nhiều vàng, phía nam nhiều ngọc đẹp, Thủy Hoàng tham mỹ danh nên táng tại đó." "Quan điểm của Lịch Đạo Nguyên được nhiều học giả khẳng định.

Nhưng cũng có người phản đối, cho rằng việc chọn Ly Sơn một là do lễ chế lúc bấy giờ, hai là chịu ảnh hưởng của quan niệm truyền thống 'tựa núi xây lăng'." "Từ thời Xuân Thu Chiến Quốc đã hưng

khởi quan niệm tựa núi xây lăng.

Người sau chọn mộ địa lại đặc biệt coi trọng môi trường địa lý có núi có nước.

Tựa núi hướng nước được người xưa coi là vùng đất phong thủy bảo địa nhất." "Dù quan niệm này bắt đầu từ khi nào không rõ, nhưng lăng Tần Thủy Hoàng chắc chắn là hình mẫu điển hình của việc 'tựa núi hướng nước'.

Quan niệm này của nhà Tần đã ảnh hưởng sâu sắc đến việc xây lăng của các đời sau như Trường Lăng của Cao Tổ, Bá Lăng của Văn Đế, Dương Lăng của Cảnh Đế, Mậu Lăng của Võ Đế...

đều phỏng theo phong thủy của lăng Tần Thủy Hoàng." "Nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết, không biết thực hư thế nào." "Lăng mộ Thủy Hoàng đế nhiều bí ẩn quá!" Vương Béo tặc lưỡi.

Hạo Thiên Chân xua tay: "Theo truyền thuyết, Thủy Hoàng đế đã xây dựng một con sông nhân tạo trong địa cung.

Hàm lượng thủy ngân trong đất xung quanh hoàng lăng cao gấp bảy tám lần đất thường.

Chương 855

Tần Thủy Hoàng dùng hàng trăm tấn thủy ngân làm sông ngòi đặt trong địa cung, nếu có người xâm nhập sẽ không sống được lâu, vì thủy ngân là chất cực độc, khí độc tỏa ra có thể khiến một người mất mạng trong nháy mắt." "Tê!" "Cũng ác quá rồi!" "Mà không đúng, nếu có thủy ngân thì không thể ở lâu đúng không?

Chúng ta vào nãy giờ có sao đâu!" Vương Béo la ó.

"Cũng phải, truyền thuyết dù sao cũng là truyền thuyết, khi chưa có bằng chứng thì chỉ coi là truyện thôi!" Bố Phương cảm thấy nhạt nhẽo, bèn mở livestream.

Livestream vừa mở chưa đầy một phút đã có hàng ngàn người tràn vào.

"Hello anh em, tôi là Béo gia đây." Khi cư dân mạng thấy Vương Béo, họ liền mắng: "Đù, lại là cái lão béo này, nhìn ghét thế nhỉ, có ai muốn đấm lão không?" "Có anh em nào cùng thành phố không, một chầu nhậu đổi một cánh tay!" Vương Béo nhìn đạn mạc, cạn lời.

Mẹ nó, lão tử chẳng lẽ không chào hỏi được một câu tử tế sao?

Có cần đòi đấm tôi thế không?

"Bố Phương, cậu livestream đi, võng hữu trong phòng này không phải người nữa rồi." Vương Béo nói rồi tránh khỏi ống kính.

Bố Phương cũng không thèm để ý đến đám khán giả mạng.

"Đi, tôi vào mộ thất xem sao." Bố Phương bước vào mộ thất.

Lúc này, bên trong mộ thất là một cảnh hỗn loạn.

Minh khí (đồ tùy táng) vương vãi khắp nơi.

“Trời ơi, bảo bối của tôi!” Vương Béo nhìn thấy cảnh này thì đau lòng khôn xiết.

“Đều tại Béo gia cậu hết, tôi đã bảo trước khi mở quan tài phải thắp một nén nến ở góc đông nam, cậu không nghe, giờ thì hay rồi, bao nhiêu đồ bồi táng quý giá đều hỏng hết!” Hạo Thiên Chân tức giận nói.

Nhìn những món đồ quý giá bị hỏng, hắn cũng thấy xót xa.

Vương Béo bị mắng cũng không dám cãi lại, dù sao thì hắn cũng đã phạm quy củ của tiền nhân để lại.

“Thế này mà cũng đòi làm Mô Kim Hiệu Úy!” Trong mộ thất chỉ còn lại duy nhất một cỗ thạch quan là còn nguyên vẹn.

Cỗ quan tài đá này không có gì đặc biệt, chỉ là một loại phổ thông.

Bên trong có một số đồ bồi táng.

Lúc này, Vương Béo đang sờ soạng ở góc tường mộ thất.

“Ơ?” “Cái quái gì đây?” Dường như phát hiện ra một cơ quan, vì tò mò nên hắn đã ấn vào.

“Rắc!” Một tiếng động giòn giã vang lên, tiếp theo đó là cả mộ thất bắt đầu rung chuyển.

Ở góc đông nam, một đạo thạch môn chậm rãi nâng lên.

“Béo gia, mẹ nó cậu lại chạm vào cơ quan rồi, đã bảo là đừng có đụng vào bất cứ thứ gì mà.” Hạo Thiên Chân mắng.

Vương Béo đờ người ra, vẻ mặt vô tội như kiểu ‘oan cho em quá’.

Sau khi thạch môn mở ra, bên trong là một con đường mộ đạo u ám.

“Một cái mộ đạo sao?” Ba người có chút thất vọng, cứ tưởng là

mật thất hay gì đó.

"Đi, vào xem thử!" Vương Béo nói.

Ba người bước vào con đường mộ đạo âm u, từng cơn gió lạnh lẽo cứ thổi sau lưng.

"Trong này tối thui, biết thế mình mang theo đèn pin!" Cả ba đều không mang đèn pin, đuốc cũng đã tắt, lúc này chỉ dựa vào ánh sáng từ điện thoại mới nhìn rõ tình hình phía trước.

"Cẩn thận một chút, đừng có đụng vào cái gì hết!" Hạo Thiên Chân nhắc nhở.

Phía trước đã gặp không ít cơ quan, trong mộ đạo tối tăm này buộc phải cẩn trọng, nếu không sẽ lật thuyền trong mương.

"Trong này làm gì có cơ quan, tiểu đồng chí đừng có làm quá lên, chúng ta từ lúc xuống đấu đến giờ gặp cơ quan nào đâu?" Vương Béo oang oang.

"Béo gia, bảo cậu đọc sách lịch sử nhiều vào thì không nghe, đây là lăng mộ Tần Thủy Hoàng đấy, là Tần Thủy Hoàng!" "Tương truyền trong lăng mộ này có vô số cơ quan, chúng ta mà kích hoạt một cái là bị tiễn bắn chết tươi ngay." Hạo Thiên Chân đã nghiên cứu kỹ về lăng Tần nên có hiểu biết nhất định.

"Cẩn thận dưới chân!" Ba người hết sức thận trọng, chậm rãi di chuyển từng bước.

Đi đến cuối mộ đạo, chỉ thấy một cánh cổng đá đen kịt chắn đường.

"Vãi chưởng!" "Dùng đá làm cửa à?" "Toàn thân đen thui thế này, trông chấn động thật đấy!" Đứng dưới thạch môn, Vương Béo kinh ngạc kêu lên, suýt nữa thì không thốt nên lời.

Chương 856

Cánh cửa mộ trong lăng Tần Thủy Hoàng cao tới năm mét!

"Nói ra chắc chẳng ai tin đâu!" Hạo Thiên Chân là người có kiến thức cũng phải thừa nhận: "Thú thật, tôi cũng không nhìn ra loại đá này là gì!" Hắn nhìn về phía Bố Phương: "Bố Phương, cậu biết thạch môn đen kịt này làm bằng gì không?" Bố Phương đáp: "Tôi không chỉ biết, mà còn biết rất rõ!" Nghe Bố Phương nói vậy, Vương Béo và Hạo Thiên Chân đều kinh ngạc.

Bố Phương thế mà lại biết loại vật liệu này!

Bố Phương thản nhiên: "Tôi cũng không giấu gì, cánh cửa đen kịt này được chế tạo từ Long Tinh!" Vương Béo nghệch mặt ra: "Chờ đã!

Long Tinh?

Tôi sống mấy chục năm rồi, nghe còn chưa nghe qua bao giờ?" Bố Phương giải thích: "Là Đá Hắc Diệu (Obsidian) cấp cao!" Vương Béo gật đầu: "Tôi hiểu rồi!" Bố Phương thế mà nhìn ra được chất liệu, thực sự quá lợi hại!

Nhìn qua màn hình livestream, thấy Bố Phương đứng trước thạch môn không vào được, khán giả lập tức gõ phím lia lịa!

"Chủ kênh định vào à?" "Có tìm thấy cơ quan mở cửa chưa?" "Theo tôi thấy, chủ kênh chắc phải về tay không thôi!" "Lầu trên biến đi, chủ kênh mà mở được cánh cửa Long Tinh này thì đừng có mà rớt hàm nhé!" Liếc nhìn đạn mạc, Bố Phương chỉ vào cánh cửa làm từ Long Tinh nói: "Nói ra chắc các bạn không tin, nhưng tôi có thể dùng một đấm để phá nát nó!" Một đấm phá nát?

Nghe Bố Phương nói, cả Vương Béo, Hạo Thiên Chân và khán giả đều đứng hình.

Bố Phương lấy đâu ra tự tin như vậy?

Sau một thoáng im lặng, phòng chat nổ tung!

"Vãi thật!" "Chủ kênh thật sự định đấm nát cửa Long Tinh à?" "Lầu trên đừng hỏi nữa, dùng mông cũng biết là không thể nào!" "Nếu làm được, tôi nhận chủ kênh làm bố mười năm luôn!" "Mọi người cứ chống mắt lên mà xem!" Bố Phương thi triển Long Tượng Bàn Nhược Công.

Trong phút chốc, toàn thân tụ lực nặng tới một vạn ba ngàn cân.

Trước sự chứng kiến của mọi người, một đấm nện thẳng vào cửa mộ.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Cửa mộ làm từ Long Tinh nặng hàng ngàn cân nhưng không chịu nổi một đấm với lực đạo hơn một vạn cân của Bố Phương!

Cánh cửa nổ tung vụn vỡ!

Chứng kiến cảnh tượng này, tất cả đều chết lặng.

Bố Phương thực sự đã làm được, một đấm đập tan cửa mộ Long Tinh!

Phòng chat lại một lần nữa bạo phát!

"Vãi, chủ kênh 666!" "Đỉnh cao quá!" "Mạnh vậy sao?" "Thề luôn, quá sức tưởng tượng, nếu không tận mắt chứng kiến thì đánh chết tôi cũng không tin trên đời có người đấm nát được cánh cửa nặng mấy ngàn cân!" "Tôi không nói nhiều, chủ kênh bò quá, tôi quỳ xuống xin nhận của tại hạ một lạy!" Cửa mộ mở ra, những âm thanh 'vù vù' vang lên, một luồng gió lạnh lẽo ùa ra.

“Tê!” Bố Phương không kìm được hít một hơi lạnh.

Mùi vị này thực sự quá hôi thối!

Hắn nhìn vào ống kính livestream nghiêm túc nói: “Anh em, mộ thất bị phong kín đã bị tôi phá mở, một luồng uế khí đang thoát ra!” “Tôi sẽ kiên nhẫn đợi nửa tiếng rồi mới vào.” “Ngoài ra, tôi đặc biệt nhắc nhở anh em hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt!

Vì không ai biết sau khi vào mộ sẽ thấy thứ gì đáng sợ đâu!” “Có thể là cơ quan giết người, cũng có thể là sinh vật thủ mộ!” Nghe Bố Phương nói, khán giả ngẩn người, sau đó lại gõ phím: “Chủ kênh đừng có hù tụi tôi!” “Đạo mộ làm gì có chuyện nguy hiểm tính mạng!” “Còn an toàn hơn đi bộ bên bờ sông ấy chứ!” “Lầu trên cút đi, ông biết cổ mộ nguy hiểm thế nào không?” “Tôi không biết á?

Trong cổ mộ lúc nào cũng có cơ quan trực chờ, không ai biết bước tiếp theo có mất mạng hay không đâu!” “Lầu trên nói đúng đấy, đạo mộ là nghề đánh cược mạng sống!” “Thế giới ngầm tối tăm này có thể khiến người ta sợ đến mức tè ra quần đấy!” Bố Phương nói: “Anh em, chờ đợi là một sự kiên nhẫn, nửa tiếng sau tôi sẽ vào.

Ngoài ra, tôi muốn kể một chuyện!” Nghe vậy, khán giả lập tức tò mò: “Chuyện gì thế?” “Kể cho tụi tôi nghe được không?” “Thật lòng tôi đợi không nổi nữa rồi!” Bố Phương bắt đầu: “Vào thời Xuân Thu, thợ thủ công nổi tiếng Lỗ Ban có thể chế tạo ra diều gỗ bay được trên trời, bay thẳng lên thành trì nước Tống.

Giả sử nhà Tần có năng lực chế tạo Kim Nhạn (chim nhạn vàng) biết bay, thì sau khi chôn xuống địa cung, nó sẽ không ngừng tự động bay lượn suốt gần ngàn ngày đêm.” “Năm đó khi Hạng Vũ phá mở mộ đạo địa cung, con Kim Nhạn tự động bay lượn đó đã men theo mộ đạo bay ra mặt đất, sau đó bay qua những ngọn núi cao hàng ngàn mét ở phía nam lăng Tần để hướng về phương nam xa xôi.

Nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết, không có bằng chứng thực tế.” Nghe xong chuyện của Bố Phương, khán giả đều kinh ngạc không thôi.

Lúc này, Hạo Thiên Chân cũng nói thêm: “Tôi cũng có một chuyện, tương truyền năm đó Thủy Hoàng đế đã xây dựng một con sông nhân tạo trong địa cung, chính là sông thủy ngân!

Hàm lượng thủy ngân trong đất xung quanh hoàng lăng cao gấp nhiều lần bình thường.

Tần Thủy Hoàng dùng hàng trăm tấn thủy ngân để giả làm sông ngòi, ai xâm nhập sẽ bị ngộ độc khí mà chết ngay lập tức.

Phải khâm phục sự thâm mưu viễn lự của Tần Thủy Hoàng, tâm tư này người hiện đại chưa chắc đã theo kịp.

Trong Sử Ký cũng chép rằng, trong địa cung, Tần Thủy Hoàng thắp loại đèn vĩnh cửu bằng dầu cá mập, cháy mãi không tắt, ngụ ý giang sơn truyền đời vạn kiếp.

Ngoài ra, chấn động nhất chính là đội quân binh mã dũng.” “Tê!” “Ác thật đấy!” “Mà khoan, nếu có thủy ngân thì sao chúng ta vào nãy giờ không sao?” Vương Béo lại la ó.

“Cũng đúng, truyền thuyết vẫn là truyền thuyết thôi!” Vương Béo leo lên, mồm thở hổn hển.

“Đệt!

Chương 857

Cái thứ không muốn sống kia cứ nắm lấy chân Béo gia tôi, mịa nó!" Vương Béo bị phen hú hồn, suýt chút nữa là phát điên.

Chưa kịp để Vương Béo thở dốc, một tiếng nổ lớn vang lên từ hố bồi táng.

Đống xương trắng chất thành núi bị nổ tung thành phấn vụn, bụi đất mịt mù.

"Thứ gì thế?" Ba người ngẩn ra.

Ngay cả võng hữu trong livestream cũng có biểu cảm y hệt.

"Vãi, thằng ngáo nào đặt thuốc nổ trong hố bồi táng thế?" "Lầu trên bị ngốc à?

Không thấy có thứ gì vừa bò ra sao?" "Mau nhìn kìa, mẹ nó có thứ gì thật!" Chỉ thấy trong hố bồi táng đứng một bóng người quần áo rách nát, đầu tóc rũ rượi, dáng người hơi khom khom không rõ là người hay quỷ.

Từ trên người nó tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, tóc che khuất khuôn mặt nên không nhìn rõ dung mạo.

"Cái quái gì vậy?

Nổ ra một người à?" Ba người đứng hình.

Một con Đại Tống tử?

Cái 'người' đứng trong hố bồi táng hơi ngẩng đầu lên.

Lúc này cả ba mới nhìn rõ.

Trong miệng nó mọc ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt đen sâu hoắm.

Cương thi!!

Cả ba đều có chung đáp án.

Nhìn kỹ lại, móng tay của nó có màu tím đen, dài khoảng năm phân.

Ngay lúc này, phòng livestream của Bố Phương nổ tung.

"Vãi, cương thi kìa!" "Cửu Thúc nhập thân, cương thi quỷ quái mau tránh xa!" "Mịa, phim ảnh toàn lừa người thôi, đây mới là hình dáng thật của cương thi." "Thanh xuân trở lại rồi, tôi lại được thấy dáng vẻ đỉnh cao của chủ kênh khi xưa." "Hóng chủ kênh đại chiến cương thi ba trăm hiệp." Vương Béo phản ứng lại, rút súng ra bóp cò liên tục.

"Đoàng đoàng đoàng!" Một băng đạn trút vào.

"Keng keng keng!!" Đạn bắn trúng nó như bắn vào tấm sắt, từng viên đạn lần lượt rơi xuống chân con cương thi.

"Mẹ nó, đạn quả nhiên vô dụng!" "Chạy mau!" Không biết ai đã hét lên một câu.

"Cứ tưởng như mấy con Tống tử ở thôn trước, ai dè cả băng đạn cũng không xi nhê!" "Tất nhiên rồi, người ta là thiên niên cương thi, đao thương bất nhập!" Hạo Thiên Chân đáp.

"Vãi, cái thứ này là cương thi thật à, hèn gì tôi thấy run run!" Vương Béo lúc đầu cứ tưởng là Tống tử thôi.

"Đứng đó làm gì, chạy đi!" Hạo Thiên Chân hét lớn.

Vương Béo rút từ trong ba lô ra mấy bình dầu hỏa.

"Mẹ nó, Béo gia ta thiêu chết mày, đồ rùa rụt cổ!" Vương Béo ném bình dầu vào hố bồi táng.

"Hù hù hù!" Hố bồi táng lập tức biến thành biển lửa, thiêu cháy

mọi thứ bên trong.

Lửa cháy hừng hực, khói đen bốc lên nghi ngút.

“Lách tách!” Tiếng xương trắng bị đốt cháy nổ lốp bốp vang lên.

“Mẹ nó, xem Béo gia ta có thiêu chết mày không, dám hù dọa ông đây!” Vương Béo chỉ vào đống lửa, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo: “Dám dọa Béo gia, đây là kết cục đấy!” “Hống!” Một tiếng gầm vang lên.

Một sinh vật thần bí đầy hung quang bước ra từ bóng tối.

Bố Phương bị phen kinh hoàng.

Không ngờ trong lăng Tần Thủy Hoàng lại có hung thú cổ đại!

Hắn nhận ra, đối phương chính là một trong tứ đại hung thú cổ đại: Thao Thiết!

Ngay khi định bỏ chạy, Thao Thiết đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn!

“A!” Tiếng thét chói tai vang lên.

Chương 858

Hóa ra là đang nằm mơ!

Bố Phương bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng ngồi dậy trên giường.

Hắn dùng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn xa lạ quan sát môi trường xung quanh.

Một căn phòng ngủ rộng rãi, trang trí vô cùng trang nhã cao cấp, vượt xa tiêu chuẩn khách sạn năm sao.

Bố Phương mới nhận ra mình đã trở về nhà.

Đồng thời, những ký ức trước đó cũng ùa về như thủy triều.

Hắn lẩm bẩm: "Hóa ra việc thám hiểm địa cung lăng Tần là chuyện của chín ngày trước, vừa rồi mình lại mơ thấy cảnh tượng đó!" Bố Phương rời giường, đi đến trước cửa sổ mở rèm ra.

Bên ngoài là một khu vườn tư nhân khổng lồ, nơi gia tộc của Bố Phương tọa lạc tại một khu biệt thự ở ngoại ô thành phố Cô Tô, tỉnh Giang Nam, Việt Nam.

Phòng ngủ của hắn nằm ở tầng hai của biệt thự.

Bố Phương hít một hơi không khí trong lành, đang định xuống lầu ăn sáng thì bỗng nhiên một cơn đau thắt dữ dội truyền tới từ đại não.

Hắn ôm đầu đau đớn quỳ thụp xuống đất.

Những hình ảnh xa xăm và xa lạ như những thước phim cũ hiện ra trong sâu thẳm đại não.

Đôi mắt vốn thanh minh của hắn bỗng trở nên thẫn thờ.

Một cơn gió thổi qua khu vườn, cây cỏ hoa lá đung đưa.

Gió thổi tung rèm cửa, lau đi những giọt mồ hôi hột trên trán Bố Phương.

"Phù!" Bố Phương lau mồ hôi lạnh, ngồi bệt xuống sàn.

Trong ánh mắt hắn lúc này hiện lên một loại đạo vận thâm sâu khó lường mà trước đây chưa từng có.

Hắn nhìn vào lòng bàn tay, thấy một luồng khí mờ ảo đang tụ tập và xoay chuyển chậm rãi.

Bố Phương nhìn luồng khí đó, thẫn thờ lẩm bẩm: "Hóa ra nhiều năm về trước, ta đã có một tiền kiếp!

Thế gian này thực sự có luân hồi!" Hắn đứng dậy, đứng trước cửa sổ nhìn xuống hoa viên, bãi cỏ và những người làm vườn cần mẫn, tiếp tục nói: "Ta vốn là Vân Lôi Tiên Đế ở bát phương thiên giới, thống lĩnh vạn ức thần ma!

Nhưng sau đó ta nghe được tin tức về Chân Thực Thiên Quốc, muốn tiến thêm một bước để phi thăng vào đó!

Thế nhưng ngay trước khoảnh khắc bước vào Chân Thực Thiên Quốc, giữa muôn vàn kiếp lôi, người anh em ta tin tưởng nhất lại phản bội ta!

Hắn tấn công vào lúc ta yếu nhất, xé toạc hộ thể cương khí, khiến kiếp lôi đánh trúng thân thể ta, khiến ta tan thành mây khói!

Tuy nhục thân đã mất, nhưng thần hồn vẫn còn, thậm chí tiến vào luân hồi, đầu thai làm một phàm nhân!" "Và lúc này, khi vừa bước sang tuổi 20, ta đã thức tỉnh ký ức tiền kiếp!" Ánh mắt Bố Phương lóe lên những tia sáng phức tạp.

Hắn nghiến răng căm hận: "Tôn Minh Thần Hoàng, ta coi ngươi là huynh đệ, thế mà ngươi dám phản bội bản Tiên đế!

Chuyện này ta tuyệt đối không bỏ qua!

Đợi khi ta trở lại Thiên giới, nhất định sẽ đòi lại công đạo!" Sau đó giọng hắn lại đầy xót xa và tự trách: "Chỉ tiếc cho Đỗ Minh Mỹ, Ân Thiên Kiều, Tuyết Trúc Thanh... những hồng nhan tri kỷ của ta, không biết hiện giờ họ ở Thiên giới thế nào!

May mà thực lực của họ cũng không tầm thường, dù không có ta che chở thì cũng không mấy ai bắt nạt được." Bố Phương thu lại tâm tư, rời khỏi phòng đi xuống nhà bếp.

Lúc này, người giúp việc đã chuẩn bị sẵn bữa sáng phong phú, các nữ hầu cũng đã chuẩn bị phương tiện đi lại cho hắn.

Bố Phương hỏi thăm mới biết em gái mình là Bộ Ngọc Tình đã đi tham gia buổi tụ tập cuối tuần với bạn học từ sớm.

Bố Phương lắc đầu ngán ngẩm, nhanh chóng dùng bữa sáng.

Ở kiếp này, ngoài việc tham gia nghiên cứu cổ mộ, danh tính thực sự của hắn chính là người thừa kế của tập đoàn Long Tín tại thành phố Cô Tô.

Tập đoàn này do ông nội hắn sáng lập, sau đó được cha hắn phát triển rực rỡ.

Nhưng một năm trước, cha hắn qua đời vì bạo bệnh, chỉ còn lại hai anh em hắn và một số anh em họ.

Khi đó, ông nội muốn lập Bố Phương làm người kế thừa, nhưng những người khác trong gia tộc đã dùng thủ đoạn bẩn thỉu để công kích, nói hắn là con thứ, không có tư cách tiếp quản tập đoàn.

Ông nội dù muốn bảo vệ nhưng vì xuất thân của hai anh em có chút 'tì vết' nên lực bất tòng tâm.

Chương 859

Đến nay, tập đoàn vẫn do các bậc trưởng bối điều hành chung.

Ăn sáng xong, Bố Phương dặn dò nữ giúp việc: "Bánh mì nướng hơi cháy rồi, lần sau nướng mềm hơn một chút.

Món salad này thì khá ổn.

Ngoài ra, lúc rảnh thì sang học hỏi các nữ hầu khác cách làm bữa sáng phong cách An Lạc, thỉnh thoảng tôi cũng muốn đổi vị." Nữ hầu vội vàng gật đầu.

Bố Phương cầm áo khoác và chìa khóa ra gara.

Trên đường đi hoa nở rực rỡ, nắng ấm áp.

Chiều nay hắn có hẹn gặp một người bạn từ châu Âu tên là Kiều Nạp tại một quán cà phê ở khu đông thành phố.

Đó là bạn đại học thời hắn đi trao đổi sinh viên.

Ngồi trong xe, Bố Phương thầm nghĩ: "Trước đây ông nội để con thuận lợi kế thừa tập đoàn đã bắt con ký một thỏa thuận đối đặt cược với các trưởng bối!

Chỉ cần trong ba năm hoàn thành toàn bộ nội dung thỏa thuận, con sẽ chính thức kế vị!

Tuy con không hứng thú với việc này, nhưng cũng không nỡ thấy cơ nghiệp của cha và ông bị đám chú bác, anh em họ bất tài phá nát!

Ngược lại, em gái Bộ Ngọc Tình của con lại có thiên phú kinh doanh đáng kinh ngạc!

Nếu để con bé kế thừa, sau này bồi dưỡng thêm nhất định sẽ trở thành một nhà lãnh đạo giỏi." Hình ảnh cô em gái nhỏ nhắn với mái

tóc đuôi ngựa, hay mặc váy xanh nhạt hiện lên trong đầu hắn.

Bộ Ngọc Tình là em ruột của hắn, chỉ sinh sau hắn hai tiếng đồng hồ.

Hôm nay con bé đi dã ngoại với bạn học.

Nghĩ đến em gái, Bố Phương mỉm cười.

Từ khi cha mất, họ hàng trong gia tộc đều thay đổi thái độ, trở nên lạnh nhạt và đầy địch ý, chỉ còn ông nội và em gái là thực lòng quan tâm đến hắn.

Bố Phương tự nhủ: "Theo thỏa thuận, trong ba năm con phải đạt được bằng thạc sĩ của ba trường đại học hàng đầu thế giới để chứng minh học vấn.

Sau đó, trong ba năm không dùng đến sức mạnh tập đoàn, phải độc lập tích lũy được một trăm tỷ tài sản để chứng minh năng lực thương nghiệp.

Cuối cùng, phải lọt vào danh sách thanh niên kiệt xuất toàn cầu của tạp chí Yến Kinh!

Ba điều kiện, cái sau khó hơn cái trước!

Với một người bình thường thì đây là chuyện viễn vông, nhưng vì con vốn có thiên phú, lại có ông nội và em gái ủng hộ nên hiện tại con đã có chút vốn liếng, đủ tự tin hoàn thành thỏa thuận trong hai năm còn lại!" Bố Phương vừa lẩm bẩm vừa giảm tốc độ xe.

Chiếc xe sang trọng của hắn đi vào khu vực vỉa hè đông thành phố, thu hút vô số ánh nhìn của người qua đường.

Bố Phương tắt máy xe rồi bước xuống.

Ở phía không xa chính là quán cà phê mà hắn đã hẹn với người bạn của mình.

Lúc này, Bố Phương bắt đầu sắp xếp lại nội dung cuộc trò chuyện sắp tới trong đầu, thu hết những tâm tư trước đó vào sâu trong lòng.

Dù là Tôn Minh Thần Hoàng, hay những hồng nhan tri kỷ ở kiếp trước, hay là bản thỏa thuận đánh cược ba năm với gia tộc, tất cả đều được Bố Phương cất giấu vào nơi sâu nhất.

Bước qua cánh cửa tự động của quán cà phê, những nữ phục vụ người Hoa Kỳ trong quán lần lượt gật đầu chào Bố Phương.

Hắn khẽ gật đầu đáp lại.

Dù sao cũng là khách quen ở đây, hắn thông thạo đường xá đi lên tầng hai của quán cà phê, bước vào một phòng bao nằm sát vách tường phía trong, quả nhiên thấy người bạn cũ Jonah đang ở đó.

Jonah là một thanh niên châu Âu tóc vàng mắt xanh, tuổi xấp xỉ Bố Phương, là người bạn mà hắn quen biết khi còn du học tại Thánh quốc La Mã.

Thấy Bố Phương, Jonah nhiệt tình nói: "Bố Phương, cuối cùng cậu cũng đến rồi!

Đã lâu không gặp, không ngờ lần này chúng ta lại gặp nhau ở An Lạc, ngay tại quê hương của cậu!".

Jonah vừa nói vừa đứng dậy khỏi ghế sofa, rồi bắt tay với Bố Phương.

Bố Phương gật đầu mỉm cười, sau đó cả hai cùng ngồi xuống.

Bố Phương đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi: "Jonah, tôi nghe nói ở Đại học Heidelberg, năm nay độ khó xét duyệt luận văn tốt nghiệp thạc sĩ sẽ tăng lên?

Tiêu chuẩn xét duyệt sẽ trở nên nghiêm ngặt hơn, và năm nay sẽ kiểm soát số lượng thạc sĩ tốt nghiệp tổng thể sao?".

Chương 860

Jonah lập tức gật đầu.

Đại học Heidelberg là ngôi trường mà trước đây Bố Phương từng đến với tư cách sinh viên trao đổi, sau đó vì thiên phú và biểu hiện xuất sắc, hắn đã thành công tốt nghiệp đại học sớm và vào ngôi trường đó để học thạc sĩ.

Để đạt được điều khoản thứ nhất trong ba bản thỏa thuận đánh cược với gia tộc, hắn phải lấy được bằng thạc sĩ của ba trường đại học hàng đầu thế giới.

Jonah cũng giống như Bố Phương, thiên phú vô cùng xuất sắc, mới hơn hai mươi tuổi đã tốt nghiệp đại học sớm và cũng đang theo học thạc sĩ tại Heidelberg.

Thấy Jonah gật đầu, gương mặt Bố Phương không khỏi lộ ra chút lo âu.

Jonah đối diện nhìn thấy cảnh này, lập tức lên tiếng an ủi: "Bố Phương, không cần lo lắng!

Với thiên phú và năng lực của cậu, tôi tin rằng luận văn thạc sĩ hôm đó nhất định sẽ làm rất xuất sắc, nổi bật giữa đám đông, việc tốt nghiệp thành công hoàn toàn không có vấn đề gì!". "Hơn nữa, gia tộc đứng sau tôi ở Thánh quốc La Mã cũng có chút năng lực, nếu lúc đó có giảng viên hướng dẫn nào cố ý làm khó, tôi sẽ ra mặt giúp cậu giải quyết, khiến bọn họ phải cho qua!".

Nghe lời Jonah nói, Bố Phương lập tức mỉm cười: "Hảo huynh đệ, có câu nói này của cậu là tôi yên tâm rồi!".

Nói đoạn, Bố Phương nhấc ly cà phê trên bàn lên, dùng cà phê thay

rượu, chạm ly với Jonah: "Lấy cà phê thay rượu, tôi xin đa tạ ý tốt của Jonah huynh đệ!".

Sau đó, cả hai bên đều không sợ vị đắng chát của cà phê nguyên chất, cũng không kịp nhấm nháp vị ngọt thanh trong đó, cùng nhau uống cạn ly cà phê trong tay.

Sau khi uống xong, Jonah đặt ly xuống, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Bố Phương.

Bố Phương cảm thấy đối phương dường như có chuyện muốn nói.

Hắn mỉm cười mở lời: "Huynh đệ dường như có chuyện gì đó muốn nhờ tôi giúp đỡ phải không?".

Nghe xong, Jonah hơi ngượng ngùng cười: "Không sai, tôi đang không biết mở lời thế nào thì đã bị cậu nhìn ra rồi!".

Bố Phương cười, cũng đặt ly cà phê xuống.

Đồng thời thông qua điện thoại trong phòng bao, hắn thông báo cho quầy lễ tân mang thêm hai ly cà phê, hai ly trà xanh cùng một số món điểm tâm vào phòng.

Sau đó Bố Phương nhìn về phía đối diện và nói: "Huynh đệ cứ yên tâm!

Ở Cô Tô thành này là quê hương của tôi, chỉ cần tôi có thể giúp được, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình!".

Jonah lập tức cười, sau đó vẻ mặt cảm kích nói: "Nếu được như vậy thì cảm ơn Bố Phương nhiều nhé!". "Thật không giấu gì cậu, lần này tôi đến An Lạc không chỉ đơn thuần là thăm người bạn cũ.

Tôi còn có một nhiệm vụ do gia tộc giao phó trên người!". "Gia tộc của tôi gần đây vướng vào một số rắc rối, thực ra những rắc rối

này không khó xử lý, chỉ là xử lý rất phiền phức!". "Nếu chỉ là rắc rối bình thường thì không sao, nhưng đằng sau những rắc rối này lại liên quan đến thế giới ngầm của Hấp Huyết Quỷ (Ma cà rồng)!".

Nghe Jonah nói xong, Bố Phương lập tức ngẩn người, sau đó hỏi: "Hấp Huyết Quỷ?

Ma cà rồng trong truyền thuyết sao?

Chúng thực sự tồn tại ư?".

Jonah gật đầu khẳng định: "Đúng vậy, Hấp Huyết Quỷ thực sự tồn tại trong bóng tối, những gia tộc ma cà rồng đó ẩn cư ở những nơi cực kỳ hẻo lánh, thực lực mạnh mẽ, tài lực hùng hậu!". "Ngoài ra, còn tồn tại Ma pháp sư và những người có siêu dị năng, có cả những sinh vật kỳ dị như Người Sói, bọn chúng cũng thường xuyên hành sự bí mật ở các nơi!". "Từ lâu, gia tộc đứng sau tôi cũng đã giao thiệp với những tồn tại kỳ dị đó, thường xuyên tiếp xúc với các thế lực ma quỷ, đôi bên vốn bình an vô sự!". "Nhưng gần đây nghe nói thế giới ngầm dường như có một đại sự vô cùng khủng khiếp xảy ra, khiến cho đám ma cà rồng và những người dị năng đó đều bị ảnh hưởng.".

Nói đến đây, Jonah im lặng một chút, rồi chuyển chủ đề: "Lần này tôi đại diện gia tộc đến đây, là muốn mời một vị Hóa Kình Tông Sư tại An Lạc quay về giúp đỡ hàng phục một số thế lực đen tối nhỏ tại địa phương!". "Bởi vì hiện tại cục diện thế giới ngầm vô cùng phức tạp, những Ma pháp sư và người dị năng vốn dĩ sẵn sàng đối địch với ma cà rồng đột nhiên lại không muốn giao thủ nữa, tình trạng này không biết sẽ kéo dài bao lâu!". "Nên gia tộc tôi hy vọng tôi có thể mời được sức mạnh từ An Lạc hoặc các quốc gia khác ở phương Đông!".

Nghe xong một hồi, Bố Phương trầm mặc.

Hắn dùng ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, sau đó trầm tư: "Hóa Kình Tông Sư, tôi cũng từng nghe nói ở An Lạc dường như thực sự có sự

tồn tại đó!

Nghe nói đó là những người tập hợp đại thành của võ đạo đương đại, sức mạnh của một người có thể sánh ngang sư tử hổ báo, có thể đạp nước mà đi, sở hữu sức mạnh huyền diệu vô cùng!".

Chương 861

"Tuy nhiên, Hóa Kình Tông Sư thường ngày thần xuất quỷ nhập, rất khó mời!

Với các mối quan hệ hiện tại của tôi, có lẽ nhất thời chưa tìm được manh mối ngay!".

Bố Phương tiếp tục: "Dù sao tôi cũng chưa nắm giữ quyền lực của gia tộc, nếu không, dựa vào sức mạnh của tập đoàn Long thị, tôi có thể trong một ngày tìm ra thông tin khái quát mà cậu cần!". "Hiện tại, việc tìm Hóa Kình Tông Sư có lẽ phải đợi thêm chút nữa!

Nhưng trong trang viên biệt thự của tôi có mấy vị cao thủ đạt cảnh giới Nội Kình hậu kỳ, tuy không bằng Hóa Kình Tông Sư nhưng cũng có thể dùng sức mạnh nhục thân để chế phục những tên ác ôn cầm súng!". "Những cao thủ Nội Kình hậu kỳ đó có giúp được gì không?".

Jonah nghe xong thất vọng thở dài một tiếng: "Không được đâu, chỉ dùng nhục thân chế phục kẻ cầm súng là hoàn toàn không đủ để đối kháng với ma cà rồng!

Hơn nữa, những nhân vật như vậy trong các thế lực lớn đều không thiếu!". "Trừ khi là cường giả Hóa Kình thực sự, hoặc là cao thủ còn mạnh hơn Hóa Kình, nếu không thì khó mà giúp được gia tộc tôi!".

Nghe vậy, Bố Phương cũng cảm thấy thất vọng thay cho bạn mình.

Hắn suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: "Vậy hay là Jonah huynh đệ cứ ở lại Cô Tô thành vài ngày, để tôi đi thu thập tin tức về các Hóa Kình Tông Sư ở tỉnh Giang Nam xem có mời được ai không!". "Cậu có thể

vào ở trong trang viên gia tộc của tôi, ở đó có rất nhiều phòng khách và cả biệt thự riêng biệt!".

Jonah nghe xong, gật đầu rồi lại lắc đầu từ chối: "Ừm, tôi sẽ ở lại Cô Tô thành vài ngày để đợi tin tức của cậu.

Nhưng tôi không cần ở trong trang viên của cậu đâu, như vậy không tiện lắm!".

Jonah nói tiếp: "Nếu đến lúc đó vẫn không có tin tức về Hóa Kình Tông Sư, thì tôi sẽ đi các thành phố khác ở Hạ quốc như Yến Kinh để tìm xem sao!".

Bố Phương gật đầu tán thành.

Cứ như vậy, hai người tiếp tục trò chuyện thêm một lát trong phòng bao, dùng thêm cà phê, trà và đồ ăn.

Sau đó, Bố Phương và Jonah cùng rời khỏi quán cà phê và chia tay nhau ở đoạn đường phía trước.

Sau khi tách khỏi Jonah, Bố Phương nhíu mày, lái xe rời đi.

Hắn thầm thì trong xe: "Ma cà rồng, là thật sao?

Còn có cả người dị năng và Ma pháp sư nữa?". "Và cả những sức mạnh võ đạo vẫn luôn tồn tại ở phương Đông Hạ quốc chúng ta cũng đều vô cùng chân thực!". "Những hiện tượng này chứng minh cho tôi thấy rằng Trái Đất này không hề đơn giản như tôi tưởng tượng!".

Bố Phương lẩm bẩm đến đây lại chuyển ý nghĩ: "Chỉ là tại sao linh khí trên Trái Đất này lại nghèo nàn và hiếm hoi như vậy?

Nếu thực sự tồn tại sức mạnh võ đạo, cùng những người dị năng và Ma pháp sư kia, thì họ dựa vào cái gì để tu luyện?". "Sức mạnh võ đạo có thể giải thích được, vì nó không cần quá nhiều thiên địa linh khí, không giống như luyện khí sĩ trong truyền thuyết cổ đại và tiên

đạo của tôi.

Vậy còn đám dị năng giả và Ma pháp sư kia lấy năng lượng từ đâu?". "Có cơ hội nhất định phải đi điều tra xem tình hình thực tế thế nào!".

Nghĩ vậy, Bố Phương lập tức giảm tốc độ lái xe.

Hắn định đi tìm xem quanh vùng ngoại ô Cô Tô thành có nơi nào linh khí dồi dào hay không.

Bởi vì Bố Phương nhận thức được sự tồn tại của đủ loại sức mạnh trên thế giới này, sau khi thức tỉnh ký ức tiền kiếp, việc cấp bách nhất là phải nâng cao thực lực.

Nửa giờ sau, Bố Phương đi vào một công viên nằm trong thung lũng ở phía Đông Nam Cô Tô thành.

Công viên này lưng tựa núi mặt hướng nước, nằm giữa quần sơn bao quanh, xen kẽ là dòng nước xanh biếc, khá có linh khí.

Bố Phương liếc mắt đã ưng ý nơi này, hắn nhận thấy linh khí ở đây đậm đặc hơn nhiều so với trang viên biệt thự.

Hắn không khỏi hài lòng nói: "Tuy không bằng Tu Chân giới, càng kém xa Bát Phương Thiên Giới, nhưng nơi này vào thời cổ đại chắc hẳn cũng là tiên gia động phủ của một tông môn luyện khí nào đó, giờ sử dụng tạm thì đa phần có thể giúp tôi Luyện Khí nhập môn trở lại!". "Chỉ cần tôi bắt đầu Luyện Khí lại ở nơi này, coi như một lần nữa bước chân vào ngưỡng cửa tu chân!

Sẽ có ngày có thể trở lại Thiên giới!".

Chương 862

"Dù linh khí ở đây mỏng manh, vật tư thiếu thốn so với Tu Chân giới, nhưng với kinh nghiệm tu tiên bao nhiêu năm của mình, tôi tự nhiên có thể khắc phục được những khó khăn trên con đường này!". "Nâng cao sức mạnh sớm một chút cũng là điều tốt để hoàn thành thỏa thuận đánh cược.

Biết đâu còn có thể giúp được Jonah giải quyết đám ma cà rồng kia!".

Nói xong, Bố Phương đi theo một con đường mòn vắng vẻ dẫn vào núi trong thung lũng.

Không lâu sau, hắn tìm thấy một nhãn sơn tuyền (mạch nước suối).

Bố Phương lập tức nhận ra nhãn sơn tuyền đó chính là nơi linh khí dồi dào bất thường, gần như là nơi dồi dào nhất trong cả công viên thung lũng này, có thể sánh với một vài nơi hạng bét trong Tu Chân giới.

Thế là hắn lập tức ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn cạnh sơn tuyền.

Bố Phương hai tay kết ấn, ưỡn ngực ngẩng đầu.

Một luồng khí lưu dài và trong lành theo lỗ mũi Bố Phương đi vào phế quản, sau đó hóa thành luồng khí đục lắng xuống rồi thoát ra ngoài.

Mỗi khi thực hiện một vòng như vậy, làn da trên cơ thể Bố Phương lại thêm một phần tinh khiết.

Nơi Bố Phương đang đứng không có người qua lại, cộng thêm

việc hắn đã thiết lập kết giới cảnh báo xung quanh nên có thể nhận ra ngay khi có người đến gần, vì thế hắn hoàn toàn không sợ hãi.

Hắn chuyên tâm tu hành, từ từ thôn phệ linh khí nơi này hóa thành của mình.

Một lát sau, hắn thay đổi thủ thế, đôi tay từ kết ấn chuyển thành ôm lấy một vòng tròn hư vô.

Những luồng hơi ẩm mờ mịt bắt đầu ngưng tụ giữa hai bàn tay Bố Phương, dần dần hóa thành một quả cầu hư vô.

Cứ như vậy kéo dài thêm nửa giờ.

Quả cầu hư vô ngưng tụ đó bắt đầu tiêu tán, hóa thành những luồng tiên khí mờ mịt, theo đôi tay đi vào trong cơ thể Bố Phương.

Thấp thoáng đâu đó có tiếng sấm gió vang lên.

Đợi đến khi tiên khí trong quả cầu hư vô hoàn toàn tan biến và được Bố Phương thôn phệ hấp thu sạch sẽ, hắn mới từ từ mở mắt.

Đột nhiên, một loại uy áp của Đại Đế từ trong đôi mắt Bố Phương bộc phát ra, khiến trong công viên thung lũng nổi lên một trận cuồng phong.

Sau đó gió lớn nhanh chóng lặng xuống, Bố Phương cũng đứng dậy khỏi tảng đá lớn.

Hắn siết chặt nắm đấm, cảm nhận được sức mạnh gần như vô tận bên trong.

Sau đó Bố Phương lẩm bẩm: "Luyện Khí kỳ tầng thứ nhất!

Tốt, lần Luyện Khí nhập môn này vô cùng thuận lợi, chỉ dùng chưa đầy hai tiếng đồng hồ, tôi đã thuận lợi bước chân vào cảnh giới tu hành một lần nữa!". "Tôi nhớ Trái Đất hiện nay, sức mạnh võ đạo ở Hạ quốc không phải là sức mạnh tu tiên thuần túy, do đó sức mạnh

của họ chia làm ba tầng thứ: Ngoại kình, Nội kình, Hóa kình, thực chất cũng chỉ tương đương với giai đoạn đại cảnh giới đầu tiên của người tu tiên là Luyện Khí kỳ mà thôi!".

Bố Phương tiếp tục lẩm bẩm: "Tuy nhiên Võ đạo Hóa Kình Tông Sư tương đương với cường giả từ tầng thứ bảy đến tầng thứ chín của Luyện Khí kỳ, cũng không thể xem thường.

Hiện tại tôi chưa có năng lực giúp Jonah xử lý đám ma cà rồng ở Thánh quốc La Mã.

Tôi cần phải trở nên mạnh hơn nữa mới được!". "Phải tìm cách nào đó để nhanh chóng nâng cao thực lực mới xong!".

Dứt lời, thấy trong công viên vẫn chưa có khách tham quan, hắn kiểm tra lại kết giới rồi tiếp tục ngồi xuống tảng đá tu hành.

Bố Phương tu hành thêm ba tiếng đồng hồ nữa, lần này hắn tu luyện đến tiểu cảnh giới thứ hai của Luyện Khí kỳ.

Sau đó, nhận thấy linh khí nơi này bắt đầu trở nên thưa thớt, hắn mới kết thúc buổi tu tập.

Đứng dậy nhìn nhãn sơn tuyền vẫn đang phun trào gần đó, hắn thầm nghĩ: "Linh khí nơi này nhất thời rơi vào trạng thái cạn kiệt rồi, trong vài ngày tới không thể tiếp tục dùng được nữa!

Muốn tiếp tục tu luyện, cần phải tìm những nơi có linh khí dồi dào khác!".

Bố Phương ngẩng đầu nhìn dãy núi xung quanh nhưng nhanh chóng lắc đầu.

Nhãn sơn tuyền vừa rồi trong cả dãy núi này gần như đóng vai trò là nhãn núi.

Theo cái nhìn của Bố Phương, linh khí trong dãy núi xung quanh

cũng bắt đầu rút đi do linh khí trong sơn tuyền giảm sút, trở nên nghèo nàn hơn.

Hắn không khỏi lắc đầu, lập tức xuống núi rời khỏi công viên thung lũng.

Chương 863

Một lúc sau, Bố Phương đã ngồi lại trong ô tô.

Nhưng khi hắn đang định tiếp tục tìm kiếm nơi dồi dào linh khí thì điện thoại bỗng rung lên.

Mở điện thoại, hắn thấy tin nhắn của em gái gửi đến.

Trên đó viết: "Anh!

Hôm nay em ở lại nhà bạn, trưa và tối em không về đâu, phiền anh bảo vú nuôi đừng chuẩn bị phần cơm của em nhé!".

Bố Phương nhìn tin nhắn mỉm cười.

Nhưng khi vừa định cất điện thoại đi, hắn bỗng nhíu mày, đọc lại tin nhắn lần nữa.

Một vẻ lo âu hiện lên trên mặt Bố Phương.

Hắn lẩm bẩm: "Em gái mình chưa bao giờ ở lại nhà người khác, trừ khi là ở trường!

Nếu không về kịp nhà, con bé sẽ ở khách sạn cao cấp gần đó!". "Tại sao đột nhiên lại báo với mình là ở lại nhà bạn?". "Lại chỉ nhắn tin mà không gọi điện thông báo một tiếng!".

Nghĩ vậy, Bố Phương lập tức bấm số gọi lại cho em gái.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy giọng thông báo trong trẻo: "Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau.".

Sắc mặt Bố Phương lập tức căng thẳng.

Hắn hít sâu một hơi rồi lầm bầm: "Tin nhắn đó vừa mới gửi xong, chứng minh em gái mình tạm thời vẫn an toàn!

Giống như một tin nhắn báo bình an, xem ra ít nhất trong ngày hôm nay sẽ không có nguy hiểm!". "Không được, mình không được loạn!

Chuyện này tạm thời không thể nói với ông nội, mình phải đi tìm em gái về ngay!".

Nói đoạn, đầu óc Bố Phương hồi tưởng lại nội dung cuộc trò chuyện với em gái Bộ Ngọc Tình tối qua.

Một tia sáng lóe lên trong đầu, hắn thốt lên: "Công viên Thiên Thạch!".

Công viên Thiên Thạch (Vẫn Tinh công viên) là một địa điểm du lịch khá nổi tiếng ở Cô Tô, nằm cách trung tâm thành phố hơn một trăm dặm về phía Đông Nam.

Khoảng cách từ vị trí hiện tại của hắn đến đó khá gần.

Nơi đó tương truyền vào cuối thế kỷ trước từng có một khối thiên thạch khổng lồ rơi từ trên trời xuống, tạo thành một cái hố va chạm khổng lồ.

Sau đó, vị trí hố thiên thạch và các địa hình núi đá bị nung chảy xung quanh đã được khai thác thành một công viên phiêu lưu và khu vui chơi lớn.

Tối qua ở nhà hàng, em gái Bộ Ngọc Tình đã nói với hắn là hôm nay sẽ cùng bạn học đi dã ngoại xuân ở Công viên Thiên Thạch.

Nghĩ đến đây, Bố Phương lập tức tăng tốc.

Hắn nhấn ga, chọn những con đường vắng ít đèn đỏ và ít người qua lại để nhanh chóng lao về phía Công viên Thiên Thạch.

Ở kiếp này, Bố Phương chỉ còn lại một người em gái và một người ông là những người thân yêu nhất, hắn tuyệt đối không để hai

người họ gặp chuyện gì.

Tin nhắn vừa rồi và việc điện thoại em gái tắt máy khiến hắn cảm thấy vô cùng bất an.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã tới Công viên Thiên Thạch.

Bố Phương đỗ xe ở bãi đỗ gần cổng rồi rảo bước chạy vào trong.

Công viên này không cần vé vào cửa, nhưng nhiều cảnh điểm nhỏ và khu vui chơi bên trong thì phải trả thêm phí.

Vì khoảng cách quá xa khu dân cư và xung quanh không có người ở nên bình thường việc quản lý ở đây không quá khó khăn, lượng người cũng không quá đông đúc.

Ngay khi bước vào công viên, Bố Phương đột nhiên nhận thấy vài luồng khí tức bất thường đang lưu động bên trong.

Nhưng du khách trong công viên vẫn tỏ ra bình thường, ai nấy đều hớn hở, xem ra chưa có chuyện lớn gì xảy ra.

Cảm nhận những luồng khí tức trong không khí, Bố Phương thầm suy tính: "Công viên này mình đã đến vài lần trước đây nhưng chưa bao giờ nhận ra có mấy luồng khí tức kỳ lạ này, tại sao vậy?".

Chương 864

"Chẳng lẽ vì mình đã thức tỉnh ký ức tiền kiếp và bước vào con đường tu chân nên khả năng cảm nhận trở nên nhạy bén hơn?

Những khí tức này người thường không thể nhận ra sao?".

Bố Phương suy nghĩ như vậy nhưng không có câu trả lời.

Hắn lập tức đi theo luồng khí tức gần nhất.

Chẳng mấy chốc, Bố Phương đã đứng trước một vách đá lớn.

Đó là vách đá bị nung chảy bởi nhiệt độ cao khi thiên thạch rơi xuống, trên đó có những vết tích đá nóng chảy và rải rác những hố lõm bất chợt, có lẽ là do bọt khí thoát ra khi đá nóng chảy.

Nhìn bức tường đó, mắt Bố Phương sáng lên, hắn vui mừng tự nhủ: "Tinh Hà Ngân Sa, một loại dược liệu tu luyện cực kỳ quý giá, có thể dùng để rèn đúc linh bảo!

Không ngờ khối thiên thạch cuối thế kỷ trước lại chứa Tinh Hà Ngân Sa!".

Nhưng ngay sau đó Bố Phương lại cảm thấy thất vọng.

Hắn tiếp tục lẩm bẩm: "Chỉ tiếc là lượng Tinh Hà Ngân Sa này quá ít, phân tán rải rác trên vách đá kia, giữa thanh thiên bạch nhật thế này mình không thể cạo hết chúng xuống được!". "Cũng coi như là một món bảo vật vô dụng, trừ khi tìm được những phần khác vỡ ra từ khối thiên thạch đó với lượng Tinh Hà Ngân Sa lớn hơn!".

Sau đó Bố Phương rời khỏi vách đá, bắt đầu lần theo luồng khí tức thứ hai.

Luồng khí này hơi âm u, có chút mùi rỉ sét.

Điểm xuất phát của luồng khí này cũng khá gần vị trí của hắn, chỉ cách vài trăm mét, tại một hồ nước suối nước nóng phun lên từ lòng đất do chấn động của thiên thạch.

Bố Phương đến trước hồ nước nóng đó, kiểm tra dòng nước nóng hổi rồi vốc một ngụm nước lên xem xét, sau đó hất sạch đi.

Hắn đã hiểu ra. "Vẫn Tinh Hàn Thiết, chỉ tiếc là sau khi thiên thạch rơi xuống, nó cũng bị đốt cháy thành bột mịn rồi lắng xuống đáy hồ nước nóng này, vì vậy trong luồng khí tức này mới có mùi rỉ sét!". "Vẫn Tinh Hàn Thiết nếu không bị cháy thành bột thì cũng giống như Tinh Hà Ngân Sa, đều có thể dùng làm linh bảo thượng hạng!". "Nhưng giờ đã tan chảy hết rồi thì không còn chút giá trị sử dụng nào.

Dù có thu thập được từ suối nước nóng và luyện lại thành một thể thì với thực lực hiện tại của mình cũng không đủ để phát huy uy năng vốn có của nó!".

Bố Phương lập tức rời khỏi hồ nước nóng để kiểm tra những luồng khí tức khác gần đó.

Những luồng khí đó lần lượt tỏa ra từ hố va chạm hình tròn của thiên thạch năm xưa và từ một hang động thạch nhũ gần đó.

Thật đáng tiếc, hai nơi đó cũng không có thứ gì đáng để Bố Phương chú ý.

Khối thiên thạch quý giá nhất, khối có khả năng chứa Tinh Hà Ngân Sa và Vẫn Tinh Hàn Thiết đã bị người ta mang đi từ lâu, giờ không rõ tung tích.

Trong hang động thạch nhũ đáng lẽ phải có một món trọng bảo, có lẽ là pháp bảo do luyện khí sĩ cổ đại để lại, ước chừng có sức mạnh Trúc Cơ kỳ, thậm chí có thể là Kết Đan kỳ.

Nhưng món trọng bảo đó đã biến mất từ lúc nào không hay, chỉ

còn lại dấu vết từng được trưng bày ở đó.

Bố Phương có chút nản lòng.

Mục đích thực sự của hắn khi đến Công viên Thiên Thạch là tìm kiếm dấu vết của em gái Bộ Ngọc Tình.

Ban đầu hắn cho rằng trong mấy luồng khí tức kia sẽ có manh mối về em gái.

Nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy con bé.

Tuy nhiên Bố Phương không hoàn toàn từ bỏ, hắn nhanh chóng đi theo luồng khí tức cuối cùng.

Luồng khí này khá yếu ớt, đồng thời cũng khá hỗn loạn, vị trí hơi xa, không nằm trong khu vui chơi của công viên mà ở trên ngọn núi phía sau.

Bố Phương lần theo luồng khí đó, rời khỏi công viên tiến về phía núi sau.

Không lâu sau, từ cách đó vài trăm mét, hắn nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào, dường như có người đang khóc, lại dường như có người đang cầu cứu.

Sắc mặt Bố Phương ngưng lại, lập tức vận chuyển sức mạnh Luyện Khí kỳ tầng thứ hai, nhanh chóng lao tới.

Khi Bố Phương sắp tiếp cận mục đích thì đột nhiên, một nữ ninja mặc y phục đen từ trên cây đại thụ gần đó bay xuống.

Tay cầm trường đao đen, mặt đeo mạng che mặt đen, quanh eo giắt vài chiếc shuriken, ả không nói một lời chặn đường Bố Phương.

Chương 865

Lưỡi đao của nữ ninja tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương, áp sát Bố Phương.

Thấy nữ ninja này, Bố Phương nhíu mày, sắc mặt lạnh lùng, trầm giọng hỏi: "Ninja?".

Nữ ninja mặc đồ đen kia sử dụng thứ ngôn ngữ An Lạc lơ lớ đáp lại: "Phía trước là cấm địa, người không phận sự miễn vào, mau rời khỏi đây ngay!".

Nữ ninja vừa nói vừa vung thanh trường đao đen trong tay.

Xoát!

Trường đao vô cùng sắc bén, nữ ninja chỉ tùy ý vung tay một cái, một cành lá trên cây đại thụ không xa đã bị đao khí chém rụng.

Bố Phương thấy cảnh này thì hơi nheo mắt lại.

Hắn không biết ở bên kia, những loại sức mạnh võ thuật thấp kém như ninja được phân loại như thế nào.

Nhưng theo tiêu chuẩn của An Lạc, với hiểu biết nông cạn hiện tại, hắn có thể phán đoán nữ ninja này sở hữu sức mạnh tương đương Nội kình trung kỳ, cũng tương đương với tầng thứ năm của Luyện Khí kỳ trong tu tiên.

Mức thực lực này đủ để ả dễ dàng đánh bại hơn mười tráng niên thành thục mà không cần trợ giúp, nếu có vũ khí trong tay thì càng như hổ thêm cánh.

Hiện tại Bố Phương mới chỉ có sức mạnh Luyện Khí kỳ tầng thứ hai, tương đương với Ngoại kình trung kỳ trong võ đạo.

Nhưng Bố Phương không hề nản lòng.

Dù sao hắn cũng thuộc môn phái tu tiên, sự ưu việt của công pháp cũng như trình độ lĩnh ngộ thiên địa của người tu hành xa không phải hạng đệ tử võ đạo có thể sánh được.

Đừng nói đối phương chỉ tương đương Nội kình trung kỳ, dù có là Nội kình đỉnh phong thì Bố Phương cũng nắm chắc phần thắng khi giao thủ.

Bố Phương ngẩng đầu, nhìn sâu vào đối phương, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

Tiếp đó hắn lên tiếng: "Đây là địa giới An Lạc, tiến vào An Lạc đã được sự cho phép chưa?

E rằng là nhập cảnh lậu phải không?

Nếu không thì thanh trường kiếm trong tay ngươi chắc chắn không thể qua được cửa khẩu đâu!". "Ngoài ra, ta không hề muốn gây sự với ngươi, nhưng ta thấy việc ngươi đang làm dường như không tuân thủ pháp luật!

Ta cảm thấy phía trước có lẽ có người ta quen biết, thậm chí là người thân của ta, ta cần phải đi xác nhận!".

Nói xong, Bố Phương tĩnh lặng chờ đợi câu trả lời từ nữ ninja.

Nữ ninja nghe xong lời Bố Phương, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Giọng ả lạnh lẽo: "Trong vòng ba nhịp thở, nếu không quay người rời đi thì ngươi hãy vĩnh viễn nằm lại trên ngọn núi này đi!".

Dứt lời, trong mắt nữ ninja lóe lên tia sáng lạnh.

Ả vung trường đao, lập tức chém về phía Bố Phương, miệng lẩm bẩm: "Hết giờ rồi!".

Thấy nữ ninja vung đao chém tới, sắc mặt Bố Phương không khỏi thay đổi.

Không ngờ đám ninja này lại tàn nhẫn đến thế.

Ngay sau đó, Bố Phương đưa tay phải ra, trên đó hiện lên từng luồng hào quang vàng nhạt.

Hắn không quay người chống đỡ hay né tránh thanh đao sắc bén kia mà giơ tay phải chủ động đón lấy.

Cảnh tượng này trong mắt nữ ninja càng làm tăng thêm vài phần chế nhạo.

ả cười nhạo: "Trường đao của ta dù là tinh cương cũng bị chém đứt làm đôi, tên thanh niên An Lạc này thật không biết lượng sức, tự tìm đường chết!".

Sau đó ả dường như không hề nương tay mà còn tăng thêm lực đạo chém xuống.

Xem chừng ả muốn một đao chém đứt cánh tay phải của thanh niên kia, sau đó chém tiếp vào người hắn.

Quả thực là vô cùng độc ác, chỉ qua vài câu giao đãi đã trực tiếp hạ sát thủ.

Bố Phương nhìn thanh trường đao chém xuống, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

Hắn đưa tay phải ra, mang theo quầng sáng vàng nhạt, trong nháy mắt dùng lòng bàn tay kẹp chặt lấy lưỡi đao.

Cạch!

Chương 866

Thanh trường đao bị kẹt giữa không trung không thể nhúc nhích, đao khí sắc bén xuyên qua cơ thể ả ngay khi chạm vào tay phải Bố Phương liền hóa thành làn gió xuân vụn vặt tan biến, không gây ra một chút tổn thương nào cho tay hắn.

Nữ ninja thấy cảnh này thực sự kinh hãi.

Nhưng chưa kịp thốt lên hỏi thì Bố Phương đã trầm giọng nói: "Loại đàn bà rắn rết, độc ác vô cùng, trên địa bàn của người khác mà hở ra là muốn lấy mạng người!

Để ngươi sống trên đời này đúng là tai họa!".

Dứt lời, Bố Phương vung bàn tay còn lại lên.

Bành!

Hắn dùng tay làm đao, một cú chém tay hạ xuống, thanh trường đao đen bị kẹp trong lòng bàn tay phải liền gãy làm đôi, rơi xuống bụi đất phía dưới.

Ngay sau đó Bố Phương bồi thêm một cú chém tay nữa, trực tiếp xuyên thủng ngực nữ ninja.

Một nhát xuyên tâm.

Phập!

Nữ ninja trúng đòn chí mạng, lập tức phun ra một ngụm máu tươi lớn, nhưng luồng máu đó ngay khi định bắn lên người Bố Phương đã bị một lớp màn sáng vàng nhạt chặn lại.

Nữ ninja nhìn Bố Phương với vẻ kinh hoàng và không thể tin nổi.

Sau đó ả yếu ớt ngã xuống, chết không nhắm mắt trên thảm cỏ

dưới chân.

Sau khi giết chết nữ ninja đó, khí huyết Bố Phương không hề dao động.

Dù ở kiếp này hắn ít khi sát sinh, nhưng sau khi chứng kiến bao biến cố trong cổ mộ trước đây, hắn đã có sự chuẩn bị tâm lý cho việc này.

Nữ ninja Uy Quốc mà hắn vừa đánh chết có sát khí nhàn nhạt trên người, rõ ràng cách đây không lâu ả đã sát thương người khác, và trước đó nữa không biết đã có bao nhiêu mạng người nằm dưới tay ả.

Cộng thêm sự độc ác dị thường và ả lại không phải đồng tộc, nên Bố Phương không hề nảy sinh một chút cảm giác tội lỗi nào khi ra tay.

Hạ gục nữ ninja xong, Bố Phương không dừng lại.

Hắn lập tức tiếp tục chạy nhỏ về phía trước, lần theo luồng khí cơ thần bí trong cảm giác để đi sâu vào trong rừng núi.

Bố Phương cảm thấy nơi đó chắc chắn có liên quan lớn đến em gái Bộ Ngọc Tình.

Nửa phút sau, sắc mặt Bố Phương tái mét đứng trước mấy gốc cây đại thụ.

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn những vết tích giãy giụa và vết máu trên mặt đất, xác nhận rằng cách đây không lâu thực sự có người bị trói ở đây.

Nhưng ngay khi Bố Phương vừa giết chết nữ ninja kia, những người bị trói đã bị một nhóm người khả nghi chuyển đi mất.

Bố Phương ngẩng đầu, trực tiếp trèo lên đỉnh một cây đại thụ gần đó, rồi phóng tầm mắt bao quát cả một vùng đất rộng lớn.

Nhưng trong tầm mắt của hắn, dù đã quan sát kỹ trong phạm vi mấy nghìn mét nhưng vẫn không phát hiện được tung tích của nhóm người đã rời đi.

Hắn không khỏi nhíu mày, dùng khinh công đáp xuống đất.

Bố Phương khổ sở suy nghĩ: "Những người này chắc chắn cùng một giuộc với nữ ninja vừa rồi, và nhóm người đó chắc hẳn toàn bộ đều là nữ!

Mùi hương tại hiện trường giống hệt nữ ninja kia!". "Hơn nữa, chắc chắn bọn chúng đều là ninja, nếu không thì không thể thoát khỏi tầm mắt của mình trong thời gian ngắn như vậy!".

Đang suy nghĩ, Bố Phương ngồi xuống kiểm tra những người khác từng bị trói ở đây.

Quan sát vết tích trên mặt đất và những vết cọ xát trên thân cây, hắn phán đoán: "Trước đây có lẽ có ba người bị nhóm ninja đó trói ở đây!". "Toàn bộ đều là nữ sinh khoảng hơn hai mươi tuổi, mình có thể tìm thấy tóc ở đây, qua mùi hương trên tóc có thể đoán được họ còn trẻ!".

Bố Phương nhíu mày, cảm thấy có chút bách tư bất đắc kỳ giải.

Bố Phương tiếp tục nói: “Có lẽ vậy, bên trong hình như không có mùi của em gái tôi - Bộ Ngọc Tình, trong ba loại tóc này không có cái nào là của nó cả!

Tóc của nó có một mùi hoa sen nhàn nhạt.” Bố Phương nói đến đây rồi đứng dậy.

Đúng lúc này, điện thoại của hắn bỗng nhiên rung lên.

Hắn lập tức lấy điện thoại ra, phát hiện em gái lại gửi thêm một tin nhắn nữa.

Chương 867

Trên đó viết: “Anh trai, thật ngại quá, vừa nãy điện thoại em hết pin, em vội vàng gửi tin nhắn rồi tắt máy luôn!” “Hiện tại em đang ở nhà bạn thân, là Mạnh Khả Hân của gia tộc họ Mạnh, cũng là đại học bá trong trường em!

Tối nay em thật sự không về đâu, em phải cùng đại tiểu thư họ Mạnh thức đêm thảo luận vấn đề học thuật về nghiên cứu tâm lý đại chúng!” Tin nhắn kết thúc tại đó.

Bố Phương lập tức gọi lại theo số của em gái, điện thoại thông ngay lập tức.

Bố Phương cầm điện thoại, nghe thấy giọng nói của Bộ Ngọc Tình, tâm trạng lúc này của cô bé có vẻ không tệ.

Thế là Bố Phương tán gẫu với em gái vài câu rồi cúp máy.

Hắn không nói quá nhiều với em gái, nhưng sau khi gọi điện xong, Bố Phương không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn than thở: “Hóa ra chỉ là một sự hiểu lầm, may mà em gái tôi không bị cuốn vào một sự kiện đột ngột nào cả!” “Xem ra, đồng nghiệp và em gái tôi sáng nay đến chỗ này xuân du đã rời đi từ sớm rồi.

Dù sao hiện tại thời gian đã gần trưa, ngồi ở công viên Vẫn Tinh này đối với người địa phương thực sự chẳng có gì hay ho để xem.” Bố Phương cất điện thoại đi.

Sau đó hắn lại nhíu mày, nhìn nhìn một số dấu vết gần đó rồi cau mày trầm tư: “Không được, ba cô gái bị bắt cóc kia, tôi vẫn phải tra xét một chút!

Dù sao tôi cũng là người An Lạc, còn mấy tên Ninja kia lại đến từ Uy Quốc, tôi lo lắng những tên Ninja đó sẽ gây bất lợi, thậm chí hạ sát thủ với họ!" Trong lòng Bố Phương nghĩ ngợi, lập tức sử dụng một số công cụ, đơn giản thu thập một số vật phẩm tại hiện trường, ví dụ như sợi tóc của ba cô gái đó.

Hắn dự định sẽ tiếp tục tìm kiếm tung tích của ba cô gái cũng như những tên Ninja kia.

Nếu không tìm ra kết quả, đợi đến khi đột phá Luyện Khí kỳ tầng thứ tư, giác tỉnh một số sức mạnh thần thông, hắn sẽ trực tiếp dùng thần thông tìm kiếm, lấy mấy sợi tóc kia làm môi giới để tra cứu tung tích của họ.

Sau khi thu hồi những sợi tóc đó, Bố Phương lại cẩn thận tìm kiếm một phen trên sườn núi gần đó, khám xét tỉ mỉ mọi ngóc ngách để tìm dấu vết.

Nhưng nhóm Ninja rời đi kia vô cùng tinh minh, không để lại bất kỳ manh mối nào.

Khi Bố Phương xác nhận không bỏ sót chi tiết nào, hắn liền trực tiếp quay người rời đi theo lối cũ.

Khi đi qua chỗ gặp nữ Ninja lúc nãy, hắn đột nhiên phát hiện thi thể của ả đã biến mất không thấy đâu nữa.

Cảnh tượng quái dị này khiến Bố Phương một lần nữa nhíu mày.

Nhưng ngay sau đó hắn cười cười, tự giễu: "Giờ đây sức mạnh của ta thật quá yếu, đến mức có người làm tiểu động tác ở ngay gần mà ta cũng không phát giác được!" "Nữ Ninja bị ta đánh chết kia, trên người chắc chắn có thứ quan trọng, hoặc có lẽ có bằng chứng chứng minh lai lịch của bọn chúng, vừa rồi ta quên mất không lục soát kỹ một phen!

Nếu không thì những người Uy Quốc khác cũng sẽ không mạo hiểm mang thi thể đi!" Bố Phương tự giễu đến đây, lại thở dài một tiếng.

Không lâu sau, Bố Phương đến phòng giám sát của công viên Vẫn Tinh gần đó.

Hàng chục màn hình giám sát khổng lồ hiển thị rõ nét các khu vực công cộng trong công viên.

Vì tập đoàn Long Tín nơi Bố Phương ở có tham gia cổ phần tại công viên Vẫn Tinh, nên hắn giả mạo danh nghĩa tập đoàn Long Tín để yêu cầu quyền xem video giám sát.

Sau khi hắn vào, những người trong phòng giám sát đều bị đuổi ra ngoài, chỉ còn lại một người đàn ông trung niên mập mạp, mặc bộ vest chỉnh tề, vẻ mặt tươi cười bồi bên cạnh Bố Phương.

Người này là một quản lý của công viên Vẫn Tinh, chuyên phụ trách mảng an ninh và giám sát, tên là Phạm Trường Lợi.

Bố Phương nói với người đàn ông trung niên: "Quản lý Phạm, phiền ông điều cho tôi toàn bộ giám sát sáng nay tại cửa chính công viên, cũng như lối vào hậu sơn và các trạm kiểm soát mà đám đông nhất định phải đi qua, sau đó cho phát tốc độ gấp tám lần!" Phạm Trường Lợi vội vàng gật đầu xưng vâng, sau đó ngồi xuống chiếc ghế da bên cạnh, tự tay điều chỉnh tất cả màn hình giám sát trong công viên.

Chẳng bao lâu sau, trên màn hình bắt đầu xuất hiện những hình ảnh Bố Phương cần.

Hắn cưỡi ngựa xem hoa nhìn những màn hình đó, trông có vẻ hơi lơ đãng, cũng không bảo Phạm Trường Lợi dừng lại mà ra lệnh tiếp tục phát, không được dừng.

Một lúc sau, tất cả các đoạn video giám sát mà Bố Phương yêu cầu đã phát xong.

Phạm Trường Lợi vội vàng nhìn về phía Bố Phương, vẻ mặt đầy sự bối rối.

Từ lúc Bố Phương bước vào đây, ngoài việc lẳng lặng xem những hình ảnh giám sát kia ra thì không nói một lời, thái độ lạnh lùng băng giá.

Phạm Trường Lợi dù muốn tiến lên nịnh bợ cũng cảm thấy run sợ.

Dù sao đối phương cũng là người thừa kế tiếp theo của tập đoàn Long Tín, tuy trong lời đồn người thừa kế này phần lớn sẽ không kế thừa được tập đoàn, nhưng dù sao cũng là nhân vật nòng cốt.

Đối phương chỉ cần một câu nói là có thể trực tiếp bãi miễn ông ta, hoặc là thăng chức trực tiếp.

Do đó Phạm Trường Lợi ở bên cạnh Bố Phương cứ như ở cạnh vua như cạnh hổ, luôn cảm thấy bất an.

Bố Phương sau khi xem xong tất cả video giám sát thì gật đầu, nói với Phạm Trường Lợi: "Được rồi, xóa đi thôi!

Ở đây không còn việc gì nữa!" Bố Phương nói xong định quay người rời đi, nhưng ngay sau đó lập tức quay đầu nhìn Phạm Trường Lợi, dặn dò: "Ghi nhớ, việc tôi vừa vào đây điều tra băng ghi hình, không được phép nhắc tới với bất kỳ ai!

Sau đó, nếu lát nữa có người cũng muốn điều tra băng ghi hình, hoặc có người yêu cầu tiêu hủy băng ghi hình, ông cũng đừng ngăn cản, nhưng nhớ gửi tin nhắn báo cho tôi biết những chỗ không đúng!" "Ngoài ra, tiền thưởng hiệu suất tháng này của ông tăng thêm năm vạn!" Phạm Trường Lợi nghe xong, lập tức hớn hở cúi đầu gật đầu nói: "Đa tạ cậu Bộ khen thưởng, Trường Lợi nhất định tuân theo chỉ

thị của cậu!

Chương 868

Bất cứ ai sau này điều tra giám sát, tôi đều sẽ báo cáo cho cậu!" Bố Phương nghe lời của Phạm Trường Lợi xong thì gật đầu.

Hắn cũng không nói gì thêm, trực tiếp rời khỏi phòng giám sát và rời khỏi công viên Vẫn Tinh.

Không lâu sau, Bố Phương ngồi lại vào xe, khởi động động cơ, lái xe rời khỏi khu vực này.

Cùng lúc đó, trong lòng Bố Phương suy tính: "Trong hình ảnh giám sát vừa rồi cơ bản không có chỗ nào bất thường!

Hôm nay là cuối tuần, lượng khách của công viên Vẫn Tinh chỉ riêng sáng nay đã lên tới hơn ba vạn người.

Trong số đông người như vậy, muốn phán đoán thân phận của ba thiếu nữ mất tích cũng như những nữ Ninja trà trộn trong đó thực sự có chút khó khăn!" "Vả lại, những nữ Ninja đó cũng không nhất định phải đường hoàng tiến vào công viên, không chừng là từ trên núi phụ cận hoặc từ hàng rào lẻn vào!" "Ngoài ra, cũng không phát hiện nhân viên khả nghi nào!

Nhưng tôi cảm thấy rõ ràng chuyện này sẽ không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Những nữ Ninja Uy Quốc kia sẽ không ngàn dặm xa xôi vô cớ chạy đến tỉnh Giang Nam này rồi bắt cóc ba thiếu nữ trong một công viên!" "Đằng sau chuyện này phần lớn là có thế lực khác đang giở trò!

Hiện tại chỉ hy vọng tiếp theo sẽ có người đến công viên Vẫn Tinh tra xét băng ghi hình, rồi lộ ra đuôi cáo của bọn chúng!" Trong lòng Bố Phương nghĩ ngợi, liền gia tăng tốc độ lái xe.

Giờ đây Bố Phương chỉ còn cách kiên nhẫn chờ đợi, đồng thời hắn khẳng định ba thiếu nữ mất tích kia chắc chắn tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng.

Bởi vì nữ Ninja Uy Quốc ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, chắc chắn không phải để giết người.

Ba thiếu nữ đó đối với chúng mà nói phần lớn là có tác dụng khác, phải còn sống mới có giá trị.

Vì vậy Bố Phương cũng không quá lo lắng.

Một lát sau, Bố Phương rời khỏi công viên Vẫn Tinh, đến gần một viện bảo tàng lớn ở ngoại ô phía nam thành phố Cô Tô.

Sau khi dừng xe, hắn đi vào viện bảo tàng từ cửa nách.

Viện bảo tàng này tên là viện bảo tàng Phi Thiên, là một viện bảo tàng công cộng do tập đoàn Long Tín và chính quyền thành phố Cô Tô cùng nắm giữ cổ phần.

Trong đó trưng bày rất nhiều bảo vật cổ đổng trân quý, cũng như những tạo vật đỉnh cao của công nghệ hiện đại.

Mục đích Bố Phương đến đây là vì một vật trọng yếu: lõi tinh thạch của khối thiên thạch rơi xuống ngoại ô phía nam thành phố Cô Tô vào cuối thế kỷ trước.

Đúng vậy, lõi tinh thạch đó sau khi được vận chuyển ra khỏi công viên Vẫn Tinh, qua nghiên cứu của các nhà khoa học, ngoại trừ việc cảm thấy thành phần kim loại chứa trong đó khá hiếm ra thì không có gì đặc biệt.

Do đó nó được trân tàng trong viện bảo tàng này để triển lãm công chúng.

Mục đích chuyến đi này của Bố Phương là để lấy đi tinh hoa thiên

thạch bên trong lõi tinh thạch đó.

Hôm nay là cuối tuần, lượng du khách bên trong viện bảo tàng Phi Thiên không ít.

Một phần là vì các viện bảo tàng quanh vùng Cô Tô rất nhiều, mặt khác trân kỳ trong viện bảo tàng Phi Thiên so với viện bảo tàng nghệ thuật hiện đại gần đó có phần kém sắc hơn.

Bố Phương nhanh chóng đi tới trước bục triển lãm lõi tinh thạch ở tầng hai viện bảo tàng.

Nhìn bục triển lãm trước mặt, sau đó hắn gọi điện thoại gọi người phụ trách trực ban của viện bảo tàng đến.

Bố Phương ra lệnh cho người phụ trách đó tạm thời sơ tán du khách ở tầng hai, đồng thời cho nhân viên phục vụ lui ra, ngay sau đó ra lệnh cho người phụ trách mở tủ kính trưng bày lõi tinh thạch.

Danh nghĩa là để Bố Phương tiến hành chụp ảnh lõi tinh thạch ở cự ly gần, và hắn nói với người phụ trách viện bảo tàng rằng đó là để hoàn thành bài tập thạc sĩ.

Thực tế, Bố Phương lén lút sử dụng đôi tay của mình, trong lúc chạm vào tinh thạch đã lặng lẽ hấp thụ một luồng năng lượng tinh hoa hư vô.

Nguyên bản tinh thạch nằm yên lặng trong tủ kính, tổng thể được cấu thành từ một khối lớn sắt lạnh thiên thạch, một phần được cấu thành từ hợp kim của sắt lạnh thiên thạch và bạc tinh hà.

Thực sự là một món trọng bảo, nếu có thể mang đi luyện chế thì phần lớn có thể được một món bảo khí không tệ.

Nhưng vì viện bảo tàng này không thuộc sở hữu độc quyền của tập đoàn Long Tín, khối lõi tinh thạch này lại rất nổi tiếng ở vùng Cô Tô, nên Bố Phương cuối cùng không thể làm như vậy.

Người phụ trách trực ban kia chắc chắn cũng không dám phối hợp.

Đối với ông ta, chỉ riêng việc giúp Bố Phương sơ tán du khách và nhân viên, để Bố Phương tiếp xúc và chụp ảnh khối thiên thạch ở cự ly gần đã có chút vượt quá phạm vi chức trách, có chút mạo hiểm và vượt quy củ rồi.

Giúp Bố Phương mang khối tinh thạch đi là điều càng không thể.

Trong lúc Bố Phương tiếp xúc với khối thiên thạch cũng như chụp ảnh cho nó, trên trán người phụ trách viện bảo tàng bắt đầu rịn ra những giọt mồ hôi li ti.

Hiển nhiên là vô cùng khẩn trương.

Bố Phương cũng không làm đối phương phải khó xử.

Chương 869

Sau khi nhanh chóng hấp thụ tinh hoa thiên thạch vào đôi tay, hắn liền mau chóng buông khối thiên thạch ra.

Sau đó Bố Phương đơn giản chụp vài tấm ảnh rồi ra hiệu cho người phụ trách đóng tủ kính lại.

Mất đi tinh hoa thiên thạch, lõi tinh thạch trông vẫn không có gì đáng ngại.

Trừ phi sử dụng máy móc độ tinh vi cao mới có thể phát hiện khối tinh thạch này so với trước đây nhiệt độ trung bình giảm xuống một chút, cũng như nhẹ đi vài gram, ngoài ra không có một điểm dị thường nào.

Thấy Bố Phương dừng tay, người phụ trách kia lấy khăn giấy từ trong túi ra, hốt hoảng lau mồ hôi trên trán, sau đó có chút gấp gáp nói nhỏ: "Cậu Bộ, thật dọa chết tôi rồi!

Nếu động tác chậm một chút nữa, tôi lo có vài du khách không cẩn thận vượt qua rào chắn rồi đi vào đây!

Chuyện này nếu bị người khác nhìn thấy thì hỏng bét!" Bố Phương nghe xong cười cười, an ủi người phụ trách: "Ừm, tôi biết rồi, làm khó ông rồi!" "Tôi về sẽ sắp xếp, tiền thưởng tháng này tăng thêm ba vạn!" Người phụ trách nghe Bố Phương nói xong, thần tình run lên, mặt đầy ý cười, cúi người nói: "Đa tạ cậu Bộ khen thưởng!" Đối với việc này, Bố Phương lại cười cười, rồi cùng người phụ trách rời khỏi viện bảo tàng Phi Thiên bằng cửa nách.

Lúc này hắn đang vội vàng nhanh chóng rời khỏi nơi này để về biệt thự trong trang viên, sau đó luyện hóa luồng tinh hoa thiên thạch vừa hấp thụ được để nâng cao sức mạnh của mình.

Vì đi khá vội vàng, cộng thêm việc vừa nãy tầng hai sơ tán du khách dẫn đến lượng du khách đi lại ở tầng một đông hơn nhiều, khiến Bố Phương không cẩn thận va phải hai cô gái đang đi cùng nhau, làm một người trong số đó lảo đảo.

Bố Phương lập tức mang theo ý xin lỗi nói: "Xin lỗi hai vị, tại hạ có việc hơi vội một chút!" Dứt lời Bố Phương định trực tiếp rời đi.

Cô gái mặc váy áo màu vàng bị Bố Phương va phải liền lập tức chặn hắn lại, khuôn mặt phấn hồng tức giận nói: "Này!

Anh kia, đụng vào người ta mà định cứ thế đi thẳng sao?" Bố Phương nhíu mày.

Sau đó cô gái mặc áo hoodie màu xanh nhạt bên cạnh cô gái áo vàng cũng ra vẻ cao ngạo, nhìn Bố Phương nói: "Tôi thấy anh cũng có vẻ là người đàng hoàng, sao lại không có lễ độ như vậy?

Đụng người ta rồi định đi thẳng, không thấy hơi quá đáng sao?" Bố Phương nén lại sự khó chịu trong lòng, nhìn hai cô gái nói: "Hai vị muốn thế nào?" Bố Phương nói xong, đưa cổ tay lên nhìn chiếc Patek Philippe, thấy thời gian đã là giữa trưa.

Hắn chuyển niệm rồi nói: "Vậy thế này đi, tôi mời hai vị ăn một bữa trưa ở gần đây, thấy thế nào?" Cô gái mặc áo vàng nghe Bố Phương nói xong thì kiêu kỳ hừ một tiếng.

Còn cô gái mặc áo hoodie xanh nhạt thì nhạy bén chú ý đến chiếc Patek Philippe trên cổ tay Bố Phương.

Sau khi nhìn thấy chiếc đồng hồ danh giá trên tay hắn, cô ta quả thực nở một nụ cười khinh miệt.

Cô gái áo xanh nhạt tên là Tô Giai Ninh, sinh viên năm hai đại học Kinh tế Mậu dịch Cô Tô.

Cô gái áo vàng bên cạnh tên là Diêu Hi, cũng là sinh viên năm hai

cùng trường.

Hai người không chỉ là bạn thân mà còn là hoa khôi khoa ngoại thương của đại học Kinh tế Mậu dịch Cô Tô.

Tô Giai Ninh nhìn Bố Phương, cười nói: "Tôi cứ tưởng anh là người có khuôn có mẫu, làm việc cũng phải quy củ chút chứ!

Nhưng không ngờ lại giống mấy tên nam thần học đường, tuổi còn trẻ mà đã học đòi giới doanh nhân đeo cái Patek Philippe này!" "Đồng hồ giả phải không, làm gì có ai mới ngoài hai mươi đã đeo loại đồng hồ này?" Bố Phương nghe lời của cô gái thì nhướng mày, sau đó nói: "Đồng hồ tự nhiên là thật, nhưng liên quan gì đến cô?" Tô Giai Ninh nghe vậy như thể nghe thấy chuyện gì buồn cười lắm, ôm lấy vai bạn thân Diêu Hi, cười lớn một trận không chút dè dặt.

Sau đó cô ta trêu chọc: "Vậy thì, vị phú gia công tử này!

Đã mời tôi ăn trưa, lại còn đeo cả Patek Philippe, vậy chúng ta đến khách sạn Thái Hồ được không?" "Nghe nói ăn một bữa ở khách sạn đó mất cả mấy nghìn tệ đấy, nếu gọi vài món danh quý, thậm chí hóa đơn lên tới hàng vạn, hàng chục vạn cũng có!

Như vậy mới xứng với thân phận phú gia của anh chứ, đúng không?" Tô Giai Ninh nói xong, Diêu Hi bên cạnh cũng hiểu chuyện, mang theo nụ cười trào phúng nhìn Bố Phương.

Hai người cố ý như vậy tự nhiên là để làm đối phương khó xử.

Hôm nay Tô Giai Ninh vừa bị bạn trai cũ đá ở trường, gã bạn trai cũ đó lại là người cô ta tốn bao công sức nửa năm trời mới câu được, nên tâm trạng vô cùng tệ.

Sau đó cô ta mới kéo bạn thân Diêu Hi đi dạo khắp thành phố Cô Tô để giải khuây.

Bố Phương nghe xong lời của Tô Giai Ninh thì mặt không cảm

xúc, nhưng trong lòng cười thầm.

Cái khách sạn Thái Hồ đó là sản phẩm do tập đoàn Long Tín nắm giữ 100% cổ phần, Bố Phương tiêu xài ở đó cũng giống như tiền từ túi nọ sang túi kia, quay đi quay lại tiền vẫn về tay gia tộc.

Dù có hao hụt nhưng coi như chi phí trả lương cho nhân viên thôi.

Bố Phương lập tức gật đầu nói: "Được, đã quyết định là khách sạn Thái Hồ, vậy tôi đi khách sạn Thái Hồ là được!" "Đi theo tôi!" Bố Phương nói xong liền thả chậm bước chân, đi ra ngoài viện bảo tàng.

Hai cô gái Tô Giai Ninh và Diêu Hi nghe Bố Phương nói vậy thì đều sững sờ, có vẻ như trước sự sảng khoái của Bố Phương, họ cảm thấy không thể tin nổi, nhất thời không biết ứng phó ra sao.

Trong khi Tô Giai Ninh đang do dự có nên đuổi theo không, Diêu Hi bên cạnh liền vỗ vỗ vai cô ta và thúc giục: "Đi thôi!

Tớ thấy anh ta ít nhất trông không giống người xấu, người cũng khá đẹp trai nữa!" "Còn không đuổi theo, người ta đi xa mất rồi, vừa nãy bị đụng trúng chỗ đó, tớ không muốn chịu thiệt đâu!" Tô Giai Ninh lập tức cắn môi, sau đó cùng Diêu Hi đuổi theo.

Bên ngoài viện bảo tàng, khi Tô Giai Ninh và Diêu Hi nhìn thấy chiếc xe sang của Bố Phương, cả hai đều sững sờ.

Tóc mái uốn lượn trên trán Tô Giai Ninh thậm chí bị gió thổi bay làm chướng mắt mà cô ta cũng quên cả vuốt lại.

Chương 870

Diêu Hi thì trên khuôn mặt trắng ngần như ngọc hiện lên thần sắc rạng rỡ.

Đó là một chiếc Porsche phiên bản giới hạn toàn cầu.

Porsche là dòng xe sang cực kỳ nổi tiếng, một mẫu giới hạn đặc biệt thì cả thế giới chỉ có chưa đến hai mươi chiếc.

Đương nhiên, tiền mua chiếc xe này đối với Bố Phương chỉ là số lẻ.

Những năm qua gia tộc cho tiền tiêu vặt, để Bố Phương trong lúc học tập có thể tiếp xúc và tìm tòi đầu tư, hắn đã có mấy lần thu hoạch lớn, một mình tích lũy được khối tài sản hàng tỷ tệ rồi.

Bố Phương mở cửa xe, sau đó nhìn về phía hai cô gái không xa.

Tô Giai Ninh và Diêu Hi vội vàng phản ứng lại, Tô Giai Ninh biểu tình ngây ra, Diêu Hi thì vô cùng kinh hỉ hét lên, đẩy Tô Giai Ninh rồi cả hai ngồi vào ghế sau của ô tô.

Chiếc xe lập tức khởi động, chạy về hướng đại lộ Thái Hồ cách đó mười mấy cây số.

Trong xe, Tô Giai Ninh cảm nhận nội thất bọc da và những trang trí cao cấp danh quý trong xe, thần tình có chút ngẩn ngơ.

Ở bên kia, Diêu Hi thì ánh mắt mang theo vẻ khác lạ, thỉnh thoảng liếc nhìn Bố Phương ngồi ở hàng ghế trước, không biết đang tính toán điều gì.

Bố Phương lặng lẽ lái xe, nhưng thỉnh thoảng cũng quan sát hai cô gái ở ghế sau qua gương chiếu hậu.

Bố Phương thầm nghĩ: “Hai cô gái này tuổi không lớn, xấp xỉ tuổi mình, chắc đang học đại học quanh vùng Cô Tô!” “Tuổi nhỏ thế này mà lòng dạ lại hẹp hòi như vậy, chỉ là không cẩn thận va phải mà cứ như muốn đi ăn chực vậy, đúng là có chút thiếu tự trọng.” “Thôi bỏ đi, dù sao hôm nay thời gian rảnh rỗi cũng dài, lại không có sắp xếp gì, tiện tay đưa họ đi một đoạn và mời một bữa trưa!

Hy vọng sau ngày hôm nay, họ biết tự trọng hơn!” Chiếc xe chạy nhanh, trên đại lộ Cô Tô lúc gần trưa xe cộ đã thưa thớt đi nhiều.

Khi Bố Phương đang lái xe, Diêu Hi ở phía sau lên tiếng hỏi hắn với vẻ mặt tươi cười: “Này, anh gì đó!

Anh có học đại học ở Cô Tô không?

Hay là đang học đại học ở đâu?

Tôi có thể làm quen với anh không, tôi tên là Diêu Hi, học khoa ngoại thương đại học Kinh tế Mậu dịch Cô Tô, không chừng anh là học trưởng của tôi đấy!” Bố Phương nghe lời Diêu Hi xong thì hờ hững nói: “Tôi tên Bố Phương, không học đại học ở đây!” Bố Phương vừa dứt lời, Diêu Hi ở phía sau sững lại.

Sau đó Tô Giai Ninh bên cạnh dường như ngay lập tức tìm được một điểm có thể đả kích Bố Phương.

Thế là Tô Giai Ninh nói giọng quái gở: “Hừ!

Trẻ thế này mà không đi học, chắc là vì không lo học hành, ở trường gây chuyện thị phi rồi bị đuổi học sớm chứ gì!” Tô Giai Ninh nói xong, cảm thấy trong lòng thư sướng hơn nhiều.

Dường như cuối cùng cũng tìm được một điểm ưu việt hơn đối phương, cảm giác này làm cô ta vô cùng thoải mái.

Ngay sau đó, lời nói của Bố Phương khiến cô ta chao đảo, suýt nữa thì ngã khỏi ghế.

Chỉ nghe Bố Phương cười cười, phong khinh vân đạm nói: "Hiện tại tôi đang học thạc sĩ tại Đại học Heidelberg ở Châu Âu!

Sau đó, tôi dự định đến Đại học Yên Kinh và Đại học Harvard ở bang Massachusetts, Mỹ để học tiếp bằng thạc sĩ thứ hai và thứ ba!" Lời nói này của Bố Phương khiến Tô Giai Ninh ở phía sau đột nhiên cảm thấy tim mình không ổn chút nào.

Diêu Hi bên cạnh thì lập tức hai mắt sáng rỡ, tắc lưỡi khen ngợi: "Oa!

Trẻ thế này mà đã tốt nghiệp đại học rồi đang học thạc sĩ sao!

Oa, tôi nghe nói Đại học Heidelberg là một học phủ danh tiếng thế giới vô cùng nổi tiếng đấy!" Diêu Hi nói xong, dùng khuỷu tay khẽ chạm vào Tô Giai Ninh bên cạnh, rồi nói với Bố Phương ở phía trước bằng giọng điệu dịu dàng hơn nhiều: "Xin lỗi, trước đó hai chúng tôi thực sự đã hiểu lầm anh!

Hôm nay tâm trạng tớ không tốt lắm, rồi vừa nãy anh không cẩn thận va vào ngực bạn thân tôi, lúc đó tôi cứ tưởng anh cố ý, là một tên lãng tử chứ!" "Thật sự xin lỗi vì đã gây phiền phức cho anh!" Đối với việc này, Bố Phương đạm nhiên nói: "Không sao!" Vẻ mặt Bố Phương vẫn phong khinh vân đạm, không nhìn ra bất kỳ điều gì bất thường, còn trong lòng hắn nghĩ gì thì chỉ mình hắn biết.

Diêu Hi thấy mình chủ động hạ mình và xin lỗi mà phản ứng của đối phương không lớn, liền sững sờ một chút.

Sau đó cô ta dùng hai tay chỉ về phía Tô Giai Ninh bên cạnh, một lần nữa giới thiệu với Bố Phương ở phía trước: "Đây là bạn thân của tôi, tên là Tô Giai Ninh, cũng giống tôi học khoa ngoại thương đại học Thương mậu Cô Tô!

Chân dài da đẹp, là hệ hoa rất được săn đón ở trường đấy!" Diêu

Hi nói xong, hạ thấp giọng, nửa đùa nửa thật nói: “Cách đây không lâu vừa mới cãi nhau chia tay với bạn trai cũ, hiện tại đang độc thân đấy!” “Cả tôi nữa, từ khi bắt đầu đi học đến giờ tôi cũng chưa từng yêu đương lần nào, vẫn còn độc thân!” Lời nói này của Diêu Hi khiến Tô Giai Ninh ngồi bên cạnh đỏ mặt.

Bố Phương ở phía trước nghe xong thì cười thầm không chút động tĩnh.

Bố Phương với tư cách là người nắm quyền thế hệ tiếp theo của gia tộc họ Bố, từ nhỏ đến lớn khi cha hắn còn sống, hắn luôn được gia tộc họ Bố nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Những mỹ nữ kiểu này Bố Phương không phải chưa từng thấy.

Cô gái tên Tô Giai Ninh mặc hoodie xanh nhạt kia quả thực có vài phần nhan sắc, nhưng trong lòng Bố Phương, tối đa cũng chỉ được 7.5 điểm.

Ngoài ra, vì tính cách và ấn tượng đầu tiên của Tô Giai Ninh khiến Bố Phương không thoải mái, nên hắn không những không có chút thiện cảm nào mà thậm chí còn có chút phản cảm với đối phương.

Ngay cả khi Diêu Hi hiện tại cố ý làm mai, thậm chí chủ động muốn gán ghép Tô Giai Ninh, có vẻ như muốn bồi thêm cả chính mình vào, Bố Phương cũng không hề rung động.

Chương 871

Bố Phương thầm nghĩ: "Tô Giai Ninh đó trước đây đã có bạn trai rồi, nhưng có thể cảm nhận được chắc vẫn còn là xử nữ!" "Diêu Hi thì có vài phần tư sắc hơn Tô Giai Ninh, nhưng cũng không lên nổi mức 8 điểm, tối đa chỉ được 7.8 điểm." "Trong trang viên biệt thự của tôi, những cô hầu gái người Pháp hay người Mỹ kia, cô nào mà chẳng trẻ trung 20-25 tuổi, nhan sắc từ 8 điểm trở lên?" "Tư sắc thế này thật không lọt vào mắt xanh của tôi!

Chắc cũng chỉ ngang hàng với mấy cô làm vườn ngoài 30 tuổi trong trang viên biệt thự thôi!" Bố Phương thầm nghĩ một trận như vậy rồi cũng không thèm để ý đến Diêu Hi và Tô Giai Ninh ở phía sau nữa.

Cũng không phải Bố Phương cố ý sỉ nhục hai người họ, mà thực sự do những gì hắn từng thấy nghe khiến nhãn giới và kiến thức của hắn so với người bình thường cao hơn quá nhiều.

Đối với người bình thường, thậm chí đối với những phú nhị đại bình thường ở Cô Tô, Diêu Hi và Tô Giai Ninh là lựa chọn bạn gái tuyệt vời, nhưng đối với Bố Phương, ngay cả việc quét dọn biệt thự cho hắn họ cũng chưa đủ tư cách.

Thêm vài phút nữa, Bố Phương chậm rãi dừng xe trong bãi đỗ xe hai tầng bên cạnh hồ Thái Hồ.

Sau đó mở cửa xe, nhìn về phía một tòa kiến trúc cao lớn khoảng 30 tầng, lộng lẫy nguy nga, đủ để bao quát một phần nhỏ hồ Thái Hồ ở không xa.

Khách sạn Thái Hồ này là khách sạn năm sao nằm trong top 15 của tỉnh Giang Nam.

Ở vùng Cô Tô này, chỉ có duy nhất một khách sạn năm sao khác là khách sạn Thiên Trì mới miễn cưỡng có thể đặt lên bàn cân so sánh với khách sạn Thái Hồ.

Lúc này là giữa trưa, trước khách sạn Thái Hồ có không ít người qua lại.

Đa số những người ra vào đây đều ăn mặc lộng lẫy.

Quần áo tuy không hẳn là hàng hiệu đỉnh cấp thế giới, nhưng ít nhất trông cao cấp hơn quần áo trên người Diêu Hi và Tô Giai Ninh rất nhiều.

Điểm này khiến Tô Giai Ninh và Diêu Hi có chút tự ti.

Hai người không hẹn mà gặp, theo bản năng đều xích lại gần Bố Phương hơn một chút, dường như chỉ dựa vào khí trường trên người Bố Phương họ mới có dũng khí bước vào nơi này.

Đối với việc này Bố Phương không có biểu hiện gì, dù sao hai người cũng chỉ là sinh viên bình thường, gia cảnh chắc cũng chỉ ở mức bình dân, những người có thể ra vào khách sạn Thái Hồ đa phần là phú hào địa phương.

Biểu hiện như vậy là bình thường.

Bố Phương dẫn hai người đi lên bậc thang, vào khách sạn bằng cửa chính.

Vừa mới vào cửa không lâu đã có phục vụ tiếp đón Bố Phương và Tô Giai Ninh, Diêu Hi vào sảnh khách sạn.

Sau một loạt thủ tục rườm rà, Bố Phương và hai cô gái đã ngồi trong một phòng bao hướng ra hồ Thái Hồ ở tầng đỉnh khách sạn.

Phòng bao này là phòng bao danh quý nhất của khách sạn Thái Hồ, hướng ra hồ, có thể thu trọn cảnh sắc sông nước mây trời vào tầm

mắt.

Đồng thời trang trí tinh mỹ, sử dụng một lượng lớn gỗ hồng sắc trăm năm và gỗ tử đàn danh quý, chỉ riêng phí sử dụng một lần đã lên tới mười vạn tệ.

Không phải Bố Phương cố ý khoe khoang trước mặt hai cô gái, mà vì phòng bao này từ lâu mỗi khi hắn đến khách sạn này đều sẽ chọn, đã thành thói quen rồi.

Tuy lúc trước Bố Phương có cảm quan không tốt về Tô Giai Ninh và Diêu Hi, nhưng đã hứa mời ăn trưa thì hắn sẽ cố gắng thực hiện lời hứa đó một cách tốt nhất.

Một bữa trưa với tôm hùm lớn từ vịnh đông bắc nước Mỹ, cá hồi tươi từ vùng biển sâu Bắc Âu, thịt bò Wagyu cao cấp từ nước Úc ở nam bán cầu, linh đình bày đầy ba bàn.

Lúc gọi món, sau khi Bố Phương gọi một loạt sơn hào hải vị, hắn đưa thực đơn cho Tô Giai Ninh và Diêu Hi để họ bổ sung tùy ý.

Cảnh tượng này lúc đó đã làm hai cô gái ngây người.

Tuy trước đây Tô Giai Ninh không mấy coi trọng Bố Phương, thậm chí vì tâm trạng không tốt mà buông lời trêu chọc hắn, nhưng lúc này, bước vào khách sạn Thái Hồ, thấy nhân viên phục vụ khách sạn nhìn Bố Phương như nhìn một vị quý khách cấp cao nhất, vô cùng cung kính và khiêm nhường.

Thậm chí quản lý của một số bộ phận trong khách sạn còn đặc biệt đến hỏi thăm ân cần, không khỏi khiến thái độ của Tô Giai Ninh thay đổi hoàn toàn 180 độ.

Diêu Hi bên cạnh thì ánh mắt càng thêm rạng rỡ, thỉnh thoảng lại quan sát Bố Phương, trên mặt còn hiện lên vài vệt hồng.

Một bữa trưa kéo dài hơn nửa giờ đồng hồ.

Tuy Tô Giai Ninh và Diêu Hi trước đây chỉ nghe danh khách sạn Thái Hồ ở Cô Tô chứ chưa từng ghé thăm, bàn sơn hào hải vị kia hương vị ngào ngạt khiến người ta thèm thuồng, nhưng cuối cùng cả hai vẫn giữ được vẻ dè dặt.

Cảnh tượng này cũng khiến thái độ của Bố Phương đối với hai người chuyển biến tốt hơn một chút.

Khi Bố Phương thanh toán tại quầy lễ tân xong, cùng hai người đi ra cửa khách sạn, hắn tùy khẩu nói: "Vị trí của khách sạn Thái Hồ này so với khu thị trung tâm hơi hẻo lánh, người đến đây cơ bản đều lái xe riêng, nên quanh đây cũng rất hiếm thấy taxi!

Thế này đi, tôi đưa các cô đi một đoạn nữa nhé?

Tiếp theo các cô muốn đi đâu?" Bố Phương nói đoạn lục tìm chìa khóa xe trong túi.

Diêu Hi và Tô Giai Ninh vừa chuẩn bị trả lời Bố Phương, thì lúc này, một giọng nói không mấy hài hòa từ gần đó truyền lại.

Chỉ thấy một thanh niên mặc đồ bưu nhàn màu xanh nhạt, khoác vai một cô gái sành điệu treo đầy túi hiệu và túi mua sắm cao cấp, đang mỉa mai đi tới.

Tên thanh niên đó vừa mỉa mai vừa nói với Tô Giai Ninh: "Ai chà?

Chương 872

Đây chẳng phải là hoa khôi khoa ngoại thương đại học Kinh tế Mậu dịch Cô Tô của chúng ta sao?

Hôm nay có cơ hội đến đây ăn cơm à?

Đến để mở mang tầm mắt sao?" "Trước đây tôi mời cô, hình như cô không đồng ý mà!" Tên thanh niên vừa mỉa mai như vậy, vừa đưa tay sờ soạn lung tung trên người cô gái sành điệu bên cạnh.

Cô gái đó không những không phản ứng gì mà chỉ cười, đồng thời cũng dùng ánh mắt trào phúng nhìn Tô Giai Ninh, rồi nhìn khinh khỉnh cả Diêu Hi và Bố Phương.

Tô Giai Ninh thấy tên thanh niên đó xong thì sắc mặt biến đổi.

Sau đó, cô ta giận dữ nói: "Đỗ Thiếu Phong!

Tôi hôm nay đã chia tay với anh rồi, đừng có hở ra là chào hỏi tôi như vậy nữa!" "Tôi hiện tại không thân với anh, tôi đến đây ăn cơm hay không cũng chẳng liên quan gì đến anh cả!" Tô Giai Ninh nói xong, má phồng lên vì tức giận.

Diêu Hi bên cạnh thì vội vàng an ủi, giúp cô ta xua tan cơn giận trong lòng.

Gã thanh niên tên Đỗ Thiếu Phong sau khi nghe Tô Giai Ninh nói xong thì tặc lưỡi.

Lúc này, ánh mắt gã rơi vào người Diêu Hi bên cạnh, nảy sinh vài phần thèm khát.

Dù sao Diêu Hi cũng xinh đẹp hơn Tô Giai Ninh vài phần, lại cùng là thân thể thuần khiết, hơn nữa cả hai đều là hoa khôi khoa Ngoại thương của Đại học Thương mại Cô Tô.

Sự hấp dẫn này lớn hơn nhiều so với những cô nàng danh viên cao cấp chỉ cần vung tiền là có được.

Đỗ Thiếu Phong lập tức cười nói: "Diêu Hi học muội à!

Cô bạn thân Tô Giai Ninh của cô chắc đầu óc hỏng rồi!

Tôi đây vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, là thành viên của tập đoàn Phú Thông họ Đỗ ở thành phố Cô Tô, nắm giữ 5% cổ phần của doanh nghiệp gia tộc!

Với thân giá này, ở bất cứ đâu tại Cô Tô, chẳng phải các cô gái đều lao vào tôi như thiêu thân sao?

Duy chỉ có cô bạn thân Tô Giai Ninh này, khó khăn lắm mới chịu làm bạn gái tôi, vậy mà lại không chịu vào khách sạn với bản thiếu gia!

Vì chuyện đó mà đòi chia tay với tôi!

Ái chà!" Đỗ Thiếu Phong dứt lời, ánh mắt lại chuyển sang Bố Phương.

Từ khi Đỗ Thiếu Phong xuất hiện, Bố Phương vẫn luôn im lặng.

Hắn muốn xem gã họ Đỗ này định làm gì tiếp theo.

Nếu là chuyện không liên quan, thông thường Bố Phương sẽ không xen vào, vì ấn tượng của hắn về Tô Giai Ninh và Diêu Hi không tốt lắm.

Nhưng nếu đối phương quá quắt, hắn không ngại giúp đỡ hai cô gái này một chút để dạy cho gã kia một bài học.

Đỗ Thiếu Phong nhìn Bố Phương, chợt cảm thấy người này hơi quen mắt, dường như đã thấy ở đâu đó tại Cô Tô.

Nhưng nhất thời gã không nhớ ra nên cũng không nghĩ kỹ, chỉ nhếch mép cười: "Các hạ làm việc ở đâu?

Trông còn trẻ, chắc mới hơn hai mươi, kém tôi vài tuổi, chắc đang học đại học nhỉ?

Không biết học trường nào ở Cô Tô, khéo lại là đàn em của tôi ấy chứ?" Nói đoạn, Đỗ Thiếu Phong lại liếc nhìn Tô Giai Ninh và Diêu Hi với vẻ thèm thuồng, rồi âm hiểm nói: "Nhưng các hạ cũng thật lợi hại.

Trước đây tôi mời Tô Giai Ninh vào khách sạn Thái Hồ khai phòng, cô ta không đồng ý, còn cãi nhau với tôi một trận!

Hôm nay gặp lại, phát hiện các hạ không chỉ chiếm được Tô Giai Ninh, mà còn có cả Diêu Hi, thậm chí còn cùng vai sát cánh ra vào khách sạn Thái Hồ!

Xem chừng ba người vừa mới 'vui vẻ' xong nhỉ?" Sắc mặt Đỗ Thiếu Phong đột ngột biến đổi, trở nên âm trầm.

Gã ác ý tiếp tục: "Những thứ Đỗ Thiếu Phong tôi chưa có được, không ngờ các hạ lại có được dễ dàng như vậy!

Cái con điếm Tô Giai Ninh kia, hôm qua còn giả thanh cao không chịu vào khách sạn với tôi, vừa chia tay xong hôm nay đã đi với kẻ khác!" Trong ánh mắt Đỗ Thiếu Phong phun ra ngọn lửa giận dữ.

Bố Phương lúc này bỗng bật cười.

Hắn cảm nhận được gã họ Đỗ này là kẻ hỉ nộ vô thường, rất nguy hiểm.

Hắn nhận ra lúc đầu gã hỏi han chuyện học hành là để dò xét lai lịch, nhưng vì tính cách nóng nảy, quái dị và hẹp hòi nên gã trực tiếp bỏ qua việc chờ câu trả lời mà nhảy vào gây sự ngay.

Trong mắt Đỗ Thiếu Phong, ở vùng Cô Tô này, ngoại trừ một số cực ít người, còn lại gã đều có thể tùy ý nắn bóp nhờ vào thế lực của tập đoàn Phú Thông chống lưng.

Lúc này, gã nhìn Bố Phương với vẻ âm u, chờ đợi một câu trả lời xem tại sao vận khí của hắn lại tốt đến vậy.

Chương 873

Bố Phương khẽ mỉm cười.

Tô Giai Ninh và Diêu Hi bên cạnh thì đỏ bừng mặt thanh minh: "Anh nói bậy gì đó!

Đây là bạn chúng tôi, vừa mới tình cờ gặp nhau, anh ấy giúp chúng tôi một chuyện nên chúng tôi mời anh ấy ăn cơm trưa!

Hoàn toàn không như anh nghĩ!" Đỗ Thiếu Phong nghe xong, sắc mặt càng thêm u ám, gằn giọng: "Vậy sao?

Giúp chút chuyện mà mời đi ăn ở khách sạn Thái Hồ cơ à?

Hóa ra ở Cô Tô có người giàu đến mức tiện tay vung mười mấy vạn để mời một người qua đường ăn cơm một bữa sao?" Đỗ Thiếu Phong vừa nói vừa đưa tay nhéo mạnh vào người cô nàng danh viên bên cạnh.

Cô ta đau đớn kêu khẽ một tiếng rồi lập tức rời khỏi vòng tay gã.

Đỗ Thiếu Phong nhìn Bố Phương với ánh mắt bất thiện.

Bố Phương mỉm cười hỏi: "Anh muốn làm gì?" Đỗ Thiếu Phong cười lạnh: "Tao sẽ đánh mày!

Cho mày biết thế nào là trời cao đất dày, cho mày biết thế nào là quy củ!" Bố Phương lại cười, môi khẽ động: "Vậy e là phải để anh thất vọng rồi!" Cùng lúc đó, Bố Phương hóa thành một luồng huyễn ảnh, lao thẳng đến trước mặt Đỗ Thiếu Phong, tung một cú đấm sấm sét vào cằm đối phương.

Bành!

Tiếng động vang lên, một loạt động tác nhanh đến cực hạn, thậm

chí đồng bộ với cả câu nói cuối cùng của Bố Phương.

Khi Bố Phương dứt lời, Đỗ Thiếu Phong đã bay thẳng ra xa mười mấy mét, đập mạnh vào bồn hoa phía xa.

Gã quằn quại bò dậy, nôn ra một ngụm máu tươi, nhìn Bố Phương với ánh mắt độc địa cực độ.

Cô nàng danh viên vừa rời khỏi tay gã hét lên kinh hãi, còn Tô Giai Ninh và Diêu Hi thì hoàn toàn ngây người.

Bố Phương bước tới trước mặt Đỗ Thiếu Phong đang ngồi dưới đất.

Lúc này thần sắc gã vô cùng ác độc, mặt mày đau đớn nhưng vẫn nghiến răng nuốt máu vào trong, gầm gừ: "Mày tiêu rồi!

Ban đầu tao chỉ định đánh mày một trận, nhưng giờ thì mày chết chắc!

Tao sẽ khiến mày không còn chỗ dung thân ở vùng Cô Tô này, thậm chí mày có trốn khỏi đây, gia tộc họ Đỗ và tập đoàn Phú Thông cũng sẽ khiến mày tuyệt đường sống!

Trong vòng 24 giờ, mày sẽ phải quỳ gối trước mặt tao, rồi bị chôn sống trong vườn sau nhà tao!" Bố Phương nghe xong chỉ bình tĩnh mỉm cười.

Hắn nhìn gã dưới đất, thản nhiên nói: "Được, tôi đợi xem anh làm được gì.

Nhớ kỹ, người đánh anh tên là Bố Phương." Hắn dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Người gọi xe cấp cứu cho anh cũng tên là Bố Phương!" Nói xong, hắn lấy điện thoại gọi cho trung tâm cấp cứu.

Xong xuôi, Bố Phương xoay người rời đi đầy tiêu sái.

Đỗ Thiếu Phong cảm thấy bị nhục nhã ê chề, nhất là khi kẻ vừa

đánh mình lại còn ra vẻ tốt bụng gọi xe cấp cứu, điều đó khiến gã phát cuồng vì uất ức.

Nhân viên phục vụ và bảo vệ khách sạn Thái Hồ vốn định ra ngăn cản, nhưng khi nhìn rõ danh tính hai bên, họ lập tức đứng im không dám động đậy.

Thậm chí những vị khách muốn xem náo nhiệt cũng bị họ lịch sự mời quay vào.

Cô nàng danh viên cao cấp sau khi hoàn hồn thì nhìn Bố Phương bằng ánh mắt thương hại, như thể hắn đã là một kẻ chết rồi vì dám đắc tội với tập đoàn Phú Thông.

Bố Phương nhíu mày, khẽ nói: "Tôi không thích ánh mắt của cô." Dứt lời, hắn bước đi.

Cô nàng danh viên còn chưa kịp hiểu ý tứ trong lời nói của hắn thì bỗng thấy tầm nhìn mờ mịt, mọi thứ trước mắt trở nên mông lung.

Cô ta sợ hãi rồi tuyệt vọng quỳ thụp xuống đất, ôm đầu khóc thảm thiết: "Mắt tôi!

Mắt tôi bị sao thế này!" Bố Phương khẽ thở ra một hơi, vận dụng năng lượng trong đan điền triệu hoán một luồng gió thiên địa thổi tỉnh hai cô gái đang ngây người.

Diêu Hi và Tô Giai Ninh lập tức tỉnh lại.

Diêu Hi run rẩy nói: "Tên Đỗ Thiếu Phong kia thực sự có thế lực lớn ở Cô Tô!

Tôi không phải người bản địa nhưng cũng nghe nói tập đoàn Phú Thông của họ rất lợi hại, chỉ có tập đoàn Hưng Hoa và Long Tín là bì kịp được thôi!

Lúc trước hắn ta còn lái siêu xe đến trường đón Tô Giai Ninh mà!"

Nói đến đây, cô ta ngập ngừng rồi im bặt.

Tô Giai Ninh bên cạnh gật đầu, vẻ mặt hối hận khôn nguôi, nhìn Bố Phương đầy áy náy: "Xin lỗi anh, vì chuyện cá nhân của tôi mà kéo anh vào, dường như đã gây ra họa lớn rồi!" Bố Phương mỉm cười thản nhiên: "Tôi đã nói là không sao thì nhất định không sao.

Đi thôi, tiếp theo hai cô muốn đi đâu, tôi đưa đi.

Chương 874

Cái tập đoàn Phú Thông đó đúng là có chút bản lĩnh, gia tộc họ Đỗ cũng có thế lực, nhưng Đỗ Thiếu Phong đụng phải tôi thì coi như gã xui xẻo!

Tôi ra tay không nặng, gã nằm viện nửa tháng là ra được.

Tôi đã để lại danh tính, họ sẽ trực tiếp tìm tôi chứ không làm khó các cô đâu." Hắn nói tiếp: "Thậm chí, khi Đỗ Thiếu Phong điều tra rõ thân phận của tôi, gã sẽ không còn gan để đến hỏi tội nữa đâu.

Về nhà cứ coi như hôm nay chưa có chuyện gì xảy ra là được." Nếu là người thường nói vậy, có lẽ Diêu Hi và Tô Giai Ninh đã giễu cợt, nhưng không hiểu sao đối diện với Bố Phương lúc này, họ cảm thấy lời nói của hắn có một sức thuyết phục không thể kháng cự.

Đặc biệt là Diêu Hi, khi ngồi lên chiếc xe sang trọng của Bố Phương, cảm nhận được lớp da cao cấp như tác phẩm nghệ thuật, cô bắt đầu lờ mờ đoán được thân phận của hắn.

Bố Phương đưa hai cô gái về gần Đại học Thương mại Cô Tô rồi rời đi.

Đầu tiên, hắn gọi điện cho một người bạn ở Sở Cảnh sát Cô Tô, nhờ điều tra vụ bắt cóc ở công viên Vẫn Tinh sáng nay để xem có ai báo án hay danh tính nạn nhân là ai.

Hắn cũng nhờ kiểm tra hồ sơ nhập cảnh xem có nhóm người Uy Quốc nào đặc thù mới đến Cô Tô gần đây không.

Sau đó, hắn lái xe trở về trang viên tư nhân của gia tộc.

Trên xe, Bố Phương thầm nghĩ: "Tập đoàn Đỗ thị là doanh nghiệp lớn ngang hàng với Long Tín của nhà ta và Hưng Hoa.

Gia tộc họ Đỗ, họ Mạnh và họ Bố chúng ta được coi là ba đại gia tộc ở Cô Tô, lũng đoạn hàng trăm ngành kinh doanh lớn nhỏ.

Đáng tiếc, tên Đỗ Thiếu Phong kia dù tự xưng là người nhà họ Đỗ nhưng ta chưa từng nghe danh, cũng không ai giới thiệu, chắc chỉ là con cháu chi thứ, không phải dòng đích, càng không phải trưởng tử.

Hơn nữa, tập đoàn Long Tín tuy cùng danh tiếng nhưng thực lực từ lâu đã áp đảo hai nhà kia.

Cho dù Đỗ Thiếu Phong có địa vị cao trong nhà họ Đỗ, gia tộc gã cũng chẳng dại gì vì gã mà trở mặt với ta.

Tuy ta bị không ít người trong nội bộ họ Bố bài xích, nhưng ta vẫn là người thừa kế của Long Tín và là trưởng tử của nhà họ Bố!

Trước khi ước hẹn ba năm kết thúc, ai gây khó dễ cho ta chính là gây khó dễ cho gia tộc họ Bố!

Đỗ Thiếu Phong, mày xui xẻo rồi." Bố Phương lái xe vào trang viên họ Bố ở phía tây Cô Tô.

Trang viên này diện tích rất lớn nhưng công trình kiến trúc không nhiều, chỉ có mười mấy căn biệt thự cho các thành viên gia tộc ở, nên ngày thường rất thanh tĩnh.

Khi lái chiếc xe bản giới hạn về gần căn biệt thự của mình, hắn bỗng phát hiện ở bãi đỗ xe nhỏ có một chiếc xe màu đỏ lạ lẫm.

Hắn khẽ lẩm bẩm: "Xem ra có vị khách không mời mà đến.

Là ai nhỉ?" Khi Bố Phương dừng xe, một nữ hầu người nước ngoài lập tức từ biệt thự đi ra, khẽ báo cáo.

Bố Phương nghe xong thì hơi nhíu mày, tự hỏi: "Bạn cũ ở Yến Kinh?

Một cô bạn học trung học?" Nữ hầu cho biết vị khách là một thiên

kim đến từ Yến Kinh, dung mạo thanh lệ, tự nhận là bạn thời cấp ba.

Thời cấp ba Bố Phương học ở nhiều nơi vì khả năng học tập kinh người, thường chỉ mất nửa học kỳ là hoàn thành chương trình cả năm, sau đó hắn sẽ đi học kiến thức khác hoặc vào doanh nghiệp gia đình thực tập dưới sự giúp đỡ của cha.

Do di chuyển nhiều nên hắn chuyển trường liên tục.

Hắn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lầm bẩm: "Ba năm trước, lúc ta mười bảy tuổi, quả thực có học ở một trường trung học tại Yến Kinh trong hai tháng.

Sau đó ta quay về tỉnh Giang, thi đậu đại học quốc tế rồi tốt nghiệp sớm để lấy bằng Thạc sĩ.

Hai tháng đó ta tiếp xúc không nhiều người, ngay cả giáo viên cũng không thân, đa số bạn học chỉ là xã giao, vậy người này là ai?" Bố Phương không nghĩ nữa, dẫn theo nữ hầu đi vào biệt thự.

Lối vào biệt thự đặt hai chậu tùng đón khách rất tinh tế, phong cách kiến trúc là sự kết hợp Đông Tây.

Bên trong có kệ bách bảo, tụ bảo trì kiểu phương Đông, lại có cả trụ đá La Mã và đèn chùm pha lê kiểu phương Tây.

Nhờ bàn tay của đại sư thiết kế mà sự kết hợp này không hề kệch cỡm mà lại rất hài hòa, thanh nhã.

Nữ hầu nhanh chóng mở cửa, Bố Phương bước qua tiền sảnh vào phòng khách.

Hắn nhìn thấy một giai nhân mặc áo len trắng và váy dài màu tường vi đang ngồi trên sofa xem tivi màn hình lớn.

Nghe thấy tiếng động, cô gái quay đầu lại.

Bố Phương sững người trước khuôn mặt tuyệt mỹ đó.

Nó như vầng trăng sáng đầu thu, lại như đóa sen chớm nở trong hồ mùa hạ.

Ký ức cũ bỗng chốc ùa về.

Chương 875

Hắn đã nhớ ra cô gái này là ai.

Ba năm trước, khi Bố Phương học lớp 12 tại một trường trung học danh tiếng ở Yến Kinh, hắn có một cô bạn ngồi cùng bàn vô cùng xinh đẹp thanh thuần, được phong là hoa khôi của trường.

Cô gái đó đã rất hào phóng cùng hắn thảo luận chuyện học tập và cuộc sống.

Tên cô ấy là Ti Minh Nguyệt.

Bố Phương biết cô vốn là thiên kim của một tỉnh lớn ở phía bắc, sau đó theo gia đình di cư đến Yến Kinh.

Cô cũng mới chuyển đến trường đó không lâu trước khi Bố Phương tới.

Lúc đó Bố Phương có ấn tượng rất tốt về cô.

Nhưng sau đó không lâu, Ti Minh Nguyệt đột nhiên biến mất, không đến trường nữa.

Giáo viên nói cô làm thủ tục thôi học vì việc gia đình.

Khi đó Bố Phương đã cảm thấy rất tiếc nuối vì thiên phú học tập của Ti Minh Nguyệt không hề kém cạnh hắn.

Nếu không thôi học, chắc chắn cô đã vào được Đại học Yến Kinh và trở thành một trí thức cao cấp lừng lẫy.

Ti Minh Nguyệt đứng dậy từ sofa, mỉm cười đưa bàn tay thon dài về phía Bố Phương.

Giọng cô thanh thoát như chim hoàng oanh: “Bố Phương!

Đã lâu không gặp, còn nhớ tôi không?” Bố Phương mỉm cười bắt

tay cô, sau đó hai người ngồi xuống sofa.

Nữ hầu mang điểm tâm và cà phê đặt bên cạnh họ.

Ti Minh Nguyệt đi thẳng vào vấn đề: "Tôi lấy được địa chỉ của anh từ giáo viên trung học cũ, vì trong hồ sơ nhập học có đăng ký địa chỉ thường trú.

Xin lỗi vì đã mạo phạm quyền riêng tư của anh, nhưng hôm nay tôi tìm anh thực sự có một việc vô cùng quan trọng đối với tôi, gia tộc và những người liên quan, nó ảnh hưởng đến vận mệnh của hàng trăm người.

Nên tôi đành mạo muội tìm đến." Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Năm đó tôi thôi học là vì thần từ do gia tộc thờ phụng đột nhiên nhận được cảm ứng của một vị thượng cổ tiên nhân, giáng xuống thần tích!

Nghe có vẻ khó tin, nhưng anh là người thừa kế của tập đoàn Long Tín, kiến thức rộng rãi, chắc hẳn biết về những võ đạo cường giả trong thế giới ngầm và những truyền thuyết về tiên nhân, thần linh chứ?

Tôi bị buộc phải thôi học để kế thừa sức mạnh truyền thừa của tiên tổ gia tộc ở phương bắc, trở thành hóa thân hành tẩu nhân gian của di chí vị tiên nhân đó!

Vị thượng cổ tiên nhân đó đã không còn ở nhân thế, nhưng một phần ý chí còn sót lại đã chọn tôi làm vật chứa!" Bố Phương im lặng lắng nghe rồi gật đầu.

Hắn vốn đọc nhiều dã sử và truyện cổ quái, lại thêm việc mới thức tỉnh ký ức tiền kiếp của Vân Lôi Tiên Đế từ Bát Phương Thiên Giới, nên hắn tin bảy phần lời cô nói.

Hắn hỏi: "Vậy cô đã trở thành người thừa kế sức mạnh và hộ

mệnh cho tộc nhân chưa?

Chuyện đó giờ sao rồi?" Ti Minh Nguyệt gật đầu: "Qua ba năm cách biệt với thế giới, tôi và ý chí vị tiên nhân đó đã dung hòa làm một, nhưng vì lý do đặc biệt, tôi tạm thời không thể sử dụng sức mạnh đó.

Từ ký ức của vị tiên nhân, tôi biết được ông ấy là một cường giả Kết Đan kỳ từ năm ngàn năm trước, thời Hoàng Đế - Xi Vưu.

Kết Đan kỳ thường được người đời gọi là Địa Tiên!" Bố Phương khẽ cười thầm.

Ở hành tinh này, Kết Đan kỳ đã được gọi là Địa Tiên (tiên nhân trên mặt đất).

Nhưng theo hắn biết, Kết Đan kỳ chỉ là một cột mốc trên con đường tu hành, còn cách Chân Tiên một khoảng rất xa.

Vì thế, với tư cách là Tiên đế đời trước, hắn không quá coi trọng vị "thượng cổ tiên nhân" kia.

Ti Minh Nguyệt tiếp tục: "Lần này tôi muốn nhờ anh giúp một tay!

Vì truyền thừa của vị tiên nhân đó có chút khiếm khuyết khiến sức mạnh của tôi không thể phát huy bình thường.

Lẽ ra trong ba năm tôi phải bước chân vào ngưỡng cửa tu hành, trở thành một Trúc Cơ luyện khí sĩ tương đương với cao thủ Hóa Kình, nhưng ba năm qua tôi vẫn dậm chân tại chỗ." Cô hơi ngập ngừng, mặt ửng hồng rồi hạ quyết tâm: "Tôi muốn mời anh trở thành Hộ đạo nhân của tôi!

Vị tiên nhân đó nói rằng tôi sở hữu Thái Âm Chi Thể cực kỳ hiếm gặp, vốn là tư chất vô thượng mà người tu hành mơ ước.

Nhưng khi kế thừa sức mạnh của ông ấy, nó lại trở thành mầm họa vì sức mạnh đó cũng âm hàn đến cực điểm.

Thái âm cộng với âm hàn cuối cùng sẽ đóng băng đạo nguyên bản tâm của tôi.

Ý chí tiên nhân không thể giúp tôi cải thiện thể chất nên khuyên tôi tìm một nam giới có dương khí cực thịnh để hộ đạo cho mình.

Ông ấy đã lục soát ký ức của tôi và xác nhận anh - người bạn học cũ - sở hữu vô thượng dương cương chi khu (thân thể dương cương vô thượng)!

Chương 876

Chuyện này thật khó nói ra, nhưng nếu tôi không nhanh chóng thức tỉnh sức mạnh tu hành, gia tộc tôi sẽ sớm đối mặt với thảm họa sụp đổ không thể ngăn cản." Cô nói tiếp: "Hai đại gia tộc ở tỉnh nhà đang hổ báo rình rập, muốn cướp đoạt việc kinh doanh thương mại viễn dương và tiêu diệt gia tộc tôi.

Ban đầu chúng tôi không sợ họ, nhưng nửa năm trước, hai nhà đó đã mời về một nhóm Ninja có sức mạnh siêu phàm từ biển Đông.

Các võ đạo cường giả nhà tôi đều thất bại, ngay cả một vị cung phụng Hóa Kình cũng không trụ được nửa canh giờ.

Vì thế, tôi rất cần một người hộ đạo dương cương để giúp tôi khai mở lực lượng Thái Âm, đạt được âm dương cân bằng và thức tỉnh sức mạnh tiên nhân." Gương mặt Ti Minh Nguyệt hồng rực, ánh mắt long lanh nhìn Bố Phương.

Hắn im lặng suy nghĩ: "Ti Minh Nguyệt đúng là Thái Âm Chi Thể, một thể chất tu hành đặc biệt với tốc độ vượt xa người thường.

Nhưng nếu tu hành công pháp chí âm chí hàn mà không có ngoại lực điều hòa âm dương thì sẽ bị phản phệ.

Ta bẩm sinh là Thánh Quang Đạo Thể, tiền kiếp hay kiếp này đều vậy, là một trong những thể chất dương cương cường hãn nhất.

Trước đây ta chưa hiểu đạo tu hành, lại không khắc ý thu liễm khí tức nên bị vị luyện khí sĩ Kết Đan kỳ kia nhận ra qua ký ức của cô ấy cũng không lạ.

Đối thủ của gia tộc cô ấy đến mức cao thủ Hóa Kình cũng không địch nổi, việc này khó hơn nhiều so với việc Kiều Nạp nhờ ta đối phó

ma cà rồng.

Hiện tại thực lực của ta chưa đủ mạnh, không nên vội vàng đến Thanh Châu giúp cô ấy.

Nếu ta có một phần triệu hay một phần tỷ sức mạnh tiền kiếp thì mấy tên Ninja đó chỉ như kiến cỏ, búng tay là diệt." Thấy Bố Phương im lặng mãi, Ti Minh Nguyệt lo lắng: "Bố Phương, được không?

Việc này... khó đáp ứng lắm sao?" Bố Phương tỉnh lại từ dòng suy nghĩ, mỉm cười: "Việc này không khó.

Nhưng cô có biết Hộ đạo nhân thường phải ở bên cạnh hỗ trợ khi đối phương tu luyện, điều này sẽ xâm phạm không gian riêng tư không?

Vì thế thường chỉ những người cực kỳ thân thiết mới trở thành Hộ đạo nhân của nhau." Ti Minh Nguyệt đỏ mặt gật đầu, thỉnh thoảng liếc nhìn hắn, cảm thấy chàng trai này giờ đây còn thanh tú, lãng tử hơn xưa.

Bố Phương tiếp tục: "Nhưng có một vài điểm cần thay đổi.

Tôi có thể hộ đạo cho cô, giúp cô khai mở sức mạnh truyền thừa, điều đó không vấn đề gì.

Nhưng tôi tuyệt đối không phải là Hộ đạo nhân của riêng cô.

Hãy coi đây là sự giúp đỡ thêm giữa bạn bè và bạn học.

Tôi sẽ không vì bất cứ ai mà dừng chân hay ở mãi bên cạnh họ." Ti Minh Nguyệt hốt hoảng: "Tôi không có ý đó, tôi không muốn trói buộc tự do của anh!" Cô bối rối xoay ngón tay, ngượng ngùng hỏi: "Nhưng... bạn bè mà anh nói, có bao gồm bạn trai bạn gái không?

Thực ra ý của tôi khi mời anh làm Hộ đạo nhân cũng có tầng nghĩa đó.

Tôi là người phụ nữ khá truyền thống, nếu cần anh xuất hiện thường xuyên trong cuộc sống của mình, anh phải là người thân mật nhất.

Tôi đã nghĩ trước hết anh làm Hộ đạo nhân giúp tôi tu hành, rồi ba năm năm sau khi căn cơ của tôi ổn định, tôi sẽ cùng anh trở thành đạo lữ!" Nói đến đây, vẻ ngại ngùng trên mặt cô bớt đi, thay vào đó là một nét quyến rũ: "Anh là người thừa kế Long Tín ở Cô Tô, tôi là thiên kim tập đoàn Tề Lỗ, môn đăng hộ đối.

Một người là thuần dương thể chất, một người là Thái Âm Chi Thể, nếu cùng tu hành sẽ tiến bộ thần tốc.

Như vậy, chúng ta làm vợ chồng ở thế tục, làm đạo lữ ở giới tu hành, được không?" Bố Phương ngẩn người.

Nhìn Ti Minh Nguyệt, hắn thoáng thấy một hư ảnh huyền ảo phía sau cô với thần tình phiêu miểu.

Hắn nhíu mày tự hỏi: "Ti Minh Nguyệt đang bị ý chí của tên luyện khí sĩ Kết Đan kỳ kia thao túng tư duy sao?

Một cô gái dè dặt như cô ấy và gia tộc cô ấy không đời nào giao phó vận mệnh cho một kẻ lạ mặt hay dựa hoàn toàn vào 'thượng cổ tiên nhân'.

Nếu ta giúp cô ấy hóa giải khí lạnh, giải phóng sức mạnh truyền thừa, liệu lúc đó Ti Minh Nguyệt có còn là chính mình, hay đã bị tên luyện khí sĩ cổ đại kia đoạt xá?" Cuối cùng Bố Phương cũng đồng ý, nhưng không trở thành Hộ đạo nhân hay bạn trai của cô.

Hắn rất cẩn thận vì nhận ra ý chí của tên luyện khí sĩ kia đang tác động lên cô.

Hơn nữa, với Thánh Quang Đạo Thể, hắn lờ mờ thấy được luồng hào quang xanh lam phát ra từ hư ảnh tiên nhân phía sau Ti Minh

Nguyệt.

Bố Phương lo lắng vị luyện khí sĩ kia có những tà công bí truyền cổ quái.

Để Ti Minh Nguyệt đến bái phỏng, vạn nhất đối phương không phải vì muốn giúp cô hóa giải luồng khí chí âm chí hàn trong cơ thể, thực hiện âm dương bình hành để chính thức bước vào con đường tu hành và kế thừa sức mạnh, mà mục tiêu thực sự là nhắm vào cô, thì hắn có thể trực tiếp dùng Ti Minh Nguyệt để dẫn dụ, thậm chí là thèm khát Thánh Quang Đạo Huyết trên người cô.

Vốn chỉ là một luyện khí sĩ Kết Đan kỳ, sau khi chết mấy ngàn năm mà vẫn còn ý chí tàn lưu, ở lại thế gian trong một ngôi thần từ, điều này tương đương với Nguyên Anh của luyện khí sĩ Nguyên Anh kỳ, hay một đạo nguyên thần của luyện khí sĩ Hóa Thần kỳ.

Thật là tà môn.

Nếu đối phương thực sự có thủ đoạn thải bổ đại đạo căn cơ, thể chất và sức mạnh trên cơ thể cô, thì Bố Phương cũng chẳng thấy làm lạ.

Chương 877

Bố Phương tiễn Ti Minh Nguyệt ra khỏi biệt thự, tận mắt chứng kiến cô lái xe rời khỏi cổng trang viên.

Trong lòng hắn thầm nhủ: "Vị cổ đại luyện khí sĩ kia tuy không còn nhục thân, sức mạnh ý chí cũng chẳng còn bao nhiêu, nhưng ta tuyệt đối không thể như Ti Minh Nguyệt, chỉ có thể để hắn ký cư trong cơ thể, hòa làm một với ý chí của mình, rồi dần dần bị hắn chủ tể, cùng nhau hành tẩu nhân gian!

Chắc chắn hắn có không ít bài tẩy hộ thân, vì thế không nên tiếp cận vội!

Cứ quan sát thêm đã, sức mạnh hiện tại của ta suy cho cùng cũng chỉ mới Luyện Khí kỳ tầng thứ hai, tương đương với võ giả Ngoại kình trong võ đạo mà thôi!" Bố Phương lẩm bẩm đến đây rồi quay người trở vào biệt thự.

Hắn và Ti Minh Nguyệt đã hẹn trước, trong vòng ba ngày tới, hắn sẽ đến nơi tạm trú của cô tại thành Cô Tô để hỗ trợ hộ pháp cho lần điều tiết nội tức tu hành đầu tiên.

Bên trong biệt thự trống trải, không gian rộng lớn chỉ có một nữ giúp việc người Pháp đang bận rộn trong bếp.

Những nữ hầu người Mỹ và những người khác đã ra ngoài nghỉ ngơi hết rồi.

Hôm nay là chiều Chủ Nhật, kỳ nghỉ cố định.

Cho nên lúc nãy, sau khi chuẩn bị cà phê và đồ ngọt cho Bố Phương và Ti Minh Nguyệt, họ đã cùng nhau rời đi, vào thành Cô Tô vui chơi.

Nữ giúp việc người Pháp kia thì tự nguyện đổi ca, đang ở trong bếp chuẩn bị nguyên liệu cho bữa tối nay.

Còn em gái Bố Ngọc Tình đã đi chơi với bạn học, và đã báo tối nay sẽ ngủ lại nhà bạn.

Bố Phương tắt chiếc tivi màn hình lớn trong phòng khách, men theo cầu thang xoáy trở về phòng đọc sách độc lập ở tầng hai.

Hắn mở máy tính, dựa theo ký ức tìm kiếm các diễn đàn võ đạo ở khu vực tỉnh Giang Nam, xem thử có thông tin gì về các Hóa kình Tông sư phụ cận không.

Dù sao trước đó hắn cũng đã hứa với người bạn Kiều Nạp là sẽ giúp tìm một vị Hóa kình Tông sư để đối phó với thế lực ma cà rồng ngầm ở châu Âu.

Chỉ là Bố Phương lướt diễn đàn nửa ngày, phát hiện đa phần đều là những chuyện lông gà vỏ tỏi không đáng xem, hoặc tin tức bát quái, chẳng có chút thông tin nào về võ đạo Tông sư.

Hắn không khỏi thất vọng đóng trình duyệt lại.

Đúng lúc hắn định rời phòng, đột nhiên góc dưới bên phải màn hình nhấp nháy phần mềm chat.

Bố Phương nhấn vào, phát hiện có một người lạ gửi lời mời gia nhập nhóm chat.

Trên đó viết: "Tống Trường Thanh của Thái Hòa Môn mời bạn gia nhập nhóm chat Cổ Võ!" Bố Phương nhìn dòng giới thiệu kỳ lạ, nhíu mày, rồi dưới sự thúc đẩy của tính hiếu kỳ, hắn nhấn đồng ý.

Nhưng trong nhóm trống không, dù có hơn một trăm thành viên và gần phân nửa đang trực tuyến, nhưng lịch sử trò chuyện vẫn trắng tinh, không một ai lên tiếng.

Bố Phương nhíu mày, cho rằng có kẻ đang trêu chọc mình.

Tuy nhiên hắn không xóa nhóm ngay, mà tắt máy tính, rời khỏi phòng sách.

Rời phòng sách, Bố Phương lên tầng ba của biệt thự.

Không gian tầng này gồm một khu vườn trong nhà và một phòng tiếp khách lộ thiên.

Tại đây có thể vừa đọc sách thưởng trà, vừa hít thở không khí trong lành, ngắm nhìn vô số cây cảnh bồn chậu và cảnh quan bên trong trang viên biệt thự phía dưới.

Cảnh sắc khá tú lệ.

Sau khi lên đây, thần sắc Bố Phương dịu lại nhiều.

Hắn mỉm cười nói: "Tốt, nồng độ linh khí ở nơi này không tệ!

Tuy không bằng suối nguồn linh khí mạch núi mà ta phát hiện ở công viên thung lũng kia, nhưng rõ ràng tốt hơn nhiều so với ngoại ô thành Cô Tô!

Ít nhất sau khi thức tỉnh ký ức tiền thế hôm nay, ta đã đi dạo một vòng quanh ngoại ô Cô Tô, ngoại trừ công viên thung lũng đó, vẫn chưa tìm thấy nơi nào có linh khí tốt hơn chỗ này!

Nếu nồng độ linh khí nội thành Cô Tô là 30, suối nguồn linh khí ở công viên kia là 80, thì nơi này cũng đạt tầm 65, tạm đủ dùng rồi." Bố Phương lập tức lấy một tấm đệm mềm từ trên giá tường xuống, sau đó khoanh chân ngồi lên.

Hai tay hắn bắt quyết, từng đạo linh khí nhạt nhòa sinh ra từ đôi bàn tay, sau đó ngưng tụ nơi đầu ngón tay, lượn lờ không dứt.

Chẳng bao lâu sau, chúng hình thành một khối cầu hư vô.

Trong khối cầu đó, ẩn hiện từng đạo phong lôi chi khí đang cuồn

cuộn dâng trào.

Linh khí trời đất xung quanh cũng phân phập đổ dồn về lòng bàn tay hắn ngay khi khối cầu xuất hiện.

Cứ như thế, năm tiếng đồng hồ trôi qua, khi trời đã tối hẳn, mặt trời lặn sau núi, Bố Phương mới mở mắt ra, thu lại khối cầu hư vô trong tay.

Hắn hít sâu một hơi rồi nhổ ra một búng trọc khí, đứng dậy khỏi tấm đệm.

Chương 878

Nhìn đồng hồ Patek Philippe trên cổ tay, hắn thấy đã là sáu giờ rưỡi tối.

Lúc này đang là giữa xuân, mùa hè sắp đến nên ban ngày dài hơn trước.

Bố Phương nhìn về phía mặt trời đang lặn, tỏa ra ánh hoàng hôn cuối cùng, rồi lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Đột nhiên, hắn há miệng phát ra một tiếng tiêu khiếu không vang thành tiếng.

Tiếng rít dài đó không có âm thanh, nhưng ngay sau khi nó xuất hiện, trên bầu trời bỗng dưng sinh ra một trận mây đen, che lấp ánh sao.

Tiếp đó là sấm chớp đùng đùng, một trận mưa rào ngắn ngủi trút xuống.

Đợi mây đen tan đi, đêm dài trở lại thanh bình, Bố Phương nhìn thiên địa nơi này, mỉm cười hài lòng.

Hắn giơ tay cảm nhận sức mạnh trong cơ thể rồi nói: "Luyện Khí kỳ tầng thứ tư!

Chỉ trong năm tiếng đồng hồ, từ Luyện Khí kỳ tầng thứ hai đột phá thẳng lên tầng thứ tư!

Tuy linh khí nơi này xa xa không bằng các thế giới tu hành khác, càng không thể so bì với linh khí trong Bát Phương Thiên Giới!

Nhưng công pháp ta tu hành dù sao cũng là Vân Lôi Tiên Điển chấn động thiên hoàn, là một loại vô thượng bí thuật, về tốc độ tu hành hay cường độ thuật pháp đều có ưu thế mà các công pháp khác

khó lòng theo kịp!" Bố Phương tiếp tục tự nhủ: "Cộng thêm Thánh Quang Đạo Thể của ta bẩm sinh đã thân cận với năng lượng đại đạo giữa trời đất, cho nên dù nồng độ linh khí trên Trái Đất không làm người ta hài lòng, ta vẫn có thể thuận buồm xuôi gió như vậy, chỉ trong một ngày đã đột phá bốn tiểu cảnh giới!

Hiện tại ta đại trí tương đương với cao thủ Nội kình của cổ võ rồi, không chỉ dừng lại ở mức Nội kình sơ kỳ!

Tuy vậy, ta cũng có thể giao thủ với một số tồn tại Nội kình đỉnh phong và nắm chắc phần thắng!

Chỉ là, bốn tiểu cảnh giới đầu của Luyện Khí kỳ không quá khắt khe với người tu hành, nên với một người có kinh nghiệm một đời như ta, tốc độ có thể cực kỳ nhanh chóng!

Những tiểu cảnh giới sau, tốc độ tu hành chắc chắn sẽ giảm đi đáng kể, tuyệt đối không thể mãnh liệt và thần tốc như hiện tại được!

Nếu muốn thăng tiến nhanh, ta nên thu thập một số thiên tài địa bảo để hỗ trợ hấp thụ linh khí!

Hoặc là tìm kiếm những động thiên phúc địa gần thành Cô Tô!" Bố Phương nghĩ đoạn, nhìn trời một lần nữa rồi rời khỏi tầng ba biệt thự.

Việc có thể dùng tiếng rít để điều khiển phong vân biến ảo chứng tỏ hắn đã sở hữu năng lực thần thông thuật pháp nhất định.

Chỉ là hiện tại cảnh giới tu hành chưa cao nên uy lực thuật pháp chưa đủ mạnh mẽ.

Vừa xuống khỏi tầng ba, Bố Phương đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Lúc hắn đang tu hành, nữ hầu đã lên tầng ba tìm hắn để nhắc xuống dùng bữa tối.

Nhưng thấy hắn đang chìm đắm vào việc gì đó, không tiện quấy rầy nên cô đã tự giác rời đi.

Sau đó, bữa tối bị trì hoãn nửa tiếng.

Nữ giúp việc người Pháp bận rộn trong bếp thỉnh thoảng lại hâm nóng thức ăn và dùng dụng cụ bảo ôn.

Đồng thời, khi một món ăn được hâm nóng quá hai lần, cô sẽ lập tức bỏ đi và nấu lại món mới cho Bố Phương.

Tất cả chỉ để đảm bảo hắn được ăn những món nóng hổi và tươi ngon nhất.

Khi Bố Phương xuống lầu, vừa vặn gặp nữ giúp việc kia định bưng hai món từ trên bàn xuống để nấu lại.

Hành động này bị Bố Phương ngăn lại.

Hắn cười nói với đối phương: "Khoan đã, đợi một chút!

Hai món này đừng bỏ, tôi muốn ăn ngay!" Nữ giúp việc lập tức kinh ngạc dừng bước.

Cô định nói gì đó, nhưng nhìn thần tình của Bố Phương, cô do dự rồi im lặng đặt thức ăn trở lại.

Sau đó, trong lúc ngồi vào bàn ăn, Bố Phương cũng nói với cô và những nữ hầu người Mỹ khác: "Được rồi, các cô cũng đi ăn cơm đi!

Vất vả vì phải đợi lâu rồi!" Những nữ giúp việc, nữ hầu người Pháp hay người Mỹ này, mỗi người đều có chất lượng rất cao, là do cha của Bố Phương lúc còn sống đã tuyển chọn cho hai anh em Bố Phương và Bố Ngọc Tình để chăm sóc họ.

Họ đều là những người giúp việc chuyên nghiệp được tuyển chọn từ các học viện nữ hầu ở châu Âu, diện mạo đoan trang xinh đẹp, hành vi mực thước.

So với những người giúp việc khác trong trang viên, họ trẻ trung hơn, giỏi hơn về nấu nướng, may vá, gia vụ và cả làm vườn.

Sau khi dùng bữa tối, Bố Phương gọi điện cho em gái, dặn dò cô chú ý an toàn khi ở nhà bạn.

Tiếp đó, hắn kiểm tra thông tin từ những người bạn làm việc ở Sở Cảnh sát thành phố mà hắn đã ủy thác lúc chiều, được biết chiều nay tại công viên Vẫn Tinh ở phía nam Cô Tô không có ai báo án về việc người mất tích.

Chương 879

Gần đây khu vực Cô Tô cũng không xuất hiện lượng lớn người Uy Quốc đăng ký cư trú.

Điều này khiến Bố Phương nhíu mày.

Hắn thầm suy tính: "Rõ ràng mình đã thấy những nữ ninja đó lẻn vào qua màn hình giám sát!

Ở ngọn núi phía sau đó chắc chắn có một cô gái bị bắt cóc!

Thậm chí mình còn đánh chết một nữ ninja, lẽ nào không có ai báo cảnh sát sao?

Chuyện này chẳng lẽ có ẩn tình gì?" Bố Phương trầm tư một hồi, sắp xếp lại những trải nghiệm và mắt thấy tai nghe ban ngày trong não bộ, cố gắng xâu chuỗi các manh mối.

Sau đó hắn mở mắt, nghi hoặc tự hỏi: "Trước đó, Ti Minh Nguyệt có nói với mình rằng Tập đoàn Thương mại Viễn Dương Thanh Châu của gia tộc cô ta bị đối thủ thuê ninja tấn công, ngay cả một Hóa kình Tông sư cũng bại trận!

Những tên ninja đó chắc chắn lợi hại hơn nhiều so với những nữ ninja mình thấy ở công viên Vẫn Tinh!

Vậy giữa hai bên có mối liên hệ tất yếu nào không?

Những nữ ninja kia chắc hẳn mới vào thành Cô Tô không lâu, lặn lội đường xa chuyên môn vào công viên Vẫn Tinh để bắt đi một cô gái, chắc chắn là sự việc đã được lên kế hoạch tỉ mỉ từ trước!

Vậy Ti Minh Nguyệt có liên quan gì đến chuyện này không?

Liệu cô ấy có biết manh mối gì không?" Bố Phương tự hỏi đến

đây liền lấy điện thoại ra định liên lạc với Ti Minh Nguyệt để hỏi thăm.

Lúc chiều khi Ti Minh Nguyệt rời đi, hai bên đã trao đổi phương thức liên lạc.

Nhưng Bố Phương nhanh chóng từ bỏ ý định này.

Bởi vì hắn có sự kiêng dè đối với ý chí của thượng cổ luyện khí sĩ tồn tại trong cơ thể Ti Minh Nguyệt, kẻ tự xưng là thượng cổ tiên nhân kia.

Dù lúc sinh thời đối phương cũng chỉ có sức mạnh Kết Đan kỳ, trong mắt Bố Phương ở tiền thế chỉ như con kiến hôi không đáng nhắc tới, nhưng hiện tại hắn suy cho cùng cũng chỉ mới vừa bước lại vào con đường tu hành.

Đạo lý biết tiến biết lùi, giấu mình chờ thời hắn hiểu rất rõ, những thứ không dễ chọc vào thì không nên cưỡng ép đối đầu.

Ngay khi Bố Phương định cất điện thoại, bỗng nhiên điện thoại rung lên.

Hắn mở máy ra, phát hiện nhóm chat Cổ Võ Giang Nam mà hắn gia nhập lúc chiều có thông báo mới từ chủ nhóm.

Ngay sau khi gia nhập không lâu, đã có rất nhiều tin nhắn mới hiện lên.

Lúc đó hắn đang bận tu luyện ở tầng ba, đang hấp thụ linh khí trời đất nên không chú ý.

Nội dung trò chuyện trước đó viết: “Oa, đạo hữu mới kìa!

Vị đạo hữu này thuộc môn phái nào vậy?

Tại hạ là Cảnh Từ của Hình Ý Môn!” “Đạo hữu mới không khoe ảnh à?” “Lại được chủ nhóm Tống Trường Thanh mời, chắc chắn là

một cao thủ Nội kình đỉnh phong rồi?

Không chừng còn là một Hóa kình Tông sư nữa!" "Hóa kình Tông sư?

Tôi xem tư liệu thấy mới có 20 tuổi mà, trẻ thế này mà đã là Hóa kình Tông sư sao?" Thông báo mới nhất trong nhóm viết: "Tống Trường Thanh của Thái Hòa Môn sẽ tổ chức một buổi trà hội giữa các đạo hữu tại thành phố Kim Lăng, tỉnh Giang Nam sau năm ngày nữa.

Mọi người dùng trà kết bạn, sẵn tiện thảo luận và thiết tha võ nghệ!

Lúc đó, Thái Hòa Môn chúng tôi cùng với mạch Bát Cực Môn sẽ cùng đấu giá một số dược vật trân tàng của môn phái, mong mọi người nhiệt tình ủng hộ!" Phía dưới là đủ loại tin nhắn tán dóc, bát quái của các thành viên.

Bố Phương nhanh chóng bắt lấy thông tin cần thiết từ nhóm chat này.

Hắn nhíu mày rồi nói: "Vị Tống Trường Thanh này tại sao lại mời mình vào nhóm chat này?

Suốt từ đầu đến cuối không hề nói rõ trong nhóm là mời nhầm người hay cố ý kéo mình vào?

Mục đích là gì, và Thái Hòa Môn là môn phái như thế nào?

Chắc hẳn là một thế lực cổ võ?

Dùng trà kết bạn, chắc là mình có thể gặp được vài vị Hóa kình Tông sư, biết đâu có thể giúp Kiều Nạp tìm được người sẵn sàng đi châu Âu đối phó với thế lực ma cà rồng ngầm.

Còn buổi đấu giá dược liệu kia, kiểu gì mình cũng phải tham gia.

Hiện tại nếu không có thiên tài địa bảo hay linh dược trời đất, mình chắc chắn không thể nâng cao sức mạnh đến mức đủ để tự vệ trong thời gian ngắn!

Ý chí cổ đại luyện khí sĩ trên người Ti Minh Nguyệt lúc sinh thời có tu vi Kết Đan kỳ, tính ra hiện tại hắn sở hữu tu vi Trúc Cơ kỳ đỉnh phong, ít nhất mình cũng phải đạt đến Trúc Cơ kỳ sơ kỳ mới có đủ năng lực và thủ đoạn đối phó!

Chương 880

Luyện Khí kỳ có chín cảnh giới, tầng thứ chín ước chừng tương đương với Hóa kình đỉnh phong.

Chỉ cần mình đột phá vào Trúc Cơ kỳ thì những cái gọi là võ đạo Tông sư trên bề mặt sẽ không còn là mối đe dọa với mình nữa!

Trừ khi xuất hiện những cường giả trên tầm Tông sư." Bố Phương nghĩ đoạn, lập tức tiếp tục quan sát thông tin và động thái trong nhóm.

Không lâu sau, vị chủ nhóm tên Tống Trường Thanh của Thái Hòa Môn lại gửi địa chỉ tổ chức buổi trà hội giao lưu dưới dạng văn bản vào nhóm.

"Thành phố Kim Lăng, tỉnh Giang Nam.

Số...?" Bố Phương nhẩm đọc một lần rồi ghi nhớ thông tin vào đầu.

Hắn dự định ngày mai sẽ gặp lại Kiều Nạp để bàn về thông tin buổi trà hội này, sau đó đưa Kiều Nạp đi cùng để xem có thuê được Hóa kình Tông sư nào không.

Trước đó, Bố Phương cần giúp Ti Minh Nguyệt hộ pháp tu hành trong vòng ba ngày, đồng thời phải cẩn thận đề phòng sức mạnh ý chí của cổ đại luyện khí sĩ bên trong cô.

Ngoài ra, cách đây không lâu hắn vừa vì hai người qua đường là Diêu Hi và Tô Giai Ninh mà xảy ra mâu thuẫn với Đỗ Thiếu Phong của Tập đoàn Phú Thông.

Tuy Bố Phương chẳng hề sợ hãi Đỗ Thiếu Phong, và tin chắc sau khi gã nghe ngóng được thông tin thực sự của mình sẽ phải ngậm

đắng nuốt cay không dám hó hé, nhưng trước đó vẫn phải quan sát vài ngày để xem tiến triển sự việc, tránh trường hợp Đỗ Thiếu Phong đột nhiên phát điên, làm càn tìm rắc rối, rồi vì bất lực mà trút giận lên hai cô gái kia.

Bên cạnh đó là chuyện các nữ ninja bắt cóc cô gái lạ ở công viên Vẫn Tinh.

Nghĩ đến đây, Bố Phương khẽ thở dài: "Tại sao hôm qua không giống như hôm nay, lắm chuyện phiền phức thế này?" Một lúc sau, Bố Phương gọi điện cho Kiều Nạp, nói rõ rằng mấy ngày tới ở Kim Lăng có buổi trà hội của môn phái cổ võ.

Trong buổi trà hội có lẽ tìm được Hóa kình Tông sư để thuê, hy vọng Kiều Nạp đừng rời Cô Tô vội, hãy đợi thêm mấy ngày.

Đầu dây bên kia Kiều Nạp hân hoan đồng ý.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Bố Phương đặt điện thoại xuống rồi bắt đầu điều hòa nội tức trên giường.

Sau khi chính thức bước chân vào ngưỡng cửa Luyện Khí kỳ, nhu cầu ngủ của Bố Phương giảm đi đáng kể, cơ bản liên tục mười mấy ngày không ngủ cũng chẳng sao.

Nhưng Bố Phương mới bắt đầu chưa thích nghi được với nhiều thói quen tu hành của tiền thế, quan niệm "mặt trời lặn thì nghỉ" hình thành từ nhỏ đã đâm rễ sâu trong xương tủy hắn.

Vì vậy hắn tắt đèn nhưng không ngủ, mà đi vào trạng thái nhập định.

Trong trạng thái này, Bố Phương không ngừng điều hòa linh khí lưu chuyển trong cơ thể.

Thân thể hắn vô thức điều động luồng linh khí đó để uẩn dưỡng huyết nhục, khiến cơ bắp và xương cốt từ từ trải qua quá trình thuế

biến.

Thần thức của hắn cảm triệu theo Vân Lôi Tiên Điển, không ngừng nâng cao sự thân mật và liên kết giữa bản thân với công pháp định mệnh này.

Sáng sớm hôm sau.

Khi phương Đông vừa hửng sáng, khoảnh khắc mặt trời mọc, Bố Phương mở mắt tỉnh dậy.

Hắn ngồi dậy, kéo rèm cửa, nhìn về phía ánh sáng xa xăm của đại địa, trầm tư suy nghĩ.

Đúng lúc này, Bố Phương đột nhiên chú ý thấy hộ pháp của gia tộc trong trang viên là lão Trương, sáng sớm hôm nay không đánh cờ với ông lão trông cổng ở phòng bảo vệ, cũng không cùng mấy người cùng lứa vào công viên nhỏ trong trang viên đánh Thái Cực.

Vị cung phụng tên lão Trương này lúc này đang ngồi ủ rũ dưới một gốc cây lớn trong trang viên, tay cầm quạt phe phẩy, dường như không ngừng thở dài.

Bố Phương chú ý đến cảnh này.

Lão Trương là võ giả cung phụng mà gia tộc họ Bố thuê về để trông coi biệt thự suốt mười năm qua.

Bố Phương nhớ mang máng lão Trương dường như là một cao thủ Nội kình đỉnh phong, từ hồi hắn còn học cấp hai, vị lão Trương này được bậc cha chú mời về từ một nơi nào đó ở An Lạc, trị an quanh khu trang viên lập tức được nâng cao rõ rệt.

Bình thường lão Trương đối xử ôn hòa, dễ gần, rất từ tâm, rảnh rỗi thường đi dạo quanh trang viên giúp thợ làm vườn chăm sóc hoa cỏ hoặc đánh cờ với ông lão bảo vệ.

Bố Phương chưa bao giờ thấy ông ấy buồn bã thở dài như vậy.

Nhìn lão Trương dưới gốc cây xa xa, Bố Phương nhíu mày, sau đó bất động thanh sắc rời khỏi phòng xuống tầng một dùng bữa.

Lúc này mới hơn năm giờ sáng, em gái Bố Ngọc Tình chắc hẳn sáng nay không về mà sẽ từ nhà bạn đi thẳng đến Đại học Cô Tô.

Các nữ hầu bận rộn từ sớm, họ rất am hiểu thói quen của chủ nhân nên trong phòng ăn lúc này đã bày sẵn bánh mì nướng nóng hổi và sườn nướng, cùng mấy loại salad rau củ với hương vị khác nhau.

Vì Bố Phương những năm trước thường xuyên ra nước ngoài du học, thậm chí hai năm gần đây còn học thạc sĩ tại châu Âu nên đã quen với phong cách ẩm thực bên đó.

Cố nhiên, dù thỉnh thoảng Bố Phương cũng muốn ăn vài món phương Đông, nhưng trong lòng hắn vẫn ưa chuộng kiểu bánh mì kẹp sườn hoặc salad rau củ thường ăn thời đi học hơn.

Sau bữa sáng, Bố Phương ngồi đọc báo ở phòng khách một lúc.

Chương 881

Trong ký ức của hắn, ở đời này, cha hắn - người cầm lái Tập đoàn Long Tín của gia tộc họ Bố, khi còn sống cách đây nửa năm, thường có thói quen sau khi ăn sáng sẽ ngồi ở phòng khách đọc những tờ báo mới nhất được chuyển từ nội thành từ lúc rạng sáng.

Những thói quen đó của cha để lại ấn tượng sâu sắc cho Bố Phương, lâu dần hắn cũng vô thức bắt chước những hành vi đó để tưởng nhớ người cha đã khuất.

Đọc báo một lúc, Bố Phương đặt báo xuống, một tay xoa trán thở dài: "Xem ra vụ bắt cóc ở công viên Vẫn Tinh chiều qua vô cùng kỳ quặc, trôi qua gần một ngày đêm rồi mà đến giờ vẫn không có ai báo án!

Ba thanh niên bị nữ ninja bắt đi đó có lai lịch thế nào?

Chẳng lẽ không phải người bản địa, hay thậm chí không phải người An Lạc sao?" Bố Phương lẩm bẩm rồi đứng dậy.

Hắn lấy chìa khóa xe, chuẩn bị lái xe đến các khu vực lân cận thành Cô Tô để tiếp tục tìm kiếm những nơi linh khí dồi dào nhằm tiếp tục tu hành.

Bố Phương vừa bước ra khỏi biệt thự không lâu thì thấy lão Trương, người đang ủ rũ dưới gốc cây lúc nãy, cư nhiên chủ động đón tới.

Lão Trương chạy bước nhỏ đến rồi dừng lại cách Bố Phương không xa.

Gọi là lão Trương nhưng thực ra ông ấy không già, hiện tại mới ngoài bốn mươi tuổi, chiều cao hơn một mét tám mươi lăm, thực sự

là một đại hán.

Nhưng lúc này trông lão Trương như bị còng lưng xuống.

Thấy bộ dạng của lão Trương, Bố Phương sững lại một chút rồi mở lời hỏi: "Trương cung phụng, có chuyện gì vậy?

Tôi thấy ông có vẻ nặng lòng tâm sự!" Lão Trương nghe xong thì im lặng, sau đó thở dài một tiếng thật nặng nề rồi nói: "Thiếu chủ, lão Trương tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Kẻ thù mà tôi lẩn tránh mười mấy năm nay gần đây không biết từ đâu lại có được thông tin của tôi!

Vì thế, tôi bắt buộc phải rời khỏi Cô Tô rồi!

Tôi dự định hôm nay sẽ đi, nếu không tôi có thể mang đến những tổn hại không thể cứu vãn cho mọi người trong trang viên này!

Sau này lão Trương không còn ở đây nữa, mong thiếu chủ bàn bạc với những người khác trong trang viên, mời một vị cung phụng mới về để trông nhà hộ viện!" Bố Phương nghe xong, thần sắc nghiêm lại.

Ngay sau đó hắn nói với giọng trang trọng: "Khoan đã lão Trương, cứ bình tĩnh!

Hãy nói cho tôi biết những gì ông biết, có lẽ tôi có thể giúp được!

Hơn nữa, nếu tôi không giúp được thì có lẽ ông nội tôi hoặc các bậc trưởng bối khác trong gia tộc có thể giúp!

Ông đã vất vả ở biệt thự trang viên nhà họ Bố mười năm rồi, nếu thực sự có chuyện khó khăn, gia tộc họ Bố chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn!" Lão Trương nghe xong thần sắc có chút ảm đạm, đôi mắt hơi ươn ướt.

Nhưng lão Trương đấu tranh do dự một hồi rồi thở dài nói tiếp: "Chuyện này tôi không nói ra được, đây không phải chuyện mà người

phàm không tu hành võ đạo có thể can thiệp!

Tôi thấy mình nên mau chóng rời khỏi đây thôi!" Nói đoạn, lão Trương cúi người thật sâu hành lễ với Bố Phương, giữ nguyên tư thế đó suốt nửa phút mới đứng dậy.

Ông ấy đau lòng nói: "Biệt thiếu chủ, thay tôi gửi lời hỏi thăm sức khỏe đến lão thái gia!" Rồi ông buồn bã quay người định đi thẳng.

Bố Phương vội vàng ngăn lại.

Cùng lúc đó, Bố Phương đưa tay trái ra, một luồng hỏa diễm màu xanh thiên thanh đột nhiên bùng cháy trong lòng bàn tay.

Bố Phương nâng luồng hỏa diễm đó rồi nói với lão Trương: "Trương cung phụng, ông nhìn xem?

Cứ nói khó khăn của ông ra đi, biết đâu tôi có thể giúp được!" Lão Trương nghe lời Bố Phương xong thì quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa trong lòng bàn tay hắn, đột nhiên kinh hãi tột độ.

Ông sửng sốt nói: "Nội khí ngoại phóng?

Sức mạnh Hóa kình?

Chẳng lẽ thiếu chủ cũng là người trong võ đạo, hơn nữa đã là Hóa kình Tông sư?" Bố Phương khẽ gật đầu rồi lại lắc đầu nói: "Không sai, tôi quả thực là người trong võ đạo, nhưng tôi không phải Hóa kình Tông sư!" Bố Phương nói không sai, hiện tại hắn mới đạt đến Luyện Khí kỳ tầng thứ tư, về cảnh giới đại trí tương đương võ giả Nội kình sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu thì ngang ngửa võ giả Nội kình hậu kỳ.

Còn về Hóa kình Tông sư, ít nhất cần Bố Phương đạt đến Luyện Khí kỳ tầng thứ sáu mới có thể sánh ngang, hoặc tầng thứ bảy mới có thể ngồi cùng mâm.

Có vẻ rất dễ dàng, vì Bố Phương chỉ mất một ngày để đạt đến

tầng thứ tư, cứ đà này biết đâu hai ngày nữa hắn đã vào tầng thứ bảy.

Lúc đó hắn có thể đích thân ra mặt giúp Kiều Nạp đối phó thế lực ma cà rồng ở châu Âu.

Nhưng tình hình thực tế không phải vậy, bốn tầng Luyện Khí trước đột phá rất dễ dàng nhờ ký ức và kinh nghiệm tu hành đời trước, cộng với Thánh Quang Đạo Thể, nên dù linh khí không dồi dào hắn vẫn đột phá được chỉ trong một ngày.

Những tầng sau này, tầng thứ năm, thứ sáu và xa hơn nữa, yêu cầu về linh khí và các phương diện khác sẽ cực kỳ khắt khe, khiến độ khó tăng lên gấp bội.

Ngay cả khi có mọi kinh nghiệm của tiền thế, nếu không có linh khí dồi dào hoặc thiên tài địa bảo làm môi giới thì chắc chắn phải mất thời gian dài.

Người bạn Kiều Nạp của Bố Phương lặn lội đến An Lạc một chuyến, chắc chắn không phải để tìm một Hóa kình Tông sư bình thường, mà phải tìm Tông sư ở giai đoạn đỉnh phong hoặc là người xuất sắc nhất về sức chiến đấu trong số các Tông sư.

Chương 882

Như vậy thì Bố Phương đạt Luyện Khí tầng thứ bảy là tuyệt đối không đủ, ít nhất phải đạt đến tầng thứ tám mới được.

"Tuổi trẻ thế này mà đã là Hóa kình Tông sư!" Lão Trương nghe Bố Phương nói, bề ngoài thì bán tín bán nghi gật đầu, nhưng thâm tâm đã mặc định Bố Phương là một Hóa kình Tông sư, nếu không thì không thể giải thích được việc Bố Phương phóng ra luồng hỏa diễm linh khí đó.

Sở dĩ Trương cung phụng hiểu lầm cảnh giới của Bố Phương, đoán hắn là Hóa kình Tông sư, là vì ông thấy ngọn lửa trong lòng bàn tay Bố Phương nên lầm tưởng đó là biểu tượng của cường giả Hóa kình: nội khí ngoại phóng.

Nhưng ông đâu biết đây là bản lĩnh độc môn của tiên gia trên con đường tu hành của Bố Phương, tuy tính thực dụng cao nhưng hiện tại vì cảnh giới còn thấp nên tạm thời chưa thể sánh với những thủ đoạn thực thụ của một Hóa kình Tông sư.

Hoặc giả, dù Bố Phương có bảo mình không phải Hóa kình Tông sư, Trương cung phụng cũng cho rằng hắn đã ở rất gần cảnh giới Tông sư, chỉ trong gang tấc mà thôi.

Trương cung phụng nhìn Bố Phương, ngập ngừng một lát rồi lên tiếng: "Nếu thiếu chủ cũng là người trong võ đạo, đã có thể linh khí ngoại phóng, vậy lão Trương tôi nguyện ý đem những chuyện mình gặp phải thành thật kể lại cho cậu!" Lão Trương nói, ánh mắt chìm vào suy tư sâu thẳm.

Vừa suy nghĩ, ông vừa chậm rãi nói: "Thiếu chủ, lão Trương tôi vốn là một võ giả Ngoại kình, vì tư chất có hạn nên định sẵn đời này

không vào được ngưỡng cửa Nội kình!

Nhưng hai mươi năm trước, lúc đó tôi cùng một người bạn cảnh giới Hóa kình đã tìm thấy một khối Ngọc Phách trong một ngọn núi lớn ở phía tây nam An Lạc, bên trong khối Ngọc Phách đó lưu động một nguồn năng lượng không thể tưởng tượng nổi!

Cả hai chúng tôi đều mừng rỡ như điên, đều cho rằng có thể nhờ khối Ngọc Phách đó mà nâng cao thực lực cảnh giới, để hai chúng tôi lần lượt đạt đến cảnh giới Nội kình và Hóa kình!

Nhưng khi tôi chạm vào khối Ngọc Phách đó, trong lòng đột nhiên nảy sinh một lòng tham mãnh liệt, tôi vô cùng hy vọng có thể giữ khối Ngọc Phách đó cho riêng mình, và tôi đã hành động.

Thế là tôi dùng một số lý do để cắt đuôi người bạn của mình rồi mang khối Ngọc Phách đó đi trốn!

Sau đó tôi nhờ khối Ngọc Phách đó, bế quan khổ tu trong một ngọn núi gần đó, thuận lợi đột phá ngưỡng cửa cảnh giới cũ chỉ trong nửa năm để trở thành cường giả Nội kình, rồi tiếp tục thuận buồm xuôi gió, không lâu sau đã chỉ còn cách Hóa kình một bước chân!" Nói đến đây, gương mặt lão Trương bắt đầu lộ vẻ thống khổ.

Bố Phương thu hết những biến đổi trên mặt lão Trương vào mắt, đồng thời hắn cũng để tâm đến khối Ngọc Phách mà lão Trương nhắc tới.

Lão Trương tiếp tục: "Nhưng sau khi cảnh giới đạt đến Nội kình đỉnh phong, tôi không hiểu vì sao mình luôn không thể tiến thêm bước nữa để trở thành cường giả Hóa kình!

Dù năng lượng bên trong khối Ngọc Phách đó vẫn sâu như biển, vô cùng bàng đại, nhưng lại không thể bị tôi sử dụng dù chỉ một chút!

Hơn nữa, không chỉ lúc đó mà suốt ba mươi năm qua cho đến nay,

tu vi võ đạo của tôi không hề tiến triển thêm phân hào!

Thế là tôi rời khỏi ngọn núi bế quan đó để trở về nhà!

Nhưng rồi tôi phát hiện gia đình mình đều không còn trên đời nữa!

Hóa ra người bạn cũ của tôi, người bị tôi bỏ lại trong núi sâu vì lòng tham, trong nửa năm sau đó đã gặp được kỳ ngộ và thuận lợi trở thành một Hóa kình Tông sư!

Sau đó hắn tìm đến báo thù, vì không tìm thấy tôi và khối Ngọc Phách nên hắn bất chấp tình nghĩa xưa, cư nhiên đại khai sát giới, khiến người nhà tôi đều phải nằm xuống." Nói đến đây, mắt lão Trương đỏ hoe.

Ông tiếp tục: "Sau đó, tôi rời khỏi quê hương và bắt đầu trốn chạy khắp nơi.

Nhưng người bạn cũ năm xưa vẫn không buông tha tôi!

Trong suốt hơn chín năm trời, tôi đã đi qua gần nửa đất nước An Lạc, nhưng hắn vẫn nhanh chóng phát hiện ra tung tích của tôi!

Cứ như thế, tôi trốn tránh mãi cho đến mười năm trước, khi lão thái gia của gia tộc họ Bố phát hiện ra tôi và thuê tôi làm cung phụng, đăng ký cho tôi thông tin danh tính mới, tôi mới có thể tạm thời ổn định được suốt mười năm qua.

Vì điều đó, lão Trương tôi vô cùng cảm kích, vô cùng biết ơn!

Chỉ là không ngờ, kẻ năm xưa truy sát tôi qua nửa vòng đất nước An Lạc kia cư nhiên lại tìm đến đây!

Chiều tối hôm qua, tôi đã tình cờ thấy dấu vết của hắn ở gần thành Cô Tô!" Lão Trương khàn giọng nói: "Hai mươi năm trước, người đó nhờ một cơ duyên kỳ lạ mà đạt đến cảnh giới Hóa Kình, trở thành một vị Hóa Kình Tông Sư thực thụ!

Giờ đây đã hai mươi năm trôi qua, tuy tôi không chắc đối phương có giống như tôi, bị kẹt lại ở bình cảnh của một cảnh giới nào đó hay không, hoặc giả hắn tiếp tục thăng tiến mạnh mẽ hơn, đạt tới đỉnh phong của Hóa Kình, thậm chí là cảnh giới cao hơn trong truyền thuyết!

Nhưng tôi tin chắc rằng, người đó của hiện tại tuyệt đối sẽ khủng bố và đáng sợ hơn hai mươi năm trước rất nhiều!

Năm đó hắn có được một loại kỳ công tà ác từ trong đại ngàn Tây Nam, có thể ăn mòn hoa cỏ cây cối thành sương đen để cung cấp cho việc tu hành võ đạo, đồng thời có thể phóng luồng khí đó cùng nội lực ra ngoài, uy lực vô cùng khủng khiếp, thủ đoạn vô cùng độc ác!" Lão Trương nhìn về phía Bố Phương, thở dài một tiếng rồi nói tiếp: "Năm đó đều tại lão Trương tôi tham lam khối ngọc phách đó, bỏ lại người bạn kia nên mới kết hạ thù hận, thậm chí còn liên lụy đến toàn bộ gia đình!

Hiện giờ Thiếu chủ đã có thể nội lực ngoại phóng, chắc hẳn không còn xa lạ gì với chuyện võ đạo nữa.

Nhưng tôi không chắc Thiếu chủ có thể giúp được mình hay không, nên chỉ nói ra để Thiếu chủ cân nhắc!

Dù sao thực lực của kẻ thù kia thực sự rất kinh người, lão Trương lo sẽ liên lụy đến Thiếu chủ!" Lão Trương dường như đột nhiên hạ quyết tâm, vội vàng lấy từ trong túi sau lưng ra một viên châu được bọc trong tấm lụa vàng đưa cho Bố Phương.

Đồng thời nói: "Thiếu chủ, khối ngọc phách năm đó tôi có được ở đại ngàn Tây Nam chứa đựng sức mạnh vô cùng to lớn, nhưng không hiểu sao nó không còn tác dụng với tôi nữa, suốt hai mươi năm qua không hề giúp tôi thăng tiến tu hành thêm chút nào!

Hiện giờ đối với tôi nó cũng chỉ là vật vô dụng, tôi xin tặng lại cho

Thiếu chủ!" Bố Phương đưa tay nhận lấy viên châu.

Mở tấm lụa ra, một đạo hào quang yếu ớt bắn ra.

Khối vật thể nhỏ nhắn như viên pha lê, kích thước rất nhỏ gọn, chỉ bằng cái nắp ly, còn nhỏ hơn cả viên bi mà Bố Phương hay chơi hồi nhỏ.

Chương 883

Khối ngọc phách này có màu vàng minh hoàng, bên trong có những đốm màu vàng sẫm hình đám mây.

Nhìn tổng thể giống như một bầu trời với những đám mây lơ lửng bên trong.

Bố Phương lập tức nhận ra lai lịch thực sự của khối ngọc phách này.

Hắn mỉm cười trong lòng, thầm nhủ: "Hóa ra trên trái đất thời cổ đại từng có Luyện Khí Sĩ tồn tại, không chỉ có những con đường võ đạo lệch lạc kia!

Đây hẳn là Địa Sát Bảo Châu do tà tu cổ đại ngưng luyện ra, chứa đựng địa sát khí vô cùng đậm đặc!

Nó có thể trợ giúp tu hành, nhưng cũng có thể ăn mòn tâm trí của những kẻ không kiên định, thậm chí cổ hoặc những người cảnh giới thấp sinh ra tà niệm!

Xem ra năm đó sau khi có được nó ở Tây Nam, lão Trương đã bị nó cổ hoặc.

Cũng may tố chất tu hành của lão Trương có hạn, dù năng lượng bên trong vô cùng bàng đại nhưng cũng chỉ có thể nâng sức mạnh của ông ấy lên đỉnh phong Nội Kình!

Nếu không, giờ này lão Trương đã bị nó ăn mòn hoàn toàn và trở thành một tên tà ma rồi!" Nghe lão Trương nói, Bố Phương sững lại, theo bản năng thốt lên: "Một món pháp bảo sao?" Lão Trương nghe vậy liền hỏi: "Thiếu chủ, pháp bảo là gì?

Có phải là vũ khí mà các tiên nhân thượng cổ sử dụng trong truyền

thuyết không?" Bố Phương lập tức nhận ra mình lỡ lời, liền thu lại thần sắc, giải thích: "Cũng gần như vậy, pháp bảo là một loại vũ khí hoặc linh vật thiên địa được tế luyện và cải tiến bằng phương pháp đặc biệt.

Có mấy loại có tác dụng tương tự nhau, lần lượt gọi là linh bảo, chí bảo, pháp khí hay bảo khí!" Bố Phương không đi sâu vào chủ đề này với lão Trương mà chuyển hướng câu chuyện: "Được rồi Trương cung phụng, chuyện này tôi đã biết!

Bây giờ ông chỉ cần cho tôi biết, vị trí cụ thể của kẻ thù kia ở thành Cô Tô đã được xác nhận chưa?

Theo dấu vết những năm trước, ông mất bao lâu để tìm ra nơi ở chính xác của hắn?" Lão Trương suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Thiếu chủ, tên Trần Tiếu Trúc kia hiện tại đa phần đang lảng vảng ở khu vực nội thành Cô Tô và các vùng lân cận!

Chắc hắn vẫn chưa xác định được vị trí của tôi ở Cô Tô, chỉ biết tôi đang hoạt động quanh khu vực này thôi!

Hơn nữa, vùng Giang Nam này ngọa hổ tàng long, trong nội thành Cô Tô có rất nhiều cao nhân thâm sâu khó lường ẩn mình nơi phố thị, đa phần là các Hóa Kình Tông Sư của thành Cô Tô!

Những người đó bình thường không lộ diện, người ngoài khó mà tìm thấy, nhưng họ tuyệt đối không để ai làm loạn trên địa bàn này.

Vì vậy, tôi đoán Trần Tiếu Trúc không dám rầm rộ tìm kiếm tung tích của tôi đâu!

Hắn sẽ kiêng dè những người đó, nên để xác định được vị trí của tôi, nhanh thì năm ngày, chậm thì có thể mất nửa tháng.

Tính toán thận trọng thì chắc khoảng mười ngày nữa!" Bố Phương nghe xong gật đầu.

Hắn cũng từng nghe danh các Hóa Kình Tông Sư ở thành Cô Tô, chỉ là họ thường ẩn dật.

Dù tập đoàn Long Tín của gia đình hắn là doanh nghiệp lớn lừng lẫy tỉnh Giang Nam, đứng đầu ba đại gia tộc ở Cô Tô, nhưng muốn mời những vị Tông Sư đó lộ diện cũng rất khó khăn.

Nếu không, hồi trước khi anh bạn Kiều Nạp từ châu Âu lặn lội sang đây muốn mời một cao thủ Hóa Kình Tông Sư về giúp đối phó với thế lực ma cà rồng của thế giới ngầm Đế quốc La Mã Thần Thánh, Bố Phương đã không do dự như vậy mà trực tiếp dẫn cậu ta đi bái phỏng họ rồi.

Thành Cô Tô từ xưa đã là nơi địa linh nhân kiệt, cường giả võ đạo một khi đạt đến cảnh giới Hóa Kình thì tuổi thọ có thể kéo dài từ một trăm tuổi lên đến một trăm năm mươi tuổi.

Vì thế, việc có vài vị Hóa Kình Tông Sư không muốn lộ diện ẩn cư trong thành cũng không có gì lạ.

Bố Phương gật đầu nói với lão Trương: "Được rồi, chuyện này tạm thời đừng nói cho ông nội tôi và những người khác trong gia tộc biết!

Trương cung phụng, tôi tính toán kẻ thù kia sẽ tìm đến cửa trong vòng mười ngày tới, nên trong mười ngày này ông đừng đi lại lung tung trong trang viên, càng không được rời khỏi đây.

Tôi cũng sẽ dặn dò mọi người trong biệt thự bớt bàn tán đi!" Lão Trương nghe xong ngơ ngác gật đầu.

Sau đó Bố Phương thu lại ngọn lửa linh khí màu thiên thanh trên tay trái, rồi dùng tấm lụa vàng bọc kỹ viên Địa Sát Bảo Châu mà lão Trương vừa đưa lại.

Hắn nói tiếp: "Hãy tin tôi, khi tên kẻ thù đó tìm đến, hắn không

những không thể làm hại ông mà còn không thể liên lụy đến bất kỳ ai trong gia tộc họ Bố này!

Năm đó ông lừa gạt hắn là sai, nhưng hắn vì một khối ngọc phách mà giết sạch gia đình ông, lại còn truy sát suốt hai mươi năm, thực sự quá tàn nhẫn!

Hơn nữa, lúc đó ông cũng hoàn toàn bị khối ngọc phách này cổ hoặc!

Nợ máu mà Trần Tiếu Trúc đã gây ra cho gia đình ông, sau này tôi sẽ thay ông đòi lại tất cả!" Nghe vậy, lão Trương xúc động quỳ một chân xuống đất, đôi mắt đỏ hoe: "Đa tạ Thiếu chủ đã giúp đỡ, lão Trương tôi cảm kích vô cùng!

Những lời Thiếu chủ nói hôm nay, dù có thành hiện thực hay không, lão Trương tôi sẽ ghi nhớ ân đức này suốt đời!" Bố Phương vội vàng đỡ lão Trương dậy, ra hiệu không cần hành đại lễ như vậy.

Vốn định ra ngoài tìm nơi linh khí nồng đậm để tu luyện, nhưng vì chuyện của Trương cung phụng nên Bố Phương hủy bỏ kế hoạch.

Hắn không định tìm nơi địa linh nhân kiệt ở quanh Cô Tô nữa, một là vì đã có Địa Sát Bảo Châu trong tay, hai là biết kẻ thù của lão Trương đang lảng vảng gần đây.

Một kẻ tu luyện tà công của Luyện Khí Sĩ cổ đại, Bố Phương không thể lơ là.

Trước khi đạt đến Luyện Khí Kỳ tầng thứ bảy (tương đương với cảnh giới Hóa Kình Tông Sư), hắn sẽ hạn chế ra ngoài nếu không có việc cần thiết.

Chương 884

Đồng thời, Bố Phương đoán rằng sở dĩ tên Trần Tiếu Trúc có thể truy sát lão Trương khắp đất nước An Lạc là vì trên người lão Trương có thứ gì đó đang âm thầm phát ra tín hiệu.

Có thể là ấn ký do Trần Tiếu Trúc để lại, hoặc chính là viên Địa Sát Bảo Châu này.

Do đó, Bố Phương lập tức dùng linh khí của mình bao bọc viên châu lại, cắt đứt sự liên kết khí cơ với thế giới bên ngoài.

Còn về phía lão Trương, Bố Phương truyền vào một luồng chân khí nhạt nhòa để giúp ông che giấu khí cơ trong vài ngày tới, đề phòng tên Trần Tiếu Trúc xuất hiện sớm hơn dự kiến.

Tiếp đó, Bố Phương quay lại biệt thự.

Lên tầng hai, hắn sắp xếp lại một số tài liệu trong thư phòng, sau đó gọi điện cho ông nội, nhờ thông qua các kênh kinh doanh của tập đoàn Long Tín tìm kiếm một số dược liệu quý hiếm để sử dụng gấp.

Lúc này, vì Bố Phương chưa chính thức kế thừa tập đoàn, lại thêm việc cha hắn đã qua đời nên vị trí người cầm lái bị bỏ trống, ông nội hắn đành phải quay lại làm Chủ tịch tập đoàn để chèo lái sự nghiệp gia đình mà người con quá cố từng gây dựng.

Dù có chút bi thương nhưng vị trí của ông nội tại Long Tín thực sự đã giúp Bố Phương làm việc thuận lợi hơn.

Nếu không, vì bản hợp đồng đánh cược ba năm, hiện tại Bố Phương không thể sử dụng bất kỳ nguồn lực nào của tập đoàn gia đình.

Ông nội Bố Phương sau khi nghe tên mấy loại dược liệu thì không

hỏi gì thêm, chỉ xác nhận xem Bố Phương có dùng vào việc xấu hay không.

Nhận được câu trả lời phủ nhận của cháu trai, ông hài lòng cúp máy và gửi danh sách dược liệu cho thuộc hạ thân tín để thu thập.

Ông nội rất tin tưởng Bố Phương, vì hắn là đích tôn, tâm tính thuần khiết và luôn làm ông nở mày nở mặt.

Bố Phương không chỉ liên lạc với ông nội, cuối cùng hắn còn gọi điện cho Ti Minh Nguyệt.

Không lâu sau, giọng nói thanh tao, dịu dàng vang lên ở đầu dây bên kia.

Ti Minh Nguyệt nhẹ nhàng, có chút vui vẻ nói: "Bố Phương hả?

Hôm qua mới trao đổi số điện thoại, hôm nay đã dùng đến rồi sao?

Chắc là có chuyện gì cần hỏi tôi hoặc nhờ vả đúng không?" Ti Minh Nguyệt rất thông minh, cộng thêm ý chí của vị Luyện Khí Sĩ cổ đại trong người nên cô lập tức hiểu ý Bố Phương.

Bố Phương cũng không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề: "Tôi đang gặp chút chuyện, cần mấy loại dược liệu hiếm!

Theo tôi biết, tiểu thư Ti Minh Nguyệt là đại thiên kim của tập đoàn Thương mại Viễn dương Tề Lỗ, gia tộc đứng sau nắm giữ quá nửa thị trường thương mại Tây Thái Bình Dương.

Vì vậy, nhờ cô giúp thu thập một số thảo dược quý chắc không vấn đề gì chứ?

Những dược liệu này tôi đang cần gấp, mà trên thị trường rất khó mua trực tiếp.

Yên tâm, tôi sẽ trả gấp ba giá thị trường, sau này tôi cũng sẽ dốc lòng giúp cô hộ đạo và mở ra cánh cửa tu hành!" Ti Minh Nguyệt nghe

vậy thì mỉm cười.

Bố Phương có thể hình dung ra động tác của cô lúc này, chắc chắn cô đang cười và lấy tay áo che miệng.

Ti Minh Nguyệt nói: "Được thôi!

Nhưng tôi phải nói rõ trước, gia tộc của tôi hiện đang bị hai đại gia tộc khác ở tỉnh Thanh Châu và các Ninja nước Uy chèn ép đủ đường, mảng thương mại viễn dương cũng bị đánh phá dữ dội.

Hiện tại thị trường và các kênh phân phối cũ chỉ còn chưa đầy một nửa, nên tôi không dám hứa chắc sẽ tìm đủ hết dược liệu cho anh đâu!" Bố Phương nghe xong gật đầu: "Chỉ cần tìm được bất kỳ loại nào tôi cũng đã cảm kích lắm rồi!" Ti Minh Nguyệt gật đầu, tiện tay lấy giấy bút ghi lại.

Bố Phương đọc danh sách dược liệu, sau đó hai người tán gẫu thêm vài câu rồi mới cúp máy.

Tại một khách sạn bốn sao cao ba mươi tầng ở phía Đông Nam thành Cô Tô, Ti Minh Nguyệt ngồi trên sofa trước cửa kính sát đất lớn, kiểm tra lại tờ giấy ghi chú.

Cô khẽ nhíu mày, nét thiếu nữ mơ màng lúc nãy tan biến, thay vào đó là phong thái trưởng thành, quyến rũ.

Nhìn tờ giấy, cô tự lẩm bẩm: "Mấy loại dược liệu này có vài loại phù hợp cho người tu hành, nhưng kết hợp lại thì không ra bất kỳ đơn thuốc tu hành nào mà mình biết!" Nghĩ đến đây, thần sắc cô hơi thay đổi, thầm hỏi: "Chẳng lẽ hắn cố ý giấu mình vài loại sao?

Đúng vậy, chắc chắn là thế!

Tên này tuy mang Thuần Dương thể chất, là người hộ đạo tuyệt vời, trông khí vũ hiên ngang, chính trực nhưng thực chất cũng là kẻ rất có tâm cơ.

Tuyệt đối không phải loại bình hoa hay ngốc nghếch.

Những dược liệu này đối với người tu luyện cổ võ thì vô dụng, nhưng với tu tiên giả hay Luyện Khí Sĩ thì lại có ích!

Như vậy, tên Bố Phương này chắc hẳn cũng đã bước chân vào con đường tu hành!

Không biết hắn có được bí thuật tu tiên cổ đại nào của đất nước An Lạc này?" Bố Phương cúp máy, mở phần mềm chat trên máy tính thư phòng và vào nhóm chat Cổ Võ.

Hắn phát hiện chỉ sau một đêm, tin nhắn đã lên tới hàng trăm điều.

Chương 885

Đồng thời, chủ nhóm là Tống Trường Thanh của phái Thái Hòa đã đổi tên nhóm từ "Nhóm Chat Cổ Võ Giang Nam" thành "Nhóm Chat Giang Nam Số 1".

Hắn lướt qua tin nhắn, thấy đa phần là chuyện đấu khẩu vặt vãnh và thảo luận về buổi trà đàm Kim Lăng, không có tin tức gì mới về giới cổ võ.

Nếu không, hắn đã có thể hiểu thêm về thực lực các phe phái hiện nay.

Bố Phương rất muốn xem cổ võ của nước An Lạc hiện tại khác biệt thế nào với phép luyện khí cổ đại.

Hắn biết trái đất thời cổ đại có Luyện Khí Sĩ, nhưng giờ đây ở An Lạc dường như không còn ai, chỉ toàn người luyện cổ võ.

Các pháp môn tu tiên của Luyện Khí Sĩ dường như đã bị vùi lấp trong bụi mờ lịch sử.

Chỉ có Ti Minh Nguyệt mà hắn gặp hôm qua, nhờ ý chí của vị Luyện Khí Sĩ cổ đại từ Thanh Châu nên mới tiếp xúc được chút ít, miễn cưỡng coi là một Luyện Khí Sĩ.

Còn lại đa phần là phàm nhân hoặc người luyện võ.

Bố Phương muốn biết nguyên nhân sâu xa vì sao võ giả hiện nay lại từ bỏ luyện khí để chọn con đường này.

Có điều, hắn đang thiếu một người dẫn đường.

Nếu có một tiền bối am hiểu giới cổ võ bên cạnh và bớt việc đi một chút, có lẽ hắn đã lập tức đi khám phá thế giới bí ẩn đó rồi.

Bố Phương tắt máy tính rời thư phòng.

Hắn đứng ở hành lang biệt thự nhìn cảnh sắc trang viên, thì thầm: "Kế hoạch phải thay đổi hoàn toàn!

Mình phải lập tức tìm cách luyện hóa viên Địa Sát Bảo Châu này để nhanh chóng nâng thực lực lên đỉnh phong Luyện Khí Kỳ, thậm chí đột phá Trúc Cơ Kỳ!

Sau đó giúp đỡ Ti Minh Nguyệt và điều tra linh hồn cổ đại trong người cô ấy.

Đồng thời, gia đình Kiều Nạp đang gặp rắc rối ở Đế quốc La Mã Thần Thánh, mình cũng phải sang giúp.

Kiều Nạp là bạn tốt thời đại học và cao học của mình, năm nay luận văn thạc sĩ ở Đại học Heitishi cần hạ thấp tỉ lệ trượt, gia đình cậu ấy có thể giúp mình không bị loại." Bố Phương tiếp tục lẩm bẩm: "Nếu gia đình Kiều Nạp nợ ân tình của mình, thì không chỉ đơn giản là giúp mình qua môn luận văn đâu!

Theo bản hợp đồng đánh cược ba năm với ông nội và gia tộc, mình phải lấy được bằng thạc sĩ của ba trường đại học hàng đầu thế giới.

Hiện giờ chỉ còn hơn một năm, mới nộp luận văn ở Heitishi mà chưa biết kết quả thế nào!

Nếu ở Heitishi xong xuôi, thì ở chính quốc còn có Đại học Bách khoa Eiffel cũng là trường danh tiếng.

Lúc đó, nhờ quan hệ giữa Đế quốc Napoleon và gia tộc Kiều Nạp ở La Mã Thần Thánh, chắc chắn sẽ giúp ích được cho mình!" Nghĩ một lát, hắn nói tiếp: "Sau đó, mình sẽ chọn thêm một trường danh tiếng ở An Lạc hoặc châu Mỹ để hoàn thành điều kiện đầu tiên của bản hợp đồng.

Còn điều kiện thứ hai là trong ba năm không nhờ vả thế lực gia

đình mà phải tự kiếm được mười tỷ tệ!

Chỉ cần mình giúp được Ti Minh Nguyệt, dựa vào kênh phân phối của tập đoàn Tề Lỗ, mình sẽ chế ra vài món đồ nhỏ của giới tu tiên rồi bán qua đó, việc kiếm tiền chắc chắn không thành vấn đề!

Còn việc trở thành Nhân vật phong vân của tuần báo Thanh niên Yến Kinh thì trước đây coi là khó nhất, nhưng giờ mình đã bước vào con đường tu hành, sở hữu Thánh Quang Đạo Thể, ký ức của Vân Lôi Tiên Đế, thì cái điều kiện khó khăn đó bỗng trở nên đơn giản nhất rồi!" Bố Phương ngước nhìn nắng ấm trên bầu trời.

Lúc này đã tám giờ sáng, mặt trời đã lên cao.

Trong đầu hắn thoáng hiện lên hình ảnh em gái Bộ Ngọc Tình.

Hắn lầm bầm: "Mình chẳng mặn mà gì với tập đoàn gia đình, nhưng Ngọc Tình lại là một thiên tài kinh doanh!

Ngược lại, mấy ông chú bác và mấy đứa em họ của mình, thiên phú kinh doanh chẳng ra sao, để họ quản lý tập đoàn thì chắc chắn sẽ lụi bại!

Vì thế, sau khi hoàn thành đánh cược ba năm, mình sẽ giao toàn quyền quản lý tập đoàn cho em gái.

Lúc đó em ấy chắc cũng vừa tốt nghiệp đại học, bắt đầu lấy bằng thạc sĩ và vào tập đoàn học việc là vừa đẹp!

Hơn nửa năm qua, doanh nghiệp gia đình luôn đi xuống.

Dù ông nội đang cố gắng cứu vãn nhưng vì vấn đề tác phong của vài cá nhân trong tập đoàn nên lực bất tòng tâm.

Nhưng chỉ cần em gái mình lên nắm quyền, với sự hỗ trợ của mình, mọi vấn đề sẽ được giải quyết!

Có Ngọc Tình chèo lái, sản nghiệp mà cha mình để lại chắc chắn

sẽ hưng thịnh trở lại!" Hình bóng cô gái tan biến trong tâm trí.

Hắn nhìn ra xa, tầm mắt xuyên qua khu trang viên, vượt qua những đồi cỏ, dừng lại ở những tòa nhà cao tầng của thành phố Cô Tô.

Lúc này chắc Bộ Ngọc Tình đã rời nhà bạn để vào nội thành đi học rồi.

Bố Phương cần hoàn thành cuộc đánh cược, sau đó giúp em gái kế thừa sản nghiệp.

Chương 886

Xong xuôi, hắn sẽ tập trung toàn bộ tinh lực vào con đường tu hành, nỗ lực khôi phục cảnh giới như kiếp trước, rồi phi thăng lên Bát Phương Thiên Giới để tìm lại bạn cũ và kẻ thù cũ là Tôn Minh Thần Hoàng để đòi nợ máu.

Bố Phương ở trong biệt thự cả ngày.

Ở Đại học Heitishi bên châu Âu, vì năm nay xét duyệt luận văn rất chậm nên hắn mới về nước sớm.

Thành ra cũng không có việc gì làm, trước khi thức tỉnh ký ức, mỗi ngày hắn đều quản lý số tiền tiết kiệm và lợi nhuận tích lũy được trong hơn một năm qua.

Số tiền đó so với yêu cầu của cuộc đánh cược thì không nhiều, nhưng cũng khá ấn tượng, khoảng hai trăm triệu đô la Mỹ.

Trước đó, Bố Phương tính sẽ dùng số tiền này đổ vào thị trường chứng khoán hoặc đầu tư mạo hiểm, dùng kiến thức chuyên môn để kiếm lời.

Làm như vậy mới có khả năng hoàn thành điều kiện thứ hai là kiếm mười tỷ tệ.

Đó là một con số khổng lồ, nhiều công ty niêm yết có khi làm cả trăm năm mới kiếm được ngần ấy lợi nhuận ròng.

Bố Phương tuy tay trắng làm nên, trong hơn một năm biến số tiền tiết kiệm thành gần hai trăm triệu đô (khoảng 1,4 tỷ tệ An Lạc), nhưng để nhân số đó lên mười tỷ mà không có sự trợ giúp lớn thì thực sự khó như lên trời.

Cả ngày hôm đó, hắn vẫn quản lý tài chính như trước.

Đến trưa, hắn tiếp tục ra khu vườn bán lộ thiên ở tầng ba biệt thự để hấp thu linh khí.

Cứ như vậy cho đến khi mặt trời lặn mới kết thúc tu luyện.

Bố Phương thở ra một hơi đục, cảm nhận cường độ linh khí trong cơ thể rồi cảm thán: "Quả nhiên không ngoài dự liệu, trước đây mình tu luyện một buổi trưa trên sân thượng đã từ Luyện Khí tầng hai lên tầng bốn, nhưng giờ tu luyện cả buổi mà linh khí chỉ dồi dào thêm khoảng ba thành!

Cứ đà này, muốn đột phá Luyện Khí tầng năm mà không có đường tắt thì phải mất ba ngày nữa!

Còn tầng sáu chắc phải hai mươi ngày, vì độ khó tăng lên gấp bội!" Bố Phương cảm thán xong liền sờ vào viên Địa Sát Bảo Châu trong túi áo.

Trong đó chứa nguồn năng lượng cực kỳ bàng bạc, lão Trương cung phụng của gia tộc họ Bố mới chỉ hấp thu một phần vạn sức mạnh mà đã đạt đỉnh phong Nội Kình.

Nếu Bố Phương trực tiếp hấp thu hết viên châu này, không chừng có thể hoàn thành giai đoạn Luyện Khí và thăng thẳng lên đỉnh phong Trúc Cơ.

Tuy nhiên, nếu hấp thu trực tiếp mà không dùng dược liệu trung hòa, linh khí của nó tuy không bị chiết tổn nhưng sẽ gây tổn thương vĩnh viễn cho Thánh Quang Đạo Thể và đạo tâm của hắn.

Chỉ vì chút đường tắt nhất thời mà làm hỏng đạo thể và đạo tâm thì thực sự không đáng.

Bố Phương bước vào phòng ăn tầng một, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi hương thơm phức.

Hắn hít sâu một hơi rồi mỉm cười hỏi: "Hôm nay làm món Trung

à?

Tốt lắm, đúng ý tôi, mấy ngày nay ăn đồ Tây suốt, cũng nên đổi vị quê hương rồi!" Cô người hầu phụ trách bếp núc vội vàng cười đáp: "Vâng thưa Thiếu chủ, hôm nay tôi vừa học được món gà tơ, lê chưng bát bảo và món Cát Tường Như Ý từ bà Từ ở biệt thự số 2 đấy ạ!" Cô người hầu này là người nước ngoài, tóc vàng mắt xanh, khoảng hai mươi lăm tuổi, vẻ đẹp điển hình của vùng bờ đông Đại Tây Dương thuộc Đế quốc Napoleon, nhưng lại nói tiếng An Lạc cực kỳ lưu loát.

Những người hầu khác trong phòng ăn, bao gồm cả mấy cô đến từ nước Hoa Kỳ, đều không thấy gì làm lạ.

Bố Phương mỉm cười ngồi xuống bàn ăn.

Cô người hầu nhanh chóng dọn cơm canh và bày biện bát đũa.

Đúng lúc này, Bố Phương nghe thấy tiếng động ở cửa biệt thự.

Khi hắn định đứng dậy xem thì một bóng hình xinh đẹp, yểu điệu xuất hiện, tươi cười ấn vai Bố Phương ngồi xuống ghế.

Cô gái này tầm hơn hai mươi tuổi, bằng tuổi Bố Phương.

Dung nhan xinh đẹp, đoan trang, mang nét dịu dàng của con gái phương Nam lẫn khí chất tiểu thư phương Bắc.

Cô buộc tóc đuôi ngựa dài đến tận thắt lưng.

Cô gái ấn Bố Phương xuống rồi cười ngọt ngào: "Anh, hôm nay ăn cơm mà quên nhắc em nhé!

May mà em về nhanh đấy.

Quên là thứ Hai em không bao giờ ăn cơm ở trường rồi sao?" Bộ Ngọc Tình vừa nói vừa nhìn bàn ăn đầy những món tinh tế, mắt sáng rực lên: "Oa, hôm nay cải thiện bữa ăn nè, có mấy món mới em chưa

thử bao giờ!

Từ khi anh về, lâu lắm rồi em mới được ăn đồ Trung tại nhà!

Hôm nay có cả gà tơ với Cát Tường Như Ý nữa!

Món em thích nhất chỉ thiếu mỗi cá bát bảo thôi!" Nói rồi Bộ Ngọc Tình vội vàng đưa ba lô cho một cô người hầu đứng cạnh, rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Bố Phương.

Cô người hầu khác nhanh chóng bày thêm bộ bát đũa riêng cho cô.

Chương 887

Bố Phương nhìn em gái, mỉm cười nói: "Anh quên mất, nhớ hồi nhỏ anh em mình thích nhất là món cá bát bảo do ba làm!" Nói đến đây, ánh mắt Bố Phương thoáng chút thương cảm.

Cô người hầu Đế quốc Napoleon nghe vậy liền bước tới nói: "Thiếu chủ, món đó ngày mai tôi sẽ đi mời đầu bếp món Trung dạy cho ạ!" Bố Phương xua tay: "Không cần phải cố ý vậy đâu, không sao mà, khi nào có cơ hội thì học, không biết cũng không sao!

Em gái tôi thực ra chỉ nói vậy thôi, nó chỉ thích mỗi cá bát bảo ba làm, còn người khác làm thì nó chỉ nếm thử chứ chẳng bao giờ thích ăn thực sự!

Ngay cả đầu bếp hàng đầu ở khách sạn Thái Hồ làm món đó, nó cũng chỉ ăn vài miếng là thôi!" Bộ Ngọc Tình ngồi bên cạnh nghe vậy liền phồng má tức giận.

Cô đưa tay cào nhẹ lên vai trái Bố Phương, làm bộ huy động nắm đấm, miệng lầm bầm: "Ỷ mình lớn hơn em có nửa ngày, lại còn lúc ba không có ở đây mà bêu rếu em!

Em phải bóp chết ông anh xấu xa này mới được!" Thấy vậy, lòng Bố Phương trào dâng niềm yêu thương.

Hắn không nói thêm nữa mà phải tốn bao công sức dỗ dành mới làm em gái nguôi giận.

Một lát sau, các người hầu đều đi sang phòng ăn riêng, trong phòng ăn chính chỉ còn lại hai anh em.

Bố Phương ăn một chút lê chưng bát bảo rồi hỏi em gái: "Hôm qua em đi chơi với bạn rồi ngủ lại nhà người ta luôn à?

Lạ thật đấy, anh nhớ em chưa từng ngủ lại nhà bạn bao giờ, hôm qua là lần đầu tiên em bảo sẽ ở lại nhà bạn!

Lúc đó điện thoại anh gọi không được, báo tắt máy, anh cứ tưởng có chuyện gì xảy ra, lo sốt vó một hồi đấy!" Bộ Ngọc Tình nghe vậy hừ hừ hai tiếng, nheo mắt hỏi đầy vẻ "hỏi tội": "Là em gái quý báu nhất của anh, mà khi cảm thấy em có chuyện anh chỉ lo lắng có 'một hồi' thôi sao?" Bố Phương thở dài bất lực: "Xin cô, cái từ 'một hồi' đó chỉ là khiêm tốn thôi!

Anh đã chạy thẳng đến công viên Vẫn Tinh ở phía Nam Cô Tô để tìm em đấy, chẳng phải em bảo sẽ đến đó chơi sao!" Bộ Ngọc Tình múc một thìa Cát Tường Như Ý ăn cùng cơm, chậm rãi nhai rồi nuốt xuống.

Sau đó cô nói: "Vâng, ban đầu em định ở lại công viên đó lâu một chút, nhưng mới vào được một lát thì một người bạn của em hớt hải chạy đến bảo thấy mấy người phụ nữ mang đao lén lút vượt rào an ninh vào công viên, có vẻ như đang âm mưu chuyện gì xấu!

Mấy đứa bạn của em thì đứa nào đứa nấy nhát như cá cáy, đúng chất liễu yếu đào tơ!

À thì có nhiều đứa là tiểu thư đài các, sợ chết khiếp, mùa thu đi đường còn sợ lá rụng làm đau!

Thế là bọn nó đòi 'chuồn' ngay lập tức.

Vậy nên em vừa mới vào chơi được một tẹo là cả đám 'rút quân', kéo nhau đi chỗ khác chơi rồi!" Bố Phương nghe xong thở phào, vẫn còn thấy hơi sợ: "May mà rút kịp đấy, lúc anh đến công viên Vẫn Tinh thì thấy mấy người phụ nữ nước Uy bịt mặt, mặc đồ Ninja đang bắt cóc mấy cô gái trẻ!

Lúc đó anh sợ xanh mặt, cứ tưởng em ở trong số đó!

Cũng may sau đó em có tâm, gửi cho anh cái tin nhắn báo bình an!" Bộ Ngọc Tình nghe vậy trợn tròn mắt, nhỏ giọng hỏi: "Hả?

Anh nói thật à?

Có người bị bắt đi thật sao?

Bị bọn người nước Uy cầm đao bắt đi ba người á?

Chuyện lớn thế này sao không thấy lên tivi nhỉ?

Ban đầu em còn tưởng đó là chương trình đặc biệt của công viên, còn mấy người đó là diễn viên với đạo cụ biểu diễn chứ!" Bố Phương gật đầu: "Không sai, ba cô gái bị bắt đi tầm tuổi như em vậy!

Tiếc là chuyện này đến giờ dường như chỉ có anh chú ý, và cũng chẳng có ai đi báo án cả!" Bố Phương khẽ thở dài, tiếp tục nói: "Chuyện này thực sự kỳ quái, không hiểu sao lại không có ai đi báo án!

Sau khi phát hiện tình hình ở hậu sơn công viên Vẫn Tinh, tôi đã rất chú ý đến việc này.

Tôi cũng đã nhờ mấy người bạn quen biết đang công tác tại sảnh hành chính thành phố Cô Tô để ý thông tin liên quan, nhưng đến tận bây giờ, trong thành Cô Tô vẫn sóng yên biển lặng, chẳng thấy tin tức gì!" Bộ Ngọc Tình nghe xong, không nén nổi tò mò nhìn Bố Phương, khẽ hỏi: "Anh, anh thấy chuyện này thế nào?

Em thấy hình như trong lòng anh đã có chút suy đoán rồi đúng không?

Dù sao anh cũng là nghiên cứu sinh chuyên ngành hình sự ở đại học, suy luận một vụ án chắc chỉ là chuyện nhỏ thôi nhỉ?" Bố Phương cười khổ một tiếng, rồi đáp: "Chuyện này hiện giờ tôi cũng đang mù tịt.

Ngoại trừ việc đã tiếp xúc với một người trong nhóm nữ tặc đó và xác định là người Uy Quốc, biết sử dụng nhẫn thuật trong truyền thuyết ra, tôi cũng chẳng biết gì thêm!

Không đúng, tôi vẫn có một số bằng chứng để phân tích, không chỉ là đoạn phim quay cảnh ra vào công viên Vẫn Tinh ngày hôm đó, trong đó có thể tìm thấy manh mối về mấy người phụ nữ Uy Quốc kia.

Ngoài ra, tôi còn có thể suy luận thêm được gì?

Tôi chỉ có thể lờ mờ đoán rằng, ba cô gái bị bọn chúng bắt đi có lẽ cũng không phải là người nước mình.

Nếu không thì chắc chắn ngày hôm qua đã có người nhà đi báo án rồi.

Bởi vì trong xã hội hiện nay, cứ hai người trẻ tuổi thì ít nhất cũng có một người mỗi ngày sẽ liên lạc với gia đình một lần.

Mất tích ba người, tính trung bình thì ít nhất cũng phải có một phẩy năm lượt liên lạc với người nhà!

Không đúng, vì đều là nữ sinh nên đáng lẽ phải liên lạc ba lần mới phải!

Chương 888

Như vậy, chỉ cần người nhà của một người không liên lạc được, rồi hỏi thăm bên kia cũng không liên lạc được, họ sẽ lập tức đoán ra đối phương gặp chuyện ngay.

Nhưng mãi đến tận tối nay, đã qua một ngày một đêm cộng thêm một buổi chiều rồi mà bên sở trị an sảnh hành chính vẫn chưa có tin tức gì!" Bố Phương cười khổ.

Bộ Ngọc Tình một lần nữa bắt được thông tin nhạy cảm trong lời nói của hắn.

Cô kinh ngạc há to miệng, hỏi: "Anh, anh vừa tận mắt nhìn thấy một nữ ninja sao?

Trời ạ, anh có bị thương không!

Đó là những kẻ liều mạng, là bọn cướp đấy!

Anh là người thừa kế của gia tộc Bố thị, sao có thể mạo hiểm như vậy." Bộ Ngọc Tình nhanh chóng suy nghĩ, rồi nghiến răng, phồng má nói: "Không được, em phải đem chuyện này nói cho ông nội biết!

Tuy trông anh không có vẻ gì là gặp chuyện, chắc là không bị nữ tặc kia làm bị thương, nhưng anh là người thừa kế của gia tộc Bố thị, thân phận tôn quý, cành vàng lá ngọc như vậy mà lại dám mạo hiểm đi tiếp xúc với hạng người hung ác đó!

Thật là không biết yêu quý bản thân gì cả!" Bộ Ngọc Tình không chỉ đang giận dỗi, mà mắt cũng đã hơi đỏ lên, thực sự rất lo lắng cho hành động của Bố Phương.

Bố Phương vội vàng dỗ dành: "Ngọc Tình, em đừng vội, chuyện này không được nói cho ông nội đâu!

Nghe anh nói hết đã, rốt cuộc là chuyện thế nào!" Bộ Ngọc Tình nghe xong liền quay phắt người lại, nhìn Bố Phương, ngữ khí nghiêm túc nói: "Được, vậy anh mau nói cho em biết đi!

Không lẽ anh vì muốn tìm em mà đi quan sát bọn cướp ở cự ly gần, rồi còn giao thiệp với chúng sao?

Anh chỉ là một thư sinh yếu đuối thôi mà." Bộ Ngọc Tình nói đến cuối thì ngập ngừng, nhìn kỹ thân hình cao tới hơn một mét tám mươi lăm của Bố Phương, rồi nói tiếp: "Được rồi, cũng không yếu đuối lắm, sức trói gà chắc là có!

Nhưng chung quy anh cũng chỉ là một người đi học, một thạc sĩ nghiên cứu sinh!

Anh đâu có học võ đạo, hồi nhỏ ông nội định tống anh đến võ quán học vài chiêu phòng thân mà anh cũng nhất quyết không chịu!

Tóm lại, anh ra ngoài nên mang theo vệ sĩ, ông nội quá nuông chiều anh rồi!" Bố Phương nghe xong cười khổ không thôi, hắn liền trấn an muội muội: "Đừng vội, anh trai biểu diễn cho em xem một trò ảo thuật nhỏ này!" Bố Phương vừa nói vừa đưa tay trái ra, duỗi thẳng trước mặt Bộ Ngọc Tình khoảng một mét, giữ ở vị trí nằm ngang.

Sau đó, trên lòng bàn tay Bố Phương đột nhiên xuất hiện một vầng hào quang màu vàng.

Những vầng hào quang đó xuyên qua lòng bàn tay Bố Phương trồi lên, cuối cùng ở vị trí phía trên hai mươi centimet, kết thành một chữ Triện nhỏ màu vàng.

Bộ Ngọc Tình kinh ngạc nhìn sự biến hóa trên tay trái của Bố Phương, nghi vấn hỏi: "Cái gì đây?

Là sử dụng phản ứng hóa học, hay là máy chiếu toàn ảnh vi mô để biểu diễn ảo thuật vậy?

Không, dường như thứ này có nhiệt độ, có vẻ rất ấm áp!" Trong lúc hỏi, Bộ Ngọc Tình đưa tay trái ra, khẽ chạm vào chữ Triện trong lòng bàn tay Bố Phương.

Ngay sau đó, chữ Triện đó tại khoảnh khắc tiếp xúc với Bộ Ngọc Tình bỗng dưng bộc phát ra ánh sáng chói lọi.

Tức thì, Bộ Ngọc Tình cảm nhận được một luồng nhiệt dễ chịu từ đạo ánh sáng đó chảy ra, men theo tay trái, nhanh chóng tràn vào cơ thể cô.

Trong giây phút chữ Triện bộc phát hào quang, Bộ Ngọc Tình kinh hãi vội vã rút tay về.

Luồng nhiệt kia tốc độ cực nhanh, khi cô kịp rút tay thì đã hoàn toàn tiến vào trong cơ thể.

Chữ Triện sau đó cũng bắt đầu trở nên mờ nhạt rồi vỡ vụn thành một cụm bóng sáng, phiêu tán trong không gian.

Bố Phương nhìn chữ Triện tiêu tán, thu tay lại, mỉm cười hỏi: "Bây giờ cảm thấy thế nào, có thấy cơ thể xuất hiện biến hóa không?

Có thấy thần thanh khí sảng hay tràn đầy sức mạnh hơn chút nào không?" Bộ Ngọc Tình nghe xong, kinh ngạc cử động cơ thể, nghiêm túc suy nghĩ về mấy vấn đề học thuật khó nhằn.

Sau đó cô khẽ chau mày, trách móc: "Anh, đây là một trò ảo thuật cao cấp hơn chút thôi sao?

Thần thanh khí sảng, sức mạnh hơn cái gì chứ?

Không phải vì để em đừng mách ông nội chuyện ở công viên Vẫn Tinh hôm qua mà anh cố tình diễn kịch lừa em, an ủi tâm hồn bị tổn thương của em đấy chứ?" Bố Phương nghe vậy thì mặt cũng đầy vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm trong lòng: "Không đúng chứ?

Tiểu Thiên Hữu Thần Phù của ta lên người em gái lại không có phản ứng gì sao?" Duy chỉ có quảng trường trung tâm của nhà thi đấu là tràn ngập ánh sáng.

Một lượng lớn hào quang khiết tịnh từ trên bầu trời tạt xuống, soi sáng mặt đất nhà thi đấu.

Tuy đã bị hoang phế nhưng bãi cỏ ở quảng trường trung tâm vẫn được cắt tỉa rất gọn gàng, rõ ràng là có người định kỳ chăm sóc.

Thậm chí ở một vài góc còn thấy đồ chơi trẻ em, chắc là vào cuối tuần hay ngày lễ, phụ huynh đưa con nhỏ đến đây chơi rồi để lại.

Nơi này gần như đã trở thành quảng trường xã giao để cư dân lân cận hóng mát và thư giãn lúc nhàn hạ.

Nhưng vì trời đã tối, ở đây lại không có thiết bị chiếu sáng nên trong các lối đi tối thui, không có ai lưu lại.

Chương 889

Bố Phương dừng lại ở giữa quảng trường trung tâm nhà thi đấu.

Hắn khẽ thở dốc, nhanh chóng điều tiết hơi thở để khôi phục thể lực, ánh mắt không rời khỏi lối vào.

Không lâu sau, một bóng đen xuất hiện từ lối vào.

Đám mây đen trên bầu trời dịch chuyển, lộ ra vầng trăng tròn vốn bị che khuất.

Ánh trăng rọi xuống, bóng người trong bóng tối dần hiện rõ.

Đó là một lão già còng lưng, trông khoảng hơn bảy mươi tuổi.

Nhưng qua cuộc trò chuyện với cung phụng lão Trương trước đó, Bố Phương biết tuổi tác của đối phương cũng ngang ngửa lão Trương.

Điều này khiến hắn vừa kinh ngạc vừa thêm phần thận trọng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lão nhân này chính là Trần Tiếu Trúc, kẻ năm đó ở trong núi sâu vùng Tây Nam đã đạt được loại tà công kia để thăng cấp cảnh giới lên tới Hóa kình Tông sư, nhưng sau đó cũng vì tà công mà bị giày vò thành bộ dạng như thế này.

Bố Phương đứng yên không động đậy giữa quảng trường, thầm nghĩ: "Nếu Ti Minh Nguyệt bằng lòng, thì từ khách sạn Kim Ô đến vị trí này chưa tới mười phút đi xe.

Nhưng nếu cô ta không muốn, hoặc chỉ đứng ngoài quan sát, thì lần này ta có lẽ phải dốc hết vốn liếng, may ra mới có thể thoát khỏi kiếp nạn này hoặc khiến đối phương trọng thương.

Nhưng sau đó, ta sẽ vì thấu chi sức mạnh cơ thể mà chịu trọng

thương khó lòng khôi phục!

Con đường tu hành sau này của ta sẽ bị tiêu hao vì sử dụng cấm thuật tăng cường sức mạnh.

Hy vọng Ti Minh Nguyệt kia có thể mang theo ý chí của luyện khí sĩ cổ đại trong cơ thể cô ta đến sớm một chút!" Trong lòng Bố Phương lại cảm nhận được vùng bụng dưới.

Không hiểu tại sao, từ khi bắt đầu dẫn dụ kẻ bí ẩn kia khỏi trang viên Bố thị, bụng dưới của hắn luôn có một cảm giác nóng rực, dường như có thứ gì đó muốn phá cơ thể chui ra.

Nhưng hắn quan sát kỹ thì vùng bụng dưới vẫn bình thường, chân khí và linh khí vận hành vô cùng lưu loát, khiến hắn thấy rất lạ lùng.

Trần Tiếu Trúc hiện thân từ trong bóng tối, nhìn Bố Phương trước, sau đó trên khuôn mặt đầy nếp nhăn nặn ra một nụ cười.

Lão dùng một giọng nói còn khó nghe hơn cả tiếng khóc, hỏi Bố Phương: "Tiểu huynh đệ, ta cảm nhận được khí tức của Địa Sát Bảo Châu trên người ngươi!

Có thể lấy Địa Sát Bảo Châu ra cho lão phu chiêm ngưỡng một chút không?" Trần Tiếu Trúc tiếp tục nói: "Thực không giấu gì tiểu huynh đệ, lão phu thấy viên Địa Sát Bảo Châu trong người ngươi có khả năng là viên mà lão phu đã đánh mất hai mươi năm trước!

Vậy nên xin tiểu huynh đệ để lão phu xem cho rõ, nhằm giải tỏa tâm kết!

Nếu đúng là viên bảo châu của lão phu, thì mời ngươi giao trả lại, lão phu sẽ chỉ trừng phạt tượng trưng vì tội chiếm giữ bảo châu của ta, ví dụ như hấp thu một ít sinh mệnh lực thôi!

Nhưng nếu ngươi không chịu để lão phu xem, lão phu cũng đành phải cưỡng ép lấy đi, lúc đó hình phạt ngươi phải chịu không chỉ đơn

giản là bị ta hấp thu sinh mệnh lực đâu, thậm chí còn liên lụy đến gia đình, tộc nhân của ngươi nữa đấy!" Trần Tiếu Trúc vừa nói vừa chậm rãi tiến lên.

Bố Phương nhìn đối phương đang còng lưng không ngừng áp sát, trong lòng thầm lo lắng: "Mới qua có hai phút, ta phải tiếp tục trì hoãn thêm một lát nữa!

Sức mạnh hiện tại của ta ở giai đoạn giữa Luyện Khí kỳ tầng thứ tư, tương đương với Nội kình sơ kỳ trong võ đạo, nhưng nhờ công pháp tu tiên nên thực tế chiến đấu ngang ngửa với Hóa kình đỉnh phong!

Trần Tiếu Trúc đối diện đã đột phá Hóa kình Tông sư từ hai mươi năm trước bằng tà công, giờ đây dù không đạt cảnh giới cao hơn thì chắc chắn cũng đã ở mức đăng phong tạo cực trong giai đoạn Tông sư!

Ta hiện tại toàn lực ra tay cũng không nhất định chiến thắng, thậm chí sơ sẩy chút thôi là trọng thương!

Nhưng dựa vào công pháp tu tiên, dựa vào Vân Lôi Tiên Điển, cố gắng trì hoãn thêm một lúc chắc là không vấn đề!" Bố Phương thầm tính toán đến đây, hít sâu một hơi.

Hắn vẫn còn bài tẩy, dù cái giá phải trả là thấu chi tiềm năng tu hành.

Ví dụ như kích hoạt trước Thánh Quang Đạo Thể để có được sức mạnh bộc phát kinh người, nhưng làm vậy Thánh Quang Đạo Thể sẽ bị tổn thương, tương lai có tìm khắp chư thiên linh dược dị bảo cũng chưa chắc đã khôi phục được.

Hay như mượn một số cấm thuật trong Vân Lôi Tiên Điển, dùng sinh mệnh lực để thi triển, lúc đó hắn có thể đạt tới sức mạnh vượt xa

vài đại cảnh giới, đủ để coi thường cả địa cầu.

Nhưng cái giá đó cũng lớn đến mức không tưởng, có thể đập tan dã vọng một lần nữa đăng lâm Bát Phương Thiên Giới trở thành Tiên đế của hắn.

Vì vậy, Bố Phương định sử dụng sức mạnh hiện có để cố gắng cầm chân đối phương, nỗ lực chống đỡ chờ Ti Minh Nguyệt.

Nhưng lúc này, hắn lại nhận thấy cảm giác nóng rực ở bụng dưới bắt đầu dữ dội hơn, khiến một kẻ Luyện Khí kỳ tầng thứ tư như hắn cũng cảm thấy một sự thiêu đốt đau đớn.

Hắn hít sâu một hơi, cưỡng ép áp chế sự khó chịu trong cơ thể, cố giữ đại não tỉnh táo, rồi nhìn Trần Tiếu Trúc nói: "Các hạ rốt cuộc là ai?

Nếu muốn xem Địa Sát Bảo Châu của tôi, thì dựa vào việc ông có thể cảm nhận được nó và biết tên gọi của nó, ông cũng đáng gọi là một đồng đạo của tôi!

Về đề nghị của ông, có lẽ tôi có thể cân nhắc!" Bố Phương nói tiếp: "Nếu muốn xem viên bảo châu đó có phải viên ông làm mất năm xưa không, tự nhiên là được!

Nhưng tôi cũng có thắc mắc, nếu khi xem bảo châu trong tay tôi mà phát hiện không phải viên của ông, thì tính thế nào?

Chương 890

Hoặc nếu phát hiện không phải mà ông vẫn muốn cưỡng đoạt, thì tôi phải làm sao?" Bố Phương vừa nói xong, Trần Tiếu Trúc liền dừng bước.

Lão nhìn hắn, ngẩn người ra một chút rồi nhíu mày suy nghĩ, tiếp đó lại cất tiếng cười khanh khách: "Nếu bảo châu trên người ngươi không phải viên ta mất năm xưa, thì lão phu sẽ mượn nó để tu hành một thời gian, chờ vài năm sau khi tu vi lão phu đạt tới đăng phong tạo cực, tự nhiên sẽ trả lại!

Tất nhiên lão phu sẽ bồi thường cho ngươi, ta có thể dạy ngươi vài chiêu công pháp hấp thụ sinh mệnh lực của người khác, nhưng những công pháp này cần lấy sinh mệnh lực bản thân làm cái giá, khi cảnh giới chưa cao, thường sẽ dẫn đến kết quả lưỡng bại câu thương!" Trần Tiếu Trúc vừa nói vừa tiếp tục tiến lại gần Bố Phương, hiện giờ khoảng cách giữa hai người chỉ còn chưa đầy một trăm mét.

Trong nhà thi đấu cũ rộng lớn không một bóng người, tiếng ồn ào của đô thị xa xa đều bị những bức tường cao dày ngăn cách ở bên ngoài.

Bố Phương nhìn Trần Tiếu Trúc, lại hít sâu một hơi.

Cùng lúc đó, cảm giác nóng rực kia biến thành sự thiêu đốt.

Hắn bắt đầu cảm thấy bụng dưới đau nhói như lửa đốt.

Dù trên cơ thể hắn không thấy gì bất thường, nhưng thực sự cảm giác như có thứ gì đó sắp phá thể mà ra.

Nó giống như một loại tồn tại về tinh thần, ý niệm, hoặc là một

loại năng lượng sắp xảy ra biến hóa đặc thù.

Bố Phương cưỡng ép áp chế cảm giác nóng rực đó, hít một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ: "Cảm giác nóng rực này rốt cuộc là gì, kiếp trước ta chưa từng gặp tình huống này?

Chết tiệt, chắc chắn không phải bệnh tật thông thường.

Ta luân hồi đời này, ngay cả Thánh Quang Đạo Thể cũng kế thừa được, chỉ là cảnh giới chưa đủ nên chưa kích hoạt, nhưng dù vậy ta cũng có khả năng miễn dịch cực mạnh với hầu hết bệnh tật!

Cảm giác này làm ta cực kỳ khó chịu, ta không cách nào tập trung chú ý được, cứ thế này thì ngay cả việc trì hoãn Trần Tiếu Trúc thêm vài phút ta cũng không làm nổi, có khi mất mạng tại đây mất!" Bố Phương càng nghĩ càng sốt ruột.

Cộng thêm việc đối thoại vừa rồi, thời gian trôi qua cũng mới được hai phút, mà quãng đường từ khách sạn Kim Ô của Ti Minh Nguyệt đến đây trung bình phải mất sáu phút đi xe.

Cùng lúc đó, sự khó chịu trên cơ thể càng lúc càng mạnh do cảm giác nóng rực ở bụng dưới đã chuyển thành thiêu đốt.

Trên trán Bố Phương thậm chí đã lấm tấm mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn cường trang trấn định, giả vờ như không có chuyện gì nhìn lão già trước mặt: "Tôi gọi một tiếng đạo hữu, nhưng vị đạo hữu này, lúc tôi rời khỏi chỗ ở đã phát hiện ra sự tồn tại của ông, ông cứ bám theo tôi đến tận đây, rõ ràng là tâm thuật bất chính.

Lúc đầu tôi định cắt đuôi ông nhưng phát hiện ông cứ như ác mộng bám xương, khó mà thoát được!" Bố Phương tiếp tục: "Bây giờ ông lại bảo muốn mượn bảo châu của tôi xem thử, tôi không tin ông lắm.

Tôi thấy có khả năng lúc xem Địa Sát Bảo Châu ông sẽ hãm hại tôi

rồi cướp nó đi luôn!

Lời nói trước đó chẳng qua là lừa tôi thôi, dù bảo châu có phải của ông hay không thì ông nhất định cũng sẽ lấy cho bằng được, đúng không?" Trần Tiếu Trúc nghe vậy liền chậm lại bước chân, rồi cười khanh khách, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Tâm trí Bố Phương xoay chuyển nhanh như điện, nhạy bén bắt lấy cơ hội này để tiếp tục phân tán sự chú ý của đối phương: "Hay là đạo hữu nói cho tôi biết, viên Địa Sát Bảo Châu của ông có ấn ký đặc biệt gì để chứng minh không?

Nếu có, tôi nhất định sẽ dâng trả!

Còn nếu ông không nhớ, không biết bảo châu có ký hiệu gì, ví dụ như hình dạng đám mây bên trong to bao nhiêu, trên đó có bao nhiêu vân văn, thì thứ cho tại hạ không thể tin tưởng!

Hơn nữa, ở khu vực thành phố Cô Tô này cũng có vài vị Tông sư tiền bối đang ẩn cư, nếu ông muốn động thủ cướp đoạt thì cũng nên suy xét một chút, hãy cẩn thận!" Bố Phương nói xong, Trần Tiếu Trúc lập tức dừng hẳn lại.

Lão ra vẻ suy tư, rồi bỗng nhiên cười lớn: "Được rồi tiểu huynh đệ, ý đồ của ngươi lão đạo đã thấu rõ, ngươi đang trì hoãn thời gian đúng không!

Thành Cô Tô đúng là có Hóa kình Tông sư tồn tại, ngay khi vào thành ta đã cảm nhận được, không thể không có ai cư trú ở đây được.

Nhưng có là Hóa kình Tông sư đi nữa thì cùng lắm cũng chỉ ngang ngửa ta, thậm chí đa phần là yếu hơn ta!

Bọn họ không thể có bản lĩnh thông thiên đến mức cảm tri được chuyện xảy ra ở cái xóm nhỏ này đâu!

Đừng phí công vô ích nữa, trên viên bảo châu đó có dấu vết hay ký

hiệu gì không quan trọng!

Dù trên đó có gì, dù ta có biết hay không, thì nó chắc chắn sẽ bị ta mang đi!" Nói xong, Trần Tiếu Trúc tăng tốc bước chân, khoảng cách hiện giờ chỉ còn chưa đầy năm mươi mét.

Sau một hồi đấu khẩu, Bố Phương cũng chỉ kéo dài thêm được hai phút.

Còn bốn phút nữa Ti Minh Nguyệt mới đến được đây.

Hắn không khỏi lo lắng: "Khốn khiếp, vì cảm giác nóng rực ở bụng dưới này mà ta không thể hoàn toàn sử dụng sức mạnh cơ thể!

Lẽ ra nếu dốc toàn lực, ta có thể trì hoãn được năm phút, có nắm chắc cầm chân được Trần Tiếu Trúc cho đến khi Ti Minh Nguyệt tới!

Lúc đó nếu cô ta không xuất hiện, ta mới phải dùng đến bài tẩy thấu chi tiềm năng!

Nhưng giờ đây, dù có dốc toàn lực thì ước chừng cũng chỉ trụ được không quá hai phút, sau đó chắc chắn sẽ bại!

Khi đó, gã này nhất định sẽ dùng thủ đoạn đặc biệt hủy hoại sức mạnh tu hành của ta, dù sau đó có muốn dùng bí thuật cũng vô phương thi triển!" Mồ hôi lạnh trên trán Bố Phương lại chảy xuống.

Trần Tiếu Trúc nhìn hắn cười khanh khách, khuôn mặt đầy nếp nhăn mang theo nụ cười khiến người ta lạnh gáy và ghê tởm như một đóa hoa cúc khô héo.

Chương 891

Lão tiến lại gần, uy áp Tông sư trên người bắt đầu tỏa ra, tạo áp lực cực lớn lên tâm lý và tinh thần của Bố Phương.

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh, rồi nghiến răng như đã hạ quyết tâm, lẩm bẩm: "Đành phải vậy thôi, đành kích hoạt Thánh Quang Đạo Thể trước vậy!

So với việc thấu chi tư chất tu hành bằng mấy loại cấm chế trong Vân Lôi Tiên Điển, thì hậu quả của việc sử dụng Thánh Quang Đạo Thể nhẹ hơn nhiều!

Ít nhất Thánh Quang Đạo Thể là điểm tựa quan trọng giúp ta đạt tới đỉnh cao, nhưng không phải là yếu tố then chốt để ta đăng lâm Bát Phương Thiên Giới trở thành Tiên đế!" Nghĩ vậy, Bố Phương lập tức huy động tinh thần lực, sinh mệnh lực, định theo ký ức về thần thông cấm thuật để kích hoạt Thánh Quang Đạo Thể ngay tại Luyện Khí kỳ tầng bốn này.

Nhưng đúng lúc đó, hắn bàng hoàng nhận ra tinh thần lực, sinh mệnh lực, bản nguyên lực cũng như linh khí, chân khí sau khi được điều động không hề phát huy tác dụng.

Ngược lại, tất cả những sức mạnh đó như trâu đất xuống biển, chìm nghỉm vào đan điền ở bụng dưới.

Nhưng sau khi vào đan điền, chúng không hề tụ tập lại mà biến mất tăm mất tích, không để lại dấu vết.

Bố Phương thảng thốt.

Ở thời khắc mấu chốt này, hắn đã dồn toàn bộ sức mạnh để kích hoạt Thánh Quang Đạo Thể, vậy mà chúng lại biến mất sạch sành

sanh.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tim hắn thắt lại.

Cứ đà này, nếu phải giao thủ với Trần Tiếu Trúc, hắn e là nửa phút cũng không trụ nổi.

Lúc đó lão ta sẽ giết hắn và cướp Địa Sát Bảo Châu, Ti Minh Nguyệt có đến thì cũng chỉ để nhặt xác.

Hắn hít một ngụm khí lạnh.

Nhưng ngay khi Bố Phương đang vắt óc tìm cách phá cục, thì đột nhiên cảm giác nóng rực ở bụng dưới bỗng tăng vọt.

Nếu trước đó là thiêu đốt như đang ủ sức mạnh để phá thể ra ngoài, thì giờ đây nó như đang bùng cháy hừng hực muốn thiêu mọi thứ thành tro bụi.

Hắn cắn răng chịu đựng cơn đau, hiểu ra rằng sinh mệnh lực, bản nguyên lực và tinh thần lực vừa nãy đã bị cái tồn tại bí ẩn ở bụng dưới nuốt chửng sạch sẽ.

Đồng thời, hắn nhận thấy cơ thể vốn đang suy yếu giờ đây dường như không còn cảm giác, dần dần mất đi sự khống chế.

Nhưng dù ý thức được những biến đổi đó, hắn vẫn không kịp phản ứng hay suy nghĩ gì thêm, vì cơn đau ở bụng dưới đột ngột dữ dội đến cực điểm.

Trong thoáng chốc, Bố Phương như nhìn thấy một thế giới bao la rộng lớn, một vũ trụ vô tận hiện ra trước mắt.

"Rắc!" Trong cảm giác tinh thần của Bố Phương, dường như có một nơi nào đó trên cơ thể hắn bị vỡ ra, rồi có thứ gì đó xuyên qua mà ra ngoài.

Nhưng trên nhục thân của hắn lại không có bất kỳ dị dạng nào.

Trần Tiếu Trúc ở phía đối diện cũng đột ngột dừng bước, nhìn chàng thanh niên trước mặt với vẻ kinh ngạc.

Trong mắt lão, chàng thanh niên này bỗng chốc tỏa ra một loại khí tức khó diễn tả, vô cùng mạnh mẽ và thần bí, khiến lão cảm thấy sợ hãi.

Dường như có một mùi hương thanh khiết hoặc thanh nhã đột nhiên lan tỏa từ người hắn.

Mùi hương thanh khiết nhưng thực tế lại vô cùng nồng đậm.

Trần Tiếu Trúc giọng khản đặc, nghiêm túc hỏi: "Tiểu huynh đệ, ngươi đang làm gì vậy?

Thủ đoạn gì mà có thể tạo ra khí cơ mạnh mẽ và thần bí đến thế?

Tại sao loại sức mạnh vượt xa cấp độ Tông sư này lại xuất hiện trên người ngươi?" Ánh mắt lão lóe lên, dường như đang đấu tranh dữ dội xem có nên tiếp tục tiến tới hay không.

Nhưng rồi lão nhận thấy chàng thanh niên không trả lời, đồng thời trong mắt hiện lên vẻ vô cùng thống khổ.

Trần Tiếu Trúc quyết định ngay lập tức, bật người lao tới cực nhanh.

Lão bỏ vẻ nhẩn nha lúc đầu, khoảng cách chưa đầy năm mươi mét bị thu hẹp trong nháy mắt, đồng thời những làn sương đen mang khí tức tà ác tỏa ra từ người lão.

Lão định nhân lúc chàng thanh niên kia đang đau đớn và hoang mang mà ra đòn chí mạng, bỏ qua mọi chi tiết khác để tránh đêm dài lắm mộng.

Mùi hương trên người Bố Phương như một đóa hoa đang nở rộ, nhưng mùi hương này tuyệt đối không giống bất kỳ loài hoa nào hắn

từng ngửi thấy ở kiếp trước.

Hắn có một cảm giác lờ mờ về mùi hương này, dường như từ rất lâu về trước, ở kiếp trước hắn đã từng ngửi thấy ở đâu đó.

Nhưng vì ký ức tiền kiếp không được rõ ràng cho lắm nên hắn không thể xác định được.

Trần Tiếu Trúc đã lao tới, giơ tay thành chưởng đao, vung xuống kèm theo màn sương đen.

Một cường giả võ đạo cấp Tông sư, tu vi nhục thân và lực lượng ngoại phóng đều ở mức đỉnh cao trong xã hội bình thường hiện nay.

Chương 892

Dù là võ sĩ quyền vương tự do hàng đầu thế giới, ra đòn toàn lực cũng không thể chiếm được chút lợi lộc nào trước một Tông sư thực thụ.

Tông sư thậm chí có thể phòng ngự được đạn bắn, có thể triệu hoán ra một loại hộ thể cương khí cực mạnh.

Chính vì thế mà Kiều, người bạn thời đi học của Bố Phương, mới phải lặn lội từ xa tới An Lạc mời một vị Hóa kình Tông sư về giúp gia tộc đối phó với thế lực ma cà rồng dưới lòng đất.

Ở châu Âu cũng có dị năng giả, ma pháp sư, người sói, chiêm tinh gia hay dược sĩ... hoàn toàn có thể chế ngự ma cà rồng.

Nhưng những tồn tại đó, gia tộc của Kiều không thể mời được do thế giới ngầm đang có biến động.

Bố Phương nhìn chưởng đao ập tới, định né tránh hoặc đưa tay ngăn cản nhưng kinh hãi nhận ra cơ thể mình cứng đờ, hoàn toàn không thể cử động.

Cảm giác phá thể vẫn hiện hữu, nhưng hắn vẫn chưa khôi phục được quyền kiểm soát cơ thể.

Những biến hóa bên trong vẫn tiếp tục, sự nóng rực và thiêu đốt ở bụng vẫn không ngừng lại.

Dường như khoảnh khắc tiếp theo, hắn sẽ bị sức mạnh bộc phát từ bụng thiêu thành tro.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Tiếu Trúc với diện mạo hung ác vung chưởng đao chém xuống.

Đòn đánh này mang sức mạnh vượt xa mức cảm nhận của người

thường, đủ để phá hủy một chiếc máy đo lực đắt tiền trong một kích, thậm chí đủ sức đánh bay một con voi trưởng thành khiến nó gãy xương nghiêm trọng.

Bố Phương gầm thét trong lòng đầy không cam tâm: "Tại sao lại như thế này!

Ta có Thánh Quang Đạo Thể, ta có Vân Lôi Tiên Điển, ta có bao nhiêu bí thuật!

Ta vừa thức tỉnh ký ức chưa lâu, chẳng lẽ chưa kịp hoàn thành tâm nguyện kiếp này đã phải ngã xuống đây sao?

Thứ gì đang hại ta, khiến ta không thể cử động, không thể hành động?

Khiến ta chỉ có thể nhắm mắt chờ chết?" Nhưng ngay khoảnh khắc hắn tưởng mình sắp bị chưởng đao đánh trúng rồi vong mạng, thì những biến đổi trong cơ thể đột nhiên dừng lại.

Tiếp đó, một luồng sức mạnh mạnh mẽ, bàng bạc, vô tiền khoáng hậu bỗng bộc phát từ bụng dưới và từ trong thế giới tinh thần của hắn.

Ầm ầm!

Như đại dương đang gào thét, như sấm sét đang phẫn nộ.

Một luồng khí lãng khổng lồ lấy Bố Phương làm trung tâm, đột ngột nổ tung ra bốn phía.

Trần Tiếu Trúc đứng mũi chịu sào, lập tức bị luồng khí lãng của Bố Phương hất văng đi.

Bành!

Trần Tiếu Trúc ngã mạnh xuống mặt đất phía xa.

Lão ngồi dậy một nửa, khóe miệng rỉ máu, sắc mặt kinh hãi.

Với sức mạnh đỉnh phong của một Tông sư, đủ để đi trên nước, vào lửa không cháy, vậy mà trong luồng khí lãng vừa rồi lại không thể đứng vững, như mảnh lá trong gió bị hất bay đi.

Điều này khiến Trần Tiếu Trúc vô cùng chấn động, khó có thể tin nổi thủ đoạn mà chàng thanh niên kia vừa thi triển.

Sắc mặt lão âm trầm, trong mắt hiện vẻ sợ hãi.

Sau đó, lão dùng giọng nói khàn đặc hỏi Bố Phương: "Tiểu huynh đệ, đó là sức mạnh gì?

Nếu ngươi có thủ đoạn như vậy, cứ việc nói thẳng với ta, ta tự nhiên sẽ tôn trọng ngươi, càng không bám theo ngươi làm gì!

Có sức mạnh cỡ đó thì cần gì phải diễn kịch với lão phu!

Mấy lão Tông sư ở thành Cô Tô dù có thật thì làm sao sánh được với ngươi?

Hay là vừa rồi ngươi đã mượn sức mạnh của Địa Sát Bảo Châu?

Nếu biết một vài bí pháp và mẹo nhỏ, lấy việc hủy hoại sát khí đại địa trong Địa Sát Bảo Châu làm môi giới, thì đúng là có thể thi triển được thủ đoạn như vừa rồi!" Trần Tiếu Trúc nói, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Dường như trong lúc kinh sợ thủ đoạn của đối phương, lão lại tìm thấy một khả năng khác.

Lão lau vết máu nơi khóe miệng, rồi tiếp tục trầm giọng: "Nếu là sức mạnh của Địa Sát Bảo Châu vừa giúp ngươi, thì nó cũng chỉ giúp được một lần thôi!" Trần Tiếu Trúc tiếp tục nói: "Sức mạnh trong Địa Sát Bảo Châu vô cùng khổng lồ, nhưng nếu dùng theo kiểu thấu chi thì chỉ nhận được hiệu quả giảm sút, thật sự không đáng!

Tiếp theo, nếu cứ cưỡng ép sử dụng Địa Sát Bảo Châu, nó sẽ trực

tiếp vỡ nát, khi đó sức mạnh còn lại sẽ tiêu tán hoàn toàn giữa trời đất!" Trần Tiếu Trúc vẫn âm thầm quan sát chàng thanh niên đối diện.

Chương 893

Lão phát hiện ra sau khi bộc phát sức mạnh kinh người, đối phương vẫn im hơi lặng tiếng, không hề đáp lời lão.

Điều này khiến Trần Tiếu Trúc sinh lòng nghi ngờ.

Lão trầm tư nhìn đối phương rồi lên tiếng: "Lão phu đoán đúng rồi sao?" Nhưng chàng thanh niên ấy vẫn ngậm miệng không nói một lời.

Trần Tiếu Trúc tức khắc cho rằng mình đã đoán đúng, một nụ cười lạnh dâng lên nơi khóe miệng.

Mọi ý định rút lui vừa nãy đều tan biến, lòng lão lại nhen nhóm hy vọng.

Lão bước tới phía trước, chỉ vài bước đã đến cách Bố Phương ba mét.

Lão già với gương mặt đầy nếp nhăn nhìn Bố Phương như nhìn một pho tượng đất, không nhúc nhích, thần thái cũng không đổi, đồng thời luồng khí trường kinh hãi lúc nãy cũng đã biến mất hoàn toàn trên người hắn.

Trong mắt Trần Tiếu Trúc lóe lên những tia lạnh lẽo.

Lão lại vung tay, từng luồng khí đen mờ mịt bao phủ lấy lòng bàn tay.

Những luồng khí đen này đều tỏa ra sự lạnh lẽo và tà ác.

Đám mèo hoang ngủ đêm trong nhà thi đấu từ xa cảm nhận được sự hiện diện của luồng hắc vụ này liền kinh sợ chạy mất.

Một số con lúc nãy khi xảy ra vụ nổ chỉ bị kinh hãi rồi nấp vào góc, dường như biết chấn động đó sẽ không làm hại mình.

Nhưng lúc này, những con vật nhỏ bé đó lại cảm nhận được một nỗi sợ hãi và đe dọa từ sâu thẳm tâm hồn đối với luồng hắc khí kia.

Trần Tiếu Trúc vung tay, lòng bàn tay lập tức chém xuống.

Một luồng khí đao thẳng đứng phóng ra khỏi tay lão.

Lần này vì thận trọng, lão không dùng trực tiếp sức mạnh nhục thân để tấn công mà chọn hình thức phóng xuất sức mạnh ra ngoài để tránh biến cố xảy ra trên người đối phương lần nữa.

Bố Phương lúc này đang đắm chìm trong một trạng thái huyền diệu.

Sau khi luồng khí lãng bùng nổ, ý niệm của hắn mãnh nhiên tiến vào trạng thái nội quan, lặn xuống vùng bụng để quan sát tình hình bên trong.

Nhưng tại vùng bụng đó không phải là nội bộ cơ thể, hắn cũng không dùng quan niệm nội thị để quan sát kinh mạch hay chân khí, linh khí vận hành, mà Bố Phương đã tiến vào thế giới tinh thần.

Đó là một vùng đại địa trống trải và rộng lớn.

Nguyên bản là nơi cỏ không mọc nổi, chỉ có cát đá và đất vàng.

Nhưng sau khi ý niệm của Bố Phương xuất hiện, đột nhiên từng đóa hoa xanh lục bắt đầu nở rộ trên mặt đất, và chỉ trong thời gian ngắn đã phủ kín cả vùng đất này.

Ngay sau đó, những thảm cỏ đẹp mắt cũng sinh ra, thậm chí thấp thoáng có thể thấy mầm non của cây cối và bụi rậm bắt đầu bén rễ nảy mầm.

Điều này có nghĩa là thế giới tinh thần và sức mạnh tinh thần của Bố Phương đã thức tỉnh.

Bố Phương kinh ngạc nhìn những thay đổi xung quanh, thậm chí

ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm phía trên.

Hắn kinh ngạc tự nhủ: "Đây là cảnh giới mà kiếp trước ta chưa từng nhận thấy sao?

Hình như giống với thế giới sức mạnh tinh thần của người phương Tây ở Trái Đất?

Khác với ý niệm thần thức mà ta ngộ được trong tiên đạo kiếp trước!

Dường như trong thế giới này, đây là thứ chuyên hữu của các dị năng giả, ma pháp sư và bí thuật sư phương Tây!" Bố Phương lẩm bẩm đến đây, bỗng nhận ra cảm giác nóng rực ở bụng dưới đã biến mất sạch sẽ.

Hơn nữa, cảm giác muốn phá thể chui ra lúc này dường như đã biến thành một thứ gì đó xuất hiện bên trong cơ thể và đang bén rễ nảy mầm.

Lúc nãy khi trong thế giới tinh thần xuất hiện thảm hoa cỏ kỳ diệu đó, Bố Phương vẫn chưa có cảm giác có thứ gì đang bén rễ trong lòng, nhưng lúc này, hắn lại cảm nhận được vô cùng rõ ràng.

Hắn thấy thứ đó dường như ở ngay gần đây, bèn rảo bước đi tìm sự hiện diện đang tỏa ra cảm giác vô cùng mạnh mẽ kia.

Không lâu sau, Bố Phương đã tìm thấy mục tiêu trong một khối đá xanh vỡ nát.

Đó là một đóa hoa có hình dáng vô cùng kỳ lạ.

Đóa hoa có màu hồng phấn, nhìn hơi giống hoa uất kim hương nhưng lại xinh đẹp và thần bí hơn nhiều.

Hoa vẫn chưa nở, nó như thể mọc ra từ đá xanh và làm nứt toác khối đá.

Cuống hoa màu xanh lục, phía trên không có lá hay cành nhánh nào, nhưng kỳ lạ là Bố Phương không hề thấy nó đột ngột hay khó coi, ngược lại còn cảm thấy đóa hoa này tồn tại vô cùng hòa hợp với môi trường xung quanh và cả chính bản thân mình.

Chương 894

Đóa hoa rất lớn, so với Bố Phương cao hơn mét tám thì nó còn cao hơn hắn nửa người, ước chừng phải hơn hai mét rưỡi.

Bố Phương nhạy bén nhận ra kích thước đóa hoa đang không ngừng lớn thêm, nó đang tiếp tục sinh trưởng với tốc độ rất nhanh.

Cứ mỗi giây trôi qua, đóa hoa lại cao thêm một cm, và đôi khi do hấp thụ dưỡng phân từ thế giới tinh thần của Bố Phương, tốc độ sinh trưởng lại tăng vọt.

Cùng lúc đó, một đoạn ký ức xa xăm bị phong ấn bỗng thức tỉnh trong đại não Bố Phương.

Từ ức vạn năm trước, ở kiếp trước của Bố Phương, hắn là Vân Lôi Tiên Đế của Bát Phương Thiên Giới, nhưng trong một khoảnh khắc biết được sự tồn tại của Thiên Quốc chân thực, hắn đã muốn tiến thêm bước nữa.

Tuy vì nhiều nguyên nhân mà cuối cùng không thể đặt chân tới đó, nhưng Bố Phương đã thực sự được chiêm ngưỡng đóa hoa kỳ lạ này tại Thiên Quốc chân thực kia.

Hắn nhớ lúc đó đóa hoa này mọc trên một đại thụ hùng vĩ bao la, chỉ là một trong vô số đóa hoa trên đó.

Cái cây đó được gọi là Thế Giới Thụ trong Thiên Quốc chân thực, theo truyền thuyết ở Bát Phương Thiên Giới, nó chống đỡ cả chư thiên thế giới, chỉ một nhánh rễ nhỏ cũng đủ nuôi sống linh khí cho cả một thế giới, một vũ trụ.

Loại hoa này tên gọi là Hư Vô Chi Hoa, là một dạng hình thái năng lượng diễn hóa trước khi Thế Giới Thụ kết trái.

Một đóa Hư Vô Chi Hoa có thể khiến một đại thế giới bừng lên sức sống mãnh liệt, nhưng cũng đủ khiến một đại thế giới tro bay yên diệt trong nháy mắt.

Bố Phương mãnh nhiên quay đầu, nhìn đóa hoa thần kỳ trước mặt bằng ánh mắt không thể tin nổi, rồi thì thầm hỏi: "Hư Vô Chi Hoa của Thế Giới Thụ sao?

Tại sao lại là Hư Vô Chi Hoa!

Tại sao kiếp trước ta chỉ nhìn thấy nó vào phút cuối, mà kiếp này nó lại mọc ra từ thế giới tinh thần của ta?" Đột nhiên, thần sắc Bố Phương trở nên chấn kinh, hắn liên tục lẩm bẩm: "Đúng rồi, không sai, ta nhớ thế giới này có những người gọi là dị năng giả!

Trong đó có một loại dị năng giả có thể mọc ra hoa cỏ trong thế giới tinh thần rồi sử dụng chúng trong chiến đấu!

Loại dị năng này ở phương Tây được gọi là dị năng hệ Logia!

Chẳng lẽ kiếp này khi bước chân vào con đường tu hành, ta cũng thức tỉnh loại dị năng mà người phương Đông hiếm khi có được?

Đồng thời dị năng hệ Logia của ta chính là đóa Hư Vô Chi Hoa này?" Bố Phương xòe lòng bàn tay ra.

Dựa theo những gì đã trao đổi với Kiều Nạp và các hảo hữu khi còn du học ở châu Âu, hắn bắt chước động tác của các dị năng giả hệ Logia.

Ngay lập tức, một đóa hoa hồng phấn xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, tựa như uất kim hương nhưng thần bí, mỹ lệ và cao quý hơn nhiều.

Hắn lập tức khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Ánh mắt hắn lộ vẻ đốn ngộ, khẽ nói: "Dị năng của ta là hệ Logia,

Hư Vô Chi Hoa sao?

Có phải do kiếp trước trước khi ngã xuống, ta đã nhìn thấy nó ở Thiên Quốc chân thực nên kiếp này nó trở thành căn bản để dị năng của ta thức tỉnh?

Hư Vô Chi Hoa của ta không phải là Thế Giới Thụ đó!

Nhưng đóa Hư Vô Chi Hoa này sau này tiếp tục trưởng thành, nở hoa kết trái, liệu có khả năng diễn biến thành một Thế Giới Thụ mới không?" Đôi mắt Bố Phương bỗng hiện lên những tia sáng kỳ lạ.

Hắn vốn là kẻ cực kỳ thông minh, lập tức hiểu rõ sự tình và biết đây là một chuyện tốt lành lớn lao.

Trên đóa Hư Vô Chi Hoa đó ẩn chứa vô số bí mật, thậm chí có thể liên quan đến căn cứ chống đỡ chư thiên vạn giới của Thế Giới Thụ, vậy mà kiếp này hắn lại có được một đóa hoàn toàn thuộc về mình.

Đồng thời Bố Phương nhận thức được rằng, đi kèm với sự xuất hiện, nảy mầm và sinh trưởng của đóa Hư Vô Chi Hoa trong cơ thể, hắn cũng nhận được một luồng sức mạnh mới vô cùng mạnh mẽ.

Bố Phương hiểu đây là sức mạnh bản nguyên đi kèm khi dị năng giả thức tỉnh.

Nở một nụ cười nơi khóe miệng, hắn nói: "Hóa ra sức mạnh ta vừa điều động định sử dụng thấu chi Thánh Quang Đạo Thể đã được dùng để thức tỉnh dị năng này!

Thật sự là chuyện tốt, sức mạnh này ta cảm thấy không hề yếu hơn Luyện Khí sĩ ở đỉnh phong Luyện Khí kỳ, thậm chí dường như còn mạnh hơn!

Cùng với sự sinh trưởng của Hư Vô Chi Hoa, sức mạnh của ta vẫn đang tiếp tục tăng cường!

Như vậy thì việc đối phó với tên Trần Tiếu Trúc bên ngoài hẳn là không còn chút huyền niệm nào nữa!

Ta sẽ không cần phải dùng tới bất kỳ quân bài tẩy thấu chi tiềm lực nào!

Đã đến lúc ra ngoài rồi, để ta xem Hư Vô Chi Hoa trong thực chiến rốt cuộc biểu hiện thế nào.

Nghe nói dị năng hệ Logia có chiến đấu lực không bằng hệ nguyên tố, nhưng kỹ xảo và tính năng thì vượt xa!" Trần Tiếu Trúc nhìn chàng thanh niên kia đứng im như tượng gỗ, cho rằng một kích chưởng đao của mình có thể lấy mạng đối phương.

Nhưng đột nhiên lão phát hiện đôi mắt đối phương đã khôi phục vẻ thanh minh.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh cường đại phát tán ra từ người thanh niên ấy.

Chương 895

Một lớp hộ thể phòng ngự màu thanh hồng xuất hiện quanh người Bố Phương, lập tức ngăn cản cú chưởng đao kia.

Ánh mắt Bố Phương đã hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn ở trong thế giới tinh thần rất lâu, nhưng thực tế thế giới bên ngoài chưa trôi qua nổi nửa phút, đó là vì tốc độ thời gian trong thế giới tinh thần của hắn đã được điều chỉnh chậm lại.

Lúc này, tính từ khi Bố Phương dẫn dụ Trần Tiếu Trúc vào nhà thi đấu cũ đã được bảy phút rưỡi, còn cách thời gian mười phút mà hắn đã thỏa thuận nhờ Ti Minh Nguyệt giúp đỡ là hai phút rưỡi nữa.

Nhưng nếu Bố Phương vẫn không dùng được sức mạnh cơ thể thì có lẽ ngay cả nửa phút hắn cũng chẳng chống đỡ nổi.

Có điều, hiện tại mọi thứ đã thay đổi.

Bố Phương không chỉ có thể sử dụng sức mạnh để đánh bại Trần Tiếu Trúc một cách dễ dàng mà hắn còn không cần đến sự trợ giúp của Ti Minh Nguyệt nữa.

Tuy nhiên, Bố Phương nghĩ đây là cơ hội để khảo nghiệm thành ý và chân tâm của cô ấy, xem cô ấy có thực sự để tâm hay không.

Bố Phương xòe bàn tay, cảm nhận sức mạnh bao la hùng mạnh bên trong.

Sức mạnh của dị năng giả gồm một phần sức mạnh tinh thần và một phần sức mạnh bản nguyên, sức mạnh bản nguyên tương tự như linh khí và chân khí, có thể điều động lẫn nhau.

Hai loại sức mạnh này là căn cứ cấu thành sức mạnh của dị năng giả.

Bố Phương thầm nói: "Luồng sức mạnh này chắc tương đương cấp A, AA hay là cấp S trong giới dị năng giả?" Hắn cảm thấy sức mạnh trong cơ thể rất cường đại, nhưng vì không hiểu rõ về các cấp độ của dị năng giả phương Tây nên không thể xác định chính xác đẳng cấp hiện tại.

Lớp bình chướng hộ thể màu thanh hồng trên người Bố Phương đã chặn đứng chưởng đao của Trần Tiếu Trúc và hất văng lão lùi lại mấy bước.

Trần Tiếu Trúc đau đớn thở hắt ra một hơi, kinh hãi nhìn Bố Phương lẩm bẩm: "Hộ thể cương khí, võ lực ngoại phóng?

Không lẽ nào, chẳng lẽ là Võ đạo Đại tông sư?

Không thể nào, ta rõ ràng cảm thấy thực lực hắn chỉ quanh quẩn Nội kình, sao có thể là Nội kình Đại tông sư!

Nếu là Võ đạo Tông sư thì lúc nãy thấy ta sao phải chạy?" Trong lúc lẩm bẩm, ý định rút lui lại nảy sinh trong đầu Trần Tiếu Trúc.

Là một người đã đắm mình trong cảnh giới Tông sư suốt hai mươi năm, tuy vì công pháp đặc thù và tư chất nên lão không thể tiến vào cảnh giới cao hơn, nhưng trong hàng ngũ Đại tông sư, lão tự phụ mình có thể đứng trong top mười của nước An Lạc.

Thế nhưng nhìn chàng thanh niên trước mắt, trong lúc đoán đối phương có thể là Võ đạo Tông sư, lão cũng lờ mờ cảm thấy mình không nuốt trôi được miếng mồi này.

Lớp hộ thể cương khí trên người đối phương rất kỳ lạ, dường như là thực thể chứ không phải dạng bán hư vô như cương khí thông thường.

Trên người hắn tỏa ra một loại năng lượng dao động lạ lùng khiến Trần Tiếu Trúc cảm thấy một sự áp chế và sợ hãi bẩm sinh.

Hai mươi năm trước, khi Trần Tiếu Trúc bị Trương cung phụng của gia tộc họ Bố bỏ rơi giữa rừng núi Tây Nam, lão đã tình cờ có được kỳ ngộ, thăng cấp lên cảnh giới Tông sư rồi bước ra khỏi núi rừng.

Sau đó, lão dựa vào công pháp và võ lực kỳ lạ đó bắt đầu con đường truy sát Trương cung phụng và tung hoành ngang dọc ở An Lạc suốt hai mươi năm.

Lão tự tin hắc tử khí trên người có thể giúp lão đứng đầu về công lực trong cảnh giới Tông sư, và với hai mươi năm khổ luyện, lão cũng dẫn đầu về khả năng tiêu hao võ lực.

Nhưng lúc này, thứ mà Trần Tiếu Trúc cảm nhận được từ chàng thanh niên đối diện lại là một nguồn sinh mệnh lực bao la.

Loại sinh mệnh lực này không phải là thứ đại bổ mà lão có thể tùy ý hấp thu.

Với lão, bất kỳ nguồn sinh mệnh lực nào không được chuyển hóa qua bí pháp đều là thiên địch và có sức sát thương cực lớn.

Trần Tiếu Trúc cau mày nghiến răng, rồi trầm giọng nói: "Tiểu huynh đệ, nay lão phu nguyện ý tặng đóa Địa Sát Bảo Châu này cho cậu, ta sẽ rời đi ngay, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, thấy sao?" Trần Tiếu Trúc lùi lại hai bước, vừa như đang thăm dò thái độ đối phương, vừa như thực sự muốn rời đi.

Bố Phương nghe xong cuối cùng cũng lên tiếng.

Hắn mỉm cười nhìn lão nói: "Đạo hữu muốn rời đi sao?

Chuyện vừa rồi coi như chưa từng xảy ra?

Ý kiến này sao?

Ừm, nghe cũng không tệ!" Trần Tiếu Trúc nghe vậy liền mừng rỡ ra mặt.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt lão lại hiện lên vài phần lệ khí.

Lão thầm tính toán: "Kẻ tu võ có thủ đoạn như vậy mà lại dễ dàng tha cho kẻ thù vừa muốn lấy mạng mình sao?

Chẳng lẽ khí thế trên người tên nhóc này là giả?

Chẳng lẽ chỉ là hổ giấy, lớp hộ thể cương khí kia là dùng bảo vật như Địa Sát Bảo Châu để lừa gạt?

Chương 896

Sinh mệnh lực trên người hắn là phát ra từ món bảo vật nào đó sao?" Nghĩ đến đây, mắt lão lại hiện lên sự do dự và đấu tranh.

Vốn định quay người rời đi, nhưng hình ảnh viên Địa Sát Bảo Châu lại hiện lên trong đầu.

Lòng lão không cam tâm: "Địa Sát Bảo Châu là vật tất yếu để ta tu luyện công pháp, nó có thể giúp ta đột phá cảnh giới Tông sư và đạt tới đỉnh phong của cảnh giới tiếp theo, giúp ta trực tiếp có được sức mạnh cải lão hoàn đồng, lấy lại tuổi thọ đã mất trên đường tu hành!

Nay nó ở ngay trước mắt, sao có thể dễ dàng rời đi!

Không được, tên nhóc này chắc chắn có gian trá, đa phần là hư trương thanh thế, ta nhất định phải lấy được viên Địa Sát Bảo Châu đó!" Trần Tiếu Trúc nghĩ tới đó, vẻ âm hiểm độc ác lại hiện lên.

Đối diện, Bố Phương nhìn lão già cách mình năm mét, ánh mắt cũng lóe lên tia lạnh lẽo.

Bố Phương cười lạnh trong lòng: "Quả nhiên là phường sói mang dạ rắn, thấy tốt không thu, lại muốn cưỡng ép đoạt thực!" Sau đó Bố Phương vung tay, lớp bình chướng hộ thể vừa xuất hiện đã biến mất không dấu vết.

Lớp bình chướng đó là một loại bí thuật hộ thể trong Vân Lôi Tiên Điển của hắn.

Nguyên bản lớp bình chướng đó phải có màu xanh lục, cần đạt cảnh giới Trúc Cơ kỳ trở lên mới có thể sử dụng, dù Bố Phương đạt tới đỉnh phong Luyện Khí kỳ cũng không thể thi triển sớm được.

Trong võ đạo, võ giả đạt cảnh giới Tông sư có thể thông qua võ

lực ngoại phóng để có hộ thể cương khí, dùng để chặn đạn dược.

Trần Tiếu Trúc vừa rồi đã nhầm tưởng bình chướng của Bố Phương là hộ thể cương khí, cho rằng hắn là một Võ đạo Tông sư ẩn giấu thực lực.

Bí thuật đó Bố Phương vốn không dùng được, nhưng vì vừa thức tỉnh sức mạnh dị năng nên hắn có được lượng lớn bản nguyên chi lực.

Số bản nguyên chi lực đó có thể trực tiếp chuyển hóa thành linh khí, nên trong lúc cấp bách Bố Phương đã dùng sức mạnh bản nguyên của dị năng để thi triển bí thuật này.

Chính vì dùng sức mạnh bản nguyên nên lớp bình chướng của hắn đã chuyển từ màu xanh lục sang màu thanh hồng.

Tuy nhiên lực phòng ngự không hề giảm đi mà dường như còn được tăng cường khả năng ngăn chặn tấn công tinh thần.

Trần Tiếu Trúc thấy đối phương bỗng nhiên thu lại hộ thể cương khí, một tia sáng âm lãnh xảo quyệt hiện lên trong đáy mắt.

Lão thầm nghĩ: "Thằng nhóc này tưởng thật lời ta nói, cho rằng ta sẽ rời đi và coi như không có chuyện gì xảy ra sao?" Lão vừa nghĩ vừa vận công, đôi mắt dần hiện lên những màu sắc đen trắng đan xen.

Đây là một loại võ đạo bí thuật có được từ công pháp, có thể dùng hắc khí trong cơ thể đột ngột phát xạ tấn công từ đôi mắt.

Loại thủ đoạn này thường mang lại hiệu quả bất ngờ trong thực chiến, dù sức sát thương yếu hơn chưởng đao lúc nãy một chút.

Hắc khí trong mắt Trần Tiếu Trúc đang lặng lẽ ngưng tụ.

Bố Phương lạnh lùng nhìn lão, im lặng một lúc rồi mở lời: "Nhưng ta cũng có một việc muốn coi như chưa từng xảy ra, không

biết ý kiến của ông thế nào?

Nếu ông đồng ý, đêm nay ngoài ta ra sẽ không ai biết chuyện gì đã thực sự xảy ra!" Trần Tiếu Trúc nghe vậy liền đối phó lấy lệ: "Ồ?

Nói xem!" Cùng lúc đó lão nghĩ bụng đợi tên này vừa mở miệng nói là sẽ thừa cơ trừng mắt, hai luồng tử khí đen ngưng tụ trong mắt lão lập tức phóng ra hóa thành tia sáng thực thể, bắn mạnh về phía Bố Phương đang cách đó năm mét.

Bố Phương thấy vậy, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, rồi đưa tay phải ra.

Một đóa Hư Vô Chi Hoa màu hồng phấn xuất hiện, trong sát na, giữa trời đất sinh ra một cơn bão sinh mệnh chi khí mãnh liệt.

Luồng sinh mệnh lực bồng bềnh cuộn trào, quét sạch đại bộ phận quảng trường trung tâm nhà thi đấu cũ.

Đóa Hư Vô Chi Hoa lúc đầu chỉ bằng bàn tay, nhưng trong nháy mắt đã phóng đại lên hàng trăm lần, còn hùng vĩ hơn đóa hoa Bố Phương thấy trong thế giới tinh thần lúc nãy.

Sau đó đòn tấn công tử khí của Trần Tiếu Trúc ngay lập tức bị vách ngoài cánh hoa Hư Vô Chi Hoa chặn đứng, hóa thành một đoàn sương mù rồi bị luồng sinh mệnh lực bàng bạc xung quanh tịnh hóa hoàn toàn.

Trần Tiếu Trúc nhìn cảnh tượng trước mắt, đôi mắt trợn ngược không thể tin nổi.

Tiếp theo, luồng sinh mệnh lực quét qua nhà thi đấu trong nháy mắt phát sinh biến hóa, từ sinh khí thuần túy chuyển thành một loại thiên địa linh khí cổ phác, loại linh khí sơ khai do hỗn độn chi khí và thanh minh chi khí hóa thành, chưa được gạn lọc nên sinh vật không thể hấp thụ.

Sau khi Trần Tiếu Trúc bị bao vây bởi luồng thiên địa linh khí khổng lồ cộng thêm hơi thở sinh mệnh lực còn sót lại, lão đau đớn ngã gục xuống đất.

Trên gương mặt đầy nếp nhăn, những rãnh sâu vì đau đớn mà vặn vẹo, trông vừa đáng sợ vừa khiến người ta lạnh sống lưng.

Lão ngồi bệt dưới đất, nỗ lực vươn tay chỉ về phía Bố Phương, gào thét đau đớn: "Kẻ nào?

Một đóa hoa?

Năng lượng không khí khủng khiếp?

Tại sao lại có nhiều sinh mệnh lực đến vậy?

Rốt cuộc là phàm nhân hay tiên nhân trên trời?

Chương 897

Không thể nào, dù là Võ đạo Đại tông sư cũng không thể làm được điều này!" Trần Tiếu Trúc còn chưa kịp nghe Bố Phương giải thích thì đã mãnh nhiên phát ra một tiếng gào thét xé lòng rồi ngã ngửa ra đất.

Một loạt vết máu xuất hiện trên người lão, máu chảy ồ ạt nhưng chưa kịp chạm đất đã hóa thành sương mù tan biến vào không trung.

Sau đó cơ thể Trần Tiếu Trúc bắt đầu tan vỡ, bị luồng thiên địa linh khí nguyên thủy bao quanh chèn ép, nghiền nát và bị sinh mệnh lực tịnh hóa thành những hạt bụi thiên địa nguyên thủy nhất.

Chỉ trong chưa đầy mười giây, một lão già còng lưng, một Võ đạo Tông sư còn sống, một cường giả đã đắm mình trong cảnh giới Tông sư suốt hai mươi năm đã không còn để lại một chút dấu vết nào trên cõi đời này.

Ngay cả quần áo cũng bị luồng linh khí bàng bạc đó đánh nát vụn rồi tịnh hóa, phân giải thành bụi trần.

Bố Phương có chút kinh tâm nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt.

Đóa Hư Vô Chi Hoa khổng lồ sau khi phóng đại vẫn chưa nở, nó ở trạng thái bán hư thể rời khỏi lòng bàn tay Bố Phương, đứng sừng sững sau lưng hắn.

Tuy không nở nhưng nó tỏa ra luồng sinh mệnh lực mạnh mẽ cùng thiên địa linh khí nguyên thủy, thậm chí Bố Phương còn cảm nhận được thoang thoảng mùi vị của hỗn độn chi khí.

Phần lớn nhà thi đấu cũ đều tràn ngập hương thơm thanh khiết vì sự xuất hiện của đóa hoa này.

Bố Phương nhanh chóng quan sát xung quanh một lượt rồi nhìn

nơi Trần Tiếu Trúc biến mất, thở dài nhẹ rồi thầm nói: "Ta đã cho ông cơ hội rồi!

Chỉ tiếc ông không chịu nghe điều kiện cuối cùng của ta!

Ta định nói là ta sẽ giết ông, nếu không có lẽ ta cũng có thể coi như không có gì mà rời đi giống ông vậy?

Nhưng ông chưa kịp trả lời đã vội vàng tìm chết!

Cũng thật không ngờ, ta chưa biết cách dùng Hư Vô Chi Hoa mà chỉ mới đem nó ra đã thể hiện uy năng khủng khiếp thế này!

Nếu tiếp tục khai phá, không biết nó sẽ mang lại hiệu quả chiến đấu ra sao." Một lúc sau, Bố Phương thu hồi Hư Vô Chi Hoa vào thế giới tinh thần.

Sau đó hắn kiểm tra sức mạnh bản nguyên trong cơ thể, có chút kinh ngạc phát hiện trước khi triệu hoán đóa hoa, do dị năng thức tỉnh nên sức mạnh bản nguyên tăng mạnh đạt mười phần, sau khi dùng bí thuật hộ thể của Vân Lôi Tiên Điển vốn chỉ dành cho Trúc Cơ kỳ thì còn khoảng chín phần chín, vậy mà chỉ một lần triệu hoán Hư Vô Chi Hoa đã tiêu tốn mất một nửa.

Hắn không khỏi kinh hãi tự nhủ: "Thật đáng sợ, xem ra sau này không thể tùy tiện dùng Hư Vô Chi Hoa được!

Ít nhất với cảnh giới hiện tại, cơ thể không chịu nổi mức tiêu hao này!

Phải đợi tới khi ta đạt tới Trúc Cơ kỳ hoặc sức mạnh dị năng được nâng cao đáng kể mới có thể sử dụng bình thường.

Trước mắt, tốt nhất nên coi nó là quân bài tẩy cuối cùng, hạn chế sử dụng!

Nếu không trong chiến đấu mà mất sạch sức mạnh bản nguyên và

linh khí mà không kết thúc được đối thủ thì sẽ rơi vào thế yếu ngay lập tức." Bố Phương suy nghĩ thêm rồi bổ sung trong lòng: "Dựa vào sức mạnh dị năng cũng có thể vào Bát Phương Thiên Giới, kiếp trước ta cũng từng thấy một số dị năng giả từ chư thiên thế giới ở đó!

Tuy nhiên ta không tiếp xúc nhiều, và trong đó cũng thiếu những kẻ đạt tới đỉnh cao như ta!

Vì vậy, dù Hư Vô Chi Hoa của ta có mạnh mẽ, thần bí hay khác biệt thế nào, thậm chí có thể giống Thế Giới Thụ, cũng không thể coi nó là gốc rễ tồn tại của mình!

Ta rốt cuộc vẫn nên dựa vào tu tiên đạo pháp để trở lại Bát Phương Thiên Giới, còn dị năng Hư Vô Chi Hoa này cứ coi như thủ đoạn bổ trợ đi!

Khi ta trở lại Thiên Giới, Hư Vô Chi Hoa chắc chắn sẽ nâng tầm chiến lực và khả năng của ta lên rất nhiều!

Lúc đó, ta sẽ dùng tiên lực kết hợp với Hư Vô Chi Hoa đã trưởng thành để một lần nữa lên đỉnh cao, trở thành Vân Lôi Tiên Đế mới và tính sổ món nợ cũ với Minh Thần Hoàng kia!" Bố Phương thầm nghĩ như vậy rồi thu lại tâm tư.

Tính từ lúc dẫn dụ tên Trần Tiếu Trúc kia vào nhà thi đấu đã được chín phút.

Theo tính toán ban đầu của Bố Phương, Ti Minh Nguyệt lái xe từ khách sạn Kim Ô tới đây mất mười phút.

Nếu đi nhanh và đường thông thoáng thì có thể rút ngắn xuống tám phút, nếu giao thông không thuận lợi hoặc ý chí của vị luyện khí sĩ cổ đại trong người Ti Minh Nguyệt không muốn giúp hắn thì có thể mất mười hai phút hoặc lâu hơn.

Bố Phương nhìn chiếc đồng hồ Patek Philippe trên cổ tay, rồi vung

tay triệu hoán một luồng gió thanh minh để xua tan hết luồng thiên địa linh khí bàng bạc trong nhà thi đấu lên bầu trời cao.

Những luồng linh khí này đều là bảo vật tu hành hiếm có, vô cùng hùng hậu nhưng cũng rất nguyên thủy.

Nếu dùng thủ đoạn tiên gia để gạn lọc thì có thể hấp thu trực tiếp để tăng tốc độ tu luyện hoặc dùng luyện hóa pháp bảo, linh bảo.

Nhưng hiện tại Bố Phương chưa đạt tới cảnh giới để dùng những thủ đoạn đó, nên chỉ có thể xua tan hết đi để tránh lát nữa Ti Minh Nguyệt tới lại tình cờ phát hiện ra dấu vết.

Nhưng hắn cũng chẳng thấy có gì đáng tiếc, bởi vì khi đó, khi Bố Phương có thể đi tìm tinh túy, đồng thời hóa giải Thiên Địa Linh Khí giữa trời đất, thì Hư Vô Chi Hoa cũng có thể tùy ý tạo ra lượng lớn linh khí để hấp thụ.

Tiếp đó, hắn lại dọn dẹp một số dấu vết còn sót lại trên bãi cỏ trung tâm sân vận động cũ.

Làm xong mọi việc, Bố Phương đưa tay lên xem đồng hồ, còn ba mươi giây nữa là hết mười phút.

Ngay lập tức, hắn giả vờ như không có chuyện gì, đi ra khỏi sân vận động cũ.

Chương 898

Tên cuồng đồ Trần Tiếu Trúc vừa rồi đã bị Hư Vô Chi Hoa triệu hoán ra và tiêu diệt trong chớp mắt.

Nhưng Bố Phương lại không hề có chút cảm giác tội lỗi nào.

Đương nhiên rồi, hắn tội ác tày trời, liên quan đến mấy chục vụ án mạng.

Hắn tu luyện một loại võ công tà môn, rất có khả năng dựa vào việc cướp đoạt sinh mệnh lực của người khác làm gốc, một thứ tà công thương thiên hại lý, càng không thể tồn tại trên đời.

Hơn nữa, kiếp trước Bố Phương thân phận cao quý, lại trải qua quá nhiều sóng gió, bản tâm sớm đã vô cùng mạnh mẽ.

Cho nên việc giết một kẻ ác trong sân vận động vừa rồi cũng không ảnh hưởng nhiều đến cảm xúc của hắn.

Bố Phương đứng ở cửa sân vận động cũ, nhìn con đường thành phố vắng vẻ phía trước, một nỗi bận tâm đột nhiên hiện lên trong lòng hắn.

Hắn không khỏi suy nghĩ: "Ban đầu, Địa Sát Bảo Châu mà Lão Trương đưa cho tôi, và tà công của Trần Tiếu Trúc, đều được tìm thấy trong một dãy núi lớn ở phía tây nam An Lạc.

Theo như tôi hiểu biết từ kiếp trước, nơi đó vào thời cổ đại hoàn toàn là vùng đất hoang vu!" "Từ biểu hiện của Trần Tiếu Trúc vừa rồi, có thể biết rằng công pháp mà hắn sử dụng tuyệt đối không chỉ đơn thuần là công pháp võ đạo, mà giống như một loại công pháp tu tiên tàn khuyết, chưa trưởng thành!" "Một điểm nữa, cũng có thể thông qua sự tồn tại của Địa Sát Bảo Châu mà phán đoán được phần

nào, dù sao thì những người tu hành võ đạo bình thường không thể có năng lực luyện tạo Địa Sát Bảo Châu!" Trong lòng Bố Phương không khỏi suy đoán: "Chẳng lẽ ở phía tây nam An Lạc thời cổ đại, tồn tại một môn phái tu luyện sao?

Hoặc có lẽ Trần Tiếu Trúc và Lão Trương, hai mươi năm trước, đã tiến vào một nơi cất giấu bảo vật nào đó do môn phái tu luyện kia để lại?" "Sau đó may mắn có được công pháp tu tiên tàn khuyết, cùng với Địa Sát Bảo Châu?" "Nếu là như vậy, thọ mệnh của Luyện Khí sĩ, Tu Tiên giả vô cùng dài, không thể nào so sánh với những người tu hành võ đạo bình thường!

Vậy thì, môn phái cất giấu bảo châu cổ đại và công pháp tu hành kia, có lẽ vẫn có người còn sống sót trên đời này!" "Dù sao thì chứng cứ cho thấy, mấy nghìn năm trước trên hành tinh này, có lẽ tồn tại linh khí với quy mô không nhỏ, đủ để Luyện Khí sĩ và Tu Tiên giả sử dụng!

Ý chí Luyện Khí sĩ cổ đại trong cơ thể Ti Minh Nguyệt, chính là một bằng chứng!" "Linh khí vào thời điểm đó, đủ để bồi dưỡng ra các Luyện Khí sĩ từ Trúc Cơ kỳ trở lên, Kết Đan kỳ thậm chí là Nguyên Anh kỳ, lúc đó thọ mệnh có thể đạt vài nghìn năm, thậm chí sau khi dùng một số thiên tài địa bảo, có thể kéo dài tới một vạn năm!" "Nếu như không rời khỏi hành tinh này, thì phần lớn đã ẩn mình ở một nơi nào đó trên hành tinh!" Trong lòng, Bố Phương không khỏi thở dài một hơi.

Hắn thở dài thườn thượt một tiếng, rồi nói: "Chẳng qua là vì sao, mà khiến cho hành tinh này, linh khí lại suy thoái đến mức này?" Hắn tiếp tục suy nghĩ: "Nếu linh khí không suy thoái, vậy thì trên hành tinh này bây giờ, cuộc sống bình thường tuyệt đối sẽ không an nhàn như vậy, dù sao có linh khí tồn tại, chỉ có thể phát triển văn minh tu tiên, không thể phát triển văn minh khoa kỹ!" "Văn minh tu tiên của Luyện

Khí sĩ cổ đại, có lợi cho phần lớn sinh linh có tư chất tu hành nhất định, chỉ những kẻ tư chất bình thường lại chỉ có thể chịu đựng cuộc sống khốn khổ hơn so với quốc độ văn minh của nó, sẽ trở thành kiến hôi, hoặc nô lệ, hoặc khổ sai trong mắt những kẻ thượng vị!" "Nhưng nếu chất lượng linh khí của Địa Cầu hiện tại, chỉ cần tốt hơn một chút thôi, tôi phần lớn có thể đạt đến Nguyên Anh kỳ, hoặc cảnh giới cao hơn trong thời gian ngắn hơn!" "Đến lúc đó, tôi có thể rời khỏi hành tinh này, đi đến những nơi có linh khí sung túc trong vũ trụ, để chuẩn bị cho việc tu hành và phi thăng lên Bát Phương Thiên Giới sắp tới!" Trong lòng, Bố Phương thu lại những suy nghĩ miên man.

Hắn nhìn thời gian, chắc là cũng sắp đến lúc rồi.

Trong quá trình này, Bố Phương không gọi điện lại cho Ti Minh Nguyệt, không để xác nhận liệu cô có đến hay không, hoặc để báo rằng nguy hiểm đã được giải trừ, không cần phải đến nữa.

Bố Phương ngẩng đầu nhìn về phía trước và sau con đường.

Con đường phía trước sân vận động cũ, vì các công trình thương mại gần đó đều đã được phá dỡ theo sự di chuyển của sân vận động, cộng thêm các khu dân cư mới gần đó đều đang trong giai đoạn xây dựng, nên buổi tối nơi này vô cùng vắng vẻ.

Ngay cả trên đường cái cũng không có bóng người.

Bố Phương thất vọng thu hồi tầm mắt, vì trong khoảng cách hai nghìn mét hai bên đường, hắn không thấy một chiếc xe nào đang di chuyển đến gần.

Hắn lẩm bẩm: "Xem ra, Ti Minh Nguyệt, hoặc là ý chí của vị tiên nhân cổ đại trong cơ thể cô ấy, không muốn giúp tôi lắm!" "Trước đó tôi trong điện thoại rất sốt ruột, tuy giọng điệu có thể hơi vội vàng một chút, có chút mạo phạm, nhưng đối phương hẳn có thể cảm nhận được tôi thực sự rất nguy cấp, hoặc cảm nhận được lòng tôi như lửa

đốt!" "Nếu là như vậy, Ti Minh Nguyệt và ý chí của vị tiên nhân cổ đại kia không muốn giúp, vậy thì tôi cũng không cần thiết phải giúp Ti Minh Nguyệt làm hộ đạo nhân." Bố Phương lẩm bẩm đến đây, liền chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Ban đầu Bố Phương, vì có cảm tình với Ti Minh Nguyệt từ thời trung học, cùng với nỗi bất an về ý chí Luyện Khí sĩ cổ đại trong cơ thể Ti Minh Nguyệt, lo lắng nó sẽ gây hại cho cô.

Lại còn vì tập đoàn thương mại Viễn Dương Tề Lỗ, Thanh Châu đứng sau Ti Minh Nguyệt, trong quá trình thực hiện lời cược ba năm của gia tộc, có thể giúp hắn tiết kiệm rất nhiều sức lực.

Bởi vậy, Bố Phương mới quyết định đồng ý với Ti Minh Nguyệt, làm hộ đạo cho cô.

Nhưng bây giờ, trong cơn nguy cấp vừa rồi, hắn đột nhiên thức tỉnh sức mạnh dị năng mà người phương Đông hiếm khi thức tỉnh.

Hình thái cơ bản của dị năng lực này, chính là một trong những tồn tại thần bí nhất trên Bát Phương Thiên Giới, bên ngoài Hư Vô mà Bố Phương kiếp trước mới chỉ nhìn thấy một lần vào khoảnh khắc cuối cùng.

Có được sức mạnh này, con đường tu hành tiếp theo của Bố Phương không nghi ngờ gì sẽ bằng phẳng hơn rất nhiều.

Mặc dù Thiên Địa Linh Khí bàng bạc ẩn chứa trong Hư Vô Chi Hoa vẫn chưa thể được Bố Phương sử dụng, dù sao Bố Phương không đủ sức luyện hóa những linh khí nguyên thủy, phức tạp đó.

Nhưng sức mạnh khổng lồ mà Hư Vô Chi Hoa sở hữu, cùng với sự thần bí, vô tri và cao quý khiến người ta phải tìm tòi, phải e sợ, lại có nghĩa là nó có khả năng trở thành một trong những dị năng lực mạnh mẽ nhất, giàu tiềm năng phát triển nhất trên hành tinh này hiện

nay.

Có Hư Vô Chi Hoa bầu bạn, nếu tiếp theo Bố Phương lại gặp phải Trần Tiếu Trúc gây trở ngại trên con đường tu hành, thì hắn không cần dùng nhiều sức mạnh Luyện Khí sĩ, có thể dễ dàng đánh chết đối phương.

Về phần Bố Phương ban đầu định thông qua tập đoàn Viễn Dương Tề Lỗ để thu thập thêm nhiều dược liệu từ nước ngoài, thì nay cũng không còn quan trọng đến vậy.

Ban đầu Bố Phương chuẩn bị thông qua đủ loại dược liệu quý hiếm để giúp trung hòa sát khí trong Địa Sát Bảo Châu, khiến hắn có thể ổn định hấp thu toàn bộ năng lượng bên trong Địa Sát Bảo Châu, từ đó nhanh chóng thăng cấp trong vài ngày.

Đến lúc đó, hắn có thể chống lại Trần Tiếu Trúc đang đe dọa Lão Trương.

Nhưng bây giờ.

Thứ nhất, Bố Phương cảm thấy, Hư Vô Chi Hoa có lẽ có hiệu năng trung hòa sát khí khi luyện hóa Địa Sát Bảo Châu, vượt xa các loại dược liệu bình thường.

Thứ hai, Trần Tiếu Trúc vừa bị Bố Phương đánh chết, chẳng bao lâu nữa mối đe dọa sẽ được giải trừ sớm, nhiệm vụ luyện hóa Địa Sát Bảo Châu cũng bị trì hoãn.

Thế là Bố Phương bước đi về phía cuối con đường.

Hắn chuẩn bị, gọi một chiếc taxi ở ven đường để quay lại nơi chiếc xe thể thao vừa đậu, sau đó phối hợp với cảnh sát giao thông ở đó để xử lý các vấn đề về phạt nguội, và lấy xe về.

Chương 899

Dù sao thì vừa rồi tuy đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng từ lúc Bố Phương đậu xe và điên cuồng chạy về phía khu vực thành phố Cô Tô cho đến bây giờ, cũng không quá mười hai, mười ba phút.

Cảnh sát giao thông ở đó chắc chưa làm gì, có lẽ đang tìm kiếm Bố Phương khắp nơi.

Bố Phương vừa đi dưới ánh đèn lờ mờ, vừa khẽ lẩm bẩm: "Được thôi, đã chọn tôi, muốn tôi trở thành hộ đạo nhân của mình, nhưng lại bỏ mặc sống chết của tôi!

Có lẽ, trong mắt cô ấy, hộ đạo nhân không chỉ có mình tôi là lựa chọn duy nhất." "Nếu tôi trong cơn nguy cấp vừa rồi, vĩnh viễn nằm lại đây, thì có lẽ cũng không đến nỗi quá khó khăn." Bố Phương khẽ nói.

Trong lòng hắn, thực ra có một chút buồn bã.

Không ngờ, Ti Minh Nguyệt của ngày xưa, bây giờ lại là một người như vậy.

Cũng có thể vì Ti Minh Nguyệt lúc này, suy nghĩ và hành động đều bị ý chí Luyện Khí sĩ cổ đại trong cơ thể cô ấy chi phối.

Nhưng người đã hứa hẹn, rồi lại cho Bố Phương ăn "cú lừa" lại là Ti Minh Nguyệt đó...

Nhưng khi Bố Phương sắp đi đến ngã tư cuối đường, rời khỏi con đường của sân vận động này.

Đột nhiên hắn nghe thấy phía sau, mơ hồ có tiếng ô tô đang chạy.

Hắn không khỏi quay đầu lại.

Chỉ thấy Ti Minh Nguyệt lái chiếc xe thể thao màu đỏ, chầm chậm đậu lại cách Bố Phương không xa phía sau, sau đó với vẻ áy náy bước xuống xe.

Cạch!

Ti Minh Nguyệt đóng cửa xe lại.

Sau đó nhanh chóng đánh giá Bố Phương một lượt.

Thấy trên người Bố Phương không có vết thương nào, vẻ áy náy trên mặt Ti Minh Nguyệt không khỏi giảm đi vài phần.

Nhưng cô vẫn dịu dàng vươn tay ra, đồng thời nói: "Thật xin lỗi, Bố Phương!

Vừa rồi khi tôi ra ngoài, gặp phải một số chuyện, cho nên đến muộn mấy phút so với dự kiến!" "Nhưng may mắn là không có chuyện gì xảy ra, nếu không, tôi có lẽ sẽ cảm thấy lương tâm cắn rứt!

Thứ hai, anh đã không rời đi, nếu không tôi có lẽ ngay cả cơ hội trực tiếp xin lỗi anh cũng không còn rồi!" Bố Phương nghe xong lời Ti Minh Nguyệt, im lặng.

Mặc dù trong lòng hắn vẫn hoài nghi về việc Ti Minh Nguyệt gặp phải chuyện gì đó, nhưng nhanh chóng suy nghĩ, rồi bắt tay Ti Minh Nguyệt, bày tỏ sự thông cảm.

Tiếp đó, Bố Phương và Ti Minh Nguyệt nói chuyện phiếm một lúc.

Trong lúc đó, Ti Minh Nguyệt hỏi Bố Phương, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó Bố Phương nói, có một người tu hành võ đạo không rõ lai lịch truy sát hắn, nhưng sau khi vào sân vận động lớn kia, dường như cảm ứng được khí tức của hắn, sau đó đối đầu với hắn khoảng hai

phút, rồi hoảng hốt bỏ chạy thục mạng.

Bố Phương quả quyết nói: "Tôi đoán, người tu hành võ đạo thần bí kia, chắc chắn đã bị một nỗi kinh hãi khó hiểu nào đó, đơn giản là bị dọa vỡ mật rồi!

Dường như trong thành Cô Tô có một tồn tại nào đó, đang âm thầm quan sát bên cạnh tôi!" "Do đó khi bỏ chạy, hắn ta vô cùng chật vật, tôi đoán, sau này chắc sẽ không dám ở lại thành Cô Tô nữa đâu!

Càng bởi vì tồn tại ẩn mình kia, hắn ta không dám chọc vào tôi!" Ti Minh Nguyệt nghe Bố Phương nói xong, trong lòng cũng có thái độ hoài nghi về câu chuyện của hắn.

Nhưng, mặc dù Ti Minh Nguyệt và Bố Phương, cả hai đều tỏ ra hoài nghi về lời nói của đối phương, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ vô cùng tin tưởng đối phương.

Hai người đều hiểu rõ trong lòng, sau hôm nay, giữa hai người đã xuất hiện một vết rạn nứt.

Nếu sau này không có cách nào bù đắp cho vết rạn nứt này, thì mối liên hệ vốn không mấy bền chặt của họ chắc chắn sẽ vì thế mà tan vỡ.

Ti Minh Nguyệt ra vẻ đã tin lời Bố Phương, sau đó nói: "Có lẽ anh nói đúng, tôi nghe nói trong khu vực thành phố Cô Tô, có mấy vị cường giả võ đạo cấp bậc Tông Sư!

Những cường giả cấp bậc Tông Sư này, trong giới võ đạo thế tục, đều là những tồn tại đỉnh cao!" "Không chừng vừa rồi có một vị võ đạo Tông Sư bản địa của thành Cô Tô, đi ngang qua đây, sau đó đã dọa cho kẻ địch của anh sợ hãi bỏ chạy!" Bố Phương gật đầu, sau đó hai người lại nói chuyện phiếm một số chuyện khác.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Bố Phương liền từ chối lời mời ăn tối

tại khách sạn gần đó của Ti Minh Nguyệt, cũng như lời đề nghị đưa hắn về nhà của Ti Minh Nguyệt.

Bố Phương gọi một chiếc taxi ở ven đường, rồi trực tiếp rời khỏi con đường lớn của sân vận động.

Ti Minh Nguyệt đứng lặng lẽ ở ven đường.

Nhìn chiếc taxi mà Bố Phương đang ngồi dần đi xa.

Dần dần, trong mắt cô xuất hiện rất nhiều sự khó hiểu, cùng với sự nghi kỵ.

Cô dường như mơ hồ cảm thấy, Bố Phương vừa gặp và Bố Phương của ngày hôm qua, giữa họ đã có sự khác biệt.

Chương 900

Hôm qua khi Ti Minh Nguyệt lần đầu gặp Bố Phương, cô cho rằng đối phương là một học sinh có huyết khí dương cương, một thiếu gia nhà giàu, nhưng không hề có bất kỳ tu vi võ đạo hay bản lĩnh chiến đấu nào.

Nhưng vừa rồi khi tiếp xúc ngắn ngủi với Bố Phương, cô rõ ràng có thể cảm nhận được một luồng năng lượng bàng bạc.

Luồng năng lượng này, tuy không đủ để so sánh với sức mạnh của ý chí Luyện Khí sĩ cổ đại trong cơ thể cô, nhưng khí tức và thuộc tính của nó lại vô cùng đặc biệt.

Đừng nói Ti Minh Nguyệt, ngay cả Luyện Khí sĩ cổ đại trong cơ thể Ti Minh Nguyệt cũng chưa từng nghe nói đến.

Hơn nữa, khí tức năng lượng trên người Bố Phương, khiến Ti Minh Nguyệt vô hình trung cảm thấy cơ thể mình hơi run rẩy, giống như cảm nhận được một loại áp chế từ bản nguyên, từ linh hồn.

Ti Minh Nguyệt nhìn về hướng Bố Phương rời đi, trong miệng lẩm bẩm: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tại sao chỉ một ngày không gặp, trên người một người lại có thể xảy ra biến hóa lớn đến vậy?" "Ban đầu nghe anh ấy nói trong điện thoại, dường như nếu tôi không đến kịp, anh ấy sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Nhưng bây giờ, anh ấy lại tỏ vẻ phong thái nhẹ nhàng, như thể thực sự không có chuyện gì xảy ra cả!" Sau đó, Ti Minh Nguyệt đi đến sân vận động cũ mà Bố Phương đã nói trong điện thoại để kiểm tra một lượt.

Nhưng Ti Minh Nguyệt ở nơi đó, không hề phát hiện ra bất kỳ thứ gì đặc biệt.

Bãi cỏ trên mặt đất vô cùng bằng phẳng, thậm chí nhìn vào còn không có một chút dấu vết bị giẫm đạp, chứ đừng nói đến dấu vết chiến đấu.

Trong không khí cũng không có mùi đặc biệt nào, mùi máu tanh, ngay cả một chút cũng không ngửi thấy.

Ti Minh Nguyệt khẽ cau mày.

Hai hàng lông mày cong như vầng trăng khuyết đó, khi cau lại cũng vẫn đẹp.

Đột nhiên, nhìn quảng trường sân vận động rộng lớn, cô khẽ lẩm bẩm: "Không ổn, ở đây quá sạch sẽ!

Ngay cả khi không xảy ra chiến đấu, nhưng nơi này là một trong số ít những địa điểm hoạt động gần đây, vào ban ngày hẳn phải có không ít người đến chơi đùa chứ!" "Huống hồ hôm qua là cuối tuần, bãi cỏ ở đây hẳn phải lộn xộn lắm chứ!" "Mặc dù trước đây tôi chưa từng đến thành Cô Tô, nhưng về chuyện này, tôi đã thấy nhiều ở phương Bắc, trong lòng biết rõ!

Ở đây, lại không có lấy một chút rác nào!" "Giống như vừa rồi không lâu, có người cố ý dọn dẹp tất cả rác rưởi một lượt, đồng thời chỉnh sửa lại bãi cỏ một lượt vậy!" "Thật là quá kỳ lạ!" Bố Phương đã xử lý xong phiếu phạt của chiếc xe thể thao.

Không ngoài dự liệu của Bố Phương, vì thời gian hắn rời đi không lâu, nên những cảnh sát giao thông đó vẫn đang canh giữ bên cạnh chiếc xe thể thao của hắn.

Khi Bố Phương xuất hiện lần nữa, một viên cảnh sát thậm chí còn đùa với hắn: "Cậu Bộ, nếu cậu không ra mặt nữa, tôi e là phải công

bằng chấp pháp, dùng xe cứu hộ kéo chiếc xe thể thao này đi mất.

Đến lúc đó, cậu có khi phải đến các cơ quan liên quan ở Tòa thị chính để làm một bộ thủ tục rườm rà mới lấy lại được chiếc xe yêu quý của mình đấy!" Đối với điều này, Bố Phương cười cười.

Rất nhiều cảnh sát ở đây, đều có chút ấn tượng về Bố Phương.

Mặc dù Bố Phương ở thành Cô Tô không lâu, nhưng rốt cuộc hắn là người thừa kế tiếp theo của tập đoàn Long Tín, doanh nghiệp lớn nhất thành Cô Tô, được nhiều người chú ý, ở các cơ quan công quyền cũng có chút danh tiếng.

Hơn nữa, mấy năm trước Bố Phương từng cải tạo ô tô, nên thường xuyên chẳng có việc gì cũng chạy đến trung tâm cảnh sát giao thông.

Thế nên, lâu dần, hắn và đa số người ở trung tâm cảnh sát giao thông đều trở thành người quen cũ.

Ban đầu, chiếc xe của Bố Phương đã chạy quá tốc độ, đỗ xe trái quy định, và hắn sau khi xuống xe đã bỏ đi ngay khỏi hiện trường.

Tình huống này vô cùng nghiêm trọng, phải trực tiếp kéo xe đi và phạt nặng.

Nhưng chính vì một hai vị cảnh sát trong số đó nhận ra chiếc xe của Bố Phương, nên họ mới quyết định đợi thêm một lát ở đây, nghe Bố Phương giải thích.

Sau đó, Bố Phương đơn giản trả lời một số câu hỏi của cảnh sát giao thông, ví dụ như tại sao vừa rồi lại chạy quá tốc độ, cũng như tại sao sau khi xuống xe lại rời đi ngay lập tức.

Đối với những vấn đề này, Bố Phương đơn giản bịa ra một câu chuyện để trả lời.

Những cảnh sát giao thông đó tuy biết lời Bố Phương nói không phải sự thật, nhưng cũng không truy cứu sâu.

Theo lệ, họ đã tiến hành một buổi giáo dục phê bình về kiến thức giao thông cho Bố Phương, sau đó lại theo quy định, xử phạt nặng hành vi vi phạm giao thông vừa rồi của Bố Phương.

Sau đó, họ theo lệ thu đội, lần lượt rời đi.

Cạch!

Bố Phương mở cửa xe ngồi vào ghế lái, sau đó đặt hai tay lên vô lăng.

Nhưng hắn không lập tức lái xe đi, mà đang hồi tưởng lại những chuyện kinh tâm động phách, nhiều khúc mắc vừa xảy ra sau khi hắn rời khỏi chiếc xe.

Sau đó, Ti Minh Nguyệt đã đến sân vận động cũ mà Bố Phương từng nhắc tới qua điện thoại để kiểm tra một lượt.

Tuy nhiên, cô không hề phát hiện ra bất kỳ điều gì đặc biệt ở đây.

Bãi cỏ trên mặt đất rất bằng phẳng, thậm chí nhìn kỹ cũng không thấy một chút dấu vết bị giẫm đạp, càng không có dấu vết của một cuộc chiến đấu nào.

Chương 901

Trong không khí cũng không có mùi vị lạ, mùi máu tanh của con người lại càng không ngửi thấy chút nào.

Ti Minh Nguyệt khẽ nhíu mày.

Đôi lông mày lá liễu khi nhíu lại cũng mang vẻ đẹp mê người.

Đột nhiên, nhìn quảng trường sân vận động rộng lớn, cô khẽ lẩm bẩm: "Không đúng, ở đây quá sạch sẽ!

Cho dù không xảy ra chiến đấu, nhưng đây là một trong số ít nơi hoạt động ở khu vực lân cận, ban ngày đáng lẽ phải có không ít người chơi đùa mới đúng!" "Chưa kể hôm qua là cuối tuần, bãi cỏ ở đây lẽ ra phải lộn xộn lắm mới phải!" "Tuy rằng trước đó tôi chưa từng tới Cô Tô Thành, nhưng những chuyện kiểu này tôi đã thấy nhiều ở phương Bắc nên rất rõ ràng.

Ở đây, đến một mẩu rác cũng không có!" "Cứ như thể vừa mới đây thôi, có người đã đặc biệt dọn dẹp sạch sẽ mọi rác rưởi, đồng thời cắt tỉa lại bãi cỏ một lượt vậy!" "Thật là kỳ quái!" Bố Phương xử lý xong tờ biên bản phạt của chiếc siêu xe.

Không nằm ngoài dự đoán, vì thời gian hắn rời đi không lâu nên các cảnh sát giao thông vẫn túc trực bên cạnh chiếc xe.

Khi Bố Phương xuất hiện trở lại, một viên cảnh sát thậm chí còn đùa giỡn: "Bố thiếu, nếu cậu không xuất hiện, có lẽ tôi phải chấp hành công vụ, dùng xe cẩu kéo chiếc xe này đi rồi.

Lúc đó cậu phải tới các cơ quan liên quan ở tòa thị chính làm một bộ thủ tục phiền phức mới lấy lại được ái thê của mình đấy!" Đối với chuyện này, Bố Phương chỉ mỉm cười.

Nhiều cảnh sát ở đây đều có ấn tượng với Bố Phương.

Tuy thời gian hắn ở Cô Tô Thành không dài, nhưng dù sao hắn cũng là người kế thừa tương lai của tập đoàn Long Tín – doanh nghiệp lớn nhất Cô Tô Thành, nên rất được chú ý và có chút danh tiếng trong giới công chức.

Hơn nữa, mấy năm trước vì chuyện cải tạo ô tô, Bố Phương thường xuyên chạy tới trung tâm cảnh sát giao thông.

Vì vậy, qua lại vài lần, hắn đã trở thành người quen của đa số nhân viên ở đây.

Vốn dĩ xe của Bố Phương chạy quá tốc độ và đỗ sai quy định, người lái lại bỏ mặc xe rời khỏi hiện trường, tình huống này rất nghiêm trọng, đáng lẽ phải kéo xe đi và phạt nặng.

Nhưng chính vì có một hai viên cảnh sát nhận ra chiếc xe của Bố Phương nên họ mới quyết định đợi thêm một lúc để nghe hắn giải thích.

Sau đó, Bố Phương đơn giản trả lời một số câu hỏi của cảnh sát về việc quá tốc độ cũng như rời đi ngay sau khi xuống xe.

Đối với những vấn đề này, Bố Phương thêu dệt một câu chuyện để đối phó.

Những cảnh sát đó tuy biết Bố Phương nói không thật lòng nhưng cũng không truy cứu sâu.

Theo lệ thường, họ tiến hành giáo dục kiến thức giao thông cho Bố Phương, sau đó phạt nặng hành vi vi phạm theo quy định.

Xong việc, họ thu đội và rời đi.

Cạch!

Bố Phương mở cửa xe ngồi vào ghế lái, đặt hai tay lên vô lăng.

Nhưng hắn không lập tức khởi động xe mà hồi tưởng lại chuyện kinh tâm động phách, ba chìm bảy nổi vừa xảy ra sau khi hắn rời khỏi xe lúc nãy.

Đứng bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc buổi sáng trong biệt thự một lúc, Bố Phương rót một tách trà sáng từ ấm trà gần đó.

Tách trà này đã được nữ giúp việc phụ trách nhà bếp chuẩn bị sẵn từ tối qua, trải qua một đêm hoàn toàn nguội lạnh, có tác dụng tỉnh táo tinh thần rất tốt.

Lúc này, Bố Phương nhớ tới tên Trần Tiếu Trúc đã bị mình đánh chết tối qua.

Không biết hắn dùng thủ đoạn gì mà có thể tìm được vị trí của căn biệt thự này.

Thế là, hắn lấy viên Địa Sát Bảo Châu trên người ra quan sát lại một lần nữa.

Địa Sát Bảo Châu so với sáng hôm qua khi lần đầu nhìn thấy không có gì khác biệt.

Vẫn là màu vàng nhạt, giống như một khối mã não vàng, bên trong có vài đốm trắng như mây.

Trước đó, lão Trương luôn gọi nó là Ngọc Phách.

Bố Phương nhìn Địa Sát Bảo Châu một lúc, cảm thấy không có gì bất thường nên đã gạt bỏ suy nghĩ rằng Trần Tiếu Trúc cảm ứng được viên châu này từ xa nên mới lặn lội ngàn dặm tới Cô Tô Thành để xác nhận vị trí biệt thự của gia tộc Bố thị.

Bố Phương đoán, có lẽ ban đầu trên người lão Trương đã bị Trần Tiếu Trúc để lại ấn ký.

Sau đó Trần Tiếu Trúc có thể dựa vào đó để xác định vị trí của lão

Trương mỗi khi ông ta chạy trốn.

Còn về việc trước đó lão Trương đã trốn ở khu vực Cô Tô Thành này, tại sao Trần Tiếu Trúc lại mất mười năm mới tìm tới đây thì vẫn là một bí ẩn.

Giờ đây bí ẩn này, vì Trần Tiếu Trúc đã bị Bố Phương đánh chết, nên chắc chắn không thể giải khai.

Chuyện này đối với Bố Phương cũng chẳng có ích gì, không đáng để bận tâm.

Chương 902

Bố Phương tiếp tục quan sát Địa Sát Bảo Châu trong tay, lẩm bẩm: "Tên Trần Tiếu Trúc kia tu luyện một loại công pháp tà ác, rất có thể là di lưu của đám tà tu ở khu vực Tây Nam của An Lạc cổ đại!

Tuy nhiên, đó vốn dĩ nên là một loại công pháp tu tiên sơ cấp hoặc là công pháp tu tiên không hoàn chỉnh, nhưng dù vậy, nó cũng cao cấp hơn nhiều so với công pháp võ đạo thông thường!" "Chỉ là sau khi rơi vào tay Trần Tiếu Trúc, công pháp lại bị thất lạc thêm một bước, cuối cùng rơi xuống hàng thượng thừa trong các công pháp võ đạo bình thường." "Tôi đoán, viên Địa Sát Bảo Châu này mặc dù đã bị tôi phong tỏa khí tức, nhưng vẫn có thể bị tên tu luyện tà công như Trần Tiếu Trúc cảm ứng được trong khoảng cách gần!" "Hắn ta phần lớn là nhờ sự hiện diện của lão Trương mà xác định được vị trí biệt thự." "Nhưng nếu ở xa hơn một chút thì không thể xác định được vị trí của Địa Sát Bảo Châu!

Lúc đó hắn đang sử dụng sức mạnh ý chí bên trong biệt thự để tìm kiếm tung tích viên bảo châu, sau đó cảm ứng được nó trên người tôi nên mới bị tôi dẫn dụ rời khỏi biệt thự!" Bố Phương lẩm bẩm tới đây thì xòe bàn tay phải ra.

Đinh!

Một tiếng động khẽ vang lên, giống như tiếng chuông gió đung đưa trong gió nhẹ.

Sau đó, không khí trong lòng bàn tay Bố Phương nổ tung, một đóa hoa màu hồng xuất hiện, mang theo từng tia linh khí thiên địa nguyên thủy lượn lờ.

Sau khi đóa Vô Hữu Chi Hoa xuất hiện, viên Địa Sát Bảo Châu

trong tay trái của Bố Phương lập tức có phản ứng.

Viên bảo châu rung lên nhè nhẹ, biên độ nhỏ nhưng tần suất rất cao.

Dường như nó đang sợ hãi, đang run rẩy, nhưng dường như cũng vô cùng kích động.

Cùng lúc đó, từ trong đóa Vô Hữu Chi Hoa cũng lập tức tỏa ra một luồng linh khí bàng bạc, ùa về phía Địa Sát Bảo Châu.

Nhìn thấy cảnh này, Bố Phương giật mình kinh hãi.

Vốn dĩ hắn muốn thử xem có thể dùng sức mạnh của Vô Hữu Chi Hoa để trung hòa sát khí trong Địa Sát Bảo Châu hay không.

Nhưng không ngờ, Vô Hữu Chi Hoa sau khi cảm ứng được sự tồn tại của viên châu thì cư nhiên muốn trực tiếp luyện hóa đối phương.

Bố Phương vội vàng thu hồi Vô Hữu Chi Hoa.

Luồng linh khí vừa chạm vào Địa Sát Bảo Châu cũng lập tức tan biến.

Dù vậy, Bố Phương vẫn nhạy bén nhận ra năng lượng trên viên bảo châu dường như đã bị yếu đi một chút.

Hắn không khỏi thấy đau lòng.

Một chút năng lượng đó thực tế có thể bằng cả một đêm tu hành của hắn trong môi trường thiếu thốn linh khí này.

Lắc đầu một cái, hắn cũng thu viên Địa Sát Bảo Châu lại.

Bố Phương lẩm bẩm: “Xem ra phương pháp này không hành thông!

Vô Hữu Chi Hoa cư nhiên có cách luyện hóa và hấp thu Địa Sát Bảo Châu, nhìn kìa, Địa Sát Bảo Châu trong lúc mơ hồ cảm thấy sợ

hãi lại có chút hưng phấn!" "Tôi chỉ muốn trung hòa sát khí của nó rồi mới hấp thu thôi." "Nếu để Vô Hữu Chi Hoa hấp thu, chắc chắn sức mạnh dị năng mà nó mang lại cho tôi sẽ tăng trưởng vượt bậc, nhưng luồng sát khí đó đối với Vô Hữu Chi Hoa hiện tại có thể gây ra hậu quả khó lường!" "Dù sao bây giờ nó vẫn còn quá nhỏ bé, mới chỉ thức tỉnh được một ngày.

Tuy rằng không mất bao lâu đã trưởng thành lên hai mét rưỡi, và sau một đêm qua, hiện giờ kích thước đã đạt khoảng sáu bảy mét!" "Nhưng so với đóa Vô Hữu Chi Hoa ở thời kỳ thực sự trưởng thành, một cánh hoa đã đủ bao phủ hơn nửa dải tinh hà, thì hiện tại rõ ràng là vô cùng non nớt!" "Tuyệt đối không thể để Vô Hữu Chi Hoa bị sát khí của Địa Sát Bảo Châu làm ô nhiễm!" Bố Phương lẩm bẩm rồi quay người xuống lầu.

Hiện tại hắn đã từ bỏ cách dùng Vô Hữu Chi Hoa để trung hòa sát khí, quyết định tiếp tục dựa vào gia tộc, cũng như thông qua Ti Minh Nguyệt để tìm kiếm các loại dược liệu có thể trung hòa sát khí tại đại hội trà Kim Lăng vài ngày tới, sau đó tự tay luyện hóa viên bảo châu này.

Xuống lầu không lâu, Bộ Ngọc Tình cũng đã thức dậy và vệ sinh xong xuôi, đi tới nhà ăn ở tầng dưới.

Trong nhà ăn, các nữ giúp việc cần mẫn đã bày biện xong một bữa sáng thịnh soạn từ sớm.

Bố Phương nhìn em gái đang xuống lầu, mỉm cười nói: "Dậy rồi à?

Mau ăn chút gì đi, lát nữa anh có chút việc ở khu đại học phía Đông Nam Cô Tô Thành nên sẽ tiện đường đưa em đi học!" "Sẵn tiện, anh cũng lâu rồi chưa ghé thăm trường của em, cũng thấy hơi nhớ!

Hồi đó nếu không phải vì muốn lấy bằng Thạc sĩ của đại học

Heidelberg rồi chọn sang châu Âu làm sinh viên trao đổi, đồng thời xin du học trực tiếp để lấy bằng Thạc sĩ tại chỗ, thì bây giờ hai anh em mình đáng lẽ phải học chung trường mới đúng!" Bộ Ngọc Tình nghe lời Bố Phương nói thì bực mình nhíu mày.

Sau đó cô nũng nịu: "Anh đang khoe khoang mình là Thạc sĩ đại học Heidelberg với em đấy à?" "Hừ!

Nếu không phải ông nội bảo em đừng quá gây chú ý, cứ an phận khiêm tốn một chút, thì em bây giờ đã sớm nhảy lớp mấy lần, kết thúc chương trình đại học sớm rồi tới Yên Kinh tu nghiệp rồi!" Bộ Ngọc Tình dừng lại một chút, rồi tò mò hỏi: "Anh, lát nữa anh định tới khu đại học phía Đông Nam à?

Trường nào vậy?

Có việc gì sao?

Em nhớ là ở khu đó anh dường như không có bạn bè mà!" Bố Phương cười cười rồi đáp: "Ừm, đại khái là gần Đại học Thương mại Cô Tô.

Anh có một người bạn từ châu Âu lặn lội đường xa tới đây có chút việc cần làm!

Người bạn này đang ở gần Đại học Thương mại để học về lịch sử cổ đại An Lạc!" "Người đó rất hứng thú với lịch sử An Lạc, đồng thời cũng rất thông minh, bằng tuổi anh, cũng là sinh viên Thạc sĩ của đại học Heidelberg!

Đợi vài tháng nữa, sau khi nhận bằng tốt nghiệp Thạc sĩ, người đó sẽ rời châu Âu sang Mỹ tu nghiệp!" "Người bạn này của anh tính tình rất tốt, ở châu Âu cũng rất có quyền thế.

Chủ yếu vì gia tộc đứng sau là một doanh nghiệp đa ngành lớn nằm trong top 10 ở khu vực Đế quốc Thần thánh La Mã, thực lực còn

mạnh hơn tập đoàn Long Tín của chúng ta ở tỉnh Giang Nam nhiều!" "Hơn nữa, cậu ấy cũng giống anh, là con trưởng, tình bạn của chúng ta rất khá!" "Lần này anh sẽ cố gắng giúp đỡ, để sau này khi anh cần hoàn thành điều khoản thứ hai trong thỏa thuận đánh cược với ông nội và gia tộc, cậu ấy có thể giúp ích lớn cho anh!" "Dù sao, với thực lực của gia tộc cậu ấy, có thể giúp anh khai thông rất nhiều kênh phân phối trên thị trường châu Âu.

Chương 903

Có kênh phân phối, cộng thêm đầu óc thông minh và hàng hóa đáng tin cậy của anh, thì mục tiêu doanh thu 10 tỷ của gia tộc sẽ không còn quá khó khăn nữa!" Bộ Ngọc Tình nghe vậy thì ồ lên một tiếng.

"Ra là vậy!" Cô nói, rồi ngồi xuống vị trí bên cạnh.

Sau đó cô đột nhiên cười ngọt ngào: "Lâu lắm rồi anh trai mới đưa em đi học nhỉ!

Em nhớ lần trước anh đưa đi là từ hồi cấp hai hay cấp ba gì đó?" Nhìn kìa, lúc này tâm trạng cô bé rất vui vẻ.

Bố Phương trong lòng thở phào, sắc mặt của em gái hắn cứ như thời tiết tháng Sáu, vui buồn thất thường.

Không lâu sau, Bộ Ngọc Tình trở lại tầng hai chuẩn bị sách vở và tài liệu cần mang theo tới trường.

Gần đây cô đang thực hiện một đề tài nghiên cứu khảo sát, cần lượng lớn thông tin điều tra và nghiên cứu.

Nếu đề tài này làm tốt, cô sẽ được cộng điểm cao trong buổi bảo vệ tốt nghiệp.

Bố Phương thì ra ngoài tìm lão Trương.

Lão Trương lúc này đang luyện quyền trong một tiểu viện nhỏ.

Từ sáng hôm qua, sau khi Bố Phương dặn dò mấy ngày tới đừng ra ngoài, cũng đừng đi lại lung tung trong biệt thự, lão Trương đã an phận hơn nhiều.

Nhưng lão Trương dù sao cũng là người tập võ, thói quen hình thành đã lâu, bảo ông ta không được đi lại, mỗi ngày cứ ru rú trong

chỗ ở thì vô cùng khó chịu.

Mới được một ngày, lão Trương đã không nhịn được.

Tuy nhiên ông cũng không làm gì quá đáng, chỉ luyện tập bộ quyền pháp vỡ lòng năm xưa khi mới bước chân vào con đường võ đạo ngay trong sân nhỏ.

Tiếng quyền cước xé gió vù vù trong sân, tạo ra thanh thế khá lớn.

Cũng vì quá chuyên tâm luyện quyền nên dù Bố Phương đã đứng ở cửa hơn ba phút, ông ta vẫn không hề phát hiện ra.

Bố Phương không làm phiền lão Trương đang luyện quyền.

Dù sao thì giờ lên lớp của em gái hắn cũng khá đặc thù.

Hoặc chính xác hơn, cái khoa mà em gái hắn theo học có giờ giấc rất riêng.

Tiết học đầu tiên mỗi sáng thường tới 9 giờ hoặc thậm chí 9 rưỡi mới bắt đầu.

Hiện tại mới chỉ hơn 7 giờ sáng, nên Bố Phương không có gì vội vã.

Tiểu viện nơi lão Trương ở là kiểu kiến trúc tương tự như tứ hợp viện phương Bắc, nhưng khác ở chỗ nó chỉ thuộc về một mình lão Trương, không có người khác ở chung.

Đây là phần thưởng dành cho cương vị hộ vệ, bảo vệ an ninh biệt thự nhiều năm của lão Trương.

Gia tộc Bố thị xây dựng những nơi này cho lão Trương và một số nhân viên trung thành không thuộc dòng tộc Bố thị.

Lão Trương cuối cùng cũng luyện xong bộ quyền pháp cơ bản đó.

Khi quay người lại, ông lập tức thấy Bố Phương đang đứng đợi ở

cửa.

Ông giật mình, vội vàng chạy nhỏ tới.

Cách Bố Phương hai mét, lão Trương cúi người chắp tay nói: "Thiếu chủ, người tìm lão Trương sớm như vậy, có việc gì cần dặn dò sao?" Kể từ sáng hôm qua, sau khi chứng kiến ngọn lửa màu xanh thiên thanh mà Bố Phương thi triển, đoán rằng Bố Phương có thể là một thiếu niên tông sư võ đạo cực kỳ thiên phú, lão Trương đối với hắn càng thêm kính sợ và khiêm cung.

Bố Phương mỉm cười đáp: "Tên tà tu Trần Tiếu Trúc chết rồi, đêm qua đã bị tôi đánh bại và chết ngay tại chỗ!" "Ông có thể yên tâm rồi, có thể đi lại trong biệt thự và ra ngoài hoạt động bình thường!" Nói tới đây, giọng Bố Phương xoay chuyển, mang theo chút thận trọng: "Nhưng cũng không thể quá buông lỏng cảnh giác, vì về tên Trần Tiếu Trúc cũng như công pháp hắn tu luyện vẫn còn một số bí ẩn tôi chưa giải đáp được!

Tôi lo rằng ngoài hắn ra, có thể còn những kẻ khác liên quan tới loại công pháp tà ác đó!" "Những kẻ này có lẽ cũng đang hoạt động quanh khu vực Cô Tô Thành!" Hộ vệ lão Trương nghe xong thì nét mặt vui mừng, vội vàng ôm quyền nói: "Đa tạ thiếu chủ đã báo thù cho lão Trương!

Thiếu chủ đúng là anh hùng cái thế, tuổi trẻ tài cao, tuổi còn nhỏ mà đã đánh bại được Trần Tiếu Trúc – kẻ đã đắm mình trong cảnh giới Tông sư võ đạo suốt hai mươi năm!" "Nếu danh tiếng của thiếu chủ truyền ra ngoài, e rằng trong giới võ đạo An Lạc hiện nay, chắc chắn sẽ có một chỗ đứng dành cho người!" Bố Phương nghe vậy chỉ cười.

Sau đó hắn dặn dò: "Ừm, nhưng chuyện của tôi tạm thời đừng nói cho người khác biết, cần giữ thái độ khiêm tốn!" "Dù sao thì cây cao

đón gió lớn, hiện tại thực lực của tôi chưa phải là quá mạnh, nếu quá cao điệu sẽ rất dễ dẫn tới sự nảy sinh tà niệm của những kẻ có mưu đồ bất chính!" Lão Trương gật đầu, nói khẽ: "Thiếu chủ quá lời rồi!

Đã đánh bại được Trần Tiếu Trúc thì những tầng thứ cao hơn lão Trương không dám bảo đảm, nhưng ít nhất trong giới võ đạo An Lạc hiện nay, trên bề nổi, người hoàn toàn có thể đi ngang rồi!" "Võ đạo Tông sư, hai chữ Tông sư đó không phải là hư danh đâu!

Con đường võ đạo vô cùng gian nan, không chỉ yêu cầu tu luyện khổ cực trong thời gian dài mà còn đòi hỏi tư chất cực kỳ khắt khe!" "Trong một trăm võ giả thông thường, chỉ có mười người mới có thể bước chân vào hàng ngũ võ đạo Nội kình, những người còn lại cả đời chỉ có thể quanh quẩn ở Ngoại môn võ đạo, sử dụng các loại công pháp ngoại môn thuần túy, hay còn gọi là ngoại kình ngạnh công." Lão Trương tiếp tục: "Võ giả Ngoại kình thì cũng không khác người thường là mấy, chẳng qua là da thịt thô dày hơn hoặc cơ thể dẻo dai hơn chút thôi!" "Võ giả Nội kình có thể sử dụng phần lớn sức mạnh nội tại, có thể vác tảng đá lớn nặng mấy trăm cân, dùng sức mạnh cơ bắp để hàng phục sư tử hổ báo!" "Còn về cảnh giới Hóa kình để trở thành Tông sư, trong một vạn võ giả cũng không xuất hiện nổi một người.

Đó là cảnh giới vĩ đại, hiển hách và gian nan hơn võ giả Nội kình gấp vô số lần!" "Họ thậm chí có thể phóng thích võ lực ra ngoài, ngự phong giá hỏa, đi trên mặt nước, thậm chí một số Hóa kình Tông sư có thể cưỡi gió bay bổng, một bước nhảy vọt mấy chục mét, gần như tiên nhân vậy!" "Những nhân vật như thế được xưng tụng là Tông sư, quả thực danh xứng với thực!" Bố Phương nghe xong, đột nhiên cảm thấy vô cùng hứng thú.

Đối với danh hiệu Võ đạo Tông sư, thực ra hắn không quá để tâm, vì trong mắt hắn, Tông sư võ đạo dường như chỉ tương đương với

đỉnh phong của tầng thứ nhất – Luyện Khí kỳ trong cảnh giới tu tiên.

Nhưng nghe lão Trương nói vậy, Bố Phương muốn tìm hiểu thêm một chút về giới võ đạo An Lạc.

Chương 904

Thế là hắn hỏi: "Vậy hiện tại trong giới võ đạo An Lạc, có khoảng bao nhiêu vị Hóa kình Tông sư?" "Lão Trương, Tông sư võ đạo quý giá như vậy, nhưng dường như ở trung tâm Cô Tô Thành của tôi cũng có vài vị thâm tàng bất lộ, chuyện này giải thích thế nào?" Lão Trương vội đáp: "Khởi bẩm thiếu chủ, hiện nay số lượng Tông sư công khai trong giới võ đạo An Lạc chắc khoảng dưới năm trăm người!

Còn những người ẩn dật không lộ diện, hoặc bí mật trong các tông môn thì lão Trương không dám chắc!" "Dù sao tôi cũng đã gần mười năm không bôn ba trên giang hồ rồi.

Trong mười năm đầu bị Trần Tiếu Trúc truy sát, tôi đã trải qua nhiều chuyện nên hiểu biết về giới võ đạo có phần nhiều hơn, giờ thì không rõ lắm!" "Thông thường, số lượng Tông sư trong một tỉnh là dưới ba mươi người, một số nơi đặc biệt như Yên Kinh thì có thể trên ba mươi người!" "Cô Tô Thành chúng ta vì vị trí địa lý đặc thù, lại là vùng phong thủy bảo địa từ cổ chí kim nên may mắn có được ba vị!

Đó chính là ba người cư trú tại trung tâm Cô Tô Thành, ẩn thân nơi phố thị mà thiếu chủ vừa nhắc tới!" "Lão Trương thấy, bây giờ với thực lực của thiếu chủ, nếu biểu lộ ra thì trừ những Hóa kình Tông sư cùng cấp độ, không ai dám đụng vào người đâu!" "Huống chi thiếu chủ trước đó đã đánh chết Trần Tiếu Trúc – kẻ đã đạt tới cảnh giới Tông sư suốt hai mươi năm, hiện giờ chiến lực của người e rằng đã ngang ngửa với Tông sư đỉnh phong rồi!" Bố Phương nghe xong thì hiểu ra.

Sau đó hắn chợt nhớ tới lúc trước Ti Minh Nguyệt có nhờ giúp đỡ, nói rằng tập đoàn Viễn Dương Mậu Dịch Tề Lỗ của gia tộc cô có một vị Tông sư hộ vệ nhưng vẫn không địch lại được các thế lực Ninja của Uy Quốc.

Bố Phương không nhịn được hỏi tiếp: "Vậy trên Tông sư còn có cảnh giới nào không?

Có phải là Thần cảnh trong truyền thuyết?" "Hiện nay trong bờ cõi An Lạc có bao nhiêu Thần cảnh?

Thần cảnh có phải là đỉnh cao của võ đạo hiện giờ không?" Hộ vệ lão Trương nghe xong thì trầm tư suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới trả lời: "Khởi bẩm thiếu chủ, dường như trên cảnh giới Tông sư thực sự còn có cảnh giới khác, gọi là Thần cảnh!

Nhưng lão Trương nhớ không rõ lắm, lúc đó tôi cũng không tìm hiểu được nhiều, cái này không thể trả lời thiếu chủ được rồi." Đối với chuyện này, Bố Phương bất đắc dĩ cười khổ một tiếng rồi nói: "Lần trước anh thực sự bận mà, lúc đó anh và người bạn cùng phòng thí nghiệm là Kiều Nạp đang nghiên cứu một đề tài tốt nghiệp quan trọng, thật sự không có thời gian đi cùng em!" "Lần sau nếu có đi châu Âu, anh nhất định sẽ đưa em đi tham quan trường đại học của anh!" Bố Phương nói tới đây, khẽ suy nghĩ rồi tiếp tục: "Bây giờ tuy anh đã nộp luận văn tốt nghiệp, nhưng sau khi luận văn được duyệt thành công còn có một loạt quy trình phải thực hiện, cuối cùng là lễ tốt nghiệp Thạc sĩ và các sự vụ phiền phức khác, anh đoán trong hai ba tháng tới anh sẽ thường xuyên phải bay sang châu Âu!" "Đến lúc đó cũng gần nghỉ hè rồi, anh sẽ đưa em tới đó chơi một chuyến cho thật đã!" Bộ Ngọc Tình nghe xong, trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười, cô bĩu môi rồi gật đầu.

Đúng lúc này, Bố Phương lờ mờ nghe thấy trong đám cây xanh ở

ngã rẽ có tiếng người đang chào hỏi em gái mình.

Hắn không khỏi cùng em gái nhìn về phía đó.

Ba cô gái có diện mạo xinh đẹp, nhìn cách ăn mặc và khí chất thì chắc cũng giống em gái hắn, sinh ra trong gia đình khá giả.

Trong đó có hai người trông khá quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Sau đó Bố Phương chợt nhớ ra, nhận ra đó là những người bạn thường xuyên chơi đùa cùng em gái hắn nhiều năm trước: Trương Mộng Kỳ và Thi Thu Vũ.

Còn một người nữa thì có vẻ là bạn mới quen của Bộ Ngọc Tình thời đại học.

Vừa vặn bốn người, chắc là cùng một phòng ký túc xá, chỉ là vì nhà em gái gần trường nên không bao giờ ở lại ký túc.

Bố Phương và Bộ Ngọc Tình chào hỏi xã giao đơn giản với ba cô bạn tại lối vào đại lộ trường học.

Sau đó Bộ Ngọc Tình cùng các bạn rời đi về phía tòa nhà giảng đường.

Vốn dĩ cô định dẫn anh trai đi tham quan cảnh sắc trong trường Đại học Cô Tô một chút trước khi vào lớp, nhưng vừa thấy mấy cô bạn thân là lập tức quăng chuyện đó ra sau đầu.

Thấy vậy, Bố Phương lắc đầu, thong thả tản bộ về phía cổng trường, đồng thời thầm nghĩ: “Trương Mộng Kỳ và Thi Thu Vũ đó từ nhỏ đã lớn lên cùng Bộ Ngọc Tình, chỉ vì từ sau cấp hai tôi ít khi ở nhà nên ấn tượng về họ dần mờ nhạt, nhưng họ thì vẫn nhớ tôi!” “Trương Mộng Kỳ và Thi Thu Vũ đều là người bản địa Cô Tô Thành, sống ở khu trung tâm, quen biết Bộ Ngọc Tình từ hồi tiểu học tại một trường tiểu học cao cấp ở phía Nam Cô Tô!” “Gia đình Trương Mộng

Kỳ làm về sản xuất, gia cảnh giàu có, tuy kém xa tập đoàn Long Tín của nhà họ Bố nhưng tài sản cũng vài trăm triệu tệ." "Còn Thi Thu Vũ, dường như cô ấy đến từ khu kiến trúc phong cách Giang Nam cổ đại ở Cô Tô, nơi đó nghe nói là nơi ẩn cư của vài vị Hóa kình Tông sư võ đạo!" "Gia đình cô ấy khá thần bí, tôi không để ý lắm, nhưng vừa rồi tôi đột nhiên phát hiện trên người cô ấy có sức mạnh võ đạo đặc trưng của những người tu hành!

Hơn nữa còn đạt tới quy mô Hóa kình trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ!" "Xem ra bối cảnh gia đình Thi Thu Vũ không đơn giản, có lẽ có liên quan tới mấy vị Hóa kình Tông sư ẩn dật ở Cô Tô Thành!" Bố Phương thầm nghĩ tiếp: "Còn về người cuối cùng, bạn mới quen của Bộ Ngọc Tình là Tiểu Tuyền Nguyệt Mỹ Tử, hình như không phải người An Lạc, trông giống người Uy Quốc!

Nhưng tôi có thể thấy ánh mắt cô ấy rất trong sáng, tâm tư thiện lương, chắc hẳn là một người thuần hậu!" "Hôm nọ Bộ Ngọc Tình đưa bạn ở nơi khác tới tham quan công viên Thiên Thạch ở phía Nam, chắc chính là cô gái này!" "Chỉ là, đám nữ Ninja xuất hiện ở công viên hôm đó cũng là người Uy Quốc, không biết giữa họ có liên hệ gì không.

Mong là không có, nếu không em gái tôi khó tránh khỏi rước họa vào thân." Bố Phương thầm thì, thở dài một tiếng.

Rồi hắn chợt khựng lại, lấy điện thoại ra định nhắn tin nhắc nhở em gái mình phải cẩn thận một chút khi đi chơi cùng Tiểu Tuyền Nguyệt Mỹ Tử.

Nhưng hắn lập tức nhận ra, lúc này Trương Mộng Kỳ, Thi Thu Vũ và cô gái kia đều đang ở bên cạnh Bộ Ngọc Tình, nếu nhắn tin bây giờ thì chắc chắn sẽ bị họ nhìn thấy.

Lúc đó không những không đạt được mục đích nhắc nhở mà còn

làm hỏng tình bạn của em gái với ba người kia.

Tất nhiên, nó cũng sẽ làm hỏng hình tượng của Bố Phương.

Thế là Bố Phương lại thở dài một tiếng, quay người đi ngược vào trong trường Đại học Cô Tô.

Vốn dĩ đã sắp ra khỏi cổng trường rồi, nhưng giờ hắn phải quay lại đường cũ, tìm em gái rồi bí mật nói chuyện này.

Nhưng đúng lúc này, Bố Phương chợt thấy trên con đường bên cạnh có một đám đông náo loạn.

Đồng thời, từ phía cổng trường không xa vọng lại tiếng còi cảnh sát hú vang.

Thần kinh Bố Phương lập tức căng thẳng.

Vì em gái hắn đang ở trong ngôi trường này, mà cô bé lại không thức tỉnh dị năng hay có sức mạnh tu chân nào cả.

Bố Phương không muốn có bất kỳ sự cố nào đe dọa đến an toàn của em gái.

Thế là hắn lập tức chạy theo hướng đám đông đang xôn xao để xem nguyên nhân gây ra sự hỗn loạn giữa sinh viên và người qua đường.

Không lâu sau, Bố Phương đã tới hiện trường vụ việc.

Chỉ thấy sâu trong khu vực cây xanh, trên một lối nhỏ, một cô gái mặc váy liền thân màu trắng đang nằm gục một cách yếu ớt dưới gốc cây ngô đồng khổng lồ, vùng bụng cô chảy ra một vũng máu tươi lớn, nhuộm đỏ cả bộ váy.

Chương 905

Cô gái đã chết được một lúc lâu rồi, nhưng bây giờ mới có người phát hiện.

Chứng kiến cảnh tượng này, Bố Phương nhíu mày lẩm bẩm: "Một vụ án giết người sao?

Hay chỉ là một sự cố an ninh thông thường?" Bố Phương thầm thì, trong lòng hắn linh cảm thấy chuyện này dường như vô cùng bất thường.

Trong nháy mắt, những sự việc xảy ra mấy ngày qua như một cuộn phim dài lướt nhanh qua tâm trí hắn.

Rất nhanh sau đó, cảnh sát tòa thị chính Cô Tô Thành đã có mặt.

Hiện trường nhanh chóng được căng dây phong tỏa.

Tiếp đó là một số pháp y và nhân viên hình sự tiến vào kiểm tra hiện trường.

Đồng thời, xe cấp cứu của bệnh viện Cô Tô cũng đã tới.

Mặc dù cô gái kia rõ ràng đã mất đi dấu hiệu sinh tồn, nhưng sau khi pháp y kiểm tra sơ qua, cô vẫn được đưa lên cáng và xe cấp cứu chở đi.

Khi các y tá di chuyển thi thể cô gái, Bố Phương thông qua tư thế cơ thể bị xê dịch đã nhìn thấy vết thương ở vùng bụng.

Vết thương đó trông giống như do vật nhọn đâm vào.

Nhưng Bố Phương hiểu rằng, chỉ một vết đâm thông thường không thể gây ra tình trạng xuất huyết lớn như vậy, cũng như không thể đoạt mạng một người trưởng thành trong thời gian ngắn như thế.

Phải là lưỡi lê quân dụng hoặc loại vũ khí đặc chế mới có thể tạo ra vết thương kiểu này.

Trong đầu Bố Phương bỗng hiện lên hình ảnh lúc hắn chạm trán nữ Ninja Uy Quốc ở ngọn núi phía sau công viên Thiên Thạch hôm nọ.

Khi đó, nữ Ninja Uy Quốc cầm một thanh đoản đao màu đen, nhưng bên hông cô ta còn giắt một loại vũ khí gọi là Shuriken (thủ lý kiếm).

Hình dạng của loại Shuriken đó dường như rất khớp với vết thương của cô gái mặc váy trắng vừa rồi.

Sắc mặt Bố Phương càng thêm nghiêm trọng.

Đúng lúc này, một viên cảnh sát đang khám nghiệm hiện trường đột nhiên rời đi và tiến về phía sau lưng Bố Phương, vỗ nhẹ vào vai hắn.

Bố Phương theo bản năng quay đầu lại nhìn, lập tức nhận ra người nọ.

Bố Phương thở phào, thả lỏng vẻ mặt nghiêm trọng rồi nói: "A, cảnh quan Kiều!" Cảnh quan Kiều mỉm cười nói: "Chào Bố thiếu!

Sao hôm nay cậu lại ở trường Đại học Cô Tô này, tôi nhớ không lầm là cậu đang du học bên châu Âu mà, nghe nói năm nay sẽ tốt nghiệp Thạc sĩ tại một trường danh tiếng hàng đầu thế giới!" Bố Phương khẽ xoa mặt, thả lỏng các cơ bắp đang căng cứng, đáp: "Vâng, em đã nộp luận văn Thạc sĩ bên đó rồi, giờ đang trong thời gian chờ đợi kết quả, nhanh thì một hai tuần, chậm thì có khi cả tháng mới xong!" "Vì thấy rảnh rỗi nên em về nước trước, khi nào bên đó có kết quả em mới quay lại!" "Hôm nay em đưa em gái đi học, con bé học ở trường Đại học Cô Tô này!" Cảnh quan Kiều nghe vậy thì gật đầu.

Sau đó Bố Phương hờ hững hỏi: "Nghe nói hiện nay phần lớn các vụ án hình sự ở Cô Tô Thành đều do anh phụ trách?

Mấy năm trước, em gặp anh vài lần ở buổi họp mặt thường niên của gia tộc Bố thị, nhớ lúc đó anh chỉ là một nhân viên nhỏ mới vào sở cảnh sát tòa thị chính, nhưng nhìn đã thấy là người trẻ tài cao rồi!" "Nay gặp lại, quả nhiên là tiềm long tại uyên, mới mấy năm mà anh đã thăng chức nhiều cấp như vậy rồi!" Cảnh quan Kiều cười cười, không thảo luận sâu thêm về vấn đề này với Bố Phương, dù sao hiện giờ đang bận công vụ, không tiện tán gẫu nhiều.

Cảnh quan Kiều tên là Kiều Chấn Kha, có thể coi là họ hàng xa của Bố Phương.

Nghe nói bà nội của cảnh quan Kiều có quan hệ huyết thống với ông nội Bố Phương, vì vậy có thể coi là thân thích của gia tộc Bố thị.

Tại các buổi họp mặt của gia tộc Bố thị, Bố Phương thường xuyên thấy bóng dáng anh ta.

Vì anh ta lớn hơn Bố Phương năm tuổi, lại thêm học thức và cách nói chuyện đều rất xuất sắc nên từ trước tới nay, Bố Phương luôn coi anh ta là một người bạn tốt có thể kết giao.

Cảnh quan Kiều cũng có ấn tượng rất sâu sắc về Bố Phương.

Cộng thêm việc Bố Phương là người kế thừa tương lai trên danh nghĩa của gia tộc Bố thị, nên xét về phương diện cá nhân hay gia đình phía sau, anh ta đều cần kết giao và lôi kéo.

Vì vậy, tình bạn của hai bên không tốt không được.

Sau khi thi thể nạn nhân được xe cứu thương chở đi, các cảnh sát khu vực bắt đầu giải tán đám đông vây xem và nới rộng khoảng cách dây phong tỏa.

Cảnh sát Kiều và Bố Phương đi đến một tòa lương đình cách đó

không xa.

Kiều Chấn Kha mua hai chai đồ uống có ga từ máy bán hàng tự động gần đó, rồi đặt một chai trước mặt Bố Phương.

Anh ta mở chai của mình, ngửa đầu uống một ngụm rồi thong thả nói: "Hiện tại tốc độ thăng tiến của tôi ở Cô Tô Thành thực sự hơi nhanh, nên người nhà có nhắc nhở tôi phải thu liễm lại một chút, đừng có lúc nào cũng tranh giành hào quang!

Mặc dù chức vụ của tôi là dựa vào năng lực và tài cán từng chút một mà có được, hoàn toàn thuộc về thực lực của chính mình.

Nhưng trong tòa thị chính Cô Tô Thành, khó tránh khỏi sẽ có một vài kẻ có tâm tư khác thường!

Vì vậy, hiện tại tôi đã chủ động thỉnh cầu cấp trên thu hẹp phạm vi chức quyền của mình.

Chương 906

Bây giờ các vụ án hình sự ở Cô Tô Thành không phải vụ nào tôi cũng quản, tôi chỉ quản lý một phần nhỏ trong đó thôi!

Phần lớn còn lại đều giao toàn quyền cho phó thủ hoặc cấp trên của tôi xử lý!

Lần này tôi chuyên môn đến để duy trì trật tự hiện trường và hỗ trợ pháp y, nhân viên trinh sát tiến hành công tác thôi!

Một việc thanh nhàn, thế nên tôi mới có cơ hội đứng đây ôn chuyện với cậu!" Kiều Chấn Kha nói xong liền mỉm cười, đặt chai nước xuống bàn đá nhỏ bên cạnh.

Bố Phương cũng mở nắp uống một ngụm, sau đó hỏi: "Về cô gái mặc váy liền trắng vừa qua đời, chuyện này đã kiểm tra ra manh mối gì chưa?" Kiều Chấn Kha gật đầu đáp: "Cô gái đó là tân sinh viên năm nhất của Đại học Cô Tô, thuộc khoa Ngoại ngữ!

Nhân viên của tôi đã liên hệ với phía nhà trường và có được tư liệu liên quan!

Những tư liệu đó tôi chưa xem kỹ, mới chỉ lướt qua một chút, đại khái biết được ở trường cô ấy học tập ưu tú, phẩm hạnh đoan chính!

Nghe nói cô ấy cũng không có bạn trai, bình thường đối xử với mọi người rất hòa nhã, lẽ ra không nên có kẻ thù mới đúng!

Xem ra không giống một vụ giết người vì thù hận!" Kiều Chấn Kha dừng một chút rồi nói tiếp: "Pháp y xem qua thì thấy hung khí gây ra cái chết của cô gái đó rất đặc biệt, hơi giống lưỡi lê tam lăng hoặc một loại quân dụng thứ nào đó khiến vết thương chảy máu không ngừng!

Nhưng thực tế thì nó hoàn toàn không giống vết thương do lưỡi lê gây ra, mà giống một loại hung khí mà tôi chưa từng thấy ở tỉnh Giang Nam!" Nói đến đây, Kiều Chấn Kha bỗng nhiên im lặng, khẽ vỗ vỗ đầu gối rồi bảo: "Đúng rồi, mẹ của cô gái đó dường như là người Uy Quốc!

Cô ấy có hai cái tên, tên ở An Lạc là Bối Bối, còn tên Uy Quốc là Thanh Nguyệt Sa Chức." Bố Phương nghe vậy thì chân mày đột nhiên cau lại.

Anh lập tức hỏi: "Anh có nhớ chuyện bất thường ở hậu sơn công viên Vẫn Tinh hôm trước tôi nói với anh không?

Mấy ngày gần đây có ai báo cảnh sát là con em đang học đại học bị mất tích và từng đến công viên Vẫn Tinh không?" Kiều Chấn Kha lắc đầu: "Không có!

Chuyện cậu nói về việc ba cô gái bị bắt cóc ở hậu sơn công viên Vẫn Tinh, tối hôm đó tôi đã đặc biệt đưa người tới xem xét." Kiều Chấn Kha tiếp lời: "Chuyện này vì cậu nói với tôi nên tôi chưa lập án mà quyết định quan sát trước!

Dù sao cũng thiếu chứng cứ, thời gian lại quá muộn!

Nhưng ngày hôm đó tôi và vài thuộc hạ không hề phát hiện ra điểm gì bất thường ở nơi đó!

Khu vực hậu sơn công viên Vẫn Tinh toàn là núi lớn và hoang dã, bình thường không có người đi lại, tôi đã điều tra nhưng không thấy bất kỳ dấu vết nào của con người!" Kiều Chấn Kha lại uống một ngụm nước, rồi suy đoán: "Hơn nữa hai ngày nay tôi cũng không nhận được tin báo án nào liên quan ở Cô Tô Thành, các nơi khác ở An Lạc dường như cũng không có yêu cầu hỗ trợ tương tự!

Nếu lời cậu nói là thật, thì ba cô gái bị bắt đi đó có lẽ không phải

người An Lạc!

Họ có thể là du khách nước ngoài, thậm chí là những kẻ nhập cư trái phép!" Bố Phương nghe xong, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Suy đoán của Kiều Chấn Kha hoàn toàn trùng khớp với nhận định trước đó của anh.

Nếu ba cô gái đó thực sự là người nước ngoài, thì rất có thể đều là người Uy Quốc, điểm này có thể kiểm chứng qua camera giám sát của công viên Vẫn Tinh ngày hôm đó.

Thêm nữa, cô gái Thanh Nguyệt Sa Chức vừa chết cũng mang trong mình một nửa huyết thống Uy Quốc.

Những dấu vết này lờ mờ truyền đạt cho Bố Phương một thông tin mông lung.

Bố Phương lập tức đứng dậy, đối diện với Kiều Chấn Kha cũng vừa đứng lên mà nói: "Cảnh sát Kiều, vậy tôi đi trước đây, tôi phải đi tìm em gái để dặn nó chú ý an toàn!

Ngoài ra, tôi rất để ý đến vụ này, vì tôi cảm thấy một vụ mưu sát xảy ra ngay trong trường đại học em gái tôi đang học có thể mang đến mối đe dọa ẩn tàng cho nó và các bạn học khác, thực sự rất đáng lo!

Khi vụ án có kết quả hậu thuẫn, xin hãy thông báo cho tôi!" Kiều Chấn Kha gật đầu: "Được, đồng ý!

Mặc dù hiện tại chưa có tiến triển gì, hung thủ đâm chết Thanh Nguyệt Sa Chức có thủ pháp rất gọn gàng, tại hiện trường không để lại một dấu chân dư thừa nào.

Nhưng nếu điều tra ra kết quả, tôi sẽ thông báo cho cậu ngay khi kết thúc công vụ!" Bố Phương gật đầu cảm ơn.

Sau đó, anh rời khỏi khu vực đó, tiếp tục đi sâu vào bên trong Đại

học Cô Tô.

Lúc này Bố Phương chợt nhận ra một điểm.

Trước đó anh chưa từng đến lớp học của em gái, cũng không chủ động hỏi han về lịch trình học tập của cô.

Anh không khỏi dừng bước, nhìn đồng hồ đeo tay.

Sau khi giải quyết vụ việc vừa rồi và trò chuyện với Kiều Chấn Kha, thời gian đã là chín giờ rưỡi sáng.

Lúc này vừa vặn là giờ học tiết đầu tiên của em gái.

Bố Phương hít sâu một hơi, bình phục tâm trạng hơi căng thẳng, thầm nhủ: "Được rồi, phải kiên nhẫn một chút!

Tiết học của Bộ Ngọc Tình kéo dài khoảng một tiếng, trong thời gian đó dù mình có nhắn tin chưa chắc nó đã xem!

Dù sao cũng chưa tham quan Đại học Cô Tô, mình cứ đi dạo quanh xem sao!" Bố Phương gửi cho em gái Bộ Ngọc Tình một tin nhắn, nội dung đại khái là có chuyện quên chưa dặn dò, cần gặp mặt trực tiếp, hẹn gặp tại một không gian công cộng trong trường sau một tiếng nữa.

Chương 907

Tiếp đó, anh đi dạo loanh quanh trong trường, thưởng thức bầu không khí nhân văn của ngôi trường đại học khá danh tiếng tại An Lạc này, rồi quay lại địa điểm đã hẹn để chờ Bộ Ngọc Tình tan học.

Một tiếng sau, Bộ Ngọc Tình xuất hiện đúng giờ tại điểm hẹn.

Cô không đi một mình, Bố Phương thấy bạn thân kiêm khuê mật của cô là Trương Mộng Kỳ và Thi Thu Vũ, cùng với cô gái Tiểu Tuyền Nguyệt Mỹ Tử đều đang đợi ở lối vào không gian công cộng.

Bố Phương thầm thở dài: "Đúng là mình đã sơ suất, không viết rõ sự tình trong tin nhắn!

Mấy đứa này ở đại học lúc nào cũng như hình với bóng!

Nếu vừa rồi mình nhắc đến Tiểu Tuyền Nguyệt Mỹ Tử trong tin nhắn, e rằng chưa kịp cảnh báo Ngọc Tình thì tình bạn giữa chúng nó đã tan vỡ rồi!" Bộ Ngọc Tình nhìn Bố Phương hỏi: "Anh, có chuyện gì mà anh quên nói với em, cần phải gặp trực tiếp mới nói rõ được vậy?

Chuyện gì mà sáng nay ở nhà hay trên đường đến trường anh không bảo em luôn?" Bố Phương nhìn ba người Trương Mộng Kỳ đang đợi ở đằng xa, ước lượng khoảng cách thấy nói nhỏ thì họ không nghe được, bèn bảo Bộ Ngọc Tình: "Thế này, hơn một tiếng trước trong trường Đại học Cô Tô vừa xảy ra một vụ mưu sát!

Lúc tan học chắc em đã nghe bạn học nói rồi chứ?

Gần như lúc anh tiễn em đi học thì có một nữ sinh năm nhất bị hại!" Bộ Ngọc Tình nghe xong thì gật đầu, đôi mày lộ vẻ ưu sầu và đau xót.

Cô đã nghe vài bạn đi học muộn kể lại chuyện này.

Nữ sinh bị hại là một người rất lễ phép, xinh đẹp đại phương và thích mặc váy liền trắng.

Bộ Ngọc Tình khẽ thở dài: "Thật là một cô gái tội nghiệp, hy vọng sở cảnh sát Cô Tô Thành có thể điều tra rõ chuyện này!" Nói đoạn, cô nhìn Bố Phương vẻ nghi hoặc: "Anh, anh định nói về chuyện này sao?" Bố Phương gật đầu.

Thấy em gái có vẻ không quá để tâm, chỉ nghĩ đây là chuyện tai nghe mắt thấy bình thường, anh liền tiếp tục: "Cô gái gặp nạn đó không hoàn toàn là người An Lạc, mẹ cô ấy là người Uy Quốc!

Cô ấy có tên Uy Quốc là Thanh Nguyệt Sa Chức, từng sống ở bên đó và vừa mới cùng mẹ trở về!

Hơn nữa, nguyên nhân cô ấy bị hại là do bị đâm mất máu quá nhiều, loại hung khí đó cảnh sát chưa xác định được, nhưng anh cảm thấy nó giống một loại vũ khí của Uy Quốc!" Bố Phương nói tiếp: "Còn nữa, hôm kia khi anh đến công viên Vẫn Tinh tìm em và các bạn vì không liên lạc được, anh đã phát hiện chiều hôm đó có mấy nữ Ninja Uy Quốc bắt cóc ba cô gái!

Ba cô gái bị bắt đi đó có khả năng cũng là người Uy Quốc!" Bộ Ngọc Tình nghe đến đây không khỏi trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi, vội vã hỏi: "Chuyện này sao hôm qua anh không nói với em?

Ở hậu sơn công viên Vẫn Tinh đó xảy ra vụ bắt cóc ba cô gái sao?" Bố Phương gật đầu.

Bộ Ngọc Tình hỏi tiếp: "Vậy phía cảnh sát đã nhận được báo án chưa?

Anh đã nói với anh họ Kiều Chấn Kha chưa?

Nghe nói anh ấy ở tòa thị chính có quyền lực lắm!" Bố Phương lại

gật đầu: "Anh không báo trực tiếp cho tòa thị chính mà đã báo cho Kiều Chấn Kha rồi!

Anh ta tạm thời chưa lập án vì người chứng kiến duy nhất chỉ có anh, hiện trường cũng không có chứng cứ!

Đồng thời ba cô gái bị bắt đi cũng không rõ lai lịch, nên chuyện này không theo quy trình thông thường mà anh ta đang bí mật điều tra mấy ngày nay!

Thêm nữa, ba cô gái đó cực kỳ có khả năng đều là người Uy Quốc!

Thanh Nguyệt Sa Chức vừa chết cũng mang nửa dòng máu Uy Quốc!

Ngọc Tình, tiếp theo ở trường em phải cẩn thận một chút!

Cô bạn mới quen chưa đầy hai năm Tiểu Tuyền Nguyệt Mỹ Tử cũng là người Uy Quốc!

Anh lo có kẻ chuyên nhắm vào phụ nữ Uy Quốc ở Cô Tô Thành, anh sợ chuyện này sẽ gây nguy hiểm cho em!

Anh không có ý phá hoại tình bạn giữa em và cô ấy, nhưng lúc này là thời điểm nhạy cảm, trước khi chuyện ở công viên Vẫn Tinh và vụ án mạng vừa rồi được điều tra rõ, em phải cẩn thận hành sự!

Cố gắng đừng đi quá gần Tiểu Tuyền Nguyệt Mỹ Tử!" Bộ Ngọc Tình nghe xong, thần tình không khỏi thẫn thờ, mơ hồ gật đầu.

Bố Phương tiếp tục dặn dò: "Còn nữa, chuyện này chỉ mình em biết là được, tuyệt đối không được nói cho Trương Mộng Kỳ và Thi Thu Vũ!

Càng không được để Tiểu Tuyền Nguyệt Mỹ Tử biết!" Bộ Ngọc Tình đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, đáp: "Được rồi, em biết rồi, em

đâu có ngốc!

Chuyện này em sẽ tạm thời giữ kín!" Sau khi dặn dò xong, Bố Phương rời khỏi Đại học Cô Tô.

Lúc này đã gần mười một giờ trưa, trước đó anh đã hẹn với Kiều Nạp vào lúc hai giờ chiều nay.

Ban đầu Bố Phương định đi sớm vài tiếng để xử lý việc ở Đại học Kinh Mậu, nhưng vì sự cố vừa rồi nên thời gian trở nên gấp gáp hơn nhiều.

Bố Phương vừa đi về phía bãi đỗ xe ngầm của trung tâm mua sắm tập đoàn Bố Thị, vừa nhắn tin cho ông nội.

Nội dung đơn giản là vừa có vụ án mạng ở Đại học Cô Tô, hy vọng ông nội sắp xếp thêm bảo vệ từ công ty gia đình để âm thầm bảo vệ Bộ Ngọc Tình.

Hôm nay là ngày thứ ba Đỗ Thiếu Phong nằm viện.

Chương 908

Kể từ khi bị gã thanh niên chưa rõ lai lịch đấm vỡ xương hàm trước cửa khách sạn Thái Hồ mấy ngày trước, giờ đây hắn chỉ có thể duy trì thể lực bằng thức ăn lỏng.

Thậm chí khi nói chuyện cũng lắp bắp, không rõ lời.

Điều này khiến Đỗ Thiếu Phong cực kỳ khó chịu, nhưng điều khiến hắn uất ức hơn là bác sĩ nói tình trạng này phải duy trì ít nhất ba mươi ngày, sau đó triệu chứng mới giảm nhẹ nhưng cần giữ tiếp bảy mươi ngày nữa mới khôi phục bình thường.

Cơn giận trong lòng Đỗ Thiếu Phong bùng lên như lửa đốt.

Đối với kẻ đã đánh bị thương và nhục mạ mình, ngay khi liên lạc được với người trong gia tộc, hắn đã yêu cầu bộ phận quan hệ công chúng đi điều tra ngay lập tức.

Thế nhưng, thông tin phản hồi từ gia tộc như một gáo nước lạnh dội thẳng xuống đầu hắn, khiến cơn giận chưa kịp phát ra đã tắt ngóm trong lòng.

Lúc đó, Đỗ Thiếu Phong run rẩy nhìn tờ giấy A4 trên tay.

Chữ trên đó không nhiều, hiển nhiên thông tin của đối phương được bảo vệ rất tốt, tập đoàn Phú Thông của hắn không tra ra được gì nhiều.

Nhưng đoạn đầu tiên đã khiến hắn kinh hoàng.

Trên đó viết: Bố Phương, trưởng tử đời mới của gia tộc Bố Thị, người kế thừa danh nghĩa tiếp theo của tập đoàn Long Tín.

Đỗ Thiếu Phong không khỏi hít một hơi lạnh, cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Bởi vì trước đó Bố Phương ít khi xuất hiện ở Cô Tô Thành.

Mặc dù sinh ra ở đây, nhưng gia tộc đứng sau anh là người đứng đầu trong tam đại gia tộc và doanh nghiệp gia đình tại Cô Tô Thành, danh tiếng vang xa khắp tỉnh Giang Nam.

Bố Phương trước đây thường xuyên di chuyển khắp cả nước do công việc của cha và việc học tập.

Anh thông thuộc nhiều thành phố lớn, nhưng đối với nơi sinh ra là Cô Tô Thành thì lại ít hoạt động, đôi khi còn phải nhờ người chỉ đường.

Tuy nhiên điều đó không ngăn cản danh tiếng của anh trong giới công tử ăn chơi ở Cô Tô Thành.

Dù sao, hai danh hiệu người kế thừa tập đoàn Long Tín và trưởng tử gia tộc Bố Thị cũng đủ để dọa người rồi.

So sánh ra, Đỗ Thiếu Phong chỉ là một con cháu chi nhánh trong gia tộc họ Đỗ, thứ tự kế thừa chỉ đứng hàng thứ năm.

Ở tập đoàn Phú Thông, hắn cũng chỉ giữ chức quản lý nhỏ, hoàn toàn không chạm tới quyền lực cấp cao.

Còn Bố Phương, tuổi còn trẻ mà đã nắm quyền trong tay, chuẩn bị tiếp quản cả tập đoàn Long Tín.

Đỗ Thiếu Phong hít một hơi lạnh sâu, lập tức từ bỏ ý định tìm gia tộc giúp đỡ để dạy dỗ gã thanh niên kia.

Hắn thừa hiểu nếu còn giữ ý định đó và hành động, thì gia tộc đứng sau cũng không bảo vệ nổi hắn.

Lúc này Đỗ Thiếu Phong vừa ăn xong chút thức ăn lỏng, do vô tình chạm vào vết thương nên hắn đau đến nhe răng trợn mắt, quay sang mắng nhiếc cô bảo mẫu trẻ đang chăm sóc một trận.

Sau đó hắn mệt mỏi nằm trên giường bệnh, nhìn trần nhà thầm thì: "Trước đây mình cũng gặp vài tên con cháu gia tộc Bố Thị ở Cô Tô Thành, bọn chúng đứa nào đứa nấy đều là lũ công tử bột!

Đánh người còn hung ác hơn Đỗ Thiếu Phong này gấp vạn lần!

Ở Cô Tô Thành, dân gian đồn đại về Tứ đại ác thiếu, mình cũng bị liệt vào đó nhưng cư nhiên chỉ đứng bét!

Trong ba đứa kia thì có hai đứa thuộc tập đoàn Long Tín, mà địa vị trong gia tộc Bố Thị rõ ràng không bằng Bố Phương kia!" Đang lẩm bẩm, mắt hắn bỗng sáng lên, ngồi bật dậy nghĩ thầm: "Mình nghe nói tên Bố Phương đó trong gia tộc Bố Thị, ở thế hệ trẻ rất thần bí, không được lòng mọi người, thậm chí có người còn đang tranh giành vị trí người kế thừa tập đoàn Long Tín với hắn!

Có lẽ mình có thể liên lạc với hai đại ác thiếu còn lại, biết đâu nhờ sức mạnh của bọn họ để hạ bệ Bố Phương, cho hắn một bài học nhớ đời!

Như vậy mình mới báo được thù lớn!

Nếu không, chừng nào tập đoàn Long Tín chưa đổ, mình vĩnh viễn không thể đụng đến hắn.

Chỉ có thể ra tay từ nội bộ gia tộc thôi!" Nghĩ đến cái 'ý tưởng thiên tài' này, Đỗ Thiếu Phong múa tay múa chân phấn khích trên giường bệnh, khiến cô bảo mẫu bên cạnh nhìn đến ngây người.

Sau đó hắn hừ lạnh một tiếng rồi đứng dậy.

Vết thương của hắn chủ yếu ở xương hàm, không ảnh hưởng đến đi lại.

Nằm viện hai ngày, chỗ hàm đã được bó bột, hắn vẫn có thể xuống giường đi đứng bình thường.

Chỉ vì vết thương cần bác sĩ kiểm tra và điều chỉnh thường xuyên nên chưa thể làm thủ tục xuất viện.

Nhưng điều đó không ngăn cản hắn tạm thời rời khỏi giường bệnh hay rời viện ra ngoài.

Đỗ Thiếu Phong đứng dậy hừ một tiếng, bảo cô bảo mẫu được điều từ tập đoàn Phú Thông tới: "Ở lại đây đợi bản thiếu gia về, đừng có chạy lung tung!" Nói xong hắn đi thẳng ra khỏi phòng bệnh.

Chương 909

Vừa bước ra ngoài, hai vệ sĩ riêng đứng đợi sẵn lập tức bám theo.

Đỗ Thiếu Phong dẫn hai vệ sĩ hùng hổ xông ra ngoài viện.

Tính cách hắn vốn hoang dã, hứng lên là đi chứ chẳng thèm chào hỏi phía bệnh viện lấy một câu.

Thậm chí mấy cái ống tiêm truyền thuốc chống nhiễm trùng trên người cũng bị hắn thô bạo rút ra khi rời giường.

Rất nhanh, Đỗ Thiếu Phong đã ra đến bãi đỗ xe phía trên bên phải bệnh viện, ngồi vào một chiếc xe bạc bản giới hạn.

Một vệ sĩ ngồi sát bên cạnh hắn, tên còn lại ngồi vào ghế lái.

Tên vệ sĩ kiêm tài xế quay đầu hỏi: "Đỗ thiếu, tiếp theo chúng ta đi đâu?

Về gia tộc họ Đỗ ạ?" Đỗ Thiếu Phong nghe xong lạnh lùng hừ một tiếng: "Không, đến Đại học Kinh Mậu Cô Tô!

Hai con khốn Tô Giai Ninh và Diêu Hi cùng thằng Bố Phương nhục mạ tao hôm trước ở khách sạn Thái Hồ, bản thiếu gia phải dạy dỗ chúng nó một trận ra trò!

Tao không tin nếu tao tìm mấy con bé hư hỏng ở Đại học Kinh Mậu ra tay gián tiếp, mà thằng Bố Phương của tập đoàn Bố Thị vốn chẳng thân thích gì với hai con đĩ đó lại có thể làm gì được tao!

Thật là quá đáng, nhất là con Tô Giai Ninh, bản thiếu gia mời nó vào khách sạn Thái Hồ bao nhiêu lần nó không chịu đi, kết quả vừa chia tay tao một ngày đã cùng con bạn Diêu Hi đi khách sạn với thằng Bố Phương vừa mới quen!

Đúng là nực cười, lại còn dám nhục mạ tao, bảo là chỉ vào ăn một bữa cơm!

Hai đại mỹ nữ đi cùng một thằng thanh niên hừng hực sức sống vào khách sạn mà chỉ để ăn trưa thôi sao?" Nói đoạn, mặt Đỗ Thiếu Phong lộ vẻ âm hiểm.

Tài xế lập tức khởi động xe, từ từ rời bãi đỗ rồi tăng tốc trên con đường huyết mạch bên ngoài bệnh viện.

Bệnh viện Trung tâm Cô Tô thực chất nằm ở vùng ngoại ô phía Đông hơi hẻo lánh, đường xá ít xe cộ hơn nội thành.

Mục đích là để bệnh nhân yên tĩnh điều trị, nhưng quan trọng nhất là giá đất vùng này rẻ hơn.

Đỗ Thiếu Phong ngồi ở ghế sau nhìn cảnh sắc ngoại ô qua cửa sổ, mắt hiện lên tia thâm độc.

Hồi trẻ hắn từng du học ở Uy Quốc theo diện trao đổi học sinh cấp ba, rồi tiêm nhiễm thói xấu của lũ công tử bột thuộc các tổ chức bên đó, tính tình cực kỳ nham hiểm, độc ác và thù dai.

Vì vậy lần này dù biết Bố Phương đã đánh mình vì hai đứa con gái kia, hắn vẫn quyết định ra tay báo thù Tô Giai Ninh và Diêu Hi.

Bố Phương sau khi rời Đại học Cô Tô đã lái xe qua ba con phố lớn để đến khu đại học phía Đông Nam Cô Tô.

Khu đại học này có tên gần giống với Đại học Cô Tô nhưng là hai địa điểm hoàn toàn khác nhau.

Đại học Cô Tô là học phủ hàng đầu An Lạc, còn khu đại học này là một vùng tổng hợp gồm nhiều trường đại học hạng hai hợp thành.

Ba con phố không quá dài, đi bộ mất khoảng mười lăm phút, nhưng từ khi vào khu đại học phải đi thêm gần mười cây số mới tìm

được Đại học Kinh Mậu.

Do đó Bố Phương đã lấy xe từ bãi đỗ ra.

Tiến vào khu đại học, phố xá bỗng chốc đông đúc hơn hẳn.

Nơi này tập trung rất nhiều người trẻ, kéo theo các dịch vụ ăn uống, tửu quán, khách sạn cực kỳ hưng thịnh.

Lúc này chưa đến trưa, nhiều sinh viên vẫn chưa tan tiết cuối nhưng phố phường đã tấp nập, chẳng kém gì mấy con phố đi bộ chính ở trung tâm.

Bố Phương đỗ xe vào một bãi đỗ có thu phí, chọn vị trí đắt nhất và nằm sâu bên trong.

Dù vậy, chiếc xe của anh vẫn thu hút sự chú ý của nhiều người, họ chỉ trỏ bàn tán, không ít ánh mắt đổ dồn vào Bố Phương.

Chiếc xe thể thao bản giới hạn quá nổi bật, cộng thêm vẻ ngoài tuấn lãng và khí chất phi phàm như rồng trong biển người của Bố Phương đã khiến không ít kẻ thầm ngưỡng mộ, ghen tị.

Bố Phương không để tâm đến những ánh mắt đó.

Sau khi đỗ xe, anh nhanh chóng rời bãi đỗ.

Dù sao xe đỗ ở vị trí chuyên biệt có người trông coi nên không lo bị ai phá hoại.

Rời bãi đỗ, Bố Phương mau chóng tìm thấy Đại học Kinh Mậu Cô Tô.

So với Đại học Cô Tô, quy mô ở đây nhỏ hơn nhiều, tổng số sinh viên chỉ khoảng ba ngàn người.

Vì thế việc tìm hai cô gái không hề khó khăn.

Mặc dù Bố Phương không có phương thức liên lạc của Tô Giai

Ninh và Diêu Hi, nhưng anh biết hai người họ là hoa khôi của khoa Ngoại thương.

Chương 910

Tại đây, Bố Phương nhìn bản đồ toàn cảnh của trường, ghi nhớ vị trí tòa nhà giảng đường khoa Ngoại thương rồi đi thẳng tới đó.

Hiện tại là mười một giờ trưa, gần như sắp kết thúc tiết học cuối buổi sáng.

Đồng thời, thư viện khu đại học nơi anh hẹn với Kiều Nạp cũng nằm ngay gần Đại học Kinh Mậu, chỉ mất mười phút đi bộ.

Chỉ cần không có sự cố gì phát sinh, Bố Phương sẽ tìm được hai cô gái kia để tìm hiểu tình hình, sau đó liên lạc với gia tộc xem thông tin về tên Đỗ Thiếu Phong của nhà họ Đỗ.

Nếu mọi chuyện suôn sẻ, anh sẽ kịp giờ hẹn lúc hai giờ chiều với Kiều Nạp.

Đúng lúc này, điện thoại của Bố Phương bỗng rung lên.

Anh lấy ra xem, thanh thông báo dày đặc tin nhắn từ phần mềm chat, tất cả đều là thông báo từ nhóm chat mới lập tên là 'Giang Nam Nhất Hào'.

Ngay sau đó là một cuộc gọi đến.

Nhìn số điện thoại có vẻ là số nội bộ của tập đoàn Long Tín.

Bố Phương hơi thắc mắc, lập tức bắt máy.

Đầu dây bên kia là một giọng nói trầm hùng, cung kính hỏi: “Xin chào!

Cho hỏi đây có phải thiếu gia Bố Phương không ạ?” Bố Phương gật đầu đáp: “Ừ, tôi đây!” Đầu dây bên kia tiếp tục: “Sáng hôm qua Chủ tịch hội đồng quản trị có ủy thác cho tôi thu thập một số dược

liệu trung dược quý hiếm.

Tôi rất coi trọng việc này nên đã bắt tay thực hiện ngay và thức trắng đêm để làm.

May mắn là năm nay trữ lượng dược liệu ở khu vực Cô Tô và vùng phía Nam rất phong phú, nên đến giờ đã thu thập đủ và được chỉnh lý xong rồi ạ!" Bố Phương hơi ngẩn người, anh mới chỉ nói với ông nội về việc thu thập dược liệu sáng hôm qua, vậy mà người tín cẩn của ông hành sự hiệu suất nhanh thật.

Chỉ sau một ngày một đêm, mấy loại dược liệu thu thập qua kênh của tập đoàn đã đủ cả.

Sau khi suy nghĩ, Bố Phương phản hồi: "Được, tốt lắm!

Phiền anh mang số dược liệu đó đến biệt thự trang viên của gia tộc, gửi chỗ tôi ở để nữ hầu ký nhận, hoặc gửi chỗ lão Trương hộ viện cũng được!

Tuyệt đối đừng để ở chỗ bảo vệ, đồ để đó không an toàn!" Sau khi dặn dò thêm vài câu về dược liệu, anh cúp máy.

Bố Phương kiểm tra các tin nhắn chưa đọc trong nhóm 'Giang Nam Nhất Hào'.

Đa số là thông báo mới của nhóm do chủ nhóm và quản trị viên đăng tải.

Anh xem nội dung trên màn hình rồi nhíu mày.

Trước đó, chủ nhóm là Tống Trường Thanh của Thái Hòa Môn đã cập nhật thông báo, tuyên bố Trà hội Thái Hòa Môn dự kiến tổ chức ở Kim Lăng sau hai ngày nữa đã bị hủy bỏ vì lý do đặc biệt.

Đồng thời Tống Trường Thanh nhắc nhở các thành viên rằng khu vực phía Tây Nam An Lạc gần đây xuất hiện một số tà tu cổ đại đang

hoạt động tại vùng Giang Nam, hy vọng mọi người chú ý an toàn.

Xem xong tin này, mắt Bố Phương lóe lên một tia sáng.

Anh trầm ngâm suy nghĩ: "Trà hội Kim Lăng bị hủy rồi sao?

Cũng tốt, phần lớn dược liệu mình đã nhờ kênh của gia tộc và tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ của Ti Minh Nguyệt lo liệu rồi!

Còn về tà tu cổ đại ở phía Tây Nam?

Phải chăng là những kẻ tu luyện tà công như Trần Tiếu Trúc?

Chẳng lẽ đúng như mình nghĩ, tà tu ở Cô Tô Thành hay vùng Giang Nam không chỉ có mỗi mình Trần Tiếu Trúc?

Nếu vậy, việc hủy Trà hội Kim Lăng có lẽ là vì nguyên nhân này!

Đám tà tu Tây Nam có vẻ rất nguy hiểm, khiến một kẻ tự xưng là chưởng môn Thái Hòa Môn như Tống Trường Thanh cũng phải kiêng dè như vậy!

Nếu chúng đang hoạt động ở Cô Tô hay phía Nam Giang Nam, thì viên Địa Sát Bảo Châu trên người mình chắc chắn sẽ không chỉ bị mình Trần Tiếu Trúc cảm nhận được!

Phải tranh thủ thời gian luyện hóa viên bảo châu này, tránh đêm dài lắm mộng!

Đợi mình luyện hóa hết năng lượng bên trong, đám tà tu đó sẽ không dám làm loạn ở Cô Tô này nữa!" Bố Phương lẩm bẩm xong định cất điện thoại để tiếp tục tìm Tô Giai Ninh và Diêu Hi, rồi đợi gặp lão bạn học Kiều Nạp bàn về lịch sử cổ đại An Lạc và hệ thống dị năng châu Âu, sau đó sẽ gọi cho Ti Minh Nguyệt hỏi xem dược liệu bên tập đoàn Viễn Dương thế nào.

Đúng lúc này, một dòng tin nhắn mới hiện lên thu hút sự chú ý của anh.

Tin nhắn do một thành viên có hình đại diện là con khỉ vàng đăng: "Hoắc Thanh của Hình Ý Môn tỉnh Tiền Đường hôm nay đã đến bộ võ đạo Đại học Kinh Mậu Cô Tô để phỏng vấn vị trí giáo quan cổ võ, dạy sinh viên học ngoại môn công phu của võ đạo An Lạc để rèn luyện thân thể!" Bố Phương nhìn vào đó, ánh mắt ngưng đọng.

Chẳng phải nơi hắn sắp đến, nơi hắn định lưu lại khá lâu, chính là Đại học Kinh Mậu sao?

Chương 911

Sau đó, Bố Phương tiếp tục đọc xuống, chỉ thấy tin nhắn kia viết tiếp: "Trong nhóm, có ai đang sinh sống ở khu vực Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành không?

Vị Hoắc Thanh của Hình Ý Môn hình như bị lạc đường rồi, trước đây vẫn luôn bế quan khổ tu trong thâm sơn của tông môn, không rành lắm về các sản phẩm công nghệ của thế kỷ mới!" "Đến cả việc dùng điện thoại xem bản đồ cũng không hiểu!

Thế nên bây giờ, hình như anh ấy đang mắc kẹt ở cổng Đại học Kinh Mậu, lạc đường rồi!" "Hy vọng ai biết đường đi nội bộ Đại học Kinh Mậu, hoặc ai sống ở Cô Tô Thành, quen thuộc khu vực đó, có thể giúp chỉ đường, hoặc dẫn đi một đoạn!" Bố Phương đọc xong, rồi đợi thêm đúng hai mươi giây nữa, nhưng trong nhóm không có thêm bất kỳ tin nhắn trả lời nào.

Có vẻ như ở khu vực Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành không có thành viên nào của nhóm chat Giang Nam Nhất Hào hoạt động.

Vị đệ tử Hình Ý Môn tên Hoắc Thanh kia, có lẽ không ở trong nhóm chat Giang Nam Nhất Hào, nếu không thì đã chẳng cần người khác giúp gửi tin nhắn hỏi thăm.

Bố Phương cất điện thoại.

Ngay lập tức, Bố Phương quay đầu lại, đi về phía cổng lớn Đại học Kinh Mậu.

Tiện thể giúp một võ giả tu hành xa lạ chỉ đường cũng không phải chuyện xấu, ngược lại có thể thu hoạch được chút nhân tình, đồng thời giúp Bố Phương hiểu rõ hơn về cục diện võ đạo hiện tại ở An Lạc.

Hơn nữa, cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Cổng trường Đại học Kinh Mậu có hai cổng chính: cổng Tây và cổng Nam.

Các phía Đông và Bắc còn lại thì thông với mấy trường đại học khác, sử dụng chung khu vực công cộng và không thể xem là khu vực trung tâm của Đại học Kinh Mậu, vì vậy cũng không thể quy cổng chắn ở đó cho trường này.

Bố Phương trực tiếp xác định rằng Hoắc Thanh của Hình Ý Môn hẳn là đang kẹt ở cổng Tây, cũng là cổng mà Bố Phương đã vào.

Bởi vì cổng Nam của Đại học Kinh Mậu có quy mô nhỏ hơn, đường xá khá hẹp.

Mặc dù vị trí địa lý đó khá hẻo lánh, khả năng an toàn có thể cao hơn một chút, nhưng chính vì hơi hẻo lánh nên bản đồ và chỉ dẫn ở đó lại đầy đủ hơn so với cổng Tây.

Cổng Tây của Đại học Kinh Mậu, vì sau khi vào cổng có quá nhiều lối rẽ, nên người ngoài rất dễ bị lạc ở đó.

Theo Bố Phương, vị đệ tử Hình Ý Môn tên Hoắc Thanh kia, vì đã sống lâu trong núi sâu, nên khi tiếp xúc với người khác chắc hẳn sẽ khá rụt rè.

Như vậy, việc hỏi đường đối với hắn cũng sẽ là một việc khá phiền phức.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Bố Phương vừa đến cổng Tây Đại học Kinh Mậu, đã thấy một nam thanh niên mang theo một bọc chăn, ăn mặc rất quê mùa, đang vô cùng rụt rè hỏi đường mấy học sinh đi ngang qua.

Người thanh niên đó còn trẻ, chắc chưa quá hai mươi mốt tuổi,

cũng lớn hơn Bố Phương một chút.

Bố Phương liếc mắt đã nhận ra, đối phương sở hữu sức mạnh võ đạo Nội kình đỉnh phong, còn mạnh hơn cả Thi Thu Vũ bên cạnh em gái hắn một bậc.

Hiển nhiên, chắc chắn xuất thân từ một môn phái võ đạo không hiển lộ trên thế gian như Hình Ý Môn.

Người thanh niên này hỏi đường không thuận lợi, một phần vì trang phục quê mùa, tiếng phổ thông không chuẩn, thêm vào đó, khi giao tiếp lại trực tiếp để lộ chỉ số EQ thấp trên mặt.

Bởi vậy, người thanh niên hỏi mãi, mà không một học sinh nào đi đường sẵn lòng kiên nhẫn dẫn đường.

Thỉnh thoảng có một hai học sinh trẻ tuổi định chỉ đường, nhưng sau khi giải thích một hồi, thấy đối phương vẫn không hiểu, liền bỏ cuộc.

Bố Phương nhìn người này, trong lòng thầm cười.

Ngay sau đó, hắn tiến lên, đứng cách người thanh niên đó hai mét.

Người thanh niên kia cũng nhận ra sự có mặt của Bố Phương.

Hắn quay người, nhìn về phía Bố Phương, ánh mắt mang theo một tia cảnh giác.

Bố Phương thì chủ động vươn tay ra, rồi nói: "Hình Ý Môn, Hoắc Thanh?" Đối phương nghe Bố Phương nói xong, tia cảnh giác trong mắt lập tức giãn ra.

Hoắc Thanh gật đầu, rồi đưa tay bắt tay Bố Phương, và nói: "Tôi tên Hoắc Thanh, lần đầu tiên ra khỏi vùng núi phía Tây, không quen lắm với quy tắc bên ngoài!

Ngại quá, bây giờ tôi mới vừa hiểu ra bắt tay là gì!" Bố Phương

gật đầu, tiếp tục nói: "Ừm, tôi tên Bố Phương, người bản địa Cô Tô Thành!

Có thể coi là một võ giả!" "Tôi vừa thấy trong nhóm chat có người nói anh bị lạc ở gần đây, nên đặc biệt đến giúp chỉ đường!" Bố Phương nói xong, buông tay ra.

Hoắc Thanh lập tức ngớ người, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười nói: "Ừm, vâng, vậy thì thật cảm ơn anh!

Ở đây nhiều người quá, tôi nghe họ nói, mà chẳng hiểu gì cả!" "Tôi biết võ đạo bộ ở nhà thi đấu Đại học Kinh Mậu ở đâu, sau đó mọi người nhìn tôi, đều trợn mắt, rồi không thèm để ý đến tôi!

Hoặc là nói với tôi hai câu, toàn những lời tôi không hiểu, rồi trực tiếp rời đi!" Bố Phương nghe xong mỉm cười.

Đúng lúc đó, khi Bố Phương chuẩn bị dẫn Hoắc Thanh, trực tiếp đi tìm võ đạo bộ ở nhà thi đấu Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành.

Chương 912

Ánh mắt Bố Phương lướt qua, tinh nhạy chú ý đến một chiếc xe sedan màu bạc gần đó, đang trực tiếp lái vào Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành.

Trong ghế lái phía sau của chiếc xe đó, chính là Đỗ Thiếu Phong – kẻ mà Bố Phương đã đánh gãy xương hàm trước đó.

Có lẽ tầm nhìn của Đỗ Thiếu Phong bị Hoắc Thanh bên cạnh Bố Phương che khuất, bởi vì tấm chăn lớn mà Hoắc Thanh mang trên lưng quả thực rất cồng kềnh, đến mức khi Bố Phương phát hiện Đỗ Thiếu Phong thì đối phương lại hoàn toàn không hề hay biết về sự tồn tại của Bố Phương.

Trong lòng Bố Phương lập tức trở nên lạnh nhạt.

Hắn trấn tĩnh lại, nghĩ: "Quả nhiên là vậy, Đỗ Thiếu Phong kia, trên người có vết thương, lại cố tình chạy đến Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành, xem ra hắn đúng là to gan, dám tìm Tô Giai Ninh và Diêu Hi gây phiền phức!

Cũng tốt, thời gian của mình lại thật khéo!" Đúng lúc đó, ánh mắt Bố Phương lại chú ý đến hai cô gái ở một ngã rẽ khác cách đó vài trăm mét.

Hắn sững sờ, trong lòng thì thầm nghi hoặc: "Thật trùng hợp, vừa mới gặp Đỗ Thiếu Phong, bây giờ lại gặp Diêu Hi và Tô Giai Ninh!" Không sai, hai cô gái đang đi từ một ngã rẽ khác đến, chính là hai nữ thần khoa Ngoại thương của Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành, Tô Giai Ninh và Diêu Hi.

Hai người họ cũng vừa vặn giao nhau với tuyến đường của Đỗ Thiếu Phong, đến mức cả hai bên đều không phát hiện ra đối phương.

Không lâu sau khi Bố Phương phát hiện ra Tô Giai Ninh và Diêu Hi, hai cô gái này hiển nhiên cũng đều chú ý đến sự có mặt của Bố Phương.

Trên mặt Diêu Hi lập tức hiện lên vẻ hưng phấn.

Còn Tô Giai Ninh thì xen lẫn ưu sầu và vui mừng, vui vì hôm nay lại gặp Bố Phương, Diêu Hi và Hoắc Thanh ở cổng trường đại học, sầu vì, không lâu trước đó vì giận dỗi nên cố ý trêu chọc đối phương, để lại ấn tượng không tốt.

Diêu Hi bên cạnh Tô Giai Ninh thì không nghĩ nhiều như Tô Giai Ninh.

Cô nhẹ nhàng kéo tay Tô Giai Ninh, một đường chạy bước nhỏ về phía Bố Phương.

Hoắc Thanh của Hình Ý Môn bỗng nhiên cảm thấy một trận hương gió phảng phất, không khỏi quay đầu lại, lập tức thấy Tô Giai Ninh và Diêu Hi hai người, ngay sau đó, gương mặt hắn lập tức đỏ bừng.

Tô Giai Ninh và Diêu Hi ban đầu không hề chú ý đến Hoắc Thanh.

Diêu Hi đứng trước mặt Bố Phương, sau đó, cô bé hỏi trước: "À ừm, anh trai à, trước đó anh đã mời hai tụi em ăn một bữa trưa ở khách sạn Thái Hồ, còn đưa tụi em về nữa!

Lúc đó tụi em chưa kịp xin lỗi, cũng như cảm ơn anh, trong lòng vẫn luôn cảm thấy rất áy náy!" "Nhưng không ngờ, hôm nay em lại gặp anh ở đây lần nữa!" Diêu Hi nói xong, dùng một nụ cười mà cô tự cho là rất xinh đẹp, mỉm cười với Bố Phương một lúc, rồi tiếp tục: "Chưa hỏi tên anh là gì ạ!" "Rồi anh lại xuất hiện ở Đại học Kinh Mậu, trước đây anh từng học ở đây, hay học ở khu vực lân cận ạ?

Hay anh đang tìm người ạ?" Tô Giai Ninh cũng đứng bên cạnh,

mang theo chút phấn khích nhỏ, nhìn Bố Phương.

Kể từ hôm trước, khi Bố Phương dẫn hai người ăn một bữa ở tầng cao nhất khách sạn Thái Hồ, trái tim của hai nữ thần khoa Ngoại thương của Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành đã hoàn toàn bị Bố Phương chinh phục.

Dung mạo tuấn tú, khí chất siêu phàm, thêm vào đó là tài lực giàu có, có thể tiêu tốn hàng vạn thậm chí hàng chục vạn tệ cho một bữa ăn, lại còn lái một chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn chưa từng thấy.

Tất cả những điều đó đều khiến Bố Phương tỏa ra sức hút không gì sánh bằng.

Kể từ ngày hôm đó, Diêu Hi và Tô Giai Ninh đã có một phỏng đoán mơ hồ về thân phận của Bố Phương, chỉ là không hoàn toàn xác định.

Họ đều cho rằng Bố Phương hẳn là công tử của một thế gia hàng đầu nào đó ở Cô Tô Thành, hoặc là con trai của một doanh nghiệp quyền lực ở Cô Tô Thành, nhưng lại không thể xác nhận rốt cuộc Bố Phương xuất thân từ đâu.

Hơn nữa, việc có thể đánh gãy xương hàm thiếu chủ Đỗ thị gia tộc ở Cô Tô Thành, mà không màng hậu quả, không lo lắng bị trả thù, thì năng lực và thủ đoạn của hắn tuyệt đối không phải là điều mà một gia đình bình thường có thể bồi dưỡng ra được.

Họ nhất trí suy đoán rằng Bố Phương có thể là thành viên của ba đại gia tộc ở Cô Tô Thành, Bố thị gia tộc, Đỗ thị gia tộc, hoặc Mạnh thị gia tộc khác, hoặc là công tử của một đại gia tộc cấp cao hơn ở tỉnh Giang Nam, ngẫu nhiên đang du ngoạn ở khu vực Cô Tô Thành.

Bố Phương nhìn Tô Giai Ninh và Diêu Hi, gật đầu.

Rồi hắn nói: "Tôi tên Bố Phương, nghe họ của tôi, chắc các cô cũng có thể xác định được xuất thân của tôi rồi!

Sau đó, tôi không học ở trường đại học này, cũng chưa từng học ở đây, tôi đến đây để hỏi xem mấy ngày nay Đỗ Thiếu Phong có tìm các cô gây phiền phức không!" "Đương nhiên, đó chỉ là tiện thể thôi, tôi và một người bạn hẹn gặp ở gần đây, tôi nghĩ mình có đủ thời gian dự phòng để dùng, để tìm cách giải quyết gọn gàng chuyện của Đỗ Thiếu Phong!" Bố Phương nói xong, tiếp đó nhìn sang Hoắc Thanh, đệ tử Hình Ý Môn bên cạnh, và giới thiệu với Tô Giai Ninh và Diêu Hi: "Đây là Hoắc Thanh của Hình Ý Môn!

Anh ấy đến phỏng vấn làm võ quan cổ võ cho võ đạo bộ của nhà thi đấu Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành, sau này có thể sẽ dạy các khóa võ đạo ngoại môn cổ võ trong Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành!" "Nhưng bây giờ anh ấy có vẻ hơi lạc đường, tôi định giúp đưa anh ấy đến võ đạo bộ của nhà thi đấu!" Tô Giai Ninh và Diêu Hi rất nhiệt tình với Bố Phương.

Mặc dù Hoắc Thanh bên cạnh ăn mặc có vẻ quê mùa, không được lòng người, nhưng vì Bố Phương, hai cô cũng chủ động đề nghị giúp dẫn đường.

Diêu Hi mỉm cười nói: "Vâng vâng, vậy để em dẫn anh ấy đi nhé!

Bây giờ chưa phải giờ ăn, võ đạo bộ của nhà thi đấu chắc hẳn đang có người trực ban, lát nữa đến giờ ăn có khi lại phải đi về không đó!" Bố Phương gật đầu, Hoắc Thanh bên cạnh thì vội vàng cảm ơn.

Sau đó Bố Phương tiếp tục hỏi: "Gần đây hai cô có thấy Đỗ Thiếu Phong không?

Kẻ hôm đó gây sự ở lối vào khách sạn Thái Hồ ấy?" Diêu Hi và Tô Giai Ninh lắc đầu.

Bố Phương ngẩn người, rồi nói: "Ừm!

Vậy thì tốt!" Cùng lúc đó, Bố Phương thầm nghĩ trong lòng: "Vừa nãy mình rõ ràng thấy Đỗ Thiếu Phong ngồi xe vào Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành, trên người hắn còn có vết thương, tuyệt đối sẽ không vô cớ chạy đến Đại học Kinh Mậu!

Như vậy, Đỗ Thiếu Phong kia cũng có ý định tạm thời, vừa rồi, muốn tìm Tô Giai Ninh và Diêu Hi gây phiền phức!" "Nếu đã vậy, không bằng mình cứ tách ra khỏi Diêu Hi và Tô Giai Ninh trước, âm thầm quan sát, một lát sau, đợi Đỗ Thiếu Phong xuất hiện trở lại và muốn gây rối thì mình sẽ ra tay!" Bố Phương nghĩ đến đây, liền nói với Diêu Hi và Tô Giai Ninh: "Ừm, vậy phiền hai cô đưa vị huynh đệ này đến nhà thi đấu trước nhé, tôi có một chút việc chưa làm xong, tạm thời chúng ta tách ra, lát nữa tôi sẽ đến nhà thi đấu xem sao, tiện thể mời nước hai cô!" Diêu Hi và Tô Giai Ninh nghe Bố Phương muốn rời đi, ban đầu có chút thất vọng.

Chương 913

Nhưng khi nghe Bố Phương sẽ quay lại, liền lập tức vui vẻ ra mặt.

Ngay sau đó, Diêu Hi xung phong, nhanh chóng đồng ý.

Không lâu sau, Hoắc Thanh theo Diêu Hi và Tô Giai Ninh, cùng nhau đi về phía nhà thi đấu Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành.

Bố Phương thì đi theo xa phía sau đoàn người, đồng thời âm thầm chú ý chặt chẽ tình hình xung quanh.

Theo phán đoán của Bố Phương, Đỗ Thiếu Phong lúc này đang bị thương, nếu muốn nhân cơ hội trả thù Tô Giai Ninh và Diêu Hi, tuyệt đối sẽ không tự mình ra tay, có thể sẽ mượn tay người khác, còn hắn thì sẽ ẩn mình theo dõi.

Vì vậy, Bố Phương cẩn thận chú ý bốn phía, tìm kiếm mọi khả năng Đỗ Thiếu Phong có thể ra tay.

Cứ như vậy, năm phút trôi qua.

Cách nhà thi đấu Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành chỉ còn chưa đầy năm phút đi bộ.

Bố Phương bỗng nhiên dừng bước, sau đó lợi dụng một cái cây gần đó, che giấu thân hình mình.

Bố Phương vừa giấu mình xong, một chiếc xe thể thao màu bạc liền phóng tới từ con đường vừa nãy.

Hắn từ phía sau gốc cây hiện thân, nhìn chiếc xe thể thao màu bạc đang chạy về phía trước, trong mắt hiện lên một vẻ lạnh lẽo.

Trong chiếc xe thể thao kia, chính là Đỗ Thiếu Phong!

Không giống như lần trước, lần này trong chiếc ô tô đó có thêm hai người.

Hai người đó đều là thanh niên, nhìn có vẻ là sinh viên trong khu đại học.

Một người thanh niên thân hình cao lớn cường tráng, nhìn có vẻ là một luyện gia tử.

Người còn lại thì bề ngoài khí chất ổn trọng thành thục, dường như có gia giáo nghiêm khắc, giàu tu dưỡng, nhưng trong ánh mắt lại thực tế chứa đựng sự độc ác.

Nhìn bóng lưng của chiếc xe thể thao đó, khóe miệng Bố Phương cong lên một nụ cười lạnh lùng.

Đối với loại người như Đỗ Thiếu Phong, dám bất chấp sự tồn tại của hắn, ra tay tàn nhẫn với những người có chút liên quan đến hắn, nhân cơ hội trả thù, hắn nhất định sẽ khiến đối phương phải nếm trải chút khổ sở cho ra trò.

Diêu Hi và Tô Giai Ninh, dẫn Hoắc Thanh, đi trên đường đến nhà thi đấu Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành.

Dọc đường, hai người Diêu Hi và Tô Giai Ninh rảnh rỗi không có việc gì làm, thỉnh thoảng hỏi Hoắc Thanh về kinh nghiệm sống, lịch sử xuất thân của hắn.

Hoắc Thanh thì mặt mày rụt rè, khi nói chuyện thì ấp a ấp úng, mấy câu nói đều không rời khỏi chốn núi sâu.

Điều này không khỏi khiến Tô Giai Ninh và Diêu Hi cảm thấy rất mất hứng.

Ban đầu họ tưởng rằng Hoắc Thanh này có lẽ đã có giao tình từ lâu với Bố Phương.

Nhưng cứ như vậy, họ mới chợt tỉnh ra, hóa ra đối phương cũng giống họ, đều là người quen sơ với Bố Phương.

Thời gian dần vào hạ, mặt trời trên đỉnh đầu càng lúc càng gay gắt.

Tô Giai Ninh đi một lúc, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Người thanh niên kia lại tên Bố Phương!

Tôi nghe nói, ở Cô Tô Thành có ba đại gia tộc hàng đầu, là những người thực sự nắm quyền ba tập đoàn đa ngành khổng lồ của địa phương!" "Trong đó, Đỗ Thiếu Phong kia chính là xuất thân từ gia tộc quản lý tập đoàn Phú Thông." "Ngoài ra, trong phạm vi Cô Tô Thành còn có hai đại tập đoàn khác, cùng với gia tộc hùng mạnh đứng sau.

Lần lượt là tập đoàn Hưng Hoa, đứng sau là Mạnh thị gia tộc, và tập đoàn Long Tín, đứng sau là Bố thị gia tộc!" "Trong ba đại tập đoàn, lại lấy tập đoàn Long Tín là lớn mạnh nhất, lẽ đương nhiên, Bố thị gia tộc đứng sau đó cũng là gia tộc mạnh nhất trong phạm vi Cô Tô Thành!" "Người thanh niên kia đã tên là Bố Phương, có thể lái chiếc xe thể thao cao cấp như vậy, lại còn dùng bữa ở tầng cao nhất khách sạn Thái Hồ, nhất định là xuất thân từ Bố thị gia tộc kia!" "Thảo nào hôm đó, sau khi biết bối cảnh của Đỗ Thiếu Phong, hắn lại dám ở lối vào khách sạn Thái Hồ, công khai đánh gãy xương hàm của hắn!" Trong lòng Tô Giai Ninh không ngừng suy nghĩ, đồng thời đối với Bố Phương, cô nảy sinh một vài tâm tư khác lạ.

Cô và Diêu Hi đều là những nữ thần khá nổi tiếng của khoa Ngoại thương ở Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành, tự nhận mình cũng có vài phần nhan sắc.

Nếu cố gắng kinh doanh, và tận dụng tốt chút quan hệ mờ nhạt giữa cô và Bố Phương hiện tại, biết đâu sau khi tốt nghiệp đại học, cô có thể trực tiếp vào làm việc trong tập đoàn Long Tín, hoặc thậm chí, tiến thêm một bước nữa, gia nhập Bố thị gia tộc trở thành thiếu phu

nhân hào môn cũng không phải là không thể.

Tô Giai Ninh trong lòng không khỏi nắm chặt bàn tay nhỏ bé.

Cùng lúc đó, trong mắt cô, mang theo một chút cảnh giác và đố kỵ khó nhận ra, nhìn sang Diêu Hi bên cạnh.

Diêu Hi tuy trên danh nghĩa là bạn thân của Tô Giai Ninh, nhưng Diêu Hi và cô bé cùng lúc quen Bố Phương, nhan sắc và cách ăn nói của Diêu Hi rõ ràng ưu tú hơn cô ba phần.

Nếu Diêu Hi cạnh tranh với cô, Tô Giai Ninh chắc chắn sẽ chịu không ít thiệt thòi.

Cùng lúc đó, Diêu Hi cũng lén lút quay đầu nhìn Tô Giai Ninh.

Diêu Hi mỉm cười, nhưng sâu trong ánh mắt, cũng hiện lên một vài lo lắng sâu sắc.

Hai người bề ngoài vẫn là bạn thân rất tốt, mối quan hệ này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ luôn được duy trì.

Chương 914

Nếu không cùng lúc nhắm vào Bố Phương.

Nhưng, Diêu Hi và Tô Giai Ninh hai người tuyệt nhiên không hề biết, trong mắt Bố Phương, vẻ đẹp mà họ tự cho là siêu quần bạt tụy cũng chẳng là gì đặc biệt.

Cái gọi là sức hấp dẫn, chỉ là lời nói suông.

Bố Phương căn bản không có chút hứng thú nào để tán dương tình bạn giữa các cô bạn thân, cũng không có chút hứng thú nào đối với họ.

Thậm chí trong biệt thự gia tộc của Bố Phương, những người bảo mẫu, nữ hầu chăm sóc hai chị em Bố Ngọc Tình, dung mạo và khí chất của họ đều hấp dẫn hơn hoặc đặc sắc hơn Tô Giai Ninh và Diêu Hi.

Còn về Ti Minh Nguyệt, người bị ý chí của luyện khí sĩ cổ đại khống chế, vẻ đẹp của cô có thể nói là quốc sắc thiên hương.

Nếu Bố Phương chấm điểm, cô có thể đạt chín điểm rưỡi.

Nhan sắc của cô đủ để sánh với rất nhiều Cửu Thiên Tiên Nữ mà Bố Phương từng gặp ở Bát Phương Thiên Giới kiếp trước.

Trong số các nữ hầu trẻ trong biệt thự gia tộc của Bố Phương, có vài người dung mạo bình thường cũng có thể đạt tám điểm rưỡi.

Em gái Bố Ngọc Tình của Bố Phương thì có thể đạt chín điểm.

Còn về Diêu Hi và Tô Giai Ninh, trong mắt Bố Phương, họ chỉ có thể đạt bảy điểm chín là cùng.

Tám điểm mới có thể lọt vào tầm mắt của Bố Phương.

Hơn nữa, Ti Minh Nguyệt xinh đẹp và khí chất như vậy, lại là đại

tiểu thư của tập đoàn Thương Mại Viễn Dương Tề Lỗ tỉnh Thanh Châu, gia tộc đứng sau cô, tài sản không chỉ hàng ngàn tỷ, quy mô còn lớn mạnh gấp ba lần tập đoàn Long Tín do ông nội Bố Phương nắm giữ.

Một mỹ nhân như vậy, giờ đây vì muốn mời Bố Phương hộ đạo, lời lẽ giữa họ ẩn chứa ý muốn gắn bó trọn đời với Bố Phương.

Nhưng Bố Phương lại không hề động lòng.

Thậm chí vì một vài chuyện, trong lòng hắn còn có chút đề phòng Ti Minh Nguyệt đó.

Bố Phương nhìn chiếc xe thể thao màu bạc đó chạy qua trước mặt, tĩnh lặng nhìn một lúc, tính toán thời gian.

Ngay sau đó, hắn lập tức đuổi theo.

Hai chân, chỉ dựa vào đi bộ mà không dùng bất kỳ đạo pháp thần thông nào, tự nhiên không thể so với ô tô.

Nhưng Bố Phương tạm thời không vội, hắn muốn kiểm soát thời gian cho thật vừa vặn.

Theo Bố Phương, Đỗ Thiếu Phong sau khi vừa vào Đại học Kinh Mậu, đã nhanh chóng tìm hai tên du côn gần đó, và hỏi thăm đại khái vị trí của Tô Giai Ninh và Diêu Hi.

Sau đó, hắn lập tức vội vã đuổi theo.

Thực ra làm những việc này không khó, Tô Giai Ninh và Diêu Hi, tuy không lọt vào mắt xanh của Bố Phương, nhưng trong Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành, dù sao cũng là nữ thần khoa Ngoại thương, nhất cử nhất động đều khá thu hút sự chú ý của mọi người.

Hơn nữa hai người họ luôn đi đôi với nhau, nên rất dễ gây chú ý.

Vì vậy, việc hỏi thăm hành tung của họ không khó.

Bố Phương vừa đi về phía nhà thi đấu, vừa thầm nhủ trong lòng: "Bên cạnh Tô Giai Ninh và Diêu Hi có Hoắc Thanh của Hình Ý Môn!

Vừa nãy tôi ở trong nhóm chat Giang Nam Nhất Hào, thấy có người nhờ thành viên gần đó chỉ đường cho đối phương, ngoài ra, tôi không biết nhiều thông tin về hắn!" "Chỉ có thể thấy hắn là một võ giả Nội kình đỉnh phong, thực lực mạnh hơn Thi Thu Vũ – bạn thân của Bố Ngọc Tình – một bậc, đại khái ngang với Trương lão phụng thời trẻ!" "Nhưng kể từ khi thức tỉnh ký ức, trong thế giới này, ngoài Trần Tiếu Trúc ra, tôi chưa từng thấy bất kỳ cường giả võ đạo nào khác thi triển quyền cước!" "Nếu đã vậy, không bằng nhân cơ hội này xem thủ đoạn chiến đấu thực tế của Hoắc Thanh kia, xem một cường giả võ đạo Nội kình bình thường sẽ ứng phó với kẻ địch như thế nào!

Cũng tốt để mình hiểu thêm về võ đạo." Bố Phương thầm nhủ xong, lấy điện thoại ra, lại kiểm tra nhóm chat Giang Nam Nhất Hào trong ứng dụng chat.

Quả nhiên cho đến hiện tại, kể từ khi thành viên có avatar "Kim Tứ Hầu" đăng tin nhắn đó, vẫn không có ai tham gia trả lời.

Xem ra, mọi người trong nhóm đều bận, hoặc thực sự không mấy hứng thú với chuyện này.

Vì vậy, Bố Phương cất điện thoại, tiếp tục đi tới.

Thời gian của hắn không dư dả.

Hắn cần nhanh chóng giải quyết xong chuyện bên này, cho Đỗ Thiếu Phong một bài học sâu sắc, để hắn ta sau này không dám làm càn.

Sau đó, hắn phải đi gặp người bạn học cũ Kiều Nạp, để giải thích cho cậu ta những nghi vấn về lịch sử An Lạc cổ đại, đồng thời đánh giá cấp độ sức mạnh dị năng "Hư Vô Chi Hoa" của cậu ta.

Kế tiếp, hắn phải trở về chỗ ở, trước khi em gái Bố Ngọc Tình tan học về nhà, phải sàng lọc và luyện hóa toàn bộ dược liệu thu thập được thông qua kênh của tập đoàn Long Tín.

Và, còn phải gọi điện cho Ti Minh Nguyệt bên kia.

Thứ nhất là để hỏi thăm tình hình dược liệu ủy thác thu thập.

Chương 915

Thứ hai là để hỏi xem Ti Minh Nguyệt bên kia đã sắp xếp như thế nào về thời điểm ngày mai Bố Phương và cô đã hẹn, đó là để hộ đạo, giúp cô bước vào con đường tu chân.

Lúc này, Đỗ Thiếu Phong đang ngồi trong chiếc xe thể thao của mình, đắc ý nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Sau khi xương hàm bị gãy, hắn không chỉ khó khăn khi ăn, mà nói chuyện cũng vô cùng đau đớn và bất tiện, nhưng điều đó không ngăn cản hắn chỉ trỏ cảnh vật xung quanh, và đưa ra một vài bình luận.

Chẳng hạn như Đại học Kinh Mậu này không còn được như xưa.

Lúc trước không đồng ý với việc tập đoàn Phú Thông Đỗ thị đứng sau sáp nhập và chuyển đổi thành trường đại học tư thục, sau đó là đủ loại thoái lui.

Hai tên bảo tiêu bên cạnh, cùng với hai tên côn đồ trẻ tuổi được Đỗ Thiếu Phong tìm đến, lập tức liên tục gật đầu.

Mỗi lời Đỗ Thiếu Phong nói ra, chúng đều đáp lại bằng những lời nịnh nọt.

Nhưng Đỗ Thiếu Phong nghe những lời nịnh bợ đó lại không hề cảm thấy chán ghét hay mất hứng, ngược lại, hắn còn vui vẻ tận hưởng, ung dung tự tại.

Kể từ khi tìm được hai tên côn đồ trong trường, Đỗ Thiếu Phong ngồi ở ghế sau xe thể thao rõ ràng không tiện.

Hắn vừa không thích bị người khác kẹp ở giữa, lại không thích người khác chen lấn hai bên.

Vì vậy, hắn đổi sang ghế lái phụ phía trước, để ghế sau cho hai tên

luyện gia tử kia, cùng với một tên bảo tiêu khác ngồi.

Người thanh niên ngồi ở vị trí cửa sổ phía sau bên trái, nước da ngăm đen, ánh mắt sáng ngời, dáng người cao lớn, toàn thân đầy cơ bắp.

Tên là Gia Chi Song, là Phó Hội trưởng hội sinh viên võ đạo bộ của Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành, phụ trách hỗ trợ một võ quan Taekwondo, hướng dẫn sinh viên Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành học Taekwondo.

Người thanh niên ngồi ở cửa sổ phía sau bên phải, mặc một bộ trung sơn trang cổ điển, khí chất sớm trưởng thành, thần thái âm nhu, ánh mắt độc ác.

Tên là Hứa Chí Phi, là thành viên võ đạo bộ của Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành.

Đối với hai nữ thần khoa Ngoại thương Tô Giai Ninh và Diêu Hi, Gia Chi Song và Hứa Chí Phi hai người, cũng như các sinh viên khác trong trường đại học, vẫn luôn ghen tị.

Nhưng đương nhiên, vì đại học dù sao cũng là nơi tàng long ngọa hổ, hai người Tô Giai Ninh và Diêu Hi có rất nhiều người theo đuổi, thậm chí một thời gian trước Tô Giai Ninh còn là bạn gái trên danh nghĩa của Đỗ Thiếu Phong.

Vì vậy, hai người họ cũng không dám làm càn.

Nhưng bây giờ, nghe nói Đỗ Thiếu Phong muốn cho Tô Giai Ninh và Diêu Hi một chút "màu sắc" để xem, và sau khi tìm người từ võ đạo bộ của Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành, hai người họ lập tức nảy sinh ý đồ khác, nhập cuộc.

Mặc dù có tự biết mình, biết rằng với thân phận, thủ đoạn, cũng như trình độ học vấn, dung mạo của mình, việc chiếm được trái tim

của hai nữ thần kia là điều không thể, nhưng điều đó không ngăn cản nội tâm của họ mưu đồ, nhân cơ hội sự kiện này để kiếm chút lợi lộc cho bản thân.

Đỗ Thiếu Phong ở vị trí lái phụ phía trước, lại bình luận một lúc về các kiến trúc bên ngoài.

Đối với điều này, Hứa Chí Phi và Gia Chi Song lập tức liên tục gật đầu.

Hai người họ ở Đại học Kinh Mậu cũng không học hành tử tế, ban đầu có thể vào được ngôi trường đại học hạng hai này hoàn toàn dựa vào thân phận sinh viên chuyên thể dục.

Sau vài năm, sắp tốt nghiệp rồi, mà trong trường đại học cũng chẳng có gì nổi bật, thậm chí bằng khen danh dự cũng chẳng có mấy tờ.

Vì vậy, họ cũng không khỏi có chút lo lắng về tương lai sau khi tốt nghiệp đại học.

Đỗ Thiếu Phong là thành viên của Đỗ thị gia tộc đứng sau tập đoàn Phú Thông ở Cô Tô Thành, bản thân hắn còn kiêm nhiệm chức vụ quản lý trong tập đoàn Phú Thông.

Nếu có thể thông qua sự kiện này, giành được chút hảo cảm từ Đỗ Thiếu Phong, biết đâu sau khi tốt nghiệp đại học, họ có thể trực tiếp vào tập đoàn Phú Thông, kiếm được một công việc tốt để làm.

Tô Giai Ninh và Diêu Hi, dẫn Hoắc Thanh tiếp tục đi tới.

Sau khi đi thêm một đoạn, Tô Giai Ninh bỗng nhiên nhìn thấy đống chăn lớn Hoắc Thanh đeo sau lưng, rồi hỏi: "Hoắc Thanh, anh đeo nhiều đồ như vậy đi suốt đường, không mệt sao?

Trời nóng như vậy, hình như anh chẳng đổ chút mồ hôi nào!" Diêu Hi nghe xong, sự chú ý cũng lập tức tập trung vào đống chăn sau lưng

Hoắc Thanh, cũng như trán của hắn.

Hoắc Thanh nghe xong, có chút ngơ ngác, rụt rè gãi đầu, rồi cười nói: "À thì, khi tôi ở trong núi, thường xuyên vác những thứ nặng hơn thế này, để tăng cường thể chất, củng cố võ đạo căn bản công của mình!" "Trải qua bao năm tháng, giờ đây vác chút đồ như thế này, tôi cũng chẳng thấy mệt chút nào." Tô Giai Ninh và Diêu Hi nghe Hoắc Thanh nói xong, đều lắc đầu.

Có vẻ như, đối với việc trong lời nói của Hoắc Thanh động một cái là xuất hiện những từ ngữ như "đại sơn" (núi lớn), hai cô không hề thích.

Hoắc Thanh thì hoàn toàn không hay biết, hắn cứ nghĩ khi nói chuyện thường pha lẫn một số thổ ngữ, vì vậy không được lòng, nên mới khiến hai cô, và những người trước đó cũng mất hứng thú với hắn.

Không lâu sau.

Nhà thi đấu Đại học Kinh Mậu Cô Tô Thành xuất hiện trong tầm mắt của mấy người.

Nhà thi đấu này chỉ do một trường học tự mình sử dụng, không thuộc sở hữu chung của toàn bộ khu đại học.

Vì vậy quy mô cũng không lớn lắm, chỉ bằng một phần ba nhà thi đấu cũ Cô Tô Thành mà Bố Phương từng đi qua trước đây.

Chương 916

Nhưng đối với Hoắc Thanh, người vừa ra khỏi núi lớn, lần đầu tiên bước vào thế giới phồn hoa, không nghi ngờ gì hắn cảm thấy mọi thứ ở đây đều thật khí phái lộng lẫy, khéo léo đến mức như tranh giành công lao của trời đất.

Lúc này thời gian đã gần trưa, ngày cũng không phải cuối tuần, vì vậy khu vực nhà thi đấu không có mấy người.

Thậm chí dù ở gần như vậy, cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng bóng rổ nào.

Tô Giai Ninh thấy nhà thi đấu xuất hiện, liền nói với Hoắc Thanh bên cạnh: "À, cái võ đạo bộ của anh ấy, nằm ở phía Tây của nhà thi đấu!

Từ cổng lớn đi vào, rẽ trái là có thể tìm thấy!" Sau đó Tô Giai Ninh nhìn về phía Diêu Hi, mở miệng hỏi: "Chúng ta cứ trực tiếp vào luôn, hay đợi một lát, đợi Bố Phương đến tìm chúng ta?

Trước đó không phải anh ấy nói sẽ quay lại sao?" Diêu Hi lắc đầu, nói: "Cứ trực tiếp vào đi!

Anh ấy có việc quên làm, nhưng mới có mười phút thôi, làm gì có chuyện làm một việc nhanh như vậy chứ!" Tô Giai Ninh nghe xong, liền quyết định dẫn Hoắc Thanh vào nhà thi đấu.

Đúng lúc đó, Tô Giai Ninh bỗng nhiên chú ý, một chiếc xe thể thao màu bạc, từ xa chạy tới, rồi đậu lại gần đó, khiến sắc mặt cô không khỏi biến đổi.

Nơi này tối om om.

Bố Phương vào trung tâm nghiên cứu, cẩn thận tìm kiếm khắp

tầng một nhưng không thu được gì.

Sau đó, Bố Phương theo cầu thang, đi lên tầng hai trung tâm nghiên cứu.

Căn cứ theo lời Kiều Chấn Kha đã dặn dò trước đó, những người phụ nữ gọi cảnh sát cầu cứu trước đây, đã gọi điện thoại khẩn cấp từ trong trung tâm nghiên cứu này.

Nhưng, ở nơi này, ngoài những dấu vết mà đoàn người Kiều Chấn Kha từng để lại trước đó, không phát hiện bất kỳ dấu vết nào khác.

Dường như trước đây nơi này vẫn luôn hoang phế, không có người.

Nhưng, vì vừa rồi ở lối vào, Bố Phương cảm giác có một luồng khí tức mạnh mẽ từ sâu bên trong khu công nghiệp tỏa ra, đang rình rập, nên hắn biết nơi này không lâu trước chắc chắn có người đến.

Đát đát đát!

Tiếng bước chân của Bố Phương vang vọng trong hành lang trống trải.

Hắn cũng không cố ý thu liễm tiếng động.

Trung tâm nghiên cứu này tổng cộng có ba tầng.

Khi Bố Phương vào tầng hai trung tâm nghiên cứu, vẫn không phát hiện bất kỳ vật gì, liền trực tiếp đi lên tầng cao nhất.

Ở tầng này, không có nhiều phòng ốc rườm rà.

Toàn bộ không gian tầng được thông suốt, rõ ràng trông như một văn phòng chung lớn.

Sau khi vào trong, ánh sáng dần trở nên rõ ràng hơn, ánh nắng bên ngoài kiến trúc, chiếu xuyên qua các cửa sổ tầng trên.

Vì tầng này không có nhiều tường vách, che chắn ánh sáng, nên không còn tối om như mấy tầng trước.

Bố Phương vào trong, đơn giản nhìn quanh bốn phía.

Ngay sau đó Bố Phương cau mày.

Ở đây cũng không có bất kỳ dấu vết hoạt động kịch liệt nào, thứ duy nhất có thể thấy, là dấu chân của đoàn người Kiều Chấn Kha để lại khi đi qua.

Ngoài ra, hoàn toàn không giống như đã từng có người cầu cứu khẩn cấp ở đây, và xảy ra giao tranh kịch liệt.

Bố Phương thì thầm: "Chẳng lẽ, thật sự chỉ là một trò đùa dai?

Có thể, luồng khí tức thần bí kia, rõ ràng đã dừng lại ở nơi này một thời gian, ít nhất là sớm hơn mình vài tiếng, biết đâu nó đã tồn tại trước cả Kiều Chấn Kha!" "Luồng khí tức thần bí kia, đối với mình không có ác ý quá mạnh, có thể thấy, chắc hẳn không có liên quan nhiều đến người phụ nữ đã báo cảnh ở đây trước đó!

Nhưng, nhất định nó đã phát hiện ra mình, nên mới dừng lại ở nơi này lâu đến vậy!" Bố Phương thì thầm đến đây, lại nhìn xung quanh không gian tầng trên.

Hắn trầm tư một lát, rồi bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

Sau đó, Bố Phương vịn vào bệ cửa sổ, tay không trèo lên bức tường bên ngoài cửa sổ, rồi nhảy một cái, nhảy lên sân thượng tầng cao nhất của trung tâm nghiên cứu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi lên đó, Bố Phương phát hiện trên sân thượng có rất nhiều dấu vết lộn xộn.

Thậm chí có một số đồ vật đặc biệt còn sót lại trên mặt đất.

Đầu tiên là một chiếc áo khoác gió màu hồng tối kiểu nữ, sau đó là

tàn tích một chiếc găng tay của ninja Uy Quốc, rồi sau nữa, là một thanh võ sĩ đao Uy Quốc bị gãy.

Trong mắt Bố Phương, chợt lóe lên một tia sáng.

Chương 917

Hắn bước tới, đơn giản chạm vào chiếc áo khoác gió màu hồng tối đó.

Trên chiếc áo khoác gió vẫn còn lưu lại nhiệt độ.

Loại áo khoác gió này có khả năng cách nhiệt rất mạnh.

Sân thượng tầng trên cùng rất đặc biệt, lúc này đã gần cuối hè, nhưng ánh nắng trên đỉnh đầu có thể khiến bề mặt của bất kỳ kiến trúc nào ở đó bị nung nóng trên bốn mươi độ.

Bởi vì sân thượng tầng trên cùng của trung tâm nghiên cứu này, sử dụng một loại vật liệu xây dựng hỗn hợp chủ yếu là đá cẩm thạch, có khả năng giữ nhiệt và tản nhiệt mạnh mẽ.

Nơi này tối đen như mực.

Sau khi Bố Phương bước vào trung tâm nghiên cứu, hắn cẩn thận thăm dò tầng một nhưng không thu được gì.

Sau đó, Bố Phương men theo cầu thang đi vào tầng hai của trung tâm nghiên cứu.

Dựa theo lời Kiều Chấn Kha kể trước đó, người phụ nữ gọi điện báo cảnh cầu cứu đã gọi điện khẩn cấp khi đang ở bên trong trung tâm nghiên cứu này.

Tuy nhiên, ở nơi này, ngoài dấu vết mà nhóm Kiều Chấn Kha để lại, Bố Phương không phát hiện bất kỳ manh mối nào khác.

Dường như nơi đây đã bị bỏ hoang từ lâu, không có người qua lại.

Nhưng không, bởi vì vừa rồi ở lối vào, Bố Phương cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ từ sâu bên trong khu công nghiệp

đang rình rập, nên hắn biết chắc chắn nơi này không lâu trước đây đã có người lui tới.

Bước chân của Bố Phương vang vọng trong hành lang trống trải.

Hắn không hề cố gắng thu liễm âm thanh.

Trung tâm nghiên cứu này tổng cộng có ba tầng.

Khi Bố Phương bước vào tầng hai và vẫn không phát hiện ra bất cứ điều gì, hắn liền trực tiếp đi lên tầng cao nhất.

Ở tầng này, không có nhiều phòng ốc phức tạp.

Toàn bộ không gian tầng này được thông suốt, giống như một văn phòng chung rộng lớn.

Khi bước vào đây, ánh sáng dần trở nên rõ ràng hơn, ánh nắng bên ngoài chiếu vào từ những ô cửa sổ của tầng này.

Bởi vì tầng này không có quá nhiều bức tường ngăn cách ánh sáng, nên nó không còn tối đen như các tầng trước.

Sau khi bước vào, Bố Phương đơn giản nhìn quanh.

Hắn liền nhíu mày.

Nơi đây cũng không có dấu vết hoạt động kịch liệt nào, thứ duy nhất có thể nhìn thấy là dấu chân mà nhóm Kiều Chấn Kha để lại khi đi qua.

Ngoài ra, hoàn toàn không giống như có người từng cầu cứu khẩn cấp và xảy ra một cuộc giao chiến dữ dội ở đây.

Bố Phương lẩm bẩm: “Chẳng lẽ đây thực sự chỉ là một trò đùa ác ý?

Có lẽ, luồng khí tức thần bí kia rõ ràng đã dừng lại ở đây một thời gian, ít nhất là sớm hơn tôi vài giờ, không chừng còn tồn tại trước cả

Kiều Chấn Kha!" "Luồng khí tức thần bí kia không có ác ý quá mạnh mẽ đối với tôi, có thể thấy, nó chắc hẳn không liên quan nhiều đến người phụ nữ báo cảnh ở đây trước đó!

Nhưng, nó nhất định đã phát hiện ra điều gì đó, nên mới dừng lại ở đây lâu đến vậy!" Bố Phương lẩm bẩm đến đây, lại nhìn quanh không gian tầng này.

Hắn trầm tư một lát, chợt linh quang lóe lên.

Sau đó, Bố Phương trèo tay không lên bức tường bên ngoài cửa sổ, rồi nhảy vọt lên sân thượng của trung tâm nghiên cứu.

Quả nhiên, sau khi lên đến nơi, Bố Phương phát hiện trên sân thượng có rất nhiều dấu vết lộn xộn.

Thậm chí còn có một số thứ đặc biệt sót lại trên mặt đất.

Đầu tiên là một chiếc áo khoác gió màu hồng nhạt kiểu nữ, sau đó là mảnh vỡ của một chiếc giáp tay ninja Uy Quốc, và tiếp theo là một thanh võ sĩ đao Uy Quốc bị gãy.

Đôi mắt Bố Phương chợt lóe lên một tia sáng.

Hắn bước tới, đơn giản chạm vào chiếc áo khoác gió màu hồng nhạt kia.

Chiếc áo khoác vẫn còn hơi ấm.

Loại áo khoác gió này có khả năng giữ ấm rất mạnh.

Sân thượng tầng trên cùng rất đặc biệt, lúc này đã gần hè, nhưng ánh nắng trên đỉnh đầu có thể làm cho bề mặt của bất kỳ kiến trúc nào cũng có nhiệt độ hơn bốn mươi độ C.

Chương 918

Bởi vì sân thượng tầng trên cùng của trung tâm nghiên cứu sử dụng một loại vật liệu xây dựng hỗn hợp chủ yếu là đá cẩm thạch, có khả năng giữ nhiệt và tản nhiệt mạnh mẽ.

Trên bề mặt kiến trúc, có những vật liệu xây dựng đặc biệt, tăng cường khả năng cách nhiệt cho mặt đất của sân thượng.

Dù sao đây cũng là trung tâm nghiên cứu công nghệ cao của công ty Hán, nên các biện pháp bảo vệ toàn diện của kiến trúc được thiết kế vô cùng nghiêm ngặt.

Do đó, bề mặt sân thượng tầng trên cùng của tòa nhà, nhiệt độ sẽ không vượt quá hai mươi lăm độ C.

Nhưng, bên trong chiếc áo khoác gió kia, nhiệt độ lại khoảng ba mươi lăm độ C, ấm áp.

Điều này cho thấy chiếc áo khoác gió vừa mới bị người ta cởi ra không lâu, thời gian không quá hai mươi phút.

Ngay sau đó Bố Phương lẩm bẩm: "Trước đó, khi Kiều Chấn Kha gọi điện cho tôi, hắn vừa rời khỏi tòa nhà này, sau đó tôi lập tức chạy đến!

Khoảng cách giữa hai sự việc là khoảng nửa tiếng đồng hồ!" "Như vậy, khi nhóm Kiều Chấn Kha đến đây lần đầu tiên, thực ra đã có người khống chế người phụ nữ Uy Quốc báo cảnh trên sân thượng Bạch Nga của trung tâm nghiên cứu, sau đó không để cô ấy phát ra một tiếng động nào!" "Cuối cùng, bọn chúng đã tránh được nhóm Kiều Chấn Kha một cách an toàn, hoặc nói là khá mạo hiểm!" "Khi Kiều Chấn Kha rời đi khoảng mười phút, người phụ nữ kia mới bị đưa đi?" Bố Phương lẩm bẩm đến đây, nhíu mày.

Thực ra, đối phương tránh Kiều Chấn Kha, chỉ sợ xảy ra xung đột với sở cảnh sát Cô Tô thành, điều này cũng gián tiếp đảm bảo an toàn cho nhóm Kiều Chấn Kha.

Bởi vì, Bố Phương lờ mờ cảm thấy đối thủ mà hắn gặp lần này vô cùng bất thường.

Theo Bố Phương được biết, cường giả võ đạo, chỉ cần sức mạnh đạt đến quy mô đỉnh phong Hóa Kình, có thể né tránh đạn, dùng sức một người đánh bại hàng chục người bình thường khỏe mạnh.

Nhóm Kiều Chấn Kha, mặc dù sức chiến đấu mạnh hơn người bình thường, nhưng so với cường giả võ đạo, có những hạn chế không nhỏ.

Còn về việc bị thương, đối với những người Uy Quốc đó, sát thương có thể yếu hơn một chút.

Chỉ cần cấp độ sức mạnh đạt đến trình độ Nội Kình sơ kỳ võ đạo, tuy không thể đảm bảo linh hoạt như Nội Kình hậu kỳ khi né tránh đạn, nhưng sát thương của đạn thông thường sẽ giảm nghiêm trọng.

Lần trước, Bố Phương ở sau núi Công viên Vẫn Tinh phía nam Cô Tô thành, đã gặp nữ ninja Uy Quốc, có trình độ tương đương Nội Kình sơ kỳ trong võ đạo An Lạc.

Đối phương dốc toàn lực ra tay, tuy bị Bố Phương dễ dàng đánh bại và chém giết, nhưng nếu là một người bình thường, e rằng không đỡ nổi một chiêu.

Bố Phương đặt chiếc áo khoác gió trong tay xuống.

Có thể phán đoán rằng, trước đó người phụ nữ Uy Quốc kia cũng từng kịch liệt phản kháng, nhưng đã bị chế phục.

Kẻ hắn gặp, có lẽ chính là những nữ ninja Uy Quốc mà Bố Phương đã thấy ở Công viên Vẫn Tinh trước đó.

Sau khi đặt chiếc áo khoác gió xuống, Bố Phương bước tới, nhặt một thanh võ sĩ đao Uy Quốc bị gãy từ mặt đất lên.

Trong mắt hắn chợt hiện lên một tia sáng.

Bởi vì theo Bố Phương được biết, võ đạo Uy Quốc và võ đạo An Lạc tương tự nhưng cũng khác biệt.

Trong đó, ninja là một nghề nghiệp tương đối thấp kém trong võ đạo truyền thống Uy Quốc, còn võ sĩ, đặc biệt là những lãng khách kiếm khách trong số đó, là những thành viên có tầng lớp cao hơn.

Ninja bình thường không có tư cách, cũng sẽ không được huấn luyện sử dụng võ sĩ đao, mà sẽ được huấn luyện sử dụng các loại dao cụ ninja.

Nhưng hiện tại, thứ xuất hiện trong tay Bố Phương chính là một thanh võ sĩ đao Uy Quốc thuần chính.

Chuôi đao được chế tác vô cùng tinh xảo, nhưng lúc này đã gãy.

Từ vết gãy có thể phán đoán, dường như nó bị một loại lợi khí khác, từ sống đao, chém đứt một cách thô bạo.

Bố Phương nhìn thanh võ sĩ đao, lẩm bẩm: "Người phụ nữ Uy Quốc cầu cứu kia, có sức mạnh lớn đến mức có thể chém gãy một thanh võ sĩ đao sao?" "Có người khác sao?

Nếu không, trừ khi có thần binh lợi khí trong tay, nếu không với sức mạnh yếu ớt của phụ nữ bình thường, căn bản không đủ để chém gãy một binh khí tinh xảo như vậy!" "Thanh võ sĩ đao này, có thuộc về những ninja Uy Quốc kia không?

Hay là, ngoài những người đó ra, còn có người khác?

Hay là, những kiếm khách và ninja đó, cùng hành động?" "Lại có liên quan gì đến luồng khí tức mạnh mẽ xuất hiện ở sâu trong công ty

Hán trước đó không?" Bố Phương lẩm bẩm trong lòng, lại quan sát những nơi khác gần đó.

Trên sân thượng có nhiều dấu vết lộn xộn, thậm chí có một số vết máu rất tươi, vương vãi ở một số góc khuất.

Số lượng vết máu không nhiều, xem ra không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng rời khỏi sân thượng, tất cả vết máu đều biến mất, căn bản không thể truy tìm.

Sau đó, ở một số nơi, có thể thấy dấu vết do vũ khí ninja Uy Quốc để lại, ví dụ như vết cào hoặc vết nổ.

Một điểm có thể xác nhận, nếu sự việc này thực sự có người Uy Quốc tham gia, thì nhất định có thành viên của những người Uy Quốc mà Bố Phương đã gặp gần Công viên Vẫn Tinh phía nam trước đó.

Bố Phương đặt thanh võ sĩ đao trong tay, một mảnh giáp tay ninja bị hư hại trên mặt đất, cùng với chiếc áo khoác gió màu hồng nhạt trước đó, gói đơn giản vào áo khoác của mình.

Chương 919

Hắn muốn mang chúng đến cho Kiều Chấn Kha.

Ba món đồ này, đối với Bố Phương, vô cùng quan trọng.

Đủ để giúp Bố Phương, khiến Kiều Chấn Kha lập án điều tra.

Dù sao, những ninja từ Uy Quốc xa xôi này, hiện tại lại ngang nhiên tàn sát và bắt giữ phụ nữ Uy Quốc trong lãnh thổ An Lạc.

Nhưng hành động coi thường mạng người và cướp bóc trắng trợn như vậy, ngoài việc coi thường pháp luật An Lạc, không ai có thể đảm bảo rằng, những người Uy Quốc này bước tiếp theo có đột nhiên nhúng tay vào người An Lạc hay không.

Vì vậy, Bố Phương hy vọng sở cảnh sát Cô Tô thành có thể coi trọng sự việc này.

Dù sao, sự việc này có vẻ liên lụy đến nhiều bên, khả năng của Bố Phương hiện tại có hạn, không thể tự mình giải quyết mọi chuyện, và triệt để đối phó cũng như giải quyết sự việc này.

"Đáng tiếc, tôi hiện tại mới ở cảnh giới Luyện Khí kỳ tầng bốn, chưa đủ để luyện chế pháp khí, trên Địa Cầu cũng thiếu thốn các loại dược liệu có thể luyện chế pháp khí không gian!" "Nếu không, những thứ này trực tiếp thu vào nhẫn không gian sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều so với việc cầm trên tay!" Bố Phương lẩm bẩm, làu bàu vài câu, liền mang theo các vật phẩm trong tay, rời khỏi sân thượng.

Nơi này, tiếp tục điều tra cũng sẽ không có phát hiện mới nào.

Hắn lại một lần nữa tay trắng.

May mắn là, đã cung cấp cho Bố Phương một số bằng chứng quan trọng, giúp Bố Phương ngầm đoán ra được điều gì đó.

Suốt đường xuống lầu, rời khỏi trung tâm nghiên cứu, trên đường đi, không hề xảy ra bất cứ chuyện gì nữa.

Hai luồng khí tức mạnh mẽ không rõ nguồn gốc, không còn xuất hiện.

Không lâu sau, Bố Phương một lần nữa ngồi vào xe, dùng điện thoại gửi tin nhắn cho Kiều Chấn Kha, nói rõ những gì vừa phát hiện, và muốn gửi những bằng chứng vừa thu được cho anh ta, hẹn địa điểm để nhận.

Tin nhắn vừa gửi đi, điện thoại của Bố Phương liền rung lên một tiếng báo tin.

Sau đó hắn mở ứng dụng trò chuyện, phát hiện ứng dụng thông báo mình đã bị Tống Trường Thanh, bang chủ của nhóm chat "Giang Nam Số Một" của Thái Hòa Môn, đá ra khỏi nhóm.

Bố Phương ngạc nhiên nhìn tin nhắn này.

Kể từ trưa nay, sau khi giúp một người trong nhóm chỉ đường cho Hoắc Thanh của Hình Ý Môn, Bố Phương không tiếp tục chú ý đến chuyện trong nhóm.

Hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lại khiến Tống Trường Thanh, người ban đầu không nói tiếng nào đã mời hắn vào nhóm, lại đá hắn ra khỏi nhóm.

Bố Phương nhíu mày, suy nghĩ một lát, sau đó gập điện thoại lại.

Hắn lẩm bẩm: "Tống Trường Thanh của Thái Hòa Môn!

Sớm muộn gì cũng sẽ gặp, nếu có cơ hội, khi đó sẽ hỏi trực tiếp vậy!" "Hoặc là, cái gọi là Thái Hòa Môn Kim Lăng, không như tôi tưởng tượng, có địa vị cao và quyền trọng trong giới võ đạo tỉnh Giang Nam, địa vị thanh cao!

Có lẽ đối với tôi mà nói, việc quen biết Tống Trường Thanh và những người khác, không giúp ích được nhiều!" "Nếu đã như vậy, những người này không gặp thì tốt hơn!

Dù sao, không lâu sau, đợi khi "Vân Lôi Tiên Điển" của tôi tiến thêm một bước, bước vào cảnh giới Trúc Cơ kỳ, thậm chí cảnh giới cao hơn, danh tiếng vang khắp nơi, những người này nhất định sẽ không mời mà đến, tự mình đến bái kiến!" Bố Phương nói không sai.

Kiếp trước Bố Phương trước khi trở thành Vân Lôi Tiên Đế của Bát Phương Thiên Giới, cũng từng trải qua nhiều thăng trầm trong vạn trượng hồng trần, đối với nhân tình thế sự, những chuyện trước sau của thế gian, tuy không dám nói là thấu hiểu tận tường, nhưng đại khái cũng có thể đoán trúng được tám chín phần.

Bố Phương gập điện thoại lại, khởi động xe, chầm chậm lái ra khỏi con đường lớn công ty Hán hoang phế rộng lớn kia.

Sau đó hướng về khu đô thị Cô Tô thành.

Không lâu sau, Kiều Chấn Kha gọi điện lại cho Bố Phương, hẹn nửa tiếng sau gặp mặt tại một quán cà phê gần sảnh chính đô thị Cô Tô thành.

Sau đó Bố Phương liền đến đó, giao ba món vật chứng cho Kiều Chấn Kha, và một lần nữa giải thích tình hình.

Tiếp theo, Kiều Chấn Kha mang theo vật phẩm rời đi, và hứa sẽ đưa người đến điều tra lại nơi đó, đồng thời lập án cho sự việc này.

Sau đó, Bố Phương ngồi trong xe của mình, trầm tư một lúc.

Không lâu trước đó, tại Công viên Vẫn Tinh, sau khi gặp những nữ ninja Uy Quốc kia, hắn từng đến phòng giám sát Công viên Vẫn Tinh để điều tra camera.

Công viên Vẫn Tinh đó có cổ phần lớn của Tập đoàn Long Tín Cô

Tô thành, ngoài Tập đoàn Long Tín ra, còn có một số thế lực gia tộc đặc biệt khác cũng kiểm soát khu vực đó.

Kể từ ngày xem camera đó, Bố Phương đã dặn người phụ trách tiểu bộ phận giám sát ở đó, chú ý xem sau này có người nào khác đến điều tra camera hay không, nếu có thì thông báo cho hắn.

Đến tận hôm nay, đã ba ngày trôi qua, phía Công viên Vẫn Tinh lại không hề xuất hiện chút bất thường nào.

Điều này khiến Bố Phương cảm thấy hơi kỳ lạ, thậm chí có lúc còn nghi ngờ mình đã đoán sai.

Liên quan đến sự việc ở Công viên Vẫn Tinh, Bố Phương lại lập tức cảm nhận cảnh tượng bên trong đan điền khí hải của cơ thể mình.

Chương 920

Hiện tại Bố Phương, đã ở đỉnh phong Luyện Khí kỳ tầng bốn, cho dù không cần sự trợ giúp của Địa Sát Bảo Châu, cũng có thể đột phá lên Luyện Khí kỳ tầng năm vào tối nay.

Lúc này, đan điền khí hải của Bố Phương đã có quy mô nhỏ.

Trong đó khí tràn ngập, mây mù bao phủ, chứa đầy một lượng lớn linh khí và sức mạnh bản nguyên.

Ngoài ra, có một khối năng lượng nhỏ trầm tích ở một góc nhỏ trong đan điền khí hải của Bố Phương, đặc biệt thu hút sự chú ý.

Khối năng lượng đó được cấu thành từ vô số sợi tơ bạc đan xen vào nhau.

Đồng thời, tràn ngập một loại ánh sáng lấp lánh như ánh trăng.

Đó chính là sức mạnh tinh hoa của vẫn thạch mà Bố Phương đã thu được từ mảnh vỡ vẫn thạch tại viện bảo tàng phía nam Cô Tô thành trước đó.

Khối sức mạnh tinh hoa vẫn thạch này, vì niên đại xa xưa, từ khi vẫn thạch rơi xuống đã hai mươi năm trôi qua, nên sức mạnh tiêu tán vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng dù vậy, nếu có thể luyện hóa toàn bộ, cũng đủ để sức mạnh của Bố Phương, từ Luyện Khí kỳ tầng bốn, một hơi đột phá lên Trúc Cơ kỳ.

Hiệu năng của nó, chỉ kém Địa Sát Bảo Châu một chút.

Tuy nhiên, độ khó luyện hóa tinh hoa vẫn thạch, lại khó hơn Địa Sát Bảo Châu không ít.

Với cảnh giới Luyện Khí kỳ tầng bốn hiện tại của Bố Phương, để luyện hóa toàn bộ một khối tinh hoa vẫn thạch, cần ít nhất mười lăm ngày trở lên.

Trong khoảng thời gian đó, không được phép gián đoạn một chút nào, nếu không sẽ công dã tràng.

Nếu thu thập dược liệu, trung hòa sát khí của Địa Sát Bảo Châu, luyện hóa và hấp thu nó, thì chỉ cần khoảng một ngày là có thể luyện hóa hoàn tất toàn bộ.

Đó cũng là lý do Bố Phương sau khi có được tinh hoa vẫn thạch, lại không vội vàng luyện hóa nó, mà ưu tiên cân nhắc Địa Sát Bảo Châu có được sau đó.

Dù sao, nếu đột nhiên mất hết liên lạc, bế quan mười lăm ngày mà không báo trước, trước hết nhục thân đang ở Luyện Khí kỳ tầng bốn hiện tại sẽ không chịu đựng nổi.

Thứ hai, em gái Bố Ngọc Tình, và ông nội Bố Phương, e rằng sẽ lo lắng thành bệnh.

Vì vậy, Bố Phương định, trước tiên sử dụng Địa Sát Bảo Châu, nâng sức mạnh của mình lên cảnh giới Trúc Cơ kỳ, sau đó mới đi luyện hóa tinh hoa vẫn thạch.

Khi đó, tốc độ luyện hóa tinh hoa vẫn thạch của Bố Phương sẽ tăng lên đáng kể.

Mặc dù không thể trong một ngày, như luyện hóa Địa Sát Bảo Châu, hấp thu sạch sẽ và triệt để, nhưng rút ngắn thời gian từ mười lăm ngày xuống còn hai ba ngày, là có thể làm được.

Đến lúc đó, Bố Phương có thể trở về châu Âu, lợi dụng việc xử lý luận văn thạc sĩ và các việc riêng khác ở Đại học Thành phố Đen để luyện hóa Địa Sát Bảo Châu, không để sự bất thường của mình bị em

gái và ông nội phát hiện, tránh cho họ phải lo lắng.

"Tinh hoa vẫn thạch, cứ để lại trong đan điền khí hải của tôi đi!" "Trong thời gian ngắn, chắc chắn không động đến được!" Bố Phương cảm nhận một lượt khối tinh hoa vẫn thạch trong cơ thể, suy nghĩ một lát, liền thu hồi sự chú ý.

Hắn điều khiển xe, rời khỏi chỗ đậu.

Định quay về khu Đại học Kinh Mậu Cô Tô thành, sau đó đến thư viện công cộng gần đó, tìm Kiều Nạp.

Bây giờ là ba giờ chiều, thời gian vừa rồi đi và về khu công nghiệp phía đông đã mất hai tiếng, sau đó ở bên trong khu công nghiệp mất gần một tiếng, mãi mới nói chuyện xong với Kiều Chấn Kha cũng mất một chút thời gian.

Vì vậy, thời gian hẹn với Kiều Nạp ban đầu là hai giờ, đã qua lâu rồi.

Nhưng cũng may, việc tìm Kiều Nạp hôm nay không quá gấp, chủ yếu là để Kiều Nạp xác nhận xem sức mạnh dị năng của hắn có đạt đến tiêu chuẩn định nghĩa dị năng giả cấp A, hoặc thậm chí cấp AA ở châu Âu hay không.

Nếu Bố Phương đạt tiêu chuẩn, thì Kiều Nạp không cần phải tìm kiếm tông sư Hóa Kình ở An Lạc nữa, Bố Phương có thể ra tay, giúp giải quyết những ma cà rồng gây rối trong bóng tối.

Còn về việc giúp Kiều Nạp hiểu về lịch sử cổ đại An Lạc, thì chỉ là chuyện phụ mà thôi.

Lúc này đã là đầu hạ, mặt trời lặn muộn, trước khi trời tối, việc nói chuyện thêm với Kiều Nạp về sắp xếp ở châu Âu, đều không có vấn đề gì.

Và sau đó, hôm nay hắn đã hẹn với Ti Minh Nguyệt.

Kiều Nạp nghe Bố Phương nói, không khỏi cảm động.

Im lặng một lát sau, cậu ấy nói: "Cảm ơn cậu, Bố Phương!" "Ngoài ra, nếu cậu thật sự nhúng tay vào chuyện này, giúp tôi giải quyết một công việc gia tộc, cũng như cuộc khủng hoảng gia tộc phía sau tôi, thì sau này khi tôi giành được quyền lực nội bộ của gia tộc, trong lãnh thổ Đế quốc La Mã Thần Thánh, chỉ cần cậu mở lời, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức tương trợ!" "Có một chuyện, cậu tuyệt đối đừng tự mình làm quá, hoàn toàn không cần phải bán mạng vì gia tộc tôi!

Nếu phát hiện tình huống cực kỳ nguy hiểm, thì an toàn của cậu là quan trọng nhất!" Bố Phương nghe xong mỉm cười.

Hắn lắc đầu, rồi nói tiếp: "Yên tâm đi, theo tôi thấy, chỉ là mấy Bá tước Hấp huyết quỷ và tử dân của gia tộc cậu, có thể mạnh đến mức nào?

Theo tôi được biết, những Hấp huyết quỷ ở châu Âu kia, sức mạnh vào ban ngày đều rất yếu, yếu hơn nhiều so với dị năng giả và pháp sư bình thường, cũng như cường giả võ đạo phương Đông của chúng tôi!" "Ngay cả ban đêm, trừ phi là Hấp huyết quỷ có huyết thống cực kỳ thuần khiết, còn lại phần lớn Hấp huyết quỷ cũng sẽ không như lời đồn, được sức mạnh ánh trăng gia trì!" "Chuyện này, tôi tự tin tuyệt đối!

Hơn nữa, thực ra cậu không biết một điều, tôi cũng là một võ giả phương Đông!

Chương 921

Tuy sức mạnh của tôi chưa đạt đến cảnh giới Hóa Kình mà cậu yêu cầu, hiện tại đại khái ở khoảng Nội Kình trung kỳ!" "Nhưng tôi tin rằng trong tương lai không xa, tôi nhất định có thể bước vào cảnh giới đó!

Thậm chí có thể trước khi tôi gặp những Hấp huyết quỷ kia, tôi sẽ hoàn thành đột phá trong võ đạo, nâng cao thêm sức mạnh chiến đấu của mình!" Lời của Bố Phương khiến Kiều Nạp giật mình trong lòng.

Kiều Nạp không thể tin được hỏi: "Trời ơi!

Bố Phương, cậu lại là một võ giả mạnh mẽ?

Trước đây sao chưa từng nói với tôi!" "Trời ạ, còn trẻ như vậy, không chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, tuy chưa phải Tông sư Hóa Kình, nhưng cũng đã là Nội Kình trung kỳ võ đạo rồi!

Cảnh giới này, đã gần như tương đương với dị năng giả cấp C, cấp B trong thế giới ngầm phương Tây của chúng tôi!" "Thật không ngờ, cậu không chỉ rất có tài năng trong lĩnh vực học thuật, mà trong tu hành võ đạo cũng tài hoa đến vậy!" Bố Phương nghe lời của Kiều Nạp xong, lắc đầu, sau đó cười nói: "Đâu có, cậu Kiều Nạp nghĩ quá rồi!" Bố Phương nói xong, đột nhiên mang theo ánh mắt đầy thâm ý, nhìn Kiều Nạp nói: "Theo tôi đoán, bản thân cậu Kiều Nạp cũng nên là một dị năng giả thì phải?

Cậu cũng đã giấu giếm tôi suốt đấy!" Kiều Nạp nghe Bố Phương nói xong, ngại ngùng cười cười.

Sau đó chàng trai tóc vàng mở miệng nói: "Đúng vậy, tôi nghiêm khắc mà nói cũng là một dị năng giả!

Hệ tinh thần, năng lực cảm nhận tinh tế sự mạnh yếu của dao động năng lượng trong không khí, cũng như một số tần số tín hiệu điện từ!" "Nhưng loại năng lực dị năng hệ tinh thần của tôi thực sự quá yếu, dị năng giả hệ tinh thần bình thường bẩm sinh cấp B trở lên, còn tôi thì rất khác thường, chỉ có cấp F cơ bản nhất, cũng chỉ mạnh hơn người thường một chút, hầu như không đáng kể!" "Năng lực dị năng này, trên thực tế cũng không có nhiều giá trị chiến đấu, trong cuộc sống hàng ngày, cũng không thể như dị năng giả hệ nguyên tố cấp F kia, đốt một quả cầu lửa để nhóm lửa, hoặc ngưng tụ nguyên tố nước để giải khát!" "Công dụng duy nhất, tôi phát hiện là khi tôi tiến hành một số nghiên cứu học thuật, nó có thể giúp tôi tiết kiệm một chút quy trình điều chỉnh thiết bị tinh vi." Bố Phương nghe lời của Kiều Nạp xong, trong lòng giật mình.

Thực ra Bố Phương, vừa nãy cũng chỉ là đoán.

Trước đây ở châu Âu, hắn thường xuyên gặp Kiều Nạp, nhưng chưa từng nhận ra sự bất thường tồn tại trên người Kiều Nạp.

Lần này trở về Cô Tô Thành, và sau khi thức tỉnh ký ức kiếp trước của mình, Bố Phương một lần nữa gặp Kiều Nạp, liền rõ ràng cảm nhận được dao động năng lượng từ người Kiều Nạp.

Nhưng lần đó, tại quán cà phê khu Đông Thành, dao động năng lượng cảm nhận được không mạnh, rất yếu, đến nỗi Bố Phương cũng không thể xác định, vì vậy Bố Phương không trực tiếp hỏi Kiều Nạp.

Lần này, trên sân vận động Đại học Cô Tô, khi Bố Phương vừa mới trình diễn sức mạnh dị năng trong cơ thể, hắn rõ ràng cảm nhận được năng lượng trên người Kiều Nạp, trong một thời gian ngắn, đột nhiên tăng trưởng một đoạn lớn, xem ra, dường như đang dùng sức mạnh trên người để kiểm tra cường độ sức mạnh của Bố Phương.

Do đó, Bố Phương liền tăng thêm sự chắc chắn cho phỏng đoán

trước đó, và nhân cơ hội này, trực tiếp hỏi Kiều Nạp.

Kiều Nạp sau khi nói một hồi về năng lực dị năng của mình, lắc đầu thở dài.

Bố Phương khi nghe Kiều Nạp nói sức mạnh dị năng của mình là hệ tinh thần, và có liên quan đến dao động điện từ, dao động năng lượng, trong khoảnh khắc, cứ ngỡ đó là một năng lực dị năng cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng sau đó lại nghe Kiều Nạp nói, năng lực dị năng của mình chỉ ở cấp F, lập tức im lặng.

Trong thế giới phương Tây ở châu Âu và Bắc Mỹ, trong xã hội siêu phàm giả thế giới ngầm, hệ thống dị năng giả có hàng trăm vạn thành viên, gần như cứ mỗi 2000 người phương Tây, sẽ xuất hiện một dị năng giả.

Nhưng rất đáng tiếc, phần lớn dị năng giả, sức mạnh của họ, chỉ ở cấp F nhập môn, thậm chí có người còn bị đánh giá là cấp G.

Năng lực dị năng cấp F, thậm chí không bằng ngoại kình sơ kỳ trong võ đạo An Lạc.

Năng lực dị năng này, đối với cuộc sống hàng ngày, hoặc chiến đấu, tác dụng của nó cũng không đáng kể.

Ví dụ như năng lực dị năng hệ nguyên tố cấp F, người sở hữu nó, dù cố gắng hết sức, cũng chỉ có thể khiến quả cầu lửa trong tay to hơn một chút.

Dị năng giả cấp G cực đoan hơn nữa, thì có thể rõ ràng người sở hữu có khả năng điều khiển quả cầu lửa, nhưng sức mạnh bản nguyên trong cơ thể thực sự quá yếu, đến nỗi cả đời không thể thi triển sức mạnh.

Do đó, dị năng giả cấp G, thậm chí không được đa số thế nhân

công nhận.

Tình huống của Kiều Nạp, tốt hơn một chút, dù sao cũng là cấp F, đạt đến tiêu chuẩn thấp nhất để thi triển sức mạnh dị năng.

Dị năng giả từ cấp F trở lên, trung bình cứ ba nghìn người mới xuất hiện một người.

Chỉ có điều, trong giới siêu phàm ngầm ở châu Âu và Bắc Mỹ, dị năng giả cấp F, vẫn ở mức thấp nhất, khắp nơi bị người khác bài xích và coi thường.

Do đó, Bố Phương ý thức được nỗi đau của Kiều Nạp xong, cũng hiểu vì sao Kiều Nạp trước đây chưa từng nói với mình về chuyện này, đồng thời không tiếp tục truy hỏi Kiều Nạp về chuyện này nữa.

Bố Phương và Kiều Nạp ở trong khu đại học ở phía đông nam Cô Tô Thành, nán lại một thời gian dài.

Cho đến khi mặt trời lặn, bầu trời phương xa bị ánh hoàng hôn nhuộm đỏ.

Trong khoảng thời gian đó, Bố Phương đã tìm hiểu rất nhiều về thế giới phương Tây, để chuẩn bị kỹ càng hơn cho việc tiếp theo khi đến châu Âu đối phó với Hấp huyết quỷ.

Đồng thời Bố Phương nhớ lại lời nói của Lão Trương, người cung phụng trong biệt thự trang viên gia tộc Bố thị không lâu trước đó: "Trên thế giới hiện nay, võ đạo An Lạc dần dần suy tàn, do đó trong môi trường lớn bên ngoài An Lạc và phương Đông, bề ngoài được người khác tôn kính, nhưng trong tối lại bị bài xích và miệt thị!" Trong lòng Bố Phương, đột nhiên nhen nhóm một ngọn lửa.

Kiếp trước của Bố Phương là Vân Lôi Tiên Đế, tung hoành Bát Phương Thiên Giới, không ai là địch thủ.

Kiếp này, sau khi Bố Phương thức tỉnh ký ức, cùng với sự trôi

chảy của thời gian, ảnh hưởng của kiếp trước ngày càng sâu sắc.

Nhưng vì mảnh đất dưới chân này, dù sao cũng đã nuôi dưỡng, bảo vệ hắn trong gần hai mươi năm, do đó trong lòng ít nhiều cũng đã nảy sinh một chút tình cảm.

Ngay cả khi, giới võ đạo An Lạc hiện nay, bên ngoài vòng tròn phương Đông, bị người khác coi thường, trong lòng Bố Phương cũng âm thầm nảy sinh một ý nghĩ, muốn chứng minh sức mạnh võ đạo phương Đông cho người phương Tây.

Chương 922

Mặc dù công pháp tu tiên của Bố Phương, nghiêm khắc mà nói không phải công pháp võ đạo phương Đông.

Nhưng theo Bố Phương, võ đạo phương Đông, và công pháp tu tiên, về bản chất là cùng nguồn gốc.

Các công pháp võ đạo hiện tồn của phương Đông, hầu như đều có thể coi là phiên bản tàn khuyết của công pháp tu tiên, là phiên bản đơn giản hóa thêm.

Vài nghìn năm trước, thế giới phương Đông cũng tu hành pháp môn tu tiên, có rất nhiều Luyện Khí Sĩ.

Vì vậy công pháp tu chân, hoàn toàn cũng có thể đại diện cho phương Đông.

Khi Kiều Nạp thấy trời tối, liền mở lời tạm biệt Bố Phương.

Sau đó Bố Phương mời Kiều Nạp, cùng mình đến biệt thự trang viên gia tộc Bố thị, để làm tròn tình chủ nhà, tiện thể giới thiệu người bạn này với gia đình mình.

Nhưng Kiều Nạp cười nói: "Thôi được rồi, lần sau tôi đến An Lạc, có cơ hội nhất định sẽ đến thăm!" "Lần này tôi đi tay không, chẳng mang theo chút đặc sản rượu đen nào cả." Kiều Nạp thì thầm, hạ giọng nói: "Còn nữa, Bố Phương này, e rằng trong lòng cậu có chuyện khác đúng không!

Tôi có thể thấy, cậu hẳn có chuyện gấp gáp đang đè nặng trên người!" "Tôi cũng không tiện, làm lỡ việc của cậu!

Do đó, tôi không làm phiền nữa!" Bố Phương thấy đối phương đã từ chối, liền không giữ lại nữa.

Hắn vái Kiều Nạp một cái, sau đó Kiều Nạp cũng vái lại một cách có hình có dạng.

Đó là một nghi lễ trong văn hóa truyền thống phương Đông, bao hàm nhiều ý nghĩa như nhường nhịn, tái ngộ, kính trọng.

Bố Phương rời khỏi sân vận động đại học xong, trực tiếp quay trở lại bãi đậu xe bên ngoài, tìm chiếc xe của mình trước đó.

Tiếp theo thực sự có chút việc gấp, vừa nãy mời Kiều Nạp đến chơi, ban đầu chỉ là khách sáo, cảm thấy đối phương từ châu Âu xa xôi đến đây một lần, nên làm chút nghĩa chủ nhà.

Sau đó Bố Phương cũng nhận ra, có lẽ không được ổn lắm, vì tiếp theo phải giải quyết chuyện bên Ti Minh Nguyệt.

May mắn thay, trước khi Bố Phương thay đổi ý định, Kiều Nạp, người đã nhìn ra tâm sự của Bố Phương, chủ động mở lời từ chối lời mời.

Mở cửa xe.

Bố Phương ngồi vào ghế lái, sau đó lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho Ti Minh Nguyệt.

Theo lịch hẹn ba ngày trước, hôm nay là ngày giúp Ti Minh Nguyệt hộ đạo, giúp cô chính thức bước vào con đường tu tiên.

Hôm nay là một ngày tốt lành, vào ban đêm, khi trăng tròn giữa trời, các vì sao sáng rực, các nguyên tố năng lượng giữa trời đất sẽ hoạt động mạnh hơn bình thường.

Đồng thời, sức mạnh Thái Âm trong cơ thể Ti Minh Nguyệt, cũng như sức mạnh chí hàn của bộ công pháp tu tiên kia, sẽ bị ảnh hưởng bởi thời tiết và thời điểm, mà suy yếu.

Cộng thêm việc Bố Phương giờ đây đã thức tỉnh dị năng lực, nhờ

dị năng lực, củng cố sức mạnh tinh thần và sức mạnh bản nguyên của mình, cũng giúp hắn có thể phát huy nhiều uy năng hơn của Thánh Quang Đạo Thể trước thời hạn.

Thánh Quang Đạo Thể của Bố Phương, là một trong những thể chất thần kỳ nhất cửu thiên thập địa, có thể nói là vô thượng.

Loại thể chất này, bẩm sinh giao cảm với đại đạo, có thể nhờ đại đạo trời đất mà diễn hóa ra đủ loại thần thông.

Người sở hữu, không chỉ tu hành tốc độ cực nhanh, người sở hữu, thường sẽ có sức mạnh bản nguyên thuần túy, mạnh mẽ hơn nhiều so với Thuần Túy Thái Âm Chi Thể, Thái Dương Chi Thể.

Nếu theo quy trình bình thường, Bố Phương cần phải đạt đến giai đoạn Hóa Thần Kỳ trong cảnh giới tu hành, mới có thể kích hoạt Thánh Quang Đạo Thể, hiển lộ ba thành uy năng của nó.

Nhưng trước đó, Bố Phương cũng có thể thông qua việc nâng cao cảnh giới, nâng cao sức mạnh bản thân, để sớm nhận được một số lợi ích phụ trợ do Thánh Quang Đạo Thể mang lại.

Ví dụ như, sức mạnh Thuần Dương hùng vĩ, cuồn cuộn.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

Đầu dây bên kia, truyền đến giọng nói nhẹ nhàng, êm tai, mỹ diệu của Ti Minh Nguyệt: "Alo, Bố Phương đó ư?" Bố Phương nói: "Ừ!

Tôi đã hẹn cô ba ngày trước, hôm nay sẽ giúp cô hộ đạo, để cô chính thức bước vào cánh cửa tu hành, để cô có thể tu luyện bộ công pháp tiên nhân thượng cổ kế thừa từ thư phòng cũ của gia tộc!" "Bây giờ đã hơn sáu giờ tối, lát nữa cô sắp xếp thế nào?" Ti Minh Nguyệt nghe xong trực tiếp đáp: "Vâng, những vật phẩm cần dùng, tôi đều đã chuẩn bị xong xuôi rồi!

Lát nữa có thể bắt đầu luôn, tôi đang ở khách sạn Kim Ô!" "Sau

khi lái xe đến, gọi cho tôi một cuộc, lúc đó tôi sẽ đưa cậu đến căn hộ của tôi!" Bố Phương nghe xong, tiếp tục trò chuyện đơn giản với Ti Minh Nguyệt vài câu, rồi cúp điện thoại.

Đặt điện thoại xuống, Bố Phương ngồi trên ghế lái trầm tư một lúc.

Trước đây tại biệt thự trang viên gia tộc Bố thị, khi Ti Minh Nguyệt từ xa đến thăm, Bố Phương tuy cảm nhận được vị ý chí Luyện Khí Sĩ cổ đại trong cơ thể đối phương.

Nhưng, Bố Phương không chắc đối phương có nhận ra sự bất thường trên người mình hay không.

Lần đó, Ti Minh Nguyệt mời Bố Phương làm người hộ đạo, giữa lời nói, cũng có ý nguyện muốn phó thác cả đời.

Ngoài ra, Ti Minh Nguyệt nói chắc như đinh đóng cột, chỉ cần trở thành người hộ đạo của cô, liền có thể cùng cô bước vào con đường tu hành.

Chương 923

Lúc đó Bố Phương, vừa mới thức tỉnh ký ức kiếp trước, đối với cái gọi là con đường tu hành của Ti Minh Nguyệt, cũng như công pháp tu hành mà Ti Minh Nguyệt sử dụng, đương nhiên không để mắt đến.

Nhưng Bố Phương không hề cố ý khoe khoang, nhưng lời nói và cử chỉ, vẫn rõ ràng khác thường.

Bởi vì nếu là một người bình thường, khi nghe nói trên thế giới này, có công pháp tu tiên có thể giúp người ta đạt được khả năng trường sinh bất tử, và có thể tu luyện, đồng thời có thể kết duyên với một giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, trở thành một cặp trời sinh, nương tựa vào nhau trọn đời.

Khi biết chuyện tốt đẹp như vậy, phần lớn sẽ kích động đến mức nói năng lộn xộn.

Hoặc, ngay cả khi được giáo dục tốt đến đâu, khi nói chuyện, khó tránh khỏi sẽ hơi lộn xộn, hoặc cảm xúc dao động rõ ràng sẽ lớn.

Nhưng biểu hiện của Bố Phương ngày hôm đó, dường như quá bình tĩnh.

Sau khi Ti Minh Nguyệt trình bày một lượt về những gì mình mong muốn, cũng như những lợi ích mà Bố Phương có thể nhận được, Bố Phương vẫn bình tĩnh như một người ngoài cuộc đang nghe chuyện, dường như mọi chuyện không liên quan gì đến mình.

Bố Phương hít một hơi thật sâu.

Hắn lẩm bẩm: "Hôm trước khi gặp Trần Hiểu Trúc, tôi đã cầu cứu Ti Minh Nguyệt hai lần, nhưng rất rõ ràng, lần đầu Ti Minh Nguyệt không chủ động giúp tôi, mà đợi tôi đến chỗ cô ấy, rồi mới

giúp tôi!" Bố Phương nói tiếp: "Lần thứ hai cầu cứu Ti Minh Nguyệt, quãng đường theo kế hoạch khoảng mười phút, lại mất gần mười lăm phút mới đến.

Trong thời khắc sinh tử, từng phút từng giây quan trọng đến nhường nào, cô ấy nhất định phải biết rõ, nhưng lại chậm trễ, đúng năm phút!" "Trong đó có uẩn khúc gì, rất khó đoán.

Nhưng rõ ràng, vị Ti Minh Nguyệt này dường như không mấy quan tâm đến sống chết của tôi!" "Mâu thuẫn thật, cô ấy từ xa xôi tỉnh Thanh Châu, phía nam tỉnh Giang Nam đến Cô Tô Thành, tìm kiếm sự giúp đỡ của tôi, và còn nói tôi có dương cương chi khí vạn người có một, hy vọng tôi có thể trở thành đạo lữ của cô ấy!" "Sau đó, đã vất vả như vậy mới tìm thấy tôi, nhưng lại không quan tâm đến sống chết của tôi trước khi hộ đạo?

Tại sao lại mâu thuẫn như vậy?" "Lúc đó, người thao túng đưa ra quyết định như vậy, rốt cuộc là bản thân Ti Minh Nguyệt, hay là sức mạnh ý chí tàn dư của Luyện Khí Sĩ cổ đại cư trú trong cơ thể cô ấy?" Mọi chuyện ngày càng phức tạp.

Bố Phương nhẹ nhàng lắc đầu, dẹp bỏ những suy nghĩ linh tinh trong lòng.

Khởi động ô tô, đồng thời lẩm bẩm: "Thôi, tạm dừng đã!

Gặp núi mở núi, gặp sông bắc cầu, cứ đi rồi sẽ biết thôi!" "Chỉ mong bản thân Ti Minh Nguyệt, không có quá nhiều tâm tư, mưu kế, nếu không, có lẽ tôi không biết sẽ bỏ lỡ, mất đi điều gì!" Cô Tô Thành, khách sạn Kim Ô.

Khách sạn Kim Ô, trong lãnh thổ Cô Tô Thành, là một khách sạn năm sao cao cấp khác không kém gì khách sạn Thái Hồ.

Khác biệt với khách sạn Thái Hồ ở chỗ, tập đoàn Long Tín phía

sau Bố Phương, không có một chút cổ phần nào trong khách sạn Kim Ô, trước đây, Bố Phương cũng chỉ vài lần ít ỏi, cùng bạn học cấp ba ăn ở đó, đó cũng là chuyện từ nhiều năm trước.

Do đó, đối với khu vực khách sạn Kim Ô tọa lạc, trong ký ức của Bố Phương khá xa lạ.

Khi Bố Phương đến nơi, lập tức gọi điện cho Ti Minh Nguyệt.

Sau đó Ti Minh Nguyệt tự mình ra đón Bố Phương.

Tại quảng trường nhỏ bên ngoài cổng Tây khách sạn Kim Ô, Ti Minh Nguyệt đi một đôi giày thể thao đế mềm, xuất hiện từ phía sau đài phun nước cổ điển.

Đêm nay Ti Minh Nguyệt mặc một bộ đồ thể thao ôm sát màu vàng nhạt.

Đồng thời, tóc cô ấy hơi ẩm ướt, chưa được làm khô hoàn toàn.

Có thể thấy, trước đó hẳn vừa tập thể dục trong phòng gym, sau đó tắm rửa, bây giờ tóc vẫn chưa khô hẳn.

Rồi cũng có thể vì Bố Phương đến khá nhanh, hoặc vì Ti Minh Nguyệt cảm thấy gặp một người bạn, không cần đặc biệt thay đổi trang phục hàng ngày, vì vậy liền mặc một bộ đồ thể thao, trực tiếp ra đón Bố Phương.

Cũng có thể, Ti Minh Nguyệt cảm thấy trong hoàn cảnh này, không cần quá long trọng.

Không khỏi khiến Bố Phương nhíu mày.

Có một cảm giác kỳ lạ.

Hộ đạo, cũng như khai phong sức mạnh Thái Âm, giúp Ti Minh Nguyệt bước vào ngưỡng cửa tu chân, lẽ ra là một chuyện lớn, nhưng Ti Minh Nguyệt lúc này, lại dường như không mấy coi trọng.

Nhưng trong lòng Bố Phương tuy có nghi ngờ, nhưng không mở lời.

Ti Minh Nguyệt thấy Bố Phương xong, hai người trò chuyện đơn giản vài câu, sau đó Ti Minh Nguyệt liền dẫn Bố Phương đi về phía cổng Tây của khách sạn Kim Ô.

Dọc đường, không ít người trẻ tuổi đi ngang qua, chứng kiến tình hình này, không khỏi hoặc tò mò hoặc ghen tị, hoặc ánh mắt đầy đố kỵ.

Ti Minh Nguyệt quốc sắc thiên hương, xinh đẹp động lòng người, thanh lệ thoát tục, có thể sánh với tiên nữ giáng trần.

Bố Phương khí vũ hiên ngang, tuấn tú phi phàm, mỗi cử chỉ, đều thể hiện khí chất long hổ, phong thái quân tử.

Hai người riêng lẻ đứng một mình, đều rất thu hút ánh nhìn.

Khi ở cùng nhau, lại càng giống một cặp kim đồng ngọc nữ.

Huống hồ lúc này cả hai cùng xuất hiện, sánh vai tiến về hướng khách sạn Kim Ô, không khỏi khiến người ta dừng chân ngắm nhìn, bàn tán xôn xao.

Chương 924

Dọc đường, Bố Phương rất kín đáo, im lặng không nói một lời.

Ti Minh Nguyệt thì mặt mày tươi cười, sắc mặt hồng hào, thỉnh thoảng trêu chọc Bố Phương vài câu, dường như mối quan hệ giữa hai người rất tốt.

Ví dụ, Ti Minh Nguyệt sẽ hỏi: "Cậu đã ăn tối chưa?

Có muốn đợi một lát, chúng ta cùng ăn ở nhà hàng rồi sau đó bàn chuyện hộ đạo không?" Hoặc, Ti Minh Nguyệt sẽ nói: "Đường có tắc không?

Chuyến đi của cậu thuận lợi chứ?" Ti Minh Nguyệt nói chuyện như thể chuyện hộ đạo và tu hành bí quyết Luyện Khí Sĩ cổ đại kia, không phải là chuyện quan trọng và cấp bách.

Tất cả đều khiến Bố Phương, âm thầm nhíu mày.

Trong số những người vây quanh xem, không thiếu kẻ nhiều chuyện.

Bởi vì Bố Phương tuy là người thừa kế tiếp theo của tập đoàn Long Tín, là trưởng tử gia tộc Bố thị, nhưng tính tình kín đáo, ít khi xuất hiện ở Cô Tô Thành, đặc biệt ít khi đi lại ở khu vực khách sạn Kim Ô.

Do đó những người vây quanh gần đó, trong đó có một số người ăn mặc sang trọng lập tức cho rằng Bố Phương là người ngoài, có một cảm giác rằng đối phương khá dễ bắt nạt.

Nhưng chưa kịp tiến lên làm gì đó, đột nhiên bị một vài người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm xuất hiện trong đám đông, chặn lại.

Những người này đều là bảo tiêu gia tộc mà Ti Minh Nguyệt mang

theo từ tỉnh Thanh Châu.

Lần trước ở phía tây Cô Tô Thành, trong khuôn viên biệt thự trang viên gia tộc Bố thị, Bố Phương sở dĩ không thấy những người này, là vì Ti Minh Nguyệt có yêu cầu đặc biệt, nên những người này đều bị giữ ở xa bên ngoài biệt thự trang viên gia tộc Bố thị, trên một con đường cách đó rất xa.

Những công tử ăn chơi khét tiếng ở Cô Tô Thành, thấy có người dám cản đường, ban đầu muốn gây sự.

Thế nhưng khi nhìn thấy một số ký hiệu đặc biệt trên người những người đàn ông mặc đồ đen kia, liền lập tức im tiếng, không dám gây ra động tĩnh.

Họ nhận ra, đây là người của tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ.

Vị thiếu nữ xinh đẹp động lòng người kia, không nghi ngờ gì nữa, chính là giai nhân tuyệt sắc đã được truyền tụng khắp Cô Tô Thành mấy ngày nay, kiêm đại tiểu thư tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ.

Ti Minh Nguyệt đến Cô Tô Thành làm khách, vẫn luôn khá kín tiếng, trừ ngày đầu tiên ở Cô Tô Thành, đến biệt thự trang viên gia tộc Bố thị ở phía tây, gặp gỡ Bố Phương, bàn bạc chuyện người hộ đạo, Ti Minh Nguyệt không hề đi lại trong Cô Tô Thành.

Ba ngày qua, Ti Minh Nguyệt vẫn luôn ở trong khách sạn Kim Ô.

Nhưng điều đó không ngăn cản một số người có ý đồ khác, biết được tin tức về Ti Minh Nguyệt.

Tin tức đại tiểu thư tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ, từ tỉnh Thanh Châu cách đó vài nghìn dặm, đang làm khách ở khách sạn Kim Ô tại Cô Tô Thành, một mình, nhanh chóng lan truyền khắp giới

thượng lưu trong Cô Tô Thành.

Thế là, trong vài ngày đó, các gia tộc hoặc doanh nghiệp quy mô vừa và nhỏ ở Cô Tô Thành, không hẹn mà cùng, lũ lượt đến thăm, gửi danh thiếp hoặc thư mời vào khách sạn, muốn làm quen với Ti Minh Nguyệt, tiến tới thiết lập một chút mối quan hệ với tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ phía sau Ti Minh Nguyệt.

Dù sao thì tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ phía sau Ti Minh Nguyệt, nếu nhìn khắp toàn An Lạc, cũng có thể xếp vào top một trăm những tập đoàn khổng lồ, một tập đoàn vận tải tổng hợp xuyên quốc gia kiêm phân phối kênh thương mại.

So với họ, ba tập đoàn lớn trong lãnh thổ Cô Tô Thành là tập đoàn Long Tín, tập đoàn Hưng Hoa, tập đoàn Phú Thông, tổng cộng toàn bộ tài sản cộng lại, cũng chỉ có thể bằng một phần ba của đối phương.

Do đó, các thế lực vừa và nhỏ trong Cô Tô Thành kia, không ai là không nhân cơ hội này mà dựa dẫm vào kẻ mạnh, muốn bắt mối với tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ phía sau Ti Minh Nguyệt.

Dù chỉ là một chút manh mối nhỏ, cũng có thể khiến họ như chó sói thấy thịt tươi mà lao vào tranh giành.

Hơn nữa, có được một chút manh mối, cũng dám mượn oai hùm.

Đương nhiên, những người này lúc này, hoàn toàn không biết rằng hiện tại tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ, đã không còn như xưa, thậm chí đang đứng trước nguy cơ sụp đổ dưới sự vây công của nhiều thế lực.

Nếu biết, vạn lần cũng sẽ không muốn dính dáng một chút nào đến tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ.

Ti Minh Nguyệt dẫn Bố Phương đến căn hộ cao cấp trên tầng thượng của khách sạn Kim Ô.

Một căn hộ được trang trí cực kỳ xa hoa, trong đó có nhiều phòng nhỏ kết hợp với nhau, mỗi phòng đều có thể ngắm cảnh đêm Cô Tô Thành phồn hoa từ xa qua cửa kính lớn một mặt trong suốt.

Bên trong bản thân căn phòng, không gian rất rộng, hoàn toàn đủ để tu hành công pháp, hoặc luyện tập các bài tập cơ bản trong công pháp tu chân, công pháp võ đạo.

Sau khi vào trong, Ti Minh Nguyệt rót cho Bố Phương một tách cà phê, sau đó cười bảo Bố Phương đợi một lát trên ghế sofa.

Rồi sau đó, Ti Minh Nguyệt biến mất ở góc cầu thang lên tầng hai của căn hộ duplex.

Không lâu sau, cà phê vẫn chưa nguội.

Ti Minh Nguyệt liền xuất hiện trở lại.

Nhưng lúc này Ti Minh Nguyệt đã thay một bộ váy liền thân màu trắng tinh khiết.

Dưới ánh đèn chùm pha lê trắng muốt, bộ váy trên người cô lấp lánh những đốm bạc, phản chiếu lên cô, tựa như tiên nữ từ cung trăng hạ phàm.

Chương 925

Ti Minh Nguyệt sau khi xuất hiện trở lại, cười ngồi xuống ghế sofa đối diện Bố Phương.

Sau đó nhìn tách cà phê đang bốc hơi nghi ngút trước mặt Bố Phương ở phía đối diện.

Rồi mỉm cười, nói: "Ừm, Bố Phương!

Vậy tôi bắt đầu đây nhé?" Ti Minh Nguyệt nói xong, không đợi Bố Phương trả lời, liền đột nhiên chuyển giọng, rồi nói: "Tôi nhớ ba ngày trước, khi nói chuyện với cậu về chuyện này, hình như cậu không mấy nhiệt tình và hứng thú với việc tiếp tục hộ đạo cho tôi!" ", "Cũng dường như không hứng thú với công pháp tu chân của tôi, bao gồm cả vị ý chí Luyện Khí Sĩ cổ đại trên người tôi!" "Điều đó khiến tôi cảm thấy kỳ lạ." Ti Minh Nguyệt nói xong, dường như nhận ra mình đã nói lỡ.

Vội vàng dừng lại, rồi dừng một lát, nói tiếp: "Lúc đó, cậu nói sau này sẵn lòng giúp tôi hộ đạo, khi tôi cần, nhưng không trói buộc mình bên tôi!

Ý của cậu là, không trở thành người hộ đạo của tôi, không tồn tại vì tôi?" "Những lời đó, tôi đều không hiểu, không rõ ý của cậu!

Bây giờ trước khi chính thức bắt đầu tu hành, cậu có thể giải thích lại cho tôi không?" Bố Phương nghe Ti Minh Nguyệt nói một tràng, không nhịn được lại nhíu mày.

Những lời đó Bố Phương đã nói rõ ràng với Ti Minh Nguyệt tại biệt thự trang viên gia tộc Bố thị rồi.

Ý của Bố Phương là, không thể trói buộc mình bên Ti Minh

Nguyệt, không thể chỉ sống vì đối phương.

Những việc Bố Phương cần làm, bản thân hắn có Vân Lôi Tiên Điển, đồng thời mang trong mình Thánh Quang Đạo Thể, lại không lâu trước đó vừa mới thức tỉnh năng lực dị năng của mình.

Do đó, đối với cái gọi là công pháp của vị ý chí Luyện Khí Sĩ cổ đại trên người Ti Minh Nguyệt, hoàn toàn không để mắt đến.

Hắn có thể hộ đạo cho Ti Minh Nguyệt, giúp Ti Minh Nguyệt mở ra con đường tu hành, nhưng ngoài ra, hiện tại Bố Phương, không hy vọng giữa hai người xảy ra chuyện gì khác, không hy vọng giữa hai người có quá nhiều liên hệ.

Sở dĩ giúp đỡ Ti Minh Nguyệt, hoàn toàn là vì Ti Minh Nguyệt thời cấp ba, trong một khoảng thời gian nào đó, đã giúp đỡ hắn nhiều lần trong học tập.

Hơn nữa, Bố Phương nhìn Ti Minh Nguyệt, cảm thấy đối phương thuận mắt, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Bố Phương vạn lần không phải vì tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ phía sau Ti Minh Nguyệt, hoặc thuần túy mê mẩn vẻ đẹp của Ti Minh Nguyệt, mà quyết định giúp đỡ đối phương.

Đương nhiên, nếu Ti Minh Nguyệt có thể thuận lợi bước vào con đường tu hành, và giải quyết cuộc khủng hoảng của tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ phía sau cô, thì lúc đó, khi Bố Phương hoàn thành điều thứ hai trong thỏa thuận cá cược ba năm, chắc chắn sẽ có được một sự trợ giúp mạnh mẽ từ bên ngoài.

Kiếp trước của Bố Phương, rốt cuộc là Vân Lôi Tiên Đế, trước khi vẫn lạc ở kiếp trước, hắn đã để lại rất nhiều nhân quả ở Bát Phương Thiên Giới.

Do đó kiếp này, Bố Phương không muốn, trừ khi bất đắc dĩ, không

phải thời khắc cực kỳ đặc biệt, không phải điều bắt buộc, hoặc khi cực kỳ rung động, thì vạn lần không muốn dính thêm nhân quả mới trước khi quay trở lại Bát Phương Thiên Giới.

Theo Bố Phương, Ti Minh Nguyệt mang trong mình Thái Âm Chi Thể, ngay cả khi công pháp tu hành của cô ấy, có thể thua xa Vân Lôi Tiên Điển, và linh khí địa cầu hiện nay cực kỳ nghèo nàn.

Nhưng dựa vào thể chất tu hành đỉnh cấp của đối phương, cũng như ý chí Luyện Khí Sĩ cổ đại cư trú trong cơ thể đối phương, trong tương lai không xa, chắc chắn sẽ chiếm một vị trí trong giới tu chân vũ trụ.

Đối với một sự tồn tại như vậy, Bố Phương sẽ giao thiệp rất cẩn thận, không muốn dính líu quá gần ngay từ lần đầu.

Bố Phương nâng tách cà phê trước mặt, đơn giản uống một ngụm.

Sau đó cố ý một cách mơ hồ, thuật lại lời đã nói với Ti Minh Nguyệt ngày hôm đó.

Ti Minh Nguyệt nghe xong, trầm tư suốt năm phút.

Sau năm phút, tách cà phê trước mặt Bố Phương đã cạn.

Khi Bố Phương đặt chiếc cốc xuống, tiếng cốc chạm vào đĩa, dường như đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Ti Minh Nguyệt.

Sau đó Ti Minh Nguyệt vội vàng ngẩng đầu, một lần nữa nhìn về phía Bố Phương.

Đồng thời Ti Minh Nguyệt mở miệng hỏi: "Ý của cậu là, không hy vọng giữa tôi và cậu đi quá gần?

Sau khi giúp tôi bước vào con đường tu hành, cậu sẽ chỉ khi tôi cần, và khi cậu có thời gian, giúp tôi hóa giải Thái Âm Chi Lực, để tôi có thể tu hành loại công pháp cực âm hàn này?" "Tôi thực sự không

hiểu lắm." Cuối cùng Ti Minh Nguyệt, đột nhiên lại chìm vào im lặng.

Sau đó ánh mắt khá phức tạp nhìn Bố Phương, nói tiếp: "Thế nhân đối xử với tôi, đều sợ hãi tránh xa!

Cậu thì sao, muốn tránh xa tôi sao?" "Bố Phương, cậu không cảm thấy, mối quan hệ giữa chúng ta có thể tiến thêm một bước sao?

Đồng thời, cậu thực sự không muốn cùng tôi, bước vào đại đạo trường sinh sao?" "Hoặc, ngày đó.

Những lời nói ở biệt thự, chẳng lẽ đã nói rõ cậu cũng có pháp môn để bước vào giới tu chân sao?" Bố Phương nghe lời của Ti Minh Nguyệt xong, giật mình, sau đó cười cười, nhưng cũng không nói thêm nhiều về chủ đề này.

Nửa giờ sau.

Khách sạn Kim Ô, trên sàn phòng khách căn hộ trên tầng cao nhất, đặt hai chiếc đệm bạc màu xanh lam.

Sau đó Ti Minh Nguyệt ngồi khoanh chân trên một trong những chiếc đệm bạc đó.

Đèn trong phòng tắt.

Chương 926

Nhưng từ bên ngoài cửa sổ kính lớn sát sàn, ánh sáng thành phố truyền vào, vẫn có thể khiến hai người trong phòng, nhìn rõ ràng mọi thứ trong phòng, chỉ là không còn rõ nét và sáng sủa như trước nữa.

Đối với điều này, Ti Minh Nguyệt cũng không cố ý kéo rèm cửa, che chắn ánh sáng từ xa bên ngoài.

Ti Minh Nguyệt hít một hơi thật sâu, hơi thở đó, được Ti Minh Nguyệt nén trong lồng ngực, giữ suốt một phút mới thở ra.

Theo sau hơi thở đục đó thoát ra, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm ba độ.

Bố Phương nhíu mày, hiểu rằng lúc này Ti Minh Nguyệt đang vận chuyển Thái Âm Chi Lực trong cơ thể, hy vọng mượn điều này để loại bỏ sức mạnh âm hàn trong cơ thể.

Bố Phương lập tức, ngồi khoanh chân trên một chiếc đệm bạc khác phía sau Ti Minh Nguyệt.

Bố Phương đã tu hành Vân Lôi Tiên Điển, đồng thời đã thức tỉnh năng lực dị năng của mình, củng cố nền tảng sức mạnh bản nguyên và sức mạnh linh khí.

Theo lý mà nói, đủ để dễ dàng hóa giải sức mạnh âm hàn trong cơ thể Ti Minh Nguyệt.

Nhưng lúc này, hắn không hề hành động khinh suất.

Hắn không muốn sớm bộc lộ đủ loại thủ đoạn trước mặt Ti Minh Nguyệt.

Giống như Ti Minh Nguyệt, đối với Bố Phương cũng có điều giấu giếm.

Ti Minh Nguyệt lại hít thở sâu ba lần.

Mỗi lần kết thúc hơi thở, nhiệt độ trong phòng đều giảm một chút, sau đó cơ thể Ti Minh Nguyệt cũng sẽ yếu đi một phần.

Cứ như vậy, khi Ti Minh Nguyệt không còn vận chuyển Thái Âm Chi Lực như vậy nữa, để loại bỏ sức mạnh âm hàn, nhiệt độ trong phòng đã giảm hơn 10 độ.

Trong cái nắng hè oi ả này, còn mát mẻ hơn cả những căn phòng bật điều hòa ở nhiệt độ thấp nhất.

Trong hơi thở đục mà Ti Minh Nguyệt hô ra, bao hàm sức mạnh Thái Âm nồng đậm do thể chất của cô mang lại.

Sức mạnh này, khá thuần hậu, theo lý là một tài nguyên tu chân cực tốt.

Nhưng Ti Minh Nguyệt hiện tại không có khả năng đó, để lợi dụng lượng Thái Âm Chi Lực dư thừa trong cơ thể, đồng thời để bước vào ngưỡng cửa tu chân, buộc phải suy giảm một phần sức mạnh, do đó mới đẩy ra ngoài cơ thể.

Bản thân Bố Phương, không thích loại sức mạnh Thái Âm này.

Bởi vì sức mạnh của Bố Phương, dương cương và uy mãnh chí cực.

Hắn chỉ giúp người khác hóa giải Thái Âm Chi Lực, kiềm chế sức mạnh Thái Âm là được, nhưng để Bố Phương luyện hóa hấp thu loại sức mạnh Thái Âm này, thì đừng hòng.

Tuy nhiên, những sức mạnh Thái Âm tán loạn trong không khí này, Bố Phương cũng không lãng phí.

Hắn lặng lẽ vẫy tay, tập hợp toàn bộ sức mạnh Thái Âm trong không khí lại một chỗ, sau đó thu vào không gian thế giới tinh thần

của mình, làm dưỡng liệu cho đóa Hư Vô Chi Hoa kia.

Đồng thời, hắn dùng một chút thủ đoạn nhỏ, sử dụng một số thuật pháp tiên gia mà tầng bốn Luyện Khí kỳ có thể sử dụng, duy trì sự mát lạnh trong phòng khách, để tránh Ti Minh Nguyệt không phát giác ra chuyện này.

Đương nhiên, nếu lúc này ý chí Luyện Khí Sĩ cổ đại trong cơ thể Ti Minh Nguyệt, không đang ngủ say, mà đang chủ đạo suy nghĩ của Ti Minh Nguyệt, thì thủ đoạn của Bố Phương tuyệt đối không thể giấu được đối phương.

Nhưng thật không may (cho Luyện Khí Sĩ cổ đại), vì Ti Minh Nguyệt đang loại bỏ Thái Âm Chi Lực, để tu hành công pháp tu chân, nên ý chí Luyện Khí Sĩ cổ đại ở bên kia, không chỉ không chủ động dùng ý chí chiếm giữ não bộ của Ti Minh Nguyệt, mà còn luôn bận rộn cao độ, hoàn toàn không chú ý đến những động tác nhỏ của Bố Phương.

Bu Fang hấp thu sức mạnh Thái Âm từ thế giới tinh thần của Ti Minh Nguyệt, nhanh chóng đưa nó vào thế giới tinh thần của mình, nuôi dưỡng bông Hư Vô Chi Hoa kia, khiến nó tăng trưởng cao thêm mười mét.Sau khi Ti Minh Nguyệt dừng vận chuyển và phóng thích sức mạnh Thái Âm trong cơ thể, cô trở lại nhịp thở bình thường.

Cô không quay đầu lại mà nói với Bu Fang phía sau: “Sức mạnh Thái Âm trong cơ thể tôi, thông qua pháp hô hấp, tạm thời đã mượn đi một nửa nhỏ!

Sau đó tôi sẽ bắt đầu thử loại công pháp tu chân kia, ngưng tụ Khí Hải!”“Xin hãy đặt hai bàn tay của anh lên các huyệt đạo ở phía trên bên phải và bên trái lưng tôi!

Công pháp mà tôi tu luyện, theo ý của các tiên nhân cổ đại, đã được cải thiện, lát nữa sẽ tự động lấy đi sức mạnh Dương Cương từ

cơ thể anh để trung hòa sức mạnh âm hàn trong cơ thể tôi!”Bu Fang nghe vậy, lập tức đặt hai tay lên hai huyệt đạo ở phía sau lưng Ti Minh Nguyệt.Ngay sau đó, trên người Ti Minh Nguyệt đột nhiên phát ra một luồng ánh trăng trắng muốt, từng làn khói lạnh mờ nhạt bốc lên từ người cô, bao trùm lấy cô.

Bu Fang cũng lập tức nhận ra, sức mạnh Dương Cương trong cơ thể mình đang theo lòng bàn tay anh, chảy vào cơ thể Ti Minh Nguyệt thông qua hai huyệt đạo trên lưng cô.Nếu Bu Fang đã tu luyện Vân Lôi Tiên Điển, anh hoàn toàn có thể điều động sức mạnh Lôi đình để tạm thời tiêu diệt sức mạnh Thái Âm trong cơ thể Ti Minh Nguyệt, không cần phải làm phức tạp như vậy.

Nhưng làm thế sẽ có thể gây tổn hại cho Ti Minh Nguyệt.

Dù sao thì Bu Fang bây giờ chỉ mới Luyện Khí kỳ tầng thứ tư, khả năng khống chế Lôi vẫn còn chưa đủ.

Thứ hai, cũng giống như lý do trước đó, Bu Fang không muốn phô bày toàn bộ át chủ bài của mình trước mặt Ti Minh Nguyệt.Và sau đó.

Công pháp mà Ti Minh Nguyệt đang tu luyện lúc này đang lấy đi sức mạnh Dương Cương từ người Bu Fang.

Cái cách “lấy đi” này hoàn toàn khác so với điều Bu Fang dự kiến, chỉ đơn thuần là “mượn”.

Ti Minh Nguyệt sử dụng thủ đoạn này, chi bằng nói cô tìm một lò luyện cung cấp Dương Cương chi khí cho mình tu luyện, chứ không phải một người hộ đạo.

Chương 927

Hành vi này gần như không khác gì đánh cướp.Điểm khác biệt duy nhất là Ti Minh Nguyệt đã chào trước, và Bu Fang cũng đã làm theo chỉ dẫn, đặt tay lên huyệt đạo của đối phương.

Bu Fang hoàn toàn có thể ngăn cản.

Chỉ cần Bu Fang muốn, dù có chút toan tính nhỏ, sức mạnh Thánh Quang Đạo Thể chảy vào cơ thể Ti Minh Nguyệt sẽ lập tức suy yếu, thậm chí có thể thay thế Dương Cương chi khí ban đầu bằng thứ khác.Vì hành động này của Ti Minh Nguyệt, sự cảnh giác trong lòng Bu Fang đối với cô càng tăng thêm nhiều.Nhưng Bu Fang tạm thời cũng không có biểu hiện gì, vẫn tiếp tục truyền sức mạnh Dương Cương của Thánh Quang Đạo Thể cho Ti Minh Nguyệt như bình thường, không giảm đi chút nào.

Đối với Bu Fang, người mang Thánh Quang Đạo Thể, dù Thánh Quang Đạo Thể chưa thực sự được thức tỉnh, sức mạnh Dương Cương như vậy cũng gần như vô tận.Nhận được Dương Cương chi khí của Bu Fang, trong quá trình tu luyện, sắc mặt của Ti Minh Nguyệt từ trắng bệch, thậm chí ẩn chứa chút thống khổ ban đầu, đã chuyển sang hồng hào, an lành.Lại một lúc sau.

Ánh trăng và khói lạnh ngưng tụ trên người Ti Minh Nguyệt tăng đến một mức độ nhất định thì không còn tăng thêm nữa.Cùng lúc đó, khi nhận thấy ánh trăng và khói lạnh trên người Ti Minh Nguyệt dường như sắp có những biến hóa sâu hơn, trong mắt Bu Fang lóe lên một tia ngạc nhiên, như thể anh đã nhận ra điều gì đó phi thường.Bu Fang thầm ngạc nhiên: “Công pháp này?

Không thể nào, lai lịch của luyện khí sĩ cổ đại mấy nghìn năm

trước kia sao?

Trên Địa Cầu, làm sao có thể xuất hiện công pháp của Bát Phương Thiên Giới được chứ?"Công pháp tu luyện xuất hiện trên người Ti Minh Nguyệt cực kỳ kỳ lạ.

Trước đây, công pháp tu luyện mà Ti Minh Nguyệt và Bu Fang có được từ luyện khí sĩ cổ đại kia là một bí thuật vô thượng từ mấy nghìn năm trước, nhưng công pháp này cực kỳ âm hàn, kết hợp với thể chất Thái Âm của cô, khi tu luyện sẽ sinh ra sức mạnh cực âm, cố định Khí Hải bản mệnh, khiến việc tu luyện không thể tiến triển.Vì vậy, Ti Minh Nguyệt cần tìm một nam tử có thuần Dương chi lực cực kỳ nồng hậu như Bu Fang, để hộ đạo cho cô trong quá trình tu luyện, thì mới có khả năng hòa tan Khí Hải, tiến vào cảnh giới tu luyện.Trước đây, Bu Fang không hề quan tâm đến công pháp của Ti Minh Nguyệt.

Trong mắt Bu Fang, một bộ công pháp xuất xứ từ cổ đại của hành tinh này, dù là do luyện khí sĩ để lại, cũng sẽ không có gì đặc biệt.

Lúc đó, Bu Fang chủ yếu chú ý đến ý chí của luyện khí sĩ cổ đại xuất hiện trên người Ti Minh Nguyệt.

Ý chí của luyện khí sĩ cổ đại kia, khi còn sống không đạt tu vi Kết Đan kỳ, thậm chí không ngưng luyện ra Nguyên Anh bản mệnh, nhưng sau khi nhục thân tiêu vong, thần thức của cô ta vẫn ký túc trong một ngôi thần điện, và tàn tồn mấy nghìn năm cho đến tận bây giờ.Hiện tượng này cực kỳ quỷ dị, đừng nói là khi còn sống không đạt Kết Đan kỳ, dù là Nguyên Anh kỳ thông thường cũng không chắc làm được.

Cường giả Hóa Thần kỳ thì có thể làm được, nhưng cường giả Hóa Thần kỳ muốn ý chí sức mạnh của mình, không bị sức mạnh mới sinh đoạt lấy, đồng thời không có pháp bảo hộ thân, mà vẫn tồn tại

trên thế gian mấy nghìn năm, cũng cực kỳ khó khăn.Bây giờ, sau khi Bu Fang chính thức hộ đạo cho Ti Minh Nguyệt, không lâu sau khi bắt đầu, anh đã nhận ra những điểm kỳ lạ trên người Ti Minh Nguyệt.Bu Fang thầm thì: "Công pháp luyện khí sĩ này của Ti Minh Nguyệt, tuyệt đối không thể là công pháp nguyên bản của hành tinh này!

Trong kiếp trước của ta, khi tung hoành Bát Phương Thiên Giới, trong ức vạn năm đó, ta từng đọc qua hàng ức vạn bộ bí điển vô thượng!""Công pháp của Ti Minh Nguyệt này, rất giống với một bộ công pháp tên là "Âm Thần Hạo Nguyệt Kinh" mà ta đã đọc ba nghìn vạn năm trước!

Bộ công pháp này, trong số vô số công pháp ta đã đọc, có thể xếp vào top hai mươi, và ở bất kỳ vũ trụ vị diện nào dưới Bát Phương Thiên Giới, đều có thể được gọi là đỉnh cấp!""Bộ công pháp này, lại được Ti Minh Nguyệt có được từ ý chí của luyện khí sĩ cổ đại trong cơ thể cô ấy!""Như vậy, kết hợp với những điểm kỳ lạ trước đây của vị luyện khí sĩ cổ đại kia, vị luyện khí sĩ này khi còn sống nhất định đã có một cơ duyên cực kỳ phi thường đối với hành tinh này!"Bu Fang lẩm bẩm đến đây.Đồng thời, anh cũng trở nên càng thêm tò mò về ý chí của luyện khí sĩ cổ đại ký sinh trong cơ thể Ti Minh Nguyệt.Ý chí của luyện khí sĩ cổ đại kia, Bu Fang có thể xác định, khi còn sống hẳn là một nữ giới.

Hơn nữa, ý chí luyện khí sĩ đó hiện đang ở trạng thái tàn khuyết, nhưng vẫn có thể sử dụng một số thủ đoạn của luyện khí sĩ.Đồng thời, dù hiện tại vẫn đang ở trạng thái tàn khuyết, nhưng đôi khi nó cũng có thể ảnh hưởng đến tâm trí và thần trí của Ti Minh Nguyệt.

Ví dụ như trước đây, khi Ti Minh Nguyệt nói chuyện với Bu Fang, đôi khi cử chỉ biểu hiện của cô rất kỳ lạ, lúc đó nghi ngờ là bị vị luyện khí sĩ cổ đại trong cơ thể Ti Minh Nguyệt kiểm soát.Ti Minh Nguyệt khoanh chân ngồi trên tọa cụ.Từng đám khói lạnh mờ nhạt bốc lên từ

cơ thể cô, ngưng tụ thành sương, kết tinh trên bề mặt da cô.Sau đó không lâu, băng tuyết tan chảy, những làn sương đó hóa thành khí vụ, lan tỏa trong không trung, trở về hư vô.Cùng lúc đó, làn da của Ti Minh Nguyệt cũng trở nên tinh xảo hơn ba phần.Ngoài ra, trong bóng tối mà người thường không thể nhận thấy, từng đạo ánh nguyệt hoa, xuyên qua tấm cửa sổ lớn sát sàn, theo quỹ đạo phi tuyến tính, chiếu xạ vào cơ thể Ti Minh Nguyệt, hóa thành sức mạnh nguyệt hoa thuần khiết, ôn hòa nuôi dưỡng Khí Hải của cô.Còn thuần Dương chi khí từ cơ thể Bu Fang, trong quá trình này, bảo vệ nơi Khí Hải Đan Điền của Ti Minh Nguyệt, tránh việc vì sức mạnh âm hàn quá mạnh mà đóng băng Khí Hải.Bu Fang lặng lẽ nhìn Ti Minh Nguyệt trước mặt.Thầm thì: "Âm Thần Hạo Nguyệt Kinh, trên hành tinh này, trong tình huống hiện tại, có nhiều ưu thế hơn Vân Lôi Tiên Điển của ta!""Công pháp này, chỉ cần nhập môn, liền trực tiếp lên Trúc Cơ kỳ!

Không có giai đoạn Luyện Khí kỳ, trực tiếp nhảy qua!

Không, Trúc Cơ kỳ của bộ công pháp này yếu hơn Trúc Cơ kỳ của các công pháp khác một chút, nhưng cũng chỉ là mấy giai đoạn đầu thôi!""Khi Âm Thần Hạo Nguyệt Kinh tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ, so với các công pháp khác, sẽ không có bất kỳ điểm yếu nào!""Quan trọng hơn, công pháp này có được sức mạnh tu luyện từ ba con đường, thứ nhất là sức mạnh nguyệt hoa từ tinh tú Thái Âm trên trời, thứ hai là sức mạnh Thái Âm tự thân của người tu luyện, thứ ba mới là linh khí giữa trời đất!""Ti Minh Nguyệt bản thân là thể chất Thái Âm, một tư chất tu luyện thượng thừa, sức mạnh Thái Âm trong cơ thể cô ấy gần như vô tận, và có thể không ngừng tuần hoàn tái sinh, kế thừa và phát huy!""Dựa vào mấy điểm đặc biệt này, trên hành tinh linh khí khan hiếm như hiện nay, Ti Minh Nguyệt ở điểm này, trực tiếp cao hơn ta một bậc lớn!""Vân Lôi Tiên Điển của ta có thể chuyển hóa đủ loại năng lượng giữa trời đất, biến thành của mình!

Đồng thời, Đạo Quang Thánh Thể của ta, chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn thể chất Thái Âm kia!

Nhưng Vân Lôi Tiên Điển của ta, hoặc Đạo Quang Thánh Thể, đều được sinh ra dựa trên tiền đề môi trường linh khí sung túc ở Bát Phương Thiên Giới!”“Hiện tại trên hành tinh này, khắp nơi đều bị ràng buộc, khiến ta không thể thi triển!”Bu Fang thì thầm đến đây, thở dài một tiếng.Vân Lôi Tiên Điển cần đạt cảnh giới Kết Đan kỳ mới có thể thi triển một số thần thông thủ đoạn, để chuyển hóa các loại năng lượng giữa trời đất, không cần lo lắng vì linh khí trên hành tinh này khan hiếm.Đạo Quang Thánh Thể vô cùng mạnh mẽ, đồng thời bản thân cũng có thể tái sinh năng lượng, tuần hoàn không ngừng, nhưng Đạo Quang Thánh Thể lại cần Bu Fang đạt Nguyên Anh kỳ mới có thể sử dụng một phần nhỏ uy năng, đạt Hóa Thần kỳ mới có thể thức tỉnh hoàn toàn.Ti Minh Nguyệt tiếp tục tu luyện.

Quần áo của Bu Fang đôi khi bị thổi phồng lên rồi co lại, đó là dấu hiệu của sức mạnh Thái Âm hóa khí trong cơ thể Ti Minh Nguyệt đang lưu chuyển khắp phòng.Thời gian từng chút một trôi qua.Nửa giờ sau.Không khí lạnh lẽo trong phòng ngưng tụ không tan, nhiệt độ không khí giảm xuống gần năm mươi độ dưới không.

Nếu không phải Bu Fang đã bước vào cảnh giới tu luyện, lại là Luyện Khí kỳ tầng thứ tư, và Ti Minh Nguyệt bản thân sức mạnh Thái Âm không lo bị hàn khí làm tổn thương, thì chỉ vì quần áo của hai người mỏng manh, có thể sẽ bị đông cứng ngay trong quá trình tu luyện này.Trong khi Ti Minh Nguyệt đang chuyên tâm tu luyện, Bu Fang cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Sức mạnh Thái Âm trên người Ti Minh Nguyệt không chỉ giúp đỡ cô rất nhiều, mà còn mang lại không ít lợi ích cho việc tu luyện của Bu Fang.

Đây cũng là một trong những lý do Bu Fang sẵn lòng giúp Ti Minh Nguyệt hộ đạo.Trong vòng nửa giờ, sức mạnh Thái Âm từ cơ thể Ti Minh Nguyệt sau khi dật tán ra ngoài, đã bị Bu Fang lặng lẽ thu thập không ít.Một phần được trực tiếp đưa vào thế giới tinh thần, nuôi dưỡng Hư Vô Chi Hoa đang sinh trưởng bên trong.Phần còn lại, sau khi được tinh luyện, được trữ tích trong Đan Điền Khí Hải.Những sức mạnh Thái Âm này đã đủ để Bu Fang, mà không cần sự trợ giúp của Địa Sát Bảo Châu và tinh hoa vẫn tinh, trực tiếp đột phá đến Luyện Khí kỳ tầng thứ bảy.Trước đó, cảnh giới tu luyện của Bu Fang vốn đã chỉ còn một bước nữa là đến Luyện Khí kỳ tầng thứ năm.

Nên về lý mà nói, ngay khi tiếp xúc với làn sức mạnh Thái Âm đầu tiên dật tán trong không khí từ Ti Minh Nguyệt, nút thắt tu luyện của Bu Fang đã lập tức lung lay.Bu Fang thu thập sức mạnh Thái Âm trong không khí, và trữ tích vào Đan Điền Khí Hải.Đồng thời, Bu Fang nhìn Ti Minh Nguyệt trước mặt, trong lòng dâng lên nhiều băn khoăn.Lúc này Ti Minh Nguyệt không còn cần Bu Fang truyền sức mạnh thuần Dương từ hai huyệt đạo ở sau vai nữa, cô đã quay người lại.

Tọa cụ dưới cô tự động di chuyển, khiến cô và Bu Fang đối mặt với nhau.Nhưng Ti Minh Nguyệt vẫn nhắm chặt mắt, vẫn còn chìm đắm trong tu luyện.Nên Bu Fang lúc này, thong thả quan sát đối phương, cũng không cần lo lắng về bất kỳ sự ngại ngùng nào.Bu Fang thầm thì: “Ý chí của luyện khí sĩ cổ đại trong cơ thể Ti Minh Nguyệt, khi ta lần đầu cảm nhận sự tồn tại của cô ta, ta không chắc liệu cô ta có làm hại Ti Minh Nguyệt không!

Trước đây, vào thời trung học, trong khoảng ba tháng đó, Ti Minh Nguyệt và ta cũng coi như là bạn bè khá tốt!”“Vì vậy, ta ngay từ đầu muốn quan sát ý chí của luyện khí sĩ cổ đại này khi hộ đạo, cũng như trong một khoảng thời gian tiếp theo!

Nếu cô ta muốn mượn thể xác của Ti Minh Nguyệt để nuôi dưỡng tàn hồn, và nhân cơ hội đoạt xá, thì ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để loại bỏ cô ta!”“Hiện tại xem ra, sức mạnh ý chí của Ti Minh Nguyệt đã hòa hợp với ý chí của luyện khí sĩ cổ đại kia!

Dù chưa hoàn chỉnh, chưa hoàn toàn dung hợp làm một, nhưng cũng gần giống như điều Ti Minh Nguyệt đã nói trước đây!”“Có lẽ không lâu nữa, có thể là hai ba tháng, cũng có thể là nửa năm, Ti Minh Nguyệt sẽ hòa hợp làm một với ý chí của luyện khí sĩ cổ đại trong cơ thể cô ấy!

Hoàn toàn biến thành một người!”“Chỉ là, đến lúc đó, Ti Minh Nguyệt của ngày xưa, hoặc luyện khí sĩ cổ đại của ngày xưa, có lẽ sẽ không còn tồn tại hoàn toàn nữa!

Đó là một loại tái sinh, cũng là một loại hủy diệt!”Bu Fang thầm suy nghĩ một lúc, rồi lại liên tưởng đến công pháp cổ quái mà anh đã thấy trên người Ti Minh Nguyệt trước đó, cũng như những điểm độc đáo của ý chí luyện khí sĩ trong cơ thể Ti Minh Nguyệt.Anh quyết định: “Bây giờ, trước tiên đừng ngăn cản sự dung hợp giữa Ti Minh Nguyệt và ý chí luyện khí sĩ trong cơ thể cô ấy!”“Trước hết, đây là quyết định của Ti Minh Nguyệt, hơn nữa luyện khí sĩ cổ đại kia, ngoài việc thỉnh thoảng sẽ can nhiễu suy nghĩ hiện tại của Ti Minh Nguyệt ra, tạm thời cũng không có ý định làm hại, đồng thời “Âm Thần Hạo Nguyệt Kinh” cũng thực sự là một công pháp chính đạo vô thượng, bên trong không có tà pháp nào cả!”Bu Fang tiếp tục nghĩ: “Trước tiên cứ mặc kệ ý chí của luyện khí sĩ cổ đại kia, cứ để nó tiếp tục bầu bạn với Ti Minh Nguyệt!”“Ta cần phải từ ý chí của luyện khí sĩ cổ đại này, biết được mấy nghìn năm trước, trên hành tinh cổ đại này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi những luyện khí sĩ vốn tồn tại trong truyền thuyết thượng cổ đều biến mất khỏi khu vực An Lạc!”“Đồng thời, vị luyện khí sĩ cổ đại này, khi xưa rốt cuộc đã gặp phải điều gì,

đến nỗi có thể có được "Âm Thần Hạo Nguyệt Kinh", một công pháp đỉnh cấp ngay cả trong Bát Phương Thiên Giới!""Những điều này có lẽ sẽ giúp ích rất nhiều cho việc ta sớm ngày trở về Bát Phương Thiên Giới!"Điều Bu Fang lo lắng nhất, chính là những nhân quả mà Bu Fang đã để lại trong kiếp trước ở Bát Phương Thiên Giới.Anh khao khát trở về Bát Phương Thiên Giới.Trước tiên phải thu thập những kẻ đã phản bội Sùng Minh Thần Hoàng năm xưa, sau đó phải thăm hỏi những hồng nhan tri kỷ đã bặt vô âm tín bao năm qua.Anh cần phải hiểu rõ những chuyện chưa hoàn thành ở Bát Phương Thiên Giới, và cuối cùng là một lần nữa nhìn thấy thiên quốc chân thực trên Bát Phương Thiên Giới, lại được chiêm ngưỡng phong thái của Thế Giới Thụ.Vì vậy, Bu Fang thấy ý chí của luyện khí sĩ cổ đại kia tạm thời không có ý làm hại người, liền quyết định tiếp tục quan sát, không động thủ.Mặc dù sức mạnh hiện tại của Bu Fang còn yếu ớt, chưa đủ Trúc Cơ kỳ, chỉ là Luyện Khí kỳ tầng thứ tư.

Đối phương khi còn sống là Kết Đan kỳ, bây giờ sau mấy nghìn năm chết đi, lại vẫn có thể thi triển một số thủ đoạn luyện khí sĩ cao thâm, đồng thời Ti Minh Nguyệt chỉ cần thuận lợi hoàn thành nhập môn công pháp, liền trực tiếp lên Trúc Cơ kỳ.Nhưng, bản thân Bu Fang có Địa Sát Bảo Châu, có tinh hoa vẫn tinh.

Cộng thêm vừa hấp thu một phần sức mạnh Thái Âm trong cơ thể Ti Minh Nguyệt, nếu những thứ này được dùng toàn bộ để tu luyện, thì đủ để Bu Fang, trong vòng ba tháng, thăng cấp lên cảnh giới Trúc Cơ kỳ tầng thứ năm.Lúc đó, dựa vào Hư Vô Chi Hoa của Bu Fang, cũng như những thủ đoạn độc đáo mà Bu Fang đã tung hoành Bát Phương Thiên Giới trong kiếp trước, dù trực diện đối đầu với luyện khí sĩ cổ đại kia, thắng bại vẫn chưa biết, nhưng ngầm động thủ, loại bỏ cô ta khỏi cơ thể Ti Minh Nguyệt, thì đã có mười phần nắm chắc.Thậm chí không cần thời gian lâu đến thế, chỉ trong vòng mấy

ngày, đợi Bu Fang luyện hóa xong viên Địa Sát Bảo Châu kia, liền đủ sức sử dụng một số thủ đoạn đối phó với cô ta.Vì những suy nghĩ vừa rồi trong lòng Bu Fang.

Cho nên, anh quyết định tiếp tục quan sát, trước khi những chuyện anh muốn biết có manh mối, hoặc trước khi Ti Minh Nguyệt gặp nguy hiểm đến tính mạng, tuyệt đối không hành động lỗ mãng.Ti Minh Nguyệt tiếp tục tu luyện thêm một giờ.Khi chiếc đồng hồ đeo tay của Bu Fang chỉ 22 giờ đêm, Ti Minh Nguyệt cuối cùng cũng từ từ tán đi sức mạnh Thái Âm và nguyệt hoa trên cơ thể.Rồi từ từ mở mắt.Trong màn đêm đen, đôi mắt cô tựa như hai vì sao tỏa sáng.Đôi mắt của Ti Minh Nguyệt, trong khoảnh khắc đó, rực rỡ như bảo thạch.Nhưng cũng chỉ là khoảnh khắc, nhanh chóng mọi thứ trở lại bình tĩnh.Ti Minh Nguyệt nhìn Bu Fang cách đó không xa, mỉm cười.Sau đó Bu Fang sửng sốt, rồi chủ động mở miệng hỏi: “Kết thúc rồi à?

Tôi cảm thấy, hình như thời gian hơi ngắn?”Ti Minh Nguyệt cười khẽ, rồi nói: “Cảm ơn anh, Bu Fang!

Lần tu luyện này của tôi, còn thiếu bước cuối cùng, chỉ khi hoàn thành bước đó, tôi mới có thể trở thành một luyện khí sĩ chân chính!”Ti Minh Nguyệt tiếp tục nói: “Nhưng bước cuối cùng, không tiện có người ngoài bên cạnh tôi, đồng thời sức mạnh Thái Âm trong cơ thể tôi, vì sức mạnh tu luyện của tôi, đủ để tạm thời áp chế nó, nên tạm thời không cần lo lắng âm hàn ăn mòn cơ thể!”“Tôi cần một mình, đi lên sân thượng của Kim Ô Đại Tửu Điếm, để hoàn thành một loạt các quá trình!”Ti Minh Nguyệt nói xong, liền đứng dậy khỏi tọa cụ.Bu Fang cũng đồng thời đứng dậy.Anh trầm mặc một lúc, rồi hỏi: “Ý cô là, tôi không cần phải ở lại đây nữa, phải không?”Ti Minh Nguyệt gật đầu, đồng thời cười tươi rói nói: “Ừm, thật xin lỗi!

Bước cuối cùng, tôi nhất định phải vượt qua một mình!”“Tôi cũng không có bất kỳ giấu giếm nào với anh, anh cũng hiểu mà, nếu anh

muốn, mối quan hệ giữa chúng ta hoàn toàn có thể tiến xa hơn một bước!

Chương 928

Anh có thể đến Tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ tỉnh Thanh Châu của tôi, tìm cha tôi để đặt thư cầu hôn, tôi có thể trở thành đạo lữ tu luyện bầu bạn cả đời của anh!”“Đến lúc đó, tất cả mọi thứ của tôi, đều là của chúng ta!

Bao gồm cả công pháp tu luyện của tôi!”Bu Fang nghe những lời này, lại một lần nữa trầm mặc.Ti Minh Nguyệt vốn sắc nước hương trời, sau khi tu luyện Âm Thần Hạo Nguyệt Kinh, càng trở nên rực rỡ mê người.

Theo thời gian, cùng với cảnh giới tu luyện không ngừng sâu sắc, cơ thể Ti Minh Nguyệt sẽ không ngừng được công pháp và sức mạnh trời đất cải thiện.

Một ngày nào đó, cô sẽ trở thành một nữ thần sáng chói mê người ngay cả trong Bát Phương Thiên Giới.Những lời này, cũng không phải Ti Minh Nguyệt lần đầu tiên nói với Bu Fang.

Nhưng điều khác biệt là, lần trước tại biệt thự gia tộc của Bu Fang, lúc đó Ti Minh Nguyệt thể hiện rất hàm súc.

Lần này, lại có vẻ thẳng thắn và rộng lượng hơn.Có lẽ là vì ba ngày qua, ý chí của luyện khí sĩ cổ đại trong cơ thể Ti Minh Nguyệt lại tiếp tục dung hợp sâu hơn với cô.Đề nghị của Ti Minh Nguyệt, khiến người ta vô cùng động tâm.Nhưng Bu Fang lại không hề động lòng.Trở thành đạo lữ, hai bên sẽ chia sẻ tất cả, Bu Fang hiểu rõ.

Nhưng Ti Minh Nguyệt có lẽ thực sự muốn như vậy, nhưng khi Ti Minh Nguyệt và ý chí luyện khí sĩ trong cơ thể cô ấy hoàn toàn dung hợp, ý chí của luyện khí sĩ cổ đại kia chắc chắn sẽ không hoàn toàn giao tâm với Bu Fang.Trước đó khi Ti Minh Nguyệt tu luyện, Bu

Fang từng cẩn thận quan sát đối phương.

Lúc đó, Bu Fang nghĩ rằng, vì Ti Minh Nguyệt đang tu luyện, nên ý chí luyện khí sĩ cổ đại hòa làm một với Ti Minh Nguyệt cũng hẳn là đang hoàn toàn chìm đắm trong tu luyện, không có tâm trí để ý đến những việc khác.Vì vậy, Bu Fang lúc đó không hề lo lắng.Bây giờ Ti Minh Nguyệt đã kết thúc tu luyện, ý chí luyện khí sĩ cổ đại hòa làm một với Ti Minh Nguyệt, không nghi ngờ gì nữa, cũng đã tỉnh lại.Bu Fang trầm mặc một lúc, rồi mở miệng nói: "Đề nghị này, cứ để xem xét thêm đã!"Sau đó, như để xoa dịu bầu không khí có thể trở nên cứng nhắc vì vẻ mặt không vui, anh mỉm cười, thay đổi giọng điệu thành nửa đùa cợt: "Hoặc có lẽ một ngày nào đó, cô sẽ trở thành loại tiên nhân có thể ngự không bay lượn trên thủy lục, đồng thời trường sinh bất lão, mỹ lệ khuynh quốc, lúc đó, nếu tôi vẫn như bây giờ, không phải một phàm phu tục tử, thì chẳng phải đã làm ô uế tiên tử sao?"Bu Fang nói xong.Trên mặt Ti Minh Nguyệt, đột nhiên xuất hiện vài phần ý cười thâm thúy.Cô cười nói: "Ồ?

Chỉ là một phàm phu tục tử thôi sao?"Đồng thời, trong mắt cô lóe lên vẻ sáng lấp lánh, có ánh sáng như tinh tú lưu chuyển.Không nghi ngờ gì nữa.Ti Minh Nguyệt, người đã có một chút sức mạnh tu luyện, bây giờ có thể cảm nhận được Bu Fang hiện đã là một luyện khí sĩ.Nhưng Ti Minh Nguyệt lại không thể nhìn rõ cảnh giới cụ thể của Bu Fang.Một mặt là vì Vân Lôi Tiên Điển của Bu Fang cao thâm khó lường.

Mặt khác là vì sức mạnh của Ti Minh Nguyệt còn chưa đủ, và Bu Fang cố ý che giấu khí cơ tu luyện.Bu Fang cười khẽ, không nói gì.Sau đó anh đi vài bước, đến bàn trà gần đó, cầm một ly cà phê đã nguội từ lâu.Trước đó, sau khi uống hết ly cà phê đó, Ti Minh Nguyệt đã châm đầy lại cho anh.Bu Fang uống hết cà phê, rồi quay đầu nói với Ti Minh Nguyệt: "Vậy thì, vì bước cuối cùng không cần tôi nữa,

tôi xin cáo từ đây!”Ti Minh Nguyệt mỉm cười gật đầu.Mười phút sau, Bu Fang rời khỏi Kim Ô Đại Tửu Điếm.Sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt nhẹ nhàng như mây gió.Bên ngoài cổng lớn của Kim Ô Đại Tửu Điếm, lúc này vẫn còn không ít người qua lại.Một phần trong số đó, vì một khu vực cây xanh lớn không xa bên cạnh Kim Ô Đại Tửu Điếm, là trung tâm hoạt động của cư dân gần đó.Một phần khác, thì đã chờ ở đây từ mấy giờ trước, chậm chạp không chịu rời đi, là những người hóng chuyện.Khi Bu Fang vừa ra khỏi đại tửu điếm, một số người chú ý đến sự xuất hiện của Bu Fang, lập tức ồn ào xôn xao xô đẩy về phía anh.Đồng thời, trong miệng họ thì thầm đủ loại tin tức lá cải.Thính lực của Bu Fang xuất sắc, có thể nghe được vài câu từ trong đó: “Trời ơi, đại tiểu thư nắm quyền của Tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ tỉnh Thanh Châu, một doanh nghiệp lớn nổi tiếng trên quốc tế, lại dám đi xa đến thành Cô Tô, và ở trong khách sạn với một nam tử trẻ tuổi xa lạ hơn ba giờ!”“Chuyện này, ngày mai sẽ lan truyền khắp giới thượng lưu thành Cô Tô!”“Không biết lão gia chủ của Tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ kia, biết chuyện này sẽ cảm thấy thế nào!

Nghe đồn ông ấy rất cổ hủ và thủ cựu!”“Ti Minh Nguyệt đó, đường đường là đại tiểu thư của Tập đoàn Mậu dịch Viễn Dương Tề Lỗ, lại có thể vô liêm sỉ như vậy sao?

Không phải được giáo dưỡng để làm tiểu thư khuê các sao?”Bu Fang nghe những lời này, một lúc không nói gì.

Thậm chí trong lòng Bu Fang còn cảm thấy hơi buồn cười.Vì Bu Fang luôn hoạt động khá ít ở thành Cô Tô, bình thường xử thế rất kín tiếng, nên những người vây xem kia, cũng giống như trước đây, không ai nhận ra thân phận của Bu Fang.Do đó, những lời họ nói nghe có vẻ là tin đồn lá cải có liên quan đến Bu Fang, nhưng trung tâm của chủ đề, về cơ bản đều xoay quanh Ti Minh Nguyệt kia.Trong lòng Bu

Fang có chút tò mò, không biết Ti Minh Nguyệt bên kia sẽ xử lý những chuyện này như thế nào.Vì theo những gì Bu Fang biết, Ti Minh Nguyệt ít nhiều gì cũng là một người coi trọng thể diện.Trong lòng Bu Fang, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, không khỏi lẩm bẩm: "Đúng rồi, vừa rồi khi chia tay Ti Minh Nguyệt, mình cũng quên hỏi về chuyện dược liệu!""Vì trà hội Kim Lăng bên kia không tiếp tục tổ chức nữa, đồng thời mình bị Tống Trường Thanh của Thái Hòa Môn đuổi ra khỏi nhóm chat, cắt đứt liên hệ với bên đó, nên bây giờ mình phải dựa vào danh sách dược liệu bên Ti Minh Nguyệt!""Nếu không gom đủ dược liệu từ Ti Minh Nguyệt, mình sẽ không thể thuận lợi động thủ, luyện hóa Địa Sát Bảo Châu!

Đến lúc đó, sẽ không thể đột phá Trúc Cơ kỳ trước khi đến châu Âu, nâng cao khả năng đối kháng với thế lực hút máu!"Trong lòng Bu Fang, lắc đầu, rồi thì thầm: "Thôi, đợi ngày mai gọi điện cho Ti Minh Nguyệt, hỏi chuyện này vậy!

Tiện thể, cũng cần tham vấn về kế hoạch tu luyện tiếp theo!""Âm Thần Hạo Nguyệt Kinh, bộ công pháp đó tuy ta từng đọc qua, nhưng trong đó có nhiều chương bí pháp ta chưa từng xem xét chi tiết, không biết những chi tiết đó!""Sau khi Ti Minh Nguyệt hoàn thành toàn bộ lần tu luyện đầu tiên, liệu có thuận lợi tiến vào Trúc Cơ kỳ, rồi sau đó, có cần sự giúp đỡ của ta để áp chế sức mạnh Thái Âm trong cơ thể nữa hay không, vẫn là một ẩn số!""Chuyện này cũng cần phải hỏi, đến lúc đó phải hỏi cho ra!

Nếu không, đợi ta đi châu Âu rồi, muốn quay về tùy ý, đường xá xa xôi không thể nào được, trừ khi cô ấy tự mình đến châu Âu tìm ta!"Bu Fang thì thầm đến đây, nhìn thấy bãi đỗ xe ngầm gần đó.Sau khi vào trong, dòng người dần thưa thớt.

Những người vây xem gần lối ra của Kim Ô Đại Tửu Điếm, cũng không có ai theo vào.Một mặt, có lẽ là trong lòng có điều e ngại, cũng

có thể là bị nhân viên bảo an của Kim Ô Đại Tửu Điếm xua đuổi.Bu Fang mở cửa xe, ngồi vào trong.Anh khởi động xe, rồi lái ra khỏi bãi đỗ xe, phóng đi trong bụi mù.Trên sân thượng của Kim Ô Đại Tửu Điếm.Ti Minh Nguyệt ngồi khoanh chân trên mặt đất.Trên đỉnh đầu cô, trăng tròn lơ lửng, tỏa ra ánh trăng trong trẻo.Ti Minh Nguyệt nhìn ánh trăng trên trời, lại nhìn ngọn đèn đóm sáng rực của thành Cô Tô về đêm.Rồi Ti Minh Nguyệt nhắm mắt lại.Trong khoảnh khắc, khói lạnh băng giá, bốc lên từ người Ti Minh Nguyệt, nhẹ nhàng bao phủ hoàn toàn lấy cô, nhấn chìm cô trong đó.Trong bóng tối mà người thường không thể nhìn thấy, hàng ức vạn ánh nguyệt hoa, vô tận vô biên từ mặt trăng sáng trên đỉnh đầu đổ xuống, toàn bộ nhập vào cơ thể Ti Minh Nguyệt.Đây là bước cuối cùng của cảnh giới trọng thứ nhất của "Âm Thần Hạo Nguyệt Kinh" của Ti Minh Nguyệt.

Chỉ cần hoàn thành bước này, Ti Minh Nguyệt sẽ chính thức bước vào ngưỡng cửa tu chân, trở thành một luyện khí sĩ, bắt đầu từ Trúc Cơ kỳ.Đối với cảnh tượng bên Ti Minh Nguyệt.

Bu Fang đã rõ trong lòng.Dù sao anh cũng đã đọc qua bộ "Âm Thần Hạo Nguyệt Kinh" kia, biết rằng khi Ti Minh Nguyệt tu luyện cảnh giới trọng thứ nhất của bộ công pháp này, bước cuối cùng cần một nơi trống trải không người gần đó, dẫn động nguyệt hoa trên trời, tiến hành tôi luyện cơ thể đến cực hạn.Do đó, khi Bu Fang quay người rời đi lúc đó, cũng không nói thêm lời nào, hỏi Ti Minh Nguyệt.Ti Minh Nguyệt tiếp tục tu luyện trên sân thượng của Kim Ô Đại Tửu Điếm.Bên phía Bu Fang, khi đang điều khiển ô tô, đi trên đường vành đai ngoại ô khu phía Đông thành Cô Tô, chuẩn bị lái xe về nhà theo một con đường khá gần.Vừa lái được sáu bảy cây số, trên một đoạn đường giao lộ thưa thớt xe cộ và người đi bộ.Đột nhiên, một trận tim đập nhanh, từ trong lòng Bu Fang dâng lên.Lông tơ của Bu Fang dựng ngược, một cảm giác nguy hiểm đột nhiên hiện lên trong lòng.Anh hít

một hơi khí lạnh, lập tức từ từ giảm tốc độ xe, rồi dừng xe bên lề đường.Bu Fang không lập tức xuống xe.Đây là một con đường bị hai hàng cây ngô đồng cao lớn kẹp giữa, rộng khoảng tám mét, hai bên cứ cách hai mươi mét lại có một cặp đèn đường.Lúc đó là hơn hai mươi giờ đêm, ánh sáng lờ mờ.Đây không phải đường chính, gần đó cũng không có khu dân cư, lúc này hai bên con đường vắng bóng một người đi bộ.Xung quanh tĩnh lặng, chỉ thỉnh thoảng, có một chiếc ô tô chạy qua hai bên, mang theo một chút tiếng động.Bu Fang tĩnh tọa trong xe, cảm nhận cảnh vật bên ngoài ô tô.Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức quỷ dị.Lúc đầu, có ô tô chạy qua hai bên, nhưng không lâu sau, ngay cả tiếng ô tô cũng không còn.Lúc này là đầu hạ, côn trùng trong tự nhiên vô cùng hoạt động, nhưng lúc này, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy.Bu Fang lập tức quyết đoán, nhắm chặt mắt, từ trong Đan Điền Khí Hải, rút ra một tia sức mạnh Thái Âm, bắt đầu xung kích nút thắt cảnh giới đang lung lay.Không lâu sau, chỉ ba phút.Cùng với việc Bu Fang thở ra một luồng trọc khí, cảnh giới tu luyện của anh liền thuận lợi từ Luyện Khí kỳ tầng thứ tư, đột phá lên cảnh giới Luyện Khí kỳ tầng thứ năm.

“Tốt, đã đột phá rồi!”Sức mạnh Thái Âm trữ tồn trong Đan Điền Khí Hải của Bu Fang ban đầu đủ để đột phá đến Luyện Khí kỳ tầng thứ bảy, nhưng vì Bu Fang lúc này thời gian không dư dả, nên đành phải đơn giản hóa mọi thứ, trước tiên chỉ đơn giản nâng cao sức mạnh của mình lên tầng thứ năm.Luyện Khí kỳ tầng thứ năm, tương đương với Nội Kình trung kỳ trong cảnh giới võ đạo, lực chiến đấu thực tế thì có thể sánh ngang với Võ Đạo Tông sư sơ kỳ.Khi cảnh giới được nâng cao, cảm giác bất an trong lòng Bu Fang lập tức giảm đi không ít.Anh cuối cùng cũng mở cửa xe, rồi bước xuống xe.Ánh sáng ở đây rất mờ mịt.

Nhưng không ảnh hưởng đến việc Bu Fang nhìn vật, thị giác của

anh, vì tu luyện mà được cường hóa, lúc này nhìn cảnh vật trong màn đêm, rõ ràng như ban ngày.Sau khi Bu Fang quan sát xung quanh một lúc, anh lập tức khóa chặt một nơi.Vì nơi đó rất kỳ lạ, đen kịt đến mức ngay cả Bu Fang cũng không thể nhìn xuyên qua.Khi Bu Fang chú ý đến nơi đó.Đột nhiên, một trận tiếng ồn dữ dội, vang lên trong không trung.Tựa như hàng ức vạn con côn trùng, đồng thời rung động cánh của chúng.Kinh ngạc thay, nơi đó, nơi mà ngay cả Bu Fang cũng không thể nhìn rõ, bên trong là hàng chục triệu con côn trùng, đang đậu ở đó, đen kịt nên không thể nhìn rõ chút nào.Lúc này khi Bu Fang chú ý đến nơi đó, những con côn trùng kia lập tức lao nhanh về phía Bu Fang trong tiếng ong ong.Khoảng cách giữa hai bên, không đến một trăm mét.Khi đám côn trùng khổng lồ kia lao tới, có thể nói là che trời lấp đất, dày đặc đến mức khủng khiếp vô cùng.Nếu là người thường, nhìn thấy cảnh tượng này, sẽ trực tiếp bị dọa ngất đi, dù là cường giả võ đạo, thậm chí là Võ Đạo Tông sư, ví dụ như Trần Tiếu Trúc năm xưa, nhìn thấy cảnh tượng này, e rằng cũng sẽ da đầu tê dại.Bu Fang nhìn thấy cảnh tượng này, ngược lại, cảm giác bất an trong lòng càng giảm đi một bước.Sự không rõ ràng trong bóng tối khiến người ta cảnh giác, khi Bu Fang phát hiện kẻ địch không đáng sợ đến thế, anh lập tức yên tâm không ít.Đàn côn trùng đáng sợ như vậy, được tạo thành từ hàng trăm loại côn trùng có cánh khác nhau, nhìn về quy mô số lượng, e rằng tất cả côn trùng trong phạm vi mấy cây số gần đó, đều đã bị thứ tồn tại bí ẩn phía sau thu thập.Ngoài ra, hẳn là còn thêm một số côn trùng không phải bản địa khác vào đó.Một võ giả bình thường, thậm chí là một số luyện khí sĩ, gặp phải đối thủ như vậy, lúc đầu đều sẽ có chút bó tay.Trừ khi là Võ Đạo Tông sư, có thể sử dụng Cương Khí hộ thể, nếu không chỉ vài chiêu đối mặt, sẽ bị những con côn trùng này cắn cho thân thể không còn mảnh da nào.Cũng trừ khi cảnh giới võ đạo đã tiến vào Trúc Cơ kỳ, nếu không, mà không có sự trợ giúp của pháp bảo và tiền đề, cũng không có đủ sức mạnh, để thi

triển thủ đoạn tấn công diện rộng, tiêu diệt đàn côn trùng này.

Nhưng Bố Phương thì khác.

Cảnh giới hiện tại của Bố Phương, tuy là Luyện Khí kỳ tầng thứ năm, vừa mới đột phá, nhưng hắn tu luyện Vân Lôi Tiên Điển, ngay từ khi còn ở Luyện Khí kỳ tầng thứ tư đã có thể sử dụng một số thủ đoạn của tiên gia.

Huống chi Luyện Khí kỳ tầng thứ năm, cường độ và quy mô còn cao hơn tầng thứ tư gấp đôi.

Điều đó cũng khiến Bố Phương, sau khi nhìn thấy đám côn trùng trước mặt, không hề sợ hãi.

Đàn côn trùng che kín trời đất, vỗ cánh, mang theo tiếng ồn ào ù ù, lao thẳng về phía Bố Phương.

Bố Phương nhìn đám côn trùng, trên mặt nở một nụ cười nhạt.

Hắn giơ tay phải lên, một ngọn lửa thanh hồng ngay lập tức vờn trên đó.

Ngay sau đó, thậm chí không cần tiếp tục triển khai, vì nhờ có Hư Vô Chi Hoa, hắn có thể sử dụng sức mạnh bình chướng sớm hơn dự kiến, trực tiếp vung tay phải ra, liền đón lấy đàn côn trùng đang ập tới.

Vù vù!

Ngọn lửa thanh hồng lúc đầu nằm trong tay Bố Phương không tỏa ra bao nhiêu nhiệt độ, trông như một ngọn lửa lạnh lẽo không có nhiệt độ.

Nhưng khi Bố Phương vung ngọn lửa trong tay, khiến nó khuếch tán, hình thành một bức tường lửa, luồng nhiệt độ cao đáng sợ ấy liền bùng phát.

Ầm ầm!

Đám côn trùng lớn trong nháy mắt bị ngọn lửa thiêu đốt, rồi hóa thành tro bụi.

Những con không bị ngọn lửa chạm tới cũng lập tức biến thành những xác côn trùng khô quắt, rồi từ không trung rơi xuống đất.

Chỉ vỏn vẹn vài giây.

Đám côn trùng ban đầu trông che kín trời đất, khiến người ta không có chỗ nào để trốn, nhưng lại đều biến thành tro bụi, rồi bay lơ lửng trong không trung, tứ tán khắp nơi.

Chương 929

Tiếng côn trùng kêu ù ù ngừng bặt.

Không một con côn trùng nào thoát khỏi bức tường lửa mà Bố Phương vừa vung ra.

Khi tất cả côn trùng đều bị tiêu diệt, Bố Phương nhìn đám tro tàn trên mặt đất, cùng với những xác côn trùng khô quắt, khẽ cau mày.

Rồi hắn đưa ngọn lửa trong tay ra trước miệng, khẽ thổi một hơi.

Lập tức, mấy tia lửa rơi vào đám xác côn trùng trên mặt đất, bùng lên ngọn lửa dữ dội, thiêu hủy hoàn toàn đám xác côn trùng đó.

Làm xong tất cả, Bố Phương đứng thẳng người, thu lại ngọn lửa thanh hồng trong tay.

Ánh mắt hắn, một lần nữa nhìn về phía xa hơn một trăm mét.

Khu vực đó, kể từ khi một đàn côn trùng lớn bay ra, cũng không biến thành trống rỗng ngay lập tức.

Bóng cây lay động.

Gió đêm thổi qua.

Một bóng người mặc áo choàng xanh xuất hiện ở vị trí đó.

Bóng người đó yểu điệu, rõ ràng là một thiếu nữ.

Nhưng khi bóng người đó bước vài bước về phía trước, khuôn mặt lộ ra khiến người ta phải sợ hãi.

Gương mặt đen sạm, bên trên có những mảng sẹo lớn và vết loét, những vết sẹo và loét đó che phủ hoàn toàn khuôn mặt ban đầu, khiến nó trông cực kỳ xấu xí không thể tả.

Bố Phương hít một hơi thật sâu.

Hắn không bị khuôn mặt của đối phương làm cho sợ hãi, kiếp trước ở Bát Phương Thiên Giới, ngoài vô số thiên tư mỹ lệ động lòng người, hắn cũng đã gặp đủ loại người kỳ quái.

Bố Phương hít một hơi thật sâu, cảm thấy rùng mình trước tà khí đáng sợ tỏa ra từ người đối phương.

Hắn cuối cùng cũng hiểu được, cái cảm giác rùng mình, bất an mà hắn đã cảm nhận trong xe trước đó, rốt cuộc bắt nguồn từ đâu.

Không phải từ đàn côn trùng đã bị thiêu cháy hết, mà là từ người phụ nữ áo xanh thần bí đằng sau, người đã thao túng đàn côn trùng đó.

Bố Phương bước vài bước về phía trước, rời xa chiếc xe thân yêu của mình.

Trước đó, khi đối mặt với đám côn trùng, Bố Phương tự tin vào thủ đoạn khống hỏa của mình, không lo chiếc xe thân yêu bị hư hại.

Giờ đây, sau khi người phụ nữ áo xanh kia xuất hiện, trong lòng hắn bỗng nhiên mất đi sự tự tin.

Trước đó, trong sân vận động cũ ở Cô Tô thành, Bố Phương đã gặp Trần Tiếu Trúc, một Võ đạo Tông sư, lại ở trong cảnh giới Tông sư hai mươi năm, có thể nói là người xuất sắc nhất trong cảnh giới đó.

Công pháp mà Trần Tiếu Trúc tu luyện vô cùng tà ác, bản thân nàng ta cũng nhiễm phải tà khí đáng sợ, khiến người ta không dám dễ dàng tiếp xúc.

Nhưng giờ đây, tà khí trên người Trần Tiếu Trúc mà Bố Phương từng gặp, so với người phụ nữ áo xanh đang xuất hiện cách đó hơn một trăm mét, chỉ là muối bỏ bể.

Người phụ nữ áo xanh xuất hiện đằng sau đại thụ, người đã thao túng mấy chục triệu con côn trùng trước đó, tà khí tỏa ra từ cơ thể nàng ta lại đặc biệt kinh người.

Kiếp trước Bố Phương đã chứng kiến vô số nhân vật lớn, dấu chân trải khắp Bát Phương Thiên Giới, cũng từng mục sở thị sức mạnh của những thiên tài luyện tà công hoặc ma đầu.

Sức mạnh cấp bậc đó, đương nhiên không phải là thứ mà một nhân vật trên một hành tinh hạ giới bé nhỏ có thể sánh bằng.

Nhưng, giống như người phụ nữ áo xanh này, khi sức mạnh tương đương với cảnh giới dưới Trúc Cơ kỳ của Luyện Khí Sĩ, lại có thể sở hữu tà khí đáng sợ như vậy trên người, thật đúng là chưa từng nghe thấy.

Nếu không phải Bố Phương ngay lập tức cảm ứng, và xác nhận rằng sức mạnh tu hành của đối phương, hẳn là chưa vượt qua cảnh giới Tông sư, đạt đến cảnh giới Bán thần hoặc Thần cảnh, hoặc cảnh giới Trúc Cơ kỳ trong số Luyện Khí Sĩ.

Thì Bố Phương rất có thể sẽ cho rằng đối phương là một tồn tại trên Thần cảnh, thậm chí là Kết Đan kỳ.

Sau khi người phụ nữ áo xanh xuất hiện, ánh mắt nàng ta nhìn Bố Phương từ xa.

Ánh mắt nàng ta vô cùng băng lãnh.

Nàng ta nhìn Bố Phương, lại nhìn đám tro bụi lớn trên mặt đất không xa trước mặt Bố Phương, vẫn chưa bị gió đêm thổi tan hoàn toàn, bỗng nhiên, hai luồng lửa giận bùng lên trong mắt nàng ta.

Nhìn Bố Phương, nàng ta mở miệng nói, giọng nói vô cùng khàn khàn và lạnh lẽo: "Thủ đoạn hay thật, đúng là thủ đoạn hay!

"Mấy chục triệu con côn trùng của ta, phải mất mấy ngày ta mới

thu thập được từ một vùng, trong đó có mấy ngàn con cổ trùng ta đã nuôi dưỡng hơn mười năm, nhưng lại bị một ngọn lửa thiêu cháy sạch sẽ!

"Thật là một thủ đoạn đáng nể a!" Bố Phương nghe đối phương nói những lời đó, sắc mặt lạnh lùng nói: "Các hạ muốn hại tôi?

Chương 930

Tôi không thể tự vệ sao?

"Hơn nữa, thiêu cháy thì sao?

Tập hợp mấy chục triệu con côn trùng, một đàn côn trùng như vậy, đặt ở bất cứ đâu cũng là một tai họa, nếu hôm nay không thiêu cháy sạch sẽ, nhỡ không cẩn thận để chúng bay vào khu đô thị Cô Tô thành, thì lúc đó sẽ phải chết bao nhiêu người bình thường, mới có thể xua đuổi chúng đi?" Bố Phương nói lý lẽ, giọng nói cũng lạnh đi vài phần.

Tiếp đó nói: "Ngược lại, tôi và các hạ chưa từng quen biết, vì sao lần đầu gặp mặt, lại muốn ra tay độc ác với tôi?

"Trước đó, tôi vừa mới đi vào con đường này không lâu, liền ý thức được có người theo dõi tôi, sau đó tôi dừng xe tĩnh lặng ba phút, phát hiện các hạ vẫn không động đậy!

Ngay lập tức tôi xuống xe kiểm tra, kết quả là các hạ không nói một lời, trực tiếp liền phóng ra nhiều côn trùng như vậy, là muốn giết tôi sao?" Bố Phương lạnh lùng chất vấn.

Đồng thời, hắn khéo léo lợi dụng lời nói của mình, che giấu việc vừa mới đột phá cảnh giới Luyện Khí kỳ tầng thứ năm trong xe, và dùng giọng điệu phong khinh vân đạm, tạo cho đối phương một cảm giác cao thâm khó dò.

Công pháp võ đạo cổ đại tàn khuyết mà Trần Tiếu Trúc tu luyện trước đây, vốn dĩ hẳn là một loại công pháp Luyện Khí Sĩ, chứ không phải công pháp võ đạo tàn khuyết thông thường.

Sau khi người phụ nữ áo xanh đối diện xuất hiện, những thủ đoạn

mà nàng ta biểu hiện ra, dường như không phải là thứ mà người trong võ đạo có thể sở hữu.

Bố Phương suy tư một lúc, rồi nhìn người phụ nữ áo xanh vẫn còn cách hơn một trăm mét, lớn tiếng nói: "Các hạ hẳn là người trong Vu đạo phải không?

Sức mạnh công pháp trên người các hạ, dường như không thuộc về võ đạo truyền thống của An Lạc!

"Mấy ngày nay, tôi có nghe được một số tin đồn, một tà giáo cổ đại ở khu vực Tây Nam An Lạc, gần đây đang xuất hiện ở khu vực Giang Nam.

Nếu các hạ không phải người trong tà giáo cổ đại đó, thì chắc chắn có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ với tà giáo cổ đại đó!" Người phụ nữ áo xanh nghe Bố Phương hỏi, cười lạnh một tiếng, không đáp lại.

Rồi nàng ta bước vài bước tới trước, trong lúc đó tà khí trên cơ thể thịnh phóng, có vài bóng đen nửa hư ảo nửa thực thể, xuất hiện phía sau lưng nàng ta.

Trên mặt Bố Phương lộ ra vẻ ngưng trọng.

Ngay từ khoảnh khắc đầu tiên người phụ nữ đối diện xuất hiện, Bố Phương đã bắt đầu suy đoán thân phận của đối phương.

Ban đầu, đối phương và Trần Tiếu Trúc mà hắn từng gặp, có chút tương tự, đều đầy tà khí.

Sau đó Bố Phương suy đoán, liệu đối phương có liên quan gì đến môn tà công cổ đại trên người Trần Tiếu Trúc không, liệu có phải xuất thân từ thế lực truyền thừa của một môn phái Luyện Khí Sĩ cổ đại còn sót lại trên thế gian này không.

Suy đoán này, sau khi đánh giết Trần Tiếu Trúc trước đó, vẫn luôn

lờ mờ tồn tại trong lòng Bố Phương.

Bố Phương luôn cảm thấy rằng, môn tà công mà Trần Tiếu Trúc vô tình có được, nhất định có người truyền thừa, còn sống sót trên thế gian này.

Nhưng khác với Trần Tiếu Trúc, tà khí trên người người phụ nữ áo xanh này càng thịnh liệt hơn.

Thứ hai, sau khi Bố Phương đặt câu hỏi và suy đoán, nàng ta cười lạnh một tiếng, rồi nói: "Ngược lại cũng khá thông minh!

"Không ngờ, một tên tiểu tử ranh con như ngươi, trông chừng hai mươi tuổi, mà lại có sức mạnh kỳ quái như vậy, thậm chí ẩn ẩn có khí tràng của Võ đạo Tông sư!

Không ngờ, thân là người ở Giang Nam, lại xa biên thùy, mà ngươi lại biết đến sự tồn tại của Vu đạo!

"Nhưng đáng tiếc, nếu ta gặp ngươi vài năm trước, chắc chắn sẽ kinh ngạc!

Với độ tuổi này, có tu vi và tuệ tâm như vậy, có kiến thức như vậy, ta không cần thi triển thủ đoạn, đã có thể đoán định ngươi là người trong Vu đạo!

"Lúc đó nếu ta gặp ngươi, ta cũng sẽ phải bắt ngươi về Tây Nam!" Người phụ nữ áo xanh nói, vươn chiếc lưỡi đen nhánh, liếm liếm đôi môi khô nứt, đồng thời trong mắt xuất hiện một chút tham lam.

Nhưng vẻ tham lam trong mắt, thoáng chốc đã biến mất.

Ngay sau đó, người phụ nữ áo xanh, tiếp tục nói với giọng lạnh lẽo: "Nhưng mấy năm gần đây, trong môn phái Đại giáo Tây Nam ta, thiên tài xuất hiện lớp lớp, tư chất như ngươi, hai mươi tuổi mà có thể sánh ngang Võ đạo Tông sư, trong Đại giáo của ta, ở thế hệ hậu

bối, cũng không lọt vào top hai mươi đâu!

"Võ đạo càng gần đến đỉnh điểm, càng khó tiến một tấc!

Việc xếp hạng thiên tư võ đạo cũng vậy!

So với những nhân vật đỉnh cao mới nổi trong giáo ta, ngươi còn kém xa, như bụi trần trong trời đất!" Bố Phương nghe đối phương nói những lời đó, không hề lay động.

Người phụ nữ áo xanh đó, sau khi thấy thủ đoạn khống hỏa của Bố Phương, đã xếp Bố Phương vào cái gọi là top hai mươi của Đại giáo Tây Nam, điều này khiến Bố Phương có chút bất ngờ, dù sao trước đó Trương Lão quản gia của biệt thự đã nói với hắn rằng với năng lực của hắn, đi lại khắp An Lạc đại địa này cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu xét kỹ, Bố Phương chưa tu hành được ba, năm ngày, đã có thể lọt vào top hai mươi của thế hệ mới trong cái gọi là Đại giáo Tây Nam đó, điều này đã là phi thường rồi.

Huống hồ, Bố Phương còn có đủ mọi thủ đoạn chưa từng thi triển, chỉ vừa mới sử dụng thủ đoạn khống hỏa, thiêu cháy mấy chục triệu con côn trùng của người phụ nữ áo xanh đó, liền đã được xếp vào top hai mươi.

Vậy nếu Bố Phương tung hết thủ đoạn, e rằng lúc này hắn đã có cơ hội và năng lực để tranh giành cái gọi là top mười, thậm chí top năm.

Bố Phương thầm thì trong lòng: "Xem ra, Trương Lão quản gia đã sống ở nơi đô hội phồn hoa, chưa từng đi sâu vào các vùng ở An Lạc.

Chương 931

Hiện nay trên An Lạc đại địa, trên bề mặt, Võ đạo Tông sư có thể coi là trụ cột của một khu vực, một tỉnh cũng không quá năm mươi người, trên Võ đạo Tông sư lại càng hiếm như phượng mao lân giác!

"Nhưng trong cái tà giáo Tây Nam chưa từng thấy kia, sức mạnh hiện tại của ta, lại chỉ có thể xếp vào top hai mươi của thế hệ mới.

Nếu là ta, ta có thể chấp nhận, dù sao ta mới bắt đầu, chưa tung hết thủ đoạn, nhưng nếu là một Võ đạo Tông sư bình thường mà nghe được lời này, và tin, e rằng sẽ phải nôn ra máu không ngừng!" Bố Phương thầm thì đến đây, thầm để tâm đến câu nói của người phụ nữ áo xanh kia.

Người phụ nữ áo xanh vừa mới tuyên bố, mấy năm gần đây, trong Đại giáo Tây Nam, hậu bối thiên tài xuất hiện lớp lớp, và nhắc đến sự khác biệt vô cùng lớn giữa những người xuất sắc nhất và khoảng hai mươi người, điều này cho thấy, trước đó, cái Đại giáo Tây Nam đó hẳn là chưa từng xảy ra chuyện tương tự.

Nếu không, người phụ nữ áo xanh cũng sẽ không nói rằng, nếu mấy năm trước gặp Bố Phương, sẽ tìm mọi cách để bắt hắn đi.

Bố Phương suy nghĩ trong lòng: "Xem ra, cái gọi là Đại giáo Tây Nam này, một tà phái cổ đại, mấy năm gần đây rất có thể đã xảy ra chuyện kỳ lạ!

Sức mạnh mà ta vừa thể hiện, cũng tương đương với sức mạnh của Võ đạo Tông sư thông thường.

Trước đó Trương Lão quản gia đã nói với ta rằng, ở An Lạc, một Võ đạo Tông sư mới thường phải sau ba mươi tuổi mới đản sinh, ít nhất là trên bề mặt là như vậy!

“Năng lực như của ta, lại chỉ xếp vào top hai mươi, điều này lại càng chứng tỏ rằng, trong gần hai mươi người xếp trên ta, mỗi người đều là nhân vật cấp Võ đạo Tông sư trở lên, trong đó cái gọi là người xuất sắc cực kỳ cường đại kia, e rằng càng có khả năng là Bán bộ Thần cảnh, thậm chí là Thần cảnh!

“Thật không thể tưởng tượng nổi, trong bối cảnh linh khí trên hành tinh này nghèo nàn như vậy, mà vùng biên thùy Tây Nam lại có thể đản sinh ra nhiều người trẻ tuổi sở hữu sức mạnh Tông sư đến thế!

Rất có thể chuyện này, sẽ có chút liên quan đến sức mạnh tu chân!” Sau một hồi nói chuyện của người phụ nữ áo xanh, ánh mắt nàng ta một lần nữa trở nên lạnh lẽo và độc địa.

Nàng ta nhìn Bố Phương từ xa, rồi mở miệng nói: “Ta vốn dĩ không muốn giết ngươi, chỉ muốn trọng thương ngươi!

Nhưng ngươi lại dùng một ngọn lửa thiêu cháy mấy chục triệu con côn trùng của ta, trong đó lại bao gồm những con cổ trùng mà ta đã tinh tâm bồi dưỡng bấy lâu!

Bố Phương nghe những lời đó, thì cười lạnh một tiếng, nói: “Khi nói những lời đó, các hạ có tin không?” Người phụ nữ áo xanh, cứng rắn nói: “Tin hay không cũng không do ngươi, đã thiêu cháy nhiều côn trùng và cổ trùng của ta như vậy, hôm nay, ngươi phải đền mạng vì điều đó!

Cho dù là thiên kiêu xuất chúng đến đâu, ta cũng sẽ không vì tiếc tài mà lưu tình!” Bố Phương nghe vậy, ngửa đầu cười lớn hai tiếng, tựa như cảm thấy buồn cười vì từ ngữ trong lời nói của đối phương.

Ngay sau đó, ánh mắt Bố Phương nhìn thẳng đối phương, mở miệng nói: “Các hạ từ khu vực Tây Nam vượt ngàn dặm đến tỉnh Giang Nam, sau đó theo dõi tôi và phóng ra nhiều côn trùng như vậy,

chuyện này một chút cũng không phải là không có dự mưu!

Thậm chí, không chừng, các hạ vượt ngàn dặm là vì tôi?

Hay vì thứ gì đó trên người tôi?

"Để tôi đoán xem, phải chăng các hạ từ một nơi nào đó, biết được tin tức về Địa Sát Bảo Châu ở tỉnh Giang Nam?

Rồi mới vượt ngàn dặm đến đây?

Những kẻ tu luyện tà công này, đối với những vật cực tà của trời đất, bất kể là do trời đất sinh dưỡng hay hậu thiên đản sinh, đều luôn vô cùng nhiệt tình, chẳng phải sao?" Bố Phương nói đến đây, ánh mắt chăm chú nhìn đối phương, dường như muốn phát hiện điều gì đó từ ánh mắt nàng ta.

Khoảng cách giữa hai bên tuy vẫn còn hơn một trăm mét, và giờ đã hơn mười giờ đêm, con đường lại mờ tối vì đèn đường.

Nhưng điều đó không hề cản trở, Bố Phương ở Luyện Khí kỳ tầng thứ năm vẫn có thể nhìn rõ mọi vật.

Người phụ nữ áo xanh nghe Bố Phương nói một tràng, im lặng.

Rồi nàng ta từ từ mở miệng, tiếp tục nói: "Ngược lại cũng khá thông minh!

Quả nhiên có tuệ tâm, chưa có manh mối gì, mà đã có thể đoán ra động cơ của ta!" Bố Phương nghe những lời đó, càng cảm thấy mọi chuyện trước mắt, trở nên rõ ràng hơn, có manh mối.

Trước đó trong nhóm chat Giang Nam Nhất Hào, hắn thấy quản lý nhóm cập nhật thông báo của nhóm, gần đây, người của tà giáo Tây Nam đang xuất hiện ở phía nam tỉnh Giang Nam, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lúc đó, kết hợp với việc Trần Tiếu Trúc đã biến mất hai mươi

năm, nhưng lại đột nhiên xuất hiện ở Cô Tô thành tỉnh Giang Nam, và trong hai ngày đã tìm được Trương Lão quản gia, người sở hữu Địa Sát Bảo Châu ban đầu, Bố Phương đã đoán định mối liên hệ giữa hai sự việc.

Theo Bố Phương, cái gọi là tà giáo Tây Nam đó, trước đó rất có thể đã từ Trần Tiếu Trúc, hoặc từ khu vực khác, biết được tin tức về Địa Sát Bảo Châu trên người hắn, rồi theo dõi Trần Tiếu Trúc, cùng đến Cô Tô thành.

Bố Phương suy đoán, Trần Tiếu Trúc hẳn là không biết về sự theo dõi của nàng ta.

Dù sao nàng ta cũng là một người có lòng tham cực lớn, tâm trí đã bị tà công tu luyện lâu năm ăn mòn, tuyệt đối sẽ không chia sẻ bảo bối trong mắt mình với người khác, càng không muốn làm áo cưới cho người khác.

Bố Phương tiếp tục nói: "Và, cái tà giáo Tây Nam đó, đến Cô Tô thành tỉnh Giang Nam, cũng không chỉ có một mình ngươi phải không?

"Ta thấy bản thân ngươi tuy có vài thủ đoạn, dường như là một Vu đạo Tông sư, sức chiến đấu còn trên cả Võ đạo Tông sư thông thường!

Nhưng một người như vậy, muốn trấn giữ một nơi, e rằng còn kém một chút tư cách!

"Viên Địa Sát Bảo Châu đó, cũng sẽ không để ngươi sử dụng!

Dựa theo tính cách của những kẻ trong tà phái này, e rằng sau khi đoạt được, lại vạn vạn không giao cho người khác!

"Để tôi đoán xem, ngươi nhất định đi theo một tồn tại nào đó trong giáo phái, cùng đến tỉnh Giang Nam, và trong bóng tối phát hiện, Địa

Sát Bảo Châu mà ngươi muốn tìm đang ở trên người tôi!

Chương 932

Sau đó, vì lòng tham lớn, lại vì những nguyên nhân khác, không kiềm chế được tính nết, liền lén lút chạy ra, muốn tự mình bắt tôi?" Người phụ nữ áo xanh nghe Bố Phương nói một tràng như vậy, trong mắt dần dần xuất hiện vẻ chấn kinh.

Nàng ta im lặng lâu hơn, rồi mở miệng nói: "Quả nhiên là một người có tuệ tâm, hiếm thấy, hiếm thấy!

Quả nhiên thông tuệ vô cùng a!" 333333 Người phụ nữ áo xanh nói xong, lại tiếp tục: "Nhưng đáng tiếc, ngươi lại gặp ta!" Nàng ta nói, giọng nói một lần nữa trở nên lạnh lẽo.

Rồi bỗng nhiên, ánh mắt nàng ta nhìn thẳng Bố Phương, nhưng lại giơ hai tay lên, hai bàn tay nàng ta bùng lên hai đốm lửa đen kịt.

Tựa như đang tuyên phán: "Bất kể động cơ thực sự của ta là gì, vì mấy chục triệu con côn trùng bị một ngọn lửa thiêu cháy sạch sẽ, hoặc vì viên Địa Sát Bảo Châu kia, hôm nay ngươi nhất định phải say giấc ngàn thu, mãi mãi, mãi mãi!" Người phụ nữ áo xanh nói xong, bỗng nhiên.

Bành!

Một luồng gió mạnh cuồng bạo nổi lên từ người nàng ta, thổi tung vạt áo xanh.

Rồi ba bóng đen xuất hiện phía sau lưng nàng ta, đã đợi sẵn từ lâu, đồng loạt rời khỏi quanh cơ thể nàng ta, lao về phía Bố Phương.

Hai đốm lửa đen kịt trong tay người phụ nữ áo xanh, thì trong cơn gió mạnh dữ dội biến lớn, và hóa thành một con sư tử đen hung tợn, cùng một con thần hổ dữ tợn.

Người phụ nữ áo xanh vung hai tay.

Gió mạnh ngừng lại.

Nhưng con sư tử đen hung tợn, cùng con thần hổ dữ tợn kia, sau khi hóa thành hình, liền nhe nanh múa vuốt, lao về phía Bố Phương, phía sau ba bóng đen kia.

Đối với điều này, Bố Phương không dám lơ là.

Đây là lần đầu tiên Bố Phương giao chiến với người trong Vu đạo, sau khi thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Vu đạo khác với Võ đạo hiện tại ở An Lạc.

Võ đạo ở An Lạc có thể coi là phiên bản cực kỳ đơn giản hóa của công pháp tu tiên cổ đại.

Những thủ đoạn Vu đạo mà những người trong Vu đạo sử dụng, lại tự thành một thể.

Vu đạo có giới hạn trên cao, nhưng lại khó khăn hơn nhiều so với con đường tu tiên.

Ở kiếp trước, Bố Phương cũng từng ở Bát Phương Thiên Giới, chứng kiến những cường giả tu tập Vu đạo, mỗi cường giả Vu đạo có thể đặt chân lên Bát Phương Thiên Giới đều sở hữu uy năng mênh mông không kém gì các Luyện Khí Sĩ cấp đỉnh.

Nhưng đó là chuyện từ rất lâu về trước.

Từ khoảnh khắc đầu tiên Bố Phương nhìn thấy người phụ nữ áo xanh kia, hắn biết đối phương là Vu đạo Tông sư, cũng xác định được công pháp Vu đạo của đối phương hẳn là không quá cao minh.

So với phiên bản đơn giản hóa của công pháp tà ác Luyện Khí Sĩ cổ đại mà Trần Tiếu Trúc có được từ khu vực Tây Nam trước đó, không thể cao minh hơn bao nhiêu.

Đầu tiên có thể là do địa vị của người phụ nữ áo xanh trong tông giáo đó không cao, nên nàng ta không tiếp cận được công pháp Vu đạo cao thâm.

Thứ hai có thể là do, công pháp mà Vu giáo Tây Nam tu tập, cũng có thể là phiên bản đơn giản hóa của một loại công pháp Vu đạo cổ đại nào đó.

Bố Phương không hề lơ là một chút nào.

Hắn lập tức quyết đoán, ngưng tụ ra bức bình chướng hộ thể thanh hồng đó.

Rồi sau đó, tay phải kết ấn, một ngọn lửa thanh hồng, đã xuất hiện trên đó.

Đồng thời, ba bóng đen hình người dẫn đầu, lao đến trước mặt hắn.

Vèo vèo vèo!

Ba bóng đen hình người đó, lại có thể xuyên thẳng qua bức bình chướng hộ thể đó, rồi thân thể bóng đen chạm vào cánh tay Bố Phương.

Điều này khiến Bố Phương giật mình, không ngờ đối phương ở trạng thái bán hư thể, khác thường như vậy, lại có thể xuyên qua bức bình chướng hộ thể mà về lý thuyết có thể ngăn chặn mọi thứ.

Ngay lập tức, ngọn lửa thanh hồng bùng cháy trên cánh tay Bố Phương.

Bóng đen đó, lại không tiếp tục coi thường ngọn lửa thanh hồng, bị ngọn lửa trực tiếp đốt cháy, thiêu rụi hoàn toàn.

Bản thể bóng đen đó, dường như là một sinh mệnh sống động, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, rồi ôm cánh tay đang cháy khô quắt,

lùi lại.

Ngay sau đó, hai bóng đen hình người khác cũng lao đến trước mặt Bố Phương.

Bố Phương lập tức quyết đoán, không còn đặt hy vọng vào bức bình chướng hộ thể nữa.

Hắn trực tiếp vung hai tay, một bức tường lửa thanh hồng, chợt xuất hiện trước mặt hắn.

Chương 933

Hai bóng đen hình người đó không kịp né tránh, trực tiếp đâm vào, trong nháy mắt đã bị bức tường lửa thanh hồng, thiêu cháy sạch sẽ.

Sau đó ánh mắt Bố Phương, nhìn vào bóng đen bị thiêu đứt một cánh tay kia.

Chỉ thấy bóng đen đó sau khi rời khỏi quanh cơ thể hắn, trong lúc rên rỉ, bóng đen trên cánh tay bắt đầu sinh sôi nhanh chóng.

Không lâu sau, liền khôi phục như ban đầu.

Ngay sau đó bóng đen đó, liền vung vẩy cánh tay của mình, một lần nữa lao về phía Bố Phương.

Bố Phương thì trực tiếp vung ngọn lửa, thiêu rụi hoàn toàn nó sạch sẽ.

Đồng thời, Bố Phương đã quan sát kỹ quá trình bóng đen đó bị thiêu rụi hoàn toàn, đồng thời suy tư trong lòng: "Bóng đen này, dường như hoàn toàn cấu thành từ sức mạnh tinh thần, có chút giống tàn hồn, nhưng lại hoàn toàn không phải!

Tựa như một loại thủ đoạn tà ác trong Vu đạo!

"Chẳng trách bức bình chướng hộ thể của ta, tạm thời không thể ngăn chặn nó, vì bức bình chướng hộ thể của ta hoàn toàn cấu thành từ sức mạnh bản nguyên và linh khí, không hề có sức mạnh tinh thần trong đó!

Vì vậy, ngược lại đã bị bóng đen đó lợi dụng kẽ hở!

"Ngọn lửa của ta, thì không giống bức bình chướng hộ thể đó, bức bình chướng hộ thể của ta chịu ảnh hưởng của Hư Vô Chi Hoa, nhưng chủ yếu dựa vào sức mạnh bản nguyên mà Hư Vô Chi Hoa

mang lại cho ta.

Ngọn lửa của ta, thì ngoài Vân Lôi Tiên Điển của bản thân ra, càng nhiều hơn là sức mạnh tinh thần mà Hư Vô Chi Hoa trực tiếp tác dụng lên ta!

"Vì vậy, mới có thể trong nháy mắt, thiêu cháy hoàn toàn bóng đen đó!" Khi Bố Phương suy tư như vậy.

Người phụ nữ áo xanh đối diện, thấy ngọn lửa của Bố Phương, lại có thể thiêu cháy hoàn toàn ba ảo ảnh tấn công, không khỏi giật mình.

Nàng ta lẩm bẩm nói: "Thủ đoạn của thiếu niên này, lại có thể thiêu cháy hoàn toàn cả ảo ảnh tấn công của ta?

Rốt cuộc ngọn lửa đó, sao lại khắc chế ta đến vậy!

Ảo ảnh của ta, theo lý mà nói chỉ có thể dựa vào sức mạnh tu vi mạnh mẽ hơn, mà bị đánh nát trực tiếp mới đúng, hoàn toàn không sợ công kích dạng nguyên tố mới đúng, nhưng lại bị đối phương dùng kỹ xảo!" Nhưng biểu cảm trong mắt người phụ nữ áo xanh, cũng chỉ thoáng qua.

Nàng ta lẩm bẩm nói: "Không sao, còn có sư tử lửa đen, thần hổ lửa của ta, xem xem tên tiểu tử này đối phó thế nào!" Đồng thời, mũi chân người phụ nữ áo xanh nhón nhẹ xuống đất, trực tiếp phi thân lên khỏi mặt đất.

Nàng ta bay lơ lửng, lao về phía vị trí của Bố Phương.

Ngự không mà đi, vốn dĩ phải là tồn tại cấp Bán bộ Thần cảnh, hoặc Thần cảnh của võ đạo, hoặc phải là sau cảnh giới Trúc Cơ kỳ của Luyện Khí Sĩ, mới có thể thi triển.

Nhưng thần thông Vu đạo quỷ dị như vậy, người phụ nữ áo xanh dù chỉ là tu vi Vu đạo Tông sư, đã có thể phù không.

Nhưng độ cao và tốc độ bay, thì kém xa so với cường giả Thần cảnh thật sự, hoặc Luyện Khí Sĩ Trúc Cơ kỳ.

Bố Phương nhìn cánh tay của mình.

Vừa rồi bóng đen đó chạm vào cánh tay hắn, rồi sinh ra cảm giác đau nhức nhẹ.

Lúc này chỉ thấy trên cánh tay hắn, có một vết đen xanh, vết đen đó chính là do bóng đen đó để lại.

Bố Phương nhìn vết đen đó, lẩm bẩm trong miệng: "Không ngờ công kích của bóng đen đó, lại mang theo kịch độc!" Bố Phương quan sát một lúc cổ tay mình, rồi vận chuyển sức mạnh linh khí trong cơ thể, kiềm chế sự khuếch tán của độc khí, và sử dụng ngọn lửa thanh hồng, ép độc khí, tà khí ra khỏi cơ thể.

Sức mạnh tu hành của Bố Phương hiện nay, mới chỉ nhập môn.

Nhưng sức mạnh Luyện Khí kỳ tầng thứ năm, không đủ để hắn sử dụng các loại thần thông huyền diệu.

Độc vật mà công kích của bóng đen kia mang theo vừa rồi, không quá cao minh, nếu tu vi của Bố Phương đạt đến cấp độ trên Trúc Cơ kỳ, chỉ cần tâm niệm vừa động, liền có thể thanh trừ tất cả.

Hoặc nếu Thánh Quang Đạo Thể của Bố Phương có thể thức tỉnh một phần vạn uy năng, cũng đủ để trong nháy mắt, khiến những tà khí, độc vật bị chạm tới đó đều tan thành mây khói.

Bố Phương ngẩng đầu, nhìn người phụ nữ áo xanh đang lơ lửng trên không trung, lao về phía mình từ xa, cùng với sư tử đen hung tợn, thần hổ cuồng bạo trước mặt người phụ nữ áo xanh.

Một luồng sóng nhiệt cuồng bạo ập tới.

Khác hẳn với ngọn lửa thanh hồng của Bố Phương trước đó.

Ngọn lửa của Bố Phương, nhiệt độ nội liễm, không cố ý tỏa ra ngoài, hoặc đốt cháy vật, người ngoài hoàn toàn không hay biết về sự tồn tại của nó.

Vu thuật mà người phụ nữ áo xanh kia sử dụng, triệu hồi sư tử lửa hổ, hoàn toàn cấu thành từ ngọn lửa đen kịt, nhiệt độ tỏa ra từ bề mặt của nó vô cùng đáng sợ.

Bố Phương ước tính sơ bộ, bề mặt cơ thể của con sư tử lửa đen, cùng thần hổ lửa đó, có nhiệt độ trên hai ngàn độ C.

Nhiệt độ cao như vậy, đủ để hóa khí thép.

Chương 934

Nhưng trong mắt Bố Phương, không hề xuất hiện một chút e ngại nào.

Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn hai luồng công kích lửa đen đó, đến gần phạm vi mười mét trước mặt.

Rồi, hắn vươn tay phải.

Xì xì!

Khác với trước đó, lần này xuất hiện trong tay phải của Bố Phương, không phải loại ngọn lửa thanh hồng kia, mà là một quả cầu nước lạnh lẽo, bên trong ẩn hiện những tia sét và hồ quang điện giao thoa.

Khoảnh khắc quả cầu cấu thành từ nước và lôi điện đó, xuất hiện trong lòng bàn tay Bố Phương, nhiệt độ xung quanh liền giảm xuống nhanh chóng.

Thậm chí hai con dị thú lửa đang lao tới, trong chốc lát, động tác cũng trở nên có chút cứng đờ.

Đây là một loại bí thuật công phạt khác trong Vân Lôi Tiên Điển của Bố Phương, có tên là Kình Thương Quỳ Lôi Thủ, có thể dẫn động thủy khí và sức mạnh sấm sét giữa trời đất, làm của riêng.

Trước đó Bố Phương đang ở giai đoạn Luyện Khí kỳ tầng thứ tư, không thể sử dụng loại bí thuật này, giờ đây Bố Phương đã là Luyện Khí kỳ tầng thứ năm, thỏa mãn yêu cầu ngưỡng cửa của loại bí thuật này.

Nhưng cũng vì sức mạnh của Bố Phương hiện tại, cũng chỉ có Luyện Khí kỳ tầng thứ năm, nên loại bí thuật này, tuy rằng nhờ có

Vân Lôi Tiên Điển mà Bố Phương có thể thi triển sớm hơn ở cảnh giới này, nhưng uy lực lại bị hạn chế rất nhiều.

Nếu trong tình huống bình thường, Bố Phương thi triển loại bí thuật này, chỉ cần một ngón tay chỉ lên trời, lúc đó sẽ trời sập đất nứt, sấm sét cuồng loạn, vũ trụ băng diệt.

Bố Phương hiện nay, chỉ là lợi dụng sức mạnh thủy khí và sức mạnh lôi điện trong đó, ngưng tụ ra một thứ giống như cầu nguyên tố, nắm chặt trong tay mà thôi.

Bố Phương nhìn quả cầu điện hồ thủy đang xuất hiện trong tay, trong mắt nở thêm một nụ cười.

Hắn thầm thì trong lòng: "Lần cuối cùng thi triển một loại thần thông như vậy, vẫn là chuyện của hàng vạn năm trước rồi!

Giờ đây sử dụng lại, tuy có chút lạ lẫm, và tu vi hiện tại của kiếp này kém xa kiếp trước, nhưng vẫn khiến ta cảm thấy xúc động!" Bố Phương thầm thì đến đây, siết chặt tay phải, mang theo quả cầu điện hồ thủy đó, liền ném về phía sư tử đen, thần hổ đang lao tới đối diện.

Thủy khí thoang thoảng trong không khí, nhiệt độ trung bình trên con đường chợt tăng vọt, nhưng điều khiến người ta bất ngờ là, trong lúc nhiệt độ không khí cực kỳ cao, ẩn ẩn mơ hồ, lại có thể thấy trên mặt đất dường như có một số mảnh băng vụn nhỏ.

Không lâu sau, thủy khí tiêu tán một ít.

Bóng dáng Bố Phương lộ ra từ trong đó.

Hắn đứng thẳng bất động tại chỗ, ánh mắt tĩnh lặng nhìn về phía trước.

Ở phía trước mười mấy mét, người phụ nữ áo xanh trước đó lơ lửng bay trên không, bị dư chấn của Kình Thương Quỳ Lôi Thủ đánh trúng, lao thẳng về phía sau, đâm gãy ba cây pháp đồng cổ thụ to lớn,

rồi ho ra một ngụm máu đen lớn, sau đó bất động.

Trước đó con sư tử đen thần hổ kia, hai con dị thú do người phụ nữ áo xanh thông qua Vu thuật, lấy hắc hỏa làm môi giới, triệu hồi ra, trong khoảnh khắc Bố Phương vung quyền, liền bị sức mạnh Quỳ Thủy, sức mạnh lôi điện trong quyền kình của Bố Phương đánh cho tan nát.

Cứ như vậy, lại thêm vài giây.

Bố Phương khẽ thở dài một tiếng.

Hắn lẩm bẩm nói: "Hà tất phải như vậy chứ?

Đã theo người khác cùng đến Cô Tô thành, rồi vị cấp trên trong tà giáo Tây Nam kia, khi thấy Địa Sát Bảo Châu đang ở trên người ta, đều không hành động mạo hiểm, nhưng ngươi lại cố tình tự ý hành động!

"Vốn dĩ muốn ta vĩnh viễn say giấc ngàn thu ở đây, nhưng ngược lại, ngươi lại tiên hóa thành một cỗ thi thể!" Người phụ nữ áo xanh đã chết.

Bố Phương vừa trầm mặc, cảm thấy mọi chuyện cực kỳ bất ngờ.

Hắn không ngờ, hoặc trước đó đã lờ đi, rằng cho dù tu vi cảnh giới hiện tại chỉ có Luyện Khí kỳ tầng thứ năm, thi triển ra Kình Thương Quỳ Lôi Thủ chưa đạt được một phần ngàn quy mô, nhưng uy lực lại kinh người đến vậy.

Chỉ dư chấn khi đánh nát hai con dị thú lửa, lại có thể trực tiếp đánh bay người phụ nữ áo xanh đó, và đâm gãy vài cây pháp đồng cổ thụ to lớn.

Bố Phương bước về phía trước.

Không lâu sau, hắn đến bên cạnh người phụ nữ áo xanh, và ngồi

xổm xuống.

Hắn đơn giản nhìn sắc mặt của người phụ nữ áo xanh, rồi suy tư: "Xem ra, ngay khoảnh khắc bị dư chấn của Kình Thương Quỳ Lôi Thủ của ta chạm vào, nàng ta đã mất đi sinh cơ!

Nội tạng của nàng ta đã bị chấn nát hoàn toàn, đến nỗi trước khi đâm vào vài cây đại thụ, nàng ta đã rời khỏi thế gian này, khiến nàng ta bớt phải chịu một số sự dày vò!

"Kiếp trước của ta, có nghe nói tu hành Vu đạo, cũng có hai loại.

Loại thứ nhất là sức mạnh thân thể, những người trong Vu đạo tu hành sức mạnh thân thể, sau khi tu đến cảnh giới đăng phong tạo cực, mỗi người đều có thể dùng sức mạnh để chứng đạo!

"Thứ hai là tu hành thuật pháp, những Vu đạo tu giả tu hành thuật pháp, sức mạnh thân thể cực kỳ yếu ớt, chỉ mạnh hơn thân thể phàm nhân một chút, nhưng sức mạnh tinh thần và tu vi pháp thuật đều cực kỳ cường đại, so với tu tiên giả cùng cảnh giới thường vượt trội hơn một bậc!

"Và, người phụ nữ áo xanh này chính là một Thuật pháp Vu tu thuần túy, đến nỗi sức mạnh thân thể yếu ớt như vậy, chỉ bị dư chấn sức mạnh của ta chạm vào, liền mất mạng, còn không bằng cường giả Hóa Kình võ đạo thông thường!" Bố Phương nói xong, bỗng nhiên thấy dưới thân người phụ nữ áo xanh, dường như có vật gì đó rơi ra, trông giống một tấm thẻ bài.

Chương 935

Hắn liền nhặt nó lên.

Đó là một tấm thẻ bài dài làm bằng gỗ hoàng lê, bên trên được khắc những văn tự cổ xưa bằng kỹ thuật cũ, những văn tự đó lớn nhỏ khác nhau, phong cách chữ viết rất cổ xưa, dường như là kiểu chữ thịnh hành trên An Lạc đại địa từ rất lâu về trước.

Bố Phương từng tiếp xúc với kiến thức lịch sử cổ đại của An Lạc, nên văn tự trên tấm bài tuy rất cổ xưa nhưng không làm khó được hắn.

Hắn nhìn mặt trước tấm bài, rồi lẩm bẩm: "Mặt trước viết 'Vạn Tà Giáo', nhìn kìa, tên của tà giáo cổ đại ở vùng Tây Nam!" Nói đến đây, Bố Phương lật tấm bài lại, thấy cảnh tượng ở mặt còn lại.

Mặt kia có một bức đồ họa mơ hồ, đại khái là bán thân tượng một vị thần linh địa phương cổ xưa, hai bên tấm bài khắc đầy những dòng chữ nhỏ li ti.

Bố Phương nhìn những dòng chữ nhỏ, chú ý tập trung vào mấy chữ đầu tiên, rồi nhíu mày.

Hắn lại lẩm bẩm: "Người nắm giữ, Hộ Pháp Đường, Thanh Lam?" Bố Phương lại nhìn cô gái áo xanh đã chết bên cạnh, ánh mắt cổ quái tiếp tục nói: "Haizz, cái tên nghe thật hay, từng là một mỹ nhân phôi, vậy mà lại một lòng tu luyện tà công, biến mình thành cái dạng không ra người không ra quỷ thế này!" Bố Phương thở dài một hơi trong lòng.

Ngay sau đó Bố Phương đứng dậy, giơ tay phải lên.

Một đoàn lửa xanh đỏ xuất hiện trên tay phải hắn.

Hắn định đốt cô gái tà giáo tên Thanh Lam này thành tro, nguyên nhân là cô ta tu luyện tà công, nhìn mặt thì dường như từng dùng độc vật tôi luyện gân mạch, bản thân mang kịch độc tự nhiên.

Vì vậy, nếu Bố Phương không xử lý, đợi đến ngày mai bị người qua đường phát hiện, rồi báo cho Cảnh Vụ Thự Cô Tô Thành, lúc đó những tuần cảnh Cô Tô Thành không biết tình hình cùng những người vây xem, nếu không cẩn thận chạm vào Thanh Lam, không biết sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện phiền phức.

Nhưng khi Bố Phương vừa thắp ngọn lửa xanh đỏ trong lòng bàn tay, chuẩn bị xóa bỏ Thanh Lam khỏi thế gian mãi mãi, một cảm giác bất an lại nổi lên trong lòng.

Bố Phương không nói hai lời, trực tiếp rời khỏi vị trí ban đầu, lùi lại cực nhanh.

BỤP!

Một tiếng nổ vang.

Ngay sau vị trí Bố Phương vừa rời đi, một tia sét đen kịt từ trên cao giáng xuống, hung hăng đánh vào chỗ Bố Phương vừa đứng, biến đoạn vỉa hè phẳng lì ở đó thành một cái hố sâu khoảng nửa mét.

Trong mắt Bố Phương không khỏi lóe lên một tia sáng lạnh.

Vừa rồi nếu không phản ứng kịp thời, e rằng ngay cả lớp bình chướng hộ thể cũng không trụ nổi, sẽ bị tia sét đen đó đánh trúng.

Bởi vì Bố Phương tu luyện Vân Lôi Tiên Điển, kiếp trước lại thường xuyên giao chiến với sấm sét giữa trời đất, cực kỳ quen thuộc với thuộc tính và sức mạnh của lôi điện, cho nên, nếu tia sét đó đánh trúng Bố Phương, hắn không cần lo lắng sẽ xuất hiện nguy hiểm tính mạng.

Nhưng trong tình trạng không hề chuẩn bị mà bị đánh trọng

thương trực tiếp, thì gần như là chắc chắn.

Điều đó không khỏi khiến trong mắt Bố Phương xuất hiện sát ý và lửa giận.

Hắn dừng lại nhìn quanh, phóng tầm mắt bao quát.

Con phố nhỏ dưới màn đêm, dưới đôi mắt được Bố Phương dùng linh khí cường hóa, trở nên rõ ràng rành mạch.

Nhưng không đợi Bố Phương nghiêm túc tìm ra chỗ ẩn nấp của đối phương, đối phương đã trực tiếp xuất hiện.

Một cô gái mặc trường bào đen, đội một chiếc nón đen kịt, đeo mặt nạ, không nhìn rõ dung mạo.

Từ trên một cây ngô đồng cao lớn nhảy xuống, nhẹ nhàng bay lơ lửng cách Bố Phương không xa.

Cây ngô đồng đó cách Bố Phương không xa, chỉ trong vòng năm mươi mét.

Điều khiến Bố Phương có chút kinh ngạc là vừa rồi, trong quá trình chiến đấu với cô gái tà giáo tên Thanh Lam, trong vòng năm mươi mét xung quanh, lại có một cường giả ẩn nấp.

Và trong nháy mắt, Bố Phương đã cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc từ người cô gái áo đen đó.

Hắn hơi ngây người, rồi cảnh tượng bên trong khu công nghiệp công nghệ bị bỏ hoang ở phía đông Cô Tô Thành trưa nay, từng màn từng màn hiện lên trong đầu hắn.

Khi đó, Bố Phương ở lối vào một nhà xưởng bỏ hoang, đột nhiên cảm nhận được hai luồng khí tức mạnh mẽ, đang dò xét từ phía sau và phía trước.

Luồng ở sâu trong khu công nghiệp công nghệ, dường như có chút

liên quan đến những ninja Uy Quốc đang tác quái trong Cô Tô Thành.

Còn luồng ở phía sau, xuất hiện vội vàng, chỉ đơn giản trinh sát tình hình trên người Bố Phương rồi biến mất, vẫn luôn không có manh mối.

Như vậy, ngay lúc này, Bố Phương lập tức xác nhận rằng cô gái áo đen đội mũ đen, nón đen, xuất hiện cách hắn không xa trước mặt, chính là tồn tại bí ẩn từng theo dõi hắn ở khu vực phía đông Cô Tô Thành trước đó.

Sau khi Bố Phương xác nhận thân phận đối phương, hắn hoàn toàn không nảy sinh chút e ngại nào.

Chiều nay, trong lúc trưng bày dị năng cho Kiều Nạp ở bên trong Cô Tô Đại học Thành, dị năng mà Bố Phương tiêu hao đã được khôi phục hoàn toàn trong vài giờ qua.

Hơn nữa, cách đây không lâu, hắn đã đột phá Luyện Khí Kỳ tầng thứ năm trong xe, sức mạnh về phương diện Luyện Khí Sĩ đã mạnh hơn trước gấp đôi.

Chương 936

Dị năng Hư Vô Chi Hoa cũng nhận được không ít lợi ích nhờ sức mạnh Luyện Khí Sĩ tăng lên, giờ đây thời gian Bố Phương có thể sử dụng Hư Vô Chi Hoa sẽ kéo dài hơn rất nhiều.

Bố Phương lập tức nhìn cô gái áo đen đột ngột xuất hiện, rồi trầm giọng nói: "Các hạ vì sao không nói một lời mà lại muốn xuống tay sát hại tôi?" Cô gái áo đen nghe Bố Phương nói xong, khẽ cười hai tiếng.

Sau đó trong mắt cô ta dường như có ý tứ gì đó, mặc dù biểu cảm nhanh chóng biến mất nhưng vẫn bị Bố Phương nhạy bén nắm bắt.

Cô gái áo đen mở miệng nói: "Ta vừa nghe Thanh Lam nói, ngươi là một người có tuệ tâm!

Vậy mà vừa rồi đã suy đoán được lai lịch thân phận của cô gái áo xanh kia, đoán ra Tây Nam Đại Giáo ta ở trong Cô Tô Thành không chỉ có một mình, Thanh Lam chỉ là một thuộc hạ đi theo cấp trên mà thôi!" "Vậy giờ lại không đoán ra thân phận của ta sao?" Bố Phương nghe vậy, đồng tử co rụt lại.

Vừa nãy hắn ra tay đánh giết cô gái tà phái kia, mặc dù không phải bản ý, hoàn toàn không ngờ sức mạnh thể xác của đối phương lại yếu ớt như vậy, thế mà chỉ bị dư chấn chiêu thức của mình chạm vào đã thân vẫn.

Nhưng thực sự là hắn vừa rồi đã đánh chết đối phương.

Bố Phương lập tức trầm ngâm một tiếng, rồi lại mở miệng nói: "Cô gái tên Thanh Lam kia, là kẻ đầu tiên nhòm ngó Địa Sát Bảo Châu trên người tôi, vừa bắt đầu đã điều khiển mấy chục triệu con côn trùng tấn công tôi!

Cô ta đã ra tay sát thủ với tôi trước, cho nên lúc tôi giáo huấn cô ta, tuy có hơi quá tay, nhưng xét kỹ thì dường như cũng hợp lý!" "Các hạ vừa rồi vẫn luôn không lộ diện, thậm chí còn tận mắt chứng kiến thuộc hạ kia bị tôi đánh chết, giờ đây mọi chuyện đã an bài rồi, lại xuất hiện, có ý đồ gì?" Cô gái áo đen nghe xong, lại cười cười.

Mở miệng nói: "Ta cũng không ngại giết ngươi, con nha đầu tên Thanh Lam đó ta cũng chẳng coi ra gì, nó thường xuyên ngoài mặt vâng lời nhưng sau lưng lại làm trái, cãi lệnh ta!" Cô gái áo đen dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Người thông minh như ngươi hẳn phải hiểu ý của ta, vừa rồi ta có chút ý 'mượn đao giết người'!" "Còn về chiêu cuối cùng của ta ư!

Ngươi cứ coi đó là một thử nghiệm đi, ta muốn xem sau khi kết thúc một trận chiến, sử dụng nhiều loại chiêu thức không thể tưởng tượng như vậy, rốt cuộc ngươi còn lại bao nhiêu sức mạnh!" "Tu vi của ngươi rất cổ quái, dường như không phải cổ võ, rất giống Vu Đạo của ta, nhưng lại rất khác biệt!" "Ta vừa nãy đã đoán rằng ngươi hẳn có thể tránh được chiêu tấn công đó của ta, nhưng cứ thử xem sao, kết quả là ngươi quả thực đã tránh được!" Bố Phương nghe một tràng lời này xong, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Đối với những lời lẽ đó của cô gái áo đen, Bố Phương tự nhiên là không tin lấy một chữ.

Vừa rồi chiêu đó, nếu không phản ứng nhanh nhạy, hiện giờ e rằng đã trọng thương nằm rạp xuống đất rồi.

Đối với loại tồn tại ẩn nấp lâu ngày, âm thầm đánh lén, mượn đao giết người, âm hiểm độc ác như vậy, Bố Phương đã đề cao cảnh giác mười hai phần.

Cô gái áo đen tiếp tục mở miệng nói: "Vào khoảnh khắc ngươi đánh giết thuộc hạ của ta, ta vốn dĩ đã định ra tay diệt trừ ngươi, tiện

thể lấy đi viên Địa Sát Bảo Châu đó!" "Nhưng ta thấy thiên phú của ngươi quả thực không tồi, sức mạnh tu hành cũng có thể xưng là tuyệt luân!

Trong số những người cùng thế hệ, ở An Lạc hiện tại, những kẻ có thể sánh vai với ngươi, trừ những thế giới ngầm, ẩn tàng thế gia, và cổ đại động thiên ra, e rằng không vượt quá số đầu ngón tay!" "Đánh giá của Thanh Lam trước đây về ngươi hoàn toàn là sai lầm, nếu ngươi gia nhập Tây Nam Đại Giáo của ta, xếp hạng tuyệt đối sẽ không ngoài vị trí thứ hai mươi, ít nhất phải là top ba!" "Thậm chí giả sử có thời gian, cũng chưa chắc không thể cùng Tiểu Thánh Nữ trong Vạn Tà Giáo ta thử sức một phen!" Những lời này của cô gái áo đen chứa lượng thông tin cực kỳ lớn.

Bố Phương nghe xong, trong lòng nhanh chóng phân tích và sắp xếp lại.

Đồng thời, Bố Phương cũng âm thầm có chút kinh ngạc.

Hắn thầm nhủ: "Những người có thể sánh vai với mình không quá số đầu ngón tay, vậy có nghĩa là trên thế giới bề mặt An Lạc hiện nay, có bao nhiêu thanh niên có thể đối kháng với sức mạnh hiện tại của mình?

Ở nơi linh khí khan hiếm như vậy, chỉ dựa vào công pháp võ đạo, lại không có những thiên tài địa bảo như Tinh Hoa Vẫn Tinh, Địa Sát Bảo Châu, liệu có thể xuất hiện những nhân vật như vậy sao?" "Thế giới ngầm, ẩn tàng thế gia, cổ đại động thiên!

Ba nơi này rốt cuộc là chỉ những đâu?

Dường như ba loại này, ở bề mặt An Lạc hiện tại chưa từng được thấy hoặc nghe nói đến sự tồn tại!" "Trong đó, liệu có manh mối về tung tích các tu tiên giả cổ đại của An Lạc, và sự thay đổi của công pháp võ đạo không?" Bố Phương lẩm bẩm trong lòng một hồi như

vậy, rồi lại chú ý đến "Tiểu Thánh Nữ" trong câu nói cuối cùng của cô gái áo đen.

Tiểu Thánh Nữ đó, trong tên có chữ "Tiểu", tuổi tác chắc chắn không lớn.

Hơn nữa trước đó Thanh Lam đã nói với Bố Phương rằng, trong Tây Nam Vạn Độc Giáo, giữa những người kiệt xuất nhất thế hệ trẻ và nhân vật xếp thứ hai mươi có một khoảng cách cực kỳ lớn.

Người kiệt xuất nhất đó, hẳn là Tiểu Thánh Nữ.

Bố Phương thầm nhủ trong lòng: "Tiểu Thánh Nữ của Vạn Tà Giáo sao?" Đồng thời, hắn âm thầm ghi nhớ cái tên này vào lòng, muốn xem nhân vật mà Thanh Lam trước đây từng nói là "quan tuyệt cổ kim mấy nghìn năm" rốt cuộc có thiên phú như thế nào.

Cô gái áo đen nhìn Bố Phương, thấy hắn sau khi nghe một tràng lời nói thì có vẻ trầm mặc, trong mắt cô ta lóe lên một số biểu cảm phức tạp, có sát ý, cũng có do dự, nhưng cuối cùng đều bị cô gái áo đen che giấu rất tốt.

Hơi nước tràn ngập.

Tia sét chói lóa ngút trời.

Một luồng sáng khổng lồ lấy Bố Phương làm trung tâm, phóng thẳng lên trời, khiến Thiên Niên Thi Khôi khổng lồ trong chớp mắt mất đi thăng bằng.

Nhưng ngoài dự liệu, con Giáp Trụ Cự Nhân, Thiên Niên Thi Khôi đó, chỉ loạng choạng vài cái đã đứng vững trở lại, không giống như con cự nhân da xanh đen trước đó, trực tiếp nứt toác thịt xương mà ngã xuống đất.

Ánh sáng tán đi.

Giáp Trụ Cự Nhân dùng sức cắm rìu sắt xuống đất, lại một lần nữa tạo ra một vết nứt khổng lồ.

Nó thở hổn hển nặng nề, luồng khí màu trắng nhợt nhạt thoát ra từ lỗ mũi, trông như hai con mãng xà to lớn.

Ngay sau đó, đôi mắt màu vàng sẫm to như cửa sổ của nó trừng trừng nhìn Bố Phương.

Mặc dù không có thần trí cao cấp, đôi mắt rất đục ngầu, không có chút linh quang nào, nhưng có thể thấy rõ, lúc này trong đôi mắt của con Thi Khôi khổng lồ đó, lửa giận đang bùng cháy.

Hắc Vũ Điệp trong bóng tối cũng đã tự mình ra tay.

Chương 937

Loáng thoáng, có tiếng lẩm bẩm trầm thấp truyền ra từ làn sương đen kịt đó.

Kèm theo tiếng lẩm bẩm đó, con Giáp Trụ Cự Nhân khổng lồ kia lại một lần nữa xuất hiện biến hóa trên người.

Con Giáp Trụ Cự Nhân cao mười lăm mét, toàn thân được bao phủ bởi khôi giáp.

Sau tiếng lẩm bẩm đó, khôi giáp trên người Giáp Trụ Cự Nhân bắt đầu phát ra tiếng nứt vỡ và những âm thanh kỳ lạ không đều.

Sau đó, lửa giận trong mắt Giáp Trụ Cự Nhân biến mất, thay vào đó là vẻ đờ đẫn trước đó.

PHÙ!

Đột nhiên, một đoàn tà khí màu tím sẫm từ giáp trụ của Giáp Trụ Cự Nhân bay lên, từng tầng từng tầng một, như những con rắn độc quấn quanh Giáp Trụ Cự Nhân.

Đồng thời, chiều cao của Giáp Trụ Cự Nhân bắt đầu tiếp tục tăng lên, trên cây rìu sắt khổng lồ trong tay nó bắt đầu bốc lên một trận hỏa diễm màu đỏ sẫm.

Trong cảm nhận của Bố Phương, khí tức sức mạnh của con Giáp Trụ Cự Nhân đó đang nhanh chóng tăng vọt.

Ban đầu, khí tức năng lượng của Giáp Trụ Cự Nhân đại khái tương đương với giai đoạn đỉnh phong của Hóa Kình Tông Sư, còn sức mạnh tác chiến vật lý thì có thể sánh ngang với tồn tại cảnh giới Bán Thần.

Ngay lúc này, Bố Phương cảm nhận rõ ràng, khí tức năng lượng

của đối phương đã vượt ra ngoài phạm trù Võ Đạo Tông Sư thông thường, tiến vào lãnh địa của cảnh giới Bán Thần.

Sức mạnh thể xác của Giáp Trụ Cự Nhân cũng tăng vọt một đoạn lớn, khiến Bố Phương nhíu mày.

Hắn nhìn màn sương đen ở xa, lạnh lùng nói: "Các hạ, loại thủ đoạn cấm kỵ này bị tùy tiện động dụng ra, lại còn không ngừng tăng cường!

Các hạ không lo lắng trước khi đánh bại tôi thì sẽ bị vật triệu hồi phản phệ trước sao?" Không nghi ngờ gì, sức mạnh của con Giáp Trụ Cự Nhân khổng lồ đang tiếp tục tăng cường lúc này có liên quan trực tiếp đến Hắc Vũ Điệp đang lẩm bẩm trong bóng tối.

Nữ Vu Hắc Vũ Điệp kia trước đó đã nói rõ rằng hiện tại thân mang ám thương, chỉ có thể phát huy chưa đến ba phần sức mạnh của thời kỳ toàn thịnh.

Ngay cả khi Hắc Vũ Điệp ở thời kỳ toàn thịnh, việc triệu hồi một con Giáp Trụ Cự Nhân khổng lồ như vậy, và sử dụng loại bí thuật cấm kỵ để tiếp tục tăng cường sức mạnh chiến đấu của Thi Khôi, cũng đã vô cùng tốn sức.

Giờ đây thân mang ám thương, chỉ có thể phát huy chưa đến ba phần sức mạnh của thời kỳ toàn thịnh, lại đang cưỡng ép thi triển loại thủ đoạn tấn công cấp bậc này.

Điều đó không khỏi khiến Bố Phương, khi cảm nhận được sự tàn nhẫn của đối phương, cũng nảy sinh ý nghĩ.

Theo Bố Phương, nếu đối phương cứ cố chấp như vậy, thì không nghi ngờ gì, chắc chắn sẽ không duy trì được lâu, nhiều nhất cũng chỉ hai ba phút thôi.

Lúc đó, cùng với việc sức mạnh của Nữ Vu Hắc Vũ Điệp cạn

kiệt, không thể tiếp tục duy trì sức mạnh mà Thiên Niên Thi Khôi sử dụng.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ bị vật triệu hồi phản phệ.

Con Giáp Trụ Cự Nhân, Thiên Niên Thi Khôi khổng lồ như vậy, có thể sẽ mất kiểm soát, sau đó làm ra một số hành vi vượt quá giới hạn.

Nhưng Hắc Vũ Điệp trong màn sương đen vẫn trầm giọng lẩm bẩm, hoàn toàn không để ý đến câu hỏi của Bố Phương.

Bố Phương thấy đối phương đã hạ quyết tâm như vậy, cũng cười lạnh hai tiếng trong lòng, không tiếp tục truy vấn nữa.

Bố Phương một lần nữa nhìn con Giáp Trụ Cự Nhân khổng lồ cách mình không xa.

Dưới sự tăng cường chú ngữ liên tục của Hắc Vũ Điệp trong màn sương mù, Giáp Trụ Cự Nhân đó đã cao đến hai mươi mét, khí tức năng lượng trên người nó mạnh hơn trước rất nhiều.

Sau đó, từng luồng tà khí màu tím sẫm, như những con rồng rắn, không ngừng di chuyển trên người nó.

Đồng thời, trên cây phủ tử vốn vô cùng mạnh mẽ trong tay nó, còn bốc lên một loại hỏa diễm màu đỏ sẫm khủng bố.

Bất kể Hắc Vũ Điệp trong bóng tối rốt cuộc có thể chống đỡ được vài phút nữa hay không, hoặc có thể sử dụng hoàn tất loại cấm chú thủ đoạn trông rất phức tạp và tốn sức kia hay không.

Con Giáp Trụ Cự Nhân đang được tăng cường trước mắt này, đều là thứ mà Bố Phương cần đối mặt lúc này.

Giáp Trụ Cự Nhân trước đó đã vô cùng mạnh mẽ, Bố Phương sử dụng Kình Thương Quỳ Lôi Thủ, dưới một đòn, cũng chỉ khiến đối

phương loạng choạng một chút mà thôi.

Giờ đây, Giáp Trụ Cự Nhân được Nữ Vu Hắc Vũ Điệp tăng cường bằng chú ngữ, lại càng trở nên khủng bố vô cùng.

Bố Phương hít sâu một hơi.

Hắn chưa động đến Hư Vô Chi Hoa, nhưng trong lòng đã có cách.

Bố Phương trầm tư trong lòng: "Sức mạnh của con Giáp Trụ Cự Nhân này đang được tăng cường!

Nếu sức mạnh của nó cuối cùng hoàn toàn bước vào cảnh giới Bán Thần, thì mình, trong khi không động đến Hư Vô Chi Hoa, hoặc chưa dùng đến những lá bài tẩy có thể gây tổn hại tiềm lực, tối đa cũng chỉ có thể chống đỡ được một phút!" "Lúc đó Nữ Vu Hắc Vũ Điệp không biết có thể kiên trì được mấy phút, rồi sẽ bị thuật pháp phản phệ!" "Khi đó, nếu Nữ Vu Hắc Vũ Điệp vì thuật pháp phản phệ mà mất đi sự khống chế đối với con Giáp Trụ Cự Nhân này, đến lúc đó mình sẽ có cơ hội thoát thân, đồng thời lợi dụng con Giáp Trụ Cự Nhân này để đối phó với Hắc Vũ Điệp kia!" "Nhưng nếu Hắc Vũ Điệp kia có thể chống đỡ hơn một phút, e rằng lúc đó mình nhất định phải động đến Hư Vô Chi Hoa mới được!

Bằng không, trước khi Hắc Vũ Điệp bị thuật pháp phản phệ, mình vẫn sẽ bỏ mạng ở đây!" Bố Phương lẩm bẩm trong lòng một hồi như vậy, rồi có quyết định.

Chương 938

Hắn không định lập tức sử dụng Hư Vô Chi Hoa, mặc dù sức mạnh trong cơ thể hoàn toàn đủ để duy trì việc sử dụng Hư Vô Chi Hoa.

Nhưng, thời cơ này vẫn chưa tốt.

Bố Phương luôn cảm thấy Hắc Vũ Điệp kia có lá bài tẩy, hơn nữa bản thể của Hắc Vũ Điệp cách vị trí hiện tại quá xa.

Nếu Bố Phương sử dụng Hư Vô Chi Hoa, nhưng lại không cách nào lập tức chế ngự Hắc Vũ Điệp đó, hoặc đánh giết được nó, để nó thoát đi, đến lúc đó sẽ sinh ra thêm nhiều hậu họa.

Vì vậy Bố Phương vẫn luôn nén lại ý nghĩ này.

Cần phải đợi một thời cơ thích hợp, hoặc đợi đến tình huống bắt buộc phải sử dụng.

Bố Phương tính toán trong lòng, đợi đến khi Nữ Vu Hắc Vũ Điệp cơ thể suy yếu, sắp bị thuật pháp phản phệ, có lẽ lúc đó sử dụng Hư Vô Chi Hoa có thể bất ngờ phản chế đối phương.

Mười giây sau, tiếng lẩm bẩm từ sâu trong màn sương đen ở xa đã ngừng lại.

Loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng thở dốc của Nữ Vu Hắc Vũ Điệp, âm thanh vô cùng nặng nhọc, đoạn chú ngữ cổ xưa khó hiểu vừa rồi dường như đã tiêu hao một lượng lớn năng lượng trong cơ thể cô ta, khiến cô ta lúc này dường như vô cùng suy kiệt.

Một bên, con Giáp Trụ Cự Nhân khổng lồ kia, chiều cao đã tăng lên đến hai mươi mốt mét.

Nó đột nhiên đảo đảo nhãn cầu, trong mắt xuất hiện một chút linh

động.

Ngay sau đó, ánh mắt nó dừng lại trên người Bố Phương trước mặt, một trận lửa giận bùng lên từ trong mắt nó.

Giáp Trụ Cự Nhân khổng lồ không nói một lời, hoặc có lẽ cũng không thể nói.

Nó trực tiếp vung cây rìu sắt khổng lồ được bao phủ bởi hỏa diễm màu đỏ sẫm trong tay, hung hăng bổ một nhát xuống Bố Phương trước mặt.

Khoảnh khắc cây rìu khổng lồ bổ xuống, Bố Phương đã cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt.

Cự phủ trong tay Giáp Trụ Cự Nhân, so với trước đó có sự thay đổi hoàn toàn khác biệt, một nhát phủ tử này bổ xuống, không khí xung quanh bắt đầu trở nên ngưng trệ, và sinh ra một lực cản mạnh mẽ.

Khiến Bố Phương khi di chuyển, cảm thấy bị cản trở nặng nề.

Ban đầu Bố Phương chỉ cần khẽ động thân hình là có thể di chuyển ra xa mười mấy mét.

Giờ khắc này, hắn vận dụng toàn thân sức mạnh, cũng chỉ di chuyển được năm sáu mét.

BỤP!

Cây rìu sắt khổng lồ, mang theo hỏa diễm màu đỏ sẫm, hung hăng bổ xuống mặt đất.

Trên con đường lát đá phẳng phiu, lại một lần nữa xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Mặt đất nứt toác, nhiệt độ của ngọn lửa đỏ đó vô cùng nóng bỏng, trực tiếp làm tan chảy lớp đất sâu, biến nó thành một chất lỏng đáng

sợ đang chảy.

Mặt đất bốc lên hơi nước trắng.

Nhiệt độ không khí tăng lên mấy chục độ C.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đoạn đường đó đã nóng như luyện ngục.

Bố Phương vừa vặn tránh được một đòn của Giáp Trụ Cự Nhân khổng lồ, có chút sợ hãi nhìn quần áo trên người.

Khi vừa né tránh, quần áo sau lưng Bố Phương bị tàn lửa từ hỏa diễm trên cây phủ tử của Giáp Trụ Cự Nhân chạm vào.

Sau đó Bố Phương ngay lập tức dùng Điện Hồ Thủy Cầu ngăn chặn sự lan rộng của ngọn lửa, nhưng chiếc áo khoác vẫn bị cháy một lỗ lớn.

Cũng may Bố Phương có bình chướng hộ thể màu đỏ sẫm, và thể chất đã bắt đầu siêu việt phàm nhân.

Nếu không, vừa rồi dù chỉ là một đốm lửa, nhưng nhiệt độ cực nóng của nó đủ để trong nháy mắt thiêu cháy một người trưởng thành bình thường thành một ngọn đuốc hình người.

Ngọn lửa đó đúng là Diêm Hỏa Địa Ngục, chỉ một đốm lửa cũng có uy năng bàng bạc.

Bố Phương hít một hơi khí lạnh.

Sau đó cởi áo khoác ra, ném xuống đất bên cạnh.

Hắn nhìn con Giáp Trụ Cự Nhân khổng lồ kia, trong lòng tính toán: "Hỏa Diễm Tường Bích của mình chắc chắn không thể làm tổn thương nó.

Kình Thương Quỳ Lôi Thủ, với cảnh giới hiện tại của mình mà thi triển, cũng chỉ có thể khiến đối phương loạng choạng một chút, dù sao

khoảng cách giữa hai bên quá lớn, uy năng của Giáp Trụ Cự Nhân đã bước vào cảnh giới Bán Thần rồi." "Bình chướng hộ thể màu xanh đỏ chỉ có thể bảo vệ mình!

Các tiểu thần thông khác mà mình hiện tại có thể thi triển, cũng không phải là Hoán Vũ Thuật đơn giản, hay Tụ Linh Thuật đơn giản!" "Tất cả đều vô dụng, Hoán Vũ Thuật chỉ có thể triệu hồi một trận mưa nhỏ, cũng chỉ có thể bao phủ vài mét vuông, không thể gây ra chút tổn hại nào cho con Giáp Trụ Cự Nhân khổng lồ này!"